HTTPS://FJVEEL.WORDPRESS.COM/

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

- ÂN TẦM

Tô Ngọc Hà dịch

Mục lục

Chương 1+1: Lời Mở Đầu: Gửi Đến Những Người Dù Đông Lạnh Vẫn Đợi Tình Yêu
Chương 1+2: Trúng Tà
Chương 2: Có Người Tai To Mặt Lớn Đến
Chương 3: Sống Ở Giang Hồ Chúng Ta Nói Quy Tắc Giang Hồ
Chương 4: Con Người Lục Đông Thâm, Nguy Hiểm
Chương 5: Động Chạm Tới Tâm Linh Là Chuyện Vừa To Vừa Nhỏ
Chương 6: Nó Giống Chúng Ta Nhất, Giết Người Không Thấy Máu
Chương 7: Anh Lục Nói, Chỉ Cần Cô Tưởng Vui Là Được
Chương 8: Mùi Của Cô Đơn Sẽ Giết Chết Người Ta (Phần 1)
Chương 9: Mùi Của Cô Đơn Sẽ Giết Chết Người Ta (Phần 2)
Chương 10: Cô Chắp Tay Sau Lưng Đứng Trước Bức Giang Sơn Đồ
Chương 11: Có Người Muốn Len Lỏi Vào Trái Tim Anh Lục
Chương 12: Cuối Cùng Em Vẫn Chỉ Một Mình, Làm Bạn Với Cô Đơn
Chương 13: Trông Cô Như Bây Giờ Đẹp Hơn
Chương 14: Nhảy Múa Cùng Mùi Hương
Chương 15: Trò Này Của Anh Lục Chẳng Thú Vị Gì Cả
Chương 16: Đêm Quan Trọng
Chương 17: Cô Không Cần Phải Đề Phòng Tôi
Chương 18: Lỡ Tôi Thích Anh Thì Phải Làm Sao?
Chương 19: Anh Không Thể Thiên Vị Như Vậy Được
Chương 20: Niềm Vui Là Gì?
Chương 21: Tới Phòng Tìm Anh?
Chương 22: Một Khi Thiếu Nghiêm Túc Thì Hoàn Toàn Không Đứng Đắn
Chương 23: Thời Gian Bảy Ngày Có Nghĩa Là Gì?
Chương 24: Nữ Lừa Đảo Bụng Dạ Nham Hiểm
Chương 25: Câu Hỏi Cuối Cùng
Chương 26: Một Nỗi Sợ Hãi Như Sống Ngay Trong Cốt Tủy
Chương 27: Lẽ Nào Anh Thật Sự Có Suy Nghĩ Đen Tối Với “Gia” Đây?
Chương 28: Đúng Là Điên Mới Tin Một Kẻ Lừa Đảo Giang Hồ
Chương 29: Một Bó Hoa Thiên Điểu
Chương 30: Tưởng Gia Đã Gán Em Ở Đây Rồi
Chương 31: Cậu Giúp Tôi Làm Một Việc
Chương 32: Cậu Bảo Có Trùng Hợp Không?
Chương 33: Nguy Hiểm Trùng Trùng
Chương 34: Chửi Nhiều Thành Nghiện
Chương 35: Cô Đúng Là Kỳ Lạ Đấy
Chương 36: Ôm Rất Thích
Chương 37: Anh Tuyệt Đối Đừng Căng Thẳng
Chương 38: Là Người Đều Biết Làm
Chương 39: Người Này Cung Phản Xạ Quá Dài Sao?
Chương 40: Nguy Hiểm Lúc Nửa Đêm
Chương 41: Mạng Của Cô Là Của Tôi, Giữ Lại Mà Trả Nợ
Chương 42: Mạng Lớn

Chương 43: Không Ai Biết Đêm Đó Đã Xảy Ra Chuyện Gì
Chương 44: Có Hiểu Đạo Lý Không Nói Xấu Sau Lưng Người Khác Không?
Chương 45: Chưa Biết Chừng Lại Là Một Đôi Vợ Chồng
Chương 46: Cô Sà Vào Lòng Người Khác Luôn Thoải Mái Vậy Sao?
Chương 47: Anh Giở Trò Lưu Manh Với Tôi Phải Không?
Chương 48: Có Một Loại Cảm Giác Gọi Là Mờ Ám
Chương 49: Ở Nơi Này, Anh Và Tôi Ngang Tài Ngang Sức
Chương 50: Gọi Tên Của Tôi
Chương 51: Không Phải Chuyện Một Cô Gái Bình Thường Có Thể Làm Được
Chương 52: Bị Đào Quá Nửa Giang Sơn
Chương 53: Chúng Ta Lạc Đường Rồi
Chương 54: Tất Cả Đều Trở Nên Không Bình Thường
Chương 55: Quỷ Bát Tự
Chương 56: Người Kỳ Quái Bên Ngoài Căn Nhà
Chương 57: Mầm Tương Tư Của Ngươi Còn Thiếu Chút Thú Vị
Chương 58: Anh Ta Là Gì Của Cô?
Chương 59: Cũng Còn Hơn Dối Lòng Tác Thành Cho Người
Chương 60: Thoát Khỏi Khốn Cùng
Chương 61: Phụ Nữ Cũng Phải Tranh Đấu Để Có Một Bầu Trời
Chương 62: Sở Thích Của Cô Ấy Chính Là Sở Thích Của Anh
Chương 63: Nghe Nói Cậu Ta Có Hứng Thú Với Cô Gái Của Tôi
Chương 64: Cưới Về Nhà Là Xong
Chương 65: Muốn Tôi Hầu Hạ Gia Thế Nào?
Chương 66: Tiếng Phụ Nữ Trong Điện Thoại
Chương 67: Tòa Thành Dưới Hồ Nước Tăm Tối [2111 Chữ]
Chương 68: Đi Theo Anh, Anh Sẽ Bảo Vệ Em Suốt Đời [2058 Chữ]
Chương 69: Cô Có Bị Thương Không? [2141 Chữ]
Chương 70: Sợ Cô Gặp Chuyện [2216 Chữ]
Chương 71: Sau Này Đừng Tới Làm Phiền Tôi Nữa Là Được [2125 Chữ]
Chương 72: Ếu Có Một Ngày Anh Ta Không Còn Nữa Thì Sao? [2524 Chữ]
Chương 73: Đừng Làm Bẩn Mắt Tưởng Gia [2194 Chữ]
Chương 74: Cho Dù Đối Thủ Là Lục Đông Thâm [2097 Chữ]
Chương 75: Bọ Ngựa Bắt Ve Sầu, Chim Sẻ Chực Phía Sau [2158 Chữ]
Chương 76: Anh Ấy Đang Đợi Cô Qua Mời Rượu [3197 Chữ]
Chương 77: Không Được Sao? [2256 Chữ]
Chương 78: Định Giành Giật Với Đàm Gia [2080 Chữ]
Chương 79: Đi Theo Tôi Đi [2130 Chữ]
Chương 80: Cảm Giác Lên Như Diều Gặp Gió Có Sướng Không? [2102 Chữ]
Chương 81: Gười Có Thể Sống Chết Bảo Vệ Chỉ Có Tưởng Gia Thôi [2254 Chữ]
Chương 82: Người Đàn Ông Ngồi Trên Ghế Sofa [2172 Chữ]
Chương 83: Cậu Tôn [2077 Chữ]
Chương 84: Em Gọi Tôi Là Gì? [2159 Chữ]
Chương 85: Vào Đây Đòi Một Cô Gái [2077 Chữ]
Chương 86: Một Chín Một Mười [2075 Chữ]
Chương 87: Chúng Ta Còn Ngày Rộng Tháng Dài [2070 Chữ]
Chương 88: Cũng Liên Quan Tới Anh [2086 Chữ]
Chương 89: Chiến Lợi Phẩm Được Anh Tiện Thể Thu Về [2245 Chữ]
Chương 90: Uy Hiếp Chư Hầu Để Ép Thiên Tử [2150 Chữ]

Chương 91: Em Muốn Trở Thành Liều Thuốc Của Anh
Chương 92: Yên Tĩnh Quen Rồi [2297 Chữ]
Chương 93: Cậu Vẫn Luôn Ưu Tiên Đại Cục [2087 Chữ]
Chương 94: Anh Điên Rồi [2034 Chữ]
Chương 95: Tôi Có Thể Tin Tưởng Em Không? [2190 Chữ]
Chương 96: Thứ Không Nhìn Thấy Mới Là Thứ Nguy Hiểm [2033 Chữ]
Chương 97: Có Thêm Một Lục Môn Chống Lưng [2020 Chữ]
Chương 98: Lễ Tế Đông Của Thương Lăng [2267 Chữ]
Chương 99: Một Tiếng Cảm Ơn [2178 Chữ]
Chương 100: Đừng Hy Sinh Bản Thân Vào Đó [2077 Chữ]
Chương 101: Đã Hài Lòng Chưa? [2019 Chữ]
Chương 102: Bảo Vệ Được Lúc Nào Hay Lúc Ấy [2040 Chữ]
Chương 103: Tế Máu [2153 Chữ]
Chương 104: Hạ Trú [2080 Chữ]
Chương 105: Giành Người [2027 Chữ]
Chương 106: Lục Đông Thâm, Anh Khốn Kiếp! [2021 Chữ]
Chương 107: Phải [2061 Chữ]
Chương 108: Anh Định Đưa Tôi Đi Đâu?
Chương 109: Chỉ Cần Tương Lai Của Em [2109 Chữ]
Chương 110: Cách Đối Xử Quái Đản [2112 Chữ]
Chương 111: Ai Có Nỗi Khổ Của Người Ấy [2204 Chữ]
Chương 112: Khách Không Mời Mà Đến [2332 Chữ]
Chương 113: Tôi Tới Gặp Bạn Gái Của Mình [2051 Chữ]
Chương 114: Bé Yêu [2066]
Chương 115: Hoàn Toàn Dựa Vào Cảm Xúc [2029 Chữ]
Chương 116: Cuộc Cạnh Tranh Giữa Những Kẻ Có Quyền [2068 Chữ]
Chương 117: Thuyền Đến Đầu Cầu Ắt Sẽ Thẳng [2268 Chữ]
Chương 118: Ai Muốn Tôi Chết? [2100 Chữ]
Chương 119: Cô Đã Nhầm Lẫn Một Khái Niệm [2031 Chữ]
Chương 120: Đêm Xuống Vào Hí Lầu* [2155 Chữ]
Chương 121: Chẳng Qua Chỉ Là Một Ảo Vọng Hão Huyền [2071 Chữ]
Chương 122: Anh Ấy Hiểu Tôi [2135 Chữ]
Chương 123: Có Từng Gặp Chuyện Tà Ma Không? [2144 Chữ]
Chương 124: Tôi Chỉ Muốn Sống [2040 Chữ]
Chương 125: Tính Cần Thiết Của Việc Trải Thảm [2200 Chữ]
Chương 126: Tranh Quyền [2102 Chữ]
Chương 127: Con Đường Dẫn Tới Tâm Trạng Thoải Mái Là Gì? [2022 Chữ]
Chương 128: Giao Tôi Cho Em [2182 Chữ]
Chương 129: Mồm Mép Quá Rất Dễ Chịu Thiệt Thòi [2163 Chữ]
Chương 130: Nhìn Thấy Chưa Chắc Là Sự Thật [2113 Chữ]
Chương 131: Tôi Tin Em [4314 Chữ]
Chương 132: Chính Thức Tuyên Chiến [2144 Chữ]
Chương 133: Thời Gian Lập Wechat [2085 Chữ]
Chương 134: Uống Trà Hay Ăn Đòn? [3037 Chữ]
Chương 135: Thứ Đáng Sợ Không Phải Là Ma Quỷ [2314 Chữ]
Chương 136: Quá Khứ Như Lá Rụng Hoa Rơi [2348 Chữ]
Chương 137: Đợi Tôi [2540 Chữ]
Chương 138: Anh Không Chấp Nhận Được Tả Thời [2050 Chữ]

Chương 139: Quá Phá Gia Chi Tử [3060 Chữ]
Chương 140: Chúng Ta Đến Với Nhau Đi [4018 Chữ]
Chương 141: Không Muốn Để Em Xuất Hiện Công Khai [4665 Chữ]
Chương 142: Anh Ấy Quay Về Rồi, Đúng Không? [2847 Chữ]
Chương 143: Trên Sân Khấu [2469 Chữ]
Chương 144: Tôn Thiếu Đang Khen Em [3018 Chữ]
Chương 145: Anh Nói Ai Không An Phận Thủ Thường? [2091 Chữ]
Chương 146: Tiếng Thì Thầm Lúc Nửa Đêm [2202 Chữ]
Chương 147: Thà Giết Nhầm Còn Hơn Bỏ Sót [2089 Chữ]
Chương 148: Thế Nào Gọi Là Phải Lòng Tôi Rồi? [2076 Chữ]
Chương 149: Nhất Định Phải Đợi Anh [2011 Chữ]
Chương 150: Lục Đông Thâm Là Kiếp Nạn Của Phụ Nữ [2296 Chữ]
Chương 151: Em Vừa Gọi Ai Là "Tình Yêu Ơi" [5486 Chữ]
Chương 152: Anh Muốn Nắm Giữ Trái Tim Em Thì Sao? [2154 Chữ]
Chương 153: Em Đúng Là Tổ Tông Của Anh Đấy [3680 Chữ]
Chương 154: Mũi Có Thể Sai Lầm [2287 Chữ]
Chương 155: Cô Ấy Sai Có Tôi Gánh Vác [2487 Chữ]
Chương 156: Phiền Chết Cô Ấy [2440 Chữ]
Chương 157: Đối Xử Với Chó Còn Tốt Hơn [2103 Chữ]
Chương 158: Anh Đối Với Em Còn Chưa Đủ Tốt Sao?
Chương 159: Mùi Hương Hại Người Chẳng Thể Đề Phòng [2277 Chữ]
Chương 160: Qua Đây Kiếm Bữa Cơm [2029 Chữ]
Chương 161: Em Cũng Đừng Trách Anh [2016 Chữ]
Chương 162: Anh Ta Có Tin Em Không? [2107 Chữ]
Chương 163: Anh Có Lấy Em Không? [3386 Chữ]
Chương 164: Ngu Cơ Xinh Đẹp Nhất [2088 Chữ]
Chương 165: Anh Ấy Không Bao Giờ Quay Về Được Nữa [3153 Chữ]
Chương 166: Dù Sao Cũng Không Thể Khủng Khiếp Bằng Nhân Tính [3169 Chữ]
Chương 167: Cho Tới Chết [2212 Chữ]
Chương 168: Nhà Họ Lục Các Anh Có Phải Đều Mắc Bệnh Sạch Sẽ Không? [2203 Chữ]
Chương 169: Những Gì Nhung Nhớ Đều Là Lục Đông Thâm [2384 Chữ]
Chương 170: Em Có Yêu Anh Không? [3286 Chữ]
Chương 171: Ở Trước Mặt Bố Rất Nghiêm Chỉnh [2300 Chữ]
Chương 172: Duyên Phận Trên Đời Vốn Dĩ Không Thể Cưỡng Ép Được [2360 Chữ]
Chương 173: Hạ Trú Khác Với Tất Cả Mọi Cô Gái [2270 Chữ]
Chương 174: Có Chuyện Gì Tổng Giám Đốc Lục Của Mấy Người Chịu Trách Nhiệm [2184 Chữ]
Chương 175: Quá Bướng Bỉnh Rồi [2206 Chữ]
Chương 176: Anh Thích Là Được [3102 Chữ]
Chương 177: Tổng Giám Đốc Lục Cũng Đã Có Những Thói Quen Trần Tục [3674 Chữ]
Chương 178: Đông Thâm Hoàn Toàn Không Biết Chuyện Giữa Hai Chúng Ta [2130 Chữ]
Chương 179: Cô Là Người Đầu Tiên [3580 Chữ]
Chương 180: Em Vĩnh Viễn Là Ngoại Lệ [3661 Chữ]
Chương 181: Kỷ Niệm Một Cái [2401 Chữ]
Chương 182: Yêu Sâu Đậm Sẽ Không So Đo Tính Toán [4013 Chữ]

Chương 183: Từ Nay Về Sau, Chỉ Có Mình Em [2511 Chữ]
Chương 184: Em Sợ Anh Để Ý [2080 Chữ]
Chương 185: Mắng Ai Là Mèo Hoang Thế Hả? [2701 Chữ]
Chương 186: Đừng Đứng Nhầm Đội [2129 Chữ]
Chương 187: Mạng Của Anh Lúc Nào Cũng Có Thể Trả Cho Em [2175 Chữ]
Chương 188: Thật Sự Là Vì Cô Sao? [2055 Chữ]
Chương 189: Thâm Ca [2143 Chữ]
Chương 190: "Trình Giảo Kim" Văn Dốt Võ Dát (2461 Chữ)
Chương 191: Lục Đông Thâm, Anh Quá Đáng Rồi Đó (2305 Chữ)
Chương 192: Ở Cạnh Ai Học Thói Của Người Đó (2225 Chữ)
Chương 193: Đột Ngột Gió Lạnh (2084 Chữ)
Chương 194: Em Đã Giết Thương Xuyên (2011 Chữ)
Chương 195: Em Đã Đâm Đầu Vào Một Ngõ Cụt (2088 Chữ)
Chương 196: Chưa Chắc Em Đã Không Giúp Được Anh (2092 Chữ)
Chương 197: Anh Cả Như Cha (2495 Chữ)
Chương 198: Khi Em Đã Gặp Được Chàng (2018 Chữ)
Chương 199: Lời Nguyền Giết Quỷ (2118 Chữ)
Chương 200: Không Cần Phức Tạp Như Vậy (2099 Chữ)
Chương 201: Hai Vị Quý Nhân Có Thể Giải Đáp Cho Tôi Không? (2018 Chữ)
Chương 202: Chuyện Tình Năm Đó (2006 Chữ)
Chương 203: Họa Nổi Lên (2015 Chữ)
Chương 204: Tặng Đồng Hồ (2053 Chữ)
Chương 205: Tôi Vui Còn Chẳng Kịp (2072 Chữ)
Chương 206: Làm Người Đứng Ngoài Vở Kịch Là Thú Vị Nhất (2387 Chữ)
Chương 207: Em Chính Là Quá Bướng Bỉnh (2137 Chữ)
Chương 208: Có Phúc Ba Đời (2115 Chữ)
Chương 209: Em Theo Nhầm Người Rồi (2392 Chữ)
Chương 210: Anh Ta Là Chim Sẻ (2118 Chữ)
Chương 211: Chúng Ta Tính Chung Cả Thù Mới Hận Cũ (2010 Chữ)
Chương 212: Cậu Nghĩ Cô Ấy Yêu Cậu Hay Hận Cậu (2128 Chữ)
Chương 213: Chúng Ta Có Thể Kết Hôn Không? (2099 Chữ)
Chương 214: Em Sẽ Hát Cho Họ Nghe Cả Vở Kịch Lớn (2383 Chữ)
Chương 215: Tôi Là Chồng Chưa Cưới Của Cô Ấy (2102 Chữ)
Chương 216: Có Thể Bật Đèn Xanh Cho Bọn Em Không? (2082 Chữ)
Chương 217: Có Mắt Không Nhìn Thấy Thái Sơn (2191 Chữ)
Chương 218: Định Khi Nào Thì Lấy Anh (2026 Chữ)
Chương 219: Chiêu Hồn (2035 Chữ)
Chương 220: Anh Ấy Yêu Giang Sơn Càng Yêu Mỹ Nhân (2056 Chữ)
Chương 221: Bởi Vì Anh Ta Thích Em (2014 Chữ)
Chương 222: Để Tôi Giúp Anh Ta Một Tay (2109 Chữ)
Chương 223: Anh Dám Cưới, Tiểu Gia Em Sẽ Dám Lấy (2038 Chữ)
Chương 224: Em Bị Điên Rồi Hay Đang Trả Thù Thay Lục Đông Thâm? (2196 Chữ)
Chương 225: Bỏ Lỡ Manh Mối Quan Trọng (2192 Chữ)
Chương 226: Sáu Người Giấy (2455 Chữ)
Chương 227: Đêm Đó (6051 Chữ)
Chương 228: Ve Sầu, Bọ Ngựa Và Chim Sẻ (4064 Chữ)
Chương 229: Đừng Có Đắc Ý (2035 Chữ)
Chương 230: Giao Cho Tôn Thiếu Là Thích Hợp Nhất (2060 Chữ)

Chương 231: Anh Giúp Em Làm Một Ván Lớn (4974 Chữ)
Chương 232: Mưa Núi Sắp Qua, Gió Khắp Lầu (2174 Chữ)
Chương 233: Nguyễn Kỳ (2114 Chữ)
Chương 234: Chết Đi, Vĩnh Viễn Ôm Sầu Tương Tư (4075 Chữ)
Chương 235: Biết Người Biết Ta, Trăm Trận Trăm Thắng (2039 Chữ)
Chương 236: Cô Hoàn Toàn Không Thuộc Về Nơi Này (2095 Chữ)
Chương 237: Thế Nên Em Là Quân Cờ Của Anh? (2112 Chữ)
Chương 238: Cả Thế Giới Mà Cô Cần (4087 Chữ)
Chương 239: Cô Vội Vã Đầu Thai, Chọn Nhầm Giới Tính Rồi (2110 Chữ)
Chương 240: Bà Thật Sự Muốn Giết (3156 Chữ)
Chương 241: Tương Sinh Tương Khắc (2074 Chữ)
Chương 242: Tựa Như Ngăn Sông Cách Núi (2179 Chữ)
Chương 243: Anh Là Người Thứ 100 (2139 Chữ)
Chương 244: Ly Miêu Đánh Tráo Thái Tử (2095 Chữ)
Chương 245: Ông Giẫm Tôi Một Nhát, Tôi Trả Lại Mười Nhát (2253 Chữ)
Chương 246: Ai Ai Cũng Quý Giám Đốc Hạ (2142 Chữ)
Chương 247: Lai Lịch Không Đơn Giản (2086 Chữ)
Chương 248: Chua Loét (2221 Chữ)
Chương 249: Giác Quan Thứ Sáu Của Phụ Nữ Không Bao Giờ Sai (2119 Chữ)
Chương 250: Chỉ Hận Không Thể Xé Nát Mặt Cô Ta (2382 Chữ)
Chương 251: Yêu Tinh Trong Mắt Anh Không Còn Là Cô (2201 Chữ)
Chương 252: Xứng Đôi Vừa Lứa (3064 Chữ)
Chương 253: Em Ghen? (2149 Chữ)
Chương 254: Anh Lục Đến, Bệnh Của Tôi Cũng Khỏi Rồi (6080 Chữ)
Chương 255: Cũng May Em Chưa Đi (2179 Chữ)
Chương 256: Không Giống Các Cô Gái Bình Thường (2220 Chữ)
Chương 257: Bẻ Gãy Cánh Vì Tình Yêu (2108 Chữ)
Chương 258: Vươn Vai Cũng Là Cách Yêu Anh (2219 Chữ)
Chương 259: Anh Đâu Có Không Tin Em (2535 Chữ)
Chương 260: Có Phải Cô Có Ý Với Bổn Thiếu Gia Không? (2141 Chữ)
Chương 261: Cậu Phải Để Cho Cô Ấy Càn Quấy (4026 Chữ)
Chương 262: Bắt Đầu Sai, Từng Bước Sai (2108 Chữ)
Chương 263: Lấy Vợ Phải Lấy Người Như Em (2351 Chữ)
Chương 264: Có Giỏi Thì Anh Giết Tôi Đi (2156 Chữ)
Chương 265: Hợp Tác Vui Vẻ (2025 Chữ)
Chương 266: Chỉ Mong Người Ấy Sống Bình Yên (4048 Chữ)
Chương 267: Nếu Anh Chê Em Phiền Phức (3020 Chữ)
Chương 268: Người Nào Có Thể Chạm Vào Cô Ấy (2044 Chữ)
Chương 269: Anh Định Tặng Em Cái Này (3139 Chữ)
Chương 270+15 ThánG 7 (2145 Chữ)
Chương 271: Yêu CầU CuốI CùNg ChínH Là Em PhảI LấY Anh (2695 Chữ)
Chương 272: Em CòN Có Anh (2126 Chữ)
Chương 273: Anh Có Nghĩ Em Xui Xẻo Không? [2151 Chữ]
Chương 274: Rồi Em Sẽ Hối Hận (2353 Chữ)
Chương 275: Đã Ở Bên Anh Như Thế (2048 Chữ)
Chương 276: Lo Anh Sẽ Là Đàm Gia Tiếp Theo (2052 Chữ)
Chương 277: Suy Nghĩ Lung Tung (2655 Chữ)
Chương 278: Đã DáM MờI Thì Tôi DáM ĐếN (2284 Chữ)

Chương 279: Người Đàn Ông Từng Rất Giản Dị (2224 Chữ)
Chương 280: Cô Tự Lo Cho Mình Đi (2256 Chữ)
Chương 281: ĐịNh NuốT LờI Hay TíNh Nâng Giá (2345 Chữ)
Chương 282: SốNg ChếT Có Nhau (3081 Chữ)
Chương 283: BấT An (2031 Chữ)
Chương 284: Tôi NgốC Tôi Tự NguyệN (4025 Chữ)
Chương 285: Vị Khách Đoán Trước (2135 Chữ)
Chương 286: Cháu Có Thể Giúp Nó, Cũng Có Thể Hủy Hoại Nó (2345 Chữ)
Chương 287: Số Phận (2897 Chữ)
Chương 288: Nửa Phần Cũng Không Bằng Lục Phu Nhân
Chương 289: Với Thân Phận Vợ Của Anh (2709 Chữ)
Chương 290: Có Thể Đã Xảy Ra Chuyện
Chương 291: Rất Muốn Khinh Thường Thứ Gọi Là Tương Tư
Chương 292: Nếu Như Chúng Ta Chia Xa
Chương 293: Nghi Vấn
Chương 294: Tranh Đấu Lòng Người Rất Mệt
Chương 295: Bóng Tối Trước Bình Minh
Chương 296: Phải Ký, Không Muốn Ký Cũng Phải Ký
Chương 297: Đừng Hòng Hớt Nữa
Chương 298: Cô Gái Quý Như Vàng
Chương 299: Cô Gái Đó Tôi Nhớ Rất Rõ
Chương 300: Tình Nguyện Bầu Bạn
Chương 301: Khoảng Cách Của Một Ngã Tư Đường
Chương 302: Trường Tương Tư Không Ngờ Tới
Chương 303: Mọi Người Chỉ Tin Vào Chân Tướng Mà Mình Muốn Tin
Chương 304: Nghĩ Tới Hạ Trú
Chương 305: Giẫm Lên Xác Của Các Anh Mà Tiến
Chương 306: Xót Xa Vô Cớ
Chương 307: Chúng Ta Nên
Chương 308: Sau Lưng Em Chỉ Có Thể Là Anh
Chương 309: Tạo Hương
Chương 310: Tôi Vui Là Được
Chương 311: May Mà Cô Không Phải Đàn Ông
Chương 312: Anh Thích Tôi Rồi Sao?
Chương 313: Chỉ Để Gặp Mặt Cô
Chương 314: Tình Lang Trọn Đời Khó Kiếm
Chương 315: Không Hỏi Đường Đến Cũng Không Có Đường Về
Chương 316: Hòn Đá Trên Núi Khác
Chương 317: Gửi Gắm Trọng Trách
Chương 318: Mục Đích Là Gì?
Chương 319: Cận Nghiêm
Chương 320: Bằng Chứng
Chương 321: Tôi Không Thèm
Chương 322: Tôi Làm Vậy Cũng Coi Như Khách Khí Rồi
Chương 323: Cô Đừng Nằm Mơ Nữa
Chương 324: Chỉ Cần Anh Tin
Chương 325: Sự Thật Kinh Người
Chương 326: Vì Sao Lại Phản Bội Tôi?

Chương 327: Người Thật Sự Phản Bội Anh Là Cô Ta
Chương 328: Ông Còn Muốn Thế Nào?
Chương 329: Nếu Anh Không Phải Lục Đông Thâm
Chương 330: Nỗi Hận Dành Cho Cô Ấy?
Chương 331: Vì Cớ Gì Bắt Tôi Gánh Chịu Những Điều Này?
Chương 332: Lời Nguyền Tới Từ Vùng Hoang Mạc
Chương 333: Tới Gặp Lúc Nửa Đêm
Chương 334: Cuối Cùng Chúng Ta Cũng Bước Đến Đường Cùng
Chương 335: Em Sẽ Không Rơi Giọt Nước Mắt Nào Vì Anh Nữa
Chương 336: Cp Ra Tay Đánh Nhau
Chương 337: Tin Tức Khiến Người Ta Suy Nghĩ Xa Xôi
Chương 338: Những Lời Mê Hoặc
Chương 339: Đến Để Hủy Diệt Chúng Sinh
Chương 340: Một Khi Phụ Lòng, Tùy Em Xử Lý
Chương 341: Sống Chết Không Gặp
Chương 342: Cô Ấy Thật Sự Đã Chia Tay Với Cậu?
Chương 343: Người Nhà Họ Lục Các Cậu Thật Lợi Hại
Chương 344: Anh Thà Rằng Cô Cứ Dứt Tình Bạc Ý
Chương 345: Tôi Nhớ Cô Ấy Quá Rồi
Chương 346: Em Quá Đề Cao Giá Trị Của Bản Thân Rồi
Chương 347: Sau Này Con Sống Trong Nhà Họ Nhiêu
Chương 348: Tôi Thích Anh
Chương 349: Nếu Chị Ấy Muốn Đi, Anh Cũng Hết Cách
Chương 350: Chớp Mắt Đã Vạn Năm
Chương 351: Cô Ấy Là Cô Gái Của Tôi
Chương 352: Bí Kíp Chỉ Có Thể Phế Bỏ Không Thể Hoàn Thiện
Chương 353: Tôi Nhớ Anh Rồi
Chương 354: Tôi Oán Anh Ấy
Chương 355: Còn Có Thân Thủ Tốt Đến Vậy Sao?
Chương 356: Tốt Nhất Hãy Nhớ Lời Cậu Nói
Chương 357: Chính Là “Dẫu Sinh, Dẫu Tử, Dẫu Biệt Ly”
Chương 358: Tốt Nhất Đừng Để Em Biết
Chương 359: Từ Nay Về Sau Không Còn Hạ Trú
Chương 360: Một Đoàn Người Đưa Tang
Chương 361: Không Có Đàm Gia, Không Còn Giang Hồ
Chương 362: Chết Cũng Phải Giành Về
Chương 363: Ngồi Đợi Gió Nổi Lên, Chi Bằng Tự Làm Buồm
Chương 364: Anh Nói Quá Nhiều
Chương 365: Đi Tìm Người Mà Anh Cần Tìm Đi
Chương 366: Tôi Có Thể Không Ổn Lắm
Chương 367: Cô Gái Của Anh Càng Đẹp Hơn
Chương 368: Giang Hồ Có Quy Tắc Của Giang Hồ
Chương 369: Tới Cửa Đều Là Khách
Chương 370: Phẩm Vị Không Ổn
Chương 371: Phá Kiểu Văn
Chương 372: Chúng Ta Sẽ Dùng Binh
Chương 373: Nhất Định Sẽ Bẻ Gãy Cổ Cậu Ta
Chương 374: Có Thể Kề Vai Chiến Đấu Cũng Có Thể Ngang Sức Ngang Tài

Chương 375: Cô Không Thể Làm Được
Chương 376: Vì Sao Phải Nghe Cô?
Chương 377: Ngày Rộng Tháng Dài
Chương 378: Làm Sao Khiến Mọi Người Phục?
Chương 379: Em Tự Do Rồi
Chương 380: Bên Cạnh Tôi Toàn Là Cao Thủ
Chương 381: Sự Khác Lạ Trong Lòng
Chương 382: Người Đàn Ông Trong Bóng Tối
Chương 383: Bốn Mắt Nhìn Nhau
Chương 384: Cảm Tạ Anh Lục
Chương 385: Đã Là Sự Nhẫn Nhịn Lớn Nhất Rồi
Chương 386: Lần Này Là Tôi Không Cần Anh
Chương 387: Cô Ấy Chính Là Tưởng Ly
Chương 388: Khi Cần Thiết, Anh Quả Nhiên Tàn Nhẫn
Chương 389: Tiễn Biệt
Chương 390: Lừa Mình Lừa Người
Chương 391: Theo Đuổi Tới Khi Cô Ấy Không Còn Sức Chạy Thì Thôi
Chương 392: Tịch Sơn*
Chương 393: Anh Chính Là Một Tên Súc Sinh
Chương 394: Đừng Mong Được Như Ý Muốn
Chương 395: Cứ Tiếp Tục Giằng Co Như Vậy Đi
Chương 396: Xảy Ra Chuyện
Chương 397: Không Hề Định Giết Lục Đông Thâm
Chương 398: Cứ Ở Lại Thương Lăng
Chương 399: Hôn Mê
Chương 400: Anh Đưa Anh Ấy Đi Đi
Chương 401: Khóc Đau Đớn
Chương 402: Vết Sẹo Giấu Kín
Chương 403: Một Lá Thư Tay
Chương 404: Bí Kíp Ngàn Năm Tái Xuất
Chương 405: Tôi Còn Biết
Chương 406: Sự Thật Năm Xưa
Chương 407: Em Không Yêu Anh Đến Vậy
Chương 408: Giao Đấu
Chương 409: Đánh Nhẹ Thì Vui
Chương 410: Anh Lại Thiếu Một Người Như Em
Chương 411: Có Ý Gì?
Chương 412: Bây Giờ Anh Rất Yếu
Chương 413: Đâu Chỉ Một Nửa
Chương 414: Giang Hồ Lệnh
Chương 415: Tan Là Tan
Chương 416: Nhưng Cô Rất Để Ý
Chương 417: Vật Cũ
Chương 418: Hoàn Toàn Không Biết
Chương 419: Trả Hết Rồi
Chương 420: Tôi Hỏi Rõ Anh
Chương 421: Ban Giang Hồ Lệnh Vì Tưởng Ly
Chương 422: Anh Là Một Gã Xấu Xa

Chương 423: Dần Dần Sợ Hãi
Chương 424: Thiếu Một Nhân Vật Mấu Chốt
Chương 425: Em Thật Sự Không Nhớ Anh Sao?
Chương 426: Anh Phải Sống
Chương 427: Hai Chúng Ta Nên Ở Bên Nhau
Chương 428: Rượu Chẳng Làm Người Say, Tự Ta Say
Chương 429: Xứng Với Một Tiếng Cảm Ơn
Chương 430: Hại Em Toàn Là Người Cả
Chương 431: Hóa Ra Nhỏ Mọn Đến Thế
Chương 432: Ngồi Xe Quá Phí
Chương 433: Cô Nương Vẫn Còn Muốn Làm Chuyện Đại Sự Gì Sao?
Chương 434: Anh Trai Và Bạn Trai
Chương 435: Bạn Trai Tôi Tiêu Chuẩn Cao
Chương 436: Khuôn Mặt Rước Họa
Chương 437: Anh Xem Ai Dám Theo Đuổi Em
Chương 438: Cho Bao Nhiêu Tiền Cũng Không Được
Chương 439: Bắt Sống Một Mỹ Nhân Ngư
Chương 440: Lời Chú Ma Quỷ
Chương 441: Thật Là Một Từ Ngữ Tuyệt Đẹp
Chương 442: Anh ẤY Có MụC ĐíCh KháC
Chương 443: Ông Ấy Nói Cưới Được Là Cưới Được
Chương 444: Họ Không Chôn Người Chết
Chương 445: TầN Xuyên VẫN Luôn TồN TạI
Chương 446: MạNh Mẽ Tự Khen MìNh MộT LầN
Chương 447: Trinh Nam Ngàn Năm
Chương 448: Núi Lâm Vụ Có Thể Nuốt Chửng Người
Chương 449: Gặp Nguy Hiểm
Chương 450: Thôn Hoang
Chương 451: Sắp Xếp Kiểu Gì Vậy?
Chương 452: Lục Tổng Thật Cao Siêu
Chương 453: Bất Cứ Ai Cũng Đáng Ngờ
Chương 454: Lấy Gậy Ông Đập Lưng Ông
Chương 455: Ăn Một Bữa Ngon
Chương 456: Ai Với Ai Là Vợ Chồng?
Chương 457: Phía Trước Không Còn Đường
Chương 458: Gặp Phải Nữ Quỷ Đỏ
Chương 459: Thần Nữ Chính Là Thần Nữ
Chương 460: Lòng Người Dễ Biến Chất
Chương 461: Em Có Giỏi Thì Giết Chết Anh Đi
Chương 462: Anh Không Hỏi Vì Sao Nó Có
Chương 463: Sức Hấp Dẫn Của Đàn Ông Đâu Phải Dựa Vào Khuôn Mặt
Chương 464: Sao Không Giống Người Vậy?
Chương 465: Bây Giờ Anh Không Còn Đường Lùi
Chương 466: Kỳ Quan
Chương 467: Hình Vẽ Kỳ Lạ
Chương 468: Bị Một Đôi Mắt Theo Dõi
Chương 469: Người Trong Quan Tài
Chương 470: Tuyệt Đối Không Được Buông Tay

Chương 471: Nhường Một Phần Sống Cho Cô
Chương 472: Yêu Anh Hơn Chính Bản Thân Mình
Chương 473: Trong Quan Hệ Lợi Ích Sẽ Có Nặng Có Nhẹ
Chương 474: Mỗi Người Một Tính Toán
Chương 475: Chúng Ta Có Thể Quan Tâm Tới Tình Hình Trước Mắt Được Không?
Chương 476: Hai Đám Người
Chương 477: Người Bất Ngờ Xuất Hiện
Chương 478: Chúng Ta Còn Có Một Lá Vương Bài
Chương 479: Danh Chính Ngôn Thuận
Chương 480: Quỷ Nằm Trong Gỗ
Chương 481: Cấm Địa Trong Thôn
Chương 482: Cách Diệt Khẩu Không Kịp Phòng Bị
Chương 483: Giờ Giấc Nghỉ Ngơi Trái Khoáy
Chương 484: Lấy Tĩnh Chế Động
Chương 485: Vương Bài Quả Nhiên Đã Đến
Chương 486: Sống Sót
Chương 487: Tần Xuyên Sôi Sục
Chương 488: Cương Thường Hỗn Loạn
Chương 489: Không Gì Bằng Một Câu Nói Của Hồng Nhan
Chương 490: Tần Thiên Bảo
Chương 491: Điều Kiện
Chương 492: Có Thể Còn Lợi Hại Hơn Cả Vu Chúc
Chương 493: Cô Sợ Cô Ấy Hiểu Lầm Chuyện Gì Chứ?
Chương 494: Cao Thủ Ẩn Mình
Chương 495: Duyên Phận Trời Ban
Chương 496: Không Sợ Thiệt À?
Chương 497: Chuyện Lớn Chuyện Nhỏ Đều Phải Có Vu Chúc
Chương 498: Chỉ Có Kẻ Điên Mới Đối Phó Được Với Kẻ Điên
Chương 499: Đứng Trước Tình Yêu Chúng Ta Ngang Tài Ngang Sức
Chương 500: Đứa Trẻ Đẹp Nhất
Chương 501: Chuyện Đắc Tội Với Người Ta
Chương 502: Ông Muốn Tin Con Nhóc Này Sao?
Chương 503: Gặp Chuyện Của Người Khác Thì Là Chuyên Gia
Chương 504: Không Tránh Mặt
Chương 505: Ai Bảo Cô Ấy Xinh Chứ
Chương 506: Bình Thường Tác Oai Tác Quái Là Nhiều
Chương 507: Bức Tranh Giấu Kỹ
Chương 508: Đâm Đầu Vào Chỗ Khó
Chương 509: Bị Liệt Tổ Liệt Tông Trừng Phạt
Chương 510: Công Tắc Tổng
Chương 511: Con Đường Phải Đi Một Mình
Chương 512: Không Trừng Phạt Lòng Dân Khó Yên
Chương 513: Gặp Phải Phiền Phức Lớn Rồi
Chương 514: Mọi Người Trên Đời Đều Đang Bận Rộn
Chương 515: Phụ Nữ Luôn Phải Giữ Một Đường Lùi
Chương 516: Anh Tin Chứ
Chương 517: Chỉ Để Cô Được Sống Vô Tư
Chương 518: Vẽ Bậy

Chương 519: Ngẩn Ngơ
Chương 520: Nhiều Lần Thỏa Hiệp
Chương 521: Con Dao Này Anh Dành Tặng Cho Vợ
Chương 522: Bé Nhân Sâm
Chương 523: Đẹp Như Tiên
Chương 524: Em Không Xin Anh À?
Chương 525: Khu Tế Y
Chương 526: Thật May
Chương 527: Vẫn Luôn Ở Trong Bẫy
Chương 528: Chấp Niệm Không Thể Hóa Giải
Chương 529: Khi Cần Thiết Cũng Sẵn Sàng Vứt Bỏ
Chương 530: Trách Ai Được Đây?
Chương 531: Tôi Là Bạn Anh Khi Nào Vậy?
Chương 532: Tàn Nhẫn
Chương 533: Tiểu Tiểu Thâm
Chương 534: Đi Đâu Nói Lý Bây Giờ?
Chương 535: Quả Thật Có Tác Dụng
Chương 536: Không Biết Công Dụng Của Thuốc Thế Nào
Chương 537: Thế Nên, Cô Còn Ăn Nữa Không?
Chương 538: Cảm Giác Quen Thuộc Của Mùi Hương
Chương 539: Sắp Rồi
Chương 540: Em Cùng Anh Gây Dựng Lại
Chương 541: Em Nổi Tiếng Rồi
Chương 542: Cung Thỉnh Thần Nữ
Chương 543: Thế Rối Ren
Chương 544: Gọi Là Anh
Chương 545: Nhớ Ra Rồi
Chương 546: Không Còn Lựa Chọn Nào Khác
Chương 547: Nghe Ra Manh Mối
Chương 548: Em Thiệt Quá, Không Được
Chương 549: Nắm Bắt Thời Cơ
Chương 550: Không Được Phép Thích Anh Ta
Chương 551: Khiến Người Chết Sống Lại
Chương 552: Đứng Sau Khắc Phục Hậu Quả
Chương 553: Quay Phim Sao?
Chương 554: Là Lời Nguyền Hay Tiên Đoán?
Chương 555: Có Chết Cũng Không Để Kẻ Đó Đứng Dậy
Chương 556: Em Cảm Thấy Anh Có Gì Ý Gì?
Chương 557: Bí Kíp Trong Miếng Da Dê
Chương 558: Sẽ Chết Đấy
Chương 559: Đích Thực Là Một Lời Tiên Tri
Chương 560: Gần Với Sự Thật Nhất
Chương 561: Tưởng Cô Nương Sẽ Không Đi Đâu
Chương 562: Tạm Thời Không Liên Lạc Được
Chương 563: Thế Nào Mới Là Người Bạn Gái Tốt?
Chương 564: Nâng Em Lên Ngôi Vua
Chương 565: Tai Mắt
Chương 566: Đúng Là Thâm Tàng Bất Lộ

Chương 567: Mọc Cánh Khó Thoát
Chương 568: Hứa Với Anh Đi
Chương 569: Lời Từ Miệng Người Khác Nói Ra
Chương 570: Giác Quan Thứ Sáu
Chương 571: Không Rét Mà Run
Chương 572: Có Phải Lục Bắc Thâm Không?
Chương 573: Có Lẽ Em Không Hiểu Về Nó
Chương 574: Lỗi Ở Anh
Chương 575: Động Vào Cô Ấy Thử Xem
Chương 576: Quá Hợp Ý Em
Chương 577: Quả Thực Có Thần Thái Của Dâu Trưởng Lục Môn
Chương 578: Tôi Chưa Bao Giờ Coi Đó Là Ý Trời
Chương 579: Căng Thẳng
Chương 580: Chồng Của Cô Tên Lục Đông Thâm
Chương 581: Để Lại Di Chứng
Chương 582: Bành Trướng Quyền Lực
Chương 583: Họ Không Có Đường Lựa Chọn
Chương 584: Anh Vẫn Có Thể Cho Em Được
Chương 585: Ông Trời Lại Chiếu Cố Một Lần
Chương 586: Không Phí Công Làm Bạn Gái Cũ Của Lục Đông Thâm
Chương 587: Nếu Như
Chương 588: Nhưng Cậu Lại Chỉ Cho Một Chiếc Lồng Chim Bằng Vàng
Chương 589: Rất Ghét Cảm Giác Không Thể Kiểm Soát
Chương 590: Không Được Đổ Máu Nữa
Chương 591: Tiếm Quyền Thiên Hạ
Chương 592: Mày Đừng Hòng Nghĩ Tới
Chương 593: Không Cam Tâm
Chương 594: Anh Biết Em Không Thích Anh Như Vậy
Chương 595: Em Có Bản Lĩnh Tự Tâng Bốc Mình
Chương 596: Beautisome
Chương 597: Ngang Nhiên Ngồi Vào
Chương 598: Tôi Cần Có Lý Do Để Làm Vậy
Chương 599: Lục Môn Có Biến Rồi
Chương 600: Bầu Không Khí Hòa Hợp Hiếm Có
Chương 601: Nên Nghỉ Ngơi Rồi
Chương 602: Nên Làm Mà
Chương 603: Nửa Đời Sau Này Của Anh Đều Là Của Em
Chương 604: Buổi Họp Báo
Chương 605: Tin Tức Nặng Đô
Chương 606: Ngắt Lời Anh
Chương 607: Khí Thế Bừng Bừng
Chương 608: Tuyệt Chiêu
Chương 609: Tới Gặp Anh
Chương 610: Tiếp Tục Bán Mạng
Chương 611: Sinh Ra Từ Một Gốc
Chương 612: Không Còn Quan Hệ Nữa
Chương 613: Mỗi Ngày Đều Rất Quan Trọng
Chương 614: Rượu Không Làm Ta Say, Ta Tự Say

Chương 615: Khiến Anh Sợ Hãi
Chương 616: Khí Thế Bừng Bừng
Chương 617: Làm Vợ Anh Nhé
Chương 618: Quãng Đời Sau Này Còn Rất Dài
Chương 619: Ai Quá Có Duyên
Chương 620: Có Qua Có Lại
Chương 621: Tối Nay Đính Hôn Đi
Chương 622: Thế Này Là Sao?
Chương 623: Em Lợi Hại Thật
Chương 624: Niềm Vui Trên Đời
Chương 625: Vẫn Luôn Thường Trực
Chương 626: Sự Kính Sợ Chúng Ta Thiếu Năm Đó
Chương 627: Tất Cả Dựa Vào Duyên Phận
Chương 628: Em Không Chê Anh Đen Chứ?
Chương 629: Không Sợ No Quá Mà Chết À
Chương 630: Không Thiếu Một Chút, Không Kém Một Phân
Chương 631: Duyên Phận Tới Rồi
Chương 632: Cô Ấy Không Ổn
Chương 633: Chia Làm Hai Hướng
Chương 634: Lạc Tiểu Ngưu
Chương 635: Thật Sự Không Có Gì Bận Lòng Ư?
Chương 636: Huyền Thạch, Tao Tới Rồi Đây
Chương 637: Chúng Chính Là Huyền Thạch
Chương 638: Giá Trị Thật Sự
Chương 639: Một Câu Chuyện
Chương 640: Đứt Xương
Chương 641: Ông Trời Thương Những Người Thích Tìm Tới Cái Chết
Chương 642: Lời Cảnh Cáo Của Tổ Tiên
Chương 643: Tôi Chính Là Một Cây Si Mật
Chương 644: Đằng Nào Tôi Cũng Quen Rồi
Chương 645: Điềm Gở
Chương 646: Khó Kiểm Soát
Chương 647: Xin Lỗi, Anh Yêu Em
Chương 648: Lúc Này, Không Ai Có Thể Ngăn Cản Cậu Ấy
Chương 649: Không Tìm Thấy Nữa
Chương 650: Vì Cô Ấy Là Hạ Trú
Chương 651: Sao Có Thể Đánh Mất Người Con Gái Mình Yêu
Chương 652: Tiếp Theo Đây
Chương 653: Đã Chết
Chương 654: Tổ Chức Như Đã Hẹn
Chương 655: Tùy Cơ Ứng Biến
Chương 656: Không Sợ Tổn Thọ Sao?
Chương 657: Giăng Bẫy
Chương 658: Vấn Đề Chuyên Ngành Thì Phải Có Thái Độ Chuyên Nghiệp
Chương 659: Nhiều Tôn Chết Rồi
Chương 660: Ông Trời Vẫn Còn Nhân Từ
Chương 661: Tần Xuyên Mở Đường
Chương 662: Đây Gọi Là Thần Giao Cách Cảm Chăng?

Chương 663: Con Sẽ Không Rời Xa Anh Ấy
Chương 664: Đại Dương Màu Trắng
Chương 665: Xem Ra Nó Muốn Đi Theo Anh
Chương 666: Lần Này Anh Đi Cùng Em
Chương 667: Không Sai Anh Còn Biết Sai Ai
Chương 668: Không Ai Chịu Thiệt
Chương 669: Con Người Sống Vốn Thực Tế
Chương 670: Chung Quy Vẫn Không Môn Đăng Hộ Đối
Chương 671: Chỉ Khi Cô Vui
Chương 672: Hiện Thực Xã Hội
Chương 673: Sống Là Điều Thực Tế Nhất
Chương 674: Chị Phải Chém Chết Lục Đông Thâm!
Chương 675: Ngày Tháng Còn Dài Lắm
Chương 676: Vĩ Thanh

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 1+1: Lời Mở Đầu: Gửi Đến Những Người Dù Đông Lạnh Vẫn Đợi Tình Yêu

Gửi đến những người dù đông lạnh vẫn đợi tình yêu

Bạn có tin không? Trên đời không có thứ gì là không có mùi hương.

Từ những điều vĩ đại như bốn mùa xuân hạ thu đông, đến những điều nhỏ nhặt như hạt bụi nổi trôi trong không khí.

Từ con người – loài đứng đầu trong chuỗi sinh vật, đến con kiến bé nhỏ có thể mất mạng bất cứ lúc nào. Chỉ cần là do vật chất tạo thành đều sẽ có mùi hương mà nó tạo ra.

Có những thứ mùi chúng ta ngửi được, và có cả những thứ mùi chúng ta không ngửi được.

Có mùi thơm, có mùi khó ngửi, có mùi nồng nặc, có mùi thoảng qua… Đó là những thứ mùi chúng ta có thể ngửi được. Lại có những thứ mùi cực kỳ tinh vi, cực kỳ trôi nổi mà chúng ta không thể phát hiện ra sự tồn tại của nó, nhưng đừng vì vậy mà cho rằng nó không có mùi.

Không phải ngẫu nhiên mà tôi muốn viết về các loại "mùi", đây là chuyện tôi đã suy nghĩ rất lâu, băn khoăn rất lâu.

Bởi vì khứu giác là cảm giác sơ khai nhất trong năm giác quan của con người.

Thị giác, xúc giác, vị giác, thính giác lần lượt được kích thích thông qua đôi mắt, da thịt, đầu lưỡi và đôi tai, đầu tiên tập trung thông tin vào bộ phận vùng dưới đồi của đại não, sau đó mới mang thông tin tới các khu vực cảm giác khác nhau trong đại não.

Chỉ có khứu giác sẽ không thông qua khu vực trung chuyển ở vùng dưới đồi mà được mang thông tin kích thích truyền thẳng tới khu vực phụ trách khứu giác trong đại não.

Mùi hương có ở quanh ta.

Thế nên, trên thế giới này mới xuất hiện một loại người.

Họ có khả năng tạo ra mùi hương, nhưng họ không đơn thuần là những người điều chế hương hay những người am hiểu về hương thơm như các bạn đã đọc. Loại người này, ở thời cổ đại được gọi là "Văn thuật sư" (thuật sỹ về mùi). Còn ở xã hội ngày nay, chúng ta gọi họ là những nhà sáng chế mùi hương, những cao nhân có tài năng bẩm sinh được xưng là bậc thầy về mùi.

Không nghe thấy tiếng, không nhìn thấy hình, nhưng chúng lại tràn ngập và bao bọc lấy cả sáu cõi luân hồi.

Mùi hương của người, của trời và của đất tạo thành một chỉnh thể của mùi hương.

Mùi hương do con người tạo ra là nhân hương, giống như nước hoa hoặc những mùi hương thường ngày khác…

Những mùi hương trải qua quá trình nhân tạo gọi là địa hương, giống như tinh dầu, mùi thuốc lá…

Còn những mùi hương được tạo thành từ chính tự nhiên, đồng thời thấu hiểu sâu sắc sự tương sinh tương khắc giữa các mùi là thiên hương.

Mùi vị của tự nhiên cũng bao gồm loài người trong đó.

Con người nhận những món quà mà tự nhiên ban tặng, dĩ nhiên cũng có những thứ mùi khác nhau.

Thứ nấp trong cơ thể bạn là bệnh tật, thứ ẩn trong trái tim bạn là khổ đau. Dù là bệnh tật hay khổ đau, nó cũng sẽ lên men trong cơ thể bạn, rồi sau đó thông qua từng thớ thịt trở thành mùi hương của riêng bạn, mùi hương ấy có thể tiết lộ tất cả bí mật của bạn.

Một nhà sáng chế mùi hương đích thực, hay có thể nói là bậc thầy mùi hương là người có thể lợi dụng những mùi hương mà mình ngửi thấy, và cũng có thể chế ngự những mùi hương mình không ngửi thấy.

Có thể chữa bệnh cho bạn bằng chính mùi hương của bạn, cũng biết lựa chọn một mùi hương nào đó để khơi gợi lại ký ức của bạn, hơn thế nữa có lợi dụng nguyên lý tương sinh tương khắc của các mùi để lặng lẽ tước đoạt tính mạng của bạn.

Họ không phải là người siêu năng lực, họ chỉ là những người có khứu giác nhạy cảm đến mức tối đa mà thôi.

Họ ít nhưng là những người rất giỏi.

Và họ thực sự tồn tại.

Bạn có thể né tránh được mùi hương không? Trừ phi, bạn ngừng thở.

Ý nguyện ban đầu của tôi khi viết tác phẩm này rất đơn giản. Là vì chúng ta lúc nào cũng tiếp xúc với mùi hương, mà không hiểu bản chất căn

nguyên của mùi hương.

Trong cuốn tiểu thuyết này, có diện mạo bản chất nhất của mùi hương. Cuốn sách này không đơn thuần chỉ nói về điều chế hương, về tinh dầu, về nước hoa… Nó nói về mùi hương, mùi hương bao trọn tất cả, tới từ thế giới bên ngoài, tới từ chính con người bạn.

Mùi hương là thứ phức tạp nhất, phức tạp không thua kém gì nhân tính.

Tôi từng được uống loại nước ngọt nhất, bắt nguồn từ vùng sơn dã, chảy qua những cánh rừng sâu. Lúc đó tôi còn bé, ký ức về núi rừng chỉ dừng lại ở một ngụm nước suối trong vắt ấy.

Nhưng đến bây giờ, tôi không bao giờ được uống ngụm nước suối nguồn ngọt ngào như thế nữa.

Thứ nước mà người ta vẫn hay miêu tả là "không màu, không mùi, không vị", trải qua bao thăng trầm của thời gian, chẳng phải tới giờ cũng đã có màu, có vị của riêng mình ư?

Những thời gian khác nhau, những địa điểm khác nhau, những thứ giống nhau đã không còn vẹn nguyên như trước.

Lúc nhỏ, trước cửa nhà bà nội mọc đầy những bụi hoa sao nhái, màu sắc rực rỡ, tự do tự tại sinh trưởng và phát triển, không ai phải chăm bón, vun trồng. Chúng ta vẫn coi nó là hoa dại, nhưng mùi hương thanh mát của nó lại tỏa lan trong không khí.

Sau này lớn lên, tôi gặp lại nó trên một vùng cao nguyên cao hơn mặt nước biển 4000 mét. Nó đã được đổi tên thành hoa cách tang, vẫn phát triển tự do thoải mái như thế, nhưng mùi hương đã khác, lại là một thứ mùi hoàn toàn đặc biệt.

Mùi hương chứa đựng cả kỷ niệm, thế nên nó không gì là không thể.

Mùa đông Bắc Kinh đã lặng lẽ tới, dù là những bông tuyết rơi ngoài kia cũng mang theo mùi bụi bặm bận rộn, không giống như ở quê nhà, tuyết phủ ngập trời, trĩu nặng từng cành cây, mỗi một bông tuyết đều thấm đẫm dư vị quê hương.

Lục Môn phần 2 sẽ là một câu chuyện có hơi thở như thế.

Mở hố vào một mùa lạnh như thế, tôi chỉ muốn nói với mọi người rằng, cho dù giá rét, câu chuyện tình yêu của chúng ta vẫn không dừng lại.

Ai nói cứ đến mùa xuân mới là khởi đầu của tình yêu?

Hãy thở ra một hơi lạnh để cảm nhận mùi hương của mùa đông đi nào.

Bạn đã ngửi thấy mùi của tình yêu chưa?

Tôi… ngửi thấy rồi đấy.

16.01.2018

Mùa đông – Tại Bắc Kinh.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 1+2: Trúng Tà

Ở thành cổ Thương Lăng lưu truyền một lời đồn đại kinh dị về cầu Cửu Tử.

Cây cầu này nằm trên con đường Cổ Đồng phía Tây ngoại thành, từ xa sẽ đối diện với khu bảo tồn lịch sử nằm trên con đường Tô Hà trong thành.

Ai ai cũng kể rằng, cầu Cửu Tử một đầu gác phía dương gian, một đầu hướng về âm thế, linh hồn của người chết sẽ men theo cây cầu Cửu Tử để đi xuống địa phủ.

Sở dĩ cây cầu lấy tên là Cửu Tử tương truyền là vì nhờ có chín người con của rồng trấn áp âm khí trên cây cầu này mà trật tự của hai thế giới âm dương mới không bị đảo lộn.

*Theo truyền thuyết, bảy người con của rồng là bảy người con của Đông Hải Long Vương, bao gồm: Tù Ngưu, Nhai Xế, Trào Phong, Bồ Lao, Toan Nghê, Bệ Ngạn, Phụ Hí, Li Vãn.

Thế nên, ban ngày, dù là người hay xe cộ đều có thể đi lên cầu, nhưng chỉ cần đêm xuống thì nơi đó sẽ trở thành con đường dẫn tới địa ngục. Người trần dù có phải đi đường vòng cũng sẽ không đi lên cầu. Một là sợ mình chặn đường đi của vong linh nào đó, hai là sợ dương khí trên người bị yếu đi.

Những người tài xế bất đắc dĩ phải đánh xe lên cầu thì cũng tuân thủ nghiêm ngặt lời dạy được truyền lại từ đời trước: Phải đi quanh cầu một

vòng, như vậy mới không đắc tội tới các linh hồn.

Ai ai cũng nói rằng, Thương Lăng và Côn Minh nổi tiếng ngang nhau. Nếu Côn Minh có cầu Giao Tam* thì Thương Lăng cũng có cầu Cửu Tử.

*Cây cầu nằm ở Bàn Long, Côn Minh, Trung Quốc, nổi tiếng vì có nhiều câu chuyện kinh dị xung quanh.

Mấy ngày gần đây, cây cầu Cửu Tử này bỗng dưng bị giới báo chí theo dõi sát sao, bởi vì cách đó không lâu, tại Thương Lăng đã xảy ra một chuyện lớn!

Khách sạn Skyline tọa lạc trên con đường Tô Hà của thành cổ Thương Lăng, là khách sạn đẳng cấp bảy sao năm nay vừa vinh hạnh lọt vào cuộc bình chọn cho giải thưởng Luxury Brand (Thương hiệu sang trọng) của Forbes, nhờ sở hữu những món đồ sưu tầm hiếm có và đắt giá nổi tiếng, một trong số đó, món đồ được người ta chú ý nhất chắc chắn phải là bức "Giang sơn đồ" dài 1200 mét, cao 65 mét được treo tại quán bar dành cho khách VIP của khách sạn.

Nghe nói bức "Giang sơn đồ" này là một trong những bức họa truyền đời đã bị thất lạc của Trung Quốc. Năm xưa nó rơi vào tay người nước ngoài, về sau được bảo tàng quốc gia Italia sưu tầm lại, cuối cùng được người sở hữu khách sạn này mua về với một cái giá trên trời.

Nhưng tại một khách sạn như thế, bỗng nhiên lại có một vị khách vào một đêm nọ bị trúng tà. Và cũng ngay tối hôm ấy, tất cả du khách ở trong khách sạn đều phát điên.

Cả thành phố bỗng chốc nổi cơn sóng gió, người dân ai cũng xôn xao bàn tán, cuối cùng kết luận được đưa ra là: Bức "Giang sơn đồ" đó bên trong có ma.

Chuyện này phải kể lại từ sự kiện vài ngày trước, có chín chiếc xe tang cùng nhau đi qua cầu Cửu Tử.

Cầu Cửu Tử, ban ngày nhường đường cho người sống, ban đêm rước lối cho ma quỷ, đây là chuyện mà người dân Thương Lăng không ai không biết. Nhưng vẫn còn một quy định nữa.

Đó là xe tang một khi đi lên cầu, dù vào ban ngày hay ban đêm đều phải vòng một vòng quanh cầu, như vậy, cho dù người chết ấy đi qua cầu Cửu Tử vào ban ngày, họ cũng có thể tìm được con đường sống.

Ngày hôm đó, chín chiếc xe tang vẫn vòng qua cầu như thường lệ, và cũng ngay tối hôm đó, khách sạn Skyline nảy sinh tin đồn ma quỷ.

Mọi người bảo năm xưa khi khách sạn này mới được khởi công, đích thân hòa thượng Thích Chân tại ngôi chùa cổ ngàn năm Đà Trúc Tự của Thương Lăng đã phải xuống núi, khuyên những người quản lý khách sạn hãy chọn một địa điểm khác.

Nguyên nhân là vì vị trí tọa lạc của khách sạn Skyline nằm đúng hướng Tây Nam của cầu Cửu Tử. Mặc dù cách cây cầu khá xa nhưng lại chặn đúng con đường xuống âm thế của các vong hồn.

Phía Tây Nam là cửa xuống địa phủ.

Lão hòa thượng Thích Chân cũng là một vị cao tăng ẩn thế, vì chuyện này mà đích thân xuống núi, nghe cũng đủ biết tính nghiêm trọng.

Nhưng địa điểm khởi công của cả một khách sạn cũng là chuyện lớn, dĩ nhiên không thể thay đổi. Hòa thượng Thích Chân không còn cách nào khác đành đưa ra lời đề nghị: Nếu nhất quyết đòi xây khách sạn tại nơi này thì diện tích và chiều cao của khách sạn đều phải hạn chế, nếu không một khi gặp phải âm khí cực thịnh, cả khách sạn sẽ gặp họa diệt vong. Thế

nhưng, người sở hữu khách sạn lại lên tiếng nói không tin vào mấy chuyện mê tín dị đoan vậy nên không buồn để tâm.

Chín linh hồn đi lên cầu cùng một lúc, chính là khi âm khí cực thịnh.

Người dân thành phố đều nói, chính vì chủ khách sạn không nghe lời khuyên can của Thích Chân, chắn lối xuống âm phủ của chín linh hồn thế nên chín linh hồn đó đành vất vưởng ngay trong khách sạn.

Và cũng vì để trốn tránh long khí từ chín người con của rồng, chín linh hồn đều trốn cả vào trong bức "Giang sơn đồ" kia. Nhưng vì oán khí quá nặng, không có chỗ nào để giải tỏa thế nên khách sạn mới xảy ra chuyện, ứng ngay câu nói của hòa thượng Thích Chân khi trước: Khi âm khí cực thịnh là lúc tai họa ập tới.

[…]

"Vài ngày trước, người chịu trách nhiệm của khách sạn Skyline đã đưa ra lời giải thích cho sự việc toàn thể các du khách trong khách sạn phát điên. Người này khẳng định hoàn toàn không có sự việc như vậy xảy ra, phía khách sạn kiên quyết truy cứu trách nhiệm pháp luật đối với những kẻ tung tin đồn thất thiệt. Chúng tôi sẽ còn tiếp tục theo dõi câu chuyện về khách sạn này. Khách sạn Skyline và khu nghỉ mát liên hợp là thương hiệu khách sạn hạng sang trong dự án Skyline của tập đoàn Lục Môn. Với tư cách là thương hiệu khách sạn hạng sang lớn nhất thế giới, Skyline đã có mặt ở hầu khắp các quốc gia, được coi là biểu tượng cho ngành kinh doanh khách sạn và khu nghỉ mát. Khách sạn Skyline ở Thương Lăng nằm tại con đường Tô Hà, được mệnh danh là vành đai hoàng kim của thành phố Thương Lăng. Theo bản đồ dự án quy hoạch thành phố trong tương lai, trên con đường Tô Hà sẽ xuất hiện ngày một nhiều những tòa kiến trúc thời thượng mà đi đầu chính là Skyline, tạo nên một sự kết hợp hoàn hảo với khu bảo tồn lịch sử Tô Hà…"

Dương Viễn ấn nút Pause, rồi nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh bàn hội nghị: “Giám đốc phòng Quan hệ ngoại giao của Skyline Thương Lăng sáng nay đã gọi điện thoại tới Bắc Kinh cầu cứu, có lẽ là không chống đỡ được nữa. Đông Thâm, xem ra chúng ta đã xem thường đám người Thương Lăng đó rồi”.

Lục Đông Thâm không nói câu nào, chỉ chăm chú nhìn màn hình ti vi đã dừng lại một lúc. Lát sau, anh lần tìm bao thuốc lá: “Thai Quốc Cường sao rồi”.

Giọng anh khẽ mà trầm.

“Thai Quốc Cường cứ liến thoắng suốt là có ma có ma, nói rằng mình không thể ra khỏi phòng khách sạn, nếu không sẽ bị con ma trong bức Giang sơn đồ bóp cổ chết toi.” Dương Viễn kéo một chiếc ghế, ngồi đối diện với Lục Đông Thâm.

Thai Quốc Cường, Chủ tịch tập đoàn Trường Thịnh, mấy hôm trước có ở lại trong khách sạn Skyline Thương Lăng. Với tư cách là người của Trường Thịnh chịu trách nhiệm hợp tác lâu dài với phía Lục Môn, trên danh nghĩa, ông ta nói tới Thương Lăng ngao du sơn thủy, thực tế là cũng giống như Lục Môn, bắt đầu muốn nhón chân vào thị trường Trung Quốc.

Không ngờ, tối hôm đó, Thai Quốc Cường lại gõ cửa tất cả các phòng trong khách sạn như bị điên rồi gào ầm gào ĩ lên là trong này có ma.

Phòng Quan hệ ngoại giao cố gắng giữ kín chuyện này hết sức có thể nhưng cuối cùng vẫn bị đám nhà báo chọc ra được sơ hở, và kết quả chính là câu chuyện “Tất cả khách sạn bị ma nhập” như lời đồn đại.

Lục Đông Thâm châm điếu thuốc, khuôn mặt có phần bực bội: “Hoang đường”.

“Chuyện này mà mang về Bắc Kinh, Thượng Hải hay Quảng Châu thì chắc chắn sẽ trở thành trò cười, nhưng nó lại ở Thương Lăng. Tôi cho anh biết, mấy người vùng đó tin chuyện này sái cổ.” Dương Viễn tiêm cho anh một mũi dự phòng.

“Tình hình Thương Lăng bây giờ ra sao?”

“Nửa tiếng trước có người dân tới trước cửa tòa Thị chính thị uy kháng nghị, yêu cầu dời khách sạn ra khỏi Thương Lăng…” Dương Viễn đổ người với lấy bao thuốc lá, châm một điếu lên.

“Đám người đó không quan trọng, quan trọng là năm nay tổng bộ vẫn chưa tiến hành kiểm tra Skyline Thương Lăng, tập đoàn Trường Thịnh lại bắt đầu gây sức ép. Hơn nữa anh vừa tiếp quản thị trường Trung Quốc chưa được bao lâu, một khi chuyện này đồn tới tai tổng bộ, thì rắc rối to.”

Lục Đông Thâm nhả một làn khói, rồi hỏi: “Đã điều tra được người đó chưa?”.

Dương Viễn một tay kẹp điếu thuốc, một tay cầm tập tài liệu bên cạnh qua, rút tài liệu bên trong ra, đặt lên trên. Lục Đông Thâm đón lấy, dừng lại ở bức ảnh trên cùng.

“Nghe nói là thổ công thổ địa ở đất Thương Lăng, người trong vùng gọi là Tưởng gia.”

Tư liệu ít đến đáng thương, chỉ có độc một tờ giấy. Lục Đông Thâm chỉ đọc lướt qua là xong, thứ nổi bật nhất vẫn chỉ có bức ảnh bên trên.

“Bảo Cảnh Ninh sắp xếp đi, ngày mai tôi sẽ bay qua Thương Lăng đích thân giải quyết.”

“Có cần tôi đi cùng anh không?”

“Cậu ở lại Bắc Kinh đi.” Lục Đông Thâm gạt tàn thuốc: “Có vị Phó giám đốc như cậu ở lại trấn giữ công ty, tôi yên tâm rồi”.

Một đoạn tàn dài rơi xuống tập tài liệu, che đi quá nửa bức ảnh, chỉ còn nhìn thấy một bờ môi và một khuôn cằm không góc chết. Bên cạnh bức ảnh viết một cái tên: Tưởng Ly.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 2: Có Người Tai To Mặt Lớn Đến

Cái lạnh dưới nước thấm vào tận xương cốt, âm u đến độ chỉ nhìn thấy một tia sáng lúc tỏ lúc mờ.

Trên bậc thềm đã mọc rêu xanh, men theo bậc thềm ấy đi xuống là một thành cổ giờ chỉ còn là một đống đổ nát. Từ xa có thể nhìn thấy không ít người, có thể là đứng, có thể là bồng bềnh theo dòng nước.

Họ đều đã chết rồi.

Vậy mà da dẻ vẫn trắng nõn như người còn sống. Thế nhưng, nếu lại gần quan sát thì đó là nến, bọc kín khắp người.

Họ trầm mặc trong tuyệt vọng dưới đáy nước âm u không bao giờ nhìn thấy mặt trời, giống như những người bị nguyền rủa, hết ngày này qua tháng khác.

Bỗng nhiên, có một thi thể mở mắt.

Máu từ trong hốc mắt ào ạt chảy ra ngoài. Cái miệng đã bị nến phong kín đang gượng mở ra, khó khăn mấp máy khẩu hình.

Người ấy đang cố nói: Cứu tôi!

Tưởng Ly choàng tỉnh giấc.

Trên đỉnh đầu là từng bông ngọc lan trắng đang dịp nở rộ. Ánh nắng buổi chiều được tầng lá dày đặc lọc qua, chỉ còn lại ấm áp, qua những kẽ

lá, có thể nhìn thấy bầu trời xanh biếc như mặt nước mênh mông.

Bên tai có người dè dặt khẽ gọi cô: "Tưởng gia?".

Tưởng Ly hơi quay mặt sang. Tưởng Tiểu Thiên ngồi sụp xuống bên cạnh ghế, chống tay lên má. Thấy cô đã tỉnh dậy, trông cậu có vẻ khá phấn khích: "Chị nằm mơ ạ?".

Là người ai chẳng nằm mơ, nằm mơ có gì kỳ lạ đâu cơ chứ.

Tưởng Ly lật người trên chiếc ghế xếp, chẳng buồn để ý đến biểu cảm hớn hở của Tưởng Tiểu Thiên khi cuối cùng đã nắm được thóp của cô vậy.

Tưởng Tiểu Thiên thấy cô quay mặt đi rồi lại nhắm mắt vào bèn sốt sắng, vòng sang bên kia, cẩn thận lên tiếng: "Gia, chị đừng ngủ nữa".

"Tưởng Tiểu Thiên, đừng tưởng em trùng hợp cùng họ với chị mà chị không nỡ đấm em." Tưởng Ly không mở mắt ra, chỉ từ tốn nói một câu, giọng nói lười biếng mà vẫn êm tai.

Tưởng Tiểu Thiên vừa nghe xong, lập tức xóa sạch mọi liên quan: "Em làm gì có gan dám quấy rầy chị chứ. Là Đàm gia, anh ấy mời chị qua đó một chuyến".

Tưởng Ly mở mắt ra, nhìn Tưởng Tiểu Thiên chằm chằm.

Có ai không biết Tưởng gia danh tiếng lẫy lừng có một đôi mắt cực đẹp. Là người hay lon ton theo sau Tưởng gia, cậu dĩ nhiên cũng thích đôi mắt này. Nhưng nếu cứ bị cô nhìn không chớp mắt như thế một lúc lâu, không nói, không cười thì ngoài xấu hổ ra, cậu còn hơi căng thẳng nữa.

"Đàm gia nói có một chuyện rất hệ trọng cần bàn bạc với chị ạ." Cậu cười trừ.

Tưởng Ly nhanh gọn lật người ngồi dậy, cánh tay trái vòng ra trước ngực, cánh tay phải bắt chéo đặt dưới nách rồi cổ tay hơi dùng sức để làm căng gân cốt. Sau đó cô tiếp tục đổi bên, khi lật cổ tay trái lên, có thể nhìn thấy hình xăm một con mắt màu mực xanh hẹp dài lan rộng trên cổ tay, càng làm tôn lên làn da trắng và nét yêu mị khác thường của hình xăm.

"Nói xem, có chuyện gì đã." Cô chậm rãi hỏi một câu, rồi hít thở sâu, khắp nơi đều là hương ngọc lan.

Đến cuối tháng mười, thời tiết ở thành cổ Thương Lăng sẽ rất đẹp. Hoa ngọc lan nở bung, thơm lừng khắp thành phố, bởi vì ở đây, gần như nhà nào hộ nào trong vườn cũng trồng một cây ngọc lan.

Nơi cô ở là định viện Naxi không lớn lắm, bốn phía kín tường bao, chỉ còn lại bầu trời cao trên đầu.

Sau vườn có một căn nhà gỗ, trên cửa nhà có khắc một loài hoa chưa rõ tên, trên cửa sổ còn viết một dòng chữ kỳ quái, giống như bùa chú.

Lan can bao quanh dài bốn mét, có bàn trà, có ghế gỗ, thế nên gặp ngày trời mưa có thể tựa lan can mà ngồi, thưởng trà, nghe mưa.

Tiền viện là một cửa tiệm, qua lớp kính có thể thấy trong cửa hàng hoặc treo cao hoặc trưng bày đủ các loại trống châu Phi, đa phần là loại trống châu Phi truyền thống được làm bằng gỗ. Lác đác cũng có một vài loại trống châu Phi hiện đại khác được làm bằng nhiều chất liệu hơn.

Gần cửa chính của cửa tiệm có đặt một chiếc trống châu Phi được làm và đẽo khắc hoàn toàn bằng thủ công, bọc lớp da dê dài mười ba tấc, bên trên cũng thêu một tờ bùa chú bảy màu giống như trên cánh cửa sổ hậu viện. Đây là sản phẩm không bán, là báu vật trấn cho cửa tiệm này.

Cửa sổ của cửa tiệm sạch bong kin kít, nên có thể nhìn vượt qua sang tận quán trà ở đường đối diện, bức hoành phi treo trên cửa có viết ba chữ: "Thần tiên ẩm*".

*Thức uống của thần tiên.

Bên cạnh hoành phi có treo một chiếc chuông gió bằng đồng xanh, trên chuông gió cũng có một lá bùa tương tự.

Dù là buổi chiều nhưng trước cửa quán trà vẫn là một hàng người dài dằng dặc. Đó là một cửa hàng từ đầu tới cuối năm lúc nào cũng đông khách đến hoảng hốt. Những người đến đây mua đồ uống ngoài dân bản địa ra còn cả những người dân từ các miền khác ngàn dặm xa xôi đến với thành cổ.

Chẳng biết từ đâu có một chú chó núi chạy đến nằm bò bên cạnh ghế sưởi nắng, thấy Tưởng Ly đứng dậy, nó cũng đứng lên, vẫy vẫy cái đuôi rồi chạy ra ngoài chơi.

Mèo ở thành cổ sẽ thông minh hơn một chút. Chúng thường nhảy lên mái gỗ của các cửa hàng hoặc quán trọ chợp mắt một chút, đôi tai thi thoảng lại động đậy vì một vài âm thanh nhỏ nhặt xung quanh.

Tưởng Ly thích nhất là mùa này, bớt đi những du khách cưỡi ngựa xem hoa ghé qua đây dịp Quốc khánh, trong cổ thành ngoài người dân bản địa hoặc chủ của các cửa hàng ra thì chỉ còn những vị khách đi phượt muốn ở lại đây một thời gian để hưởng thụ ánh nắng, tạm lánh đi những câu chuyện phức tạp ngoài kia.

"Có một nhân vật máu mặt đến đây, hình như chính là người đứng đầu của cái khách sạn đang có ma quỷ kia, tóm lại là khí thế rầm rộ lắm, nào là vệ sỹ nào là xe hơi xếp một hàng dài, còn có không ít phóng viên đi theo

nữa, bao vây chặt cả Lâm Khách Lầu của Đàm gia rồi.” Tưởng Tiểu Thiên làm tròn vai đi hóng của mình, kể lại tường tận mọi việc đã nghe thấy và nhìn thấy cho cô.

Tưởng Ly đang vươn người chợt khựng lại, lát sau mới “ồ” lên một tiếng, cũng không thấy cô gấp gáp chút nào.

Ngược lại là Tưởng Tiểu Thiên ôm theo một bụng sốt sắng như bị lửa đốt. Cậu đã được chứng kiến tình thế như sóng cuộn biển trào trong Lâm Khách Lầu, đang định bấm bụng lên tiếng thúc giục thì thấy có người còn lao thẳng vào trong, bộ dạng có vẻ gấp hơn nhiều.

“Tưởng gia, Tưởng gia…”

Là vợ của ông chủ quán trọ bên cạnh, Mạnh A Cốc, mọi người đều gọi bà là thím A Cốc. Bình thường bà cũng là một người bình tĩnh, vững vàng, nhưng lúc này khuôn mặt bà thảng thốt, sau khi thấy Tưởng Ly thì ghì chặt lấy cánh tay cô:

“Xin hãy cứu Tang Ni nhà chúng tôi. Tang Ni nhà tôi, nó… bị ma ám rồi!”

[…]

Tang Ni là con trai của Mạnh A Cốc. Năm xưa Mạnh A Cốc bôn ba khắp nơi nên kết hôn muộn. Sau khi cưới, hai người họ cũng phải cố gắng hết sức mới có được đứa con đầu lòng. Thế nên có thể nói rằng đối với Tang Ni, họ nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa.

Nhưng thằng bé cũng không phải loại bị chiều quá hóa hư. Vừa lên cấp hai, thành tích của thằng bé vẫn rất tốt. Bình thường được nghỉ thì thằng bé về quán trọ phụ việc dọn dẹp cái miệng vừa ngọt ngào vừa xinh xắn, láng giềng xung quanh đều rất quý thằng bé.

Tưởng Ly cũng thích đứa bé này, lúc nào gặp mặt, cô cũng luôn miệng gọi nó là "Tiểu Ni Tử, Tiểu Ni Tử".

Lúc này đây, người đứng ngoài cửa quán Thần Tiên Ẩm đã vòng trong vòng ngoài tới ba vòng. Nhưng nhìn thấy Tưởng Ly họ đều chủ động nhường cho cô một con đường, ai nấy đều bàn tán xôn xao.

Lại gần Tưởng Ly mới thấy Tang Ni đang ngồi giữa con đường được lát đá xanh, một tay ấn chặt lên đầu, một tay đập lia lịa xuống đất, chẳng biết miệng đang lẩm bẩm câu gì, cả cơ thể rung lắc không ngừng như một con lắc đồng hồ.

Mạnh A Cốc cũng ngồi xuống đất, sốt ruột quay vòng vòng, những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu chảy xuống thái dương rồi rơi xuống đất. Có mấy lần ông định bước tới ôm lấy Tang Ni, cố gắng để thằng bé bình tĩnh lại, nhưng không ngờ sức của Tang Ni khá mạnh, vừa đẩy một cái Mạnh A Cốc đã ngã lộn nhào. Thím A Cốc đứng một bên, tròng mắt đỏ rực, giậm chân bình bịch.

"Có chuyện gì thế này?" Tưởng Ly vòng ra trước mặt Tang Ni, ngồi quỳ một gối xuống trước, kiểm tra khuôn mặt thằng bé, bấy giờ mới phát hiện ánh mắt thằng bé rất rời rạc, không có một tiêu điểm cụ thể nào.

"Tang Ni ầm ĩ đòi uống trà sữa của Thần Tiên Ẩm, ai ngờ còn chưa xếp hàng tới lượt nó đã ra cơ sự này." Mạnh A Cốc giơ tay lên lau mồ hôi: "Nó chỉ ngồi ở đây, ai động vào người cũng không được".

Tưởng Ly lại gần thêm một chút nữa.

Thím A Cốc vừa định lên tiếng thì Tưởng Tiểu Thiên lập tức ngăn lại, ra hiệu bằng ánh mắt cho bà im lặng. Cả bầu không khí xung quanh vốn đang ồn ào cũng chợt im bặt lại, không ai dám quấy rầy tới Tưởng Ly.

Tưởng Ly giơ tay ra trước mặt Tang Ni, con mắt trên cổ tay cô trở nên vô cùng yêu mị dưới ánh nắng mặt trời.

Đúng vào lúc Tưởng Tiểu Thiên đang âm thầm lau mồ hôi thì Tưởng Ly đã chạm tay lên mặt thằng bé.

Điều khiến mọi người thảng thốt là Tang Ni không hề phản kháng, cho tới khi Tưởng Ly ôm hẳn nó vào lòng, âm thầm dùng sức không cho nó ngật người ra sau nữa, tựa cằm lên đỉnh đầu nó.

“Nó đã uống rượu đúng không?” Tưởng Ly hỏi.

“Sao có thể ạ, Tưởng gia. Nó mới có mấy tuổi, sao chúng tôi dám cho nó uống rượu ạ? Vả lại, cho dù nó uống say cũng không thể như vậy được.” Mạnh A Cốc lập tức nói.

“Nói thật đi!” Tưởng Ly bực dọc quát…

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 3: Sống Ở Giang Hồ Chúng Ta Nói Quy Tắc Giang Hồ

“Thật sự không ạ…”

“Tối qua Tang Ni… có uống trộm một ít rượu tế mùa đông.” Thím A Cốc ngắt lời Mạnh A Cốc, sắc mặt có phần khó xử, rồi bà vội vàng giải thích một câu: “Nhưng cũng chỉ có một chút thôi, tôi đã răn dạy thằng nhóc này rồi, nó cũng đã biết rồi ạ”.

Một câu nói làm dậy lên hàng ngàn lớp sóng, mọi người xung quanh cũng bắt đầu chỉ chỉ trỏ trỏ.

“Rượu tế đông sao có thể uống trộm chứ?”

“Phải đấy, con trẻ chúng nó không hiểu chuyện, lẽ nào mấy người là người lớn cũng không chú ý một chút sao?”

“Đúng là tạo nghiệt mà, chẳng trách con cái giờ thành ra thế này, có thờ có thiêng, có kiêng có lành, không tin vào thần thánh không được đâu.”

Thương Lăng là một thành cổ có lịch sử lâu đời, cũng là một thành cổ tập trung rất nhiều dân tộc đa dạng. Trước kia các bậc tiền bối của mỗi dân tộc sẽ tổ chức hoạt động tế lễ của riêng dân tộc mình vào những thời điểm khác nhau trong năm. Còn giờ đây thông tin liên lạc hiện đại, phát triển, người dân tộc Hán cũng đã có thể kết hôn với các dân tộc thiểu số, thế nên ngoài những ngày tế lễ cá biệt của từng dân tộc, thì một ngày lễ mà tất cả mọi người đều công nhận chính là Lễ tế đông.

Lễ tế đông là một ngày lễ quan trọng bậc nhất đối với Thương Lăng.

Đến dịp Lập Đông, các gia đình lại mang những món rượu thịt, hoa quả đầy thành ý vào trong núi tuyết, tới trước mặt Thanh Hồ để tế bái thiên địa để cầu cho một năm mới mùa màng bội thu, gia đình hưng vượng.

Đây là tín ngưỡng của người Thương Lăng, cũng là sự kỳ vọng của họ đối với cuộc sống tương lai.

Mạnh A Cốc nghe được câu này thì rất sốt sắng, nhưng giờ có trách cứ ai cũng đã quá muộn. Ông đánh liên tục vào đầu, chỉ trách mình không trông con cẩn thận.

Tưởng Ly cũng không nói thêm nhiều nữa. Cô đi vào trong cửa hàng ngay lúc mọi người đang xôn xao bàn tán. Lúc này Tang Ni cũng bắt đầu rung lắc.

Vào lúc cả đám đông đều đang ngó vào trong xem xét thì Tưởng Ly đi ra, trong tay có thêm một món đồ.

Một chiếc túi thêu nhỏ nhắn, được thêu từ lụa trắng, trên bề mặt túi có những sợi chỉ đen được đan thành những hình thù không ai hiểu được, nhưng nếu nhìn kỹ thì những hình thù ấy hoàn toàn trùng khớp với hình thù trên chiếc trống châu Phi và trên biển hiệu quán trà.

Vật phẩm này người trong thành cổ không có gì lạ lẫm. Họ gọi đây là túi bùa, một túi bùa thuộc về riêng Tưởng Ly.

Không có chuyện gì là túi bùa này không giải quyết được, cũng giống như không có căn bệnh nào Tưởng Ly phải bó tay chịu trói. Phàm là những người quen biết Tưởng Ly đều vô cùng kính nể cô.

Kính là vì Tưởng Ly tồn tại như một bác sỹ pháp thuật tại đây, có thể chữa trị những bệnh mà mọi người nhìn thấy, và cũng giải quyết được cả những bệnh mọi người không nhìn thấy.

Nể, vì cô là người của "thổ công" tại vùng này, Đàm Diệu Minh. Có người kín đáo đồn rằng cô và Đàm Diệu Minh là anh em. Cũng lại có người đưa lời nói cô là người yêu của Đàm Diệu Minh. Tóm lại mối quan hệ giữa họ đến nay vẫn là một đề tài bí ẩn.

Nhưng nói gì thì nói, Tưởng Ly cũng là một người tính tình khẳng khái, tùy hứng. Đã từng có kẻ tới phá đám Đàm Diệu Minh, nghe nói một mình Tưởng Ly đã đánh cho mấy người đàn ông tơi bời hoa lá. Từ đó địa vị của Đàm Diệu Minh trên giang hồ lại càng vững vàng.

Thế nên Tưởng Ly chính là một người vừa chính vừa tà, vừa có thể cứu người ta khỏi cơn hoạn nạn lại vừa không dễ đắc tội, từ đó mà có danh xưng "Tưởng gia" trong xưng hô của mọi người.

Tưởng Ly treo chiếc túi bùa lên cổ Tang Ni. Chỉ trong nửa phút ngắn ngủi, tất cả đã chứng kiến Tang Ni ngừng đung đưa người, mọi người chỉ còn biết tấm tắc khen tài.

Thím A Cốc bước lên ôm chặt lấy Tang Ni, liên tục gọi tên thằng bé.

Tang Ni yên tĩnh một lúc lâu, cuối cùng ánh mắt cũng có tiêu cự. Thằng bé quay sang gọi thím A Cốc một tiếng "mẹ", nước mắt thím ấy chực trào ra.

Mạnh A Cốc thấy con trai đã không mệnh hệ gì mới thở phào nhẹ nhõm, cảm ơn cảm huệ Tưởng Ly một lúc rồi mới quát Tang Ni: "Thằng nhóc này, mày uống cái gì không uống lại dám uống trộm rượu tế, đó là rượu mày được uống sao hả?".

Tưởng Ly bước lên kiểm tra tình hình Tang Ni một lượt nữa, thấy thằng bé đã hoàn toàn bình thường, cô bèn nói với thím A Cốc: "Trong vòng ba ngày, không được phép tháo túi bùa ra".

Thím A Cốc gật đầu lia lịa rồi dìu Tang Ni đứng lên cho nó cảm ơn Tưởng Ly.

"Nó không được đứng lên." Tưởng Ly bất thình lình buông một câu: "Quỳ xuống, khi nào mặt trời xuống núi mới được về".

Hai vợ chồng Mạnh A Cốc đưa mắt nhìn nhau. Lúc này thần chí của Tang Ni đã hoàn toàn tỉnh táo, nhìn thấy một người thường ngày rất hiền hòa với mình như Tưởng Ly lúc này nghiêm mặt lại, thằng bé cũng hiểu mình đã gây họa, mặt mày ấm ức nhưng cũng không dám nói gì.

Tưởng Ly nhìn Tang Ni: "Con người sống trên đời phải có phép tắc. Uống trộm rượu chỉ là chuyện nhỏ, nhưng bất kính với trời đất là chuyện lớn. Hôm nay em quỳ ở đây, chỉ được quỳ không được đứng lên, nghe rõ chưa?".

Tang Ni cắn môi, gật đầu.

Hai vợ chồng Mạnh A Cốc cũng không dám nói thêm gì nhiều, nhất là khi có mặt bao nhiêu người dân ở đây, cộng thêm việc uống trộm rượu tế mà làm ầm lên thì không hề nhỏ, nên đành phải nghe theo lời Tưởng Ly.

Sau khi đám đông được giải tán, Tưởng Tiểu Thiên lén lút kéo áo Tưởng Ly, căng thẳng hỏi: "Tưởng gia… rượu tế đông thật sự không được uống trộm ạ?".

Tưởng Ly nghe xong đã biết là có chuyện, bèn mỉm cười, khoanh hai tay trước ngực: "Em có mắt để thở hả? Ban nãy Tang Ni bị làm sao em

không nhìn thấy à? Chị còn từng nhìn thấy có những người bị nhập khủng khiếp hơn thằng bé nữa, không giải tà cẩn thận cả năm gặp hạn đó".

Tưởng Tiểu Thiên lập tức hoảng hốt: "Tưởng gia ơi, cứu em. Em… em đã uống trộm Ngũ Nguyệt Túy".

Cậu là người Hán, bình thường không kiêng cữ gì, phá lệ một lần cũng chỉ vì loại rượu đó quá thơm không cưỡng lại được mới nhấp môi một ngụm nhỏ. Cậu thật không muốn chỉ vì ngụm nhỏ đó mà gặp họa.

"Ngũ Nguyệt Túy hả…" Tưởng Ly buồn cười nhìn cậu: "Rượu của Đàm gia dùng để tế đông mà em cũng dám uống trộm, chị thấy em ngứa mông rồi đấy".

Ngũ Nguyệt Túy là loại rượu cô nấu riêng cho Đàm gia, phải hái đủ năm loại nhụy hoa trên núi Thương lúc đầu xuân, sau đó ngâm với nước sương sớm sau khi trải qua một mùa đông giá rét trên đỉnh núi tuyết xa xôi, rồi ủ qua bốn mùa xuân hạ thu đông mới thành.

Mỗi lần chỉ được một ít nhưng rất quý, thế nên Đàm gia hay giữ lại một chút để tế đông.

Tưởng Tiểu Thiên khóc lóc ủ ê.

Tưởng Ly lẳng lặng quay vào phòng, khi đi ra lại cầm theo một túi bùa khác: "Đừng bảo là chị không thương em đó. Quỳ ở đó cùng Tang Ni tới khi hoàng hôn xuống. Ba ngày tới không được bỏ bùa ra, không được dính nước".

"Nhưng còn tắm…"

"Vậy thì em nhịn tắm ba ngày đi."

Tưởng Tiểu Thiên ngoan ngoãn chạy tới quỳ bên cạnh Tang Ni. Vẫn còn một vài người hóng hớt chưa đi, sau khi thấy cảnh này lại bắt đầu xì xào.

“Tưởng Ly!”

Gần đó có người gọi cô.

Tưởng Ly quay đầu lại nhìn, là Đàm gia.

Bên cạnh anh ấy còn một người đàn ông khác, từ xa đã nhìn thấy một vóc dáng cao lớn thẳng tắp nhòe đi trong ánh nắng, chiếc áo dạ dáng nhỡ màu xám đậm càng làm tôn lên vẻ phong độ phóng khoáng của người ấy.

Đằng sau lưng họ có một là một hàng xe dài tít tắp.

Phía sau hàng xe ấy là cả một đám phóng viên đang vội vàng chạy tới…

[…]

Lâm Khách Lầu là một trà trang nổi danh tại thành cổ Thương Lăng, mang thương hiệu đã hàng trăm năm lịch sử.

Ba chữ “Lâm Khách Lầu” trên biển hiệu còn do chính tay vua Gia Khánh ngự bút, bắt nguồn từ câu thơ trong bài Khê cư của Liễu Tông Nguyên “Nhàn kề dân đồng ruộng - Sống tựa khách sơn lâm”, hy vọng tại đây mọi người có thể lấy trà bầu bạn, tiêu diêu tự tại, lánh xa thế sự.

Chỉ đáng tiếc sau này đến các đời hậu bối, trà trang kinh doanh không còn tốt nữa, gia đình bắt đầu có ý bán đi sản nghiệp của tổ tông.

Đàm gia không muốn thương hiệu lịch sử này bị phá dỡ, chuyển giao cho người khác. Anh ấy nghĩ rằng cho dù chỉ giữ lại một căn nhà trống huơ

trống hoác cũng coi như gìn giữ một di tích lịch sử. Nhưng không ngờ sau khi cải tổ lại cách trang hoàng và cải thiện các loại trà trong thực đơn, việc làm ăn lại mỗi ngày một phát đạt.

Hôm nay Lâm Khách Lâu náo nhiệt hơn mọi ngày rất nhiều. Giống như Tưởng Tiểu Thiên nói, người của đối phương đã bịt kín lối ra vào rồi.

Chưa nói đến ba vòng trong ngoài toàn vệ sỹ, ngay cả đám phóng viên cũng vô duyên vô cớ xuất hiện.

Cộng thêm vài người dân nghe hơi nồi chõ tới cho thêm phần náo nhiệt, ai nấy đều cố rướn cổ lên nhìn vào trong, những ai không thấy gì thì rủ rỉ tai nhau xem người trong Lâm Khách Lầu rốt cuộc là thần thánh phương nào, nhất thời khiến nơi đây trở nên ồn ào.

Bên trong Lâm Khách Lầu, hai bên ngồi đối diện nhau.

Vệ sỹ của đối phương mặc dù không ít nhưng người của Đàm Diệu Minh cũng trong tư thế không hề kém cạnh.

“Ý của anh Lục là muốn tôi tới Skyline trừ tà?” Tưởng Ly ngồi bên cạnh Đàm Diệu Minh, đùa nghịch tách trà trong tay, bâng quơ quan sát người đối diện.

Nhìn ở khoảng cách gần này là có thể thu trọn vẹn diện mạo của đối phương vào tầm mắt.

Ngũ quan sắc nét, khuôn mặt lạnh lùng, độ dày của hai môi trên dưới đều nhau, chứng tỏ cả tình và dục đều rộng mở.

Nói thô tục một chút thì khi anh không thích đối phương, anh sẽ giữ thân như Liễu Hạ Huệ, còn một khi anh có tình cảm, anh sẽ không giữ lại gì.

Đường khuôn cằm đúng là rất gợi cảm, còn có một ánh mắt biết mê hoặc phụ nữ.

Một người đàn ông trông vẻ dịu dàng ôn hòa nhưng nhìn người phải nhìn vào mắt, mắt người này rất sâu rất đậm, là thành phần không dễ gần, có nghĩa là có thêm sự xa cách, giữ mình.

Có câu: "Ba đời phú quý mới được gọi là quý tộc". Lục Đông Thâm, Phó Chủ tịch tập đoàn Lục Môn danh tiếng lẫy lừng, tổng giám đốc của dự án Skyline, trên người dĩ nhiên phải toát lên dòng máu nội hàm, quý phái, chừng mực của một công tử Lục Môn. Thế nhưng vào lúc cô còn chưa kịp tới đây, anh ta đã có thể "điều động binh lực", cùng Đàm Diêu Minh tới tận nơi đón người. Người này, sâu không lường được.

Đồng thời lúc này, Lục Đông Thâm cũng đang đánh giá cô.

Vừa khí khái vừa xinh đẹp, đây là ấn tượng ban đầu.

Cô khoác chiếc áo jacket trung tính màu nâu đậm nhưng chiếc áo bó sát bên trong màu café lại tôn lên vẻ kiều diễm của một người con gái, nhất là vòng eo thon gọn. Chiếc quần bò màu đen càng khiến đôi chân thẳng tắp của cô lộ ra.

Nhưng thứ đập vào mắt hơn cả chính là đôi giày quân đội nặng nề thuần da trâu màu đen, đã được mài cũ đi, trông rất ngầu, không phải loại giày mà một cô gái bình thường sẽ thích.

Mái tóc được cắt ngắn gọn gàng, ngũ quan xinh xắn. Đẹp nhất phải nói là đôi mắt, lòng đen và lòng trắng rất rõ ràng.

Nhưng khí khái nhất cũng chính là đối mắt đó, lúc nửa cười nửa không lại toát ra vẻ bướng bỉnh, gian xảo, giống như hình xăm trên cổ tay cô vậy, quyến rũ và nguy hiểm.

Một người như thế, bảo cô là con gái, cô lại có vẻ đẹp trai hơn hẳn con gái; Nói cô là đàn ông, cô lại mang nét tinh tế, thùy mị không tìm được ở đàn ông.

Còn Đàm Diêu Minh, trong tư liệu đề bốn mươi tuổi, tuy vậy vẫn phong độ ngời ngời, thế nhưng trong đôi mắt ẩn chứa vẻ thâm độc chốn giang hồ.

Sự thâm độc này không phải là sự giết hại một cách văn minh chốn thương trường. Cùng là mạo hiểm để có được phú quý, nhưng thương trường đề cao chữ "mưu", còn giang hồ yêu cầu chữ "dũng".

"Ý của tôi là, mời cô Tưởng tới Skyline trừ tà." Lục Đông Thâm hạ thấp giọng, nhấn mạnh vào chữ "mời" đó.

"Mời hả?" Tưởng Ly làm ra vẻ suy tư, rồi gõ gõ tay lên mặt bàn.

Trong trà lầu có để lại hai nhân viên phục vụ, một trong hai người bước lên thêm trà cho Tưởng Ly.

Tưởng Ly bê cốc trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm. Lục Đông Thâm kiên nhẫn chờ đợi cho đến khi cô lên tiếng.

Cô từ tốn uống xong tách trà rồi mới hỏi ngược lại: "Anh Lục đây định 'mời' như thế nào?".

Lục Đông Thâm đánh mắt nhìn Cảnh Ninh, người trợ lý đặc biệt đứng bên cạnh.

Cảnh Ninh hiểu ý, cầm lấy hai vali đen trong tay người vệ sỹ đặt lên bàn trà, mở mật mã ra, quay về phía Tưởng Ly.

Rất nhiều xấp tiền mặt, xếp đầy hai vali.

“Tới địa bàn của Đàm gia mời người, không có thành ý sao tôi dám đến?” Lục Đông Thâm nói: “Đây là quà gặp mặt của tôi dành cho hai vị”.

Tưởng Ly đứng lên trước, vòng qua bên cạnh vali, đường hoàng ngồi xuống bàn, tay trái cầm đại một tập tiền lên, tay phải lướt qua những tờ giấy bạc, còn mới nguyên.

Cô quay đầu mỉm cười với Đàm Diệu Minh: “Nhiều tiền lắm”.

Đàm Diêu Minh chỉ im lặng mỉm cười.

“Khách sạn Skyline bây giờ đang rơi vào thế người người oán thán, chuyện này không dễ dẹp yên đâu.”

Tưởng Ly cầm xấp tiền đập đập lên lòng bàn tay còn lại: “Lúc trước bảo nghe lời khuyên thì không chịu. Các anh chắn ngay Quỷ môn quan của người ta, cũng giống như có đứa bịt lối vào nhà của anh, anh cũng phát điên lên thôi”.

“Chính vì sự việc quá khó giải quyết nên mới mạo muội tới nhờ cô Tưởng đây. Tôi nghe danh cô Tưởng có bản lĩnh mà người ngoài không ai có được, nếu không người dân trong vùng cũng đã chẳng kính nể gọi cô là Tưởng gia.”

Một chiếc mũ chóp cao đè xuống đầu chẳng khác gì không cho Tưởng Ly cơ hội chạy thoát.

Lúc này Đàm Diêu Minh lên tiếng: “Tiền thì chúng tôi không thiếu. Còn nếu muốn mời Tưởng Lý giúp các anh giải quyết rắc rối, phải xem bản lĩnh của anh tới đâu”.

“Đàm gia cứ nói.”

Đàm Diêu Minh vỗ tay hai tiếng.

Người trong trà lầu lập tức bê ra một chiếc khay bằng gỗ dài khoảng 70 phân, rộng 50 phân, trên khay bày đầy các cốc thủy tinh, với số lượng như thế xếp chồng ba khay lên mặt bàn.

Tưởng Ly nhìn cảnh tượng trước mắt, nhếch môi cười, trở về vị trí của mình.

Các tách trà được người của Đàm Diêu Minh cất hết đi. Trên bàn giờ chỉ còn lại la liệt cốc thủy tinh. Hai người đàn ông lực lưỡng bê một chum rượu to ra đặt bên cạnh, mở nắp, mùi hương tỏa lan khắp phòng.

"Lục tổng là người làm ăn, tôi không dám chơi trò âm mưu với anh. Nhưng dù sao anh cũng đã cất công tới đây tìm tôi, thì chí ít cũng nên nói chút quy tắc giang hồ."

Nụ cười của Đàm Diêu Minh nửa tà nửa thiện: "Chúng ta đọ tửu lượng, là bạn hay thù cứ xem sức uống của anh đến đâu đã"…

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 4: Con Người Lục Đông Thâm, Nguy Hiểm

Loại rượu bản địa của vùng thành cổ Thương Lăng, còn có tên gọi là "Rượu ba ly", dư vị dài lâu, bốc chậm và dữ dội. Người bình thường chỉ uống chưa quá ba chén đã gục, người tửu lượng khá đến đâu cùng lắm cũng chỉ uống được chục chén.

Tưởng Ly biết rõ về tửu lượng của Đàm Diệu Minh. Mang loại "Rượu ba ly" này ra, bắt anh ấy uống liền tù tỳ khoảng hai, ba chục chén cũng không thành vấn đề. Rồi cô lại nhìn sang Lục Đông Thâm phía đối diện, sắc mặt bình thản, ánh mắt không một gợn sóng, chẳng thể thăm dò được nông sâu.

Cảnh Ninh đứng bên cạnh nhỏ giọng nhắc nhở: "Tổng giám đốc…".

Lục Đông Thâm giơ tay lên ngắt lời Cảnh Ninh: "Làm khách phải theo ý chủ".

Tưởng Ly nghe xong câu này ít nhiều gì cũng phải nhìn anh bằng ánh mắt khác, chỉ có điều cô không biết là anh uống được thật sự hay chỉ đang tự khoác lác về khả năng của bản thân. Cô giơ tay lên, người thuộc hạ phía sau bắt đầu rót rượu theo lệnh, không chút qua quýt.

Cả một bàn đầy rượu, chỉ ngửi thôi đã thấy say rồi. Trà lâu bỗng hóa tửu lầu, thứ người ta đang đọ chính là xem ai gắng gượng được tới phút cuối.

Lục Đông Thâm là khách, dĩ nhiên phải cạn trước tỏ lòng thành. Chén đầu tiên vừa trôi xuống bụng, anh bỗng cảm giác như có một lưỡi dao sắc lẹm cứa ngang cổ họng, ngay sau đó lại giống như có một quả bom được chôn trong dạ dày, bỗng chốc nổ tung. Loại rượu này đích thực còn lớn gấp nhiều lần những loại anh từng gặp trên thị trường.

Đàm Diệu Minh tấm tắc khen anh hào sảng, ngay sau đó cũng tự động uống cạn một chén.

Hai người bắt đầu mở màn cho "trận chiến".

Đàm Diệu Minh phóng khoáng uống cạn liên tục, Lục Đông Thâm cũng từ tốn không sót giọt nào.

Một lượt chén đầu tiên đã cạn sạch. Người phía sau tiếp tục rót lượt mới. Mùi rượu thơm phức theo khe cửa nhỏ hẹp bay ra ngoài Lâm Khách Lầu, có lẽ cũng đã lọt vào mũi của kha khá quần chúng đang chen chúc hóng chuyện vui bên dưới.

Ban đầu Tưởng Ly nghĩ mình thắng chắc, nhưng dần dần chẳng hiểu sao cô lại hơi lo. Khi đã hết nửa vò rượu, cô nhận thấy rõ Đàm Diệu Minh bắt đầu phải gắng gượng, bàn tay cầm chén rượu lên đã có phần nặng nề và ngập ngừng.

Khi nhìn sang Lục Đông Thâm, cô thấy anh vẫn điềm đạm như thế, chưa thấy dấu hiệu say sưa gì.

Đàm Diệu Minh có thể chiếm cứ được một vị trí ở Thương Lăng đều là con đường được xây đắp bởi rượu và võ. Tay Lục Đông Thâm này trông bề ngoài không giống người có khí khái giang hồ, vậy mà uống rượu lại không kém cạnh ai. Điều này khiến Tưởng Ly băn khoăn, cứ cái đà này, chưa chắc họ đã là bên chiếm thế thượng phong.

Quả không sai, khi đã nhìn thấy đáy vò rượu, Đàm Diệu Minh đã đỏ bừng từ mặt xuống tới cổ, ánh mắt bắt đầu mơ mơ màng màng, khoảng thời gian nghỉ giữa các chén cũng đã được kéo dài ra.

Còn Lục Đông Thâm thì vẫn ngồi nghiêm chỉnh đĩnh đạc, hô hấp đúng là có phần dồn dập hơn nhưng không quá rõ ràng như Đàm Diệu Minh. Trái tim Tưởng Ly đập lỡ nhịp. Đó là cả một vò rượu đấy. Đứng nói là chỉ hai người họ, cho dù tìm thêm bảy, tám hảo hán giỏi rượu chè nữa tới đây cũng có thể đều đã gục một hàng dài.

Dĩ nhiên Đàm Diệu Minh sẽ không tự nhận thua. Dù đã nhìn thấy đáy vò, anh ấy vẫn lên tiếng ra lệnh tiếp tục rót.

Tưởng Ly thấy đám thuộc hạ đã bắt đầu xé vỏ vò rượu thứ hai. Họ đang chuẩn bị rót đầy, thì cô giơ tay lên ngăn miệng vò lại.

“Anh Lục, uống với tôi đi.” Cứ tiếp tục uống thế này, thể diện của Đàm Diêu Minh sẽ bị hạ gục tại Lâm Khách Lầu mất.

Lục Đông Thâm không nói gì, chỉ nhìn cô, ánh mắt có phần hứng thú.

Ngược lại, Cảnh Ninh lên tiếng trước: “Cô Tưởng, mấy người làm vậy e rằng hơi vô lý”.

Tưởng Ly thong dong đi tới trước mặt cô ấy, bất ngờ cúi đầu ghé sát Cảnh Ninh, hít sâu một hơi rồi mỉm cười: “Người đẹp, cô có vẻ căng thẳng quá”.

Nụ cười của cô mang một nét lưu manh, vô lại, bỗng khiến Cảnh Ninh đỏ mặt.

“Cô nên học ông chủ của mình, hành xử thật bình tĩnh. Hay là, cô có bí mật gì không muốn để ông chủ biết, thế nên mới căng thẳng như vậy?”

Cảnh Ninh tảng lờ điệu bộ trêu ghẹo của cô, nhíu mày: “Bậy bạ”.

Tưởng Ly không quan tâm đến cô ấy nữa, ngồi xuống bên cạnh vò rượu, ra lệnh cho thuộc hạ rót sáu chén.

“Các người đang đến nhờ vả chúng tôi giúp đỡ, thế nên, ở chỗ này không có cái gì gọi là vô lý cả.”

Trong lúc đó, cô cầm một chiếc bật lửa cầm tay lên, khẽ ấn một cái, trên sáu chén rượu lập tức bùng lửa: “Vấn đề mà khách sạn của mấy người gặp phải không nhỏ đâu. Trừ phi là bạn bè, nếu không chúng tôi cũng không cần phải dính vào mớ rắc rối này”.

Nói xong câu ấy, cô lại dùng một miếng vải amiăng* phủ lên sáu chén rượu, khi lật mở ra, ngọn lửa bên trên đã tắt.

*Vải amiăng là vật liệu được cấu tạo từ những sợi thủy tinh rất mỏng (sợi bazan), được dùng như chất tăng cường cho nhiều sản phẩm Polymer, các chất liệu tổng hợp…

Sáu ly rượu đối nhau, Tưởng Ly cười khẽ: “Uống vậy sẽ ngon hơn nhiều. Xin mời anh Lục”.

Lục Đông Thâm cọ ngón tay lên thành chén, anh suy nghĩ một lát bèn cầm lên uống cạn.

Có điều một ngụm này lại dữ dội hơn uống mười mấy chén trước đó, khi đưa lên mũi tỏa ra mùi hương thơm phức. Ngay sau đó chất men bốc thẳng lên đầu. Uống xong chén thứ ba, anh bắt đầu cảm thấy có thứ gì đó nổ tung trong cơ thể, trong đầu rực rỡ, huyền ảo như kính vạn hoa.

Anh nghe thấy tiếng Tưởng Ly cười, nhưng tiếng cười đó lúc gần lúc xa, rồi anh lại nhìn thấy Đàm Diệu Minh giơ ngón cái lên trước mặt mình,

nhưng khuôn mặt anh ấy có phần mông lung.

Rất nhanh, giọng Tưởng Ly biến mất bên tai, thay vào đó là tiếng cãi vã, tranh chấp của các vị cổ đông trong Hội đồng quản trị, sắc mặt muôn hình vạn trạng của người nhà họ Lục và cái bóng mơ hồ của một người con gái…

Bên tai hình như vang lên tiếng gọi của Cảnh Ninh: "Tổng giám đốc?".

Lục Đông Thâm choàng tỉnh, ngẩng đầu lên nhìn thẳng về phía Tưởng Ly: "Cô đã cho tôi uống thứ gì vậy?".

Tưởng Ly cười gian manh, tiến sát lại gần anh, hỏi ngược: "Vậy anh đã nhìn thấy gì? Hay, anh Lục đã say rồi?".

Lục Đông Thâm nhìn sâu vào mắt Tưởng Ly, anh biết ngay khi Tưởng Ly ra tay, mọi việc sẽ không đơn giản như thế.

Ban nãy Đàm Diệu Minh uống đến nỗi men say bốc thẳng lên đỉnh đầu, qua một hồi được Tưởng Ly thế chỗ mới dịu đi phần nào. Lúc này anh ấy bèn lên tiếng hòa giải, giơ tay ra trước mặt Lục Đông Thâm: "Anh Lục đúng là người hào sảng, Đàm Diệu Minh tôi xin được kết giao bạn bè với anh!".

Lục Đông Thâm đứng lên, bắt tay với Đàm Diệu Minh: "Chuyện của khách sạn làm phiền hai vị rồi, nhất là…" Anh quay ngay sang nhìn Tưởng Ly: "Cô Tưởng".

[…]

Sau khi đám người của Lục Đông Thâm đi khỏi, Tưởng Ly vẫn ngồi yên một lúc trên ghế không nhúc nhích, hai chân gác lên bàn trà. Hai vali tiền vẫn còn nguyên đó. Cô vẫn cứ đắn đo mãi về ánh mắt cuối cùng của Lục

Đông Thâm trước khi ra về, dường như nó chứa đựng quá nhiều nội dung mà cô không thể nghiền ngẫm được hết.

Cô chưa bao giờ nghi ngờ trực giác của mình, cô tin chắc chắn rằng ánh mắt đó không phải vô tình, tùy ý.

Cảm giác này rất tệ, giống như có chuyện gì đó sắp xảy ra mà bản thân lại không thể kiểm soát được nó.

Đàm Diệu Minh tiễn Lục Đông Thâm ra về xong mới trở lại, đẩy người dìu mình ra ngoài, bước tới, một tay đặt lên vai Tưởng Ly, rồi theo đà ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

"Em cho anh ta uống thứ gì vậy?"

Tưởng Ly đổ người về phía trước, lặng lẽ né tránh bàn tay của anh, rót một cốc trà rồi đưa cho Đàm Diệu Minh.

"Lấy Thujone và Agroclavine chiết xuất từ hai loại cây khổ ngải và bìm biếc, hai chất này sau khi được đốt lên sẽ tỏa ra một thứ mùi thơm lừng không thể cưỡng lại được. Mùi này cộng với tác dụng của men rượu được ủ lâu năm, tràn qua khoang mũi sẽ kích thích thẳng tới phần dưới của bán cầu não phải. Năm giác quan bên bán cầu não phải của người thường đều chịu sự kiểm soát và khống chế của lý trí trong bán cầu não trái. Thứ mùi này sẽ khiến cho một người dù lý trí đến đâu cũng sẽ nhìn thấy những điều mình căm ghét, yêu thương và khát khao trong trái tim mình, sau đó phản ánh tới đại não, hiện lên thành hình ảnh."

*Thujone một hợp chất hóa học nằm trong thức uống Absinthe, bắt nguồn từ bang Neuchâtel tại Thụy Sỹ vào cuối thế kỷ XVIII, thường bị thể hiện như một loại ma túy tác động trí tuệ gây nghiện và gây ảo giác nguy hiểm.

Nói tới đây, cô thấy Đàm Diệu Minh há hốc miệng, bèn bổ sung thêm một câu: “Nói một cách dễ hiểu, nó có thể khiến anh ta nhìn thấy ảo giác của những điều mà anh ta khao khát, mong nhớ trong lòng, hoặc những thứ là lý tưởng trong mắt anh ta. Phạt nhẹ răn mạnh, dù sao thì em cũng không thể nhìn anh say khướt được”.

Bấy giờ Đàm Diệu Minh mới hiểu ra, gật gù, nhấp một ngụm trà: “Em có phát hiện được gì từ anh ta không?”.

“Dã tâm.” Tưởng Ly đáp: “Dã tâm của một người em có thể ngửi thấy đấy. Con người Lục Đông Thâm đó… nguy hiểm”.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 5: Động Chạm Tới Tâm Linh Là Chuyện Vừa To Vừa Nhỏ

Đàm Diệu Minh uống cạn tách trà, mùi rượu còn chưa tan hết khiến khuôn mặt anh trông vẫn ửng hồng.

"Một người đàn ông đã sắp ngồi lên chiếc ghế quyền lực của tập đoàn Lục Môn thì sao có thể đơn giản chứ. Từ lâu em đã nghe nói tay Lục Đông Thâm đó trên thương trường là một người vô cùng thủ đoạn, là con hổ đầu đàn của Lục Môn. Nhiều năm trước đã lặng lẽ hoàn thành rất nhiều phi vụ mua bán sáp nhập. Vài năm nay anh ta lại càng lũng đoạn quyền hành các thương hiệu xa xỉ, các thương hiệu ô tô của Lục Môn, thế lực rất mạnh. Một người như vậy lại bỗng dưng chọn tiếp quản khu vực Trung Quốc, rồi lại hướng ánh mắt về phía Thương Lãng của chúng ta, xem ra chắc chắn là anh ta muốn thu gom toàn bộ khu vực đất đai quanh đường Tô Hà rồi. Lục Đông Thâm chọn tiếp quản dự án Skyline chẳng qua là muốn vẽ thêm chút thành tích sự nghiệp, nhưng đối với chúng ta mà nói lại là thiệt hại lợi ích trực tiếp nhất. Nghe nói ở Lục Môn còn một người tên là Lục Khởi Bạch, thế lực cũng không tầm thường, lôi kéo được chí hướng của không ít cổ đông kỳ cựu trong Lục Môn, sao cam tâm chấp nhận làm một vị "vương gia" tiêu diêu tự tại chứ? Lục Đông Thâm tin tà ma ư? Ha, hôm nay anh ta bày ra một thế giận rầm rộ, gióng trống khua chiêng như thế này chẳng qua là diễn cho đám dân chúng xem, để tốc chiến tốc thắng không muốn Lục Môn nắm được bất kỳ chuyện xấu nào của mình. Nhưng kẻ nào cười tới phút cuối cùng thì phải xem diễn xuất của ai đỉnh hơn."

Tưởng Ly vắt cánh tay phải lên lưng ghế, cúi đầu, lấy ngón cái bàn tay trái móc móc móng tay nghịch ngợm. Móng tay của cô rất đẹp, tròn trịa

cong cong như một vầng trăng. Nghịch mãi nghịch mãi, cô chợt nhìn xuống hình xăm nơi cổ tay của mình, ngón tay bất giác run lên. Có một cơn đau như kim châm đâm thẳng vào đầu, ngay sau đó, cảm xúc của cô cũng thay đổi.

"Thế nên, em nhất định sẽ chữa bệnh cho người đó, hơn nữa còn phải chữa thật tốt. Chỉ cần em chữa khỏi, thì tin tức về chuyện tà ma trong Skyline lại càng chắc chắn. Anh ta muốn mượn danh bà phù thủy này đã bịt miệng người dân, nhưng tới lúc đó những kẻ trèo lên lưng cọp không dễ xuống sẽ chính là họ. Cũng sắp tới lễ tế đông rồi, Skyline chặn đường của các vong linh trên cầu Cửu Tử, gây ảnh hưởng tới may mắn của năm mới, đây chính là việc làm động chạm tới niềm tin của người dân Thương Lăng. Mà chuyện động chạm kiểu này, nói to rất nhỏ, nói nhỏ rất nhỏ."

Đàm Diệu Minh ngồi dựa vào đó nhìn cô, cất giọng dịu dàng: "Anh chưa bao giờ nghi ngờ khả năng của em. Có điều, sẽ phải đấu trí với gã Lục Đông Thâm đó, vất vả cho em rồi".

Tưởng Ly nhìn thẳng vào mắt anh. Ánh mắt anh lúc này quá đỗi dịu dàng, giống như câu mà Tưởng Tiểu Thiên nói: Những khi Đàm gia nhìn chị, ánh mắt rất cưng chiều.

Đàm Diệu Minh quả thực là một người đàn ông đầy hấp dẫn, chưa nói đến việc anh cao lớn đĩnh đạc, lại còn mang một diện mạo chính nhân quân tử, đường hoàng khiêm tốn không giống một kẻ lưu lạc chốn giang hồ. Nếu không kể, có ai ngờ một người đàn ông trông bề ngoài hiền lành vô hại như anh đã từng lăn lộn khắp chốn mới có ngày hôm nay?

Cô lên tiếng: "Sinh mạng thứ hai của em do Đàm gia ban tặng. Không có Đàm gia làm gì có Tưởng Ly ngày hôm nay. Thế nên, em làm gì cũng là nên thôi".

Đàm Diệu Minh mỉm cười, nhưng nhìn kỹ lại có chút đắng chát. Anh giơ tay lên, dường như định nắm lấy tay cô nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế lại. Rất lâu sau, anh mới gật đầu nói: "Chỗ tiền trên bàn em cầm lấy đi. Hôm nay thế này, ngày mai thế khác, giữ bên người phòng khi cần sử dụng".

[…]

Trên đường trở về khách sạn, Lục Đông Thâm bắt đầu không kiểm soát được men rượu trong người nữa. Anh gục hẳn ra ghế sau, hơi thở nặng nề, nhắm nghiền mắt, mặt trắng nhợt.

Mấy chiếc xe đồng thời đỗ lại trước một cửa hàng tạp hóa. Cảnh Ninh không yên tâm, phải đích thân xuống mua một chiếc khăn ướt.

Cô đưa chiếc khăn tới trước mặt Lục Đông Thâm, ngập ngừng giây lát rồi lại hạ tay xuống, khẽ gọi: "Tổng giám đốc".

Lục Đông Thâm mở mắt ra, đón lấy chiếc khăn trong tay Cảnh Ninh, lau qua mặt, cơn đau dữ dội hai bên thái dương bấy giờ mới chịu dịu đi. Một lát sau, anh đưa tay nới lỏng cà vạt, rồi khẽ hỏi: "Điều tra ra chưa?".

Cảnh Ninh trở lại ghế lái phụ, nói: "Cô gái tên Tưởng Ly này giống như bỗng dưng xuất hiện vậy. Tôi đã thuê thám tử tư điều tra nhưng điều tra mãi vẫn chỉ có chút thông tin ít ỏi đó thôi".

Sau sự kiện Thai Quốc Cường "trúng tà", cô đã lập tức kiểm tra ngay CCTV của khách sạn Skyline Thương Lăng.

Tối hôm đó, Thai Quốc Cường quả thật giống hệt như gặp phải ma, sau đó làm phiền tất cả các vị khách trong khách sạn. Mà ngay trước đó, có một người đã đứng rất lâu trước bức Giang sơn đồ trên hành lang quán bar khách sạn. Người đó, qua điều tra tên là Tưởng Ly.

Nhưng khi điều tra tiếp thì lại có chút khó khăn.

Lục Đông Thâm nhìn ra ngoài cửa sổ, trầm tư suy nghĩ, rất lâu sau mới ra lệnh cho xe chạy tiếp.

Cảnh Ninh hình dung rất sát, đúng là giống như từ trên trời rơi xuống. Nhưng trên đời này làm gì có ai bỗng dưng xuất hiện chứ, kiểu gì cũng có thể tìm ra gốc gác. Giống như Đàm Diệu Minh vậy, cả một tập tài liệu dày cộp đủ để viết truyền kỳ nhân vật.

Anh ta là người Thương Lăng chính gốc. Năm 13 tuổi, bố qua đời, năm 15 tuổi theo mẹ đi bước nữa ở nước ngoài xa xôi. Anh ta cũng học hành rất giỏi, là sinh viên xuất sắc, năm 22 tuổi tốt nghiệp Đại học California, sau đó trở lại Thương Lăng dựa vào cú đấm của mình khai phá sự nghiệp.

Hiện giờ ở Thương Lăng có không ít quán bar, vũ trường, cửa hàng cửa hiệu thậm chí là những mảnh đất còn hoang vu đều là sản nghiệp của anh ta. Dù là làm ăn đường hoàng hay làm ăn giấm dúi, anh ta đều phát đạt. Thế nên người bên ngoài cũng đồn đại anh ta vẫn kinh doanh những thứ bị pháp luật cấm, đáng nghi ngờ nhất chính là ma túy nhưng từ đầu tới cuối không ai tìm ra được chứng cứ anh ta có dính líu tới ma túy.

Ngược lại khi đọc tới Tưởng Ly thì tư liệu chỉ có vỏn vẹn như sau: Năm 26 tuổi, tức là ba năm trước đột nhiên xuất hiện bên cạnh Đàm Diệu Minh, võ công rất khá. Ba năm nay cô đã cứu chữa cho không ít người dân Thương Lăng, được dân trong vùng kính nể như một thầy phù thủy thời hiện đại.

Thu nhập chính tới từ hai cửa hàng, một là cửa hàng bán trống châu Phi làm bằng thủ công, và một là quán trà "Thần Tiên Ẩm" đó. Nghe nói quán trà ấy khách ra khách vào nườm nượp quanh năm. Cả hai cửa hàng nghe đồn đều do Đàm Diệu Minh bỏ tiền ra mở cho cô. Ngoài ra, cô đến từ đâu,

trước năm 26 tuổi đã gặp chuyện gì, gia cảnh thế nào thì hoàn toàn là một tờ giấy trắng.

Một người mà ngay cả quá khứ cũng không tìm ra…

Lục Đông Thâm nhíu mày. Vậy thì, phải chăng cô vốn dĩ không tên là Tưởng Ly?

Trong xe cực kỳ yên ắng.

Cảnh Ninh nhìn qua gương chiếu hậu, lặng lẽ quan sát Lục Đông Thâm. Mỗi khi anh suy nghĩ nghiêm túc chuyện gì ánh mắt đều rất sâu xa. Khuôn mặt đó lúc nào cũng khiến con gái mơ mộng, nhưng vẻ lạnh nhạt cũng lại khiến mọi cô gái không dám tùy tiện sát gần. Ở bên cạnh anh, cô cũng luôn luôn phải tự nhắc nhở bản thân, quên đi mình là con gái.

“Đây là túi bùa tôi lấy được trên người hai cậu nhóc quỳ ở đó, anh xem thử đi.” Cô rút chiếc túi trong túi xách ra, đưa cho Lục Đông Thâm: “Giả sử đây đúng là thứ để trị bệnh cứu người, Tưởng Ly không phải cố tình lừa bịp thì cũng quá đáng sợ”.

Nói “lấy được” là còn văn minh chán, thực chất là cô đã lén lấy trộm từ hai người đó trước khi rời khỏi Lâm Khách Lầu.

Lục Đông Thâm không gạn hỏi cô đã lấy trộm kiểu gì, lập tức mở ra xem, hơi sững người. Một túi bên trong toàn là cát, túi còn lại thì trống rỗng.

“Túi bên trong có cát là của người tên Tưởng Tiểu Thiên.” Cảnh Ninh bổ sung thêm.

Nhưng Lục Đông Thâm chỉ mải mê xem chiếc túi không có gì. Không phải nó không có gì, nó có… mùi hương.

Mùi hương này rất đặc biệt, giống như mùi thuốc, lại không nồng như thuốc, vân vê một ít lên ngón tay ngửi thử, bỗng chốc khiến người ta tỉnh táo hẳn, tựa như từng lỗ chân lông trên cơ thể được gột rửa sạch sẽ bụi bẩn vậy.

Còn túi cát thì hoàn toàn không có mùi.

Cái này khiến anh nhớ tới chén rượu kia.

Lục Đông Thâm nhẹ nhàng vân vê ngón cái lên lớp lụa trắng, hoa văn thêu bên trên khiến anh nhớ tới đôi mắt trên cổ tay của Tưởng Ly, xung quanh hình xăm đôi mắt ấy hình như cũng khắc hoa văn này.

Anh bỗng nói: “Cô gái Tưởng Ly này… thú vị đấy”.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 6: Nó Giống Chúng Ta Nhất, Giết Người Không Thấy Máu

Hôm sau, tin tức nóng hổi về chuyện Phó Chủ tịch tập đoàn Lục Môn đồng thời là tổng giám đốc mới kế nhiệm của dự án Skyline, Lục Đông Thâm đích thân mời cao nhân về hóa giải những điềm xấu khách sạn đã truyền đến tai giới báo chí khắp nơi. Tin thời sự, tạp chí tài chính hay các loại báo mạng lớn nhỏ gần như đều giật tít hàng đầu.

Tập đoàn có vốn đầu tư nước ngoài Lục Môn, với tư cách là một doanh nghiệp bản địa sau này di dân ra nước ngoài, vốn dĩ đã có một dây chuyền sản nghiệp phức tạp rắc rối và một truyền kỳ về khả năng lũng đoạn thương trường khiến người ta tò mò, chỉ hiềm một nỗi tổng bộ của Lục Môn không nằm ở Trung Quốc nên người ta chẳng thể đào sâu tìm hiểu. Bây giờ, Lục Môn đã hướng sự chú ý về Trung Quốc đại lục, trong đó dự án Skyline nhận nhiệm vụ là đoàn quân tiên phong, phát triển cực kỳ thịnh vượng tại ba thành phố Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu. Chỉ không ngờ lại bị "gãy" ngay tại Thương Lăng. Thế nên niềm "ưu ái đặc biệt" mà cánh phóng viên dành cho Skyline cũng là đang gián tiếp muốn lật mở lớp màn bí mật về Lục Môn.

Tưởng Ly không lộ mặt trên báo chí.

Nghe nói ngày mà đám phóng viên bao vây Lâm Khách Lầu, người của Đàm Diêu Minh đã hạ lệnh: Tưởng gia tuyệt đối không thích chụp ảnh, thế nên không cho phép các báo và tạp chí đăng hình ảnh của Tưởng gia, dù chỉ là thông tin hay bóng hình. Đám phóng viên đang ôm trong bụng tâm

lý sẽ chụp được hình Tưởng gia lập tức bị tịch thu hết công cụ phương tiện, xóa ảnh đồng thời nhận được lời cảnh cáo.

Ai dám đắc tội với Đàm Diêu Minh đây? Việc này cũng giống như khi chưa được phép của Phòng quan hệ công chúng của tập đoàn Lục Môn sẽ không được tự động chụp hình Lục Đông Thâm vậy, mọi người chỉ còn cách giành giật tin tức quan trọng để đưa lên làm tít, chứ không ai chấp nhận dính vào những rắc rối không cần thiết.

Thế nên, dù tin tức có rầm rộ cách mấy thì hình ảnh cũng chỉ dừng lại ở việc ngày hôm đó Lâm Khách Lầu bị vây kín không còn lối đi và cảnh tượng hàng rào vệ sỹ vòng trong vòng ngoài mà thôi.

Trần Khởi Bạch đặt tờ tạp chí trong tay lên bên cạnh bàn làm việc, đứng dậy đi ra trước cửa sổ. Từ góc độ này nhìn xuống, cảnh đêm ở thành phố New York là xe cộ nhằng nhịt như mắc cửi.

Bức tường phía Tây trong phòng làm việc được đào rỗng, khảm vào trong đó một bể thủy tinh cỡ lớn. Ngọn đèn màu trắng phản chiếu rõ bụi cây khoáng đạt bên trong bể và tầng tầng lớp lớp những tảng cỏ, từ xa nhìn lại trông giống như hình ảnh thu nhỏ của một thảo nguyên.

Chỉ có điều, trong bụi rậm đó có một con rắn Mamba đen* đang ẩn nấp, thân hình dài khoảng hơn ba mét, phần đầu dài, hai mắt tròn và đen, màu da gần với màu xám đen, đến giữa bụng thì chuyển dần từ xám đậm sang xám nhạt. Ở cách nó chưa đầy hai mét, có ba con chuột bạch. Có lẽ chúng vừa được bỏ vào trong bể thức ăn nên vẫn còn cảm thấy mới mẻ, chạy nhảy không ngừng, hoàn toàn không biết có một mối nguy hiểm đang tới gần.

*Là một loài rắn độc đặc hữu tại cùng hạ Sahara, châu Phi. Tên gọi của loài này không bắt nguồn từ màu sắc vảy rắn mà do màu sắc đen như mực

bên trong vòm miệng của rắn. Đây là loài rắn độc nhất tại lục địa châu Phi.

Lục Chấn Danh ngồi bên sofa, dùng thìa khuấy lá trà trên chén, không ngẩng đầu lên: "Thằng Đông Thâm này làm mọi việc vẫn luôn suy nghĩ chu toàn cẩn thận. Thế mà lần này lại quá hoang đường, khiến cả Lục Môn bây giờ không ai không biết".

Lục Khởi Bạch quay người lại, dựa vào cửa sổ: "Những gì ông anh họ đó của con khao khát nhiều hơn tất cả mọi người, đầu óc cũng quá tỉnh táo. Bố à, bao nhiêu năm nay, bố đã thấy anh ta làm chuyện gì 'hoang đường' bao giờ chưa? Theo con thấy, lần này chẳng qua chỉ là một đòn đánh lạc hướng".

Cùng sinh ra ở Lục Môn, Lục Khởi Bạch cũng thừa hưởng một vẻ ngoài nổi trội và một vóc dáng cao lớn đã trở thành gen trội của người nhà họ Lục. Có điều, so với Lục Đông Thâm thì khuôn mặt của anh ta có phần tươi sáng hơn, điểm này được thừa hưởng từ người bố Lục Chấn Danh, một người đàn ông ôn nhu, tao nhã nổi danh. Còn người hiện đang ngồi trên chiếc ghế quyền lực của Lục Môn, Lục Chấn Dương, cũng tức là bố đẻ của Lục Đông Thâm thì có tiếng là tàn nhẫn, quyết đoán.

Sở dĩ hình dung Lục Chấn Dương như vậy, là bởi Lục Chấn Danh đã từng vì một bước sai lầm mà đánh mất quyền lực tối cao của Lục Môn. Sau khi đoạt được quyền thế, ngoài việc diệt trừ những nguyên lão không thể cảm hóa được Lục Môn, ông còn thay máu một loạt nhân sự, nhất là người của Lục Chấn Danh, nhất thời làm dấy lên một cuộc cách mạng không mùi máu trong nội bộ Lục Môn.

Bao năm nay ở trong Lục Môn, Lục Chấn Danh chỉ có chức danh, không có thực quyền, nhưng hình như ông ta cũng đã quen rồi, rất phù hợp với lời nhận xét khiêm nhường, kín kẽ mà người ngoài dành cho mình.

Lục Chấn Danh rửa sạch ấm, bỏ trà vào, thìa nước đầu tiên được ông ta tưới ướt toàn bộ bề mặt ấm, rồi ông ta từ tốn lên tiếng: "Làm người, có chút dã tâm cũng là chuyện tốt mà". Sau đó ông ta đổ nước sôi, đậy nắp ấm trà lại, một lần nữa tráng qua lá trà.

"Giống như Đông Thâm, bây giờ ngoại trừ lĩnh vực vũ khí đạn dược và năng lượng sinh học của bố nó và các cổ đông kỳ cựu là nó không can dự ra thì các ngành kinh doanh khác của Lục Môn ngành nào nên tham gia nó cũng đã tham gia rồi, dã tâm của nó lớn đến đâu ai cũng nhận ra cả. Nhưng dã tâm lớn dần lên thì cũng không còn ngó trước lo sau nữa, xác suất mắc sai lầm cũng cao hơn. Thị trường Trung Quốc không dễ nuốt như vậy. Các đô thị loại 1 thì không nói, càng là mấy tỉnh lẻ lại càng phức tạp. Có những mối quan hệ, dùng tiền là có thể nhìn thấy, lại có những mối quan hệ mà tiền chẳng ích gì. Chủ tịch điều hành tiền nhiệm của khu vực Trung Quốc trước kia sở dĩ bị Lục Đông Thâm thay thế không phải vì thành tích của Skyline tại các đô thị lớn quá tệ, mà vì cậu ta xem nhẹ sức ảnh hưởng của các thành phố loại 2, loại 3. Có câu sợ nhất là mấy thằng quỷ nhỏ bám riết chính là nói mấy thành phố tép riu như thế ở Trung Quốc."

Lục Khởi Bạch đi tới trước bể cho ăn, hai tay đút túi quần, nhìn con rắn Mamba đen đang từ từ sát lại gần đám chuột bạch, bật cười: "Các doanh nghiệp nước ngoài kiểu gì cũng gặp chuyện 'không hợp thủy thổ'*. Đạo lý này ông bác của con hiểu mà ông anh họ của con cũng không gà mờ. Vậy mà trong tình hình ấy, ông bác của con vẫn đặt món này vào bát của anh họ, chẳng qua là muốn chặn họng đám nguyên lão. Đám nguyên lão đó đâu phải kẻ mù, Lục Đông Thâm có tính cách ra sao họ đều hiểu rõ. Một khi anh ta ngồi lên vị trí của bố mình thì chỗ lợi nhuận họ bòn rút được từ mấy công việc béo bở sẽ bại lộ. Cũng coi như ông trời đang giúp chúng ta. Mảnh đất Thương Lăng đó đang là mồi ngon mà cả Lục Môn và Thai Quốc Cường đều nhắm tới, mà gã thổ công ở đó Đàm Diệu Minh cũng nào có phải dạng vừa? Nghe nói cả 'Thái tử gia' trên kinh đô, Nhiêu Tôn cũng có

hứng thú với mảnh đất đó. Vốn dĩ chuyện làm ăn có thể thương lượng theo cách làm ăn, nhưng sau khi Thai Quốc Cường làm ầm ĩ lên thế này, thì tính chất của chuyện này đã thay đổi. Cho dù bên cạnh Lục Đông Thâm vẫn còn người bạn học cũ Dương Viễn giúp sức thì e cũng không phải chuyện đơn giản".

*Không thích nghi được với môi trường tại nơi đầu tư.

Nói tới đây, anh ta dùng khớp ngón tay gõ lên lớp kính: "Thanh tâm quả dục lâu lắm rồi nên giờ xem đại một vở kịch quèn cũng thấy rất hay".

Lục Chấn Danh chia trà xong xuôi, đến nước thứ ba, trà đã trở nên trong vắt, thơm phức. Ông ta nói: "Nào, con qua đây nếm thử đi. Mấy hôm nay bố rảnh rỗi không có việc gì làm nên đã đi học trà nghệ. Thao tác vẫn chưa thuần thục lắm, nhưng cho dù là một thứ mình chưa thành thạo, chỉ cần làm bằng trái tim thì cũng có rất tạo ra được một sản phẩm có ý nghĩa".

Lục Khởi Bạch ngồi lại xuống sofa. Anh ta vừa nâng tách trà lên thì con rắn Mamba đen trong chiếc bể phía sau đột ngột nhảy vọt lên, há cái miệng như cái động đen ngòm của mình ra. Mấy con chuột bạch chưa kịp phản ứng lại đã bị nuốt trọn, tốc độ cực nhanh, quả nhiên không hổ danh là "sát thủ khủng bố".

Sau khi nhìn thấy cảnh này, Lục Chấn Danh thở dài: "Loại rắn độc này có nuôi lâu cũng không thân thiện được đâu".

Lục Khởi Bạch uống cạn một tách trà: "Con thích rắn bởi vì nó giống chúng ta nhất, giết người chưa bao giờ thấy máu".

Lục Chấn Danh cười: "Bây giờ bác cả của con chỉ muốn nhìn thấy thiên hạ thái bình mà thôi".

[…]

Thương Lăng nhờ có một bối cảnh lịch sử độc đáo và một điều kiện giao thông thuận lợi đã trở thành thành phố phát triển kinh tế trọng điểm. Con đường Tô Hà kể từ ngày khởi công xây dựng đã trở thành khu vực được bảo vệ nghiêm ngặt của Tưởng Lăng. Bây giờ, vì trung tâm Skyline cao hơn 200 mét với 50 tầng lầu mà nó bị chụp cái mũ là khu thương mại, dịch vụ đẳng cấp. Khoảng 350.000m2 đất xung quanh con đường Tô Hà đã bị mua lại. Dự án Skyline sẽ đầu tư một khoản tiền khổng lồ để xây dựng nơi đây thành khu thương mại hạt nhân tập trung đầy đủ các trung tâm thương mại với những sản phẩm, thương hiệu xa xỉ đến từ khắp nơi trên thế giới, các khách sạn nhà hàng hạng sang và các khu chung cư cao cấp.

Hơn nữa còn nghe nói, tiếp theo đây, dự án Skyline có dự định lấy đường Tô Hà làm trung tâm, mua thêm các mảnh đất xung quanh để xây dựng đồng bộ các kiến trúc phục vụ đời sống người dân như: bách hóa, siêu thị, nhà hàng đẳng cấp, các khu vui chơi giải trí và các quán bar, câu lạc bộ VIP… Tới lúc đó, cả thành phố Thương Lăng sẽ trở thành một đại diện có tiềm lực lớn mạnh của Skyline ngoài các đô thị loại 1 hay các thành phố có nền công nghiệp phát triển khác.

Khách sạn Skyline được xây dựng ngay tại trung tâm của dự án, chiếm một khoảng diện tích rất lớn. Cuộc hội nghị online của Lục Chấn Dương ở nước ngoài xa xôi được kết nối tới khu văn phòng tổng giám đốc tại tầng 49.

“Chẳng qua chỉ là một tay anh chị ở vùng đó. Cậu ta cắn mãi không chịu nhả cũng chỉ vì lợi ích phân chia chưa được đồng đều. Những việc có thể giải quyết được bằng tiền thì hãy khẩn trương dùng tiền giải quyết. Chúng ta là người làm ăn, việc chúng ta xem trọng vẫn là toàn bộ lợi ích sau cùng thu về được. Thứ không được lãng phí nhất chính là thời gian.

Đây là đạo lý mà con bắt buộc phải hiểu từ khi còn làm một nhân viên quèn ở Lục Môn.”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 7: Anh Lục Nói, Chỉ Cần Cô Tưởng Vui Là Được

Lục Đông Thâm ngồi nghiêm chỉnh, ngay ngắn: "Thưa bố, tiếng tăm của Đàm Diệu Minh ở Thương Lăng không hề nhỏ, thế lực cũng không thể xem thường. Anh ta là một con rắn độc không dễ dàng thỏa mãn, nếu không hạng mục Skyline Thương Lăng đã chẳng đình trệ mãi. Khi trước, nhiều lần đổng sự Vương đàm phán các mảnh đất gặp thất bại cũng là do Đàm Diệu Minh ở trong phá đám. Con người anh ta dù chơi xấu hay chơi đẹp cũng đều chơi giỏi. Anh ta đâu chỉ đơn giản là cần chút giá chênh lệch giữa hai bên".

"Đổng sự Vương" mà anh nhắc đến chính là người phụ trách dự án Skyline tại khu vực Trung Quốc trước kia. Trước khi được điều trở lại tổng bộ, ông ta đã làm một bản báo cáo công tác rất chi tiết. Anh đã đọc qua, trong đó có một phần nhắc tới miếng xương khó nhằn là Đàm Diệu Minh.

"Đàm Diệu Minh có một nền tảng vững chắc ở Thương Lăng đã nhiều năm rồi, muốn nhổ tận gốc anh ta cần chút thời gian."

Lục Chấn Dương nghe xong, sắc mặt không khá lắm. Một người đã sống nửa thế kỷ như ông mà khuôn mặt vẫn phần nào còn vẻ tuấn tú, cương nghị của tuổi trẻ. "Con động vào cậu ta làm gì? Đô thị loại 1 thì xứng đáng để làm vậy nhưng với một vùng nhỏ bé như Thương Lăng, con vẫn muốn nuốt toàn bộ đất đai ở đây, con đã từng tính toán đến sự mạo hiểm trong chuyện này hay chưa? Việc con cần làm bây giờ là hai bên đều có lợi."

Cốc café đen trước mặt Lục Đông Thâm đã nguội ngắt, hệt như nhiệt độ trong mắt anh vậy. Trầm mặc một lúc lâu, anh một lần nữa lên tiếng quả quyết: "Miếng bánh của Đàm Diệu Minh, con quyết phải nuốt trọn. Loại người như anh ta sẽ không chịu chia sẻ lợi ích với bố đâu, chỉ khi nào cắt đứt được đường lui của anh ta thì mới diệt trừ vĩnh viễn được hậu họa về sau".

Lục Chấn Dương rõ ràng không hài lòng với cách làm của anh, nhíu mày rất chặt: "Cách con nuốt chửng cậu ta là mời một con bé phù thủy về đóng kịch? Con đừng quên, đối phương là Thai Quốc Cường. Bây giờ tập đoàn Trường Thịnh đã quay lại cắn ngược chúng ta rồi. Hơn nữa, nếu trước đây Đàm Diệu Minh đã giở không ít trò thì lần này làm sao dám chắc cậu ta không đợi để cắn ngược lại con một nhát? Tới lúc đó, danh tiếng của khách sạn phải làm sao?".

"Dĩ nhiên Đàm Diệu Minh sẽ có tính toán của anh ta. Con cũng sẽ thuận nước đẩy thuyền, gậy ông đập lưng ông. Anh ta muốn cắn ngược, vậy thì phải xem xem anh ta có cơ hội ấy hay không." Lục Đông Thâm nói: "Con sẽ không cho anh ta cơ hội đó đâu".

Một người thật lòng muốn phạm tội sẽ không dễ dàng để lại manh mối, huống hồ là người của Đàm Diệu Minh. Trong CCTV, Tưởng Ly đi đi lại lại ở đó rõ mồn một như vậy, rõ ràng là cho anh cơ hội để lần theo dấu vết. Cô là người nổi tiếng ở thành cổ Thương Lăng, phải chữa khỏi bệnh cho Thai Quốc Cường rồi mới tính tiếp các bước về sau.

Trong trò chơi lần này, cả hai phía đều biết đối phương định làm gì. Cô muốn lợi dụng sự việc lần này để triệt để đuổi anh ra khỏi Thương Lăng. Còn anh, lại muốn nắm lấy thời cơ gạt bỏ những huy hoàng của Đàm Diệu Minh khi chiếm đất xưng vương.

Việc bây giờ là thời điểm, ai sẽ ra tay mạnh mẽ trước.

Ở đầu kia, Lục Chấn Dương ho lên mấy tiếng, khi nói tiếp, ngữ khí đã chuyển sang tâm tình chân thành:

"Đông Thâm à, con phải hiểu một điều. Những kẻ thật sự đang đói không phải hội Đàm Diệu Minh, mà chính hai cha con Lục Chấn Danh và Lục Khởi Bạch mới là con rắn muốn nuốt chửng con. Thị trường Trung Quốc là một miếng thịt mỡ. Việc con đá đổng sự Vương để thay thế vị trí của ông ta đã gây không ít thù oán rồi, lại cộng thêm chuyện Thương Lăng lần này, trong Hội đồng quản trị đã có không ít người lời ra tiếng vào. Việc này chắc chắn có liên quan tới chuyện gần đây Lục Khởi Bạch cứ qua lại quan hệ với bọn họ. Mà họ muốn gì thì con biết quá rõ."

"Suốt hai năm đảm nhận thị trường Trung Quốc, đổng sự Vương bòn rút được không ít lợi ích. Tham nhỏ thì con bỏ qua nhưng một khi gây tổn hại tới lợi ích của Lục Môn là tuyệt đối không thể chấp nhận. Còn về phần Lục Khởi Bạch, một khi cậu ta đường hoàng cạnh tranh con sẽ đường hoàng tiếp chiêu. Nếu đã thích giở trò sau lưng, con đây cũng tuyệt đối không mềm lòng." Cuối cùng, Lục Đông Thâm bổ sung thêm một câu: "Bố hiểu con quá mà".

Lục Chấn Dương không nói nữa, ông giơ tay lên, có phần hết cách.

Lục Đông Thâm nhìn ông, mái tóc đã điểm bạc, tuy vẫn nghiêm nghị nhưng đã không còn mạnh mẽ được như năm xưa. Bố anh đang già đi từng ngày, còn Lục Môn lại sắp đón một trận mưa máu gió tanh.

"Bố cố gắng giữ gìn sức khỏe."

Ban nãy nghe thấy tiếng ho của ông, xem ra thời gian này tinh thần của ông lại tệ đi. Sống trong một gia đình như vậy, có lẽ việc thiếu tự nhiên nhất chính là những lời hỏi thăm giữa bố và con, tuy rằng đây là việc quá đỗi bình thường với các gia đình khác.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Cảnh Ninh gõ cửa đi vào: “Thưa tổng giám đốc, nghe nói Thai Tử Tân đã tới Trung Quốc, muộn nhất là ngày kia sẽ có mặt tại Thương Lăng”.

Thai Tử Tân là con gái của Thai Quốc Cường, cũng là đứa con có đầu óc kinh doanh nhất trong gia đình họ Thai. Sau khi lấy được bằng tiến sỹ, cô ấy tiếp quản ngay việc kinh doanh tại nước ngoài của gia đình, làm ăn đâu ra đấy, chí ít thì thành tích tốt hơn rất nhiều so với hai ông anh trai đứng trên mình. Lần này cô ấy cất công tới Trung Quốc, chắc chắn là vì câu chuyện của Skyline Thương Lăng.

Mà ngay sáng sớm nay, hai người anh trai của Thai Tử Tân cũng đã đặt chân tới Thương Lăng. Khách sạn Skyline lấy lý do đang được điều tra để từ chối hai người họ vào ở, chỉ là không biết liệu Thai Tử Tân có chịu chung số phận đó không.

Cảnh Ninh đang có ý thăm dò suy nghĩ của Lục Đông Thâm. Nghe nói, cô gái mạnh dạn đó từng là đàn em cùng trường với Lục Đông Thâm. Hơn nữa hai người họ hình như còn từng có một mối quan hệ khiến người ta phải suy đoán. Cộng thêm địa vị của hai gia đình, họ là một đôi luôn được mọi người bên ngoài quan tâm để ý.

Thế nhưng, Lục Đông Thâm không có bất kỳ sự thay đổi nào về cảm xúc. Anh tiện tay cầm tài liệu lên, ngữ khí cũng nhạt nhòa: “Tôi biết rồi”.

Cảnh Ninh thấy không thăm dò được gì, đành thôi. Cô ấy nói tiếp: “Cô Tưởng cũng đã đến rồi…”.

Cô ấy hơi ngập ngừng.

Lục Đông Thâm ngẩng đầu lên nhìn.

Cảnh Ninh hắng giọng, chỉ tay xuống dưới: “Hiện cô Tưởng… đang đi mua sắm”.

[…]

Ngay dưới chân khách sạn Skyline chính là trung tâm thương mại Skyline, kéo dài từ tầng 1 lên đến tầng 5, với sự góp mặt của cơ man các thương hiệu đỉnh cao của thế giới và rất nhiều gian hàng là đại lý trực tiếp của các nhà thiết kế nổi danh.

Tưởng Ly đang ở mạn phía Đông trên tầng 5, gian hàng chuyên bán các sản phẩm dùng khi đi xa, bên cạnh là Tưởng Tiểu Thiên.

“Gia à, em không sao thật chứ? Lỡ em gặp vận đen thật thì phải làm sao ạ? Năm nay em mới 21 tuổi, đang ở tuổi sung sức nhất, đẹp nhất đời người, em…”

Một lưỡi dao Phần Lan vung qua, mũi dao chỉ cách đầu mày cậu đúng 1 phân. Tưởng Ly từ tốn nói: “Em cứ theo chị hoàn thành xong nhiệm vụ lần này. Nếu làm tốt thì tai qua nạn khỏi. Còn nếu làm không tốt thì chị không dám chắc. Còn nữa, trong thời gian này đừng có con cà con kê nói mãi không thôi, nếu không, chị chịu không nổi sẽ cho em máu me tung tóe đấy”.

Nói xong câu này, cô thu dao về, quay đầu lại nháy mắt với cô nhân viên, dáng vẻ đúng là đang quyến rũ: “Người đẹp, giới thiệu cho tôi thêm vài loại khác đi. Hay là cô cho tôi xem loại nào tốt nhất ở đây đi”.

Khuôn mặt “vừa công vừa thụ” đó của cô đã là quá đủ, tay lại cầm thêm con dao Phần Lan vừa khí khái vừa phóng khoáng, mang theo chút ma mị khiến cô nhân viên đứng quầy mặt đỏ lựng, khẩn trương đi lấy loại dao “trấn” cửa hàng ra cho cô xem.

Bao dao làm bằng da bò đen thuần, có khắc hình mây và nạm vàng, lưỡi dao dài khoảng 15cm, hình thù khắc trên lưỡi dao rất tỉ mỉ. Ở góc cạnh lồi ra phần giữa là một đường cong có rất khí chất. Chuỗi dao cũng được làm cẩn thận, khắc một viên đá tự nhiên màu tối, trên viên đá có hoa văn, thoạt nhìn giống như con mắt, có một sự trùng khớp kỳ diệu với hình xăm trên tay cô.

"Con dao này từng được triển lãm tại Helsinki (Phần Lan), là tác phẩm kinh điển của thợ làm dao cấp bậc thầy, KY, rất có giá trị sưu tầm." Cô gái giới thiệu rất cố gắng, không biết vì khuôn mặt của Tưởng Ly quá có sức thuyết phục hay vì người ta vốn dĩ đã rất muốn bán để thúc đẩy kinh doanh.

Ngược lại, Tưởng Tiểu Thiên trong lòng có tâm sự chưa thể bình yên, mặc kệ Tưởng Ly chỉ chăm chăm ngắm dao, cậu lên tiếng: "Chị bảo làm không tốt là sao? Túi bùa của Tang Ni bị mất thì chị bù cho thằng bé ngay, còn em thì sao?".

"Tang Ni thì đúng là không được làm mất bùa, còn em…" Tưởng Ly cầm con dao cấp bậc thầy ấy lên tay, ngắm trái ngắm phải, nhìn thế nào cũng thấy vừa mắt, cô lại vân vê một lúc trên tay, cũng rất có sức nặng: "Aiya, Tiểu Thiên, em thấy con dao này thế nào?".

Tưởng Tiểu Thiên đang sốt ruột, đang định hỏi cho rõ ràng thì thấy ngoài cửa đầu người lố nhố. Có mấy vệ sỹ phá vòng vây đi vào, những người đi cuối đứng gác ngay ngoài cửa, dẫn đầu là Cảnh Ninh, khí thế không hề nhỏ.

Tưởng Ly liếc nhìn Cảnh Ninh rồi tiếp tục nghịch con dao: "Báo lại với anh Lục của các cô, đừng quá sốt ruột. Việc trừ ma đuổi yêu không phải là chuyện một sớm một chiều. Mặc dù tôi đã đồng ý tới khách sạn giúp mấy

người nhưng không thể một chút thời gian riêng tư cũng bị mất, phải không?”.

Cảnh Ninh bước lên, mỉm cười: “Cô Tưởng hiểu lầm rồi. Anh Lục cử tôi tới đây ý muốn nói nếu cô có thứ gì ưng ý cứ lấy, anh Lục sẽ thanh toán”.

Tưởng Ly nhướng mày nhìn Cảnh Ninh: “Có thật không?”.

Cảnh Ninh khiêm nhường, lịch sự: “Anh Lục chưa bao giờ nói đùa ạ”.

Tưởng Ly tươi cười, quay đầu đưa con dao cho người nhân viên: “Vậy tôi lấy con dao này, bọc lại giúp tôi. Ông chủ của họ trả tiền”.

Vừa ra tới cửa, ngay gần đó đã có không ít người đứng xem.

Có lẽ đều đã đọc tin tức, đám người ấy chỉ mới nghe đại danh của Tưởng Ly chứ chưa được nhìn mặt Tưởng Ly, lúc này đang cố rướn cổ lên ngó vào trong. Bên dưới cũng đầy các phóng viên, trước đó đứng chực ngoài cửa khách sạn, sau khi nghe tin Tưởng Ly đang mua đồ trên tầng năm đã chạy tới đây lấy tin cả.

Tưởng Ly đường hoàng đeo kính râm lên và nói: “Tưởng Tiểu Thiên, ban nãy có một chiếc váy đẹp lắm. Em chưa được nhìn thấy chị mặc váy bao giờ phải không? Thật ra chị mặc váy xinh cực kỳ”.

Tưởng Tiểu Thiên chỉ một lòng một dạ quan tâm xem mình có thật sự bị xúi quẩy không, thấy Tưởng Ly không đoái hoài tới chuyện của mình, cậu giận dỗi, hừ khẽ rồi nói: “Vâng, đẹp lắm, đẹp lắm. Chị gầy đến mức chỉ còn có ngực thôi, mặc cái gì cũng đẹp!”.

“Câu này chị thích nghe.” Tưởng Ly nở một nụ cười đắc ý rồi hỏi Cảnh Ninh: “Trợ lý Cảnh, tài khoản của ông chủ cô không phiền nếu bị trừ thêm

một khoản nữa chứ?”.

Cảnh Ninh vẫn mỉm cười từ đầu tới cuối: “Anh Lục có dặn, chỉ cần cô Tưởng vui là được”.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 8: Mùi Của Cô Đơn Sẽ Giết Chết Người Ta (Phần 1)

"Con ma đó đêm nào cũng đi theo tôi."

"Đó là một con ma nữ, khuôn mặt vẽ như trong hí khúc, à đúng rồi, chính là kiểu người hay đi hát hí khúc, lúc xuất hiện hay mặc một bộ trang phục của hí kịch…"

Thai Quốc Cường trùm chăn, co rụt lại trong một góc giường, miêu tả nhát gừng về trải nghiệm nhìn thấy ma của mình.

Tối hôm đó là đêm đầu tiên ông ta ở lại trong khách sạn Skyline. Vẻ đẹp của Thương Lăng đúng là không còn phải bàn, nhưng toàn bộ thiết kế và cung cách phục vụ của khách sạn quả thực cũng khiến ông ta tâm phục khẩu phục. Ông ta ngồi tại quán bar, gọi một loại đồ uống, trong đầu chỉ suy nghĩ đến việc tìm được một vài khiếm khuyết khiến mình nhẹ lòng từ đối thủ cạnh tranh.

Quán bar này là kiểu đặt bàn trước nên khá yên tĩnh. Thai Quốc Cường uống mãi, uống mãi, tầm nhìn bất giác bị thu hút bởi bức Giang sơn đồ treo trên tường. Năm xưa ông ta cũng có học về mỹ thuật, sau này vì chuyển sang làm ăn kinh doanh nên sở thích cũng dần mai một. Từ màu sắc đến nội dung bao quát của bức tranh khiến ông ta không ngớt lời cảm thán, nhất thời nhìn đến nhập tâm, thất thần.

Sau khi ông ta rời khỏi quán bar, bỗng dưng cảm thấy sau lưng như có ai đi theo mình, mờ mờ ảo ảo nhưng quay đầu lại nhìn thì chẳng thấy ai.

Thai Quốc Cường vào ở trong khách sạn có vệ sỹ đi theo đầy đủ. Nhưng tối đó ông ta một mình đi uống rượu, về phòng cũng chỉ có một mình. Vào phòng rồi, ông ta tiện tay đóng cửa lại nhưng đúng lúc đó thì cửa bị kẹt.

Điều đầu tiên hiện lên trong đầu ông ta là một khách sạn lớn vậy mà có thể phạm phải một sai lầm như thế này sao, cửa phòng còn hỏng được? Nhưng sau khi người quản gia* tới, cánh cửa đó bỗng bình thường trở lại một cách quái đản. Vì chuyện này, vệ sỹ đi theo ông ta lại mất đứt cả một buổi tối để kiểm tra cẩn thận, sau khi chắc chắn không còn nguy hiểm gì nữa mới thôi.

*Nhân viên phục vụ riêng cho phòng Tổng thống tại các khách sạn.

Nhưng cũng chính sau tối hôm đó, ông ta đã nhìn thấy thứ không nên nhìn.

“Con ma đó cứ sau mười hai giờ đêm lại xuất hiện. Lúc tỉnh là tôi có thể nhìn thấy nó, ngủ rồi nó sẽ chạy vào trong giấc mơ của tôi. Nó hỏi tôi có biết vì sao nó chết không?” Thai Quốc Cường bắt đầu lẩm bẩm: “Nó còn tới bắt tôi, chỗ nào trên người từng bị nó bắt, tôi sẽ đau ê ẩm cả ngày”.

“Nó chính là con ma đêm đó đã chạy từ trong bức Giang sơn đồ ra ngoài, đi theo tôi một mạch về phòng. Vì sao lúc đó tôi lại không đóng được cửa vào ư? Là vì nó đang đứng bên cạnh cửa, đòi vào chứ sao…”

Căn phòng mà Thai Quốc Cường đang ở là gian phòng Tổng thống, chưa kể đến diện tích rộng lớn và các tiện nghi đầy đủ khiến người ta phải líu lưỡi, chỉ riêng khung cửa sổ sát sàn có thể ngắm toàn cảnh ngọn núi tuyết trắng xóa phía xa xa là đã đủ khiến du khách đắm chìm rồi, chưa nói đến chuyện vào những ngày trời xanh mây trắng, du khách có thể ra vườn hoa lộ thiên trong phòng để ngắm nhìn mặt hồ xanh biếc không điểm dừng ngay bên dưới chân núi tuyết.

Việc khiến Tưởng Ly nghiến răng ken két ngoài những tiện nghi xa xỉ đả kích các nhà tư bản ra, còn là nỗi tiếc nuối khi mấy tấm rèm cửa tự động kia đã che chặt hết các loại phong cảnh. Cô đã từng nhìn thấy dáng vẻ hừng hực khí thế của Thai Quốc Cường, hình ảnh ấy thường xuyên xuất hiện trên tivi hoặc các tạp chí tài chính. Tuy rằng ông ta đã cao tuổi, diện mạo còn xấu ma chê quỷ hờn, nhưng lại yêu thích du lịch, chốc chốc lại thấy ông ta đua thuyền, leo núi hay chơi mấy trò bay lượn trên không trung gì đó. Đều là những doanh nhân xuất chúng, Lục Môn thì đa phần chỉ đóng cửa, tỏ ra thần bí, còn tập đoàn Trường Thịnh lại rất thích giao lưu với báo chí, truyền thông. Nhất là tay Thai Quốc Cường này, ông ta vô cùng thích chưng mặt mình ra trước ánh đèn flash.

Lúc này đây, người đàn ông khi nào cũng quần là áo lượt đứng trước ống kính lại giống hệt như một ông già thảm hại, không còn vẻ phong độ ngời ngời khi trước mà tàn tạ, héo úa, ánh mắt vừa sợ hãi vừa sốt sắng. Bây giờ ông ta mắc chứng hoang tưởng bị hại nhẹ. Đừng nói là quản gia của phòng, ngay cả vệ sỹ thân cận ông ta cũng không tin tưởng.

Nếu không nhờ Cảnh Ninh một hai nhấn mạnh về thân phận của Tưởng Ly, e rằng cô đã sớm bị Thai Quốc Cường tống cổ ra khỏi cửa.

“Ý của ông là, con ma ấy vẫn luôn quanh quẩn trong căn phòng này?” Tưởng Ly nhìn xung quanh một lượt rồi hỏi Thai Quốc Cường đang co rụt lại trong một góc.

Thai Quốc Cường lập tức giơ ngón trỏ lên môi, ra hiệu cho cô nói nhỏ: “Đừng làm ồn tới cô ta. Ban ngày cô ta ngủ, đến đêm mới xuất hiện. Ngày nào cô ta cũng dọa dẫm tôi, nếu tôi ra khỏi căn phòng này nhất định sẽ chết”.

Tưởng Ly gật gù.

“Có lúc cô ta sẽ đứng bên cửa phòng nhìn tôi, mái tóc dài thật là dài…”

Thai Quốc Cường thò một ngón tay ra khỏi chăn chỉ về phía cửa, run rẩy nói: “Cô ta… ở ngay kia kìa”.

Tưởng Tiểu Thiên dựa ngay vào cánh cửa phòng ngủ, nghe câu chuyện mà cả người nổi da gà. Đến khi thấy Thai Quốc Cường chỉ về phía mình, đồng thời nói câu đó, cậu sợ hết hồn hết vía vội chạy lẹ ra sau lưng Tưởng Ly. Tưởng Ly không chiều cậu, lập tức xách cổ cậu ra, phóng một ánh mắt giết người. Tưởng Tiểu Thiên cho dù có sợ chết run cũng đành bấm bụng cố chịu.

Khi Tưởng Ly bố trí phòng ốc xong cũng đã là chập tối, có ánh hoàng hôn nào chiếu qua khe rèm cửa lọt vào phòng. Cô đi chầm chậm tới trước cửa sổ, trái tim chợt xao động, tay vén rèm lên.

Sắc màu hoàng hôn đẹp nhất ở ngay trước mắt.

Bên ngoài cửa sổ, bầu trời đỏ rực như lửa thiêu, từng tầng mây đang lan ra tận đường chân trời, lại giống như trốn cả vào sau đỉnh ngọn núi tuyết thần thánh.

Có tia sáng nào rọi lên mặt cô, ấm áp và không chói mắt.

Đã từng có một khoảng thời gian, Tưởng Ly không thích xế chiều. Sắc trời nửa sáng nửa tối ấy, những tia nắng sắp lụi tàn ấy khiến cô bị đè nặng đến tức thở. Ánh đèn của thành phố quá sáng, sáng đến mức thay thế cả ánh sao, thế nên chút ráng chiều hờ hững tưởng chừng rơi xuống ấy lại càng được người ta yêu thích. Nhưng tất cả đó đều không phải nguyên nhân thực sự. Cô đã từng đi qua rất nhiều phồn hoa rực rỡ, chập tối có nghĩa là đoàn tụ gia đình. Nhưng nhà của cô ở đâu đây?

Thế nên cô nói với người đó, có lẽ hoàng hôn rất đẹp, nhưng anh có ngửi thấy mùi cô đơn trong không khí không? Đó là thứ mùi lẻ loi còn sót lại sau khi bao náo nhiệt lùi xa, nó có thể giết chết người ta đấy.

Người đó bèn nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau, tựa cằm lên đỉnh đầu cô và nói: Em không cô đơn, em vẫn còn có anh.

Tưởng Ly nhìn sắc trời từ từ tối đi, chẳng bao lâu nữa sẽ bị đêm đen thay thế, bỗng nhiên cảm thấy mình dường như chưa bao giờ được ngắm mặt trời lặn bình yên đến thế. Cô đưa tay ra chạm, hoàng hôn nhảy lên ngón tay, dịu dàng vô cùng, giống như tiếng nói trầm ấm của người ấy bên tai cô vậy.

Bây giờ, lời hứa đã không còn mà nỗi cô quạnh của cô cũng đã chẳng biết tỏ cùng ai.

Vừa cảm xúc được một lúc, cô bỗng nghe thấy giọng nói giận dữ của Thai Quốc Cường: “Hạ rèm xuống! Hạ xuống!”.

Tiếng nói ấy bóp nát mọi cảm xúc dù là nhỏ nhặt. Tưởng Ly nhắm mắt lại, cố gắng kiềm chế không vung cho ông ta một cú đấm, cố gắng để giọng nói của mình bình tĩnh lại: “Tưởng Tiểu Thiên”.

Tưởng Tiểu Thiên giật mình, bỏ công việc đang dang dở lại, lao tới trước mặt Thai Quốc Cường: “Ông ầm ĩ gì hả? Có Tưởng gia ở đây, ông còn sợ cái nỗi gì? Ma đến càng hay, một chiêu Đại lực kim cương chỉ của Tưởng gia là có thể thu phục nó ngay, chúng tôi cũng có thể về nhà luôn!”.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 9: Mùi Của Cô Đơn Sẽ Giết Chết Người Ta (Phần 2)

Tưởng Ly nghe xong, đầu càng ong ong lên đau nhức. Tưởng Tiểu Thiên chết giẫm kia, chị mày mà biết Đại lực kim cương chỉ thật thì người đầu tiên chị xử lý sẽ là em đấy.

Cũng khó trách Tưởng Tiểu Thiên không còn vẻ nhút nhát ban nãy. Căn phòng bừa bãi vô cùng, Tưởng Ly sắp không chịu nổi. Sợ hoàn cảnh bát nháo này sẽ làm ảnh hưởng tới việc "bày binh bố trận" của cô, Tưởng Tiểu Thiên chỉ còn cách nhẫn nhục chịu khổ. Dọn dẹp quần áo thì cũng không có gì ghê gớm, điều khiển Tưởng Tiểu Thiên khó chấp nhận nhất là lúc dọn sàn nhà và phòng vệ sinh. Cũng chẳng biết đêm đó do uống đẫy chén hay vì bị ma dọa thật mà Thai Quốc Cường nôn bừa bãi khắp nơi, từ phòng vệ sinh nôn ra tới tận thảm trải sàn ngoài phòng khách.

Sau khi cậu cố nhẫn nhịn để thu dọn cho xong đống nôn mửa ghê người ấy, Tưởng Ly lại lệnh cho Tưởng Tiểu Thiên tắm rửa cho Thai Quốc Cường. Cậu nghe xong gần như bật khóc. Tưởng Ly chỉ nhẹ nhàng hỏi bâng quơ: "Thế ý em là muốn chị tắm cho ông ta chứ gì?".

Lúc tắm rửa, Thai Quốc Cường kêu la oai oái như lợn bị lên bàn mổ, khiến Tưởng Tiểu Thiên tức gần chết, hất tay đi ra khỏi phòng tắm, hỏi cô: "Gia, chị cho em mượn con dao chị mới mua ấy, em đâm chết hắn luôn, được không?".

Sau khi cả sinh lý và tâm lý đều bị vắt kiệt và hạ nhục tới cực điểm, Tưởng Tiểu Thiên cũng chẳng sợ ma sợ quỷ gì nữa, cả một bụng oán khí

vừa hay có thể đổ lên đầu Thai Quốc Cường.

Thai Quốc Cường bị cậu quát xong, quả thực đã biết điều hơn.

Hãy nghĩ lại khi xưa ông ta là người thế nào? Một đại gia hô phong hoán vũ trong giới kinh doanh, ai dám lườm nguýt, nhìn ông ta bằng ánh mắt khó ưa? Có lẽ Tưởng Ly và Tưởng Tiểu Thiên chính là phao cứu sinh cuối cùng của ông ta, hoặc cũng có thể ông ta thật sự kính nể danh tiếng của Tưởng Ly nên nhất thời không dám ai oán gì nữa.

Cảnh Ninh bước vào phòng, còn ngỡ mình đi lộn. Nếu không vì có người quản gia vẫn đang túc trực ngoài cửa, cô ấy còn tưởng mình vừa bước vào một căn phòng trấn ma trấn quỷ nào đó.

Phòng khách vẫn còn tạm ổn, chỉ là có thêm một vài lá bùa kỳ quái, hình thù giống như hình xăm trên cổ tay Tưởng Ly, trên đỉnh đầu giăng mắc một sợi dây đỏ mỏng manh, trên dây thắt vô số những chiếc chuông đồng nhỏ xíu nhưng tinh xảo.

Sợi dây đỏ đó kéo dài vào tận trong phòng ngủ, cũng tức là phòng của Thai Quốc Cường, khi ngẩng đầu lên thì trần nhà đã giăng mắc cơ man nào là dây đỏ, trên các sợi dây đều được gắn chuông, giống hệt như một chiếc mạng nhện khổng lồ vậy. Giữa mạng nhện treo một chiếc chuông to nhất, bên dưới chuông là một dải lụa trắng, bên trên dải lụa có một hàng chữ bùa được tô lên bằng sơn đỏ.

Bốn góc tường lần lượt đặt một chiếc lò mạ vàng có khắc hình mây lành, đỉnh ba chân, trên đỉnh lần lượt khảm đá ngọc lam, đá thạch lựu và đá Lapis lazuli*. Có một mùi hương kỳ lạ tràn ngập khoang mũi, thoạt ngửi nó giống mùi loài cây Pimenta dioica, khiến người ta cảm thấy ngọt ngào dễ chịu, khi ngửi lâu thêm lại thấy giống mùi hoa, khiến người lâng

lâng như bay lên, thế rồi đâu đây lại thoang thoảng mùi thông rừng nhàn nhạt, tựa như ta đang được bước đi giữa một khu rừng đại ngàn vậy.

*Đá lapis lazuli là một loạiđá quýđược con người biết đến và yêu thích từ thời cổ đại, các nhà khảo cổ đã phát hiện ralapis lazuli trong những kho báu được chôn cất trong những ngôi mộ cổ cách đây hàng nghìn năm ở Mesopotamia, Ai Cập, Trung Quốc, Hy Lạp và Rome (Italy). Chúng là tập hợp của nhiềukhoáng vật, trong đó, ba khoáng vật chủ yếu tạo thành lapis lazuli làlazurite,calcitevàpyrite.

Thứ mùi này có lẽ tỏa ra từ chiếc lò mạ vàng kia. Cảnh Ninh không rõ có phải Tưởng Ly đã đốt không.

Tưởng Ly thấy cô ấy tới bèn giơ tay về phía Cảnh Ninh: "Thứ đó đâu?".

Cảnh Ninh gọi người quản gia vào. Anh ta bưng theo vào một chiếc khay, trên khay chỉ có một chiếc bát sứ trắng nhỏ nhắn, được đậy kín nắp. Tưởng Ly thấy Thai Quốc Cường lại bắt đầu kích động hơn bèn lập tức bảo quản gia rời đi.

Trong bát có thứ chất lỏng màu đỏ tươi. Tưởng Ly lại tiếp tục rút một chiếc túi giấy trong túi đeo cô hay mang theo bên người, mở ra, rắc thứ đã nhuyễn thành bột vào trong bát, rồi cầm chiếc thìa nhỏ bên cạnh khuấy vài cái, chất lỏng bên trong bát trở nên đặc quánh.

Thấy cảnh ấy, Cảnh Ninh hơi ghê người, không nén nổi tò mò bèn hỏi: "Cô đổ thứ gì vào vậy?".

Trong bát là tiết gà trống, từ sáng sớm Tưởng Ly đã yêu cầu cô ấy chuẩn bị. Thứ này cũng không có gì khó tìm, tìm đại một đầu bếp nào cũng được. Chỉ có điều Cảnh Ninh vẫn thầm lẩm bẩm trong bụng: Mình không cho rằng trên đời thật sự có ma quỷ, linh hồn.

“Chu sa, cũng trừ tà giống như tiết gà trống vậy.” Tưởng Ly lại lôi một chiếc bút lông sói ra, nhúng nhúng vào bát.

Cảnh Ninh cầm cái bát suốt, không hề thấy Tưởng Ly có ý bảo cô bỏ xuống: “Trừ tà chẳng phải hay dùng máu chó đen sao?”.

Tưởng Ly giơ đầu nhọn đã tẩm xong máu gà của lên, liếc nhìn Tưởng Ly: “Cô từng dùng máu chó đen để trừ tà à?”.

Cảnh Ninh bị ánh mắt nửa tà nửa chính của cô nhìn đến mềm nhũn cả người: “Tôi thấy trên phim thôi”.

“Mấy thứ trên phim đóng mà cô cũng tin hả? Trợ lý Cảnh à, cô phải tin tôi.” Nói rồi, Tưởng Ly giơ tay bấu khẽ một cái lên má Cảnh Ninh. Cô ấy chưa kịp né tránh, cô đã buông ra, cầm bút, đi thẳng tới bên cạnh Thai Quốc Cường.

Cảnh Ninh bị cô chọc ghẹo, có phần xấu hổ, nhưng dù sao cũng là người Lục Đông Thâm mời đến, cô ấy không dám mất lịch sự. Thấy Tưởng Ly cúi người xuống, Cảnh Ninh cũng tiến lên ngó xem, vừa nhìn cô ấy đã sững người.

Tưởng Ly đang vẽ bùa lên mặt Thai Quốc Cường ư?

Dòng tiết gà đặc quánh theo đầu bút nhọn chảy xuống mặt ông ta, dường như vẫn còn nhìn thấy những hạt chu sa trộn lẫn bên trong. Ở khoảng cách này, Cảnh Ninh dường như cũng người thấy mùi máu tanh đầy mũi.

Thai Quốc Cường cũng ngẩn người. Sau khi Tưởng Ly vẽ xong, mặt ông ta đầy tiết gà, trông khôi hài không tưởng, ông ta lắp bắp hỏi: “Pháp sư… vậy… vậy có tác dụng sao?”.

Tưởng Ly đặt chiếc bút lông trở lại khay, đón lấy chiếc khăn Tưởng Tiểu Thiên đưa để lau tay, rồi nhướng đôi mày thanh tú, mỉm cười: "Pháp sư? Không cần khách khí như vậy, cứ gọi tôi Tưởng gia là được rồi".

"Tưởng…" Thai Quốc Cường mấp máy môi nhưng nhìn cô gái còn trẻ trung trước mặt không sao bật ra được chữ "gia".

"Thai Quốc Cường." Tưởng Ly không cười nữa, nghiêm túc sát lại gần, chỉ tay vào mặt ông ta: "Tuyệt đối không được lau đi, nghe rõ chưa?".

Thai Quốc Cường nuốt nước bọt: "Không được lau… Thế khi rửa mặt thì…".

"Cũng không được rửa!" Tưởng Tiểu Thiên bắt chước ngữ điệu của Tưởng Ly. Nghĩ tới chuyện lúc trước Tưởng Ly đặt túi bùa lên người cậu, dặn dò ba ngày tới không được tắm, cậu lại cảm thấy cả người ngứa ngáy, bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội phát tiết: "Khi nào Tưởng gia cho phép ông rửa mặt ông mới được rửa. Còn cả túi bùa trên người ông nữa, chưa có sự cho phép của Tưởng gia cũng không được phép tháo xuống, không được chạm vào nước. Haizz, mà bây giờ ông người không ra người, ma chẳng ra ma, đến cơm nước còn chẳng ăn nói, rửa mặt cái nỗi gì chứ?".

Bấy giờ Cảnh Ninh mới nhìn thấy túi bùa trên người Thai Quốc Cường, nó được thắt trên cổ, giống y hệt hai chiếc tối đó cô ấy ăn trộm. Trong đầu cô ấy bất giác hiện lên bốn chữ: Lừa lọc bịp bợm.

Tưởng Ly vươn vai, khoác túi lên người: "Trợ lý Cảnh, phòng của tôi cũng lớn như vậy phải không?".

"Đương nhiên ạ." Cảnh Ninh đáp: "Anh Lục đã dặn phải chuẩn bị phòng ốc đầy đủ cho cô Tưởng".

Tưởng Ly nghe xong câu này rất hài lòng: "Làm phiền cô rồi".

“Cô Tưởng đừng khách khí. Trong khoảng thời gian cô ở lại khách sạn, tôi sẽ chịu trách nhiệm đối với mọi yêu cầu của cô.”

Tưởng Ly đảo mắt: “Cô là tâm phúc bên cạnh anh Lục, tôi không dám phiền cô hầu hạ luôn luôn”.

Nhưng Cảnh Ninh vẫn nói: “Đây là những gì anh Lục đã căn dặn”.

Tưởng Ly nhìn cô ấy chằm chằm, lát sau cười khẩy, cũng không nói thêm nhiều nữa, chuyển chủ đề: “Mấy ngày tới, Thai Quốc Cường không được ăn đồ của khách sạn. Nhớ kỹ, món gì cũng không được. Những món ăn của ông ta, sẽ do tôi chịu trách nhiệm”.

Mặc dù Cảnh Ninh không hiểu nhưng vẫn làm theo lời dặn dò.

Thai Quốc Cường thấy Tưởng Ly có ý định ra về, bèn hoảng hốt: “Cô… Tưởng, lẽ nào cô định bỏ đi như vậy sao?”.

“Cậu ấy sẽ ở đây trông chừng ông 24/24.” Tưởng Ly hất cằm về phía Tưởng Tiểu Thiên.

Tưởng Tiểu Thiên sợ run người: “Dạ?”.

Thai Quốc Cường cũng kinh hoàng thất sắc: “Cậu ta?”.

Tưởng Ly xoay người, chỉ tay lên đỉnh đầu: “Nhìn thấy chuông đồng chưa?”.

Thai Quốc Cường gật gật.

“Chỉ cần chuông không rung, tức là con ma đó không đến. Có hiểu tôi nói gì không?”

Thai Quốc Cường bán tin bán nghi.

“Gia…” Tưởng Tiểu Thiên giật giật gấu áo Tưởng Ly, hạ thấp giọng van vỉ: “Chị giết em đi còn hơn, nếu không nửa đêm hôm nay ma đến em cũng chết thôi”.

“Em yên tâm, chị đã bày binh bố trận, để xem con ma nào dám xông vào đây nào.” Tưởng Ly ấn tay lên cổ. Lăn lộn cả ngày, bây giờ việc cô muốn làm nhất là được ngâm mình trong bồn tắm có thả cánh hoa thơm phức. Cô từ từ cạy tay Tưởng Tiểu Thiên ra: “Em cứ nghỉ ngơi lấy sức đi. Nếu thời gian trôi chậm quá, em cứ đếm chuông mà chơi. Nếu xúi quẩy gặp ma thật, chị sẽ cảm nhận được, xuất hiện kịp thời”.

Tưởng Tiểu Thiên nghe xong câu này mới yên tâm hơn một chút. Nhưng Thai Quốc Cường rõ ràng tỏ ra nghi ngờ năng lực của Tưởng Tiểu Thiên. Ông ta bất thình lình hỏi: “Lỡ như cái chuông… rung rinh thì sao?”.

“Việc này à…” Tưởng Ly suy nghĩ giây lát rồi đáp: “Ông cứ giơ lá bùa ra trước ngực, ma sẽ không làm hại được ông”.

“Hả?”

Tưởng Ly bật cười: “Cứ tin tôi sẽ sống lâu trăm tuổi”.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 10: Cô Chắp Tay Sau Lưng Đứng Trước Bức Giang Sơn Đồ

Về đêm, con đường Tô Hà đẹp vô cùng.

Ánh đèn kết lại như tấm lụa rực rỡ, lại xen lẫn đâu đây những tòa kiến trúc lịch sử mang nét cổ xưa. Thương Lăng là một mảnh đất thần kỳ, vừa gánh đỡ được phồn hoa, vừa ấp ôm được quá khứ, có ánh đèn thành thị muôn màu muôn vẻ vừa lưu giữ những nét đẹp cổ truyền các dân tộc khác nhau.

Tưởng Ly vừa bước vào quầy bar đã nhìn thấy Lục Đông Thâm.

Anh đang bàn công việc cùng ba người mặc áo vest quần Âu khác, bên cạnh đặt rượu. Ba người kia thay nhau nói, chỉ có anh là yên lặng lắng nghe, tay giữ ly rượu, sau đó lại nhẹ nhàng đưa lên nhấp một ngụm. Anh ngồi ngay bên cạnh khung cửa sổ sát sàn, mặc một chiếc áo sơ mi đen, không còn đeo cà vạt chỉnh tề như lần gặp trước, nhưng cũng không quá thoải mái, phóng khoáng.

Trời đêm quả nhiên rất hại người, không còn vẻ "giương cung bạt kiếm" của ban ngày. Nếu không có sự xung đột trực tiếp về mặt lợi ích, cô sẽ cảm thấy Lục Đông Thâm này cũng khá quyến rũ.

Đang bàn chuyện làm ăn sao?

Mặc dù không thể đánh giá được tỷ lệ khách ra vào khách sạn đến thời điểm hiện tại, nhưng vào lúc khách sạn bị những tin đồn quấn chặt, Tưởng

Ly đã cảm thấy thật ra việc làm ăn của nơi này cũng chẳng tốt đến mức ấy. Thế nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt, hình như không phải như vậy.

Cô chợt nhớ lại đám người vừa nhìn thấy ở đại sảnh khách sạn, ai nấy đều kéo theo vali, bụi bặm mệt mỏi sau một chuyến đi dài. Mà người tiếp đón họ là Cảnh Ninh.

Là người nào quan trọng đến mức Cảnh Ninh phải đích thân tiếp đón? Lúc đó Tưởng Ly đã mon men tán tỉnh cô nhân viên lễ tân để thăm dò, hỏi bóng hỏi gió thử xem, ai dè người trong khách sạn cũng không biết rõ.

Phục vụ quầy bar cũng không làm khó cô, để mặc cho cô đi lại lung tung. Từ sớm, Cảnh Ninh đã căn dặn tất cả các nhân viên từ trên xuống dưới trong khách sạn nên ai cũng đều đã biết lai lịch của cô, vì vậy dù là một nơi chưa đặt trước không được phép vào như thế này, cô cũng được tự do thăm thú.

Tưởng Ly lại một lần nữa liếc về phía bàn Lục Đông Thâm rồi âm thầm thở dài.

Có lẽ, thực trạng của Thương Lăng bây giờ đã hoàn toàn khác trước, thật sự vô cùng nổi bật, trở thành địa phương khai thác kinh tế trọng điểm. Cho dù thật sự có mấy lời đồn đại thì cũng chẳng ngăn được tham vọng của mấy nhà đầu tư. Cộng thêm việc xen vào của dự án Skyline, Thương Lăng chẳng khác gì một miếng bánh gato khổng lồ có phết mật ong, có bao nhiêu tranh luận thì sẽ có bấy nhiêu dòm ngó.

Cô có phần lo lắng cho Đàm Diệu Minh.

Nếu là Thương Lăng của ngày xưa, anh ấy hoàn toàn có bản lĩnh chiếm cứ một phương, nhưng bây giờ thì sao? Mọi chuyện thật sự có còn bình lặng và nằm trong tầm kiểm soát?

Trời đêm nay đúng là rất đẹp nhưng Tưởng Ly đã đánh mất tất cả tâm trạng ngắm cảnh.

Ngược lại, Lục Đông Thâm cũng đã nhìn thấy cô.

Người trong quầy bar không đông, đa phần đều tới bàn chuyện làm ăn, thế nên nơi đây cho dù là một nơi thuần uống rượu thì vẫn cứ sặc mùi tiền.

Nhưng Tưởng Ly xuất hiện như một làn nước trong vắt.

Cô mặc một chiếc áo dài kiểu Trung Quốc màu trắng thuần vừa vặn, hai vạt cân đối, cổ áo dựng đứng có cài cúc, chất liệu rất đẹp, giống tơ lại có mang cảm giác của lụa, giống lụa lại mang nét đẹp của tơ. Chiếc áo dài gần như chấm bàn chân, càng tôn lên dàng người thẳng tắp của cô.

Trông cô có vẻ nhàn tản, sau khi bước vào cứ nhìn hết bên nọ đến bên kia, hoàn toàn tách biệt với bầu không khí tại nơi này, thế nên lại càng hấp dẫn ánh mắt của nhiều người khác. Cô dường như đã nhìn về phía này, nhưng không hề tiến tới, quay người đi về phía bức Giang sơn đồ.

Cô chắp tay sau lưng, đứng lặng trước bức tranh khổng lồ, anh tuấn khí khái. Đứng từ xa nhìn cô cũng tự cảm thấy xung quanh cô thơm phức.

Nhưng cô cũng đi rất nhanh, chẳng biết đã nhìn ra điều gì kỳ diệu từ bức tranh ấy.

“Lục tổng?”

Lục Đông Thâm quay lại, khẽ nói: “Anh nói tiếp đi”.

Quầy bar “Night time” nằm tại hai tầng 49 và 50 của Skyline. Tại tầng 49 cung cấp những món ăn Italia chính gốc, xoay tròn lên lầu chính là vườn hoa tầng thượng. Quầy bar được thiết kế thành hình bán cung 180 độ,

trong quầy bar có những bồi bàn tay bưng khay đồ ăn mặc áo vest đuôi tôm màu đen đi đi lại lại, dù là nam hay nữ diện mạo cũng rất ưa nhìn.

Tưởng Ly chọn tạm một ghế để ngồi xuống rồi gọi một cốc rượu. Từ đây có thể nhìn thấy quá nửa thành phố Thương Lăng về đêm, nhất là có thể thu gọn toàn bộ vẻ quý phái của con đường Tô Hà vào tầm mắt. Còn ở tận cùng của tầm mắt phía xa xa kia là một khu vực nửa sáng nửa tối, hoàn toàn khác biệt với cảnh tượng xa hoa lộng lẫy trước mắt.

Dưới chân cô là một thế giới phồn hoa, được xây đắp bằng tiền bạc, đây chính là sự khác biệt giữa ánh sáng và bóng tối.

Người phục vụ bê rượu nhận ra cô, bèn hỏi dò cô có phải Tưởng gia hay không. Tưởng Ly đón lấy cốc rượu, cũng không hề giấu giếm. Cô mỉm cười thừa nhận. Cô phục vụ đó lập tức tỏ vẻ bất ngờ rồi hỏi cô có phần xấu hổ: "Em có thể chụp chung với chị một bức ảnh không ạ? Trong quán bar có rất nhiều người là fan hâm mộ của Tưởng gia ạ".

Hâm mộ cô điều gì cơ?

Bắt được ma hả? Hay là một người được đường đường tổng giám đốc Lục đích thân mời tới với một cái giá không hề rẻ?

Cô nghiêng đầu nhìn, đúng là có vài ba người phục vụ khác cũng đang ngó nghiêng nhìn về phía cô. Ngay gần đó cũng có vài vị khách quay sang đây, ánh mắt sáng rực như có lửa bên trong vậy, sáng một cách gian tà.

Tưởng Ly đặt cốc rượu xuống, theo đà ôm lấy cô gái trẻ. Loáng thoáng có tiếng hú hét từ phía xa, khi nhìn lại cô gái trong lòng cô đã đỏ bừng mặt. Cô cười: "Chụp chung thì thôi đi, tôi không thích chụp ảnh cho lắm. Nhưng mấy hôm nay tôi đang ở trong khách sạn, nếu cô gặp rắc rối gì hay gặp phải con ma nào có thể thông qua giám đốc đại sảnh để tìm tôi".

Cô gái nhỏ gật đầu lia lịa, khi rời đi mặt cũng trở nên hí hửng lạ thường.

Dưới tầng rất náo nhiệt, có ban nhạc sống, chung quy vẫn có những người chẳng tin vào ma quỷ tới đây tìm kiếm niềm vui. Tầng thượng lại khá yên tĩnh, chỉ có những người thật lòng muốn hẹn hò hoặc ngắm cảnh.

Có lẽ lai lịch của cô thật sự được lòng mọi người, cô liên tục được nhận vài ly cocktail, đủ các màu xanh xanh đỏ đỏ trong rất đẹp. Không cần nếm thử, chỉ mới nhìn màu cũng đã biết nó được pha chế bởi bartender đỉnh cao tại đây.

Cô chọn một ly cocktail màu hổ phách uống thử, đầu tiên có mùi muối biển thoáng qua, khi hít sâu lại xuất hiện hương thơm của hoa hồng, lại vì có trộn cả bơ nên khiến thứ mùi trở thành ngọt ngào. Nhưng rượu khá nặng, rượu chảy vào dạ dày giống như một quả bom vậy. Tưởng Ly đặt ly rượu ra trước mặt, nhìn từng tầng màu sắc của nó qua ánh đèn đường.

Mọi người trên đời chỉ biết mỗi tầng mỗi lớp là một loại nguyên liệu nhìn thấy được, sờ vào được, ví dụ như hoa, như muối, như sữa, như bơ, từng chút một hòa tan vào rượu. Nhưng ở trong mắt cô, tất cả mọi tầng lớp ấy là mùi hương. Cô không cần nhìn, chỉ cần nhẹ nhàng ghé mũi ngửi là biết rõ bí mật của từng ly cocktail.

Cũng giống như cô có thể ngửi thấy bí mật của từng con người đi ngang qua đời mình, bí mật trong sinh lý là bệnh tật, bí mật trong trái tim là khổ đau. Dù là bệnh tật hay khổ đau, nó cũng sẽ lên men trong từng thớ thịt, cuối cùng tỏa ra mùi hương giống như men rượu vậy, không giấu được, không trốn được.

Xung quanh xuất hiện thêm mùi gỗ, mùi thuốc lá thoảng qua và mùi rượu nhạt nhòa. Các mùi hương đan cài vào nhau, rất sạch sẽ.

Tưởng Ly quay đầu, hóa ra là Lục Đông Thâm.

Không ngờ anh lại xuất hiện ở đây, trong đầu cô vẫn còn hình ảnh ban nãy anh cùng người ta bàn công việc.

Lục Đông Thâm ngồi xuống bên cạnh cô: "Tôi còn tưởng người ta chỉ trừ ma trừ yêu vào buổi tối".

"Bây giờ đến cả hòa thượng cũng còn có giờ làm việc theo quy định, dĩ nhiên tôi cũng phải bắt kịp thời đại." Tưởng Ly một tay chống má, một tay lấy ngón trỏ miết nhẹ qua dãy ly rượu trước mặt mình: "Còn nữa, được trở thành trợ lý đặc biệt của anh Lục chắc chắn cũng là một người hơn hẳn người thường".

"Dù là học thức hay kinh nghiệm làm việc của Cảnh Ninh đều xuất sắc hơn người thường." Lục Đông Thâm nói.

"Thế nên, anh cố mà tận dụng đi." Tưởng Ly cho rằng mọi người đều là người nhạy bén, không cần phải vòng vo tam quốc: "Mang trợ lý đặc biệt ra theo dõi tôi, anh Lục cũng xem trọng tôi quá".

Lục Đông Thâm mỉm cười không nói gì, rút bao thuốc, mở ra rồi hỏi: "Cô không thấy phiền chứ?".

Tưởng Ly lắc đầu, nhưng kỳ thực trong lòng đang lẩm bẩm: Anh ta không có ý rời đi, nhưng rõ ràng lại không có ý định bàn chuyện công việc với cô, anh ta định làm gì?

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 11: Có Người Muốn Len Lỏi Vào Trái Tim Anh Lục

"Cô thấy rượu ở đây thế nào?" Anh rút một điếu thuốc ra, ngậm lên miệng, giống như đang hỏi rất tùy ý.

Tưởng Ly có phần nghi hoặc, hình như, cô và anh vẫn chưa thân thiết đến mức có thể coi rượu là một đề tài để vui vẻ tâm tình thì phải?

"Một loại cocktail rất chân thực." Cô đưa ra một đánh giá đúng trọng tâm.

Lục Đông Thâm châm điếu thuốc lên, nụ cười nơi khóe miệng cũng được giấu sau làn khói trắng xanh: "Chân thực?".

"Phải, dùng một nguyên liệu chân thực, độ cồn chân thực, mà cơn say mà người ta nhận lại cũng không thể hàm hồ." Tưởng Ly nhẹ nhàng đung đưa ly rượu rồi gỡ quả anh đào trên mép ly xuống, bổ sung thêm một câu: "Nhưng đổi lại là tôi, tôi sẽ dùng hoa cam thay cho anh đào. Tuy rằng mùi hương của anh đào thiên về lạnh, nhưng mùi hương của trái cây sẽ có thêm vị ngọt trong vị lạnh. Nếu muốn sáng chế ra một loại cocktail thích hợp với một người đẹp vừa cao ngạo vừa lạnh lùng thì vị lạnh tới cực điểm của hoa cam là thích hợp nhất".

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn cô, một lúc lâu sau mới nói: "Cô rất nhạy cảm với mùi hương".

Ở khoảng cách gần thế này, Tưởng Ly nhìn được ý cười trong mắt anh, không còn nghiêm nghị, xa cách như lần đầu gặp mặt. Bị một người đàn

ông như vậy nhìn chăm chú, e rằng bất kỳ cô gái nào ngoài kia cũng phải bại trận. Tưởng Ly đường hoàng đón nhận ánh mắt ấy và nói: "Người pha chế thuốc lá cho anh Lục mới xứng đáng được gọi là nghệ nhân".

Trên người anh vẫn còn những thứ mùi khác, mùi da thuộc, mùi kim loại lúc ẩn lúc hiện, giống như thứ mùi bản chất của anh, hoặc có khi đó chính là mùi của thuốc lá.

Đến cả điếu thuốc hút chơi cũng là hàng đặt làm, có thể thấy người đàn ông này yêu cầu cao nhường nào đối với chất lượng cuộc sống.

Nghe xong, Lục Đông Thâm cười khẽ: "Loại thuốc này có gì khác biệt?".

Tưởng Ly nhấp một ngụm rượu nhỏ, mượn cảnh đêm nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của anh. Lục Đông Thâm thấy vậy, lại hỏi: "Sao vậy?".

"Trong lòng anh Lục cất giấu một người phải không?" Cô cười, ly rượu trong tay đã cạn, được cô đặt sang một bên, nhân tiện cầm bao thuốc của anh lên, rút một điếu ra khỏi đó.

Câu này đề cập đến chuyện riêng tư nhưng Lục Đông Thâm không giận, anh vẫn hết sức bình thản. Cô đưa điếu thuốc trượt nhanh qua đầu mũi, rồi lấy ngón cái và ngón trỏ vân vê đùa nghịch, nhìn thẳng vào anh: "Hoặc là… có người muốn được len lỏi vào trái tim anh Lục".

Lục Đông Thâm có phần hứng thú: "Cô Tưởng có thể đọc ra được nhiều chuyện như vậy chỉ bằng một điếu thuốc ư?".

"Thứ tiết lộ bí mật không phải là thuốc." Tưởng Ly cất điếu thuốc đi: "Mà là người đã dồn toàn bộ tình yêu và nỗi nhớ dành cho anh Lục vào điếu thuốc này".

Cô lại tiện tay với lấy một ly rượu, uống một hớp rồi mỉm cười bổ sung hai chữ: “Con gái”.

Lục Đông Thâm nhả ra một làn khói, đồng thời dập tắt đầu lọc vào trong gạt tàn, khẽ nói: “Chỉ là một điếu thuốc thôi mà”.

Câu nói ra ý tứ sâu xa, câu chưa nói lại gợi nhiều suy đoán. Tưởng Ly cảm thấy biết đâu mình đã cắt nghĩa sai, có thể anh đã biểu đạt hết mọi suy nghĩ của mình rồi.

Chẳng qua chỉ là một điếu thuốc thôi mà, hoặc là nó vốn không quan trọng, có thể thoáng qua như gió nhẹ mây bay, hoặc là nó vốn quá quan trọng nên mới né tránh.

Thật ra Lục Đông Thâm không được coi là một đối tượng dễ nói chuyện. Anh không hay chuyện, cho dù tối nay bất ngờ ngồi xuống bên cạnh cô, anh cũng đa phần chỉ im lặng. Nhưng chỉ vài câu anh nói lại khiến người ta suy nghĩ xa xôi. Thế nên chẳng biết từ khi nào Tưởng Ly đã uống sạch mấy ly rượu trước mặt, khi tỉnh lại chính cô cũng bất ngờ.

“Có thời gian, anh Lục nên tới MEET ngồi thử.”

“Đó là nơi nào?” Lục Đông Thâm hỏi.

“Một quán bar thuộc quyền sở hữu của Đàm gia, cũng là quán bar rộng lớn nhất Thương Lăng. Mọi người đều thích tới đó, hoặc là uống rượu, hoặc là xả stress, cũng có thể là kiếm một chuyện tình một đêm…” Tưởng Ly uống nốt ly rượu cuối cùng: “Chỗ của anh sang trọng và tao nhã quá, mà rất nhiều người lại thích tới mấy nơi khiêm nhường trần tục hơn, để họ được hoàn toàn thả lỏng và trút bỏ”.

Nói xong câu này, cô cũng định rời đi. Cô nhảy xuống chiếc ghế chân cao, mũi chân vừa chạm đất, không ngờ lại khiến cô đứng không vững.

Một giây sau, Lục Đông Thâm đã vươn cánh tay dài ra đỡ lấy cô vững vàng.

Cánh tay trên eo rất rắn chắc, có một giây phút khiến Tưởng Ly nghĩ rằng mình đã say, nếu không đã chẳng cảm thấy có một dòng nước ấm áp từ eo nhanh chóng lan đi khắp cơ thể, sau đó chảy tràn qua tim và lên tới đại não. Hơi thở của cô chỉ toàn mùi rượu, và mùi hương của anh.

"Cô không sao chứ?"

Giọng anh vọng vào tai, trầm ấm, dày dặn. Tưởng Ly chắc chắn mình say thật rồi. Cảm ơn xong, cô đứng thẳng lên. Lục Đông Thâm cũng tự nhiên thu tay về.

"Đi thôi, tôi đưa cô xuống dưới." Anh cũng đứng lên.

"Sợ tôi bỏ mặc khách hàng của anh mà chạy sao? Yên tâm đi, tôi đã cầm tiền của người ta thì phải trừ ma giúp người ta." Ở khoảng cách gần thế này, Tưởng Ly mới phát hiện người đàn ông này cao thật, bản thân cô cũng chỉ vừa chạm tới vai anh, sao bỗng dưng lại có cảm giác mọi tự tin đều bị chèn ép.

Lục Đông Thâm cười, giải thích: "Cô là khách quý tôi mời tới đây, tôi phải bảo đảm cho sự an toàn của cô. Vả lại, tiện đường".

Suốt dọc đường đi, Tưởng Ly cứ nghĩ mãi về khái niệm "tiện đường" của anh. Anh đưa thẳng cô về tới cửa phòng. Cô không nén nổi tò mò, bèn hỏi: "Anh Lục cũng ở tầng này hả?".

"Tôi ở phòng 3601."

Tưởng Ly hơi sững người, cô quay đầu lại nhìn biển phòng mình. 3501, quái đản thật.

“Anh ở phía trên tôi?” Ý tứ ban đầu của cô là: Thế này mà gọi là tiện đường á? Nhưng vừa buột miệng nói ra, cô bỗng cảm thấy câu này sai sai, lập tức giải thích: “Ý tôi là… thì ra anh ngủ ở trên tôi à?”.

Vẫn cứ không bình thường.

Khóe miệng Lục Đông Thâm thấp thoáng một nụ cười, anh cứ nhìn cô miết.

Nhìn đến độ cô chỉ muốn giáng cho mình một bạt tai, cuối cùng cô cũng tìm ra được một logic hợp lý nhất: “Thì ra anh sống ở bên trên tôi”.

Lục Đông Thâm dường như đang phải cố nhịn cười. Anh hắng giọng rồi đáp: “Phải, phòng của tôi ở trên đầu cô”.

Một câu nói vừa chừng mực vừa ga lăng, nhưng sao Tưởng Ly nghe kiểu gì cũng thấy có cảm giác anh đang cười cô là đồ con gái “lưu manh”. Không tạm biệt nữa, mà cô cũng chẳng muốn “gặp lại”*, ngay cả lời chúc ngủ ngon cô cũng không buồn nói, lập tức quay người quẹt thẻ mở cửa phòng.

*Lời chào “Tạm biệt” trong tiếng Trung còn có nghĩa là gặp lại.

“Cô Tưởng này.”

Tưởng Ly đẩy cửa ra, quay đầu nhìn anh.

“Vấn đề của Thai Quốc Cường cần giải quyết trong mấy ngày?” Lục Đông Thâm hỏi.

Tưởng Ly ngẫm nghĩ: “Bốn ngày”.

“Ba ngày thôi.” Giọng Lục Đông Thâm tuy khẽ khàng nhưng ngữ khí lại mạnh mẽ lên không ít: “Tôi chỉ có thể cho cô thời gian ba ngày”.

Tưởng Ly nhìn anh có phần nực cười: “Anh Lục này, anh phải hiểu một chuyện, anh mới là người đang nhờ tôi giúp đấy”.

Lục Đông Thâm nhìn cô: “Tôi là người làm ăn, tôi không những quan tâm vấn đề thời gian và hiệu quả, mà còn phải quan tâm tới việc tập trung và kết quả. Nếu mọi người đều kính trọng gọi cô một tiếng Tưởng gia thì thời gian ba ngày đối với cô mà nói là quá rộng rãi. Nếu không, tôi buộc lòng phải nghi ngờ”.

Tưởng Ly nửa đùa nửa thật: “Nghi ngờ chuyện gì? Năng lực của tôi? Hay anh cho rằng tôi là một kẻ lừa đảo?”.

“Không.” Lục Đông Thâm từ tốn đáp: “Tôi sẽ nghi ngờ cô có mục đích khác”.

“Tôi chưa bao giờ quan tâm tới suy nghĩ của người khác.” Tưởng Ly lạnh nhạt đối đáp.

“Cô không quan tâm, nhưng Đàm Diệu Minh thì có.”

Tưởng Ly không ngờ anh lại lôi Đàm Diệu Minh vào, đây không khác gì chọc vào tử huyệt của cô, khiến cô dù có một bụng tức cũng đành phải kiềm chế.

“Hôm nay là ngày đầu tiên.” Lục Đông Thâm cười như không cười.

Tưởng Ly nhìn anh chằm chằm một lúc lâu sau đó mở cửa phòng, buông hai chữ hằn học qua khe cửa:

“Gian thương!”

Cánh cửa đóng rầm lại, kết thúc một lần bại trận mà cô không muốn thừa nhận…

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 12: Cuối Cùng Em Vẫn Chỉ Một Mình, Làm Bạn Với Cô Đơn

"Em qua đây ngửi thử xem, có thơm không?"

"Thơm quá! Giống như mùi trầm hương, nhưng ngửi kỹ thì lại êm ái hơn mùi trầm hương."

"Là mùi bạch mộc hương, còn có tên là trầm hương đất, lấy phần nhựa cây sau khi tách vỏ. Anh tách rời Benzylide neacetone trong mộc hương, Furan nguyên chất trong bạch mộc hương ra, chỉ rút lấy axit bạch mộc hương, andehit bạch mộc hương và thành phần tỏa ra - axit hồi hương, chính là mùi hương mà em hiện đang ngửi thấy."

"Chia tách mùi hương? Tả Thời, anh giỏi quá đi mất!"

"Lợi dụng phương pháp này, chúng ta sẽ nhanh chóng biết được bí mật trong bí kíp…"

…

"Thả tôi ra! Các người thả tôi ra!"

"Thả cô ra cô có thể làm được gì? Cô nghĩ mình còn có thể làm được gì?"

"Anh là đồ điên! Anh sẽ bị báo ứng!"

"Liệu có bị báo ứng hay không thì tôi không biết, tôi chỉ biết rằng từ nay về sau sẽ không một ai tin lời cô nữa…"

Tưởng Ly choàng tỉnh giấc, thở từng hơi dồn dập. Những cảnh tượng trong mơ đan xen vào nhau, bên tai dường như vẫn còn vang vọng tiếng cào xé, phẫn nộ và gào thét. Những hình ảnh không hoàn chỉnh trong mơ giống như những mảnh vụn còn sót lại trong đầu sau vụ tai nạn giao thông, đâm sâu vào não bộ khiến cô đau đớn.

Cô ngồi dậy khỏi giường, ôm lấy đầu.

Cơn đau khó nhẫn nhịn ấy như mọc chân, kéo dài từ đầu tới tận nơi sâu nhất của trái tim, như một lưỡi dao găm mạnh, không ngừng xả thịt lọc gân. Những giọt mồ hôi to như hạt đậu chảy dài từ trán xuống. Cô không chịu đựng nổi nữa, loạng choạng lảo đảo bước xuống giường, lao ra khỏi phòng ngủ.

Ngoài trời tối đen, trên độ cao ba mươi mấy tầng, bầu trời sao rất sâu, còn vầng trăng rất tròn.

Tưởng Ly giật lấy chiếc túi xách trên sofa, run run rút một hộp thuốc lá bằng kim loại màu đen hình chữ nhật dài, đồng thời cũng rút ra một con dao.

Chính là con dao Phần Lan cô vừa mới mua.

Tưởng Ly sững người nhìn một lúc rồi từ từ hướng tay về phía nó.

Loại dao thích hợp nhất khi sinh tồn ở nơi hoang vu, cắt sắt thành bùn, nói chi tới gân cốt.

Ngón tay vừa chạm vào chuôi dao, cô bất ngờ khựng lại. Tưởng Ly thở gấp, nhìn chằm chằm con dao gần mình trong gang tấc, một lúc lâu sau, tay cô đổi hướng, chuyển về phía bao thuốc.

Cô khẽ ấn một cái, nắp kim loại bật ra, bên trong có mười cây thuốc lá dành cho nữ giới màu đen, dáng dài.

Cô châm một điếu lên.

Khói thuốc vấn vít quanh cơ thể, nhuộm mùi hương của khói, mùi hương như rừng sâu trên núi cao, như mùi của đỉnh núi tuyết, lại rất thanh nhã, trong cái thanh nhã toát lên sự ấm áp.

Tưởng Ly rít một hơi, mùi hương ấy cuối cùng đã xoa dịu mọi tâm trạng căng thẳng và bất an của cô. Cô chọn một góc bên cạnh khung cửa sổ sát sàn để ngồi xuống, một tay cầm thuốc, tay kia ôm vòng lấy hai chân.

Ánh trăng thanh lạnh, hắt xuống bức ảnh chụp chung khắc trên chiếc hộp kim loại đã bật mở. Cô gái trong ảnh tóc dài tung bay, nụ cười tươi như hoa, người đàn ông mỉm cười tuấn tú, hiên ngang phi phàm. Hai người đứng tựa vào nhau, khóe miệng ánh mắt đều đong đầy ngọt ngào.

Tả Thời…

Anh dạy em cách đối mặt với cô đơn, nhưng bây giờ, cuối cùng em vẫn chỉ có một mình, vẫn chỉ biết bầu bạn với cô đơn.

Tưởng Ly vùi mặt vào đầu gối.

Bàn tay cầm thuốc vẫn đang run lên bần bật, con mắt xanh trên cổ tay cùng với những vòng khói quẩn quanh dường như cũng u ám đi không ít.

Có lẽ Tả Thời vĩnh viễn không biết được, sau anh, cô cũng bắt đầu sợ hãi đối mặt với những cơn ác mộng và những đêm dài tỉnh lại sau giấc mơ.

Chuông di động đột ngột kêu lên.

Vào một đêm yên tĩnh như thế này, di động bỗng nhiên có động tĩnh chắc chắn không phải chuyện tốt đẹp gì.

Điều tốt đẹp duy nhất là nó khiến Tưởng Ly biết cô không phải người duy nhất thức giấc.

Cô nhận máy, đầu kia là tiếng gào khóc thảm thiết của Tưởng Tiểu Thiên.

"Tưởng gia, có chuyện rồi!".

Khi Tưởng Ly tới nơi, căn phòng đã loạn thành một mớ bòng bong.

Trong phòng khách toàn là vệ sỹ, ai nấy đều hoang mang tột độ. Thai Quốc Cường chỉ mặc độc một chiếc quần tam giác đang cưỡi lên lưng Tưởng Tiểu Thiên, giống hệt như con bạch tuộc, miệng không ngừng hét: "Tránh ra! Mày tránh ra ngay! Đừng bám lấy tao!".

Tưởng Tiểu Thiên cõng Thai Quốc Cường, hai tay cào cấu lung tung. Nhưng sức của Thai Quốc Cường cũng không hề nhỏ. Ông ta chẹn cánh tay mình vào cổ Tưởng Tiểu Thiên, hai chân bám chặt lấy hông cậu, mặc kệ cậu rung lắc kiểu gì cũng không nhảy xuống. Thấy Tưởng Ly đến, Tưởng Tiểu Thiên gào lên như nhìn thấy cứu tinh ngàn năm: "Gia ơi, cứu em!".

Cảnh Ninh cũng có mặt, rõ ràng cảnh tượng này đang khiến cô ấy bối rối. Sau khi nhìn thấy Tưởng Ly, cô ấy bất ngờ giây lát mới phản ứng lại: "Cô Tưởng, mau giải quyết đi".

Tưởng Ly cũng không quan tâm ánh mắt kỳ quặc của Cảnh Ninh. Cô tiến lên, quăng túi xách về phía sofa, hét một tiếng với đám vệ sỹ: "Tách hai người họ ra!".

Toàn là các vệ sỹ riêng của ông ta, có lẽ sợ làm ông chủ của mình bị thương nên không ai dám cứng rắn. Nghe Tưởng Ly hét như vậy, vài người đàn ông cao to mới tiến lên bẻ tay bẻ chân, cạy cánh tay, cẳng chân. Tưởng Tiểu Thiên ngửa cổ lên kêu gào: "Này, nhẹ tay thôi! Sao lại kéo cánh tay tôi! Aiya, cổ, cổ tôi!".

Khó khăn lắm họ mới kéo được Thai Quốc Cường ra khỏi người Tưởng Tiểu Thiên. Nhưng ông ta vẫn gào ầm lên như điên, khua tay múa chân trong không khí: "Đi ra! Đi ra!".

Hai người vệ sỹ liều mạng giữ rịt ông ta nhưng rõ ràng hơi đuối sức.

Tưởng Ly tiến lên, né tránh khỏi đường vung tay của ông ta, gọi tên ông ta: "Thai Quốc Cường, nhìn tôi đây!".

Bấy giờ Thai Quốc Cường mới hoàn hồn lại. Nhìn thấy Tưởng Ly, ông ta kích động ôm chặt cánh tay cô: "Pháp sư ơi cứu tôi! Cô ta đến rồi! Cô ta đứng kia kìa!". Nói rồi, ông ta rút tay ra chỉ về phía cửa ra vào.

Tưởng Ly chỉ biết cánh tay mình bị kéo đến đau đớn, nhất thời không giằng ra được. Thấy Thai Quốc Cường lại bắt đầu nhìn về phía cửa kêu gào, cô nhíu mày, cô giơ tay phải lên đánh mạnh một cái vào gáy ông ta. Thai Quốc Cường kêu hự một tiếng, một giây sau mềm nhũn người, ngã rạp xuống đất.

Đám vệ sỹ thấy vậy không vui, vừa định lên tiếng thì Tưởng Ly đã bực dọc nói trước: "Khiêng chủ các người về phòng". Cô xoa xoa cánh tay trái, chửi thầm: "Mẹ kiếp!".

Sau khi Thai Quốc Cường được khiêng về phòng ngủ, Tưởng Tiểu Thiên mới tưởng như sống dậy. Sợ Tưởng Ly trút giận lên đầu mình, cậu nói ngay: "Tất cả những gì chị bố trí em hoàn toàn không động vào một

chút nào. Chẳng biết Thai Quốc Cường trúng gió gì, vừa qua nửa đêm liền sống dậy như cương thi, cứ nói là có ma đến. Mà rõ ràng mấy chiếc chuông trên đầu đâu có rung rinh! Mẹ nó, ông ta vờ vịt phải không chị!".

Đây quả thực là sự thật, Tưởng Ninh cũng đã chứng kiến. Khi Thai Quốc Cường gào thét, trong phòng rõ ràng không có động tĩnh gì. Tuy rằng cô ấy không tin tưởng lắm vào những trò trừ tà xua quỷ của Tưởng Ly.

Tưởng Ly bước vào phòng ngủ, lay lay Thai Quốc Cường nhưng ông ta không có phản ứng gì, cú đánh ban nãy của cô quả thực có hơi mạnh tay. Tưởng Tiểu Thiên cũng bám theo cô đi vào, ở bên không ngừng giải thích: "Chị xem, bùa máu trên mặt ông ta cũng chưa rửa, ông ta…".

"Túi bùa đâu?" Cô bất ngờ hỏi một câu.

Bao ấm ức trên khuôn mặt Tưởng Tiểu Thiên khựng lại: "Dạ?".

"Túi bùa của Thai Quốc Cường đâu?" Tưởng Ly đứng thẳng dậy, nhìn Tưởng Tiểu Thiên và quát.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 13: Trông Cô Như Bây Giờ Đẹp Hơn

"Không… Không ở trên người ông ta ạ?" Nói xong câu này, Tưởng Tiểu Thiên với vỡ nhẽ, nhớ ra ban nãy Thai Quốc Cường chỉ mặc độc chiếc quần lót chạy từ trong ra ngoài, làm gì có chỗ nào để thắt lá bùa. Thế là cậu hoảng hốt: "Em đã dặn ông ta kiểu gì thì kiểu cũng phải đeo lên người rồi. Ông ta nói buồn ngủ nên muốn đi ngủ, em mới ra ngoài phòng khách kịp ăn lót dạ…".

"Ai cho phép em ra ngoài phòng khách ăn uống?" Tưởng Ly lại quát tiếp.

Cảnh Ninh nghe thấy tiếng ầm ĩ cũng đi vào, thấy Tưởng Ly nghiêm mặt lại, cô ấy cũng không dám nói gì. Ngược lại, Tưởng Tiểu Thiên ủ rũ mặt mày: "Em… đói quá… thế nên…".

"Mấy ngày nay em cần ăn uống gì thì xuống nhà ăn, khóa kỹ cửa nẻo. Không được phép ăn thứ gì ngoài phòng khách hết, không được phép để thứ mùi gì khác xuất hiện trong căn phòng này, hiểu rõ chưa?" Khuôn mặt Tưởng Ly sa sầm lại.

Tưởng Tiểu Thiên chỉ mới nhìn thấy biểu cảm này của cô khi chuẩn bị đánh nhau với ai đó nên sợ hãi gật đầu lia lịa.

Cảnh Ninh khó hiểu nhìn Tưởng Ly.

Tưởng Ly không buồn ngó ngàng tới cô ấy, đi thẳng ra khỏi phòng ngủ.

Tưởng Tiểu Thiên không dám động đậy, chỉ biết đứng đực ở đầu giường.

Không bao lâu sau, Tưởng Ly quay trở lại, trong tay có thêm một túi bùa mới. Lần này cô cột chặt vào cổ Thai Quốc Cường rồi ngẩng đầu nghiêm mặt nói với Tưởng Tiểu Thiên: "Nếu chị còn nhìn thấy lá bùa này biến mất khỏi người ông ta một lần nữa, chị sẽ đánh gãy chân em".

Tưởng Tiểu Thiên sụt sịt, gật đầu.

Cảnh Ninh thấy vậy bèn tiến lên hỏi: "Cô Tưởng, tình hình của Thai tổng chỉ cần giải quyết như vậy thôi sao?".

Tưởng Ly nhìn Cảnh Ninh, khẽ nhướng mày: "Sao cô lại hỏi vậy? Hay cô lại muốn tôi làm thêm một màn pháp thuật nào khác? Trợ lý Cảnh, có những tai họa không phải cứ làm phép là hóa giải được đâu".

"Cô Tưởng dĩ nhiên sẽ có cách của riêng mình, nhưng tôi nghĩ, cô cần phải giải thích với Lục tổng một chút."

Tưởng Ly không hiểu.

Cảnh Ninh hất cằm ra phía ngoài: "Chuyện này đã làm kinh động tới Lục tổng, anh ấy cũng tới rồi, đang ở ngoài phòng họp".

Phòng họp nằm ở phía Tây của căn phòng tổng thống, sát bên cạnh phòng tập gym, cách căn phòng ngủ hiện tại Thai Quốc Cường đang nằm cả một phòng khách và một gian phòng chơi game rộng lớn. Thế nên sau khi Tưởng Ly gõ cửa đi vào, đóng cửa lại, cô cảm thấy nơi đây đích thực là một nơi ẩn nấp hoàn hảo, yên tĩnh.

Nhưng cô nghĩ, ban nãy ầm ĩ như vậy, cũng có thể anh đã nghe thấy toàn bộ.

Ánh sáng trong phòng màu vàng tơ, sắc màu của ngọn đèn dưới sàn êm dịu, tăng thêm cảm giác bình yên.

Lục Đông Thâm ngồi trên sofa, trước mặt là bàn uống nước dài hơn hai mét, anh đang xếp bài giấy, dùng hai lá bài xếp đối lập thành trụ ba góc hình chữ A. Trên đỉnh hai lá bài đặt ngang một lá bài. Anh xếp một dãy dài ở dưới cùng, rồi xếp dần lên cao, mỗi khi xếp thêm tầng mới thì lại bỏ bớt số lượng một cột trụ.

Trước khi bước vào, Tưởng Ly đã nghĩ ra một vài khả năng, ví dụ như anh sẽ sa sầm mặt lại hoặc là ra điều hỏi tội, nhưng thật không ngờ lại nhìn thấy cảnh này. Anh chỉ ngồi đó, khuôn mặt điển trai chìm trong quầng sáng, từ tốn xếp bài.

Cô tinh mắt đếm nhanh, anh đã xếp được mười tầng rồi. Trò này cô đã từng chơi, tháp bài càng cao thì tay phải càng bình tĩnh, lòng phải càng vững vàng. Một trời chơi tưởng như đơn giản nhưng không phải ai cũng thử thách được, đến cuối cùng, thứ mà trò chơi này khảo nghiệm con người chính là sức nhẫn nại, trầm ổn và trí thông minh.

Nghe thấy tiếng động, Lục Đông Thâm cũng không ngẩng đầu. Anh cầm đại một lá bài rồi nói một câu: “Cô ngồi đi”. Trong lúc ấy, anh đã vững vàng đặt lá bài trong tay lên hai trụ.

Sắc mặt anh quá bình thản, cũng chẳng nhìn ra anh vui hay giận. Tưởng Ly ngồi xuống đối diện anh, ngắm lòng bàn tay anh. Lòng bàn tay rộng lớn và dày dặn, các khớp ngón tay rõ ràng, đây là bàn tay của một người kiểm soát.

“Anh Lục thật có nhã hứng.”

“Nhã hứng thì chưa dám nói.” Lục Đông Thâm còn không buồn ngước mắt lên: “Bị người ta đánh thức giấc ngủ nên đành làm chuyện gì đó nhạt nhẽo để giết thời gian”.

Tưởng Ly nghe ra ý tứ của anh bèn hắng giọng: “Tôi vô cùng xin lỗi về sự cố đêm nay”. Cô không muốn giải thích quá nhiều, vừa lãng phí thời gian vừa không cần thiết.

Sở dĩ xin lỗi vì nửa đêm nửa hôm khiến anh phải lăn lội ra đây chung quy không hay ho chút nào. Thật ra anh cũng không nói điêu, dù cách nhau cả một chiếc bàn nhưng cô vẫn ngửi được mùi sữa tắm và dầu gội trên người anh. Các sản phẩm trong phòng tắm của khách sạn đều được thống nhất sử dụng chung một thương hiệu, thế nên chắc chắn anh định tắm rửa xong thì đi ngủ.

Còn cả việc sơ mi đen, rõ ràng là đã được thay ra. Anh mặc chiếc quần Âu đen, ngồi đó, dáng người rắn rỏi, cũng không quá nghiêm nghị, chí ít cúc áo của anh được mở rộng ba nút, nhìn trông cũng ôn hòa hơi một chút.

Nghe xong lời xin lỗi của cô, Lục Đông Thâm ngước mắt lên, khi nhìn cô có một khoảnh khắc ngỡ ngàng.

Thì ra tóc cô cũng dài, đến vai, tóc còn rất đẹp, mềm mại đen nhánh, càng tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng trẻo của cô. Vẻ khí khái vẫn còn trong đôi mắt nhưng vì mái tóc dài đó mà nó nhuốm thêm chút quyến rũ, kiều diễm.

Tưởng Ly bị anh nhìn đến thiếu tự nhiên, cô đưa tay lên vuốt vuốt tóc: “Tôi biết là bây giờ tôi đầu tóc bù xù trông rất kinh, nhưng anh cũng không cần nhìn tôi chăm chú vậy đâu”.

Cuộc điện thoại đó của Tưởng Tiểu Thiên thảm thiết đến độ có cảm giác nếu cô không khẩn trương lên, sẽ không được gặp mặt thằng bé lần cuối, nên cô chẳng có thời gian trang điểm ăn mặc cho tử tế, nhất là không có thời gian để đội mái tóc giả ngắn ngủn. Cô có rất nhiều bộ tóc giả, đủ các thể loại tóc giả kiểu ngắn. Người quen biết cô đều không hiểu vì sao cô si mê tóc giả đến vậy. Đến cả Tưởng Tiểu Thiên lúc rảnh rỗi cũng nói:Gia à, đội tóc giả chị không thấy phiền sao? Nghe nói mấy bộ tóc thật dùng để làm tóc giả hay bị ma nhập lắm… Thật ra mái tóc dài của chị đẹp lắm mà…

Họ đều không biết, tóc giả giống như khuôn mặt thứ hai của cô vậy. Cô không muốn đối diện với hình ảnh mái tóc dài của mình, giống như không muốn đối diện với khuôn mặt đầu tiên khó coi.

Nhưng tối nay đúng là cô quên sạch, phải đến lúc Cảnh Ninh nhìn cô bất ngờ cô mới hoảng hốt nhớ ra mình quên đội.

Lục Đông Thâm đùa nghịch lá bài trong tay, cứ nhìn cô mãi, lát sau mới nói: “Người cô…”.

Tưởng Ly không hiểu gì, cúi đầu xuống, nhìn một lượt cơ thể mình, có gì không ổn à?

Lục Đông Thâm không tiếp tục chủ đề này nữa, anh cười: “Chúng ta không đùa nữa, quay về việc chính đi, tôi có thứ này đưa cô”.

Cô tối nay quả thực khiến anh ngỡ ngàng, ngoài mái tóc dài đó ra trên người cô còn có một mùi hương kín đáo thoáng ẩn hiện, rất nhẹ nhàng. Nếu cố tình ngửi sẽ không ngửi thấy, nhưng vô tình nó lại lấp đầy lồng ngực.

Mùi hương này, anh rất quen thuộc, nhưng nhất thời lại không nhớ ra đã ngửi thấy ở đâu.

Còn bên kia, Tưởng Ly lẩm bẩm trong lòng: Ai đùa với anh chứ? Đang mải nghĩ, thì cô thấy anh lấy ra một thứ, đẩy tới trước mặt cô.

Cô nhìn kỹ thì phát hiện là túi bùa lúc trước buộc lên người Thai Quốc Cường. Nó đã bị rách lộ một góc bên trong. Chắc Thai Quốc Cường làm rơi mất lúc nào không biết.

Cô đang định lấy về thì Lục Đông Thâm giữ tay cô lại: "Tôi có một vấn đề muốn được thỉnh giáo cô Tưởng".

Bàn tay anh vừa mạnh mẽ vừa ấm áp. Tưởng Ly sững người giây lát, sau khi tỉnh lại định rút tay về nhưng không được như ý. Anh hơi đổ người về phía trước, nhìn cô và nói: "Một chiếc túi không, một chiếc túi bỏ cát vào trong hoặc giống như bây giờ, là một chiếc túi bỏ lá vào trong. Đây là cách trị bệnh của cô?".

Tưởng Ly để mặc anh nắm tay mình, không rút lại nữa: "Anh Lục, anh đã từng xem màn ảo thuật lật con át chủ bài cuối cùng lên chưa? Anh không công nhận cách chữa bệnh của tôi cũng không sao, chỉ cần Thai Quốc Cường thuận lợi bước ra khỏi khách sạn của anh thì coi như tôi giỏi. Có một câu rất hay: Không cần biết là mèo đen hay mèo trắng, cứ bắt được chuột mới là mèo khôn".

Lục Đông Thâm im lặng nhìn cô, trong ánh mắt có thêm chút cân nhắc. Tưởng Ly cũng không bị ánh mắt của anh đánh bại, cô nhìn thẳng vào anh từ đầu tới cuối, có ý như muốn đấu tới cùng.

Lát sau, Lục Đông Thâm thu tay về, cười khẽ: "Được, vậy tôi sẽ ngồi đợi tin tốt lành của cô".

Anh đứng lên, xem chừng định đi rồi.

Tưởng Ly nhìn chằm chằm theo bóng lưng anh, giây phút này mới thở phào nhẹ nhõm, cô đang định hất đổ tháp bài của anh, không ngờ anh đi ra tới cửa lại quay lại: “Phải rồi”.

Tay cô đặt ngang trên không trung.

Lục Đông Thâm dường như đã phát hiện ra ý đồ của cô, khóe môi ẩn hiện một nụ cười: “Trông cô như bây giờ đẹp hơn đấy”.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 14: Nhảy Múa Cùng Mùi Hương

Một đêm cứ thế trôi qua.

Tưởng Ly không quay về phòng mà ở nguyên trong phòng của Thai Quốc Cường. Cô giải thích với Tưởng Tiểu Thiên rằng cô phải ở lại để bảo vệ trận pháp. Tưởng Tiểu Thiên thể hiện đúng tinh thần "Đem quân đi, chưa thắng mạng đã vong", Tưởng Ly chẳng buồn giải thích. Cô quăng cho cậu chiếc thẻ phòng của mình rồi nói: Cút ra ngoài đi ngủ cho gia!

Trước khi đi, Tưởng Tiểu Thiên dè dặt hỏi: "Gia, em như thế này không được coi là bỏ chạy trước trận chiến phải không? Em sẽ không xúi quẩy phải không?".

Tưởng Ly không còn hơi sức quan tâm tới cậu, chỉ buông một chữ: "Cút!".

Khi Thai Quốc Cường mở mắt ra, phía chân trời đã tờ mờ sáng.

Cú đánh của Tưởng Ly không hề nhẹ, khi ông ta tỉnh dậy, gáy vẫn còn đau nhức.

Trong một góc sát cửa sổ của phòng ngủ có một chiếc ghế dáng dài, loại ghế "quý phi". Tưởng Ly nằm nghiêng người trên ghế, nhắm mắt lại, hai tay đan lại đặt trên ngực, hai chân vắt chéo gác lên ghế.

Thai Quốc Cường nhất thời không chắc chắn cô ngủ thật hay giả vờ nhắm mắt. Đầu tiên ông ta chỉ hắng giọng, sau khi thấy cô không động tĩnh

gì, ông ta mới đổ nửa người trước, nhỏ giọng gọi: “Pháp sư…”.

Tưởng Ly nằm yên đó bất động, giọng nói bay qua: “Ngủ tiếp đi, không buồn ngủ thì ăn mặc cho đàng hoàng vào rồi đi đi lại lại trong phòng, đừng có làm phiền tôi”.

Bấy giờ Thai Quốc Cường mới phát hiện ra mình ăn mặc có hơi “mát mẻ” quá, vội vàng khoác chiếc áo ngủ lên người. Dù sao cũng là Chủ tịch một công ty trên sàn chứng khoán, lại bị một cô gái trẻ măng lạnh lùng nói một câu như vậy, ông ta thật lòng không thoải mái, nhưng tính mạng đang như ngàn cân treo sợi tóc, ông ta cũng không dám oán thán nhiều lời, chỉ nói một câu: “Tôi đói rồi”.

“Đợi tới tám giờ.” Tưởng Ly nói nửa câu, rồi lật người lại, không quan tâm tới ông ta nữa.

Thai Quốc Cường ngước mắt nhìn đồng hồ, còn những hai tiếng rưỡi nữa…

Khó khăn lắm mới đợi được đến tám giờ sáng, trời sáng trắng lên.

Thời tiết không tệ, bầu trời trong xanh, ánh nắng rực rỡ, đẹp đến không có một gợn gió.

Cả đêm Tưởng Ly không mơ mộng gì, không phải vì cô ngủ say đến mức nào mà vì cả đêm cô thức trông Thai Quốc Cường. Cho dù mệt mỏi, nhưng vừa mở mắt đã được nhìn thấy cảnh sắc tươi đẹp như vậy, tâm trạng cũng không quá tệ.

Còn được nhìn thấy mặt trời nghĩa là bạn còn sống, chỉ khi nào đã trải qua sống chết mới càng hiểu sâu sắc ý nghĩa của sự sống.

Tưởng Ly vừa ra khỏi phòng ngủ thì lập tức nhìn thấy Thai Quốc Cường. Ông ta đang đi đi lại lại bên cửa sổ, trông có vẻ rất sốt ruột. Thấy cô đã tỉnh, ông ta lập tức tinh thần phấn chấn, không nói không rằng vớ ngay lấy điện thoại bàn.

“Ông định làm gì vậy?” Tưởng Ly đứng dựa bên cạnh, hỏi bâng quơ.

“Bảo quản gia mang đồ ăn tới!” Trên mặt Thai Quốc Cường vẫn còn nguyên bùa tiết gà. Ông ta biết mấy hôm nay ở đây ông ta mất sạch thể diện rồi, thế nên vào lúc ma quỷ chưa xuất hiện muốn vớt vát lại chút đỉnh, bèn đứng thẳng lưng, ưỡn ngực: “Với lại, tôi nghĩ là cô cũng đói rồi”.

“Tôi đói tôi có thể gọi quản gia, nhưng ông thì không được, ông đợi ở đó.” Lúc đi ngang qua sofa, Tưởng Ly tiện tay với lấy túi xách, rồi nhoắng một cái đã xuất hiện ở quầy bar.

Thai Quốc Cường chẳng hiểu chuyện gì, chỉ kịp nhìn theo bóng cô. Một chiếc áo dài trắng gần như chấm đất, mái tóc dài đung đưa, trông rất đẹp. Nhưng mấy hôm nay gặp ma quỷ quá nhiều, Thai Quốc Cường chỉ thấy mấy cái càng đẹp thì càng ghê người. Ông ta lẩm bẩm:Thôi, cô cứ đội tóc giả đi, chí ít tóc giả không khiến người ta tưởng tượng xa xôi.

Trong lúc ông ta đang mải nghĩ, bên kia Tưởng Ly đã rút từ trong túi xách ra một chiếc hộp rất đẹp, bật mở, bên trong đựng một vài dụng cụ đo lường bằng thủy tinh, trong đó có những kết tinh thể rắn màu trắng sữa. Cô lấy ra một ít bỏ vào một chiếc cốc ấm vừa phải. Kết tinh chẳng mấy chốc đã tan ra.

Khi đưa cho Thai Quốc Cường, cô ra lệnh: “Uống đi, đây chính là bữa sáng của ông”.

Thai Quốc Cường cầm lên ngửi rồi tỏ vẻ khó tin: “Nước mật ong? Pháp sư à, lẽ nào tôi ăn sáng bằng nước mật ong? Cô đùa kiểu gì vậy? Bây giờ tôi phải gặp quản gia ngay!”.

Tưởng Ly không chiều ông ta, cô lạnh lùng hỏi một câu: “Ông thích chết hay thích ăn?”.

Thai Quốc Cường á khẩu, lát sau ông ta nhíu mày, uống một hơi hết sạch.

Trong khoảng thời gian sau đó, Thai Quốc Cường chịu không ít giày vò. Sau khi bị Tưởng Ly ép uống hết “bữa sáng”, ông ta bị lôi ra khỏi phòng. Thế là, khắp khách sạn từ trên xuống dưới đều nhìn thấy cảnh Thai Quốc mang theo khuôn mặt tiết gà cùng cả đám đông vây xung quanh đi từng vòng từng vòng.

Còn không được phép đổ mồ hôi, vì nếu không sẽ làm trôi lớp bùa.

Khi nhìn lại Tưởng Ly, cô đang lười biếng nằm trên chiếc ghế ngoài bãi cát tắm nắng. Thai Quốc Cường chỉ cần hơi dừng lại, cô sẽ lại cầm micro gắn tai lên chậm rãi nói: “Thai Quốc Cường, ông mà thích gặp ma nhanh ấy thì cứ nghỉ đi”.

Thai Quốc Cường đầy một bụng tức không nói, đùi và bụng còn liên tục co thắt, chỉ mới nửa ngày, ông ta đã sắp không lết nổi nữa rồi.

Lục Đông Thâm sau khi kết thúc buổi họp các quản lý cấp cao đã vô tình nhìn thấy cảnh này.

Cách anh không xa, chếch chếch bên bờ hồ. Tưởng Ly vẫn đang nằm đó, áo trắng phấp phới bay bay, hai tay khoanh lại đặt trước ngực, bên miệng còn ngậm một nhánh cây nhỏ. Cô đã đội tóc giả vào rồi, không còn

nét quyến rũ khiến người ngất ngây đến mê hồn như hôm qua, mà lại có thêm vẻ điển trai nửa chính nửa tà.

Bên cạnh cô có một nữ phục vụ, đang bưng cho cô một đĩa hoa quả. Cô gái đó nhìn cô ánh mắt cũng đầy thẹn thùng thiếu nữ.

Cảnh Ninh thấy Lục Đông Thâm dừng bước bèn lẳng lặng nhìn về phía đối diện, rồi tiến lên hỏi khẽ: "Dù sao cũng là tổng giám đốc của Trường Thịnh, có cần tôi đi căn dặn cô Tưởng không ạ?".

Lục Đông Thâm đứng yên bất động dưới bóng nắng, nhẹ nhàng đáp: "Không cần".

Bữa trưa lại là một cốc nước mật ong, uống đến nỗi Thai Quốc Cường sắp phát điên. Tưởng Ly nhìn thấy biểu cảm khổ sở đó bèn buông một câu: "Chưa no hả? Làm cốc nữa".

Thai Quốc Cường giận điên người nhưng cũng không chống đỡ được cơ thể đã cạn kiệt sức lực, uống xong, ông ta lăn quay ra ngủ.

Tưởng Ly trải qua một buổi chiều yên ổn.

Khoảng thời gian này, dù ai đến cũng không mở cửa: Quản gia, vệ sỹ của Thai Quốc Cường hay là cả Cảnh Ninh.

Cho tới chập tối Tưởng Tiểu Thiên đến, Tưởng Ly mới khai ân.

Tưởng Tiểu Thiên sau khi ngủ đã đời một giấc trông đã tràn đầy tinh thần, còn nhảy chân sáo, miệng ngâm nga một điệu nhạc, thiếu nước múa nữa thôi. Thấy Thai Quốc Cường vẫn đang ngủ, cậu nói với Tưởng Ly: "Gia, không hổ danh là khách sạn cấp bảy sao, giường thoải mái chết luôn. Mà còn to nữa, em có lăn tròn cũng không sợ lăn xuống đất".

Thật ra Tưởng Tiểu Thiên đẹp trai lắm.

Mới chỉ có hai mươi mốt tuổi nên từ trên xuống dưới đều hừng hực sức sống thanh xuân toát ra từng tế bào, mặt gầy, mũi thẳng. Chỉ vì quanh năm cùng Đàm gia chạy Đông chạy Tây nên da dẻ có hơi rám nắng, tuy vậy vẫn không ảnh hưởng tới vóc dáng chuẩn chỉnh, cộng thêm tính tình cậu hài hước nên ở thành cổ có không ít cô gái say mê.

Hôm nay cậu mặc một chiếc áo khoác bò, bên trong là một chiếc áo phông chui đầu, bên dưới mặc chiếc quần rộng đậm màu tôn lên đôi chân dài. Tưởng Ly có lúc hay đùa với cậu: "Này, nhóc đẹp trai, qua đây chị 'chơi' tý nào".

Hôm nay Tưởng Ly mất hết hứng thú đùa cợt với cậu. Cô cứ mải miết nhìn ra ngoài cửa sổ, bên tay là một tờ tạp chí thời trang. Bìa là một cô gái, không phải ngôi sao nhưng rất xinh đẹp, mặc váy công sở, trông giống phong thái của một người sang trọng. Tiêu đề chuyên mục viết:Quý Phi, người nhảy múa cùng những mùi hương. Sau Hạ Trú, cô trở thành nhà sáng chế mùi hương tiếp theo có khả năng thiên bẩm vượt trên người thường.

Tưởng Tiểu Thiên không có hứng thú gì với nội dung, chỉ thấy Tưởng Ly đờ đẫn mà toát mồ hôi lưng. Cậu sát lại gần cô: "Gia, chúng ta đừng làm bộ như bị ma nhập được không?".

Một lúc rất lâu sau Tưởng Ly mới tỉnh lại, quay đầu, lại thêm một lát nữa mới lẩm bẩm: "Em bảo… chị có thể ra khỏi nơi này được không?".

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 15: Trò Này Của Anh Lục Chẳng Thú Vị Gì Cả

Tưởng Tiểu Thiên nghe xong hoàn toàn ngơ ngác. Rời khỏi đây? Rời khỏi khách sạn ư?

Nhưng, rời khỏi khách sạn này lẽ nào khó khăn đến thế sao? Sao Tưởng Gia lại có biểu cảm ấy?

Cậu cũng coi như đã quen cô được ba năm rồi. Suốt ba năm qua, cậu cũng đã từng nhìn thấy những lúc cô cười thoải mái, giận điên người, dịu dàng hiền thục hay những lúc hung dữ muốn đánh người, thế mà chưa từng nhìn thấy biểu cảm này của cô.

Có lẽ Tưởng Ly cũng chỉ tự lẩm bẩm một mình rất cô trở lại như bình thường rất nhanh: "Không có gì đâu".

Tưởng Tiểu Thiên thông minh không gạn hỏi tiếp. Thật ra cô biết trong lòng Tưởng gia cất giấu bí mật. Người trong thành cổ đều thấy cô bí ẩn, chẳng hiểu sao bỗng dưng lại xuất hiện bên cạnh Đàm Gia.

"à đúng rồi, nói tới rời khỏi đây em mới nhớ ra một chuyện." Tưởng Tiểu Thiên đổi chủ đề, khuôn mặt sáng rực lên như vừa phát hiện ra lục địa mới, hai mắt tròn xoe: "Ban nãy ở đại sảnh, em nhìn thấy một đám người rời khỏi khách sạn, người nào người nấy đều ôm theo hộp đựng tài liệu, cúi đầu vẻ mặt ủ rũ. Mà em xem phim trên tivi, hình như khi nào người ta bị đuổi việc là người ta hay ôm cái hộp đó".

Tưởng Ly nghe xong không khỏi cảm thấy lạ lùng, cô bất giác nhớ tới đám người cô nhìn thấy hôm trước.

Một đám người mới đến, lại có một đám người khác ra đi ư? Hay, họ thực chất là cùng một nhóm?

"Em hiểu rồi!" Tưởng Tiểu Thiên đột nhiên đập bàn rất mạnh: "Chắc chắn là khách sạn này sắp phá sản rồi, nên cắt giảm biên chế!".

Tưởng Ly nhắm mắt lại, day day hai bên thái dương. Cô cố đè xuống cảm giác ong ong hai bên tai và sự nông nổi muốn đá bay Tưởng Tiểu Thiên đi, nói: "Tưởng Tiểu Thiên, em cứ giật lên đùng đùng nữa đi, có tin chị hạ độc cho em chết không?".

Tưởng Tiểu Thiên lập tức im bặt, cậu biết mà, cô gái tên Tưởng Ly này chẳng có một chút nhẫn nại nào cả.

Trong lúc nhàm chán, cậu giật lấy tờ báo trên mặt bàn, lát sau lại không kiềm chế được: "Trời ơi! Người này ngầu quá, tên là Quý Phi? Tinh thông 'mùi' học à, nhưng nhà sáng chế mùi hương là thế nào hả chị?".

Tưởng Ly vô cùng hối hận khi đưa thằng nhóc Tưởng Tiểu Thiên đến đây, vừa phải chăm sóc nó từ bữa ăn đến giấc ngủ còn phải chịu đựng những lúc nó bay vòng vòng quanh tai như ong. Cô lại tiếp tục phải kiềm chế không cho nó một bạt tai, rồi nói: "Có phải em thích nhất là món thịt Mộc Tu không, cách làm thế nào?".

"Gia, chị đói rồi hả?"

Tưởng Ly phóng ánh mắt sát thủ của mình qua.

Tưởng Tiểu Thiên lập tức trả lời: "Nguyên liệu gồm có: Thịt lợn, mộc nhĩ, dưa chuột, hoa hiên vàng xào chung với nhau, bỏ thêm một ít gia

vị…”.

“Sáng chế mùi hương cũng chính là nguyên lý này, dùng những mùi hương khác nhau để kết hợp thành một mùi hoàn toàn mới mà đối phương cần.” Tưởng Ly hờ hững đáp.

“Thế cũng giống điều chế nước hoa ạ? Rồi cả mấy người điều chế tinh dầu nữa?” Tưởng Tiểu Thiên vừa nghe đã thấy tò mò.

“Dù là điều chế hương hay các phương pháp trị liệu bằng mùi hương thì cũng chỉ là một loại trong sáng chế mùi hương. Một nhà sáng chế mùi hương có thể tham gia vào đủ các lĩnh vực. Một nhà điều chế hương giỏi chưa chắc đã trở thành một nhà sáng chế hương. Nhưng một nhà sáng chế hương thì chắc chắn đã phải là một nhà điều chế hương bậc thầy rồi. Bởi vì nhà sáng chế hương không những phải có khả năng kết hợp các loại mùi hương khác nhau mà còn phải có khả năng phân tích mùi hương. Ngoài việc phải hiểu biết tất cả tên của các mùi hương mà khách hàng cần cũng như miêu tả được các loại mùi mà các nhà điều chế hương đã biến tấu, những người như vậy còn phải thấu hiểu được cảm giác của khách hàng đối với mùi hương, đây mới là trách nhiệm quan trọng bậc nhất”.

Nói tới đây, Tưởng Ly hơi dừng lại, sợ rằng mình nói quá chuyên ngành, Tưởng Tiểu Thiên không hiểu được, cô bèn lấy ví dụ: “Giống như món thịt Mộc Tu mà em thích ăn. Nếu là một đầu bếp trưởng một sao nấu món đó, thì trước tiên ông ấy phải tìm hiểu khẩu vị của khách hàng, người này thích ăn nhạt hay ăn đằm, hay ăn vào khoảng thời gian nào… Về mặt nguyên liệu, ông ấy cũng phải nghiên cứu kỹ càng hơn, thịt phải chọn phần dẻ sườn mềm nhất, dưa leo chỉ lấy hai phần ba quả, mộc nhĩ phải lấy phần thịt mộc nhĩ của loại mộc nhĩ rừng tươi ngon. Hoa hiên vàng thì phải bỏ ngọn. Một món ăn như vậy mới là tuyệt phẩm, người ăn cũng sẽ ngon miệng hơn nhiều lần”.

Tưởng Tiểu Thiên nghe mà há hốc miệng. Cậu nghi ngờ bao năm nay mình luôn ăn phải món thịt xào giả danh. Thì ra món ăn này cần phải tỉ mỉ như vậy sao?

"Một nhà sáng chế hương xuất sắc cũng giống như một đầu bếp đại tài. Họ sẽ lấy đi thành phần mùi hương mà mình cần trên một vật chất nào đó để đạt được mục đích gây ảnh hưởng tới người khác, họ có thể cứu người, thậm chí…" Tưởng Ly hơi nâng tay trái của mình lên, nhìn xuống hình xăm trên cổ tay, ánh mắt nhạt nhòa dần, giọng nói cũng trầm hơn: "Còn có thể giết người trong thinh lặng".

Tưởng Tiểu Thiên nghe mà giật nảy mình: "Mùi hương mà cũng có thể giết người ạ? Vậy thì cô gái tên Quý Phi này quá đỉnh rồi! Mà không đúng, phải nói là nghề nghiệp này quá lợi hại".

Tưởng Ly nhìn chăm chăm tấm bìa tạp chí, im lặng rất lâu.

Tưởng Tiểu Thiên cảm thấy hôm nay cô rất lạ, bèn giơ tay khuơ khuơ trước mặt cô. Bấy giờ cô mới hoàn hồn, nói một câu: "Haizz, sao chị lại kể cho em nghe mấy chuyện này không biết".

"Ấy đừng, gia! Em thích nghe, thích nghe lắm! Em cảm thấy chuyện nào chị kể cũng cực kỳ thú vị." Tưởng Tiểu Thiên ngồi sụp xuống bên cạnh cô, đấm bóp đùi cho cô bằng khuôn mặt nịnh bợ: "Giống như cái nghề chị vừa kể ấy, quá ngầu đi, chị bảo em theo học được không? 360 nghề, em đâu thể chỉ biết cắm đầu làm một nghề, đúng không chị? Chẳng phải người ta có câu: Con đường nào cũng dẫn đến La Mã đó sao? Chưa biết chừng em nỗ lực một tý thôi là sẽ trở thành nhân tài kiệt xuất. Đàm gia còn thường xuyên khen em thông minh nữa, học cái gì cũng nhanh".

"Không sai, con đường nào cũng dẫn đến La Mã, nhưng có những người sống ngay ở La Mã rồi." Tưởng Ly xoa đầu thằng bé, dáng vẻ

thương cảm: “Nhưng em nỗ lực cũng tốt, vì có lúc nếu em không nỗ lực, làm sao biết thế nào là tuyệt vọng”.

“Gia…” Tưởng Tiểu Thiên nhe răng cười. Làm gì có ai đả kích người khác như chị đâu chứ.

Chuông di động vang lên.

Tưởng Ly vỗ vỗ đầu thằng bé: “Đi lấy giúp gia cái di động qua đây”.

Là cuộc gọi của Đàm Diệu Minh, đại khái là hỏi cô sống ở khách sạn có quen không, có gặp phiền phức gì không, chứ chẳng thấy anh quan tâm gì tới công việc cô đang phải hoàn thành.

Đây giống như một thói quen khó bỏ của anh.

Bình thường ở thành cổ, khi có thời gian rảnh anh luôn tới cửa hàng của cô ngồi chơi. Ngồi cũng không lâu lắm, chỉ khoảng một tuần trà. Nếu anh đi đâu xa, cũng thi thoảng gọi về cho cô, đơn thuần chỉ là hỏi thăm tình hình.

Tưởng Ly đi bộ tới quầy bar. Ở đầu kia, Đàm Diệu Minh hỏi câu nào cô trả lời câu ấy. Giọng anh ở đầu kia rất dễ nghe, rất trầm ấm, nhưng ánh mắt cô lại nhìn chăm chú vào một chai Whisky trên tủ.

Cuối cùng, Đàm Diệu Minh mới hỏi một câu liên quan tới khách sạn: “Nghe nói tay Thai Quốc Cường đó bị em giày vò lắm”.

Tưởng Ly cũng không lạ gì sự “thần thông quảng đại” của anh. Khách sạn vốn dĩ là một môi trường mở, anh muốn biết tình hình ở đây cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

“Thường thôi mà, muốn giữ được mạng sống thì phải ráng chịu chút khổ sở chứ.”

Đầu kia cười khẽ, ngữ khí cưng chiều vô cùng: “Có gặp chuyện gì khó nhằn, cứ gọi cho anh bất kỳ lúc nào nhé, muộn mấy cũng được”.

Cuộc điện thoại lần này cũng không dài. Sau khi kết thúc, Tưởng Ly đứng im trước quầy bar không nhúc nhích.

Tưởng Tiểu Thiên tiến lên: “Gia…”.

Những câu nói sau đó bị Tưởng Ly giơ tay lên ngắt ngang. Cô nhìn chai rượu vô cùng chăm chú, sau đó từ từ đưa tay, xoay ngang chai rượu. Đằng sau chai rượu đặt một chiếc hộp tinh xảo, trên mặt hộp có một tia sáng mờ mờ, nếu không nhìn kỹ sẽ không tài nào phát hiện ra.

Tưởng Ly bất ngờ cười khẩy, nhìn chăm chăm chiếc hộp đó, dằn mạnh từng chữ: “Anh Lục, trò này của anh chẳng thú vị gì cả”.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 16: Đêm Quan Trọng

Văn phòng tổng giám đốc.

Sau khi ký xong chỗ tài liệu trong tay, Lục Đông Thâm giao lại cho giám đốc phòng tài vụ: "Trong vòng ba ngày làm việc, phát hết số tiền trợ cấp thôi việc cho mọi người".

Giám đốc phòng tài vụ sau khi nhận lấy chỗ giấy tờ, lòng vẫn còn thấy run rẩy.

Khi "tổng quản" của dự án Skyline bị thay thế, tất cả mọi người đều hoàn toàn bất ngờ. Rất nhiều người đều đang suy đoán ai sẽ tiếp quản vị trí cao nhất, một người được thăng chức từ dưới lên hay một nhân sự được mời từ nơi khác về? Trong lúc có vô số những ý kiến trái chiều, không thể ngờ là tổng bộ của tập đoàn Lục Môn lại phái về một lá "vương bài".

Mọi người đều đã từng nghe loáng thoáng về vị tổng giám đốc Lục: Con trai trưởng của Chủ tịch Lục. Nghe nói từ năm mười mấy tuổi, anh đã thường xuyên xuất hiện, ngồi dự và lắng nghe các buổi họp của Hội đồng quản trị. Sau khi vào đại học, anh bắt đầu bước chân vào Lục Môn, làm từ một nhân viên kinh doanh cấp thấp trở lên.

Năm 20 tuổi, anh khởi nghiệp với công ty đầu tiên của mình, trong vòng ba năm đã nuốt trọn được chuỗi siêu thị hàng nhập khẩu mang lại nhiều lợi nhuận nhất của đối thủ cạnh tranh – tập đoàn Trường Thịnh, trở thành công ty lớn.

Đến năm thứ tư, anh thành công hoàn thành một hợp đồng quyền chọn trị giá hàng chục tỷ với tổng bộ Lục Môn.

Năm thứ năm, anh thành công lũng đoạn một siêu thị thương mại dưới quyền quản lý của Lục Môn.

Năm thứ sáu, nhờ một lần sắp xếp lại vốn và một vài dự án mua bán, sáp nhập tuyệt vời, anh chính thức bước chân vào Hội đồng quản trị của Lục Môn, trở thành thành viên trẻ tuổi nhất tại đó.

Đến nay, phàm là những người có chút hiểu biết về Lục Môn đều biết rõ, Lục Đông Thâm đã chen chân vào rất nhiều chuỗi sản nghiệp, là người có hy vọng lớn nhất sẽ được ngồi lên chiếc ghế quyền lực.

Skyline Thương Lăng so với các khách sạn Skyline tại Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Đông thì chẳng khác nào muối bỏ bể. Bọn họ đều cho rằng cho dù có thay đổi quyền lực cũng chưa ảnh hưởng gì tới họ. Cho dù phía Thương Lăng xảy ra chuyện, rất nhiều người vẫn tự tin nghĩ tổng bộ sẽ không dễ dàng cắt giảm nhân viên, bởi dẫu sao số lượng nhân viên tại địa phương vẫn còn hạn chế, huống hồ còn là một ngành như phục vụ khách sạn.

Nhưng ngay sáng nay, một Lục Đông Thâm tới đây nhiều ngày rồi nhưng vẫn im ắng chưa có động tĩnh gì bất ngờ triệu tập cuộc họp của các quản lý cấp cao. Sau khi cuộc họp giải tán, cả một đám người gặp họa, từ giám đốc khách sạn cho tới quản lý các bộ phận, nhất là bộ phận quan hệ ngoại giao, cả phòng đồng loạt bị đuổi việc.

Nói theo lời của anh trong buổi họp thì Skyline không nuôi những kẻ nhàn rỗi.

Skyline Thương Lăng gặp khủng hoảng truyền thông, trong một khoảng thời gian ngắn tin đồn như mưa dập gió vùi, sự việc của Thai Quốc Cường khiến cả đống người mất việc.

Rất nhiều người đều đang đợi xem trò hay.

Khiếm khuyết vị trí của bao nhiêu người như vậy, lẽ nào Skyline Thương Lăng thật sự muốn đóng cửa?

Nhưng họ không ngờ rằng ngay sau đó đã có một nhóm người khẩn trương bù vào những vị trí còn khuyết. Từ lãnh đạo cấp cao đến quản lý cấp trung đều không thiếu một ai. Trưởng phòng nhân sự đều đã đọc qua lý lịch của họ. Đám người đó đều là các nhân sự Lục Đông Thâm rút ra từ đủ các công ty dưới quyền của Lục Môn. Có một lai lịch quốc tế khiến người ta líu lưỡi không nói nên lời, chọn bừa bất kỳ người nào cũng đều là người tài giữa những người tài.

Khắp khách sạn từ trên xuống dưới, ai nấy đều hoang mang. Họ là người bản địa nhưng một chút may mắn cuối cùng cũng không có, bởi vì Lục Đông Thâm này ra tay nhanh đến nỗi khiến người ta rét run.

Giám đốc phòng tài vụ đang chuẩn bị đi ra thì Lục Đông Thâm bổ sung thêm một câu: “Đưa hết cho tôi các bảng thống kê tài chính của khách sạn mấy năm gần đây”.

Anh ta nghe xong mà sợ xanh mặt.

Khi trong phòng làm việc chỉ còn lại Cảnh Ninh, Lục Đông Thâm dặn dò cô ấy: “Không được để đám người đó tung tin gì không hay về khách sạn”.

Đám người đó, ám chỉ những người vừa bị cho nghỉ việc. Cảnh Ninh hiểu ngay: “Vâng, tôi sẽ có sắp xếp”.

Lục Đông Thâm dường như thoải mái hẳn. Anh ấn vào đầu thu trên bàn. Cảnh Ninh thấy café của anh đã nguội bèn chủ động đổi một cốc khác, không thêm đường, không thêm sữa. Người đàn ông này có vẻ rất không thích ngọt.

“Lục tổng, mảnh đất ở khu Quan Dương…”

Lục Đông Thâm giơ tay lên ngắt lời cô ấy.

Ngay sau đó, từ trong máy thu vọng ra tiếng một người con gái: “Một nhà sáng chế hương xuất sắc cũng giống như một đầu bếp đại tài. Họ sẽ lấy đi thành phần mùi hương mà mình cần trên một vật chất nào đó để đạt được mục đích gây ảnh hưởng tới người khác, họ có thể cứu người, thậm chí còn có thể giết người trong thinh lặng”.

Cảnh Ninh nghe xong sững người.

Lục Đông Thâm dựa lưng vào ghế, một tay đặt lên tay vịn của ghế, từng ngón tay gầy gõ từng nhịp chậm rãi lên mặt da.

Từ trong lại vọng ra tiếng Tưởng Ly dìm Tưởng Tiểu Thiên: Có lúc nếu em không nỗ lực làm sao biết thế nào gọi là tuyệt vọng chứ?

Cảnh Ninh thầm nghĩ, cô Tưởng Ly này đúng là chửi người không cần nói bậy.

Đầu kia hình như đang nghe điện thoại.

Ở bên này Lục Đông Thâm bất ngờ hỏi: “Hai cửa hàng của cô ấy có phải đều ở khu Quan Dương không?”.

“Vâng.”

Anh bỗng chìm vào suy nghĩ.

Cảnh Ninh không đoán được tâm tư của anh lúc này. Thấy anh nói nửa chừng lại không tiếp tục nữa, cô ấy chỉ còn cách đứng yên chờ đợi.

Đúng lúc này, bỗng nhiên vang ra tiếng Tưởng Ly: "Anh Lục, trò này của anh chẳng thú vị gì cả".

Ngay sau đó là một tiếng rè kéo dài rồi không còn động tĩnh gì nữa.

Cảnh Ninh giật thót, nhưng khi nhìn sang Lục Đông Thâm, anh lại cười.

"Mảnh đất ở khu Quan Dương đó không cần vội." Anh cầm tách café lên nhấp một ngụm, chậm rãi nói: "Thai Quốc Cường sẽ giúp chúng ta".

Thai Quốc Cường ngủ một giấc đã đời, từ trưa ngày hôm trước tới tận ngày hôm sau khi mặt trời đã lên cao. Khi tỉnh dậy, tinh thần ông ta rất phấn chấn, mở miệng hỏi câu đầu tiên là: "Hôm nay tôi ăn gì?".

Tưởng Ly rút từ trong túi ra một chiếc hộp hình tròn, trong hộp có hai chiếc lá, được phong kín trong một chiếc túi bảo vệ môi trường. Cô rút ra một chiếc lá, không phải loại lá còn tươi mà hình như đã được hơ qua lửa, nếu ngửi kỹ sẽ có một mùi hương đặc biệt. Sau đó chiếc lá được thả vào nước, nước được đun sôi lên rồi đổ vào cốc.

Thai Quốc Cường cầm chiếc cốc lên nhìn, nước bên trong có màu xanh lục đậm, nên ông ta hơi ngập ngừng. Ông ta cứ ngỡ hôm nay vẫn phải uống nước mật ong, cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần lại thêm một ngày đói meo nữa. Ai ngờ cô nhóc này lại có bản lĩnh ấy, có thể khiến ông ta có một giấc ngủ bình yên đầu tiên sau bao ngày trằn trọc.

Cơ mà cái thứ này…

Tưởng Ly cũng không có ý định giải thích gì với ông ta, chỉ ra hiệu bằng ánh mắt rằng hãy uống đi.

Thai Quốc Cường hít sâu một hơi rồi cúi đầu uống cạn.

Tưởng Ly đứng dựa vào quầy bar nhìn ông ta, trong lúc vẫn phải phần nào kính nể. Đường đường là một người đã trải bao sóng to gió lớn nhưng lại hết lòng giao bản thân mình cho cô. mặc dù còn nhiều nghi ngại nhưng chung quy vẫn lựa chọn tin cô.

Đã dùng người là phải tin, chẳng trách Thai Quốc Cường là một người dám làm lớn.

Vào miệng là một hương thơm thanh thanh, không quá nồng đậm, nhưng mùi lại kéo dài miên man. Mà vị của cốc nước này lại là vị thanh ngọt, khiến ông ta có cảm giác như được uống nước suối nguồn, ngọt ngào, trong vắt.

“Ngon hơn nước mật ong đấy.” Đây là kết luận cuối cùng của ông ta.

Tưởng Ly khoanh tay trước ngực, mỉm cười: “Qua đêm nay, ông sẽ bình an vô sự. Sáng sớm ngày mai hãy rửa hết lớp bùa tiết gà trên mặt đi, còn cả lá bùa trên người nữa, nhớ kỹ, nhất định phải đốt bỏ”.

Thai Quốc Cường mang cả một bụng nghi vấn, cuối cùng tất cả hóa thành một câu: “Vậy nếu không qua được đêm nay thì sao?”.

Tưởng Ly vô cùng chắc chắn: “Có tôi ở đây, tôi sẽ không để ông gặp chuyện gì đâu”.

Sau khi ra khỏi phòng Thai Quốc Cường, Tưởng Ly đi tới tận cùng hành lang, gọi điện cho Đàm Diệu Minh: “Ngày mai Thai Quốc Cường sẽ bước ra khỏi khách sạn một cách bình thường, việc còn lại giao cả cho anh đấy”.

“Em yên tâm, tất cả các phóng viên báo chí đều sẽ có mặt đúng vị trí.”

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Tưởng Ly không rời đi ngay mà dựa vào tường, vừa ngắm cảnh hồ ngoài cửa sổ vừa chìm vào suy nghĩ miên man. Lục Đông Thâm chỉ cho cô thời gian ba ngày. Bây giờ chỉ còn nửa ngày nữa là tới hạn. Ngày mai sẽ trở thành một thời điểm cực kỳ quan trọng. Trong trận chiến này, cô không tin Lục Đông Thâm không có chiêu gì làm đệm.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 17: Cô Không Cần Phải Đề Phòng Tôi

Khi Lục Đông Thâm họp xong quay trở về phòng làm việc thì hoàng hôn cũng đã buông xuống, bầu trời đỏ như lửa, rực rỡ một góc.

Theo sau anh là Cảnh Ninh và một cô thư ký khác khệ nệ ôm một chồng tài liệu.

Vừa đẩy cửa phòng làm việc ra, họ không ngờ lại nhìn thấy Tưởng Ly.

Cô đang thảnh thơi đứng dựa vào bàn làm việc, hướng mặt về phía cửa chính, trông vô cùng nhàn nhã. Thấy Lục Đông Thâm đã quay về, cô nói thẳng: "Anh Lục, đàm phán chút đi."

Chưa được sự đồng ý, không ai được phép bước vào căn phòng này, cũng giống như việc chưa có hẹn trước thì đừng hòng được gặp Lục Đông Thâm vậy.

Cảnh Ninh quả thực rất khâm phục sự táo bạo của Tưởng Ly, rồi cô ấy liếc nhìn cô thư ký hành chính đang thấp thỏm đứng bên cạnh. Quá rõ rồi, chắc chắn Tưởng Ly lại dùng khuôn mặt "nửa công nửa thụ" đó của mình để mê hoặc con gái nhà người ta.

Nhưng Lục Đông Thâm không truy cứu thái độ thiếu trách nhiệm của thư ký hành chính. Anh chỉ đánh mắt ra hiệu với Cảnh Ninh. Cảnh Ninh lập tức hiểu ý, lệnh cho thư ký cầm tài liệu đặt lên bàn làm việc rồi cả hai rời khỏi phòng.

Anh ngồi xuống ghế, mặc kệ thái độ tùy hứng của Tưởng Ly trước mặt mình, cười hỏi: “Cô muốn thương lượng chuyện gì?”

Tưởng Ly quay người lại, chống hai tay lên ghế, nhìn anh chằm chằm: “Tôi là người làm việc gì cũng không thích bị theo dõi, quản thúc, thế nên lần này coi như anh nợ tôi.”

Phòng làm việc này rất đẹp, có một mặt là cửa hướng ra ban công hình cung, nhìn xuống 48 tầng ở dưới, một tầm nhìn đủ thoải mái. Ánh hoàng hôn êm dịu, hắt cả một khoảng rộng vào phòng, lại càng tôn lên từng đường nét hoàn hảo không tỳ vết bên một nửa khuôn mặt của cô.

Cô không đội tóc giả, mái tóc dài được buộc đuôi ngựa sau gáy, gọn gàng, sạch sẽ. Cô vẫn mặc đồ trắng, nhưng kiểu dáng đã khác các lần trước. Chất liệu là loại tơ lụa thượng hạng, bên trên là áo dài, hai bên xẻ tà tới tận eo, tôn lên vòng eo thon gọn, bên dưới là chiếc quần thụng. Kiểu đồ này giống “Áo dài” của Việt Nam nhưng khác ở chỗ có thêm nét Trung Quốc, cúc cổ áo lại khắc những hoa văn kiểu phục cổ.

Loáng thoáng có thể nhìn thấy làn da nơi vùng eo thon của cô, cũng trắng nõn như làn da trên khuôn mặt cô, chìm vào màu hoàng hôn. Một Tưởng Ly như vậy trông giống như một hòn ngọc trơn bóng trên núi Côn Luân, “tuyệt mỹ” cùng “tuyệt soái” hòa trộn trong cùng một cơ thể.

Lục Đông Thâm nhìn cô, ánh mắt không hề giấu giếm. Anh mỉm cười: “Cô muốn thứ gì?”

Chuyện máy nghe lén đích thực là anh sơ suất, không ngờ được là cô lại cảnh giác như vậy. Điều khiến anh bất ngờ hơn nữa là cô không tìm anh tính sổ ngay lập tức mà rất bình tĩnh, lạnh lùng, tới giờ mới “diện kiến”. Thế nên thứ mà cô cần chắc chắn đã được cô suy nghĩ rất kỹ càng.

Tưởng Ly nhìn thẳng vào mắt anh: “Cho tôi mượn Giang sơn đồ để nghiên cứu.”

Lục Đông Thâm khẽ nhướng mày.

“Tôi không cần phải nói rõ nguyên nhân với anh.” Tưởng Ly bổ sung thêm một câu.

Lục Đông Thâm khẽ cười, ít nhiều làm mờ đi những lạnh lùng trên nét mặt. Anh không nói gì, ngược lại nhàn nhã châm một điếu thuốc. Tưởng Ly nhìn kỹ, lần này anh chỉ hút thuốc lá bình thường, không phải loại đặt làm đặc biệt như tối hôm trước.

Sau khi nhả ra một làn khói, anh mới nói: “Giám đốc trước đây của khách sạn sợ bức tranh bị lấy cắp phải chịu trách nhiệm, thế nên từ lâu đã sai người khảm nó vào tường, nên việc mang đi là không thể. Nhưng cô có thể sờ mó, động chạm tùy ý.”

Giang sơn đồ không khác gì một báu vật trấn giữ cho khách sạn, bình thường du khách chỉ được ngắm không được sờ. Thế nên, đặc cách của anh cũng coi như đã bật đèn xanh cho cô rồi, mặc dù anh quả thực không hiểu bên trong bức tranh đó rốt cuộc ẩn giấu thứ gì.

Tưởng Ly cũng hiểu đây đã là bước nhượng bộ tối đa của anh. Cô gật đầu: “Được.”

Lục Đông Thâm gạt tàn thuốc rồi hỏi: “Còn gì nữa?”

Người đàn ông này thông minh đấy, Tưởng Ly thích nói chuyện với những người như vậy, khỏi phải lãng phí nước bọt. Cô cười có phần gian tà: “Bộ tóc giả của tôi hỏng mất rồi, không dùng được nữa, thế nên cần mấy cái voucher trong trung tâm thương mại của anh.”

Lục Đông Thâm không nhịn được cười: “Sao cô lại nhiệt tình thích đội tóc giả thế nhỉ?”

Tưởng Ly thu tay về, tự nhiên khoanh tay trước ngực, hỏi ngược lại anh: “Thế sao có những người lại cứ thích đội mũ nhỡ?”

Lục Đông Thâm ồ lên ra vẻ đã hiểu: “Lý do hay đấy.” Nụ cười như thấm sâu vào đôi mắt anh nhưng qua làn khói hình như nó lại hơi mơ hồ không rõ: “Để tôi nghĩ xem nào.”

Tưởng Ly đứng bên cạnh quan sát biểu cảm của anh, nghĩ bụng: Chỉ có mấy voucher thôi mà, có bắt anh cắm dao hai bên sườn đâu. Đường đường là Tổng giám đốc, một lời ra lệnh là xong, nghĩ mà xem? Người đàn ông này có ki bo không cơ chứ.

Cô đang nghĩ cách cố gắng tranh thủ thì thấy bàn tay đang cầm điếu thuốc của Lục Đông Thâm vắt ngang qua, ấn lên loa ngoài của máy điện thoại, người nhận máy đầu kia là Cảnh Ninh.

“Làm cho cô Tưởng một chiếc thẻ thành viên cấp kim cương đen của Skyline.” Anh thản nhiên dặn dò một câu.

“Dạ.”

Tưởng Ly đứng bên cạnh lắng nghe, sự phẫn nộ đang lấp đầy lồng ngực bỗng chốc hóa thành ngàn vạn bông pháo hoa nổ tung, đó gọi là bùng nổ. Kim cương đen hả? Chưa cần biết hạn mức thế nào, chỉ nghe thôi đã thấy chất chơi hơn voucher giảm giá nhiều rồi.

“Voucher giảm giá của trung tâm thương mại thì tôi không có, mà theo như tôi được biết dưới đó cũng không dùng voucher. Thẻ VIP kim cương đen của Skyline chỉ được cấp cho một số lượng khách hàng may mắn nhất định trong số những người có hạn mức tiêu dùng lên đến hàng triệu tệ.

Không chỉ ở trung tâm thương mại ngay dưới chân cô mà chiếc thẻ này sẽ giúp cô có được đặc quyền hội viên ưu đãi nhất dù tới bất kỳ trung tâm thương mại hay khách sạn nào của Skyline. Không biết đã đủ làm cô Tưởng hài lòng chưa?"

Hài lòng chứ, hài lòng tưởng chết rồi. Việc này cũng đồng nghĩa với việc cô tiêu ít hơn người ta hàng triệu tệ mà vẫn giành được quyền hạn hội viên đỉnh cao, hơn nữa số lượng người có được đặc quyền này còn rất hạn chế nữa.

Nhưng chuyện tốt này cũng không có nghĩa cô cần phải nở nụ cười tươi rói trước mặt Lục Đông Thâm. Cô hắng giọng: "Anh Lục tặng quà thật hào phóng, tôi cũng xin vui vẻ đón nhận. Tôi nghĩ chắc anh cũng đã nghe tới tình hình của Thai Quốc Cường, tôi có thể đảm bảo ngày mai ông ta sẽ ra được khỏi khách sạn. Thế nên, đây là những gì tôi xứng đáng được nhận."

Nói xong câu này, lại sợ bị anh cảm thấy mình nhận quá đương nhiên, cô bổ sung thêm: "Nhưng vẫn phải cảm ơn anh Lục, anh phải tốn kém rồi."

Thật ra tim cô đã bay phấp phới từ lâu.

Mua! Mua! Mua!

Bay qua trên đầu cô hiện chỉ có ba chữ này và ba dấu chấm than.

Bây giờ người cô muốn gặp nhất chính là Cảnh Ninh. Cô gái xinh xắn đó tuy bình thường làm việc chín chắn, già dặn nhưng bây giờ cô lại cảm thấy cô ấy đáng yêu cực kỳ, là người đáng yêu nhất trên đời này.

Vừa định đi ra thì cô nghe thấy người đàn ông phía sau lên tiếng: "Đợi chút."

Tưởng Ly kịp thời dừng bước, quay lại nhìn anh, trái tim đập thình thịch, bay qua vài con qua đen: Đừng có hối hận mà… Xin anh đừng hối hận.

Lục Đông Thâm đứng dậy, đồng thời đi về phía cô.

Lúc này trong đầu Tưởng Ly đang suy nghĩ hàng trăm cách thức, tính toán xem nếu anh thu lại lời hứa thì cô phải kì kèo kiểu gì.

Bất ngờ là anh không tiến tới, chỉ vòng qua trước bàn làm việc, đứng dựa vào đó thảnh thơi đúng như cô ban nãy, tiện tay cầm theo gạt tàn đặt bên cạnh, một tay thoải mái chống lên mặt bàn, một tay gạt tàn thuốc, trầm tĩnh, thong dong.

“Tâm lý đề phòng của cô quá mạnh, việc này vừa tốt lại vừa không tốt.”

Tưởng Ly không ngờ anh lại bất thình lình nói câu ấy, lát sau cô mới bật cười: “Tôi trước nay vẫn hòa nhã tươi cười mà.”

“Lúc cô nói chuyện, những động tác mang tính phòng vệ quá lộ liễu.” Lục Đông Thâm nhìn cô: “Hay, cô chỉ đề phòng mình tôi?”

Tưởng Ly thầm sửng sốt, cúi đầu mới phát hiện mình vẫn đang làm một động tác theo thói quen: Khoanh tay bảo vệ ngực. Cô lẳng lặng hạ tay xuống, nhất thời cảm thấy hơi kỳ lạ, không biết phải đặt hai tay như thế nào cho phải.

“Tôi biết anh Lục tinh mắt, người làm ăn mà, luôn thích soi ra những điểm mà người khác nhìn không ra.” Cô cố gắng để bản thân tự nhiên một chút: “Nhưng, con người tôi thế nào hình như không liên quan gì đến anh Lục thì phải?”.

Cô thầm nhủ: Tôi có hành động nào hay làm thì liên quan gì tới anh? Vả lại, anh là một thương nhân lúc nào cũng nhìn con mồi như hổ đói, ngày nào cũng nghĩ tới chuyện moi móc lợi ích từ Thương Lăng. Việc tôi đề phòng anh là quá bình thường, đây là chân lý mà đứa ngốc cũng hiểu đó.

Lục Đông Thâm nghe xong bỗng bật cười. Anh rít điếu thuốc rồi xoay ngược tay ấn đầu lọc vào gạt tàn: "Sao lại không liên quan được?" Anh ngẩng lên nhìn cô: "Ít nhiều gì chúng ta cũng được coi là đối tác, cô không cần phải đề phòng tôi."

Tưởng Ly đang nghĩ cách làm sao để trả lời anh thì chiếc điện thoại trên bàn bỗng đổ chuông…

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 18: Lỡ Tôi Thích Anh Thì Phải Làm Sao?

Lục Đông Thâm tiện tay ấn loa ngoài.

Đầu kia vang lên giọng nói của Cảnh Ninh, vô cùng chín chắn: "Lục tổng, cô Thai đã tới, cô ấy nói hôm nay bằng bất cứ giá nào cũng phải gặp được anh một lần".

Lục Đông Thâm ngẫm nghĩ: "Được rồi".

Sau khi đầu kia cúp máy, Tưởng Ly bỗng dưng không vội đi ra nữa. Cô bước về phía anh, cho tới khi, sát lại rất gần.

Lục Đông Thâm không né không tránh, từ đầu tới cuối vẫn nhàn nhã dựa vào bàn làm việc.

Cô lần lượt chống hai tay sang hai bên, bao vây trong phạm vi của mình. Một người cao 1 mét 66 như cô vốn dĩ đã không thể chiếm ưu thế khi đứng trước mặt anh. Động tác này lại càng khiến cô nổi bật sự "lùn" của mình, nhìn thẳng cũng chỉ nhìn tới cà vạt của anh.

Nhưng Tưởng Ly cho rằng về mặt khí thế mình vẫn chiến thắng.

Ngẩng đầu lên, ánh mắt cô chạm tới yết hầu rồi lên tới khuôn cằm lún phún râu của anh. Anh cũng rất hợp tác, mặc cho cô dở trò, chỉ cúi đầu nhìn cô.

Cô khẽ cười: “Tâm lý cảnh giác của tôi cao độ nhưng ‘đào hoa kiếp’ của anh Lục đây cũng đâu có ít”.

Cô ngẩng lên còn anh cúi xuống, bờ môi lướt nhẹ qua trán cô một cách tự nhiên. Hơi thở của người đàn ông theo từng nhịp thở tràn vào lồng ngực. Cùng lúc đó, hương thơm của người con gái cũng quấn chặt lấy anh, thậm chí là gần trong gang tấc. Anh chỉ cần hơi giơ tay lên là đã có thể ôm lấy cô rồi.

Ban đầu Tưởng Ly không có cảm giác gì, chẳng qua chỉ muốn lợi dụng cơ hội này trêu chọc anh một chút. Nhưng đứng gần như vậy, khi hơi thở của hai người đan cài vào nhau kiểu gì cũng sản sinh ra một bầu không khí mờ ám. Nhìn anh ở khoảng cách này, ngũ quan của anh càng thêm sắc nét, góc cạnh. Đôi mắt anh sâu như vực thẳm, không nhìn thấy đáy, dường như có thể hút người ta vào trong đó.

“Thế nên, tôi mới phải cách xa anh Lục đây một chút. Anh đẹp trai như vậy, lỡ như tôi phải lòng anh thì biết làm sao? Đầm nước ‘đào hoa’ sâu ngàn trượng, tôi không muốn bản thân bị chìm đắm vào đó đâu.”

Cô đứng thẳng người lên, lẳng lặng thu tay về. Nhưng cô còn chưa rút hẳn lại, Lục Đông Thâm đã đưa tay giữ chặt lấy cô. Cô sửng sốt, muốn rụt tay lại. Anh lại nhân cơ hội đó hơi dùng một chút sức, cô lập tức bị anh kéo ngược vào lòng.

“Sự tiếp xúc giữa người với người không khó đến vậy đâu.” Lục Đông Thâm nghiêng đầu nhìn cô, mỉm cười: “Giống như, bây giờ đây”.

Tưởng Ly lập tức đẩy anh ra, tránh xa khỏi phạm vi hơi thở của anh. Cô đè nén chút hỗn loạn vô cớ bỗng dưng dâng lên trong lòng xuống, cười khẩy: “Đối với gian thương, tôi chỉ dám ‘kính nhi viễn chi’”.

Thai Tử Tân ngàn dặm xa xôi từ nước ngoài vội trở về, vừa tới Thương Lăng đã gặp mặt hai người anh Thai Nghiệp Dương, Thai Nghiệp Phàm. Ba anh em tức tốc có mặt tại Skyline Thương Lăng.

Lục Đông Thâm đề nghị chỉ gặp riêng Thai Tử Tân.

Ông em Thai Nghiệp Phàm giậm chân bình bịch trước mặt Cảnh Ninh, chửi mắng Lục Đông Thâm thật không biết tốt xấu. Anh cả Thai Nghiệp Dương tuy không giận sôi sùng sục như cậu em, nhưng sắc mặt cũng không tốt đẹp gì.

Dĩ nhiên Cảnh Ninh hiểu suy nghĩ của hai anh em nhà họ. Thương trường như chiến trường, đứng trước lợi ích, cha con còn có thể trở mặt thành thù, huống hồ là anh trai em gái. Nhà họ Thai trước nay trọng nam khinh nữ, cho dù Thai Tử Tân biết dựa vào sức của mình để tham gia vào việc kinh doanh của gia đình, nhưng dĩ nhiên trong lòng Thai Quốc Cường, con trai vẫn quan trọng hơn cả.

Cuộc cạnh tranh lợi ích vốn dĩ chỉ tồn tại giữa hai anh em trai, nhưng bây giờ không khác gì cuộc chiến Tam quốc, Thai Tử Tân đã trở thành cái gai trong mắt Thai Nghiệp Dương và Thai Nghiệp Phàm. Xuất phát từ góc nhìn của hai người họ, về lý Lục Đông Thâm dĩ nhiên phải gặp họ chứ không phải là từ chối họ ngoài cửa, càng không phải là gặp ngay Thai Tử Tân.

Cảnh Ninh vẫn chỉ lẳng lặng thông báo rằng: Đây là ý của Lục tổng, trong thời gian chờ đợi, hai vị có thể qua thăm chủ tịch Thai.

Muốn được gặp mặt Thai Quốc Cường cũng phải được sự cho phép của Tưởng Ly, điều kiện tiên quyết là khi cô không có mặt trong phòng thì Tưởng Tiểu Thiên phải theo sát. Con trai hay con gái nhà họ Thai cũng không được phép dùng bất kỳ lý do gì để đuổi Tưởng Tiểu Thiên đi.

Thai Tử Tân cũng tới thăm Thai Quốc Cường trước rồi mới gặp mặt Lục Đông Thâm tại quầy bar VIP của khách sạn.

Hôm nay trong quầy bar không có ai. Lục Đông Thâm đã bao trọn chỗ này, nói theo lời của Cảnh Ninh khi thông báo tới Thai Tử Tân thì: Đây là bữa tiệc tẩy trần của Lục tổng dành cho cô. Nhưng Thai Tử Tân vẫn phải đợi mấy tiếng đồng hồ, đợi tới khi Lục Đông Thâm họp xong, trời đã nhá nhem tối.

"Đã lâu không gặp." Thai Tử Tân giơ ly rượu về phía Lục Đông Thâm: "Nghĩ mà xem, cũng đã ba năm lẻ ba tháng và mười ngày rồi".

Lục Đông Thâm khẽ cụng ly với cô: "Lâu vậy sao?".

Thai Tử Tân nhìn anh, khuôn mặt ít nhiều có cảm giác lạc lõng. Cô hiểu anh. Trong cuộc sống, anh dồn toàn tâm toàn ý cho công việc, dường như ngoài sự nghiệp ra, không chuyện gì có thể lọt vào mắt anh, bước vào tim anh. Nhưng rõ ràng đã biết là như vậy, nghe anh trả lời cô vẫn cảm thấy xót xa. Cô chờ đợi mòn mỏi cho ngày tháng trôi qua, anh lại thản nhiên như gió thoảng mây trôi.

Cô nhấp một ngụm rượu, chất Tanin trong rượu làm chát khoang miệng, cũng làm thắt cả trái tim.

"Chắc là do em nhớ nhầm chăng." Thai Tử Tân không muốn thua tan tác trước mặt anh, đành mỉm cười: "Chúc mừng anh, được tiếp quản Skyline đúng như ý nguyện".

Nụ cười trong mắt Lục Đông Thâm nhạt nhòa xa cách: "Cũng chúc mừng em, hai năm qua thành tích của em ở Trường Thịnh không tệ chút nào, có mấy lần đã đánh úp khiến Lục Môn không kịp phòng bị".

Thai Tử Tân chưa bao giờ là kiểu con gái yếu đuối, đây là sự thật anh biết từ ngày đầu tiên quen cô. Trong người cô ẩn chứa một sự bướng bỉnh và quật cường, không thua kém khí khái của bất kỳ người đàn ông nào. Sau khi bước chân vào Trường Thịnh, có mấy lần một mình cô phải ra tay dọn dẹp đống bát nháo do hai ông anh trai để lại, trên thị trường cổ phiếu luôn cắn chặt lấy Lục Môn không buông. Cô ấy là điển hình cho mẫu hình tượng phụ nữ mạnh mẽ, giỏi sự nghiệp thời đại mới, lại giống như một đóa hoa hồng đỏ có gai, kiêu sa nhưng đầy nguy hiểm.

Thai Tử Tân chỉ mỉm cười, không đáp lời.

Đầu bếp trưởng món Pháp ở tầng trên được mời về bằng một mức lương cao ngất ngưởng. Sau khi bữa khai vị đã qua, ông ấy bưng tiếp lên món tôm hùm xanh vùng Bretagne.

“Em sống ở Pháp lâu như vậy, thử nếm món này xem, có đúng mùi vị em thích không?” Lục Đông Thâm nói.

Thai Tử Tân cầm dao nhẹ nhàng cứa, chia tách mình tôm. Chiếc dĩa được đâm sâu vào thịt tôm. Khi cho vào miệng thì độ mềm của thịt tới mùi thơm của món ăn đều vô cùng chuẩn. Cổ họng cô chợt tắc nghẹn, cô lại ngẩng đầu lên, mỉm cười: “Phải, nhưng thực tế là anh nên đưa em đi ăn những món ăn truyền thống của Trung Quốc”.

Từ khi chia xa, cô sang Pháp, sống ở đó một mạch ba năm trời. Cô không gặp được anh, cho dù biết có lần anh sang Paris công tác cô cũng không có cơ hội gặp mặt. Thế nên, con đường chung duy nhất chính là tàn sát lẫn nhau trên thương trường.

Lục Đông Thâm nghe xong, đáp: “Là sơ suất của anh, thành thật xin lỗi”.

Thai Tử Tân nghe xong câu này, ít nhiều có phần thất vọng.

Thật ra cô nói câu đó là có ý thăm dò. Nếu anh trả lời rằng: Lần sau sẽ đưa em đi ăn, thì chứng tỏ anh còn có ý muốn gặp lại cô. Nhưng chỉ một câu xin lỗi của anh đã cắt đứt tất cả mọi vọng tưởng. Lục Đông Thâm là người đàn ông cực kỳ thông minh, nhất là trong các mối quan hệ với người khác phái. Nếu anh không muốn, anh tuyệt đối không bao giờ cho đối phương một cơ hội nào để liên tưởng xa xôi. Về điểm này, ba năm trước cô đã biết.

Thế nên làm gì có chuyện anh không nghĩ đến? Chỉ là cô không phải người anh dành nhiều tâm tư, cũng giống như làm gì có chuyện anh không chủ động, chỉ xem anh đã đủ thích người ấy chưa.

“Về chuyện của bác trai, anh cũng rất lấy làm áy náy. Nhưng cũng may lần này chưa có gì nguy hiểm. Khi về, anh sẽ đích thân tới tận nhà xin lỗi.” Lục Đông Thâm quay lại chuyện chính.

Anh không có ý hoài niệm chuyện cũ. Thai Tử Tân cũng có sự kiêu ngạo của riêng mình, thế nên cô nói: “Chẳng qua là không dự liệu được hết, nhưng nói thật là em hoàn toàn không tin bố em trúng tà, chuyện này nghe thật phi lý”.

Lục Đông Thâm đang định lên tiếng thì nhìn thấy hai nhân viên khiêng theo một chiếc thang đi vào, giọng nói uể oải của Tưởng Ly vang lên sau lưng họ: “Đặt cho thẳng, cho vững vào, đừng có trượt rồi làm hỏng bức tranh. Ông chủ của khách sạn này là một tên gian thương đấy. Mấy người mà làm hỏng tranh, anh ta lại chả úp cả thùng phân lên đầu tôi ấy à”.

Phá nát hoàn toàn bầu không khí yên ắng nơi quầy bar.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 19: Anh Không Thể Thiên Vị Như Vậy Được

Tuy Thai Tử Tân quay chéo lưng về phía lối vào của quầy bar, nhưng vì một bên tường có hiệu ứng giống như gương nên cô ấy cũng đã nhìn thấy cảnh tượng ồn ào đó. Thế nhưng cô ấy vẫn quay đầu nhìn cho rõ một lần, sau đó hỏi Lục Đông Thâm với vẻ kỳ lạ: "Người đó đang nói anh sao?".

Chiếc thang ở phía bên kia đã được dựng lên. Tưởng Ly trèo lên một cách nhẹ nhàng, ngồi vững vàng, đối mặt với bức Giang sơn đồ treo trên cao. Có lẽ vì muốn tiện trèo lên trèo xuống, hôm nay cô mặc rất gọn gàng, quần bò và áo phông rộng rãi, ngầu nhất vẫn là một đôi bốt da loại dành cho dân đua xe.

Lục Đông Thâm lẳng lặng thu lại tầm mắt, quay về, im lặng mỉm cười.

Thai Tử Tân tay cầm ly rượu, bề ngoài thì bình tĩnh thản nhiên nhưng nội tâm đã nổi cơn sóng gió. Mặc dù cô ấy chưa đến mức nổi giận chỉ vì một câu nói nhưng thái độ của Lục Đông Thâm cũng quá mức ung dung rồi.

Cô ấy ngước mắt nhìn bức tường đối diện. Cô gái ở phía đó ăn mặc rất gọn gàng, mái tóc dài được tết lại, vắt sang một bên. Mặc dù cô gái ngồi trên thang, quay lưng về phía họ nhưng thân hình uyển chuyển ấy vẫn hoàn toàn nổi bật.

"Là vị pháp sư đó à?" Cô ấy mỉm cười nhìn Lục Đông Thâm rồi lắc lắc ly rượu trong tay.

“Gọi là pháp sư thì cũng không hẳn.” Lục Đông Thâm nhẹ nhàng giải thích: “Chẳng qua là phương pháp trị bệnh cứu người có hơi đặc biệt một chút thôi”.

“Cô ta đang làm gì vậy?”

“Nhỡ đâu trong bức Giang sơn đồ đó có ma thật thì sao, ai biết chứ.” Lục Đông Thâm cười, nhân lúc nhấp rượu lại liếc nhanh về phía đối diện.

Anh kiểm soát ánh nhìn của mình rất tốt, giống như đã nhìn lại giống như tùy ý. Nhưng giác quan thứ sáu nói cho Thai Tử Tân biết, anh đang quan sát cô gái kia chăm chú.

“Chuyện có bị trúng tà hay không thật ra cả anh và em đều hiểu rõ trong lòng. Mặc dù em không thể tìm ra nguyên nhân cho tình trạng hiện tại của bố mình nhưng em cũng không cho rằng cô ta có phương pháp cao minh gì.” Thai Tử Tân khẽ nhíu mày: “Nghe nói, bố em đã mấy ngày rồi không được ăn uống tử tế, cô ta chỉ để ông uống nước mật ong và một vài thứ bát nháo chi xiên gì đó, đây là phương pháp trị bệnh ư?”.

Lục Đông Thâm thấy cô ấy không vui bèn trả lời: “Nếu cô ấy đã tự tin đầy mình như thế, chi bằng cứ để cho cô ấy thử xem sao”.

“Chuyện này quá hoang đường rồi.” Thai Tử Tân thấy anh bênh vực như vậy lại càng khó chịu hơn: “Ban nãy em đã đi thăm bố, ông gầy rộc hẳn đi, cô ta chỉ đang giả thần giả quỷ thôi”.

“Vậy em có cách nào khác không?” Lục Đông Thâm hỏi ngược lại.

Thai Tử Tân á khẩu.

Đúng là không còn cách nào khác, bởi vì trước đó cô ấy cũng từng nghe nói khách sạn Skyline đã mời không ít bác sỹ tới, thậm chí bác sỹ riêng

của nhà họ Thai cũng đã được điều động nhưng đều không có hiệu quả gì.

“Nhưng cũng chỉ còn một đêm cuối cùng, đợi thêm xem sao.” Lục Đông Thâm nói một câu.

Thai Tử Tân siết chặt ly rượu, vừa định lên tiếng thì chợt nghe thấy Lục Đông Thâm nói trước: “Đợi anh một chút”, rồi đứng dậy.

Bên này, Tưởng Ly đang cố gắng dịch chuyển vị trí.

Các nhân viên đặt chiếc thang ở giữa bức Giang sơn đồ rồi bỏ đi cả. Tưởng Ly ngồi lên thang rồi mới cảm thấy tầm nhìn bị bó hẹp, lại lười nhảy xuống điều chỉnh nên cứ thế chống hai tay lên bức tranh rồi xích từng chút một ra sau.

Bên dưới thang có bánh lăn, Tưởng Ly dùng sức có hơi nhiều làm chiếc thang trượt đi khá xa. Người cô lảo đảo, đang định tru lên thì một bàn tay đã vững vàng đỡ lấy thang.

Tưởng Ly cúi xuống nhìn, mặt mày lập tức hớn hở: “Hi, gian thương!”.

Lục Đông Thâm không biết nói sao đành cười khẽ rồi từ từ đẩy lại chiếc thang về phía bức tranh. Anh nói: “Cô chú ý an toàn một chút”.

“Sao anh lại ở đây? Sợ tôi làm hỏng bức Giang sơn đồ của anh hả?” Tưởng Ly nói với tốc độ rất nhanh rồi cô quay đầu lại nhìn, bỗng thấy có một người đẹp ở phía xa đang nhìn về phía này, ánh mắt có chút không thiện chí, lập tức hiểu ra: “À… À… À…”.

“À cái gì mà à.” Lục Đông Thâm tay vẫn giữ thang, ngẩng đầu lên nhìn cô: “Cô xuống đi, trông nguy hiểm quá”.

“Chỉ cần đặt đúng vị trí là ok. Ai dà, anh cứ mặc kệ tôi. Anh đang hẹn hò cơ mà, không sợ con gái nhà người ta hiểu lầm à.” Tưởng Ly vừa nói vừa khoát khoát tay với anh.

Lục Đông Thâm nhìn thấy cô đeo một chiếc ba lô sau lưng, chẳng biết bên trong lại đựng dụng cụ gì để nghiên cứu Giang sơn đồ. Anh cũng hiểu cô là người chưa đạt được mục đích là chưa chịu thôi nên đành kệ.

Nhưng anh vừa đi được nửa chừng thì Tưởng Ly kêu “ấy” một tiếng. Anh quay đầu nhìn thấy cô đang vẫy tay với mình. Anh lại quay về phía cô.

“Anh Lục, cảm phiền anh giúp tôi đẩy thang một xíu nha.” Tưởng Ly cười tươi như bông hoa, rồi chỉ tay vào phía bên trái bức Giang sơn đồ: “Anh đẩy tới đó đi”.

Bình thường Lục Đông Thâm cũng là người dễ gần, anh không khó chịu gì, cứ thế đẩy tới chỗ cô chỉ.

Thai Tử Tân chỉ ngồi tại chỗ chờ đợi. Thấy anh đã quay về, cô ấy đưa cho anh một tờ khăn ướt: “Bình thường toàn là anh chỉ đạo người khác, làm gì tới lượt người khác sai khiến anh chứ. Gọi đại một nhân viên nào đó qua làm là được rồi”.

Lục Đông Thâm đón lấy, lau sạch tay: “Tiện tay thôi mà”.

“Ai không biết còn tưởng hai người có quan hệ gì đấy.” Thai Tử Tân nói vu vơ một câu nhưng ngữ khí cũng hơi chua.

Lục Đông Thâm đặt tờ giấy ướt xuống và nói: “Cô ấy dù sao cũng là con gái, mấy lời như vậy để người ngoài nghe được không hay đâu”.

Thai Tử Tân ngước nhìn khuôn mặt lạnh của anh, không tiếp tục chủ đề này nữa. Mặc dù địa vị của cô ấy hiện giờ trên thương trường đã đủ để nói chuyện với anh một cách ngang hàng nhưng chính thứ quyền uy không cần to tiếng đã toát ra của anh mới là thứ người ta không học được, và cũng là điều khiến cô ấy vừa yêu vừa hận.

"Nghe nói, anh đã giữ Trần Du ở bên cạnh mình." Đây mới là vấn đề cô ấy quan tâm nhất.

Lục Đông Thâm không hề giấu giếm: "Phải, bây giờ cô ấy là nhà điều chế hương hàng đầu của Skyline".

Thai Tử Tân hơi sửng sốt, nhìn anh: "Tiếp sau đây, có phải anh định để cô ta thay thế Quý Phi?".

"Quý Phi là nhà tạo hương được Lục Môn mời về với mức lương cao ngất ngưởng. Trần Du chỉ là một nhà điều chế hương, năng lực chưa đủ, vẫn chưa thể tới tổng bộ nhậm chức. Đương nhiên, không loại trừ khả năng anh sẽ sắp xếp cho cô ấy theo Quý Phi học hỏi." Lục Đông Thâm nói.

Thai Tử Tân nhìn anh rất lâu, cuối cùng lắc đầu cười khổ: "Ba năm trước, cô ta chẳng là gì cả".

"Ba năm trước có thể ngồi vào vị trí nhà điều chế hương hàng đầu của Skyline, chứng tỏ cô ấy có năng lực." Lục Đông Thâm cất giọng nhạt nhòa.

Thai Tử Tân nhìn anh chằm chằm: "Là vì cô ta có thực lực hay anh đã cho cô ta cơ hội? Anh dồn tâm huyết vào cô ta suốt ba năm trời. Nếu không có anh, đến tư cách bước chân vào Skyline cô ta cũng không đủ, nói chi tới việc thoắt cái đã trở thành nhà điều chế hương." Dứt lời, Thai Tử Tân ngửa cổ uống cạn ly rượu, ngữ khí trầm xuống: "Lục Đông Thâm, anh

không thể thiên vị như vậy được, anh không thể để một cô gái bình thường xuất hiện khiến em…”.

Cô ấy đang cố gắng tìm từ thích hợp để hình dung. Thật ra khả năng biểu đạt bằng tiếng Trung của cô đã rất khá rồi. Tuy rằng nhà họ Thai tập trung mạnh vào thị trường Trung Quốc nhưng cô ấy lại sinh sống ở nước ngoài một thời gian dài, nói tiếng Trung đôi khi vẫn có những ngữ điệu và cách nhấn nhá chữ không được chuẩn như người bản xứ, ngoài ra không còn vấn đề nào khác.

Cuối cùng cô ấy cũng tìm ra cụm từ thích hợp đấy nhé, bèn bổ sung thêm: “Mất hết thể diện”.

Quan hệ giữa hai nhà Lục Thai vô cùng đặc biệt, bởi vì có những chuỗi kinh doanh có sự trùng khớp, thế nên có sự trùng hợp cũng là hết sức bình thường. Nhưng quan hệ giữa họ thực sự nảy lửa phải là ba năm về trước. Năm ấy, Lục Đông Thâm từ chối chuyện liên hôn giữa hai gia đình Lục Thai ngay trước mặt tất cả mọi người, công khai chống đối lại trưởng bối nhà họ Lục, cắt đứt suy nghĩ liên kết đầu tư và hợp tác giữa hai gia đình.

Chỉ vì Lục Môn đã làm một việc khiến Lục Đông Thâm cực kỳ phẫn nộ…

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 20: Niềm Vui Là Gì?

Từ trước tới nay, hai nhà Thai Lục vẫn luôn có ý muốn kết làm thông gia, hơn nữa Thai Tử Tân còn là đàn em cùng trường với Lục Đông Thâm, đã quen nhau từ trước nên lại càng dành cho anh nhiều tình cảm. Nhưng cho tới một ngày cô bắt gặp Lục Đông Thâm và một cô gái khác thân thiết với nhau. Cô gái kia cười tươi như hoa khoác cánh tay anh, dịu dàng ngoan ngoãn, ngay lúc đó cô đã có dự cảm chẳng lành.

Bố cô là người trọng nam khinh nữ, dĩ nhiên rất muốn có được một chàng rể giỏi giang như Lục Đông Thâm. Mà khi đó dường như Lục Đông Thâm cũng không có ý kiến gì đối với chuyện liên hôn giữa hai gia đình. Có điều mỗi lần gặp mặt anh, cô đều cảm thấy nụ cười của anh có phần gượng gạo. Phải đến ngày tổ chức lễ đính hôn, khách khứa vô cùng đông đúc, tất cả mọi người đều tới làm chứng cho việc cô sắp trở thành vị hôn thê của anh, thì cũng chính vào ngày đó, anh biết tin Lục Môn đã bắt cóc cô gái đó, vì chuyện này anh đã "một phen nổi giận vì hồng nhan*".

☕Trích từ bài thơ "Viên Viên khúc" của nhà thơ Ngô Vĩ Nghiệp.

Anh xé nát tất cả những nhượng bộ và nhẫn nhịn của mình đối với Lục Môn, mạnh mẽ đứng dậy chưa từng thấy. Cô hoang mang bất an, nói với anh rằng:Cô gái tầm thường tới không thể tầm thường hơn đó không xứng với anh, không xứng với Lục Môn.

Anh đã dằn mạnh từng câu từng chữ đáp lại cô rằng:Anh sẽ khiến cô ấy xứng với mình. Sau đó anh lại nhìn chằm chằm vào Lục Chấn Dương và

cảnh cáo:Từ nay về sau, chuyện của con bất kỳ ai cũng không có tư cách nhúng tay vào.

Điều may mắn là cô không phải trở thành trò cười cho dư luận. Dù là Lục Môn hay nhà họ Thai thì đều có khả năng bịt kín mọi tin tức. Chỉ có điều cô là người cao ngạo kiêu hãnh, trong một phút phẫn nộ đã sang Pháp.

Suốt ba năm trời, cô đã được nghe rất nhiều luồng thông tin liên quan tới Lục Đông Thâm. Ví dụ như ở Lục Môn anh đã thận trọng tính toán từng bước như thế nào, rồi lại như anh đã từ từ nuốt gọn các sản nghiệp khác ra sao, hơn tất cả là việc cô gái tên Trần Du đó, nghe nói bên cạnh anh vẫn luôn có cô ta.

Khi nói những lời này, Thai Tử Tân có phần xúc động, nhưng Lục Đông Thâm vẫn bình thản từ đầu tới cuối. Đợi cô nói xong, anh mới nói một câu: "Anh xin lỗi".

"Anh có yêu cô ta không?" Thai Tử Tân bất thình lình hỏi một câu.

Lục Đông Thâm nhìn cô, không nói gì.

"Em không thích Trần Du, không phải vì gia cảnh của cô ta tầm thường, là vì em cảm thấy con người cô ta không đơn giản như vẻ bề ngoài." Thai Tử Tân nhìn anh không chớp mắt: "Nhưng anh thích gì ở cô ta đây? Hay cô ta chỉ là cái cớ để anh chống đối lại Lục Môn? Có biết vì sao năm xưa em không sống chết bám riết lấy anh không? Em không muốn dồn ép anh vì em muốn được nhìn thấy anh ngày nào cũng vui vẻ".

Lục Đông Thâm từ tốn đặt ly rượu của cô sang một bên, thấp giọng nói: "Tử Tân, em say rồi".

Thai Tử Tân đè chặt ly rượu, dáng vẻ dường như có ý đối kháng với anh. Lục Đông Thâm thấy vậy đành thở dài rồi buông tay, mặc kệ cô.

Một lúc sau anh mới nói một câu: “Em là con gái mà sinh ra trong gia đình họ Thai còn không được làm những điều mình muốn thì anh sinh ra ở Lục Môn, có thể được hận, được đấu, nhưng không thể được vui vẻ. Một người đàn ông giống như anh từ lâu đã không biết thế nào là vui vẻ rồi”.

Thai Tử Tân cười, một nụ cười đắng chát vô cùng. Câu nói của Lục Đông Thâm đã chạm tới tận đáy lòng cô. Ai ai cũng nói sinh ra trong gia đình giàu sang sẽ vinh quang hiển hách lắm. Nhưng còn những cô đơn tịch mịch đằng sau những rực rỡ ấy thì sao?

Cô lại rót thêm ly rượu nữa rồi ngửa cổ uống cạn.

Khi tiếp tục nhìn anh, cô đã không còn mang cảm xúc của một cô thiếu nữ nữa: “Chiếc bánh gato Thương Lăng này nhà họ Thai bọn em cũng có ý muốn ăn. Lục Đông Thâm, liệu anh có chịu nhường một quân cờ vì em là con gái không?”.

Lục Đông Thâm khẽ cười: “Trên chiến trường không còn cha con, trên thương trường không phân nam nữ”.

“Được, em hiểu rồi.” Thai Tử Tân thích nhất chính là thái độ không phân thân sơ này của anh: “Vậy thì phải tự dựa vào bản lĩnh của mình thôi”.

“Đúng vậy.”

Chuông điện thoại vang lên, là di động của Thai Tử Tân. Mà chiếc của Lục Đông Thâm cũng kêu lên đúng lúc. Người gọi là Cảnh Ninh, giọng cô ấy trầm nhưng gấp gáp, anh nghe xong nghiêm mặt lại.

Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, đầu kia của Thai Tử Tân cũng đã ngắt máy. Sắc mặt cô rất lạnh lùng, cô nhìn Lục Đông Thâm và nói: “Lục tổng, nếu bố tôi có mệnh hệ gì, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô ta đâu”.

“Cô ta” mà Thai Tử Tân muốn nói chính là Tưởng Ly.

Bởi vì chẳng hiểu nguyên do vì sao, Thai Quốc Cường bỗng dưng ngất xỉu.

🐾🐾🐾

Sự việc xảy ra quá bất ngờ.

Theo lời kể của Tưởng Tiểu Thiên, Thai Quốc Cường ngất xỉu khi đang nói chuyện với hai anh em Thai Nghiệp Dương và Thai Nghiệp Phàm. Vì đã được Tưởng Ly dặn dò thế nên cậu không dám rời khỏi Thai Quốc Cường nửa bước. Vì chuyện này, Thai Nghiệp Phàm còn nổi nóng với cậu, chỉ trích rằng một người ngoài mà dám nghe trộm cuộc nói chuyện giữa bố con họ là điều không thể chấp nhận được.

Tưởng Tiểu Thiên lúc đó rất cứng họng. Cậu cãi lại Thai Nghiệp Phàm và nói:Tôi đứng công khai nghe gia đình các người nói chuyện, thế nên không phải là kiểu “nghe trộm” mà anh nói.

Cứ như vậy, có lẽ vì có cậu đứng ì ở đó nên ba bố con họ cũng không đề cập tới những việc hệ trọng, chỉ hàn huyên hỏi thăm sức khỏe thường ngày, thế nên không thể tồn tại khả năng Thai Quốc Cường ngất xỉu vì sốc tâm lý.

Trong khoảng thời gian đó, Thai Quốc Cường chỉ ăn một quả táo do chính tay Thai Tử Tân gọt cho ông ta. Nhưng quả táo này cũng chỉ được ăn sau khi đích thân Tưởng Ly cho phép, vì vậy nó cũng không thể nào là nguyên nhân của việc ngất xỉu.

Thai Quốc Cường bị đưa vào bệnh viện nhưng sau khi các bác sỹ chẩn đoán cũng chưa rút ra được kết luận gì. Các chỉ số sức khỏe hoàn toàn bình

thường nhưng ông ta thì cứ nằm im đó, không có phản ứng gì, chẳng khác nào một người thực vật.

Theo lời căn dặn của Lục Đông Thâm, Cảnh Ninh tiến hành phong tỏa mọi tin tức của báo chí, một chút phong thanh cũng không để lộ ra ngoài.

Tưởng Ly là người vội vã tới bệnh viện cuối cùng. Trước đó cô đã kiểm tra rất kỹ căn phòng của Thai Quốc Cường, gần như là tỉ mỉ và cẩn thận theo kiểu trải thảm.

Thai Nghiệp Phàm nổi cơn thịnh nộ. Vừa thấy Tưởng Ly lộ diện, anh ta đã lao ngay tới trước mặt cô: "Cô đã cho bố tôi dùng thứ gì?".

Ngữ khí không hề thiện chí, thái độ vô cùng bất hảo. Tưởng Ly không hơi đâu để tâm tới loại người này. Cô đi thẳng vào phòng chăm sóc đặc biệt ICU.

"Cô như vậy là có ý gì?" Thai Nghiệp Phàm thấy thế càng nổi khùng lên, giật cánh tay cô lại: "Cô nói rõ ràng cho tôi nghe!".

"Này này này, làm cái gì đấy?" Tưởng Tiểu Thiên đi theo sau không chịu được nữa, chỉ vào tay anh ta: "Bỏ tay ra!".

"Mày tuổi gì mà dám lớn tiếng với tao hả!" Thai Nghiệp Phàm đẩy Tưởng Tiểu Thiên ra.

Cơn giận của Tưởng Tiểu Thiên cũng bùng lên. Cậu không nói không rằng định lao lên, nhưng Tưởng Ly đã chặn lại. Cô nhìn về phía Thai Nghiệp Phàm, ngữ khí lạnh nhạt: "Tôi phải vào phòng chăm sóc đặc biệt xem bố anh như thế nào".

"Xem ông ấy đã chết chưa chứ gì?" Anh ta nghiến răng ken két.

“Anh ăn nói kiểu gì thế hả? Tưởng gia của chúng tôi…”

“Tưởng Tiểu Thiên!” Tưởng Ly hạ giọng quát cậu.

Tưởng Tiểu Thiên phẫn nộ trợn mắt nhìn Thai Nghiệp Phàm, nhưng vẫn phải ngoan ngoãn im miệng.

Bên kia, Thai Nghiệp Dương tiến lên. So với sự kích động của Thai Nghiệp Phàm, anh ta trông bình tĩnh và chín chắn hơn nhưng biểu cảm không vui cũng đã hiện cả lên khuôn mặt: “Cô Tưởng, ba ngày qua cô là người chịu trách nhiệm chăm sóc bố tôi. Bây giờ cô buộc phải cho chúng tôi một lời giải thích hợp lý”.

“Bây giờ, tôi không thể cho anh bất kỳ lời giải thích nào cả.” Tưởng Ly nhấn mạnh từng câu từng chữ, rồi quay đầu nhìn về phía Thai Nghiệp Phàm: “Còn nữa, bỏ cái tay của anh ra”.

Cô phát hiện ra một điều, mấy anh em nhà họ Thai, ngoại trừ Thai Nghiệp Phàm ra thì Thai Nghiệp Dương và Thai Tử Tân đều giống như Lục Đông Thâm, nói tiếng Trung rất tròn vành rõ chữ. Dĩ nhiên, cá nhân cô cảm thấy giọng nói và phát âm của Lục Đông Thâm nghe hay hơn. Vừa nhìn đã biết là ba người này từng được học tiếng Trung một cách quy chuẩn, thế nên khi họ nói tiếng Trung đa phần đều mang một cảm giác trịnh trọng.

Nhưng Thai Nghiệp Phàm thì khác, anh ta nói tiếng Trung trôi chảy vô cùng, hoàn toàn không nhận ra một chút ngữ điệu nào của người nước ngoài, nhất là khi anh ta mắng chửi ai. Kiểu người này không hiếm gặp ở nước ngoài, được gia đình chiều quá hóa hư, ngày ngày nghênh ngang đi lại trên phố người Hoa nên đã thành thạo không ít khẩu ngữ.

Sau khi tìm hiểu rõ tình hình từ phía viện trưởng, Lục Đông Thâm gọi điện thoại tới Bắc Kinh, yêu cầu Dương Viễn cử chuyên gia tới Thương Lăng chẩn trị. Vừa ra khỏi thang máy, từ xa anh đã nghe thấy tiếng chửi thề ầm ĩ của Thai Nghiệp Phàm.

"Khẩn trương sắp xếp chuyên gia hội chẩn." Anh vội vã dặn dò một câu rồi khẩn trương ngắt máy.

Bên này, Thai Nghiệp Phàm gào lên một tiếng như điên. Nguyên do là vì anh ta cứ giữ rịt cánh tay Tưởng Ly không buông, thái độ hống hách, ngữ khí tồi tệ. Cơn giận của Tưởng Ly cũng đã bùng lên. Sau khi cảnh cáo một lượt nhưng anh ta không buồn nghe, cô thẳng thừng bấu một nhát vào eo bàn tay* của anh ta, ngay sau đó anh ta buộc phải buông cánh tay đã ghìm giữ một lúc lâu kia ra.

☕Eo bàn tay: Khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ.

Tưởng Tiểu Thiên vốn dĩ đã đứng vò vò nắm đấm, thấy vậy càng sung sướng: "Đáng đời! Tôn chỉ của Tưởng gia chúng tôi là việc gì động thủ được thì khỏi cần động khẩu, dám có mắt không thấy Thái Sơn này!".

Câu nói ấy đã làm Thai Nghiệp Phàm điên hoàn toàn. Anh ta lao vào Tưởng Ly. Tưởng Ly đã sớm ngứa mắt anh ta, đang định tung một cú đấm thì ngay lúc đó đã có người kéo ngược cô ra sau.

Là Lục Đông Thâm.

Thân hình cao lớn che chặt cho cô, bàn tay anh vững vàng đón lấy cú đấm chuẩn bị hạ xuống của Thai Nghiệp Phàm. Anh cất giọng nhẹ mà trầm: "Cậu chủ Thai, đánh phụ nữ không hay lắm thì phải?".

~Hết chương 20~

*** Anh Đông, anh có thể thi thoảng nhớ về cái cô Trần Du ấy một tý cho chúng em có cảm giác đó là nữ phụ được hem, dù gì anh cũng từng yêu người ta cơ mà, ha~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 21: Tới Phòng Tìm Anh?

Ngón cái của anh chạm lên hình xăm con mắt trên cổ tay cô, hơi ấm truyền qua hình xăm ấy thấm vào da thịt, rồi lại như chảy tràn vào từng mạch máu, rồi lại từ mạch máu tràn vào tận trái tim.

"Lục Đông Thâm!" Thai Nghiệp Phàm vốn dĩ đang tức anh ách, sau khi nhìn thấy anh lại càng đỏ sọng mắt lên, anh ta ra sức kéo cú đấm mấy lần vẫn không thể giằng ra được như ý, lại càng hận đến nghiến răng kèn kẹt: "Anh tới đúng lúc lắm! Tôi không hiểu anh có âm mưu gì? Cố ý chơi nhà họ Thai chúng tôi phải không? Cùng lắm thì tranh giành lợi ích trên thương trường, nhà họ Thai chúng tôi đã giết bố mẹ anh hay hại chết anh hả? Trước kia thì hủy hôn ước hại nhà họ Thai không dám ngẩng đầu nhìn ai trong giới, bây giờ lại hại cả bố chúng tôi?".

Tưởng Ly đứng sau anh nghe rất rõ ràng. Cô thầm cảm thấy sửng sốt, không ngờ là vẫn nghe được một chuyện lá cải ầm ĩ đến vậy. Ngước mắt lên, cô chỉ nhìn thấy một bên gương mặt Lục Đông Thâm. Sắc mặt anh vẫn bình thản, không giận dữ không phẫn nộ, mang một vẻ lạnh lùng trái ngược hoàn toàn với Thai Nghiệp Phàm.

Cô lại cúi đầu, anh vẫn đang nắm tay cô, không dùng quá nhiều sức, nhưng cũng không cho phép cô giằng ra. Ngón cái của anh chạm lên hình xăm con mắt trên cổ tay cô, hơi ấm truyền qua hình xăm ấy thấm vào da thịt, rồi lại như chảy tràn vào từng mạch máu, rồi lại từ mạch máu tràn vào tận trái tim.

“Cậu chủ Thai, anh ăn nói tốt nhất nên biết chừng mực.” Lục Đông Thâm cất giọng trầm lạnh: “Trừ phi anh muốn nhà họ Lục trở mặt hẳn luôn”.

Thai Nghiệp Phàm vẫn còn định lý luận thêm, thì đúng lúc Thai Tử Tân gọi xong điện thoại, khẩn trương chạy đến, bắt gặp cảnh đó, cô ấy quát Thai Nghiệp Phàm. Thai Nghiệp Dương cũng không muốn mọi chuyện trở nên ầm ĩ, cũng vội vàng tiến tới giảng hòa.

“Lục tổng.” Thai Tử Tân nhìn về phía Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm cũng hướng ánh mắt về phía Thai Tử Tân, anh không nói gì, buông tay cô ra.

Xong một lúc ồn ào, Thai Nghiệp Phàm không chiếm được thế thượng phong dĩ nhiên phải ôm một bụng tức, nhưng anh ta cũng coi như quan tâm tới đại cục, không còn kêu gào nữa. Dẫu sao Lục Đông Thâm đã nói đến mức này, anh ta cũng không dám trở mặt với nhà họ Lục khi chưa được sự đồng ý của bố.

Thai Nghiệp Dương là con trai trưởng, thấy Lục Đông Thâm nể mặt Thai Tử Tân như vậy, trong lòng dĩ nhiên không thoải mái, vội vàng tìm một lối thoát cho mình: “Mọi người dĩ hòa vi quý, dĩ hòa vi quý”.

“Lục tổng, em thay mặt anh trai xin lỗi vì sự quá khích của anh ấy. Có điều, bố em không bệnh không họa bỗng nhiên ngất xỉu, em nghĩ chuyện này có lẽ cô Tưởng không thể tránh khỏi liên quan.” Thai Tử Tân bình tĩnh. Mặc dù cảnh tượng Lục Đông Thâm bảo vệ Tưởng Ly có khiến cô ấy gai mắt, nhất là động tác nắm tay Tưởng Ly của anh.

Bấy giờ Lục Đông Thâm mới buông tay Tưởng Ly ra, quay lại nhìn cô. Ánh mắt anh không phẫn nộ nhưng rất có uy quyền, không lạnh lùng

nhưng vẫn rất nghiêm nghị. Tưởng Ly không biết trong lòng anh đang nghĩ gì, cô nhìn thẳng vào mắt anh: "Nếu việc này do tôi gây ra, tôi sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm. Nhưng với một điều kiện, tôi cần phải được gặp Thai Quốc Cường".

Lòng dạ cô rối bời. Thai Quốc Cường xảy ra chuyện vào đêm quan trọng, cô vốn dĩ đã không tránh khỏi can dự, cộng thêm việc cô Thai Tử Tân kia dường như còn có tình cảm chưa dứt với Lục Đông Thâm, mà hiển nhiên anh cũng đã nể mặt Thai Tử Tân, nên e rằng hành động có ý bảo vệ ban nãy sẽ bị vùi dập khi đứng trước lợi ích mất thôi. Vì vậy, việc cô phải làm bây giờ là chỉ có thể dựa vào chính mình để giải oan cho mình.

Lục Đông Thâm nhìn cô rất lâu rồi lên tiếng: "Cô vào trong đi".

Hòn đá tảng trong lòng Tưởng Ly như rơi xuống. Cho cô cơ hội thì dễ giải quyết rồi. Mà vào lúc này, sợ rằng chỉ còn mình Lục Đông Thâm có lòng tin với cô nữa thôi. Tuy rằng cô phải thừa nhận, tình huống nằm ngoài dự liệu này quả thực đã mang đến cho anh một phiền phức lớn.

Thai Nghiệp Phàm giương mắt nhìn Tưởng Ly đi vào phòng ICU, giận đến phồng mang trợn má: "Lục Đông Thâm, anh…".

"Ai buộc chuông phải là người cởi chuông." Thai Tử Tân lạnh lùng ngắt lời Thai Nghiệp Phàm, rồi quay sang nhìn Lục Đông Thâm: "Chỉ có điều, hy vọng Lục tổng sẽ không nhìn nhầm người".

Lục Đông Thâm không đáp lại, anh chỉ nhìn về phía cửa phòng ICU, trầm mặc.

🐾🐾🐾

Tưởng Ly đi vào đó khá lâu.

Trong khoảng thời gian này, Tưởng Tiểu Thiên tâm trạng phức tạp vô cùng. Tròn nửa tiếng đồng hồ, khoảnh khắc cậu chưa bao giờ lo lắng đến thế.

Ở trong lòng cậu, Tưởng Ly là người toàn tài, dù gặp căn bệnh đáng ngờ, khó khăn đến đâu, nhìn thấy hay không nhìn thấy, chị ấy cũng đều có thể đối phó dễ dàng. Vậy mà hôm nay, có chút khác thường.

Nhìn sắc mặt u ám của đám người nhà họ Thai hay vẻ mặt tuy bề ngoài bình thản nhưng thực chất là trầm ổn uy nghiêm của Lục Đông Thâm, Tưởng Tiểu Thiên luôn có một linh cảm. Có lẽ đây chỉ là một sự khởi đầu, tiếp theo đây tất cả mọi chuyện đều sẽ thay đổi.

Ví dụ như cuộc sống bình yên này, hay như số phận giữa những người bọn họ.

Nhất là, vận mệnh của Tưởng Ly.

Nửa tiếng sau, Tưởng Ly đi ra khỏi phòng ICU, ngay sau đó cô đưa ra một yêu cầu, cô cần quay trở lại khách sạn.

Ngọn lửa giận dữ khó khăn lắm mới đè xuống được của Thai Nghiệp Phàm lại bùng lên. Anh ta nghi ngờ cô giả thần giả quỷ để kéo dài thời gian. Tuy rằng Thai Nghiệp Dương không quá giận dữ, nhưng rõ ràng cũng không tín nhiệm cô. So với hai người anh, Thai Tử Tân là người bình tĩnh nhất, nhưng đối mặt với việc Tưởng Ly không giải thích gì, cô ấy cũng khó tránh khỏi lộ vẻ không vui.

Đối diện với thái độ hoài nghi của người nhà họ Thai, Tưởng Ly không để tâm quá nhiều, từ đầu tới cuối cô chỉ nhìn Lục Đông Thâm, đợi sự cho phép của anh.

Lục Đông Thâm nhìn cô, suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Cô đã có hướng nghi ngờ chưa?”.

“Vẫn chưa.” Tưởng Ly thành thật trả lời: “Nhưng nếu Thai Quốc Cường ngất xỉu tại khách sạn thì nguyên nhân chỉ có thể tìm tại đó. Có lẽ trước đó tôi đã bỏ sót điều gì”.

Ở bên cạnh, Tưởng Tiểu Thiên nghe xong câu này, mồ hôi lạnh sau lưng chảy cả ra ngoài. Ngay cả một “con tép” như cậu còn nhận ra được tính nghiêm trọng của sự việc, huống hồ đám người nhà họ Thai đang nhìn cô như hổ đói rình mồi, chỉ muốn giết cô ngay lập tức? Gia của em ơi, nói năng có thể đừng thẳng thắn như vậy được không? Chị cứ nói vài lời quanh co chừa đường lui cho mình cũng được mà.

Lục Đông Thâm im lặng giây lát, sau đó anh rút di động gọi cho Cảnh Ninh, lệnh cho cô ấy lập tức tới bệnh viện trông chừng. Dặn dò xong, anh nói với Tưởng Ly: “Đi thôi, tôi đưa cô về”.

Tưởng Ly gật đầu.

“Lục tổng.” Thai Tử Tân gọi giật Lục Đông Thâm lại, nhưng cũng chỉ dừng ở tiếng gọi ấy mà không nói gì thêm.

Lục Đông Thâm hiểu suy nghĩ của cô ấy, anh hạ giọng nói một câu: “Liên quan tới chuyện của bác trai, anh nhất định sẽ có một câu trả lời khiến em hài lòng”.

🐾🐾🐾

Với tư cách là người khách quan nhất, Tưởng Tiểu Thiên một lần nữa bị Tưởng Ly “tra khảo”.

Xe đi bao lâu, Tưởng Ly hỏi cậu đúng từng ấy thời gian, như chỉ muốn chi tiết hóa từng giây từng phút cô không có mặt trong phòng Thai Quốc Cường.

Lục Đông Thâm đích thân lái xe.

Anh đích thực phải làm tài xế một lần, dọc đường đa phần anh chỉ im lặng, không tham gia nói bất kỳ câu nào.

Sau khi về tới gian phòng khách sạn, Tưởng Tiểu Thiên vẫn lặp đi lặp lại không ngừng: "Thật sự là không có gì mà, những gì cần kể em kể hết rồi, ngoại trừ quả táo đó, Thai Quốc Cường ăn gì, dùng gì đều giống y như hai hôm trước".

Nếu nhìn qua thì có vẻ như vấn đề nằm ở quả táo, nhưng Tưởng Ly rất chắc chắn rằng nó không có vấn đề gì. Tuy rằng ba ngày nay cô không để Thai Quốc Cường ăn món gì của khách sạn nhưng ăn táo thì vẫn được.

Chuông di động của Lục Đông Thâm cứ kêu không ngừng, dọc đường anh đã nhận không ít cuộc gọi rồi, có việc công, có việc của Thai Quốc Cường, đủ các loại việc chồng chất.

Anh không ở lại quá lâu trong phòng Thai Quốc Cường, vì chuông điện thoại lại kêu. Lần này anh không vội nhận máy ngay, nói với Tưởng Ly: "Có kết quả thì tới phòng tìm tôi".

Dứt lời, anh nhận điện thoại rồi rời đi ngay.

Ngoài cửa sổ là bầu trời đen xầm xì, trăng đêm nay không sáng, đã bị mây mù che khuất, những tòa nhà phía xa xa cũng đen thui lại thành một mảng.

Sau khi chắc chắn đã đóng kín cửa lại, Tưởng Tiểu Thiên mới nhìn giờ hiển thị trên di động rồi đi lạch bạch tới trước, nhìn Tưởng Ly chằm chằm: "12 giờ đêm rồi, lại đòi tới phòng tìm anh ta?".

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 22: Một Khi Thiếu Nghiêm Túc Thì Hoàn Toàn Không Đứng Đắn

Còn ai vào đây nữa, dĩ nhiên là người yêu của cậu, Trần Du rồi.

Tưởng Ly tảng lờ khuôn mặt đang vô cùng hóng hớt của cậu, chỉ nói: "Em lặp lại lần nữa tình hình trong phòng từ lúc chị rời khỏi đây đi".

"Dạ?" Tưởng Tiểu Thiên đau khổ xị mặt xuống: "Vẫn phải kể lại lần nữa ạ? Gia ơi, còn kể nữa chắc em nôn luôn cả bữa tối hôm qua ra mất".

"Em có nôn cả máu của nửa đời trước ra cũng phải kể." Tưởng Ly vừa nói vừa đi kiểm tra từng căn phòng một: "Nhất là vào lúc này Thai Quốc Cường tuyệt đối không thể gặp chuyện gì được, ảnh hưởng tới chị thì không có vấn đề gì nhưng một khi làm Đàm gia bị kéo xuống nước thì rắc rối đấy".

Tưởng Tiểu Thiên đi theo phía sau cô, nghe xong câu này chợt giật mình: "Đàm gia cũng sẽ gặp rắc rối ạ?".

Tưởng Ly đứng trước cửa sổ, sắc mặt nặng nề: "Đúng thế, mà rắc rối của Đàm gia mới là nghiêm trọng".

Tất cả đang diễn ra hết sức thuận lợi. Cô đã trị xong bệnh cho Thai Quốc Cường với thân phận một "thầy phép", chỉ cần đợi trời sáng, đám phóng viên mà Đàm Diệu Minh sắp xếp từ trước sẽ mặc sức truyền thông, phóng đại. Tuy rằng không thể nói một cách trắng trợn việc này do thần

linh mà ra, nhưng người dân cả thành phố Thương Lăng sẽ đều tin rằng Thai Quốc Cường đích xác đã trúng tà.

Vậy thì sẽ xác thực được việc khách sạn Skyline chắn đường đi xuống Quỷ môn quan của vong linh, ảnh hướng tới vận thế của Thương Lăng. Tuy rằng cái cớ này rất mất mặt, mà cũng có thể sẽ trở thành trò cười giữa một xã hội văn minh, nhưng chỉ cần là vấn đề mà người dân quan tâm là được. Có lúc, những lời gièm pha tưởng chừng vô hại, chỉ giống như vài con kiến đốt vào một con voi, không đau không ngứa. Nhưng nếu có cả đàn kiến ập đến thì sao?

Skyline chính là con voi khổng lồ ấy.

Và cách tạo dư luận mới lạ của cô và Đàm Diệu Minh nhằm châm ngòi cho những lời đồn đại chính là đàn kiến kia.

Vậy mà nhân tính không bằng trời tính, sao Thai Quốc Cường lại ngất xỉu đúng vào đêm cuối cùng cơ chứ?

Nếu ông ta tỉnh lại thì mọi chuyện còn dễ giải quyết, nhưng ông ta cứ nằm đờ đẫn trong bệnh viện như người thực vật mới là phiền. Cô không sợ danh dự của mình bị tổn hại, chỉ lo vì việc này mà Đàm Diệu Minh chịu liên lụy. Một khi Thai Quốc Cường gặp chuyện, coi như họ đã đồng thời đắc tội với cả nhà họ Thai và nhà họ Lục.

Tưởng Tiểu Thiên không dám bỡn cợt nữa, vội vàng kể lại từ đầu chí cuối mọi chuyện xảy ra hôm nay. Nhưng nói đi nói lại mãi vẫn chỉ có từng ấy việc, cậu cảm thấy mọi việc đã không thể chi tiết hơn được nữa rồi.

“Chậu cây này là thế nào?” Lúc đi tới phòng tập gym, Tưởng Ly đột nhiên hỏi.

Tưởng Tiểu Thiên không hiểu ý của cô, cậu đi tới trước kiểm tra một lượt rồi hỏi: “Cây này có vấn đề gì ạ? Mấy hôm nay nó vẫn được bày ở đây ạ”.

Là một chậu thông dại màu đỏ của Trung Quốc đã có tuổi, cao khoảng một mét rưỡi, được trồng vào một chậu cây màu trắng có in logo của khách sạn. Trên các chạc cây đã đậu không ít quả thông đỏ, vừa có tính thẩm mỹ, vừa có giá trị bảo tồn.

Tưởng Ly không nói không rằng, lập tức giơ tay ngắt một nhánh cây xuống, đưa lên mũi ngửi.

Tưởng Tiểu Thiên hốt hoảng kêu lên: “Gia ơi, nghe nói loài thông đỏ này đắt lắm!”.

Tưởng Ly không quan tâm nó đắt hay rẻ, nghe xong cô hỏi: “Hôm nay những ai đã động vào nó?”.

Tưởng Tiểu Thiên ù ù cạc cạc, nhíu mày nhớ lại: “Thai Quốc Cường cũng không có động vào nó ạ…”.

“Ngoài Thai Quốc Cường ra.”

“Ngoài Thai Quốc Cường ra…” Tưởng Tiểu Thiên nghĩ một hồi, bỗng nhiên “A” lên một tiếng: “Em nhớ ra rồi, là quản gia của phòng tổng thống. Anh ta dẫn theo một nhân viên khác chuyển chậu cây đi, cũng chỉ tầm nửa tiếng sau là lại chuyển về”.

🐾🐾🐾

“Ý của cô là vấn đề nằm trên cây thông đỏ?” Lục Đông Thâm ngồi trên sofa, nhíu mày hỏi.

Tưởng Ly chỉnh lại: “Nói chính xác hơn là, vấn đề nằm ở loại thuốc trừ sâu. Tôi đã xác nhận từ phía quản gia rồi. Chập tối hôm nay đúng là cây thông đỏ trong phòng Thai Quốc Cường đã được phun trừ sâu, sau đó thì xảy ra chuyện ngất xỉu”.

Đã qua một giờ sáng, cô mới gõ cửa phòng 3601.

Lục Đông Thâm đích thân mở cửa cho cô.

Ban đầu Tưởng Ly cũng không có cảm giác gì khác biệt, trong đầu chỉ toàn là hưng phấn và kích động sau khi phát hiện được manh mối. Phải tới khi cánh cửa phòng im lìm lặng lẽ khép lại sau lưng, cô mới bắt đầu thấy là lạ.

Trong phòng không hề có quản gia.

Điều đó có nghĩa là nửa đêm nửa hôm, trong cả căn phòng rộng lớn này chỉ có mình anh và cô.

Kết cấu căn phòng này cũng khá giống phòng cô, nhưng ngăn nắp đến mức biến thái, kể cả những thứ như tua rua cũng được thu vén lại hết. Tất cả đồ dùng của anh đều được xếp có trật tự, ngay cả cốc uống nước trên mặt bàn cũng quay đúng về một hướng.

Quản gia phòng tổng thống dù có chi tiết đến mấy cũng chưa đến mức này. Có lẽ là sở thích cá nhân của Lục Đông Thâm.

Chỉ cần là nơi có liên quan tới cuộc sống của người đàn ông, dù là nhà hay khách sạn cũng sẽ ít nhiều tiết lộ một vài thói quen riêng tư. Có riêng tư là sẽ nhuốm thêm màu mờ ám.

Anh vẫn mặc sơ mi như lúc trở về. Tưởng Ly ngồi ở phía đối diện cũng ngửi thấy thoảng thoảng mùi thuốc khử trùng của bệnh viện hòa trộn với

mùi gỗ trên người anh, tạo cảm giác lành lạnh.

Chắc vì công việc quá nhiều, anh còn chưa kịp thay ra.

Tách trà đỏ được pha vừa tới, uống sớm một ngụm sẽ bỏng lưỡi mà muộn một giây sẽ đắng chát. Lục Đông Thâm này căn chỉnh thời gian rất sát sao. Tưởng Ly không biết là vì anh khẳng định cô sẽ tới tìm hay đang ngồi trong phòng đợi cô tới cầu xin.

Cô nói xong nguyên nhân nghi ngờ, thời gian còn lại chỉ nghiên cứu xem Lục Đông Thâm liệu có chấp nhận lời giải thích của mình không.

Anh ngồi xuống sofa đối diện. Ánh đèn trong phòng không quá sáng, chỉ vừa đủ để đẽo gọt lại đường nét trên gương mặt anh, khiến nó càng thêm góc cạnh. Tưởng Ly chợt nhớ lại khuôn mặt lo lắng của Tưởng Tiểu Thiên ban nãy khi giữ cô:Gia à, muộn vậy rồi chị còn định lên tầng thật sao? Hay là để em đi cùng chị, dù sao đây cũng không phải địa bàn của chúng ta. Chị xinh đẹp thế này, lỡ cái người họ Lục đó nổi thú tính rồi giở trò với chị thì phải làm sao?

Rồi cô lại nhìn người đối diện. Anh ăn mặc tao nhã phong độ, làm gì có bóng dáng của một người dễ nổi "thú tính" cơ chứ?

Tưởng Ly cứ cố ngồi tưởng tượng dáng vẻ của kiểu đàn ông này khi buông thả, hoang dã, kích tình… Vô dụng, không thể tưởng tượng nổi.

"Nếu là vấn đề của thuốc trừ sâu, vậy thì sao chỉ có mình Thai Quốc Cường?" Lục Đông Thâm nhấp một ngụm trà, sau khi đặt tách trà xuống mới bình tĩnh nói.

Tưởng Ly hiểu ý của anh, lý do của cô vào tai ai cũng trở nên rất kỳ lạ. Giống như cô đang đổ thừa cho khách sạn vậy. Biểu hiện của Lục Đông Thâm cũng đã coi là có nội hàm lắm rồi.

“Nếu tôi không nhầm thì loại thuốc mà khách sạn Skyline sử dụng không phải loại có thể mua rộng rãi trên thị trường. Thành phần gồm có đại bi (hay còn gọi là từ bi xanh), tràm lá dài và một loại thực vật tên là Khiết Xa, mùi hương nhẹ nhàng thoang thoảng rất giống hoa lan. Một số ít người sẽ dị ứng với mùi hương này.”

Lục Đông Thâm yên lặng lắng nghe.

Tưởng Ly hơi đổ người về phía trước: “Mặc dù nghe có hơi vô lý nhưng nếu muốn chứng minh những lời tôi nói có phải là thật hay không, anh cứ cho kiểm tra thuốc trừ sâu là biết”.

Lục Đông Thâm nhìn cô, ánh mắt như đong đầy suy nghĩ.

“Anh phải tin tôi.” Tưởng Ly có phần sốt ruột.

Có lẽ vì nhìn ra sự chân thành trong ánh mắt cô, Lục Đông Thâm bèn ấn điện thoại gọi cho quản gia.

Quản gia phục vụ 24/24 của phòng tổng thống luôn trong trạng thái tinh thần tốt nhất. Sau khi nghe Lục Đông Thâm hỏi xong, quản gia trả lời: “Dạ vâng, tất cả các loại thuốc diệt sâu bọ trong khách sạn đều không mua tràn lan bên ngoài, đều do tổng bộ sắp xếp thống nhất. Bởi vì trong khách sạn có khá nhiều loài cây lạ, các loại thuốc trừ sâu trên thị trường đều có thành phần làm tổn hại tới hoa cỏ. Còn về thành phần của thuốc trừ sâu… Lục tổng, tôi là người ngoài ngành, chuyện này có lẽ chỉ có thể hỏi tư vấn từ phía nhà điều hương hoặc điều chế của tập đoàn thôi ạ”.

“Ai phụ trách việc pha chế?” Lục Đông Thâm hỏi.

Quản gia tỏ ý không biết rõ. Anh ta chẳng qua cũng chỉ là người đi làm thuê, chuyện của tầng lớp quản lý hoàn toàn không nắm được. Lục Đông

Thâm cho người đó đi, rồi lại gọi thêm một cuộc điện thoại cho Dương Viễn.

Tin tức về chuyện của Thai Quốc Cường không được lan ra ngoài nên Dương Viễn vẫn chưa biết gì về tính nghiêm trọng của sự việc. Anh ấy còn đang uể oải trong cơn buồn ngủ: "Còn ai vào đây nữa, dĩ nhiên là người yêu của cậu, Trần Du rồi. Bây giờ toàn bộ không gian hít thở của các khách sạn thuộc hệ thống Skyline đều do cô ấy phụ trách, thế nên mấy thứ có mùi ở Skyline Thương Lăng dĩ nhiên cũng qua tay cô ấy cả. Nhà điều chế hương nổi tiếng cơ mà, lại còn có quan hệ ấy với cậu, dĩ nhiên là tôi phải mời cô ấy về kiểm định rồi. Sao hả, lại nhớ cô ấy rồi hay là…".

Lục Đông Thâm chẳng nói chẳng rằng đã thẳng thừng cúp máy, cắt ngay mấy lời lảm nhảm của Dương Viễn. Nhưng vì là máy bàn lại bật loa ngoài để tiện cho Tưởng Ly nghe toàn bộ câu chuyện, nên từng câu từng chữ Dương Viễn nói cũng đã lọt hết vào tai cô.

Lục Đông Thâm nâng tách trà lên, rất lâu sau mới hắng giọng nói: "Đó là Phó tổng giám đốc của Skyline, Dương Viễn, lúc nghiêm túc thì rất nghiêm túc, một khi thiếu nghiêm túc thì hoàn toàn không đứng đắn".

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 23: Thời Gian Bảy Ngày Có Nghĩa Là Gì?

Làm người yêu của anh chắc cũng nhạt nhẽo lắm…

Thế tức là, anh đang muốn giải thích với cô chuyện gì đó sao? Tưởng Ly hơi ngơ ngẩn, nhất thời vẫn chưa hiểu ý tứ của anh.

Tiếp sau đó, hai người im lặng phải đến gần nửa phút, bầu không khí có phần kỳ lạ.

"Vậy thì…" Tưởng Ly chỉ mải nghĩ đến việc chính, cô nhìn đồng hồ: "Hay là anh Lục gọi cho người yêu anh một cuộc để hỏi thử xem? Nếu như việc này do cô ấy phụ trách thì chắc chắn là cô ấy sẽ nắm rõ thành phần thuốc trừ sâu, mặc dù giờ này có nói cũng hơi muộn rồi".

Cô không khỏi lẩm bẩm trong lòng. Lúc trước thì có hôn ước với cô Thai Tử Tân, bây giờ lại thêm một cô người yêu họ Trần gì đó. Người đàn ông trước mặt trông thì tưởng lạnh lùng như gió, không ngờ cũng thuộc dạng "bước qua cả bụi hoa". Nhưng mà kể cũng phải, kiểu đàn ông như anh, bên cạnh không thể thiếu phụ nữ được.

Lục Đông Thâm cứ im lặng nhìn cô mãi như thế.

Nhìn đến độ Tưởng Ly nổi da gà khắp người: "Việc đang gấp mà anh Lục… Người yêu anh ngủ ít đi một lúc chắc không sao đâu".

Lục Đông Thâm khẽ thở dài một tiếng rất khó nghe thấy: "Thôi được". Anh lên tiếng, có vẻ đang cười, nhưng đằng sau nụ cười lại như cất giấu sự

khó xử.

Anh bèn ấn một dãy số, lần này là dùng di động.

Đầu kia nhận máy rất nhanh, việc này khiến Tưởng Ly khá bất ngờ. Căn phòng quá yên tĩnh, đến nỗi dù đối phương gọi di động, cô vẫn loáng thoáng nghe thấy tiếng mừng rỡ, bất ngờ của một cô gái: "Đông Thâm?".

Giọng nói êm ái rất dễ nghe, không cần nhìn cũng biết đó là một cô gái nhẹ nhàng thục nữ.

Lục Đông Thâm đứng dậy, đi tới một chỗ khác, tiếng anh hỏi mơ hồ vọng lại: "Sao vẫn còn chưa ngủ?".

Tưởng Ly chết mê chết mệt vì chất giọng này. Giọng Lục Đông Thâm thuộc tông trầm, bình thường cô nghe đã thấy say say lỗ tai, không ngờ khi nói chuyện với người yêu chất giọng lại càng dịu dàng, động lòng.

Cô lẩm nhẩm tính thời gian, nghĩ bụng: Người yêu đêm hôm gọi điện thoại kiểu gì thì kiểu cũng phải nói chuyện khoảng nửa tiếng. Ai ngờ cô đang chậm rãi thưởng thức tách trà, Lục Đông Thâm đã quay trở lại.

Trước sau chưa đầy năm phút.

"Đã trò chuyện xong rồi hả?" Cô bất ngờ.

"Trò chuyện?" Lục Đông Thâm có vẻ bất mãn với cách dùng từ của cô: "Tôi chỉ hỏi một chút về thành phần thôi mà, cần nhiều thời gian lắm sao? Chính cô nói là việc đang gấp đấy".

"Á? À…" Tưởng Ly lẩm bẩm: "Làm người yêu của anh chắc cũng nhạt nhẽo lắm".

Giọng cô rất thấp nhưng vẫn bị Lục Đông Thâm nghe thấy.

Anh cười: “Cô đã bao giờ làm người yêu của tôi đâu, làm sao biết làm người yêu của tôi sẽ nhạt nhẽo chứ?”.

Câu này nói ra thì bình thường, nghe vào lại thấy mờ ám, khiến trái tim Tưởng Ly đột ngột chao đảo như bị ai túm lấy rồi ném lên cao vậy. Chẳng hiểu sao, má cô bỗng hơi nóng.

“À thế… người yêu anh bảo sao?”

Lục Đông Thâm rót trà cho cô: “Cô ấy tên là Trần Du”.

“Vâng, vậy Trần Du nói sao?” Tưởng Ly lườm anh: Tên là gì mà chẳng là người yêu anh?

Nhưng cô Trần Du đó cũng lợi hại đấy. Có lẽ cô ấy chưa lớn tuổi lắm. Kiểu người thành đạt như Lục Đông Thâm, mắt lúc nào chả dán vào mấy em trẻ trung xinh gái. Vậy mà cô ấy đã có được thành tích này, quả là giỏi.

Việc xử lý không gian hít thở cũng là một phạm trù công việc của một nhà điều chế hương. Sự thực chứng minh, mùi hương liên quan tới ký ức của con người. Một không gian kín, dù là trung tâm thương mại hay khách sạn, nếu mang một mùi hương đặc trưng của riêng mình sẽ càng khiến khách hàng ghi nhớ dài lâu. Càng là những trung tâm thương mại, những nhà hàng hay khách sạn rộng lớn thì lại càng mang một mùi hương đặc trưng của riêng mình. Mùi hương có tính chất quảng bá quan trọng không kém gì một thương hiệu.

Có những loại mùi cực kỳ nhạt nhòa, thậm chí khách hàng hoàn toàn không ngửi thấy, nhưng chỉ cần họ đứng trong không gian đó, họ sẽ cảm thấy vui vẻ, ấm áp, lần sau sẽ có hy vọng quay lại. Đây chính là cảnh giới cao nhất trong việc điều chế hương.

“Thành phần thuốc trừ sâu đúng như lời cô miêu tả, bên trong có Khiết Xa, đại bi và tràm lá dài.” Lục Đông Thâm trở về việc chính: “Có điều, làm sao cô dám chắc trong đó có thành phần khiến Thai Quốc Cường bị dị ứng?”.

“Trong thành phần chủ yếu của Đại bi tổng cộng có 5 loại chất, còn trong Tràm lá dài có 39 loại. Hai loài thực vật này từ lá đến thân đều có thể chiết xuất lấy hương, hoặc sau khi chiết xuất đều có hiệu quả xua đuổi côn trùng và chống thối rữa. Đại bi và Tràm lá dài vì còn có giá trị làm thuốc và giảm đau nên được rất nhiều điều chế hương và các bác sỹ chữa bệnh bằng liệu pháp mùi hương xem trọng, kể cả là trong Đông y. Chúng được sử dụng rộng rãi, cấy trồng cũng phổ biến, tính ôn hòa nên gần như sẽ không có ai có phản ứng với hai loại thực vật này, duy chỉ có Khiết Xa.” Tưởng Ly hơi ngừng lại.

Lục Đông Thâm ngước mắt nhìn cô: “Khiết Xa rất đặc biệt ư?”.

“Đúng vậy.” Tưởng Ly thành thật trình bày: “Thực tế là, Khiết Xa là một loại thực vật cực kỳ hiếm gặp, đa phần xuất hiện trong sách cổ. Đừng nói là người dân, ngay cả nhiều người chuyên nghiên cứu về thực vật học cũng chưa chắc có cơ hội được nhìn thấy, hoặc có khi nhìn thấy cũng không biết nó là cây gì. Mùi của nó rất nhạt, lá vàng, nở hoa trắng, mùi hương chủ yếu tới từ loài hoa trắng này. Hoa và gân lá sau khi phơi khô sẽ được chưng cất để lấy mùi hương. Nếu phong kín trong hũ bùn vài tháng rồi lấy ra, làm thành hương đan*, thì mùi thơm thanh nhẹ còn có thể duy trì được hơn một tuần. Loại nước chưng cất ra từ nó có tác dụng trừ sâu cao nhất”.

🍸Viên có mùi hương.

“Thế nên chỉ vì nó hiếm gặp, cô mới nghi ngờ chính nó dẫn đến dị ứng?”

“Tôi chỉ còn cách dùng phương pháp loại trừ.” Tưởng Ly nói: “Thành phần của Đại bi và Tràm lá dài đều nằm trong phạm vi mà mọi người đều chấp nhận được, dù có dị ứng cũng không rơi vào tình trạng như Thai Quốc Cường”.

Lục Đông Thâm dựa cơ thể cao lớn vào ghế, nhìn cô: “Tôi cần chứng cứ sát thực”.

“Tôi biết tôi nói thế này cũng chỉ là nói suông.” Tưởng Ly hít sâu một hơi: “Thật ra muốn kiểm tra rõ ràng việc này không khó. Một là phải kiểm tra tiền sử bệnh dị ứng của Thai Quốc Cường. Hai là tôi biết một thứ khắc chế được độc tính của Khiết Xa, nếu dùng xong mà ông ấy tỉnh lại thì hoàn toàn có thể chứng minh ông ấy dị ứng thuốc trừ sâu dẫn đến ngất xỉu”.

“Nói một cách khác, Thai Quốc Cường vẫn phải làm đối tượng thử nghiệm.” Lục Đông Thâm nói trúng vấn đề.

Tưởng Ly tỏ rõ thái độ: “Đây là cách duy nhất cho đến thời điểm hiện tại. Tôi biết các anh có năng lực mời một vài chuyên gia tới chẩn đoán, nhưng họ sẽ không gọi ông ấy dậy được đâu”.

Lục Đông Thâm gác tay lên tay vịn sofa, gõ gõ ngón tay vài cái rồi hỏi: “Cô muốn tôi làm gì?”.

“Hãy cho tôi thời gian.”

“Bao lâu?”

“Bảy ngày.”

Lục Đông Thâm nghe xong, khuôn mặt nhuốm chút nghiêm nghị. Anh nhìn cô rất lâu sau mới đổ người, cánh tay đặt trên đùi, hai bàn tay đan vào nhau: “Tưởng Ly”.

Trái tim cô chợt run lên.

Từ khi quen biết tới giờ, anh luôn lịch sự gọi cô là "cô Tưởng", chưa bao giờ gọi cả họ lẫn tên cô như vậy. Mà cả thành phố Thương Lăng này, người dám làm vậy với cô cũng chỉ có mình Đàm Diệu Minh.

"Cô muốn tôi cho cô thời gian bảy ngày, cô có biết, thời gian bảy ngày có ý nghĩa gì không?" Ánh mắt Lục Đông Thâm thâm trầm, mạnh mẽ.

Tưởng Ly bình tĩnh ung dung: "Có nghĩa rằng danh dự của khách sạn sẽ bị hủy hoại bất cứ lúc nào. Anh em nhà họ Thai khí thế dữ dằn, Thai Quốc Cường ngày nào còn chưa tỉnh, Skyline sẽ gặp nguy cơ niềm tin ngày ấy. Còn anh Lục, anh rất có thể sẽ mất quyền chủ động trong lần khủng hoảng niềm tin này".

Lục Đông Thâm tiện tay lần tìm một điếu thuốc trong bao, rồi đứng dậy đi tới trước cửa sổ. Anh châm thuốc, rít một hơi, trên cửa sổ lập tức sáng lên như vừa có đóa hoa nào bung nở.

Anh chăm chú nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, còn Tưởng Ly thì chăm chú nhìn theo bóng lưng anh. Dưới bầu trời đêm, bóng lưng ấy thẳng tắp, cao lớn khác thường. Chỉ có điều, sự trầm mặc của anh khiến lòng cô thấp thỏm không yên…

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 24: Nữ Lừa Đảo Bụng Dạ Nham Hiểm

Bảy ngày, Tưởng Ly, cô nói xem, tôi có nên tin cô hay không?

Rất lâu sau, Lục Đông Thâm mới lên tiếng: "Năm 26 tuổi, tôi đã trù bị suốt nhiều tháng trời, dự định sẽ tiến hành cưỡng chế thu mua một công ty văn hóa giải trí. Đúng đêm trước khi thu mua, ông chủ tịch của công ty đó mải mê chìm đắm trong vòng tay gái đẹp, vui quên đường về. Ngày hôm sau khi bay về công ty, ông ta mới phát hiện Hội đồng quản trị đã đổi chủ".

Lục Đông Thâm quay người lại, đi về phía cô, vòng qua sau lưng cô, chống hai tay xuống lưng ghế sofa bên cạnh cô. Anh đổ người xuống, hơi nghiêng mặt, bờ môi mỏng ghé sát vào tai cô: "Chỉ sau một đêm thôi mà giang sơn ông ta vất vả dựng xây đã bị tôi nuốt trọn. Bảy ngày, Tưởng Ly, cô nói xem, tôi có nên tin cô hay không?".

Hơi thở của anh quá gần, vừa lạnh vừa ấm, còn xen lẫn mùi thuốc lá thoang thoảng, rót vào tai cô, quấn quýt bên cạnh hơi thở của cô. Cô ngồi thẳng lưng, liếc mắt vẫn có thể nhìn thấy bàn tay lớn đang kẹp điếu thuốc của anh, cứ thế đặt bên cạnh, một tư thế đủ khiến người ta liên tưởng xa xôi.

"Bảy ngày là thời gian để tôi tìm nguyên liệu." Cô hiểu ý tứ trong những lời anh nói. Thương trường như chiến trường, thêm một giây hay một phút cũng đều có thể thay đổi trong chớp mắt. Anh cho cô thời gian cũng có nghĩa phải chống đỡ tất cả mọi nguy hiểm. "Bây giờ anh chỉ có thể tin tưởng tôi, không còn sự lựa chọn nào khác."

Lục Đông Thâm giơ tay ra, xoay mặt cô lại, nắm chặt lấy cằm cô: “Cô đang sợ tôi tìm Đàm Diệu Minh kiếm chuyện”.

Ngữ khí vô cùng khẳng định như đã nói trúng tim đen của cô.

Chính là bàn tay đang cầm thuốc lá. Đầu của nó rất gần khuôn mặt cô, gần tới nỗi cô chỉ cần hơi nghiêng đi một chút là có thể bị chọc một lỗ như tổ ong trên mặt. Động tác này, vừa nguy hiểm lại vừa mê hoặc.

“Phải.” Tưởng Ly không muốn vòng vo với anh. Anh tai thính mắt tinh, muốn giấu giếm cũng khó: “Nếu tôi không chứng minh được tôi vô tội thì mọi tội lỗi trong chuyện của Thai Quốc Cường sẽ rơi xuống đầu tôi. Tới lúc đó, cho dù anh đại nhân đại lượng không truy cứu thì anh em nhà họ Thai cũng sẽ quyết không bỏ qua. Đàm Diệu Minh sẽ không giương mắt nhìn tôi gặp nạn, thế nên anh ấy sẽ gặp chuyện”.

Cô cảm giác được ngón tay anh dùng sức mạnh hơn một chút, bóp đến nỗi cằm cô hơi đau.

Lát sau, Lục Đông Thâm buông tay, đứng thẳng lên, đè bàn tay lên bả vai cô, buông lời có ý cảnh cáo: “Thế nên, cô muốn tôi tin cô cũng được thôi, hãy khai báo sự thật về các người trước đi”.

Anh trở lại, ngồi xuống sofa, nhìn cô có vẻ rất thong dong.

Tưởng Ly vô thức nâng cao cảnh giác trong lòng. Một dự cảm không lành cứ thế nảy sinh sau câu nói tiếp theo của Lục Đông Thâm.

Anh nói: “Không có lời nhắc nhở của hòa thượng nào cả, tất cả mọi chuyện đều do các người giở trò, đúng không?”.

Thương Lăng là địa bàn của Đàm Diệu Minh, bao nhiêu năm qua, anh ta phải vượt bằng mọi chông gai mới có được địa vị như bây giờ. Tập đoàn

Skyline mạnh mẽ xen vào đã bật một ngọn đèn đỏ rực rỡ cho lợi ích của Đàm Diệu Minh. Thế là, đủ các loại âm mưu ùn ùn kéo tới. Thậm chí dưới sức ảnh hưởng của Đàm Diệu Minh, có một dạo quan hệ giữa Skyline Thương Lăng và chính quyền còn rất căng thẳng. Có thể thấy, thế lực của anh ta tại thành phố này không hề nhỏ.

Chính quyền địa phương có lòng muốn lập thành tích khi còn đương nhiệm, có thể thu hút vốn đầu tư nước ngoài dĩ nhiên là một chuyện tốt. Nhưng nếu tất cả người dân địa phương đều phản đối thì đây chắc chắn phải là một dự án tệ hại. Thế nên, ngay khi Skyline may mắn được tiếp tục thúc đẩy tiến độ công trình, Đàm Diệu Minh đã đánh vào suy nghĩ của người dân.

Truyền thuyết về cầu Cửu Tử của Thương Lăng là sự thật, đây là quy định mà tất cả người dân Thương Lăng đều biết và tuân thủ. Đà Trúc tự cũng thực sự tồn tại, nghe nói trong chùa đích thực có một vị cao tăng tên Thích Chân. Nhưng qua điều tra của Lục Đông Thâm sau này, vị cao tăng Thích Chân kia chưa bao giờ xuống núi cả, càng không hề đến địa điểm xây khách sạn để nói rằng nơi này chắn cửa Quỷ môn quan. Thế nên hoàn toàn không có cái gọi là lời nhắc nhở.

Việc đồn thổi bức Giang sơn đồ trong Skyline Thương Lăng có ma khiến cho một vị khách trong khách sạn trúng tà là việc xảy ra sau khi Lục Đông Thâm vừa tiếp quản việc kinh doanh của tập đoàn Skyline tại thị trường Trung Quốc không lâu. Liên quan đến tình hình của Thương Lăng, trước đó người phụ trách bên này đã từng báo cáo lên tổng bộ tập đoàn Skyline, chủ yếu nhấn mạnh việc Đàm Diệu Minh là miếng xương khó gặm nhường nào, gây ra trở ngại lớn đến đâu. Bây giờ, Thai Quốc Cường vừa gặp chuyện đã bị đồn thổi, lan truyền khắp mọi nơi, lại dễ dàng phát hiện được Tưởng Ly trong CCTV, rõ ràng Đàm Diệu Minh đã chuẩn bị sẵn tất cả.

“Lợi dụng lòng tin của người dân, đánh vào khách sạn rồi sau đó lại lấy thân phận một phù thủy tới trị bệnh, chẳng qua là muốn xác thực lời đồn về chuyện Thai Quốc Cường trúng tà.” Lục Đông Thâm rướn người gạt tàn thuốc, nhìn cô như cười như không: “Nếu tôi suy tính không sai thì có lẽ các bài báo ngày mai đều đã bị các người mua hết. Tiêu đề đặt thế nào vậy? Nói tôi nghe xem, tôi làm tham mưu cho”.

Ngữ khí của anh nhẹ nhàng như mây gió nhưng từng câu từng chữ lại như lưỡi dao rạch tất cả những suy tính lúc trước của cô và Đàm Diệu Minh ra. Lưỡi dao lướt qua không để lại dấu vết nhưng vẫn khiến người ta nhìn thấy dòng máu tươi đầm đìa chảy.

Cảm giác này chưa bao giờ tồi tệ như thế, giống như bị bắt lột trần bắt đứng trước đám đông, mọi chuyện riêng tư đều bị bại lộ trước mặt người ta. Tuy rằng Tưởng Ly đã sớm biết rõ Lục Đông Thâm chưa bao giờ là một con dê ngoan hiền. Trong cuộc chiến này, kiểu gì anh cũng phải lật ngược tình thế một lần, nhưng cảm giác bị người ta té tát vạch trần này vẫn khiến cả người cô rệu rã bất lực.

“Chắc là bản thân phòng quan hệ của Skyline cũng đã sớm chuẩn bị bài báo cho ngày mai rồi.” Đã đến nước này, có che giấu thêm cũng chẳng còn ý nghĩa gì. Tưởng Ly thẳng thừng thừa nhận: “Thật ra cả anh và tôi đều biết rõ mục đích của nhau. Tôi muốn lợi dụng anh để chứng thực khách sạn có ma, không thể giữ lại. Còn anh muốn lợi dụng tôi để tuyên bố pháp sư đã trừ tà thành công, tiền đồ của khách sạn vô cùng rộng mở. Chẳng qua chúng ta chỉ đua xem ai nhanh chân hơn ai mà thôi”.

Đây là một cuộc chiến ngấm ngầm nhưng quá rõ ràng, thế nên cả hai ắt hẳn đều đã đọc thấu suy nghĩ trong lòng nhau.

“Nhưng, chuyện Thai Quốc Cường hôn mê đúng là nằm ngoài dự liệu của tôi.” Tưởng Ly lại bổ sung thêm một câu.

Khói thuốc vấn vít trên từng ngón tay Lục Đông Thâm, lúc có lúc không, giống như nụ cười bên khóe mắt anh vậy: "Làm sao tôi biết được đó không phải là một âm mưu khác của cô?".

"Anh không biết được ư? Cũng giống như việc anh đoán ra tôi phải chữa thành công cho Thai Quốc Cường thì mới có thể định tội cho khách sạn này vậy." Tưởng Ly không vòng vèo che giấu, ngữ khí cũng có phần kích động.

Lục Đông Thâm ngắm cô qua làn khói trắng. Khuôn mặt cô đẹp một cách tinh tế, màu lông màu đậm nhạt vừa phải, vừa đủ để tôn lên khuôn mặt trắng trẻo to bằng bàn tay đó của cô. Cô chỉ cần khẽ nhíu mày là lại mang một dáng vẻ phong tình khác.

Có những cô gái sở hữu khuôn mặt xinh đẹp, lại có những cô gái không chỉ xinh đẹp mà còn có một trái tim nhanh nhẹn, hoạt bát. Tưởng Ly là mẫu thứ hai, thế nên cô không đơn giản, càng không thể coi thường.

"Chuyện Thai Quốc Cường trúng tà rốt cuộc là thế nào?"

Tưởng Ly nghe ra ngữ khí của anh không phải là nghi ngờ, càng không phải xin chỉ giáo, mà là chất vấn, hơn nữa còn là kiểu đứng cao cao tại thượng nhìn xuống mà hỏi. Bình thường, người nào dám ăn nói với cô như vậy, cô đã giơ chân đá thẳng, còn bồi thêm một câu: "Đ.m!", nhưng trong tình thế này, cô không được quyền ương bướng sinh sự.

Ngày nào chưa chứng minh được việc Thai Quốc Cường ngất xỉu không liên quan đến cô thì cô và Đàm Diệu Minh còn không được yên ngày đó. Mặc dù người ta nói "Đất có thổ công, sông có hà bá", nhưng Lục Đông Thâm đằng sau lại là cả một tập đoàn nước ngoài. Hai bên mà giằng co đánh nhau thật, chẳng ai có lợi.

“Trên núi Thiên Chu ở Thương Lăng có một loài cây dây leo gọi là Hương mê, mùa xuân hạ lá cây um tùm không có gì đặc biệt, nhưng mùa thu đông khi lá ngả vàng sẽ có độc tính. Lấy mùi hương tỏa ra từ chất độc của gân lá có thể khiến đồng tử rời rạc, tinh thần hoảng loạn và sinh ra ảo giác, nhưng độc tính và khả năng tấn công chưa lớn bằng loài cây Atropa belladonna (cà độc dược) nên chưa đến mức mất mạng.” Tưởng Ly kể lại đầu đuôi câu chuyện: “Dịch hương lấy ra từ gân lá của Hương mê rất yếu, người thường không ngửi thấy, nhưng ưu thế vượt trội hơn cà độc dược là hương thơm giữ được lâu. Vì vậy, trên giá trang trí bên dưới Giang sơn đồ đã bị tôi tẩm Hương mê, chỉ cần khi mùi hương phát tán có người dừng chân ở đó lâu hơn bình thường là sẽ trúng chiêu. Vừa hay lúc đó Thai Quốc Cường lại có hứng thú với Giang sơn đồ. Thế nên coi như ông ta đen đủi. Nội dung ảo giác mà Hương mê gây ra là có thể dẫn dắt, đây cũng là lý do vì sao ông ta luôn nhấn mạnh việc trong Giang sơn đồ có ma. Ông ta nghe nhiều thì sẽ càng tin tưởng và cảm giác thấy mình thực sự gặp ma”.

“Cỏ gây ảo giác?” Lục Đông Thâm nhìn cô với vẻ nực cười: “Cô đúng là nữ lừa đảo bụng dạ thâm hiểm”.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 25: Câu Hỏi Cuối Cùng

Chỉ có tôi mới tìm được thôi, người khác không tìm thay được, hơn nữa không ai được đi theo hết

Nghe xong, Tưởng Ly sốt sắng, lập tức thanh minh cho danh dự của mình: "Tôi biết anh đang nghĩ gì, anh cho rằng rất nhiều người ở Thương Lăng tới tìm tôi khám bệnh đều là do tôi cố tình hại họ từ trước ư? Tôi chưa bao giờ lấy mùi hương ra để làm hại ai. Khi họ tới tìm tôi, trong người họ đang thật sự có bệnh tật".

Nhưng việc chiết xuất mùi hương hay chữa bệnh bằng mùi hương dẫu sao cũng là vấn đề thuộc lĩnh vực chuyên ngành, cô cũng không thể nào giải thích tỉ mỉ với tất cả những bệnh nhân tìm tới cô, cô không có nhiều sức đến thế mà đối phương cũng không thể hiểu hết được, thế nên chi bằng cứ dùng túi thơm đại diện. Trong thành cổ, đa số mọi người cũng chỉ đau đầu cảm sốt, nếu là bệnh nghiêm trọng đã được đưa thẳng tới bệnh viện rồi. Vì thế, túi thơm của cô cũng chỉ là những liệu pháp mùi hương thông thường.

Đây vẫn là chủ ý của Đàm Diệu Minh. Sử dụng túi thơm sẽ khiến người dân không nảy sinh nghi ngờ.

"Phải, cô chỉ từng dùng mùi hương để hại tôi thôi." Lục Đông Thâm nửa đùa nửa thật.

Tưởng Ly hắng giọng một cách thiếu tự nhiên. Cô dẫu gì cũng là một cô gái biết tiến biết lùi. Sự thật đúng là lần đầu gặp mặt, cô đã lợi dụng mùi hương để hại anh.

"Mùi hương tương sinh tương khắc, làm sao cô biết nên dùng mùi gì cho ai và vào lúc nào?" Đây là việc Lục Đông Thâm không thể hiểu.

Tưởng Ly không giấu gì anh: "Mùi hương trên cơ thể con người giống như một chiếc máy dự báo, bất cứ lúc nào cũng có thể phản ánh bệnh tật, dù là bệnh tật về tâm lý thì cuối cùng cũng sẽ chuyển hóa thành bệnh tật về sinh lý và thể hiện ra ngoài bằng mùi hương mà thôi." Nói tới đây, cô khịt khịt mũi: "Có trách thì trách tôi có cái mũi quá nhạy cảm, có thể ngửi được những mùi mà người bình thường không ngửi được, thế nên dễ dàng phán đoán ra một người có mắc bệnh hay không, mắc bệnh gì và nên sử dụng loại mùi nào để tiến hành trị liệu".

Giống như Tang Ni lúc trước uống trộm rượu tế đông, mặc dù đã qua một đêm nhưng men rượu trong cơ thể vẫn còn ngấm vào da thịt và tỏa ra trong hơi thở. Có những người không nhạy cảm với chất men cuối, nhưng Tang Ni lại thuốc nhóm người nhạy cảm. Mà trước cửa "Thần tiên ẩm" quanh năm lưu lại mùi hương, Tang Ni có phản ứng là chuyện rất bình thường.

Túi thơm sử dụng cho Tang Ni được tạo thành từ ổi, hợp hoan và hương thảo, kết hợp với loại gỗ kỳ hòe cô lấy về từ núi Thiên Chu. Những loại hoa cỏ này đều có tác dụng chống dị ứng, giải rượu, bảo vệ gan, thanh lọc máu, khi thông qua phổi tràn vào cơ thể lại càng có hiệu quả cao hơn. Những túi thơm kiểu này cô làm không ít, đều được giữ kín trong chiếc trống da dê được nhỏ sáp nến cố định. Người trong thành cổ thích uống rượu, thế nên túi thơm giải rượu càng trở nên quan trọng.

Nhưng trong túi thơm cô dành cho Tưởng Tiểu Thiên thì chỉ có cát không. Thằng bé đâu có bệnh tật gì, chỉ là cô muốn cảnh cáo nó mà thôi.

Việc để Tang Ni quỳ tới hoàng hôn cũng là một việc làm có suy nghĩ. Con trai dương khí thịnh. Khi đứng ở nơi có ánh sáng sẽ càng thanh lọc được tốt những bụi bặm trong cơ thể, đây cũng là một phương pháp trị liệu. Ngược lại Tưởng Tiểu Thiên thì có hơi đen đủi một chút, cùng lắm chỉ là bầu bạn cùng.

Lục Đông Thâm nghe xong những lời này, bèn nói một câu nghe có vẻ ngợi khen: "Tưởng Ly, cô lợi hại lắm, dùng tài năng ông trời cho mình để đối phó với tôi, cô cũng thật coi trọng tôi".

Cô bị những câu nói của anh sỉ nhục tới mức gần như muốn chửi bậy. Nhưng Tưởng Ly vẫn nhẫn nhịn, cúi gằm, không thèm nhìn anh.

Lục Đông Thâm thấy cô không còn vẻ ương bướng kiêu hãnh thường ngày mà cúi đầu, gò má còn hơi ửng hồng, chẳng hiểu sao vừa tức vừa buồn cười. Anh bỗng dưng cảm thấy tâm lý của mình có hơi kỳ quặc. Nếu là người khác rắp tâm hãm hại kiểu này, anh sẽ dồn đối phương vào đường sống không bằng chết.

"Mấy thứ giả ma giả quỷ trong phòng Thai Quốc Cường mấy phần là thật, mấy phần là giả?" Anh hơi nghiêm giọng.

Tưởng Ly rất thức thời, lập tức ngồi thẳng, ngẩng đầu lên: "Ba phần thật, bảy phần giả".

Thấy Lục Đông Thâm nhíu mày, cô lại giải thích ngay: "Hương mê tuy độc tính giữ lâu nhưng có khắc tinh của riêng mình, gọi là cây gỗ Mê túy, cũng là loài cây mà Hương mê thường xuyên sống tầm gửi. Mê túy phát triển vào mùa xuân hạ, ngủ vào mùa thu đông, khiến cho Hương mê cũng

vì vậy mà có độc theo mùa. Thế nên, túi thơm của Thai Quốc Cường bên trong có lá và hương của cây Mê túy. Mùi hương trong lò được hun lên chính là hương Đặc hà có tác dụng an thần và hương Đại bi có tác dụng tụ khói, được hái trước khi có tuyết mùa đông, gân lá được tách ra, phơi khô, làm nhuyễn thành bột hoặc đập dập để dùng. Đầu tiên cho Thai Quốc Cường uống nước mật ong là để thanh lọc đường ruột, sau đó lại uống nước lá Đại tang có tác dụng tạo cảm giác no bụng, có lợi cho việc làm ông ta tỉnh táo đầu óc".

Nói tới đây, cô khẽ thở dài: "Túi thơm không được dính nước là phòng trường hợp mùi hương tan biến, thường xuyên để trước ngực là tiện cho việc hô hấp. Trong trường hợp không nặng thì khoảng ba ngày là có thể giải quyết xong mọi chuyện. Đương nhiên, hai ngày đầu tiên khá quan trọng, Thai Quốc Cường không được ngửi bất kỳ mùi hương nào khác. Đây cũng là nguyên do tôi quát Tưởng Tiểu Thiên. Bắt Thai Quốc Cường chạy vòng quanh hồ là muốn ông ta tăng cường sự trao đổi chất. Đốt túi thơm đi chỉ vì không muốn tạo thêm rắc rối, còn lại… đều là giả".

Cái gì mà chu sa tiết gà, dây đỏ cột chuông đều là mấy trò che tai bịt mắt người khác.

Lục Đông Thâm vân vê điếu thuốc trên tay, dựa người vào ghế, cứ thế nhìn Tưởng Ly, ánh sáng trong đôi mắt anh khiến người ta không thể nắm bắt được.

Tưởng Ly thở hắt ra một hơi thở bí bách nơi lồng ngực rồi tiếp tục nhấn mạnh: "Có gì, biết gì tôi đã nói hết cả rồi".

"Cô còn sự lựa chọn nào khác không?" Lục Đông Thâm hỏi ngược lại.

Tưởng Ly im bặt.

Tách trà trước mặt đã nguội, Lục Đông Thâm lại đổ thêm nước nóng rồi hỏi: “Cho cô thời gian bảy ngày, cô định tìm nguyên liệu gì?”.

Tưởng Ly ngẫm nghĩ: “Vào Kỳ Thần, lên Phù Tiên”.

Lục Đông Thâm đang rót trà chợt khựng lại, hỏi lại cô có phần không chắc chắn: “Núi Kỳ Thần, hồ Phù Tiên?”.

“Phải.”

Anh để ấm trà sang một bên, có vẻ như đang suy nghĩ về câu nói của cô.

Tuy anh mới tới Thương Lăng chưa lâu, nhưng cũng hiểu biết kha khá về văn hóa và phong tục nơi đây. Hồ Phù Tiên dĩ nhiên không cần nói nhiều, bao năm qua xảy ra quá nhiều chuyện kỳ dị. Nghe nói dưới đó là cả một thành cổ đã ngàn năm tuổi, nhưng vị trí cụ thể thì không ai biết.

Diện tích rừng phủ xanh ở Thương Lăng thuộc top đầu trên cả nước, điều này bắt nguồn từ việc có nhiều mạch núi ngầm. Giống như núi Thiên Chu mà cô nói tới chính là đại biểu cho vô số ngọn núi, nhiều cây cỏ chim muông. Mà lễ tế Đông hàng năm của Thương Lăng cũng được tổ chức ở đó.

Trong số rất nhiều ngọn núi ấy, thần bí và kỳ quái nhất phải kể đến núi Kỳ Thần.

Có truyền thuyết kể rằng ngọn núi ấy mới là Côn Luân trongSơn Hải Kinh, nơi ngự trị của các vị thần thượng cổ. Dù làSơn hải kinhhayHoài nam tử thì cũng đều miêu tả rằng nơi ấy xuất hiện những loại thú và chim kỳ dị, những loài hoa cỏ hiếm có khó tìm, có vực sâu muôn trượng, có sườn núi chênh vênh, có khu rừng đi mãi không hết, có mỏ khoáng sản sâu

vô biên. Tất cả những miêu tả đó đều trùng khớp với thực tế của núi Kỳ Thần.

Không ai muốn tới nơi đó, vì núi cao vực sâu hiểm trở vượt qua cảnh giới thử thách của con người, cộng thêm khí hậu thay đổi thất thường, người bản địa kể lại mặt còn biến sắc.

Tưởng Ly nói một hồi miệng có hơi khô. Thấy anh để tách trà sang bên, cô rất tự giác tự rót cho mình rồi uống cạn: "Nếu Thai Quốc Cường dị ứng với Khiết xa thì tôi chỉ có thể thử dùng một loại phản hồn hương* trong ký sử ghi chép, trong số đó cần tìm một con thú nhỏ trên núi Kỳ Thần và một con cá trắng dưới hồ Phù Tiên".

🍸Một loại hương khi đốt lên có thể giúp ta thấy vong linh người đã khuất.

"Viết hết những nguyên liệu cô cần ra, tôi sẽ sai người đi tìm."

Tưởng Ly lắc đầu: "Chỉ có tôi mới tìm được thôi, người khác không tìm thay được, hơn nữa không ai được đi theo hết".

Lục Đông Thâm nhíu mày: "Không được".

Tưởng Ly bật cười: "Anh Lục, anh sợ tôi chạy hay đang quan tâm đến tôi vậy?" Không đợi anh trả lời, cô lại rót trà rồi uống ừng ực: "Nếu sợ tôi chạy thì anh cứ giữ Tiểu Thiên lại khách sạn, cùng lắm thì còn có Đàm gia làm con tin; Còn nếu anh lo cho tôi thì khỏi cần đi, một là bị tên gian thương như anh mong nhớ đêm ngày chẳng hay ho gì, hai là tôi võ công cao cường lên rừng xuống biển chẳng nề hà chỗ nào. Nếu có gặp thần thượng cổ thật tôi sẽ bắt sống nộp lại cho nhà nước, quá tốt".

Lục Đông Thâm từ đầu tới cuối không dãn đôi mày ra, hoàn toàn khác biệt với khuôn mặt hớn hở của cô. Anh nói: "Cô thật sự cho rằng cô bảo vệ

được Đàm Diệu Minh?”.

Ngữ khí nhẹ nhàng nhưng ẩn chứa một sát khí giữa những kẻ tranh giành nhau miếng lợi. Tưởng Ly dĩ nhiên hiểu ý của anh, cô tỏ thái độ kiên quyết: “Tôi phải cố gắng hết sức, không được cũng phải được”.

Lục Đông Thâm mím chặt môi lại, thái độ rất nghiêm nghị, một lúc sau mới lên tiếng: “Tôi hỏi cô một câu cuối cùng”.

Tưởng Ly bỗng dưng hơi căng thẳng.

Anh nhìn cô chằm chằm: “Cô rốt cuộc là ai?”.

Tưởng Ly sững người, đến khi đôi mắt chỉ còn lại một màu u ám, cô mới nhẹ nhàng trả lời: “Tưởng Ly, tôi là Tưởng Ly…”.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 26: Một Nỗi Sợ Hãi Như Sống Ngay Trong Cốt Tủy

Mùi hương nhạt mà nhẹ nhàng ấy trở thành một bàn tay ấm áp, cùng với động tác rít vào nhả ra như đang từ từ vỗ về sự bực bội và bất an của cô.

Dương Viễn làm việc rất gọn ghẽ, nhanh chóng, ngay hôm sau, các vị chuyên gia đã ngồi chuyên cơ khẩn trương có mặt tại bệnh viện trung tâm thành phố Thương Lăng. Đây đều là các chuyên gia tới từ các trung tâm điều trị uy tín tại các đô thị loại 1 như Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu, thậm chí còn có người là chuyên gia quốc tế.

Trong khoảng thời gian này, Thai Tử Tân cũng chuyển tình hình của Thai Quốc Cường sang Pháp, đồng thời tìm một số chuyên gia nước ngoài tiến hành hội chẩn từ xa.

Nhưng Tưởng Ly nói đại mà trúng.

Dù là chuyên gia Trung Quốc hay chuyên gia nước ngoài, sau khi xem xong tất cả báo cáo kiểm tra cũng như tình trạng lâm sàng của Thai Quốc Cường thì đều lần lượt lắc đầu, tỏ ý chưa bao giờ bắt gặp một hiện tượng như vậy.

Thứ gọi là "Phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí" chính là khi Thai Tử Tân đang sốt ruột như kiến bò chảo lửa, trên mạng bỗng nhiên bùng nổ tin tức Thai Quốc Cường đang ở tại khách sạn Skyline Thương Lăng đột ngột hôn mê bất tỉnh!

Tin tức ấy nhất thời như một quả ngư lôi chìm dưới mặt nước sâu, làm bùng nổ cả giới kinh doanh.

Vì trước đó, chuyện Thai Quốc Cường bị trúng tà liên tục được dìm xuống. Bên ngoài tuy có nghe đồn Skyline Thương Lăng có ma, nhưng những thông tin chi tiết bên trong thì không ai rõ ràng. Nên nguồn tin kia xuất hiện ngay lúc này đã khiến họ lật lại câu chuyện của Thai Quốc Cường từ đầu đến cuối, các tình tiết còn được đào bới sâu hơn showbiz, mức độ ầm ĩ nghĩ cũng đủ biết.

Tin tức bùng nổ quá đột ngột, khiến cả hai gia đình Thai, Lục đều không kịp trở tay. Khi họ bắt đầu đưa ra những biện pháp xử lý thì những đề tài xung quanh trên mạng xã hội đã lan tràn khắp nơi rồi.

Các tờ báo giấy có liên quan cũng tranh nhau đưa tin đăng bài, đưa ra vô vàn ý kiến.

Lời đồn trên mạng thì đủ hình đủ kiểu. Có người cho rằng đây là một cuộc chiến ngầm giữa hai nhà Thai Lục, ai bảo hai tập đoàn lớn đều đồng thời nhắm vào Thương Lăng chứ? Cũng có người cho rằng khách sạn Skyline Thương Lăng mắc vào một tà ma quá dữ, đến cả một pháp sư nổi tiếng đình đám như vậy mà cũng không giải quyết được. Thế là từ đây, các loại tin đồn về Thương Lăng lại tiếp tục được thêu dệt, bới móc lại một lần nữa. Còn có một nguồn ý kiến khác thì nghĩ: Gì mà trúng tà với không trúng tà, chỉ có "trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi", và họ đều đang phân tích xem ai mới là "ngư ông" chiến thắng cuối cùng.

Sau khi tin tức bị đồn ra ngoài, cả hai gia đình Thai, Lục đều đồng thời chịu liên lụy, Hội đồng quản trị nhìn nhau bằng ánh mắt dè chừng, thị trường cổ phiếu cũng theo đó mà chao đảo. Thai Tử Tân ra lệnh cho phòng quan hệ ngoại giao phải ngăn chặn được chủ đề này. Nhưng rõ ràng là cô chưa hiểu lắm về thị trường mạng xã hội Trung Quốc, càng không ngờ

rằng sức lan tỏa của các thông tin mạng lại nhanh và dữ dội đến như vậy, tin tức được chia đi theo nhiều đường và với một phạm vi rộng lớn. Vấn đề không những không được giải quyết, ngược lại càng trầm trọng hơn.

Không còn cách nào khác, cô phải gọi điện thoại cho Lục Đông Thâm, tuy trong lòng có cảm giác không vui nhưng ngữ khí vẫn khá mềm mỏng.

Thật ra cho dù cô không gọi điện thoại, Lục Đông Thâm cũng không hề rảnh. Sau khi nắm được tình hình, anh đã dời lại tất cả các việc quan trọng, ngay lập tức lệnh cho Cảnh Ninh khởi động các phương án khẩn cấp giải quyết khủng hoảng truyền thông, đầu tiên là dùng tiền đánh vào các trang báo chủ lực, nơi nào xóa được bài thì phải xóa bằng sạch, nếu không thể lập tức dẫn dắt dư luận thì phải lấy một đề tài khác để xoay chuyển hướng chú ý.

Cứ như vậy cũng gắng gượng được tới phiên giao dịch cổ phiếu cuối cùng trong ngày.

Cổ phiếu của tập đoàn Trường Thịnh giảm 0.2%, cổ phiếu của tập đoàn Lục Môn giảm 0,1%, tổn thất không hề ít, nhưng chí ít vẫn chưa thua sạch.

Tuy nhiên, đây mới chỉ là ngày đầu tiên mà thôi.

Di động của Lục Đông Thâm chưa nghỉ phút nào, máy bàn trong phòng làm việc lại càng réo rắt dữ dội hơn. Có cuộc gọi có Cảnh Ninh đỡ lời, nhưng đối mặt với những lời nghi ngờ của Hội đồng quản trị Lục Môn, Lục Đông Thâm vẫn phải trả lời trực tiếp.

Còn Thai Tử Tân túc trực ở bệnh viện cũng không dễ dàng hơn. Áp lực đến từ khắp các phía không ngừng gia tăng. Có những phóng viên báo nhỏ không gặp được Lục Đông Thâm thì đến thẳng bệnh viện bao vây anh em nhà họ Thai. Thai Nghiệp Dương và Thai Nghiệp Phàm lại càng không

dám rời khỏi bệnh viện nửa bước, chỉ sợ một giây phút không chú ý sẽ bị báo chí tóm được.

Thai Nghiệp Phàm điên ruột, chửi Tưởng Ly liên hồi. Anh ta nghi ngờ chuyện này chắc chắn có liên quan tới Tưởng Ly và Đàm Diệu Minh.

Lục Đông Thâm cử thêm một số vệ sỹ tới cho Thai Tử Tân, bảo vệ cô tránh tai mắt của truyền thông, ngồi một chiếc xe bảy chỗ về thẳng khách sạn. Anh kể lại cho Thai Tử Tân nghe suy đoán và suy nghĩ của Tưởng Ly, đồng thời tỏ thái độ vấn đề thực sự xuất phát từ khách sạn, mọi tổn thất của nhà họ Thai anh sẽ có chịu trách nhiệm.

Thai Tử Tân nghe xong, bèn nhìn Lục Đông Thâm chằm chằm bằng ánh mắt kỳ lạ. Cô hỏi anh: "Anh mất công để một đối thủ cạnh tranh mưu mô chước quỷ về đây chỉ để chứng minh vấn đề xuất phát từ phía anh? Lục Đông Thâm, anh muốn về hưu non hay bị ai mê hoặc rồi?".

Lục Đông Thâm đáp: "Việc quan trọng nhất bây giờ là phải giúp bố em tỉnh lại".

"Em tuyệt đối có căn cứ để tin rằng việc bố em hôn mê có liên quan tới Tưởng Ly, em sẽ kiện cô ta ra tòa theo đúng trình tự pháp luật." Thái độ của Thai Tử Tân rất kiên quyết: "Đây là chuyện quá rõ ràng. Cả hai gia đình đều gặp tai họa, ai là kẻ được lợi ở giữa? Lẽ nào anh không nhìn ra?".

"Trừ phi em không muốn bố em tỉnh lại."

Thai Tử Tân nhìn anh, tâm trạng phức tạp: "Lục Đông Thâm, em thấy anh bị điên rồi. Anh tin tưởng cô ta đến vậy sao?".

Tin tưởng cô ư?

Lục Đông Thâm rất lâu không thể trả lời…

🐾🐾🐾

Đối với hai nhà Thai Lục, hôm nay như một trận chiến.

Còn đối với Tưởng Ly, đêm nay chỉ mới bắt đầu. Trước khi chưa có được câu trả lời chắc chắn từ phía Lục Đông Thâm, cô quyết định nghỉ ngơi dưỡng sức. Dù sao thì cô có cảm giác chuyến lên rừng xuống biển này chắc chắn phải đi rồi.

Điều kiện đầu tiên là phải ngủ một giấc thật ngon.

Cô thoải mái ngâm người trong bồn tắm rải hoa tươi, rồi chăm sóc da mặt. Khi cô quay lại giường ngủ thì cũng đã 10 rưỡi tối, mở bừa máy tính lên mới biết cuộc chiến tranh luận trên mạng ngày hôm nay.

Cô giật mình, khi kiểm tra điện thoại thì quả nhiên có mấy cuộc gọi nhỡ của Đàm Diệu Minh.

Cô lập tức gọi lại cho anh, chuông vừa kêu đầu kia đã bắt máy ngay.

“Sao giờ em mới gọi lại?” Giọng Đàm Diệu Minh trầm thấp, nhưng xen lẫn chút lo lắng.

“Điện thoại em để im lặng.”

Đàm Diệu Minh cũng không có ý trách cứ cô, anh nói: “Chuyện của Thai Quốc Cường em đừng nhúng tay vào, tin tức hôm nay ầm ĩ xôn xao khắp nơi, anh không mong em bị dính líu”.

Tưởng Ly buột miệng hỏi: “Anh đăng tin hả?”.

Đầu kia thở dài: “Sao có thể là anh chứ? Làm vậy khác nào dồn em vào vòng khốn đốn?”.

Tưởng Ly nghĩ lại thấy cũng đúng: “Đúng thế, sao có thể là anh chứ, em hỏi câu ngu ngốc thật”.

“Dọn đồ đi, anh đến khách sạn ngay đây, đón em về.”

Tưởng Ly hơi sững người, cô lập tức nói: “Không được, em không thể đi được”.

“Tưởng Ly!”

“Em biết là anh lo cho em, nhưng Đàm gia à, anh phải tin em, chuyện này em bắt buộc phải điều tra rõ ràng.”

Đàm Diệu Minh chợt im lặng.

“Anh hiểu em mà, một khi đã quyết định là sẽ không thay đổi.” Tưởng Ly nói.

Cô quá hiểu Đàm Diệu Minh, giống như anh hiểu rõ về cô vậy. Cuối cùng, Đàm Diệu Minh cũng chỉ còn cách chiều theo cô. Về việc này, cô rất cảm kích anh. Bao năm qua, phàm là những chuyện cô không muốn làm, anh đều chiều cô, chưa bao giờ tỏ thái độ cưỡng ép khiến cô phải làm trái ý mình.

Chính vì như vậy, Đàm Diệu Minh mới càng là người đáng để cô bảo vệ và trân trọng.

Nói chuyện xong, cũng đã hơn 11 giờ.

Ngoài cửa sổ trời tối đen, sắc trời không rõ ràng, bốn chữ “đèn hoa rực rỡ” cũng trở thành một câu miêu tả không thực tế.

Tưởng Ly bỗng cảm thấy lồng ngực bí bách. Đọc những bài báo trên mạng, cô bỗng dưng thấy khó chịu vô cớ.

Và còn dâng lên một nỗi sợ hãi.

Đây là nỗi sợ hãi vẫn luôn sống trong cốt tủy cô, một khi nó có dấu hiệu thức tỉnh, nó sẽ trở thành ngàn vạn những sợi tơ mảnh khống chế ngũ tạng và xương cốt của cô, khiến cô như trở thành một con rối bị treo dây vậy, không được tự do, đau đớn lan tràn khắp cơ thể.

Phải, cô hiểu quá rõ sức ép của dư luận.

Những lời bàn tán đồn đại lan khắp trời ấy sẽ trở thành từng lưỡi dao sắc bén cứa vào trái tim cô.

Đêm nay chắc chắn lại là một đêm mất ngủ.

Cô rút một điếu thuốc từ trong chiếc hộp đen ra, châm lên.

Mùi hương nhạt mà nhẹ nhàng ấy trở thành một bàn tay ấm áp, cùng với động tác rít vào nhả ra như đang từ từ vỗ về sự bực bội và bất an của cô.

Chuông cửa đột ngột vang lên đúng lúc này.

Tay cô chợt run lên, hơn nửa đoạn tàn thuốc rơi xuống đất. Tưởng Ly giơ tay gạt tàn thuốc qua một bên rồi dập tắt đầu lọc vào gạt tàn, đứng dậy ra mở cửa.

Hóa ra là Lục Đông Thâm…

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 27: Lẽ Nào Anh Thật Sự Có Suy Nghĩ Đen Tối Với "Gia" Đây?

Mùi hương này gợi nhớ đến một mùi hương nằm trong sâu ký ức của anh, giống, mà lại không giống.

Anh đứng ngoài cửa, áo vest vắt trên khuỷu tay, mặc áo sơ mi trắng, quần Âu đen, một kiểu phong cách không thể đơn giản hơn nhưng khoác lên cơ thể cao lớn, trôi chảy của anh lại tôn lên một nét rất quý phái và cũng rất sạch sẽ.

Chỉ có điều, khuôn mặt anh nhuốm màu mỏi mệt.

Trên áo sơ mi phảng phất mùi thuốc lá, có lẽ anh đã xử lý công việc suốt cả ngày.

Tưởng Ly không ngờ anh lại tới phòng lúc nửa đêm nửa hôm thế này, nên nhất thời có phần ngẩn ngơ. Cô giữ chặt cửa, đứng yên đó.

"Không mời tôi vào à?" Lục Đông Thâm lên tiếng.

Vào một buổi tối như thế này, khi chất giọng trầm ấm dày dặn của anh lọt vào tai, Tưởng Ly bỗng cảm giác mình có phần bị mê hoặc. Nhưng đầu óc cô tỉnh táo hơn bao giờ hết, lập tức ôm chặt lấy ngực, nhíu mày: "Cực kỳ không tiện, tôi đang đau dạ dày đây, e là không có sức cùng anh ngồi bên lò sưởi, trò chuyện thâu đêm".

Ngoài kia các tin đồn đang rợp trời, sự xuất hiện của anh chắc chắn không có gì tốt đẹp. Vấn đề mấu chốt là bản thân cô còn chưa làm rõ ràng

được nguồn cơn của mọi chuyện.

Lục Đông Thâm đứng ngoài cửa nhìn khuôn mặt nhăn tít thò lò của cô, vô cùng bình tĩnh nói: "Vậy vừa hay, tôi sẽ đưa cô tới bệnh viện, tiện thể nói chuyện với cô về việc ngày hôm nay".

"Bỗng nhiên tôi lại không thấy đau dạ dày nữa rồi." Tưởng Ly lập tức đứng thẳng lưng.

"Vậy thì tốt." Dứt lời, Lục Đông Thâm cứ thế đi thẳng vào trong.

Tưởng Ly giương mắt nhìn anh đường hoàng bước vào phòng. Cửa vừa đóng, anh đã nghiễm nhiên biến khách thành chủ, ngồi ngay xuống sofa.

Người đến có vẻ không có ý đồ tốt, nhưng nửa đêm rồi còn xông vào phòng người ta, e rằng không lịch sự cho lắm.

Cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện anh, khoanh chân lại, bắt đầu cướp lời trước: "Anh Lục này, đây đúng là khách sạn của anh, nhưng căn phòng này hiện tại do tôi ở, anh làm vậy không phù hợp lắm thì phải?".

"Có gì không phù hợp?" Lục Đông Thâm tự động rót một cốc nước.

Tưởng Ly nhìn anh chăm chăm, cười khẩy: "Nửa đêm canh ba, cô nam quả nữ. Hay là anh thấy tôi xinh đẹp, định giở trò hả?".

Lục Đông Thâm suýt nữa thì sặc nước. Anh đặt cốc nước xuống, kinh ngạc nhìn cô.

Cô không mặc chiếc áo ngủ thống nhất trong khách sạn mà mặc đồ của mình, một bộ quần áo ngủ màu xanh ngọc, trông có vẻ như là một màu đơn giản, nhưng những ai da đen mặc khó mà đẹp được. Làn da cô rất đẹp,

chẳng biết là quần áo làm tôn nước da trắng trẻo lên hay chính nước da đã khiến bộ quần áo thêm sạch sẽ.

Kiểu dáng tuy truyền thống nhưng thiết kế lại vừa vặn đến hoàn hảo. Cô có một phần xương hõm vai tuyệt đẹp, độ lõm giống như vầng trăng khuyết, mái tóc dài xõa xuống, khóa hõm vai lại một cách hững hờ, quả thực mê người.

Có điều, loại con gái vừa tự nghĩ mình đẹp lại vừa thẳng thắn như cô anh đúng là mới gặp lần đầu.

Tưởng Ly thấy anh không nói gì lại cứ nhìn mình chằm chằm, trong lòng bắt đầu nổi gai ốc: "Này, này, này, lẽ nào anh thật sự có ý đồ đen tối với bổn gia? Đúng là anh cao to lực lưỡng, nhưng cũng đừng tưởng tôi đánh không lại anh".

"Một cô gái xinh xắn, đừng có cả ngày treo mấy chữ đánh đánh giết giết bên miệng." Lục Đông Thâm uống một ngụm nước. Nước này không mùi không vị, thế nên anh uống vào miệng cũng nhạt nhẽo như thế.

Anh chợt nhớ lại cuộc điện thoại chiều nay của Dương Viễn. Tay Dương Viễn đó nói năng cũng không khách khí chút nào.

"Việc tin tức bị lộ ra ngoài không loại trừ khả năng do Đàm Diệu Minh thực hiện, chưa biết chừng anh ta có chỗ dựa đang đắc ý ấy chứ. Cả cái cô tên Tưởng Ly đó cũng không đáng tin đâu. Dẫu gì cô ta cũng là người phụ nữ của Đàm Diệu Minh. Mọi việc cô ta làm, mọi suy nghĩ của cô ta chắc chắn là một lòng hướng về Đàm Diệu Minh, giống như năm đó vì muốn bảo vệ địa bàn của Đàm Diệu Minh, cô ta đã đánh cho những kẻ tới gây chuyện người gãy xương thì gãy xương, kẻ nhập viện thì nhập viện đấy thôi. Nếu không phải vì có tình cảm với anh ta, liệu cô ta có liều mạng như vậy không?"

Cuối cùng, Dương Viễn còn rất lắm lời, nhắc nhở thêm một câu: “Tôi nhìn anh rồi, cô Tưởng Ly đó không phải xinh đẹp bình thường đâu, không biết đại thiếu gia ‘lạnh như núi’ của chúng ta có qua được ải mỹ nhân không. Cậu mà muốn bắt cá hai tay thì tôi lại yên tâm chứ cậu mà bị mê hoặc thật thì mới đáng lo”.

Dương Viễn nói như một câu vè, nhưng anh nghe vẫn hiểu.

Dĩ nhiên Tưởng Ly không biết trong vài giây ngắn ngủi ấy, trong đầu anh đã có nhiều suy nghĩ đến thế. Cô hắng giọng: “Con người tôi rất nói lý lẽ. Ai không động vào tôi, tôi không động vào họ. Còn ai động vào tôi, tôi dám nhổ cỏ tận gốc”.

Đúng lúc đang nói hăng, thì cô nhìn thấy Lục Đông Thâm cầm bao thuốc lá màu đen bằng kim loại trên bàn lên. Còn chưa kịp ngăn lại, anh đã tự động mở nắp ra.

Bên trong vẫn còn tám điếu thuốc, nhân tiện, bức ảnh trên nắp hộp cũng đã đập vào mắt anh.

“Anh quá đáng rồi đó.” Tưởng Ly không vui, vươn tay giật lại.

Lục Đông Thâm nửa đùa nửa thật: “Cô còn hút thuốc cơ à?”.

“Không được à?” Tưởng Ly bực bội, nhưng khó chịu nhất là anh đã nhìn thấy bức ảnh.

Lục Đông Thâm không nói gì đến chuyện bức ảnh. Anh giơ tay về phía cô: “Thuốc lá tôi để trong phòng làm việc rồi, cho tôi một điếu”.

“Của tôi là thuốc lá nữ.”

“Thi thoảng thử chút cũng không tệ.”

“Thuốc lá của tôi đắt lắm đó!” Tưởng Ly không định cho anh.

Quan trọng hơn là cô vẫn đang thăm dò dụng ý của anh khi vào đây. Người này từ lúc ngồi xuống đến giờ vẫn chưa nói vào việc chính, thật kỳ quặc.

Nhưng Lục Đông Thâm vẫn rất kiên nhẫn. Anh rút ví, lấy ra mấy tờ tiền đặt lên bàn: “Mua một điếu thuốc của cô chắc được chứ?”.

Ai lại đi có thù với tiền?

Mấy tờ tiền trên mặt bàn một giây sau đã bị Tưởng Ly thu lại. Cô rút một điếu thuốc ra, rồi khuơ khuơ trước mặt anh: “Giá tiền một điếu”.

Điếu thuốc được châm lên.

Khói thuốc vấn vít, hương thơm thanh thanh tràn vào phổi. Mùi hương này, độc nhất vô nhị, giống như mùi hương ngấm trên quần áo cô đêm nay, và mùi hương còn sót lại đêm đó.

Thì ra đều có liên quan đến loại thuốc này.

Mùi hương này gợi nhớ đến một mùi hương nằm trong sâu ký ức của anh, giống, mà lại không giống.

“Loại thuốc này cũng được làm đặc biệt à?” Anh hỏi.

Tưởng Ly nhìn điếu thuốc dài và mảnh nằm giữa ngón tay gầy của anh, cứ cảm thấy trông rất không hài hòa. Cô vớ lấy chiếc gối dựa, ôm vào lòng, rồi chống cằm lên gối: “Việc tự điều chế thuốc lá không phải đặc quyền của người trong lòng anh. Là cô gái tên Trần Du đó phải không? Tôi nhìn ra được, cô ấy rất yêu anh”.

“Mùi của loại thuốc này thơm hơn, tươi mát, nhã nhặn, khiến người ta cảm thấy yên lòng.” Lục Đông Thâm như đã trả lời câu hỏi của cô lại như chưa trả lời gì cả.

Tưởng Ly không ngẩng đầu, chỉ uể oải đáp: “Dĩ nhiên rồi, nguyên liệu không mua được ngoài thị trường đâu”.

“Thế nên, nguyên liệu của Thai Quốc Cường cô cũng bắt buộc phải tìm được.” Lục Đông Thâm gạt tàn thuốc.

Tưởng Ly ngẩng phắt đầu lên. Tới rồi, tới rồi, cuối cùng cũng nói tới vấn đề chính rồi.

“Anh đồng ý cho tôi thời gian rồi?”

“Giống như cô nói, tôi còn sự lựa chọn nào khác sao?” Lục Đông Thâm chậm rãi nói.

“Tôi cứ tưởng…”

Lục Đông Thâm nhả ra một làn khói, ngước mắt lên nhìn cô: “Cô tưởng tôi tới tìm cô để tính sổ, vì chuyện ngày hôm nay?”.

“Anh tin là không phải do chúng tôi làm hả?” Tưởng Ly hỏi.

Lục Đông Thâm cười khẩy: “Không tin”.

Tưởng Ly sững người.

“Nhưng chuyện cũng đã xảy ra rồi, bây giờ tôi chỉ có thể tìm cách giải quyết.”

Không tin cô nhưng vẫn phải tới nhờ cô giúp đỡ, kiểu người gì vậy?

“Anh không sợ tôi chạy mất à?”

“Thế nên tôi thu nhận đề nghị của cô.” Lục Đông Thâm cười khẽ: “Giữ Tưởng Tiểu Thiên lại đây. Bảy ngày nữa cô không quay về được thì Tưởng Tiểu Thiên sẽ gặp xui xẻo, mà còn là xui xẻo nghiêm trọng nữa”.

Tưởng Ly chưa kịp hoàn hồn đã suýt phun ra máu. Lúc đó chẳng qua cô chỉ muốn cố gắng chứng minh sự trong sạch của mình thôi, không ngờ gã này lại làm thật. Nếu để Tưởng Tiểu Thiên biết cô bán đứng nó, chắc chắn nó sẽ buồn lắm.

Nhưng cô cũng quả thực đã được lĩnh giáo sự sắc bén và tàn nhẫn ẩn đằng sau vẻ lặng lẽ và nói cười nhẹ nhàng của anh.

“Anh yên tâm, cho dù tôi liệt nửa người, có phải bò tôi cũng quyết bò về bằng được.”

“Được.” Lục Đông Thâm nhanh chóng hút hết điếu thuốc lá nữ kia. Anh dập tắt rồi đứng lên: “Cô cần gì cứ nói thẳng với Cảnh Ninh, tôi đã có lời trước với cô ấy rồi”.

Suy nghĩ cũng thật chu toàn. Tưởng Ly hậm hực, quăng gối sang một bên, đứng dậy tiễn anh ra cửa…

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 28: Đúng Là Điên Mới Tin Một Kẻ Lừa Đảo Giang Hồ

Xét về mức độ chuyên nghiệp, ai có thể so được với Vệ Bạc Tôn và Quý Phi?

Nơi cửa phòng tối tăm, không bật đèn, chỉ mượn được chút ánh sáng từ phòng khách hắt ra, rồi rơi xuống sống lưng thẳng tắp của Lục Đông Thâm, tạo thành những bóng sáng mờ mờ ảo ảo.

Cô đang định mở cửa tiễn anh đi, thì anh đột ngột dừng bước rồi quay người lại nhìn cô.

Với ánh sáng này, cô chỉ nhìn được xoáy sâu trong đôi mắt anh, không còn vẻ thoải mái ban nãy, thậm chí còn có phần nặng nề.

Anh lên tiếng: “Nếu không chữa khỏi được cho Thai Quốc Cường, cô chắc chắn sẽ dính vào vụ kiện tụng với nhà họ Thai. Tưởng Ly, cô chắc chắn nhất định phải đi sao?”.

Thuyết phục được Thai Tử Tân để Tưởng Ly rời khỏi đây không phải là chuyện dễ dàng. Khi chưa có chứng cứ nào xác thực, cô ấy sẽ không chịu tin rằng Tưởng Ly vô tội. Nếu Tưởng Ly thất bại, người nhà họ Thai chắc chắn sẽ điên cuồng cắn ngược.

Tưởng Ly có phần không hiểu mục đích của Lục Đông Thâm khi nói những lời này: “Nếu là như vậy, chẳng phải anh may mắn lắm sao? Khách sạn của các anh sẽ không phải chịu trách nhiệm”.

Lục Đông Thâm khẽ nhíu mày, ánh mắt có phần khó xử: “Tuy rằng không gian xảo không làm kinh doanh, nhưng tôi vẫn chưa đến mức bắt một cô gái chịu trách nhiệm thay tôi.” Dứt lời, anh mở cửa ra.

“Ấy…”

Anh quay đầu.

“À thì… cảm ơn anh.” Tưởng Ly lên tiếng có phần thiếu tự nhiên.

Trong cuộc chiến dư luận này, không ai có thể là người chiến thắng. Bản thân cô gánh theo sự uy hiếp của hai nhà Thai Lục, nhưng ngay cả Lục Đông Thâm cũng làm sao có thể rút lui an toàn? Bây giờ anh cho cô thời gian, cũng có nghĩa là chắn đỡ mọi áp lực để bảo vệ chu toàn cho cô. Chí ít thì bảy ngày tới, cô sẽ được an toàn, cũng không cần quan tâm anh rốt cuộc còn dự tính gì.

Lục Đông Thâm có lẽ không ngờ rằng cô sẽ cảm ơn nên hơi sững người, lát sau anh nói: “Hành trình của cô tôi sẽ giữ bí mật với bên ngoài. Bản thân cô cũng đừng rầm rộ quá, đề phòng vạn nhất”.

“Tôi đâu có ngốc.” Tưởng Ly tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng lại nhen nhóm một sự khác lạ. Không cần biết anh có mục đích gì, cách làm này thực sự là một sự suy nghĩ chu đáo hết mức.

Không thấy anh động đậy gì.

Cô ngẩng đầu, quan sát anh với vẻ khó hiểu: “Còn gì cần dặn dò sao?”.

“Không có gì.” Lục Đông Thâm khẽ thở dài, cuối cùng nhẹ nhàng nói: “An toàn trở về nhé, tôi đợi cô”.

🐾🐾🐾

Hôm sau lại là một ngày khẩu chiến.

Phát ngôn của một số tờ báo chính thống đúng là đã dẹp yên được rồi, nhưng vẫn còn một số nguồn tin nhỏ lẻ khác xuất hiện, khí thế hùng hổ không hề thua kém gì các tờ báo lớn.

Có điều, hướng quan tâm của dư luận lại quay về chuyện khách sạn có ma, đại khái vẫn nói "có thờ có thiêng, có kiêng có lành". Lại có rất nhiều dân mạng liên tục nói rằng vụ trúng tà lần này rất nghiêm trọng. Nếu khách sạn tiếp tục không có biện pháp phòng tránh nào, có thể còn ảnh hưởng tới khu vực xung quanh.

Về lý mà nói, mấy thông tin về giới kinh doanh kiểu này có ầm ĩ đến đâu cũng không thể khiến cư dân mạng chú ý được. Nhưng duy chỉ có chuyện lần này lại dính thêm tình tiết ma quỷ, trúng tà, rất hợp với tâm lý hóng chuyện của những người nhàn rỗi, nên trong một thời gian ngắn, độ hot của nó chưa giảm cũng là hết sức bình thường.

Tình hình của nhà họ Thai cũng không tốt hơn là bao. Tuy rằng họ là phía bị hại, nhưng việc một Chủ tịch tập đoàn Trường Thịnh như Thai Quốc Cường lăn đùng ra bất tỉnh nhân sự cũng không khác gì cả tập đoàn mất đi người quan trọng nhất. Tuy rằng người ngoài xã hội không mấy quan tâm đến chuyện nhà họ Thai, nhưng trong giới thì lại đồn đại xôn xao. Hội đồng quản trị lại sốt ruột, một ngày gọi mấy lần tới cho Thai Tử Tân.

Thai Tử Tân không phải là một đóa hoa trong lồng kính, dĩ nhiên hiểu được tâm trạng của các cổ đông đang ngày ngày ngồi trên những chiếc ghế da tại Hội đồng quản trị, chỉ có điều cô không hiểu vì sao Hội đồng quản trị ở nước ngoài xa xôi lại nắm rõ từng chân tơ kẽ tóc những chuyện ở đây như vậy. Về sau qua điều tra mới được biết thì ra là do hai ông anh trai của mình, lợi dụng quyền lực trong công ty hứa hẹn với các cổ đông không ít

lợi ích. Thế là, mọi đòn phản ngược lại của họ đều dồn cả xuống đầu Thai Tử Tân.

Thai Tử Tân lạnh lòng, nhưng, đây đích thực mới là tác phong làm việc của người nhà họ Thai.

Các tốp chuyên gia lần lượt đến rồi lại lần lượt đi, tất cả đều bó tay trước tình trạng của Thai Quốc Cường.

Lục Đông Thâm tiếp tục cử không ít vệ sỹ tới cho anh em họ Thai, tiện cho họ đi ra đi vào. Sau khi đỡ xong áp lực từ phía tổng bộ Lục Môn, anh cũng tới bệnh viện xem tình hình của Thai Quốc Cường.

“Anh có biết Vệ Bạc Tôn không?”

Trong phòng nghỉ của bệnh viện, Thai Tử Tân mệt mỏi dựa vào tay vịn sofa, nhìn Lục Đông Thâm và hỏi.

“Nhà tạo hương được tập đoàn nhà em thuê về với mức lương cao ngất ngưởng.” Lục Đông Thâm bận rộn cả ngày, đến tận hoàng hôn mới thả lỏng được một chút, cũng tiện thể giải cứu một Thai Tử Tân đã bị các cổ đông xoay vần cả ngày ra ngoài.

Vệ Bạc Tôn cũng giống như Quý Phi, đều là những nhà tạo hương đứng hàng đầu trong ngành, một người làm việc tại Trường Thịnh, một người ăn lương của Lục Môn. Trong đó, Vệ Bạc Tôn là hội trưởng của Hiệp hội văn thuật* và Quý Phi là hội phó. Về chuyên ngành tạo hương, năng lực của hai người họ không thể phân ai trên ai dưới.

*Hiệp hội những người biết sử dụng mùi hương một cách chuyên nghiệp, thành thảo như những nhà ảo thuật.

“Vào lúc này, em lại lựa chọn tin tưởng Tưởng Ly không phải là một kẻ lừa đảo, mặc dù ngay Vệ Bạc Tôn cũng cảm thấy lý do Tưởng Ly đưa ra thật nực cười.” Thai Tử Tân day day huyệt thái dương, khẽ cười tỏ vẻ khó xử: “Phải, chắc chắn là em bị điên rồi mới đi tin một kẻ lừa đảo giang hồ như thế”.

Xét về mức độ chuyên nghiệp, ai có thể so được với Vệ Bạc Tôn và Quý Phi?

Thật ra đây đều là những đạo lý mà Thai Tử Tân, thậm chí là Lục Đông Thâm đều hiểu rõ.

Bản thân Lục Đông Thâm cũng từng hỏi Quý Phi về tình hình của Thai Quốc Cường. Quý Phi đã khẳng định vô cùng chắc chắn rằng vấn đề không thể do thuốc trừ sâu được. Tuy rằng Khiết xa là mùi hương hiếm gặp, nhưng thành phần pha chế thuốc của Trần Du đã từng được nộp lên tổng bộ. Thông qua quá trình chiết xuất hóa nghiệm của Quý Phi, xác nhận đặc trưng ôn hòa của Khiết xa nên mới phê chuẩn cho đồng ý sử dụng Khiết xa.

Còn về loại “phản hồn hương” mà Tưởng Ly nói, Quý Phi càng cho rằng vớ vẩn, tỏ ý chưa từng nghe qua tên loại hương đó.

Nói một cách khác, dù là Vệ Bạc Tôn hay Quý Phi thì đều nhất loạt phủ nhận việc thuốc trừ sâu khiến Thai Quốc Cường hôn mê. Thế nên, tất cả mọi trách nhiệm đều không thuộc về khách sạn, mà nằm trên người Tưởng Ly.

Lục Đông Thâm châm một điếu thuốc, giây phút khói thuốc vấn vít, anh vô tình nhớ lại điếu thuốc nữ tối hôm qua, mùi hương của nó dường như vẫn còn phảng phất đâu đây.

“Em thế nào?” Anh không tiếp tục chủ đề liên quan tới Tưởng Ly nữa.

Thai Tử Tân cũng không phải người thích nhai đi nhai lại một đề tài. Cô hít sâu một hơi, rồi lại nhẹ nhàng thở ra: “Chưa chết thì vẫn gắng gượng được”.

Thật ra cô có cả một bụng tâm sự muốn trút ra. Nhưng thực tế là ngồi trên vị trí này cũng đồng nghĩa với việc cô không thể tìm được người để trút bầu tâm sự.

Duy chỉ có Lục Đông Thâm.

Cô rất muốn kể lể với anh tâm trạng bị các cổ đông chèn tới sắp ngạt thở của mình hai ngày qua, thậm chí rất muốn được khóc trước mặt anh. Nhưng một người kiêu hãnh như cô, chính vì đối phương là Lục Đông Thâm nên cô mới càng ôm chút tự trọng không đáng đồng nào đó để gượng cười bước tiếp.

Sau khi Thai Tử Tân đi khỏi, Cảnh Ninh gõ cửa bước vào. Sau khi báo cáo tình hình dư luận cho đến lúc này, cô ấy nói: “Ý của phòng quan hệ ngoại giao là muốn khẩn trương điều chỉnh kế sách đối phó”.

Lục Đông Thâm dựa lưng vào sofa, suy nghĩ.

Cảnh Ninh không biết anh đang nghĩ gì. Rất lâu sau không thấy anh cho chỉ thị, cô ấy nhẹ nhàng gọi: “Lục tổng?”.

“Được.” Anh khẽ đáp.

Sau khi có được câu trả lời, Cảnh Ninh cũng không quấy rầy anh thêm, cô ấy lặng lẽ lùi ra ngoài.

Lục Đông Thâm đứng dậy, đi tới trước cửa sổ, nhìn những tòa nhà cao thấp khác nhau bên ngoài kia, một lần nữa chìm vào suy tư. Rất lâu sau, anh mới cầm di động lên, gọi vào một số.

Đầu kia bắt máy rất nhanh.

Anh nói: “Dương Viễn, tiếp theo đây hãy làm theo những gì tôi dặn”.

~Hết chương 28~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 29: Một Bó Hoa Thiên Điểu

Phòng ICU lần này được tiếp đón hai người đàn ông "khuynh sắc khuynh thành" như vậy, mọi người không điên mới lạ.

Khi trời nhá nhem tối, Đàm Diệu Minh đã tới.

Khí thế không hề nhỏ, rầm rộ dũng mãnh lên tới hơn hai mươi người. Người nào người nấy đều mặc quần Âu áo vest, không thua kém gì đội ngũ vệ sỹ Lục Đông Thâm cử tới bệnh viện.

Đàm Diệu Minh ăn mặc rất thoải mái, áo khoác mỏng màu trắng, quần dài, nổi bật vẻ phong độ giữa cả đám người, cộng thêm một thân hình cao to lại càng ưa nhìn hơn.

Anh ôm theo một bó hoa rất to, vừa định bước vào phòng ICU thì bị đám vệ sỹ trong bệnh viện cản lại.

Ngay sau đó, đám thuộc hạ phía sau đã lập tức có những hành động ngăn chặn những người vệ sỹ kia. Hai bên có vẻ như định đọ sức. Đàm Diệu Minh phóng một ánh mắt qua: "Lịch sự một chút, chúng ta tới đây để thăm người bệnh đấy".

Bấy giờ đám thuộc hạ mới buông bàn tay đang lôi kéo vệ sỹ ra.

Các y tá trong phòng ICU lao đi thông báo, tức tốc mang thông tin Đàm gia tới thăm truyền đi khắp bệnh viện. Lần này thì hay rồi, không chỉ có cả

đám phóng viên đang túc trực ngay trước cửa bệnh viện mà trên cả hành lang thông tới phòng ICU cũng có các bác sỹ và y tá bu đầy.

Thứ nhất, mọi người đã sớm nghe ngóng loáng thoáng rằng mấy hôm nay có vị tổng giám đốc họ Lục ra vào phòng ICU, nhưng vì có vệ sỹ bảo vệ nên các bác sỹ và nhân viên y tế khoa ngoại đều không thể nhìn được diện mạo thật của người ấy. Nhưng từng có bác sỹ được diện kiến ở khoảng cách gần đã trở về miêu tả bằng thái độ cực kỳ kích động, nói rằng chỉ cần nhìn từ xa đã nhìn trái tim đập rộn ràng, nhìn gần thì càng đẹp trai đến tàn nhẫn.

Thứ hai, Đàm gia cũng là một nhân vật truyền kỳ tại thành phố Thương Lăng. Mọi người ai cũng kính trọng gọi anh một tiếng "Đàm gia". Thế nên ai cũng muốn tiếp cận. Quan trọng hơn cả là tất cả mọi người đều biết danh Đàm Diệu Minh là một "soái ca" phong độ ngời ngời. Phòng ICU lần này được tiếp đón hai người đàn ông "khuynh sắc khuynh thành" như vậy, mọi người không điên mới lạ.

Trước cửa có cả người của Lục Đông Thâm và Đàm Diệu Minh canh gác, những người được ra vào chỉ có thể là các bác sỹ trực phòng ICU.

Hai anh em trai nhà họ Thai không có mặt ở bệnh viện, nên người trực tiếp đón Đàm Diệu Minh chỉ có Thai Tử Tân. Cảnh Ninh trong lúc ra ngoài gọi điện thoại đã vô tình bắt gặp cảnh này, trong lòng dâng lên một dự cảm không ổn, vội vàng quay lại phòng nghỉ tìm Lục Đông Thâm.

Khi Thai Tử Tân bước vào phòng bệnh, vừa hay nhìn thấy bó hoa Đàm Diệu Minh mang tới đã được đặt trên bàn. Đó là một bó hoa rất lớn, có điều không hề may mắn: Hoa thiên điểu.

Loài hoa dùng để viếng người đã khuất.

Người đến không có ý đồ tốt đẹp.

Nếu chân thành muốn tới thăm bệnh, ai lại mang theo một bó hoa thiên điểu chứ?

Từ ngày bắt đầu tiếp xúc với việc làm ăn đến nay, sóng gió to nhỏ gì Thai Tử Tân coi như cũng đã từng gặp qua. Một cô gái, đứng trong thế giới tàn sát của đàn ông, cùng đàn ông giành từng miếng ăn, vốn dĩ đã thuộc về nhóm những kẻ yếu thế hơn. Cô có được thành tích như hôm nay, có thể khiến giới thương nhân thừa nhận địa vị của mình cũng là nhờ từng ngày gắng gượng, giẫm lên vai của những người đàn ông đã chìm xuống cát bùn mà tiến.

Thế nên, những người tìm tới cửa gây chuyện như Đàm Diệu Minh cô đã gặp quá nhiều, không đến mức phải sợ hãi. Nếu đối phương không phải Đàm Diệu Minh, chắc chắn cô sẽ lập tức sai vệ sỹ "tiễn" ra ngoài.

Nhưng người đó lại là Đàm Diệu Minh.

Đất Thương Lăng này là địa bàn của anh ta, trong thế giới của anh ta không có cái gọi là tranh đấu một cách văn minh. Cô không hay giao lưu qua lại với những người trên giang hồ, dĩ nhiên phải thận trọng hơn ba phần.

Hoa thiên điểu, chính là lời dằn mặt mà Đàm Diệu Minh dành cho cô.

Dù có phẫn nộ cũng phải cố mà nhịn.

"Anh Đàm thật có lòng." Cô đứng trước cửa phòng bệnh, lẳng lặng cuộn chặt tay lại.

Đằng sau lưng cô là Tần Dịch, tài xế kiêm vệ sỹ luôn theo sát bên cạnh cô, người đã đi theo cô từ năm cô mười tám tuổi, mới đó đã mười năm rồi.

Sau khi nhìn thấy bó hoa thiên điểu đó, anh ấy nhíu mày, vừa định tiến lên thì Thai Tử Tân đã hiểu ý ngay, lập tức giơ tay ngăn cản.

Đàm Diệu Minh nghe thấy động tĩnh bèn quay người lại.

Lần đầu tiên nhìn thấy Đàm Diệu Minh, Thai Tử Tân đã hơi sững người. Trước kia cô đã từng xem ảnh của anh ta, nhưng khi được gặp người thật, lại càng cảm thấy anh ta ôn hòa vô hại hơn. Khuôn mặt tuấn tú vô cùng, nhìn thế nào cũng không giống một người đã từng lăn lộn trên giang hồ nhiều năm.

Người thuộc hạ bên cạnh bê ghế ra cho Đàm Diệu Minh. Anh ngồi xuống, dáng vẻ hoàn toàn không giống như khách đến chơi. Anh quan sát Thai Tử Tân một lượt từ trên xuống dưới.

Lạnh lùng, cao ngạo, xinh đẹp, lại có chút học thức và quý phái của một tiểu thư con nhà danh giá, đôi mắt đen láy, ánh mắt trong sáng kiên định, trông có vẻ chưa nhiều tuổi, nhưng trên người lại toát ra một khí khái không thua kém gì đàn ông.

“Cô chính là Thai Tử Tân?” Anh khẽ mỉm cười: “Ngay cả Lục Đông Thâm cũng phải kính trọng gọi tôi một tiếng Đàm gia đấy”.

Thai Tử Tân dĩ nhiên nghe hiểu ý tứ trong câu nói của anh, cô sửa lại: “Chào Đàm gia”.

Đàm Diệu Minh tươi cười quay đầu nhìn Thai Quốc Cường nằm trên giường: “Tình hình của Thai tổng xem ra không ổn chút nào”.

“Cảm ơn Đàm gia đã lo lắng.”

“Lo lắng thì không dám nói.” Đàm Diệu Minh không hề nể mặt Thai Tử Tân: “Tôi chính là muốn đến xem Thai Quốc Cường đã chết chưa đấy”.

Thai Tử Tân giận dữ khựng lại giây lát. Tần Dịch không chịu nổi, bước lên: “Sao anh có thể ăn nói như thế chứ?”.

“Mẹ kiếp, mày là cái thá gì! Đàm gia chúng tao muốn nói gì thì nói, mày quản được hả!” Thuộc hạ của Đàm Diệu Minh cũng thẳng thừng nghênh đón, ngữ khí ngang tàng vô cùng.

Tần Dịch dĩ nhiên không thể để cho Thai Tử Tân phải nuốt cục tức vào trong, nghiêm mặt lại: “Muốn gây chuyện phải không?”.

“Gây chuyện đó, muốn đánh nhau đó, tới đây, xem ai sợ ai?” Đối phương cũng không hề khách khí: “Mẹ kiếp, tao cho mày ngậm máu đấy, có tin không?”.

Tần Dịch không phải là một người dễ dọa dẫm, anh ấy đang định lấy nắm đấm chọi lại đối phương thì nghe thấy một giọng nói vang lên ngoài cửa: “Căn phòng này mà đổ máu thật thì hời cho đám phóng viên ngoài kia quá rồi”.

Những người đứng trước cửa chủ động nhường một lối đi.

Là Lục Đông Thâm.

Anh đứng đó, tay đút túi quần, dáng vẻ nhàn nhã nhưng thần thái thì nghiêm nghị. Đằng sau lưng anh không có vệ sỹ, chỉ có một Cảnh Ninh và một Tưởng Tiểu Thiên vốn dĩ đã đi ăn cơm rồi, nghe phong thanh lại vội vàng chạy tới, đang thở hồng hộc.

Tay thuộc hạ kia buột miệng: “Mẹ thằng nào nói…”.

“Tề Cương.” Đàm Diệu Minh quát lên một tiếng: “Không được hỗn với Lục tổng”.

Tề Cương nhìn lại cho kỹ, bấy giờ mới phát hiện là Lục Đông Thâm tới, lập tức im bặt. Mặc dù ở đây Đàm gia là lớn nhất, nhưng người khiến Đàm gia nể mặt vài phần cũng không thể đắc tội.

Khuôn mặt phẫn nộ và căng thẳng của Thai Tử Tân hoàn toàn tan biến sau sự xuất hiện của Lục Đông Thâm. Hoặc có lẽ cô cảm thấy, vào lúc này, cho dù chỉ nghe thấy giọng anh thôi, cô cũng tràn đầy năng lượng.

Lục Đông Thâm bước vào.

Người vẫn luôn nỗ lực trên thương trường dĩ nhiên sẽ luyện được một đôi mắt "hỏa nhãn kim tinh". Tuy rằng vệ sỹ của hai gia đình Thai Lục trong bệnh viện đều không ít, nhưng người của Đàm Diệu Minh có thể nói là lực lưỡng, vạm vỡ, mang theo cả mùi máu đến đây. Mấy người nhuốm mùi giang hồ kiểu này, khi đánh giết cũng hoàn toàn không quan tâm tới tính mạng.

Anh liếc nhìn bó hoa trên mặt bàn, bấy giờ mới hiểu nguyên nhân xuất hiện sắc mặt trắng nhợt của Thai Tử Tân. Anh cười: "Đàm gia tới đây với khí thế hoành tráng quá, làm mấy cô gái sợ hãi là không nên".

"Tôi tới tìm anh đấy." Đàm Diệu Minh nói thẳng.

Lục Đông Thâm giơ tay: "Vậy Đàm gia, xin mời".

🐾🐾🐾

Phòng nghỉ của bệnh viện trở thành trọng địa của trận chiến, ngoài cửa có người của Lục Đông Thâm, cũng có người của Đàm Diệu Minh canh gác, đứng thành hai hàng đối diện nhau, chắp tay sau lưng, ai nấy mặt mày đều như đang sẵn sàng chiến đấu.

Thai Tử Tân nhìn về hướng phòng nghỉ, mấy lần định tiến lên nhưng đều bị người của hai bên chặn lại. Cô đứng dựa vào cửa sổ, tuy rằng ngoài mặt không thể hiện gì nhiều nhưng trong lòng thì đang sốt xình xịch như kiến bò miệng chảo. Đàm Diệu Minh trông rất âm u bất định, chính tà khó phân biệt. Tình hình trong phòng nghỉ rốt cuộc như thế nào không thể đoán định được. Cô rất lo lắng cho Lục Đông Thâm…

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 30: Tưởng Gia Đã Gán Em Ở Đây Rồi

Chị ấy nói với em, nếu bảy ngày sau chị ấy không quay về được thì không được phép cử bất kỳ ai đi tìm chị ấy, cứ coi như chị ấy đã bội tín bội nghĩa bỏ đi, ung dung tự tại sống một cuộc sống khác rồi…

Trong phòng nghỉ, bầu không khí cũng không hằm hằm như những gì người đứng bên ngoài tưởng tượng, nhưng đích thực là tồn tại những cơn sóng ngầm trào dâng mãnh liệt. Ngay cả một Tưởng Tiểu Thiên dù có phóng khoáng bất cần đến thế nào cũng có thể cảm nhận được.

Cậu là người duy nhất được theo Đàm Diệu Minh cùng vào phòng nghỉ, cũng sẽ là người duy nhất sắp tới đây được chứng kiến toàn bộ câu chuyện trong phòng.

Cậu đã sớm vái một lượt tất cả các vị thần tiên mà mình biết từ nhỏ cho tới lớn, chỉ lo một trong hai người ngồi đây mà làm to chuyện thì cả hai bang phái sẽ lao vào đổ máu với nhau.

Cậu không phải người nhát chết sợ trách nhiệm, chỉ cảm thấy hiện tại không có Tưởng Ly ở đây, nếu cả Đàm Diệu Minh lại xảy ra chuyện gì thì cậu thật chẳng biết ăn nói với Tưởng Ly ra sao.

Con ngươi của cậu đảo qua đảo lại, lướt từ khuôn mặt Đàm Diệu Minh sang tới Lục Đông Thâm. Hai người họ trông vẫn rất bình thản. Lục Đông Thâm là người thế nào thì Tưởng Tiểu Thiên chưa hiểu rõ nhưng cậu hiểu Đàm Diệu Minh, tới đây với khí thế rầm rộ như thế này để tìm một người

chắc chắn không thể chỉ đơn giản là muốn tâm sự, chứng tỏ trong lòng Đàm gia đang đè nén một ngọn lửa.

Cậu chủ động làm chân sai vặt, nhiệt tình, khẩn trương pha trà rót nước mời Lục Đông Thâm và Đàm Diệu Minh, chính là hy vọng hai vị có chuyện gì cũng phải hết sức bình tĩnh.

Bên kia vẫn còn đang đun nước sôi, bên này Đàm Diệu Minh đã vào thẳng vấn đề. So với sự ôn hòa nhẹ nhàng lúc nãy khi ở ngoài, sắc mặt Đàm gia lúc này không được tốt cho lắm.

"Lục tổng, là vấn đề của khách sạn các anh, vì cớ gì lại kéo Tưởng Ly xuống nước?"

Lục Đông Thâm ngồi đối diện Đàm Diệu Minh: "Là vấn đề của khách sạn hay là vấn đề của các người, tất cả đều chưa thể kết luận ngay lúc này".

Đàm Diệu Minh cười khẩy: "Nếu Tưởng Ly muốn hại người nào thì Thai Quốc Cường sẽ không chỉ đơn giản là bị bất tỉnh nhân sự đâu".

"Xem ra anh rất hiểu cô ấy nhỉ." Lục Đông Thâm rít một hơi thuốc, nhẹ nhàng nói.

"Tôi hiểu cô ấy hơn bất kỳ người nào." Đàm Diệu Minh nhìn anh, nói rành mạch từng câu từng chữ: "Thế nên, một khi cô ấy đã khẳng định vấn đề xuất phát từ khách sạn của anh thì tức là các anh có vấn đề".

Tưởng Tiểu Thiên ở bên cạnh chỉ mải sốt ruột, nhưng cũng không biết nên làm sao cho ổn. Bình thường Đàm Diệu Minh là người bình tĩnh trầm ổn, chỉ khi nào gặp chuyện liên quan đến Tưởng Ly, anh ấy mới căng thẳng. Là do cậu sơ suất, trong cuộc điện thoại trước đó đáng nhẽ phải giấu triệt để Đàm Diệu Minh mới phải.

Đó vẫn là lúc trước khi Tưởng Ly rời khỏi khách sạn. Cô đã dặn đi dặn lại hàng trăm hàng ngàn lần rằng chuyến đi này tuyệt đối không được nói cho Đàm Diệu Minh. Tưởng Tiểu Thiên chưa từng tới dãy núi đó nhưng cũng biết là nó nguy hiểm trùng trùng. Vào lúc cậu đang ngập ngừng không biết có nên nói chuyện này với Đàm Diệu Minh không thì anh ấy lại gọi điện đến. Cuối cùng cậu thật sự không kìm nén được bèn nói với Đàm Diệu Minh:Tưởng gia định tới núi Kỳ Thần và hồ Phủ Tiên tìm thứ gì đó.

Cụ thể cần tìm thứ gì, Tưởng Tiểu Thiên không hay biết. Cậu chỉ biết rằng ngay lúc đó, Đàm Diệu Minh đã nổi giận đùng đùng trong điện thoại.

Nước đã sôi, kêu inh ỏi, Tưởng Tiểu Thiên vội vàng đổ nước pha trà.

Chỗ này không so được với khách sạn, cũng không so được với Lâm Khách Lầu của Đàm Diệu Minh nên việc uống trà dĩ nhiên cũng không quá chau chuốt. Cậu lần lượt bỏ hai túi trà vào hai chiếc cốc, khẩn trương đổ nước rồi lấy nắp đậy lại, sau đó bưng lên mời.

“Đàm gia, anh uống hớp trà đi cho hạ hỏa.”

Tưởng Tiểu Thiên đặt một trong hai tách trà tới trước mặt Đàm Diệu Minh, rồi lại mời nốt tách còn lại: “Lục tổng, anh cũng bình tĩnh nói chuyện, mọi người hòa khí mới sinh tài, hòa khí sinh tài mà”.

Ai dè, Lục Đông Thâm hoàn toàn không nể mặt Tưởng Tiểu Thiên. Anh gạt tàn thuốc rồi nói: “Nhưng, với những người tôi chưa hiểu, phương thức trực tiếp nhất chính là xem bằng chứng. Tôi là người làm ăn, mọi chuyện chỉ quan tâm tới kết quả. Với một người vốn đã không thể nói chuyện như khi trên thương trường, lại có tính uy hiếp trực tiếp tới Skyline như Đàm gia, tôi càng không cần bật đèn xanh cho ai”.

Nói nhẹ như gió nhẹ mưa bay nhưng sức mạnh trong từng câu nói thì như từng lưỡi dao, quét qua xương sống.

Tưởng Tiểu Thiên có một dự cảm chẳng lành, vội vàng nhắm chặt hai mắt lại.

Quả nhiên, một giây sau Đàm Diệu Minh đã đập bàn đứng dậy, quát thẳng vào mặt Lục Đông Thâm: "Phải, Đàm Diệu Minh tôi có rất nhiều bất mãn với tập đoàn Skyline các người. Nếu là tranh giành lợi ích, tôi chơi với các người tới cùng. Nhưng anh thích giở trò gì, cứ nhằm vào tôi đây này, cứ thích nhắm vào Tưởng Ly làm gì chứ?".

"Đàm gia, Đàm gia…" Tưởng Tiểu Thiên sợ Đàm Diệu Minh nóng máu lên bèn vội vàng khuyên nhủ: "Anh đừng vội vàng nổi nóng. Tưởng gia làm việc lẽ nào anh còn không yên tâm sao? Chị ấy…".

"Em đứng xa ra! Núi Kỳ Thần là nơi nào lẽ nào em còn không hiểu rõ?" Đàm Diệu Minh vốn dĩ đã tức giận, nghe Tưởng Tiểu Thiên nói vậy, lại càng nộ khí xung thiên. Anh ấy trợn tròn hai mắt, tiếp tục quát Lục Đông Thâm: "Hôm nay tôi tới đây không phải để nói chuyện lợi ích hay không lợi ích với anh. Tôi chỉ muốn nói việc anh để Tưởng Ly tới núi Kỳ Thần thôi! Ngọn núi ấy chưa một ai dám tùy tiện leo lên. Chưa nói tới đám sói hoang hay sương mù độc, chỉ riêng việc đi lạc trong đó thôi là đã đừng nghĩ đến chuyện đi ra rồi! Tôi cứ nói thẳng thế này cho anh hiểu. Ba năm nay, ngọn núi nào có thể leo lên trên đất Thương Lăng và các vùng xung quanh đây, Tưởng Ly đều đã leo cả rồi, hồ nào có thể lặn, cô ấy đã lặn cả rồi. Nguyên liệu nào nằm ở chỗ nào, nhắm mắt lại cô ấy cũng tìm ra được. Riêng chỉ có ngọn núi Kỳ Thần ấy là cô ấy chưa bao giờ đến, vì chính cô ấy cũng không dám tùy tiện chọc vào sự nguy hiểm bên trong đó. Đó là một nơi ai kể đến mặt cũng phải biến sắc. Cô ấy là con gái, lẽ nào không sợ sao? Nếu cô ấy chắc chắn có thể trở về được, đã chẳng nói với Tưởng Tiểu Thiên những lời đó!".

Lục Đông Thâm không để tâm tới giọng quát lạnh lùng của Đàm Diệu Minh, anh quay đầu nhìn Tưởng Tiểu Thiên: "Trước khi đi, cô ấy đã nói gì?".

"Dạ…" Tưởng Tiểu Thiên vội vàng hồi tưởng lại rồi đáp: "Chị ấy nói với em, nếu bảy ngày sau chị ấy không quay về được thì không được phép cử bất kỳ ai đi tìm chị ấy, cứ coi như chị ấy đã bội tín bội nghĩa bỏ đi, ung dung tự tại sống một cuộc sống khác rồi".

Sắc mặt Lục Đông Thâm sa sầm lại.

Thấy vậy, Tưởng Tiểu Thiên vội giải thích: "Lục… Lục tổng… Anh đừng coi những lời này là thật. Bình thường Tưởng gia hay thích đùa lắm. Chị ấy đã nói sẽ chịu trách nhiệm cho việc này thì sẽ có trách nhiệm tới cùng, tuyệt đối không bỏ chạy giữa chừng đâu".

Lục Đông Thâm không nói gì. Anh kẹp chặt điếu thuốc, trong đôi mắt dường như cũng dâng lên một màn sương xám xịt như màu khói.

Những lời giải thích sau đó của Tưởng Tiểu Thiên như mây khói bay qua, bên tai anh chỉ còn văng vẳng lại câu nói duy nhất:Nếu bảy ngày sau chị ấy không quay về được…

Anh hiểu, chữ "không quay về được" mà Tưởng Ly nói có nghĩa là gì.

Đàm Diệu Minh dĩ nhiên cũng hiểu. Nếu không thật lòng đối xử với nhau, thì một câu "Nếu không quay về được" của cô sao có thể khiến anh ấy nổi điên như vậy?

Tưởng Tiểu Thiên lại bị họ coi như không khí.

Đàm Diệu Minh tay chống nạnh, đi đi lại lại. Sau khi trút hết mọi phẫn nộ, cõi lòng dường như vẫn chưa thể bình tĩnh hơn là bao, cuối cùng, anh

ấy dập tắt điếu thuốc trong tay vào gạt tàn, nói với Lục Đông Thâm: "Hôm nay tôi đặt lại lời nói của mình ở đây, Tưởng Ly mà có mệnh hệ gì, cả đời này Đàm Diệu Minh tôi cũng sẽ không đội trời chung với anh!".

Tách trà trên bàn chưa hề được động vào một ngụm.

Trước khi đi ra, Đàm Diệu Minh quát Tưởng Tiểu Thiên với vẻ sốt ruột: "Còn đứng đó làm gì nữa? Mau đi theo anh!".

Tưởng Tiểu Thiên len lén ngước mắt lên nhìn Lục Đông Thâm, ấp úng cất lời: "Tưởng gia đã gán em ở đây rồi…".

Đàm Diệu Minh cười khẩy: "Hôm nay anh quyết đưa em về, anh xem ai dám động vào em!".

"À… Đàm gia." Tưởng Tiểu Thiên nhăn tít mặt lại, rồi nhìn Đàm Diệu Minh với vẻ đáng thương: "Em muốn ở lại".

"Em bị điên hả?" Đàm Diệu Minh bực bội.

Lục Đông Thâm đang đăm chiêu suy nghĩ chợt ngước lên nhìn cậu.

Tưởng Tiểu Thiên hắng giọng: "Em nghĩ thế này, Tưởng gia chưa bao giờ làm chuyện gì mà chị ấy không chắc chắn cả. Chị ấy đã dám gán em lại đây thì chị ấy nhất định sẽ trở về. Em… Em sẽ ở đây đợi chị ấy. Em còn ở đây, kiểu gì chị ấy cũng quay lại".

Lục Đông Thâm hơi sững người.

Đàm Diệu Minh cũng không ngờ Tưởng Tiểu Thiên lại nói như vậy. Anh ấy đứng nhíu mày rất lâu, cuối cùng giận dữ buông một câu "Tùy em" rồi đóng sầm cửa lại, rời đi.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 31: Cậu Giúp Tôi Làm Một Việc

Tất cả cũng đều đã trở nên yên tĩnh

Ngoài cửa, có tiếng bước chân dần rời xa, là người của Đàm Diệu Minh bỏ đi.

Tưởng Tiểu Thiên cứ đứng đực ra đó, chưa đi ra ngoài. Một lát sau, cậu vò đầu gãi tai rồi tiến sát lại gần Lục Đông Thâm, cười trừ nói: "Lục tổng, ít nhiều gì anh cũng uống một chút trà đi, nể mặt em một chút".

Ban nãy trong lúc pha trà, cậu căng thẳng quá độ nên bị bỏng không ít.

Lục Đông Thâm cũng nể mặt cậu, sau khi dập tắt đầu lọc, anh cầm tách trà lên, nhấp một ngụm, sau đó lại đặt xuống, khẽ hỏi: "Cậu còn chuyện gì muốn nói với tôi sao?".

Tưởng Tiểu Thiên xoa xoa tay: "À… vâng".

"Ngồi đi."

Tưởng Tiểu Thiên gượng gạo ngồi vào vị trí ban nãy của Đàm Diệu Minh, giơ tay xoa xoa chóp mũi, suy nghĩ chọn lọc tìm từ ngữ rất lâu vẫn cảm thấy không ổn, quyết định mặc kệ tất cả: "Em xin được nói thẳng. Lục tổng, mong anh hãy giúp đỡ Tưởng gia nhà em".

Lục Đông Thâm nhướng mày nhìn cậu.

“Hồ Phủ Tiên thì không lo lắng chút nào, vì Tưởng gia nhà em đã từng ngụp lặn mấy bận rồi. Nguy hiểm nhất chính là núi Kỳ Thần. Mấy năm trước đã xảy ra rất nhiều vụ án mất tích. Những vụ mất tích đó đều là các nhà thám hiểm có nhiều thâm niên. Người ngoài có câu, dám lên Lop Nur* cũng chưa chắc đã dám trèo Kỳ Thần. Thế nên, Tưởng gia một mình đi vào đó nhất định sẽ gặp nguy hiểm.”

*Lop NurhayLa Bố Bạc(罗布泊) là một nhóm các hố,hồ muốinhỏ nằm giữasa mạcTaklamakanvà sa mạcKuruktagthuộc phía Đôngkhu tự trị Duy Ngô Nhĩ Tân Cương,Trung Quốc. Ngày6 tháng 10năm 1964, Trung Quốc đã thử thành công quảbom nguyên tửđầu tiên tại khu vực này.

Lục Đông Thâm dựa người ra sau, gác tay lên tay vịn sofa, nhìn Tưởng Tiểu Thiên: “Thật ra cậu hiểu rất rõ, một khi Tưởng Ly gặp nguy hiểm, cho dù cậu vẫn còn ở đây cũng vô ích”.

Tưởng Tiểu Thiên há hốc miệng, một lúc sau mới bật ra được một câu: “Em… chỉ mong mọi chuyện thuận buồm xuôi gió”.

“Cậu giấu Đàm gia tới cầu cạnh tôi giúp đỡ, mục đích là không muốn Đàm gia mạo hiểm, phải không?” Lục Đông Thâm nói trúng tim đen.

Tưởng Tiểu Thiên nghẹn lời.

Đây là lần đầu tiên cậu nói chuyện với Lục Đông Thâm. Giống như Tưởng Ly nói, Lục Đông Thâm có một đôi mắt như hai mũi tên tẩm thuốc độc, dù có vòng vo quanh co đến đâu cũng không thoát được khỏi đôi mắt đó của anh. Những kẻ tưởng rằng mình may mắn thoát được, cuối cùng đều nhận kết cục vạn tiễn xuyên tâm*.

*Ngàn vạn mũi tâm đâm vào tim.

Nếu đã bị anh nhìn thấu thì Tưởng Tiểu Thiên cũng khai báo thành thật, sống lưng hơi thẳng đuột ra: "Vâng, Tưởng gia đã vào Kỳ Thần, Đàm gia nhất định sẽ đích thân lên núi tìm chị ấy. Nhưng lúc này, anh ấy không thể gặp chuyện được".

Lục Đông Thâm có vẻ hứng thú: "Ồ? Vì sao lại không thể gặp chuyện vào lúc này?".

Tưởng Tiểu Thiên ú ớ, lát sau hít một hơi sâu rồi nói: "Không bao lâu nữa sẽ đến kỳ lựa chọn Hội trưởng thương hội, ba năm một nhiệm kỳ. Đám anh em chúng em đều muốn Đàm gia tiếp tục nhậm chức. Bởi vì có Đàm gia, Thương Lăng mới được bình an, yên ổn, người nào làm Hội trưởng thương hội chúng em cũng đều không phục. Hội trưởng thương hội sẽ là người chủ trì chính cho Lễ tế đông, là người mang lại may mắn cho người dân Thương Lăng, người này nếu không phải Đàm gia sẽ không thể là ai khác. Nhưng nếu lúc này Đàm gia lại rời khỏi Thương Lăng, đi tìm Tưởng gia, thì những kẻ luôn dòm ngó, theo dõi anh ấy sẽ tìm ngay được thời cơ, chưa biết chừng chúng sẽ giở những trò hèn hạ nào đó để hãm hại Đàm gia…".

Nói tới đây, lại sợ Lục Đông Thâm hiểu lầm, bèn vội vàng giải thích: "Ý của em là những kẻ vẫn luôn tranh giành địa bàn với Đàm gia suốt nhiều năm qua, chứ không phải những người làm ăn kiểu như Lục tổng. Đám người đó đều là người trong giang hồ, gian tà vô cùng".

Lục Đông Thâm chỉ cười không nói.

"Thật ra, trong số những người xông pha giang hồ, Đàm gia thuộc loại có nghĩa khí nhất rồi." Tưởng Tiểu Thiên tiếp tục mở "van" nói: "Dưới tay Đàm gia có không ít vũ trường, nhà hàng, khách sạn… Các nhân viên của anh ấy chưa bao giờ thuê người ngoại tỉnh, mà là cơ hội việc làm cho rất nhiều người Thương Lăng không tìm được việc, không có quan hệ. Những

người đó khi được ra ngoài học nghề và rèn luyện, có ai là không được Đàm gia bao ăn bao học? Tuy rằng người ta hay nói anh ấy là dân anh chị ở đây, hay thu phí bảo vệ, phí buôn bán trong thành cổ nhưng có lần nào anh ấy thu thật đâu? Đều là lúc trước nhận lấy, lúc sau lại tìm cơ hội khác trả lại. Còn có một lần, một người anh em bị người phía biên giới bắt lại, họ yêu cầu Đàm gia rửa tay gác kiếm. Đàm gia vì không muốn liên lụy tới mọi người nên quyết đi một mình. Để cứu người anh em đó, anh ấy đã tự đâm mình năm nhát dao, máu chảy ròng ròng suốt dọc đường mới đưa được người đó trở về. Lục tổng, anh nói thử xem, một Đàm gia như thế, chúng em có thể không liều mạng vì anh ấy ư?".

Nói tới đây, Tưởng Tiểu Thiên thấy nét mặt Lục Đông Thâm vẫn nhạt nhòa bèn tóp tép miệng: "Thế nên, Tưởng gia không thể gặp chuyện được, Đàm gia cũng không thể gặp chuyện được…".

Lúc này Lục Đông Thâm mới có phản ứng. Anh rướn người với lấy bao thuốc lá, châm một điếu thuốc.

"Câu chuyện cậu kể rất cảm động." Anh nhả ra một làn khói, làn khói màu trắng xanh trước mắt bỗng khiến anh nhớ về loại thuốc lá đặc biệt của Tưởng Ly đêm đó, dường như mùi hương thoang thoảng đó lại phảng phất đâu đây.

"Nhưng vì sao tôi phải giúp cậu đây?" Anh đổi giọng: "Người của tôi cũng là người, tới một nơi nguy hiểm như vậy, mạng sống của họ lẽ nào không đáng quan tâm?".

Tưởng Tiểu Thiên sững người.

"Tôi nói thế này nhé, Tưởng Tiểu Thiên. Giang hồ có quy tắc của giang hồ. Các cậu lăn lộn chốn giang hồ, là sống hay chết cuối cùng hơn thua nhau ở một chữ 'nghĩa'." Lục Đông Thâm tay kẹp điếu thuốc: "Thương

trường cũng có chữ ‘nghĩa’ của thương trường, nhưng tất cả đều phải đứng sau lợi ích. Tôi kính phục Đàm gia của các cậu gan dạ, có tình có nghĩa. Nhưng, không liên quan tới tôi”.

Vài câu nói đã đủ khiến Tưởng Tiểu Thiên á khẩu. Rất lâu sau, khi đã nhịn đến đỏ lừ mặt, cậu mới ấp úng nói một câu: “Nhưng… Tưởng gia cũng vì chuyện của khách sạn các anh…”.

Cũng phải có chút trách nhiệm chứ?

Nửa câu sau, cậu không dám hé răng nói ra.

Lục Đông Thâm oán lại một câu: “Chuyện của khách sạn cũng do các người gây ra mà, đúng không?”.

Tưởng Tiểu Thiên chỉ hận không thể đập đầu vào đậu phụ mà chết.

Chỉ trách cậu ăn nói vụng về, ngay cả Tưởng gia, một người không thua lý với ai bao giờ mà cũng bị Lục Đông Thâm làm cho tức chết, thì chút kỹ thuật của cậu e chỉ là mây khói.

Lục Đông Thâm gạt tàn thuốc, lại nhấp thêm một ngụm trà, đặt tách trà xuống: “Nhưng, muốn tôi cử người tới chi viện cũng được, trừ phi, cậu giúp tôi chuyện này…”.

Thương Lăng ngày sau náo nhiệt hơn ngày trước, bởi vì Lễ tế đông đang đếm ngược từng ngày, nhà nhà đều tấp nập chuẩn bị cho ngày lễ lớn. Ngày lễ này náo nhiệt và vui vẻ không kém gì Tết xuân, là đại lễ của cả vùng Thương Lăng, ngay cả đường lớn ngõ nhỏ đều bắt đầu treo những băng rôn, cổng chào tuyên truyền cho tế đông.

Phía Bắc Kinh vẫn còn lạnh khô, thành phố chưa đổ tuyết, luôn khiến người ta có cảm giác bực dọc. So với Thương Lăng thì ít hơn rất nhiều niềm vui mang ý nghĩa nhân văn.

Dương Viễn chưa từng tới Thương Lăng, dĩ nhiên không cảm nhận được sức mạnh của tín ngưỡng. Giờ anh đang phải nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, sau đó, giận dữ đập bàn.

Vừa định vớ lấy máy bàn thì di động đã đổ chuông.

Ấn nút nghe xong, anh bực mình quát: "Nói!".

Đầu kia cất giọng gấp gáp: "Giá cổ phiếu lại tụt, phía Hội đồng quản trị vừa đưa ra quyết định, điều chuyển Lục Khởi Bạch tới Bắc Kinh, Lục Chấn Dương đã từ bỏ một phiếu quyền phủ quyết của mình".

Dương Viễn nghiến răng, nhìn chằm chằm vào sắc trời xì xầm ngoài cửa sổ: "Biết rồi".

Lục Khởi Bạch nghênh ngang xuất hiện trong buổi họp báo, nhận phỏng vấn về việc được điều chuyển về Bắc Kinh.

Mọi người xuất hiện ai nấy đều mặc áo vest quần Âu, duy chỉ có mình anh ta đứng trên sân khấu là nhàn nhã thong dong, khi trả lời lần lượt các câu hỏi cũng tiêu diêu tự tại, điềm nhiên phóng khoáng.

Các câu hỏi của phóng viên chủ yếu tập trung vào việc chuyến đi lần này của anh ta tới Bắc Kinh liệu có phải là thay thế vị trí của Lục Đông Thâm hay không. Lục Khởi Bạch trả lời cẩn thận kín kẽ, tỏ ý nói rằng mọi người đã nghĩ nhiều rồi, anh ta được sự đồng ý của Hội đồng quản trị, lần này chẳng qua là tới giúp đỡ cho Lục Đông Thâm mà thôi.

Sau đó anh ta lại tươi cười nói về việc phát triển tốc độ cao của thị trường Trung Quốc, sức sống và khả năng cạnh tranh cũng đã vượt trên một số quốc gia khác, anh ta tới Trung Quốc chủ yếu là để học hỏi.

Sự khiêm tốn, hòa nhã và phong độ ngời ngời ấy hoàn toàn giành được thiện cảm của giới báo chí, ai nấy đều cảm thán con cháu nhà họ Lục ai nấy đều có gen trở thành một nhân tài xuất chúng…

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 32: Cậu Bảo Có Trùng Hợp Không?

Cuộc họp báo diễn ra cũng không lâu, cộng thêm cả phần đặt câu hỏi tổng cộng cũng chỉ nửa tiếng đồng hồ, nhưng đối với một Lục Môn xưa nay không hay muốn giao lưu với báo chí lắm thì đây đã là một khoảng thời gian vô cùng đáng quý rồi.

Anh ta quay về phòng nghỉ, bảo thư ký đi ra ngoài. Anh ta lấy hai chiếc ly từ trên tủ rượu xuống, lần lượt bỏ vào mỗi ly một viên đá. Nhiệt độ của rượu mạnh lập tức bị pha loãng, thành ly chẳng mấy chốc đã phủ một lớp sương mỏng.

Khi rượu đã uống được ba phần, thì chuông di động vang lên.

Anh ta bắt máy.

Đầu kia nói thẳng ngay: "Anh có gì ý gì vậy?".

Lục Khởi Bạch xoay tròn ly rượu trong tay: "Ý gì là sao?".

"Điều chuyển tới Bắc Kinh."

"Tôi tới Bắc Kinh không tốt hay sao?" Lục Khởi Bạch cười.

"Anh sốt sắng vậy sao?" Đối phương không vui.

Lục Khởi Bạch nói: "Không phải tôi sốt sắng, mà do Lục Đông Thâm làm việc bất lợi, đám cổ đông dĩ nhiên phải lo lắng cho túi tiền của mình rồi, kiểu gì cũng phải có sự điều chỉnh thôi".

Lục Chấn Danh chào hỏi khách khứa xong mới quay trở lại phòng nghỉ, vừa đẩy cửa vào đã nhìn thấy Lục Khởi Bạch đang nói chuyện điện thoại. Ông ta không quấy rầy, chỉ đi tới quầy bar, cầm ly rượu Lục Khởi Bạch đã rót sẵn cho mình, nhấp một ngụm rồi lắc lắc ly. Nửa viên đá còn chưa tan hòa vào trong lớp chất lỏng màu hổ phách, nhẹ nhàng va chạm vào thành ly.

Sau khi Lục Khởi Bạch nói chuyện điện thoại xong, ông ta hỏi: "Người đó có đáng tin cậy không vậy?".

"Không đáng tin." Lục Khởi Bạch cất di động đi, một tay cầm ly rượu dựa vào bên cửa sổ: "Nhưng một khi nắm chắc được điểm yếu thì đối phương chỉ còn nước ngoan ngoãn bán mạng cho bố mà thôi".

Lục Chấn Danh bật cười.

"Chỉ có điều, bác trai chưa chắc đã nuốt được cục tức này." Lục Khởi Bạch nói.

"Bác trai con e rằng bây giờ cũng lực bất tòng tâm, ngồi ở vị trí đó cũng không thể thiên vị con trai mình ra mặt được." Lục Chấn Danh nói: "Vì chuyện của Skyline, giá cổ phiếu của Lục Môn đã lên xuống bất định như ngồi thuyền vậy. Nếu mảnh đất Thương Lăng đó lại đồn thổi thêm tin tức nào không hay ho nữa thì câu chuyện của bác trai con sẽ không đơn giản là chỉ phải từ bỏ một phiếu phủ quyết đâu".

Lục Khởi Bạch mỉm cười: "Thiên thời địa lợi nhân hòa, ông trời chung quy vẫn chiếu cố chúng ta. Nghe nói Đàm Diệu Minh sắp đối mặt với cuộc lựa chọn Hội trưởng thương hội rồi".

"Đàm Diệu Minh? Liên quan gì tới hắn?" Lục Chấn Danh không hiểu.

Lục Khởi Bạch uống cạn rượu trong ly, nói một câu: “Bố đừng quên, Nhiêu Tôn cũng là một nhân vật lợi hại”.

“Nhiêu Tôn?” Lục Chấn Danh bừng tỉnh ngộ, sau đó phá lên cười: “Không sai, hắn đích thực không phải là một người có thể xem thường. Bây giờ thử nghĩ mà xem, một Lục Đông Thâm, một Đàm Diệu Minh, cộng thêm một Nhiêu Tôn nữa, ba kẻ này mỗi người kìm hãm một người, nghĩ cũng đủ thấy thú vị”.

Lục Khởi Bạch lên tiếng: “Thế nên, vở kịch sắp tới sẽ càng ngày càng đáng để đón chờ”.

[…]

Khi Dương Viễn gọi điện thoại tới Thương Lăng, đúng lục Lục Đông Thâm họp xong, vừa trở về phòng họp.

“Tôi nghĩ chắc cậu cũng nhận được tin rồi phải không, đám khốn nạn đó!” Dương Viễn chửi bậy ngay trong điện thoại: “Còn cả ông già nhà cậu nữa, làm sao không biết? Bỏ quyền? Nghĩ cái gì vậy? Ông ấy là Chủ tịch tập đoàn Lục Môn cơ mà! Chủ tịch đấy!”.

Dĩ nhiên Lục Đông Thâm biết anh ấy đang mắng chửi chuyện gì. Cậu bạn thân của anh cái gì cũng tuyệt vời, làm việc gì cũng như sấm rền gió cuốn, chỉ có một khuyết điểm là tính tình nóng nảy, châm chút lửa là bùng cháy. Thế nên chỉ một giây sau khi nhận máy, Lục Đông Thâm đã vô cùng “thông minh” nhấc di động sang một bên. Đợi cho Dương Viễn ầm ầm chửi bới xong xuôi, anh mới cầm máy lên.

“Sắp đến tuổi trung niên rồi, sao nói giận là giận ngay thế được?” Lục Đông Thâm vừa nói chuyện bình tĩnh, ôn hòa, vừa đón lấy tập tài liệu Cảnh Ninh đưa, lật ra xem.

“Cái gì mà sắp tuổi trung niên? Hiện giờ tôi đang ở tuổi 34 đầy thành tựu! Vả lại, cậu cứ làm như cậu cao tuổi hơn tôi vậy, nói tôi hóa ra nói chính cậu à?” Dương Viễn nói tới đây, lại thở dài một tiếng “Haizz”: “Mà tôi nói với cậu mấy chuyện này làm gì không biết? Đừng có lảng tránh vấn đề, giờ cậu vẫn còn ngồi yên được à? Bị người ta đoạt quyền luôn rồi!”.

“Đâu có khoa trương đến vậy, chẳng phải Lục Khởi Bạch đã nói đó sao, tới thủ đô là để trợ giúp cho công việc của cậu cơ mà.” Lục Đông Thâm cười. Anh tuy nói chuyện điện thoại nhưng cũng không hề ảnh hưởng đến tốc độ xem tài liệu của anh.

Dương Viễn hừ lạnh một tiếng: “Tới phụ giúp tôi hay tới giám sát công việc của chúng ta hả? Sau đó đợi cho mảnh đất Thương Lăng của cậu trở thành bong bóng thì diệt thẳng tay chúng ta luôn!”.

Chỗ tài liệu trong tay chẳng mấy chốc đã được Lục Đông Thâm kiểm tra xong xuôi. Anh ký tên rồi đưa cho Cảnh Ninh sau đó lại nhận một phần khác rồi nói vào điện thoại: “Bên Thương Lăng có quán ‘Thần tiên ẩm’, quanh năm đông khách. Nghe nói có cả dịch vụ chuyên giải tỏa stress và bực bội, hay cậu bay qua Thương Lăng, dùng thử xem”.

Đầu kia cơn tức của Dương Viễn đang dâng lên rất cao, nghe Lục Đông Thâm nói vậy, anh ấy sững người giây lát, sau đó mới tỉnh lại chửi ầm lên vào trong điện thoại: “Nhóc kia, cậu còn tâm trạng đùa giỡn hả? Tôi lo cho cậu sắp chết rồi đây! Tôi bị đuổi đi thì không hề gì, cùng lắm thì tôi lại về xin lỗi ông già nhà tôi, ngoan ngoãn nhận sai rồi trở về công ty nhà mình làm việc. Cậu thì sao? Cậu mà bị cho đi tàu bay giấy thì nhánh này của nhà cậu đừng bao giờ nghĩ tới chuyện có thể trở mình. Chúng ta chưa nói đến chuyện khác, chỉ nói tới gia đình cậu thôi. Nam Thâm thì không cần nói nữa, nó hoàn toàn không hứng thú gì với chuyện làm ăn. Hai cậu em cùng cha khác mẹ với cậu nữa. Lục Bắc Thần thì ngày ngày quay quanh xác chết rồi, bây giờ lại vì vụ án của Tiêu Tuyết mà chạy về Trung Quốc. Lục Bắc

Thâm thì còn chưa rõ tung tích. Cả bốn anh em chỉ có mình cậu là vẫn đang cố gắng gánh đỡ nhà họ Lục, nhân sự đìu hiu quá".

"Cảm ơn lời nhắc nhở của cậu." Lục Đông Thâm lật một trang tài liệu: "Cậu mà không giúp tôi nhắc lại một lần, tôi vẫn còn tưởng bở sau lưng mình có cả đội quân hùng hậu đấy".

"Sau lưng cậu chỉ còn mình tôi thôi!" Dương Viễn cười khẩy: "Quay lại chuyện chính đi, rốt cuộc cậu định tính toán thế nào? Phía Thương Lăng có chắc chắn được không?".

"Chẳng có dự tính gì cả." Lục Đông Thâm nói: "Làm ăn cũng giống như yêu đương ấy, cưỡng ép là không được, thế nên, mọi việc hãy để thuận theo tự nhiên".

"Ở trong chăn không biết chăn có rận. Ông anh dĩ nhiên là không cần cưỡng ép rồi. Các cô gái ai mà chẳng hận không thể dính sát vào người cậu, cậu còn cần bận lòng à?" Dương Viễn thở dài nặng nề: "Nhưng mà nghe cậu nói vậy, tôi càng thấy không an tâm, cậu bảo tôi có nên chuyển sang dựa dẫm Lục Khởi Bạch không?".

Dương Viễn là bạn thân của anh nhiều năm, thế nên nói năng không bao giờ phải kiêng dè. Lục Đông Thâm ở ngoài trầm ổn, nghiêm nghị, ở trước mặt Dương Viễn cũng hay học thói nói mấy câu "ý tại ngôn ngoại".

Lục Đông Thâm cười: "Dù ngoài mặt hay trong lòng thì tôi đều hiểu cậu kha khá. Tôi nghĩ dù có đổi chủ cũng nên tìm người có chút giá trị lợi dụng. Cậu tưởng Lục Khởi Bạch là đồ ngốc à?".

Dương Viễn ở đầu kia ngẩn ra giây lát rồi chuyển chủ đề: "Tôi bỗng nhiên nhớ ra một chuyện".

"Nói đi."

“Mấy hôm trước tôi và một vị chuyên gia gặp mặt, vô tình nhắc tới Tưởng Ly. Cậu bảo có trùng hợp không, bạn tôi hóa ra lại biết cả Tưởng Ly đấy.”

Lục Đông Thâm đang ký tên chợt khựng lại: “Chuyên gia gì?”.

“Chuyên gia nghiên cứu phân tích giấc mơ, tên là Tố Diệp, làm tại phòng tâm lý Liên Chúng danh nổi như cồn.” Dương Viễn cho hay: “Cô ấy bảo, cô ấy và Tưởng Ly là bạn thân lắm”.

Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, bên tai của Lục Đông Thâm vẫn còn văng vẳng câu nói của Dương Viễn. Anh ngồi thất thần cho tới khi Cảnh Ninh phải lên tiếng gọi mấy câu, anh mới ý thức được tài liệu dưới tay mới ký được nửa chữ.

Sau khi anh ký bù xong, Cảnh Ninh đón lấy. Khi đi ra tới cửa, cô ấy ngập ngừng giấy rồi quay đầu nhìn Lục Đông Thâm.

“Còn chuyện gì sao?” Lục Đông Thâm hỏi.

Cảnh Ninh ngẫm nghĩ rồi nói: “Lục tổng, lần điều chuyển này của Lục Khởi Bạch không hề đơn giản, anh không thể khinh suất được”.

“Tôi biết.” Lục Đông Thâm nhìn cô ấy: “Nhưng, hình như cô không định nói câu này thì phải”.

“Vâng.” Cảnh Ninh thành thật nói: “Tôi muốn nói là, có vẻ như Lục Khởi Bạch đã hiểu hơi rõ quá về tình hình phía Thương Lăng rồi”.

“Vậy nên, cô nghi ngờ có nội gián?”

Cảnh Ninh gật đầu: “Vâng”.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 33: Nguy Hiểm Trùng Trùng

Ngày thứ hai sau khi Tưởng Ly đi, Đàm Diệu Minh không thể ngồi yên được nữa. Từ sáng sớm anh đã dặn dò thuộc hạ chuẩn bị đầy đủ những dụng cụ, đồ đạc dùng để lên núi. Trong khoảng thời gian ấy, anh cũng nhận không ít cuộc gọi của thuộc hạ, đại khái họ đều hỏi xem thứ gì nên mua, thứ gì không nên mua.

Thương Lăng là một thành phố du lịch rất phát triển, nhất là địa điểm tham quan thành cổ và cảnh đẹp tự nhiên non nước hữu tình hấp dẫn không ít khách đi phượt, thế nên trong thành phố có không ít cửa hàng bán những dụng cụ phục vụ cho hành trình dã ngoại.

Đàm Diệu Minh tuy sinh ra và lớn lên tại đây, mang danh là người Thương Lăng nhưng bản thân lại không có quá nhiều kinh nghiệm trong chuyện du lịch dã ngoại. Chút kiến thức ít ỏi anh có được đều nhờ Tưởng Ly dạy cho. Thế nên, sau nhiều cuộc điện thoại liên hồi của đám thuộc hạ, Đàm Diệu Minh ra lệnh: “Mua hết những thứ có thể mua được về đây cho tôi, không rõ chuyện gì thì hỏi chủ cửa hàng, trang bị gì cần thiết cho việc đi bộ ấy!”.

Không ai biết chuyện Tưởng Ly đã leo lên núi Kỳ Thần, đây là thói quen của Đàm Diệu Minh. Họ hành tẩu trên giang hồ kỵ nhất chính là nói cho người khác tình hình nguy hiểm, tránh để bản thân rơi vào vòng khốn đốn. Thế nên, đối với người ngoài, anh vẫn nói rằng Tưởng Ly hiện đang ở khách sạn, còn anh chẳng qua chỉ lên núi Thiên Chu một chuyến để khảo sát tình hình tổ chức lễ tế đông mà thôi.

Cứ như vậy, tới gần trưa, mọi trang thiết bị đều đã được chuẩn bị đầy đủ, Đàm Diệu Minh đã sẵn sàng để xuất phát.

Bên dưới, có người anh em quả thực nhịn không nổi nữa bèn lên tiếng hỏi: "Đàm gia, mấy chuyện này trước kia đều do Tưởng gia thực hiện. Hay là anh đợi Tưởng gia quay về rồi hẵng đi. Đeo mấy thứ nặng như vậy, lỡ như anh bị va chạm, cọ quẹt vào đâu…".

"Lo lắng vớ vẩn làm gì chứ? Cậu cứ làm như tôi là hoa trong nhà kính vậy. Đừng có đứa nào đứa nấy mặt mày đều như đi đưa đám thế, phải làm gì thì làm đi!" Đàm Diệu Minh hào sảng nói.

Mặc dù anh không có kinh nghiệm gì trong lĩnh vực này nhưng bao năm qua tung hoành giang hồ cũng gặp không ít chuyện hiểm ác, thế nên anh hoàn toàn không quan tâm núi Kỳ Thần mạo hiểm nhường nào. Chỉ cần có thể tìm được Tưởng Ly là anh có thể bảo vệ an toàn cho cô.

Muốn tìm được Tưởng Ly cũng không khó lắm, anh nắm được một số thói quen của cô mỗi lần đi ra ngoài.

Nhưng đúng vào lúc Đàm Diệu Minh chuẩn bị xuất phát thì Tề Cương từ ngoài trở về vội vã chạy vào. Cậu ta đẩy cửa ra, không ngờ là lại nhìn thấy ngay Đàm Diệu Minh. Cậu ta sững người giây lát rồi nói ngay: "Đàm gia, xảy ra chuyện rồi!".

Núi Kỳ Thần nằm ở mé Bắc núi Thiên Chu, từ xa đối diện thẳng với ngọn núi chính của dãy Thiên Chu. Mỗi năm, người dân Thương Lăng lại trèo lên đỉnh núi Thiên Chu, quay mặt về phía hồ mà vái, một trong những hướng cần vái chính là Kỳ Thần.

Dãy Kỳ Thần được hợp thành từ chín ngọn núi riêng biệt, cao nhất là ngọn núi chính phía Đông rồi thấp dần xuống. Độ cao của ngọn núi chính

có thể đạt đến hơn 5000 mét so với mặt nước biển. Chín ngọn núi nối liền nhau thoạt nhìn sẽ có cảm giác giống như một nữ thần đang nghiêng người nằm nghỉ, đang yên lặng quan sát cả thành phố Thương Lăng với một biểu cảm vừa cao cả vừa nhàn nhã. Thế nên, người Thương Lăng vừa kính nể lại vừa sợ hãi núi Kỳ Thần.

Các hang động trong núi đan xen ngang dọc, lại có vô số những con đường nhánh chi chít như sao trên trời. Hiện tượng phong hóa Karst* suốt từ điểm cao lớn tới điểm cao nhỏ khiến người ta như lạc vào rừng mưa nhiệt đới nguyên thủy, đá cuội lởm chởm, vách núi hiểm trở. Nếu Tưởng Ly không phải người đã có kinh nghiệm phong phú trong việc đi đường rừng thì nhất định đã chết ở đây rồi.

*Hiện tượng phong hóa đặc trưng của những miền núi đá vôi bị nước chảy xói mòn. Sản phẩm tự nhiên của quá trình này là các hang động với các nhũ đá, măng đá, sông suối ngầm…

Đây đã là ngày thứ ba cô vào trong núi, không dám đi sâu vào bên trong, chỉ nhìn chằm chằm đỉnh núi mà tiến. Một là, nguyên liệu cô muốn tìm nghe đồn nằm trên đỉnh núi. Hai là, nếu thật sự không tìm được, cô cũng tiện quay ngược trở về.

Buổi sáng, nắng mai vừa đẹp, nhưng cũng đã bị những tầng lá cây rậm rạp trong rừng che khuất. Trong núi có nhiều khí độc, nhất là tới tối khi không còn nhìn rõ mười đầu ngón tay nữa. Khí độc nồng nặc này chỉ có thể đợi tới trước sau buổi trưa mới hoàn toàn tan đi được.

Cô dựa vào một gốc cây nghỉ ngơi, bên cạnh là một chiếc ba lô lớn đựng đủ các loại trang bị. Cô lấy nước và lương khô từ trong ba lô ra. Ở mấy chỗ này, đó là hai loại thức ăn tuyệt vời nhất.

Đây là một khung cảnh không người khác hẳn phong cách du lịch bụi trong mắt nhiều người. Tưởng Ly nhớ lại những nguy hiểm gặp phải hai ngày qua mà sống lưng vẫn còn lạnh toát.

Vừa vào núi đã có cây ăn thịt người đợi sẵn, nhưng nó lại là loài cây mọc sát mặt đất, các nhánh, các cành đâm đi khắp nơi, ẩn nấp sau các vạt cỏ cực kỳ khó quan sát, lại không có những bông hoa kiều diễm dễ nhận biết như hoa ăn thịt người, chính vì vậy nó càng trở thành một "tên sát thủ" nguy hiểm.

Cũng may cô có một chiếc mũi nhạy bén, chưa nhìn thấy cây nhưng đã ngửi thấy mùi. Phàm là những loài thực vật có thể tiêu hóa con mồi bằng chính chất dịch cho mình tạo ra thì bản thân nó sẽ tỏa ra mùi xác rữa cực thối. Không nhìn thấy xương cốt sinh vật nhưng lại ngửi thấy mùi thối dữ dội, khiến Tưởng Ly may mắn thoát nạn.

Liền sau đó là những con đường nhỏ với những cây dây leo mọc khắp đường. Nếu không quan sát thật kỹ, cô chắc chắn sẽ bước nhầm vào sào huyệt của thú dữ. Cô ngửi thấy mùi máu tanh, một mùi máu còn mới nguyên, chứng tỏ cách đó không lâu nơi đây vừa trải qua một cuộc tàn sát đẫm máu.

Sau khi thoát được loài thực vật có độc và né được dã thú hung tàn, không ngờ cô lại bị kiến độc đuổi bắt để cắn suốt dọc đường. Kiến độc không phải "đặc sản" của núi Kỳ Thần. Ở tận sâu trong Thiên Chu cũng tồn tại, nhưng độc tính của chúng không cao, người bị cắn chỉ bị sốt hai ba ngày, sau khi độc tính được tiết hết ra là sẽ bình an vô sự.

Nhưng kiến độc ở núi Kỳ Thần con nào con nấy phải to bằng con châu chấu, trông cực kỳ hãi hùng, sức tấn công cũng mạnh không tưởng. Tưởng Ly biết một khi bị chúng cắn thì không đơn thuần chỉ là bị sốt nữa mà chắc

chắn là tiêu đời. Cũng may cô biết được quy luật, nơi nào có độc, nơi đó có thuốc giải. Cô đi dọc đường với một cơ thể thơm lừng mùi thuốc cỏ.

Rồi thì, ban ngày phải cực kỳ đề phòng hiện tượng lạc phương hướng, ban đêm đốt lửa liên tục không dám để tắt, chỉ sợ bị lang sói cắp đi mất. Tóm lại là suốt dọc đường, cô đã phải nếm trải đủ nỗi khổ của mấy năm lăn lộn đường rừng. Ai cũng nói Kỳ Thần là một cái hố sinh tử, trước khi đi thì sống, sau khi vào thì chết. Nếu là một người dân bình thường, e là đã sớm bị ngọn núi này nuốt chửng từ lâu.

Tưởng Ly cũng không biết mình còn chống chọi được bao lâu. Đấy là còn chưa tính những hiểm nguy đang ẩn mình. Có trời mới biết trong ngọn núi này cô còn phải trải nghiệm bao nhiêu thứ. Ví dụ như, gặp dòng nước ngầm có khi lại bắt gặp loài yêu quái ăn thịt người nào đó.

Đây là một khu rừng rậm nguyên sinh, trên cạn có nỗi sợ của trên cạn mà dưới nước lại càng không thể coi thường.

Cô ăn qua loa để cho bụng no khoảng bảy phần. Cô không dám ăn nhiều, ăn nhiều sẽ dễ buồn ngủ dọc đường. Cô bắt buộc phải tìm được điểm dừng chân tiếp theo trước khi trời tối.

CÔ đeo ba lô lên, bả vai đau rần rần. Ba lô đã vượt qua trọng lượng rất nhiều rồi. Cô gần như không thể đứng thẳng lên được, cứ thế vừa đi vừa chửi: Lục Đông Thâm, mẹ nhà anh…

Cô phát hiện ra một điều, chỉ cần khi nào mệt không cựa nổi mình nữa, chửi vài câu như thế bỗng nhiên thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Thế nên, hai ngày qua, câu cô lẩm bẩm nhiều nhất chính là câu này.

Lúc đang mắng hăng say thì bỗng nhiên cảm thấy có thứ gì giật giật mình. Cô cúi đầu nhìn bỗng thấy một con khỉ. Loài khỉ bẩm sinh đã là loài

tinh ranh láu cá, mắt to tròn đảo như bi ve, cứ thế lấy vuốt túm chặt lấy chiếc quần su của cô.

Tưởng Ly đã có kinh nghiệm, cô trừng mắt với nó: "Tao cảnh cáo mày nha, mày dám động vào đồ của Tưởng gia này thì tao không tha cho mày đâu! Gia tao mấy ngày nay chưa được ăn thịt rồi đấy, tao mà bắt được mày, tao nướng đầu mày lên ăn!".

Con khỉ hoảng sợ chạy lẹ như một cơn gió.

Cô thở phào nhẹ nhõm.

Mấy loài động vật núi này đừng tưởng chúng trông ngây thơ vô tội, thật ra rất hung hãn. Cô đã từng bị lừa rồi. Lần trước là một con gấu mèo. Cô còn tưởng nó nhỏ bé vô hại, không ngờ lại bị nó ăn vụng mất thức ăn, hại cô suýt nữa đói chết.

Tưởng Ly quay người định đi tiếp, chỗ này không nên ở lại lâu.

Nhưng cô quên mất rằng, khỉ là loài động vật thù dai. Cô còn chưa đi được chục bước, bỗng thấy các tán cây trên đỉnh đầu kêu lên rào rào, rung lắc dữ dội. Cô vừa hoảng hốt nghĩ đến chuyện không lành thì lập tức thấy bảy, tám con khỉ lao xuống bằng một tốc độ rất nhanh. Cô giơ tay lên chặn, nhưng ngay sau đó đã bị chúng đẩy ngã. Sau đó xuất hiện một con tinh tinh đen cỡ lớn cao hơn một người bình thường, giật lấy ba lô của cô và chạy mất…

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 34: Chửi Nhiều Thành Nghiện

Vừa vừa phai phải thôi. Chửi nhiều riết thành nghiện phải không?

Cú ngã này của Tưởng Ly không hề nhẹ, lúc bò dậy, cô phát hiện xương mắt cá chân đau vô cùng. Nhưng đi vào rừng núi, mất hành lý cũng đồng nghĩa với việc mất mạng. Cô không buồn suy nghĩ, lập tức đứng dậy điên cuồng đuổi theo.

Đám khỉ đó tản đi rất nhanh, thân hình lại nhỏ gọn, nên chỉ thoáng một cái đã không thấy bóng dáng chúng đâu.

Con hắc tinh tinh giật ba lô của cô thì rất dễ nhận ra, nó len vào phía nào, các cành cây ngọn cỏ ở phía đó lại rung lắc dữ dội. Tưởng Ly không dám buông thả dù chỉ nửa phút. Cô dốc hết sức bình sinh để đuổi. Ở những nơi như thế này, con người bỗng dưng trở thành loài bé nhỏ nhất, đã không còn là loài sinh vật đứng đầu trong chuỗi thức ăn nữa.

Rất nhanh, các tán cây trên đỉnh đầu không ngừng xôn xao.

Khi Tưởng Ly đuổi tới nơi, con tinh tinh đó đã ngồi vắt vẻo trên cành cây, vuốt trước cắp chiếc ba lô của cô, đang cho nó đung đưa trên không trung.

Lục Đông Thâm, cụ nhà anh!

Cô lại lẩm bẩm một câu bên khóe miệng sau đó gào lên với con tinh tinh: “Mày tưởng mày là King Kong hả? Cái đống to thù lù như mày đi ức

hiếp một người bé nhỏ thì sao đáng mặt bản lĩnh? Có giỏi thì mày xuống đây, tao với mày tay bo!”.

Con tinh tinh bỗng dừng đung đưa, nhìn Tưởng Ly chằm chằm.

Da đầu Tưởng Ly tê rần lên, bị một con vật khổng lồ như nó nhìn không chớp mắt chẳng phải trải nghiệm gì tốt đẹp. Từ nhỏ cô đã không thích loài động vật như tinh tinh, trông thì giống động vật, thực chất lại mang trí tuệ của loài người. Giống như con hắc tinh tinh trước mặt vậy, nhìn kiểu gì cũng giống một người đang khoác lên mình bộ da tinh tinh.

“À… câu mời gọi đấu nhau này tao chỉ có ý vậy thôi. Mày trả ba lô cho tao đi, muốn ăn gì tùy ý mày. Tao nghĩ mày lớn ngần này chắc cũng chưa được ăn thịt hun khói bao giờ phải không? Tao thái cho mày ăn.”

Con tinh tinh vẫn cứ nhìn cô mãi, phải hơn nửa phút sau, nó mới bất ngờ chồm dậy, gào thét inh ỏi với vẻ hưng phấn trên cây.

“Ấy mày…” Cô vừa dứt lời thì bỗng cảm thấy bầu không khí có phần kỳ lạ. Xung quanh vốn dĩ chỉ có mùi cây cỏ, chợt xuất hiện một mùi thơm thoang thoảng đâu đây.

Cô nghĩ bụng có chuyện chẳng lành, vừa quay đầu đã nhìn thấy một tảng thực vật dạng dây leo đen sì áp sát mình, tốc độ của nó khủng khiếp như một cơn sóng ngầm bất ngờ dội tới. Cô co cẳng chạy nhưng chưa chạy được mấy bước, mắt cá chân đã bị dây leo quấn chặt. Chỉ một lần dùng sức của nó, cô đã hoàn toàn trở lại “nguyên hình”.

Tất cả xảy ra quá nhanh.

Đám dây leo chằng chịt rối rắm đó quấn lấy cánh tay, cẳng chân của cô. Cô càng giãy giụa sẽ chỉ càng bị siết chặt hơn. Trong giây phút này, Tưởng Ly mới nhìn rõ được loại thực vật ấy, thì ra lá đen cành đen, ngay cả loài

hoa nhỏ mọc ra giữa cành lá cũng màu đen nốt, chẳng trách thoạt nhìn hệt như một lớp sóng đen ngòm.

Cô bị quấn đến không thở nổi. Đừng tưởng những cây dây leo này mỏng mảnh, nhưng nó có rất nhiều "cẳng chân, cẳng tay", đủ để siết chết một người còn đang sống sờ sờ.

Cô lại ngẩng đầu lên nhìn con tinh tinh kia. Nó đã ngừng nhảy nhót điên cuồng, treo ba lô của cô lên một nhánh cây, sau đó đứng đập đập hai cánh tay, sung sướng kêu gào nhìn cô, có vẻ thỏa chí khi cô lâm nạn lắm.

Giây phút này Tưởng Ly mới chợt hiểu ra vì sao đang chạy nó bỗng dừng lại, chắc chắn là nó muốn dụ cô vào vùng nguy hiểm.

Cô nghiến răng ken két, ai cũng nói lòng người hiểm ác, xem ra đến loài vật này cũng đâu đáng tin.

Sau một hồi hưng phấn, con tinh tinh không màng tới cô nữa, quay ngoắt mông, gào rít rời đi.

Trong rừng sâu, dưới tầng tầng lớp lớp dây leo, cô bị một con tinh tinh hãm hại, đứng im không thể nhúc nhích như đã chết. Ba lô của cô thì lơ lửng trên cao, cô chỉ có thể đứng nhìn mà không thể với tới.

Chết tiệt!

🐾🐾🐾

Lâm Khách Lầu đã bị người ta đập nát, một vài anh em bị thương, trong đó có một người bị thương khá trầm trọng, gân tay suýt chút nữa bị người ta cứa đứt. Tề Cương sợ người đó nguy kịch nên đã gọi xe cấp cứu trước rồi mới chạy đến thông báo cho Đàm Diệu Minh. Thế nên khi Đàm

Diệu Minh kịp tới nơi, chỉ còn nhìn thấy khung cảnh hoang tàn đổ nát và những vũng máu dưới sàn nhà.

Đám gây rối không rõ lai lịch.

Nghe người phục vụ trong Lâm Khách Lầu kể lại rằng, trước đó xuất hiện một tốp khách, muốn gọi loại trà ngon nhất trong quán. Kết quả khi trà được bưng lên, một người trong số chúng lên tiếng chê bai trà không ngon, kiên quyết cho rằng quán bán loại trà không đủ chất lượng. Trong quán trà có thuộc hạ của Đàm Diệu Minh, là những người chuyên bảo vệ cho quán. Thấy đám khách kia cứ đẩy qua đẩy lại người phục vụ, họ bèn tiến tới ngăn cản, kết quả hai bên xông vào đánh nhau.

Đối phương dùng dao, vừa nhìn đã biết không phải phường lương thiện.

Có máu, là sẽ có cảnh sát.

Đàm Diệu Minh vừa đặt chân vào thì cảnh sát cũng tới liền sau đó. Có điều đám người kia sau khi gây chuyện của chạy mất dạng, kiểu gây rối này không đơn giản như mấy tay anh chị đánh đấm trên giang hồ. Cảnh sát thực hiện việc lấy lời khai những người có liên quan, rồi khám nghiệm hiện trường một lượt, lại hỏi thăm xem gần đây có kết thù kết oán với ai không…

Đàm Diệu Minh không giấu giếm cảnh sát chuyện gì, chỉ một lòng nhớ tới mấy anh em đã vào bệnh viện thế nên cả quá trình lấy lời khai, Tề Cương đều trả lời thay anh.

Nhưng chuyện ở Lâm Khách Lầu chỉ vừa được dẹp yên, Tề Cương lại gọi điện thoại đến, sau đó nói với Đàm Diệu Minh bằng nét mặt nặng nề: Cả các quán bar, vũ trường và nhà hàng cũng đều gặp chuyện.

Lần này không phải là bị ai đập phá địa bàn mà là kinh động tới đội chống tệ nạn xã hội của Phòng thanh tra và Cục thuế.

Đàm Diệu Minh bị người ta tố cáo vài tội danh trong đó có: hối lộ, trốn thuế và các địa bàn hoạt động có dính líu tới mại dâm. Rất nhiều địa bàn của Đàm Diệu Minh bỗng chốc như nổi lửa, không sao phân thân hết được.

Nhưng đối với anh, những chuyện này đều là chuyện thường suốt mấy năm nay. Làm ngành nghề này, có thể leo lên được vị trí như vậy buộc phải đắc tội với một số người.

Cũng may, những người làm mảng này anh đều quen biết, có thể nói đỡ vài câu. Mọi người cũng coi như nể mặt anh vài phần. Cuối cùng, người của Cục thuế nói cho anh biết sự thật: "Mấy năm nay, anh thế nào chúng tôi đều đã kiểm tra rõ ràng, cũng hiểu rằng một lão hồ ly như anh chúng tôi chẳng thể tìm ra được chứng cứ gì. Nhưng lần này kiểu gì thì kiểu, vẫn phải theo trình tự mà tạm giữ anh vài hôm. Tôi cũng nhắc nhở anh luôn, sao lại đúng vào lúc này bị đám người đó tố cáo chứ? Chẳng phải vì đợt tuyển chọn cho vị trí trưởng thương hội sắp đến sao. Tự anh phải có chuẩn bị đi".

Đàm Diệu Minh hiểu quá rõ, không cần được nhắc nhở anh cũng biết chuyện này rốt cuộc là thế nào. Không phải ai sống trong giang hồ cũng là những người biết nói nghĩa khí, vì chức tước, có chiêu trò gì họ không giở ra được?

Anh lập tức dặn Tề Cương tiếp đãi họ cẩn thận, còn mình thì ngoan ngoãn làm một công dân gương mẫu, tiếp nhận điều tra.

Bản thân lo lắng cũng chẳng ích gì, dù có cử người đi họ cũng chưa chắc đã tìm ra được Tưởng Ly.

Dù trong lòng như lửa đốt, anh đành phải để nó cháy mà thôi…

🐾🐾🐾

Phía bên núi Kỳ Thần lại là một tình huống khác.

Tưởng Ly đã bị mắc kẹt tại chỗ này nhiều tiếng đồng hồ rồi. Ánh nắng đã bắt đầu ngả dần về Tây. Cô cũng dần dần thấy tuyệt vọng. Nếu cô không thể thoát khỏi đây trước khi hoàng hôn buông xuống thì cuối cùng sẽ chỉ có hai kết cục. Một là sẽ bị đám côn trùng độc hoặc dã thú đi kiếm mồi vào ban đêm gặm chết. Hai là, cứ bị mắc lại đây mãi, khát quá mà chết.

Dù suy nghĩ thế nào, tướng chết cũng cực kỳ khó coi. Việc này đối với một cô gái cực kỳ để ý tới diện mạo và lại cực kỳ yêu cái đẹp như cô đích thực là một đả kích trí mạng.

Cổ tay, cánh tay, cẳng chân… tất cả những nơi bị trói chặt đều đã rỉ máu. Đây là kết quả sau nhiều giờ ra sức giãy giụa của cô. Đám dây leo như từng chiếc vòi khỏe siết chặt cô. Cô đang nghĩ, có lẽ cô còn có một kiểu chết thứ ba, đó chính là huyết mạch khắp người không thông suốt, phù nề mà chết.

Tưởng Ly càng nghĩ càng cảm thấy chuyến đi này thật không xứng đáng. Một người bình thường trèo lên núi Kỳ Thần là hết sức nguy hiểm, chẳng lẽ với cô, hệ số nguy hiểm lại thấp đi được vài phần? Suốt dọc đường mấy ngày qua, đã đi được đến đây rồi, kết quả cuối cùng vẫn là chết, thật phiền lòng. Sớm biết thế này, cô thà bị loài cây biến thái kia giết chết ngay khi vừa lên núi cho xong. Chí ít thì nó sẽ gặm không còn vụn xương nào. Cũng dễ coi hơn khi chết người sưng lên như con heo vậy.

Lục Đông Thâm, cụ nhà anh!

Cô phẫn nộ chửi rủa mấy câu trong lòng, cuối cùng thẳng thừng ngửa cổ lên trời mà chửi: “Lục Đông Thâm, cụ nhà anh! Cụ nhà anh, Lục Đông Thâm! Lục Đông Thâm…”.

“Vừa vừa phai phải thôi.” Một giọng nói vang lên ngay gần đó: “Chửi nhiều riết thành nghiện phải không?”.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 35: Cô Đúng Là Kỳ Lạ Đấy

ôi có làm gì cô đâu mà cô lại chửi tôi như thế?

Tưởng Ly sững người, cứ ngỡ mình xuất hiện ảo giác. Cô há hốc miệng, định mắng thêm một câu nữa thử xem thì bỗng thấy bóng một người đàn ông bước ra sau thân cây.

Một giây sau, cô lập tức tròn xoe đôi mắt, reo hò về phía cái bóng kia: "A! Gian thương! Là anh hả?".

Là Lục Đông Thâm.

Tưởng Ly ra sức chớp mắt, bấy giờ mới chắc chắn thứ mình nhìn thấy không phải ảo ảnh hay hoang tưởng gì đó. Nhưng Lục Đông Thâm này cứ xuất hiện trước mặt cô như thế, luôn khiến cô mơ mơ hồ hồ như đang nằm mơ vậy.

Từ xa, Lục Đông Thâm đã nghe thấy có người gọi tên mình, sau đó cứ liên tiếp chửi bậy, anh nghĩ bụng ngoài cô ra chẳng còn ai dám chửi anh như thế nữa. Lúc này khi cuối cùng đã nhìn thấy cô, bắt gặp cảnh tượng trước mắt anh bỗng nhiên lại thấy buồn cười, rồi anh hỏi cô một câu có vẻ rất nghiêm túc: "Tôi có làm gì cô đâu mà cô lại chửi tôi như thế?".

"Tôi không nằm mơ thật chứ?"

Ngay gần đó, người đàn ông đứng ngược chiều ánh sáng, cái bóng dài rộng hắt xuống mặt đất. Anh không còn mặc áo vest quần Âu như mọi

ngày mà mặc một chiếc áo phông đen, bên ngoài khoác một chiếc áo bò jacket. Bên dưới là một chiếc quần thụng đen, nhưng vẫn tôn lên được đôi chân dài ấy. Dưới chân, anh đi một đôi giày leo núi màu đen, sau lưng đeo một chiếc ba lô màu xanh quân đội rất to.

Mẫu ba lô này là kiểu thương hiệu trong cửa hàng bán đồ dã ngoại tại Thương Lăng, chắc chắn, hữu dụng, quan trọng là nhiều túi, công năng rất mạnh.

Đã quen nhìn anh quần là áo lượt, bây giờ thấy một anh như vậy cô vẫn ít nhiều chưa quen, bớt đi vẻ tinh ranh của một người làm kinh doanh, lại có thêm nhiều sự hoang dã của một người khách bộ hành.

Lục Đông Thâm tháo kính râm xuống, tiện tay treo kính lên cổ áo trước ngực, trông rất phong trần bụi bặm, nhưng ánh mắt lại ngậm cười: "Gặp tôi cô thấy kỳ lạ lắm sao?".

Tưởng Ly nói ngay: "Không lạ, không lạ. Tôi biết con người tôi xưa nay phúc lớn mạng lớn, nhất định sẽ có người tới cứu tôi mà".

Lục Đông Thâm cố nhịn cười, rồi quan sát cô đang bị quấn kín như một con nhộng vậy: "Cô như vậy là bị 'lật thuyền trong ống cống' hay thật sự chẳng có bản lĩnh gì vậy?".

Tưởng Ly phẫn nộ: "Bị một con tinh tinh lừa".

Lục Đông Thâm gật gù, tỏ vẻ đã hiểu ra, nhưng anh không sốt sắng cứu cô ngay, mà nói: "Nếu tôi không tới, tối nay cô có thể sẽ mất mạng tại đây, phải không?".

Tưởng Ly cũng không giấu gì anh: "Đúng vậy. Loài cây này bản thân không có độc, nhưng lại như làm 'tay sai' cho đám dã thú và côn trùng độc, hoặc cũng có thể nó sẽ khiến người ta tắc mạch máu mà chết. Tóm lại

về nó, tôi còn cần nghiên cứu thêm. Anh đừng hỏi nhiều như vậy nữa, mau cứu tôi ra đi".

"Bảo tôi cứu cô cũng được, cô báo đáp tôi thế nào đây?" Lục Đông Thâm có vẻ hứng thú.

Tưởng Ly nhìn anh bằng biểu cảm kỳ quặc: "Chẳng phải anh tới đây để tìm tôi hay sao?".

Nếu đã như vậy, việc cứu cô ra khỏi hoàn cảnh nguy hiểm cũng là việc nên làm mà. Mặc dù cô cảm thấy kỳ lạ với việc anh bỗng dưng xuất hiện ở đây, bởi vì cô luôn nghĩ, cho dù thật sự có người tới tìm cô thì người có thể xuất hiện nhất vẫn là Đàm Diệu Minh, chứ không phải tay Lục Đông Thâm mở miệng ra là nói không tin tưởng cô này.

Đợi chút, lẽ nào vì không tin tưởng nên mới đến đây? Đây là thể loại lý luận chó gặm và không cần mạng gì không biết?

Lục Đông Thâm khoanh tay trước ngực, nhìn cô cười: "Đúng là tôi tới tìm cô, nhưng nào ngờ người chưa gặp được đã bị chửi sấp mặt. Thế nên, tôi có lý do để tin rằng chuyến vào núi lần này của tôi là sai lầm rồi".

Tưởng Ly cảm thấy anh hơi nhỏ mọn. Có cần phải thế không, cô đúng là đã mắng anh nhưng cô làm anh mất miếng thịt hay là gãy chân gãy tay rồi? Đúng là bản chất gian thương mà, một chút thiệt thòi cũng không chịu.

"Tôi mà có chuyện gì, thì cả đời này Thai Quốc Cường cũng đừng hòng tỉnh dậy được, tới lúc đó, người xui xẻo sẽ là anh đó, anh Lục à."

Câu này nghe cũng có lý và có căn cứ, nếu là người bình thường ai cũng sẽ cảm thấy đầy lý lẽ. Nhưng Lục Đông Thâm không bao giờ đi cung

đường giống mọi người, nghe xong anh bật cười, hỏi cô với vẻ hứng thú: "Cô đang uy hiếp tôi đấy hả?".

"Làm gì được tính là uy hiếp anh chứ, tôi chỉ nói cho anh nghe một sự thật máu chảy ròng ròng thôi. Bây giờ tôi là cứu tinh duy nhất của anh, tôi không thể có chuyện gì được."

Nụ cười vẫn tan vào ánh mắt Lục Đông Thâm, anh từ tốn nói: "Làm gì còn tin tức nào hot hơn tin thầy phù thủy của Thương Lăng tử mạng tại đây chứ? Tới lúc đó, đám phóng viên chắc chắn sẽ chẳng còn hơi đâu bám riết lấy Skyline nữa. Khoảng thời gian trống này vừa tiện cho tôi giải quyết những dư luận bất lợi đối với Skyline".

"Lục Đông Thâm, anh…" Ba chữ "cụ nhà anh" cô buộc phải nuốt xuống, khi cất lời, giọng cô đã nhẹ như gió thoảng: "Vậy được, anh muốn tôi báo đáp anh thế nào? Nói trước nhé, mấy chuyện đi ngược với nguyên tắc tôi không làm đâu".

"Ví dụ?"

"Ví dụ như phóng hỏa giết người…" Tưởng Ly bực dọc: "Rồi ví dụ như phục vụ ngủ hoặc lấy thân báo đáp gì đó".

Lục Đông Thâm không nhịn được nữa, bật cười khanh khách, anh nói chân thành: "Cô đúng là một cô gái kỳ lạ đấy".

Mấy từ như "phục vụ ngủ" hoặc "lấy thân báo đáp" này cô nói hết sức hào sảng. Nếu là một cô gái khác, e là lúc nói cũng cảm thấy dè dặt, ngượng ngùng, cùng lắm thì gò má phải hơi ửng hồng lên. Kết quả, cô hoàn toàn không đỏ mặt, không căng thẳng.

Tính khí ương bướng của Tưởng Ly nổi lên, cô nghiến chặt răng ra sức vùng vẫy, kết quả có một dây leo siết chặt thêm làm cổ cô rớm máu.

Lục Đông Thâm thấy vậy, không còn cách nào khác đành lên tiếng: "Được rồi, được rồi, được rồi, cô đứng yên đã". Nói rồi anh hạ ba lô xuống, rút từ trong ba lô ra một con dao quân đội của Thụy Sỹ.

Sau khi nhìn rõ, Tưởng Ly cười nói: "Được đấy anh Lục, anh cũng chuyên nghiệp ra phết".

Lục Đông Thâm không màng tới câu đùa của cô. Anh rút con dao ra, vừa tiến lên chưa được mấy bước thì đã có dây leo cấp tốc hướng về phía chân anh.

"Cẩn thận!"

Tưởng Ly hét lên, đồng thời Lục Đông Thâm cũng đã lẹ chân tránh né kịp.

"Anh đừng tiến lên đây, chỉ cần nó dính một chút vào người anh là anh không chạy thoát được đâu." Tưởng Ly thấy anh nhanh nhẹn ít nhiều cũng phải nhìn anh bằng con mắt khác. Đồng thời, chính cô cũng cảm thấy lo lắng: "Anh ném dao cho tôi đi".

Ban nãy, Lục Đông Thâm cũng đích thực đã xem thường mấy cây dây leo này. Sau khi ném chính xác con dao vào tay Tưởng Ly, anh mới quan sát kỹ càng đám dây leo đen ngòm ngay gần đó, không khác gì vô số móng vuốt có yêu thuật.

"Đây là thứ gì?" Anh hỏi.

"Trong rừng rậm Amazon có một loài thực vật tên là cỏ Phù thủy. Chỉ cần anh chạm vào nó, hoa đỏ và lá xanh của nó sẽ biến thành những sợi dây thừng quấn chặt lấy người ta cho tới khi chết, hơn nữa càng siết càng chặt, người ta không thể cựa quậy được. Người bị quấn cuối cùng sẽ đói khát tới chết sau đó bị đám côn trùng rỉa chết." Tay trái của Tưởng Ly vẫn

còn cử động được. Cô cầm chặt con dao, vừa dùng sức là cổ lập tức bị siết lại. Cô nhịn đến đỏ bừng cả khuôn mặt, nhưng vẫn không quên nhiệm vụ thiêng liêng là phải phổ cập kiến thức tới mọi người, bèn cất lên chất giọng đã biến dạng: "Thuộc tính của loài thực vật này không khác nhiều so với loài cây Phù thủy kia, nhưng khả năng công kích của nó khủng khiếp hơn, mà cũng chưa biết nó tên là gì! Tôi chỉ biết rằng, trên các dây leo tỏa ra một mùi thối rữa. Bà nhà nó! Hôi chết người mình rồi!".

Chẳng biết đã có bao nhiêu sinh linh chết trong loài cây dây leo này.

Cô nghiến răng, lưỡi dao Thụy Sỹ sắc bén cắt đứt sợi dây leo trước ngực, cuối cùng Tưởng Ly cũng có thể thở thoải mái hơn một chút, sau đó cô liên lục ho dữ dội. Sự trói buộc trên cổ tay càng lúc càng ít, tiện cho cô phát huy lưỡi dao.

"Mấy loài cây vô danh nhưng nguy hiểm này rất hay gặp trong các khu rừng mưa nhiệt đới. Anh là một cậu chủ thân thể ngọc ngà, đến mấy chỗ này mà sống sót trở về đã là kỳ tích rồi." Nói rồi, cô lại vung dao chém đứt dây leo dưới chân. Đám dây đó như cũng biết đau vậy, vội vàng rụt lại. Tưởng Ly đá bụi dây leo đã bị chém đứt rễ qua một bên, tiếp tục nói: "Nhưng ban nãy anh đã cấp bách cứu tôi. Yên tâm, tôi nhất định sẽ bảo vệ anh chu toàn".

Ngay sau đó là lưỡi dao cuối cùng gạt bỏ chút trói buộc còn sót lại trên bắp chân: "Đầu tiên, tôi cung cấp cho anh một chút kiến thức. Trong mấy khu rừng nguyên thủy kiểu ngày, thứ gì càng đẹp càng nguy hiểm. Anh nhìn thấy thứ gì thì cứ tránh xa ra một chút là được, chí ít phải giữ được mạng của mình đã." Dứt lời, cô ném lại con dao cho Lục Đông Thâm một cách gọn gàng.

~Hết chương 35~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 36: Ôm Rất Thích

Khẩn trương tìm ra nguyên liệu rồi rút ngay, không tìm ra nguyên liệu, xem tôi bóp chết cô…

Con dao vạch một đường cong tuyệt đẹp trên không trung, Lục Đông Thâm giơ tay ra đón lấy một cách chuẩn xác.

Nhưng chỉ một giây sau đó, một nhánh dây leo vẫn chưa bị chặt tới tận gốc lập tức lao về phía này. Trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc, Lục Đông Thâm đã nhanh tay nhanh mắt, khẩn trương lao tới trước kéo Tưởng Ly ra, như vậy mới tránh được việc cô một lần nữa bị dây leo quấn vào người.

Tưởng Ly quay lưng về phía cây dây leo thế nên ban nãy hoàn toàn không phát giác ra nguy hiểm. Tới khi có phản ứng, cô đã được Lục Đông Thâm ôm vào lòng. Cô quay đầu lại nhìn mới biết dây leo đó đang nằm giữa đống dây leo chằng chịt mà giơ nanh múa vuốt, và mới hiểu ra ban nãy mình quá đỗi nguy hiểm.

“Thứ gì càng đẹp lại càng nguy hiểm à? Thế cô thì sao?” Lục Đông Thâm ghé sát vào tai cô, cười khẽ.

Tưởng Ly bỗng cảm thấy vành tai nóng rần, hơi nóng xông thẳng vào tận trái tim. Chẳng hiểu sao con tim cô bỗng nhảy dựng lên một cái thật mạnh. Cô giơ tay đẩy anh: “Đừng có lợi dụng giở trò với bổn gia!”.

Nhưng ngay sau đó cô không đẩy ra thành công, Lục Đông Thâm tận dụng cơ hội siết chặt bàn tay đang đỡ vòng eo bé nhỏ của cô, hai người lại càng sát lại gần nhau hơn. Anh cúi đầu nhìn cô, nụ cười có phần cố ý: "Con người tôi xưa nay luôn tính toán chi ly, thế nên ban nãy tính ra, cô đã hai lần mắc nợ ân tình của tôi, cụ thể phải trả thế nào, tôi cần phải suy nghĩ thật kỹ".

"Thả tôi ra." Tưởng Ly cảm thấy mặt mình hơi nóng, cánh tay một lần nữa dùng sức để đẩy anh.

Lần này Lục Đông Thâm không làm khó cô nữa, anh cũng theo đà buông tay.

"Ôm riết thành nghiện hả?" Tưởng Ly không vui.

Lục Đông Thâm quan sát người cô một lượt từ trên xuống dưới, nhìn có vẻ rất nghiêm túc rồi nói: "Eo thon, thế nên khi ôm cảm thấy rất thích".

Tưởng Ly không muốn đấu võ mồm với anh nữa. Cô cảm thấy Lục Đông Thâm này khi mặc quần Âu áo vest thời thượng cũng được coi là một người ít nói, trầm tính, tuy yên lặng mà vẫn cao quý, văn minh. Còn bây giờ, khi cởi bộ vest đó ra, tính khí cũng theo đó mà thay đổi. Đứng ở một nơi mà văn minh còn chưa chạm được đến như nơi này, những khi anh chọc ghẹo người khác giống hệt một gã lưu manh có văn hóa, hoặc có thể bỏ luôn ba chữ "có văn hóa" ấy đi cũng được.

Nhưng Lục Đông Thâm không hành động như ý của cô, bàn tay lớn của anh hướng về phía cổ áo cô. Nếu là bình thường, cô tuyệt đối không cho phép người bên cạnh vô lễ với mình như vậy. Nhưng chỉ vì đối phương là Lục Đông Thâm, cô hoàn toàn không thể ngờ anh lại có hành vi đó, trong một giây thất thần, cổ áo cô đã bị kéo ra quá nửa, mảng xương đòn để lộ ra ngoài, cứ gọi là gợi cảm, quyến rũ vô cùng.

“Anh làm gì đấy?” Tưởng Ly thẹn quá hóa giận, trong lúc cấp bách định động thủ với anh.

Lục Đông Thâm kịp thời né được “bàn tay độc” của cô, dở khóc dở cười: “Tôi chỉ muốn xem xem vết thương trên cổ cô ra sao. Cô sợ gì hả? Lẽ nào tôi ăn thịt được cô?”.

Tưởng Ly xoa xoa cổ, chẳng qua chỉ là vết thương ngoài da, đối với cô chẳng phải chuyện gì quá nghiêm trọng. Lục Đông Thâm đối với cô mà nói vẫn là một người đàn ông xa lạ, tính tình sáng nắng chiều mưa kiểu này mới thật sự là khủng bố với cô.

Cô ngẩng đầu ngước nhìn chiếc ba lô vẫn đang vắt vẻo trên cành cây. Bên trong còn đựng con dao Phần Lan đó. Nếu có dao ở trong tay lúc này, cô phải chém đứt tay anh. Nghĩ vậy, cô bèn đi tới bên cạnh thân cây, xoa xoa tay.

“Cô định trèo lên cây?” Lục Đông Thâm hỏi phía sau lưng cô.

Đứa ngốc cũng có thể đoán ra đấy.

Tưởng Ly chu môi hất cằm lên phía trên: “Anh không nhìn thấy ba lô của tôi đang bị treo trên đó hả?”.

Lục Đông Thâm tiến tới, kéo cô qua một bên: “Cô đang bị thương, thể hiện tài năng làm gì hả?”.

“Tất cả mọi thứ giúp tôi sống sót đều ở trên đó cả.” Tưởng Ly không quen với việc có người đứng chỉ tay năm ngón với cô như vậy: “Tôi không leo lên chẳng lẽ bắt anh leo chắc?”.

Chẳng qua chỉ là một câu nói vu vơ như vậy, không ngờ Lục Đông Thâm đáp: “Chỉ là leo lên cây, lấy cái ba lô xuống thôi mà”. Sau đó anh gỡ

chiếc kính râm đang mắc trước ngực xuống, đeo lên mặt Tưởng Ly, rồi cởi áo khoác ngoài đặt vào tay cô: "Đợi tôi".

Tưởng Ly sững người, rồi ngay lập tức tháo kính râm xuống. Lục Đông Thâm kia đã đi tới trước thân cây, xắn tay áo lên. Cô cực kỳ sửng sốt. Chuyện này… ơ… Thế này phải tính là đời thế tổ nào*? Tóm lại, một người đàn ông thường xuyên ngồi trong phòng giấy mà lại trèo cây? Lại còn trèo tay không?

🍸Theo lý giải của dịch giả, thì câu này chỉ Ly không biết phải buột miệng chửi đời nào của anh nhà nữa =))

Đang mải nghĩ thì cô đã thấy Lục Đông Thâm vòng cánh tay ôm chặt lấy thân cây, hai chân lợi dụng việc đế giày ma sát với thân cây để tìm điểm tựa rướn người lên, sau đó hai chân anh lần lượt thay phiên nhau cử động, đưa người anh lên cao dần.

Tưởng Ly nhìn mà mắt tròn mắt dẹt.

Tốc độ leo cây của anh không hề chậm, kiểu tư thế này nếu không phải là một người có kinh nghiệm phong phú chắc chắn không thể nào làm được. Bởi vì leo cây bằng tay không vốn dĩ phải nắm vững kỹ năng, nhất là loại cây cao tán um tùm trong những khu rừng nguyên sinh kiểu này lại càng khảo nghiệm khả năng của tay và chân đối với người leo.

Tưởng Ly lại gài kính râm lên đầu, rồi ngồi bệt xuống đất, ôm áo khoác của Lục Đông Thâm trong lòng, rồi ngẩng đầu nhìn anh leo lên mỗi lúc một cao. Nơi nào có chạc cây, anh vươn cánh tay dài ra, cơ thể nhanh nhẹn leo qua, không chút phí sức.

Trước kia nhìn thấy anh mặc vest phẳng phiu cô đã sớm biết người đàn ông này là điển hình cho kiểu mặc gì cũng đẹp. Bây giờ ra ngoài, anh ăn

mặc rộng rãi thoải mái, nhất là khi anh để lộ cánh tay, cô mới phát hiện vóc người anh thật là chuẩn. Vai rộng, hông thon, dĩ nhiên không cần bàn cãi. Từng múi cơ bắp rắn chắc cũng căng nở theo từng động tác leo trèo của anh, trông vừa tráng kiện vừa mạnh mẽ.

Cô cảm thấy, có lẽ anh cũng không giống như những gì thường ngày cô tưởng tượng. Thì chẳng phải cô đang được diện kiến một mặt khác của anh đấy sao?

Chẳng bao lâu sau, Lục Đông Thâm đã với được ba lô của cô rồi lại xuống đất một cách gọn ghẽ.

Khi đi tới trước mặt cô, một tay anh xách ba lô, một tay đưa về phía cô.

"Đúng là 'chân nhân bất lộ tướng'*." Tưởng Ly ngẩng đầu khen ngợi anh một câu rồi đặt chiếc áo trong lòng mình vào tay anh.

🍸Ý nói nhân tài ẩn mình, không lộ diện.

Nhưng Lục Đông Thâm lại vừa nắm lấy áo vừa nắm cả tay cô. Anh hơi dùng sức, Tưởng Ly cứ thế được anh kéo dậy. Cô chưa kịp nói năng gì, anh đã buông tay cô ra, nhưng không nhận lại áo khoác. Anh hơi nhíu mày: "Cô bỏ vào đây bao nhiêu thứ vậy, ba lô nặng quá".

"Sinh tồn nơi hoang dã mà đại ca, anh tưởng tới đây chơi đồ hàng hả?" Tưởng Ly vẫn còn cảm nhận được hơi ấm trong lòng bàn tay, là nhiệt độ từ bàn tay anh truyền tới.

Vừa leo cây xong nên trán anh vẫn còn lấm tấm không ít mồ hôi. Nhưng chính lớp mồ hôi này lại khiến Lục Đông Thâm mang một phong cách khác hẳn trên thương trường, ví dụ như hoang dã, ví dụ như cuồng nhiệt, khiến mùi gỗ vốn dĩ rất sạch sẽ trên cơ thể anh có thêm một sự mê hoặc khiến người ta ngứa ngáy trong lòng.

Cô vừa định giật lại ba lô thì bỗng thấy Lục Đông Thâm quăng ba lô của cô lên bả vai mình, rồi cúi xuống cầm ba lô của mình lên: "Đi thôi".

Tưởng Ly trong lòng ôm chiếc áo của anh, cảm thấy không đành: "À… Anh Lục, anh làm vậy sẽ khiến tôi thấp thỏm bất an lắm." Đường đường là "thái tử gia" của Lục Môn, cô cứ bắt anh vác theo túi lớn túi nhỏ như vác đá thế kia, có phải hơi "đại nghịch bất đạo" không. Lỡ đến một ngày vị thái tử này đăng cơ lên làm Hoàng thượng, với tính khí "chấp nhặt tính toán" của anh từ trước đến nay, há chẳng phải cô sẽ bị chu di cửu tộc?

Lục Đông Thâm mặc kệ những suy nghĩ ngoằn ngoèo vòng vèo trong đầu cô, chỉ nói một câu: "Khẩn trương tìm ra nguyên liệu rồi rút ngay, không tìm ra nguyên liệu, xem tôi bóp chết cô".

Xong, lại trở về với trạng thái cao ngạo lạnh lùng.

Tưởng Ly thầm nghĩ, không biết người này có bị tâm thần phân liệt không nữa.

🐾🐾🐾

Thai Tử Tân vừa bước vào phòng bệnh đã nhìn thấy Thai Nghiệp Phàm ở đó, cả người đầy mùi rượu, hai tay chống giường, cơ thể vẫn còn hơi lảo đảo. Anh ta cúi đầu xuống giường, luyên thuyên không ngừng với Thai Quốc Cường đang nằm.

"Bố, bố mau tỉnh dậy đi, cái chỗ quỷ quái này chán quá, chơi hết cả hứng rồi."

"Gã Đàm Diệu Minh đó, rồi cả con bé Ly gì gì đó, sớm muộn cũng sẽ có một ngày con diệt chúng nó để trả thù cho bố."

Nói xong câu này, anh ta lại cười khì khì ra chiều vui sướng: “Con bé Ly gì đó trước tiên phải bắt về chơi cho đã, chứ giết ngay thì hơi đáng tiếc, trông cũng xinh xắn lắm…”.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 37: Anh Tuyệt Đối Đừng Căng Thẳng

À, anh đừng căng thẳng quá. Yên tâm, yên tâm, chỉ có độc mùi tùng hương thì tuyệt đối không có hiệu quả kích dục đâu…

Thai Nghiệp Dương ngồi trên sofa đọc tạp chí, mặc kệ những lời hàm hồ của Thai Nghiệp Phàm. Ngược lại, những câu nói ấy đã lọt hết cả vào tai Thai Tử Tân. Cô quay đầu đánh mắt nhìn Tần Dịch. Tần Dịch hiểu ý, liền quay người lại khép cửa.

Cô bước lên, kéo ngược Thai Nghiệp Phàm ra khỏi giường bệnh, sắc mặt lạnh tanh: "Em cảnh cáo anh, những lời này tốt nhất anh chỉ nên nói trong phòng bệnh. Đã nói rồi thì quên sạch đi cho em, nếu không xảy ra chuyện tày đình gì, em sẽ không ở đó mà thu dọn mấy chuyện rác rưởi cho anh đâu!".

"Thu dọn? Em chê chuyện rác rưởi của nhà họ Thai chúng ta còn ít hay sao?" Thai Nghiệp Phàm đã có chút hơi men nên bắt đầu ăn nói vô tổ chức: "Mẹ kiếp, Lục Môn là cái thá gì? Tưởng Thai Nghiệp Phàm sợ họ chắc? Mẹ nó, món nợ này anh nhất định phải tính toán với chúng nó!".

"Dựa vào anh?" Thai Tử Tân cười khẩy: "Anh có bản lĩnh gì để đấu lại với Lục Môn? Mà trước tiên chưa nói tới Lục Môn, chỉ riêng một mình Lục Đông Thâm thôi đã đủ lột một lớp da trên người anh xuống rồi".

"Tao không có bản lĩnh? Vậy chắc mày có? Bản lĩnh của mày là giẫm lên sự nghiệp của các anh mày, giẫm lên vai của các anh mày để leo cao

chứ gì?" Thai Nghiệp Phàm say rượu trợn trừng hai mắt: "Thai Tử Tân, mày cũng giỏi lắm. Sao trước kia tao không nhìn ra mày là loại người đầy dã tâm như thế nhỉ? Đừng tưởng tao không biết mày đang suy nghĩ gì trong lòng. Chẳng qua là bị Lục Đông Thâm đá đít, mày không dám chịu được nỗi nhục ấy chứ gì? Mày tưởng mày ra thương trường làm to làm lớn là có thể khiến Lục Đông Thâm hồi tâm chuyển ý à? Mày nhớ lấy cho tao, nhà họ Thai này không cần bám váy đứa nào hết. Mày cũng đừng thiếu tự trọng mà dây dưa với Lục Đông Thâm. Mày…".

Thai Tử Tân giơ tay vung một bạt tai qua, cái tát không hề nhẹ.

Cái tát đó đánh cho Thai Nghiệp Phàm ngẩn cả người, cũng khiến cho Thai Nghiệp Dương nãy giờ vẫn coi mình là người ngoài cuộc phải ngẩng đầu lên, sửng sốt nhìn Thai Tử Tân.

"Anh tỉnh chưa?" Thai Tử Tân lạnh lùng buông một câu.

"Mày bệnh hả!" Nói rồi, Thai Nghiệp Phàm định giơ tay lên.

Cái tát của anh ta còn chưa kịp buông xuống đã bị Tần Dịch ngăn lại. Thai Nghiệp Phàm nổi giận, gào lên với Tần Dịch: "Mày cút đi cho tao!".

Thai Nghiệp Dương không thể ngồi yên được nữa, bèn đứng dậy tiến tới: "Đủ rồi đấy, người một nhà mà ầm ĩ lên như vậy còn ra thể thống gì? Có thời gian và sức lực để đánh nhau, chi bằng nghĩ xem bước tiếp theo nên làm thế nào".

Tuy rằng Thai Nghiệp Phàm tính tình quái đản nhưng chung quy vẫn không đành lòng đánh em gái ruột của mình. Anh ta vẩy tay, quay phắt đi, ngồi phịch xuống sofa.

"Em vẫn chỉ có một câu đó thôi, bây giờ nhà họ Thai đang ở trong thời kỳ nhạy cảm, bởi vì bố hôn mê suốt không tỉnh lại. Dự án nguồn năng

lượng tháng trước vừa đàm phán xong bây giờ có thể đối mặt với biến động bất kỳ lúc nào. Một khi có biến động, phải ăn nói làm sao với Hội đồng quản trị? Còn nữa, mảnh đất Thương Lăng luôn là tâm nguyện của bố, chúng ta bắt buộc phải hoàn thành.” Thai Tử Tân cất giọng thanh lạnh, tư duy rõ ràng.

Thai Nghiệp Phàm không lên tiếng, ngược lại Thai Nghiệp Dương nói trước: “Dự án nguồn năng lượng anh có thể tiếp tục quản lý, phía Thương Lăng bố vốn dĩ định giao cho Nghiệp Phàm làm”.

Nói rất rõ ràng, Thai Tử Tân trầm giọng xuống: “Anh nghĩ anh ấy có bản lĩnh để giành đất với Lục Đông Thâm không?”.

“Sao tao lại không có bản lĩnh?” Vừa nghe xong câu ấy, Thai Nghiệp Phàm lại nổi xung lên: “Ít nhiều gì tao cũng là Phó Chủ tịch tập đoàn đấy”.

“Vâng, thưa ngài Phó Chủ tịch, ngài ngồi được lên vị trí này là nhờ đâu, trong lòng ngài tự rõ. Anh nói anh có bản lĩnh chứ gì? Được thôi, nhân lúc này nhà họ Lục cũng bị dư luận kiềm chế, anh mang hợp đồng mua bán đất về đây cho em. Anh tới đàm phán với Đàm Diệu Minh đi, tới đàm phán với Chính quyền địa phương đi!”

“Con mẹ nó, tao đi ngay bây giờ!” Nói rồi, Thai Nghiệp Phàm đứng dậy, lảo đảo bước về phía cửa.

“Muộn rồi.” Thai Tử Tân lạnh lùng buông một câu.

Thai Nghiệp Phàm khựng lại, quay đầu nhìn cô: “Mày nói gì?”.

Thai Nghiệp Dương cũng không hiểu gì, ngẩng lên nhìn Thai Tử Tân.

Thai Tử Tân nói rành mạch từng chữ: “Khu đất có giá trị khai phá nhất, Quan Dương, đã bị Lục Đông Thâm ra tay trước rồi”.

[…]

Đến gần chập tối, Lục Đông Thâm và Tưởng Ly cuối cùng mới tìm được một địa điểm thích hợp để dừng chân. Thưa thớt cây cối nhưng từ ngoài nhìn vào, có vẻ khá vững chãi và kín đáo.

Lục Đông Thâm phụ trách dựng lều. Trước tiên anh đắp nhiều lá khô làm nền, rồi từ từ dựng từng bước một, hết sức thuần thục và chuyên nghiệp. Tưởng Ly quan sát, trong lòng đã có vài chuyện sáng tỏ như gương, nhưng cô không nói gì cả mà bỏ chai nước trong túi xách rồi đi.

Sau khi dựng xong xuôi hai chiếc lều, Lục Đông Thâm mới phát hiện Tưởng Ly đã biến đi đâu mất dạng. Anh những tưởng cô chỉ đi lượm lặt vài cành củi khô quanh quanh đây, ai ngờ hoàn toàn không phải vậy.

Anh đang mải nghĩ thì thấy bóng một cô gái đung đưa đi từ sườn dốc trong khu rừng gần đó đi về. Đầu mày anh từ từ dãn ra, Tưởng Ly đã quay về.

Đúng là Tưởng Ly đã gom được không ít củi. Chẳng biết cô tìm được ở đâu dây leo khô, buộc chặt sau lưng như dây thừng rồi vác về, trong lòng vẫn ôm nguyên bình nước. Khi cô đi tới, đặt đống củi khô xuống đất, nhìn thấy hai chiếc lều tạm một trước một sau thì reo lên: “Anh dựng nhanh quá”.

Hơn nữa lại còn dựng lều của cô ở phía sau lều của anh, tránh bị gió lùa. Nhìn kiểu này anh quả thật rất đàn ông, rất phong độ.

“Cô đi đâu vậy?” Giọng Lục Đông Thâm hơi trầm xuống.

“Tôi hả?” Tưởng Ly đá đá chân vào đống củi bên cạnh rồi lại ra hiệu cho anh nhìn xuống bình nước: “Đi tìm nước, đi tìm lửa”.

Thế mà cũng phải hỏi à?

Lục Đông Thâm nhìn cô một lúc, sắc mặt trông hơi khó coi, nhưng cũng không nói gì nhiều. Tưởng Ly cảm thấy anh hơi kỳ lạ, cô đang định lên tiếng thì anh liền đón lấy bình nước và nói: "Cô cứ nói với tôi một tiếng, tôi đi tìm là được rồi".

Tưởng Ly mím môi cười thầm.

Lục Đông Thâm liếc nhìn cô rồi đặt bình nước xuống một bên, bắt đầu xếp củi nhóm lửa.

"Anh có biết ở mấy nơi này, tìm nước kiểu gì không?" Tưởng Ly ngồi sụp xuống, nghiêng đầu nhìn Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm mặc kệ cô.

Tưởng Ly nhún vai, sao người này sáng nắng chiều mưa vậy trời. Cô thẳng thừng ngồi xếp bằng xuống đất, giúp anh cùng nhóm lửa. Nhưng xuất phát từ tình hữu nghị giữa những người bạn đồng hành, cô cảm thấy vẫn cần phải phổ cập cho anh chút đỉnh: "Đi dã ngoại luôn phải tuân thủ nguyên tắc 'lên sườn núi chứ không vào khe núi'. Khe núi có rất nhiều nguy hiểm, lại có những mối nguy vô hình. Sườn núi thì khác, vì địa thế cao, thế nên nó có thể tránh được một số nguy hiểm mà mắt thường không nhìn thấy được. Mà tiện lợi nhất là tìm nguồn nước, cứ đi dọc về phía nơi có địa hình thấp là nhất định sẽ tìm được nguồn nước".

Lục Đông Thâm lấy bật lửa ra, chẳng biết những lời cô nói anh nghe vậy hay để ngoài tai. Ngọn lửa nhỏ bùng lên, khiến những cây gỗ bị đốt cháy chẳng mấy chốc đã tỏa ra mùi gỗ tùng hương.

"Đây là gỗ tùng hương." Tưởng Ly ngồi bên cạnh anh, đợi cho lửa bén từ từ: "Nếu đi dã ngoại mà tìm được loại cây này thì chứng tỏ anh được

ông trời ưu ái lắm. Loại gỗ tùng hương này nhiều dầu, có thể dùng nhóm lửa để xua đuổi thú rừng. Lửa của gỗ tùng hương có thể duy trì hai ngày hai đêm không tắt. Mà rễ cây, thân cây, lớp vỏ của loài thực vật này đều có thể dùng làm thuốc. Nhưng mà tuyệt vời nhất vẫn là dùng để chế hương liệu. Vào thời Hán Vũ Đế, có vị vua của nước chư hầu tiến cống hương liệu, trong đó có một loại hương liệu tên là Thiết Loan hương, bên trong có thêm thành phần gỗ tùng hương này. Nhưng muốn lấy được mùi hương có tác dụng từ tùng hương cũng không đơn giản, phải chiết tách một bộ phận dầu tính, phải giữ nguyên được mùi hương thanh nhã của gỗ tùng mới được. Cá nhân tôi cảm thấy kỹ thuật chiết tách mùi hương ở thời cổ đại chắc chắn không bằng ngày nay, thế nên nói vậy thôi chứ mùi Thiết Loan hương cũng chưa chắc đã dễ ngửi. Nhưng trong Thiết Loan hương, tùng hương chỉ là một phần nhỏ, ngoài ra chắc chắn phải có những loại như hoa sừng trâu hay Lilium lancifolium*, nếu không sao có thể kích dục chứ?".

*Một loài hoa cùng chi với Loa kèn.

Nói xong câu này, thấy Lục Đông Thâm quay đầu nhìn mình, cô lập tức giải thích: "À, anh đừng căng thẳng quá. Yên tâm, yên tâm, chỉ có độc mùi tùng hương thì tuyệt đối không có hiệu quả kích dục đâu…".

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 38: Là Người Đều Biết Làm

Khi nói về chuột xạ hương, cô vẫn còn rất phấn chấn hứng khởi. Nhưng vừa nhắc tới hồ Phủ Tiên, ánh mắt cô đã tối đi một cách rõ ràng.

Đống lửa đã cháy bùng lên rồi.

Gỗ tùng hương quả nhiên như lời Tưởng Ly nói, bén lửa cực tốt, ngọn lửa cháy đều, lại không có mùi hắc nhức mũi, khi hít vào phổi để lại một mùi hương thanh mát kéo dài miên man.

Trong lúc cô chuẩn bị muôi thìa nồi chảo thì Lục Đông Thâm nhặt một cành gỗ tùng lên, gẩy gẩy lửa rồi quay đầu nhìn cô. Hoàng hôn đã từ từ chìm xuống đường chân trời, chỉ còn vớt vát lại một chút tàn dư, lúc sáng lúc tối, lại chẳng sáng đều bằng ánh lửa trước mặt, nhưng vẫn tôn lên được bóng lưng khêu gợi của cô.

Cô ăn mặc rất đơn giản, chính là kiểu áo su quần su người ta hay mặc khi đi leo núi. Nhưng chính bộ trang phục đơn giản đó khi được khoác lên người cô lại khiến cô "đẹp trai" khác thường, nhất là đôi ủng cao ngang chân bằng da bò cô đang đi. Dĩ nhiên cô không đội tóc giả, mái tóc dài được tết lại thoải mái rồi vắt sang một bên. Lặn lội suốt cả ngày trời, tóc cô lại càng lỏng ra nhiều hơn. Có lọn đã rơi xuống, khiến một bên gương mặt cô trông lại càng thêm dịu dàng, xinh xắn.

Lục Đông Thâm nhìn mãi nhìn mãi, vô tình nhớ lại lời giải ban nãy của cô, anh buồn cười vô thức rướn khóe môi lên.

Bữa tối khá thịnh soạn, xuất phát từ việc Tưởng Ly nếu nguyên cả một nồi canh cá tươi. Nói theo lời của cô thì: "Giờ đang là mùa cá của hồ Phủ Tiên. Sau khi đánh bắt, dùng một số hương liệu ướp khoảng bảy ngày bảy đêm, sau đó phơi khô cất kỹ. Ở chỗ khác, anh không bao giờ ăn được món này đâu, chỉ có tôi mới biết làm".

Lục Đông Thâm đích thực cũng cảm thấy rất ngon. Cảm giác tươi ngon này anh không thể nào tìm thấy ở một nhà hàng hay từ một đầu bếp riêng nào trong nhà họ Lục.

"Chẳng trách ba lô của cô nặng như vậy."

Có khác gì vác theo cả cái nhà đi không, không nặng mới lạ đó.

"Anh không mang gì theo hả?" Tưởng Ly hỏi.

"Chỉ mang lương khô đơn giản thôi, cùng lắm thì bắt vài con thú rừng ăn lót dạ." Lục Đông Thâm nói thẳng.

"Câu này chỉ có thể nói ra trong hai trường hợp, hoặc là từ một kẻ không biết trời cao đất dày, hoặc là từ một người có quá nhiều kinh nghiệm sinh tồn tại nơi hoang dã. Để tôi đoán coi anh thuộc trường hợp nào." Tưởng Ly nghiêng đầu nhìn anh.

Lục Đông Thâm cũng thẳng thừng quay sang nhìn cô.

Dưới ánh lửa, khuôn mặt của anh càng thêm góc cạnh rõ ràng, tuấn tú hơn người. Tưởng Ly nhìn mãi nhìn mãi trong lòng bỗng hơi căng thẳng, cô mỉm cười che giấu: "Anh là loại thứ hai. Thật ra anh rất có kinh nghiệm dã ngoại. Trèo cây bằng tay không này, biết dựng lều thế nào để vừa chắn được gió lại vừa chắc chắn. Dọc đường anh cũng biết làm sao để né tránh nguy hiểm. Còn nữa, anh trình bày được cách tìm nước tìm lửa rất tự nhiên".

Nói xong những lời này, cô những tưởng anh sẽ thao thao bất tuyệt nói một tràng.

Ai dè, Lục Đông Thâm chỉ nói: “Mấy việc mà cô nói, là người đều biết làm”.

Một câu nói khiến Tưởng Ly á khẩu trợn trừng mắt.

Lục Đông Thâm tuy không nhìn cô nhưng vẫn biết cô vẫn đang nhìn mình chằm chằm. Có hoàn cảnh hơi tối này che giấu hộ, anh lẳng lặng mỉm cười, nụ cười tan vào cả ánh mắt.

Quả nhiên, Tưởng Ly chưa đạt được mục đích chưa chịu thôi: “Thế còn con dao Thụy Sỹ của anh thì sao? Bên trên có dấu vết của việc đã từng sử dụng, nhìn mức độ chà sát thì không giống một con dao mới tinh đâu.” Nói rồi, cô đập con dao Phần Lan của mình bên cạnh anh: “Nhìn cho rõ đi, con của tôi mới là dao mới nè”.

Lục Đông Thâm lại thêm một ít củi vào đống lửa rồi hờ hững đáp lại một câu: “Dương Viễn thường mang nó ra thái thức ăn”.

Tưởng Ly thầm mắng một câu trong bụng:Lục Đông Thâm, cụ nhà anh…

Cuối cùng, Lục Đông Thâm hỏi một câu nghiêm túc: “Cô tới núi Kỳ Thần này rốt cuộc muốn tìm thứ gì?”.

Hoàng hôn đã tắt hẳn rồi, nhiệt độ cũng dần hạ xuống theo. Tưởng Ly ôm bát, uống một ngụm canh nóng, khụt khịt mũi rồi nói: “Chuột xạ hương”.

Lục Đông Thâm nhìn cô, không hiểu.

Thấy vậy, Tưởng Ly bật cười, vòng một tay ra vỗ vỗ lên vai anh: "Đúng, chính là ánh mắt khao khát muốn được học hỏi này. Anh phải cho tôi có chút cảm giác thành tựu chứ, nếu không tôi lại cảm thấy mình chưa đủ tầm quan trọng. Có phải anh không biết chuột xạ hương là loài gì không?".

Lục Đông Thâm cũng mặc kệ cho cô càn rỡ, nhẹ nhàng nói: "Chẳng phải chính là loài chồn lông vàng sao? Hồi ở Bắc Mỹ, tôi từng nhìn thấy loài này rồi, mà bây giờ người ta cũng nuôi được loài này rồi. Vấn đề tôi đang không hiểu là vì sao cô phải tới tận đây tìm nó?".

Câu nói của anh khiến Tưởng Ly vô cùng bực bội, cô liếc xéo anh đúng nửa phút, nhìn đến độ Lục Đông Thâm cũng thấy rợn gai ốc sống lưng, nhất là khi cô vẫn còn cầm con dao Phần Lan trên tay. Thế là anh hắng giọng nói: "Thì tôi cũng đang khao khát học hỏi mà. Cô thấy đấy, tôi không biết cái loài chuột xạ hương ở đây với loài được nuôi cấy và loài ở Bắc Mỹ có gì khác nhau mà".

"Chả có gì khác nhau cả." Tưởng Ly hờn dỗi, quay thẳng người đi, xoay lưng vào anh ngồi ăn canh.

Cô có chút trẻ con, làm Lục Đông Thâm phì cười. Bình thường cô luôn bày ra dáng vẻ cool ngầu, thậm chí là cao ngạo lạnh lùng. Bây giờ trông cô như vậy lại cực kỳ đáng yêu. Suy nghĩ lại anh thấy cũng phải, chẳng qua cô chỉ là một cô gái hai mươi sáu tuổi, cho dù ở bên cạnh Đàm Diệu Minh lăn lộn giang hồ thì vẫn mang trong mình suy nghĩ con gái.

Anh ngậm cười, rồi không nhịn được, đưa tay lên xoa đầu cô: "Tôi không biết thật mà, chuyện này vẫn phải thỉnh giáo Tưởng gia".

"Đừng có động vào tôi." Tưởng Ly chỉ cảm thấy lòng bàn tay anh rất lớn, kiểu động tác thân mật này khiến cô có phần không quen. Cô nghiêng

đầu né tránh rồi lẩm bẩm một câu: “Anh coi tôi là cún cưng đấy à”.

Nói xong câu này, tâm tình cô lại thay đổi, đôi mắt thấm đẫm nụ cười: “Cơ mà, được nghe tiếng Tưởng gia từ cái miệng của anh cũng êm tai lắm”.

“Đừng có được nước lấn tới đấy.”

Tưởng Ly cũng hiểu khiến một người đàn ông như anh gọi cô là Tưởng gia quả thực còn khó hơn lên trời. Nếu đã gọi một tiếng rồi thì cô cũng xin nhận. Cô đặt bát canh cá sang một bên, bày một tư thế thoải mái.

“Anh ấy à, ban nãy nói không sai. Chuột xạ hương thường sống ở Bắc Mỹ, nhưng không có nghĩa là nơi khác không có, chỉ có điều không sinh trưởng và phát triển tốt như ở đó mà thôi, càng không cần nói tới loài được nuôi cấy tỉ mỉ. Rất nhiều người biết loài chuột này đều tưởng rằng bộ lông của nó là quý giá nhất. Nhưng trên thực tế, trong xạ hương do con chuột cái tiết ra lại bao hàm những thành phần tương đồng với xạ hương tự nhiên như: Muscone, Giảm trừ Muscone và Etanol, có tác dụng với những người thiếu khí, kháng viên, hạ huyết áp, chống dị ứng, duy trì tuổi xuân… Là một sản phẩm tuyệt vời thay thế cho xạ hương tự nhiên. Hơn nữa trong rất nhiều thương hiệu nước hoa cao cấp cũng chứa thành phần xạ hương chiết xuất từ chuột xạ hương. Ngoài ra, phân và nước tiểu của chuột xạ hương cũng có thể chế thành thuốc diệt muỗi. Loại xạ hương này có hàng trăm tác dụng, nhưng điểm trừ duy nhất là phải đợi tới đúng thời kỳ sinh nở của chuột cái mới được. Một là Thai Quốc Cường không đợi lâu được như vậy, hai là bây giờ cũng chưa tới mùa sinh sản của chuột xạ hương. Nghe nói trên núi Kỳ Thần cũng có loài động vật này mà chuột xạ hương ở đây chưa cần đợi tới mùa sinh sản đã có giá trị làm thuốc rất lớn rồi, chỉ cần bắt được một con, tôi lấy dịch xạ hương của nó là được.”

“Nghe nói loài đó không dễ bắt đâu.” Lục Đông Thâm cầm bát canh của cô lên, múc thêm một ít canh nóng rồi đưa cho cô.

Tưởng Ly đón lấy một cách tự nhiên: “Đương nhiên rồi, dễ như thế thì còn cần Tưởng Ly tôi đích thân ra tay sao? Cử đại một người nào đó đi cũng được”.

Nói ba câu không quên khen mình một câu, bản lĩnh này Lục Đông Thâm cũng đã được lĩnh giáo hoàn toàn rồi.

“Cứ đi tìm khắp núi như thế sao?” Lần này thì đúng là Lục Đông Thâm không hiểu thật. Cứ tìm kiểu này đừng nói là bảy ngày, có cho cô bảy tháng cũng chưa chắc đã thành công.

Tưởng Ly chỉ tay về phía trước: “Ngọn núi cao nhất, loài chuột xạ hương này rất giảo hoạt, ngọn núi cao nhất là nơi ẩn cư thích hợp cho chúng”.

“Thế còn hồ Phủ Tiên…” Anh lại hỏi.

“Hồ Phủ Tiên à…” Tưởng Ly ngập ngừng giây lát, rồi từ tốn uống canh, ăn cá. Sau khi bẻ đủ năm đầu ngón tay xong, cô mới nói: “Là một loại cá trắng nhỏ, so với chuột xạ hương thì nó quá đơn giản”.

Mượn ánh lửa, Lục Đông Thâm nhìn thấy rất rõ ràng. Khi nói về chuột xạ hương, cô vẫn còn rất phấn chấn hứng khởi. Nhưng vừa nhắc tới hồ Phủ Tiên, ánh mắt cô đã tối đi một cách rõ ràng. Tuy rằng trông có vẻ không để ý nhưng anh cảm thấy, chuyện này không đơn giản như vậy…

~Hết chương 38~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 39: Người Này Cung Phản Xạ Quá Dài Sao?

Con người cô trong mắt tôi không có chút đáng tin nào cả, thế nên, để đề phòng vạn nhất…

Thời gian trong rừng núi dường như trôi qua rất nhanh, không có đèn đuốc rực rỡ, xe cộ tấp nập như thành phố, buổi tối trở nên vô cùng thuần khiết.

Ăn bữa tối xong, Lục Đông Thâm chủ động gánh vác công việc thu dọn và rửa bát đĩa, việc này lại khiến Tưởng Ly tròn mắt kinh ngạc. Kiểu đàn ông như Lục Đông Thâm trong mắt mọi người là kiểu sống trong nhung lụa. Mà anh cũng đích thực là một người cao quý như thế, cứ cảm thấy anh không nên là người để tay dính đầy dầu mỡ.

Qua ánh lửa, Tưởng Ly ngồi ngắm đôi tay đang lao động của anh. Bàn tay với những khớp xương rõ ràng, nhìn xa thon gầy, trông rất đẹp, khiến cô nhìn mà xót xa trong lòng, đúng là phung phí của trời mà.

Cô hỏi anh: “Có phải cảm thấy ăn đồ của tôi xong, miệng cũng mềm mỏng hơn không?”. Nếu cảm thấy như vậy thật thì sau này gặp cô, cứ lịch thiệp nhường cô ba phần là được. Hoặc giống như mọi người trên giang hồ, gọi cô một tiếng Tưởng gia, chứ không cần phải hại đôi tay mình như thế.

Nhưng Lục Đông Thâm lại cho cô một câu trả lời “chuẩn chỉnh”: “Tôi làm những việc này, chỉ đơn giản vì cô là phụ nữ, tôi là đàn ông”.

Tưởng Ly khoanh chân ngồi trên một đống gỗ tùng hương, trên đỉnh đầu là cả bầu trời sao như đang rơi xuống đường chân trời. Cảnh đêm quá đẹp, những ngôi sao vụn vặt kia như đang ở rất gần, chỉ cần giơ tay là có thể chạm vào.

Giữa ánh lửa bập bùng, cô nở nụ cười: "Nhận lấy ơn người ngàn năm còn nhớ. Hôm nay anh ăn khẩu phần của tôi, tôi cũng không cần anh phải ghi nhớ ơn đức này, vì anh đã trước sau hai lần cứu tôi, nên chúng ta coi như hòa".

Lục Đông Thâm tiến lên, rút một thanh gỗ dưới mông cô ra. Cô lảo đảo chực ngã, anh đưa tay ra, đỡ vững vàng cơ thể cô rồi cười nói: "Cô không đi làm thương nhân đúng là đáng tiếc đấy, tính toán cũng chi li tỉ mỉ ra phết".

Tưởng Ly nhìn thấy anh ném thanh gỗ tùng hương đó vào đống lửa, ngọn lửa lại bùng lên thêm một chút, xua tan không ít cái lạnh giá của đêm tối. Nhìn anh như vậy, cô bỗng nhiên cảm thấy có chút khác lạ, từ tận đáy lòng cũng giống như có thứ gì ấm áp đang sinh sôi nảy nở.

Không cao cao tại thượng như bình thường, Lục Đông Thâm của giây phút này khiến cô cảm thấy rất bình dị.

Cô co chân lên, đặt một cánh tay lên đầu gối, bộ dạng uể oải: "Trong một khu rừng núi hoang dã như thế này, lương thực chính là thứ cứu mạng. Đây vốn dĩ là một cuộc làm ăn ngang bằng, cùng lắm thì ngày mai tôi lại cho anh ăn chùa thêm một bữa".

Lục Đông Thâm ngồi xuống bên cạnh đống lửa, điềm đạm đáp lời: "Hôm nay tôi ăn cá của cô, cùng lắm thì ngày mai tôi bắt một con khác đền cho cô. Nhưng cô nợ tôi là nợ tôi, không trả bù kiểu đó được".

Người này đúng là mặn nhạt đều không chơi.

Tưởng Ly chẳng buồn nói thêm nhiều lời với anh, cô nhảy ra khỏi đống gỗ tùng hương. Cô lại lục tìm bên trong đó, lấy ra bốn nhánh gỗ khô khá thô, ngồi bệt xuống bên cạnh đống lửa, lấy đầu vải đã thấm đẫm dầu quấn chặt lấy một đầu của cây gỗ, cứ thế quấn kỹ từng lớp, từng lớp.

"Dọc đường còn nhiều hiểm nguy lắm, chưa biết được cuối cùng ai nợ ai đâu."

Lục Đông Thâm không nói gì, chỉ dựa sang bên cạnh, nhìn cô qua ánh lửa.

Bị anh nhìn đến độ thiếu tự nhiên, Tưởng Ly bèn cầm hai cây gỗ thô đã được quấn kỹ, quay đi rửa mặt, súc miệng rồi trở về lều.

Ở trong rừng rậm, ngày đã kết thúc từ khi khuất bóng hoàng hôn.

Về đêm, sương lạnh xuống nhiều, vì vậy trở về lều là sự lựa chọn đúng đắn nhất. Tưởng Ly châm lửa trong lều, rồi ngồi ghi chép lại tất cả những con đường và những sự việc gặp phải ngày hôm nay vào sổ, sau đó, cô tự động gạt bỏ những chuyện liên quan đến Lục Đông Thâm một cách hết sức tự nhiên.

Nếu cung đường đi bộ không có vấn đề gì, ngày mai có lẽ sẽ đặt chân tới ngọn núi cao nhất. Chưa nói tới việc còn có nguy hiểm gì đang rình rập cô, chỉ riêng việc bắt chuột xạ hương đã không hề đơn giản rồi.

Lều bên cạnh có tiếng động gì đó, chắc Lục Đông Thâm cũng đã vào trong. Tưởng Ly bỗng nhiên nhớ lại căn phòng của anh ở khách sạn, gọn gàng tới mức độ biến thái, cô thầm nghĩ không biết trong lều kia là khung cảnh như thế nào.

Nhưng cô nghĩ, dù có thế nào, chắc chắn cũng không náo nhiệt bằng lều của cô được.

Những thứ đựng trong ba lô dường như đã được cô bày ra khắp lều, nguyên nhân chỉ là để tìm một cây bút.

Sau khi ghi chép xong hết những điều cần thiết, cô vươn vai một cái, bấy giờ mới cảm nhận được bả vai đau nhức ê ẩm. Hậu quả của việc đeo vác quá nặng, chắc là bị trầy da rồi. Cô cởi khóa quần áo, định bụng kiểm tra xem vết thương thế nào. Nhưng đang cởi nửa chừng, cô đột ngột tỉnh lại, ngay sau đó lại mặc vào tử tế.

Cô quay đầu, bên ngoài lều chỉ có một mảng đen xì.

Cô bỗng cảm thấy đầu óc chao đảo, trái tim đập thình thịch dữ dội. Lều của Lục Đông Thâm từ đầu tới cuối không hề sáng lên, vậy thì ban nãy bóng cô cởi quần áo chắc chắn đã rơi vào tầm mắt anh. Dĩ nhiên là nếu anh rắp tâm muốn nhìn.

Mấy ngày nay cô đi một mình đã thành quen, sao lại quên mất sự tồn tại của anh kia chứ?

Lều bên cạnh im lìm không một tiếng động. Tưởng Ly rất muốn bổng bột xông vào trong đó, túm cổ anh, hỏi xem ban nãy anh có nhìn trộm cô hay không. Nhưng nghĩ lại, cô thấy mình thật dấm dớ. Một người như Lục Đông Thâm, có loại phụ nữ nào chưa từng gặp, gầy béo cao thấp đủ cả, lẽ nào lại thiếu một đứa như cô? Vả lại, ban nãy cô cũng đâu lột trần ngay trước mặt anh.

Chẳng hiểu sao gò má lại nóng bừng lên, Tưởng Ly lần sờ tìm ra một chiếc gương nhỏ giữa cả đống đồ hỗn tạp rồi giơ lên soi, chẳng biết vì bên ngoài đốt lửa hay sao mà gò má cô đỏ hồng cả.

Lều của cô và anh ở giữa chẳng qua chỉ ngăn cách hai lớp bạt chắn gió, khoảng cách chưa tới một mét, thật ra có khác gì ngủ chung với nhau đâu.

Ngủ chung với nhau…

Tưởng Ly xóa sạch mọi ý nghĩ lung tung trong đầu. Cô cho rằng mình đã suy nghĩ quá nhiều.

Cô thổi tắt nến.

Xung quanh hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Cô chui tuột vào trong túi ngủ.

Chiếc túi ngủ bằng lông loại nâng cấp đã được thổi căng lên, chui vào nằm không khác gì chui vào một chiếc chăn bông cả, ấm áp và dễ chịu. Đã chiến đấu với tự nhiên cả ngày trời, giờ phút này được yên ổn nằm trong túi ngủ, thật sự là một niềm hạnh phúc vô bờ.

Nhưng đêm nay cô lại không sao chợp mắt được.

Không giống hai đêm trước, cô buồn ngủ díp cả mắt lại, nhưng không dám nhắm mắt.

Cô cứ trằn trọc, lăn qua lăn lại.

Cuối cùng, cô như một con nhộng lăn tới vách lều, hít hà rồi ho mấy tiếng.

Bên kia vẫn hoàn toàn im ắng.

Cô dỏng tai lên, mãi mà vẫn không nghe được một chút âm thanh nào, giống như người chết rồi không có cả tiếng thở vậy.

Người đàn ông ấy ngủ rồi sao?

Thật ra cô rất tò mò, không biết anh đã ngủ rồi hay vẫn còn thức.

Nếu ngủ rồi, anh có ngáy không nhỉ?

Mà nếu còn thức…

Tưởng Ly rùng mình.

Thì anh đang làm cái gì?

Cô lại nằm đơ ra khoảng hơn mười phút, bên kia vẫn không có một chút động tĩnh nào.

Tưởng Ly hắng hắng giọng, gần như lao đầu về phía lều của anh: "Gian thương?".

Không ai trả lời.

"Lục gian thương?"

"Gì vậy?" Giọng vang lên bên đó hơi trầm, có vẻ không vui.

Sau khi nghe được hồi âm của anh, Tưởng Ly cảm thấy yên tâm hơn hẳn, cô lại quấn túi ngủ, lăn tròn về chỗ cũ. Vừa định nhắm mắt vào, ai ngờ đầu kia lên tiếng, ngữ khí như ra lệnh: "Nói đi!".

Cô chống hai tay lên túi ngủ. Nói ư?

Nếu đối phương đã có ý tâm sự, thì đúng là cô đang có cả một bụng nghi vấn đây.

"Lục gian thương, anh tới đây tìm tôi thật hả?"

“Phí lời.”

Thật là…

“Mà sao anh lại tới tìm tôi?” Đây là vấn đề mà sau hơn nửa ngày gặp anh, suy nghĩ mãi Tưởng Ly vẫn không tài nào hiểu được.

Lo lắng cho cô ư?

Đừng đùa, anh và cô không thân không thích.

Đầu kia trầm mặc.

Vào lúc Tưởng Ly đã ngỡ anh muốn kết thúc cuộc nói chuyện thì anh lại bất ngờ lên tiếng: “Con người cô trong mắt tôi không có chút đáng tin nào cả, thế nên, để đề phòng vạn nhất”.

Biết ngay mà!

Y hệt như những gì cô suy tính.

“Anh nói câu này là tôi không ưa rồi đó, sao tôi lại không đáng tin cậy chứ? Nếu không phải vì Thai Quốc Cường, bây giờ tôi có phải dầm gió dầm mưa ở đây khổ cực vậy không?”

“Nếu cô không giở trò ma quỷ ra, bây giờ đúng là cô sẽ không phải dầm gió dầm mưa đâu.” Anh nói rất hờ hững, không nghe ra có cảm xúc gì ở trong.

Tưởng Ly biết ngay nói chuyện với người này chắc chắn chẳng có kết quả gì tốt đẹp. Cô cũng chẳng muốn tiếp tục nữa. Cô lật người, có chút khí lạnh tràn vào da thịt. Cô kéo cao túi ngủ lên, vùi cả mặt vào trong.

Một lúc sau, Tưởng Ly lại thò mặt ra, hỏi tiếp: “Mà làm sao anh tìm được tôi thế?”.

Đầu kia lại im lặng.

Tưởng Ly đợi rất lâu vẫn không đợi được câu trả lời của Lục Đông Thâm. Chắc lần này anh ngủ thật rồi, nhưng suy nghĩ ấy vừa dứt, cô liền nghe thấy anh nói: “Cô đánh dấu ký hiệu, đứa mù cũng nhìn thấy”.

Giọng nói bất thình lình của anh khiến cô giật nảy mình.

Người này cung phản xạ dài lắm sao?

“Thế nên, còn nói anh không có kinh nghiệm đi rừng đi? Nếu không có kinh nghiệm làm sao anh hiểu những ký hiệu tôi để lại chứ?” Cô quyết định cho anh bẽ mặt.

Nhưng, vẫn không được như ý nguyện.

Lục Đông Thâm thản nhiên nói một câu: “Chỉ cần không phải kẻ ngốc, đều đọc hiểu”.

~Hết chương 39~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 40: Nguy Hiểm Lúc Nửa Đêm

Có những lúc để nhận ra nguy hiểm chưa chắc đã dựa vào trực giác, tôi không tin lắm vào trực giác…

Nửa đêm, Tưởng Ly choàng tỉnh giấc.

Cô bỗng cảm thấy da đầu lạnh toát.

Không phải vì rét.

Mà vì dự cảm có một thứ nguy hiểm đang tới gần, trực giác mách bảo như vậy.

Đối với những người thường xuyên đi tới nơi hoang vu như cô thì trực giác còn quan trọng hơn lý trí nhiều lần.

Tưởng Ly trở mình ngồi dậy, khẽ gọi với ra ngoài vách lều: “Anh Lục!”.

Cho dù lúc tối nói chuyện với nhau không được vui vẻ nhưng nếu thực sự gặp chuyện gì nguy hiểm cô cũng không thể bỏ mặc anh không màng, cô không phải là người có thể làm được điều ấy.

Nhưng cô vừa dứt lời thì tiếng của Lục Đông Thâm đã từ ngoài lều vọng vào, trầm trầm: “Tưởng Ly, dậy ngay”.

Thanh âm ấy khiến đầu óc Tưởng Ly căng thẳng, cô lập tức bò dậy khỏi túi ngủ, vén lều lên, nhìn thấy Lục Đông Thâm đã ngồi bên cạnh đống lửa

từ lúc nào, bên cạnh anh bày sáu cây đuốc thủ công. Trong đó có hai cây do cô làm sẵn trước khi đi vào lều, lúc này anh đã làm thêm bốn cây nữa?

Cũng tức là, trong lúc cô ngủ, thật ra anh không hề ngủ mà ngồi bên ngoài lều để quấn đuốc?

Sau khi thấy cô đi ra, Lục Đông Thâm ném cho cô một trong số những cây đuốc ấy rồi nói: "Lát nữa bất luận có xảy ra chuyện gì, cũng bắt buộc phải ở bên cạnh tôi".

Câu nói này trước kia đều do cô nói với người khác.

"Anh cũng cảm nhận được nguy hiểm ư?" Tưởng Ly chưa bao giờ là người chịu thể hiện mình yếu đuối. Trong suy nghĩ của cô, thường thì vào lúc này, người đàn ông nào cũng sẽ nói như vậy. Nhưng tới khi nguy hiểm tấn công thực sự, ai bảo vệ ai chưa thể nói trước được.

Nhưng cô cũng rất khâm phục khả năng cảnh giác của anh, bằng không anh đã chẳng làm sẵn nhiều cây đuốc đến vậy. Những cây đuốc này cực kỳ quan trọng về đêm, lúc cần thiết sẽ trở thành thứ vũ khí hữu dụng để xua đuổi mãnh thú.

Lục Đông Thâm châm ngọn đuốc trên tay mình lên, lại tiện thể châm luôn cả cây của cô, sau đó nói: "Có những lúc để nhận ra nguy hiểm chưa chắc đã dựa vào trực giác, tôi không tin lắm vào trực giác".

Dứt lời, anh giơ ngọn đuốc về phía cánh rừng. Tưởng Ly mượn ánh lửa nhìn qua, cơn lạnh sau sống lưng càng lan ra mãnh liệt. Khu rừng âm u, tối tăm, giữa vùng đen ngòm ấy có những cặp ánh sáng màu xanh lục, lóe lên, chia ra thành từng mảng.

"Là sói!" Tưởng Ly hạ thấp giọng hét lên hoảng hốt.

Lục Đông Thâm trông vẫn rất bình tĩnh: “Xem chừng phải tới mười mấy con”.

Mười mấy con sói!

Trái tim Tưởng Ly run lên.

Đừng nói là mười mấy con, ở những nơi như thế này, dù chỉ là một con sói đơn độc lẻ loi cũng đủ sức dồn con người vào chỗ chết rồi.

Cô lại với thêm hai cây đuốc nữa, lần lượt châm lên rồi đưa cho anh một cây và nói: “Chỉ cần lửa không tắt, ngọn lửa đủ mạnh thì sẽ không sao đâu, đến khi trời sáng, đàn sói sẽ tản đi thôi”.

Lục Đông Thâm đón lấy cây đuốc, chỉ nhìn cô, không nói năng gì.

Đốm sáng xanh lục từ từ sát lại gần.

Là đôi mắt của sói, ánh sáng tỏa ra từ những con sói đang khát mồi.

Hai người đứng tựa lưng vào nhau, đứng sát vào đống lửa, ngọn đuốc trong tay họ rọi sáng cả một khoảng diện tích xung quanh.

Những con sói lúc xa lúc gần, tấn công vừa phức tạp lại vừa có trật tự, dần dần hiện ra dưới ánh lửa, lặng lẽ không một tiếng động, như những sứ giả tới từ địa ngục.

Tưởng Ly nhìn qua ánh lửa, lẳng lặng đếm thử, rồi giật mình thon thót. Lục Đông Thâm dự đoán không sai, có 13 con sói.

Cả dãy núi Kỳ Thần này có tổng cộng bao nhiêu con sói cô không nắm rõ.

Nhưng số lượng lên đến 13 con lúc này đã vượt quá giới hạn tâm lý của Tưởng Ly.

Đây không phải lần đầu cô gặp sói, nhưng cho dù cộng số lượng sói đã gặp cũng không thể nhiều bằng một lần này. Ai cũng bảo số lượng đàn sói đang thuyên giảm đáng kể, chắc còn bao nhiêu đã chạy cả tới đây.

Chúng quanh năm đi đi lại lại trong núi Kỳ Thần, là một "sát thủ" khủng bố trong rừng rậm. Hai sinh mạng còn sống sờ sờ này đối với 13 con sói đó chắc chắn là một bữa đại tiệc tuyệt vời.

Tưởng Ly cột hai cây đuốc lại làm một, đặt tay lên bộ dao trên thắt lưng, rút con dao Phần Lan trên đó ra, sẵn sàng chờ đợi.

Có một con sói đang từ từ tiến lại gần.

Ánh lửa soi rõ đôi mắt của nó, hung hãn sắc bén, bộ nanh nhọn hoắt gần như toát ra chỉ toàn lạnh giá. Nó cực kỳ bình tĩnh, không gấp gáp, không nôn nóng, khiến sống lưng Tưởng Ly toát mồ hôi lạnh.

"Là sói vương." Lục Đông Thâm lên tiếng.

Tưởng Ly nghiêng đầu nhìn anh: "Tôi bỗng nhiên cảm thấy anh và nó giống nhau quá".

Đến lúc nào rồi mà anh vẫn không hề run rẩy. Giống như anh nói, con đi đầu tiên chính là sói vương. Có mặt sói vương, cũng có nghĩa là chúng ắt muốn giành chiến thắng trong lần tấn công này.

Lục Đông Thâm cười khẽ: "Tôi đẹp trai hơn nó một chút".

Câu đùa này không buồn cười chút nào, chí ít thì Tưởng Ly không thể cười nổi: "Tôi thấy nó không đồng ý với lời anh nói đâu, anh nhìn những

con sói đó đi…”.

Bởi vì có sói vương tiên phong, các con sói khác cũng bắt đầu di chuyển, như những linh hồn đi lại trong đêm.

“Lát nữa nắm bắt được cơ hội nào, anh chạy ngay đi.” Tưởng Ly đè thấp giọng xuống, nói với Lục Đông Thâm: “Ân tình lần này lớn như vậy chắc đủ để trả cho hai lần cứu tôi của anh rồi chứ?”.

Lục Đông Thâm cất giọng trầm thấp: “Tôi đã nói rồi, một khi cô nợ tôi tức là nợ tôi”.

“Này, con người anh…”

“Cẩn thận!”

Mọi việc xảy ra rất nhanh, con sói vương đó bất ngờ chồm lên tại chỗ, lao thẳng về phía hai người họ. Lục Đông Thâm nhanh mắt nhanh tay, kéo Tưởng Ly ra sau lưng mình, con sói vương lập tức vồ hụt.

Lúc này Tưởng Ly bỗng tròn xoe mắt: “Bà nó chứ! Liều mạng hả? Lửa mà cũng không sợ sao?”.

Lục Đông Thâm không nói gì, anh nhìn chằm chằm động tĩnh trước mặt, cơ thể cao lớn che kín cho Tưởng Ly.

Con sói vương bị lỡ mất cú tấn công đầu tiên, bèn phanh lại tại chỗ, quay đầu nhìn về phía họ.

Tưởng Ly nhìn vào ánh mắt của nó. Không hổ danh là sói vương, cho dù chưa thành công ngay, nó vẫn không hề nôn nóng. Suy nghĩ ấy vừa kết thúc, cô đã thấy sói vương tru lên một tiếng, cô run rẩy, khẽ hét lên: “Không ổn rồi!”.

Sói có một trí tuệ cực cao, cú vồ ban nãy của sói vương chẳng qua chỉ là một phép thử. Nếu vồ trúng họ dĩ nhiên là hay nhất, có thể tiết kiệm chút sức cho các con sói còn lại. Nhưng nếu không thành công, nó cũng biết được bản lĩnh của họ đến đâu, sau đó sẽ điều chỉnh chiến thuật tấn công.

Có lẽ sói vương cũng nhận ra họ không phải những người dễ đối phó, bèn ngẩng đầu lên trời tru một tiếng dài.

Đó là một tiếng ra lệnh.

Có nghĩa rằng cả 13 con sói kia sẽ đồng thời tấn công theo bầy!

Tưởng Ly vừa định nhắc Lục Đông Thâm thì thấy anh cũng đã rút con dao Thụy Sỹ của mình ra. Ánh lửa lay động, cô đứng sát gần anh, cũng đồng thời quan sát được đôi mắt anh.

Hệt như đôi mắt của sói vương, bình tĩnh, thâm sâu.

Sự hoài nghi trong lòng cô càng thêm đậm.

Tuy rằng chỉ mới đi chung nửa ngày trời nhưng cô cũng phát hiện Lục Đông Thâm có kinh nghiệm đi rừng hơn hẳn người thường. Nhưng bây giờ cô lại cảm thấy có lẽ anh không chỉ đơn giản là có kinh nghiệm đi rừng. Trong đêm tối, anh có thể nhanh chóng phán đoán ra nguy hiểm, lại có thể nhận ra vấn đề từ tiếng hú của sói, lần này chắc chắn không phải là mèo mù vớ cá rán như lời anh nói nữa.

“Tôi phòng phía Tây Nam, cô lo phía Đông Bắc.” Lục Đông Thâm hạ giọng nói.

Một sự sắp xếp thẳng thắn nhất cũng tỉ mỉ nhất. Tưởng Ly gật đầu tán thành, rồi lại đứng dựa lưng vào anh.

Đàn sói quả nhiên đã áp sát.

Chúng đứng khá gần đống lửa, giống như hoàn toàn không sợ ánh lửa vậy.

Chỉ có một con duy nhất đứng cách khá xa.

Nó là một con sói non, có lẽ đây là lần đầu tiên nó cùng các con sói lớn khác đi săn mồi nên vẫn còn sợ lửa.

Tưởng Ly cảm thấy bừng bừng phẫn nộ. Hay lắm, nhìn thế này chắc đám sói kia đang mang tính mạng của họ ra để dạy cho lũ sói con rồi.

Sói vương lại tru thêm tiếng nữa, ngay sau đó, vài con sói từ bốn phía nhảy vọt lên, nhào tới rất dữ, tốc độ cực nhanh.

Tưởng Ly quăng đuốc qua, vung một nhát dao về phía con sói đang lao tới. Nhưng con sói đó cũng né rất nhanh, không hề bị thương tổn chút nào. Nhưng có lẽ khói đã làm nó bị sặc, nó hắt xì liên tục.

Bên phía Lục Đông Thâm cũng vậy, anh nhanh lẹ né được sự tấn công của bầy sói, móng vuốt của một con sói bị con dao Thụy Sỹ của anh đả thương, khiến chúng nhất thời không dám tiến lên nữa.

Tưởng Ly bên này chưa kịp thở đã lại có vài con nhao tới. Cô thảng thốt, muốn lùi về sau, lưng lại chạm vào lưng Lục Đông Thâm. Ngay sau đó, cô bỗng cảm nhận được một luồng sức mạnh kéo mình ra. Lục Đông Thâm nghiêng người bảo vệ cô, khua cây đuốc trong tay, vững vàng né được đòn tấn công của mấy con sói đó…

~Hết chương 40~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 41: Mạng Của Cô Là Của Tôi, Giữ Lại Mà Trả Nợ

Chỉ là cô cảm giác, vào những lúc rất mệt mỏi, rất tuyệt vọng, gọi tên anh lại ít nhiều có thêm sức lực…

Cổ tay Tưởng Ly bị chuôi dao trong tay anh ghì đến đau đớn. Cô vừa định rút tay về thì con sói vương kia đã nhằm vào sống lưng Lục Đông Thâm mà nhào tới.

Trong những cuộc đối đầu giữa con người và động vật, nhất là ở nơi hoang dã, điều cấm kỵ nhất chính là để sống lưng sơ hở. Đây cũng là kế sách đúng đắn mà ban đầu anh thực hiện, nhưng ban nãy vì cứu cô, lưng của anh vẫn bị trống.

Con sói vương nắm ngay lấy cơ hội chuẩn xác này, cố gắng công kích. Nhưng Tưởng Ly nhanh mắt, động tác càng nhanh hơn. Cô khẩn trương bù vào chỗ sơ hở của Lục Đông Thâm. Lưỡi dao sắc bén quét một đường, ngăn chặn khả năng Lục Đông Thâm có thể bị sói vương vồ lấy, nhưng cũng chỉ đủ làm bị thương lớp lông trên người nó. Ngay sau đó, con sói vương làm một cú phản kích tuyệt đẹp. Còn chưa đợi Tưởng Ly hoàn hồn trở lại, nó đã nhào tiếp. Lần này nó vung bộ móng sắc của mình, đánh rơi con dao trong tay cô xuống đất.

Lục Đông Thâm quay người lại ngay tức khắc. Đầu kia, anh dùng chân đá bay một con sói đang định lao tới, rồi lấy cùi chỏ huých một cái thật mạnh, làm cho sói vương bay ra. Cũng đúng lúc ấy, anh phát hiện bên cạnh có làn gió lạ, anh liếc thấy một con sói khác đang nhắm thẳng vào mình.

Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, Tưởng Ly xông lên, ra tay nhanh gọn, thành công đánh đuổi nó đi.

Chỉ trong vài, ba phút ngắn ngủi, hai con người đã thở hồng hộc vì mệt. Đám sói cũng tạm thời đình chiến, và đừng thở phì phò như họ. Những con sói chưa công kích thì chỉ đợi ở đó, nhìn họ chằm chằm như hổ rình mồi, có lẽ chúng đều hiểu họ không hề dễ đối phó.

“Nếu lần này hai chúng ta có thể may mắn thoát chết, vậy thì chúng ta cũng được coi là những người bạn vào sinh ra tử rồi.” Tưởng Ly cuộn chặt tay lại, ban nãy dùng quá nhiều sức, giờ gân tay của cô đã tê dại hoàn toàn: “Nếu ở trên giang hồ đáng nhẽ phải cắt máu ăn thề, kết làm huynh đệ rồi đấy”.

Cô không thu lại được con dao của mình nữa, con sói vương giảo hoạt đã giẫm nó dưới móng vuốt của mình rồi.

Lục Đông Thâm đánh mắt nhìn cô: “Kết nghĩa huynh đệ?”.

“Thời cơ như vậy còn không thể kết nghĩa huynh đệ sao?” Tưởng Ly cố gắng điều chỉnh lại nhịp thở của mình: “Hay anh vẫn còn canh cánh trong lòng hai lần có ơn cứu mạng tôi? Anh Lục, ban nãy đánh qua đấu lại tôi đã trả sạch sẽ rồi”.

Cô thử cử động cánh tay, bả vai sau đau nhức dữ dội.

Có lẽ ban nãy chắn một cú vồ cho anh, cô đã bị vuốt sói quẹt trúng.

Lục Đông Thâm đưa con dao Thụy Sỹ trong tay cho cô: “Cầm lấy đi”.

“Còn anh thì phải làm sao?” Tưởng Ly sững người.

Trong khoảnh khắc cô ngơ ngẩn, con dao đã được anh nhét hẳn vào trong tay cô.

Lục Đông Thâm không nói gì. Anh giật lại hai cây đuốc cô đang cầm, buộc vào cùng với mấy cây đuốc của anh rồi cầm hết. Bàn tay còn lại anh nắm chặt lấy tay cô.

Bấy giờ anh mới lên tiếng: "Anh muốn kết nghĩa huynh đệ với cô? Nếu lần này thoát chết, những gì nợ tôi, cô vẫn phải trả".

"Thế thì anh buông tay, để tôi chết đi." Tưởng Ly nói thêm một câu.

"Mạng sống của cô là của tôi, giữ lại mà trả nợ."

Lục Đông Thâm đang nói, bên kia có đám sói lại rục rịch chuẩn bị tấn công.

13 con sói, hết con này tới con kia, nghĩ cũng đủ biết hoàn cảnh của họ khốn khó dường nào. Thân thủ của cả Lục Đông Thâm và Tưởng Ly đều khá nhanh nhẹn, nhưng dù họ có phối hợp với nhau cũng không ngăn được số lượng sói quá nhiều. Vì chúng có thể thay phiên nhau nghỉ ngơi, còn họ thì không.

Chẳng mấy chốc, họ đã bị đàn sói ép ra xa khỏi đống lửa, cả hai đều có vết thương trên người. Một trong số những con sói cũng bị thương, Tưởng Ly ra tay không hề nhẹ.

Trong khoảng thời gian này, Lục Đông Thâm vẫn luôn nắm chặt tay Tưởng Ly, chưa hề buông ra. Đàn sói dàn đội hình thành hình cánh quạt, bao vây chặt lấy họ.

"Dù có thế nào, tôi vẫn cảm ơn anh." Tưởng Ly không còn chút sức lực nào nữa. Bàn tay đang cầm dao của cô cũng run lên. Đây đã là giới hạn của

cô rồi, nếu đổi lại là người khác, chắc đã chẳng kiên trì trụ vững được lâu đến thế.

“Chắc lần này tôi bỏ mạng ở đây thôi, những gì nợ anh, kiếp sau sẽ trả.”

Lục Đông Thâm cũng mệt đứt hơi, nhìn thế nào đây cũng là một cuộc chiến thể lực. Đối diện dù sao cũng là cả đàn sói, anh có đánh đấm giỏi cỡ nào cũng không lại được. Nhưng từ đầu tới cuối, anh quyết không buông tay. Nghe xong lời cô, anh nói: “Chuyện hôm nay là của hôm nay, nợ kiếp này phải trả kiếp này!”.

“Lục Đông Thâm!” Tưởng Ly bật ra tên của anh từ những kẽ răng, lần này, cuối cùng cô cũng chửi thành tiếng: “Cụ nhà anh… Tôi thà bị sói ăn thịt còn hơn!”.

“Vậy chi bằng cô để tôi ăn cô đi.” Lục Đông Thâm nhìn chằm chằm con sói phía trước, buông một câu.

Tưởng Ly quả thực mệt mỏi khó kiềm chế. Chân cô nhũn ra, cô ngồi bệt xuống đất, mặc kệ Lục Đông Thâm có kéo thế nào cũng không đứng lên. Cô nhún vai nhìn anh: “Anh muốn róc xương nuốt chửng tôi thì khẩn trương lên, nếu không, tôi sẽ thuộc về sói vương”.

Nói rồi, cô hất hàm về phía đàn sói.

Sói vương đã dẫn dắt chúng tiến sát lại gần hơn một chút. Sau một quá trình nghỉ ngơi, chúng vẫn còn sức. Còn họ, đã định sẵn là những kẻ bại trận.

“Tưởng Ly…” Lục Đông Thâm khẽ gọi tên cô.

Chẳng hiểu sao bả vai cô lại run lên, cứ cảm thấy anh gọi mình như thế vào lúc này sẽ chẳng có chuyện gì tốt đẹp. Quả không sai, anh lên tiếng: "Sói sẽ quan tâm tới miếng mồi trước mặt mình đầu tiên, lát nữa nhắm chuẩn thời cơ, cô chạy được là phải chạy".

Cả người Tưởng Ly căng ra.

Cô hiểu "thời cơ" mà anh nói có nghĩa là gì.

Thời cơ này chính là bản thân anh. Khi anh trở thành món mồi ngon cho cả đàn sói, thì đó chính là cơ hội để cô chạy thoát.

Không…

"Tôi không muốn nợ anh ân tình lớn đến vậy đâu." Trong trái tim Tưởng Ly dâng lên một cảm xúc khó diễn tả thành lời, vừa ấm áp lại vừa khó chịu, nó cứ túm chặt lấy con tim, khiến cô đau đớn.

"Muốn chết thì cùng chết." Cô nói.

Lục Đông Thâm quay lại nhìn cô một cái, bỗng nhiên bật cười: "Yên tâm, lần này nợ rồi là thôi, không cần cô trả".

"Lục Đông Thâm…"

"Vẫn định chửi tôi à?" Anh nhẹ nhàng ngắt lời cô.

Không, cô không muốn mắng chửi anh, xưa nay chẳng bao giờ muốn mắng chửi anh cả. Chỉ là cô cảm giác, vào những lúc rất mệt mỏi, rất tuyệt vọng, đọc tên anh lại ít nhiều có thêm sức lực.

Cô và anh nhìn thẳng vào mắt nhau, rất lâu cô không thể nói ra được câu ấy.

Cho tới khi, sói vương đứng ngay trước mặt họ.

Chút ánh sáng yếu ớt của cây đuốc cuối cùng cũng tắt, con dao duy nhất lúc này cũng trở nên vô tác dụng. Con sói vương đó áp sát Lục Đông Thâm, chỉ cần nó há mồm, nhe bộ nanh sắc nhọn ra là họ sẽ trở thành mồi ngon của nó. Tuy rằng Tưởng Ly rất tuyệt vọng nhưng cũng rất sợ, cô căng thẳng siết chặt tay Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm thì đẩy cô ra sau lưng mình, để cô không có cách nào tiến lên trên cả. Cô nhìn thấy con sói đó há cái miệng to như cái chậu ra, muốn dốc sức vung nốt nhát dao nhưng không thể. Đúng vào lúc này, hình ảnh khiến cô sửng sốt đã xuất hiện.

Sói vương tiến sát lại gần Lục Đông Thâm, đang há miệng ra bỗng lại ngậm miệng vào. Nó hít hít ngửi ngửi người anh, rồi kêu lên một tiếng.

Tiếng kêu này khác hẳn lúc nãy nhưng cụ thể là khác ở điểm nào thì Tưởng Ly không nói rõ được, cô chỉ có cảm giác nó đang sợ hãi điều gì đó.

Cô chỉ thấy con sói vương nhìn Lục Đông Thâm chằm chằm, tuy rằng có chút không cam lòng nhưng nó bỗng từ từ lùi dần về sau, mà các con sói khác, sau khi nghe tiếng tru kia cũng tản ra đáng kể.

Chỉ có đúng con sói non nớt mới đi kiếm mồi lần đầu, không sợ trời không sợ đất là cứ thế lao thẳng lên, bước chân vẫn còn loạng choạng, chưa vững vàng. Chẳng mấy chốc nó đã đứng trước mặt Tưởng Ly, nhưng lại chỉ lấy mũi cọ cọ vào người cô, sau đó ngậm lấy gấu quần cô lấy đầu nguầy nguậy.

Tưởng Ly nhớ lại những gì họ trải qua đêm nay, cơn giận không có chỗ để trút. Cô dồn chút sức cuối cùng giơ con dao về phía con sói ấy. Ngay lập

tức, ở gần đó có tiếng sói hú vang dội. Con sói non sững người, ngẩng đầu lên nhìn Tưởng Ly.

Ánh mắt nó khiến cô không tài nào hạ dao xuống được. Tay cô cứ lửng lơ trên không trung như thế, chần chừ không dám quyết. Cô cảm thấy nó đâu có giống một con sói hung dữ bạo tàn, mà đáng yêu như con cún ở nhà Tang Ni vẫn nuôi vậy.

Lục Đông Thâm ở bên cạnh thở dốc: “Tha cho nó đi”.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 42: Mạng Lớn

Anh bấu tôi một nhát đi, trước tiên tôi phải chứng minh xem có phải mình đang nằm mơ không…

Tưởng Ly cũng thật lòng không thể ra tay được. Cuối cùng, cô buông tay, con dao rơi thẳng xuống đất. Con sói nhỏ có lẽ vừa kịp hiểu ra tình huống ban nãy, nó quay mặt đi ngay, loạng choạng chạy thật xa.

Đàn sói từ từ lùi hẳn, cũng lặng lẽ không một tiếng động như khi xuất hiện vậy.

Tưởng Ly nằm rạp xuống đất, cả người không tài nào nhúc nhích được, giống như bị ai rút gân vậy. Giờ phút này được sống tiếp, cô vẫn cảm thấy chuyện này không chân thực cho lắm.

Lục Đông Thâm cũng ngồi yên tại chỗ hồi lại sức một lúc lâu, sau đó đưa tay vỗ vỗ cô: "Đi thôi".

Tưởng Ly nằm im bất động, rất lâu sau, cô mới lên tiếng: "Anh bấu tôi một nhát đi, trước tiên tôi phải chứng minh xem có phải mình đang nằm mơ không".

Nghe xong, Lục Đông Thâm có chút dở khóc dở cười. Anh bước lên, vòng tay qua bả vai cô, kéo cô ngồi dậy.

Cô cũng quả thực không còn chút sức lực nào nữa, bèn nghiêng đầu dựa vào vai anh, đến cả mắt cũng không buồn mở ra. Lục Đông Thâm quay

sang nhìn cô, khuôn mặt cô trắng sáng như trăng. Anh không kìm được, giơ tay lên, ngón tay dài và gầy đã gần chạm tới má cô thì bỗng khựng lại, sau đó anh đổi ý, chuyển sang bấu má cô một cái.

Tưởng Ly kêu lên đau đớn, bấy giờ mới mở mắt.

"Chúng ta chưa chết hả?" Cô hỏi.

"Phải, mạng lớn." Lục Đông Thâm vẫn đang ôm cô.

Bấy giờ Tưởng Ly mới thở phào một tiếng nhẹ nhõm. Trái tim dường như đã ngừng đập rất lâu bây giờ mới lại rộn ràng theo quy luật.

Gió đêm lạnh lẽo từ từ thổi đến.

Có khí lạnh, Tưởng Ly mới ý thức được mình đang dựa vào lòng anh. Mà anh vẫn đang ngồi nhìn cô. Khoảng cách giữa hai người chưa bao giờ gần đến thế, nhất là lúc này khi khuôn mặt anh đang gần trong gang tấc, cực kỳ anh tuấn, từng hơi thở như len lỏi vào trong lồng ngực của cô.

Cô đột ngột đẩy anh ra, nét mặt thiếu tự nhiên.

Lục Đông Thâm cũng tiện đà ngả người sang bên, nói một câu nửa đùa nửa thật: "Mặc dù giúp người chẳng mong báo đáp, nhưng cô cũng không cần qua cầu rút ván nhanh vậy chứ?".

"Không dám, không dám, đến ơn huệ nhỏ xíu anh còn tính toán so đo, tôi mà nợ anh ơn to huệ lớn thì đời này liệu còn sống thoải mái được không?"

Cái miệng đúng là không tha cho ai.

Khóe môi Lục Đông Thâm thấp thoáng một nụ cười. Anh đứng lên, giơ tay ra trước mặt cô: "Đứng dậy đi".

Tưởng Ly không đưa tay cho anh.

Dưới trời đêm, cô và anh nhìn thẳng vào nhau.

Sau lưng anh là cả bầu trời sao rộng lớn, đôi mắt anh dường như cũng thâm sâu khó hiểu như thế. Nhìn từ góc độ này, trông anh cao lớn như một vị thần vậy.

Cô thu lại điệu bộ bắng nhắng, hỏi: "Anh từng ăn sói phải không?".

Lục Đông Thâm nhìn cô im lặng.

Tưởng Ly vẫn nhìn anh chằm chằm như thế, rồi hỏi lại lần nữa, rành mạch từng câu từng chữ: "Anh từng ăn sói, đúng không?".

Lục Đông Thâm thu tay về, đứng nhìn cô từ trên xuống. Lần này thì anh trả lời: "Phải, tôi từng ăn sói".

🐾🐾🐾

Đàm Diệu Minh bị các cơ quan có liên quan kéo đi hỏi chuyện, khi bước ra đường chân trời đã nửa sáng nửa tối.

Trước bình minh luôn là thời khắc u ám nhất.

Tề Cương và các thuộc hạ vẫn luôn đợi ở bên ngoài. Cuối cùng sau khi nhìn thấy Đàm Diệu Minh bước từ cầu thang xuống, Tề Cương đang đứng dựa vào một bên xe hút thuốc lập tức dập tắt điếu thuốc, rảo bước tiến lên.

Trước khi bị gọi đi hỏi thăm, Đàm Diệu Minh vẫn đang giải quyết chuyện các anh em bị thương, cả mấy địa điểm bị niêm phong, anh cũng lần lượt chạy đi nhờ cậy quan hệ, ngay sau đó thì anh bị dẫn về lấy lời khai, suốt cả một ngày từ sáng tới tối, tâm lực đều kiệt quệ.

Khi trời chưa sáng, nhiệt độ khá thấp, còn có gió.

Nhưng Đàm Diệu Minh không mặc áo khoác. Anh vắt chiếc áo dạ lên cánh tay. Sau khi bước lên, Tề Cương đón lấy chiếc áo của anh, các anh em khác mở cửa xe ra.

“Cho anh điếu thuốc.” Đàm Diệu Minh không vội lên xe ngay.

Tề Cương rút bao thuốc lá từ trong túi ra, châm một điếu rồi đưa cho Đàm Diệu Minh. Làm xong những việc này, cậu ta lại đánh mắt ra hiệu cho những người khác, họ hiểu ý, tạm thời tránh mặt.

“Đàm gia, trời lạnh, anh khoác áo vào đi.” Tề Cương khoác chiếc áo dạ lên vai anh.

Sau đó, cậu ta cũng tự châm một điếu thuốc, cùng Đàm Diệu Minh đứng hút bên cạnh xe.

“Đã tìm ra kẻ gây chuyện chưa?” Rất lâu sau, Đàm Diệu Minh mới cất lời.

“Em đã nghe ngóng các anh em trên giang hồ, không ai biết gì về chuyện này. Đàm gia, có lẽ là đường tối.” Đường tối là cách nói trong giới của họ. Người sống trong giang hồ như sống trên một tấm lưới, trông thì rất rời rạc, nhưng chỉ cần nghe ngóng lẫn nhau là biết được danh tính đối phương, làm cho ai, việc này cũng giống như người đó có chứng minh thư trên giang hồ vậy. Kiểu người như thế gọi là đường sáng. Nhưng nếu không tra ra được thân phận của đối phương thì sẽ không phải người lăn lộn nhiều trên giang hồ, người như vậy sẽ bị gọi là đường tối.

Sống ở giang hồ, người ta thà đắc tội với đường sáng cũng không muốn dây vào đường tối. Một là, đường tối thân phận bất minh, bạn sẽ chẳng

biết mình đắc tội với vị "thần tiên" nào. Hai là hao tổn thời gian, sức lực, không phải người trong giang hồ khi điều tra phạm vi sẽ mở ra rất rộng.

Một khi gặp tình huống này, các anh cả trong giới đành thôi. Dĩ nhiên, đó là trong trường hợp các anh em trong nhà bị thương không nặng, thế nên thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện.

Nhưng Đàm Diệu Minh thì không được.

Anh chưa bao giờ người chịu yếu thế, chắc chắn sẽ phải xách được cổ đối phương ra ngoài. Về điểm này, Tề Cương là người hiểu rõ nhất.

Quả không sai, sau khi Đàm Diệu Minh nghe xong, anh nhả ra một làn khói thuốc rồi trầm giọng nói: "Anh không cần biết hắn là đường sáng hay đường tối, phải điều tra ra hết cho anh. Nhìn thấy máu của các anh em rồi, anh cũng phải nhìn thấy máu của chúng nó mới được".

"Em hiểu rồi." Tề Cương xưa nay làm việc luôn rất gọn ghẽ, không cần Đàm Diệu Minh dặn dò nhiều.

"Kẻ tố cáo thì sao?" Đàm Diệu Minh hỏi.

"Em đang định nói với anh chuyện này. Đàm gia, em đã điều tra ra kẻ tố cáo rồi, người của Long Quỷ, tên là Thiên Dư. Có lẽ anh có ấn tượng, chính là tay thanh niên vẫn hay đi bên cạnh Long Quỷ, đeo kính, trông có vẻ rất văn hóa, tri thức đó."

Đàm Diệu Minh nghĩ một hồi lâu cuối cùng cũng nhớ ra tên nhóc đó.

"Có anh em nhìn thấy Thiên Dư đi gặp mặt mấy tay quan chức. Khỏi cần nói, chắc chắn là do Long Quỷ sai bảo." Tề Cương cất giọng phẫn nộ: "Mấy năm nay, Long Quỷ gây ra cho chúng ta không ít chuyện, em đã ngứa mắt hắn từ lâu rồi. Đàm gia, chỉ cần anh nói một tiếng, em sẽ dẫn anh

em xông tới đó ngay. Chẳng phải chúng giở trò sau lưng ư? Thế thì chúng ta cứ giết trước mặt, phá nát địa bàn của chúng nó ra, chém chết người của chúng nó!".

Ở Thương Lăng, có một vài đại ca giang hồ, nhưng đa phần đều không làm được lớn, cùng lắm chỉ là mấy tên côn đồ hạng nhỏ, không dám dây vào đại sự, nhưng mấy trò trộm cướp vặt thì nhanh không tưởng. Người có thể so tài ngang ngửa với Đàm Diệu Minh chỉ có Long Quỷ mà thôi. Hắn cũng là dân anh chỉ lâu năm ở Thương Lăng. Năm xưa, khi Đàm Diệu Minh còn chưa ngồi vững trên giang hồ, Thương Lăng chính là nơi Long Quỷ tác oai tác quái.

Lúc đó Thương Lăng chưa hoàn toàn được chấn chỉnh, cũng chưa phát triển rầm rộ như bây giờ. Người trong thành cổ, nhất là những người làm ăn buôn bán đều không quá khá giả, nhưng lại hời cho đám người của Long Quỷ lợi dụng vơ vét. Khi Đàm Diệu Minh thể hiện tài năng của mình ở đất Thương Lăng, hắn không ít lần dẫn người đến chèn ép anh, thậm chí có lần còn tập kích nơi ở của anh vào ban đêm, ngông cuồng liều lĩnh, suýt nữa lấy cả mạng của Đàm Diệu Minh.

Năm đó, Đàm Diệu Minh bị thương rất nặng, bặt vô âm tín. Tất cả các anh em, bao gồm cả Tề Cương đều ngỡ rằng Đàm Diệu Minh sẽ không qua khỏi được cửa ải ấy. Ai ngờ anh đã quay về, bên cạnh còn có thêm một Tưởng Ly.

Sau khi nhận được tin Đàm Diệu Minh quay lại Thương Lăng, Long Quỷ liền sai người ngăn chặn. Tưởng Ly kia đánh đấm không thua kém gì Đàm Diệu Minh, vượt mọi khó khăn, cùng Đàm Diệu Minh đợi được các anh em tới cứu viện. Người của Long Quỷ tổn thất nghiêm trọng.

Mà sau khi quay lại, Đàm Diệu Minh cũng bắt đầu thay đổi quy tắc trò chơi sinh tồn. Anh chủ động hợp tác với chính quyền, chủ động đầu tư vào

các dự án, công trình, lũng đoạn phần lớn các ngành nghề thương mại của thành phố. Những cách chơi đó Long Quỷ hoàn toàn không nghĩ ra được. Dần dần, rất nhiều anh em cũng không còn muốn theo Long Quỷ đánh đánh giết giết nữa. Có ai không muốn sống một cuộc sống bình yên? Thế nên rất nhiều người đã quay sang đầu quân cho Đàm Diệu Minh…

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 43: Không Ai Biết Đêm Đó Đã Xảy Ra Chuyện Gì

Thế lực của Đàm Diệu Minh mỗi ngày một rầm rộ hơn, Long Quỷ cảm thấy bất mãn trong lòng nên đã chuyển hướng mục tiêu sang phía Tưởng Ly. Nhân thời điểm Đàm Diệu Minh đi công tác, hắn đã sai vài tên lực lưỡng, tới bắt sống Tưởng Ly. Bình thường Tưởng Ly không thích đi theo ai, sống một mình, đi đi lại lại một mình cũng đã quen. Thế nên khi người ta biết tin cô gặp chuyện đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Sau khi biết tin, Đàm Diệu Minh tức tốc từ ngoài trở về, dẫn theo cả đám anh em đi đòi người. Ai ngờ, họ vừa tới được chỗ ở của Long Quỷ, thì thấy hắn xách quần, chạy vội từ trong nhà ra. Nhìn thấy Đàm Diệu Minh, hắn quay ngược lại túm lấy anh, rồi thảng thốt chỉ vào bên trong và nói: "Con đàn bà của mày… Con đàn bà của mày không phải người! Quá đáng sợ! Mẹ nó, quá đáng sợ!".

Về sau, có người kể lại sự tình sau khi Tưởng Ly bị Long Quỷ bắt về. Long Quỷ muốn cô phục tùng hắn nhưng cô không chịu. Long Quỷ bèn giam cô lại một đêm, đồng thời bắt cô nếm trải nỗi đau xác thịt. Nhưng dù sao Tưởng Ly cũng quá xinh xắn, lòng háo sắc của Long Quỷ nổi lên, hắn cũng không đành lòng để cô chịu hành hạ về thể xác, ngày hôm sau, hắn định sẽ vừa dỗ dành vừa khuyên nhủ để cô theo hắn.

Không ai biết sau khi Long Quỷ đưa Tưởng Ly vào phòng ngủ đã xảy ra chuyện gì, đến nỗi mà kể từ ngày hôm đó, cứ nhắc tới Tưởng Ly là Long Quỷ sợ kinh hồn bạt vía. Và cũng kể từ ngày ấy, người trên giang hồ đều biết người phụ nữ của Đàm gia không phải hạng dễ chọc vào.

Cơn tức của Đàm Diệu Minh vẫn cứ phải đè nén từ đó tới giờ. Chưa nói tới chuyện với bản lĩnh của Tưởng Ly, chắc chắn sẽ không để Long Quỷ được thể thì riêng hình ảnh Long Quỷ xách quần chạy ra ngoài đã khiến anh nghiến răng kèn kẹt rồi. Cái gì mà nhẹ nhàng khuyên nhủ, rõ ràng là định thô bạo cưỡng ép.

Nếu không có Tưởng Ly ngăn lại, Đàm Diệu Minh nhất định sẽ đánh Long Quỷ một trận tơi bời.

Lúc này, có lẽ hắn biết Tưởng Ly đang không ở bên cạnh Đàm Diệu Minh nên mới nảy sinh những trò mưu mô chước quỷ. Tề Cương nhả mạnh ra một làn khói. Đừng nói là Đàm Diệu Minh tức giận, ngay cả Tề Cương cũng muốn đánh Long Quỷ từ lâu lắm rồi.

“Nếu là người trên giang hồ làm thì cứ theo quy tắc giang hồ mà xử.” Đàm Diệu Minh rít một hơi thuốc rồi từ từ nhả ra, làn khói trắng xám bao trùm lấy khuôn mặt đầy mỏi mệt của anh: “Bảo các anh em biết sự tình khai bằng được người của Long Quỷ ra. Có chứng cứ rồi, chúng ta làm gì cũng coi như là quang minh chính đại”.

“Người biết sự tình cũng là người bên phía Long Quỷ. Muốn bảo hắn nói vu vơ vài câu thì còn được chứ chỉ mặt vạch tên ngay trước mặt Long Quỷ chắc hắn cũng không dám.” Tề Cương nói.

“Vậy thì cứ bảo hắn coi như chuyện vu vơ mà truyền lời.” Đàm Diệu Minh cười khẩy: “Cho hắn thêm ít tiền, nói cho hắn biết, chuyện gì nên nói, chuyện gì không nên nói”.

Tề Cương gật đầu.

Đàm Diệu Minh gạt tàn thuốc, ngữ khí trầm hẳn: “Lần này sẽ diệt trừ Long Quỷ”.

Lòng Tề Cương chợt run lên, cậu ta bắt gặp một vài tia căm hận toát ra từ ánh mắt Đàm Diệu Minh. Cậu ta lên tiếng: “Em hiểu rồi”.

Có tiếng sáng trắng dần hiện lên phía chân trời, có ánh nắng mai bắt đầu hắt tới, trời sắp sáng rồi.

Đàm Diệu Minh im lặng rất lâu mới hỏi ngược lại: “Có tin tức của Tưởng Ly chưa?”.

Tề Cương lắc đầu.

Nhưng Đàm Diệu Minh lại nói: “Lần này cũng may cô ấy không có mặt ở đây”.

Tề Cương nhìn Đàm Diệu Minh, tâm trạng vô cùng phức tạp. Đàm gia của họ, lần này quyết tâm ra tay, tám phần là có liên quan đến Tưởng Ly. Dẫu sao cơn tức năm đó chung quy vẫn đang được giữ trong lòng Đàm gia.

Cậu ta không khỏi thở dài, đúng là “hồng nhan họa thủy”.

[…]

Lều của Tưởng Ly đã bị hủy hoại, thức ăn trong ba lô của mất sạch.

Trong cuộc chiến đấu với đàn sói, chiếc lều trở thành vật hy sinh vô tội nhất. Những con sói lần lượt tấn công trước sau đã phá tan tành nơi ở có thể khiến cô cảm thấy an tâm nhất. Trước khi nhận thất bại, lui đi, chúng còn không quên ngoạm hết thức ăn của cô.

Tưởng Ly tức đến nghiến răng nghiến lợi, khẳng định chắc chắn rằng chuyện này có liên quan đến con sói vương kia, sau đó cô lại cảm thấy, tha cho con sói con đó quả thực là một sai lầm chết người.

Thật không biết ghi ơn báo đáp!

Đây là đánh giá của Tưởng Ly dành cho đám sói kia.

Lục Đông Thâm trái ngược hẳn với vẻ phẫn nộ của phừng phừng của cô suốt dọc đường đi, anh nói rất thản nhiên: "Chứng tỏ tay nghề nấu ăn của cô đến cả sói cũng thích còn gì".

Những câu chữ anh nói liên kết lại nghe ra thì đúng là một lời khen nhưng Tưởng Ly lại cứ toát lên một cảm khác khó chịu và bực bội trong lòng.

Cuộc nói chuyện trước lúc bình minh khiến cô có một cái nhìn hoàn toàn mới đối với Lục Đông Thâm, hoặc có thể nói là càng khẳng định sự nghi ngờ cô dành cho anh lúc ban đầu.

Cá lớn nuốt cá bé là quy luật trưởng thành của tất cả các loài sinh vật. Sói là loài động vật hung hãn, nhưng dù có hung hãn cách mấy, một khi chúng biết đối phương mạnh hơn mình, chúng cũng chọn đường né tránh. Con sói vương đó, trong cục diện mình đang chiếm thế thượng phong một cách rõ ràng lại lựa chọn lùi bước, là vì nó ngửi được mùi nguy hiểm trên người Lục Đông Thâm, mùi hương ấy mạnh mẽ tới mức khiến chúng buộc phải từ bỏ.

Mùi hương gì?

Chỉ có người đã từng ăn đồng loại của chúng, chúng mới sợ hãi như vậy.

Đây chính là thứ mùi sói ngửi được trên người Lục Đông Thâm.

Về chuyện này, người nói cho cô biết vẫn là Tả Thời.

Tả Thời nổi tiếng là người say mê du lịch bộ hành, cũng chính vì anh ấy say mê, thế nên anh ấy rất hay phát hiện được đủ các loại thực vật có

thể lấy về chiết xuất mùi hương, sau đó sử dụng vào đủ các loại ngóc ngách của cuộc sống.

Đó là một buổi chiều nắng rất đẹp, Tả Thời và cô nằm trên sofa xem chương trình "Thế giới động vật". Khi kể về đàn sói, Tả Thời liền kể, có một lần anh đi lên rừng, bị hai con sói công kích, kết quả đã bình an thoát được vòng vây. Lúc đó nghe xong, cô cảm thấy kỳ lạ vô cùng. Tả Thời ngẫm nghĩ một lúc lâu rồi đưa ra kết luận rằng, có lẽ vì anh ấy từng ăn thịt sói.

Đó là một lần sinh tồn nơi hoang dã thử thách sức bền của con người tới cực hạn. Anh ấy tìm được nguyên liệu mình cần tìm nhưng suýt nữa mất mạng vì khan hiếm thức ăn. Cũng may lúc đó có một con sói bị săn bắn đã chết, anh ấy đói quá nên nướng nó lên để ăn, nhờ vậy mà bảo toàn được tính mạng.

Sau khi nghe xong kết luận của Tả Thời, cô cảm thấy rất hoang đường. Cứ cho là đã ăn thịt sói thì mùi mà thức ăn lưu giữ trong cơ thể cũng không thể lâu dài đến mức đó được.

Tả Thời nói với cô rằng, có một loại mùi gọi là mùi phản ứng đồng loại, tồn tại trong hơi thở của những sinh vật đồng loại, vô cùng khó nhận ra cũng không thể lý giải được.

Giống như việc sói có thể ngửi thấy em đã ăn đồng loại của nó bao giờ chưa, hay ví dụ như chó, mèo bình thường cũng sẽ không quá thân thiết với những người từng ăn thịt đồng loại của nó, hay ví dụ như trên người đồ tể luôn toát ra một ám khí nặng nề.

Tưởng Ly vẫn luôn có phần hoài nghi về cách giải thích của Tả Thời, cho tới tận hôm qua, sau khi chứng kiến cảnh ấy, cuối cùng cô cũng tin về thứ mùi phản ứng đồng loại mà Tả Thời nói.

Vạn vật trên thế gian này đều có mùi, không ngửi thấy được không có nghĩa là nó không tồn tại.

Lục Đông Thâm từng ăn sói.

Thế nên, sói vương cực kỳ sợ anh, cuối cùng tản dần.

Vì sao anh lại ăn sói?

Cô tuyệt đối không tin việc anh nhàn rỗi rảnh rang bảo đầu bếp giết một con sói làm thành đủ các loại mỹ vị.

Vậy rốt cuộc anh từng trải qua chuyện gì?

Đáng tiếc là, Lục Đông Thâm chỉ vỏn vẹn thừa nhận với cô rằng anh từng ăn sói, còn những nghi vấn khác của cô, anh đều không giải đáp.

Sau khi trải qua một lần sinh tử, sắc trời cũng sáng dần lên.

Tưởng Ly cũng không có nhiều thời gian để suy nghĩ nữa. Cô chỉ thu dọn qua loa một chút rồi tiếp tục hướng về ngọn núi chính. Dọc đường khá thuận lợi, cũng không gặp nguy hiểm gì to tát. Có lẽ ông trời cũng thương người, không giáng thiên tai nào xuống hại họ. Nhưng cũng có một phần lý do vì Tưởng Ly sở hữu kinh nghiệm sinh tồn phong phú nên có những nguy hiểm quá nhỏ nhặt, cô đã tự động né tránh.

Chỉ có điều, vết thương trên bả vai cô chốc chốc lại nhói lên đau đớn, chắc cú vồ đó nặng. Lục Đông Thâm hỏi thăm tình hình thương tổn của cô. Cô chỉ đáp thoáng qua nhẹ nhàng, giải thích rằng đó chẳng qua chỉ là một vết thương nhỏ.

Nhưng suốt dọc đường, cô vẫn luôn tìm kiếm loại cây cỏ dùng để đắp vào vết thương bị hoại tử, cô định khi đêm xuống sẽ lấy nước sạch để rửa

rồi đắp lên.

Vết thương trên người Lục Đông Thâm đa số đều lộ ra ngoài, là vết thương ngoài da, thương tích không nặng. Ban đầu cô vốn lo rằng vết thương sẽ bị viêm, nhưng anh cũng hào sảng nói lát nữa qua suối, xử lý đơn giản một chút là được.

Tưởng Ly nhìn dòng nước suối trong lành mát rượi ngọt ngào ấy cũng yên tâm hơn. Đa số những nguồn nước tự nhiên, không ô nhiễm kiểu này chính là loại thuốc hữu hiệu nhất để chữa trị vết thương.

Cô tiện thể lấy đầy hai bình nước, giữ lại uống dọc đường.

Lục Đông Thâm thì càng trực tiếp hơn, quỳ một gối xuống đất, tay vốc vài ngụm nước suối lên uống, sau đó anh cắm mặt xuống nước, rồi khi ngẩng lên lại dùng sức lắc lắc đầu mấy cái, cuối cùng là đưa tay vuốt mặt, cả quá trình nhanh gọn, sảng khoái.

Tưởng Ly đứng bên quan sát cảnh này, chẳng hiểu sao lại liên kết anh và con sói vương lại với nhau, nhất là dáng vẻ khi anh hất tóc nó nước bắn tung tóe bốn phía…

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 44: Có Hiểu Đạo Lý Không Nói Xấu Sau Lưng Người Khác Không?

Đừng quên, lều của cô bị sói phá hoại rồi đấy…

Hai người khởi hành sớm, thế nên khi đặt chân tới ngọn núi chính là vừa khít buổi trưa.

Ngọn núi chính có nhiều vách núi dựng đứng sừng sững, so với lúc mới đến, rừng cây ít đi nhiều, lại có thêm nhiều khe suối và vực thẳma, phong cảnh cực đẹp, chỉ có điều, những nguy hiểm giấu mình cũng không hề ít.

Việc tìm kiếm tung tích chuột xạ hương không hề dễ dàng chút nào, dẫu sao thì cũng núi non bạt ngàn, không bắt dễ dàng tùy tiện như đám chuột nuôi trồng. Suốt dọc đường, Tưởng Ly cứ nhìn xuống đất chằm chằm, hai con mắt như hai tia rada. Khi Lục Đông Thâm hỏi thì nhận được câu trả lời của cô rằng: Tìm kiếm cứt chuột xạ hương.

Có sản phẩm bài tiết chứng tỏ có chuột xạ hương đang hoạt động gần đây.

Ông trời không phụ người có lòng, cuối cùng ông đã cho cô phát hiện được sản phẩm bài tiết của chuột xạ hương tại một khu núi gần đầm nước.

“Lũ chuột chết tiệt giảo hoạt thật, dựa gần nước như vậy, xem ra là để tiện những lúc không có việc gì làm sẽ ra khỏi động tìm nước uống.” Tưởng Ly tay chống hông, dưới chân là một vạt cỏ, dưới cỏ lại có một chiếc lỗ tròn không lớn lắm.

Lục Đông Thâm tiến lên nhìn rồi hỏi: “Hang chuột?”.

“Phải.” Tưởng Ly ngồi xổm xuống, rút đôi găng tay dùng một lần từ trong ba lô ra, đeo vào rồi nắm một ít đất ngoài cửa hang lên, vân vê trên tay, rồi lại đặt sát lên mũi ngửi ngửi, sau đó cô buông một tiếng “Ôi trời”, rồi ngay sau đó ngã vật ra đất.

Lục Đông Thâm thấy vậy hoảng hốt, sải bước tiến lên, ngồi sụp xuống. Thấy cô nhắm nghiền mắt, anh giơ tay vỗ nhè nhẹ lên mặt cô: “Tưởng Ly?”.

Tưởng Ly không có động tĩnh gì.

Lục Đông Thâm kiểm tra xem cô còn thở không, tất cả vẫn bình thường. Sau đó anh vòng ngón tay, ấn lòng bàn tay lên động mạch cổ của cô. Tưởng Ly rụt cổ lại ngay lập tức, phì cười: “Buồn quá”.

Thấy cô không có vấn đề gì, bấy giờ Lục Đông Thâm mới thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tưởng Ly lục tục ngồi bật dậy, nhìn anh chằm chằm rồi mỉm cười: “Khá đấy, không gấp gáp kéo ngay tôi lên. Sao mấy người làm kinh doanh như các anh lại học cả kiến thức cấp cứu vậy?”.

Nhìn thấy nụ cười gian xảo của cô, Lục Đông Thâm cũng cười theo, rồi anh thản nhiên hỏi ngược lại, dáng vẻ cố tình: “Cô định bắt chuột xạ hương ở đây, đúng không?”.

“Đương nhiên.” Hai mắt Tưởng Ly sáng rực lên. Cô khuơ khuơ bàn tay đeo găng trước mặt anh: “Trong chất bài tiết có rất nhiều xạ hương đấy. Lần này coi như tôi gặp hời rồi, loại xạ hương hoang dã này quá đáng quý rồi!”.

Lục Đông Thâm được thể nắm chặt lấy bàn tay đang khuơ nhặng lên của cô, rướn môi cười: "Cô hưng phấn như vậy, tôi vốn dĩ không nên đả kích cô, nhưng có một câu, tôi vẫn buộc phải nói".

Tưởng Ly sững người: "Câu gì vậy?". Nhất thời quên cả rút tay lại.

Nụ cười của Lục Đông Thâm càng sáng rực lên: "Đừng quên, lều của cô bị sói phá hoại rồi đấy".

Ừ đúng rồi.

Lều của cô đã tan hoang dưới bàn tay lũ sói rồi.

Liên quan đến thực tế phũ phàng này, sau khi được Lục Đông Thâm nhắc nhở một cách "thù địch", Tưởng Ly liền ngồi khoanh chân xuống đất, chìm vào suy nghĩ đúng mười phút.

Có nghĩa là gì nhỉ?

Có nghĩa là đêm nay cô chỉ còn cách ngửa mặt nhìn trời, lưng chạm đất. Nếu may mắn thì có thể tìm được một gốc cây vững chãi để treo túi ngủ rồi sau đó co ro ngủ đứng như một con ve trong đó. Nhưng mà ở cái đất này, cho dù chỉ là một gốc cây trông vô cùng hiền lành cũng đầy nguy hiểm.

Hoặc là…

Tưởng Ly quay phắt lại nhìn, ngay gần đó là một chiếc lều đã được dựng xong xuôi. Là lều của Lục Đông Thâm, ngay cả màu sắc của lều cũng giống hệt với tông màu ưa thích thường ngày của anh, màu đen, không có hoa văn gì, một màu đen tuyền, giống hệt như con người anh, đen thuần túy… khiến người ta không thể nắm bắt được.

Sau khi liếc thấy bóng anh, Tưởng Ly quay đầu lại ngay, chẳng hiểu sao trái tim lại đập thình thịch dữ dội, cũng chẳng biết bản thân đã nghĩ tới chuyện gì.

Tưởng Ly cô tự thừa nhận mình vẫn đầy kiêu hãnh và tự trọng, còn chưa hèn hạ đến mức phải ăn "của bố thí". Mà ít nhiều gì, tụi sói vẫn giữ lại cho cô chiếc túi ngủ.

Cô một lòng suy nghĩ đến việc dùng đám dây leo thu thập được dọc đường để bện thành gùi.

Việc bắt chuột xạ hương không làm khó cô, chỉ cần tìm được hang ổ của nó, dùng chiếc gùi này là có thể được như ý nguyện. Chắc là dọc đường đã trải qua chín chín tám mươi mốt kiếp nạn, lại được ông trời chiếu cố nên cô tìm được hang ổ của chuột xạ hương rất nhanh. Chỉ hy vọng chuột xạ hương ở núi Kỳ Thần đừng thành tinh như đàn sói kia. Phải mất sức thêm hai ba ngày nữa, cô không phát điên cũng phí.

Đang mải nghĩ thì trên đầu có ai chạm vào.

Tưởng Ly quay lại, là Lục Đông Thâm, anh còn xoa tay lên đầu cô như xoa đầu cún vậy. Cô nhíu đôi mày thanh tú lại, nghiêng đầu.

Lục Đông Thâm đứng nhìn cô từ trên xuống, thấy vậy cười cười, rồi thu tay về, nói với cô: "Đừng đi lung tung, lát nữa tôi về ngay".

Đang là lúc ánh nắng gắt nhất.

Anh đứng ngược ánh sáng.

Nắng chiếu xuống bả vai rộng lớn rắn chắc của anh, che đi quá nửa. Cái bóng để lại vừa hay che kín người cô. Nhìn từ góc độ của cô, màu sắc

trong ánh mắt anh vẫn đậm và sâu như thế, nụ cười nơi khóe miệng nhàn nhạt.

Giống như một người đàn ông dịu dàng nhưng quen đứng trên vạn người.

Nhưng sao cô cứ có cảm giác nụ cười của anh có phần mê hoặc nhỉ?

Khi cô phản ứng lại, Lục Đông Thâm đã quay người bỏ đi.

Làm gì thế nhỉ?

Cô còn chưa kịp hỏi câu ấy.

Cô vân vê chiếc gùi trong tay, chắc bện khoảng chục cái là đủ rồi. Cô vừa kiểm tra một lượt, mùi ở cửa động tỏa ra chứng tỏ bên trong chỉ có vài con. Cô lấy gùi che chặt lấy một trong số các cửa động, cũng coi như "lưới trời lồng lộng" rồi, cho dù có đen đủi cách mấy cũng phải bắt được một con.

Tình hình của Thai Quốc Cường thì chỉ cần xạ hương của một con chuột là đủ rồi, chỉ cần đánh cược xem cô phán đoán có chính xác không thôi.

Tưởng Ly hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên nhìn về phía xa.

Núi trùng trùng điệp điệp, dãy này nối tiếp dãy kia, gần một chút là thứ ánh sáng nhức mắt, xa hơn nữa là sương chiều trầm trầm, bên tai là tiếng nhỏ thanh mát nhẹ nhàng. Thi thoảng còn có tiếng sột soạt, có lẽ là tiếng bước chân của những loài dã thú không tên, cũng có thể là đám chim muông côn trùng có thể giết người.

Hơi thở ngập tràn mùi hương thanh mát.

Có mùi cây gỗ, có mùi hoa cỏ, còn cả mùi hương Lục Đông Thâm để lại trước khi đi.

Chỉ cần đừng là mùi thơm nồng là được.

Trong học thuật về mùi, những mùi hôi thối khó ngửi nhất định sẽ có độc. Nhưng trong khu rừng nguyên sinh này, trong môi trường không có hơi người này, những thứ có mùi quá nồng thường rất trí mạng.

Luồng hơi lơ lửng trong lồng ngực được cô nhẹ nhàng thở hắt ra.

Một ngày trên núi bằng trăm năm dưới trần gian, có lẽ chính là muốn nói tâm trạng của cô lúc này chăng.

Chẳng qua mới chỉ qua được bốn ngày vậy mà cô có cảm giác mọi chuyện đã trôi qua lâu lắm rồi. Những chuyện liên quan đến khách sạn Skyline, những chuyện liên quan đến việc tranh giành lợi ích ở Thương Lăng, cô nhất thời cảm thấy như đã là chuyện đời trước.

Đến cả Lục Đông Thâm, người vốn dĩ phải là kẻ thù của cô, cô chưa từng nghĩ có thể có một ngày cùng anh ra vào chốn không người này, trải qua sống chết. Nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên gặp anh, cô biết rất rõ người đàn ông này cực kỳ nguy hiểm, sâu không lường được, biết rất rõ vì mối quan hệ với Đàm Diệu Minh mà cô phải tránh anh thật xa.

Nhưng bây giờ cô lại cảm thấy, khi đối diện với hiểm nguy của tự nhiên, Lục Đông Thâm này vẫn rất đáng tin cậy. Cô đã quên đi sự tính toán từng bước của anh, quên đi sự sát phạt quyết đoán của anh đằng sau danh xưng "Chiến thần thương trường" mà mọi người gọi anh. Lẽ nào đúng như Tả Thời nói, nguyên tắc mùi hương đồng loại?

Mu bàn tay nhói lên đau đớn.

Tưởng Ly cúi đầu xuống nhìn, cây dây leo khô khốc nhẹ nhàng cứa rách lớp da trên mu bàn tay cô, không chảy máu nhưng lại có cảm giác.

Cô tiện tay dệt nốt tấm lưới trong tay, vừa giơ cánh tay ra đã chạm đến vết thương trên bả vai.

Trong ba lô chỉ lơ thơ vài cọng cỏ.

Có một chút như vậy thì không bằng núi Thiên Chu, nhắm mắt vơ đại một nhúm là vơ được cỏ đắp vết thương.

Thực ra cũng không đau đớn lắm, chỉ là cô cảm thấy vì tên Thai Quốc Cường đó mà để lại một vết sẹo trên bả vai thì thật không đáng chút nào. Nhưng chút cỏ thế này đắp lên cũng không có tác dụng mấy.

Cô thầm gào rú trong lòng.

Một lần sảy chân để hận nghìn đời.

Thế là, tâm lý vô cùng không thoải mái ấy đã hóa thành động lực muốn chửi người. Cô lầm bầm: Lục Đông Thâm, cụ nhà anh…

Đằng sau có tiếng ai khẽ ho một tiếng.

Rõ ràng là cố tình.

Bả vai Tưởng Ly run lên, cô quay đầu lại.

Chẳng biết Lục Đông Thâm đã quay lại từ lúc nào, đang chuẩn bị nhóm lửa. Thấy cô quay đầu, anh từ tốn lên tiếng: “Cô không hiểu đạo lý không nên nói xấu sau lưng người khác hả?”.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 45: Chưa Biết Chừng Lại Là Một Đôi Vợ Chồng

Chắc là đôi thỏ này có mối quan hệ cũng giống chúng ta, một đôi oan gia, cả hai cùng bỏ mạng.

"Sao anh đi lại không hề phát ra tiếng động vậy?" Tưởng Ly cũng cảm thấy thật quái đản, trước sau hai lần chửi bậy đều bị anh bắt ngay tại trận.

Lục Đông Thâm dựng đống lửa lên, ngọn lửa nhỏ bén vào đống gỗ tùng hương lập tức bốc lên cao vút. Anh ném thêm một cây gỗ vào rồi nói: "Không phải tại tôi đi nhẹ nói khẽ, mà tại cô mắng chửi hăng say quá".

Tưởng Ly nhìn thấy nụ cười thấp thoáng bên khóe môi anh, thật sự nhìn không nổi dáng vẻ thản nhiên này của anh. Cô co chân, chống cánh tay lên má: "Này, Lục gian thương, tôi hỏi anh một chuyện nhé".

Lục Đông Thâm ngước mắt lên, liếc nhìn cô.

Tưởng Ly hắng giọng: "Lúc anh và Trần Du của anh ở bên nhau cũng như vậy sao?".

"Như vậy là như thế nào?" Lục Đông Thâm hờ hững hỏi.

"Thì giống như bây giờ vậy." Tưởng Ly đánh giá anh một lượt từ trên xuống dưới: "Cao ngạo, trịch thượng, ngữ khí nói chuyện thi thoảng lại giống như ra lệnh ấy".

Lục Đông Thâm dừng việc trong tay lại, nhìn cô một lúc rồi mới nói: "Cô qua đây".

"Anh xem, anh xem, chính là điệu bộ này. Trần Du nhà anh có chịu nổi anh không?" Tuy rằng ngoài miệng Tưởng Ly nói như vậy nhưng cô vẫn đứng dậy, đi tới, ngồi phịch xuống bên cạnh anh, ra chiều hứng thú: "Lục gian thương, kể chuyện giữa anh và Trần Du cho tôi nghe đi. Ví dụ như hai người quen nhau khi nào, rồi làm sao mà yêu nhau? Hai người yêu nhau được bao lâu rồi? Có phải sắp cưới rồi không?".

Lục Đông Thâm đặt một chiếc sọt trước mặt cô: "Làm cá đi".

Tưởng Ly giật mình, sau đó xách chiếc sọt lên, ngó vào bên trong, rồi ngẩng đầu nhìn anh với vẻ đầy kinh ngạc: "Khá đấy".

Chiếc sọt đan chẳng đẹp đẽ lắm, cùng lắm chỉ là lấy mấy dây leo cột đơn giản thành một dụng cụ để đựng đồ, nhưng các món đồ trong sọt thì thật sự khiến người ta vui vẻ. Bốn con cá vẫn còn đang nhảy nhót loạn xạ, xách đại một con ra cân cũng phải tới cân rưỡi, khiến cho cô đang trong tâm trạng chắc mẩm sẽ không có đồ ăn, chỉ hít khói trời bỗng nhiên được nhìn thấy đồ mặn, còn vui hơn trúng xổ số.

Cô nhớ lại miếng bánh mỳ ăn tạm buổi sáng, đó cò là chút bánh mỳ cuối cùng đám sói để lại cho cô. Trong ba lô của Lục Đông Thâm quả nhiên đơn giản như lời anh nói, chỉ đựng một ít lương khô và nước uống. Có lẽ vẫn còn chưa đến mức đói gục, Tưởng Ly nuốt không trôi chỗ lương khô ấy.

"Bắt ở đâu vậy?" Cô xách một con cá ra, nhưng thân cá quá trơn, mới đó nó đã nhảy vọt ra khỏi tay cô. Cô lao ngay ra vồ đất, đè chặt con cá định thừa cơ lẩn mất.

“Cách đây một cây số có một đầm nước sâu. Tôi thấy cá tươi ngon chắc thịt chắc là ăn được, thế nên câu mấy con.” Lục Đông Thâm cố nhịn cười, kéo cô ngồi dậy. Trước khi con cá kịp bật đi, bàn tay lớn của anh liền ấn chặt, bắt nó về sọt: “Hôm qua ăn cá của cô, hôm nay coi như trả”.

“Cá anh câu?” Tưởng Ly sửng sốt, nghĩ tới chuyện lúc đi anh hai tay trống trơn, khi về cũng không thấy có dụng cụ câu cá nào: “Anh câu kiểu gì vậy?”.

“Bên đầm có xác của mấy loài động vật nhỏ, muốn làm một dụng cụ câu cá đơn giản không khó.” Lục Đông Thâm nói.

Tưởng Ly nghe xong, phản ứng đầu tiên là dạ dày trào ngược, phản ứng thứ hai là: “Xương cốt? Còn mới?”.

“Xác động vật còn mới là mồi câu cá tuyệt nhất đấy.” Lục Đông Thâm hiểu ý cô: “Xác động vật còn mới, chứng tỏ dưới đầm rất nguy hiểm. Lúc tôi câu cá, đích thực nhìn thấy dưới đầm có vài con trông giống như cá sấu trôi nổi ở đó”.

“Thứ gì trông giống cá sấu á? Đó là thứ gì?”

“Có biết cá sấu nước mặn không?”

Tưởng Ly gật đầu, đó là loài cá sấu có chiều dài có thể xếp hàng đầu thế giới, trước đây cô từng nhìn thấy một lần.

“Thứ dưới đầm còn dài hơn cả cá sấu nước mặt, ước chừng phải hơn chục mét, hình thể khổng lồ, đầu có sừng.”

Tưởng Ly nghe xong lời miêu tả của anh, sống lưng cô lạnh toát, giống cá sấu mà lại có sừng, đó là thứ gì vậy?

“Trong núi này có một vài loại sinh vật kỳ lạ là chuyện rất bình thường, chúng ta cẩn thận một chút là được.” Lục Đông Thâm nhẹ nhàng an ủi.

Tưởng Ly nhìn anh, trong đầu tự động hiện lên một hình ảnh: Vài con quái thú khổng lồ trông khá giống cá sấu nổi lên trên mặt nước, còn anh thì vẫn đang điềm đạm ngồi bên cạnh câu cá.

Cấu tạo tâm lý của người đàn ông này phát triển kiểu gì vậy?

Cô khẽ thở dài: “Mấy con cá đó mà đến thật thì cũng một phen khiếp vía đấy”.

“Không muốn bị chúng tập kích về đêm thì trước tiên phải lo xong vết thương của cô đi đã. Nghe nói đám dưới nước sẽ ngửi mùi máu mà tìm đến đấy.” Lục Đông Thâm lấy từ trong ba lô ra rất nhiều cỏ.

Tưởng Ly nhìn kỹ lại, hóa ra chính là loại cỏ mà suốt dọc đường cô tìm kiếm, lại được một lần kinh ngạc.

“Cô đang tìm loại cây này phải không? Tôi nhìn thấy bên đầm có loài cỏ khá giống với thứ cô hái dọc đường, nên đã hái về cho cô.” Lục Đông Thâm hỏi.

Tưởng Ly gật đầu: “Cỏ gỗ nổi, thứ tôi cần tìm chính là nó”.

Sao cô không nghĩ ra nhỉ, phía đầm nước nguy hiểm, nhưng rất nhiều loài động vật nhỏ đều phải tới đó uống nước. Một khi chúng bị tập kích, nặng thì sẽ mất mạng, giống như những xác động vật bên đầm vậy, còn nếu nhẹ thì chúng sẽ tìm loại cỏ cứu mạng gần đó để ăn. Cỏ gỗ nổi không những sinh trưởng ở vùng núi hoang dã mà chỉ cần nơi nào có nước sẽ có nó.

Lá cây có thể làm thuốc, phơi khô có thể lấy hương, tốt nhất là hun lên, có thể thông máu khắp cơ thể.

Lục Đông Thâm không nói gì cả, đứng dậy cầm lấy ba lô của cô, rồi bỏ hết cỏ gỗ nổi vào trong. Tưởng Ly nhìn theo bóng anh, biết rằng lúc này nên nói lời cảm ơn với anh, nhưng lại không biết làm sao để cất lời, vì vậy, nhất thời cũng chìm vào im lặng.

"Muốn ăn thế nào?" Sau khi cất cỏ gỗ nổi đi, anh lại ngồi xuống bên cạnh cô.

Tưởng Ly không phản ứng lại.

Lục Đông Thâm xách bốn con cá trong sọt ra: "Cá ấy, muốn ăn thế nào?".

Bấy giờ Tưởng Ly mới hiểu ra, dứt khoát đưa ra quyết định: "Hai con làm canh, hai con nướng lên ăn".

"Được."

"Ấy, có nên giữ hai con lại để tối ăn không nhỉ?" Tưởng Ly chưa gì đã lo cho bữa tối.

"Không cần đâu." Lục Đông Thâm quả quyết, chỉ vài nhát đã đánh ngất đám cá, rồi rút con dao Thụy Sỹ ra xử lý chúng một cách gọn gàng: "Tối nay tôi đảm bảo cô sẽ được ăn thịt thỏ".

Tưởng Ly vừa nghe xong, trong lòng lập tức thấy ấm áp, cũng giống như đống lửa trước mặt, từ từ nóng dần lên. Bình thường ở cổ thành cô đã gặp quá nhiều những người đàn ông miệng ngọt như đường, chân thoa mỡ, rượu vào thì thao thao bất tuyệt, việc hứa hão lại càng dễ dãi. Kiểu người lời hứa đáng giá nghìn vàng như Lục Đông Thâm lại rất hiếm. Xem ra anh

cũng không phải là người ăn nói bừa bãi, đích thực là người có thể lên rừng săn bắt, xuống biển đánh cá.

Về đêm, cũng là lúc chuột xạ hương hoạt động.

Tưởng Ly ngụy trang bản thân mình, ngắt một nhánh cây với những phiến lá rộng dài quấn thành một chiếc mũ đội lên đầu, che đi quá nửa khuôn mặt. Khuôn mặt trắng trẻo cũng được cô bôi thêm một ít bùn đất bẩn thỉu, cô đứng ở chỗ cách cửa hang của chúng khoảng vài mét, ôm cây đợi thỏ.

Lục Đông Thâm đúng là nói được làm được. Trời vừa nhá nhem tối, anh đã bắt về được hai con thỏ rừng, một đực một cái. Tưởng Ly nhìn thấy anh dùng cành cây thô và dây leo làm thành kiểu cung tên như thời tiền sử thì chỉ còn nước quỳ rạp xuống đầu hàng anh. Cô hỏi anh:Có phải anh xuyên không từ thời kỳ đồ đá về đây không?

Sau đó cô lại nói tiếp:Chắc là đôi thỏ này có mối quan hệ cũng giống chúng ta, một đôi oan gia, cả hai cùng bỏ mạng.

Kết quả, cô bị Lục Đông Thâm giơ tay búng một cái lên mũi, nói:Không chừng lại là một đôi vợ chồng ấy chứ.

Tưởng Ly nghe xong, lòng chợt mềm nhũn ra. Cô nói với anh:Vậy lúc anh giết chúng, tuyệt đối đừng để tôi nhìn thấy, nếu không tôi không nuốt trôi được đâu.

Lục Đông Thâm bật cười:Tôi còn tưởng cô bắt tôi thả chúng đi.

Thả chúng đi?

Vậy thì họ sẽ chết đói.

Núi Kỳ Thần nguy hiểm trùng trùng, một khi thể lực không theo kịp thì tính mạng sẽ gặp nguy hiểm.

Khi đối mặt với sinh mạng, việc đầu tiên mà ai cũng phải làm là dốc hết sức mình, là không từ thủ đoạn…

~Hết chương 45~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 46: Cô Sà Vào Lòng Người Khác Luôn Thoải Mái Vậy Sao?

Tưởng Ly, thì ra lúc sà vào lòng người khác, cô thoải mái đến vậy?

Ăn ngon lành một bữa thịt chuột xong, Tưởng Ly nấc đánh ực một cái no nê, sau đó bắt đầu dằn vặt chuyện bắt chuột xạ hương.

Lục Đông Thâm có lòng giúp đỡ nhưng bị Tưởng Ly từ chối, nguyên nhân là vì lời Lục Đông Thâm nói không thể khiến cô vui vẻ. Anh nói:Bây giờ cô không được coi là người khỏe mạnh vững vàng, cô cứ bày cách bắt chuột cho tôi đi, tôi giúp cô.

Con ngươi Tưởng Ly gần như sắp trợn ngược lên. Cô quát ầm ĩ anh một trận:Anh giỏi ghê, giỏi quá cơ!

Thế là, cô đích thân lâm trận.

Anh được thể nhàn rỗi, trước tiên là đi kiểm tra một lượt hệ số nguy hiểm của khu vực xung quanh, sau đó lại lượn lờ ra trước mặt cô, thấy cô đang nghiêm túc ngồi chờ ở đó, anh thật sự không nhịn được, phải lên tiếng nhắc nhở một câu: “Bắt con chuột thôi mà, cô có cần phải ngụy trang bản thân thành một cô gái bộ lạc nguyên thủy vậy không?”.

“Anh thì hiểu cái gì?” Tưởng Ly oán lại một câu: “Thứ tôi đội trên đầu và đất dính trên mặt tôi đều có mùi của chuột xạ hương, như vậy mới có thể hấp dẫn được bọn chúng về hang”.

Lục Đông Thâm thấy cô có phần sốt ruột, cố nhịn cười, không tiếp tục đả kích cô nữa.

Sự thật chứng minh cách làm của Tưởng Ly là chuyên nghiệp.

Khi trăng đã lên cao, có những tiếng sột soạt lọt vào tai, giống như tiếng chạy loạn của đám động vật nhỏ, lại giống như tiếng gặm thức ăn của loài vật nào đó.

Tưởng Ly ở yên vị trí không động đậy, nhìn chằm chằm vào hang chuột đã được bố trí ổn thỏa.

Lục Đông Thâm dựa bên ngoài lều, khoanh hai tay trước ngực, nhắm mắt giả vờ nghỉ ngơi, chỉ cần nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào là lại mở mắt ra xem xét tình hình. Mỗi lần nhìn thấy Tưởng Ly vẫn đang ở gần đó, anh lại nhắm mắt vào.

Bỗng nhiên, Tưởng Ly vùng dậy.

Lục Đông Thâm cũng nghe thấy tiếng động, bèn mở ngay mắt ra, khẩn trương ngồi dậy, lao về phía Tưởng Ly.

Khi anh nhìn thấy cô thì Tưởng Ly đã luồn đi xa, thân hình vô cùng nhanh nhẹn, không thua kém gì một con thỏ, khiến Lục Đông Thâm chợt nhớ tới hai con thỏ mình bắt về trước đó.

Nghĩ mãi nghĩ mãi, trong lòng anh bỗng dâng lên một tia khác thường.

Anh cười thầm, Tưởng Ly này liệu có thể là một con thỏ ôn hòa ngoan ngoãn sao?

Dưới ánh trăng, bóng cỏ lay động, là con chuột xạ hương đó đang tháo chạy.

Tưởng Ly ở phía sau liên tục đuổi riết, cuối cùng mệt tưởng như đứt hơi. Tới khi Lục Đông Thâm đuổi đến nơi, thấy cô đang ngồi bệt xuống cỏ, khuôn mặt như chất chứa thâm thù đại hận gì đó.

"Chuột đâu?" Lục Đông Thâm đứng trước mặt cô, ra chiều nhàn tản.

Tưởng Ly đưa tay lên ra sức vuốt mặt: "Thành tinh rồi".

Lục Đông Thâm nhướng mày.

Tưởng Ly không nói thêm gì nữa. Cô đứng lên, đang định quay về thì cánh tay bị Lục Đông Thâm giữ chặt lại. Cô quay đầu nhìn anh, bực bội nói: "Anh yên tâm, đêm nay tôi nhất định sẽ bắt được nó".

Lục Đông Thâm bỏ ngoài tai câu nói của cô: "Vết thương trên vai cô sao rồi?".

Tưởng Ly khựng lại, rút cánh tay ra khỏi tay anh, nói một câu: "Không chết được".

Chưa chết thì vẫn phải tiếp tục bắt chuột, nếu không sẽ không thể chứng minh được việc hôn mê của Thai Quốc Cường không liên quan tới Đàm Diệu Minh. Đây là ý nguyện ban đầu của cô khi tới Kỳ Thần, thế nên, cô không được phép quên.

Lục Đông Thâm nhìn bóng cô dưới trăng, như cười thầm, lại như khó xử.

Một loài động vật có thành tinh đi nữa cũng không chống cự được với những cái bẫy trùng trùng điệp điệp. Nhớ lại lúc trước Tưởng Ly đã làm không ít sọt, mục đích chính là để giăng lưới toàn diện, không thể đặt toàn bộ kỳ vọng vào một hang chuột lớn nhất được.

Cô cầm một chiếc nồi nhỏ và một cái muôi, đứng ngay trước hang mà gõ. Lục Đông Thâm ngồi cách đống lửa vài mét, nhìn Tưởng Ly bắt chuột, nhất thời cũng không còn cảm thấy thời gian trong núi rừng đằng đẵng nữa, cảm thấy cũng rất thú vị.

Chẳng biết đã qua bao lâu, anh bỗng nghe thấy Tưởng Ly reo hò một tiếng.

Anh ngước mắt nhìn qua.

Thế là, cảnh tượng này đã đập vào mắt.

Dưới bầu trời đen ngòm, chỉ có một vầng trăng khuyết đung đưa trên cao, ánh sao cũng được gột rửa sạch sẽ. Dưới trời sao, Tưởng Ly đứng đó, một tay chống nạnh, một tay giơ cao chiếc sọt nhỏ, trong đó đang có một con chuột xạ hương nhảy loạn xạ. Cô nhìn nó chằm chằm, cười rất hiếu thắng. Có lẽ con chuột đã bị tiếng cười ghê rợn của cô kích động, lại càng hoảng sợ ngàn lần.

Cô đã bắt được thật.

Lục Đông Thâm nhìn Tưởng Ly dưới trời đêm, nơi lồng ngực chẳng hiểu sao lại dấy lên một nỗi đau đớn, ngứa ngáy.

Đã bao lâu rồi không được như vậy?

Trong núi tuy nguy hiểm, nhưng xa cách trần thế. Đã nhiều năm lăn lộn đấu trí trên thương trường rồi, đến nơi nguy hiểm này anh mới nhận ra cho dù nơi đây có hiểm nguy thì cũng không thể so bằng nhân tính dưới sự cấu xé lợi ích.

Anh bắt đầu tham lam, nhung nhớ khoảnh khắc này.

Được tùy ý, muốn làm gì thì làm.

Còn Tưởng Ly, cô gái có vẻ rất phóng khoáng này, cho dù biết người cô có vô vàn bí mật nhưng anh cũng cảm thấy cô đang sống một cuộc sống đúng như anh mong muốn.

“Lục gian thương!” Tưởng Ly hét gọi anh từ xa.

Lục Đông Thâm khẽ nhíu mày, danh xưng này quả thực khiến anh đau đầu.

Cô giơ chiếc sọt trong tay lên, khuơ khuơ trước mặt anh, nụ cười càng thêm phần đắc ý. Khi nụ cười tràn vào ánh mắt, đôi mắt vốn rất khí khái, tuấn tú trông lại càng rực rỡ huy hoàng. Cho dù nhìn từ góc độ của Lục Đông Thâm, trông nó vừa tà khí lại vừa mê hoặc.

“Chuột vương đấy! Tôi bắt được chuột vương đấy!” Cô phấn khích.

Lục Đông Thâm giơ ngón cái lên trước mặt cô.

Tưởng Ly ở bên kia có cảm giác đã đời như cuối cùng cũng được thở phào nhẹ nhõm, nghĩ đến chuyện suốt cả dọc đường cô trải bao nguy hiểm chỉ vì con chuột này, lại còn bị khí thế của Lục Đông Thâm chèn ép tới tận bây giờ. Nay, chuột đã ở trong tay, cô chính là người chiến thắng, có thể nở mày nở mặt rồi.

Có điều, Tưởng Ly mải vui quá độ, quên mất rằng các loài động vật trên núi Kỳ Thần đều có một tinh thần lạc quan trên mức bình thường vì cậy đang ở trong địa bàn của mình. Con chuột xạ hương đó bất ngờ tung đòn phản kích ngay trong sọt, liều chết xông lên. Sức mạnh ấy tới vừa đột ngột vừa mạnh mẽ, Tưởng Ly lại đang trong phút lơ là, chiếc sọt ngay lập tức giãy giụa trong tay cô.

“Ấy!”

Tưởng Ly sửng sốt, giương mắt nhìn con chuột kia mang theo cả sọt chạy về trước, chạy rất nhanh. Sau bảy tám lần va đụng, cuối cùng nó cũng thoát ra được khỏi sọt. Lần này nó càng phi như bay. Nhưng có lẽ vì biết đằng sau có người đuổi gấp gáp, nó hoảng loạn đâm quàng đâm xiên, lại đâm đầu về phía đống lửa.

Biến cố ấy Lục Đông Thâm nhìn thấy rất rõ ràng. Anh đang định đứng lên giúp sức thì thấy có thứ gì xám ngoét lao về phía mình, định thần nhìn lại thì chính là con chuột kia. Ngay sau đó, anh nghe được tiếng gào thét của Tưởng Ly: “Lục gian thương!”.

Anh ngẩng lên nhìn.

Tưởng Ly đang đứng cách anh khoảng bốn, năm mét, rồi bày ra tư thế “Hãy thật bình tĩnh” với anh. Cô nói: “Anh đừng động đậy, tuyệt đối đừng động đậy”.

Lục Đông Thâm đánh mắt liếc nhìn, liếc ngay thấy con chuột xám bên cạnh mình. Gan của loài chuột xạ hương này không hề nhỏ, nó cứ chạy bừa xung quanh anh. Nhưng chớp mắt nghĩ lại anh thấy cũng đồng cảm với con chuột này, hang chuột có thể quay về đã bị Tưởng Ly bịt chặt. Bây giờ việc nó có thể làm chỉ là xem xét tình hình, hoặc, nó đã bị mùi thịt hấp dẫn chăng? Tóm lại, nó cứ ở bên cạnh anh.

Phản ứng đầu tiên của Lục Đông Thâm là khẩn trương bắt lấy nó. Nhưng nhìn dáng vẻ của Tưởng Ly như thể chỉ cần anh nhúc nhích một cái là cô sẽ ngọc nát đá tan với anh. Nghĩ lại, anh cũng chưa từng bắt loài chuột xạ hương này, lỡ như anh vồ hụt thì với tính cách của Tưởng Ly, nhất định sẽ liều mạng với anh.

Tưởng Ly rón rén đi về phía này.

Con chuột đó đứng vững hai chân xuống đất, hai chân trước đặt lên ngực, nhìn trái ngó phải. Sau khi nhìn thấy Tưởng Ly đang đi về phía này, nó không nhúc nhích nữa mà đứng im nhìn cô chằm chằm, toàn thân cảnh giác.

“Mày ngoan nha, đừng động đậy.” Tưởng Ly dỗ dành.

“Cô nói câu ấy với ai vậy?” Lục Đông Thâm buồn cười nhìn cô.

Tưởng Ly hoảng hốt giơ ngón trỏ đặt lên miệng, tỏ ý bảo anh thật trật tự. Lục Đông Thâm đành nín cười, mặc kệ cho cô lần mò tới trước như một tên ăn trộm vậy.

Con chuột kia quả thật nhắm vào thịt mà tới, vẫn còn một ít thịt thỏ sót lại đang đặt cạnh đống gỗ tùng hương. Nó xông tới hít hít ngửi ngửi, thế là lúc này, nó gần như chỉ cách anh đúng một cánh tay.

Lục Đông Thâm đánh mắt nhìn Tưởng Ly. Cô áng chừng khoảng cách xa gần rồi ra ám hiệu với anh. Lục Đông Thâm cũng đã hiểu ám hiệu ấy, ý của cô là hai người sẽ chung sức hợp tác, trung ứng ngoại hợp.

Con chuột xạ hương đã nhắm vào miếng thịt thỏ.

Không hổ danh là chuột vương, nó có một thân hình tròn vo, to đùng. Chuột xạ hương bình thường chỉ dài hơn 30cm. Còn con chuột này phải dài tới 50cm, riêng cái đuôi đã bằng đúng một con chuột xạ hương bình thường rồi. Cổ ngắn đầu lệch, đôi mắt tròn vo đảo liên hồi, toàn thân một màu nâu đen, giống hệt như đã thành tinh vậy.

Cẳng sau khá dài, ngón chân rộng, có màng, chân trước ngắn, ôm chặt lấy miếng thịt thỏ y như tay người vậy. Nó ăn cứ gọi là say mê, khiến

Tưởng Ly nhất thời nảy sinh nghi hoặc. Người ta nói chuột xạ hương thường ngày thích ăn cá nhỏ tôm nhỏ, hoặc cùng lắm là một số loại cỏ nước nào đó. Sao nó lại có hứng thú với cả đồ ăn mặn thế này?

Cuối cùng cô đưa ra kết luận, chuột vương chính là chuột vương, khẩu vị cũng khác chuột thường.

Dù thế nào, nó cứ đứng yên gặm nhấm như vậy là chuyện tốt, tiện cho Tưởng Ly tiến hành hành động tiếp theo.

Tiến sát lại gần là không thể nữa, con này cực kỳ giảo hoạt.

Tưởng Ly giơ tay về phía Lục Đông Thâm, bắt đầu đếm ngược, 3, 2, 1!

Sau khi chữ số cuối cùng rơi xuống, Tưởng Ly khẩn cấp lao tới trước. Đồng thời lúc này, Lục Đông Thâm cũng xoay người giơ tay bắt. Nói thì chậm, sự việc diễn ra rất nhanh. Chỉ nghe thấy con chuột kia kêu lên một tiếng, rồi đột ngột bật lên. Lục Đông Thâm chỉ kịp nhìn thấy có một đống gì nhảy vọt tới. Mượn ánh sáng của đống lửa, anh liếc thấy bóng của Tưởng Ly đang lao đến.

Tay anh còn chưa chạm được vào con chuột đó, một giây sau cả người đã bị Tưởng Ly đẩy ngã xuống đất.

Cô đè hoàn toàn lên người anh.

Ánh trăng thanh lạnh.

Có chút ánh sáng hắt vào trong đôi mắt Lục Đông Thâm. Tưởng Ly gần như áp sát mặt cô vào mặt anh. Khoảng cách gần đến mức này trước đây là chưa hề có, gần đến mức có thể nhìn rõ mắt anh, đen tuyền như một mặt biển sâu. Chỉ vì sự việc xảy ra quá đột ngột, trông anh có chút bàng hoàng,

đôi mày rậm, sống mũi cao, khuôn mặt tuấn tú khiến người ta vừa nhìn đã yêu quý.

Cô bám hai tay vào bả vai anh, bấy giờ mới phát hiện ra vai anh còn rộng lớn hơn cả tưởng tượng, bên dưới là lồng ngực của anh với những múi cơ bắp rắn chắc.

Nhìn mãi nhìn mãi, Tưởng Ly chợt nhớ tới cô gái Thai Tử Tân đó, còn cả cô gái tên Trần Du kia. Người đàn ông sở hữu một diện mạo ưa nhìn, chẳng trách mấy cô gái đó đều phát cuồng vì anh.

Lục Đông Thâm nằm dưới đã bình thường trở lại. Anh nhìn cô, bờ môi mỏng ngậm cười: "Tưởng Ly, thì ra lúc sà vào lòng người khác, cô thoải mái đến vậy?".

Một câu nói khiến Tưởng Ly ý thức ngay được tư thế mờ ám của họ. Cô nhíu mày: "Tôi sà vào lòng anh ấy hả? Đừng có nằm mơ!" Dứt lời, một tay cô sờ soạng trên người anh: "Chuột đâu, chuột đâu?".

Ban nãy Lục Đông Thâm chẳng qua chỉ chọc cô, nghĩ tới chuyện cô gấp gáp muốn bắt chuột nên cũng đành thôi. Nhưng cô gái đang ngồi trong lòng, chưa nói đến việc cô đẹp, dáng người chuẩn chỉnh, nhất là vòng một lại như sâu hun hút. Cô cứ ngọ ngoạy như vậy, nếu nói cơ thể không khác lạ thì chính là nói bậy.

Cổ họng anh thắt lại, ngay sau đó anh giơ tay giữ chặt tay cô lại, đồng thời đặt lên eo cô, nói một câu: "Đừng động đậy".

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 47: Anh Giở Trò Lưu Manh Với Tôi Phải Không?

Lần sau còn để tôi nghe thấy cô chửi bậy nữa, tôi sẽ…

Qua lớp vải, Tưởng Ly bỗng cảm thấy vòng eo ấm áp, là nhiệt độ từ ngón tay của anh, dường như có thể xuyên qua cả lòng bàn tay cô, đốt cháy da thịt. Cô lại cảm thấy chất giọng của anh trầm đến kinh người, chẳng hiểu sao vành tai lại nóng rần lên.

“Anh rốt cuộc có bắt lấy nó không vậy?” Nếu không vì sợ con chuột chạy mất, cô đã đứng dậy từ lâu rồi.

Cô vừa dứt lời thì bỗng cảm thấy như bị thứ gì huých vào giữa hai chân.

“Cụ nhà anh! Anh định giở trò lưu manh với tôi phải không?” Dưới ánh trăng, khuôn mặt Tưởng Ly đỏ bừng lên, cái miệng cũng bắt đầu không tha cho một ai.

Nỗi khó xử ánh lên trong đôi mắt Lục Đông Thâm. Anh thò cánh tay dài ra, ngay lập tức túm được một thứ lông lá xù xì ra ngoài. Tưởng Ly nhìn kỹ lại, rồi bất giác thở phào.

Là con chuột xạ hương.

Cuối cùng cũng bắt được tên này rồi.

Cô giơ tay ra đón, nhưng một giây sau đã bị Lục Đông Thâm phản khách thành chủ, lật người đè cô xuống dưới. Anh đưa một tay kê phía sau gáy cô, khuỷu tay hơi chống xuống đất, còn tay kia thì ghìm chặt con chuột không an phận.

"Anh làm gì vậy?" Tưởng Ly cảnh giác, nhưng cũng cảm thấy trái tim mình dần không an phận giống như con chuột kia.

Lục Đông Thâm kéo thấp mặt xuống, cất giọng trầm trầm: "Lần sau còn để tôi nghe thấy cô chửi bậy nữa, tôi sẽ…".

Một lời nói giống như có ý cảnh cáo, nhưng được nửa chừng anh lại không nói nữa. Tưởng Ly có cảm giác đôi mắt anh đang nhìn cô chằm chằm còn tối hơn cả lúc nãy, giống như có màn sương mù đen đặc đang bủa vây, nhưng nhìn kỹ lại giống như có cơn sóng ngầm đen xì nào đang cuộn trào. Yết hầu của anh dường như vừa trượt lên trượt xuống. Một Lục Đông Thâm như vậy luôn toát ra một thứ nguy hiểm hoang dã không giống vẻ lý trí bình tĩnh thường ngày.

Cô vô cớ cảm thấy hơi mình bị hụt, câu nói vốn dĩ rất đường hoàng khi bật ra lại hơi nhẹ nhàng bay bay: "Anh… Anh sẽ thế nào?".

Lục Đông Thâm ngắm khuôn mặt trắng như trăng của cô, rồi ánh mắt tiếp tục dịch xuống, dừng lại ở đôi môi. Có gió, vừa lạnh vừa ẩm ướt, thổi nhẹ làm rối mái tóc cô. Có lọn tóc nào bị mắc vào môi, càng làm tôn lên đôi môi đỏ hồng non nớt.

Rất lâu sau anh mới lên tiếng, hơi thở ít nhiều có phần hỗn loạn: "Tôi sẽ không tha cho cô đâu".

Tưởng Ly bỗng cảm thấy người mình nhẹ bẫng. Anh đã đứng lên, sau đó đưa con chuột xạ hương trong tay cho cô: "Còn để nó chạy mất lần nữa,

tôi cũng không tha cho cô đâu".

Cô một tay giữ chặt con chuột, rồi quay đầu lườm theo bóng lưng anh. Câu nói "không tha cho cô" ấy giống như được khắc vào đầu cô vậy, cứ văng vẳng bên tai rất nhiều lần.

Không tha như thế nào thì cô không biết, chỉ là khi hồi tưởng lại cảnh ban nãy, khi anh im lặng nằm đè lên người cô, cô lại cảm thấy có thứ gì cọ đau người mình, một thứ rất vĩ đại. Nhưng rõ ràng khi đó con chuột đã nằm trong tay anh rồi mà.

Cô lập tức hiểu ra đó là gì, Tưởng Ly thấy đầu óc bỗng phiêu diêu, hơi thở cũng theo đó trở nên gấp gáp, vành tai nóng rực lên. Thật kỳ lạ, lần đầu tiên hiểu lầm anh, cô cảm thấy vừa thẹn vừa giận, nhưng bây giờ, ngược lại, cô bỗng không còn sức để nổi giận nữa, chỉ còn lại một trái tim đập nhộn nhạo bất thường.

Dạ hương không khó lấy.

Chẳng mấy chốc, Tưởng Ly đã dùng dây thừng buộc xong một chiếc giỏ lưới nho nhỏ, một đầu chụp lên nửa người trên của con chuột, chỉ để chừa phần đuôi của nó ra ngoài.

Với loài chuột xạ hương bình thường, chỉ đến mùa động dục mới lấy được dịch dạ hương, nhưng chuột trên núi Kỳ Thần thì khả năng sinh sản rất mạnh, nhất lại là chuột vương, chỉ cần ấn nhẹ nhàng, mát xa lên phần bụng là có thể lấy được loại dịch xạ hương tuyệt đỉnh.

Có điều, một người hơi khó xoay xở.

Tưởng Ly buộc chặt đầu giỏ lên một cành cây, miễn cưỡng cố định được con chuột. Sau đó cô rút từ trong ba lô ra một dụng cụ nhỏ, sử dụng băng dính đơn giản để cố định bộ phận sinh dục của nó. Nhưng có lẽ con

chuột đó sợ mất mạng nên hoảng loạn thảng thốt chạy nhảy không ngừng, ảnh hưởng tới việc lấy dịch.

Không còn cách nào khác, Tưởng Ly đành phải cầu cứu Lục Đông Thâm.

Theo lời dặn dò của cô, Lục Đông Thâm khống chế con chuột nhảy loạn. Lúc này, nó đánh ngoan ngoãn chịu đựng. Hai người kết hợp rất ăn ý, chỉ là trong lúc tập trung không hề nói với nhau câu nào. Tưởng Ly vì sự suy đoán ban nãy của mình mà cảm thấy ngượng ngập, thế nên không biết mở lời nói gì. Khi cô ngước lên nhìn Lục Đông Thâm, khuôn mặt anh cũng cao ngạo khó dò, thế nên dứt khoát không trò chuyện tâm sự gì nữa.

Cô một lần nữa đặt dụng cụ vào đúng vị trí, bắt đầu công việc lấy dịch xạ hương.

Lục Đông Thâm đơn thuần chỉ muốn giúp đỡ, đồng thời cũng khá tò mò không biết cô sẽ lấy dịch như thế nào. Trình tự thì không phức tạp lắm, một tay cô mát xa tuyến túi hương nằm trên bụng nó, từ đó, dịch sẽ theo bộ phận sinh dục của nó chảy ra ngoài, trong dụng cụ đựng dịch dần dần xuất hiện một thứ đặc quánh màu trắng sữa.

Vốn dĩ cũng chẳng có gì.

Nhưng Lục Đông Thâm nhìn mãi, nhìn mãi bỗng cảm thấy kỳ lạ.

Nhất là khi ngón tay thanh mảnh trắng trẻo của Tưởng Ly ấn lên bụng con chuột, dịu dàng mát xa cho nó. Con chuột đang giãy giụa liền ngừng lại, miệng phát ra những âm thanh nhỏ bé, yếu ớt, dòng dịch trắng mang theo xạ hương từ từ chảy ra. Chân nhỏ của con chuột giật lên một cái, có chút dịch bắn lên ngón tay cô.

Lục Đông Thâm quay mặt đi, nhìn lên khuôn mặt cô. Khi cô nghiêm túc làm việc, khuôn mặt mang theo một vẻ đẹp đến cố chấp. Cô hơi nghiêng đầu, lại để lộ cần cổ không tỳ vết.

Anh bất giác cảm thấy cái bụng nhỏ của mình cũng thắt lại.

Anh nhíu mày, sau đó cố định lại chiếc giỏ lên cành cây rồi bực bội nói một câu: "Mấy việc này tôi không làm được đâu".

"Ơ!" Tưởng Ly vội vàng đỡ vững lấy dụng cụ, khi ngẩng đầu lên thì anh đã trở về ngồi bên cạnh đống lửa, cô lẩm bẩm một câu: "Đúng là công tử bột thân thể ngọc ngà".

Sau một hồi vật lộn, đã tới lúc trời không trăng, gió thổi mạnh.

Bầu không khí trong rừng sâu càng lạnh lẽo hơn.

Dù có ngồi bên đống lửa cũng chẳng ích gì.

Sau khi cất kỹ dịch xạ hương đi, Tưởng Ly đi tới bên cạnh đống lửa. Lục Đông Thâm đang thêm củi, ngọn lửa lại bốc cao thêm một chút. Cô thò tay ra sưởi ấm chốc lát, nhưng chẳng thấy ấm chút nào, cứ có gió là cả người lại run lên bần bật. Cuối cùng cô vẫn phải thỏa hiệp với mẹ tự nhiên, ho khe hai tiếng rồi nói: "À…".

Lục Đông Thâm đánh mắt nhìn cô.

Tưởng Ly gãi gãi cổ: "Tối nay anh vẫn định canh đêm chứ?".

Chắc tối qua anh đã ngủ nửa đầu, sau đó dậy làm đuốc.

Lục Đông Thâm nói một câu: "Xem tình hình".

Nghe xong câu ấy, Tưởng Ly đáp ngay: “Vậy để tôi ngủ trong lều của anh cho, đừng lãng phí”.

Lục Đông Thâm ném thanh củi tùng hương trong tay vào đống lửa, nghiêng người nhìn cô, ánh mắt trêu chọc: “Cô muốn ngủ chung với tôi hả?”.

Trái tim Tưởng Ly gợn lên: “Ngủ chung cái gì mà ngủ chung? Đằng nào anh chẳng thức canh đêm. Còn nữa, tôi rơi vào tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc này chẳng phải là vì anh sao? Anh ga lăng một chút có được không?” Dứt lời, cô đứng dậy ôm ba lô và túi ngủ của mình: “Cứ quyết định như vậy nhé”.

Lục Đông Thâm nhìn cái dáng chuồn vào lều như trộm của cô, bỗng chốc phì cười.

Rửa mặt đơn giản xong, lại làm thêm vài cây đuốc nữa bao quanh đống lửa, xong việc, Lục Đông Thâm ngẫm nghĩ rồi vén lều chui vào.

Suy nghĩ ban đầu của anh rất đơn giản, anh định lấy túi ngủ, ngủ bên cạnh lều, một là sẽ không đến nỗi qua lạnh, hai là đề phòng những nguy hiểm ban đêm.

Nhưng điều không ngờ là lều vừa được vén lên, anh liền nhìn thấy Tưởng Ly ngồi đó, áo đã cởi ra quá nửa, để lộ bả vai, làn da trắng mịn.

Lục Đông Thâm sững người.

Tưởng Ly bên trong cũng giật thót, khi ngẩng lên nhìn anh, đôi mắt cô có những đốm sáng lăn tăn như gợn sóng.

Cô không bật đèn pha, trong lều chỉ có ánh sáng của đống lửa bên ngoài hắt vào, khiến khung cảnh ấy càng thêm phần khêu gợi…

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 48: Có Một Loại Cảm Giác Gọi Là Mờ Ám

Tôi nghĩ ai được làm người con gái của anh chắc cũng không nhạt nhẽo lắm đâu, chắc là cũng được anh chăm sóc kỹ càng lắm…

Cho tới khi gió lạnh nổi lên, Tưởng Ly bất giác rùng mình ớn lạnh, lập tức kéo cao cổ áo lên, nhưng lại không cẩn thận chạm vào vết thương, khiến cô đau đến nỗi phải nhe răng: "Đại ca, anh nhìn thì cũng đã nhìn rồi, hoặc là đi vào, hoặc là đi ra, lạnh!".

Lục Đông Thâm có phần ngượng ngập: "Xin lỗi cô", dứt lời bèn lùi ra ngoài.

Bỗng anh nghe thấy Tưởng Ly kêu lên một tiếng: "Ấy…".

Anh dừng tay lại, nhìn cô chăm chú.

Tưởng Ly hắng giọng, khi cất lời đã có chút khó xử: "À… anh có thể giúp tôi được không?".

Đêm qua sói vương cào một cú không hề nể tình.

Khi Lục Đông Thâm nhìn thấy vết thương trên vai sau của Tưởng Ly thì mới biết độ nông sâu của nó.

Chỗ thuốc cỏ dùng để đắp đã được Tưởng Ly xử lý xong xuôi, chỉ có điều việc từ từ bôi lên vết thương đành phải nhờ người ngoài giúp đỡ. Vết thương in hình bốn đường cào, xung quanh còn đỏ lựng lên.

Ngoài miệng Lục Đông Thâm không nói gì nhưng trong lòng thực sự thấy áy náy. Khi đó anh nhìn thấy rõ ràng việc cô đỡ cho anh cú cào của sói vương. Suốt dọc đường, cô không kêu đau, không kêu ngứa, thân thủ lại nhanh nhẹn trong việc bắt chuột xạ hương, anh còn thật sự nghĩ rằng vết thương không sâu lắm.

Anh khẽ thở dài một tiếng, lấy nước trong bình ra, rửa tay sạch sẽ, sau đó lấy vải mềm rửa vết thương cho cô.

Nước trong bình mát lạnh, là nước suối trong vắt, về đêm, nhiệt độ của nước không khác gì nhiệt độ của băng. Nước lạnh vừa ngấm vào da thịt, vai của Tưởng Ly đã vô thức run lên. Sau đó, Lục Đông Thâm giương mắt nhìn làn da lộ ra ngoài của cô bắt đầu nổi da gà.

Cô nhóc này cũng nhạy cảm thật.

Anh không nhịn được cười, bèn xách bình nước lạnh đi ra khỏi lều.

Tưởng Ly không hiểu, bèn xích tới trước lều, vén một góc lên ngó ra ngoài. Lục Đông Thâm đang đun ấm nước trên ngọn lửa, trái tim cô cũng theo đó mà nóng rực lên.

Khi anh quay trở lại lều để xử lý vết thương cho cô, nước đã không nóng không lạnh, ấm vừa phải, khi rửa cũng không còn quá kích thích vết thương. Tưởng Ly buột miệng: “Lục gian thương, anh thật tỉ mỉ đấy, tôi rút lại những lời lúc trước đã nói”.

“Cô không ít lần chửi mắng sau lưng tôi, định rút lại câu nào?” Lục Đông Thâm khẽ cười, bàn tay cũng tự động trở nên nhẹ nhàng hơn.

“Chẳng qua có hai lần bị anh bắt tại trận là nói câu cửa miệng thôi mà, làm gì đen tối đến mức như anh nói? Tưởng Ly tôi làm việc gì xưa nay cũng đường hoàng thẳng thắn.”

Lục Đông Thâm chỉ im lặng mỉm cười.

“Trước đây tôi cảm thấy con người anh ấy à, nói thế nào nhỉ, bụng dạ thâm sâu, suy nghĩ hiểm độc. Đương nhiên, bây giờ tôi vẫn cho là như vậy.” Tưởng Ly ngồi khoanh hai chân, được xử lý bằng nước ấm, cảm giác sưng tấy trên vết thương cũng đã nguôi ngoai không ít: “Nhưng sau hai ngày đi chung với nhau, tôi nghĩ ai được làm người con gái của anh chắc cũng không nhạt nhẽo lắm đâu, chắc là cũng được anh chăm sóc kỹ càng lắm”.

Bả vai sau chợt lạnh, sau khi rửa nước ấm phải đợi khô vết thương rồi mới bôi thuốc.

Nói xong những câu này, Tưởng Ly đợi mãi vẫn không thấy câu trả lời của, cảm thấy vô cùng kỳ lạ, bèn quay đầu lại ngó anh. Để phòng tránh những nguồn nguy hiểm ẩn mình, ngọn đèn pha được chỉnh không sáng lắm. Ánh sáng le lói lại bị anh che đi quá nửa. Anh đang nhìn cô, đôi mắt vẫn thâm sâu như thường, không thể suy đoán được suy nghĩ trong lòng anh.

“Biểu cảm của anh sẽ khiến tôi nghĩ rằng tôi vừa nói sai đấy.” Cô cảm thấy sự im lặng của anh thật kỳ lạ.

Khóe môi Lục Đông Thâm khẽ giật. Trong ánh mắt cô có quá nhiều sự thăm dò, đôi mắt thông minh sáng ngời. Đây vốn là một cô gái nhạy bén. Anh quay đi, không ngờ lại vì lý do quá cao mà sau khi cô quay đầu lại, anh luôn liếc thấy toàn bộ cảnh xuân của cô.

Anh giơ tay xoay mặt cô về vị trí cũ, cầm chỗ thuốc cỏ đã được nghiền sẵn lên, bôi vào vết thương.

Bả vai Tưởng Ly co rụt lại, miệng kêu lên một tiếng.

“Đau à?”

“Ừm.” Cô cũng không cố làm ra vẻ thoải mái. Loại thuốc cỏ này dĩ nhiên rất hiệu nghiệm nhưng khi dịch của nó chảy vào vết thương luôn dấy lên một cơn đau buốt, phải chịu được cơn đau mới được giải thoát.

“Tôi nhẹ một chút.” Lục Đông Thâm hiểu nhầm rằng mình quá mạnh tay khiến cho cô đau đớn.

Tưởng Ly cũng không giải thích nhiều, chỉ gật đầu. Cơn đau khiến mồ hôi túa đầm đìa trên trán cô, thấm ướt cả mái tóc. Lần thứ hai khi thuốc cỏ được bôi lên, một cơn đau như thiêu đốt khiến cô không chịu nổi, lập tức bấu lấy cánh tay Lục Đông Thâm.

Cô không khí níu lấy tay anh mà dường như đã nắm chặt lấy trái tim anh. Anh bỗng cảm giác được bàn tay cô dịu dàng lành lạnh, giữ rịt lấy anh như bám lấy phao cứu sinh cuối cùng.

“Có phải tôi hái nhầm thuốc rồi không?” Anh lo lắng.

Tưởng Ly lắc đầu: “Chính là như vậy, trước sau phải bôi ba lần, một lần đau, một lần rát và một lần lạnh, sau đó mới khỏi được.” Nói xong những lời này, cô mới phát hiện ra nãy giờ mình cứ nắm chặt cánh tay anh, bèn vội vàng buông ra, nói xin lỗi.

“Không sao đâu, nếu đau cô cứ bám lấy, không chịu nổi cắn tôi cũng được.”

Một câu nói đã làm Tưởng Ly phì cười.

Mà cũng kỳ lạ thật, anh nói xong câu ấy, cô lại không thấy đau đớn gì nữa.

Bôi xong thuốc, Tưởng Ly bắt đầu run lên lẩy bẩy. Dịch của thuốc cỏ như thấm băng tuyết, lạnh cắt da cắt thịt. Trong lúc thuốc cỏ đang phát huy công lực lần thứ ba của nó, không được nằm, không được bò. Thế nên Tưởng Ly chỉ còn cách kéo thật cao cổ áo lên, ngồi bên cạnh túi ngủ, cắn răng nhẫn nhịn.

Thấy vậy, Lục Đông Thâm cởi áo khoác ngoài của mình ra khoác lên người cô, rồi theo đà ôm chặt cô vào lòng.

Tưởng Ly sững người.

Anh thì cười khẽ: "Thoải mái chút", dứt lời, vòng tay của anh càng siết chặt hơn.

Lưng của cô dựa sát vào lồng ngực anh, bao bọc lấy chiếc áo khoác trên người cô là mùi hương của người đàn ông, hơi ngước mặt lên là sẽ chạm được vào cằm của anh. Cứ dựa sát vào anh như vậy là có thể dùng chính cơ thể để cảm nhận những múi cơ bắp rắn chắc của anh.

Kiểu gần gũi này luôn khiến người ta hoang mang tột độ.

"Còn lạnh không?" Lục Đông Thâm cúi đầu hỏi.

Chất giọng trầm ấm giống như mọc thêm chân, theo vành tai leo thẳng vào trái tim cô, cả hơi thở ấm nóng nơi bờ môi cũng như đang thiêu đốt con tim vậy. Cô lắc đầu, muốn lập tức né tránh sự mờ ám này nhưng cánh tay anh lại vô cùng kiên cố, vững chãi.

"Đừng động đậy." Anh thấy cô có ý muốn trốn, nụ cười càng trầm hơn: "Cô mà cũng có lúc xấu hổ hả?".

"Anh nói câu này là tôi không thích nghe rồi đó, tôi dù gì cũng là một cô gái, có biết không?" Tưởng Ly ngụy biện cho bản thân: "Bây giờ đã là

thời đại tiến bộ rồi, chứ nếu mà ở thời cổ đại, anh đã nhìn thấy quá nửa lưng của tôi thì hoặc là anh lấy tôi, hoặc là tôi giết anh, đây là vấn đề danh tiết đấy".

Lục Đông Thâm cố làm ra vẻ trầm ngâm: "Ừm, đúng là có thể cân nhắc".

Câu nói ấy khiến trái tim Tưởng Ly cuộn trào. Cô bỗng thấy vành tai nóng rần lên, cô quay đầu lại nhìn anh theo phản xạ: "Cân nhắc chuyện gì?".

Ánh mắt Lục Đông Thâm ngậm cười, anh hơi nghiêng đầu nhìn cô, im lặng không nói.

Chẳng hiểu sao, cô bỗng thấy nghẹt thở trong trong khoảnh khắc, trong đôi mắt anh như có một chiếc móc câu, cứ móc ngoặc một thứ cảm xúc nào đó trong cô.

Lại có một cảm giác hỗn độn không rõ ràng nào đó nảy nở, tưởng xa mà lại rất gần.

Cảm giác này, gọi là mờ ám.

Cô nuốt nước bọt cái ực, miệng hơi khô khốc, lưỡi hơi bỏng rát. Thật ra, cô có phần ghét cảm giác mờ ám này, không phải kiểu cảm xúc cô giỏi giải quyết, nhưng cũng lại có một chút thích thú, hơi chìm đắm vào đó, cứ có cảm giác bay bay phiêu diêu như cắn thuốc mê.

Bấy giờ cô mới thấy Lục Đông Thâm chậm rãi lên tiếng: "Có thể cân nhắc việc giết cô".

Tưởng Ly sững sờ.

“Nơi này hoang vu lạnh lẽo, là nơi vứt xác lý tưởng nhất.” Anh cười đùa giỡn.

Có cảm giác như bị ai lừa gạt, với tính cách của Tưởng Ly cũng là dạng có thù ắt báo. Ánh mắt cô nhìn thẳng sang yết hầu gợi cảm của anh, suy nghĩ trực tiếp chính là cắn một nhát thật mạnh lên đó, thế là, cô làm thật.

Lục Đông Thâm tuyệt đối không thể ngờ cô lại nhào tới cắn anh. Anh kêu “hự” một tiếng, rồi kéo cô ra, trên cổ lập tức xuất hiện thêm hai dấu răng…

~Hết chương 48~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 49: Ở Nơi Này, Anh Và Tôi Ngang Tài Ngang Sức

Anh đối với Trần Du thế nào, Tưởng Ly không biết rõ. Cô chỉ nghĩ, nếu bên cạnh anh còn cô gái khác, e rằng cũng sẽ chỉ rơi vào hoàn cảnh của Thai Tử Tân.

"Cô là sói con hả?" Anh nhìn cô chằm chằm.

Hơi đau một chút, nhưng nhiều hơn cả là dịu dàng và mềm mại nơi in dấu bờ môi cô. Nhiều hơn nữa chính là sự dịu dàng, mềm mại ấy lại khiến cho con tim anh ngứa ngáy.

Tưởng Ly chép miệng hai tiếng, cười đắc ý: "Chính anh vừa nói đấy thôi, nếu đau đến không chịu nổi nữa, cắn anh cũng được mà".

Có vẻ như muốn phản công.

Nhưng, Lục Đông Thâm chưa bao giờ là một người bị động chịu đánh. Anh vòng tay giữ chặt lấy gáy cô, ngay sau đó áp mặt xuống. Biến cố bất ngờ ập tới khiến Tưởng Ly vô thức chống tay lên ngực anh. Cô nhìn anh không chớp mắt bằng khuôn mặt cảnh giác, nhưng thật ra con tim đang hỗn loạn vô cùng.

Lục Đông Thâm cũng không có ý mạo phạm. Anh để mặc cho cô cứ chống tay lên ngực mình như thế, cười khẽ: "Dám cắn tôi hả? To gan ra phết".

Khuôn mặt anh gần như cọ vào mặt cô, hơi thở hai người không tránh khỏi đan cài vào nhau, cũng triền miên và nguy hiểm như loài cây dây leo biết ăn thịt người kia. Cô càng tránh, càng phát hiện ra mình không thể trốn thoát. Bàn tay đằng sau gáy cô trông có vẻ hờ hững, thực chất lại đang giữ cô rất chắc.

Thấy không thể né được, cô liền ho khẽ mấy tiếng: "Lục gian thương, ở một nơi như thế này, anh và tôi ngang tài ngang sức, tôi không sợ anh đâu".

"Nói vậy là, cô từng sợ tôi?"

"Sợ chứ, dĩ nhiên là phải sợ rồi. Đằng sau lưng anh có cả một Lục Môn có thể nghiền chết người ta, anh bảo liệu tôi có sợ không?"

Lục Môn, chưa nói đến việc là một đế quốc thương nghiệp thì nghe nói còn dính líu tới quan hệ chính trị của một vài quốc gia, càng có tin đồn rằng, ngoài mặt họ làm ăn đàng hoàng, thực chất bên trong đang ngấm ngầm giao dịch vũ khí quân sự. Điều đó có nghĩa là gì? Có nghĩa là trong số các sức mạnh chống đỡ phía sau Lục Môn còn có quân đội các quốc gia.

Tình hình của Trung Quốc khác với các nước, đã tới Trung Quốc là sẽ phải tuân thủ quy định của chính quyền sở tại. Thế nên Tưởng Ly suy đoán Lục Môn đưa Skyline vào làm quân tiên phong, lần lượt phát triển đủ các ngành nghề kinh doanh, mục đích cũng không hề đơn thuần. Nếu họ lại có thể kết nối quan hệ với chính quyền của một vài thành phố trọng điểm thì nghĩ cũng đủ biết thế lực của Lục Môn sẽ lớn đến mức nào.

Vài năm gần đây, đất nước phát triển, tình trạng dân anh chị chiếm cứ một địa bàn nào đó đã ít đi nhiều. Mấy năm trước, đám giang hồ còn có thể đánh đánh giết giết, ai giành được làm chủ, thế lực lớn một chút là có thể kinh doanh những ngành cấm. Bây giờ họ đã thông minh hơn nhiều,

cũng kiềm chế bớt rất nhiều ngành không được công nhận, hai mắt chỉ dán vào tiền bạc. Đối với dân xã hội đen, có tiền tức là có tương lai. Đương nhiên, vẫn có người đi theo con đường cấm, nhưng ngoài mặt vẫn phải làm ăn đường hoàng, có một nghề gốc để chống đỡ, như vậy khi hợp tác với chính quyền cũng thuận lợi, dễ dàng hơn.

Thế nên, thời điểm này, Lục Môn tiến quân vào thị trường trong nước, vừa là chuyện tốt, vừa là chuyện không tốt. Tốt là vì trước mắt Trung Quốc đang phát triển với tốc độ chóng mặt, các cơ quan liên quan cũng hy vọng lôi kéo được nguồn đầu tư nước ngoài để làm phồn vinh thị trường; Không tốt chính là tập đoàn nước ngoài muốn rót vốn vào đại lục, chắc chắn trước hết phải tự lột một lớp da. Phải có quan hệ rộng rãi, quan trọng hơn cả là cũng phải lấy lòng cả các tay anh chị.

Tưởng Ly cảm thấy, việc Lục Môn muốn bỏ ra một số tiền lớn để lấy lòng người ta chỉ là chuyện sớm muộn.

Còn một điểm nữa mà cô không nói ra, so với Lục Môn thì nhân vật Lục Đông Thâm này mới càng khiến cô phải dè chừng.

Có một kiểu đàn ông mà sự tàn nhẫn viết thẳng lên mặt, lại có một kiểu đàn ông mà sự tàn nhẫn khắc vào trong cốt tủy. Loại thứ nhất thì chỉ ra vẻ, gặp người mạnh thật sự sẽ nhũn người ngay. Mấy năm nay, Tưởng Ly gặp khá nhiều người ở loại một. Kiểu thứ hai mới thật sự là chúa tể sơn lâm, không cần rầm rộ mà đại sự vẫn thành.

Đàm Diệu Minh là người phía sau, điều này bắt nguồn từ việc anh ấy có một cái đầu khác với những dân giang hồ khác. Nhưng một khi chiến đấu, anh ấy sẽ thật sự tàn nhẫn. Trên người toát ra khí chất của thổ phỉ, vừa đấu trước mặt, vừa có thể chơi chiêu sau lưng. Trước mặt giật lấy lợi ích, sau lưng cho kẻ địch thấm máu. Thế nên những người trong giang hồ mới kính nể gọi anh ấy một tiếng "Đàm gia". Cộng với việc bây giờ anh ấy kinh

doanh càng ngày càng nhiều, thực lực cũng càng ngày càng lớn mạnh nên cả hai phái "hắc – bạch" tại các tỉnh xung quanh Thương Lăng đều không ai dám động vào Đàm Diệu Minh.

Nhưng vì Tưởng Ly rất thân với Đàm Diệu Minh, thế nên dù là sự tàn nhẫn hay tăm tối của anh ấy, Tưởng Ly cũng thấy hết sức bình thường. Mấy năm gần đây, Đàm Diệu Minh nuốt không ít địa bàn, số người đắc tội cũng nhiều vô số kể. Có thể nói từng giây từng phút, anh ấy đều đang như bước trên lưỡi dao. Nếu anh ấy không tàn nhẫn thì thứ đánh mất không đơn giản là tiền bạc, mà còn là mạng sống.

Lục Đông Thâm cũng là loại thứ hai.

Nhưng anh khác với Đàm Diệu Minh. Trên người anh không toát ra khí chất của thổ phỉ, nhưng ở trên thương trường lại có thể đánh đâu thắng đó, được bên ngoài gọi là Chiến thần, đủ thấy sự tàn nhẫn của anh được giấu rất sâu. Giống như Lục Môn có thể xưng hùng xưng bá, chắc chắn không phải dựa vào quan hệ bám váy nào đó mà đều dựa vào bản lĩnh thật sự để ngồi lên vị trí quyền lực.

Lục Đông Thâm với tư cách là Thái tử gia của Lục Môn, quản lý đại bộ phận các sản nghiệp của Lục Môn, sao có thể là một người đơn thuần? Chắc là nhiều năm qua, dù là người tốt hay người xấu, anh cũng đã gặp nhiều rồi, việc rơi vào những hoàn cảnh nguy hiểm cũng không phải chuyện gì mới mẻ. Nhưng người này lại "bước qua cả bụi cây mà người không dính lá", không nhuốm bẩn sự dâm loạn, phàm tục, có thể thấy anh biết tiến biết lùi, giỏi âm mưu, sách lược.

Đây mới là sự tàn nhẫn thật sự, vượt lên trên cả nhân tính và lợi ích.

Sự tàn nhẫn này qua sự mài giũa của thời gian và sự tôi luyện của thương trường đã ẩn giấu trong sức mạnh vững vàng, trầm ổn, rồi toát ra

ngoài bằng ánh mắt, trở thành phong thái độc nhất vô nhị của anh.

Tưởng Ly sợ anh, vì cô nhìn không thấu con người anh, cho dù anh cười đấy nhưng cô vẫn không suy đoán được hoàn toàn suy nghĩ trong anh.

Một người đàn ông không nhìn thấu được mới là sự đáng sợ thực sự.

Khóe miệng Lục Đông Thâm hơi mấp máy, nụ cười của anh rất nhạt nhưng lại bị thứ ánh sáng vàng nhạt phản chiếu thành một đường cong thật đẹp. Anh nói: "Thế ư?".

Giọng nói này như có thuốc mê, khiến Tưởng Ly nhất thời không biết làm sao để kháng cự. Nó như cát và đá lướt qua tai, khiến người ta ngứa ngáy, lại cảm thấy nóng rực, cũng chẳng biết là bờ môi anh nóng hay trái tim cô nóng. Cơn nóng kỳ lạ ấy xua tan cái giá lạnh nơi bả vai, có lẽ vì vậy, lần tác dụng thứ ba của thuốc cỏ cuối cùng đã trôi qua trong yên bình.

Ánh lửa bập bùng.

Nhiệt độ trong lều dường như cao hơn một chút.

Hơi thở đan cài vào nhau khiến cả hai đều không ai nói thêm gì nữa. Ánh mắt cô không biết nên đặt vào đâu lại không biết nên tránh đi đâu. Dấu răng cô để lại trên cổ anh vẫn còn nguyên đó. Cô không ngẩng lên nhưng cảm nhận rất rõ ràng rằng anh đang nhìn mình. Trán hơi ngưa ngứa, là hơi thở của anh, chẳng hiểu sao, lại có một dự cảm rõ nét nào đó đang ngoằn ngoèo lan dần trong trái tim.

Chỉ cần hơi lệch đi một chút nữa là dự cảm này sẽ thành sự thật.

Cô muốn giãy ra nhưng lại giống như bị anh thôi miên, chỉ cảm thấy dưới ánh mắt anh toàn thân mềm nhũn, uể oải, không muốn động đậy.

Nhưng một giây sau, người cô đã bị xoay ngược lại. Anh vòng cánh tay để lưng cô một lần nữa chạm vào ngực mình. Cô chỉ nghe thấy anh khẽ thở dài, rồi nói: "Xem ra, vết thương của cô không còn đau nữa rồi".

Cuối cùng Tưởng Ly cũng hiểu nguyên nhân cả người mình mềm nhũn ra rồi.

Trên người anh có một thứ cám dỗ người ta, chính thứ này có thể khiến người ta sống, cũng có thể khiến người ta chết, một cách cam tâm tình nguyện.

Thứ này chính là khả năng kiềm chế dục vọng.

Sự mê hoặc của khả năng này, có thể khiến người con gái phát điên.

Suốt dọc đường, anh và cô có sự gần gũi, nhưng đến phút cuối cùng anh luôn biết tự kiểm soát và né tránh.

Cô nhớ đến những người phụ nữ ở bên cạnh anh, người cô biết chỉ có Thai Tử Tân và Trần Du, có lẽ còn những người khác cô chưa biết. Nhưng cô nhận ra rõ ràng, Thai Tử Tân yêu nhưng không được đáp lại thành ra tương tư. Còn Lục Đông Thâm khi đối mặt với Thai Tử Tân lại hết sức lịch thiệp, chu toàn, thậm chí là chừng mực. Như vậy chứng tỏ khi giải quyết vấn đề tình cảm, anh luôn quyết đoán và chín chắn.

Anh đối với Trần Du thế nào, Tưởng Ly không biết rõ. Cô chỉ nghĩ, nếu bên cạnh anh còn cô gái khác, e rằng cũng sẽ chỉ rơi vào hoàn cảnh của Thai Tử Tân.

Lục Đông Thâm này, không có tin đồn tình cảm với bất kỳ ai.

Cô từng điều tra.

Từ sau khi Lục Đông Thâm chịu trách nhiệm việc kinh doanh của Skyline tại thị trường Trung Quốc, trên mạng bắt đầu đào bới một vài thông tin của anh lên. Đa phần đều là các thành tựu của anh trong vài năm gần đây. Cuộc sống riêng tư của anh sạch sẽ đến không thể sạch sẽ hơn, không có bất kỳ hoa cỏ nào bên cạnh không có bất kỳ chuyện tình cảm nào níu kéo.

Trước kia Tưởng Ly nghĩ, chắc vì Lục Môn giữ bí mật quá giỏi, để bảo vệ Thái tử gia của mình không ngại dồn hết tâm sức.

Nhưng bây giờ xem ra, có lẽ tất cả chỉ vì sự kỷ luật của Lục Đông Thâm.

Một người đàn ông biết giữ mình trong quan hệ nam nữ, nhất định là rất tự tin và kiêu ngạo, vì anh biết quá rõ bản thân muốn gì và không muốn gì…

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 50: Gọi Tên Của Tôi

Tôi còn nghe nói con trai nhà họ Lục ai cũng sáng sủa, tuấn tú, có ai đẹp trai hơn anh không?

Tưởng Ly cảm thấy tự dưng mình lại nghĩ mấy chuyện phức tạp không đâu, sau khi tư duy được kéo trở về, cô bất giác buồn cười. Lục Đông Thâm này là người thế nào thì liên quan đếch gì đến cô chứ?

Cô thầm nghĩ, một cô gái như cô ở trên núi này vượt bao nhiêu khó khăn hiểm trở không dễ dàng chút nào, bây giờ bị thương một chút, được anh chăm sóc như vậy cũng lẽ là thường tình. Sau khi suy nghĩ lại như thế, cô bỗng thấy mọi thứ sáng sủa lên nhiều. Cô uể oải dựa vào ngực anh: "Cũng may có cái sofa bằng người như anh. Lục gian thương này, tuy rằng cảm giác anh mang lại cho người khác là mấy chữ: Không thân thiết miễn lại gần, nhưng không thể không thừa nhận, lồng ngực anh rất ấm áp đấy".

Lục Đông Thâm yên lặng nghe cô lải nhải xong xuôi, trầm mặc một lúc mới lên tiếng: "Tôi và cô thương lượng một chuyện nhé".

"Anh nói đi."

"Xuất phát từ phép lịch sự và ơn cứu mạng, sau này cô có thể tiếp tục gọi tôi là anh Lục. Đương nhiên, con người cô thô lỗ đã quen, chắc cũng không có đủ kiên nhẫn để duy trì phép lịch sự, thế nên, cô cũng có thể gọi thẳng tên của tôi."

Tưởng Ly quay đầu nhìn anh: "Gọi thẳng tên anh?".

Lục Đông Thâm bừng tỉnh ngộ: “Suýt thì quên mất, cô từng gọi tên tôi rồi. Nhưng cảm phiền Tưởng cô nương hãy lược bỏ câu cửa miệng phía sau đi, hơn nữa, nhắc nhở cô một câu, tôi chưa phải cụ”.

Tưởng Ly nghe xong sững người giây lát, sau đó phì cười: “Cũng đúng, anh là Thái tử gia của nhà họ Lục mà, phải có tôn ti trật tự. Này, nhà họ Lục các anh có phải phức tạp lắm không? Có ai muốn tranh quyền đoạt vị với anh không? Tôi còn nghe nói con trai nhà họ Lục ai cũng sáng sủa, tuấn tú, có ai đẹp trai hơn anh không?”.

Lục Đông Thâm đang định lên tiếng thì bỗng nhìn thấy nụ cười mỉm ban đầu của Tưởng Ly chợt đổi khác. Cô đang nhìn vượt qua mặt anh, hướng về phía sau lưng anh.

Anh quay đầu lại.

Bỗng thấy hình như có thứ gì đó sượt qua góc lều, tấm bạt che gió chốc chốc lại gồ lên một mảng.

“Có thứ gì đang ở ngoài đó vậy?” Tưởng Ly cảnh giác.

Ánh đèn tuy tối nhưng vẫn là có ánh sáng, ảnh hưởng đến phán đoán. Lục Đông Thâm giơ tay tắt đèn đi, cả căn lều trong phút chốc lập tức chìm vào bóng tối.

Thị giác có một giây phút cảm thấy khó chịu, cho tới khi đống lửa bên ngoài hắt vào từng chút một, cho bên trong lều một chút ánh sáng, cũng đồng thời soi rõ bóng của kẻ đột nhập ngoài kia, đung đưa hắt lên vách lều.

Là một thứ cực lớn.

Cái bóng dài ngoằng gần như bao trùm lấy quá nửa căn lều, nó đang từ từ bò xung quanh.

Tưởng Ly chưa bao giờ nhìn thấy thứ này. Cô hét lên một tiếng, một giây sau đã bị bàn tay lớn của Lục Đông Thâm bịt kín miệng.

Ngón tay anh mảnh dẻ, ấm nóng đầu ngón tay tỏa ra mùi hương sạch sẽ, như rót vào từng hơi thở của cô, lại như đang quyến rũ người ta.

"Là con quái vật trong đầm sâu." Anh hạ thấp giọng thì thầm bên tai cô.

Cả cơ thể Tưởng Ly cứng đờ lại.

Chính là quái vật giống cá sấu mà trước đó Lục Đông Thâm đã hội ngộ trong đầm lầy ư? Nó quả nhiên vẫn cứ mò đến đây.

Đúng vào lúc này, con thú khổng lồ ấy bèn dùng cơ thể kềnh càng của mình huých vào lều một nhát. Có lẽ phát giác ra bên trong có người, nó trở nên vô cùng nôn nóng, thở phì phò cọ mình vào vách lều. Tưởng Ly mượn ánh sáng ngọn lửa, thừa cơ liếc thấy cái miệng nhọn hoắt dài thòng loòng của nó, một cơ thể bốn chân khổng lồ kéo theo một chiếc đuôi cực dài.

Còn cả đôi sừng đó nữa.

Dựng đứng trên đỉnh đầu, sắc nhọn mà lại vòng cung, thoạt nhìn trông giống như một đôi sừng tê giác, nhưng quan sát thì lại dài hơn hẳn.

Thấy con quái thú bên ngoài quá kích động, Tưởng Ly gần như nín thở.

Lúc trước, sau khi nghe thấy Lục Đông Thâm miêu tả một lượt về con quái thú này, cô cũng đã tự tưởng tượng về hình ảnh của nó trong đầu, nhưng tuyệt nhiên không thể ngờ nó lại lớn đến vậy. Quan trọng hơn cả là, nó ở trong đầm lầy cách đây hàng nghìn mét vậy mà vẫn tìm tới được.

Sức tấn công của nó dĩ nhiên không cần nghi ngờ, chỉ riêng thể hình vĩ đại của nó thôi cũng đã đủ để nghiền nát cô mấy lần.

Cô kéo tay Lục Đông Thâm ra, không dám lớn tiếng hỏi. Cô quay đầu nhìn anh, Lục Đông Thâm cúi xuống, cô ngửa cô lên thì thầm vào tai anh: "Anh từng nhìn thấy nó rồi, khả năng đánh thắng là bao nhiêu phần trăm?".

Bờ môi mềm tỏa mùi hương thầm như hoa lan, giống như những sợi tơ len lỏi vào tai anh, rồi rơi vào trái tim anh.

Bờ môi anh cọ sát, áp nhẹ lên vành tai cô, thì thầm: "Chạy thoát thân được là tốt rồi".

Rõ ràng đang ở trong thời khắc nguy hiểm nhưng cảnh tượng này lại khiến bốn chữ lướt nhanh qua đầu Tưởng Ly: Tai áp má kề.

Cô quay đi, né tránh hơi thở của Lục Đông Thâm. Cô giơ tay lục tìm con dao Phần Lan của mình, nghiến răng nghiến lợi nói: "Tôi mà sợ nó thì tên của tôi sẽ bị viết ngược!".

"Đừng cố thể hiện." Lục Đông Thâm vòng tay ôm chặt eo cô: "Chắc chắn là nó có một cái mũi nhạy bén, dọc đường ngửi thấy mùi máu nên tìm tới đây, nghĩ cách dụ nó đi là được".

Tuy nói thì nói vậy nhưng tay kia anh vẫn cầm chắc con dao Thụy Sỹ, đề phòng vạn nhất.

Tưởng Ly cũng biết, có những loài động vật mà khứu giác rất mẫn cảm, nhất là ở núi Kỳ Thần này, những loài vật kỳ quái đó có thể ngửi thấy mùi vị cách cả ngàn dặm là chuyện không quá kỳ lạ. Nói thật, cô cũng không muốn đấu chính diện với nó, lỡ có bỏ mạng, thì việc phải chết trong tay loài vật nào cô cũng chưa biết, thiệt thòi biết bao.

Ngẫm nghĩ một chút, cô xoay người lấy nốt chỗ cỏ gỗ nổi trong ba lô ra. Mùi của nó có thể giấu đi mùi máu, mặc dù không còn quá nhiều nhưng ít nhiều có thể có chút tác dụng.

Trên người cô có vết thương nên Lục Đông Thâm không cho cô nhúc nhích bừa bãi. Anh cầm lấy cỏ gỗ nổi trong tay cô, vò nát theo yêu cầu của cô. Dịch của nó sau khi tiết ra sẽ khiến loại cỏ này có mùi càng nồng hơn. Chúng được Lục Đông Thâm rắc đều xung quanh lều.

Tưởng Ly ngồi yên tại chỗ không nhúc nhích, nhìn chằm chằm con quái vật đang di chuyển vòng vòng bên ngoài.

Cô chợt nhớ tới công viên Kỷ Jura.

Chưa biết chừng loài sinh vật ngoài kia còn có lịch sử lâu đời hơn cả khủng long ấy chứ.

Sau khi rắc xong cỏ, Lục Đông Thâm cũng theo dõi tình hình bên ngoài với ánh mắt đầy cảnh giác.

Con quái thú đó đang chầm chậm bò, chốc chốc còn phả hơi thở hằm hè vào lều, móng vuốt có lực, dẫm lên lớp sỏi đá bên ngoài, phát ra những tiếng sột soạt, lọt vào tai nghe rất khó chịu.

Nhưng nó không tấn công thêm bước nào nữa, chỉ bò quanh quanh như thế. Có lẽ cỏ gỗ nổi đã có tác dụng, làm nhiễu loạn sự phán đoán của nó.

Nhưng, nó còn chưa đi phút nào, họ còn nguy hiểm thêm phút ấy.

Tưởng Ly và Lục Đông Thâm không ai nói gì, trong lều im phăng phắc. Bóng con thú in trên vách lều, lúc to lúc nhỏ, là những lúc nó đi xa rồi tiến lại gần.

Bàn tay cầm con dao Phần Lan có hơi trượt.

Bấy giờ Tưởng Ly mới phát hiện lòng bàn tay mình đã đổ đầy mồ hôi.

Cứ như vậy, qua khoảng mười mấy phút nữa, chiếc bóng dần dần biến mất, tiếng sột soạt bên ngoài cũng hoàn toàn không còn động tĩnh gì nữa.

Tưởng Ly rón rén đi tới bên cạnh Lục Đông Thâm, hỏi anh bằng khẩu hình miệng:Đi chưa?

Lục Đông Thâm lắc đầu, ra hiệu cho cô không cần quá căng thẳng.

Lại đợi thêm một lúc nữa, bên ngoài thực sự không còn điều gì khác lạ, hai người mới yên tâm hẳn.

“Cô ở yên trong lều chờ đợi, tuyệt đối đừng đi ra.” Lục Đông Thâm quyết định đi ra ngoài xem xét tình hình, chỉ khi nào tận mắt thấy không còn nguy hiểm nữa, anh mới yên tâm.

Cánh tay anh chợt bị Tưởng Ly giữ lại.

Nhưng sau khi níu lấy, chính cô cũng giật mình. Thật ra cô cũng không biết vì sao mình muốn giữ anh, giống như động tác này hoàn toàn vô thức vậy.

Thấy vậy, Lục Đông Thâm cười, giơ tay lên xoa đầu cô: “Không sao đâu”.

Một câu nói nhẹ nhàng, bình thản mà tràn đầy sức mạnh.

Tưởng Ly buông tay.

Nhưng chính vào giây phút anh vừa vén lều lên, bỗng nghe thấy sau lưng có tiếng động. Tưởng Ly quay phắt lại, nhìn thấy một bộ nanh nhọn hoắt đang đâm vào trong lều, ngay sau đó, một cái miệng giống hệt cá sấu tức tốc lao vào theo, há to quắp đi chiếc ba lô rồi lôi ra ngoài.

“Này!”

Tưởng Ly nhận ra đó là chiếc ba lô của Lục Đông Thâm. Cô sốt sắng, lập tức nhảy bật lên, một tay móc lấy dây đeo ba lô, một giây sau đã bị con quái thú lôi tuột cả ra ngoài lều…

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 51: Không Phải Chuyện Một Cô Gái Bình Thường Có Thể Làm Được

Giây phút này Lục Đông Thâm đang nghĩ, rốt cuộc cô đã trải qua chuyện gì, mới có thể dữ dằn và tuyệt tình như vậy?

Biến cố xảy ra quá chóng vánh, trước sau chẳng qua chỉ vài giây.

Khi Lục Đông Thâm phản ứng lại thì Tưởng Ly đã bị lôi đi rất xa rồi.

Căn lều trước mắt xảy ra một trận rung chuyển dữ dội, sau đó là âm thanh con quái vật khổng lồ kia đè lên mặt đất.

Dưới màn đêm, loáng thoáng nhìn thấy bóng của con quái thú, giống như nó đang lôi kéo gì đó. Lục Đông Thâm tức tốc lao lên, nhưng chỉ thấy cảnh con thú đó tung Tưởng Ly lên cao, rồi há rộng cái miệng đỏ khè những máu.

Anh dốc hết sức bình sinh để xông tới, nhưng thật ra trái tim đã lạnh ngắt đi quá nửa, nhất là khi phải giương mắt chứng kiến Tưởng Ly bị nuốt vào miệng con quái thú.

“Tưởng Ly!” Lục Đông Thâm gào lên điên cuồng.

Một giây sau, tình hình trước mặt đã xảy ra biến chuyển.

Con quái thú đó không thể ngậm miệng vào được, ra sức lăn lộn dưới đất. Cơ thể khổng lồ bỗng chốc đạp tung bùn dưới đất lên, hình thành lên

một vòng xoáy bụi bẩn cực lớn, khiến Lục Đông Thâm nhất thời không nhìn rõ được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bụi đất mù mịt khắp trời, khiến người ta ho sặc ho sụa. Lục Đông Thâm đang định lao vào trong thì thấy xoáy đất từ từ rơi xuống.

Mọi thứ trước mắt đều đã trở nên bừng sáng, rõ ràng.

Nhưng cũng chính vào giây phút sáng sủa ấy, Lục Đông Thâm đã chợt khựng lại, đáy mắt sửng sốt.

Ánh trăng lạnh lẽo.

Giây phút này, nó mang một cái lạnh thực sự cắt da cắt thịt.

Ngay giữa miệng con quái thú bị đâm dựng đứng một cây gậy bằng gỗ thô kệch, trên cây gậy gỗ vẫn còn treo chiếc ba lô của anh, chính vì cây gậy này mới khiến nó không thể nào ngậm miệng lại được.

Khi nhìn sang Tưởng Ly, chẳng biết cô đã thoát ra khỏi miệng con quái thú từ khi nào, cưỡi lên trên người nó, một tay bám chặt lấy một bên sừng trên đầu nó, tay kia giơ cao con dao.

Ánh trăng mờ ảo càng khiến con dao Phần Lan trở nên sáng rực.

Dưới bầu trời đêm, chỉ nhìn thấy bóng dao lướt qua thật nhanh, tia sáng lạnh ngắt thoáng xuất hiện. Tưởng Ly giơ con dao lên rồi đâm xuống một cách gọn ghẽ, nhanh chóng. Lưỡi dao sắc nhọn xuyên mạnh vào trong đầu con quái thú.

Nó phát ra một âm thanh gào rú, cơn đau kịch liệt khiến nó liều mạng lăn lộn. Tưởng Ly cũng chao đảo theo, nghiêng ngả như một người giấy vậy.

“Cẩn thận!”

Lời nhắc nhở của Luc Đông Thâm vừa dứt thì thấy Tưởng Ly cầm chắc chuôi dao, cắn chặt răng, dùng sức. Lưỡi dao ánh lên quét thẳng một đường dọc cơ thể nó. Cô đã thẳng thừng rạch mở một lỗ lớn phía sau lưng con thú.

Máu cứ thế trào ra.

Lần này con thú kêu lên điên cuồng thật sự, cơ thể to lớn chao đảo hết sức, cố gắng giãy giụa lần cuối cùng. Ai ngờ Tưởng Ly sống chết không buông tay, vẫn một tay nắm sừng, một tay nắm dao.

Cuối cùng, con thú không chịu nổi vết thương, ngã rầm một cái xuống đất.

Tưởng Ly cưỡi trên người nó, thở hồng hộc vì mệt, bàn tay đang nắm chặt sừng cũng run lên lẩy bẩy. Cho tới khi con thú không còn giật lên đùng đùng nữa, cô mới thả tay ra, rồi lại dùng sức rút con dao ra, nhảy ra khỏi người con thú.

Khi chạm xuống đất, cô bỗng cảm thấy cả hai chân đều đang run lên từng cơn.

Lục Đông Thâm giắt con dao Thụy Sỹ vào hông, bước lên xem Tưởng Ly.

Bầu trời đen đặc như làm ngưng đọng cả cơ thể cô, đằng sau lưng là con quái thú đã bị giết chết. Cô đứng đó, mặt và tóc tai đều bê bết máu, còn có cả những tia máu bắn thẳng vào mắt, làm đôi mắt cô cũng đỏ rực lên.

Là máu của con thú.

Trong tình huống giao tranh giữa sống và chết ấy, cô lại hoàn toàn không tổn thất gì, có thể giết được con quái vật đó bằng tay. Quá trình ấy cực ngắn, nhưng đủ để nhìn thấy sự bình tĩnh, điềm đạm của cô, đủ để thấy sự tàn nhẫn, máu lạnh của cô.

Giây phút này Lục Đông Thâm đang nghĩ, rốt cuộc cô đã trải qua chuyện gì, mới có thể dữ dằn và tuyệt tình như vậy?

Cảnh tượng vừa rồi anh đã quan sát trọn vẹn. Khi giết con thú, đôi mắt cô không còn ôn hòa, thậm chí còn có một tia tàn độc hơn cả con thú. Động tác giơ dao lên và hạ dao xuống cực kỳ dứt khoát, đó không phải là chuyện một cô gái bình thường có thể làm được.

Bây giờ nhìn thấy cô như vậy, máu của con quái thú ở trong mắt cô càng giống như cô đã giết đến đỏ mắt, khắp người tràn ngập một mùi hoang dã.

Con dao trong tay Tưởng Ly đỏ rực, máu của con thú chảy thành dòng tập trung trên đầu dao, nhỏ xuống từng giọt. Cô ngẩng đầu lên nhìn Lục Đông Thâm và nói: “Ba lô của anh vẫn còn treo trên miệng nó, anh đi lấy đi, tôi hết sức rồi…”.

Dứt lời, chân cô lập tức mềm nhũn.

Lục Đông Thâm giơ cánh tay ra, kịp thời đỡ lấy cô: “Một cái ba lô thôi mà, cô có bị ngốc không vậy?”.

Chính vào khoảnh khắc vừa rồi, anh bỗng nhiên hoảng sợ. Anh sợ cô cứ thế biến mất. Cảm giác này, anh chưa bao giờ có.

Nghĩ như vậy, cánh tay anh bất giác siết chặt, ôm cô vào lòng.

Nhưng chỉ một giây sau, Tưởng Ly đã giết chết mọi xúc động. Cô nhe răng nói: "Anh, anh à! Đau! Bả vai tôi bị thương đó, này…".

Lục Đông Thâm ban đầu sững người sau đó liền buông tay ra. Nhìn cô, anh không biết nên khóc hay cười, lại bỗng nhiên cảm thấy tâm lý vừa rồi của mình cũng thật buồn cười. Suýt nữa thì anh quên mất, cô là người của Đàm Diệu Minh.

Anh giơ tay lên lau vết máu trên mặt cô và nói: "Không ở đây được nữa rồi, dọn dẹp đi, chúng ta quay về ngay trong đêm nay".

Giết được con thú rồi, không đồng nghĩa với việc họ đã bình an vô sự. Ngược lại, họ chỉ càng thêm nguy hiểm. Con thú trong đầm sâu thích mùi máu tanh. Tưởng Ly đã động dao, máu của nó giờ chảy lênh láng khắp nơi, chưa biết chừng lại kéo các con khác trong đầm lầy đến. Tới lúc đó sẽ không chỉ có một con, thế nên việc khẩn cấp trước mắt là phải chạy ngay.

Tưởng Ly cũng hiểu ý anh, lập tức gật đầu.

Dù sao thì cũng đã lấy được dịch xạ hương, lần lữa thêm ở núi Kỳ Thần cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Ở đây vô vàn nguy hiểm, ở thêm một giây là sẽ nguy hiểm thêm một giây. Tuy rằng đi đêm cũng khá nguy hiểm nhưng cũng may là đường quay về, cô chỉ cần bám theo những ký hiệu mình đã đánh dấu lúc tới thì cũng không có quá nhiều vấn đề…

[…]

Thiên Thành Phú nằm tại một góc trong thành phố Thương Lăng, là một club cao cấp nơi những người có tiền hưởng thụ niềm vui. Xét về quy mô, tuy rằng nó không thể sánh với Hoàng Thiên tầm cỡ nhất nhì Thương Lăng, nhưng thắng ở chỗ có nhiều loại dịch vụ khác nhau.

Ông chủ đứng sau lưng Thiên Thành Phú là Long Quỷ, người ra mặt giải quyết các công việc làm ăn chính là người luôn đi bên cạnh hắn, Thiên Dư. Từ vài năm về trước, Thiên Thành Phú chắc chắn là một club danh nổi như cồn, hấp dẫn người có tiền ở cả các tỉnh lân cận Thương Lăng tới vui chơi. Mọi người lao đến, tất cả đều nhắm vào người đẹp hàng đầu, Phù Dung.

Nói đến Phù Dung thì đúng là người đẹp như tên, ra tay rộng rãi lại không đánh mất vẻ yêu mị, kiều diễm của mình. Nghe nói, nét quyến rũ của cô ấy toát ra từ từng lỗ chân lông, đàn ông chỉ cần liếc nhìn đã không cất bước đi được nữa.

Hoa khôi dĩ nhiên phải có quy tắc của hoa khôi, không phải hạng đàn ông nào cũng tùy tiện theo. Không phải một người có thân phận, có địa vị, sao có thể lọt vào mắt xanh của Phù Dung? Nhưng như vậy lại càng thu hút không ít người đàn ông có quyền có thế ngàn dặm xa xôi, nghe lời đồn tìm đến, không ngại vung tiền như rác.

Nhưng sau khi Hoàng Thiên ra đời, việc làm ăn của Thiên Thành Phú cũng lao đao theo. Thậm chí ngay ngày đầu tiên khai trương, Hoàng Thiên đã cắp được "nàng Phù Dung" đỉnh cao của Thiên Thành Phú, cú đánh bất ngờ khiến Long Quỷ trở tay không kịp.

Về mặt quy mô, Hoàng Thiên hoàn toàn áp đảo Thiên Thành Phú, về nguồn khách cũng cao hơn hẳn. Thiên Thành Phú nhắm vào những người có tiền để mở cửa tiếp đón, chỉ cần bạn có tiền, bạn sẽ được tiếp đón như khách quý. Còn Hoàng Thiên thì khác, người có tiền cũng phân cấp bậc, mấy kẻ nhãi nhép dĩ nhiên không thể bước vào cửa lớn của Hoàng Thiên, có tiền còn phải có thế, người quyền lực mới là nguồn khách quan trọng ở đây.

Ông chủ của Hoàng Thiên là một người đàn vạm vỡ ngoài bốn mươi tuổi, khuôn mặt dữ tợn. Long Quỷ nhận ra hắn. Người trong giang hồ đều gọi hắn là Ngũ ca. Nghe nói người này xuất thân là lính đánh thuê, sau này phạm tội, bị giam vài năm tù, sau đó ra ngoài trở thành ông chủ của Hoàng Thiên.

Nhưng cũng lại có người nói Ngũ ca chỉ là bù nhìn, ông chủ lớn thật sự đằng sau Hoàng Thiên là Đàm Diệu Minh.

Long Quỷ tin vào lời đồn trên giang hồ. Đàm Diệu Minh là kẻ tinh ranh, rất nhiều việc làm ăn đều không lộ mặt, cứ lẳng lặng âm thầm kiếm tiền là được…

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 52: Bị Đào Quá Nửa Giang Sơn

Đàm Diệu Minh đổi tính đổi nết ư? Từ khi nào biết sợ hãi, chấp hành phát luật vậy?

Nhưng mấy ngày nay, Thiên Thành Phú lại đông người đến phát sợ, nguyên do là vì Hoàng Thiên đang nghỉ để sửa chữa. Trong tình hình này, Long Quỷ càng tin rằng Đàm Diệu Minh chính là ông chủ đứng phía sau Hoàng Thiên. Sao có thể trùng hợp như vậy chứ, mấy ngày nay Đàm Diệu Minh bị điều tra thì Hoàng Thiên cũng tạm dừng hoạt động?

Long Quỷ mấy hôm nay rất dễ thở. Thiên Dư giữ cho hắn một phòng VIP, rồi lại lệnh quản lý tìm hai em gái mới tới để hắn ngắm chơi.

Nói ngắm chơi chẳng qua chỉ là một cái cớ.

Phàm là những cô gái mới tới club đều sẽ phải đưa tới cho Long Quỷ duyệt trước. Tướng mạo bình thường thì sẽ bị Long Quỷ đuổi đi ngay hôm đó, còn ai được Long Quỷ ưng ý sẽ bị giữ lại một đêm. Hôm sau khi bước ra khỏi phòng của Long Quỷ, chắc chắn người đó sẽ thương tích đầy mình, sau đó mới có được một chân ở Thiên Thành Phú từ đó về sau.

Các cô gái đến với Thiên Thành Phú đều biết Long Quỷ hành hạ người ta biến thái đến mức nào. Các cô gái từng bị hắn chà đạp nếu không vì tiền thì đã nghĩ tới chuyện tự sát từ lâu. Cũng có người muốn chuyển sang nương tựa Hoàng Thiên, nhưng điều kiện nhận gái của Hoàng Thiên yêu cầu quá cao, không những phải xinh đẹp lại còn phải học cao, có giáo dục,

có văn hóa, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, chủ đề Nam Bắc Tây Đông gì cũng nói được hết, cầm kỳ thi họa thứ nào cũng rành, đây cũng là lý do các cô gái đều phải lần lượt lùi bước.

Hai cô gái mới tới khá hợp mắt Long Quỷ. Hắn trái ôm một người, phải ôm một người, há to cái miệng với hàm răng dát vàng ra định hôn lên mặt một cô. Có lẽ cô gái đó chịu không nổi mùi rượu hôi hám trong miệng hắn nên khẽ nhíu mày, lập tức bị đôi mắt tinh ranh của Long Quỷ phát hiện ra.

Hắn giơ tay tát một cú trời giáng, khiến cô gái lăn từ trên sofa xuống thảm trải sàn, một bên má đỏ rực lên. Trong phòng VIP còn vệ sỹ đứng đó, thấy vậy bèn tiến lên, đá bay cô gái ra xa, chửi rủa lia lịa: "Mẹ kiếp, dám đắc tội với Long gia của bọn tao, mày không muốn sống nữa hả?".

Cô gái đó đau đớn lăn lông lốc trên mặt đất. Cô còn lại người run lên như cầy sấy. Thấy Long Quỷ đánh mắt quá, cô ấy lập tức tươi cười như hoa, nép vào lòng hắn.

Khi Thiên Dư bước vào trong phòng VIP, cô gái bị đánh đang phải chịu phạt. Quỳ rạp xuống đất với cơ thể không một mảnh vải, tay giơ cao một chiếc khay, trên khay bày đủ các loại rượu. Có vệ sỹ đang đứng bên cạnh nhỏ nến vào người cô ấy, chỉ cần cô ấy hơi cử động, làm rớt rượu, đòn roi sẽ chờ sẵn.

Thiên Dư nhìn thấy cảnh ấy, vẫn lẳng lặng không nói gì, tình huống này anh ta đã nhìn riết thành quen. Anh ta đi tới bên cạnh Long Quỷ, cúi đầu thì thầm một câu bên tai hắn. Long Quỷ nghe xong chợt nhíu mày: "Hắn đến đây làm gì?".

Đang nói thì cánh cửa phòng VIP đã bị đẩy ra.

Vệ sỹ của Long Quỷ đứng trước cửa bị đám vệ sỹ đi vào ép qua một bên. Tề Cương đi trước dẫn đường. Sau khi Tề Cường đẩy cửa ra, vệ sỹ lập tức xếp thành hai hàng, tay chắp sau lưng. Đàm Diệu Minh bước vào, mặc áo vest đen, quần Âu đen, khoác thêm một chiếc áo dạ lông cừu cùng màu dài tới đầu gối, khí thế vô cùng rầm rộ.

Trên hành lang, nhân viên phục vụ và các cô gái trong club đứng đầy, đang bàn tán xôn xao.

Cửa phòng được đóng lại, ngăn hoàn toàn các ánh mắt bên ngoài.

"Thì ra là Đàm gia ghé chơi." Long Quỷ cười ha ha, đứng lên, thực ra trong lòng đang tính toán mục đích của anh khi tới đây.

Đàm Diệu Minh không hùa theo sự nhiệt tình của Long Quỷ, anh đi thẳng tới trước sofa, ngồi xuống. Long Quỷ đã quá quen với phong cách lầm lì, u ám của Đàm Diệu Minh, nên cũng không phẫn nộ chỉ vòng sang ngồi phía đối diện, đánh mắt ra hiệu cho Thiên Dư.

Thiên Dư tiến tới, chủ động châm thuốc cho Đàm Diệu Minh.

Nhưng anh không nhận, chỉ nghiêng đầu nhìn Tề Cương. Tề Cương đưa thuốc lá cho anh. Anh đón lấy, ngậm vào miệng. Tề Cương lục tìm bật lửa rồi châm thuốc cho anh.

Khói thuốc vấn vít, làm mờ đi khuôn mặt cương nghị của Đàm Diệu Minh.

Cô gái ngồi bên cạnh Long Quỷ len lén liếc nhìn Đàm Diệu Minh ở đối diện. Đàm gia danh nổi như cồn, dù cô gái nào nhìn thấy lòng cũng phải ngứa ngáy không yên.

“Long Quỷ, club này kinh doanh cũng khá đấy.” Đàm Diệu Minh hững hờ mở lời.

Long Quỷ là kẻ sành sỏi giang hồ, dù bây giờ địa vị của hắn ở đâu thì người trên giang hồ gặp mặt vẫn phải gọi hắn một tiếng “Long gia”. Đàm Diệu Minh rõ ràng trẻ tuổi hơn hắn vậy mà xưa nay luôn gọi thẳng tên hắn, việc này khiến Long Quỷ bất mãn vô cùng, nhưng cũng chẳng biết phải làm sao.

Long Quỷ nghe xong cười phá lên: “Chỉ là hạng tép riu thôi, làm sao so được với Hoàng Thiên? Nghe nói Hoàng Thiên bây giờ mỗi ngày thu về hàng ngàn, Thiên Thành Phú của tôi làm sao dám bì. À, nói tới đây tôi mới chợt nhớ ra…” Hắn hơi đổ người về phía trước: “Sao Hoàng Thiên lại trùng hợp đóng cửa sửa chữa vậy? Lẽ nào ông chủ của nhà ấy cũng giống như Đàm gia, gần đây bận không ngóc đầu lên được?”.

Mấy ngày nay, Đàm Diệu Minh bị các cơ quan có liên quan treo niêu tuy không bắt được chứng cứ gì xác thực nhưng các club, vũ trường cũng không còn rầm rộ như trước, rõ ràng là có ý né tránh, chỉ kinh doanh những ngành được cho phép. Đây chính là một cơ hội cho Long Quỷ thở.

Đàm Diệu Minh nhả ra một làn khói, nửa đùa nửa thật: “Hoàng Thiên không tạm dừng thì làm sao Thiên Thành Phú thở nổi? Sao, anh bị Hoàng Thiên chèn ép lâu quá thành quen à?”.

Long Quỷ bị Đàm Diệu Minh nói có phần bẽ bàng, nhưng cũng không dám lật bàn. Ngừng một lát, hắn đánh mắt nhìn cô gái đang chịu phạt bên cạnh, quát tháo: “Sao có mắt mà không thấy Thái Sơn? Bò qua phục vụ Đàm gia đi!”.

Cô gái kia dè dặt đặt chiếc khay xuống, cũng không dám đứng lên, cứ thế bò tới trước mặt Đàm Diệu Minh, quỳ gối rót rượu cho anh.

“Đám gà non mới tới chưa hiểu chuyện, để Đàm gia chê cười rồi.” Long Quỷ đón lấy ly rượu cô gái trong lòng đưa, bàn tay béo tốt bấu qua bấu lại trên người cô ấy một cách không yên phận: “Cô gái này trông cũng khá lắm. Đàm gia có ưng không? Nếu ưng thì cứ mang đi, dạy bảo cho tử tế”.

Cô gái chịu phạt ngay từ đầu đã biết người bước vào là Đàm gia, không dám ngẩng đầu lên nhìn. Giờ nhân lúc đưa rượu mới dám ngước mắt, vừa liếc đã bắt gặp một khuôn mặt tuấn tú, sự ấm ức trong lòng quả thực cũng giảm đi nhiều, cơ thể linh hoạt tự động áp sát.

Nhưng ly rượu còn chưa chạm được vào tay Đàm Diệu Minh, anh đã chặn lại. Tề Cương quát lên với Long Quỷ: “Bắt Đàm gia dạy bảo gái hộ các người ư? Long Quỷ, anh chán sống rồi phải không?”.

Long Quỷ mặt lạnh ngắt, trong ánh mắt toát ra nộ khí rõ ràng.

Thiên Dư nhìn thấy hết, tiến lên giật tóc cô gái kia, tránh xa ra khỏi Đàm Diệu Minh rồi quát: “Mẹ kiếp! Ngốc nghếch vụng về làm cả hai gia không vui. Người đâu, lôi cổ nó ra ngoài, giải quyết gọn gàng!”.

Trong phòng có người của Long Quỷ, nghe xong bèn tiến lên bắt lấy tóc của cô gái kéo ra ngoài. Cô gái kia ra sức giãy giụa, gào lên điên cuồng, liều mình thoát thân, bò tới trước mặt Đàm Diệu Minh không ngừng dập đầu: “Đàm gia, ngài khoan hồng độ lượng, hãy tha cho tôi đi!”.

“Ồn chết đi được, lôi ra ngoài cho tao!” Long Quỷ nổi giận.

Vệ sỹ vừa định tiến lên thì Đàm Diệu Minh lên tiếng: “Long Quỷ, xuất phát từ nghĩa khí giang hồ, hôm nay tôi đến là để thông báo với anh một tiếng. Tôi muốn lấy bốn nơi hoạt động anh đang nắm quyền: Vọng Giang Lầu, Thiên Hi Hội, Lạc Đô và cả Thiên Thành Phú hiện tại”.

“Cái… Cái gì?” Long Quỷ sững người, quên luôn cả việc bảo vệ sỹ xử lý cô gái.

Tề Cương đứng bên nói: “Đàm gia nói một lời không nói hai, muốn lấy bốn nơi đó là chắc chắn sẽ lấy. Sao anh nói nhiều lời vậy?”.

Vọng Giang Lầu là tửu trang, Thiên Hi Hội là sòng bạc ngầm, Lạc Đô là vũ trường. Ngoài Thiên Thành Phú ra thì ba nơi còn lại đều là sản nghiệp của Long Quỷ, hơn nữa kinh doanh không tệ.

Chẳng khác nào đào đi quá nửa giang sơn của hắn.

“Đàm Diệu Minh!” Long Quỷ nổi giận, đập bàn đứng lên: “Mẹ kiếp, mày tưởng Long Quỷ này dễ bắt nạt lắm sao? Khi tao lăn lộn giang hồ, chẳng biết mày đang còn bú sữa của ai! Ít nhiều gì tao cũng là bậc bề trên của mày, mày không chịu nể mặt chút nào? Nói đòi bốn nơi là đòi bốn nơi? Dựa vào đâu? Tao cảnh cáo mày, làm người đừng có quá đáng như thế, giữ đường lùi cho người khác chính là giữ mạng sống cho mình!”.

Đàm Diệu Minh dùng tay từ từ vân vê đầu thuốc, rồi ném vào trong gạt tàn. Anh đứng dậy, nhìn Long Quỷ và nói: “Thì ra anh cũng biết giữ đường lùi cho người khác là giữ mạng sống cho mình cơ đấy? Thật thú vị”.

Long Quỷ nheo hai mắt lại: “Mày nói vậy là có ý gì?”.

“Ba ngày.” Đàm Diệu Minh cất giọng lạnh nhạt: “Ba ngày sau tôi chưa nhìn thấy hợp đồng chuyển nhượng thì đừng trách tôi không khách khí. Tới lúc đó, sẽ không chỉ đơn giản là lấy đi bốn nơi làm ăn thôi đâu”.

Dứt lời, anh quay người rời đi.

Long Quỷ tức đến mặt co giật.

Đám vệ sỹ cũng lần lượt ra ngoài. Tề Cương đi cuối cùng, nhìn Thiên Dư một cái rồi giơ tay vỗ vỗ lên mặt anh ta, cú vỗ khá mạnh, cất một nụ cười âm u: "Mày chính là Thiên Dư? Nhóc con, cứ đợi đấy".

Sau khi cả đoàn người đi khỏi, bên này Long Quỷ lật bàn: "Mẹ nó, thế là ý gì? Đàm Diệu Minh vuốt mặt không nể mũi à?".

Thiên Dư ra hiệu cho đám vệ sỹ đứng bên, chúng tiến tới, quát lên với hai cô gái: "Cút hết ra ngoài!".

Hai cô gái cũng chỉ muốn đi thật nhanh. Cô gái đang chịu phạt như được cứu sống, quần áo còn chẳng kịp mặc, cứ thế cuống cuồng bỏ chạy.

Trong phòng chỉ còn lại người mình, Thiên Dư cũng nói thẳng.

"Long gia, lần này Đàm Diệu Minh tới, khí thế bừng bừng, có vẻ kỳ lạ, ngài nên đề phòng một chút."

"Sao? Hắn có mười cái gan cũng không dám làm gì tao!" Long Quỷ cứng miệng: "Chỉ cần dẹp được hắn bên phía thương hội thì sau này gặp tao, đến rắm hắn cũng không dám đánh!".

Thiên Dư trầm mặc, lòng đầy tâm sự.

Ban nãy Long Quỷ chẳng qua cũng chỉ mạnh miệng. Bao năm qua, không phải hắn không biết thế lực của Đàm Diệu Minh lớn đến cỡ nào. Thậm chí việc làm ăn của Đàm Diệu Minh đã dính tới các thành phố ven biển. Nhưng cảng biển giàu đến chảy mỡ Đàm Diệu Minh nhúng tay vào không ít. Có thể làm tới cảng biển chứng tỏ điều gì? Kinh doanh chính quy thì không có gì để nói, nhưng nếu làm ăn ngầm thì sao? Vậy mà Đàm Diệu Minh vẫn không sợ ai, thì hoặc là thế lực quá mạnh, hoặc là phải có chống lưng.

Dưới sự thúc đẩy của một nguồn lợi khổng lồ, các nguồn sức mạnh phía sau Đàm Diệu Minh lại càng nhiều hơn.

Long Quỷ nghĩ vậy lại cảm thấy hối hận. Bao nhiêu năm nay hắn chỉ làm nhăng làm cuội, giương mắt nhìn một kẻ ít tuổi hơn mình là Đàm Diệu Minh cưỡi lên đầu, dĩ nhiên rất tức giận. Các thành viên chủ chốt trong Thương hội Thương Lăng đều là những người từng cùng hắn lăn lộn giang hồ, xét về giao tình thì còn vượt trên cả Đàm Diệu Minh, nghĩ vậy, Long Quỷ cũng thấy yên tâm hơn phần nào.

Nhưng nhìn thấy biểu cảm của Thiên Dư, chút yên tâm ấy lại tan biến. Hắn vân vê điếu xì gà trong tay, châm lên: "Mày nói xem, thế là có ý gì?".

"Lúc trước chúng ta chém hắn một nhát, chẳng qua chỉ muốn khiến hắn mất mặt trong thương hội, Hội trưởng thương hội sẽ bị điều tra. Không cần biết vì nguyên nhân gì, cũng sẽ bôi đen danh dự của thương hội. Chuyện này mà đến tai người dân thì uy tiến của Đàm Diệu Minh sẽ đi tong. Nhưng Đàm Diệu Minh này thật kỳ lạ, sao lại chủ động đóng cửa chỗ làm ăn của mình chứ?"

Vốn của Đàm Diệu Minh nhiều thế nào không ai nắm rõ. Nhưng họ biết, chỉ riêng việc tố giác không thể động tới gốc rễ của anh. Mà bọn họ cũng không nghĩ đến việc ấy. Chỉ muốn Đàm Diệu Minh ngoan ngoãn lùi khỏi thương hội là được rồi. Đàm Diệu Minh có ngành nghề của riêng mình, có cả những nơi hoạt động ngầm. Nhưng cho dù như vậy, thì cũng không ai dám động vào, cho dù là Hoàng Thiên thì lần nào cũng an toàn vượt qua được những lần quét các ổ mại dâm, ma túy.

Long Quỷ rít xì gà, rồi nhả mạnh khói ra, rất lâu sau mới nói: "Mẹ nó, đúng là thằng cáo giá, biết tàn nhẫn với chính mình, đóng cửa nơi làm ăn của mình, định làm dân lành à?" Nói tới đây, hắn cười khẩy: "Đàm Diệu Minh đổi tính đổi nết ư? Từ khi nào biết sợ hãi, chấp hành phát luật vậy?".

“Có lẽ… không phải là sợ.” Thiên Dư nét mặt lo lắng.

Long Quỷ sững người, nhìn thẳng vào đôi mắt đăm chiêu của Thiên Dư, chẳng hiểu sao, sống lưng lại lạnh toát…

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 53: Chúng Ta Lạc Đường Rồi

Núi Kỳ Thần, lúc bình minh.

Lục Đông Thâm và Tưởng Ly không nghỉ ngơi một giây phút nào, chỉ thu dọn hành lý một cách đơn giản rồi bắt đầu hành trình trở về.

Bộ răng sắc nhọn của con thú đó đã phá nát túp lều duy nhất giúp họ tránh mưa tránh gió. Trước khi đi, Tưởng Ly còn ngồi xổm xuống đất, quan sát cả một lỗ hổng cực lớn trên miếng bạt chắn gió, chỗ rộng chất phải lên tới hai mét, thể hiện thành từng đường dạng răng cưa, hoàn toàn không còn sử dụng được nữa.

Lục Đông Thâm thấy cô quan sát đến thất thần bèn hỏi cô đang nghĩ gì. Cô chống tay lên cằm, ngước nhìn anh một lúc rất lâu rồi hỏi một cách nghiêm túc: “Anh có thể chế tạo kiểu cung tên nguyên thủy nhất để bắt thỏ, chắc việc vá lại lều không làm khó được anh chứ?”.

Lục Đông Thâm thấy câu hỏi của cô không nghiêm túc nên cũng mặc kệ.

Cô đi theo phía sau anh, ra sức trêu chọc: “Anh thử sợi chỉ bằng tơ tằm đi, nhiều nghề thì sống lâu mà”.

Không còn lều nữa cũng tốt, dọc đường quả thật nhẹ nhàng hơn không ít.

Màn đêm và bình minh đang ra sức lôi kéo lẫn nhau, giống như một lần hồi sinh trong đau đớn. Từng chút ánh sáng nơi đường chân trời đang cố gắng kéo rách một góc của bóng đêm ra, sau đó, ánh sáng và bóng tối đan cài, chồng chéo lên nhau, thẩm thấu vào nhau từ từ.

Chỉ có điều, trong rừng sâu nhiều chướng khí, trời tối đen xì, chút ánh sáng yếu ớt của buổi bình minh chẳng thể xuyên thấu được âm u, chỉ lờ mờ như phủ lên một cái bóng vô hồn. Nhưng ngàn dặm có tầng mây. Sự giao thoa giữa tối và sáng giống như tầng tầng lớp lớp vảy cá, vảy màu đen nhưng rìa lại tỏa ra chút ánh sáng.

Suốt dọc đường, Tưởng Ly đánh dấu không ít ký hiệu. Đương nhiên, loại ký hiệu này không thể đơn giản là một sợi dây đỏ, vài viên đá xếp tầng gì đó. Một là sẽ để lại manh mối cho những kẻ có mưu đồ bất chính, hai là sẽ bị các loài thú phá hoại. Ký hiệu mà cô để lại đã được cải biên thông qua những ký hiệu tiêu chuẩn khi đi thám hiểm nơi hoang dã, vừa kín đáo vừa chuyên nghiệp, hình thành nên một loại ký hiệu bản thân mình có thể hiểu được.

Như vậy, trong mắt người khác chẳng qua chỉ là một đống tạp nham, nhưng người có kinh nghiệm dã ngoại cực kỳ phong phú vẫn có thể nhìn ra được tính quy luật của nó. Đây cũng chính là nguyên nhân Tưởng Ly nghi ngờ Lục Đông Thâm.

Đường về đã dễ đi hơn nhiều, chí ít thì sau khi đi một lượt là có thể tự động né tránh nguy hiểm. Thế nên tâm trạng Tưởng Ly lần này cũng nhẹ nhõm hơn.

“Tôi kể cho anh một truyền thuyết trước bình minh nhé?” Tưởng Ly một tay khuơ ngọn đuốc làm bằng gỗ tùng hương, con dao Phần Lan vẫn luôn dắt sẵn ở thắt lưng.

Phía trước không sáng sủa, vẫn còn bị màn đêm bao trùm, chướng khí ít nhiều làm cản trở hô hấp, dính nhơm nhớp lên mũi.

Lục Đông Thâm ở bên cạnh mở đường, sau khi nghe xong bèn hỏi cô thế nào gọi là truyền thuyết trước bình minh?

Tưởng Ly khươ ngọn đuốc, ánh lửa soi rõ một bên gương mặt người đàn ông. Đường nét rắn rỏi sáng sủa lại càng được khắc sâu hơn. Anh mải miết nhìn về phía trước, vừa nghiêm túc lại vừa cảnh giác.

"Là truyền thuyết về ngọn núi Kỳ Thần này." Tưởng Ly cảm thấy có anh ở bên, cũng yên tâm hơn rất nhiều: "Ai ai cũng nói núi Kỳ Thần này thật ra chính là Côn Luân, không phải núi Côn Luân mà chúng ta thường nói đâu nhé, là Côn Luân được nhắc đến trongSơn hải kinh. Côn Luân là nơi thượng thần ngự trị, và cũng vì ảnh hưởng của thần lực mà có thêm nhiều yêu ma quỷ quái. Cũng có người nói chúng do thượng thần tạo ra. Những yêu quái với tiên khí cao đó là loại nửa người nửa thú, giống như Nữ Oa, Khoa Phụ; Những yêu quái với tiên khí thấp khi màn đêm buông xuống sẽ hiện nguyên hình, chỉ khi gặp ánh sáng mới biến thành người. Ai cũng nói trước bình minh là bóng đêm, nhưng những con yêu quái trên núi Kỳ Thần lại mong chờ bóng đêm trước bình minh, vì đó là thời cơ tuyệt nhất để chúng biến thành hình người".

Trong lúc nói, chân của cô bị cành cây quấn vào, Lục Đông Thâm kịp thời đưa bàn tay dài ra đỡ. Cô nói một câu cảm ơn, rồi giẫm vài cái san bằng đám cành cây phiền toái. Trong bụng cô thầm nghĩ, trong tình cảnh lúc sáng lúc tối này mà anh vẫn phát hiện ra những việc nhỏ nhặt này, sức quan sát quả là tỉ mỉ.

"Lục gian…"

Cô vừa định lên tiếng thì Lục Đông Thâm đã đánh mắt nhìn qua. Dưới ánh sáng mờ mờ, đôi mắt anh rất sắc bén, như đang có ý cảnh cáo.

Tưởng Ly là một cô gái thông minh nhanh nhạy, cô lập tức sửa lại: "Anh Lục, anh có thích nghe truyền thuyết tôi kể không?".

"Nghe tạm cũng được, kể tiếp đi." Lục Đông Thâm quay đầu đi, tiếp tục tiến bước.

Vẫn chỉ là nghe tạm cũng được thôi sao? Trong bóng tối, Tưởng Ly thầm bĩu môi.

Vì con đường phía trước vẫn còn dài dằng dặc, cô bèn kể tiếp.

"Những người có tuổi từng trèo lên núi Kỳ Thần, dĩ nhiên là mười phần chết chín. Những ai may mắn giữ lại được mạng sống kể rằng núi Kỳ Thần lúc bình minh là nguy hiểm nhất, nguy hiểm tới từ các yêu quái. Chúng hoạt động năng nổ nhất chính vào lúc này, càng thích trêu chọc người qua đường. Nhưng có những loại yêu quái không chỉ đơn thuần là trêu chọc, chúng còn biến thành người để hút đi dương khí, như vậy càng dễ ổn định hình người hơn. Nghe nói khi chúng hút dương khí thì vô cùng khủng khiếp, lúc là mặt thú, lúc lại là mặt người, hình dạng cơ thể càng kỳ quái hơn, ví dụ như động vật nhiều chân, có thể một lúc biến ra rất nhiều tay, nhiều chân, mọc ở khắp các bộ phận trên cơ thể, sau đó sẽ từ từ tan biến." Tưởng Ly say mê kể, ngọn đuốc trong tay lại càng được khuơ hăng như múa.

"Những loài yêu quái hay gặp là gấu, mèo, chuột, sư tử gì đó, dĩ nhiên là cả các loài côn trùng. Tóm lại là rất nhiều, rất nhiều loài động vật có thể là yêu quái, ví dụ như con thú dưới đầm đã bị tôi giết chết. Ai biết được thứ nằm dưới đất bây giờ là gì chứ."

Lục Đông Thâm đang mở đường phía trước chợt dừng bước, quay đầu nhìn cô, nửa đùa nửa thật: “Vậy cô là gì? Hồ ly tinh hả?”.

“Anh mắng ai là hồ ly tinh vậy?” Tưởng Ly không vui, vòng qua anh đi thẳng về phía trước.

Cổ tay cô bị Lục Đông Thâm giữ lại, khống chế cho tốc độ của cô ngang bằng với anh. Anh cười nói: “Sao nói trở mặt là trở mặt ngay thế? Chẳng phải thời nay nói con gái là hồ ly tinh thường có ý khen sao?”.

Tưởng Ly nhướng mày, vô cùng nghịch ngợm: “Này, trường anh cho giáo viên Thể dục qua dạy Văn đấy hả? Từ này có ý khen ngợi từ khi nào thế? Tôi là hồ ly tinh? Tôi hãm hại anh chuyện gì? Tôi mà là hồ ly tinh thật thì tôi sẽ…”.

“Cô sẽ làm sao?”

Dưới ánh sáng là đôi mắt anh nhìn cô, ngoài sự cao cao tại thượng, còn có một dư vị khác nữa. Vì có ánh sáng che giấu nên đôi mắt anh giống một dòng sông ngân hà khiến người ta chìm đắm. Nhưng mê hoặc nhất phải kể tới nụ cười của anh, bờ môi mỏng khẽ rướn thành một đường cong tuyệt đẹp, có chút đùa cợt lại có chút cố tình.

Hơi thở của Tưởng Ly như ngừng lại. Càng lúc cô càng cảm giác trong đôi mắt anh chính là một chiếc móc câu. Vào thời khắc giao thoa của đêm và ngày, nó cũng nhuốm bạc, lấy đi toàn bộ linh hồn của cô khiến cô không sao nhúc nhích được.

Cô đã nói là người đàn ông này rất nguy hiểm mà.

Nguy hiểm trên thương trường, mà tình trường lại càng nguy hiểm.

Thế nên, cô nói theo đúng suy nghĩ trong lòng mình: “Tôi sẽ thử quyến rũ anh xem sao, để xem có thật là anh với Trần Du nhà anh tình cảm sâu đậm, đến chết không lìa không?”.

Nói xong câu này, cô bỗng cảm thấy hơi kỳ lạ. Đang lúc gượng gạo thì cô nghe thấy Lục Đông Thâm khẽ cười rồi nói: “Vậy cô có thể thử xem sao”.

“Khiêu khích?” Tưởng Ly hừ hừ hai tiếng từ mũi.

“Hoặc có thể nói theo một cách khác, ví dụ như… mong chờ.”

Tưởng Ly nghe thấy tiếng màng nhĩ bị trái tim va đập vào rất mạnh. Còn chưa kịp phản kích, Lục Đông Thâm đã nắm chặt bàn tay cầm đuốc của cô và nói: “Đi thôi, đừng quên tôi chỉ cho cô thời gian bảy ngày”.

Xét từ thái độ của anh, ban nãy chỉ giống như một câu nói đùa, vừa thản nhiên nhẹ nhàng vừa tùy ý. Nhưng sao cô lại cảm giác trái tim mình không yên phận nhỉ? Nó đang nhảy nhót loạn xạ trong lồng ngực giống như con thỏ anh bắt về. Nhất thời cô cũng không rút tay về, mặc cho anh nắm tay mình tiến thẳng.

Bóng cây trùng trùng, xung quanh hầu như yên ắng.

Nhưng càng yên ắng trong tai lại càng bắt được nhiều âm thanh hơn. Tiếng gió thổi qua làm lá cây xào xạc, tiếng cỏ khô quẹt nhẹ vào mặt đất, thi thoảng lại có đôi ba tiếng đập cánh của con chim nào. Xa hơn nữa còn thi thoảng nghe thấy tiếng chim cuốc kêu ran. Nguy hiểm ẩn nấp trong khu rừng này toàn bộ đều được giấu dưới những thanh âm, còn cả những nguy hiểm không nghe được thấy tiếng, ví dụ như chưa biết chừng sau lưng họ đang có hổ hay sư tử ẩn nấp.

Sắc trời dần sáng, ban mai đang cố gắng xuyên qua tầng tầng khí độc. Tưởng Ly ngẩng đầu lên nhìn trời, đoán chừng đi thêm khoảng một tiếng nữa là trời sẽ sáng bừng lên, cũng chính là thời cơ thuận lợi để ra khỏi dãy núi chính.

Lúc tới thận trọng bao nhiêu là vì chưa quen thuộc gì với Kỳ Thần, nhưng khi về thì lại dễ hơn bao nhiêu, nếu cứ đi không nghỉ ngơi như thế này có thể chỉ mất một nửa thời gian của lúc đến.

Đang nghĩ vậy, cô chợt thấy Lục Đông Thâm dừng bước.

Tưởng Ly ở bên cạnh hỏi anh có chuyện gì.

Anh không trả lời, mà đi thẳng tới một gốc cây gỗ linh sam phía trước, dừng bước, trầm mặc. Tưởng Ly không hiểu, cũng tiến lên theo.

“Cô nhìn đi.” Lục Đông Thâm nói.

Tưởng Ly đánh mắt qua với vẻ hồ nghi. Chỉ là một cây gỗ linh sam thôi mà, nó gần như cao vút tận trời. Những loại cây cổ kiểu này ở Kỳ Thần đâu đâu cũng có. Nhưng không đúng, có thể thu hút sự chú ý của Lục Đông Thâm, chắc chắn nó không đơn giản.

Cô tỉ mỉ quan sát, đánh giá, rồi nhanh chóng phát hiện ra đầu mối, thảng thốt hét lên một tiếng.

Lục Đông Thâm sắc mặt nặng nề: “Chúng ta lạc đường rồi”.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 54: Tất Cả Đều Trở Nên Không Bình Thường

Đây chính là Tả Thời của cô, Tả Thời mà cô sẽ không bao giờ buông tay nữa.

Lạc đường là điều cấm kỵ hàng đầu khi đi thám hiểm, nhất là ở những nơi như núi Kỳ Thần. Trước mắt là từng khoảng từng khoảng gỗ linh sam dày đặc. Tưởng Ly đánh mắt quan sát, không hề cảm thấy quá lạ lẫm, cô có ấn tượng về nơi này.

Nói một cách khác, con đường này họ đã từng đi qua trước đó.

Tưởng Ly không hề hoảng loạn, cô đi xung quanh quan sát và kiểm tra một lượt. Trên một vài cành cây khô cô từng đánh dấu ký hiệu, chỉ cần tìm được ký hiệu là có thể đi ra khỏi "mê cung" này.

Thông thường, những người đánh dấu ký hiệu hay thích dùng cách "đường nối chồng", cũng tức là sẽ lợi dụng ba điểm một đường để duy trì tính chính xác của phương hướng, nhưng Tưởng Ly đổi ba đường thành năm đường, như vậy sẽ càng tỉ mỉ và chính xác hơn.

Đối với cách thức đánh dấu ký hiệu của cô, Lục Đông Thâm cũng đã tìm ra được manh mối từ lâu, nếu không thì suốt dọc đường anh đã chẳng thể tự động tiến bước một cách thuận lợi như thế. Nhưng khi đi tới trước một trong số những gốc linh sam đáng nhẽ phải có ký hiệu, Tưởng Ly bỗng phát hiện ký hiệu bên trên đã hoàn toàn biến mất!

“Không đúng.” Tưởng Ly cố gắng trầm mặc để bình tĩnh lại, lúc này càng hoang mang sẽ càng nguy hiểm.

Hai người cố gắng tìm kiếm một lượt theo cách thức đánh dấu trước đó của cô, cố tìm ra bằng được ký hiệu đánh dấu lối ra, đường thứ năm. Nhưng kỳ quái là đường thứ năm đã biến mất.

Trước tiên, Tưởng Ly loại trừ suy nghĩ cô quên không đánh dấu. Khi đi thám hiểm, cô thường rất cẩn trọng, việc đánh dấu ký hiệu là việc quan trọng hàng đầu, có ký hiệu là bảo toàn được mạng sống. Cuối cùng, cô đưa ra kết luận: Ký hiệu của cô đã bị phá hoại.

Bị phá hoại mang theo hai hàm nghĩa: Do con người và không phải do con người.

Ký hiệu của cô được khắc trên cây. Nếu do người nào đó phá hoại thì chỉ có thể là quẹt nó đi hoặc chặt bỏ cả gốc cây. Có thể ư?

Tưởng Ly cho rằng khả năng này rất thấp.

Một là nơi này không một bóng người, nếu có người nào bám đuôi, thì cô và Lục Đông Thâm đều không phải dạng vừa, dĩ nhiên sẽ phát hiện ngay ra điều bất thường; Hai là cho dù chặt cả gốc cây hoặc làm mờ ký hiệu thì kiểu gì cũng để lại dấu vết, vậy chẳng phải nói quá rõ ràng cho cô biết vị trí của đường thứ năm bị phá hoại hay sao?

Vậy thì chỉ còn lại khả năng cuối cùng.

“Không phải do con người.” Cô khẽ lên tiếng.

Lục Đông Thâm trước giờ vẫn rất lý trí, anh tỏ thái độ hoài nghi đối với lý do này của cô: “Không phải do con người? Ý cô là trong khu rừng này thật sự có yêu tinh tác oai tác quái?”.

Tưởng Ly cắn môi, suy nghĩ một lúc lâu rồi nói: “Ý của tôi là thật ra ký hiệu vốn vẫn tồn tại, chỉ là chúng ta không nhìn thấy nó”.

“Thuật che mắt?”

“Hay khoa học gọi là ảo giác.” Tưởng Ly nói.

Lục Đông Thâm nhíu mày, lát sau lên tiếng: “Kiểu gì cũng ra ngoài được thôi”.

Tưởng Ly biết, một người như anh sẽ không tin vào các câu chuyện mê tín. Thật ra cô cũng không tin, nhưng ký hiệu cứ vô duyên vô cớ biến mất trước mắt, việc này khiến cô không thể không bắt đầu sợ hãi truyền thuyết lạc đường trên núi Kỳ Thần. Nghe những người cao tuổi kể rằng, lạc đường trên Kỳ Thần không khác nào tự sát, thế nên nhất định phải cảnh giác cao độ mới được.

Lục Đông Thâm bỏ la bàn ra, nhưng phát hiện kim la bàn đã bị hỏng, nó đứng im như bị dính chặt vào mặt la bàn vậy.

Tưởng Ly nhìn thấy cảnh ấy, bất giác có một linh cảm, đó chính là trong trận địa ảo giác này, mọi phương thức khoa học, đo lường mà họ sử dụng đều không có tác dụng.

Lạc đường khi đi thám hiểm, cách thức đơn giản nhất chính là nhìn mặt trời, lợi dụng mặt trời để phân biệt vị trí là cách dễ dàng thành công nhất. Nhưng trong rừng quá nhiều chướng khí, ánh nắng gần như không thể chiếu xuống được. Tưởng Ly vốn dĩ suy đoán khoảng một tiếng sau là trời sẽ bừng sáng, vậy mà, họ giống như bị giam hãm trong một đống băng dính, thời gian cứ trôi qua từng giây từng phút mà trước mắt vẫn hoàn toàn hỗn độn.

Không thể lợi dụng ánh sáng để phân biệt vị trí vậy thì chỉ có thể lợi dụng các địa vật đặc trưng, ví dụ như các cây gỗ độc lập thông thường mặt phía Nam lá sẽ mọc um tùm rập rạm, da lá trơn bóng, vòng năm trên thân cây thường sẽ là phía Nam thưa, phía Bắc dày. Nếu gặp mô đất, thì mặt phía Nam các cây cỏ sẽ mọc dầy hơn, phía Bắc thì hay mọc rêu xanh…

Đại loại như vậy.

Mà Lục Đông Thâm cũng đang kiểm tra lần lượt, phàm những thứ gì có tác dụng đều đã được sử dụng hết. Nhưng nơi họ đang đứng giống như một vùng cấm vậy, không tìm thấy bất cứ manh mối nào.

Ngay cả điện thoại vệ tinh để dựa dẫm cũng mất đi tác dụng.

Tưởng Ly càng lúc càng cảm thấy không bình thường, đây vốn không phải là một vấn đề mà những người hay đi thám hiểm thường gặp.

Hai người cố gắng đi thêm một đoạn đường nữa, nhưng khi lại nhìn thấy gốc linh sam kia, cuối cùng họ cũng hiểu mình hoàn toàn không thể thoát ra được.

Tưởng Ly đi tới trước gốc linh sam đó, ngồi xuống, dựa đầu vào thân cây, ngẩng lên nhìn trời. Lục Đông Thâm không nghỉ ngơi, vẫn đang nghĩ đủ cách để có thể thoát ra.

“Tôi nghĩ là…” Tưởng Ly thấy anh vẫn khá bình tĩnh, trong lòng quả thực khâm phục vô cùng. Nhưng có một phát hiện cô buộc phải nói, tuy rằng sẽ rất đả kích tới thái độ tích cực của anh.

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn cô.

Tưởng Ly chỉ tay lên đỉnh đầu: “Cái cây này rất giống cây giả, cành lá không hề rung rinh, ngay cả quả trên cây cũng sắp xếp rất có trật tự. Cả

xung quanh đây nữa, một chút âm thanh cũng không có. Trước kia ít nhiều gì cũng có thể nghe thấy tiếng côn trùng bò hay tiếng chim kêu. Còn cả chướng khí trước mặt nữa, đã qua cả tiếng đồng hồ rồi vẫn không tan đi, giống như là…".

Cô cố gắng tìm một từ ngữ thích hợp để giải thích.

Lục Đông Thâm thay cô nói nốt những gì cô đang suy nghĩ: "Giống như là chúng ta đang bị vây hãm trong một không gian không thuộc về núi Kỳ Thần".

Tưởng Ly gật đầu, nét mặt nặng nề.

Nếu cô suy đoán không sai, thì bây giờ họ đang đứng ở đâu? Khi tới, cô nhớ rất rõ rằng đã đi qua rừng linh sam này, nó dài miên man hàng trăm dặm. Nhưng bây giờ, vẫn là linh sam lại không phải là không gian lúc họ tới.

Bất chợt có khí lạnh từ đâu như bò dọc sống lưng.

Cô co chân lại, vùi mặt giữa hai đầu gối.

Nếu không thoát ra ngoài được thì cô nên làm sao? Sẽ chết ở đây sao? Vậy thì sẽ phải rất lâu mới có người phát hiện ra xương cốt của cô. Hay là, ngay cả xác cô cũng sẽ bị chôn vùi. Linh hồn của cô sẽ như bị trừng phạt, mãi mãi, vĩnh viễn phiêu đãng trong không gian này?

Giống như giấc mơ của cô vậy.

Tòa thành dưới nước đó trôi nổi những thi thể chết không nhắm mắt. Họ đang im lặng, đang tuyệt vọng, không nhìn thấy ánh sáng mặt trời, không chạm được vào ấm áp.

Tưởng Ly cảm thấy xung quanh thật lạnh lẽo. Cô ngẩng đầu lên, chỉ thấy mình như đang nằm giữa hồ lạnh giá, không thấy có đàn cá nào lại qua, chỉ có bóng tối vô tận.

Nhưng tận cùng của bóng tối có một chút ánh sáng nhỏ nhoi, trong quầng sáng ấy dường như ẩn chứa một bóng người. Cái bóng đó được kéo dài ra từng chút một, giống như Lục Đông Thâm, lại không giống.

Anh dường như đang bước về phía cô.

Quầng sáng quá chói chang, anh bước ngược sáng, khiến cô không nhìn được thấy khuôn mặt anh.

Nhưng dường như trong chớp mắt anh đã tới bên cạnh cô, chạm tay lên gương mặt cô, từng ngón tay ấm nóng đang nhẹ nhàng vuốt ve gò má cô.

Tưởng Ly cố gắng mở to hai mắt, bấy giờ mới nhìn rõ người đàn ông trước mặt.

Mái tóc cắt ngắn giống như nhuộm đầy ánh sáng. Đôi mắt anh ấm áp, chan chứa nụ cười, giống như một nguồn sức mạnh chưa bao giờ có, lại đủ sức khiến cô quen thuộc và yên tâm.

“Tả Thời…” Tưởng Ly không dám tin vào mắt mình, giọng nói cũng run rẩy.

Nhưng khi cô muốn nhìn rõ một lần nữa thì khuôn mặt trước mắt lại trở nên mơ hồ. Cô giơ tay ra muốn chạm vào mặt anh, nhưng bỗng chốc vồ hụt.

Tưởng Ly đứng phắt dậy, muốn đuổi theo bóng anh nhưng cái bóng trước mặt càng lúc càng mỏng manh, mơ hồ.

Không!

Cô liều mạng, dốc hết sức ôm chặt cái bóng trước mặt, cái ôm lần này thì cô đã thực sự chạm được vào.

Tả Thời… Tả Thời, là anh đúng không?

Cô ôm gắt gao người đàn ông trước mặt, lồng ngực vừa vững chãi vừa ấm áp. Đây chính là Tả Thời của cô, Tả Thời mà cô sẽ không bao giờ buông tay nữa.

Bao năm nay, anh có biết là cô rất nhớ anh không?

"Tưởng Ly."

Bên tai có người gọi tên cô, giọng nói rót vào tai vô cùng trầm thấp, giống như có ai đó đang kéo một cây đàn violon-cen, dày dặn, êm tai.

Nhưng thanh âm ấy cũng đã đánh thức Tưởng Ly bừng tỉnh. Cô bất ngờ nhìn lại, bấy giờ mới bàng hoàng phát hiện ra mình đang ở trong lòng Lục Đông Thâm. Anh đang cúi đầu nhìn cô, ánh mắt có chút lo lắng…

~Hết chương 54~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 55: Quỷ Bát Tự

Cô đoán rằng Lục Đông Thâm cũng đã trúng chiêu rồi, chỉ không biết ban nãy anh đã nhìn thấy ai mà thôi.

Tưởng Ly bàng hoàng trong giây lát.

Người cô nhìn thấy rõ ràng là Tả Thời, sao lại trở thành Lục Đông Thâm chứ? Cô ra sức nhắm mắt lại, cố mọi khả năng có thể để xoa dịu cảm giác căng phình, choáng váng trong đầu. Khi mở mắt ra lần nữa, người đàn ông trước mặt đã rõ ràng là Lục Đông Thâm.

Nhưng ngay bản thân Lục Đông Thâm lúc này cũng không khá khẩm hơn là bao. Vầng trán rộng của anh lấm tấm mồ hôi, đầu mày hơi nhíu lại, có thể anh cũng như cô, chẳng biết đang phải trải qua sự nghi hoặc nào.

Tưởng Ly cố gắng điều chỉnh nhịp thở, nhưng sau khi bình tĩnh lại, cô mới phát giác ra điều bất thường.

Có mùi hương thoảng qua mũi.

Ban nãy hoàn toàn không cảm nhận được, bây giờ đã có một thứ mùi cực nhạt thoáng qua.

Tưởng Ly lập tức quay qua lục tìm mặt nạ chống độc trong ba lô, tiếc rằng trước đó nó đã tan nát trong trận đại chiến với bầy sói, không sử dụng được nữa. Lục Đông Thâm thấy vậy dường như cũng nghĩ ra điều gì, lục

tìm chiếc mặt nạ chống độc của mình. Điều không may mắn là, nó cũng đã bị con thú dưới đầm sâu cắn nát.

“Là thế trận sương mù?” Anh bất thình lình nhớ tới lời của Đàm Diệu Minh.

Sau khi anh dứt lời, chỉ cảm thấy mùi hương xung quanh càng đậm hơn, nhưng không đến mức nồng nặc, chỉ khiến người ta bay bay, nhẹ nhàng chìm đắm vào đó.

Tưởng Ly giơ cánh tay lên cố gắng bịt chặt mũi, rồi gật đầu: “Có mùi hương lạ, có lẽ là tử nhung hương và đàm bát hương”.

“Có độc ư?” Lục Đông Thâm không hiểu những loại mùi cô nói.

“Thứ có độc là Quỷ bát tự. Quỷ bát tự này là sát thủ ở trong rừng, bình thường không có mùi, gặp ẩm ướt mới có thể phát huy một thứ mùi cực nhạt. Mùi hương thì không thể hại được người, nhưng có thể chi phối trí tưởng tượng của não bộ, giống như loại cỏ ảo giác trước kia tôi từng cho anh dùng. Nhưng ảo giác mà nó tạo ra sẽ khiến người ta tin là thật, không phân biệt được thật giả.”

Giống như việc ban nãy cô nhìn thấy Tả Thời, một hình ảnh chân thật của anh ấy xuất hiện trước mắt.

Cô đoán rằng Lục Đông Thâm cũng đã trúng chiêu rồi, chỉ không biết ban nãy anh đã nhìn thấy ai mà thôi.

Trong lúc nói chuyện, mùi hương lạ bên mũi càng nồng hơn một chút. Đầu óc Tưởng Ly bắt đầu sáng tỏ dần lên. Cô nhìn chằm chằm con đường nhỏ nằm giữa hai gốc cây linh sam đã bị từng vòng dây leo phong kín, lát sau, kiên quyết đi về phía đó.

Lục Đông Thâm lập tức giữ tay cô lại: “Không thể đi con đường này được, có thể sẽ có dã thú xuất hiện”.

Tuy rằng hiếm có ai đi lên núi Kỳ Thần, cũng không phân tích một con đường cố định nhưng những nguyên tắc cơ bản sẽ không bao giờ thay đổi. Có những con đường không phải là đường cho người đi, ví dụ như con đường trước mắt đây. Trên qua bằng mắt thường, nửa người trên sẽ chạm vào dây leo nhưng dưới đất lại bằng phẳng không có dây leo, chứng tỏ nơi đây thường xuyên có thú dữ xuất hiện, phải lập tức quay đầu đi theo hướng ngược lại.

Nhưng Tưởng Ly lại cho anh một lý do khác.

“Mùi hương tương sinh tương khắc, mùi của Quỷ bát tự rất nhạt, trong vô thức sẽ khiến chúng ta chìm đắm mãi trong ảo giác, không thể thoát ra được. Nhưng hiện tại mùi hương của Quỷ bát tự đã bị tử nhung hương và đàm bát hương che lấp. Độ nồng đậm của hai loại mùi này sẽ phá giải công hiệu của Quỷ bát tự. Hiện giờ chúng ta đã có thể tỉnh táo quay trở lại hiện thực, chứng tỏ hai loại hương này chính là thuốc giải của Quỷ bát tự. Ở trong rừng là như vậy, có độc là có thuốc giải, như vậy mới duy trì được sự cân bằng của tự nhiên.” Cô chỉ tay về phía con đường nhỏ bên trong: “Mùi hương tỏa ra từ trong đó, tôi phải tìm được tử nhung và đàm bát, như vậy mới phòng được trường hợp lại gặp Quỷ bát tự”.

Lục Đông Thâm hiểu rằng cô cũng liều mạng rồi. Anh suy nghĩ rồi nói: “Tôi đi cùng cô”.

Tưởng Ly nhìn anh: “Anh có thể đứng nguyên tại đây đợi tôi, lỡ như…”.

Lỡ như trong đó thật sự có thú dữ hoặc chuyện nào khác nguy hiểm hơn, lỡ như lần này cô phán đoán sai lầm, lỡ như…

“Không có lỡ như, tôi tin cô.” Lục Đông Thâm nhìn ra trong lòng cô chất chứa vô vàn lo lắng. Anh giơ tay về phía cô: “Đi thôi”.

Trái tim cô chợt rung động.

Khi đối mặt với tình cảnh này, hoặc là sống, hoặc là chết.

Nếu con đường kia thật sự dẫn tới một thứ nguy hiểm chưa rõ tên, vậy thì Lục Đông Thâm theo cô đi vào trong cũng chắc chắn là đường chết. Một người lý trí như anh, cẩn trọng như anh, sao có thể không biết cân nhắc đến điều đó? Biết đâu ở lại đây còn có cơ hội sống sót mong manh, chỉ cần đợi cho chướng khí tan đi, mặt trời chiếu rọi, chưa biết chừng vẫn có thể thoát khỏi hoàn cảnh khốn đốn này.

Nhìn bàn tay lớn trước mặt, cô chợt do dự trong khoảnh khắc.

Nhưng Lục Đông Thâm vô cùng kiên nhẫn, mãi vẫn không rút tay về, anh đang đợi cô nắm tay mình. Ngón tay anh mảnh dẻ, rất đẹp. Đây có lẽ là người có bàn tay đẹp nhất trong số những người đàn ông cô từng gặp, các khớp xương rõ ràng tách biệt, đường vân tay in đậm, khắc sâu, đủ để thấy đây là một người theo phong cách cứng rắn, uy quyền.

Tưởng Ly đưa tay ra, nhưng khi ngón tay sắp sửa chạm vào lòng bàn tay anh, cô vô cớ nhớ tới Đàm Diệu Minh, bèn thay đổi suy nghĩ, chuyển sang đập tay vào lòng bàn tay anh rốt rút về ngay. Cô phóng khoáng ngẩng đầu lên: “Đi thôi!”.

Tử nhung hương xuất phát từ trầm hương, là một trong số các loại hương tan nhanh, tính chất vô cùng mỏng manh. Sở dĩ được gọi là tử nhung hương là vì loài thực vật này hoàn toàn mang một màu tím thuần, lấy ngoại hình để đặt tên. Còn hình dáng của loài cây mang đàm bát hương

gần giống một cây hoa quế loại nhỏ, lá lại có màu đỏ rực, thoạt nhìn trông rất giống lá phong mùa thu.

Hai loại thực vật này đều rất hiếm gặp, thế nên người biết phân biệt chúng vốn không nhiều.

Tưởng Ly phổ cập suốt dọc đường, Lục Đông Thâm cũng lắng nghe rất tỉ mỉ, đồng thời giúp cô tìm đường đi.

Con đường nhỏ càng sâu thì mùi hương càng nồng.

Không nhìn thấy có dã thú nguy hiểm nào, chắc vì trời cũng đã sáng. Nếu lúc này là đêm tối, không nhìn thấy mặt người thì chắc chắn họ sẽ trở thành mồi ngon cho chúng.

Vì dọc đường có rất nhiều xác động vật nhỏ, trên hài cốt vẫn còn nguyên vết cào cấu, cắn xé của dã thú gây ra.

Cứ như vậy, họ đi ra ngoài thêm vài dặm.

Trước mắt là một khoảng rộng rãi, sáng sủa.

Tuy rằng vẫn có linh sam nhưng đã xen kẽ những cây gỗ cao khác. Xa xa lại có thể nhìn thấy được dáng núi, điều này đủ để chứng tỏ phán đoán ban nãy của Tưởng Ly hoàn toàn chính xác. Thứ mê hoặc họ chính là Quỷ bát tự, khiến họ mơ hồ không nhìn ra được đường về.

Giữa bóng cây trùng trùng điệp điệp chợt có bóng nhà.

Một mái nhà dựng bằng cỏ gianh, không vườn, chỉ cô độc, lẻ loi đứng đó. Nó không lớn, giống như được khảm vào lớp cây cỏ xanh rì. Phía Nam của căn nhà còn có một đám thực vật màu đỏ au, nhìn từ xa trông giống như một dòng sông máu.

Sương đã mỏng hơn một chút.

Hai người lại gần căn nhà nhỏ đó. Tưởng Ly đứng trước cửa tỉ mỉ quan sát. Lục Đông Thâm thấy trước cửa nhà không có cỏ dại, suy nghĩ giây lát: "Đáng lý ra ở những nơi thế này không nên có người ở".

Chẳng ai lại vào nơi rừng sâu núi Kỳ Thần để ở, cho dù thật sự có người muốn ở ẩn thì cũng sẽ chẳng chọn nơi này. Thật ra Tưởng Ly cũng suy nghĩ như vậy, nhưng cũng hiểu thật ra Lục Đông Thâm nói câu ấy mới chỉ nói một nửa.

Cô không nói không rằng lập tức đẩy cửa vào.

Kết cấu của căn nhà hoàn toàn đập vào mắt.

Một chiếc giường đá, bên trên có trải cỏ, một chiếc bếp lò tròn nằm ngay chính giữa nhà. Trong bếp không có lửa, nhưng có tro muội. Lục Đông Thâm tiến lên, thử vân vê muội tro, lại thấy bên trong có lác đác vài nhánh cây khô chưa cháy hết. Góc phía Bắc của căn nhà có chiếc bàn đá, dưới bàn là chiếc ghế đá hình tròn đứng trơ trọi.

Một ô cửa sổ nhỏ, không lớn, được mở ra từ vách tường.

Có chút ánh sáng mỏng manh hắt vào, rơi xuống tấm da hổ được mở rộng, đóng đinh trên bức tường đối diện. Lục Đông Thâm nhìn tấm da hổ đó, thấy nó cũng đã có một độ tuổi nhất định rồi, màu lông đã rất khô và nhạt nhòa. Ở miệng hổ còn có một vết rách dài khoảng mười mấy phân, trên vết rách đó còn dính chút máu.

"Trông giống như nơi dừng chân của thợ săn." Tưởng Ly nói một câu.

Kiểu nhà nhỏ này trước kia rất hay gặp.

Khi kinh tế còn chưa phát triển như bây giờ, rất nhiều người dân ở các thôn bản hầu như đều dựa núi mà ăn, một trong những công việc hằng ngày quan trọng của họ chính là săn bắn. Nhưng theo sự phát triển của xã hội, chính sách của nhà nước cũng hạn chế săn bắn, việc này gần như không còn tồn tại nữa. Cho dù có thì cũng phải là những vùng rừng núi cực kỳ lạc hậu, kiểu thành phố trọng điểm như Thương Lăng là không thể nào có.

Quan trọng hơn cả là, ai lại to gan dám săn bắn ngay trên núi Kỳ Thần chứ?

~Hết chương 55~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 56: Người Kỳ Quái Bên Ngoài Căn Nhà

Nhớ lại cảnh ban nãy cô mềm yếu nép vào lòng anh, anh bỗng muốn được làm người đàn ông mà cô gọi.

Ánh mắt Lục Đông Thâm không tập trung vào tấm da hổ đó, anh đưa tay chạm lên đống xương khô bên cạnh da hổ. Chỗ xương đó đã được xử lý qua, chỉ bẻ một đoạn khảm vào trong bức tường đất, một đầu đỡ lấy cái miệng hổ đã bị rách. Anh im lặng một lúc rồi nói: "Mảnh xương này, nếu là xương người thì chỗ này rất nguy hiểm, không nên ở lại lâu".

Dứt lời, anh bỗng thấy Tưởng Ly đứng trước chiếc bàn đá, chẳng biết ngón tay đang vân vê thứ gì. Anh tiến lên, bấy giờ mới nhìn thấy trên bàn có một chiếc lò đá đơn sơ, kiểu dáng rất nhỏ, giống như một chiếc lư hương vậy. Trong lò có vật dẫn cháy, là những vụn gỗ mảnh, trên mảnh gỗ còn dính dầu mỡ.

"Đây chính là mùi hương ban nãy chúng ta ngửi thấy." Lục Đông Thâm đưa ngón tay dài ra. Trong lò khá ấm, anh nhíu mày: "Có người chỉ vừa mới rời đi thôi".

"Không biết đối phương liệu có thể là ai, cũng không biết có phải là hạng hung ác hay không, nhưng chí ít thì người ta đã cứu chúng ta một mạng, dù cố tình hay vô ý."

Tưởng Ly vân vê một ít vụn gỗ trong lò trên tay, rồi giơ ra cho Lục Đông Thâm xem: "Đây chính là tử nhung hương mà ban nãy tôi nói, thứ

dính dầu ở bên trên chính là đàm bát hương. Đàm bát hương là một loại thực vật thích hợp điều hòa các loại mùi hương nhất, lấy quả để ép ra dầu có thể khiến tử nhung hương càng thuần khiết hơn".

Lục Đông Thâm không cần tiến sát lên cũng có thể ngửi thấy mùi hương trầm miên man trong lò, nhưng có điều anh không hiểu: "Ban nãy chúng ta cách nơi này một quãng đường cơ mà?".

Tưởng Ly hiểu ý của anh, bèn giải thích: "Tử nhung hương là một loại hương gỗ rất đặc biệt. Cách xa một quãng cũng có thể ngửi thấy mùi hương tỏa ra từ những cây gỗ. Nó là một loại hương có chất lượng tốt nhất trong số các trầm hương. Nếu dùng để đốt thì cách xa vài dặm cũng có thể ngửi thấy mùi của nó. Cộng thêm việc có đàm bát hương điều hòa, sẽ khiến mùi hương của nó càng dài lâu hơn".

Cô đi tới trước cửa sổ, chỉ tay ra ngoài: "Anh xem, cây đó chính là tử nhung hương, những cụm gỗ nhỏ sống dựa bên cạnh nó chính là đàm bát hương. Nơi này đúng là giấu báu vật, thật là hời cho chủ nhân ở đây".

Lục Đông Thâm đứng yên bên cạnh cô. Bởi vì cửa sổ rất nhỏ thế nên hai người đứng dựa vào nhau rất gần, gần đến mức Lục Đông Thâm có thể ngửi thấy mùi hương thoang thoảng trên người cô. Nghĩ kể cũng kỳ lạ, sau nhà mùi nồng nhất phải kể đến tử nhung hương, nhưng thứ ngập đầy trong lồng ngực anh lại chỉ có mùi hương của cô.

Theo hướng tay cô chỉ, anh chỉ đảo mắt một vòng, sau đó quay đầu, tầm mắt rơi xuống khuôn mặt cô.

Trông cô rất vui vẻ, nhất là khi được nói về sự tương sinh tương khắc của mùi hương. Tuy rằng anh không hiểu lắm, nhưng nghe cũng thấy vui tai. Có tia sáng nào hắt lên cánh mũi cô, vô cùng dịu dàng, càng làm tôn

lên xương mày đẹp không còn gì diễn tả của cô. Có điều khóe miệng cô dính vết bẩn, chắc vì ban nãy xuyên qua bụi cây rậm.

Anh bất giác giơ tay lên.

Nhưng đúng lúc này Tưởng Ly cũng quay lại. Có lẽ không ngờ rằng nãy giờ anh vẫn luôn nhìn mình. Cô hơi ngây ra một chút. Thấy anh giơ tay lên, cô hỏi lại theo phản xạ: "Anh làm gì đấy?".

Lục Đông Thâm vốn dĩ định lau chút bẩn trên khóe môi của cô đi, chỉ là đã bị động tác quay lại bất ngờ của cô ngăn cản. Nhưng vì trong lòng anh muốn như vậy nên lại tiếp tục làm.

Ngón tay gầy nhẹ nhàng vuốt lên môi cô. Anh chỉ cảm thấy nơi đầu ngón tay thật mềm mại, nhất thời bỗng không nỡ rời đi.

Tưởng Ly cảm thấy việc anh bỗng dưng nhìn mình đã rất kỳ lạ rồi, lại còn làm động tác này nữa, nhất thời lại càng đứng đờ ra, không kịp có bất kỳ động thái gì, chỉ còn biết chớp mắt liên tục. Ngón tay anh cứ dừng lại trên khóe môi cô không chịu di chuyển.

Nhưng, lát sau anh đã nhanh chóng lấy ngón tay khẽ cọ, rồi cười: "Bẩn rồi".

"Cảm ơn anh." Cảm ơn xong, Tưởng Ly mới phát giác ra trái tim mình đang đập rất nhanh.

Lục Đông Thâm nhìn thấy gò má cô hơi ửng hồng lên, làm cho làn da đã trắng lại càng thêm sáng, một sự ấm áp chợt dâng lên trong lòng, đâu đó còn có chút ngọt ngào. Đây là một loại cảm giác anh không chạm tay tới được, nhưng lại muốn lún sâu vào đó.

Chỉ có điều…

Ánh mắt anh hơi tối đi một chút.

Cho tới tận bây giờ, hông anh vẫn còn sự ấm áp mà cánh tay cô để lại. Nhớ lại cảnh ban nãy cô mềm yếu nép vào lòng anh, anh bỗng muốn được làm người đàn ông mà cô gọi.

"Quỷ bát tử, khoảng lá xanh ngắt kia chính là Quỷ bát tử." Tưởng Ly biết anh vẫn đang mải miết nhìn mình, cứ cảm thấy không tự nhiên, lập tức tìm một thứ mới để đổi chủ đề: "Chính là thứ này, vô cùng độc. À, tôi hiểu rồi! Ban nãy trong rừng nhiều khí ẩm. Quỷ bát tử đã thẩm thấu qua khí ẩm cùng với tử nhung được đốt bay thẳng tới, mới khiến chúng ta sinh ra ảo giác. Nhưng vì mùi hương hòa trộn của tử nhung và đàm bát lại có thể khắc chế được Quỷ bát tử, thế nên chúng ta lại bình an vô sự. Anh bảo là do chúng ta phúc lớn mạng lớn hay phải cảm ơn người trong căn nhà này thích đốt hương thơm?".

Lục Đông Thâm hiểu cô đang xấu hổ, nhưng trong lòng lại cứ nảy sinh suy nghĩ trêu chọc. Anh giơ tay lên vuốt tóc cô, mỉm cười: "Ông trời chỉ chiếu cố cho những người luôn có sự chuẩn bị. Cô có một kiến thứ rất rộng về mùi hương, chỉ có điều…".

"Chỉ có điều sao?" Tưởng Ly nghiêng đầu nhìn anh, nhưng chẳng thể né tránh được bàn tay lớn của anh đang che trên đỉnh đầu: "Đã khen thì anh cứ khen thẳng thắn vào, đừng có đổi ý chứ".

Bờ môi mỏng của Lục Đông Thâm hơi rướn lên, ánh mắt dịu dàng: "Có điều đôi khi da mặt hơi mỏng một chút".

Anh những tưởng nghe xong cô sẽ lại xấu hổ như một cô gái nhỏ, ai ngờ cô lại đưa tay lên sờ mặt mình rồi cười hờ hờ đắc ý: "Phải rồi, tôi là một cô gái xinh đẹp quyến rũ mà".

Lục Đông Thâm đang định cười thì cô chỉ ngón tay thanh mảnh của mình vào anh, ngang bướng nói: “Không được cười, chọc vào tôi là tôi sẽ không cho anh quả ngọt để ăn đâu!”.

Lục Đông Thâm lại theo đà kéo ngón tay cô xuống, đồng thời nắm chặt cả bàn tay, nụ cười đong đầy nơi khóe mắt: “Thói quen chỉ tay vào người khác này không hay, phải sửa đi”.

Lòng bàn tay người đàn ông ấm nóng làm máu trong người cô cũng cuộn trào. Khi anh cười ôn hòa như thế này luôn khiến người khác bất giác muốn tới gần, rất dễ quên mất rằng thực chất anh là con sói nguy hiểm nhất trên thương trường. Tất cả những sắc bén và bất chấp thủ đoạn đều bị giấu kín đằng sau nụ cười nhẹ nhàng đó, sâu xa, dìm chết người ta không đền mạng.

Cô đang định lên tiếng cãi lại thì bỗng thấy Lục Đông Thâm nhíu mày, trong lòng chợt tái lạnh. Biểu cảm của anh thay đổi trong khoảnh khắc, nụ cười trong ánh mắt hoàn toàn tan biến, khiến người ta cảm thấy lạnh ngắt dọc sống lưng.

“Bên ngoài có người.” Anh hạ thấp giọng.

Tưởng Ly lập tức nhìn ra phía cửa.

Cửa căn nhà nhỏ có hai cánh. Sau khi họ đẩy cửa đi vào cũng đã tiện tay đóng lại, chỉ còn một khe hở nhỏ, để lọt ánh sáng bên ngoài vào, không thể nhìn được tình hình cụ thể.

Tưởng Ly không nghe thấy bất kỳ âm thanh khác lạ nào, nhưng thấy Lục Đông Thâm cảnh giác như vậy, cô cũng không dám hành động tùy tiện. Cánh tay dài của Lục Đông Thâm kéo tuột cô ra sau lưng, hai người trốn vào một góc khuất sáng.

Thật ra căn nhà nhỏ này làm gì có chỗ chốn, chỉ có điều ban nãy hai người họ đứng trước cửa sổ quá dễ lộ, đi ra bên cạnh cửa cũng không thực tế, vì nếu có ai vòng sang bên cạnh cửa sổ cũng có thể nhìn thấy họ rõ mồn một.

Ngoài cửa quả nhiên có tiếng bước chân.

Nhưng không bình thường.

Tiếng bước chân đó giống như đang kéo lê trên đất vậy, ma sát từng chút từng chút, vòng qua vòng lại trước cửa ra vào, thi thoảng còn che luôn cả khe hở nhỏ xíu kia.

Tưởng Ly thì thầm hỏi Lục Đông Thâm: "Có phải chủ nhân của căn nhà này quay về rồi không?".

"Có thể lắm." Anh kéo đầu cô vào lòng, nói nhỏ: "Nhưng đứng mãi ngoài kia không vào thật đáng ngờ".

Tưởng Ly trầm mặc, lẽ nào đối phương cũng đã phát hiện ra trong nhà có người? Nếu như vậy thì hai bên giải thích qua lại là xong. Nhưng mà… cô bất ngờ nhớ lại mảnh xương ban nãy Lục Đông Thâm sờ lên. Cô quay đầu lại nhìn, bên cạnh miệng con hổ đích thực có một mảnh xương trắng ghê rợn. Thật sự là xương người sao?

Sống lưng chợt lạnh toát, ngay sau đó, cô rút con dao Phần Lan ra…

~Hết chương 56~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 57: Mầm Tương Tư Của Ngươi Còn Thiếu Chút Thú Vị

Nếu may mắn được sống, sẽ mãi đợi người về. Nếu bất hạnh phải chết, mang theo nỗi tương tư.

Động tác của Tưởng Ly là vô thức, Lục Đông Thâm nhìn rất rõ ràng.

Nếu đổi lại là cô gái khác, có thể chuyện đầu tiên nghĩ đến là sợ hãi chứ không phải là rút dao. Mà chưa kể phụ nữ, dù là đại đa số đàn ông thì phản ứng đầu tiên cũng là phòng bị chứ không phải là tấn công.

Con người luôn có dã tâm, cũng chính vì dã tâm ấy, loài người mới là loài sinh vật đứng đầu trong chuỗi thức ăn, dã tâm này chính là sức tấn công nguy hiểm nhất. Nhưng bản tính bẩm sinh ấy cũng sẽ theo sự tiến hóa của văn minh nhân loại và sự trưởng thành của trải nghiệm cuộc đời mà đổi khác. Con người sự thu bớt lại dã tâm nguyên thủy ban đầu của mình, dùng sự văn minh và cao quý để che giấu đi bản chất.

Ở nơi thương trường không khác gì chiến trường kia, dã tâm là sự tồn tại không thể thiếu sót, nhưng người ta cũng hay che giấu bản tính nguy hiểm này đằng sau những nụ cười mỉm hay những câu chuyện nhẹ nhàng.

Dã tâm của Tưởng Ly là rất trực tiếp, là loại dã tâm không chịu sự ảnh hưởng của cuộc sống hằng ngày. Nhưng cô lại không phải hạng quê mùa vô học. Cô có học thức. Tuy hiện giờ anh không thể thăm dò được quá khứ của cô nhưng kiến thức của một người là thứ không thể che giấu. Cô không

những giỏi, hơn nữa trình độ học thức còn phải rất cao, thế nên dã tâm đã trở thành sự can đảm.

Có sự tàn nhẫn của can đảm, trong xã hội văn mình sẽ trở nên ẩn nhẫn một cách gián tiếp. Còn sự tàn nhẫn của Tưởng Ly lại bộc phát rất trực tiếp, giống như lúc liều mạng tìm một cơ hội sống còn giữa bầy sói, lại ví dụ như giây phút chém thẳng vào con quái thú, hay như lúc này, rút thẳng dao ra vào lúc có thể sẽ đối mặt với nguy hiểm… Nếu không phải người đã từng trải qua tình huống sinh tử ngàn cân treo sợi tóc, cô sẽ không nhẫn tâm đến mức thẳng thắn và bất chấp như thế.

Càng như vậy, Lục Đông Thâm lại càng tò mò và hứng thú với quá khứ của cô.

Anh không ngăn cô lại.

Ở những nơi như thế này, nguy hiểm bốn bề, mà một người bỗng dưng xuất hiện có lẽ còn hiểm ác hơn dã thú.

Người bên cửa cứ lần lữa không vào.

Bên phiên cửa có tiếng động, âm thanh mảnh và thanh, giống như người ấy đang dùng móng tay cọ lên tấm cửa. Nhưng tiếng động ấy chỉ duy trì chưa đầy vài giây đã ngừng lại.

Một sự yên lặng vô cớ.

Tưởng Ly nhìn cánh cửa chằm chằm, bỗng nhiên cảm thấy sự im ắng này thật đáng sợ, giống như người kia cứ đứng đực bên cửa không chịu nhúc nhích vậy và đang theo dõi họ từ bên ngoài.

Với tính khí của cô, cô sẽ không nhẫn nại được quá lâu. Khi hai bên đều cầm cự, cô có thói quen làm người chủ động tấn công.

Nhưng cô đang định giơ chân song phi lên cánh cửa thì chợt nghe thấy trong không khí vọng vào một tiếng thở dài. Tiếng thở dài ấy miên man như mang theo một nỗi hận sâu kín, hóa ra là giọng của một cô gái.

Tưởng Ly nghe xong, động tác nắm con dao lại càng hằm hè hơn.

Lục Đông Thâm nhìn thấy cử chỉ của cô, cười khẽ: "Nếu ngoài kia là con gái thì chẳng có gì phải sợ cả".

Tưởng Ly nghe xong ngước mắt nhìn anh, cười với thái độ lập lờ: "Mới đó mà anh Lục đây đã động lòng trắc ẩn rồi à? Anh xem, người ta chỉ mới thở dài một tiếng anh đã buông bỏ mọi phòng bị rồi, lại còn nói con gái không đáng sợ nữa".

Lục Đông Thâm dở khóc dở cười vì suy nghĩ tréo ngoe của cô.

"Trước đó đến quái thú còn có thể bắt gặp thì còn chuyện gì không thể xảy ra được? Anh tưởng ngoài kia là một cô gái thật hả, chưa biết chừng chính là yêu quái biến thành trong truyền thuyết đấy. XemLiêu traibao giờ chưa hả?" Tưởng Ly nói giận dữ như mang theo thuốc nổ: "Anh đồng cảm với cô ta, cẩn thận lát nữa cô ta sẽ hút hết tinh khí của anh rồi róc xương của anh nuốt chửng vô bụng đó, biết không, bộ xương trên tường chưa biết chừng chính là quả ác của tội háo sắc đó!".

Lục Đông Thâm nhìn khuôn mặt giận dữ đến đỏ bừng của cô có phần hứng thú, rồi khẽ hỏi: "Tiêu chuẩn hại đàn ông của phụ nữ là trước tiên phải hút hết tinh khí hả?".

Tưởng Ly bị anh hỏi bất ngờ, ngây người ra giây lát, sau đó hiểu rồi vành tai chợt nóng bừng lên. Cô đang định phản bác thì nghe thấy một âm thanh trầm trầm:

“Bước vào cửa tương tư, mới biết tương tư khổ, tương tư mãi, tương tư hoài, tương tư khôn xiết vẫn hoài tương tư…”

Tưởng Ly im bặt.

Giọng nói đó như quấn bện vào trong không khí, vừa biến hóa kỳ ảo, vừa phiêu diêu xa xôi, lại xen lẫn những tiếng thở dài thườn thượt, giống như một nỗi sầu nói mãi chẳng có điểm dừng.

Đó là bài thơ “Thu phong từ” của nhà thơ Lý Bạch.

Thơ ca của Lý Bạch phần nhiều là phóng khoáng, rộng mở, theo phong cách khai thừa chuyển hợp. Duy chỉ bài “Thu phong từ” này là chỉ có vài câu mà như rút cạn tâm tư tận đáy lòng. Có người nói Lý Bạch nhớ nhung bạn hiền, lại có người nói ông đang tương tư theo đuổi mỹ nhân.

Bây giờ nghe được, bỗng thấy ngoài tương tư còn có nhiều sự ai oán.

Thanh âm lúc xa lúc gần, giống như đang bay bất định ngoài cửa, nhưng lại giống như đã đậu bên bậu cửa sổ. Nỗi bi thương ấy khiến Tưởng Ly đồng cảm. Bên cửa hình như không còn ai nữa. Cô cẩn thận di chuyển tới trước cửa sổ, ngoài kia chỉ có một khoảng Quỷ bát tử đỏ rực đang đung đưa.

Giống như có sương mù.

Trong sương khói, lại có bóng ai lúc ẩn lúc hiện.

Tưởng Ly nhìn kỹ lại, bóng người mờ ảo đó bỗng hóa thành một người cụ thể trước mắt. Khuôn mặt ấy tuấn tú vô cùng, người đó giơ tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô và nói: “Sinh ra nào biết tương tư, đâu hay mới biết đã chịu giày vò…”.

Khuôn mặt của anh gần ngay trước mắt, như đang cười nhưng trong đôi mắt lại đong đầy xót xa. Cô ngẩng đầu lên nhìn, đôi môi đỏ mấp máy, giọng nói lại như mắc nghẹn trong cổ họng không sao bật ra được.

Trong hô hấp ngập đầy hơi thở của anh, thân thiết đến mức cô muốn khóc. Anh nhẹ nhàng nói: "Hãy ở lại đây với anh, đừng đi…".

Cô không muốn đi.

Có trời biết những tháng ngày có anh ở bên, cô mới sống ra hồn người. Bao năm qua, cô sống không thể sống, chết không dám chết, chẳng khác gì một hồn ma. Cô có rất nhiều điều muốn nói với anh, có rất nhiều chuyện muốn hỏi anh rõ ràng.

"Tưởng Ly!"

Bất thình linh, bên tai vang lên tiếng quát của Lục Đông Thâm.

Giống như một cú đánh làm Tưởng Ly bừng tỉnh.

Sương mù trước mắt càng dày đặc hơn, tôn lên khuôn mặt người đàn ông ấy càng thêm rõ ràng. Tưởng Ly nhìn chằm chằm khuôn mặt đó, rồi cười khẩy, giơ con dao Phần Lan lên bất ngờ rạch vào lòng bàn tay. Trong lòng bàn tay trái có thêm một vết thương, máu từ đó chảy ra.

"Nếu may mắn được sống, sẽ mãi đợi người về. Nếu bất hạnh phải chết, mang theo nỗi tương tư. Chỉ tiếc rằng, mầm tương tư của ngươi thiếu chút thú vị. Muốn bắt ta chết ư, đạo hạnh của người còn hơi thấp một chút! Hôm nay tiểu gia để lại cho ngươi một dấu tay bằng máu, khi nào tiểu gia có thời gian sẽ lại tới xử lý đồ yêu nghiệt nhà ngươi!"

Dứt lời, cô giơ lòng bàn tay đang chảy máu lên, ấn mạnh vào tường, năm ngón tay rõ ràng dứt khoát. Sau cái ấn ấy, vết thương càng nhói đau,

vô cùng nhức nhối, nhưng lại khiến cô có thêm tinh thần, lấy lại đầy đủ sự tỉnh táo. Cô nói với Lục Đông Thâm: “Chúng ta hãy đi men theo mùi hương úm bát, sống chết có số, phú quý tại trời”.

Cây úm bát, ngoại hình giống hệt như loài cây song tử diệp, nhưng lùn hơn song tử diệp một chút, cành lá um tùm, gân lá có màu tím đen. Chúng không nhiều, đang mọc song song thành hàng với tử nhung và đàm bát ở sau nhà.

“Trước kia, cây úm bát chỉ tồn tại trong truyền thuyết. Có người nói loại cây này sinh trưởng tại nước Úm Bát, sau khi phơi khô sẽ có màu đen xám mang theo chút ánh đỏ, là một sản phẩm chất lượng. Khi đốt lên không quá thơm nồng nhưng khá dễ ngửi. Loại cây này sở dĩ được truyền kỳ hóa là bởi ở thời cổ đại, ai ai cũng coi úm bát là loại hương liệu dùng để xua đuổi ma quỷ, trừ tà. Trong lịch sử hương liệu có một đoạn ghi chép thế này: Ở Yên Đô có một căn nhà để không, trong nhà có ma quỷ trú ngụ, không ai dám vào ở. Có người ngẫu nhiên đi vào đó, đốt hương úm bát lên, ngay đêm hôm đó thì nghe thấy một giọng nói: Kẻ nào đang đốt loại hương này? Hại chúng ta bị đau đầu, chỗ này không thể ở được nữa! Từ đó về sau, căn nhà này không còn ma quỷ nữa.”

Tưởng Ly giật một nhánh úm bát lên, lần mò từng bước một. Lục Đông Thâm đi bên cạnh kéo giật cô lại hỏi: “Ban nãy ở trong căn nhà kia, cô đã nhìn thấy gì?”.

Tưởng Ly dừng bước, quay mặt đi, dừng lại ở hướng của căn nhà đã cách một quãng xa: “Anh nhìn đi”.

Ngay trước cửa sổ của căn nhà, giữa khoảng đỏ rực ấy, có một nữ tử áo trắng đứng đó. Mái tóc dài của cô ta che kín mặt, đang từ từ vẫy tay về phía họ…

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 58: Anh Ta Là Gì Của Cô?

Một người đàn ông có thể khiến cô phải cắt cổ tay tự sát, tôi rất tò mò

Chẳng khác gì gặp ma cả.

Hoặc có thể nói, những người có thể sống giữa một khu rừng đầy rẫy hiểm nguy này tám chín phần không phải là người. Nếu là người bình thường gặp cảnh này thì chắc chắn sẽ khẳng định là mình gặp ma, không phải nghi ngờ gì nữa. Nhưng trong suy nghĩ của Tưởng Ly, mọi hoang tưởng đều do tâm lý mà ra, sau khi đã trải qua quá nhiều sóng gió của cuộc đời, gặp phải những tình huống như thế này, cô cũng không cảm thấy có chuyện gì đáng bàn nữa.

Lục Đông Thâm nhìn theo hướng tay cô chỉ, hỏi: "Nhìn gì cơ?".

Tưởng Ly khoanh hai tay trước ngực: "Một cô gái, đứng ở trong bụi cây đậu tương tư kia".

Lục Đông Thâm nghe xong nhướng mày: "Ý của cô là, bên trong khoảng thực vật đỏ au đó người?".

"Phải." Tưởng Ly nói xong bèn cười hờ hờ: "Mà chắc là cũng chỉ có tôi mới có thể nhìn thấy. À đúng rồi, ban nãy người đó còn đọc thơ nữa, một bài thơ câu chữ mang nội dung tương tư, ai oán".

Lục Đông Thâm trầm tư suy nghĩ. Ban nãy anh chỉ nghe thấy một tiếng thở dài, nhưng cũng chính vì tiếng thở dài ấy mà anh bị cô chế giễu vô

cùng. “Trong này có huyền cơ gì sao?”

“Nước Nam sinh đậu đỏ, xuân về nở cành xinh, chàng ơi hái nhiều nhé, nhớ nhau tha thiết tình. Đậu đỏ mà Vương Duy nói trong bài thơ ‘Tương tư’ của mình chính là loài cây tương tư rụng lá thân cao kết ra hạt đỏ mà chúng ta thường thấy bây giờ. Hạt hoàn toàn là màu đỏ, gọi là đậu tương tư, hay còn gọi là đậu mai đỏ. Còn loại cây mà căn nhà kia trồng là dây leo tương tư tử (cam thảo dây), hạt kết ra tuy cũng có màu đỏ nhưng trầm và tối hơn màu của đậu mai đỏ. Quan trọng hơn là, nó là loài kịch độc, còn độc hơn cả thạch tín. Lại được trộn cùng với Quỷ bát tử, đủ hiểu độc tính sẽ thế nào. Quỷ bát tử khi gặp khí ẩm sẽ phát tán khí độc, thế nên cách đó vài dặm chúng ta đã bị độc của Quỷ bát tử ảnh hưởng, cũng may có tử nhung và đàm bát cứu chúng ta một mạng. Ban nãy sương mù lại dày đặc, chỉ có điều tử nhung và đàm bát không được đốt lên nên mùi hương của Quỷ bát tử không gặp trở ngại gì.” Tưởng Ly khụt khịt mũi nhìn Lục Đông Thâm: “Mùi của Quỷ bát tử cực nhạt, nhưng khứu giác của tôi thính hơn người thường, thế nên vẫn chịu tổn hại. Có lẽ bên ngoài căn nhà thật sự có một người con gái, nhưng chưa chắc đã giống như tướng mạo mà chúng ta vừa nhìn thấy. Nếu ban nãy anh không gọi tên của tôi, tôi nghĩ có thể tôi sẽ bị Quỷ bát tử dẫn dắt đi vào trong đám cây tương tư tử đó rồi gặm nhấm cái độc của nó mà chết”.

Nói tới đây, Tưởng Ly không đợi Lục Đông Thâm lên tiếng đã lập tức nói ngay: “Đừng có nói mấy câu như kiểu: Tôi lại cứu cô một mạng nữa. Bây giờ tôi dẫn được anh ra ngoài coi như đã trả nợ ơn cứu mạng ban nãy rồi.” Người đàn ông này trước giờ luôn tính toán chi ly, cô luôn phải dè chừng từng bước, chặn miệng anh lại rồi tính tiếp.

Lục Đông Thâm nghe xong không nhịn được cười: “Học được sự thông minh rồi đấy”.

Tưởng Ly phì cười: "Đấu trí với Thái tử gia danh nổi như cồn của Lục Môn luôn phải suy nghĩ chu toàn mới tránh được họa chết không toàn thây." Rồi cô lại chỉ vào đám cây úm bát: "Ban nãy tôi nói rằng loài cây úm bát đó được dùng để xua đuổi tà ma, bây giờ cũng được sử dụng để điều hòa mùi hương. Nhưng nó vẫn còn một tác dụng nữa mà người ta không biết. Ở vùng rừng núi, úm bát chính là một 'biển báo đường'. Vào lúc con đường của anh đang thông suốt, không gặp trở ngại gì, nhìn thấy úm bát tức là nhìn thấy khả năng chết, chứng tỏ nếu đi men theo hướng có úm bát thì sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng khi anh đang lạc đường, nhìn thấy loài thực vật này lại là nhìn thấy hy vọng, chứng tỏ trước mặt bình an vô sự. Bây giờ chúng ta đi xuyên qua um bát là sẽ tránh được sự bám riết của Quỷ bát tử, nhưng có tìm được ký hiệu tôi đã đánh dấu hay không còn phải dựa vào may mắn. Đi thôi nhân lúc sương mù còn chưa lên lại, nếu không chẳng biết còn gặp phải chuyện gì".

Xuyên qua những hàng cây úm bát, hoàn toàn rời xa khỏi phạm vi của căn nhà kia, thời gian đã chỉ về hướng một giờ chiều. Tính như vậy, họ cũng không dừng lại ở căn nhà kia quá lâu, nhưng chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó mà bất cẩn một chút là sẽ chết oan uổng.

Ánh nắng mặt trời vẫn chưa thể chiếu rọi khắp khu rừng.

Ngẩng đầu nhìn lên, trên những chạc cây vẫn cứ trắng nhợt như thế, bí bách tới phát điên.

Sau khi đã chắc chắn xung quanh không còn mùi Quỷ bát tử, Lục Đông Thâm mới kéo bàn tay của Tưởng Ly lại, kiểm tra: "Vết thương thế nào rồi?".

Ban nãy vì vội lên đường, cô chỉ xử lý qua qua. Lúc ở trong căn nhà, cảnh tượng cô dùng dao cứa tay mình quả thực đã khiến Lục Đông Thâm thảng thốt. Bây giờ nghĩ lại, lúc đó cô làm thế chẳng qua là muốn bản thân

mình tỉnh táo lại một chút. Nhưng qua tai họa nhuốm cả máu này cũng đủ để thấy sự tàn nhẫn dứt khoát của cô, đây đâu phải là sự gan dạ và quyến rũ mà một cô gái bình thường có thể có được?

Dọc đường, cô im lặng hơn rất nhiều, không đùa giỡn, cũng không tò mò chuyện của anh, còn về những việc và những người cô nhìn thấy trong căn nhà đó, cô tuyệt nhiên không nói.

Cô không nói nhưng anh ít nhiều cũng có thể đoán ra được.

Tưởng Ly cứ mãi đắm chìm trong thế giới của riêng mình cho tới khi bị Lục Đông Thâm giữ lại, cô mới ngây người giây lát, thấy anh nhìn chằm chằm lòng bàn tay mình, cô chợt hiểu ra: "À, không sao đâu, khả năng cầm máu của tôi rất giỏi. Lát nữa lại tìm cỏ gỗ nổi hoặc một vài loại cỏ tiêu viêm để đắp tạm lên được".

Dứt lời, cô định rút tay về nhưng Lục Đông Thâm giữ chặt cổ tay cô khiến cô không thể nhúc nhích được. Anh lẳng lặng lấy bình nước trong ba lô ra, mở nắp, rửa vết thương cho cô.

Dọc đường, họ toàn uống nước suối. Trước đó anh cũng dùng loại nước suối này để rửa vết thương trên bả vai cho cô. Đúng như người ta nói, nước trong lành là loại thuốc lành nhất, bây giờ vết thương trên bả vai cô đã không còn đau nhức, ngứa ngáy nữa.

Bây giờ Lục Đông Thâm xử lý vết thương cho cô đã vô cùng thuần thục, giống như một chuyện không thể tự nhiên hơn. Chỉ có điều trông sắc mặt anh không được dễ nhìn cho lắm, giống như đang… tức giận?

Tưởng Ly nghĩ nát óc cũng không hiểu mình đã đắc tội anh chỗ nào.

Vết thương không sâu, sau khi cầm máu xong chạm vào sẽ nhói đau và ngứa ngáy, nhưng được rửa bằng nước suối thì dễ chịu hơn nhiều. Động tác

của Lục Đông Thâm rất gọn gàng. Sau khi rửa sạch vết thương, anh lại giật một mảnh vải trắng ra để băng kín, phòng trường hợp nhiễm trùng. Cuối cùng, tầm mắt anh rơi xuống hình xăm trên cổ tay cô.

Đó là hình một con mắt, vừa hẹp dài vừa thần bí.

Bàn tay đang giữ cổ tay cô của anh chuyển hướng, ngón tay cái của anh nhẹ nhàng vuốt lên con mắt đó. Phần hơi gồ lên dưới ngón tay khiến động tác của anh chợt khựng lại. Khi quan sát kỹ, ánh mắt anh dường như hơi tối đi.

Tưởng Ly hoảng hốt, vội vàng giãy ra. Lần này, anh buông tay cô ra như ý nguyện, nhưng ánh mắt nhìn cô đã có chút thăm dò.

"À… tôi khát rồi." Giống như bí mật chôn sâu trong lòng bị bóc ra quá nửa vậy. Việc này khiến Tưởng Ly nhất thời bối rối, muốn nổi nóng lại không có chỗ để trút. Cuối cùng, cô đành đổi chủ đề.

Lục Đông Thâm không nói gì, anh đưa chiếc cốc trong tay mình cho cô. Cô đón lấy, sau khi vội vã uống quá nửa cốc mới bất ngờ phát hiện ra đây là cốc của anh, lại chợt cảm thấy xấu hổ, bèn trả lại cốc cho anh.

"Nếu thuận lợi, chúng ta sẽ ra khỏi đây nhanh thôi." Cô dựa vào gốc cây nghỉ ngơi, cố tìm chủ đề gì đó để nói.

Lục Đông Thâm lại chỉ "ừm" một tiếng, sau đó ngồi xuống bên cạnh cô, uống nốt chỗ nước còn lại trong cốc.

Tưởng Ly chăm chú nhìn yết hầu gợi cảm của anh, vành tai nóng rực lên. Anh có vẻ như vô tình, nhưng cô vừa uống bằng cốc của anh và giờ anh lại đặt môi vào đúng vị trí ấy…

Cảm giác này chẳng trách khiến người ta hoang mang.

Đang mải nghĩ thì cô bỗng nghe thấy Lục Đông Thâm trầm giọng lên tiếng: “Anh ta là ai?”.

Tưởng Ly sững người, nhìn thẳng vào mắt anh.

Ánh mắt anh rực sáng như một ngọn đuốc: “Tả Thời, anh ta là gì của cô?”.

Ánh nhìn của Tưởng Ly bỗng run rẩy.

Bao năm qua, cái tên này giống như một điều cấm kỵ cô vẫn luôn chôn sâu tận đáy tim mình. Cô không cho phép bất kỳ ai thăm dò, ngay cả chính bản thân cô cũng không dễ dàng mở ra. Vậy mà bây giờ đã bị Lục Đông Thâm lấy ra. Anh nhẹ nhàng như một làn gió, cô lẩy bẩy như đứng trước kẻ địch mạnh.

“Anh nói gì tôi không hiểu…” Tưởng Ly cười gượng gạo.

Nhưng Lục Đông Thâm lại nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Một người đàn ông có thể khiến cô phải cắt cổ tay tự sát, tôi rất tò mò”.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 59: Cũng Còn Hơn Dối Lòng Tác Thành Cho Người

Cho dù là bất chấp thủ đoạn, cũng còn hơn dối lòng mình, tác thành cho người…

Câu hỏi ấy giống nhau một lưỡi dao cứa qua tim, cứa đau đớn, khiến Tưởng Ly không có chút nào phòng bị. Cô vô thức dùng tay phải che đi vết hình xăm trên cổ tay trái. Nhưng ngay sau đó cô lại ý thức được rằng động tác này không ổn, như vậy sẽ chỉ càng lộ rõ chuyện quá khứ ra mà thôi.

Khi buông tay ra lần nữa thật ra đã muộn, từ ánh mắt như hiểu hết mọi điều của Lục Đông Thâm, không khó để nhận ra quá khứ kinh khủng của cô đã lô nhô xuất hiện như những mỏm đá sau khi thủy triều rút, mọi góc cạnh chân thực nhất đều đã hiển hiện trước mắt. Nhưng dù sao cô cũng là Tưởng Ly, cô hơi ngẩng đầu lên, hất cằm, có phần kiêu ngạo: “Tôi tưởng kiểu người như anh Lục có lẽ không có thời gian để tò mò chuyện của người khác đâu, người khác sống thế nào đâu liên quan gì tới anh, phải không?”.

Câu nói này tràn đầy ý thù địch, nhưng Lục Đông Thâm không tức giận, ngược lại hỏi cô với vẻ thản nhiên: “Ở trong lòng cô, tôi là loại người gì?”.

“Làm việc gì cũng chỉ xem trọng kết quả, không màng tới quá trình, thời gian là số một và vì lợi ích có thể không từ thủ đoạn.” Tưởng Ly nhận xét không hề khách khí.

Lục Đông Thâm mỉm cười: “Tôi còn tưởng sau vài ngày ở bên nhau, chí ít cô sẽ thay đổi cái nhìn về tôi chứ”.

“Tôi nhìn một người chỉ nhìn bản chất, dù bề ngoài trông có ôn hòa dịu dàng thì bản tính vẫn khó mà thay đổi được.” Có lẽ vì bị người ta dòm ngó bí mật của mình, Tưởng Ly càng thêm thẳng thắn.

Nghỉ ngơi cũng đã tạm đủ, nói xong câu ấy cô bèn đứng dậy, xoa xoa ngón tay, lòng bàn tay ban nãy được anh quấn chặt có phần ngứa ngáy.

Thật ra trong lòng cô cũng có chút nghịch ngợm. Người này kỳ thực không xấu như những gì cô nhận xét, dọc đường anh cũng coi như đã vượt bằng mọi chông gai, có mấy lần đã cứu cô thoát chết trong gang tấc. Nếu anh không vạch trần quá khứ của cô ra…

Nhưng nghĩ lại cô càng thêm phẫn nộ, Lục Đông Thâm có tư cách gì để hỏi thẳng như vậy chứ? Ngay cả Đàm Diệu Minh cũng biết rằng nỗi đau quá khứ của cô là việc cần phải né tránh, Lục Đông Thâm, anh có tư cách gì?

Lục Đông Thâm cố tình lờ đi biểu cảm phẫn nộ bất bình của cô, cười nói: “Xem ra cô vẫn chưa đủ hiểu về tôi đâu, chúng ta còn ngày rộng tháng dài”.

Một câu nói khiến da đầu Tưởng Ly căng ra, cô quay phắt lại nhìn anh chằm chằm.

Khóe miệng anh rướn lên, vẫn không nóng không lạnh: “Nhưng, cô nói đúng một điểm đấy”.

“Chuyện gì?”

“Con người tôi đích thực không có hứng thú gì với chuyện của người khác.” Nụ cười nhẹ nhàng đong đầy trong ánh mắt Lục Đông Thâm, giống như đựng cả dòng suối nguồn trong vắt suốt dọc đường tới đây. Nói đây anh ngừng lại, đổi giọng: “Nhưng đối với quá khứ của cô Tưởng đây, tôi lại vô cùng hứng thú”.

Bên cạnh Tưởng Ly rất hiếm xuất hiện kiểu đàn ông như Lục Đông Thâm, làm việc và ăn nói đều kín kẽ, không sai một từ, khả năng sinh tồn và khả năng tấn công đều cực mạnh. Vì thường ngày cô tính tình cứng rắn, cộng thêm thân phận của cô bày ra đó, thế nên đánh mắt đi khắp Thương Lăng, phàm những ai biết đến Tưởng Ly cô đều phải tôn trọng và kính nể. Cứ cho là Đàm Diệu Minh là dân anh chị ở đây, lại còn là một đối tượng không dễ chọc vào, nhưng anh ấy cũng không xấc xược như Lục Đông Thâm.

Cô rảo nhanh bước chân hơn một chút, miệng vẫn đáp lại: “Không phiền anh Lục nhớ nhung, Tưởng Ly tôi chẳng có quá khứ nào đáng tiền cả”.

“Có đáng tiền hay không, phải xem đó là ai.”

“Lục Đông Thâm…” Tưởng Ly quen miệng lại định chửi bậy, nhưng cuối cùng cô vẫn ép mình nuốt xuống. Cô nhìn Lục Đông Thâm chằm chằm, vô tình nhớ lại lời nói của anh khi ở bên cạnh cô hôm đó: Còn chửi bậy nữa, anh sẽ không tha cho cô.

Cô không biết anh nói không tha là như thế nào, chí ít thì những lời như vậy đối với cô chẳng được tính là uy hiếp. Bao năm qua, Tưởng Ly đâu có bị ít người uy hiếp, dù là lộ liễu hay ngấm ngầm, dù bằng ngôn ngữ hay hành động. Có kẻ chỉ nói miệng, nhưng cũng có những kẻ đã trực tiếp dùng dao. Có nguy hiểm hơn nữa Tưởng Ly cũng chưa biết sợ hãi là gì. Thế nên câu nói đó của Lục Đông Thâm chẳng bõ bèn gì.

Vậy mà không hiểu tại sao, nó lại giống như mọc thêm chân len lỏi vào đầu óc cô không chịu đi ra nữa, thậm chí còn như ươm mầm bén rễ trong đó, khiến cô buộc phải thường xuyên nhớ tới. Biết rõ anh sẽ chẳng thể vì một câu nói mà làm gì được cô, nhưng cô không sao mắng khỏi miệng được nữa. Cô đang e sợ sự uy nghiêm đằng sau vẻ ôn hòa của anh sao? Hình như vẫn không phải.

Thế là khi lên tiếng lần nữa, ngữ khí của cô đã thay đổi: "Anh Lục, so với việc tò mò chuyện riêng của tôi, chi bằng anh hãy để sức vào việc tìm đường đi, hình như chúng ta lại đi lòng vòng rồi đấy".

Lục Đông Thâm cũng không định trêu chọc cô thêm nữa. Anh cũng hiểu Tưởng Ly là một cô gái tính cách hoang dã, nếu thật sự chọc cô điên lên, chưa biết chừng cô rút cả dao ra với anh nữa. Tuy rằng anh chẳng sợ gì con dao của cô, có điều một người đẹp như cô, vẫn nên để cô ôn hòa nhã nhặn nói chuyện là hơn.

Họ lại tập trung trở về chuyện đường rừng.

Đúng như cô nói, sau khi đi một đoạn quả nhiên phát hiện họ vẫn đang lòng vòng, giống như tình trạng từng trải qua trước đó vậy. Có điều trước đó phóng tầm mắt nhìn qua là từng hàng linh sam, còn bây giờ trước mặt là các loại thực vật sinh trưởng, nhưng không hề có giá trị tham khảo nào.

Chỉ toàn là linh sam thì đã dễ nói, chí ít biết rõ linh sam không độc không hại, còn lúc này phía trước có thể là sống, có thể là chết. Sống là một khi phân biệt ra được vị trí sẽ có thể mở một con đường thoát mới, mà những loài thực vật này cũng coi như là vật tham chiếu có ích. Nhưng chết chính là chưa biết chừng trong này có những loài cây kịch độc, ẩn chứa nguy cơ lấy mạng sống của họ.

Ngày hôm nay nắng rất yếu, đáng lẽ đây phải là thời gian mặt trời gay gắt nhất nhưng ánh sáng trên đầu vẫn cứ nhợt nhạt, chẳng khác nào bị che chụp một lớp sương mù không thể tan đi. Không tìm được phương hướng, chướng khí lại lan tỏa bốn xung quanh như linh hồn vậy.

“Xem ra úm bát chỉ có thể dẫn chúng rời khỏi căn nhà kia, con đường còn lại phải xem may mắn của chúng ta rồi.” Tưởng Ly khẽ thở dài. Đúng như cô từng nói trước đó, xuyên qua đám úm bát, “sống chết có số, phú quý tại trời”.

Nhưng Lục Đông Thâm xưa nay không phải là một người thích đấu may mắn. Anh xung phong đi trước: “Đi tiếp”.

Đi thám hiểm luôn cần có một người làm lãnh đạo tinh thần, hoặc là quyết định phương hướng, hoặc là quyết định sống chết.

Trong cuộc đời thám hiểm trước kia, Tưởng Ly từng trải qua sự sống chết. Lúc đó, dù ý chí có kiên cường đến đâu thì cũng sẽ chao đảo trước sự đê hèn của nhân tính. Thế nên, có rất nhiều lúc Tưởng Ly thích đi một mình, vì cô không thích bị người khác an bài số phận, cũng vì cô không tin vào một người lãnh đạo có ý chí kiên định. Thế nên cô tình nguyện tự làm lãnh đạo tinh thần cho mình, cho dù thật sự đối mặt với cái chết, cũng là cô cam tâm tình nguyện lựa chọn.

Nhưng Lục Đông Thâm ở trước mặt lại khiến cô dần dần nghi ngờ phán đoán trước kia của mình. Trên người anh có một thứ kiên định gọi là nghị lực. Loại nghị lực này mạnh mẽ tới mức vượt trên cả người thường. Dù có gặp khó khăn hay hoàn cảnh tuyệt vọng, cô cũng không thấy anh có chút dấu hiệu nào của sự thỏa hiệp. Nó cũng giúp cô yên lòng hơn, giống như, anh chính là thủ lĩnh tinh thần của hai người họ vậy.

“Anh đã bao giờ từ bỏ chuyện gì chưa?” Cô đi bên cạnh anh và hỏi.

Thật ra trong lòng cô quá sáng tỏ. Nếu không tìm ra đường được thì khả năng họ thoát được khỏi ngọn núi này càng lúc càng nhỏ nhoi. Thậm chí cô còn không dám chắc, đây có thật sự là con đường dẫn ra ngoài núi Kỳ Thần không, một khi đâm sâu vào bụng núi thì thứ chờ đợi họ chỉ có cái chết.

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn cô.

Tưởng Ly hỏi xong câu này lại tự cảm thấy buồn cười, cô nói: "Với thân phận và địa vị hiện tại của anh, e là sẽ chỉ có cơ hội khiến người khác bỏ cuộc thôi".

Lục Đông Thâm không đáp lại, anh tiếp tục đi về phía trước. Xuyên qua đám chướng khí nặng nề, gạt bỏ những nhánh cây trước mắt, rất lâu sau anh mới nói: "Tôi đã từng thỏa hiệp".

Tưởng Ly sững người, sau đó quay đầu nhìn anh.

Lục Đông Thâm dừng bước, nhìn đám chướng khí trắng xóa vấn vít vào những cành cây trước mắt, trầm giọng đáp: "Nhưng kết quả của sự thỏa hiệp lại không được như ý, thậm chí là hại người hại cả mình, thế nên kể từ ngày đó, tôi đã hiểu ra một đạo lý: So với việc tạm thời nhân nhượng, chi bằng hãy dốc sức để tranh giành".

Nói tới đây, anh mới quay đầu nhìn cô, dằn mạnh từng từ từng chữ để bổ sung toàn bộ ý tứ của mình: "Cho dù là bất chấp thủ đoạn, cũng còn hơn dối lòng mình, tác thành cho người".

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 60: Thoát Khỏi Khốn Cùng

Cô có gánh hết được mọi hậu quả sau khi giết tôi không?

Trái tim Tưởng Ly chợt run lên.

Khi nói câu ấy, tuy gương mặt vẫn ôn hòa nhã nhặn, nhưng những tia sáng âm thầm lạnh trong đôi mắt lại khiến người ta không rét mà run. Đây không phải là ánh mắt mà một người bình thường có thể có được, đó chắc chắn phải là cái nhìn của một người đã trải đủ lòng người bạc bẽo và những tháng năm cuộc đời khi chìm khi nổi, vừa tự tin vừa toát lên tia tàn nhẫn.

"Thế nên…" Cô nhất thời cảm thấy mình khó thở, bất giác nhớ tới cuộc cạnh tranh lợi ích giữa anh và Đàm Diệu Minh: "Anh chắc chắn chưa đạt được mục đích là chưa từ bỏ phải không?".

Lục Đông Thâm cười, nhưng ánh mắt không hề ấm áp: "Không sai, chỉ cần là thứ tôi muốn, tôi phải có được".

Tưởng Ly cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, giống như có cục bông chẹn ngay lỗ mũi, cho dù dốc hết sức để thở hắt ra cũng vẫn cảm thấy không thông suốt. Hoặc có lẽ nên trách đám chướng khí ở ngay trước mặt đã ngăn cản hơi thở của cô. Vì cô không muốn thừa nhận rằng câu nói của Lục Đông Thâm đã mang tới cho cô cảm giác chấn động và uy hiếp lớn đến nhường nào.

Cô tin chắc anh không phải kẻ khoác lác, anh có khả năng để nói được làm được. Nhưng rất kỳ lạ, thật ra ngay từ lần đầu tiên gặp Lục Đông Thâm, cô đã biết anh có một dã tâm và sự nguy hiểm lớn đến thế nào. Người ta có câu: Nhìn người nhìn vào mắt, đôi mắt của một con người có thể tiết lộ tất cả mọi bí mật. Nhưng Tưởng Ly cảm thấy, thứ có thể hoàn toàn bán đứng một người chỉ có mùi hương trên cơ thể, cũng chính là mùi hương sẵn có của con người.

Đối với một người bình thường mà nói, đôi mắt đích thực có thể bán đứng tất cả, nhưng đối với một người đã lăn lộn chinh chiến thương trường nhiều năm như Lục Đông Thâm, một người có thể đứng trên đỉnh của thùng thuộc nhuộm nhân tính như anh, việc muốn che giấu tâm tư, lắng đọng cảm xúc của bản thân không quá khó. Gặp khó khăn anh cũng không rối rắm, cho dù chỉ góp vui lấy lệ thì việc lừa được người đối diện cũng dễ như trở bàn tay. Thế nên, nếu muốn thăm dò con người Lục Đông Thâm, chỉ nhìn vào đôi mắt thôi là chưa đủ.

Con người ăn uống để sinh tồn, thế nên thứ ảnh hưởng trực tiếp đến mùi hương cũng có liên quan đến thức ăn. Người nào quanh năm ăn thịt cá, lâu dần mùi dầu mỡ trên cơ thể sẽ rất nặng nề. Người nào chủ yếu ăn thanh đạm, thì cơ thể cũng sẽ có mùi nhẹ nhàng. Nhưng không ai tin rằng, mùi hương trên cơ thể của một người lại liên quan khá nhiều đến trải nghiệm cuộc đời và tâm lý của họ. Vì sao cùng là những người ăn thanh đạm, mà mùi trên cơ thể lại khác nhau? Đó là vì họ trải qua những cuộc đời, gặp gỡ những câu chuyện và những con người khác biệt.

Trải nghiệm của một người quyết định tâm lý của họ, những yếu tố tâm lý sẽ lặng lẽ chuyển hóa dần và ảnh hướng tới sinh lý, tiếp đó ảnh hưởng tới mùi hương của con người. Trên đời này, mỗi người có một thứ mùi khác nhau, giống như không có phiến lá nào giống hệt phiến lá nào vậy. Nếu nhìn xa hơn thì cũng chẳng có mùi nào giống mùi nào. Nó giống như

một tiêu chí để phân biệt các cá thể vậy, cho dù bạn có xịt nước hoa hay bị những mùi khác ngoài kia che lấp, nó vẫn cứ tồn tại, chỉ có điều sẽ thay đổi cùng độ tuổi trưởng thành của bạn chứ không thay đổi vì những thứ mùi khác ngoài thế giới.

Không phải cũng sở hữu một chiếc mũi thính nhạy như Tưởng Ly, đại đa số mọi người chỉ có thể thông qua mùi hương để phân biệt được đó là ai, nhưng Tưởng Ly có thể thông qua mùi hương để thăm dò được tâm lý và trải nghiệm của người đó, có thể là nguy hiểm, có thể là dã tâm, có thể là hung hăng, có thể là lương thiện.

Lục Đông Thâm, không phải người lương thiện.

Đây là mùi hương cô ngửi ngay thấy trên người anh từ khi mới gặp mặt.

Nhưng trải qua mấy ngày tiếp xúc, cô đã dần buông bỏ cảnh giác, cũng nhìn thấy được những thứ khác nữa trên người Lục Đông Thâm, hơn nữa còn bị chúng che mất trái tim. Phải đến tận giờ phút này cô mới cảnh giác. Anh có hòa nhã hơn nữa thì cũng vẫn là Lục Đông Thâm, vẫn là người đàn ông được mọi người trên thương trường gọi là "Chiến thần". Không phải khi ra ngoài thì anh khác trước, cũng không phải anh có một bộ mặt thứ hai, mà đây mới là bộ thật bản chất của anh. Người ta nói thương trường như chiến trường, nếu so sánh sự lừa lọc thâm hiểm, mưa bom bão đạn trên thương trường với núi rừng này thì cũng một chín một mười, thậm chí chỉ có hơn chứ không hề kém. Thế nên, việc anh thể hiện sự lạnh lùng tàn nhẫn tại nơi này há chẳng phải chính là con người thường thấy của anh nơi thương trường chìm nổi?

Hít sâu một hơi, Tưởng Ly muốn nói điều gì hoặc muốn phản bác điều gì nhưng đều bất lực. Cô muốn giành một phần đất về cho Đàm Diệu

Minh, nhưng người đàn ông trước mặt rõ ràng không phải là người sẽ chịu lùi bước.

Cô quay mặt về phía rừng, chướng khí vẫn nặng nề, hình như còn âm u hơn ban nãy một chút. Cuối cùng, cô cười bất lực: "Có lẽ giết anh ngay tại đây cũng là một sự lựa chọn không tồi".

Lục Đông Thâm mỉm cười: "Cô có giết được tôi không?".

Tưởng Ly nhìn anh chằm chằm, mím chặt môi lại.

"Hoặc nói một cách khác, cô có gánh hết được mọi hậu quả sau khi giết tôi không?" Lục Đông Thâm nói chậm rãi, nhưng chữ nào cũng rõ ràng.

Tưởng Ly trầm mặc không đáp.

Phải, giết anh thì dễ. Ở trong núi Kỳ Thần này, cô vớ đại một loại cỏ độc nào đó hoặc chế ra một loại hương tương khắc nào đó là có thể lẳng lặng giết chết anh. Nhưng giết anh rồi, hậu quả thì sao? Cô có thể giết một người bình thường trong núi rừng âm u, thậm chí lặng lẽ giết họ ngay giữa thành phố đông đúc. Duy chỉ có kiểu người đầy thân phận như Lục Đông Thâm là không thể giết nổi. Cô giết anh rồi, sẽ rất nhiều kẻ rục rịch ngóc đầu dậy, động vào quyền thế sau lưng anh. Nguy hiểm này cô gánh không nổi, Đàm Diệu Minh cũng vậy.

"Con người còn một kiểu chết nữa là chết không toàn mạng. Ở những nơi như thế này đến chính bản thân tôi còn không dám tự tin sẽ bình an trở về. Anh Lục cũng đừng tự tin như thế. Ví dụ như anh có bản lĩnh thoát được khỏi đàn sói một lần nữa không?" Tưởng Ly nhìn ra phía sau lưng anh.

Lục Đông Thâm nhìn theo hướng ánh mắt của cô, quay đầu lại, xa xa bèn thấy bóng những con thú hoang giữa rừng, tuy mơ hồ nhưng vẫn nhận

ra chúng là sói.

Con sói đó đứng im không nhúc nhích, nhìn họ chằm chằm qua lớp chướng khí âm u, giống như đang nhìn kỹ một con mồi.

“Ai nói cũng nói nếu sói quay đầu, không phải báo ân thì chỉ có thể là báo thù. Ân tình thì chúng ta không dám nhận rồi, suýt nữa chúng ta đã giết chết sói vương của chúng, thế nên chắc là trả thù đấy.” Tưởng Ly vừa phân tích, tay đã chuẩn bị rút con dao ở hông ra, chuẩn bị sẵn sàng cho một cuộc chiến: “Anh bảo có phải con sói vương kia nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy tức anh ách, bèn cử thủ hạ của nó xuống giám sát động tĩnh không. Tuy rằng anh từng ăn thịt sói nhưng sói vương vì cơn giận này cuối cùng vẫn quyết định liều chết một phen”.

Trong lúc cô nói, con sói phía đó đã đi về đây rồi, bước chân rất từ tốn, nhưng kiên định. Nó xuyên qua màn sương dày, để lộ một thân hình đồ sộ.

Lục Đông Thâm cũng đã lẳng lặng rút dao ra, nói: “Vậy thì tối nay tôi có thể cho cô nếm thử mùi vị của thịt sói”.

Tưởng Ly không nói thêm nữa. Chuyện sống chết ngay trước mắt, cô không rảnh để đùa cợt cùng anh. Chỉ những ai từng đấu tay đôi với sói mới thực sự thấu hiểu được cảm giác giày vò.

Nhưng điều khiến cô cảm thấy lạ lùng là chỉ có độc một con sói hướng về phía họ. Sói không bao giờ hành động đơn độc, rốt cuộc chúng đang mưu tính gì?

Đang mải nghĩ thì có một thứ gì nhỏ xíu đã lao ra khỏi đám sương, xông tới trước mặt họ. Tưởng Ly nhìn kỹ lại, và sững người, hóa ra chính là con sói con được Lục Đông Thâm thả đi.

Vừa có ý định buông lỏng cảnh giác thì họ thấy con sói trưởng thành kia đi ra, bước về phía con sói con, có ý bảo vệ. Tưởng Ly nắm chặt tay lại, giữ chắc con dao Phần Lan, nhìn thẳng vào mắt con sói.

Bỗng nhiên, con sói ấy ngẩng cao đầu, ngửa cổ tru lên trời một tiếng vang dội. Da đầu Tưởng Ly căng ra, những tưởng nó đang gọi đồng loại cùng tới. Ai ngờ, nó bỗng quay đầu bỏ đi, bước được vài bước lại dừng lại nhìn họ, tru thêm một tiếng nữa. Lần này không phải là gào rú, mà là gọi.

Tưởng Ly hơi ngơ ngẩn.

Con sói con kia lập tức lao tới, một lần nữa cắn lấy gấu quần cô, ra sức lôi cô về phía trước, khiến cô thương cảm vô cùng, thật chỉ muốn bế nó về nhà, huấn luyện thành một con chó.

Con sói trưởng thành kêu thêm tiếng cuối cùng, rồi tiến lên phía trước vài bước, tiếp tục quay đầu nhìn họ.

Lục Đông Thâm cắm con dao vào hông rồi nói: “Chúng ta được cứu rồi, chúng đang dẫn đường cho chúng ta đấy”.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 61: Phụ Nữ Cũng Phải Tranh Đấu Để Có Một Bầu Trời

Nơi đây xa hoa trụy lạc, múa hát vui đùa, tiếng oanh yến thầm thì bên tai, hương phấn son thoảng qua đầu mũi, đây mới thật sự là thứ lung lạc lòng người, nhất là những người đàn ông.

Khu vui chơi giải trí Thiên Hà nằm tại quận Xuyên Dương của thành phố Thương Lăng, khác hẳn với quận Quan Dương. Quận Quan Dương thuộc địa bàn thương nghiệp được khai phá sau này cũng là khu vực có tương lai phát triển thương mại sầm uất được chính quyền thành phố quan tâm hỗ trợ nhất. Quận Xuyên Dương thì đa phần tập trung nhiều người dân bản địa, là địa bàn đầu tiên có nền kinh tế đi lên tại Thương Lăng, về sau trải qua các điều kiện quy hoạch, tại đây xây dựng một khu công viên đất ẩm rộng lớn và rất nhiều vành đai xanh, mức độ sầm uất không hề suy giảm.

Hai quận nằm sát cạnh nhau, hình thành nên cục diện vừa gắn liền với nhau lại vừa cạnh tranh lẫn nhau. Điều thú vị nhất phải kể đến con đường lịch sử văn hóa Tô Hà nằm vắt ngang cả hai quận. Con đường Tô Hà xưa nay vẫn luôn là biểu tượng cho thành phố Thương Lăng. Thế nên ban đầu phần địa giới hành chính chia tách hai quận gây nên không ít tranh chấp. Cuối cùng phần phía Đông của con đường Tô Hà thuộc địa bàn quận Quan Dương, phần phía Tây nằm trong quận Xuyên Dương.

Khách sạn Skyline và trung tâm thương mại Skyline của Lục Đông Thâm tọa lạc trên con đường Tô Hà, quy mô rộng lớn phủ gần như hết cả quận Quan Dương. Còn khu vui chơi giải trí Thiên Hà là địa bàn của Đàm

Diệu Minh, cũng là tụ điểm vui chơi hàng đầu tại thành phố Thương Lăng. Có những club, quán rượu hạng sang chỉ dành cho các vị quan quyền, những gia đình dòng dõi quý tộc. Cũng có những quán karaoke, quán rượu, sàn game rộng lớn để dân thường tới giải trí mỗi ngày, và còn có cả những sòng bạc ngầm mà ai ai cũng nghe nói nhưng không phải người nào cũng được đặt chân vào.

Thế nên, khi Skyline đặt chân tới Thương Lăng, người trong thành phố đã trêu đùa rằng, tại Thương Lăng có một cuộc chiến tranh chữ "Thiên", ý chỉ Skyline (Thiên Tế) nằm tại quận Quan Dương và Thiên Hà nằm tại quận Xuyên Dương. Tuy rằng phạm vi kinh doanh có sự khác biệt, nhưng đều chiếm cứ một quy mô không hề nhỏ trong hai quận quan trọng của thành phố, không thể không khiến người dân suy nghĩ xa xôi.

Nhưng người ngoài chỉ thích trò vui, còn người trong cuộc mới thực sự chú ý tới cách thức. Dã tâm của Đàm Diệu Minh dĩ nhiên không cần phải nói. Tạm thời chưa nói tới những sản nghiệp anh giành được ở các tỉnh lân cận khác. Chỉ riêng ở Thương Lăng, ngoài việc có địa bàn hoạt động tại Xuyên Dương ra, các quận huyện khác anh cũng chen chân không ít phần đất. Mấy năm nay chưa ai giành giật được miếng thịt nào trong bát cơm của Đàm Diệu Minh, đây cũng là lý do vì sao anh có thể trở thành dân anh chị tại đất Thương Lăng. Nhưng Skyline bước tới với khí thế hùng dũng, giật được thầu của chính phủ trên con đường Tô Hà bằng một tốc độ không tưởng. Kể từ ngày đó, khách sạn Skyline "đạp đất đứng lên", theo ngay sau là trung tâm thương mại Skyline và các khu siêu thị lớn khác.

Bây giờ, mọi người cũng đều đã rõ dã tâm của Skyline. Con đường Tô Hà chỉ chiếm cứ được một góc nhỏ của quận Quan Dương, đây nào có phải mục đích của họ? Thứ mà tập đoàn Skyline cần chính là quy hoạch phát triển của cả con đường Tô Hà, rồi sau đó lấy nó làm trung tâm, phát triển tiếp ra bốn hướng xung quanh. Điều này có nghĩa là gì? Có nghĩa là tập

đoàn Lục Môn đằng sau lưng Skyline không những muốn nuốt trọn Quan Dương mà còn cả Xuyên Dương và nhiều quận nội thành khác.

Hành động này chính là đang xâm chiếm địa bàn của Đàm Diệu Minh.

Hai hổ giành nhau, một bên là Thái tử gia đang có tiền đồ rộng mở nhất Lục Môn, một bên là dân anh chị đã chiếm giữ Thương Lăng bao nhiêu năm. Hai người đàn ông một chín một mười, dĩ nhiên sẽ trở thành tâm điểm chú ý của mọi người.

…

Khi Thai Tử Tân tới Thiên Hà, sắc trời đã tối rồi. Khu này càng về đêm lại càng náo nhiệt, bây giờ vẫn còn khá yên ắng, đèn đường trên đầu vẫn còn chưa bật lên. Nghe tài xế nói, khi về đêm, đèn đường ở Thiên Hà còn rực sáng hơn cả trời sao, đẹp đến mức người ta khó mà quên được.

Nhưng Thai Tử Tân biết, thứ khiến người lưu luyến vấn vương nào có phải ánh đèn mười dặm? Nơi đây xa hoa trụy lạc, múa hát vui đùa, tiếng oanh yến thầm thì bên tai, hương phấn son thoảng qua đầu mũi, đây mới thật sự là thứ lung lạc lòng người, nhất là những người đàn ông.

Xe có chỗ đỗ cố định, bước vào Thiên Hà là sẽ tới với club Hoàng Thiên danh nổi như cồn. Đám vệ sỹ bên cạnh Thai Tử Tân bị chặn lại, lý do là vì Hoàng Thiên trước mắt đang sửa chữa, không tiện để cho nhiều người vào như vậy. Tần Dịch không vui. Thai Tử Tân ngược lại vẫn rất bình tĩnh, cố ý nói lớn tiếng: “Đàm gia đã biết kiểu gì tôi cũng tới, sao còn cố tình làm khó tôi vậy? Tất cả những người khác sẽ ở lại đây, Tần Dịch đi theo tôi là được rồi”.

Lý do Hoàng Thiên sửa sang vốn dĩ chỉ là một cái cớ, sau khi đặt chân vào club, Thai Tử Tân đã nhận ra điều này. Quy mô đập vào mắt và cách

thức trang trí đều đạt tới tầm quốc tế, làm gì có bóng dáng người nào sửa sang? Nghe nói những người tới đây bét nhất cũng phải rút ví một triệu*, mà đó cũng chỉ là cái giá để mua được tư cách đi vào thôi. Nếu xét về ăn chơi đập phá, một đêm không lên tới chục triệu thì sẽ chưa thể ra.

*1 triệu NDT ~ 3,5 tỷ VNĐ.

Tề Cương tiếp đón họ, nét mặt nghiêm nghị. Chiếc thang máy đi lên phòng VIP sẽ ngang qua đại sảnh. Bên trên chiếc bục chính giữa sân khấu có vài cô gái kiều diễm đang tập hát. Với vóc dáng thướt tha và một vòng eo vừa bằng vòng ôm ấy, đừng nói là đàn ông, đến cả phụ nữ nhìn thấy cũng muốn vuốt ve.

Tới trước cửa phòng VIP, Tần Dịch bị Tề Cương chặn lại, anh ta nói: "Đàm gia của chúng tôi không thích có mặt người ngoài".

Thai Tử Tân cũng không phải dạng hoa nuôi trong lồng kính, nếu đã dám tới đây thì dĩ nhiên nắm chắc khả năng đối đáp. Cô ra hiệu cho Tần Dịch ở lại, một mình đẩy cửa bước vào.

Có mùi thuốc lá, cực nhạt, khi đập vào mũi phần nhiều lại trở thành một mùi hương thanh nhã. Mùi hương này không tầm thường, khiến người ta liên tưởng tới loài hoa lan nở trong hang động, không hề giống thứ mùi thường thấy ở những nơi như thế này, ngược lại càng khiến Thai Tử Tân có cái nhìn khác về phong cách của Đàm Diệu Minh.

Căn phòng lấy màu đen café làm màu chủ đạo, diện tích khá rộng, một mặt tường là cả một mặt kính thủy tinh, chẳng biết dùng để làm gì, mặt kia bị che đi bởi lớp rèm cửa dày bằng nhung. Ánh sáng trong phòng rất dịu nhẹ. Đàm Diệu Minh ngồi ngay trên bộ sofa màu đen, trước mặt đặt một tách trà.

Anh đang rửa tách, bàn tay với những khớp xương rõ ràng trông lại càng mảnh dẻ, sạch sẽ khi được bộ chén tách và dòng nước trong vắt tôn lên. Trong khay trà có trà khô, là mấy loại trà khác biệt trộn lẫn vào nhau. Thai Tử Tân đoán rằng có lẽ Đàm Diệu Minh cũng có sở thích kết hợp trà của riêng mình.

Nghe thấy tiếng động, Đàm Diệu Minh không ngẩng đầu lên mà nói một câu: "Ngồi đi".

Thai Tử Tân thoải mái ngồi xuống, cách Đàm Diệu Minh một chiếc bàn. Khay trà đó được làm bằng đàn hương đen thượng hạng, vừa lại gần là tỏa ra mùi đàn hương, cực kỳ tỉ mỉ. Người đàn ông đối diện hôm nay ăn mặc khá đơn giản, chỉ có điều chiếc sơ mi trắng lại càng tôn lên khuôn mặt rắn rỏi khí khái vô cùng ấy. Anh xắn cổ tay áo lên tận khuỷu tay, để lộ ra bàn tay màu đồng với chút cơ bắp.

Cô thầm thở dài trong lòng, kiểu đàn ông này nếu cứ ngồi yên lặng, ai có thể ngờ được anh còn một mặt tàn độc nhẫn tâm? Cô hít sâu một hơi, kìm chế rồi đi thẳng vào chuyện chính: "Nghe nói Hoàng Thiên đang tu sửa, thế nên tôi đã tìm một món quà gặp mặt mang tới tặng cho Đàm gia. Tôi nghĩ Hoàng Thiên cũng sắp mở cửa trở lại rồi, vừa hay có thể sử dụng".

Dứt lời, cô bèn đặt hộp quà mang theo bên mình nãy giờ lên.

Bên này, Đàm Diệu Minh đã rửa tách trà xong, bên kia nước cũng đã sôi. Anh ngẩng đầu nhìn qua hộp quà trên bàn rồi khẽ cười: "Có thể khiến Thai cô nương mất công như vậy, chắc là cũng không phải món quà bình thường rồi".

Anh gọi cô một tiếng "Thai cô nương" chứ không phải Thai tổng, đủ để thấy anh không hề coi thân phận tổng giám đốc của cô ra gì. Hoặc có thể

nói rằng, trong mắt anh, phụ nữ chỉ là chút gia vị cho người đàn ông sau những lúc tranh giành lợi ích mỏi mệt muốn được nghỉ ngơi, chứ không phải người nên cùng đàn ông tranh đoạt giang sơn.

"Đàm gia là người có phẩm vị cao, không hề thô tục, thế nên quà bình thường sao có thể lọt vào mắt anh được chứ?" Thai Tử Tân không tính toán cách xưng đó. Cô ngước mắt lên nhìn về phía góc tường. Ở đó xếp cả đống quà, đa phần là trang sức đồ ngọc. Nổi bật nhất là một tượng Phật cao bằng một phần tư người và một bức tượng Quan Vũ bằng ngọc. Thai Tử Tân nhìn thấy rất rõ ràng, đó là loại ngọc mỡ dê, cả mảnh không có đường nứt nào. Chưa kể đến các món quà giá trị khác, chỉ tính riêng bức Quan Vũ cao hơn một mét này thôi, việc mang cả tảng ngọc ra khắc là điều rất hiếm gặp, nói chi tới giá trị khổng lồ của nó.

Xem ra mới chỉ trong một ngày, số người viện cớ mang quà đến tặng để gặp Đàm Diệu Minh đã không ít.

Đàm Diệu Minh nghe cô nói xong thì nổi hứng thú, nhướng mày: "Ồ? Vậy thì tôi phải xem xem quà của cô Thai có gì khác biệt rồi".

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 62: Sở Thích Của Cô Ấy Chính Là Sở Thích Của Anh

Lục Đông Thâm muốn nuốt trọn, tôi thì khác, tôi muốn cả hai bên đều có lợi.

Thai Tử Tân bình tĩnh lại rồi mở chiếc hộp trên mặt bàn ra, bên trong có một cuộn tranh được buộc chặt bằng dây ruy-băng màu tím, hai đầu của cuộn tranh được khảm bằng đá tùng thượng hạng. Cô lấy cuộn tranh ra, cẩn thận mở rộng, màu sắc trên bức tranh từ từ đập vào mắt, từ nhân vật cho tới đường nét đều vô cùng tinh xảo.

Ban đầu Đàm Diệu Minh không quá để tâm. Bỗng khi bức tranh được mở ra, trước mắt anh bừng sáng, lại có một mùi hương đập ngay vào mũi, mùi hương thoáng giống hương lan, lại có phần đậm hơn, giống như bản thân loại giấy này đã có mùi hương, cũng lại giống như mùi tỏa ra từ mực vẽ.

“Đây là bứcPhù sinh đồcủa Ngô Đạo Tử. Ai cũng biết Ngô Đạo Tử sở trường vẽ người, vẽ non nước, nhưng bích họa của ông ấy cũng là một vật phẩm quý giá hiếm có. Bây giờ khó mà tìm được bản gốc của Ngô Đạo Tử. BứcPhù sinh đồnày là khi trước tổ tiên của tôi mua được từ tay một gia đình quan lại. Chưa nói tới việc màu sắc của bức bích họa này hiếm có khó gặp, chỉ riêng chất giấy của nó đã xứng đáng là hàng cao cấp tuyệt tích rồi.” Ngón tay Thai Tử Tân vuốt nhẹ lên mép tranh: “Những bức tranh truyền thế của Ngô Đạo Tử mỗi ngày một hiếm hoi, nhất là bích họa lại càng khó gặp. Mấy năm trước trên thị trường lại có người lấyPhù sinh đồra bán đấu giá, vậy mà cũng lừa gạt được khối người. Nhưng người sành

sỏi chỉ cần nhìn qua là biết thật giả, bứcPhù sinh đồđược mang bán đấu giá sử dụng loại giấy ngọc bản tuyên".

Đàm Diệu Minh khẽ cười: "Ngọc bản tuyên đã là loại đắt nhất trong các loại giấy làm tranh làm sách rồi".

"Đàm gia rất sành, ngọc bản tuyên đích thực là loại giấy đắt nhất thời bấy giờ, khả năng thấm mực cực mạnh, chất giấy vượt trội. Thế nên trong buổi đấu giá đó, người trong ngành tuy biết đó là sản phẩm giả mạo nhưng cũng vì chất giấy mà tình nguyện sưu tầm. Tuy nhiên, bứcPhù sinh đồthật sự thực ra dùng loại giấy tạng kinh. Nó còn có một tên gọi khác là kim lịch tiên, bây giờ đã không còn bắt gặp nữa. Bây giờ có rất nhiều chuyên gia và học giả vừa nhắc tới tạng kinh là lại gắn cho cái mác giấy đời Tống, cho rằng tạng kinh chỉ lưu hành ở đời Tống, còn các bức tranh thời Thịnh Đường đa phần dùng giấy nước Thục. Thế nhưngPhù sinh đồcủa Ngô Đạo Tử từ sớm đã sử dụng tạng kinh, hơn nữa chất giấy còn thấm màu đẹp và tỉ mỉ hơn thời Tống."

Thai Tử Tân dùng ngón tay lượt cẩn thận lên mặt giấy: "Màu giấy như hoàng kim, mặt giấy mịn màng, sáng tác trên loại giấy này thì có thể lưu giữ ngàn năm. Ai cũng nói hết đời Tống, tạng kinh đã không còn nữa, nói vậy cũng không sai, với kỹ thuật hiện đại tiên tiến ngày nay mà chúng ta vẫn không mô phỏng được chút hình bóng nào của kim lịch tiên".

"Cô Thai thật là hào phóng." Đàm Diệu Minh cười nhẹ nhàng.

"Đàm gia là ai chứ, đến Thương Lăng làm việc, chính là tìm một đường sống trên địa bàn của anh. Ai cũng có thể không để tâm, riêng phía Đàm gia thì phải tới nói chuyện một lần. Mà Đàm gia cũng là người thông minh, nếu không phải đã đoán trước được tôi sẽ tới thì đám vệ sỹ ngoài kia đã sớm từ chối tôi rồi."

Nụ cười của Đàm Diệu Minh không tan vào ánh mắt: “Skyline cóGiang sơn đồ, bây giờ cô Thai lại đưa ra một bứcPhù sinh đồ, đúng là rất có thâm ý. Bút tích thật của Ngô Đạo Tử hiếm có khó tìm, chỉ tính riêng chất giấy của bức tranh trước mặt đã vô cùng giá trị, nói chi tới việc bản thân nó là một bức bích họa thì lại càng có giá trên trời. Chỉ tiếc là, Đàm mỗ tôi không phải loại người tao nhã như lời cô nói, danh họa rơi vào tay tôi e rằng sẽ bị chà đạp”.

Thai Tử Tân thầm nghĩ: Con cáo già này, rõ ràng biết mình thành tâm thành ý tới đây, còn cố ý từ chối, hoàn toàn đã ăn chắc thế yếu của cô, muốn nhân cơ hội mọi chút lợi ích mà thôi. Nhưng những suy nghĩ ấy cô không thể biểu lộ ra ngoài nét mặt. Cô mỉm cười, đưa ra tuyệt chiêu: “Nghe nói Tưởng Ly rất có hứng thú với bức Giang sơn đồ ở Skyline, có lẽ cũng là một người thích các bức tranh nổi tiếng. Thương Lăng ai cũng biết sở thích của Tưởng Ly chính là sở thích của Đàm gia, thế nên bứcPhù sinh đồcủa tôi là quá thích hợp rồi”.

Nghe xong câu ấy, Đàm Diệu Minh cười phá lên: “Đúng là Tưởng Ly rất thích”.

Nghe Đàm Diệu Minh nói như vậy, trong lòng Thai Tử Tân đã sáng như gương. Ban nãy cô không gọi Tưởng Ly là Tưởng gia, vì cả thành phố đều đồn đại Tưởng Ly là cô gái của Đàm Diệu Minh. Thế nên, tiếng Tưởng Ly của cô cũng là một sự thăm dò. Nếu Đàm Diệu Minh không có lòng với Tưởng Ly thì trong cuộc đàm phán này, anh phải gọi Tưởng Ly một tiếng Tưởng gia mới đúng. Nhưng nếu có tình thì ắt sẽ lộ ra chân tình. Khi gọi tên cô ấy, dù anh không gọi tên thân mật thì cũng không xưng là Tưởng gia.

Quả không sai, khi gọi tên cô ấy, nụ cười thấm sâu vào ánh mắt anh, khóe miệng cũng trở nên dịu dàng hơn, đó là vì từ tận đáy lòng anh coi cô

ấy là người con gái của mình. Thế nên, nước cờ này của cô coi như đã thuận lợi.

Đàm Diệu Minh không nhắc đến chuyện bức tranh nữa. Anh giơ tay rót trà cho cả hai, nói vạch trần mục đích của cô: "Hiện giờ khí thế của Lục Đông Thâm rất dữ dội, cô muốn giành chút lợi từ trong tay anh ta quá khó".

Thai Tử Tân thấy anh đã quay về việc chính, cũng tự động nói: "Sau lưng tôi chẳng phải còn có Đàm gia hay sao?" Cô nâng tách trà lên, nhấp một ngụm: "Lục Đông Thâm muốn nuốt trọn, tôi thì khác, tôi muốn cả hai bên đều có lợi. Bây giờ Chính phủ đang ra sức dẫn dắt các hạng mục đầu tư. Thật ra trong lòng Đàm gia cũng hiểu rất rõ mà, hôm nay đẩy được một Lục Đông Thâm đi, ngày mai có thể sẽ có hai, ba người khác. Miếng bánh Thương Lăng không sớm thì muộn cũng sẽ phải nhường đi một ít. Lục Đông Thâm làm việc quá tuyệt tình, một lòng muốn chiếm hết. Còn Đàm gia anh thì sao? Xưa nay chỉ có anh tự nguyện cắt thịt chia ra, nào tới lượt người khác cứa thịt trong lòng bàn tay anh? Thế nên anh và Lục Đông Thâm chắc chắn như nước với lửa, khó mà dung hòa. Nhưng Trường Thịnh chúng tôi tình nguyện chia lợi ích ra với Đàm gia. Anh có lai lịch, chúng tôi có vốn, mục đích của hai chúng ta chính là trói chân trói tay Skyline lại".

Đàm Diệu Minh một tay cầm tách trà một tay nâng nắp lên quẹt nhẹ qua miệng tách, anh khẽ nhếch môi: "Thai cô nương chung quy vẫn là người thông minh, chứ không phải hạng không biết điều như Lục Đông Thâm. Hai bên cùng có lợi cũng có vẻ là một ý hay, có điều…". Anh ngước mắt nhìn cô, nói trúng chỗ hiểm: "Trường Thịnh định nhường bao nhiêu lợi đây?".

"Khu đất vàng quận Xuyên Dương, tương lai phát triển sẽ không hề thua kém Quan Dương. Tôi biết Đàm gia nắm chắc phần thắng, nhưng một

khi có vốn nước ngoài đổ vào thì sự phát triển sau này lại càng không thể tính nổi. Dĩ nhiên, Đàm gia tự có cách thu hút nguồn vốn nước ngoài. Nhưng cuộc đấu giá đang đến gần, người thích hợp để lựa chọn nhất chính là tôi. Phía sau tôi là Trường Thịnh, phía sau Trường Thịnh là cả một thị trường quốc tế. Việc Đàm gia ra mặt dẹp bằng một số kẻ cậy có quan hệ chỉ là việc dễ như trở bàn tay. Trường Thịnh chính là túi tiền của Đàm gia, như vậy sẽ càng ăn nhịp với nhau."

Nói tới đây, Thai Tử Tân đặt tách trà xuống, cười khẽ: "Đàm gia không cần bỏ ra một đồng nào cả. Tôi chỉ xin Đàm gia hay mở một con đường cho Trường Thịnh, 3% là phần lấy ra để kính Đàm gia. Dĩ nhiên, nếu hiện giờ bố tôi có thể đứng ra quản lý mọi việc thì tôi nghĩ với tính khí của bố, ông sẽ rất rộng rãi với bạn bè. Tôi dù sao cũng chỉ là đàn bà con gái, trong mắt, trong bụng vẫn sẽ so đo tính toán chút lợi vặt".

Cô ý tứ rõ ràng, lời nói lại lấp lửng, cũng biết loại sành sỏi như Đàm Diệu Minh sẽ nghe ra được ý cô. Giao dịch với người nhạy bén là không cần kỳ kèo, không cần vòng vo, nói lấp lửng đủ để đối phương hiểu là được. Cô cho Đàm Diệu Minh một quả táo ngọt trước, sau đó sẽ đưa ra đề xuất bố cô hiện đang hôn mê cũng vì bị anh hại, vì vậy, coi như anh nợ cô một khoản.

"Chuyện của ông nhà, tôi nghe xong cũng cảm thấy rất đáng tiếc. Đáng nhẽ tôi phải nể mặt cô vì danh tiếng của ông Thai mới đúng, chỉ tiếc là…" Nói tới đây Đàm Diệu Minh ngừng lại, ý tứ sâu xa.

Thai Tử Tân rất nhạy cảm, nghe đến đây lập tức tim đập lỡ nhịp, bỗng chốc có một dự cảm chẳng lành. Cô không đáp lại, nhưng đáy mắt dâng lên tia nhìn cảnh giác.

Đàm Diệu Minh mỉm cười, ấn di động, ra lệnh với đầu bên kia: "Cắt hình ảnh của cậu Thai qua đây".

Anh nói xong, chưa đầy nửa phút sau, màn hình lớn trên bức tường đối diện Đàm Diệu Minh đã sáng lên. Thai Tử Tân quay đầu lại nhìn. Trước tiên đập vào mắt là hình ảnh 12 khung hình được chia ra đều đặn, ngay sau đó, có một khung hình được nhấn vào rồi phóng to lên. Thai Tử Tân nhìn kỹ lại, dự cảm không lành cứ thế tăng vọt trong lòng.

Người trên hình ảnh ấy chính là anh trai của cô, Thai Nghiệp Phàm!

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 63: Nghe Nói Cậu Ta Có Hứng Thú Với Cô Gái Của Tôi

Cậu ấy thích Phù Dung thì sau này có thể thoải mái tự do ra vào Hoàng Thiên, nhưng không được phép bước chân vào sòng bạc nữa…

Là một sòng bạc, nằm ngay dưới club Hoàng Thiên.

Không phải là hình ảnh khói thuốc mù mịt như trong tưởng tượng, nơi đây vẫn được trang hoàng rất sáng sủa, tráng lệ. Trong hình ảnh, Thai Nghiệp Phàm đang ngồi một góc trên bàn đánh bạc, có lẽ một phòng kín trong sòng bạc, sau lưng thấp thoáng có bóng bức tượng thần Hy Lạp cổ. Ngoài anh ta ra còn ba người khác đánh chung, gương mặt xa lạ, đều là những nhân vật có máu mặt, ra ngoài thể hiện một hình tượng khiêm tốn, nho nhã, nhưng vào đây rồi, vì được "chấm mút" những cô gái yểu điệu trong lòng mà hoàn toàn để lộ bản tính.

Bên cạnh Thai Nghiệp Phàm cũng có một người đẹp, vóc dáng thướt tha như liễu rủ, nép sát vào người anh ta, vòng một sống động làm mê loạn ánh mắt người ta.

Thai Tử Tân từng nghe nói về sòng bạc ngầm này, quy mô không hề nhỏ, giá vào cửa cũng cao, được rất nhiều người đặt biệt danh là "Tiểu Ma Cao", quan trọng hơn là sòng bạc nối liền với Hoàng Thiên, những người có thể ra vào đây, ngoài những cô bồ nhí, vợ bé mà các vị khách tự đưa tới còn có các cô gái của Hoàng Thiên, họ ai nấy đều là cao thủ phục vụ đánh bạc.

“Người đang chăm sóc cậu chủ Thai chính là cô gái đứng đầu Hoàng Thiên, Phù Dung. Gần đây cậu chủ Thai mê cô ấy chết lên chết xuống, thậm chí chuyện cậu ấy một phút nổi giận vì hồng nhan cũng đang đồn ầm ĩ trong Hoàng Thiên. Đương nhiên, ai tới đây cũng đều là khách, chỉ cần cậu chủ Thai đừng quá đáng quá, giữ lại chút thể diện cho Đàm Diệu Minh tôi thì chuyện đàn bà con gái chỉ là chuyện nhỏ.”

Đàm Diệu Minh rút điếu thuốc lá từ trong hộp ra, ngậm vào miệng, bật rửa kêu tách một tiếng, có ngọn lửa xanh nhỏ xíu bật lên, soi sáng khuôn mặt tuấn tú của anh. Đầu điếu thuốc cháy sáng. Anh rít một hơi, khi nhả ra lần nữa, làn khói thuốc màu trắng xám cũng theo đó bao trùm cả khuôn mặt.

“Nhưng điều khiến tôi bất ngờ là khả năng bài bạc của cậu chủ Thai cũng rất cừ. Mấy hôm nay cậu ấy thắng được của sòng bạc bảy tám ván, cộng vào cũng phải lên đến 20, 30 triệu. Thế là, các anh em trong sòng bạc đều tò mò, cũng muốn cùng cậu chủ Thai học hỏi một chút, cho dù chỉ học được một, hai chiêu cũng đủ ăn no mặc ấm nửa quãng đời còn lại rồi.”

Thai Tử Tân nghe xong câu ấy mà lạnh sống lưng. Cô hiểu rõ ông anh hai của mình, bình thường đúng là có tới mấy sòng bạc chơi bời, nhưng chưa bao giờ nghe nói trình độ đánh bạc của anh ta cao cỡ nào, chẳng lẽ…

Suy nghĩ ấy vừa nổi lên thì thấy màn hình trên bức tường thu nhỏ lại còn bốn ô vuông, trong này chỉ có mình Thai Nghiệp Phàm, không có Phù Dung. Những thời gian khác nhau, địa điểm đều là phòng kín ấy. Máy camera bắt được rất tỉ mỉ, từng động tác tay rất nhỏ hay từng cái mắt đưa mày liếc của Thai Nghiệp Phàm với người chia bài đều được quay rõ ràng.

Dự cảm của Thai Tử Tân đã ứng nghiệm, Thai Nghiệp Phàm quả nhiên đã giở trò lừa đảo. Không chỉ có vậy nhìn ánh mắt phong tình đắm đuối cô

gái chia bài đó nhìn anh ta, chắc chắn anh ta cũng đã âm thầm mua chuộc cô ta rồi.

Da đầu lạnh rần lên, giống như cơn gió ngoài cửa sổ, tê rái rét buốt, giống như có từng lưỡi dao đang quét qua da đầu. Hình ảnh được tạm dừng, dừng ngay ở giây phút Thai Nghiệp Phàm đổi bài.

Thai Tử Tân quay phắt lại nhìn Đàm Diệu Minh.

Đàm Diệu Minh không gấp gáp, không vội vã, đổ người kéo chiếc gạt tàn lại gần, gạt tàn thuốc: "Ở những nơi như thế này, những người thật sự thắng đậm, cuối cùng vẫn cứ phải để lại một ít, coi như là có qua có lại. Cậu chủ Thai vui chơi hưng phấn, không hiểu quy tắc thì thôi, nếu thật sự dựa vào bản lĩnh mà thắng được tiền thì 20, 30 triệu ấy cũng coi như Đàm mỗ tôi cho cậu chủ Thai chút tiền tiêu vặt. Nhưng cậu ấy lại rắp tâm bày trò, thủ đoạn, vậy thì món nợ này phải tính kiểu khác".

Thai Tử Tân nghiến răng nghiến lợi, cục diện vốn dĩ đã nắm chắc phần thắng không ngờ lại bị ông anh hai của cô đánh cho tan tác.

"Xem ra Đàm gia muốn nhân chuyện này để đàm phán điều kiện với tôi rồi." Cô hơi nâng cằm lên: "Thai Nghiệp Phàm đã là người trưởng thành, có những sai lầm, bản thân anh ấy có thể chịu trách nhiệm".

Đàm Diệu Minh bật cười: "Cô Thai hiểu lầm rồi, chỉ là tôi nghĩ rằng nên để người nhà của cậu chủ Thai biết chuyện mới phải. Nếu không, đợi tới lúc cậu chủ Thai bị người ta khiêng ra khỏi sòng bạc, nhà họ Thai lại hiểu lầm rằng Đàm Diệu Minh tôi không nể mặt các người".

Thai Tử Tân nghe câu này mà không khỏi rùng mình: "Đàm gia, tôi hiểu là sòng bạc có quy tắc của sòng bạc, nhưng nếu chuyện này chỉ dính

dáng đến tiền bạc thì bắt Thai Nghiệp Phàm nhả tiền ra là được rồi. Khiêng ra khỏi sòng bạc, Đàm gia có hơi quá tay thì phải?".

"Trong sòng bạc dĩ nhiên là chỉ liên quan đến tiền, nếu không thì liên quan tới cái gì đây? Vì muốn tranh giành Phù Dung, cậu chủ Thai suýt nữa dìm chết người ta. Giờ cậu ấy vẫn còn ngồi được trên bàn đánh bạc là vì tôi bảo thuộc hạ dìm chuyện đó xuống. Nhưng cậu chủ Thai chơi gian lận là phạm vào đại kỵ của sòng bạc, đó không đơn thuần chỉ là chuyện tiền bạc nữa. Theo quy định của sòng bạc, những kẻ gian lận không đi ra khỏi đây được là chuyện quá bình thường, thẳng thừng đánh cho gãy tay gãy chân cũng là chuyện bình thường."

Bả vai Thai Tử Tân run lên, hơi thở trở nên gấp gáp. Thật ra đâu phải cô không hiểu quy tắc của sòng bạc? Cô ở trên thương trường bao năm, từng gặp những kẻ hôm nay vẫn còn ầm ĩ với cô trên bàn đàm phán, ngày mai đã tử mạng vì đánh bạc. Sòng bạc ngầm của Đàm Diệu Minh, sao có thể là nơi muốn ra là ra được?

"Đàm gia muốn thế nào?"

Đàm Diệu Minh rít một hơi thuốc. Làn khói phảng phất nơi khuôn cằm vuông vức của anh. Nửa điếu thuốc hút dở trên ngón tay lặng lẽ cháy, sáng như ánh mắt của anh vậy, nhưng cũng yên tĩnh đến giày vò trái tim người khác. Anh cười nhạt: "Nghe nói, cậu chủ Thai có hứng thú với cô gái của tôi, lại còn ngông cuồng nói muốn nếm thử mùi vị của cô ấy?".

Hô hấp của Thai Tử Tân lập tức tắc nghẹn, đây mới là mấu chốt!

Đối phương đổi giọng như vậy, khiến tư duy của cô gặp khủng hoảng nghiêm trọng. Lúc đó Thai Nghiệp Phàm chẳng qua chỉ nói một bâng quơ trong lúc say, trong phòng bệnh viện chỉ có vài người họ. Tai mắt của Đàm

Diệu Minh có thể lặng lẽ giăng mắc khắp nơi, không khỏi khiến cô thấy sợ hãi người đàn ông này.

“Chỗ này của tôi không phải là nơi cho người khác ăn no, hôm nay nếu tôi không tháo khớp một tay hoặc một chân của cậu chủ Thai, e là cậu ấy sẽ không bao giờ hiểu được hai chữ ‘quy tắc’ viết thế nào.”

Thai Tử Tân chỉ cảm thấy từng hơi thở quét qua khoang mũi cũng khiến cô đau đớn. Đàm Diệu Minh làm vậy là rõ ràng muốn thể hiện với người ngoài tầm quan trọng của Tưởng Ly. Việc gian lận có thể tha thứ, nhưng không thể tha thứ là việc anh hai cô nhung nhớ người con gái của Đàm Diệu Minh, cho dù chỉ là một câu nói trong lúc say cũng không được.

Cô căm hận đến chết sự ngu dại của Thai Nghiệp Phàm, nhưng lại không thể bỏ mặc anh ta. Nếu không với tính khí của Đàm Diệu Minh, e rằng thật sự có thể khiến Thai Nghiệp Phàm tàn phế. Một khi chuyện ấy xảy ra thật thì nhà họ Thai của họ chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt. Trên giang hồ không có ai dám nói Đàm Diệu Minh sai, và giữa nhà họ Thai cùng Đàm Diệu Minh sẽ có một vết nứt khó hàn gắn.

“4%, thêm 1% nữa, coi như tôi giữ lại cái chân của anh hai tôi.”

Đàm Diệu Minh nhìn cô qua làn khói thuốc: “5%, cậu chủ Thai có thể mang theo tiền thắng bạc của mình thuận lợi ra khỏi đây. Cậu ấy thích Phù Dung thì sau này có thể thoải mái tự do ra vào Hoàng Thiên, nhưng không được phép bước chân vào sòng bạc nữa”.

Thai Tử Tân nghiến răng, 5%, Đàm Diệu Minh cũng đủ tàn nhẫn. Làm vậy coi như anh chỉ cần bỏ ra quan hệ, tình cảm là đã có thể cắt đi một nửa miếng thịt của dự án Xuyên Dương.

Tề Cương gõ cửa đi vào, đi thẳng tới bên cạnh Đàm Diệu Minh, cúi xuống thì thầm một câu bên tai anh. Chỉ thấy đôi mắt vốn trầm lạnh của anh chợt hiền dịu hẳn, khóe miệng cũng khẽ nhếch lên. Anh ấn đầu lọc xuống gạt tàn rồi đứng dậy.

Bên này, trái tim Thai Tử Tân vẫn đang treo lơ lửng, thấy Đàm Diệu Minh đang nói chuyện một nửa rời đi thì vô cùng sốt sắng, lập tức lao theo gọi một tiếng "Đàm gia". Cô bị Tề Cương chặn lại, anh ta nói: "Chuyện của Tưởng gia chúng tôi còn quan trọng hơn trời. Hôm nay Đàm gia không rảnh nữa rồi. Còn về cậu chủ Thai, chúng tôi sẽ tạm thời giữ lại, xử lý thế nào cứ đợi tin tức của Đàm gia đi".

Thai Tử Tân gạt Tề Cương ra, rảo bước đi ra cửa. Tề Cương đang định đuổi theo thì một giây sau đã bị Tần Dịch chặn lại. Khi Thai Tử Tân đuổi theo xuống đại sảnh tầng một, vừa rẽ thì chợt nghe thấy tiếng của Tưởng Ly, vừa trêu chọc vừa tùy tiện: "Các em gái của Hoàng Thiên, có nhớ Tưởng gia không hả?".

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 64: Cưới Về Nhà Là Xong

Trên đời có người mà cô nhóc hoang dại này phải sợ sao?

Là Tưởng Ly đã quay trở về.

Thai Tử Tân nghĩ tới lời hẹn bảy ngày trước. Tưởng Ly trở về cũng khá kịp thời, chỉ là không biết lần này cô ấy có thật sự có cách chữa trị cho bố cô không hay tiếp tục giở trò ma quỷ. Đối với con người tên Tưởng Ly này, Thai Tử Tân vẫn còn ôm thái độ cảnh giác, luôn cảm thấy cô ấy giấu quá nhiều bí mật không thể nói cho người khác biết, hơn nữa cho tới bây giờ, cô ấy cũng cho rằng việc bố hôn mê cũng có liên quan rất lớn đến Tưởng Ly.

Nhưng đồng thời, Thai Tử Tân cũng lại không ghét nổi Tưởng Ly. Cô ấy trông quá xinh đẹp và khí khái, nhất là đôi mắt đó. Khuôn mắt và ánh mắt đều không phải kiểu mà các cô gái bình thường có thể có được, cho dù chỉ đứng từ xa, bị cô ấy đánh mắt nhìn thì cũng khiến người ta điên đảo thần hồn một lúc lâu.

Thai Tử Tân đứng ở vị trí góc ngoặt trên cầu thang không bước xuống. Nhìn từ góc này, cô có thể nhìn thấy Tưởng Ly, còn Tưởng Ly thì không thấy được cô. Tần Dịch bước lên, bảo vệ bên cạnh cô. Tề Cương cũng vừa tới kịp, thấy cô có vẻ không giống như đang gây chuyện nên cũng mặc kệ, rảo bước đi xuống lầu, từ xa đã cất giọng hào sảng: “Tưởng gia, cuối cùng cô cũng quay về rồi, cô còn không về, Đàm gia của chúng tôi chắc có lẽ sẽ lộn tung cả Thương Lăng này lên mất”.

…

Tưởng Ly tuy người đầy bụi bặm, nhưng cười lên vẫn rất rực rỡ. Sau khi đi vào Hoàng Thiên, cô vứt đại ba lô qua một bên, bước vài bước đi lên sân khấu, đứng kẹp giữa các cô gái thướt tha ấy, trái ôm một cô, phải ôm một cô. Hai cô gái ở trong lòng cô cũng đùa giỡn theo, náo nhiệt không sao tả được.

“Chẳng phải tôi đã quay về rồi sao. Phóng tầm mắt ra khắp Thương Lăng này, chưa có chỗ nào có thể giữ chân tôi lại được.” Tưởng Ly ôm chặt cô gái trong lòng, lần lượt “chấm mút” má trái má phải: “Các em thì sao? Mấy hôm nay có ngoan không hả?”. Nói rồi, ngón tay thon của cô nắm lên ngực cô gái đứng bên cạnh: “Thanh Chi, đầy đặn hơn nhiều rồi đấy”.

Cô gái được gọi tên Thanh Chi cũng không tức giận hay xấu hổ, nở nụ cười vừa yêu mị vừa thoải mái, bàn tay mềm như cỏ cũng hướng về phía ngực Tưởng Ly: “Vậy em cũng phải kiểm tra thử của Tưởng gia…”.

Các cô gái khác cũng hứng phấn đầy mình, lần lượt quây xung quanh Tưởng Ly.

Tề Cương đứng bên, nét mặt ngưỡng mộ: “Mỗi lần Tưởng gia tới là giống như Hoàng đế lâm hạnh* quý phi vậy, chỉ còn thiếu bồn rượu rừng thịt nữa thôi”.

Đàm Diệu Minh đứng ngay bên dưới sân khấu, hai tay đút túi quần, cứ nhìn mãi Tưởng Ly đang trêu chọc các cô gái, ánh mắt dịu dàng, bờ môi đọng một nụ cười nhẹ nhàng, như ung dung cũng giống như cưng chiều. Tề Cương nhìn thấy cảnh ấy mà cảm thán mãi không thôi. Người bên ngoài ai cũng biết Đàm gia không thích rượu chè gái gú, duy chỉ có một người là Tưởng Ly có thể khiến anh cam tâm chấp nhận khó khăn, cũng chỉ có việc

của Tưởng Ly mới khiến một người xưa nay luôn bình tĩnh như Đàm gia phải suy nghĩ, phải đắn đo.

Tưởng Ly điên cuồng cùng các cô gái trên sân khấu đã đủ, bèn nói: "Các em đi làm việc đi". Trước khi nhảy xuống, cô còn không quên bấu một cái lên mông của một cô gái.

Cô gái đó nũng nịu trách mắng sau lưng cô: "Ghét ghê…".

Đàm Diệu Minh không thúc giục, kiên nhẫn đợi Tưởng Ly cầm ba lô tiến tới, mỉm cười từ đầu tới cuối: "Bình an trở về là được rồi". Anh vừa dứt lời, lập tức nhìn thấy trên cổ cô để lộ lớp băng trắng, đầu mày lập tức nhíu lại, giơ tay nhẹ nhàng xoay mặt cô sang một bên: "Bị thương đấy à?".

Tưởng Ly cười: "Bị móng vuốt của sói cào một chút thôi, vết thương nhỏ".

Đàm Diệu Minh càng nhíu mày dữ hơn. Tề Cương đứng bên cạnh sửng sốt: "Chỉ đi ra ngoài một chuyến, sao có thể gặp cả sói chứ?".

"Tề Cương, gọi điện thoại cho bác sỹ Từ." Đàm Diệu Minh cất giọng trầm trầm.

Tề Cương vừa định rút di động ra, liền bị Tưởng Ly cản lại: "Làm gì đấy, làm gì đấy? Nếu vết thương mà có chuyện gì thì em chết lâu rồi, vẫn còn gắng gượng được đến giờ này sao? Vết thương có chút xíu thế này có thể làm khó được em sao? Được rồi, không chết được đâu".

Đàm Diệu Minh đợi cho cô nói hết câu, rồi lập tức vòng tay kéo cô vào lòng, ôm chặt. Cô sững người, muốn giằng ra nhưng càng bị anh ôm chặt hơn, nên cô cũng mặc kệ anh.

Tề Cương ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này cũng hiểu rõ trong lòng, tình cảnh này thì chắc chắn là Tưởng Ly vừa đi đến một nơi nguy hiểm, nhưng nếu Đàm gia không nói ắt cũng có lý do của anh, bèn cười nói: "Tưởng gia, cô là người Đàm gia chúng tôi yêu thương nhất, phải cố gắng dưỡng thương mới được".

Tưởng Ly đứng trong vòng tay Đàm Diệu Minh, từ cánh tay siết chặt của anh cũng không khó nhận ra sự lo lắng của anh, ng có một dòng nước ấm áp từ từ thấm vào tận đáy lòng.

Anh chính là như vậy, giống như một đốm lửa, đang từ từ làm tan chảy trái tim từ lâu đã đóng băng của cô. Con người không phải cỏ cây. Bao năm nay anh nuông chiều cô, mặc cho cô ngang ngược càn rỡ trên địa bàn của mình. Anh dựng cho cô một bầu trời, khiến cô vào lúc khó khăn nhất, trơ trọi nhất, vào lúc cuộc đời u ám nhất đã nhìn thấy hy vọng. Chính anh đã giúp cô sống có tự trọng, khiến lớp băng trong trái tim cô xuất hiện một vết nứt, dòng chảy ấm áp của anh cứ men theo vết nứt đó từ từ thấm vào tận trái tim.

Cô giơ tay chạm nhẹ lên hàng lông mày của anh, cười khẽ: "Đừng có nhăn nhó, vốn dĩ đã là đại ca giang hồ rồi, ai ai cũng sợ danh tiếng của Đàm gia, còn nhíu mày nữa sẽ khiến người ta lùi xa ba bước đấy".

Đàm Diệu Minh phì cười vì cô, nét mặt cũng theo đó dãn ra thoải mái hơn: "Trên đời có người mà cô nhóc hoang dại này phải sợ sao?".

Tưởng Ly vừa định buột miệng nói không có, trong đầu vô tình lướt qua hình bóng Lục Đông Thâm, bờ môi cô mấp máy, cuối cùng vẫn không nói gì thêm, chỉ cười cười.

"Vẫn nên đi kiểm tra bác sỹ."

Đàm Diệu Minh si mê khuôn mặt tươi cười của cô, bèn giơ tay nhẹ nhàng vén mái tóc dài của cô ra sau tai, trong lòng vẫn còn băn khoăn về vết thương trên cổ.

Tưởng Ly bướng không lại được anh, bèn gật đầu rồi quay sang Tề Cương: "Tôi cần chỉnh trang qua một chút, ví dụ như tắm".

Tề Cương nói ngay: "Đàm gia vẫn luôn chuẩn bị sẵn phòng Thiên Tự cho cô, ban nãy tôi có sai một cô em đi dọn dẹp một lượt rồi, những gì cần chuẩn bị đã sẵn sàng".

Tưởng Ly ném ba lô vào lòng Tề Cương: "Hiểu chuyện đấy".

Tận cùng hành lang chính là phòng Thiên Tự, cũng chính là phòng nghỉ hào hoa nhất Hoàng Thiên. Đàm Diệu Minh nhìn theo bóng lưng cô, rồi dặn dò Tề Cương: "Bảo mấy đứa chăm sóc thông minh lên một chút, cô ấy đang bị thương".

"Anh cứ yên tâm. Đàm gia, nếu anh thật sự không yên tâm về Tưởng gia thì cưới về nhà là xong, cứ 'nuôi thả' kiểu này chưa biết chừng một ngày nào đó sẽ có chuyện."

Đàm Diệu Minh thu ánh mắt lại, nhìn thẳng vào Tề Cương. Tề Cương sợ nhất là ánh mắt âm u lạnh ngắt này của anh, lập tức xoa xoa tay cười trừ: "Nghe các anh em ở dưới nói, Tưởng gia được một chiếc ô tô đưa về. Có người tinh mắt, nhìn thấy người ngồi trong xe là Lục Đông Thâm".

Đầu mày vừa dãn ra của Đàm Diệu Minh lại nhíu ngay vào. Sao cậu ta lại đi chung với Tưởng Ly?

"Đàm gia…" Tề Cương đánh mắt nhìn lên gác, rồi lấy cánh tay huých Đàm Diệu Minh: "Phía cậu chủ Thai tính sao đây?".

Trong lúc ấy, Thai Tử Tân đã đi xuống, bước về phía này, nói thẳng thừng: "Miếng thịt Đàm gia muốn cắt có hơi to. Trường Thịnh không phải tài sản của một mình tôi, chuyện này tôi cần phải bàn bạc với Hội đồng quản trị mới được. Vẫn mong Đàm gia giơ cao đánh khẽ, cho dù là đợi tới khi Trường Thịnh có kết quả, anh xử lý vẫn chưa muộn".

Tề Cương tiến lên trước một bước: "Dám cò kè mặc cả với Đàm gia, cô chán sống rồi hả?".

"Tề Cương!" Đàm Diệu Minh lạnh giọng quát.

Tề Cương im bặt.

Ngữ khí của Đàm Diệu Minh vẫn trầm lạnh như thế: "Cô có thể quay về cân nhắc. Còn cậu thủ Thai thì phải chịu thịt, bị nhốt thêm vài ngày, cửa lớn của Hoàng Thiên luôn rộng mở chào đón cô Thai".

[…]

Cuối cùng Tưởng Ly cũng được thoải mái tự do ngâm mình tắm rửa. Nghĩ lại mấy ngày qua cô chỉ có thể ở nơi hoang dã đun tạm nước sôi rồi lau rửa một cách đơn giản nhất, lại còn phải nhân lúc Lục Đông Thâm đi săn bắn nữa, thật không thoải mái chút nào.

Hơi nóng nghi ngút bốc lên, hương hoa thoang thoảng trôi nổi giữa làn nước, trên chiếc giá sạch sẽ đã đặt sẵn quần áo thay. Tưởng Ly gối đầu lên thành bồn tắm, qua làn hơi nước trắng xóa, dường như lại nhìn thấy khuôn mặt của Lục Đông Thâm, sau đó nhớ lại tình cảnh hai người họ được con sói kia dẫn một mạch ra khỏi núi Kỳ Thần…

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 65: Muốn Tôi Hầu Hạ Gia Thế Nào?

Được người đẹp số một của Hoàng Thiên hầu hạ tắm rửa, em đúng là có phúc ba đời…

Một con sói quay lại báo ơn.

Nguyên do là vì lúc trước trong khoảnh khắc động lòng trắc ẩn cô đã không hạ dao xuống.

Sói mẹ đi trước dẫn đường, giữa hoàng hôn mù mịt, bóng hình nó lúc ẩn lúc hiện. Con sói nhỏ kia thì khá lanh lợi, có khi thì chạy vài bước bên cạnh mẹ, có khi lại quay ngược lại cọ cọ vào gấu quần cô.

Họ bám theo hai con sói suốt dọc đường, giữ một khoảng cách nhất định với con sói kia. Tương tự, cứ mỗi lần con sói con chạy về phía họ đùa nghịch là lại bị sói mẹ gọi trở về.

Đối mặt với quy luật sinh tồn trong rừng rậm, loài sói còn có nguyên tắc hơn loài người, nếu cần trả ơn chắc chắn sẽ không nợ, nhưng đối mặt với kẻ xâm phạm một chín một mười, chúng chắc chắn cũng phải đề cao cảnh giác.

Cứ như vậy, sói mẹ đã một mạch đưa họ thoát khỏi sương mù.

Giây phút đó, khung cảnh trước mắt họ như bừng sáng, từng nhành cây ngọn cỏ, từng viên đá nhánh sông đều là những thứ cô vô cùng quen thuộc,

còn cả những ký hiệu cô đã đánh dấu cũng đều được khắc rất rõ ràng ở đó, chưa từng biến mất.

Sói mẹ dừng bước chân lại, không tiếp tục tiến lên nữa.

Tưởng Ly hiểu nó sẽ chỉ đưa họ tới đây thôi, nhất thời trong lòng cảm thấy xúc động muôn phần. Tuy rằng nó vẫn còn cách họ một đoạn, nhưng nếu không có nó, cô và Lục Đông Thâm sẽ mãi mãi lang thang trong khu rừng hoang dại vô bờ bến này. Và cuối sẽ bị thời gian, bị ngọn núi quái đản này nuốt chửng, sinh mệnh lụi tàn.

Cô muốn nói một tiếng cảm ơn, nhưng đối diện cô chỉ là một con sói.

Lục Đông Thâm kéo tay cô qua, rồi nói một câu:Đi thôi.

Bọn họ định sẵn sẽ vẫn phải tiến bước, trở về thế giới thuộc về họ. Tưởng Ly quay đầu lại. Con sói ấy vẫn còn đứng đó, không chỉ có mình nó, ở sau lưng nó, trên những mô đất cao cao thấp thấp, thấp thoáng giữa bóng cây đều có bóng các con sói. Chúng đang yên lặng quan sát hai người họ, giống như đang bảo vệ đồng loại của mình, cũng giống như đang từ biệt họ…

Cho tới khi mặt trời lặn hẳn vào trong mây, sắc đỏ nơi góc trời tối dần đi, cũng là lúc họ ra khỏi núi Kỳ Thần. Tới tận lúc xuống dưới chân núi, Lục Đông Thâm vẫn nắm tay cô suốt.

Dưới núi có xe, vài chiếc.

Nhìn thấy bóng họ xuất hiện, chúng lập tức được lái tới. Một hàng xe đỗ lần lượt. Cảnh Ninh đi đầu, theo sau các vệ sỹ cũng lục tục bước xuống, khí thế rất rầm rộ.

Bấy giờ Tưởng Ly mới biết chỗ ô tô này hóa ra từ lúc Lục Đông Thâm đi vào núi là vẫn luôn đỗ kín tại đây trông chừng. Đám vệ sỹ này trông còn vạm vỡ, trang trọng hơn cả những vệ sỹ trước đó họ từng gặp mặt, giống như những sỹ tử từng giây từng phút sẵn sàng lao ra chiến trường.

Không phải kiểu vệ sỹ bình thường, có lẽ là lính đánh thuê, đến từ đủ các quốc gia.

Thế nên cuối cùng họ đã hiểu một đạo lý, Lục Đông Thâm sẽ không chết, cho dù là trong khu rừng sâu không lường được kia. Nếu thật sự gặp chuyện gì bất trắc, anh chắc chắn sẽ nghĩ cách để lại tín hiệu cho những người này. Cho dù thật sự phải đạp bằng ngọn núi Kỳ Thần này, họ cũng sẽ dùng hết tất cả mọi khả năng để cứu họ ra khỏi nguy khốn.

Tại cô quên mất, một người đàn ông như vậy, địa vị thân phận và tính mạng bày ra đó, sao có thể không để lại bất kỳ trợ thủ nào mà mạo hiểm xâm nhập vào núi?

Dưới ánh nhìn chăm chú của tất cả mọi người, anh vẫn nắm chặt tay cô tiến bước.

Phía đường chân trời là thứ ánh sáng u ám xỉn màu, nửa sáng nửa tối. Một bên gương mặt anh chìm vào trong bóng tối, từng đường nét được khắc sâu rõ rệt, cái bóng dài phóng khoáng được kéo dài, chính là nguồn sức mạnh cô dựa dẫm vào suốt chặng đường vừa qua để có thể tiếp tục tiến bước. Đám vệ sỹ sau khi nhìn thấy anh đều lần lượt khom người cúi chào. Tuy rằng người anh toát lên vẻ mỏi mệt nhưng cũng không chống đỡ lại được nét uy nghiêm toát ra từ sự quyền thế.

Cảnh Ninh mở cánh cửa xe phía sau.

Cô rút tay lại.

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn cô, ánh mắt có phần không hiểu. Cô nhìn lên khuôn mặt anh, có một khoảnh khắc chợt xao xuyến. Đôi mắt anh như chứa cả nam châm, u tối, sâu xa, giống hệt như bóng tối đã nuốt chửng mọi ánh sáng sau lưng anh, hấp dẫn, hút linh hồn của người ta khiến họ phải run rẩy theo. Anh một lần nữa giơ tay về phía cô. Cô không nói gì, chỉ mỉm cười, nhưng không tiếp tục nắm tay anh nữa mà chui thẳng vào trong ô tô.

Nước trong phòng tắm làm đỏ rực hai gò má Tưởng Ly, hơi nóng chính là kẻ tội đồ lớn nhất, từng cánh hoa thơm nghiêng nghiêng trên mặt nước cũng có tội theo. Cô vân vê một cánh hoa mỏng, rồi ngậm lên miệng, hương thơm như đã thấm cả vào nước, cánh hoa đó liền trở nên đắng chát, giống hệt như tâm trạng của cô lúc trở về.

Trên núi Kỳ Thần nguy hiểm trùng trùng, đó là cuộc đấu tranh dữ dội với thiên nhiên, đó là cuộc đấu tranh giành tính mạng với dã thú, là cuộc đọ sức để giành về hoặc sự sống hoặc cái chết, là ván cược giữa sinh mạng và sinh mạng, dã man nhưng thẳng thắn.

Khi ấy cô và Lục Đông Thâm đứng trên cùng một chiến tuyến, bởi vì khi đấu với trời, họ là đồng loại.

Nhưng giây phút nhìn thấy chiếc xe ấy, cô hoàn toàn bừng tỉnh, họ có thân thiết hơn nữa chung quy vẫn phải quay trở về hiện thực. Ván cược ở hiện thực là cuộc chiến giành giật giữa người và người, còn khó hiểu, lọc lừa hơn cuộc chiến với trời, nhưng lại là tàn nhẫn nhất. Cô và anh đã định sẵn sẽ phải đứng hai bờ sông, không còn là quan hệ bắt tay hợp tác nữa mà sẽ là một lần chứng kiến cuộc chiến tranh nhân tính ác liệt nhất.

Cuộc chiến của lợi ích.

Cuộc chiến của âm mưu quyền lực.

Cuộc chiến giữa anh và cô.

Suốt dọc đường cô không nói thêm gì nữa, cứ mải miết nhìn ra ngoài cửa sổ. Một chút ánh sáng nơi cuối trời cũng đã lụi tàn, ánh đèn đường sáng bừng lên trên những con phố, hắt ra xa xôi vạn dặm, xanh đỏ rực rỡ. Giữa các hàng cây là những ngọn đường khi sáng khi tối, các vòng sáng xếp thành hàng hắt lên mui xe, giống như bông pháo hoa vụn vỡ rồi trải thành từng đốm sáng mờ ảo trước mắt cô.

Tới gần khu vực của Hoàng Thiên, Lục Đông Thâm không cho xe của các vệ sỹ đi theo nữa. Cảnh Ninh lo lắng cho sự an toàn của anh. Anh chỉ khẽ nói:Đây là địa bàn của Đàm gia, ai dám gây chuyện?

Cô nghe được câu ấy nói ấy, hiểu rằng Lục Đông Thâm đang giữ thể diện cho Đàm Diệu Minh.

Đúng lúc cô đang chuẩn bị mở cửa, anh bỗng nhiên ở phía sau gọi giật cô lại.

Anh gọi cô là: Tưởng Ly.

Cô quay đầu.

Ánh mắt anh chìm vào bóng tối của khoang xe, hoặc có lẽ vì ánh mắt anh quá tối, đến mức có thể hút cô vào khoảng tăm tối ấy. Anh đổ người về phía cô, ánh sáng trên lớp kính cửa xe hắt xuống khuôn cằm đã bắt đầu lún phún râu của anh, vừa vuông vắn vừa gợi cảm.

Có một khoảnh khắc, khuôn mặt của anh và cô gần trong gang tấc, gần tới mức hơi thở đan cài vào nhau, gần tới mức cô có thể nhìn thấy bóng của mình qua đôi mắt anh.

Lát sau, anh giơ tay lên, hướng về phía mặt cô.

Hô hấp của cô như khựng lại, ngón tay đang móc vào cánh cửa lại càng siết chặt. Ngón tay mảnh khảnh của anh chỉ lướt ngang qua vành tai cô, lấy ra một phiến lá mắc vào mái tóc sau tai, nhỏ xíu, mạch lá nhọn. Anh vân vê trong lòng bàn tay rồi bóp vụn.

Là lá của cây anh đào, giống như khói hoa tháng ba, thứ rơi xuống mái tóc cô có lẽ là lá anh đào trắng muốt như tuyết.

Cho tới tận bây giờ, vành tai cô vẫn còn nóng hổi. Đầu ngón tay anh ấm áp, nhưng chỉ chạm nhẹ như vậy thôi lại tựa như bàn ủi.

Có tiếng cười quyến rũ nào đập vào tai cũng tiếng đẩy cửa.

Giữa làn hơi nước, có bóng cô gái từ từ bước đến, mặc một chiếc xường xám bằng vải sa tanh màu tím, vòng eo thước tha như liễu rủ, da trắng nõn nà, môi tô đỏ thắm. Mùi hương say lòng người đó như toát ra từ trang phục, bọc trọn một sự quyến rũ.

Cô ấy tiến tới, ngồi xuống bên cạnh bồn tắm, vuốt nhẹ chiếc khăn trên tay lên cổ Tưởng Ly, mỉm cười hờn dỗi: “Em còn có lòng tới Hoàng Thiên sao, chị còn tưởng em bị cô gái người rừng nào hút mất hồn rồi chứ?”. Nói tới đây, nhìn thấy vết thương trên cổ cô, cô ấy chẹp chẹp hai tiếng: “Thật sự là bị sói cào sao?”.

“Bị một cô gái người rừng cào đấy, móng vuốt của cô ta sắc y như của Phù Dung vậy.” Tưởng Ly không kiêng dè gì cô ấy, mặc cho đôi mắt phượng kia nhìn rõ toàn bộ cơ thể chìm sâu trong nước của mình. Cô giơ cánh tay lên, ôm lấy vòng eo thanh mảnh của cô ấy, cười nói: “Được người đẹp số một của Hoàng Thiên hầu hạ tắm rửa, em đúng là có phúc ba đời”.

Phù Dung cười: “Vậy Tưởng gia muốn tôi hầu hạ gia thế nào đây?”.

Tưởng Ly mím môi cười gian xảo, ngón tay hướng về phía chỗ xẻ trên bộ xường xám của cô ấy, luồn vào trong: “Dĩ nhiên là phải cởi đồ ra trước rồi mới tắm”.*

*Xưng hô giữa Tưởng Ly và Phù Dung tạm thời để như vậy vì mình có cảm giác Phù Dung hơn tuổi Tưởng Ly. Nếu có sai sót, sau này mình sẽ sửa lại ^^~

~Hết chương 65~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 66: Tiếng Phụ Nữ Trong Điện Thoại

Tới hồ Phủ Tiên, chỉ được phép đứng đợi trên bờ, một mình cô sẽ xuống nước…

Phù Dung lập tức gạt tay cô ra. Nụ cười quyến rũ ma mị lúc vừa bước vào cửa đã hoàn toàn tan biến. Cô ấy giơ tay phát một cái rất mạnh lên lưng Tưởng Ly: "Không trở mặt với em là em không chịu nói sự thật phải không? Miệng vết thương lớn như thế này mà em định giấu chị?".

Tưởng Ly nhe răng cười, cơ thể lanh lợi xoay một cái để né tránh một chưởng vô hình của Phù Dung: "Chỉ là em bị con sói trên núi cào một cái thôi, sao chị cứ phải giật đùng đùng lên thế. Chị nói gì thì nói cũng là người đẹp số một của Hoàng Thiên, có thể dịu dàng một chút được không? Dám hỗn xược với 'tiểu gia' này vậy hả?".

"Dịu dàng cái đầu em ấy! Em suýt nữa làm mồi cho sói rồi!" Ở bên ngoài Phù Dung là một cô gái trong vòng mười dặm còn ngửi thấy hương thơm, dịu dàng xinh đẹp, duy chỉ có khi đối mặt với Tưởng Ly là cô ấy xé tan chiếc mặt nạ kia ra, để bản thân được thoải mái: "Chẳng trách Đàm gia không để mấy đứa khác tới đây. Anh ấy làm vậy là sợ người khác không biết hầu hạ em. Vì em, anh ấy thật sự đã dốc cạn tâm tư rồi, lúc nào cũng bảo vệ em chu toàn. Haizz, riêng tiền boa cho chị lên sân khấu thôi đã là một triệu tệ rồi, nhưng giờ lại ngồi đây tắm rửa, trò chuyện với em. Em bảo chị sẽ bị thiệt bao nhiêu tiền?".

Tưởng Ly đã quá quen với hai khuôn mặt trong ngoài khác nhau của cô ấy. Cô dựa vào thành bồn tắm, gác một cánh tay ra ngoài, mịn màng trắng bóc. "Ba câu không rời được chữ 'Đàm gia'. Chị thích anh ấy như vậy thì theo anh ấy luôn đi".

"Chị muốn là được hả? Có ai không biết trong lòng anh ấy chỉ có một mình con tiểu yêu tinh là em? Làm gì còn để ý tới người con gái nào khác." Phù Dung vớt hết những cánh hoa đang trôi nổi trên mặt nước lên, đắp lên người Tưởng Ly. Những cánh hoa kiều diễm dính cả lên xương hõm vai, bả vai của cô, chỗ nào cũng rất dịu dàng. "Nghe nói em được vị Lục tổng đó đưa về đây?"

Tưởng Ly mím môi: "Chị muốn nói gì?".

Những ngón tay ngọc thon gọn thấm đẫm nước của Phù Dung nhẹ nhàng mát xoa thái dương cho cô: "Hiểu rõ còn giả vờ hồ đồ. Đàm gia cưng chiều em là vì anh ấy coi em như người phụ nữ của mình. Dù anh ấy kiên nhẫn hay dịu dàng thì cũng đều vì đối phương là em. Nhưng em đừng quên, Đàm gia dẫu sao vẫn là Đàm gia, là người tính mạng đung đưa trên đầu lưỡi dao, sự chán ghét và căm thù cũng không hề cất giấu. Em thân mật với loại đàn ông buông thả đó ngay trước mắt anh ấy, có phải là đã chạm vào giới hạn của Đàm gia rồi không? Lỡ như anh ấy…".

Nói tới đây, Phù Dung giơ tay lên làm hình dang lưỡi dao, cứa ngang qua cổ của Tưởng Ly, mọi lời muốn nói đều đã thể hiện hết trong hành động này.

Tưởng Ly kéo tay của cô ấy xuống, tỉ mỉ đùa nghịch từng ngón tay, rồi tươi cười phản bác: "Chị phải mong em chết đến mức nào thế hả? Sao có thể chụp cho em cái mũ đó chứ? Chẳng qua là người ta có lòng tốt đưa em về một đoạn đường thôi, vậy mà đã trở thành loại đàn ông buông thả rồi. Câu này mà lọt vào tai người con gái mà Lục tổng yêu sâu sắc là cô ấy sẽ

tới cào cấu em. Em không đành lòng để chị mang khuôn mặt xinh đẹp này đi đỡ ‘Cửu Âm Bạch Cốt trảo’ đâu”.

Ban đầu cô vốn không định quay về Hoàng Thiên.

Lúc xe chạy trên đường, Lục Đông Thâm đã chỉ thị cho Cảnh Ninh về khách sạn. Thái độ của anh rất rõ ràng, anh muốn đưa thẳng cô về Skyline.

Quận Xuyên Dương và Quan Dương chỉ cách nhau đúng một ngã tư, rẽ trái sẽ vào địa bàn của Đàm Diệu Minh, rẽ phải sẽ tới địa bàn của Lục Đông Thâm. Khi còn chưa tới đường Tô Hà, thì chuông điện thoại của Cảnh Ninh chợt vang lên. Tiếng chuông tuy nhỏ nhưng vẫn rất lảnh lót giữa một khoang xe đang hoàn toàn yên ắng. Cô ấy bắt máy, nói một câu:Cô Trần ạ?Sau đó lại nói thêm một câu:Vâng, cô đợi chút.

Lục Đông Thâm đón lấy chiếc di động Cảnh Ninh đưa. Từ đầu tới cuối cô không quay đầu lại, chỉ nhìn chằm chằm cảnh vật ngoài cửa sổ. Ô cửa kính sạch bong của ô tô thấp thoáng in một nửa khuôn mặt Lục Đông Thâm.

Trong xe quá im ắng, đến mức cô có thể nghe thấy giọng nói nũng nịu của cô gái ở đầu kia điện thoại: “Đông Thâm…”.

Cảnh Ninh bật nhạc trong ô tô lên.

Tiếng đàn violon-cen u trầm, không ồn ào, hỗn tạp, chỉ vừa đủ để che lấp nội dung cuộc nói chuyện.

Cứ như vậy cho tới tận khi họ đi đến đường Tô Hà.

Cô mới quay đầu lại, nói với tài xế:Tới Hoàng Thiên.

Cô không nhìn Lục Đông Thâm nhưng vẫn cảm nhận được anh đang nhìn mình, còn người tài xế thì rõ ràng đang đợi anh ra lệnh. Anh trầm mặc giây lát rồi nói: "Cô nên quay về khách sạn, nghỉ ngơi một đêm".

Bấy giờ cô mới nhìn anh, ánh mắt anh có phần nghiêm nghị, cất giấu một màu đen nặng nề. Cô nói: "Hoàng Thiên có Đàm gia ở đó, tôi sẽ được nghỉ ngơi thoải mái hơn".

Sắc mặt anh dường như tối đi rất nhiều, trong đôi mắt còn như gợn vài lớp sóng, có vẻ như không vui. Cô không hiểu vì sao mình cứ phải nói kiểu vậy, chỉ biết rằng, câu nói của cô đã khiến bầu không khí trong ô tô từ yên lặng chuyển sang lạnh ngắt. Cảnh Ninh đánh mắt nhìn ghế sau qua gương chiếu hậu, không nói câu nào.

Chiếc xe từ từ dừng lại khi chuẩn bị tới ngã tư đường Tô Hà, mọi vệ sỹ cũng đang chờ đợi mệnh lệnh.

Rất lâu sau, anh mới nói:Tới Hoàng Thiên.

Phù Dung rút tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve, rồi khẽ gõ mấy cái lên vai Tưởng Ly: "Không có quan hệ gì là tốt nhất. Chị biết em thông minh hơn các cô gái khác, người đàn ông nào nên giữ, người đàn ông nào nên bỏ, em phải rõ hơn mới đúng. Bây giờ người dân thành phố ai cũng biết Đàm gia và vị Lục tổng đó như nước với lửa, em né tránh được thì nên né tránh. Vì em, Đàm gia dám làm bất cứ chuyện gì. Chỉ vì cậu chủ Thai đó nói một câu muốn giở trò với em mà bị Đàm gia chỉnh cho thê thảm".

Tưởng Ly sững người: "Cậu chủ Thai? Thai Nghiệp Phàm?". Cô khẩn trương lục lại suy nghĩ trong đầu. Thai Nghiệp Dương là người điềm đạm, kẻ hay ra ngoài gây chuyện chỉ có thể là Thai Nghiệp Phàm thôi.

“Ngoài hắn ra làm gì còn ai khác? Còn tưởng mình là thần bài chuyển thế thật chứ, hắn đâu biết ngày ngày Đàm gia vẫn sai người tuồn bài cho hắn.” Phù Dung giơ tay che đi nụ cười trên đôi môi hồng, nhưng dường như lại nhớ ra chuyện gì đó, đôi mắt như nước hồ thu của cô ấy lập tức dấy lên một sự nghi hoặc: “Nhưng em bảo kỳ lạ không, có người cho chị một khoản tiền, lệnh cho chị xuất hiện vì Thai Nghiệp Phàm. Xem chừng người này không phải Đàm gia”.

Tưởng Ly đang vớt nước lên người chợt khựng lại, nhìn về phía Phù Dung: “Ý chỉ muốn nói Thai Nghiệp Phàm ngày ngày tới đây bài bạc là vì chị?”.

“Có tiền thì tội gì không kiếm? Rõ ràng là có người muốn gài bẫy Thai Nghiệp Phàm. Nhưng chuyện này cũng chẳng liên quan đến chị, chị chỉ có nghĩa vụ quyến rũ cậu chủ Thai ngày đêm ca hát, say sưa bí tỷ mà thôi.”

Tưởng Ly bỗng lạnh toát sống lưng.

Trước mắt Hoàng Thiên không kinh doanh, việc làm của các cô gái chỉ có ở sòng bạc. Đàm Diệu Minh sai người cho Thai Nghiệp Phàm “ăn no”, mục đích trong này có thể nghĩ ra. Có được điểm yếu của Thai Nghiệp Phàm trong tay thì muốn giật được chút thịt từ Trường Thịnh cũng là việc dễ như trở bàn tay. Nhưng kẻ đứng đằng sau cho Phù Dung tiền lại là ai? Mục đích của kẻ này là gì?

Dĩ nhiên, có hỏi thì Phù Dung cũng không rõ. Mà cô ấy cũng là người sống thoáng. Kiểu phụ nữ sống cuộc sống lấy lòng đàn ông như cô ấy làm sao nhìn ra được những âm mưu gian trá trong chuyện này? Chỉ là những chuyện không nên biết chị ấy không bao giờ động tới mà thôi.

🐾🐾🐾

Chưa đợi tới hôm sau, ngay khi vừa được ngâm mình một lần thoải mái tại Hoàng Thiên xong xuôi, Tưởng Ly đã dự định lên đường ngay tới hồ Phủ Tiên. Chỉ còn đúng một ngày là đến lời hẹn giữa cô và Lục Đông Thâm, xuất phát càng sớm càng tốt.

Mấy khu kinh doanh của Đàm Diệu Minh vừa xảy ra chuyện chưa được mấy hôm, bản thân anh cũng bị chuyện của thương hội quấn lấy không thể phân thân được. Trước khi cô đi, anh ra lệnh vài chục vệ sỹ đi theo, đảm bảo chắc chắn cho sự an toàn của cô.

Tưởng Ly nhìn thấy khí thế này thì nhíu mày. Tề Cương biết cô đã quen làm việc một mình, vội nói: "Đàm gia biết cô không thích có ai bám theo. Nếu bình thường thì anh ấy cũng để mặc cô, nhưng bây giờ cô vừa bị thương mà, đúng không?".

Là mệnh lệnh của Đàm Diệu Minh, ngay trước mặt nhiều người cô cũng không thể cãi lại anh, làm anh mất thể diện, đành mặc cho họ đi theo. Cuối cùng, cô chỉ có một điều kiện: Tới hồ Phủ Tiên, chỉ được phép đứng đợi trên bờ, một mình cô sẽ xuống nước…

~Hết chương 66~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 67: Tòa Thành Dưới Hồ Nước Tăm Tối [2111 Chữ]

Thứ có thể chữa bệnh cho Thai Quốc Cường, ngoài chuột xạ hương trên núi Kỳ Thần ra thì còn có một thứ nằm trên những thi thể dưới hồ Phủ Tiên.Tưởng Ly đã nói dối Lục Đông Thâm.

Hồ Phủ Tiên, mênh mông xanh biếc, đa phần các du khách đặt chân tới đây đều muốn nhắm tới thắng cảnh tuyệt đẹp này. Nhưng trong mắt những người dân Thương Lăng, hồ Phủ Tiên là một thánh địa, là một món quà trời ban. Bình thường, cùng lắm thì họ chỉ đánh bắt cá trong hồ, không bao giờ lặn xuống quá sâu, sợ sẽ quầy rầy tới thần linh. Tập tục kiểu này đã được lưu giữ tại Thương Lăng suốt hàng trăm năm qua, cho tới tận khi tòa thành cổ ngàn năm dưới đáy hổ bị phát hiện, người Thương Lăng lại càng tin tưởng chắc chắn vào tín ngưỡng của tổ tông.

Có người nói tòa thành cổ dưới đáy hồ Phủ Tiên chính là nước Cổ Điền trong lịch sử, bởi vì những kiến trúc cho con người xây dựng quá rõ ràng; Cũng có người nói đó là nơi thờ cúng của hai ngàn năm trước. Hồ Phủ Tiên là nơi gần với trời nhất. Hoàng đế cổ đại đã tới đây để cúng tế, về sau thì nơi này chìm xuống đáy hồ.

Người Thương Lăng thì cho rằng, tòa thành dưới mặt nước không chỉ tồn tại hơn hai ngàn năm, có lẽ còn lâu hơn thế. Đó là một tòa Long Cung, là nơi cư ngụ của thần linh.

Đã từng có tờ báo lấy danh nghĩa đưa tin để liên tục công khai với thế giới bên ngoài về tòa thành dưới nước hồ Phủ Tiên, nhưng đưa tin được

một nửa thì dừng lại, khiến người ta dấy lên không ít nghi ngờ. Đến nay, tòa thành cổ dưới hồ Phủ Tiên đã trở thành câu chuyện dùng để khoác lác và lừa gạt nhằm kiếm thêm khách du lịch.

Nhưng cũng có những ý kiến khác, nói rằng tờ báo khi ấy sở dĩ dừng đưa tin là vì đã phát hiện được kho thi thể dưới nước, ẩn nấp ngay trong thành cổ, trở thành một bí ẩn không thể giải thích được.

Mỗi người có một suy nghĩ.

Thực ra vẫn chẳng ai biết rõ năm xưa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến báo chí ngừng đưa tin.

Hiện tại không phải là mùa du lịch thịnh vượng, hồ Phủ Tiên lại trở về với sự bình yên khi trước. Khi Tưởng Ly tới được hồ Phủ Tiên, nơi đường chân trời đã sa sầm lại, đen kịt, giống như một mảnh vải bị nhuốm mực tàu, che kín nền trời. Ánh sáo lác đác rải trên bầu trời, nhưng cũng âm u bất định.

Chính là bóng tối trước lúc bình minh.

Tề Cương và mọi người vô cùng lo lắng, không thể hiểu nổi vì sao Tưởng Ly lại cứ phải chọn thời điểm trời tối nhất để lặn xuống hồ. Tưởng Ly nhìn cả mặt hồ bao la cũng bị nền trời trải lên một màu đen tuyền, nói: "Đằng nào cũng phải lặn thôi, sáng hay tối không quan trọng".

Cô chìm xuống nơi sâu nhất của hồ Phủ Tiên.

Không có ánh sáng, chỉ thi thoảng có những gợn nước phản chiếu chút ánh sáng trong veo.

Đây là cảnh tượng Tưởng Ly đã nhiều lần nhìn thấy khi lặn xuống đáy hồ, dưới nước âm u, còn có vô vàn những loài cá kỳ quái chưa bao giờ

xuất hiện trong tầm mắt của con người. Mỗi khi có con lướt ngang qua phạm vi ánh đèn trên đầu cô chiếu rọi, cô lại nằm ngang giữa làn nước, nhìn chúng một lúc lâu.

Đáy hồ Phủ Tiên là một trong những địa điểm cô từng lặn mà cảm thấy khá thoải mái, tính nguy hiểm không cao.

Cô còn từng lặn xuống một bờ biển. Giữa biển khơi sâu thẳm, đến nhiệt độ của nước cũng lạnh hơn hồ Phủ Tiên. Đầu tiên là những đàn cá mòi dày đặc bay múa xung quanh cô, sâu hơn nữa chính là đáy biển thinh lặng, sâu đến nỗi người ta phải e dè.

Cô nghe được tiếng cá voi vọng về từ đáy sâu của biển khơi, âm thanh âm u ấy khiến người ta gợn sống lưng. Cô xuống đó nhỏ bé không khác gì một hạt bụi, còn cá voi thì như một hồn ma cứ lẳng lặng xuất hiện giữa bóng đêm. Khi nó lướt ngang qua trên đỉnh đầu cô, cô chỉ có cảm giác như vừa lượn một vòng qua âm phủ.

Cô có kinh nghiệm ngụp lặn phong phú. Những người quen cô đều chỉ coi đó là một sở thích, không ai biết mục đích thật sự của cô.

Ai ai cũng biết dưới đáy hồ Phủ Tiên là tòa thành cổ, nhưng rất hiếm người nhìn thấy; Ai ai cũng kiêng sợ kho thi thể trong thành cổ, nhưng đã có mấy người thật sự được nhìn thấy bộ dạng thật của kho thi thể ấy?

Chỉ khi chạm tay vào lớp rêu xanh trên những bức tường sứt mẻ của thành cổ và những vách tường dài vài cây số đã sụp đổ mới biết được nỗi bi thương của tòa thành đã chìm vào nước. Chỉ khi xuyên qua từng thi thể dưới đáy hồ mới cảm nhận được nỗi tuyệt vọng của họ khi đời đời kiếp kiếp không còn được nhìn thấy mặt trời.

Thứ có thể chữa bệnh cho Thai Quốc Cường, ngoài chuột xạ hương trên núi Kỳ Thần ra thì còn có một thứ nằm trên những thi thể dưới hồ Phủ Tiên.

Tưởng Ly đã nói dối Lục Đông Thâm. Loài cá trắng ở hồ này chỉ có công dụng làm thành một món ăn trên bàn tiệc của các du khách chứ nào có chữa được bệnh cho người.

Đây là một khu cấm địa.

Người không hiểu biết sẽ không vào được, cũng chẳng tìm ra. Nhưng người có lòng bám theo thì chung quy cũng sẽ thăm dò được bí mật bên trong tòa thành cổ. Tưởng Ly không cho ai theo, nguyên nhân cũng nằm ở đó.

Ngọn đèn trên đỉnh đầu chiếu sáng toàn bộ tàn tích của tòa thành, cột đá cao cao đó đã loang lổ nhưng vẫn đứng rất hùng dũng. Giống như lời đồn rằng vào những ngày mưa gió sấm chớp sẽ nhìn thấy linh hồn của những cung nữ đi qua đi lại trong Cố Cung, đứng ở đây cũng vậy, tựa hồ cũng có thể nghe thấy những âm thanh tàn sát giết chóc từ hàng ngàn năm trước.

Tưởng Ly không ở lại trong thành cổ quá lâu, cô nhún người chìm sâu xuống một nơi còn tăm tối hơn.

…

Khi phía chân trời đã nhá nhem sáng, Tề Cương cũng đã hút hết cả một bao thuốc lá trên xe, đầu lọc rơi đầy xuống đất. Anh ta lại lệnh cho đứa đàn em lần lượt nhặt tất cả về, đựng lại cẩn thận rồi bỏ vào thùng rác. Cậu nhóc hì hục nhặt một lúc lâu, sau khi hoàn thành xong nhiệm vụ bèn đi tới trước ô tô của Tề Cương, nói: “Anh Cương, anh đừng hành hạ người ta thế mà”.

Tề Cương gần như hạ bằng chiếc ghế trong ô tô xuống, dựa người lên ghế, bốn cửa sổ mở toang hoang. Nghe xong, anh ta thò một tay ra đánh lên đầu cậu ta: "Không hành hạ làm sao giết thời gian được?".

"Mấy anh em có thể chơi bài với anh mà, chúng ta chơi nhỏ thôi."

"Cút cha mày đi! Chúng ta tới đây là để bảo vệ Tưởng gia, chơi bài chơi bạc cái gì? Để Đàm gia biết, coi chừng anh ấy cho mày liệt giường!"

Đang mải mắng thì có một vệ sỹ đi tới, sắc mặt không ổn: "Anh Cương, phía Nam bờ hồ phát hiện có người nào đó lặn xuống nước, nhìn có vẻ không ít người đâu".

Tề Cương đang định châm thêm điếu thuốc nữa, nghe xong câu này lập tức quăng thuốc đi, thầm cảm thấy không ổn, khẩn trương lệnh cho đám đàn em xuống nước. Đó đều là những vệ sỹ biết ngụp lặn, đã đợi sẵn bên bờ hồ từ lâu, một khi Tưởng Ly ở dưới nước quá lâu sẽ lập tức nhảy xuống cứu hộ.

Khi Đàm Diệu Minh tới hồ Phủ Tiên thì đã có một khoảng trời màu lục lam, mặt trời vẫn chưa sáng hẳn, chỉ đang chầm chậm ló đầu ra từ khe hẹp của bóng đêm.

Anh vội vã bước đi, theo sau là một đám vệ sỹ, khí thế không hề nhỏ.

Tề Cương bên này đang sốt xịch xịch, thấy Đàm Diệu Minh xuất hiện bèn lập tức tiến lên. Đàm Diệu Minh hỏi thẳng: "Tưởng Ly đâu?".

"Bọn em đã xuống nước tìm một lượt rồi, không thấy Tưởng gia." Tề Cương vuốt mồ hôi đầy đầu, sau khi cử người xuống nước, anh ta đã lập tức gọi ngay cho Đàm Diệu Minh.

Trong lúc hai người nói chuyện, lượt vệ sỹ lặn thứ hai cũng đã trở về, người đi đầu nhìn thấy Đàm Diệu Minh bèn căng thẳng, lắp ba lắp bắp: "Đàm… Đàm gia… Vẫn chưa tìm thấy Tưởng gia ạ…".

Sắc mặt Đàm Diệu Minh đột ngột chuyển lạnh, xung quanh bầu không khí cũng lạnh ngắt, ngay cả Tề Cương đứng bên cạnh anh cũng cảm thấy không rét mà run. Anh ta thầm nghĩ trong bụng: Toi rồi, đây là dấu hiệu của một cơn thịnh nộ. Quả không sai, Đàm Diệu Minh giơ chân đá cho tay vệ sỹ vừa về ngã rạp ra đất, khi ngẩng đầu lên cả khóe miệng cũng rỉ máu.

"Mẹ kiếp, toàn lũ vô dụng! Tất cả xuống nước tìm hết cho anh, không tìm được thì anh lấy mạng chúng mày!"

Tất cả mọi người run lên cầm cập, lần lượt chuẩn bị dụng cụ lặn.

Tề Cương dề dặt bước lên: "Trông khí thế, đối phương có vẻ đã phải thủy quái chuyên nghiệp tới rồi".

"Lai lịch thế nào?"

Tề Cương lắc đầu.

Đàm Diệu Minh nhìn chằm chằm mặt hồ gợn sóng, nhiệt độ nơi đáy mắt cũng băng giá như nước hồ đêm lạnh vậy.

Lúc này, bỗng có tiếng ai mừng rỡ kêu lên: "Tưởng gia quay về rồi!".

Bả vai Đàm Diệu Minh chợt run lên, anh quay phắt đầu nhìn qua. Có mấy bóng người từ hồ đi lên, nếu nhìn kỹ là hai vệ sỹ cả người ướt lượt thượt, họ một trái một phải đang dìu Tưởng Ly đi qua.

Tưởng Ly cúi gục, trên người vẫn còn mặc nguyên bộ đồ lặn, bước chân không vững, có vẻ đã hết sức. Đàm Diệu Minh sải bước lao tới rất nhanh,

một tay kéo Tưởng Ly vào lòng mình.

Trán Tưởng Ly dựa vào ngực anh, cô mệt mỏi gọi một tiếng "Đàm gia". Đàm Diệu Minh chỉ cảm nhận được cả cơ thể cô lạnh ngắt, giơ tay lên sờ thử thì kinh hoàng phát hiện lòng bàn tay mình đầy máu!

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 68: Đi Theo Anh, Anh Sẽ Bảo Vệ Em Suốt Đời [2058 Chữ]

Thật ra anh hiểu rõ mà, những ngày tháng sau này của em chắc chắn phải nhuốm màu máu…

Đàm Diệu Minh giật mình, không nói câu nào lập tức bế bổng Tưởng Ly lên, cả khuôn mặt trầm lạnh đến rợn người. Tề Cương cũng nhìn thấy máu trên tay Đàm Diệu Minh, bèn quát lên với đám vệ sỹ: "Mẹ kiếp, chúng mày còn đứng đực ra đó làm gì? Tới bệnh viện!".

Cổ áo của anh bị kéo xuống, Đàm Diệu Minh cúi đầu nhìn người con gái trong lòng, Tưởng Ly thì thầm: "Đưa em vào trong xe thay quần áo trước đã".

Quần áo Tưởng Ly mặc khi đến đây đều để cả trong xe của Tề Cương. Đàm Diệu Minh sau khi bế cô lên xe thì tìm quần áo đưa cho cô, dự định đích thân lái xe đưa cô tới bệnh viện. Anh đang định nâng tấm vách ngăn lên, Tưởng Ly bèn giữ tay anh lại và cất giọng yếu ớt: "Em không sao đâu, không cần tới bệnh viện".

Đàm Diệu Minh vẫn đang định khuyên nhủ, Tưởng Ly bèn giơ tay cởi cổ áo đồ lặn ra, rồi nhìn anh: "Em phải thay quần áo…".

Anh hơi sững người, nét mặt nhanh chóng lướt qua một tia ngượng ngập, ăn nói cũng không tự nhiên: "Tự em thay được không?".

"Vậy anh định giúp em chắc?" Tưởng Ly cãi lại.

Đàm Diệu Minh cuộn tay lại thành nắm đấm đặt lên môi ho khẽ một tiếng, mượn cớ để che giấu đi sự thiếu tự nhiên của mình. Anh nói một câu: "Thay xong thì gọi anh".

Chút tăm tối cuối cùng phía chân trời cũng đã biến mất, bị ánh bình minh của ngày mới thay thế trọn vẹn. Bầu không khí mỏng manh lành lạnh, còn chút sương sớm vẫn chưa tan hết, hít hà một ngụm khí là có thể hóa thành cả đám sương mù trắng xóa.

Tề Cương thấy Đàm Diệu Minh bước xuống xe bèn vội vàng tiến lên hỏi: "Tưởng gia thế nào rồi ạ?", nói rồi anh ta ngó vào bên trong quan sát.

Đàm Diệu Minh giơ tay xoay mặt anh ta lại: "Không cần hai con mắt nữa phải không?".

Bấy giờ Tề Cương mới hiểu ra vấn đề, cười hì hì. Đàm Diệu Minh đứng dựa vào cửa xe, rút một điếu thuốc ra, ngậm lên miệng, vừa định châm thuốc bèn quát to với đám vệ sỹ đứng bên cạnh: "Mẹ kiếp, quay hết người lại cho anh!".

Đám vệ sỹ lần lượt quay người lại, quay lưng về phía xe.

Tề Cương thấy Đàm Diệu Minh cũng không vội đưa Tưởng Ly tới bệnh viện, trong bụng cũng hiểu tám, chín phần đã không còn vấn đề gì nữa, cũng dám đùa giỡn hơn: "Đàm gia, cửa sổ xe dán giấy cả mà, bên ngoài vốn dĩ không nhìn được bên trong đâu ạ".

"Cút." Đàm Diệu Minh miệng ngậm thuốc, hờ hững buông một tiếng.

Tề Cương mỉm cười đón lấy chiếc bật lửa trong tay anh, chủ động châm lửa cho anh. Lửa vừa bật lên, Đàm Diệu Minh liền nghiêng đầu, rít một hơi khói, ánh sáng nơi đầu điếu thuốc soi sáng từng đường nét cương nghị của anh.

“Em nghĩ là vào lúc này đáng nhẽ anh phải ở trong đó giúp đỡ người ta. Con người anh ấy à có lúc quá là…”

“Quá là làm sao?”

“Đàn ông mà quân tử với phụ nữ quá cũng không hay đâu, thích cô ấy thì cứ chiếm đoạt được rồi tính. Anh chỉ cần giành được cơ thể của cô ấy là dù cô ấy có hoang dã đến đâu cũng sẽ ngoan ngoãn ở bên cạnh anh thôi.”

Đàm Diệu Minh giơ chân đá anh ta một cái: “Mày cút ngay!”.

“Gia à, sự thật mất lòng mà.”

Trong lúc hai người họ đang nói chuyện thì Tưởng Ly mở cửa xe bước xuống. Cô đã thay quần áo của mình, bộ tóc dài ướt rượt được buộc đơn giản ở sau gáy. Trông sắc mặt cô tuy có phần nhợt nhạt nhưng thể lực dường như đã khôi phục được một chút. Cô ném bộ quần áo lặn trong tay về phía Tề Cương rồi nói: “Cậu có tin tôi thiến mấy cậu rồi mang thứ của quý đó cho chó ăn không?”.

Tề Cương vững vàng đỡ lấy bộ quần áo cô quăng qua, cười hì hì. Đàm Diệu Minh với một chai nước từ trong xe ra, mở nắp chai đưa cho cô: “Em thấy sao rồi?”.

Tưởng Ly đón lấy nước, ngửa cổ uống vài hớp, dựa vào cửa xe một lúc mới lấy lại được nhịp thở và nói: “Em không bị thương đâu, máu là của người khác thôi”.

Đàm Diệu Minh nghiêm mặt lại.

“Đối phương có sáu người, kinh nghiệm lặn rất phong phú, thân thủ vừa nhìn là biết từng luyện võ. Họ định bắt sống em, chứ không có ý làm tổn thương đến tính mạng.” Tưởng Ly giơ ngón tay cái quẹt một cái lên

khóe miệng, ánh mắt tỏa ra một tia sáng căm phẫn: “Em đâm bị thương hai người, bẻ gân tay của một người. Vết thương của hai người còn lại có lẽ nằm trên chân, người cuối cùng là đầu. Vì hắn đội mũ lặn nên không nhìn rõ dáng vẻ trông thế nào. Lúc gần lên bờ em đã cứa rách quần áo của hắn. Ở gần ngực trái của hắn có một vết sẹo, là vết thương cũ, khá lớn”.

Việc bị gặp đột kích dưới hồ Phủ Tiên là điều cô không hề ngờ tới, nhưng cũng may cô đã có thói quen dắt giao bên người. Đối phương đã ở đó đợi cô sẵn. Sau khi cô lấy được nguyên liệu, từ thành cổ bơi ra giữa hồ thì bọn họ lao về phía cô.

Cử sáu tên thủy quái tới công kích cô, thật là coi trọng cô quá.

Đàm Diệu Minh nghe xong, sắc mặt càng sa sầm tợn. Anh đánh mắt nhìn Tề Cương, Tề Cương hiểu ý: “Chỉ cần có điểm đặc biệt thì sẽ không khó tìm ra. Anh yên tâm, em sẽ lập tức bảo anh em đi điều tra, lật cả Thương Lăng lên, em không tin sẽ không tìm thấy!”. Nói xong, anh ta bèn quay đi gọi điện thoại sắp xếp.

Một người vệ sỹ tiến lên, trong tay cầm một con dao: “Tưởng gia, đã tìm được con dao của chị rồi”.

Tưởng Ly đón lấy, là con dao Phần Lan cũng cô băng qua cả dãy Kỳ Thần rồi lại cùng cô xuống nước. Con dao này rất sắc bén, cô dùng rất thuận tay. Chỉ tại sau một trận chiến với đám người kia ở giữa hồ, khi lên được đến bờ cô đã sức cùng lực kiệt. Mấy người kia sợ bại lộ thân phận vội vàng chuồn lẹ, con dao của cô cũng rơi bên bờ sông.

Cô rút nó ra khỏi bao, lưỡi dao vẫn còn dính máu. Cô đổ nốt chỗ nước còn lại chưa uống lên dao, rửa sạch dấu máu, động tác vừa ung dung lại vừa gọn ghẽ. Đàm Diệu Minh nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của cô,

một dung nhan vốn dĩ như hoa như ngọc, vì có thêm nét tàn nhẫn mà trở nên tuấn tú vô cùng.

Anh khẽ thở dài một tiếng, vòng cành tay qua nắm chặt lấy tay cô, sau đó từ từ cắm dao vào trong bao dưới ánh nhìn của cô.

“Anh hay nghĩ, đáng nhẽ phải để em được sống một cuộc sống tốt hơn mới phải.”

Chứ không phải như bây giờ, vốn dĩ đang ở độ tuổi xinh đẹp như hoa lại phải cùng đàn ông liều sống liều chết, cho dù máu me đầm đìa cũng không nhíu mày lấy một cái. Cuộc sống của cô đáng lẽ phải được yên tĩnh êm đềm, không nên là giang hồ hỗn tạp.

Tưởng Ly lại giắt con dao vào lưng, rồi hướng ánh mắt về phía chạc cây gần đó. Ở đó có một con chim đang kêu ran từng tiếng nhưng mãi vẫn không thấy đồng loại của mình đâu, trông nó mới cô độc làm sao. Cô nói: “Thế nào là cuộc sống tốt đẹp hơn đây? Giống như trước kia hưởng đủ mọi vinh hoa phú quý ư? Hay là bình yên nhẹ nhàng giống như những người bình thường? Cuộc sống đầu tiên thì em sống đủ rồi, cuộc sống phía sau thì không thuộc về em. Thật ra anh hiểu rõ mà, những ngày tháng sau này của em chắc chắn phải nhuốm màu máu”.

Câu nói những lời này hết sức nhẹ nhàng, thản nhiên, nhưng đã nói cạn không biết bao nhiêu bi thương lạnh lẽo. Đàm Diệu Minh nghe mà xót xa. Lát sao anh tiến lên, nhẹ nhàng kéo cô vào lòng, tựa cằm lên đỉnh đầu cô và nói: “Yên tâm, đi theo anh, anh sẽ bảo vệ em suốt đời”.

Người Tưởng Ly khẽ run lên, cổ họng chợt tắc nghẹn, bầu không khí lạnh giá xung quanh cứ thế bị cái ôm của anh xua tan từng chút một.

Rất lâu sau, cô mới lên tiếng: “Nếu đúng nguyên nhân như em suy đoán thì Thai Quốc Cường sắp tỉnh lại rồi, có làm hỏng việc của anh không?”.

Đàm Diệu Minh hiểu ý cô muốn nói gì. Anh nghĩ bụng, cô chỉ cần bước chân vào Hoàng Thiên là chuyện gì cần biết sẽ biết cả. Anh nói: “Hắn không cản nổi anh đâu”.

“Ừm.”

…

Cách đó một quãng xa, giữa bóng cây, một chiếc xe thương vụ màu đen đang đỗ.

Cửa xe chưa được hạ xuống, qua lớp cửa kính màu đen, bóng đôi trai gái đứng ôm nhau lọt vào mắt người đàn ông. Ánh mắt anh đen tối, thâm trầm, bờ môi mỏng hơi mím lại. Anh gác tay lên tay vịn ghế ngồi, ngón tay gõ từng nhịp từng nhịp không theo quy luật.

Cảnh Ninh ngồi trên ghế lái phụ cũng đã nhìn thấy cảnh ấy. Cô ngẩng lên nhìn qua gương chiếu hậu, chỉ thấy được từng đường nét trên một nửa gương mặt cương nghị của anh cùng khuôn cằm vuông vức, nhưng cô cũng cảm nhận được bầu không khí u ám, lạnh lẽo xung quanh.

“Lục tổng?” Cô lên tiếng.

“Gọi đội cứu hộ quay lại, chúng ta đi thôi.” Lục Đông Thâm hạ giọng ra lệnh một câu…

~Hết chương 68~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 69: Cô Có Bị Thương Không? [2141 Chữ]

Tưởng Ly cố tình không nhìn Lục Đông Thâm. Cô quay đầu nhìn chiếc đồng hồ trên tường và nói: "Là sống hay chết phải đợi thêm một tiếng nữa".

Tưởng Ly xuất hiện đúng như đã hứa.

Khi cô tới bệnh viện chính là khoảng thời gian đẹp nhất trong ngày. Ánh nắng ấm áp xua đi cái giá lạnh của đất Thương Lăng mùa này, hắt xuống hành lang dài hun hút, chói choang đến lóa mắt. Thai Quốc Cường vẫn yên lặng nằm trên giường bệnh, các máy móc cắm trên người đã được chuyển đi, chỉ còn dịch dinh dưỡng trong ống truyền trong suốt đang nhỏ từng giọt từng giọt vào máu, đảm bảo tính mạng cho ông ta.

Ở một góc tường gần cửa sổ chất đống hoa tươi và giỏ hoa quả. Chỉ cần Thai Quốc Cường còn một hơi thở, đám người trên thương trường tuyệt đối sẽ không nguội lạnh thờ ơ, cứ vài ba ngày sẽ lại có đủ những thương nhân quyền quý tới thăm bệnh. Khi Tưởng Ly đi gần tới phòng bệnh cũng đúng lúc Thai Tử Tân đang tiễn một người khách tới thăm đi ra ngoài, thái độ ôn hòa nhã nhặn, nói với người đó rằng: "Chuyện làm ăn thương trường vẫn mong được bác Vương chiếu cố nhiều hơn".

Người có thể khiến Thai Tử Tân gọi một tiếng "bác"*, nhất định cũng không phải một người bề trên tầm thường. Ông ta cười rất có ý đồ, giơ tay lên nhẹ nhàng siết lấy bả vai của cô ấy, có vẻ hờ hững lại có vẻ ôm chặt

nói: “Được mà, được mà, con gái của anh Thai bác dĩ nhiên phải chăm sóc rồi”.

*Âm gốc trong tiếng Trung: Sư bá, ý chỉ những người bạn của bố mẹ, có tuổi tác cao hơn bố mẹ mình.

Thai Tử Tân lẳng lặng kéo tay ông ta ra, rồi giơ một tay về phía trước, cười nói: “Bác Vương, mời đi bên này”.

Tưởng Ly cảm thán, một cô gái chìm nổi trên thương trường bao nhiêu năm thật không dễ dàng gì. Thai Tử Tân lại có một gương mặt trẻ trung xinh đẹp, muốn một mình xông vào hang hùm miệng cọp, muốn xây dựng một bầu trời riêng trong thế giới của những người đàn ông thì những tình huống như vậy dĩ nhiên không còn lạ lẫm.

Sau khi tiễn người đó đi khỏi, trên gương mặt Thai Tử Tân chỉ toàn là chán ghét. Vừa quay đầu, cô ấy lập tức nhìn thấy Tưởng Ly đang đứng dựa vào một góc đứng xem, đầu mày vừa dãn ra đã lại có thêm chút ngượng ngập, có vì hiểu rằng cô đã nhìn hoàn chỉnh không sót một giây cảnh tượng vừa rồi.

Tưởng Ly nhẹ nhàng lâm trận, trên người chỉ đeo theo một chiếc ba lô nhỏ ngay hông. Cô cởi chiếc ba lô ra, đặt lên đầu giường. Thấy Thai Tử Tân đứng đực bên cạnh với khuôn mặt đầy cảnh giác, cô bèn nói: “Lúc trừ ma, tôi không quen xuất hiện thêm ai bên cạnh”.

“Rốt cuộc cô định cho bố tôi dùng thứ gì?”

Tưởng Ly không trả lời, Tưởng Tiểu Thiên nãy giờ vẫn đứng sau lưng cô lên tiếng: “Tưởng gia của chúng tôi mất bảy ngày bảy đêm mới tìm được nguyên liệu, có thể cho cô xem dễ dàng vậy sao? Mà xem cô cũng đâu có hiểu.” Cuối cùng cậu cũng được nở mày nở mặt rồi. Vì chuyện của

Thai Quốc Cường, mấy hôm nay cậu sống như một con chuột chui lủi vậy. Trong khách sạn cũng đồn đại ầm ĩ, có người còn suy đoán lần này phải chăng Tưởng Ly hết cách nên định bỏ trốn.

Sắc mặt Thai Tử Tân không tốt lắm, nhưng dẫu sao cũng là người đã trải qua nhiều sóng to gió lớn, chung quy vẫn có thể kiểm soát được cảm xúc, chỉ lạnh lùng buông một câu: "Nếu bố tôi lại có bất trắc gì, tôi nhất định sẽ không tha cho cô đâu".

"Bố cô giờ đã nằm ngắc ngoải ở đây rồi, liệu còn có thể có bất trắc gì?" Tưởng Ly cười khẩy.

Thai Tử Tân ra sức mím chặt môi, nhìn cô chằm chằm bằng ánh mắt không vui. Tưởng Tiểu Thiên kiêu ngạo đi ra trước cửa, đưa tay mở cửa: "Thai tổng, xin mời".

Tưởng Ly lại ra lệnh cho đám vệ sỹ trực trước cửa mang hết hoa tươi và hoa quả ra ngoài, dọn luôn cả nước truyền dịch, sau đó đóng cửa lại. Tưởng Tiểu Thiên đứng cạnh cửa, chặn kín lớp kính trên tấm cửa, những người không có phận sự đều không được xông vào.

Phàm là những người nghiên cứu về mùi hương, thứ đầu tiên phải tuân thủ chính là lịch sử mùi hương. Đây là nền tảng của việc nghiên cứu mùi hương. Nhưng lịch sử mùi hương cũng giống như tư liệu lịch sử, phân ra làm chính sử và dã sử. Đa phần Tưởng Ly hay đi cửa ngách, từng lên trời xuống đất, tất cả những gì liên quan đến mùi hương từng đọc qua. Phản hồn hương là tên gọi là một loại thuốc được kết hợp từ nhiều loại mùi hương khác nhau, hoàn toàn không ghi chép trong chính sử, thế nên rất ít người biết.

Nguyên liệu của phản hồn hương gồm có ba loại, trong đó có hai loại cô phải dùng tính mạng đổi về. Một loại chính là dịch xạ hương của loài

chuột trên núi Kỳ Thần. Loại kia chính là sứa nấm xác sinh ra quanh năm từ những xác chết trong kho xác dưới hồ Phủ Tiên.

Người chưa bao giờ nhìn thấy kho xác dưới hồ Phủ Tiên chắc chắn chưa bao giờ nhìn thấy sứa nấm xác. Loài sứa này chỉ sinh trưởng ở nơi sâu nhất dưới đáy hồ Phủ Tiên, hơn nữa chỉ sinh trưởng xung quanh các xác chết trong kho xác. Ở khu vực biển Galle, Sri Lanka, sinh trưởng một loài sứa tên gọi là sứa hải đăng, cơ thể trong suốt, hệ thống tiêu hóa màu đỏ trong cơ thể hiện lên rất rõ ràng, ăn các sinh vật phù du, từ thể thủy tức vô tính liên tục sinh sản và chuyển hóa, thế nên được người ta, thế nên được người ta mệnh danh là loài sứa trường sinh bất lão.

Nhưng phán đoán về việc trường sinh của loài sứa hải đăng cũng chỉ dừng ở mức lý luận. Các chuyên gia cho rằng, chỉ cần không bị các loài động vật khác ăn mất, sứa hải đăng sẽ có thể sinh sản và chuyển hóa vô hạn.

Nhưng theo suy nghĩ của Tưởng Ly, mỗi lần trước khi sứa hải đăng chuyển hóa là nó đã chết một lần rồi, thật ra không thực sự có ý nghĩa trường sinh, thật sự trường sinh là sứa nấm xác. Chúng thấm và sinh trưởng trên những xác chết đã lạnh giá hàng ngàn năm, không cần phải sinh sản và chuyển hóa. Chúng chỉ có một cuộc đời, đời này chính là vĩnh viễn trường tồn, sống dựa dẫm vào thi thể, lấy sự oán hận và tuyệt vọng của thi thể để nuôi dưỡng chính mình.

Ai ai cũng biết trong truyền thuyết, các thi thể trong kho xác không giống bình thường, mỗi một nơi trên thi thể đều được bọc bởi một lớp rêu xanh trắng. Chỉ có Tưởng Ly biết, màu xanh đó không phải là lớp rêu bình thường, mà là nấm xác; còn màu trắng chính là loài sứa ngày ngày ăn lớp nấm xác trên thi thể.

Sứa nấm xác sau khi ăn nấm sẽ sản sinh một thứ mùi đặc biệt. Loại mùi này cho dù ở dưới đáy hồ sâu vẫn có thể ngửi thấy, là mùi cực kỳ thối rữa, mà đây chính là thứ mùi Tưởng Ly cần lấy. Sứa nấm xác rời khỏi nước hồ Phủ Tiên không thể sống độc lập, thế nên Tưởng Ly đã lấy một dụng cụ đựng loại nhỏ, cắt một phần tạp chất bọc lấy nấm xác, lấy theo một con sứa nấm xác cho cả vào dụng cụ. Sau khi trở về, cô lấy nội tạng của sứa ra, trong nội tạng chảy ra một thứ dịch màu xanh mực, giống như mật gan, phơi khô, cô đặc, nghiền thành bột, sau đó cho lại vào dụng cụ.

Tưởng Ly bày sẵn chiếc lò mạ vàng, mở nắp, bỏ loại bột này vào chiếc đĩa tròn nhỏ trong lò, sau đó lại bỏ tiếp dịch xạ hương đã được cô đặc vào theo tỷ lệ, cuối cùng nhỏ thêm hai giọt mật hoa dã tất để điều hòa. Loại mật này được ép dầu từ hoa dã tất, người nhà Đường dùng nó để chế tạo hỗn hợp mùi hương, có tác dụng giống như nước hoa tường vy vậy.

Lò được đun bằng lửa to vừa, bên ngoài che một tầng chống lửa. Khói lửa có thể bao trùm cả đáy lò, như vậy vừa đốt được đều vừa tác huy tác dụng được nhanh. Chẳng mấy chốc đã có làn khói tỏa ra từ nắp lò, phảng phất lan tỏa ra khắp bốn phía, giống như những sợi dây leo không xương dài ngoằng.

Mùi hương cực thơm gặp mùi hương cực thối, đây mới chính là phản hồn hương thực sự.

Tưởng Ly không ngửi nổi mùi này, mùi hương vừa xuất hiện là cô lập tức ra khỏi phòng. Bên ngoài là phòng nghỉ, không ngờ Lục Đông Thâm cũng tới, ngồi trên sofa vị trí ngược sáng. Tia sáng nghiêng nghiêng rơi xuống dáng người cao lớn thẳng tắp của anh, chiếu sáng gương mặt anh tuấn ấy. Anh đang hút thuốc. Thai Nghiệp Phàm cũng đã quay về, ngồi ngay bên cạnh anh.

Nghe thấy động tĩnh, Lục Đông Thâm ngước mắt lên, tầm mắt rơi xuống người cô. Thai Tử Tân đang nói chuyện với Lục Đông Thâm cũng phát hiện ra ánh mắt anh đổi khác, quay đầu lại thì thấy Tưởng Ly đã ra ngoài. Cô ấy lập tức tiến lên: "Bố tôi sao rồi?".

Tưởng Ly cố tình không nhìn Lục Đông Thâm. Cô quay đầu nhìn chiếc đồng hồ trên tường và nói: "Là sống hay chết phải đợi thêm một tiếng nữa".

Thai Tử Tân nhíu mày: "Ý của cô là, đến chính cô cũng không chắc chắn được?".

Tưởng Tiểu Thiên sốt sắng bảo vệ, chắn trước mặt Tưởng Ly, quắc mắt lạnh lùng nhìn Thai Tử Tân: "Trị bệnh lúc nào chẳng có nguy hiểm, làm gì có ai chắc chắn được 100%? Để cứu ông nhà cô, Tưởng gia của chúng tôi đã suýt phải nộp mạng rồi, phần tình ý này coi như đã đủ".

Thai Tử Tân sững người. Cô ấy chỉ nghĩ Tưởng Ly đi thu thập một số nguyên liệu, sao lại nguy hiểm tới tính mạng chứ?

Lục Đông Thâm dập tắt điếu thuốc đang hút dang dở vào trong gạt tàn, nhìn chằm chằm theo bóng cô từ đầu tới cuối, rồi khẽ hỏi một câu: "Cô có bị thương không?".

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 70: Sợ Cô Gặp Chuyện [2216 Chữ]

Anh Lục không biết giữ khoảng cách một chút sao?

Sau khi câu nói ấy rơi xuống đã thành công thu hút ánh mắt chú ý của mấy con người ở đó. Trong những ánh mắt ấy chất chứa vô vàn những biểu cảm phong phú: tò mò, nghi hoặc, khó hiểu và ngờ vực. Nhất là ánh mắt Thai Tử Tân nhìn qua đây. Tưởng Ly không cần nhìn cũng có thể cảm nhận được sự bất mãn của cô ấy.

Rất dễ hiểu thôi, ở trong mắt Thai Tử Tân, hai người họ đứng ở hai chiến tuyến, giống như "Hán Sở phân tranh", lập trường phân chia ranh giới trong đục rõ ràng. Trong suy nghĩ của cô ấy, bất luận ai cũng có thể hỏi câu này, duy chỉ có Lục Đông Thâm là không thể. Thật ra Tưởng Ly cũng có chút bất ngờ. Nơi này không phải núi rừng, họ đã trở về với thế giới hiện thực, đã trở về với cục diện hai bên tranh đấu lẫn nhau, câu hỏi này của anh rõ ràng là vừa mờ ám lại vừa táo bạo.

Cô hắng giọng, đáp qua loa: "Tôi không".

Tưởng Tiểu Thiên không nhận ra có chút bất thường trong câu chuyện này, cậu nói bô bô: "Tưởng gia nhà chúng tôi là ai chứ, lên trời xuống đất không một ai đấu lại được".

Hình như Lục Đông Thâm vừa cười thầm một tiếng, giọng nói trầm ấm lại có thêm chút trêu chọc: "Bản lĩnh của cô Tưởng đích thực cao hơn người thường".

Tưởng Ly không nhìn Lục Đông Thâm mà quay đầu quát Tưởng Tiểu Thiên: “Dây thần kinh nào ghép nhầm chỗ rồi hả, sao nói nhiều quá vậy?”.

Tưởng Tiểu Thiên lập tức im bặt, không dám lên tiếng nữa.

Cứ như vậy, mấy người họ yên lặng chờ đợi một tiếng ấy. Trong khoảng thời gian đó, Thai Tử Tân có phần nôn nóng, sốt ruột, cứ đi đi lại lại suốt. Thai Nghiệp Dương lấy phong thái của một người con trưởng nhà họ Thai ra để giữ bình tĩnh cho mọi người, bảo Thai Tử Tân không việc gì phải lo lắng, rồi lại hiếm có dịp anh ta lên tiếng nói đỡ hộ Tưởng Ly: Bảy ngày còn đợi được rồi, đợi thêm một tiếng nữa thôi mà.

Tưởng Ly không thích con người Thai Nghiệp Dương cho lắm. Tuy rằng nhìn bên ngoài anh ta là một người khá kiệm lời nhưng cô luôn ngửi được một thứ dã tâm khác thường từ người anh ta. Thứ dã tâm này lại khác hẳn với Lục Đông Thâm, nhưng cũng đều là những thứ có thể cảm nhận được. Cảm giác nói với cô rằng: Hãy tránh ra Thai Nghiệp Dương ra một chút.

Trong quá trình chờ đợi, cô và Lục Đông Thâm không nói với nhau câu nào. Cô đứng dựa vào cửa sổ nghịch điện thoại, xem xem mấy hôm nay cô đi khỏi thành phố, trên mạng đám bạn bè có tin gì mới xảy ra không. Lục Đông Thâm từ đầu tới cuối vẫn ngồi trên sofa uống trà, thi thoảng lại trò chuyện vài câu với Thai Nghiệp Dương, nhưng cũng không liên quan gì tới chuyện thương trường. Thi thoảng cô ngẩng đầu lên, vặn vẹo cái cổ lại bất chợt va phải ánh mắt Lục Đông Thâm.

Cô không hiểu là Lục Đông Thâm nãy giờ vẫn nhìn sang bên này suốt hay tất cả chỉ là ngẫu nhiên. Kiểu ánh mắt cùng ánh mắt chạm vào nhau thế này luôn khiến đáy lòng cô dấy lên một cơn tê dại. Khi cúi đầu xuống xem di động, trước mắt cô tựa hồ cứ đung đưa ánh mắt của anh. Có vẻ bình tĩnh lại giống như đang ngậm cười, một nụ cười thoáng qua mơ hồ.

Nếu không phải vì có tia nắng ngoài cửa sổ lọt vào mắt anh, cô chắc chắn sẽ không phát hiện ra anh đang cười.

Màn hình di động cũng lăn tăn những gợn ánh sáng giống hệt như nụ cười trong ánh mắt anh, tựa như lắng đọng lại cả một dòng sông ngân hà, làm chao đảo cảm xúc của cô.

Bất thình lình trên di động nhảy ra một dòng tin nhắn, là một số máy lạ. Cô mở ra xem, chỉ có bốn chữ:Ra ngoài với tôi.

Tưởng Ly sững người, vô thức ngước lên nhìn về phía Lục Đông Thâm. Lần này anh không nhìn cô, mà đặt tách trà xuống, đứng lên đẩy cửa đi ra ngoài.

Cô nhìn xuống di động rồi lại nhìn ra cửa, đợi một lát rồi cũng đi ra theo.

Ánh nắng chiếu nghiêng, hắt đầy cả một khoảng sáng tận đầu hành lang. Lục Đông Thâm đứng dựa ở đó, hai tay đút túi quần. Hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, khoác bên ngoài chiếc áo len lông cừu cổ tim màu xám khói, bên dưới là chiếc quần Âu dài màu xám đậm. Anh đứng giữa quầng sáng, dáng hình cao lớn như thực như mơ, vô cùng sạch sẽ, cũng đầy phóng khoáng và cao quý.

Tưởng Ly hứng trọn ánh sáng tiến tới, sau lưng bóng cô bị nắng kéo thành một vạt dài. Sau đó, bóng cô chồng lên cái bóng cao lớn của người đàn ông, và cuối cùng bị bóng anh nuốt gọn.

Hôm nay cô không đội tóc giả, mái tóc dài làm dịu dàng gương mặt cô. Khi ánh nắng hắt lên mặt cô, lại có chút bóng loang lổ được tạo ra từ những kẽ lá, vậy mà cũng không trong sáng bằng đôi mắt cô. Lục Đông

Thâm nhìn khuôn mặt trắng trẻo của cô và nói: “Sao ban nãy lại làm như chỉ muốn không quen biết tôi vậy?”.

Tưởng Ly ngẩng đầu nhìn anh một lúc lâu: “Tôi còn tưởng anh gọi tôi ra đây để nói về chuyện của Thai Quốc Cường”.

“Có cô rồi, Thai Quốc Cường còn có chuyện gì được? Trừ phi, cô cố tình hại tôi tội bất nghĩa.” Nói rồi, Lục Đông Thâm giơ tay nhẹ nhàng cài mấy lọn tóc bên má cô ra sau tai, động tác vô cùng tự nhiên.

Sự thoải mái ấy lại khiến Tưởng Ly không tự nhiên. Cô lặng lẽ dịch bước sang bên cạnh, tay anh cứ thế khựng lại giữa không trung. Lát sau anh bật ra một tiếng cười, lúc thu tay về cũng tiện thể rút bật lửa ra, ngậm một điếu thuốc lên miệng, ngọn lửa đốt cháy đầu thuốc. Anh rít một hơi, đầu thuốc cũng sáng bừng lên, rồi anh nheo mắt nhả khói ra. Nơi Thai Quốc Cường nằm là khu phòng VIP riêng biệt, nên không cần biết có cấm hút thuốc không cũng không được hút.

“Cô lưu số điện thoại của tôi vào, có chuyện gì có thể gọi cho tôi bất cứ lúc nào.”

Có lỗ thông gió, làn khói màu xanh xám sốt sắng muốn len ra khỏi đó, trôi nổi trong hơi thở của cô chỉ còn lại mùi thuốc lá nhạt nhòa. Từ ngày cô vạch trần bí mật của anh qua điếu thuốc lá, hình như anh chuyển hẳn sang hút thuốc bình thường. Tưởng Ly chống hai lên bệ cửa sổ, không đáp lại, ngắm nhìn ánh nắng gột sạch bụi bẩn trên bãi cỏ và những chạc cây, bất giác lại nhớ về dáng núi và bóng những loài cây cổ thụ ngàn năm tuổi ẩn khuất trong sương khói Kỳ Thần.

“Anh Lục không biết giữ khoảng cách một chút sao?”

“Vì sao phải giữ khoảng cách?” Lục Đông Thâm cười hỏi.

Tưởng Ly ngập ngừng giây lát. Cô muốn nói vì chuyện của Thai Quốc Cường, vì chuyện lợi ích bất đồng, vì Thai Tử Tân, hoặc có thể là vì cô Trần Du của anh. Nhưng những lý do này đã gần ra tới miệng, sau vài lần suy nghĩ cuối cùng vẫn bị cô nuốt xuống. Phải, anh là Lục Đông Thâm cơ mà, vì gì phải giữ khoảng cách.

Khi quay mặt lại, cô đổi chủ đề: "Chuyện xảy ra ngày hôm qua anh cũng biết?".

Lục Đông Thâm không giấu cô: "Có nghe nói qua qua".

Tưởng Ly nhìn gương mặt nghiêng nghiêng của anh rồi bỗng bật cười: "Tai mắt của anh Lục đúng là phủ khắp thiên hạ. Sao, anh sợ Thai Quốc Cường không tỉnh lại được à?".

Lục Đông Thâm rít một hơi thuốc, rồi gác bàn tay kẹp điếu thuốc lên bệ cửa sổ, chỉ cách ngón tay cô khoảng nửa mét. Anh quay đầu nhìn cô, nhấn mạnh: "Sợ cô gặp chuyện".

Hơi thở của Tưởng Ly dường như nghẹn lại trong giây lát, có một thứ giống như tình cảm đang nổ tung, vừa ấm áp bao trọn lấy cô vừa gợi lên một nỗi đau. Nếu tỉ mỉ nhấm nháp thì giống vị ngọt nhưng lại mang theo một sự nguy hiểm cấm kỵ. Sự mờ ám hỗn độn không rõ ràng này có thể bóp chết lý trí của một con người.

Cô không nói gì, vừa hay cũng có vị bác sỹ xuất hiện cứu vớt tâm trạng mất kiểm soát của cô. Cô nhìn giờ, đã một tiếng trôi qua rồi.

"Anh không vào sao?"

Lục Đông Thâm mỉm cười: "Tôi tin cô".

Cô lại rơi vào im lặng, mọi khả năng ăn nói trước kia dường như đã vô tác dụng trong lúc này. Cho tới khi Tưởng Tiểu Thiên chạy hồng hộc về phía này, khuôn mặt sáng ngời: "Gia, tỉnh rồi! Ông ta tỉnh rồi!".

Một giây sau, Tưởng Ly mới dám thở phào, sợi dây căng ra trong lòng bao nhiêu ngày qua cứ thế được giải thoát, người cô như mềm nhũn ra. Tưởng Tiểu Thiên nói các bác sỹ đang kiểm tra mọi thứ cho Thai Quốc Cường. Tưởng Ly gật đầu: "Được rồi, chị biết rồi. Em vào đó trông chừng trước đi. Dọn dẹp lư hương luôn, tro hương bên trong ném đi, không được để người ta nhìn thấy".

"Dạ vâng!"

Sau khi Tưởng Tiểu Thiên chạy về phòng bệnh, cuối cùng Tưởng Ly đã yên tâm, có thể đường hoàng nhìn Lục Đông Thâm: "Có thể chứng minh sự trong sạch của tôi rồi chứ?".

Lục Đông Thâm bỏ tàn vào chiếc gạt tàn đặt phía lỗ thông gió: "Do quản lý của khách sạn sơ suất, chuyện này tôi sẽ có đính chính với bên ngoài và nhà họ Thai".

Tưởng Ly nhỏ giọng lẩm bẩm: "Chung quy vẫn cứ gánh hộ cho cô gái của anh thôi". Một câu nói nhẹ nhàng của anh có thể khiến tên "hung thủ" phủi sạch trách nhiệm, ngược lại liên lụy cô suýt nữa mất mạng.

"Cô nói gì cơ?" Lục Đông Thâm không nghe rõ, cơ thể cao lớn cứ thế đổ xuống.

Mùi thuốc lá xen lẫn mùi hương của người đàn ông cứ thế ập tới. Chẳng hiểu sao vành tai cô lại nóng rần lên. Cô giơ tay đẩy anh ra: "Đừng có sát lại gần tôi như thế".

Cô làm cho Lục Đông Thâm phá lên cười sảng khoái. Anh nhìn thấy đôi tai đỏ lựng của cô, giống như chút phấn hồng dặm thêm trên nền trắng bóc. Anh không nhịn được, giơ tay xoa đầu cô. Cô trừng mắt với anh, đang định lên tiếng cảnh cáo thì nghe thấy từ xa vọng lại một giọng nữ dịu dàng tựa như có thể vắt thành nước: “Đông Thâm!”.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 71: Sau Này Đừng Tới Làm Phiền Tôi Nữa Là Được [2125 Chữ]

Cô Trần tuy không muốn làm một bông hoa trong nhà kính nhưng chẳng tránh được có người muốn nuôi cô thành một bông hoa trong nhà kính. Tôi hiểu mà, khó cầu được báu vật, khó kiếm được tình lang…

Trong không khí dường như cũng có một mùi thơm đang di động, thoáng qua rất nhạt, giống như mùi hoa lan. Có tiếng giày cao gót vang lên, từ xa vọng lại gần, đi kèm với đó còn có những tiếng bước chân khẽ khàng. Tưởng Ly vô thức quay đầu lại nhìn. Trên hành lang dài hút tầm mắt, một cô gái bước ngược chiều sáng đi đến. Chiếc váy trơn một màu trông rất thuần khiết kết hợp với một chiếc áo dạ màu nâu nhạt dài chưa quá đầu gối. Quá nửa lượng ánh sáng hắt lên người cô gái ấy, rơi xuống đôi chân thon nhỏ trắng trẻo lộ ra ngoài.

Người đi giày cao gót là Cảnh Ninh, đi theo phía sau cô gái ấy. Cô ấy đi đôi giày đế bằng, cực kỳ phù hợp với bộ váy trên người. Cho dù chưa cần nhìn khuôn mặt để biết trông như thế nào thì cũng sẽ cảm thấy đó là một người đẹp.

Nhưng Tưởng Ly lại nhìn được rõ ràng khuôn mặt của cô ấy.

Giữa bóng nắng, cô ấy từ từ tiến đến, giống như một đàn cá bơi ngược sáng qua trước mặt cô. Từng ánh mắt nụ cười trên gương mặt ấy hoàn toàn lọt vào mắt Tưởng Ly, không sót chút nào. Đôi mắt trong veo như bóng nước hồ thu, hàm răng trắng đều tăm tắp. Mái tóc đen hơi uốn lọn, trông

giống như một bông hoa lan mong manh nơi hang động trống trải, khiến người ta đem lòng thương xót.

Dung nhan của cô gái xinh đẹp ấy khiến Tưởng Ly sững người.

Mà cô gái kia sau khi nhìn rõ Tưởng Ly cũng hơi giật mình, chút bàng hoàng lướt qua nơi đáy mắt, nhưng cô ấy cũng giấu đi rất nhanh, bờ môi đỏ khẽ nở một nụ cười dịu dàng như rót mật vào trái tim người đối diện. Cô ấy nhẹ nhàng nép vào lòng Lục Đông Thâm, nhưng cũng không dính chặt lấy anh một cách thái quá như một cô gái nhỏ được cưng chiều, chỉ sát lại gần ở một mức độ vừa phải.

Lục Đông Thâm nhẹ nhàng đặt tay lên eo cô ấy: "Thương Lăng trời lạnh, sao ăn mặc phong phanh như vậy mà qua đây?".

"Không lạnh đâu, em đâu phải bông hoa trong nhà kính. Em từ khách sạn đi thẳng xe của Cảnh Ninh tới đây luôn. Không khí lạnh bên ngoài không thấm vào người em một tý nào đâu." Cô ấy ăn nói cũng dịu dàng nền nã, nói xong câu ấy lại hơi nghiêng mặt sang: "Vị này là?".

Tưởng Ly im lặng nhìn cô ấy.

Lục Đông Thâm giới thiệu vô cùng đơn giản: "Cô ấy là Tưởng Ly". Rồi anh quay sang Tưởng Ly, bổ sung thêm một câu: "Cô ấy là Trần Du, là Skyline…".

"Là nhà điều chế hương hàng đầu của tập đoàn Skyline, tôi đã từng nghe anh Lục nhắc qua về cô." Tưởng Ly ngắt lời Lục Đông Thâm, ánh mắt từ đầu tới cuối vẫn nhìn chằm chằm Trần Du.

"Vậy sao?" Trần Ly quay lại khẽ mỉm cười với Lục Đông Thâm: "Vậy anh có nói xấu em câu nào trước mặt cô Tưởng đây không vậy?".

Lục Đông Thâm chỉ cười, không nói thêm gì.

Trần Du giơ tay về phía Tưởng Ly: “Rất vui được làm quen với cô”.

Tưởng Ly đánh mắt nhìn bàn tay đang chìa ra của cô ấy, không hề có động thái bắt lại, chỉ hờ hững nói: “E là cô sẽ không cảm thấy quen tôi là một việc đáng vui đáng mừng gì đâu. Sở dĩ Thai Quốc Cường hôn mê không tỉnh, nguyên nhân bắt nguồn từ cô. Mà tất cả những việc hiện tại tôi đang phải làm chính là thu dọn đống bát nháo này hộ cô. Cô Trần, có thể người cô không muốn gặp bây giờ nhất chính là tôi đấy”.

Trần Ly sững người, bàn tay cứng đờ, rất lâu sau không thu về được.

Tưởng Ly khoanh hai tay trước ngực, thấy vậy cười khẩy: “Xem ra cô Trần không biết chuyện gì”. Cô hướng ánh mắt về phía khuôn mặt Lục Đông Thâm: “Cũng khó trách, cô Trần tuy không muốn làm một bông hoa trong nhà kính nhưng chẳng tránh được có người muốn nuôi cô thành một bông hoa trong nhà kính. Tôi hiểu mà, khó cầu được báu vật, khó kiếm được tình lang”.

Dứt lời, cô quay người trở về phòng bệnh.

Trần Du đứng khựng mãi tại chỗ, cho tới khi Lục Đông Thâm tiến lên, cô ấy mới tỉnh lại: “Đông Thâm, cô ấy… nói vậy là có ý gì?”.

Lục Đông Thâm khoác tay qua vai cô ấy: “Không có gì, đừng suy nghĩ linh tinh”.

…

Thai Quốc Cường đã tỉnh, tuy rằng vẫn nằm yên trên giường nhưng đã có ý thức, giơ tay hay giơ chân cũng đã tự thực hiện được. Bác sỹ cảm thấy vô cùng kinh ngạc về việc ông ta đột nhiên tỉnh lại, sau khi kiểm tra

một lượt thấy không có gì đáng ngại bèn nói: "Nghỉ ngơi thêm một hai hôm là có thể ra viện rồi. Mà mở cửa sổ ra một chút đi, trong phòng này có mùi gì vậy?".

Bác sỹ đi khỏi, Tưởng Ly nâng đầu giường lên một chút, ngồi xuống bên cạnh: "Thai Quốc Cường, ông có thể nhìn rõ tôi không?".

Thai Quốc Cường nghiêng mặt sang, gật đầu với Tưởng Ly.

"Ông có biết tôi là ai không?" Cô cất giọng lạnh lùng.

Thai Quốc Cường gật đầu lần nữa: "Pháp sư".

Tưởng Tiểu Thiên đứng phía sau cảm thấy không hài lòng bèn lẩm bẩm: "Tưởng gia của chúng tôi là thần gia, pháp sư cái gì chứ…".

Thai Tử Tân và Thai Nghiệp Dương đứng bên cạnh, bên phải Thai Quốc Cường là Lục Đông Thâm và Trần Du. Trần Du nghe xong câu nói của Tưởng Tiểu Thiên lập tức nhìn về phía Tưởng Ly, hơi sững người.

Thai Tử Tân không mở cửa sổ ra ngay mà hỏi Tưởng Ly xem bố mình như thế nào rồi. Tưởng Ly không đáp lại, mà giơ tay ra: "Tưởng Tiểu Thiên, đưa đĩa hương cho chị".

Tưởng Tiểu Thiên lập tức rút ra một chiếc hộp đen trong chiếc túi xách cô vẫn luôn mang theo người. Nó không lớn, chỉ nhỏ bằng một chiếc la bàn. Khi mở ra, bên trong được chia thành các ô, trong từng ô lại có một túi thơm, chỉ có điều chúng nhỏ hơn loại túi thơm bình thường rất nhiều. Cô lấy ra một chiếc, đưa lại gần mũi Thai Quốc Cường: "Mùi gì đây?".

Thai Quốc Cường ngửi ngửi: "Hình như là…".

“Đừng có hình như, biết tức là biết, không ngửi ra được thì nói là không biết.” Tưởng Ly ngắt lời ông ta.

Nếu không phải vì đã từng tiếp xúc mấy ngày trước đó, thái độ này của Tưởng Ly nhất định sẽ khiến Thai Quốc Cường nổi cơn thịnh nộ. Nhưng ông ta đã sớm quen với tính khí của cô rồi, bèn liếm môi: “Mùi hoa bách hợp”.

“Cái này thì sao?” Cô đổi một chiếc khác.

Thai Quốc Cường suy nghĩ một lúc lâu, Tưởng Ly thấy vậy hỏi: “Không ngửi ra được hay không biết là mùi gì?”.

“Không biết là mùi gì.”

“Ngửi được mùi phải không?”

Thai Quốc Cường gật đầu: “Đúng vậy”.

Tưởng Ly lần lượt đổi mấy chiếc túi thơm. Có chiếc Thai Quốc Cường trả lời đúng ngay được, có chiếc ông ta không miêu tả lại được, nhưng vẫn ngửi được mùi hương. Cuối cùng, cô cất hết đi. Sau khi đưa chiếc hộp cho Tưởng Tiểu Thiên, cô nhìn về phía Thai Tử Tân: “Bố cô không sao rồi. Nhớ kỹ, trong vòng nửa năm tới không được uống rượu, còn nữa…”. Cô hơi ngừng lại một chút, rút từ trong túi ra một chiếc hộp nhung màu đỏ, được phong rất kỹ. Cô nhìn nó giây lát rồi đánh mắt sang phía Thai Tử Tân và Thai Nghiệp Dương, sau đó lại quay người đặt nó vào lòng bàn tay Thai Quốc Cường, dặn dò: “Trong này là một loại hương cổ. Sau này ra viện, mỗi tối đốt lên một canh giờ, cho đến khi nó hết hoàn toàn thì thôi. Nhớ kỹ, trong lúc đốt hương không được có ai ở bên cạnh. Mỗi lần đốt xong lại tiếp tục mở cửa sổ thêm nửa canh giờ nữa. Thai Quốc Cường, ông nghe kỹ nhé, tôi nói là canh giờ, không phải là tiếng đồng hồ, hiểu không?”.

Thai Quốc Cường chấn động vì ngữ khí của cô. Ông ta gật đầu rồi lại không nén nổi tò mò, hỏi: "Pháp sư, rốt cuộc tôi bị làm sao vậy?". Ký ức cuối cùng của ông ta vẫn còn ở khách sạn, vừa mở mắt chẳng hiểu sao đã nằm trong bệnh viện rồi.

Tưởng Ly đứng dậy, cười hơi lạnh: "Câu này ông phải hỏi Lục tổng rồi".

Thai Quốc Cường nghi hoặc nhìn về phía Lục Đông Thâm đứng bên cạnh. Lục Đông Thâm cũng không định thoái thác trách nhiệm cho ai. Anh kể lại ngắn gọn sự tình dẫn đến việc ông ta bị ngất xỉu, cuối cùng nói: "Đây là sơ suất của khách sạn, mong ông Thai lượng thứ".

Thai Quốc Cường gì thì gì cũng là bậc cha chú của anh, cho dù không vui thì cũng không đến mức trở mặt ngay. Cộng thêm mối quan hệ tế nhị giữa hai gia đình Thai Lục, có những lời ông ta không tiện nói thẳng, bèn nhắc nhở họ mấy câu mang tính tượng trưng rằng sau này chú ý rồi nhìn về phía Tưởng Ly với vẻ thành khẩn: "Làm phiền pháp sư rồi".

Tưởng Tiểu Thiên muốn giành công: "Ông Thai à, anh không biết đâu, Tưởng gia chúng tôi vì chữa bệnh cho ông…".

"Tưởng Tiểu Thiên." Tưởng Ly trừng mắt nhìn cậu.

Tưởng Tiểu Thiên không dám nhiều lời nữa, đúng lúc ấy có tiếng chuông di động, cậu vội vàng đi ra ngoài phòng bệnh nghe điện.

"Chắc là khoảng thời gian này làm liên lụy pháp sư nhiều lắm." Thai Quốc Cường là ai chứ? Một người đã lăn lộn trên thương trường quá nửa đời người dĩ nhiên sẽ nhìn ra chút chuyện.

Tưởng Ly cười, nhưng chỉ thoáng qua nơi bờ môi: "Liên lụy thì không dám nói. Nhưng doanh nghiệp của ông Thai chắc cũng có không ít nhà

điều chế hương. Hãy lấy việc này làm bài học, học hỏi thêm kinh nghiệm và kỹ thuật, sau này đừng có tới làm phiền tôi nữa”.

~Hết chương 71~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 72: Ếu Có Một Ngày Anh Ta Không Còn Nữa Thì Sao? [2524 Chữ]

Em quen Tưởng Ly phải không?

Chửi chó mắng mèo.

Những người có mặt ở đó không ai là kẻ ngốc, đều là những kẻ tinh ranh đến vắt được ra nước, thế nên tất cả đều nghe ra ngụ ý đằng sau câu nói của Tưởng Ly.

Trần Du tiến lên, nhẹ nhàng nói: "Thành thật xin lỗi ông Thai, loại thuốc diệt côn trùng đó của khách sạn Skyline do tôi chịu trách nhiệm pha chế. Tại tôi sơ suất nên mới khiến ông hôn mê bất tỉnh, tôi chấp nhận gánh chịu mọi tổn thất, còn nữa…".

Cô ta quay đầu sang Tưởng Ly: "Lần này cũng may nhờ có cô Tưởng, gặp được cô Tưởng, tôi mới biết những gì mình cần học hỏi còn rất nhiều".

Tưởng Ly thu dọn túi đeo xong xuôi, cười nhạt: "Tiếng cô Tưởng này cô không cần gọi đâu. Nếu thật sự kính trọng tôi, thì cứ nhập gia tùy tục gọi tôi một tiếng Tưởng gia, còn nếu ngoài miệng nói một kiểu, trong lòng nghĩ một kiểu thì cứ gọi thẳng tên tôi Tưởng Ly tôi cũng không để tâm. Nhưng, sau này cô Trần về làm dâu nhà họ Lục rồi, từ một nhà điều chế hương nhỏ mọn thoắt cái biến thành thiếu phu nhân của Lục gia, lúc đó dù cô có gọi tôi là 'con họ Tưởng' kia tôi cũng xin nhận".

Trần Du nghe xong sắc mặt có phần gượng gạo, cô ta miễn cưỡng cười: "Tưởng… Tưởng gia chê cười rồi".

Thai Tử Tân đứng bên cạnh nhìn thấy toàn bộ cảnh tượng ấy. Tuy rằng cô ấy không rõ vì sao hai người họ lại nảy lửa đến mức ấy, nhưng ít nhiều cũng cảm thấy thoải mái trong lòng vì có Tưởng Ly dập Trần Du. Dẫu sau thì năm xưa cũng chỉ vì cô Trần Du này mà cô ấy phải tha phương nơi đất khách quê người. Nhưng dù gì ở trước mặt mọi người, những lời khách sáo vẫn cứ phải nói, cô ấy không thể giống như Tưởng Ly, nghĩ gì nói nấy được.

Cô ấy hắng giọng, lên tiếng, mang đầy đủ phong thái của một người đứng trên nhiều người: "Cô Trần, giờ thì chuyện cũng đã xảy ra rồi, có nói về chuyện bồi thường đi chăng nữa cũng chẳng ích gì. Nếu bố tôi đã không truy cứu nữa thì tôi cũng cho qua. Tôi biết cô Trần nghe tin mấy hôm trước đã vội vã ngàn dặm xa xôi tới Thương Lăng. Tấm lòng này của cô tôi xin ghi nhận, chỉ mong rằng lần sau cô Trần chú ý một chút là được".

"Rất xin lỗi, sau này tôi sẽ chú ý." Trần Du lại nhìn về phía Lục Đông Thâm, dịu dàng như nước: "Em xin lỗi, gây thêm phiền phức cho anh rồi".

Khóe miệng Lục Đông Thâm khẽ rướn lên, anh nhìn về phía Thai Quốc Cường: "Nhờ có ông Thai rộng lượng bỏ qua".

Tưởng Tiểu Thiên đẩy cửa bước vào, trông sắc mặt có phần gấp gáp. Cậu gọi một tiếng "Tưởng gia", sau đó rảo bước đi tới bên cạnh cô. Cậu thì thầm nói câu gì đó bên tai cô, Tưởng Ly nghe xong sắc mặt thoáng đổi khác. Lát sau cô gật đầu, rồi nói thêm một câu: "Chị biết rồi".

Trong lúc ấy, cô đã cầm túi lên, không nói câu nào cứ thế đi luôn. Thai Quốc Cường gọi giật cô lại: "Pháp sư vất vả rồi, khi nào ra viện, tôi sẽ đích thân tới nhà cảm tạ".

Tưởng Ly không ngờ ông ấy lại nói vậy, cô sững người giây lát rồi bỗng bật cười: "Được thôi". Nụ cười ấy hoàn toàn xuất phát từ tận đáy lòng, nụ cười của cô giống như ánh nắng ngày xuân xua tan mọi băng giá đêm đông, trong phút chốc ngược lại cũng khiến Thai Quốc Cường ngẩn ngơ.

Ánh nắng nghiêng nghiêng hắt xuống hành lang.

Tưởng Ly còn chưa đi tới thang máy, đã nghe thấy sau lưng có một giọng nói vang lên: "Tưởng Ly".

Cô quay đầu lại.

Chính là Lục Đông Thâm đi theo cô ra đây, cô hơi khựng lại. Anh từ từ đi tới trước mặt cô và hỏi: "Có phải Thai Quốc Cường vẫn còn tình hình gì khác không?".

"Anh Lục nghĩ còn có chuyện gì?" Vẫn là một tiếng "anh Lục", lần này, khẩu khí của Tưởng Ly có phần xa cách hơn.

Lục Đông Thâm cũng nhận ra điều ấy: "Ban nãy ở trong phòng bệnh, cô ngập ngừng chuyện gì?".

Chút sửng sốt lướt nhanh qua đáy lòng Tưởng Ly. Chỉ là cảm xúc trong vòng một, hai giây, vậy mà anh cũng chú ý thấy, ánh mắt phải độc đến mức nào, tâm tư phải chi tiết đến mức nào. Cô ngẫm nghĩ một chút, "Ông ấy…". Lời đã đến bên miệng, cô vẫn đổi ý: "Tình hình của ông ấy, anh có thể hỏi Trần Du của anh mà, cô ấy chẳng phải là nhà điều chế hương sao?".

Lục Đông Thâm nhìn xuống cô, lẳng lặng không nói một câu. Tưởng Ly cũng không biết vì sao cô lại cứ muốn nói câu này. Cô hít sâu một hơi rồi nhẹ nhàng thở ra, lồng ngực bí bách rất khó chịu.

Anh chợt từ từ cúi người sát lại gần cô, nói rành mạch từng câu từng chữ: “Bản lĩnh của cô, người khác không có”.

Hơi thở của người đàn ông cũng ập tới ngay sau đó. Hô hấp đan xen cùng hô hấp. Cô hơi lùi về sau một bước, như vậy mới né tránh được phạm vi của anh. Cô cười nhạt: “Thế ư? Anh Lục đề cao tôi rồi”.

Lục Đông Thâm đứng thẳng lưng lên.

Đầu kia, Tưởng Tiểu Thiên đang gọi cô. Cô không muốn dây dưa quá nhiều với anh, đang định quay người bỏ đi thì anh lại thấp giọng hỏi một câu: “Xảy ra chuyện gì vậy?”.

Tưởng Ly khựng lại, há hốc miệng, rất muốn nói:Anh còn quan tâm đến chuyện của tôi làm gì?Hoặc nói rằng:Anh có tư cách gì hỏi han chuyện của tôi?Trong vòng nửa tiếng ngắn ngủi vừa rồi, bụng cô chất chứa vô vàn khó chịu. Chúng lại trở thành những sợi tơ mảnh quấn chặt lấy lý trí, đan từng vòng từng vòng khiến cô không sao thở nổi.

Nhưng, cô cứ nhìn anh như thế. Khuôn mặt anh nhòe đi giữa quầng nắng, đôi mắt lại khắc rất sâu, ẩn giấu một thứ gì đó như đang khơi gợi nỗi đau tâm hồn của cô lên. Cô ghét cái cảm giác này, nhưng lại không thể từ chối nó. Giống như nó đã thấm sâu vào cốt tủy của cô, cho dù không có anh ở bên cạnh, cô vẫn sẽ nhớ tới nó.

“Không có gì, là chuyện nhỏ thôi.” Nói xong câu ấy, cô bỗng cảm thấy cổ họng tắc nghẹn.

Lục Đông Thâm nhìn cô, cô không nhìn thẳng vào anh, đôi mắt nghiêng nghiêng như long lanh một giọt nước. Anh sững người, chẳng hiểu sao trong lòng lại đau nhói lên. Khi lên tiếng, giọng anh cũng khẽ và dịu dàng hơn: “Là chuyện nhỏ gì mà phải khiến cô vội vã bỏ đi như vậy?”.

Tưởng Ly cuộn chặt ngón tay lại, bấm chặt vào lòng bàn tay có chút đau đớn. Khi ngước lên nhìn anh, cô lại nhìn thấy một cái bóng ở phía sau lưng anh, ánh mắt chợt chuyển lạnh, ngữ khí lãnh đạm: "Chuyện của tôi có to đến mấy cũng có Đàm gia chống lưng. Thế nên, chỉ cần có Đàm gia, mọi chuyện đối với tôi mà nói đều là chuyện nhỏ?".

Khi cô nói câu này Trần Du đã đi tới, kịp thời nghe hết toàn bộ.

Lục Đông Thâm nghe xong, đôi mày tuấn tú nhíu lại, tuy chỉ trong khoảnh khắc nhưng đủ khiến đôi mắt vốn đã sâu không lường được của anh nhuốm lạnh. Có một thứ cảm xúc mơ hồ đang cuộn trào nơi đáy mắt, giống như một cơn sóng ngầm nơi dưới đáy đại dương. Tưởng Ly lại đổi một chất giọng khác: "Anh Lục, nếu người đẹp của anh đã tới đây thì có những chuyện anh cũng không cần lo lắng thêm nữa. Cứ ngày đêm hát ca, ôm ấp người đẹp có phải sung sướng hơn không?".

Bây giờ nghĩ lại, hôm đó từ trên núi Kỳ Thần xuống, người gọi điện thoại cho Lục Đông Thâm chính là Trần Du. Chắc là hôm đó cô ta vội vã tới Thương Lăng, hôm nay lại tới bệnh viện làm cô người yêu ngoan ngoãn hiền thục bên cạnh anh. Nghĩ cũng đủ biết, tiểu biệt thắng tân hôn.

Trần Du đứng bên cạnh nghe được câu nói này, lập tức nói: "Đông Thâm, người đó…".

"Chỉ cần có Đàm gia?" Lục Đông Thâm bất thình lình lên tiếng, ánh mắt vẫn khóa chặt gương mặt Tưởng Ly, anh bỗng cười, nhưng ánh nhìn thì hoàn toàn âm u: "Nếu có một ngày anh ta không còn nữa thì sao?".

Tưởng Ly đột ngột sững người, cô hỏi lại lập tức một cách cảnh giác: "Anh có ý gì?".

Trần Du không hiểu họ đang nói gì. Cô ta giơ tay giựt giựt vạt áo của Lục Đông Thâm. Lục Đông Thâm không nhìn Trần Du, cũng không nói thêm gì, chỉ nhếch môi cười hờ hững.

Nụ cười ấy khiến Tưởng Ly vô cùng bất an.

Trần Du đứng giữa phá vỡ cục diện bế tắc, cười nhẹ nhàng: "Tưởng gia phải đi rồi sao? Cô giúp Đông Thâm một việc lớn như vậy, chúng tôi cũng phải có chút thành ý mới phải. Nếu hôm nay cô không có thời gian, hôm khác tôi mời cô một bữa cơm được không? Tiện thể cũng muốn học hỏi Tưởng gia vấn đề của lần điều chế này".

Cô ta ngang nhiên cắt ngang câu chuyện. Nhưng cũng tốt, một câu của Lục Đông Thâm đã làm dậy lên một cơn sóng dữ, nhưng rõ ràng anh không có ý định nói tiếp. Còn Tưởng Ly chắc chắn cũng chẳng hỏi được gì từ anh. Cô không nhìn anh nữa, quay sang phía Trần Du: "Tôi hoang dã quen rồi, chỉ dùng toàn mấy phương pháp thổ dân, phàm tục, không hợp mắt cô Trần đâu".

"Làm sao có thể? Hôm nay Tưởng gia đã giúp tôi được mở rộng tầm mắt."

"Thế ư?" Tưởng Ly cười: "Vậy thì hãy giữ lại coi như kỷ niệm đi. Việc thảo luận chuyên môn không hợp với cô và tôi. Lẽ nào cô Trần không hiểu đạo lý cùng đạo là oan gia sao?".

Lần này nói xong cô quay đầu đi thẳng.

Lục Đông Thâm vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn cái bóng bị kéo dài của cô khuất sau thang máy, trầm mặc không nói câu nào. Trần Du bị á khẩu vì những lời ban nãy của Tưởng Ly, có phần ngượng ngập. Nhưng cô ta cũng

không nổi giận như một đứa trẻ không hiểu chuyện, chỉ cười cười: “Cô Tưởng thật là cá tính”.

Thấy tâm trạng của Lục Đông Thâm có phần khác lạ, cô ta khẽ hỏi: “Đàm gia mà cô ấy nói có phải chính là Đàm Diệu Minh không? Nghe nói Đàm gia là nhân tài của đất Thương Lăng, là hạc giữa bầy chim, rồng phượng giữa loài người. Nếu thật sự là như thế, thì cũng xứng đôi vừa lứa với cô Tưởng lắm, anh thấy sao?”.

Lục Đông Thâm thu lại ánh mắt, quay đầu nhìn cô ta. Cô ta im bặt, trong ánh mắt anh có điều gì đó, cô ta đọc không hiểu nhưng lại có chút sợ hãi. Rất lâu sau anh mới hỏi: “Em quen Tưởng Ly phải không?”.

Trần Du giật mình: “Đương nhiên, chẳng phải hôm nay…”.

“Anh đang nói, là trước kia.” Thanh âm của Lục Đông Thâm rất bình tĩnh, nhưng lại trầm đến mức người ta không dám mạo phạm.

Nụ cười bên môi cô ta cứng đờ lại: “Sao có thể chứ, hôm nay là lần đầu tiên em gặp cô ấy”.

“Chắc chứ?” Anh nhìn cô ta, dường như có thể nhìn thấu vào sâu trong tâm hồn.

Trần Du gật đầu. Lục Đông Thâm cười, nhưng chỉ là một nụ cười thoáng qua, đủ để người ta bỏ lỡ. Trần Du chủ động sát vào lòng anh, thì thầm: “Anh sao thế?”.

Tay anh đặt lên eo cô ta, động tác rất khẽ, như chạm vào lại như chạm vào, như gần lại như rất xa. Anh nói: “Không sao, nếu em nói không quen thì anh tin em”.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 73: Đừng Làm Bẩn Mắt Tưởng Gia [2194 Chữ]

Cánh cửa vừa khép lại, cô lập tức lao thẳng vào bồn rửa tay, dạ dày cuộn trào sôi sục, cô nôn sạch sẽ tất cả mọi thứ…

Đám giặc nước bao vây Tưởng Ly ở hồ Phủ Tiên đã bị người của Đàm Diệu Minh điều tra ra.

Lúc đó, kẻ thì bị Tưởng Ly đánh, kẻ thì bị Tưởng Ly đâm, còn có kẻ nghiêm trọng tới mức bị cô bẻ tay. Duy nhất có kẻ bị thương nhẹ trong lúc chạy trốn đã bị Tề Cương bắt trở về, cũng chính là kẻ cầm đầu đám giặc nước kia.

Khi Tưởng Ly và Tưởng Tiểu Thiên vội tới quán bar Meet, trước kia quán bar có vài tay vệ sỹ đang đứng canh gác. Có người của Đàm Diệu Minh, và một vài gương mặt xa lạ khác. Thuộc hạ của Đàm Diệu Minh đều biết Tưởng Ly, thấy cô đến đều lần lượt chào "Tưởng gia", thậm chí là rất tôn kính.

Tưởng Ly đánh mắt nhìn mấy gương mặt xa lạ đó, hỏi là người của ai. Một người trong đám vệ sỹ trả lời: Là người của Long Quỷ.

Quán bar Meet là địa bàn của Đàm Diệu Minh, cũng là nơi các thanh niên Thương Lăng thích đến chơi nhất. Đây là nơi cung cấp vũ trường, bia rượu cho họ, không giống như Hoàng Thiên ra vào khắt khe, thế nên về đêm là nơi đây bùng nổ, náo nhiệt.

Đây cũng là nơi duy nhất Đàm Diệu Minh chưa dừng kinh doanh để chỉnh đốn.

Lúc này đang là giữa trưa, quán bar còn chưa kinh doanh. Tưởng Ly vừa vào trong quán bar thì liền có đàn em dưới trướng Tề Cương đứng đó đợi sẵn, dẫn cô cùng Tưởng Tiểu Thiên đi thẳng tới căn phòng VIP lớn nhất ở tận cùng hành lang.

Căn phòng kín bình thường kinh doanh được bật thứ ánh sáng dịu mắt nhẹ nhàng, mông lung mơ hồ như ánh trăng ngoài cửa sổ khi tình cảm của nam và nữ đạt tới mức đậm sâu nhất, thân mật nhất. Thế nhưng lúc này ánh đèn lại sáng choang, vô cùng nhức mắt.

Diện tích trong phòng không nhỏ, tủ rượu, quầy bar, khu nghỉ ngơi và khu vui chơi đều được phân hóa, quy chuẩn. Long Quỷ đang ngồi trên sofa, khuôn mặt sa sầm như sắp chết. Ở một góc quầy bar còn có Thai Nghiệp Phàm đang ngồi, quần áo xộc xệch, trông có phần chán chường.

Dưới đất có một người đang quỳ, nửa người trên để trần, trên người có vết thương, từng vệt máu chằng chịt, mái tóc rối bù xù, khóe miệng cũng bầm dập, nhức mắt nhất vẫn là vết xăm trên người hắn.

Đàm Diệu Minh ngồi dựa vào sofa, đối mặt với Long Quỷ. Một tay anh cầm ly rượu, một cánh tay vắt ngang trên lưng ghế, phần ngực của chiếc sơ mi đen bị kéo bằng ra, căng chặt, đường nét của những múi cơ bắp hiện lên tráng kiện và gợi cảm. Tề Cương và một thuộc hạ đứng bên cạnh, khuôn mặt sát khí đằng đằng.

Tưởng Ly lúc đẩy cửa bước vào, trong phòng đang nồng nặc mùi thuốc lá và mùi rượu. Thấy cô đi vào, Đàm Diệu Minh dùng bàn tay đang cầm ly rượu chỉ vào người đang quỳ dưới sàn: “Xem xem có phải hắn không”.

Người đó sau khi nghe thấy động tĩnh bèn ngước mắt lên đôi chút. Sau khi thấy Tưởng Ly, hắn lại vội vã cúi đầu. Chỉ một ánh mắt, Tưởng Ly đã chắc chắn, chưa cần nói tới hình xăm quá rõ ràng trên người hắn. Cũng chỉ sau ánh mắt ấy, Tưởng Ly đã hiểu rõ ràng, cô vòng tới ngồi bên cạnh Đàm Diệu Minh. Tưởng Tiểu Thiên biết việc, vội vàng chạy sang rót cho cô một tách trà nóng.

Tưởng Ly ngẩng lên nhìn Tưởng Tiểu Thiên: "Không nhìn thấy có Quỷ gia ở đây à? Định để chị uống trà với Quỷ gia sao?".

Tưởng Tiểu Thiên lại khẩn trương rót đầy cho cô một chén rượu.

Một chén rượu nặng, Tưởng Ly không thêm đá, cô cầm cốc lên, cười với Long Quỷ: "Lúc trước khi ở dưới nước, tôi còn đang nghĩ ai mà lại thông thạo sông nước như vậy. Mấy hôm nay lúc không ngủ được tôi cũng đang tìm kiếm xem rốt cuộc là ai sốt sắng muốn gặp tôi đến thế. Thì ra là Quỷ gia cử tâm phúc tới gọi tôi, nếu tôi nhận không nhầm thì đây là Thiên Dư?".

Long Quỷ chột dạ, vội nói: "Hiểu lầm, thật sự chỉ là hiểu lầm thôi".

"Thế ư?" Tưởng Ly sát lại gần Đàm Diệu Minh, hất cằm về phía người dưới sàn: "Là Đàm gia cử nhầm người hay Thiên Dư giết nhầm đối tượng vậy?".

Đàm Diệu Minh mỉm cười: "Chi bằng em tiến lên nhìn cho kỹ một chút".

Tưởng Ly đứng dậy, bê cốc rượu tới trước mặt Thiên Dư, hơi rướn người về phía trước, ngón tay thon dài men theo vết thương trên ngực của anh ta vạch thẳng một đường xuống dưới, đầu móng tay gần như miết sâu vào da thịt, đau tới nỗi Thiên Dư kêu toáng lên. Ngay sau đó, cô giơ cốc

rượu trong tay lên, rượu mạnh hắt thẳng lên vết thương của hắn. Lần này không khác gì cắt da cắt thịt, Thiên Dư lăn tròn ra sàn kêu đau.

Cô đứng lên, đón lấy tờ khăn giấy Tề Cương đưa tới, lau đi vết máu trên ngón tay mình, sắc mặt cực kỳ lạnh lùng: "Vết thương trên người anh là do tôi để lại, anh coi tôi là đứa mù sao?".

Long Quỷ ngồi bên cạnh không còn chút thể diện gì nữa, bèn đập bàn đứng dậy: "Giết người chẳng qua chỉ để hăm dọa. Tưởng Ly, cô bị thương cũng đã bị thương rồi, giáo huấn cũng đã giáo huấn rồi, còn muốn sao nữa?".

Tưởng Ly quay người lại, ánh mắt sắc lạnh như kiếm. Khuôn mặt ngạo nghễ của Long Quỷ ngay lập tức thất sắc vì ánh mắt của cô. Cô hừ lạnh: "Theo ý của anh, nếu tôi không có chút bản lĩnh trên người, chết rồi cũng là tôi đáng đời đúng không?".

Long Quỷ há hốc miệng, sau đó lại đập bàn: "Mẹ kiếp, đây là chuyện giữa đám đàn ông chúng tôi, nên giải quyết thế nào chưa tới lượt cô đứng đây xen miệng vào!".

Tưởng Ly không giận mà bật cười, nhưng cái lạnh trong đôi đồng tử vẫn chưa hề tan đi. Đàm Diệu Minh thấy vậy bèn giơ tay về phía cô: "Qua đây".

Cô tiến lên, để mặc cho Đàm Diệu Minh kéo mình ngồi xuống bên cạnh. Cánh tay đang vắt ngang trên lưng ghế nhẹ nhàng đặt lên vai cô. Anh quay đầu nhìn cô cười khẽ: "Em bị thương tay nào?".

"Tay trái? Hay tay phải nhỉ?" Tưởng Ly làm bộ đăm chiêu: "Em không nhớ nữa".

Đàm Diệu Minh quan sát sự ung dung nơi đáy mắt cô, rồi quay đầu lại, nhấp một ngụm rượu, nụ cười nơi khóe môi vẫn chưa tan ra: "Nếu là người của Quỷ gia thì cứ để cho Quỷ gia xử lý".

Long Quỷ nghe xong câu ấy cả người lập tức thả lỏng. Hắn ta đi tới trước mặt Thiên Dư, giơ chân đá một cái, làm cho Thiên Dư nghiêng cả người đi: "Thành sự không đủ, bại sự có thừa. Tao chỉ bảo mày cố gắng mời Tưởng gia tới làm khách thôi, giờ thì hay rồi, mày dám mang theo vài người làm bị thương người của Đàm gia. Há chẳng phải mày kiếm thêm chuyện bực mình cho tao sao? Mày qua đây…". Hắn ta đánh mắt nhìn đám vệ sỹ bên cạnh.

Họ bước lên, Long Quỷ chỉ vào Thiên Dư vào nói: "Dẫn cái thứ này về cho tao, chuyển lời của tao, phê một cánh tay của nó để đền tội cho Đàm gia và Tưởng gia!".

Người vệ sỹ tiến lên lôi Thiên Dư đi, Thiên Dư vội nói: "Quỷ gia tha mạng, sau này tôi không dám nữa!".

Long Quỷ bực mình xua tay, vệ sỹ đỡ Thiên Dư đứng dậy, đang định rời đi thì nghe thấy Đàm Diệu Minh đặt ly rượu xuống: "Khoan đã".

Long Quỷ sững người.

"Quỷ gia liệu có công tư bất phân không đấy?" Đàm Diệu Minh như cười như không.

"Làm sao có chuyện ấy? Long Quỷ nói một không bao giờ nói hai."

"Được." Đàm Diệu Minh nói: "Vậy thì ra tay ngay bây giờ đi".

Long Quỷ sững người.

Đàm Diệu Minh thu bàn tay đang đặt lên vai Tưởng Ly lại, cầm một điếu xì gà, châm lên, rít một hơi thuốc rồi nhả ra cả một khoảng khói thuốc trắng xóa: "Xem ra những lời Quỷ gia vừa nói cũng chỉ là lời chót lưỡi đầu môi". Dứt lời, nụ cười hòa vào đáy mắt anh: "Tề Cương, nếu Quỷ gia không đành lòng dạy bảo đám thuộc hạ của mình thì cậu làm giúp đi, nếu tay trái hay tay phải quên mất rồi thì để lại cả hai tay đi".

Long Quỷ không ngờ Đàm Diệu Minh lại làm vậy, nhất thời đừng đờ ra tại chỗ. Thiên Dư cũng không ngờ lại như vậy. Hắn liên tục dập đầu xuống đất nhận sai. Tề Cương không nói không rằng, với lấy con dao đã chuẩn bị sẵn từ trước ở bên cạnh. Hai tay vệ sỹ khác tiến lên giữ chặt một bên. Tề Cương tiến lên, giơ dao lên. Chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, rồi máu chảy thành sông.

Thai Nghiệp Phàm nãy giờ vẫn đứng căng thẳng ở bên cạnh thấy vậy giật mình hoảng hốt, co rụt cả người lại.

Máu bắn lên người Tề Cương, mặc cho Thiên Dư đau đến lăn lộn dưới đất, anh ta quăng hai bàn tay bị phế lên bàn: "Đàm gia, xử lý thế nào đây?".

Đàm Diệu Minh mỉm cười nhìn Long Quỷ: "Chắc là giao lại cho Quỷ gia cũng phiền toái lắm, cầm đi cho con chó Ngao Tây Tạng ở Hoàng Thiên, đừng làm bẩn mắt Tưởng gia".

Tề Cương làm theo.

"Chưa làm bẩn mắt tôi nhưng đã làm bẩn quần áo của tôi rồi. Em vào nhà vệ sinh." Tưởng Ly đứng lên, chỉ vào góc áo bị máu bắn vào, cười với Đàm Diệu Minh: "Đàm gia phải đền cho em một bộ quần áo đấy".

“Muốn bao nhiêu bộ anh cũng đền cho em.” Đàm Diệu Minh cưng chiều.

Tưởng Ly mở cửa đi vào nhà vệ sinh ngoài hành lang. Cánh cửa vừa khép lại, cô lập tức lao thẳng vào bồn rửa tay, dạ dày cuộn trào sôi sục, cô nôn sạch sẽ tất cả mọi thứ…

Chương 73: Đừng làm bẩn mắt Tưởng gia [2194 chữ]

Đám giặc nước bao vây Tưởng Ly ở hồ Phủ Tiên đã bị người của Đàm Diệu Minh điều tra ra.

Lúc đó, kẻ thì bị Tưởng Ly đánh, kẻ thì bị Tưởng Ly đâm, còn có kẻ nghiêm trọng tới mức bị cô bẻ tay. Duy nhất có kẻ bị thương nhẹ trong lúc chạy trốn đã bị Tề Cương bắt trở về, cũng chính là kẻ cầm đầu đám giặc nước kia.

Khi Tưởng Ly và Tưởng Tiểu Thiên vội tới quán bar Meet, trước kia quán bar có vài tay vệ sỹ đang đứng canh gác. Có người của Đàm Diệu Minh, và một vài gương mặt xa lạ khác. Thuộc hạ của Đàm Diệu Minh đều biết Tưởng Ly, thấy cô đến đều lần lượt chào “Tưởng gia”, thậm chí là rất tôn kính.

Tưởng Ly đánh mắt nhìn mấy gương mặt xa lạ đó, hỏi là người của ai. Một người trong đám vệ sỹ trả lời: Là người của Long Quỷ.

Quán bar Meet là địa bàn của Đàm Diệu Minh, cũng là nơi các thanh niên Thương Lăng thích đến chơi nhất. Đây là nơi cung cấp vũ trường, bia rượu cho họ, không giống như Hoàng Thiên ra vào khắt khe, thế nên về đêm là nơi đây bùng nổ, náo nhiệt.

Đây cũng là nơi duy nhất Đàm Diệu Minh chưa dừng kinh doanh để chỉnh đốn.

Lúc này đang là giữa trưa, quán bar còn chưa kinh doanh. Tưởng Ly vừa vào trong quán bar thì liền có đàn em dưới trướng Tề Cương đứng đó đợi sẵn, dẫn cô cùng Tưởng Tiểu Thiên đi thẳng tới căn phòng VIP lớn nhất ở tận cùng hành lang.

Căn phòng kín bình thường kinh doanh được bật thứ ánh sáng dịu mắt nhẹ nhàng, mông lung mơ hồ như ánh trăng ngoài cửa sổ khi tình cảm của nam và nữ đạt tới mức đậm sâu nhất, thân mật nhất. Thế nhưng lúc này ánh đèn lại sáng choang, vô cùng nhức mắt.

Diện tích trong phòng không nhỏ, tủ rượu, quầy bar, khu nghỉ ngơi và khu vui chơi đều được phân hóa, quy chuẩn. Long Quỷ đang ngồi trên sofa, khuôn mặt sa sầm như sắp chết. Ở một góc quầy bar còn có Thai Nghiệp Phàm đang ngồi, quần áo xộc xệch, trông có phần chán chường.

Dưới đất có một người đang quỳ, nửa người trên để trần, trên người có vết thương, từng vệt máu chằng chịt, mái tóc rối bù xù, khóe miệng cũng bầm dập, nhức mắt nhất vẫn là vết xăm trên người hắn.

Đàm Diệu Minh ngồi dựa vào sofa, đối mặt với Long Quỷ. Một tay anh cầm ly rượu, một cánh tay vắt ngang trên lưng ghế, phần ngực của chiếc sơ mi đen bị kéo bằng ra, căng chặt, đường nét của những múi cơ bắp hiện lên tráng kiện và gợi cảm. Tề Cương và một thuộc hạ đứng bên cạnh, khuôn mặt sát khí đằng đằng.

Tưởng Ly lúc đẩy cửa bước vào, trong phòng đang nồng nặc mùi thuốc lá và mùi rượu. Thấy cô đi vào, Đàm Diệu Minh dùng bàn tay đang cầm ly rượu chỉ vào người đang quỳ dưới sàn: “Xem xem có phải hắn không”.

Người đó sau khi nghe thấy động tĩnh bèn ngước mắt lên đôi chút. Sau khi thấy Tưởng Ly, hắn lại vội vã cúi đầu. Chỉ một ánh mắt, Tưởng Ly đã chắc chắn, chưa cần nói tới hình xăm quá rõ ràng trên người hắn. Cũng chỉ

sau ánh mắt ấy, Tưởng Ly đã hiểu rõ ràng, cô vòng tới ngồi bên cạnh Đàm Diệu Minh. Tưởng Tiểu Thiên biết việc, vội vàng chạy sang rót cho cô một tách trà nóng.

Tưởng Ly ngẩng lên nhìn Tưởng Tiểu Thiên: "Không nhìn thấy có Quỷ gia ở đây à? Định để chị uống trà với Quỷ gia sao?".

Tưởng Tiểu Thiên lại khẩn trương rót đầy cho cô một chén rượu.

Một chén rượu nặng, Tưởng Ly không thêm đá, cô cầm cốc lên, cười với Long Quỷ: "Lúc trước khi ở dưới nước, tôi còn đang nghĩ ai mà lại thông thạo sông nước như vậy. Mấy hôm nay lúc không ngủ được tôi cũng đang tìm kiếm xem rốt cuộc là ai sốt sắng muốn gặp tôi đến thế. Thì ra là Quỷ gia cử tâm phúc tới gọi tôi, nếu tôi nhận không nhầm thì đây là Thiên Dư?".

Long Quỷ chột dạ, vội nói: "Hiểu lầm, thật sự chỉ là hiểu lầm thôi".

"Thế ư?" Tưởng Ly sát lại gần Đàm Diệu Minh, hất cằm về phía người dưới sàn: "Là Đàm gia cử nhầm người hay Thiên Dư giết nhầm đối tượng vậy?".

Đàm Diệu Minh mỉm cười: "Chi bằng em tiến lên nhìn cho kỹ một chút".

Tưởng Ly đứng dậy, bê cốc rượu tới trước mặt Thiên Dư, hơi rướn người về phía trước, ngón tay thon dài men theo vết thương trên ngực của anh ta vạch thẳng một đường xuống dưới, đầu móng tay gần như miết sâu vào da thịt, đau tới nỗi Thiên Dư kêu toáng lên. Ngay sau đó, cô giơ cốc rượu trong tay lên, rượu mạnh hắt thẳng lên vết thương của hắn. Lần này không khác gì cắt da cắt thịt, Thiên Dư lăn tròn ra sàn kêu đau.

Cô đứng lên, đón lấy tờ khăn giấy Tề Cương đưa tới, lau đi vết máu trên ngón tay mình, sắc mặt cực kỳ lạnh lùng: “Vết thương trên người anh là do tôi để lại, anh coi tôi là đứa mù sao?”.

Long Quỷ ngồi bên cạnh không còn chút thể diện gì nữa, bèn đập bàn đứng dậy: “Giết người chẳng qua chỉ để hăm dọa. Tưởng Ly, cô bị thương cũng đã bị thương rồi, giáo huấn cũng đã giáo huấn rồi, còn muốn sao nữa?”.

Tưởng Ly quay người lại, ánh mắt sắc lạnh như kiếm. Khuôn mặt ngạo nghễ của Long Quỷ ngay lập tức thất sắc vì ánh mắt của cô. Cô hừ lạnh: “Theo ý của anh, nếu tôi không có chút bản lĩnh trên người, chết rồi cũng là tôi đáng đời đúng không?”.

Long Quỷ há hốc miệng, sau đó lại đập bàn: “Mẹ kiếp, đây là chuyện giữa đám đàn ông chúng tôi, nên giải quyết thế nào chưa tới lượt cô đứng đây xen miệng vào!”.

Tưởng Ly không giận mà bật cười, nhưng cái lạnh trong đôi đồng tử vẫn chưa hề tan đi. Đàm Diệu Minh thấy vậy bèn giơ tay về phía cô: “Qua đây”.

Cô tiến lên, để mặc cho Đàm Diệu Minh kéo mình ngồi xuống bên cạnh. Cánh tay đang vắt ngang trên lưng ghế nhẹ nhàng đặt lên vai cô. Anh quay đầu nhìn cô cười khẽ: “Em bị thương tay nào?”.

“Tay trái? Hay tay phải nhỉ?” Tưởng Ly làm bộ đăm chiêu: “Em không nhớ nữa”.

Đàm Diệu Minh quan sát sự ung dung nơi đáy mắt cô, rồi quay đầu lại, nhấp một ngụm rượu, nụ cười nơi khóe môi vẫn chưa tan ra: “Nếu là người của Quỷ gia thì cứ để cho Quỷ gia xử lý”.

Long Quỷ nghe xong câu ấy cả người lập tức thả lỏng. Hắn ta đi tới trước mặt Thiên Dư, giơ chân đá một cái, làm cho Thiên Dư nghiêng cả người đi: "Thành sự không đủ, bại sự có thừa. Tao chỉ bảo mày cố gắng mời Tưởng gia tới làm khách thôi, giờ thì hay rồi, mày dám mang theo vài người làm bị thương người của Đàm gia. Há chẳng phải mày kiếm thêm chuyện bực mình cho tao sao? Mày qua đây…". Hắn ta đánh mắt nhìn đám vệ sỹ bên cạnh.

Họ bước lên, Long Quỷ chỉ vào Thiên Dư vào nói: "Dẫn cái thứ này về cho tao, chuyển lời của tao, phê một cánh tay của nó để đền tội cho Đàm gia và Tưởng gia!".

Người vệ sỹ tiến lên lôi Thiên Dư đi, Thiên Dư vội nói: "Quỷ gia tha mạng, sau này tôi không dám nữa!".

Long Quỷ bực mình xua tay, vệ sỹ đỡ Thiên Dư đứng dậy, đang định rời đi thì nghe thấy Đàm Diệu Minh đặt ly rượu xuống: "Khoan đã".

Long Quỷ sững người.

"Quỷ gia liệu có công tư bất phân không đấy?" Đàm Diệu Minh như cười như không.

"Làm sao có chuyện ấy? Long Quỷ nói một không bao giờ nói hai."

"Được." Đàm Diệu Minh nói: "Vậy thì ra tay ngay bây giờ đi".

Long Quỷ sững người.

Đàm Diệu Minh thu bàn tay đang đặt lên vai Tưởng Ly lại, cầm một điếu xì gà, châm lên, rít một hơi thuốc rồi nhả ra cả một khoảng khói thuốc trắng xóa: "Xem ra những lời Quỷ gia vừa nói cũng chỉ là lời chót lưỡi đầu môi". Dứt lời, nụ cười hòa vào đáy mắt anh: "Tề Cương, nếu Quỷ gia

không đành lòng dạy bảo đám thuộc hạ của mình thì cậu làm giúp đi, nếu tay trái hay tay phải quên mất rồi thì để lại cả hai tay đi".

Long Quỷ không ngờ Đàm Diệu Minh lại làm vậy, nhất thời đừng đờ ra tại chỗ. Thiên Dư cũng không ngờ lại như vậy. Hắn liên tục dập đầu xuống đất nhận sai. Tề Cương không nói không rằng, với lấy con dao đã chuẩn bị sẵn từ trước ở bên cạnh. Hai tay vệ sỹ khác tiến lên giữ chặt một bên. Tề Cương tiến lên, giơ dao lên. Chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, rồi máu chảy thành sông.

Thai Nghiệp Phàm nãy giờ vẫn đứng căng thẳng ở bên cạnh thấy vậy giật mình hoảng hốt, co rụt cả người lại.

Máu bắn lên người Tề Cương, mặc cho Thiên Dư đau đến lăn lộn dưới đất, anh ta quăng hai bàn tay bị phế lên bàn: "Đàm gia, xử lý thế nào đây?".

Đàm Diệu Minh mỉm cười nhìn Long Quỷ: "Chắc là giao lại cho Quỷ gia cũng phiền toái lắm, cầm đi cho con chó Ngao Tây Tạng ở Hoàng Thiên, đừng làm bẩn mắt Tưởng gia".

Tề Cương làm theo.

"Chưa làm bẩn mắt tôi nhưng đã làm bẩn quần áo của tôi rồi. Em vào nhà vệ sinh." Tưởng Ly đứng lên, chỉ vào góc áo bị máu bắn vào, cười với Đàm Diệu Minh: "Đàm gia phải đền cho em một bộ quần áo đấy".

"Muốn bao nhiêu bộ anh cũng đền cho em." Đàm Diệu Minh cưng chiều.

Tưởng Ly mở cửa đi vào nhà vệ sinh ngoài hành lang. Cánh cửa vừa khép lại, cô lập tức lao thẳng vào bồn rửa tay, dạ dày cuộn trào sôi sục, cô nôn sạch sẽ tất cả mọi thứ…

~Hết chương 73~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 74: Cho Dù Đối Thủ Là Lục Đông Thâm [2097 Chữ]

Chuyện của người khác em đừng lo vớ vẩn nữa, chỉnh đốn lại cảm xúc của bản thân em là hơn. Trái tim em mà loạn thì tuy chưa đến mức khiến thiên hạ đại loạn nhưng đủ để khiến Thương Lăng đại loạn đấy…

Sau khi gần như nôn hết cả mật xanh mật vàng ra ngoài, Tưởng Ly mới vốc nước lên rửa mặt. Cô điều chỉnh vòi nước sang chế độ lạnh nhất, từng giọt nước buốt giá ấp vào mặt, kích thích nơi huyệt thái dương đang đau đớn, mùi máu tanh vẫn còn đang kích thích niêm mạc mũi, không thể xua tan đi được.

Cô vừa với lấy chiếc khăn mặt vuông vắt bên cạnh thì nghe thấy bên cạnh có tiếng người đang cười. Nụ cười quyến rũ này rõ ràng đã thấm sâu vào bản chất, nhưng cũng vẫn nghe ra một chút trêu chọc. Tưởng Ly kéo chiếc khăn xuống, trong gương xuất hiện khuôn mặt của Phù Dung. Cô ấy uể oải dựa vào chiếc cột ngay bên cạnh, bộ váy màu đỏ tươi càng khiến cô ấy trông giống như một đóa hoa kiều diễm.

“Ăn mặc phong phanh quá vậy, chị không sợ lạnh quá sinh bệnh à.” Tưởng Ly vò sạch chiếc khăn trong tay, rồi cúi đầu lau đi những vết máu bị bắn lên quần áo: “Lát nữa mà bị nhiễm phong hàn thì chỉ thiệt cho đám khách của chị thôi”.

“Có em ở đây chị việc gì phải sợ chứ. Đừng nói là cảm mạo xoàng, cho dù bị thần kinh chị cũng không sợ.” Từ ngày chơi với cô, Phù Dung càng lúc càng thiếu nghiêm túc, bớt đi nét phong trần của trốn lấy sắc đẹp qua

đường làm trò vui, lại có thêm chút cay nghiệt và trong sáng ở đúng độ tuổi của mình.

Các cô gái ở Hoàng Thiên đều quý Tưởng Ly, không phải vì khuôn mặt hấp dẫn và tính cách phóng cách của Tưởng Ly, mà vì cô coi tất cả bọn họ là con người, từ tận đáy lòng hoàn toàn không coi thường họ. Những cô gái ra vào những chốn trăng hoa này ắt sẽ có những căn bệnh khó nói, để lâu dần cho dù chỉ tới những phòng khám gia đình họ cũng có thể đoán ra được phần nào, vậy nên qua ánh mắt dĩ nhiên sẽ toát ra một cái nhìn thiếu thiện cảm.

Tưởng Ly chữa bệnh cho họ, từ sinh lý cho đến tâm lý, tuy rằng mọi người đều biết cô không kiên nhẫn cho lắm, có lúc ăn nói còn chẳng dễ nghe, nhưng câu nào cũng đều vì muốn tốt cho các cô gái. Cứ lấy Phù Dung ra làm ví dụ, năm xưa ở Thiên Thành Phú bị Long Quỷ ép phải phục vụ một cậu chủ giàu có nào đó, suýt nữa bị hành hạ đến chết. Nếu không nhờ có Tưởng Ly chữa trị cho cô ấy, có lẽ Phù Dung đã phải nộp mạng cho Diêm vương. Đây cũng là nguyên nhân cô ấy bất chấp tất cả để rời khỏi Thiên Thành Phú, gia nhập vào Hoàng Thiên. Không phải là bỏ đi cùng Đàm Diệu Minh, mà vì có Tưởng Ly ở đây.

“Nghe nói mấy hôm trước em bẻ gãy tay người ta hả?” Phù Dung khoanh hai tay trước ngực, nhìn khuôn mặt trắng nhợt như tờ giấy của Tưởng Ly trong gương.

“Chị tới MEET chỉ để hóng chuyện hả?” Tưởng Ly chà thật mạnh, chút máu vừa thấm vào sao khó tẩy vậy chứ?

Phù Dung tiến lên trước vài nước, đặt chiếc túi xách tay lên bệ rửa mặt. Cô ấy mở túi, lấy thỏi son bên trong ra, soi gương rồi chấm nhẹ nhàng lên môi: “Sự tích anh dũng của Tưởng gia còn phải đặc biệt nghe ngóng hay sao? Đã sắp đồn thổi đi khắp Hoàng Thiên rồi”. Sau khi cất lại thỏi son vào

túi, Phù Dung tiếp tục lấy ra một chiếc khăn tay, thấm ướt, giúp Tưởng Ly cùng gột sạch vết máu: "Chẳng bao lâu nữa, cả việc Đàm gia vì em chặt tay người của Long Quỷ cũng sẽ đồn thổi khắp nơi thôi. Haizz, em bảo, em đi theo Đàm gia đã nhiều năm như vậy rồi, cũng đâu phải chưa từng động dao động kiếm với ai, sao vẫn chưa quen chứ?".

"Giống nhau được sao?" Tưởng Ly gạt bàn tay đang định sờ mó lên ngực cô của Phù Dung ra.

Phù Dung không lợi dụng được gì bèn nở nụ cười gian manh, chiếc khăn được ném vào trong giỏ rác. Cô ấy dựa vào bên cạnh bệ rửa mặt, giơ tay vuốt vuốt lại mái tóc: "Chỉ cần là chuyện có liên quan đến em, dù có phải ra tay tàn nhẫn hơn nữa Đàm gia cũng làm, e là em lại nợ Đàm gia thêm một ân tình nữa rồi". Nói tới đây, cô ấy khẽ thở dài: "Một người đàn ông trông bề ngoài 'thanh tâm quả dục' hôm nay lại có thể vì em mà chặt tay người khác, ngày mai rất có thể sẽ vì em mà lấy mạng kẻ khác".

Ánh mắt cô ấy nhìn thẳng vào Tưởng Ly, rồi bổ sung thêm một câu: "Cho dù đối thủ là Lục Đông Thâm".

Bàn tay Tưởng Ly chợt run lên, lát sau cô nói: "Chị suy nghĩ vớ vẩn gì vậy". Cô thẳng thừng không gột tiếp nữa, rồi ném chiếc khăn đi.

"Tốt nhất chuyện này chỉ nên tồn tại trong suy nghĩ vớ vẩn của chị. Một người bà con của Thanh Chi làm y tá ở ngay tầng bệnh nơi Thai Quốc Cường đang nằm. Cô ta đã nhìn thấy cảnh em và Lục Đông Thâm mắt qua mày lại tình tứ vô cùng. Nghe xong câu chuyện này là chị hết hồn rồi, chị chỉ sợ hôm nay Đàm gia gọi em tới là để trừng trị em."

"Chị bảo Thanh Chi chuyển lời đến người bà con xa đó rằng, mắt có sang vành thì khẩn trương qua khoa mắt kiểm tra đi, đừng có dựng chuyện không có rồi ra ngoài đơm đặt linh tinh. Chị không biết người nằm ở tầng

đó là ai hả? Nói bậy về em thì không có vấn đề gì, nhưng đồn đại lung tung về chuyện của Thai Quốc Cường mới là nguy hiểm. Nhà họ Thai tuy không đến mức dính vào xã hội đen, nhưng khiến cô ta chịu chút thiệt thòi có khó lắm không?" Tưởng Ly quay người lại, mở vòi nước ra rửa sạch tay.

"Chuyện của người khác em đừng lo vớ vẩn nữa, chỉnh đốn lại cảm xúc của bản thân em là hơn. Trái tim em mà loạn thì tuy chưa đến mức khiến thiên hạ đại loạn nhưng đủ để khiến Thương Lăng đại loạn đấy." Phù Dung chỉ dừng ở đây, không nói thêm nữa. Cánh tay cô ấy như một con rắn bò trườn khoác lên vai Tưởng Ly: "Tối mai Hoàng Thiên mở cửa hoạt động trở lại, em qua đó cổ động cho chị đi".

Tưởng Ly quay đầu liếc cô ấy, giơ một ngón tay đẩy cô ấy sang bên cạnh: "Không đi".

"Đừng thế, các cô gái ai cũng ngóng em cả. Có em tới, Hoàng Thiên sẽ như có rồng đến nhà tôm."

"Ai báo với chị ngày mai Hoàng Thiên hoạt động trở lại chứ?" Sao cô không biết gì về chuyện này?

Phù Dung cười: "Dĩ nhiên là vì nhận được thông báo của Đàm gia rồi. Ông chủ lớn còn chưa lên tiếng, ai dám tự động quyết định? Không chỉ có Hoàng Thiên, ngày mai tất cả các nơi đang tạm thời ngừng kinh doanh đều đồng loạt hoạt động trở lại".

Tưởng Ly sững người. Cô biết Đàm Diệu Minh có gặp chút rắc rối, nhưng lẽ nào hiện tại sóng gió đã qua? Sao có thể hoạt động trở lại nhanh như vậy chứ?

Khi quay trở lại phòng VIP, Thiên Dư đã bị đưa đi, vết máu trên sàn đã được lau dọn sạch sẽ, cánh tay bị phế cũng không còn nữa. Nhưng trong

phòng lại có thêm không ít vệ sỹ, bầu không khí vô cùng căng thẳng. Long Quỷ cũng đang phát điên lên, chỉ tay vào mũi Đàm Diệu Minh, giậm chân quát nạt: "Đàm Diệu Minh, mày đang dồn tao vào đường chết phải không? Long Quỷ tao xông pha giang hồ quá nửa đời người chưa bao giờ phải chịu thiệt thòi như vậy. Bây giờ mày dám đứng sau lưng chơi tao, mày được lắm!".

Tưởng Ly không rõ đã xảy ra chuyện gì, cũng không dám đường đột tiến lên quấy rầy, cô chỉ yên lặng quan sát tình hình.

Đàm Diệu Minh vẫn đang nhàn nhã ngồi trên sofa, trong tay là điếu xì gà đã cháy được một đoạn nhỏ. Anh ném một tập tài liệu lên mặt bàn, cười nói: "Người dồn anh vào đường chết không phải tôi, mà chính là anh. Long Quỷ, tôi đã nói rồi, chỉ cho anh thời gian ba ngày thôi. Trong vòng ba ngày, nếu anh không có câu trả lời cho tôi, thì tôi chỉ còn cách xử lý hộ anh. Mấy vị tiền bối trong Thương hội anh sẽ không được gặp nữa đâu. Mà họ cũng chẳng hơi sức đâu gặp mặt anh. Quyết định của tôi hiện giờ chính là quyết định của Thương hội, anh ký đi".

"Mẹ kiếp, mày đừng mang Thương hiệu ra chèn ép tao! Hôm nay nếu như tao quyết không ký thì sao?" Long Quỷ bắt đầu giở trò cãi ngang.

Đàm Diệu Minh vẫn không cần vồn vã: "Không ký hả? Vậy anh thử xem có đi ra được khỏi cánh cửa này không?".

Anh vừa dứt lời, Tề Cương và vài thuộc hạ khác lập tức đứng dàn ra, chặn ngay trước mặt Long Quỷ. Cũng có vài người của Long Quỷ tiến vào, thấy vậy cũng lao lên nghênh chiến. Tề Cương lạnh giọng quát: "Chúng mày mắt mù hết rồi phải không? Hôm nay Đàm gia của chúng tao quyết phải xử lý Long Quỷ, chúng mày vẫn muốn đi theo một kẻ đã tàn phế à? Muốn chết hả?".

Đám người của Long Quỷ lần lượt đứng hình, chẳng mấy chốc đã đánh mất sự kiên quyết và dứt khoát của mình, lục tục lùi sang một bên. Long Quỷ thấy vậy phát điên, tiến lên giơ chân đá một đứa: "Lũ chúng mày đúng là chó má!".

Đàm Diệu Minh để mặc cho hắn phát tiết.

Cuối cùng, Long Quỷ ngồi bệt xuống sàn, miệng thở hồng hộc, nhìn chằm chằm Đàm Diệu Minh. So với sự thê thảm của hắn, anh rõ ràng là cao quý hơn rất nhiều. Anh giơ tay chỉ về phía mặt bàn: "Mời anh".

Long Quỷ có không cam tâm thì cũng chỉ còn là nỏ mạnh hết đà. Chỉ đúng mấy mười phút, nhưng trong mười mấy phút này, Đàm Diệu Minh chỉ ngồi ung dung hút thuốc lại có thể lặng lẽ dồn một người vào đường chết.

Cuối cùng, Long Quỷ phải cầm tập tài liệu đó lên, ký tên.

Tưởng Ly nhìn thấy rất rõ ràng, lúc ký tên bàn tay hắn cũng run lên bần bật. Cô không rõ nội dung trong tập tài liệu đó là gì. Nhưng cũng hiểu rõ một sự thật rằng: Thế lực của Long Quỷ đã bị Đàm Diệu Minh triệt để tiêu diệt rồi.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 75: Bọ Ngựa Bắt Ve Sầu, Chim Sẻ Chực Phía Sau [2158 Chữ]

Cậu làm việc cho Lục Đông Thâm?

Sự tàn nhẫn của Đàm Diệu Minh mấy năm qua Tưởng Ly đều được chứng kiến cả, dù là lộ liễu hay ngấm ngầm. Bây giờ, Long Quỷ đã trở thành kẻ hy sinh điển hình.

Trở lại phòng VIP, gần như đã không còn ngửi được mùi máu tanh nữa. Có lẽ Đàm Diệu Minh lo cho cái mũi nhạy cảm của cô đã sai người dọn dẹp cẩn thận một lượt. Chưa đợi Tưởng Ly lên tiếng hỏi, Tưởng Tiểu Thiên đã ghé tới chủ động thông báo những chuyện vừa xảy ra.

"Trước kia Long Quỷ đã đứng sau lưng giật không ít hàng vận chuyển, lại còn sai người đi tới các ngõ hẻm mật báo tin tức, làm hỏng không ít giao dịch làm ăn của Thương hội. Mỡ béo vớt lên đều chui hết vào bụng hắn. Đàm gia đã âm thầm tìm kiếm đầy đủ các chứng cứ. Những tiền bối trong Thương hội nhất định sẽ không dung nạp hắn nữa đâu, Long Quỷ chỉ còn cách chấp nhận bất kỳ điều kiện nào của Đàm gia, nếu không chưa chắc đã bảo toàn được tính mạng mà rời khỏi Thương Lăng."

Tưởng Ly sửng sốt trong lòng: "Bất kỳ một điều kiện nào ư?"

"Nghe nói trước đó Đàm gia chỉ yêu cầu lấy lại bốn địa bàn của Long Quỷ thôi, cùng lắm thì Thương Lăng vẫn có đất cho Long Quỷ dung thân. Nhưng bây giờ tất cả các địa bàn của Long Quỷ đều thuộc quyền quản lý của Đàm gia rồi, việc Đàm gia đang làm chính là giữ cho hắn một mạng."

Tưởng Tiểu Thiên ghé sát vào tai Tưởng Ly mà nói: "Đàm gia bị các cơ quan chính quyền điều tra, tất cả là nhờ "công lao" của Long Quỷ, cộng thêm việc hắn không ít lần hãm hại các anh em trong giang hồ, Đàm gia ra mặt bảo vệ mạng cho hắn đã là nể mặt hắn lắm rồi."

Ban nãy Tưởng Ly suy đoán không sai. Nếu Long Quỷ chỉ mất đi một chút lợi ích, sẽ hắn sẽ chẳng phát điên phát rồ như vậy.

Bên kia, Thai Nghiệp Phàm vẫn ngồi đó. Có lẽ sau khi trải qua chuyện của Long Quỷ, anh ta đã sợ đến ngây người, chỉ ngồi im bất động. Cho tới khi Đàm Diệu Minh vào nhà vệ sinh rửa tay đi ra, ngồi xuống sofa, Thai Nghiệp Phàm mới có phản ứng.

Anh ta cũng hiểu, xử lý xong Thiên Dư, diệt trừ xong Long Quỷ, bước tiếp theo chính là giải quyết anh ta.

Tề Cương vừa rót cho Đàm Diệu Minh một cốc rượu, lại tiếp tục đổ thêm cho Tưởng Ly, nhưng bị cô giơ tay ngăn lại. Thai Nghiệp Phàm chưa đợi Đàm Diệu Minh lên tiếng đã cứng cổ tỏ rõ thái độ trước: "Lần này tôi chấp nhận số phận rồi. Đàm Diệu Minh, tôi mặc kệ anh xử lý tôi thế nào, nhưng anh muốn lợi dụng tôi để lấy được chút lợi ích nào từ nhà họ Thai thì đừng nằm mơ nữa!"

Câu nói này ngược lại đã dấy lên hứng thú của Đàm Diệu Minh: "Cậu chủ Thai cũng rắn thật đấy."

"Muốn chém muốn giết tùy anh, mẹ kiếp, đừng có phí lời!" Tuy rằng cả người Thai Nghiệp Phàm đang run lên bần bật, nhưng thái độ khá cứng rắn.

Một Thai Nghiệp Phàm như vậy quả thật đã khiến Tưởng Ly mới nhìn anh ta bằng con mắt khác. Ở trong suy nghĩ của cô, anh ta chính là kiểu

cậu chủ ăn chơi trác táng, tối ngay không lo cho sự nghiệp, chỉ ngồi hưởng thụ đợi chết, một khi gặp phải cơn sóng gió nào dù là rất nhỏ cũng lập tức trốn ra sau lưng ông Thai nhà họ để lánh nạn. Thật không ngờ, anh ta cũng có chút khí khái này.

Rồi cô lại vô thức nhớ tới câu nói của Phù Dung. Thai Nghiệp Phàm này cũng biết mình sẽ chết trong tay đối phương, xem ra cũng là một người biết bình tĩnh cân nhắc, suy tính.

Tề Cương nghe xong bật cười, xoay xoay cổ tay, quay đầu nhìn Đàm Diệu Minh: "Gia, sao đây ạ? Hay để các anh em luyện võ chút?"

Tưởng Ly đứng bên cạnh giật thót. Nói thật, Đàm Diệu Minh không cần phải đích thân ra tay đối phó với Thai Nghiệp Phàm, bình thường ngay cả Tề Cương cũng sẽ không ra mặt, chỉ cần gọi một tên đàn em ở dưới có lẽ cũng đủ giải quyết gọn ghẽ. Người tinh ý đều biết Đàm Diệu Minh nhắm vào nhà họ Thai. Nhưng nếu thật sự động vào Thai Nghiệp Phàm, thì Đàm Diệu Minh sẽ dính vào những người bên ngoài giới xã hội đen, cô có phần lo lắng.

Nhưng việc anh làm xưa nay cô không bao giờ xen vào, dẫu sao thì đây cũng là địa bàn của anh.

Đàm Diệu Minh nhấp một ngụm rượu, vừa định hạ lệnh thì nhìn thấy có người gõ cửa đi vào. Là tay vệ sỹ nãy giờ đứng canh ở ngoài, nói với Đàm Diệu Minh rằng: "Đàm gia, tới rồi."

☂☂☂

Thai Tử Tân tới rồi, vội vã bụi bặm. Lúc được mời vào phòng VIP, cô ấy không ngờ Tưởng Ly cũng có mặt, sắc mặt có phần ngượng ngập.

Tưởng Ly cũng có thể thông cảm. Thai Quốc Cường từ lúc hôn mê tới bây giờ đã tỉnh lại, Thai Tử Tân vẫn còn nợ cô một lời xin lỗi hoặc cảm ơn, bây giờ lại mắc vào chuyện của Thai Nghiệp Phàm, nên gặp mặt cô ở đây trở thành việc khó xử.

Thai Nghiệp Phàm nhìn thấy Thai Tử Tân sắc mặt lại càng khó coi hơn. Anh ta quát lên ầm ĩ: "Mày tới đây làm gì? Ai kêu mày tới? Đi ngay đi!"

Thai Tử Tân cố kìm nén một bụng tức, rất muốn đập ngay vào mặt anh ta một câu: Anh tưởng em muốn quan tâm tới anh à? Nhưng dù sao đây cũng là một buổi đàm phán làm ăn nên cô ấy phải nhịn xuống, không đoái hoài tới Thai Nghiệp Phàm nữa. Cô ấy ngồi xuống sofa, ánh mắt bình thản: "Đàm gia, chuyện làm ăn thương trường tôi nghĩ anh vẫn không nên quá dồn ép người khác vào đường cùng. Dẫu sao thì cũng có duyên gặp gỡ, thương trường có nguyên tắc của thương trường, không liên quan gì tới những quy tắc của giang hồ cả."

Đàm Diệu Minh xoay tròn ly rượu trong tay, nở một nụ cười kín đáo: "Thai cô nương lại tới cò kè mặc cả đấy à. Có lẽ cô không hiểu tôi cho lắm, con người tôi không thích bớt một thêm hai với người khác."

Thai Tử Tân nói: "Thứ Đàm gia muốn chẳng qua chỉ là lợi ích. Việc hợp tác đã có lần một sẽ có lần hai, anh hà tất phải ép nhà họ Thai vào đường chết?"

"Tôi không hợp tác với các người." Đàm Diệu Minh rất không nể mặt: "Cô chung quy vẫn không hiểu một điểm, cậu chủ Thai đã làm hỏng quy định của sòng bạc, chính nhà họ Thai các người phải lấy 5% lợi nhuận để đổi lại sự bình yên cho cậu chủ Thai".

Thai Tử Tân mím chặt môi.

Thai Nghiệp Phàm thấy vậy lập tức xông lên, đặt cánh tay lên mặt bàn, nhìn chằm chằm vào Đàm Diệu Minh, mắt long lên sòng sọc, cổ cũng nổi đầy gân xanh: "Tôi đặt một cánh tay lại đây, còn lợi ích của nhà họ Thai không nhường một phần!"

Tưởng Ly sững người.

Thai Tử Tân cũng không ngờ Thai Nghiệp Phàm lại cứng rắn đến thế, đột ngột đứng dậy. Dàm Diệu Minh nhìn anh ta có phần hứng thú: "Cậu chủ Thai cứng miệng quá nhỉ." Dứt lời, nụ cười thoáng qua trên bờ môi anh cũng tan biến sạch, anh dựa người ra sau ghế: "Tề Cương, nếu cậu chủ Thai đây miệng sắt răng đồng thì chú cho anh em nhổ hết răng của cậu ấy trước. Con về yêu cầu cá nhân của cậu chủ Thai sẽ được thỏa mãn sau."

Tề Cương tiến lên, đang định động vào Thai Nghiệp Phàm thì Thai Tử Tân lập tức nói: "Nhà họ Thai chúng tôi đồng ý với yêu cầu của Đàm gia."

Đàm Diệu Minh giơ tay ngăn Tề Cương lại, cười nói: "Thai cô nương quả quyết lắm."

"Cái gì mà đồng ý chứ? Thai Tử Tân, mày điên hả? Mày…"

"Đây là quyết định của bố, mục đích là giữ lại mạng sống cho anh." Thai Tử Tân nghiến răng nghiến lợi hạ thấp giọng: "Thế nên tốt nhất anh đừng gây thêm chuyện cho nhà họ Thai nữa."

Thai Nghiệp Phàm như một quả bóng da bị xì hơi, ngồi phịch xuống sofa.

Chuông di động vang lên, Tề Cương bắt máy, nghe được một lúc, sắc mặt hơi thay đổi. Anh ta ngắt điện thoại, cúi xuống thì thầm gì đó bên tai Đàm Diệu Minh. Sắc mặt Đàm Diệu Minh không có quá nhiều khác biệt, nghe xong cũng chỉ khẽ gật đầu.

“Vừa nhận được tin báo, Thai cô nương liệu có muốn nghe không?”

Thai Tử Tân nhìn anh bằng ánh mắt cảnh giác.

Đàm Diệu Minh lại rót thêm một ít rượu: “Khu đất tại quận Quan Dương đã bị Lục Đông Thâm giật mất rồi.” Anh ngước mắt lên, cười mà như không cười: “Công lao của ông Thai cũng không hề nhỏ.”

Thai Tử Tân thảng thốt.

“Quận Quan Dương nhà họ Thai không chen chân vào được nữa. Lục Đông Thâm tuyệt đối sẽ không chia cho nhà họ Thai chút lợi ích nào đâu. Thế nên, việc mọi người liên minh với tôi là đúng đắn. Chí ít thì có thể đảm bảo bát cơm của mình không bị vét sạch.” Đàm Diệu Minh giơ ly rượu lên trước mặt Thai Tử Tân: “Nếu Thai cô nương đã nói là hợp tác, vậy thì chúc chúng ta hợp tác vui vẻ!”

Đợi cho Thai Tử Tân và Thai Nghiệp Phàm đi khỏi, Tưởng Ly không nén nổi tò mò, hỏi Đàm Diệu Minh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Không còn người ngoài ở đây, sắc mặt Đàm Diệu Minh mới sa sầm xuống. Anh không trả lời Tưởng Ly, ngược lại gọi Tưởng Tiểu Thiên đến: “Cậu làm việc cho Lục Đông Thâm?”

Tưởng Tiểu Thiên sững sờ, sau đó bất thình lình nhớ lại chuyện xảy ra trước đó, mặt mũi tái nhợt đi: “Em… Đàm gia đừng hiểu lầm, em chỉ giúp anh ấy làm chân lon ton chuyển lời thôi. Em… em không hề làm gì cả…”

Đàm Diệu Minh bất thình lình cầm cốc rượu trong tay hắt thẳng lên mặt cậu. Khuôn mặt tuấn tú lúc này lầm lì đến đáng sợ. Anh đứng dậy giơ chân đá Tưởng Tiểu Thiên ngã lăn ra đất, không dậy nổi nữa: “Mẹ kiếp, mày là người của ai!”

~Hết chương 75~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 76: Anh Ấy Đang Đợi Cô Qua Mời Rượu [3197 Chữ]

Tưởng gia, tôi biết là cô chỉ tới đây giúp tăng độ hot, nhưng chúng tôi cũng không dám đắc tội với Lục tổng, anh ấy đang đợi cô qua chúc rượu ạ.

Câu nói này của Đàm Diệu Minh không chỉ khiến Tưởng Tiểu Thiên sợ hết hồn, mà ngay cả Tưởng Ly cũng toát mồ hôi lạnh sau lưng. Tưởng Tiểu Thiên vội vội vàng vàng bò dậy rồi quỳ ở đó, khuôn mặt hoảng hốt thất sắc. Tưởng Ly nhận ra Tưởng Tiểu Thiên đã thật sự ngơ ngẩn rồi. Nhưng cơn giận của Đàm Diệu Minh đang bốc lên đỉnh đầu cô cũng không tiện đỡ thằng bé dậy. Cô bèn rót cho Đàm Diệu Minh một tách trà, để anh nguôi giận trước.

Đàm Diệu Minh siết chặt tách trà, cơn phẫn nộ trên khuôn mặt còn chưa tan đi. Tưởng Ly chỉ sợ trong một giây phút dùng sức quá mạnh, anh có thể sẽ bóp nát tách trà ấy. Một lát sau, cô đỡ lời cho Tưởng Tiểu Thiên: "Cả Thương Lăng này, người Tiểu Thiên sùng bái nhất chính là Đàm gia, sao nó có thể đi theo người khác chứ? Tính tình của nó anh còn không hiểu sao? Cả ngày từ sáng tới tối sống vô tư vô tính, chưa biết chừng đã bị người ta lợi dụng rồi."

Có thể khiến Đàm Diệu Minh nổi cơn thịnh nộ tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ. Huống hồ trong chuyện này còn dính líu tới Lục Đông Thâm. Sở dĩ cô nói câu này, một là muốn bảo vệ Tưởng Tiểu Thiên, hai là muốn gián tiếp biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đàm Diệu Minh cũng không giấu cô. Anh cố kiềm chế cơn giận, nhấp một ngụm trà: "Thai Quốc Cường hôn mê bất tỉnh, em âm thầm rời khỏi khách sạn. Lúc đó dư luận nói ra nói vào rất ầm ĩ. Lục Đông Thâm đã khiến những chuyện ầm ĩ đó lọt vào tai các chủ hộ vẫn đang cố chấp không chịu di dời ở quận Quan Dương, khiến bọn họ nghĩ rằng ngay cả một vị thần y của Thương Lăng như em cũng không còn cách để xua đuổi tà ma nữa. Chỉ trong vòng bảy ngày ngắn ngủi, mấy hộ dân đó đã nhận được tiền bồi thường, người nào cần chuyển thì chuyển, người nào cần dọn thì dọn, chỉ còn lại lẻ tẻ vài người sống chết không chịu đi nhưng cũng đã bị cưỡng chế di dời. Nguyên nhân là vì họ đều đã ký vào hợp đồng đồng ý di dời giải phóng mặt bằng."

Nói tới đây, anh nhìn chằm chằm vào Tưởng Tiểu Thiên đang quỳ dưới đất: "Tề Cương vừa điều tra ra, người khiến họ ký tên chính là cậu."

Tưởng Ly như đột ngột ngợp phải một ngụm khí lạnh.

Tưởng Tiểu Thiên hoảng sợ, liên tục xua tay: "Không không không Đàm gia, em không phải, em… lúc đó không phải như vậy đâu. Em có bảo họ ký tên nhưng không phải hợp đồng đồng ý di dời gì đâu ạ."

Tưởng Ly đứng bên cạnh nhìn thấu tất cả. Tay Lục Đông Thâm đó chắc chắn đã lừa Tưởng Tiểu Thiên vào tròng rồi. Các hộ dân chưa chịu di dời ở Thương Lăng sẽ chỉ chịu kính nể dân anh chị trong vùng, còn khi đối mặt với những người khác là nhất loạt sỗ sàng, ngang ngược. Lục Đông Thâm đã lợi dụng điều kiện đều thân thuộc với bà con của Tưởng Tiểu Thiên để triệt để nắm gọn mảnh đất ấy trong bàn tay.

Đàm Diệu Minh nghiến răng vang lên những tiếng răng rắc chói tai: "Tưởng Tiểu Thiên, anh hỏi lại cậu, Thai Nghiệp Phàm đã vào trong sòng bạc như thế nào?"

Tưởng Tiểu Thiên giật mình, sau đó lẩm bẩm: “Em… chỉ từng kể cho anh ta nghe chuyện về sòng bạc Thương Lăng.”

Bàn tay lớn của Đàm Diệu Minh bất ngờ cuộn chặt lại, khiến Tưởng Ly nhìn thấy mà ruột gan run rẩy, cô lập tức giữ chặt tay anh lại: “Ý của anh là, chuyện Thai Nghiệp Phàm lần này cũng liên quan tới Lục Đông Thâm?”

“Lục Đông Thâm từ lâu đã âm mưu một mình nuốt trọn quận Quan Dương. Anh ta thiết kế cho Thai Nghiệp Phàm chìm đắm vào bài bạc. Ngoài mặt xem như tặng anh một ân tình, để anh có thể rút được một ít lời từ phía nhà họ Thai, nhưng thực tế là một mũi tên trúng hai đích. Khiến nhà họ Thai vừa chiếm được khu đất gần Hoàng Thiên nhưng không có quá nhiều lợi ích, còn anh, dù có được lợi ích nhưng lại mất đi quyền độc chiếm địa bàn. Lục Đông Thâm, kể từ lúc anh ta tới Thương Lăng, chỉ có mấy ngày ngắn ngủi mà vài bước cờ đánh ra đã đủ vững, đủ ác.”

Chữ cuối cùng rơi xuống, đồng thời với đó là tiếng răng rắc của tách trà bị bàn tay anh bóp vỡ. Tách trà này được làm từ loại gốm trắng ngọc thượng hạng, nghệ thuật chế tác gốm cũng vô cùng tỉ mỉ, mài cho chiếc tách trở nên trong suốt, sáng bóng. Và cũng vì thế, miếng men gốm mongnh đã găm thẳng vào lòng bàn tay của Đàm Diệu Minh.

Tưởng Tiểu Thiên hết hồn lập tức dập đầu: “Gia, em thật sự không biết những chuyện ấy, anh tha cho em…”

“Còn ở đó ầm ĩ gì nữa? Mau mang hộp bông băng qua đây!” Tưởng Ly giả vờ giận dữ, thực chất là đã giải vây cho Tưởng Tiểu Thiên.

Đợi Tưởng Tiểu Thiên đi khỏi, sắc mặt Đàm Diệu Minh vẫn còn rất khó coi. Nhưng cũng có thể nhận ra anh không định làm gì Tưởng Tiểu

Thiên. Một ly rượu được đổ thẳng lên bàn tay bóp nát chiếc cốc, lấy rượu thay nước đánh miếng vụn thủy tinh găm trong lòng bàn tay ra.

Tưởng Ly khẽ thở dài, kéo tay anh ra, cầm chiếc khăn giấy đè lên vết xước trên ngón tay anh. Đàm Diệu Minh không nói năng gì, chỉ yên lặng quan sát cô, rất lâu sau mới lên tiếng: "Lúc trước, đáng nhẽ không nên để em tiếp xúc với anh ta."

Hơi thở của Tưởng Ly hơi khựng lại.

🐾🐾🐾

Hoàng Thiên đã mở cửa trở lại. Tối hôm nay náo nhiệt vô cùng. Có người của xã hội đen, có người của giới kinh doanh, cũng có người của giới chính trị, còn có vài Thương hội của các tỉnh thành khác cũng tặng quà chúc mừng, những người tới cổ vũ không phải đại gia thì cũng bậc phú quý. Thật ra chuyện Đàm Diệu Minh là ông chủ của Hoàng Thiên, mọi người đều biết rõ nhưng không nói thẳng ra. Tất cả đều đang âm thầm bàn tán lần này Đàm Diệu Minh đúng là ngồi đó mà "ngư ông đắc lợi".

Sau khi bị người ta tố cáo, anh hết sức hợp tác, đóng cửa tất cả các tụ điểm kinh doanh của mình, để kệ cho các cơ quan công quyền thoải mái điều tra, còn anh thì ngồi yên, thoải mái tự tại chờ đợi. Nhưng không một ai ngờ anh lại khiến Long Quỷ chết đứng, lấy gậy ông đập lưng ông, sau đó còn sai người tìm được chứng cứ xác thực, vững vàng tiếp nhận các tụ điểm kinh doanh của Long Quỷ, trong phút chốc thế lực lại càng thêm lớn mạnh.

Tối đó, Đàm Diệu Minh cũng có mặt, nói cười nhẹ nhàng với mọi người. Lúc mời rượu, mọi người cũng không mừng rỡ là Hoàng Thiên của anh mở cửa trở lại. Trong giang hồ có quy tắc của giang hồ. Giống như

mấy việc làm ăn này, nếu ông chủ đã không công khai thì bọn họ cũng âm thầm không nhắc đến.

12 tiếng pháo lễ rầm trời, cảnh đẹp nổi bật cả một góc đường Tô Hà. Tối đó, trên sân khấu, các tiết mục biểu diễn cứ liên tục không dứt. Mặc dù nơi đây đã bị đóng cửa một thời gian, nhưng các cô gái của Hoàng Thiên vẫn không dám lười biếng một ngày. Từng cơ thể linh hoạt dẻo dai tựa như vắt được ra nước dưới ánh đèn và làn khói sân khấu. Các quan khách ở phía dưới thường ngày đều là các nhân vật có tầm ảnh hưởng, nhưng một khi đã bước vào nơi xa hoa đồi trụy này, chẳng còn được mấy người có thể tiếp tục duy trì sự đứng đắn của mình.

Sự xuất hiện của Phù Dung càng khiến cả quán reo hò một phen.

Ở đây hầu hết mọi người đều tới đây để một lần được diện kiến đóa hoa Phù Dung, gặp được người thật, thậm chí có người bắt đầu ném tiền cho cô ấy.

Điểm đặc sắc nhất của Phù Dung chính là có một giọng hát hay, một bài "Hương đêm bay đến" gần như đã hớp hồn tất cả mọi người ở đây. Thế nên từ lúc hát cho đến lúc kết thúc, cô ấy đã nhận được khoảng mấy trăm bông kim liên.

Kim liên (Sen vàng) là món quà Hoàng Thiên chuẩn bị cho các vị khách để tặng riêng cho các cô gái, nó chỉ thuộc về Hoàng Thiên. Đây không phải là việc ép buộc tiêu tiền, các vị khách tới Hoàng Thiên cũng có thể lựa chọn tặng những món quà khác, ví dụ như hoa tươi, ví dụ như châu báu, ngọc ngà, thậm chí còn có người tặng thẳng bằng tiền mặt. Nhưng nếu gặp kiểu tiết mục hoành tráng như thế này thì tặng sen vàng cho các cô gái chính là cách thức tặng quà cao cấp nhất, lại vừa có thể thỏa mãn hoàn toàn cảm xúc hư vinh của các vị khách.

Mỗi một bông sen vàng đều được làm hoàn toàn bằng vàng thật. Cô gái nào nhận được sen vàng có thể giữ nó làm của riêng, hoặc đổi thẳng sang tiền mặt. Còn vị khách tặng nhiều sen vàng nhất buổi tối hôm đó sẽ có thể được nhận ưu đãi tiếp rượu hoặc một việc nào khác từ người được tặng.

Sau khi Phù Dung hoàn tất bài hát của mình, dưới sân khấu vẫn còn khách muốn thử tặng sen vàng. Nhưng Hoàng Thiên có quy định, chỉ được tặng sen vàng trong khoảng thời gian biểu diễn trên sân khấu của các cô gái. Điệu nhạc kết thúc là không được nhận sen vàng nữa.

Người phú thương tặng sen vàng nhiều nhất cho Phù Dung là một người từ xa đến, nếu nhìn bề ngoài có thể đáng tuổi làm bố của Phù Dung rồi. Hai con mắt ông ta sáng rực lên như kim cương vậy.

Phàm là những chương trình kiểu này, tiết mục cuối cùng bao giờ cũng là tiết mục đặc biệt. Phù Dung rời đi, mọi người đều đang suy đoán xem người xuất hiện cuối cùng sẽ là ai. Trong lúc tiếng rì rầm còn đang hăng thì sân khấu bỗng tối thui, chìm vào một sự yên ắng tĩnh mịch. Các vị khách dưới sân khấu xì xào đưa ra ý kiến, đều không ai biết đang có chuyện gì xảy ra, chỉ nghe thấy một loạt tiếng chuông nhạc vang lên.

Từ xa vọng lại, chậm rãi từ tốn, khiến tất cả mọi người phải nín thở.

Bỗng nhiên, có một tia sáng chiếu rọi lên sân khấu. Chỉ thấy ngay giữa tia sáng ấy đột ngột xuất hiện bóng lưng của một người con gái. Cô mặc một chiếc váy dài màu đỏ thướt tha, đuôi váy gần như phải dài vài mét. Cô xõa ra mái tóc dài, chỉ vừa mới hơi nghiêng khuôn mặt đi đã có thể nhìn thấy từng đường nét xinh đẹp.

Dưới đất có rất nhiều người đàn ông đang bò. Họ đều là những người tráng kiện, để trần nửa người trên, chỉ mặc một chiếc quần dài màu trắng.

Từng tiếng chuông nhạc vang lên, cũng là lúc họ nâng cô gái lên cao thật cao.

Ngay sau đó, khắp bốn phía sân khấu bùng lên màn sương màu đỏ, rất nhẹ, rất nhạt nhòa, nhưng lại tỏa ra một mùi hương như hút hồn người khác. Cô gái lấy cánh tay của những người đàn ông làm bệ đỡ, nhẹ nhàng đứng lên. Vạt áo dài lướt qua, vừa dịu dàng lại đầy sức mạnh. Vạt áo dài ấy trong một khoảnh khắc được tung sang hai bên. Ngay sau đó có một sợi dây đai màu đỏ trượt xuống. Cô nắm chặt lấy dây đai, đung đưa trên không trung.

Chiếc váy dài màu đỏ phất phơ mềm mại. Thân hình dịu dàng của cô cũng thoắt ẩn thoắt hiện trên không trung, đôi chân trần đứng giữa không trung, trắng trẻo mịn màng khiến những vị khách ở bên dưới không nhịn được, chỉ muốn giơ tay ra bắt.

Tựa như mang một sự ngây thơ lại toát ra vẻ phong tình, trong phong tình lại đượm vẻ lạnh lùng ngạo mạn. Cơ thể của cô cực kỳ mềm dẻo. Đang ở giữa không trung lại buông dây đai ra, tung vạt áo, nhẹ nhàng trở về đứng trên cánh tay người đàn ông, rồi nhẹ nhàng nghiêng người như một con rắn, để lộ đôi chân thon mảnh ngay dưới lớp váy, khiến bên dưới nổi lên những tiếng gào thét điên cuồng.

Cô đón lấy một hũ rượu từ tay của những đàn ông, rồi ngửa đầu uống luôn. Mọi người đứng dưới liên tục ngợi khen. Nhưng cô cũng không uống tử tế, tiếp tục hơi nghiêng hũ rượu đi, dòng rượu đổ thẳng lên lớp vải sa trên người cô, nhất thời khiến cơ thể tuyệt mỹ lộ rõ không chút giấu giếm.

Khi uống rượu thì anh tuấn sảng khoái, lúc đổ rượu thì kiều mị quyến rũ.

Bên dưới đã phát điên hết cả, đừng nói là khách hàng, ngay cả những người làm trong Hoàng Thiên cũng đã nhìn đến ngây người. Sau đó bắt đầu có người gào to: Tưởng gia!

Chẳng bao lâu sau, khắp nơi đều hô vang những tiếng Tưởng gia, Tưởng gia.

Có người bắt đầu tặng sen vàng.

Chắc là ban đầu những người tặng sen vàng không hề biết quan hệ giữa Tưởng Ly và Đàm Diệu Minh. Những người tuy có biết thấy vậy cũng bắt đầu rục rịch ngứa ngáy. Ai cũng hiểu Tưởng Ly là tuyệt sắc mỹ nhân, màn biểu diễn đêm nay càng khiến người ta không thể ngồi yên, thế là cùng hùa theo tặng sen vàng.

Những vị khách tặng dứt khoát trên mười bông sen trong một lần sẽ được hiện thị tên lên màn hình LED: [Ai đó] đã tặng cho [ai đó] bao nhiêu bông sen vàng. Nếu còn nhiều hơn nữa sẽ được người dẫn chương trình gọi thẳng tên. Tưởng Ly chỉ biểu diễn có một lúc mà đã nhận được về hơn 300 bông sen vàng. Bài hát kéo dài được hai phần ba thì thấy màn hình LED sáng rực lên rồi có người hét to: "Đàm gia Thương Lăng tặng Tưởng Ly 715 bông sen vàng."

Cả hội trường ồ lên.

Nhưng có người hiểu ý nghĩa của chuyện này nên cũng không dám tiếp tục tặng nữa. 715, ngày 15 tháng 7 chính là ngày sinh nhật của Tưởng Ly. Lúc này Đàm Diệu Minh tặng cô 715 bông sen vàng, còn ai dám giành với anh ấy? Như thế, kể cả những người không biết chuyện vẫn ngầm hiểu được.

Tất cả mọi người đều chắc mẩm mọi việc đã dừng lại tại đây.

Nhưng chỉ vài giây trước khi bài hát dừng hẳn, màn hình LED lại một lần nữa nhấp nhát. Giọng của người hét còn cao hơn mấy bậc nữa: "Lục tổng của Lục Môn tặng Tưởng Ly 999 bông sen vàng!"

Vừa dứt lời thì cũng là lúc bài hát kết thúc, vị khách tặng 999 bông sen vàng đã thành công trở thành vị khách Tưởng Ly phải tiếp đón tối nay. Món tiền khổng lồ này không những khiến tất cả mọi người có mặt phải sửng sốt mà ngay cả Tưởng Ly cũng phát run. 999 bông sen vàng, tương đương với hơn bốn triệu tiền mặt được ném đi? Người này phải thừa tiền rửng mỡ đến mức nào?

Sau khi rời khỏi sân khấu ra sau cánh gà, Tưởng Ly đứng sững trước gương rất lâu. Ban nãy cô có nhìn nhanh xuống sân khấu. Tuy rằng ánh đèn tối tăm, nhưng cô vẫn phát hiện được người đàn ông ngồi trên chiếc sofa riêng lẻ đó. Khuôn mặt anh chìm khuất trong bóng tối, chỉ nhìn thấy một đôi chân dài thẳng tắp và tao nhã vắt lên nhau. Bản thân cô cũng cảm thấy mình thật sự thật kỳ, dưới sân khấu bao nhiêu khách, cô lại có thể nhận ra anh ngay trong một cái nhìn.

Là Lục Đông Thâm, anh mà cũng đến mấy chỗ này.

Đang mải nghĩ thì người vừa thông báo ầm ĩ trên loa bước vào, nhìn thấy cô xong liền cung kính nói: "Tưởng gia, tôi biết là cô chỉ tới đây giúp tăng độ hot, nhưng chúng tôi cũng không dám đắc tội với Lục tổng, anh ấy đang đợi cô qua chúc rượu ạ."

*Anh Đông ạ, lần đầu tạm tha chứ lần sau mà anh còn tặng có 4 triệu thì về học lại cậu em anh nhé =))

~Hết chương 76~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 77: Không Được Sao? [2256 Chữ]

Những chiếc ghế sofa riêng lẻ ở đại sảnh chủ yếu cung cấp cho các vị khách xem biểu diễn. Sau khi kết thúc màn biểu diễn, rất nhiều người sẽ quay trở về các phòng VIP. Nhiệt độ trong Hoàng Thiên khá cao, Tưởng Ly khoác một chiếc áo ngoài mỏng mảnh. Khi đi tới căn phòng kín ở tận cùng hành lang, cô thấy cánh cửa chỉ khép hờ, còn nghe được tiếng người bên trong đang nói chuyện.

Người quản lý dẫn đường cho cô nhẹ nhàng gõ cửa. Vào trong rồi cô mới phát hiện trong phòng không chỉ có một mình Lục Đông Thâm. Bên cạnh anh còn có Trần Du, đối diện là Đàm Diệu Minh. Người quản lý thức thời rời đi ngay. Ánh sáng trong căn phòng khá dịu và tối, ngăn cách hoàn toàn với đại sảnh ồn ã ngoài kia. Lục Đông Thâm ngồi ở đó, có vẻ uể oải, không còn nét nghiêm túc của mọi ngày. Chiếc sơ mi được cởi ba cúc áo ngay ngực, để lộ những múi cơ bắp rắn chắc và xương đòn gợi cảm thoáng ẩn thoáng hiện.

Cổ tay áo được xắn lên, bắp tay mạnh mẽ lộ ra ngoài. Anh bê ly rượu, mang theo nét phóng khoáng, chơi bời giữa không gian sáng tối không rõ ràng này khiến người ta không thể dời mắt đi được. Tưởng Ly cảm thấy ánh nhìn chiếu thẳng tới của anh như chất chứa một ngọn lửa, nếu không tại sao cô lại cảm thấy toàn thân nóng ran lên?

Cô vẫn mặc chiếc váy lụa đỏ ban nãy biểu diễn trên sân khấu, vừa mỏng vừa thướt tha. Nãy giờ đi tới đây, rượu trên người đã khô sạch từ

lâu. Những đường nét ẩn hiện quyến rũ trên cơ thể đã được cô dùng chiếc áo khoác che kín một cách vừa phải.

Ban nãy có lẽ hai người họ đã bóng gió nói không ít chuyện. Thấy cô đi vào, Đàm Diệu Minh gọi cô bước tới ngồi. Bấy giờ lòng cô mới ít nhiều an tâm hơn. Cũng may trong căn phòng kín này còn có người khác, nếu chỉ có mình anh… Suy nghĩ này vừa nổi lên thì đã bị cô ấn xuống. Cho dù chỉ có mình anh thì đã sao?

Sau khi ngồi xuống bên cạnh Đàm Diệu Minh, cô không ngước mắt lên, nhưng cũng cảm nhận được người đàn ông ngồi đối diện vẫn nhìn cô chằm chằm từ đầu tới cuối. Lục Đông Thâm đi trước Đàm Diệu Minh một bước, giật được khu đất dự án ở quận Quan Dương. Việc này đã bắt đầu đổn thổi đi khắp Thương Lăng rồi, tối nay anh lại chơi này, nghĩ cũng đủ biết, không lâu nữa sẽ có một cơn mưa gió bão bùng khắp thành phố.

Tưởng Ly không muốn làm người bị động. Cô lấy hai chiếc ly không ở bên cạnh ra, cầm chai rượu rót đầy hai ly. Chỉ ngửi thôi cô cũng biết được độ nặng của loại rượu này, ít nhất cũng phải trên 52 độ. Cô nâng ly lên: “Anh Lục đập tiền thật là hào phóng, ly này tôi mời anh.”

Nhưng Lục Đông Thâm không lập tức cầm ly của mình, để mặc cho cổ tay cô giơ cao lên giữa không trung, trong đôi mắt ánh lên một nụ cười như có như không, lại giống như đang quan sát những gợn sáng do rượu phản chiếu lên cổ tay cô, càng tôn lên làn da mang màu hoa đào của cô: “Nếu đã là đập tiền, lẽ nào chỉ có đãi ngộ là một ly rượu?”

Trái tim Tưởng Ly như ngừng đập, cô ngẩng phắt lên nhìn anh, nhưng rồi lại vô tình lướt qua biểu cảm trên khuôn mặt Trần Du. Khóe miệng cô ta tuy cũng cười nhưng rõ ràng là cứng đờ lại.

Lục Đông Thâm hơi đổ người về phía, khuôn mặt tuấn tú như vừa bước ra khỏi bóng tối: “Hm?”

Tưởng Ly biết anh mạnh mẽ, nhưng những ngày ở cạnh nhau trên núi Kỳ Thần, cô lại cảm thấy anh cũng rất dịu dàng. Hôm nay trên người anh lại toát ra một thứ gọi là tính xâm chiếm, cô mới bừng tỉnh ngộ. Thật ra đây mới là Lục Đông Thâm, anh tính toán từng bước, tưởng lùi mà lại tiến. Trong cuộc chiến giành đất với Đàm Diệu Minh, anh đã chiếm thế thượng phong. Lặng lẽ thâm trầm chắc chỉ là vẻ bề ngoài của anh, xâm lược chiếm hữu mới là bản tính.

Anh thấu hiểu sâu sắc các đạo lý trên thương trường, tiêu diệt đối phương trong vô hình. Những biệt danh như “con sư tử của Lục Môn”, “chiến thần chốn thương trường” dành cho anh thật sự chuẩn xác.

Cô đang định phản kích thì nghe thấy Đàm Diệu Minh nói: “Chỉ có đãi ngộ một ly rượu thôi.”

“Ồ?” Lục Đông Thâm khẽ nhướng mày, giống như đang hỏi Đàm Diệu Minh lại giống như đang nói chuyện với Tưởng Ly: “Quy định của Hoàng Thiên đổi rồi sao?”

Đàm Diệu Minh cười, nhưng khẩu khí lại không khách khí như vậy: “Tôi là ông chủ của Hoàng Thiên, quy định muốn đổi thì đổi thôi.”

Tưởng Ly ngồi bên cạnh đang cố gắng tỏ ra ung dung, nhưng thực chất tận đáy lòng run lên vì sợ hãi. Bao năm nay cô ở bên cạnh Đàm Diệu Minh, chỉ nhìn thấy những cuộc nói chuyện thẳng thắn trực diện, giống như lần ở MEET hôm trước. Kiểu đọ sức âm thầm bắn đạn về phía đối phương thế này cô chưa tiếp xúc nhiều. Đàm Diệu Minh và Lục Đông Thâm, hai người họ đều lần lượt là “gia” trong thế giới làm ăn của mình.

Cô không biết một khi cục diện tối nay trở nên căng thẳng, sẽ phải thu dọn thế nào.

Sự không khí của đối phương không khí Lục Đông Thâm mặt biến sắc. Anh chỉ buông một tiếng thở dài sâu xa: "Thật là đáng tiếc."

Câu nói này khiến Đàm Diệu Minh nhíu mày.

Bên này, Tưởng Ly vẫn đang giơ ly rượu nãy giờ, cổ tay đã nhức mỏi lắm rồi. Cô thầm nghĩ: Đồ họ Trần kia, cô có còn là người yêu của anh ta nữa không? Sao không khẩn trương ra mặt giải quyết cục diện này? Cô ngước mắt lên lườm Trần Du. Trần Du cũng nhạy bén, bèn sát lại, nhẹ nhàng kéo vạt áo Lục Đông, khẽ nói: "Anh xem, Tưởng gia đã cầm ly rượu lên lâu lắm rồi, anh cũng đừng làm khó cô ấy nữa."

Không biết là Lục Đông Thâm nghe lời khuyên của cô ta hay lương tâm thức tỉnh, bèn cầm ly rượu trên bàn lên. Tưởng Ly đang định tỏ ý thì anh bật ra một tiếng cười trầm thấp: "Nếu chỉ có đãi ngộ là một ly rượu thì cũng không cần vội." Dứt lời, anh lại đặt ly rượu xuống.

Trần Du ngồi bên cạnh sững người, cả biểu cảm trên khuôn mặt Đàm Diệu Minh cũng khựng lại.

Tưởng Ly không còn kiên nhẫn nữa. Cô vốn có lòng nể mặt anh đập ra bốn triệu nên không đành khiến anh mất thể diện. Bây giờ anh có ý trêu ghẹo mình, cô còn để mặc anh chém giết tùy ý thì đúng là con khờ. "Cạch" một tiếng, ly rượu được đặt rất mạnh xuống bàn. Cô tỏ rõ thái độ không vui. Cô muốn phát rồ ngay tại chỗ, nhưng dẫu sao đây cũng là địa bàn của Đàm Diệu Minh, cô cũng không muốn việc làm ăn của anh ấy gặp chuyện.

Lục Đông Thâm bị cô chọc cười: "Tính cách cô không hợp với những môi trường như thế này."

“Tưởng Ly nhiệt tình, hôm nay Hoàng Thiên mở cửa trở lại, cô ấy cứ muốn tới giúp đỡ.” Nói rồi, Đàm Diệu Minh vòng tay qua ôm lấy eo cô, bờ môi mỏng dán sát lại, ngữ khí dịu dàng: “Nhưng lần sau không được ‘tiền trạm hậu tấu’ như thế. Câu nói này của Lục tổng đúng có lý lắm, mấy chỗ này không hợp với em.”

Tưởng Ly để mặc cho Đàm Diệu Minh sát lại gần mình, cố tình uốn éo như một con rắn nước, dựa vào lòng anh ấy, ngước mắt lên cười mỉm: “Đàm gia đang trách em đấy à?”

Đáy mắt Đàm Diệu Minh ngập tràn cưng chiều: “Không dám, em vui là được.”

Trần Du khẽ cười: “Màn biểu diễn của Tưởng gia trên sân khấu hôm nay thật sự đẹp mắt. Trước đây tôi cứ cảm thấy Tưởng gia chỉ làm bạn với hoa cỏ, không ngờ điệu múa của người đẹp lại càng diễm lệ hơn.”

Tưởng Ly nhìn thẳng vào mắt Trần Du, nửa đùa nửa thật: “Đó là vì cô Trần chẳng hiểu gì về tôi cả.”

“Bây giờ thì đã hiểu rồi.” Trần Du dịu dàng tiếp lời cô, rồi lại mỉm cười dựa vào người Lục Đông Thâm, hơi chống cằm lên vai anh: “Có điều, anh nên nói trước với em một tiếng rằng hôm nay Hoàng Thiên khai trương. Anh xem, anh tặng 999 bông sen vàng làm quà khai trương mà em lại không chuẩn bị gì cả.”

Lục Đông Thâm nâng cốc rượu lên nhấp một ngụm, lẳng lặng cười: “Đàm gia sẽ không tính toán mấy chuyện đó đâu.”

“Đúng vậy.” Trần Du khẽ cười. Lúc cười, trông cô ta rất đẹp, đôi mắt long lanh như đong đầy nước, khiến người ta thương yêu: “Đàm gia rộng lượng, hôm nay có Tưởng gia tới cổ động, cho dù có kẻ gây chuyện, trong

lòng Đàm gia vẫn cảm thấy ngọt ngào. Nhìn qua cũng thấy Đàm gia thật sự rất thương Tưởng gia. Chắc chuyện vui của hai người cũng sắp tới rồi phải không? Tới lúc đó tuyệt đối đừng quên mời tôi và Đông Thâm tới uống rượu hỷ đấy. Ngày đó, tôi nhất định sẽ tặng một món quà long trọng."

Đàm Diệu Minh nghe xong, phá lên cười, một tay ôm Tưởng Ly, một tay nâng ly rượu lên: "Nói đi nói lại vẫn là cô Trần nói đúng trọng điểm. Nào, ly này tôi mời cô."

Trần Du mỉm cười nâng ly rượu lên, Lục Đông Thâm ngồi im. Đàm Diệu Minh thấy vậy bèn cố tình hỏi một câu: "Sao vậy, Lục tổng không uống cùng ư?"

Ngón tay Lục Đông Thâm miết nhẹ vòng quay ly rượu: "Với tính cách của Tưởng Ly, e là Đàm gia không 'hàng phục' được đâu."

Bàn tay đang cầm ly rượu của Trần Du chợt khựng lại. Lát sau cô ta đặt xuống. Tưởng Ly ngồi bên cạnh cảm thấy hơi bất an. Cả Đàm Diệu Minh cũng đặt ly rượu xuống, nhìn Lục Đông Thâm chăm chú, nụ cười không xuất phát từ tận đáy lòng: "Nghe khẩu khí của Lục tổng, lẽ nào muốn giật địa bàn của tôi rồi lại cướp cả người con gái của tôi?"

Câu nói này rất thẳng thắn, giống như đang đùa lại giống như chất vấn. Tưởng Ly nghe xong không thể ngồi yên được nữa. Trần Du cũng nhận ra bầu không khí bất thường giữa hai người đàn ông, vội giảng hòa: "Đàm gia, anh ấy…"

"Không được sao?" Lục Đông Thâm đang xoay ly rượu thì dừng tay lại. Ly rượu đó được anh nắm vững vàng trong lòng bàn tay, rượu trong ly không sánh ra ngoài dù chỉ một giọt. Anh cứ thản nhiên, nhẹ nhàng nói một câu như thế…

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 78: Định Giành Giật Với Đàm Gia [2080 Chữ]

Anh Lục đây thích đi kiếm gái như thế, cô Trần phải quản cho chặt vào.

Một câu nói đã khiến bầu không khí của toàn bộ căn phòng như đông cứng lại.

Trần Du ngượng ngập, Tưởng Ly bàng hoàng, còn gương mặt Đàm Diệu Minh thì đã biến sắc từ lâu, cực kỳ băng giá, giọng nói anh ấy cũng trở nên âm u rờn rợn: "Câu nói này của Lục tổng là có ý gì?"

Tưởng Ly ngồi gần Đàm Diệu Minh nhất, cho dù không dựa sát vào anh ấy cũng có thể phát hiện được những múi cơ bắp trên người anh ấy đang căng ra, cứng đờ, khóe miệng hơi hạ xuống, kiềm chế một ngọn lửa phẫn nộ quá rõ ràng.

Lục Đông Thâm thì hoàn toàn ngược lại, từ đầu tới cuối vẫn không uống ly rượu kia. Anh dựa cả người trở về sofa, quá nửa khuôn mặt như nhòe đi trong bóng tối. Chút ánh sáng di chuyển qua lại giữa bờ môi mỏng và khuôn cằm của anh: "Bước chân vào Thương Lăng, hoặc là tàn sát lợi ích của nhau, hoặc là hỗ trợ lợi ích cho nhau. Nếu đã là thứ không thể cùng chia sẻ với nhau, thì tôi có dự định sẽ giành giật với Đàm gia."

Anh giấu kín ý tứ của mình, giống như đang nói về mảnh đất Thương Lăng, nhưng lại giống như đang nói Tưởng Ly. Hoặc có khi là đang ngầm ám chỉ cả hai vấn đề. Ngữ khí có vẻ chậm rãi từ tốn nhưng khí thế bừng

bừng, quyết không nhượng bộ, khiến Đàm Diệu Minh bất giác siết chặt tay lại.

Giống như một mũi tên lạnh đã lên cung, chỉ đợi được bắn ra. Hoặc lại giống như một cơn sóng ngầm nơi đáy biển sâu, chỉ một chốc lát nữa sẽ làm dậy lên sóng gió bão bùng. Đúng vào lúc này, Trần Du nhẹ nhàng lên tiếng: "Hôm nay là ngày Hoàng Thiên mở cửa trở lại. Em nghĩ tốt nhất là chúng ta uống rượu vui vẻ. Mấy chuyện làm ăn của đám đàn ông các anh em và Tưởng gia nghe không hiểu, cũng không muốn nghe đâu, khô khan quá." Dứt lời, cô ta nhẹ nhàng giật giật vạt áo của Lục Đông Thâm trong bóng tối.

Ai dè, câu nói vừa rồi của Lục Đông Thâm đã chạm vào "lớp vảy dữ"* của Đàm Diệu Minh, cho dù Trần Du đã kịp thời giải vây, giảng hòa cũng không thể cứu vãn được cục diện hòa thuận như trước. Nhưng anh ấy vẫn cười, ngả người về phía sau, bàn tay theo đà kéo tay của Tưởng Ly qua, vờ tùy ý đùa nghịch những ngón tay cô: "Lục tổng vừa giật đi khu đất vàng ở quận Quan Dương, sao vẫn còn chưa thỏa mãn? Đàm Diệu Minh tôi là một người khá tréo ngoe. Người khác kính tôi, tôi còn tạm nể mặt khách sáo. Người khác nếu mang khí thế bừng bừng tới, tôi dĩ nhiên cũng sẽ tiếp chiêu."

🍸 Bên dưới cổ của cự long có một lớp vảy trắng to bằng bàn tay, mọc hình vầng trăng khuyết, được dân gian gọi là "vảy dữ". Một con cự long có hiền lành đến đâu một khi bị chạm vào vảy dữ cũng sẽ lập tức bộc phát sự uy mãnh vô hạn như ngọn núi lửa. Ý chỉ mỗi người có một điểm giới hạn không thể chạm vào.

Lục Đông Thâm nhìn cảnh hai người đối diện mười ngón tay đan chặt vào nhau, không thể hiện quá nhiều biểu cảm dư thừa, chỉ một lần nữa rướn người về phía trước, nâng ly rượu lên: "Biết Đàm gia là người chân tình, thế nên từ sớm tôi đã tăng một phần đất ở quận Xuyên Dương để làm

quà kính lễ. Không nhiều người có thể đoạt được miếng thịt từ miệng nhà họ Thai, đáng nhẽ Đàm gia phải cảm kích chút thịnh tình này của Lục mỗ tôi mới phải. Tôi không có ý gì khác, chỉ muốn nhờ Đàm gia một chuyện. Khoảnh đất ở Lâm Khách Lầu của Đàm gia vừa hay lại rơi vào khu đất quy hoạch của Skyline. Những thứ nằm trong quận Quan Dương là thuộc về Lục Đông Thâm tôi. Liệu Đàm gia có nể tình món quà kính lễ của tôi mà nhường tôi không?"

Đàm Diệu Minh cũng đổ người về phía trước, nâng ly rượu, khóe miệng hơi rướn lên, chạm nhẹ vào ly rượu trong tay Lục Đông Thâm: "Không nhường."

Lục Đông Thâm cũng cười: "Đàm gia thật thẳng thắn, tôi cạn trước kính anh." Dứt lời, anh ngửa cổ uống cạn.

Đàm Diệu Minh cũng uống hết rượu ngay sau đó, nụ cười như ẩn hiện đằng sau ánh rượu.

Bầu không khí trong căn phòng kín có vẻ như đã được hai người họ hòa hoãn trở lại. Nhưng Tưởng Ly hiểu rõ, thực tế là cuộc đối thoại giữa hai người đàn ông này đã sụp đổ. Hoặc là hai người này ngay từ ban đầu đã không hướng tới mục đích thương lượng trong hòa bình.

Vào lúc này, cho dù Trần Du có ngượng ngập cách mấy cũng là người thích hợp lên tiếng nhất, chí ít thì Tưởng Ly cho là vậy. Thế nên khi Trần Du thật sự lên tiếng đúng như cô mong đợi, Tưởng Ly cảm thấy thế trận căng thẳng này cuối cùng cũng chấm dứt. Cô ta nói: "Từ lúc Tưởng gia vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi thơm trên người cô rồi. Xem ra ban nãy ở trên sân khấu, loại rượu mà Tưởng gia uống không phải rượu bình thường. Bên trong có lẽ đã được cho thêm hương thảo Rosamary, Lilium lancifolium*, nhục đậu khấu và… quả thần kỳ."

🍸 Một loài thực vật có hoa trong họ Liliaceae, chi Loa kèn, được miêu tả khoa học lần đầu tiên năm 1794.

“Cô Trần quả nhiên có một khứu giác nhạy bén.” Tưởng Ly hiếm có dịp không lạnh lùng khích bác cô ta. Dẫu sao Trần Du cũng được coi là một kẻ thức thời. Cô nói: “Khi mùi rượu quá nồng, lúc tan đi sẽ trở thành mùi hôi. Tôi không chịu nổi thứ mùi ấy, thế nên đã thẳng thừng điều chế một loại rượu, vẫn giữ được hương thơm của rượu mà đến cuối cùng lại có hương cuối của nhụy hoa. Chí ít sẽ không khiến cái mũi của mình chịu thiệt thòi.”

Trần Du nhẹ nhàng gật đầu: “Làm như vậy đích thực sẽ có thể xua tan mùi tan dư khó ngửi của rượu. Chỉ có điều, mấy loại mùi hương mà Tưởng gia sử dụng đều là hương kích tình đấy.”

Tưởng Ly bật cười: “Các cô gái làm việc ở đây, có ai là không mang trong lòng những tâm tư riêng? Những người đàn ông đến đây tìm kiếm niềm vui liệu có thể là Liễu Hạ Huệ* không? Một bên chịu đánh, một bên chịu đòn. Tôi chẳng qua chỉ muốn gia tăng thêm một chút tình thú vào tâm sự của họ mà thôi?” Nói tới đây, ánh mắt cô hờ hững lướt qua Lục Đông Thâm, nhưng lại giống như đang nói với Trần Du: “Anh Lục đây thích đi kiếm gái như thế, cô Trần phải quản cho chặt vào.”

🍸 Một nhân vật truyền thuyết, thường được ví von với những người đàn ông kỷ luật, tránh xa sắc dục.

Trần Du nhìn Lục Đông Thâm cười khẽ: “Xem ra em cũng phải pha cho anh một loại rượu, để anh từ nay về sau không còn tâm tư bước chân vào Hoàng Thiên nữa.”

Lục Đông Thâm không nói gì, chỉ mỉm cười.

“Hà tất phải phiền phức như vậy?” Tưởng Ly mỉm cười, nhìn về phía Đàm Diệu Minh: “Chi bằng tặng cho cô Trần đây một ít rượu Hoàng Thiên đã pha sẵn để cô ấy cầm về. Đêm nay anh Lục đã bỏ ra một khoản tiền lớn như vậy, chúng ta không có quà đáp lễ e là cũng hơi thiếu lịch sự.”

Đàm Diệu Minh cười nói: “Việc này em quyết là được.”

Tưởng Ly cũng cảm thấy đây là thời cơ để thoát thân. Cô một lần nữa cầm ly rượu trên bàn lên, nói với Lục Đông Thâm: “Hiếm có dịp Hoàng Thiên có thứ mà cô Trần thích, tôi phải đi lấy cho cô Trần mới được. Ly rượu này coi như tôi mời anh Lục. Tôi cạn trước, còn lại tùy anh.” Dứt lời, cô ngửa cổ uống cạn. Uống xong, Tưởng Ly đặt ly rượu lên mặt bàn rồi đứng dậy rời đi.

Hũ rượu trên sân khấu và ly rượu ban nãy khiến khoang mũi và thực quản đều bị men rượu quấy nhiễu. Tưởng Ly lao về phía bệ rửa mặt, rửa mặt sạch sẽ xong mới cảm thấy dịu bớt phần nào. Chỉ có điều, đầu cô vẫn hơi choáng váng, loại rượu ở trong phòng kín quá nặng, thiêu đốt khiến cô đến tận bây giờ vẫn còn cảm thấy như vừa nuốt phải một lưỡi dao.

Đúng lúc ấy, Thanh Chi cũng lao vào trong, đầu tiên là nôn thốc nôn tháo một trận, sau đó chạy tới bên bệ rửa mặt súc miệng thật sạch. Tưởng Ly đưa cho cô ấy một chiếc khăn. Cô ấy đón lấy, lau lau khóe miệng. Bấy giờ Tưởng Ly mới để ý mấy mảng chỗ tím chỗ đỏ trên ngực cô ấy.

“Toàn cậy có nhiều tiền, thưởng nhiều để muốn hành hạ người ta ra sao thì hành hạ, thật chỉ muốn cầm dao đâm chết hắn.” Thanh Chi phẫn uất.

Tưởng Ly thở dài: “Chị có thể giúp em tránh được đêm nay, nhưng những đêm sau thì sao? Em làm việc ở đây không thể không tiếp khách được?” Trước kia cô hay pha chế một số loại hương liệu để các cô gái

mang theo người. Nhưng lâu dần cũng không ổn, đuổi hết khách khứa đi thì phải làm sao.

"Không cần đâu Tưởng gia, lúc trước chị đã giúp em nhiều lần rồi, em cũng nhận ra mà. Đám đàn ông đó càng có tiền thì càng biến thái, bỏ tiền ra tặng chúng ta rồi thì phải hành hạ đến khi nào lấy lại cả vốn lẫn lời thì thôi." Thanh Chi hít một hơi thật sau: "Nghe nói vị Lục tổng tối nay tặng những 999 bông sen vàng phong độ ngời ngời, chỉ riêng diện mạo đã ăn đứt đám khách khác rồi, chí ít sẽ không khiến Tưởng gia thấy phiền đâu. Nhưng chị khác bọn em, bọn em làm sao dám từ chối. Còn chị muốn cho leo cây chỉ là một câu nói mà thôi. Cùng lắm vẫn còn Đàm gia chống lưng cho chị mà."

Cô muốn leo cây là cho leo được sao? Sau khi ra khỏi nhà vệ sinh, con đường chính thông thẳng tới đại sảnh vừa dài vừa u tối, tiếng nhạc khiến cho màng nhĩ của cô rung lên đau đớn. Giờ này, các màn biểu diễn trong đại sảnh đã bắt đầu lộ liễu hơn. Qua bức tường thủy tinh, loáng thoáng có thể nhìn thấy bóng dáng thướt tha của các cô vũ công múa cột.

Lời Thanh Chi nói đúng mà cũng không đúng.

Đàm Diệu Minh quả thực có thể chống lưng cho cô, nhưng anh càng gánh vác cho cô nhiều thì càng đắc tội với nhiều người hơn.

Dây thần kinh trong đầu cô như đang giật lên từng hồi.

Cô vịn tay vào tường từ từ đi về phía trước, đi tới tận cùng con đường, chuẩn bị rẽ vào đại sảnh thì bất ngờ sau lưng bị một nguồn sức mạnh kéo giật lại, ngay sau đó có một cánh tay vòng qua ôm chặt lấy eo cô.

Suy nghĩ đầu tiên của Tưởng Ly là phải phản kích, nhưng cô bị người đó đè mạnh lên tường. Khi cô ngước lên nhìn thì hóa ra là Lục Đông

Thâm…

~Hết chương 78~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 79: Đi Theo Tôi Đi [2130 Chữ]

Cũng phải, anh Lục có chỗ dựa còn biết sợ gì. Cho dù có người yêu ở bên cạnh, vẫn không quên trốn vào góc khuất trên hành lang làm một màn sờ sờ mó mó.

Tưởng Ly sững người.

Không có kinh hãi cũng không có sốt sắng, chỉ có sự bàng hoàng lướt qua trong lòng. Cô không giãy giụa, chỉ áp sát lưng vào tường, ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy yết hầu trượt lên trượt xuống cùng khuôn cằm gợi cảm của người đàn ông.

Trong bóng tối, một tay Lục Đông Thâm chống lên tường, một tay vẫn còn khống chế eo cô. Sau màn giằng co vừa rồi, chiếc áo cô khoác bên ngoài đã rơi xuống đất, làn da trên eo cô cùng lòng bàn tay anh chỉ cách nhau đúng một tầng vải sa tanh màu đỏ cực mỏng.

Cô có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng rực nơi lòng bàn tay anh, thậm chí là từng đường vân tay đậm nét. Anh có thể vẽ lại được sự mềm mại nơi vòng eo cô, thậm chí là cả làn da mịn màng. Nơi phong hoa tuyết nguyệt này, bất kỳ một sự tiếp xúc nào giữa nam và nữ ở khoảng cách gần hầu như đều thấm đẫm nét mờ ám. Hơi thở của anh và cô đan cài vào nhau, có mùi rượu và mùi hương của người con gái lúc gần lúc xa.

Lục Đông Thâm thấy cô không phản kháng bèn cười khẽ: “Khoanh tay chịu trói hình như không giống phong cách của cô.”

“Tối nay anh Lục dốc hết tâm tư, nghĩ đủ mọi cách nhưng vẫn không giành được nhiều lợi ích, chắc là anh cũng sẽ không cam tâm, thế nên việc gặp được anh Lục ở đây cũng không quá kỳ lạ.” Tưởng Ly ngoài mặt tỏ bình tĩnh, nhưng sự thật thì không phải. Bầu không khí này, dù anh chỉ nhích thêm một phần, cô vẫn cảm thấy nóng rực. Thông qua bàn tay lớn của anh, nhiệt độ hầm hập ấy như xuyên thẳng vào tim cô.

“Dốc hết tâm tư? Cô nói vậy là có ý gì?”

Tưởng Ly ngẩng đầu lên nhìn anh: “Tối nay anh rốt cuộc đến đây làm gì?”

Nghe xong câu này, ý cười trong ánh mắt Lục Đông Thâm càng thêm đậm: “Khẩu khí này mới giống với tính cách của cô. Tối nay cô đẹp thì đẹp thật đấy, nhưng mấy nơi như thế này chung quy vẫn không thích hợp với cô.”

“Đừng làm như anh hiểu tôi lắm vậy.”

Lục Đông Thâm cúi đầu, môi gần như sắp chạm vào xương mũi của cô nhưng vẫn không chạm thật sự, giữ lại một khoảng cách cực kỳ gần: “Trên người cô có quá nhiều góc cạnh, quan trọng là không có tính nhẫn nại. Uống rượu tâm tình, lấy lòng đàn ông đâu phải thế mạnh của cô?”

“Con người có vô vàn tính cách, một giây trước, anh những tưởng mình rất thấu hiểu con người nay, một giây sau sẽ cảm thấy như đang nhìn thấy một người xa lạ.” Tưởng Ly cười khẩy: “Đúng là làm khó cho anh Lục khi phải cùng tôi lên núi Kỳ Thần, vào sinh ra tử. Bây giờ nghĩ lại cùng phải, đường đường là Thái tử gia của Lục Môn, thứ có thể khiến anh dốc hết tâm sức chỉ có sự tranh giành lợi ích thôi. Anh đã đánh một bàn cờ hay, tất cả mọi người đều trở thành quân cờ của anh, việc đi lên núi Kỳ Thần trở

thành vật che mắt cho anh. Sẽ chẳng ai có thể ngờ được, anh đã sớm tính toán từng bước.”

Lục Đông Thâm nghe ra tâm trạng chỉ trích đằng sau lời nói của cô, anh không tức giận nhưng cũng không giải thích, từ trong cổ họng chỉ bật ra một nụ cười khẽ: “Điều khiến tôi dốc hết tâm sức chưa chắc chỉ có tranh giành lợi ích.”

“Cũng phải, anh Lục có chỗ dựa còn biết sợ gì. Cho dù có người yêu ở bên cạnh, vẫn không quên trốn vào góc khuất trên hành lang làm một màn sờ sờ mó mó.” Tưởng Ly lạnh lùng đáp.

Lục Đông Thâm khẽ nhướng mày: “Thành kiến của cô đối với tôi không sâu bình thường đâu.”

“Tưởng Ly tôi xưa nay luôn là người không đặt nặng ân thù, ghét nhất là bị người khác tính toán, nhưng cũng không sợ bị người ta tính toán đâu.” Đôi mắt Tưởng Ly không còn chút nhiệt độ nào: “Còn anh, anh Lục, nơi thương trường âm u hay có những trò bóng gió xa xôi, âm mưu toan tính. Hoặc là không ra tay, đã ra tay sẽ là một kiếm chém đứt cổ. Chúng ta là hai người không cùng đạo, nên không hợp nói chuyện với nhau.”

Dứt lời, cô có ý muốn đi nhưng Lục Đông Thâm lại không định thả cô ra, anh vòng cánh tay kéo cô vào lòng. Trên hành lang có đôi ba người đi về phía này, đùn đẩy cười nói, thanh âm không hề nhỏ. Tưởng Ly thấy vậy lại càng gấp gáp, giãy giụa vẫy vùng trong lòng anh. Nhưng cánh tay anh quá mạnh mẽ, rắn chắc, mặc cho cô giày vò kiểu gì vẫn vững vàng như một bức tường thành kiên cố.

“Sẽ bị người khác nhìn thấy đấy!” Tưởng Ly nghiến răng quát nhỏ.

Lục Đông Thâm hình như rất thích trêu chọc cô, mặc kệ cô vừa sốt ruột vừa bực bội. Đúng lúc đám người kia chuẩn bị tới gần, bàn tay lớn của anh nhẹ nhàng móc một cái, kéo đầu cô chạm vào lồng ngực mình. Cả thân hình cao lớn cứ thế che chắn hoàn toàn cho Tưởng Ly.

Đám người kia vắt vẻo lắc lư đi qua, khắp nơi toàn là mùi rượu. Ánh đèn không sáng tỏ lắm, lại là một nơi chơi bời, thế nên dù góc tường có một đôi nam nữ đang say mê cũng sẽ không khiến mọi người quá chú ý.

Đợi tới lúc không còn động tĩnh gì nữa, trái tim Tưởng Ly cuối cùng mới yên tâm hơn một chút. Dẫu sao đây cũng là địa bàn của Đàm Diệu Minh, để người ta nhìn thấy cảnh này không hay ho gì. Cô đẩy anh một cái, nhưng anh từ đầu tới cuối vẫn ôm chặt cô không buông.

"Thả tôi ra." Cô không kiên nhẫn được nữa nhưng cũng chẳng đẩy anh ra được: "Lục Đông Thâm, cụ nhà anh!"

Nghe xong, cánh tay Lục Đông Thâm càng siết chặt hơn, siết đến nỗi cô gần như đứt hơi. Anh cúi đầu xuống nhìn cô, cười mà như không cười: "Trên núi Kỳ Thần tôi đã nói gì?"

Tưởng Ly nhìn chằm chằm vào mặt anh, không hiểu anh định nói gì.

Lục Đông Thâm không đáp lời nữa, khuôn mặt tuấn tú đột ngột áp sát. Hành động này khiến trái tim cô bỗng dưng đập lỡ một nhịp. Cô quay ngoắt đi, bờ môi của Lục Đông Thâm đã cọ qua má cô rồi rơi xuống vành tai.

Cả người cô cứng đờ lại, tưởng chết, trong đầu chỉ còn lại những tiếng ong ong không dứt. Bờ môi Lục Đông Thâm chỉ hơi dừng lại trong khoảnh khắc, sau đó men theo cổ cô lướt thẳng xuống dưới. Sống mũi cao thẳng như chạm vào hõm vai cô lại như chưa chạm. Hơi thở của anh phả ra nóng

rẫy, khi quét qua những khoảng da thịt ở trần của cô tạo một cảm giác nhức nhối, ngứa ngáy.

Trái tim có một khoảng khắc như chuẩn bị nhảy vọt lên tận cổ họng. Cô thở gấp, vòng eo bị bàn tay của anh giữ chặt đến đau đớn.

Lát sau, cô nghe thấy anh cười khẽ bên tai: "Đúng là thơm thật."

Giọng anh trầm thấp nặng nề, tựa như một tảng đá rơi xuống. Có một giây phút cô bỗng ngẩn ngơ, trái tim đập rất nhanh, huyệt thái dương cũng giật giật lên từng hồi. Anh khẽ ngước mặt lên, mượn thứ ánh sáng mơ hồ mờ tối, chớp nháy liên tục trên đầu để quan sát sự căng thẳng của cô. Ánh mắt anh tự do di chuyển trên khuôn mặt cô. Dáng môi cô rất đẹp, màu môi hồng anh đào. Cô cũng có một cái cổ xinh xắn đi kèm, thon gọn, thẩm mỹ. Hấp dẫn người ta nhất phải kể đến xương hõm vai của cô. Hai bên hốc xương không quá sâu kia nếu như trở thành một mặt hồ dưới chân núi Thương thì những gợn ánh sáng lăn tăn trên mặt hồ sẽ phản chiếu lại làn da trắng nõn nà của cô.

Tưởng Ly dốc hết sức để đẩy anh ra. Lần này anh cũng buông tay đúng như ý nguyện của cô. Hai người đứng cách nhau khoảng vài centimet. Mặc dù khoảng cách này vẫn chỉ là gang tấc nhưng cũng còn hơn cảnh cơ thể và cơ thể áp sát vào nhau. Cô cảm thấy hô hấp của mình đã thông suốt hơn rất nhiều.

"Anh trêu chọc người khác cảm thấy thú vị lắm sao?" Cô nhíu mày.

"Làm sao cô biết những lời tôi nói không phải là suy nghĩ từ tận đáy lòng?" Lục Đông Thâm rướn môi cười. Sau khi nhìn thấy sắc mặt nghiêm lại của cô, anh lại nói: "Những lời chân thành tuy sẽ khó nghe, nhưng tôi cho rằng cô xứng đáng được nghe."

“Anh định nói gì?”

“Hãy rời xa Đàm Diệu Minh đi.” Lục Đông Thâm nói thẳng.

Tưởng Ly sững người. Cô không ngờ anh lại nói câu này, càng không ngờ khi anh có thể nói một cách gãy gọn, thẳng thắn đến thế. “Anh có ý gì?” Khi lên tiếng một lần nữa, khắp người cô dấy lên một tinh thần cảnh giác.

Khóe miệng Lục Đông Thâm vẫn thả lỏng từ đầu tới cuối, nhưng những lời nói ra lại khiến người ta hoảng sợ vô cùng: “Người ta hay nói ngồi hóng mát dưới tán cây to. Nhưng Đàm Diệu Minh không thể trở thành cây đại thủ giúp cô hóng mát được đâu. Không bao lâu nữa, ngay chính bản thân anh ta cũng khó mà bảo vệ được mình. Thế nên bây giờ việc em cần làm chính là nhanh chóng thoát ly khỏi mối quan hệ với anh ta, nếu không sẽ rước họa vào thân.”

Trái tim Tưởng Ly vẫn đang đập dồn dập, nhưng cô ép buộc bản thân phải trấn tĩnh: “Nếu Đàm gia có rước họa thì có cái họa lớn vẫn là chọc vào anh. Anh Lục, làm người đừng có tuyệt tình quá. Ngay cả Đàm gia cũng chưa từng nói có ý định nuốt trọn thế lực ở Thương Lăng, hà tất anh cứ phải dồn ép từng bước? Anh tưởng Đàm gia không thể phản kích à?”

Tuy nói như vậy nhưng trong lòng cô sáng như gương. Lục Đông Thâm này không phải là người giỏi nói hơn giỏi làm, anh dám nói một câu như thế thì chắc chắn đã nhận được tin tức gì hoặc biết được chuyện gì đó.

Nghe xong, Lục Đông Thâm bật cười: “Cô tưởng người mà Đàm Diệu Minh đắc tội chỉ có thế lực ở Thương Lăng thôi sao? Mấy năm nay, thế lực của anh đã lan ra không ít những tỉnh thành lân cận rồi, có rất nhiều dân anh chị ở các địa bàn bị anh ta nuốt mất thế lực đều đang cố kiềm chế cơn

giận. Đàm Diệu Minh nuốt càng nhiều thức ăn thì số người muốn cắt bỏ dạ dày của anh ta sẽ càng nhiều."

Nói tới đây, anh hơi ngừng lại, giơ tay nhẹ nhàng vén một lọn tóc vương trên má cô ra sau tai. Làm xong, anh không rút tay đi ngay mà tiện thể trượt xuống vành tai cô, ngón tay mảnh khảnh mơn man nhẹ nhàng: "Thương Lăng này sắp nổi gió rồi. Tưởng Ly, hãy đi theo tôi đi."

~Hết chương 79~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 80: Cảm Giác Lên Như Diều Gặp Gió Có Sướng Không? [2102 Chữ]

Tôi nên gọi cô là Trần Du hay hỏi cô là Trần Nam Nam?

Thương Lăng sắp trở gió rồi.

Vào tháng Chạp gió đông lạnh giá này, khi mà ngày tế đông đã sắp sửa đến gần, vào lúc khắp phố phường sắp trăng đèn kết hoa đón Tết âm lịch.

Lục Đông Thâm lợi dụng chuyện khách sạn Skyline có ma để trở mình, đánh thắng một trận đẹp mắt, thành công giành được khu đất dự án có giá trị nhất quận Quan Dương, được không biết bao nhiêu người trong giới đồn thổi khắp nơi. Lục Đông Thâm sở dĩ giành được mảnh đất ấy thuận buồm xuôi gió đến vậy, ngoài nhưng mưu mô toán tính đằng sau ra còn có cánh tay đắc lực Dương Viễn giúp anh bôi trơn các mối quan hệ chính quyền. Ai cũng nói Dương Viễn là một "tấm vương bài" của Lục Đông Thâm, ngay từ ban đầu khi Lục Đông Thâm từ nơi xa xôi tới Thương Lăng là đã sắp xếp Dương Viễn ở bên sẵn sàng đợi lệnh của mình rồi.

Hai cửa hàng của Tưởng Ly thuộc địa bàn của con đường văn hóa trong khu thành cổ, nằm trên đường Đông và đường Tây, đối mặt vào nhau, ở giữa ngăn cách bởi con đường đá xanh đã có lịch sử hàng trăm năm. Con đường văn hóa này nằm ngay trong phạm vi địa hạt của quận Quan Dương, thế nên mấy ngày qua, mỗi lần tới cửa hàng, Tưởng Ly đều nghe các ông chủ xung quanh bàn tán thảo luận xem tương lai con đường này sẽ được tiến hành cải tạo ra sao?

Tuy rằng mọi người đa phần chỉ lấy tin từ những nguồn không chính thống, nhưng họ vẫn coi đó như những câu chuyện bên bàn trà nước để say sưa trò chuyện. "Nỗi buồn của người này là niềm vui của kẻ khác", có lẽ chính là muốn ám chỉ nỗi lo của những người dân khi đối mặt với việc khu này sẽ được cải tạo lại hoàn toàn hay chỉ mở rộng thêm mà thôi.

Từ ngày Lục Đông Thâm đứng ở Hoàng Thiên nói với cô câu "Đi theo tôi đi" tính đến nay đã một thời gian rồi. Tưởng Ly tự nhận có rất nhiều chuyện có thể trôi tuột qua dạ dày, duy chỉ có câu nói đó của anh là vẫn cứ văng vẳng mãi bên tai cô. Thậm chí có lúc cô còn bừng tỉnh khỏi giấc mơ, sau đó giơ tay lên xoa thì phát hiện trán vã mồ hôi lạnh.

Hôm đó cô trả lời Lục Đông Thâm rằng: Đi theo anh? Anh Lục, anh có từng nghĩ biết đâu lòng tham của tôi còn lớn hơn cả Đàm Diệu Minh không?

Có lẽ mỗi một cơn ác mộng xuất hiện không phải vì câu nói của Lục Đông Thâm, mà lại vì câu cô trả lời anh sau đó. Tưởng Ly hiểu rõ chính mình, trong người cô ẩn giấu một con quái thú, bao năm nay nhờ có Đàm Diệu Minh nên mới có thể áp chế được sự tàn bạo của con thú ấy. Cô không biết mình còn đàn áp được nó bao lâu nữa. Dự cảm không lành đó càng lúc càng mãnh liệt. Chưa biết chừng Lục Đông Thâm chính là người sẽ thả cho con thú ấy xổng ra. Sau đó, cô sẽ không còn là Tưởng Ly nữa, cuộc đời của cô cũng sẽ không còn bình lặng.

Đàm Diệu Minh không mảy may suy suyển trước sự quyết đoán, mạnh mẽ của Lục Đông Thâm. Khoảng thời gian này, anh ấy ở bên ngoài khá nhiều, có về Thương Lăng cũng ngập trong những công việc chuẩn bị cho lễ Tế đông sắp đến gần. Anh ấy và Lục Đông Thâm, bề ngoài trông có vẻ như ai đang bận việc người ấy. Nhưng với tốc độ khai thác của khu đất tại quận Xuyên Dương, phía Quan Dương cũng có lúc chịu ảnh hưởng rõ rệt.

Những người xung quanh có thể không hiểu vô vàn những ngóc ngách trong chuyện này, nhưng Tưởng Ly có thể hiểu được. Đàm Diệu Minh bị tuột mất khu đất đó, nhưng không có nghĩa anh ấy không có khả năng kéo dãn thời gian khai thác của nó.

Buổi chiều hôm nay, có hai con mèo nhỏ nằm ườn sưởi nắng trên bệ cửa sổ cửa hàng trống của Tưởng Ly. Nhìn thấy cô đến, chúng còn chẳng buồn ngước mắt lên chớp một cái, chỉ tiếp tục vùi đầu ngủ mê mệt. Ngược lại, Tưởng Tiểu Thiên đi từ trong nhà ra, bĩu môi hất cằm về phía trong, tỏ ý muốn nói đã có người tới tìm cô.

Khoảng thời gian này, Tưởng Tiểu Thiên hoàn toàn trở thành chân lon ton của Tưởng Ly. Cậu không còn mặt mũi nào tới gặp Đàm Diệu Minh nữa, thế nên ngày nào Tưởng Ly vừa mở cửa hàng là cậu cũng trở thành người quét dọn lặt vặt ở đây.

Tưởng Ly ngó vào trong, ánh mắt không biểu lộ chút ngỡ ngàng hay bất ngờ gì. Cô dặn dò Tưởng Tiểu Thiên bê một bình trà sống* qua.

*Trà sống: Là trà chưa được qua xử lý lên men, được lưu trữ một cách tự nhiên, khi uống cảm giác sẽ kích thích hơn.

Người tới cửa hàng trống là Trần Du.

Cô ta ngồi trên chiếc ghế trà bên cạnh lan can ở vườn sau, chỉ cần hơi ngẩng đầu lên là có thể cảm nhận được ánh nắng buổi chiều của tiểu viện Nạp Tây, cũng đồng thời nhìn thấy Tưởng Ly đến.

Hôm nay Tưởng Ly ăn mặc gọn gàng, bên trên là chiếc áo jacket da dê màu nâu đậm, phía trong mặc lót chiếc áo đậm màu, kết hợp cùng một chiếc quần bò dạng thường giản dị. Gấu quần được nhét vào trong đôi ủng màu đen dáng ngắn. Cô lại đội mái tóc ngắn, màu đay đậm, trước trán có

vài lọn tóc xòa xuống. Khi được ánh nắng chiếu vào lại càng tôn lên khuôn mặt trắng trẻo của cô, càng khiến cô thêm tuấn tú.

Cô ngồi xuống đối diện với Trần Du, một cánh tay đặt lên lan can, trông vừa uể oải vừa anh tuấn vô cùng. Tưởng Tiểu Thiên nhanh chóng bê trà lên. Lúc cậu đặt lò đun trà lên mặt bàn ngăn cách giữa hai người, cậu thấy những ngón tay Tưởng Ly gác trên lan can đang gõ từng nhịp, từng nhịp có tiết tấu.

Hình xăm đôi mắt kia hướng xuống dưới, nhưng vẫn có thể nhìn thấy đôi mắt dài. Chỉ trách cổ tay cô quá thon, thế nên lại càng lộ ra hình dáng hẹp dài của hình xăm.

Sau khi Tưởng Tiểu Thiên đặt lò lên, Tưởng Ly bèn xua tay bảo cậu ra ngoài. Trước khi đi, Tưởng Tiểu Thiên còn quay lại nhìn bóng lưng của Tưởng Ly có phần nghi hoặc, trong lòng thầm lẩm bẩm: Sao lại bắt cậu mang trà sống nhỉ? Đó chẳng phải là cô gái vẫn luôn đi theo Lục Đông Thâm ư? Về lý mà nói, với tính cách của Tưởng gia, chỉ cần một cốc trà nóng rồi đuổi cô ta đi là xong, nhưng uống trà sống, có nghĩa là hai người họ có chuyện tâm sự?

Lúc này, Tưởng Ly dùng kìm gắp trà lật lật chút than thơm trong lò. Cùng với ngọn lửa bốc lên và những viên than chuyển động, một mùi hương thoang thoảng cũng bắt đầu tràn ngập trong không khí.

“Mùa này mà vẫn có thể ngửi được mùi hoa ngọc lan thuần khiết như vậy quả là hiếm thấy.” Trần Du khẽ nói một câu.

Tưởng Ly không ngẩng lên, sau khi lật vài lần cô đặt kìm gắp trà sang một bên, yên lặng chờ đợi trà bung: “Tôi thích mùi hương của ngọc lan, thế nên việc chế ra loại than thơm này đối với cô không khó.”

“Có những loại hương làm ra được nhưng không nghĩ ra được.” Trần Du cười nói: “Cũng giống như đồ uống trong quán Thần Tiên Ẩm đối diện, mỗi một loại đồ uống đều được cô tỉ mỉ pha chế phải không? Còn cả Lâm Khách Lầu đó nữa, nghe nói trước kia người ra vào thưa thớt vô cùng, kể từ ngày Đàm gia tiếp quản, việc làm ăn lại phát triển thịnh vượng. Người ngoài chỉ uống vì sự náo nhiệt, người trong ngành lại uống vì cách pha chế. Chắc là mỗi một loại trà của Lâm Khách Lầu cũng đã có phương thức sửa mùi hương của cô góp mặt.”

Than chẳng mấy chốc đã đốt nóng đáy lò, thi thoảng lại có tiếng nước sôi sùng sục phát ra. Tưởng Ly đánh mắt nhìn Trần Du, khóe miệng nhếch lên. Cô ngả người ra phía sau ghế, thoải mái nhẹ nhàng buông một câu: “Cô đến muộn hơn tôi nghĩ đấy.”

Không tiếp lời của Trần Du, dĩ nhiên là vì cô không định giao lưu học thuật với cô ta. Chủ đề thẳng thắn này khiến sắc mặt Trần Du có phần gượng gạo. Lát sau cô ta mới lên tiếng: “Thật ra tôi cũng đã do dự rất lâu. Tôi sợ cô không muốn gặp tôi.”

“Làm gì có chuyện ấy?” Tưởng Ly cười mà như không cười, vừa có vẻ nghịch ngợm chơi bời, lại vừa có vẻ cool ngầu: “Kể từ ngày tôi nhìn thấy cô trong bệnh viện, tôi đã nghĩ tới khi nào mới được đón Trần tiểu thư ‘đại giá quang lâm’. Không ngờ cô cũng bắt tôi đợi lâu thật. Tôi nghĩ bụng, nếu không vì hành động quá khích của Lục Đông Thâm ở Hoàng Thiên hôm ấy, chắc có lẽ cô định từ nay tránh mặt tôi chăng?”

Trần Du cắn môi, lát sau lại thở dài rồi giơ tay nắm lấy bàn tay đang gác lên lan can của Tưởng Ly: “Tưởng Ly, cô có thể đừng dùng thái độ đó với tôi không?”

Tưởng Ly không lên tiếng, chỉ đánh mắt nhìn bàn tay cô ta. Trần Du cảm thấy ánh mắt của cô cứ âm u nặng nề, bèn rụt tay lại.

“Vậy cô muốn tôi dùng thái độ gì tiếp cô đây? Vẫn như trước kia hả? Ha…” Tưởng Ly bật cười, nhưng nụ cười chỉ hờ hững bên môi, rồi cô lại làm ra vẻ chợt nhớ ra gì đó: “Hiểu rồi, hôm nay cô định đến tìm tôi ôn lại chuyện cũ? Tôi cũng nghĩ là có bạn từ xa đến nên vui vẻ thoải mái. Nhưng vấn đề quan trọng là, bây giờ đến tên của cô tôi cũng không biết phải gọi làm sao. Cô bảo tôi vui vẻ kiểu gì đây? Hay là cô nói cho tôi biết trước đi…”

Nói rồi, Tưởng Ly đổ người về phía trước, bắt đầu nhìn cô ta qua làn khói mông lung khi trà dần dôi, hỏi từng câu từng chữ: “Tôi nên gọi cô là Trần Du hay hỏi cô là Trần Nam Nam?”

Ngón tay Trần Du khẽ run lên, lát sau cô ta ngước lên nhìn cô: “Tôi chỉ đổi cái tên thôi mà…”

“Phải rồi, đổi cái tên, tiện thể đổi luôn cả số phận. Bây giờ cô có thể nói là nhà điều chế hương có tiền đồ nhất tập đoàn Skyline, đâu còn là con nhóc trên núi cái gì cũng không biết ngày xưa? Trần Du, có một câu tôi đặc biệt muốn hỏi cô.” Nụ cười của Tưởng Ly càng lúc càng đậm: “Cô dùng bí kíp của tôi để lên như diều gặp gió, cảm giác có sướng không?”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 81: Gười Có Thể Sống Chết Bảo Vệ Chỉ Có Tưởng Gia Thôi [2254 Chữ]

Tưởng Ly vẫn luôn cảm thấy Trần Nam Nam chính là một ánh trăng sáng vào lúc cuộc đời cô tăm tối nhất, giúp cô vào lúc niềm tin sắp sụp đổ vẫn nguyện tin rằng trên đời còn một thứ gọi là ấm áp.

Nếu trong tách có trà, thì tách trà trong tay Trần Du ắt sẽ bị sánh ra ngoài sau câu nói của Tưởng Ly. Cũng may trà chưa pha xong, nên bàn tay cầm chiếc tách không mới tránh được họa bị bỏng sau một cơn run nhẹ.

Sắc mặt cô ta trông vừa gượng gạo vừa nhợt nhạt, đôi mắt hoảng hốt đang không biết nên nhìn về chỗ nào. Tưởng Ly nói xong câu đó vẫn nhìn cô ta chằm chằm, ánh mắt sắc lẹm lại có thêm chút cao cao tại thượng. Cuối cùng Trần Du không chịu nổi ánh mắt này của cô, bèn bấm bụng nói: "Phải, năm đó là tôi không đúng. Cô đã thật lòng đối tốt với tôi, còn tôi lại nảy sinh ý đồ khác…"

Tưởng Ly vẫn im lặng.

Trần Du hít sâu một hơi: "Nhưng năm đó tôi gặp được Đông Thâm, tôi không còn cách nào khác. Cách tốt nhất nếu muốn ở lại bên cạnh anh ấy chính là nhanh chóng trưởng thành, tôi…" Cô ta ngước mắt lên nhìn Tưởng Ly: "Những bí kíp đó của cô là con cờ giúp tôi vượt qua được kỳ phỏng vấn tuyển dụng. Tôi không còn cách nào khác, bởi vì chỉ khi bước vào công ty, tôi mới có được cơ hội tiếp cận Lục Đông Thâm."

Nước trong bình trà đã sôi, sùng sục reo, hơi nóng từ miệng bình bốc thẳng ra ngoài. Nghe cô ta nói như vậy, Tưởng Ly đại khái cũng đã đoán được tám chín phần nguyên nhân và kết quả trước sau: "Năm đó cô nói với tôi, cô cứu được một người đàn ông sắp chết, chính là Lục Đông Thâm?"

Trần Du gật đầu.

Tưởng Ly rướn người với muôi trà qua, múc một ít nước trà đang sôi sục trong bình, phì cười: "Cũng khó trách. Người ta hay bảo con gái vì tình yêu có thể đành lòng từ bỏ tất cả. Cô đúng là một ví dụ điển hình cho câu nói này. Vì tình yêu của cô, ngay cả tình bạn cô cũng chôn vùi luôn."

Trần Du, à không, nên gọi cô ta là Trần Nam Nam, năm xưa hai người họ quen nhau cũng là một sự tình cờ. Gia đình Trần Nam Nam nhiều đời là thầy thuốc, cha cô ta được mọi người ở vùng đó gọi là Hoa Đà tái thế, có thể chữa được không ít những căn bệnh mà hầu khắp các bệnh viện đều từ chối, chỉ có điều tình tính hơi kỳ quái một chút. Còn Trần Nam Nam tuy tuổi còn trẻ nhưng cũng hiểu không ít về các loại thuốc Nam, hiểu sâu về sự tương sinh tương khắc của các loài thực vật.

Lúc đó, Tưởng Ly bị cảm cúm rất nặng, sợ rằng cái mũi của mình từ nay bị phế, nên cô đã tới chỗ bác Trần để chữa trị, qua lại vài ba lần nên cũng quen biết với Trần Nam Nam. Một người có sự nghiên cứu đối với mùi hương, một người lại có hứng thú đối với các loài thực vật, thật ra về nguyên lý không khác nhau là mấy, cũng có thể nói là vừa gặp đã như đã quen nhau từ lâu.

Tưởng Ly vẫn luôn cảm thấy Trần Nam Nam chính là một ánh trăng sáng vào lúc cuộc đời cô tăm tối nhất, giúp cô vào lúc niềm tin sắp sụp đổ vẫn nguyện tin rằng trên đời còn một thứ gọi là ấm áp.

Trần Nam Nam nói với cô rằng, cô ta không muốn ở mãi cả đời tại cái nơi nhỏ bé đó làm một thầy thuốc, mà muốn đi nhìn ngắm thế giới bên ngoài. Có rất nhiều lần cô muốn nói với Trần Nam Nam rằng, thế giới ngoài kia không rực rỡ như cô nghĩ đâu. Nhưng câu nói này cô vẫn không thốt ra được trước đôi mắt trong sáng của cô gái ấy. Cô biết Trần Nam Nam cũng rất hứng thú với mùi hương, hơn nữa lại có những hiểu biết căn bản về các loài thực vật, nên rảnh rỗi là lại dạy cô ta cách thức pha chế một số mùi hương.

Trần Nam Nam từng hỏi cô: Cô bảo tôi có thể trở thành một nhà điều chế hương không?

Cô nói với cô ta: Không có chuyện gì là không thể cả. Cậu có nền tảng, có năng khiếu.

Cô vô cùng tin tưởng Trần Nam Nam, cho tới một ngày cô ta ăn trộm tất cả các bí kíp của cô rồi không từ mà biệt, sau đó vẫn là bố của cô ta nói với cô rằng: Trần Nam Nam đã rời khỏi quê hương rồi.

“Tôi không thể ép mình không yêu anh ấy. Tưởng Ly, cô cứ chửi mắng tôi đi. Tôi biết tôi đáng ghét tới mức nào. Nhưng, được yêu một người đàn ông như Lục Đông Thâm, tôi tình nguyện gánh chịu mọi tội danh.” Trần Nam Nam sắc mặt đau khổ: “Năm xưa, khi anh ấy lao vào hiệu thuốc của bố tôi, khắp người toàn là máu, tôi đã nghĩ, người đàn ông này phải có bao nhiêu kẻ thù, vốn dĩ không muốn rước thêm phiền phức vào mình. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt đầu tiên anh ấy nhìn tôi, tôi đã biết cả đời này mình toi rồi, xác định sẽ phải yêu một người đàn ông như vậy.”

Người cứu một mạng của Lục Đông Thâm chính là bố cô ta. Lúc đó cô ta không hiểu vì sao anh bị thương nặng như vậy lại không tới bệnh viện. Anh nói với cô ta rằng anh không thể tới bệnh viện được. Cứ như vậy, ngày

ngày cô ta chữa trị cho anh, vừa cho anh dùng thuốc, vừa lợi dụng các mùi hương Tưởng Ly từng dạy cô ta để chữa trị.

"Sau này tôi mới biết thân phận của anh ấy. Khi phát triển thị trường Trung Quốc, Lục Môn tuyển dụng các nhà điều chế hương. Lúc đó tôi đã bấm bụng đi nộp đơn ứng tuyển. Thật không ngờ lại gặp mặt anh ấy ở công ty. Tôi nghĩ anh ấy cũng niệm tình tôi đã cứu mình nên để tôi phá lệ bước chân vào công ty." Trần Nam Nam cất giọng khô khốc.

Tưởng Ly múc một tách trà: "Thế nên cô đã có ý đồ chiếm dụng chỗ bí kíp đó?"

Trần Nam Nam gật đầu: "Tôi không còn cách nào khác. Chỉ có như vậy tôi mới có thể đứng vững trong công ty. Nếu Đông Thâm đã cho tôi cơ hội, tôi cũng không thể khiến anh ấy thất vọng được." Nói tới đây, cô ta gấp gáp bổ sung: "Tưởng Ly, tôi biết chỗ bí kíp đó rất quan trọng với cô, tôi…"

Tưởng Ly giơ tay lên ngắt lời cô ta, rồi nhẹ nhàng tiếp lời: "Những bí kíp đó đối với tôi không hề quan trọng."

Trần Nam Nam sững người.

"Sao hả? Có phải chợt phát hiện ra thứ mà cô luôn coi trọng thật ra lại chỉ là cỏ rác trong mắt người khác không?" Tưởng Ly bật cười, nâng tách trà lên nhấp một ngụm trà nóng: "Thứ gọi là bí kíp chẳng qua chỉ là những kinh nghiệm tôi tổng kết được và viết ra mà thôi. Cô có thể ăn cắp được kinh nghiệm của tôi, nhưng có thể ăn cắp được những thứ ở trong đầu tôi không? Trần Nam Nam, thứ cô xem trọng là bí kíp, còn điều tôi coi trọng là tình bạn. Nếu lúc đó cô thật sự nói với tôi một tiếng, đừng nói là một cuốn bí kíp, cho dù là mười cuốn tôi cũng sẽ thức ngày thức đêm viết ra cho cô để giúp cô một bước lên mây đứng trong công ty. Đáng tiếc là chính cô đã tự tay bóp chết tình bạn của chúng ta. Há chẳng phải ở trong mắt cô

thứ tình cảm đó cũng là cỏ rác? Tưởng Ly tôi đời này hận nhất chính là bị phản bội. Tôi không cần biết cô vì Lục Đông Thâm hay vì theo đuổi danh lợi. Phản bội chính là phản bội. Đây chính là sự thật rành rành."

Trần Nam Nam đỏ sọng mắt, bờ môi mấp máy nhưng không nói được lời nào.

"Uống hớp trà đi. Người bạn tên Trần Nam Nam của tôi đã chết rồi. Người hôm nay tôi tiếp đón là nhà điều chế hương của Skyline: Trần Du." Tưởng Ly thêm trà cho cô ta: "Đứng trước lợi ích, tình người cũng sụp đổ. Đây vốn không phải là chuyện quá kỳ lạ. Cô có thể từng bước một bò lên vị trí nhà điều chế hương của Skyline, đây cũng được coi là bản lĩnh của cô. Cũng không phải chỉ đơn thuần dựa vào bí kíp của tôi."

"Vậy… cô có thể tha thứ cho tôi không?" Trần Nam Nam nhìn cô và hỏi.

Tưởng Ly đặt muôi múc trà xuống: "Không thể tha thứ."

Ánh mắt Trần Nam Nam chợt run lên.

"Nếu cô đã đổi tên muốn bắt đầu một cuộc sống mới thì cứ sống bình yên với cuộc sống hiện tại của cô đi." Tưởng Ly cười lạnh: "Cứ đi thẳng, đừng băn khoăn quá nhiều chuyện nữa, hà tất cứ phải bám lấy một kẻ đã cũ như tôi không buông chứ?"

Trần Nam Nam siết chặt tách trà, lát sau nhẹ nhàng đặt xuống: "Tôi hiểu rồi."

Sau khi Trần Nam Nam đi khỏi, Tưởng Tiểu Thiên sốt sắng sát lại gần, vô cùng hóng hớt hỏi: "Gia, cô gái đó tới đây có phải để uy hiếp chị không?"

Tưởng Ly chậm rãi uống trà: “Uy hiếp chị?”

“Đúng vậy. Cô ta chẳng phải là tình yêu của Lục Đông Thâm sao? Đương nhiên phải tới tìm tình mới là chị tính sổ rồi.”

Một câu nói của cậu khiến Tưởng Ly suýt sặc. Cô quăng tách trà không về phía Tưởng Tiểu Thiên: “Biến!”

Tưởng Tiểu Thiên còn định tiếp tục chọc cô thì bỗng nhiên thấy một người vội vội vàng vàng chạy từ ngoài vào. Sau khi thấy Tưởng Ly, người ấy rõ ràng đã thở phào nhẹ nhõm: “Tưởng gia, cuối cùng cũng tìm được chị rồi. Chị mau thu dọn đi cùng với em đi.”

Là một đàn em của Tề Cương, mọi người đều gọi cậu ta là Húi cua. Húi cua và Tưởng Tiểu Thiên khá thân thiết. Nghe xong, Tưởng Tiểu Thiên bèn nói: “Bảo Tưởng gia đi cùng với cậu? Khẩu khí cũng lớn quá nhỉ.”

“Không phải!” Húi cua sốt suột: “Đây là lệnh Đàm gia dặn dò, bảo bọn em khẩn trương đưa Tưởng gia rời khỏi Thương Lăng.”

“Xảy ra chuyện gì rồi?” Tưởng Ly phát giác được chuyện bất thường, bèn đứng dậy hỏi: “Đàm gia đâu? Còn cả Tề Cương nữa?”

“Đàm gia xảy ra chuyện rồi, bị người ta chặn ở bên ngoài không trở về được. Còn anh Cương… anh ấy bị đánh chỉ còn nửa cái mạng thôi…” Húi cua thấy khuôn mặt Tưởng Ly đột ngột biến sắc, thật chỉ muốn quỳ xuống ngay trước mặt cô: “Không biết đám người đó là thế lực gì, chỉ nghe nói lai lịch khá lớn. Tưởng gia, chị mau đi theo em đi. Lần này Đàm gia chắc không xong rồi, bây giờ người anh ấy có thể liều chết bảo vệ chỉ có Tưởng gia thôi.”

*Mrs. Tầm đã bị con dân chọc tức, lần đầu tiên trong lịch sử xuất hiện điều trần, nguyên văn như sau: Người cứu Lục Đông Thâm chính là Trần

Du, Tưởng Ly chưa từng cứu Lục Đông Thâm. Cuốn sách này không tồn tại mấy tình tiết cũ gọi là nhầm nhầm ân nhân hoặc yêu nhầm người… Thế nên anh em cũng không cần đoán là Đông Ly giống ai giống ai đó nữa, hãy coi như họ Yêu lần đầu tiên đi. Xin thông báo!

~Hết chương 81~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 82: Người Đàn Ông Ngồi Trên Ghế Sofa [2172 Chữ]

Chiếc ghế đó gần như chìm hẳn vào bóng tối, không nhìn rõ được bên trong có ai đang ngồi, chỉ loáng thoáng nhìn thấy một người mặc quần Âu áo vest đang ngồi vắt chéo chân, còn có một tay đặt trên đùi, bàn tay ấy đang kẹp một điếu xì gà…

Ở Thương Lăng, thể diện của ban ngày nằm tại quận Quan Dương, những nền tảng lịch sử lắng đọng trên con đường Tô Hà có tuổi đời hàng trăm năm va chạm với những hiện đại và xa xỉ thời thượng, tất cả đều bị chôn vùi bởi khu nhà cao tầng của Skyline; Còn sự náo nhiệt ban đêm lại nằm ở quận Xuyên Dương, Từ Phượng Hoàng cho tới MISS*, từ những sòng bạc ngầm cho tới các nhà hàng nổi tiếng, tất cả rực rỡ và huy hoàng đều chìm vào con ngõ nhỏ tối tắm, dài miên man không thấy điểm tận cùng.

*Sự nhầm lẫn của Tầm. Có lẽ là MISS.

Ban ngày của Thương Lăng thuộc về Lục Đông Thâm, ban đêm của Thương Lăng thuộc về Đàm Diệu Minh. Một trắng một đen chính là bối cảnh đằng sau hai người đàn ông ấy, cũng là phạm vi quyền lực mà họ tự sở hữu cho riêng mình.

Nhưng hôm nay, chỉ trong vòng một buổi chiều, đại bộ phận các địa bàn, cửa hàng ở quận Xuyên Dương đều đồng loạt bị dán giấy niêm phong. Địa bàn của Đàm Diệu Minh một lần nữa bị đóng cửa điều tra, lần này ngay cả Lâm Khách Lầu cũng không buông tha. Nguyên do là các cơ quan

có liên quan tìm được một vài thứ trong địa bàn hoạt động của Đàm Diệu Minh, từ đó nghi ngờ Đàm Diệu Minh lợi dụng việc kinh doanh để thực hiện một vài hành vi phạm pháp.

Lời Húi cua nói không hề sai chút nào, Đàm Diệu Minh có lòng muốn cô rời khỏi Thương Lăng. Xe thương vụ, vệ sỹ, thậm chí là tiền mặc cũng đều đã chuẩn bị đầy đủ cho cô. Tưởng Ly ngồi trong xe, bình tĩnh hỏi han Húi cua về tình hình hiện tại. Húi cua nói, lần này khác với lần điều tra khác. Lần trước chỉ thuần túy là do Long Quỷ bịa đặt dựng chuyện, còn việc Đàm gia đóng cửa các địa điểm kinh doanh cũng chỉ là nể mặt Cục trưởng thành phố và mấy tay trên Viện kiểm sát thành phố một chút, hơn nữa cũng nhân cơ hội này diệt trừ Long Quỷ. Nhưng lần này là tìm ra ma túy, do chính các cơ quan chính quyền cưỡng chế đóng cửa, ngừng hoạt động.

Tưởng Ly nghe ra được vấn đề: "Chuyện lần này không phải là hành động của thành phố?"

Húi cua nói là không phải.

Tưởng Ly nghi hoặc hỏi tiếp: "Của tỉnh?"

Húi cua liếm môi, sát lại gần Tưởng Ly, giơ ngón tay chỉ lên phía trên: "Em nghe nói, còn là cấp cao hơn nữa…"

Trái tim Tưởng Ly run lên, còn là cấp cao hơn nữa, cao hơn cả cấp tỉnh. Dự cảm chẳng lành như một con rắn bò ngoằn ngoèo trong lòng. Cô hiểu ý của Húi cua khi nói từ "cấp cao hơn nữa" là gì. Nghĩ cũng phải, với thế lực của Đàm Diệu Minh ở Thương Lăng này, cho dù là cấp thành phố hành động cũng vẫn sẽ nể mặt anh ấy. Hơn nữa vài năm nay, thế lực của Đàm Diệu Minh đã lan ra tới ngoài tỉnh, thế nên các mối quan hệ trên tỉnh cần qua lại anh cũng không bỏ sót một ai.

Duy chỉ có cấp trên nữa là… Tưởng Ly bắt đầu hoang mang. Đàm Diệu Minh rốt cuộc đã đắc tội với ai? Sao có thể có người trực tiếp vượt qua các cơ quan cấp tỉnh để tới niêm phong các nơi làm ăn của anh ấy?

“Cậu có biết đã điều tra được gì rồi không?” Tưởng Ly hỏi.

Húi cua lắc đầu nguầy nguậy.

Tưởng Ly nhíu mày. Ma túy? Cô biết chắc Đàm Diệu Minh không bao giờ dính vào ma túy, thế nên còn có thể là gì đây? Hay là có kẻ muốn vu vạ?

Húi cua nói lúc đó Tề Cương đang có mặt ở Hoàng Thiên, sau khi nghe tin xảy ra chuyện đã lập tức triệu tập các anh em. Nhưng họ còn chưa kịp ra khỏi Hoàng Thiên đã bị một đám người chặn lại.

Tưởng Ly liền ra lệnh lái xe tới thẳng Hoàng Thiên.

Húi cua nghe xong lập tức hoảng hốt, sống chết không đồng ý, cố chấp muốn đưa Tưởng Ly ra khỏi thành phố trước: “Nghe nói bây giờ đã được lập án điều tra. Tất cả những ai có liên quan tới Đàm gia đều sẽ bị liên đới. Tưởng gia, chị phải đi khỏi đây. Hơn nữa nếu thật sự có ai điều tra tới chị, chị phải xóa sạch mọi quan hệ với Đàm gia.”

“Ăn nói vớ vẩn gì vậy!” Tưởng Ly sốt ruột, thẳng thừng chửi mắng: “Cả Thương Lăng này đều biết tôi đi theo Đàm gia, xóa sạch quan hệ ư? Xóa thế nào? Chơi trò mất trí nhớ à? Bây giờ Đàm gia bị giữ lại ở nơi khác, nếu tôi còn không giúp anh ấy giữ mạng sống cho Tề Cương, tôi có còn là người không?”

Húi cua thấy cô nổi giận cũng rất sợ hãi. Bây giờ cả quận Thương Lăng đều rối ren cả rồi. Đàm Diệu Minh không có ở đây, Tề Cương có thể quản

mọi việc cũng đã bị giữ lại. Loại đàn em bé nhỏ như cậu ta liền trở thành rắn mất đầu, việc duy nhất có thể làm chính nghe theo mệnh lệnh.

Bình thường giờ này Hoàng Thiên vẫn còn đóng chặt cửa lớn, tới khi sao xuống phố lên đèn, đường phố rực rỡ sắc màu mới là lúc hát ca nhảy múa, nhưng Hoàng Thiên hôm nay lại mở cửa trước giờ. Tầng hầm để xe đã bị hàng loạt những chiếc ô tô đỗ lộn xộn bát nháo và tùy tiện nhét chặt. Tưởng Ly nhìn thấy mấy chiếc xe của Tề Cương và các đàn em. Còn lại đều là các con xe lạ lẫm.

Tưởng Ly nhìn lướt nhanh qua một vài biển số xe, đầu óc chợt hoảng loạn giây lát, một loạt những biển số xe tới từ Bắc Kinh.

Hoàng Thiên bất ngờ lại không bị niêm phong.

Cô đang định tiến vào thì nhìn thấy có vài người đi ra. Nhìn kỹ lại hóa ra là một vài vị tiền bối trong Thương hội, bị một vài vệ sỹ lôi kéo, sắc mặt vô cùng kỳ quặc, sau khi trở về xe thì cuống cuồng bỏ chạy.

Đám vệ sỹ đó mặt mũi rất lạ, thấy Tưởng Ly cứng rắn xông vào, chúng quyết chặn cô lại. Húi cua và Tưởng Tiểu Thiên lập tức tiến lên bảo vệ. Phía sau còn có thêm bốn vệ sỹ khác, đều là những người định bảo vệ Tưởng Ly rời khỏi thành phố.

Tưởng Ly chặn Tưởng Tiểu Thiên và mọi người lại, nói thẳng với tay vệ sỹ đang ngăn cản cô: "Vào nói với chủ của các anh, tôi chính là Tưởng Ly của Thương Lăng, thay mặt Đàm Diệu Minh tới đòi Tề Cương."

Đôi mắt của tay vệ sỹ trước mặt sắc lẹm, cũng nhìn ra được khí thế toát ra từ Tưởng Ly bèn quay đầu lại nói với tay vệ sỹ bên trong. Tay bên trong lại đi vào thông báo một lượt. Chẳng bao lâu sau đã bước ra và báo Tưởng Ly được vào, nhưng chỉ cho phép một mình cô được vào.

Tưởng Tiểu Thiên và mọi người cảm thấy toát mồ hôi thay cho cô, muốn lao vào theo nhưng hoàn toàn không vượt qua được những người ấy.

Sau khi bước vào trong Hoàng Thiên, Tưởng Ly mới phát hiện ra ở đây có nhiều vệ sỹ đến vậy.

Tay vệ sỹ lúc trước vào trong thông báo dẫn cô đi xuyên qua thang bộ, còn chưa vào hẳn đại sảnh đã nghe thấy tiếng nhạc xập xình vọng ra, thi thoảng còn xen lẫn tiếng kêu gào của phụ nữ.

Trái tim cô như đập lỡ một nhịp.

Ngọn đèn trong đại sảnh bật sáng lung linh, cảnh tượng hoàn toàn khác những ngày kinh doanh khác. Nhưng Tưởng Ly vừa vào đã tận mắt nhìn thấy khung cảnh trên sân khấu.

Sân khấu, nơi mọi ngày vốn dùng để biểu diễn thì này sáng trưng, ánh đèn hắt lên bảy, tám người đàn ông. Nửa người trên của họ để trần, cổ tay bị dây thừng thô buộc chặt, treo lơ lửng trên không trung. Họ rũ đầu xuống, trên người đầy những vết thương.

Rõ ràng nhất phải nói đến người đàn ông bị treo ở phía trước. Cơ thể đã bị đánh tới mức trầy da tróc thịt, khuôn mặt cũng bê bết máu. Nhưng dù vậy, Tưởng Ly vẫn có thể nhận ra đó là Tề Cương, còn mấy người sau lưng đều là đám thuộc hạ của Tề Cương, làm việc rất quyết đoán, bình thường cũng có thể hỗ trợ thêm cho Đàm Diệu Minh, gọi đại một người bước ra cũng vẫn có thể độc lập quản lý một địa bàn.

Chẳng trách Húi cua lại hoảng hốt đến vậy. Tất cả các thuộc hạ làm được việc và có tiếng nói ở Thương Lăng của Đàm Diệu Minh đều bị người ta bắt lại, đám đàn em tép riu còn lại dĩ nhiên sẽ rối bời.

Cho dù còn cách một quãng xa, Tưởng Ly vẫn có thể ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc. Còn nữa, mùi rượu nổi trôi trong không khí. Chính là loại rượu cô pha chế đặc biệt cho Hoàng Thiên.

Ánh đèn trên sân khấu rực sáng như vậy, dĩ nhiên có thể tôn lên góc tối của chiếc sofa đơn bên dưới. Tưởng Ly lại từ ngoài đi vào, khó khăn lắm mới thích ứng được với nguồn sáng trong căn phòng thì lập tức nghe thấy tiếng một người cười: "Ô, Tưởng gia à? Sao? Đàm gia đang chết tắc ở bên ngoài nên nhờ người đàn bà của hắn tới đây giải quyết mọi chuyện ư?"

Giọng nói vừa chói tai vừa như cười trên nỗi đau của người khác.

Tưởng Ly nghe rất quen tai. Cô khẽ nheo mắt lại, nhìn về phía chiếc sofa đơn ở ngay gần đó, rồi chợt thảng thốt trong lòng. Hóa ra đó là Long Quỷ.

Số lượng sofa đơn trong đại sảnh không nhiều, hầu hết đều trống trải vắng vẻ. Trên hành lang và trên lối vào là một loạt những tay vệ sỹ đứng chắp tay sau lưng, ai nấy mặt mũi đều vô cảm. Long Quỷ ngồi trong một những chiếc sofa như thế, đúng lúc ấy nghiêng đầu nhìn về phía Tưởng Ly. Hắn tay cầm xì gà, miệng cười kinh tởm, quần áo trên người có phần xộc xệch, trên chân có một người phụ nữ đang nằm sấp.

Sau khi nhìn kỹ, Tưởng Ly giật mình, là Phù Dung.

Phù Dung đang nức nở, giãy giụa trong lòng Long Quỷ. Long Quỷ thấy vậy bèn túm lấy tóc cô ấy, hằm hè nói: "Mẹ kiếp, mày còn nghĩ mình vẫn là trụ cột của Hoàng Thiên à? Năm xưa mày khinh thường ông đây cơ mà? Hôm nay ông đây sẽ cho loại trụ cột như mày biết Thương Lăng bây giờ do ai làm chủ!"

Tưởng Ly cuộn chặt tay lại thành nắm đấm, ánh mắt đảo một lượt rồi dừng lại trên chiếc ghế sofa ngay bên cạnh Long Quỷ. Chiếc ghế đó gần như chìm hẳn vào bóng tối, không nhìn rõ được bên trong có ai đang ngồi, chỉ loáng thoáng nhìn thấy một người mặc quần Âu áo vest đang ngồi vắt chéo chân, còn có một tay đặt trên đùi, bàn tay ấy đang kẹp một điếu xì gà. Từng ngón tay với những khớp xương rõ ràng đang gõ từng nhịp từng nhịp theo tiếng nhạc…

~Hết chương 81~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 83: Cậu Tôn [2077 Chữ]

Tưởng Ly? Hắn nói em tên là Tưởng Ly?

Có thể nhận ra, người đàn ông đang ngồi trên sofa đó mới là chủ nhân. Long Quỷ chẳng qua chỉ là một con cáo mượn oai hùm. Từ ngày các địa bàn của hắn ta bị Đàm Diệu Minh tiếp quản, nghe nói đám thuộc hạ của hắn gần như đồng loạt tan rã hết, ngay cả tay sai đắc lực nhất – Thiên Dư cũng rời khỏi Thương Lăng.

Vậy mà bây giờ, Thiên Dư – người từng bị Đàm Diệu Minh hạ lệnh chặt tay bỗng dưng xuất hiện, chỉ có điều không phải là thuộc hạ của Long Quỷ mà đứng bên cạnh chiếc ghế sofa, rõ ràng Thiên Dư đã đi theo người đàn ông đó.

Tưởng Ly nhìn thấy Phù Dung ở đây, trong lòng đã sáng như gương. Chắc chắn rằng các cô gái của Hoàng Thiên cũng có mặt tại đây, cộng thêm mấy anh em của Đàm Diệu Minh nữa, chẳng biết mấy người này đã bị Long Quỷ hành hạ giày vò đến mức nào.

Cô cười khẩy, tiến lên trước, nhưng chưa kịp lại gần Long Quỷ đã bị đám vệ sỹ chặn lại. Tưởng Ly liền dừng bước, cách người đàn ông ngồi trên ghế khoảng vài bước chân.

“Long Quỷ, anh nhân lúc không có Đàm gia ở đây âm thầm giở mấy trò hèn mạt này thì sao gọi là anh hùng? Tôi thấy anh đổi luôn tên thành Long

Rùa đi. À không, chữ ‘Long’ vốn không xứng với anh, đổi thành ‘Trùng’ có được không?”

Giọng Tưởng Ly thanh lạnh. Lúc cô nói chuyện, vừa hay là lúc tiếng nhạc được vặn nhỏ xuống. Thế nên giọng cô dễ dàng lọt tới tai người đàn ông ngồi trên ghế sofa, từng ngón tay đang đánh nhịp đột ngột dừng lại.

Nghe xong lời này, Long Quỷ nổi giận, đẩy ngay Phù Dung đang ngồi trên người mình ra. Phù Dung đứng không vững, ngã rạp xuống đất. Tưởng Ly nhân lúc ấy nhìn qua, sắc mặt đột ngột chuyển lạnh. Khóe miệng Phù Dung có máu, gò má sưng tím lên, xem ra là đã bị Long Quỷ đánh đập.

Cơn giận trong người cô bừng bừng dâng lên, đốt cháy hai con mắt, Tưởng Ly chỉ muốn vung một dao đâm thẳng vào người Long Quỷ. Nhưng bây giờ ở đây lực lượng của hắn đông đảo, cô làm vậy chắc chắn chỉ chịu thiệt thòi. Lúc này Long Quỷ tiến lên, giơ tay nắm chặt lấy cằm cô: “Con đàn bà thối tha, mày còn tưởng vẫn còn Đàm Diệu Minh ở bên cạnh mày chắc? Mồm miệng lanh lợi, bình thường mày kiêu căng lắm cơ mà, để tao xem hôm nay mày kiêu căng kiểu gì. Người đâu…”

Đám vệ sỹ bên cạnh đứng im không nhúc nhích.

Long Quỷ có phần ngượng ngập, ngược lại tới khi Thiên Dư đang đứng bên cạnh chiếc ghế sofa ra hiệu, tay vệ sỹ kia mới tiến lên.

Long Quỷ chỉ tay vào Tưởng Ly: “Trói ngay con đàn bà này lại cho tao, nhốt chung với mấy cô em của Hoàng Thiên. Lát nữa để cho anh em thưởng thức!”

Vệ sỹ vừa định bắt lấy Tưởng Ly thì cô quát to: “Chúng mày dám động vào tao thử xem!”

Đám vệ sỹ kia kinh sợ trước đôi mắt lạnh run người của cô, sững sờ giây lát không dám tiếp tục. Long Quỷ thấy vậy chau mày: "Còn đứng ngây ra đó làm gì?"

"Long Quỷ, anh là cái thá gì mà đứng đây nạt nộ quát mắng? Chẳng qua chỉ là một con giun bị Đàm gia giẫm nát dưới chân mà thôi. Hôm nay tôi tới đây bảo vệ Tề Cương cùng các anh em, đến lượt anh nói chuyện sao?" Tưởng Ly lạnh lùng quát.

Bị một cô gái quát nạt ngay tại trận, Long Quỷ dù gì cũng vẫn cần thể diện, nhất thời thẹn quá hóa giận, gip tay định tát cô một cái. Nhưng sau khi nhìn vào đôi mắt khí thế bức người của cô, hắn ta liền đổi ý, nụ cười lập tức như ngấm một ý đồ khác: "Tao là con giun bị Đàm Diệu Minh giẫm nát dưới chân, vậy mày là cái gì? Mày chẳng qua cũng chỉ là loại gái nằm bên dưới Đàm Diệu Minh mà thôi. Có khác gì đám tiện nhân bị mua qua bán lại trong Hoàng Thiên này đâu? Đều là một lũ đĩ điếm!" Nói rồi, hắn ta vươn tay tới: "Xinh đẹp như vậy sao có thể để đứa khác giành được của hời chứ? Tao cũng muốn nếm thử xem con đàn bà của Đàm Diệu Minh có mùi vị gì?"

Một giây sau vang lên một tiếng kêu thảm thiết.

Tay hắn ta còn chưa kịp chạm vào mặt Tưởng Ly đã bị cô một tay khống chế, tay kia lập tức rút con dao Phần Lan ra, nhanh gọn lướt một đường. Lưỡi dao sắc nhọn quét ngang qua cánh tay Long Quỷ, máu lập tức túa ra đầm đìa. Ngay sau đó cô giơ chân lên đá. Long Quỷ bị cô đá bay ra xa, người cọ lên sàn, rồi bay về phía chiếc ghế sofa kia.

Cánh tay đầy máu của Long Quỷ văng lên đôi giày da sáng bóng của người đàn ông, ngay sau đó cả người đập thẳng vào ghế. Hắn ta đau đớn nhe răng thè lưỡi.

Đám vệ sỹ đứng gác bên trong lần lượt đứng khựng lại. Không ai ngờ được một cô gái có thể ra tay nhanh gọn và tàn độc đến vậy.

Long Quỷ chịu thiệt ngay trước mặt tất cả mọi người, bèn nổi điên lên, đừng dậy định lao về phía Tưởng Ly.

Bỗng nghe thấy người đàn ông ngồi trên sofa quát khẽ: "Long Quỷ."

Long Quỷ đờ người, không dám hành động khinh suất nữa.

Người đàn ông ngồi trên ghế sofa rít một hơi xì gà rồi nhả ra một làn khói mù mịt. Tiếng nhạc dừng hẳn, cả căn phòng lập tức yên ắng hẳn lại. Thiên Dư ném cho Long Quỷ một ánh mắt, Long Quỷ ngay sau khi nhìn thấy ánh mắt đó thì lập tức cụp mắt xuống. Nhìn thấy đôi giày của người đàn ông kia rồi, hắn bỗng chốc thất kinh, cũng mặc kệ cánh tay đang chảy máu của mình, vội vã rút khăn giấy ra, cũng không dám đứng lên mà ngồi xổm xuống lau sạch vết máu dính trên giày.

Người đàn ông đặt chân xuống, Long Quỷ lập tức bỏ tay ra, bấy giờ mới tránh cho hắn ta một màn bị giẫm nát tay.

"Cô gái nào vậy? Gan to quá nhỉ." Trong ghế sofa vang lên một tiếng cười trầm thấp.

Long Quỷ không dám đứng lên, vẫn quỳ mọp dưới đất: "Là con đàn bà của Đàm Diệu Minh, tên Tưởng Ly. Con đĩ này vẫn luôn cậy có Đàm Diệu Minh chống lưng, không coi trời ra gì."

Chất giọng vang ra từ ghế sofa có vẻ rất hứng thú: "Ồ? Thú vị đấy. Thiên Dư."

Thiên Dư giấu hai tay trong ống tay áo, xem ra đã phế thật rồi. Anh ta lạnh lùng ra hiệu cho đám vệ sỹ bên này. Hai tên vệ sỹ lập tức tiến lên

khống chế Tưởng Ly, dẫn giải cô tiến về phía trước.

Tưởng Ly cũng không phản kháng, cô cũng muốn nhìn kẻ chủ nhân đứng phía sau, xem rốt cuộc đối phương là người nào. Cứ như vậy, cô bị kéo tới trước ghế sofa. Còn chưa kịp ngẩng lên nhìn người đàn ông đã bị người ta đá thẳng vào kheo chân. Hai chân cô mềm oặt, lập tức ngã xụi xuống đất, đầu gối va xuống nền đau đớn. Cô muốn đứng dậy nhưng bả vai đã bị hai tên vệ sỹ ghìm chặt.

"Ngẩng đầu lên." Trên đỉnh đầu vang lên chất giọng uể oải của người đàn ông.

Tóc cô bị đám vệ sỹ túm và kéo ngược lên. Cô đành phải ngẩng cao mặt, theo đà nhìn lên, vậy là đã nhìn rõ tướng mạo của người đàn ông ngồi trên sofa.

Một khuôn mặt rất tuấn tú, lạnh lùng, gian manh, đôi mày rậm, đôi mắt hẹp, là kiểu mắt phong tình điển hình, đong đưa một chút là có thể hớp hồn phái nữ. Anh ta lười biếng đứng dựa vào đó, trong đôi mắt là vẻ nửa chính nửa tà, giống như một cậu chủ con nhà giàu có ương bướng nghịch ngợm, nhưng cũng lại vì bầu không khí hầm hập xung quanh mà toát lên một vẻ anh tuấn cao quý.

Rõ ràng là một khuôn mặt khiến con gái không kìm được phải ngước nhìn nhưng lại khiến Tưởng Ly thở dốc vì sửng sốt. Cô uống phải một ngụm khí lạnh, ngay sau đó toàn thân vô thức co rụt về phía sau.

Người đàn ông có vẻ rất hài lòng khi nhìn thấy sự hoảng sợ ánh lên trong đôi mắt cô. Anh ta nửa cười nửa thật rít một hơi xì gà. Làn khói trắng từ từ bay ra từ bờ môi mỏng của anh ta. Từng sợi khói như có nanh vuốt, bám lấy khuôn mặt Tưởng Ly. Nhưng thứ thật sự bám riết cô không buông là ánh mắt của người đàn ông trước mặt. Anh ta giơ tay ra, ngón tay

mảnh khảnh giữ chặt lấy cằm cô, đôi mắt vừa có nụ cười, vừa có sự sắc bén.

"Long Quỷ, mày vừa gọi cô ấy là gì?"

Long Quỷ vội đáp: "Thưa cậu Tôn, cô ta là con đàn bà của Đàm Diệu Minh, tên Tưởng Ly."

"Tưởng Ly? Hắn nói em tên là Tưởng Ly?" Người đàn ông vẫn giữ chặt cằm cô, làm như vừa nghe thấy một chuyện quá đỗi buồn cười. Hắn nhìn cô chằm chằm, một giây sau nụ cười tắt lịm, ánh mắt chuyển sang trầm trầm: "Có phải vậy không?"

Sự âm u bất định của người đàn ông khiến Long Quỷ không hiểu nổi anh ta đang nghĩ gì.

Tưởng Ly thở dồn dập, nếu nhìn kỹ lại sẽ thấy khóe môi cô còn run lên từng cơn. Cô không trả lời ngay mà nhìn chằm chằm người đàn ông như nhìn một con quỷ đòi mạng. Người đàn ông cúi thấp xuống, rồi lại rít một hơi xì gà, ngón tay cái giữ cằm cô hơi dùng sức để tách hai bờ môi của cô ra. Rồi anh ta nhả khói vào miệng cô, rồi lại cười nhạt: "Là người phụ nữ của Đàm Diệu Minh, phải không?"

Tưởng Ly quay phắt đi, né tránh làn khói từ điếu xì gà.

Người đàn ông từ từ đứng dậy, ngay sau đó giơ chân đá một cái rất mạnh vào Long Quỷ, khiến hắn ta kêu hự một tiếng đau đớn. Chỉ nghe thấy người đàn ông trầm giọng nói một câu: "Ban nãy mày chửi ai là đĩ?"

~Hết chương 83~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 84: Em Gọi Tôi Là Gì? [2159 Chữ]

Tôi lại cảm thấy dùng chữ ‘ly’ trong ‘ly biệt’ càng thích hợp hơn. Em nghĩ sao?

Một biến cố bất ngờ khiến tất cả mọi người sững sờ.

Lần này Long Quỷ bị đá không hề nhẹ, cả người đập vào chiếc ghế sofa đơn, đau tới nỗi hắn ta nhe răng le lưỡi nhưng cũng không dám kêu lên tiếng nào, càng không dám đứng dậy. Hắn ta cứ thế cuộn người ngồi sụp dưới đất, trong lòng như có cả cơn sóng dữ tràn qua, không hiểu vì sao câu nói vừa rồi lại đắc tội tới cậu Tôn.

Nhìn thấy cảnh này, Thiên Dư cũng rất sửng sốt, nhưng không dám nhiều lời lên tiếng.

Người đàn ông ra hiệu cho hai tay vệ sỹ đang khống chế Tưởng Ly. Bọn họ buông tay, lùi sang bên cạnh, nhưng cũng đồng thời đoạt lấy con dao Phần Lan trong tay cô như dự liệu trước tương lai.

Tưởng Ly được anh ta kéo dậy. Bàn tay anh ta giữ chặt gáy cô, rồi anh ta sát lại gần, cúi mặt xuống. Hơi thở phả ra mát rượi, sạch sẽ, có mùi da thuộc và thuốc lá xen lẫn vào nhau, mang theo mùi tấn công nam tính vô cùng mạnh mẽ, cô không xa lạ gì thứ mùi này.

“Đã lâu không gặp.” Anh ta cất giọng trầm thấp, có nụ cười như tan vào ánh mắt, trông cực kỳ tà mị: “Tưởng… Chữ cuối cùng là gì vậy?”

Tưởng Ly không ngẩng lên nhìn anh ta: “Ly trong ‘Lưu ly’.”

“Thế à? Giống như đôi mắt em sao?” Ngón tay cái của anh ta cọ nhẹ qua gáy cô: “Tôi lại cảm thấy dùng chữ ‘ly’ trong ‘ly biệt’ càng thích hợp hơn. Em nghĩ sao?”

“Nhiêu Tôn.” Tưởng Ly đè nén sự bất an đang cuộn xoáy trong lòng xuống, cuộn chặt bàn tay bên người lại: “Hãy thả Tề Cương và mọi người ra.”

Nhiêu Tôn hơi cúi thấp xuống, một tay vẫn giữ gáy cô, mặt gần như để song song với cô, nhìn chằm chằm vào chân mày đuôi mắt, sống mũi bờ môi của cô: “Em gọi tôi là gì?”

Hơi thở của Tưởng Ly hơi dồn dập, cô mấp máy môi: “Nhiêu Tôn.”

Nhiêu Tôn cười khẽ: “Lâu lắm không được nghe em gọi tên của tôi rồi.” Dứt lời, anh ta định đặt môi xuống.

Tưởng Ly lập tức đẩy anh ta ra, đồng thời lùi ra sau vài bước. Hai tay vệ sỹ ban nãy khống chế cô lập tức tiến lên giữ chặt bả vai cô. Nhưng không ngờ Tưởng Ly quay phắt lại, một tay giữ chặt cổ tay của tay vệ sỹ, bấu một cái thật mạnh. Tay vệ sỹ chỉ kịp kêu lên đau đớn rồi buông ngón tay ra, con dao Phần Lan hắn đang cầm vững vàng rơi vào tay Tưởng Ly. Ngay sau đó Tưởng Ly giơ chân đá thẳng vào phần hiểm của tên vệ sỹ đó.

Tất cả chỉ xảy ra trong vài giây ngắn ngủi, nhanh tới mức khiến đối phương không kịp phòng bị. Tên vệ sỹ ôm lấy bộ phận quan trọng, đau đớn liên tục lùi về sau. Tên kia thấy vậy tiếp tục tiến tới. Tưởng Ly nghiêm mặt lại, con dao trong tay đã sẵn sàng nghênh chiến, bỗng Nhiêu Tôn quát lên một tiếng: “Lùi xuống!”

Không phải Nhiêu Tôn không nhìn thấy sát khí bừng bừng trong ánh mắt Tưởng Ly. Anh ta ngồi lại xuống sofa, chép miệng mấy tiếng: "Em tới đây đòi người của Đàm Diệu Minh chỉ bằng một con dao? Cho dù tôi cho em mượn một khẩu súng, em cũng chưa chắc diệt được tưng đây người."

"Không cứu được người của Đàm gia ra khỏi đây, tôi cũng không có ý định sống sót trốn thoát." Tưởng Ly một tay vẫn nắm chặt chuôi dao, lòng bàn tay thật ra đã đổ đầy mồ hôi lạnh.

Nhiêu Tôn khẽ nheo mắt lại: "Em có biết những chuyện của Đàm Diệu Minh không? Bao năm nay dã tâm của hắn quá lớn, thế lực hắn nuốt cũng quá nhiều rồi. Chuyện của hắn, một cô gái có thể giải quyết ổn thỏa được sao?"

"Thế lực của Đàm gia có lớn thế nào cũng làm sao lớn bằng vị Thái tử gia của kinh thành đây." Tưởng Ly nói: "Ở bên ngoài, anh ấy ra sao tôi không cần biết. Bây giờ anh ấy không có mặt ở đây, chuyện của các anh em chính là chuyện của tôi."

Trước khi tới đây, cô đã suy nghĩ rất nhiều điều. Người có thể vượt mặt cấp tỉnh để hành động không phải dạng vừa. Thế nên khi nhìn thấy những chiếc xe biển số Bắc Kinh đỗ trong bãi của Hoàng Thiên, cô không quá kinh ngạc. Nhưng sự xuất hiện của Nhiêu Tôn quả thật khiến cô bất ngờ. Thậm chí nói là khiếp đảm. Thế nên mọi lời nói hoặc hành động sắc bén thường ngày của cô đều tan thành mây khói. Nhiêu Tôn không giống người khác, mọi sự sắc bén và khiếp sợ của cô đối với anh ta đều vô ích. Một khi đối đầu với anh ta, việc duy nhất cô có thể làm chính là cá chết lưới rách.

Nhiêu Tôn không phải người trong xã hội đen, anh ta cũng chưa bao giờ dính dáng vào xã hội đen. Trong sơ yếu lý lịch của anh ta, cái tên Nhiêu Tôn này chỉ gắn chặt với tập đoàn Hoa Lực. Hoa Lực là một công ty trong

nước, kinh doanh chủ lực khoảng sáu lĩnh vực trụ cột, thế nên nói một cách dân dã thì Nhiêu Tôn chính là một cậu chủ con nhà giàu.

Thời buổi này mấy kẻ xưng danh cậu chủ đâu có thiếu. Nhưng duy có Nhiêu Tôn là không dễ đắc tội. Gia đình có hai đời làm cách mạng, hơn nữa còn là người có thành tích cao. Thế nên danh hiệu đội trên đầu Nhiêu Tôn đâu phải là cái danh mà những cậu chủ hay con nhà cách mạng bình thường có thể so sánh được?

Tưởng Ly không có bản lĩnh lớn đến thế để chọc vào Nhiêu Tôn. Nhưng cô cũng không thể hiểu nổi vì sao Đàm Diệu Minh lại đắc tội với thành phần thế lực này. Dù sao thì trời ở trên cao, hoàng đế ở xa, Đàm Diệu Minh xưa nay vẫn phân định rất rõ ràng với thế lực ở thủ đô. Tay của anh ấy cũng chưa từng vươn tới dải đất phía Bắc, sao có thể khiến Nhiêu Tôn xuất hiện ở đây chứ?

Nhiêu Tôn nghiêng người dựa vào sofa, giơ tay chống lên mặt, ngón tay cái cọ cọ vào cằm: "Cánh tay của Thiên Dư bị chính người tên Tề Cương đó chém phải không? Đàm Diệu Minh làm việc quá tàn nhẫn, quá tuyệt tình, cũng phải có người ra mặt dạy cho hắn một bài học mới được."

Tưởng Ly đột ngột nhìn về phía Thiên Dư.

Thì ra Nhiêu Tôn cất công tới đây không phải vì Long Quỷ. Thiên Dư này có bối cảnh gì mà có thể kinh động tới Nhiêu Tôn?

"Tất cả các địa bàn của Đàm Diệu Minh đã bị phong tỏa hết rồi. Tề Cương vừa bị anh đánh. Các anh em lúc đó có mặt trong phòng kín cũng đều bị treo ngược ở đây cả." Tưởng Ly đứng đờ người ra đó, nhìn chằm chằm người đàn ông ngồi trên sofa qua thứ nguồn sáng u tối: "Anh còn muốn thế nào nữa?"

Nhiêu Tôn bày ra vẻ thoải mái nhàn nhã, nhưng xung quanh lại rất uy nghiêm. "Bản thân Đàm Diệu Minh đang gặp nguy hiểm, chuyện các địa bàn bị niêm phong chỉ là sớm muộn. Còn về những kẻ ở trên sân khấu kia, chẳng qua chỉ là bị đánh, người ta mất cả cánh tay cơ mà."

Tưởng Ly nhìn rất rõ, đúng là chỉ bị đánh, nhưng đánh không hề nhẹ. Nhưng người có thể khiến đám Tề Cương ngoi ngóp hơi tàn quả thực không nhiều.

"Nếu em đã muốn ra mặt thay cho Đàm Diệu Minh thì… được thôi." Nhiêu Tôn ngồi thẳng dậy, nhìn cô bằng ánh mắt rực lửa: "Lấy tay của họ đền cho Thiên Dư, thế nào?"

Trái tim Tưởng chợt chao đảo, cô buột miệng: "Không được!"

Nhiêu Tôn bật cười, dường như là phì cười vì dáng vẻ của cô, nhưng dường như cũng lại buồn cười vì câu trả lời của cô. Tóm lại anh ta đã cười. Nhưng Tưởng Ly quá hiểu con người ngày, anh ta cười, chẳng phải chuyện gì tốt đẹp.

Quả nhiên, anh ta nhìn về phía Long Quỷ, chậm rãi từ tốn và cao quý: "Tưởng Ly không vui khi nhìn thấy cảnh chặt tay. Vậy chúng ta không chặt nữa. Phải làm sao đây? Tôi cũng cảm thấy làm thế máu me tanh tưởi quá, không hay."

Long Quỷ không hiểu bụng dạ của Nhiêu Tôn suy nghĩ gì, vừa nghe anh ta nói vậy, tuy trong lòng không thoải mái nhưng hắn ta cũng không thể trái lệnh của vị thái tử gia này, bèn gật đầu lia lịa: "Tất cả làm theo lời căn dặn của cậu Tôn."

"Nhưng tôi cũng không thể để các anh cảm thấy ấm ức trong lòng." Điếu xì gà lúc trước Nhiêu Tôn bóp trong tay, giờ lại được châm lên. Khói

trắng bay ngang qua mắt anh ta, đuôi mắt hẹp dài như thêm vài phần sắc lẹm: “Long Quỷ, anh thường xuyên ra vào mấy chốn ăn chơi. Ở trong xã hội đen, có cách nào có thể xả được nỗi bực tức trong lòng các anh không?”

Trái tim Tưởng Ly nổi cơn sóng gió.

Long Quỷ cảm thấy thoải mái hẳn. Hắn ta suy nghĩ một lát rồi nói: “Thế lực của Đàm Diệu Minh bị hủy hoại không đáng sợ. Nhưng một khi danh dự và tiếng tăm của hắn bị hủy hoại thì hắn sẽ sống không bằng chết. Hủy hoại Hoàng Thiên chính là phá tan danh dự của hắn.”

“Ồ? Cách thức ra sao?” Nhiêu Tôn có vẻ rất hứng thú.

Long Quỷ quét mắt nhìn lên sân khấu rồi lại nhìn sang Phù Dung ở bên cạnh, nở nụ cười kỳ lạ và ghê tởm: “Năm xưa khi Hoàng Thiên thành lập, Đàm Diệu Minh đã đặt ra một quy tắc, phàm là đàn em của hắn thì tuyệt đối không được chạm vào các cô gái của Hoàng Thiên. Cho dù chỉ là khinh miệt họ về mặt ngôn từ cũng sẽ bị trừng phạt nặng nề. Bây giờ chi bằng…”

Sắc mặt Tưởng Ly lập tức tái nhợt đi.

Nhiêu Tôn phả một làn khói: “Long Quỷ, anh cũng không tự nhìn xem trên kia đang là tình trạng gì?”

“Cậu Tôn, tôi có một cách.” Long Quỷ bò xuống dưới chân Nhiêu Tôn: “Một kẻ chịu đánh, một người nhận đòn, như vậy mới thú vị chứ. Tới lúc đó đừng nói là thể diện của những đứa trên đó mất sạch mà ngay cả Đàm Diệu Minh cả đời này cũng đừng hòng ngóc đầu dậy.”

Nhiêu Tôn khẽ nhướng mày.

Long Quỷ nói rõ ràng mọi chuyện một chút: “Mấy cô gái ở tụ điểm của tôi trong tay đều có một thứ.”

Vừa nghe xong câu này là Tưởng Ly lập tức hiểu ngay. Cô vung con dao sáng quắc lên, nghiến răng nghiến lợi: “Long Quỷ, tao phải giết chết loại bỉ ổi vô liêm sỉ như mày!”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 85: Vào Đây Đòi Một Cô Gái [2077 Chữ]

"Không có gì, đi ngang qua nơi này, tiện thể vào đây đòi một cô gái – Cô gái của Lục Đông Thâm này."

Long Quỷ thấy vậy lập tức trốn ra phía sau lưng Nhiêu Tôn. Nhiêu Tôn ra hiệu bằng một ánh mắt, đám vệ sỹ lập tức lao tới khống chế Tưởng Ly. Tưởng Ly giãy giụa không thoát ra được, liền quát lên với Long Quỷ: "Mày còn là đàn ông không? Nghĩ ra mấy trò hạ lưu đê tiện đó để đối phó với Đàm gia, mày là hạng người gì? Mày đúng là loại hèn có mẹ sinh không có mẹ dạy!"

Nghe được mấy lời này Long Quỷ lại càng tức giận hơn. Nếu không phải vừa bị Nhiêu Tôn đá một cú, hắn ta nhất định sẽ lao tới dạy dỗ Tưởng Ly một bài. Hoặc có thể hắn ta sẽ nhân cơ hội này để chiếm đoạt Tưởng Ly, vì hắn ta lâu nay vẫn luôn có suy nghĩ đen tối với cô. Nhưng hắn ta cũng không ngốc, ánh mắt Nhiêu Tôn cứ nhìn Tưởng Ly chằm chằm, hai người này không có chuyện gì mới lạ đó.

Nhiêu Tôn nghe thấy Tưởng Ly một câu Đàm gia hai câu Đàm gia, đầu mày lập tức chuyển lạnh. Long Quỷ sao không quan sát được, vội nói: "Cậu Tôn, cậu xem…"

"Thiên Dư." Anh ta lên tiếng.

Thiên Dư tiến lên.

“Cậu là người bị hại, cách thức này có thể khiến cậu trút giận được không?”

“Tất cả cứ nghe theo anh.”

Bấy giờ Nhiêu Tôn mới quay sang nhìn Long Quỷ. Long Quỷ sợ hãi giật mình, lát sau nghe thấy Nhiêu Tôn cười khẩy nói: “Long Quỷ, anh thật là bỉ ổi đấy.”

Sắc mặt Long Quỷ tái đi, vào lúc hắn ta tưởng nhầm rằng mình lại đắc tội người ta thì nghe thấy Nhiêu Tôn tiếp tục cất giọng lãnh đạm: “Làm sao để mấy người vui là được.”

Trái tim Tưởng Ly lạnh ngắt như bị hàng ngàn mũi tên xuyên qua.

“Một thứ” mà Long Quỷ nói ban nãy Tưởng Ly hiểu quá rõ. Loại người như Long Quỷ làm gì có giới hạn gì. Vì muốn kiếm tiền mà thẳng thừng coi những cô gái trong các tụ điểm của mình không khác gì súc vật. Thế nên hắn giữ một lượng lớn thuốc kích dục hoặc thuốc mê hoặc. Thật ra mấy loại thuốc đó ở nơi nào cũng có, ngoại trừ Hoàng Thiên của Đàm Diệu Minh.

Đàm Diệu Minh nghiêm cấm Hoàng Thiên sử dụng thứ đó. Anh ấy cho rằng một là sẽ hạ thấp đẳng cấp của Hoàng Thiên, hai là sẽ hại đến các cô gái của Hoàng Thiên. Thế nên đây cũng là lý do các cô gái rất thích được làm việc cho Hoàng Thiên. Chỉ khi ở Hoàng Thiên, họ mới sống đúng nghĩa như một con người.

Quan trọng hơn nữa là Đàm Diệu Minh đã hạ lệnh chết: Không cho phép đàn em của mình được chạm vào các cô gái của Hoàng Thiên. Anh ấy cho rằng các cô gái ra ngoài kiếm tiền sinh sống đã chẳng dễ dàng gì, chốc chốc lại bị đám thuộc hạ của mình quấy rối, trêu chọc thì sẽ khiến nơi đây

mang một sự lạnh lẽo, không có tình người. Đã từng có một vệ sỹ canh gác cho Hoàng Thiên, vì uống rượu say trêu chọc một cô gái đôi ba câu. Chuyện này sau khi đến tai Đàm Diệu Minh, người kia đã bị anh đánh một trận thừa sống thiếu chết rồi buông một câu: Bảo các cậu canh giữ Hoàng Thiên tức là bảo vệ cho người nhà của mình. Các cậu có ý đồ đồi bại với cả người thân thì có còn là con người hay không?

Từ đó về sau, không một đàn em nào dám khinh miệt các cô gái của Hoàng Thiên nữa. Chuyện này cũng được đồn thổi đi khắp Thương Lăng, không ai không biết. Tiếng tăm và danh vọng của Đàm Diệu Minh cũng nhờ vào những câu chuyện lặt vặt này mà mỗi ngày một lớn mạnh.

Thế nên, khi Long Quỷ cưỡng ép nhét thứ đó vào miệng mọi người, mấy người đàn ông đang ngoi ngóp thở bắt đầu trở nên mạnh như trâu. Khi các cô gái của Hoàng Thiên bị bọn họ lôi lên sân khấu trong tình trạng quần áo xộc xệch, khi tiếng thở thô kệch của đám đàn ông và tiếng khóc vang thấu trời của những cô gái hòa làm một…

Tưởng Ly liều chết thoát ra, cả người cô gần như phát điên.

Món đồ của Long Quỷ khác hẳn với loại rượu kích tình mà cô pha chế cho Hoàng Thiên. Thứ kia rõ ràng là thuốc, vừa tổn thương tâm lý vừa tổn thương cơ thể. Rượu của cô sẽ chỉ khiến các cô gái có thêm một mùi hương mê người, nhờ nó mà quyến rũ khách, đồng thời những mùi hương đó cũng có thể làm dịu đi cơ thể và trái tim của họ.

Nhưng bây giờ, Long Quỷ bắt họ quan hệ không khác gì cầm thú. Những người đàn ông đã bị ép uống thuốc. Họ vốn đã bị thương xương cốt, sau một màn nhục dục này, kích tình qua đi thứ đợi họ sẽ là những vết thương chồng chất lên nhau.

Cô nhìn thấy Tề Cương đè một trong số các cô gái xuống như lang sói. Cô gái giãy giụa gào khóc nhưng vẫn bị Tề Cương giữ chặt. Trên người cô gái toàn là máu, trên người Tề Cương cũng toàn là máu, những vết thương sau màn vận động lại càng bung miệng ra to hơn.

Mắt Tưởng Ly đỏ sọng lên. Cô điên cuồng gào thét yêu cầu bọn họ dừng tay, nhưng họ đều đã bị thuốc làm mờ hai mắt, làm sao còn nghe được lời cô nói. Cô muốn lao lên, nhưng cả cơ thể bị ba bốn tên vệ sỹ khống chế, không sao nhúc nhích được. Cô giận, hận chỉ muốn giết chết Long Quỷ, nhưng cô cũng giận chính mình khi vô dụng chỉ có thể giương mắt nhìn.

Long Quỷ ghé sát tới trước mặt Nhiêu Tôn: "Cậu Tôn. Thuốc đó của tôi mà cho phụ nữ uống thì càng đã hơn. Hay là để Tưởng Ly…" Những lời còn lại hắn ta không nói hết, là đàn ông chỉ cần nghe qua cũng hiểu.

Sắc mặt Nhiêu Tôn lạnh hẳn đi: "Cút!"

Long Quỷ thấy tình hình không ổn, lập tức đứng xa khỏi Nhiêu Tôn. Còn Phù Dug bị lôi lên sân khấu mặt mũi đã không còn ra hồn người. Long Quỷ nhìn thấy bèn nổi cơn lên, kéo Phù Dung về phía ghế sofa, cười bẩn thỉu, định đè lên người cô ấy.

Tưởng Ly nghe thấy tiếng quần áo bị xé rách, nghe tiếng Phù Dung gọi tên cô. Cô muốn cứu cô ấy, và cả những cô gái ở trên kia nữa. Tiếng khóc hòa cùng tiếng hét. Cũng có cả những người hét gọi tên "Tưởng gia…" Mỗi một tiếng hét đều như một mũi dùi đâm thẳng vào trái tim cô khiến nó ứa máu.

Còn cả đám Tề Cương nữa, tạm thời chưa nói đến sau khi trải qua chuyện này họ có thể bị mất mạng. Cứ cho là có thể chịu được vết thương thì sau khi tỉnh lại họ còn sống được không?

Tưởng Ly chỉ cảm thấy đầu óc ong ong. Mọi sự giằng co và giận dữ của cô đều vô dụng. Hai chân cô mềm nhũn. Đám vệ sỹ cũng buông tay ra. Cô ngã rạp xuống sàn, cả người run lên bần bật. Phẫn nộ, đau thương và một dự cảm cô không muốn thừa nhận nhưng vẫn thực sự tồn tại: Thời thế đã qua.

Là thời thế của Đàm Diệu Minh đã qua rồi.

"Nhiêu Tôn, tha cho họ đi…"

Nhiêu Tôn nhìn xuống Tưởng Ly đang phủ phục dưới chân mình, cười hỏi: "Em đang cúi đầu trước tôi sao?"

"Phải." Mọi giận dữ của cô hóa thành nước mắt. Tại đây cô không có khả năng đơn thương độc mã. Nếu chỉ có mình cô, cô chấp nhận cùng sống chết với họ.

Nhiêu Tôn đứng dậy, đi tới trước mặt Tưởng Ly. Ánh mắt Tưởng Ly chạm phải đôi giày da của anh ta, u ám như đời người thê lương và lạnh lẽo. Nhưng anh ta kéo cô dậy, khi nhìn thấy khuôn mặt đầm đìa nước mắt của cô, anh ta cười: "Vậy thì đừng đi nữa được không?"

Tưởng Ly run run miệng, cổ họng như bị tắc nghẹn, một chữ cũng không bật ra được. Ngón tay Nhiêu Tôn vuốt lên khuôn mặt cô, lau đi giọt lệ của cô. Trong ánh mắt anh ta cũng có thêm một thứ gọi là xót xa. Anh ta cúi mặt xuống.

Khi đôi môi mỏng gần như sắp chạm vào cô thì có tên vệ sỹ từ ngoài chạy vào, nét mặt có phần hoảng hốt: "Cậu Tôn, Lục Đông Thâm đã tới."

Động tác của Nhiêu Tôn khựng lại, đầu mày lập tức nhíu chặt.

Sau khi nghe thấy ba chữ "Lục Đông Thâm", chẳng hiểu sao con tim Tưởng Ly như rộng mở, giống như một sợi dây thần kinh căng chặt cuối cùng cũng bung ra. Lại giống như cô vừa được ai đó kéo lên khỏi vực thẳm tăm tối. Nỗi tuyệt vọng đó, bi thương và trơ trọi đó bỗng chốc hóa thành sương khói sau cái tên của anh.

Chính là dự cảm anh đến đây vì cô, nảy nở và sinh sôi một cách tự nhiên, không hề do dự.

Rất nhanh, trong bóng tối xuất hiện một tia sáng, là tia sáng lọt vào khi cánh cửa lớn được đẩy ra. Bóng dáng cao lớn thẳng tắp của người đàn ông càng trở nên uy nghiêm giữa quầng sáng ấy.

Quả nhiên là anh đã đến, nhưng chỉ có một mình.

Bên cạnh toàn là các vệ sỹ của Nhiêu Tôn, nhưng cũng không ai dám tùy tiện cản anh lại. Cứ như vậy, Lục Đông Thâm tiến lên phía trước, nét mặt có vẻ như rất nhẹ nhàng nhưng lại thể hiên rõ ràng một sự tôn quý giữa bầu không khí hỗn loạn này.

"Lục tổng? Khách quý sao?" Nhiêu Tôn hơi nheo mắt lại: "Hôm nay Lục tổng tới có điều gì chỉ giáo vậy?"

Lục Đông Thâm hoàn toàn tảng lờ mọi tiếng thở dốc hay tiếng hét ồn ào xung quanh. Anh hơi nhướng mày, cười mà như không cười, thản nhiên nói: "Không có gì, đi ngang qua nơi này, tiện thể vào đây đòi một cô gái."

Nói tới đây, Lục Đông Thâm hơi dừng lại. Anh nhìn thẳng vào mắt Nhiêu Tôn, một chút độ cong ít ỏi còn sót lại trên khóe miệng cũng đã tắt lịm, anh bổ sung một câu: "Cô gái của Lục Đông Thâm này."

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 86: Một Chín Một Mười [2075 Chữ]

Hết cách thôi, thích mất rồi.

Lục Đông Thâm xuất hiện nhẹ nhàng như một cơn gió, từng câu từng chữ nói ra cũng thản nhiên như không. Nhưng mỗi câu mỗi chữ đặt xuống lại tích tụ thành một cơn mưa gió bão bùng, khiến người ta không kịp phòng bị.

Nhiêu Tôn hơi nhíu mày, rồi bỗng nhiên cười khẩy, có vẻ như định lấy nhu khắc cương: "Ồ? Hóa ra trong số các cô gái ở Hoàng Thiên có người vừa mắt Lục tổng." Ngay sau đó, anh ta lạnh lùng quát: "Long Quỷ!"

Long Quỷ giật nảy mình, vội vàng xách quần tiến lên. Nhiêu Tôn không nhìn hắn ta, mà nhìn thẳng về phía Lục Đông Thâm: "Làm ăn kiểu gì vậy? Cô gái Lục tổng ưng ý mà anh cũng dám bắt lên kia à?"

"Dạ?" Long Quỷ sững người.

"Lục tổng, chi bằng anh tự tên lên đó xem sao." Nhiêu Tôn cười: "Lần đầu tôi đến, thật sự chưa hiểu lắm về các cô gái ở đây. Nếu có chỗ nào đắc tội với Lục tổng, coi như tôi xin lỗi anh."

Lục Đông Thâm hiểu quá rõ, anh ta đang chơi trò đánh Thái cực quyền*, mỉm cười những không nói tiếp câu chuyện đó. Ánh mắt anh vững vàng nhìn xuống: "Tưởng Ly, qua đây."

Tiếng gọi đó khiến cả cơ thể và trái tim của Tưởng Ly đều run lên, cô giống như một người phải đi giữa đêm tối quá lâu đến mức lạc lối, và bỗng nhiên nhìn thấy ánh lửa lập lòe phía xa xa, để cô biết được anh thực sự đến đây vì cô.

Có biết bao nhiêu lần cô rơi vào khốn cùng, Đàm gia cũng cứu cô thoát khỏi cơn hoạn nạn như thế. Đáng lẽ cô đã phải quen với những cảnh mưa máu gió tanh như vậy. Nhưng hôm nay, người đàn ông này vì cô mới tới, đây là một cảm giác cô chưa từng có. Dường như tất cả mọi hiểm nguy đều có thể tan biến hoàn toàn giữa đôi mắt bình yên như mặt biển lớn của anh. Không phải là cảm kích tới rơi nước mắt, mà còn hơn cả cảm kích tới rơi nước mắt.

Nhiêu Tôn hơi nheo mắt lại, có một chút nguy hiểm đang từ từ dâng lên. Qua đôi mắt anh ta, qua khuôn cằm hơi căng ra và qua bàn tay giữ chặt Tưởng Ly không buông. Tưởng Ly vùng vẫy, cánh tay của anh ta lại càng giữ chặt hơn.

Lục Đông Thâm thấy vậy cũng không tức giận. Anh từ từ tiến tới, giữ khoảng cách chỉ bằng một cánh tay với Nhiêu Tôn. Hai người đàn ông chiều cao tương đương, đều khá vạm vỡ, giống như hai ngọn núi sừng sững hoàn toàn có thể khiến Tưởng Ly ngộp thở. Nhưng thứ thật sự đang xoay vòng giữa hai người đàn ông lại là nụ cười như ẩn giấu một lưỡi dao bên trong, biến hóa khôn lường. Là sự điên cuồng và tranh giành chém giết giữa hai người đàn ông lặng lẽ núp sau sự bình thản bên ngoài.

Một tập đoàn thương mại xuyên quốc gia, một Thái tử gia vừa có tiền vừa có quyền. Cả hai đều không dây dưa với xã hội đen. Cả hai đều là những người đã mòn gối trên thương trường và quan trường. Thế nên cách cư xử, tác phong dĩ nhiên sẽ khác hẳn với Đàm Diệu Minh.

Lục Đông Thâm nhìn vào mặt Tưởng Ly, ánh mắt và bờ môi đều toát lên nụ cười nhẹ như gió thoảng: “Sao em lại đắc tội với cậu Tôn thế?”

Tưởng Ly còn chưa kịp phản ứng lại, đã thấy Lục Đông Thâm giơ cánh tay dài của mình ra giữ lấy cánh tay cô. Một giây sau, anh dùng sức, cả người cô loạng choạng đổ về phía trước. Còn Nhiêu Tôn cũng hoàn toàn không ngờ được anh lại dám thẳng thừng cướp người trong tay anh ta. Khi anh ta định có hành động đáp trả thì Tưởng Ly đã sượt ngang qua đầu ngón tay anh ta, bị Lục Đông Thâm kéo về.

Mọi chuyện xảy ra quá chóng vánh. Chí ít thì Tưởng Ly vẫn còn đang choáng váng. Khi tỉnh lại, cô đã nằm trong lòng Lục Đông Thâm. Cô ngẩng đầu, ánh mắt chỉ có thể chạm tới khuôn cằm và bờ môi hơi mím lại của anh.

Nhiêu Tôn đâu phải người dễ chịu thiệt thòi. Suy nghĩ đầu tiên của anh ta là phải giằng lại. Nhưng suy nghĩ ấy vừa hiện lên, Lục Đông Thâm đã lên tiếng: “Cậu Tôn, cô gái của tôi bình thường được tôi chiều quá hóa hư. Hôm nay đã đắc tội với cậu Tôn rồi, tôi thay mặt cô ấy xin lỗi cậu.”

Câu nói ban nãy của Nhiêu Tôn đã được Lục Đông Thâm hoàn trả lại đúng cho chủ nhân của nó.

Tưởng Ly yên lặng nép trong lòng anh, không dám nhúc nhích, thực chất trong trái tim như đang tràn qua một cơn sóng dữ. Trông anh bề ngoài có vẻ thoải mái tự nhiên, thực chất cánh tay đang ghìm cô rất chặt. Thì ra, trong cuộc đấu với Nhiêu Tôn, bản thân anh cũng nâng cao tinh thần cảnh giác lên 120%.

Khuôn mặt cô gần như cọ sát vào ngực anh. Mùi hương của người đàn ông thông qua lớp áo sơ mi len lỏi vào từng hơi thở của cô. Giọng anh

trầm thấp mà mạnh mẽ, bật ra từ lồng ngực, hệt như từng tảng đá lớn rơi xuống.

Nhiêu Tôn tỏ thái độ khó chịu với lời tuyên bố ngang nhiên của Lục Đông Thâm, sắc mặt anh ta chuyển lạnh: "Cả đất Thương Lăng này đều biết cô ấy có quan hệ với Đàm Diệu Minh, sao đã thành cô gái của anh rồi?"

Lục Đông Thâm thản nhiên đáp: "Hết cách thôi, thích mất rồi."

Trái tim Tưởng Ly run lên.

Nhiêu Tôn cười: "Vậy nếu tôi cũng nhìn trúng cô ấy thì sao?"

"Thế ư?" Lục Đông Thâm cười mà như không cười. Anh cúi đầu xuống, đưa tay nâng cằm Tưởng Ly lên, làm ra vẻ như đang ngắm nghía: "Khuôn mặt này của em đúng là giỏi gây họa đấy. Nhất quyết ép tôi và cậu Tôn đây kết thù sao."

Tưởng Ly nhìn thẳng vào mắt anh, muốn phán đoán xem lời anh nói câu nào là thật, câu nào là giả. Ở khoảng cách gần như vậy, đôi mắt anh vẫn sâu như biển khơi, nhưng khi nhìn cô chăm chú lại như chất chứa một nụ cười, như thả vào trong chút ánh sáng, như có thêm đôi phần phong tình, lại như vo vụn một nét dịu dàng giống như ánh mình binh của đất Giang Nam.

Nhưng câu "kết thù" kia không thể tùy ý nói ra. Những người làm kinh doanh sợ nhất chính là kết thù. Khác hẳn với trong xã hội đen, sau một màn đánh đánh giết giết, quay về ai lại lùi về địa bàn của người ấy, sống chết không qua lại. Còn thương trường lại như chiến trường, vòng vèo qua lại kiểu gì cũng chạm mặt nhau. Anh thật sự định kết thù với Nhiêu Tôn ư?

Quả nhiên, Nhiêu Tôn lên tiếng: “Xem ra hôm nay Lục tổng chuẩn bị tinh thần để trở mặt rồi.” Anh ta cười khẽ: “Nghe nói Lục tổng vừa được điều chuyển tới đảm nhận Skyline. Làm ăn kinh doanh tại thị trường trong nước không đơn giản đâu. Mấy tay hòa thượng mới tới muốn đọc thuộc cuốn kinh này đâu có phải chuyện dễ dàng. Hơn nữa tôi cũng nghe nói Lục Môn là nơi lắm lang hùm cọp beo, e rằng Lục tổng sống trong đó cũng không dễ dàng gì.”

Câu nói này Tưởng Ly nghe hiểu. Lục Đông Thâm dĩ nhiên càng hiểu rõ hơn. Anh bình tĩnh tiếp chiêu: “Nghe nói tập đoàn Hoa Lực đang tích cực mở rộng làm ăn với nước ngoài, chủ yếu tập trung vào lĩnh vực nguồn năng lượng. Trùng hợp thay, Lục Môn cũng được coi là cây cao bóng cả trong ngành này. Nhưng điều không may là Lục Môn lại có kinh nghiệm làm ăn ở thị trường nước ngoài nhiều hơn Hoa Lực. Cậu Tôn ở Hoa Lực đúng là đứng dưới một người đứng trên vạn người. Chỉ không biết, nếu phải độc lập ra nước ngoài lăn lộn thị trường, liệu có thể đứng độc lập một mình chịu trách nhiệm được không?”

Từng câu từng chữ cũng sáng lóe lên như lưỡi dao, quét qua quét lại như chứa đựng cả một trời bão tố. Tưởng Ly đã trải qua nhiều sóng gió, cô hiểu rõ cuộc đối thoại của hai người này tưởng chừng chẳng có gì quan trọng, nhưng ngẫm kỹ lại cảm thấy rét buốt sống lưng.

Một người là Nhiêu Tôn, nắm giữ quyền thế ở thủ đô, muốn bóp chết một tập đoàn Skyline vừa chân ướt chân ráo tiến vào Trung Quốc là một chuyện dễ như trở bàn tay. Không cần biết phía sau lưng Skyline là cả Lục Môn. Chỉ cần anh ta muốn thì anh ta cũng có thể chặt đứt tương lai xâm nhập vào nội địa của Lục Môn trong lặng lẽ.

Một người là Thái tử gia của Lục Môn, có một kinh nghiệm làm ăn giao thương với nước ngoài vô cùng mạnh. Đối với một Hoa Lực đang muốn giành giật thị trường nước ngoài nhưng lại không có quá nhiều kinh

nghiệm, anh cũng hoàn toàn có quyền sinh quyền sát. Không cần biết lực lượng của Hoa Lực trong nước hùng hậu cỡ nào. Chỉ cần anh muốn, anh có thể thản nhiên lợi dụng nguồn tài nguyên ở nước ngoài để đánh cho Hoa Lực trở tay không kịp.

Hai người đàn ông, kẻ tám lạng, người nửa cân. Cuộc đấu này một khi thực sự bắt đầu, chưa thể biết chắc ai sẽ là người nắm thế thượng phong.

Thế nên, từ giây phút này, Tưởng Ly mới thực sự hiểu cái gọi là: Giang hồ có quy tắc của giang hồ, thương trường có luật lệ của thương trường.

Bầu không khí rơi vào căng thẳng.

Nhiêu Tôn và Lục Đông Thâm không ai lên tiếng nữa. Cả hai đều đang đối đầu, đang tự cân nhắc. Một người con gái rất có thể làm dấy lên cuộc chiến tranh giữa những người đàn ông, nhưng thứ mà người đàn ông đắn đo trong quá trình chém giết lại không chỉ đơn thuần là một người con gái.

Long Quỷ vốn định nịnh bợ Nhiêu Tôn. Hắn ta dẫu sao cũng là kẻ sành sỏi giang hồ, thà đắc tội với người làm ăn chứ cũng không muốn chọc vào dân quan chức. Thấy vậy, hắn ta muốn giải vây cho Nhiêu Tôn. Hắn ta tiến lên, quát nạt đám vệ sỹ: “Cậu Tôn làm việc còn cần người khác đứng đây chỉ trỏ hay sao? Đứng ngây ra đó làm gì? Còn không khẩn trương dọn dẹp mấy kẻ thừa…”

Lục Đông Thâm bất ngờ bóp chặt cổ Long Quỷ. Ngón tay gầy của anh rất khỏe, khiến tất cả những lời Long Quỷ định nói đều bị nghẹn lại trong cổ họng, xuống không được mà lên cũng chẳng xong…

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 87: Chúng Ta Còn Ngày Rộng Tháng Dài [2070 Chữ]

Người ta hay nói các cậu chủ của Lục Môn không thích gần gũi phụ nữ. Bây giờ xem ra lời đồn đại thật sự không nên tin tưởng dễ dàng.

Hành động đầy bất ngờ của Lục Đông Thâm khiến tất cả những ai có mặt ở đó đều phải đề cao cảnh giác. Tưởng Ly sửng sốt khi nhìn thấy cảnh ấy. Bởi vì khoảng cách quá gần, thế nên cô có thể nhìn rõ lúc này gương mặt Long Quỷ đỏ rực đến mức nào, những đường gân xanh trên trán gồ rõ lên đến mức nào. Cô gần như không còn nghe thấy tiếng thở của Long Quỷ nữa. Hắn ta chỉ có thể ngáp ngáp thở bằng miệng, hai tay giãy giụa vùng vẫy nhưng không thoát ra được.

Chính vì thế, cô mới cảm nhận được rõ ràng bàn tay Lục Đông Thâm khỏe đến mức nào, khiến người ta nhìn mà cũng tim đập chân run.

Nhiêu Tôn đích thực không ngờ được Lục Đông Thâm sẽ làm vậy, nhưng sắc mặt anh ta cũng không quá nhiều thay đổi. Anh ta để mặc cho anh bóp cổ Long Quỷ, đến khi sắc mặt Long Quỷ từ trắng nhợt chuyển sang tím ngắt.

Thiên Dư tiến lên, ánh mắt ít nhiều có phần bất an. Nhiêu Tôn từ tốn giơ tay ngăn Thiên Dư lại. Thiên Dư đành tiếp tục lùi vào bóng tối.

Sự chống cự của Long Quỷ từ kịch liệt chuyển sang chậm dần, ánh mắt cũng bắt đầu đờ dẫn rời rạc. Đúng vào lúc Tưởng Ly lo lắng không biết Lục Đông Thâm có bóp chết hắn ta không thì anh buông tay. Long Quỷ oặt

người ngã xụi xuống đất, một giây sau như như đột ngột ngớp phải một ngụm khí, hắn ta ho khan dữ dội.

Không khác gì vừa từ âm phủ trở về.

Lục Đông Thâm có thể kiểm soát sự sống chết của Long Quỷ một cách vừa phải.

Tưởng Ly nhìn thấy trên cổ Long Quỷ xuất hiện một vết đỏ, trông rất kinh người. Long Quỷ rõ ràng là bia đỡ đạn điển hình. Lục Đông Thâm dùng hành động này với mục đích cảnh cáo Nhiêu Tôn. Mặc dù đây là chiến trường chính của anh ta nhưng Lục Đông Thâm cũng không sợ anh ta đâu. Và anh cũng đang cảnh cáo tất cả những kẻ có mặt ở đây, không một kẻ nào có tư cách đứng trước mặt khoa tay múa chân với anh.

Sau khi buông tay, Lục Đông Thâm cũng không đoái hoài tới Long Quỷ ngã dưới đất nữa, anh chỉ lãnh đạm buông một câu: "Rác tai!"

Nhiêu Tôn khẽ nheo mắt lại. Long Quỷ vẫn đang ra sức thở. Giây phút thiếu khí vừa rồi gần như lấy mạng hắn ta.

"Nghe nói trước đây Lục tổng cũng đã đấu với Đàm Diệu Minh từ ngoài sáng vào trong tối nhiều phen, quả nhiên đã học được thủ đoạn ra tay tàn nhẫn của Đàm Diệu Minh." Nhiêu Tôn cũng không có ý giành lại Tưởng Ly nữa. Anh ta quay ngược lại, ngồi xuống sofa, vẫn nhàn nhã và gian tà dựa vào ghế.

Ngữ khí của Lục Đông Thâm vẫn bình thản từ đầu tới cuối: "Tôi không thích có kẻ ra vẻ ta đây trước mặt tôi, ghét ồn ào." Rồi anh nói tiếp: "Trên thương trường có quy định của thương trường, vậy thì trên giang hồ cũng có thể dùng quy tắc của giang hồ. Nếu kẻ này đã sống trong giang hồ thì việc chơi chiêu với hắn là thích hợp nhất."

Nhiêu Tôn cũng chẳng quan tâm tới sự sống chết của Long Quỷ, anh ta vắt hai chân vào nhau: "Hôm nay Lục tổng tới đường đột quá, lại đưa ra lời đề nghị quá đáng. Tôi không thể chấp nhận được. Không cùng đường không còn chuyện gì để nói. Lục tổng, mời anh về cho."

Lục Đông Thâm không tức giận: "Tôi làm ăn bao nhiêu năm nay đã nuôi một thói quen không tốt, thích cưỡng ép người khác. Hôm nay, tôi nhất định phải đưa Tưởng Ly đi. Đường đột cũng được, quá đáng cũng chẳng sao. Cậu Tôn, đắc tội rồi."

Cổ tay áo bị ai giật giật.

Anh cúi xuống.

Tưởng Ly ngẩng lên nhìn anh, nhỏ giọng nói: "Còn Tề Cương và mọi người…" Bây giờ cô rất lo cho vết thương của họ. Cả những cô gái đang nằm trên kia nữa. Mỗi một tiếng kêu của họ đều như khiến trái tim cô rỏ máu. Cô biết Lục Đông Thâm không có nghĩa vụ cứu giúp người của Đàm Diệu Minh. Nhưng bây giờ tia hy vọng duy nhất của cô chỉ có anh thôi.

Lục Đông Thâm chăm chú nhìn cô. Trên đỉnh đầu là cả một quầng sáng lúc sáng lúc tối rọi xuống. Anh nở nụ cười nửa đùa nửa thật. Ánh mắt cô ra chiều xuống nước, rồi cô mấp máy: "Xin anh đấy."

Bờ môi anh lập tức vẽ nên một đường cong dịu dàng.

Nhìn thấy vậy, Tưởng Ly thở phào.

Lục Đông Thâm nhìn về phía Nhiêu Tôn, cười khó xử: "Cậu Tôn nghe thấy rồi đấy? Con gái được chiều quá là không coi phép tắc ra gì. Nhưng hết cách thôi. Ai bảo tôi bây giờ đã ngã vào miền dịu dàng rồi, không ra được nữa. Có vô phép vô tắc hơn nữa cũng đành kệ cô ấy, chỉ để đổi lấy nụ cười của người đẹp."

Nhiêu Tôn cười khẩy: "Người ta hay nói các cậu chủ của Lục Môn không thích gần gũi phụ nữ. Đặc biệt phải kể đến cậu cả nhà họ Lục, mười năm như một, chưa ngày nào nghe thấy một tin đồn tình cảm nào hết. Bây giờ xem ra lời đồn đại thật sự không nên tin tưởng dễ dàng." Ánh mắt anh ta dần dần chuyển lạnh: "Chỉ có điều, hôm nay tôi không mở cánh cửa này ra, Lục tổng cũng chưa chắc được như ý nguyện. E là phải khiến người đẹp trong lòng anh thất vọng rồi."

"Thế ư?" Lục Đông Thâm từ tốn nói.

Người vệ sỹ anh vừa đưa vào tiến lên, cúi xuống nói một câu vào tai Nhiêu Tôn. Nhiêu Tôn nghe xong, đôi môi hơi mím lại, ánh mắt dừng trên khuôn mặt Lục Đông Thâm có vẻ sa sầm lại.

Sau khi tay vệ sỹ kia lùi qua bên cạnh, Lục Đông Thâm cũng nói thẳng: "Đàm Diệu Minh bây giờ đang rơi vào cảnh nhà nát người người hôi của. Thế nên chuyến này cậu Tôn tới cũng là lẽ thường tình. Bạch đạo phải tiêu diệt thế lực của hắc đạo, làm kiểu gì cũng không quá đáng. Tôi là người làm ăn, e là cậu Tôn cũng không có bản lĩnh nhân chuyện lần này mà động vào tôi đâu. Nếu cậu thật sự định làm một trận ầm ĩ tại địa bàn của Đàm Diệu Minh, e là chính cậu Tôn cũng khó thu dọn cục diện này lắm."

Khuôn mặt Nhiêu Tôn lạnh ngắt đi: "Lục Đông Thâm, tôi ghét nhất là có kẻ động vào cái vảy ngược của tôi đấy."

"Thế nên tôi kính cậu Tôn ba phần." Lục Đông Thâm buông Tưởng Ly ra, đi tới trước mặt Nhiêu Tôn. Giữa hai người họ là một bàn rượu, bên bàn có để rượu. Anh nhấc một chai trong số đó lên, mở ra rồi ra hiệu: "Người, tôi phải đưa đi hết. Chai rượu này tôi sẽ uống, coi như đền tội với cậu Tôn."

Tưởng Ly cứng đờ người lại. Rượu ở Hoàng Thiên chưa bao giờ là rượu nhẹ. Mà Lục Đông Thâm lại xách lên cả chai, anh thậm chí còn không dùng cốc, cứ thế ngửa đầu uống cạn. Khi đối phó với Skyline, cô từng điều tra về anh, tuy thông tin rất ít nhưng có một điểm mà mọi người rất chắc chắn.

Ngoài việc không gần gũi phái nữ ra, khi tiếp khách anh chưa bao giờ mời quá ba ly rượu.

Một câu nói không thể đơn giản hơn là đủ để thể hiện địa vị của anh trên thương trường hiện giờ. Chỉ có người khác được mời anh, làm sao đến lượt anh mời người khác.

Một câu nói đến cô còn từng nghe, Nhiêu Tôn chắc chắn cũng phải biết.

Quả không sai, sắc mặt Nhiêu Tôn càng ngày càng nặng nề.

Rất nhanh, chai rượu đã thấy đáy. Lục Đông Thâm dốc ngược chai rượu xuống, không còn một giọt. Sau đó anh đảo ngược lại, đậy nắp, đặt chai rượu xuống bàn.

Từ góc độ của Tưởng Ly không nhìn được biểu cảm của Lục Đông Thâm. Anh chỉ để lại cho cô một tấm lưng rộng lớn, cả người anh chìm trong bóng tối. Nhưng chỉ cách vài bước chân, cô vẫn cảm nhận được một sự chân thực và an toàn.

Nét mặt của Nhiêu Tôn tuy đã khuất trong bóng tôi nhưng nhìn qua vẫn khá sắc nét. Vì chai rượu kia, Lục Đông Thâm ngoài mặt giữ hết thể diện cho anh ta, thực ra đang dồn anh ta vào góc chết. Xét về bối cảnh trong nước, Lục Môn phải nhường Hoa Lực ba phần. Còn xét về bối cảnh nước ngoài, Hoa Lực phải nhường lại Lục Môn ba phần. Bây giờ, Lục Đông

Thâm kính anh ta cả một chai rượu, nếu Nhiêu Tôn còn không nể tình, vậy tức là ngang nhiên đưa quan hệ lợi ích giữa hai tập đoàn tới điểm băng.

Anh ta nhìn Lục Đông Thâm chằm chằm, hai người như đang ngầm đối đầu.

Lát sau, Nhiêu Tôn bỗng dưng bật cười, dáng vẻ bằng nhắng thiếu nghiêm túc, nhưng lời nói lại sắc bén, quyết không chịu thua: "Hay lắm, Lục tổng rất rộng rãi. Chúng ta còn ngày rộng tháng dài."

Tưởng Ly chỉ đợi Nhiêu Tôn lên tiếng. Nghe xong câu này, mọi bất an trong cô cũng tan thành mây khói, cô lao thẳng lên sân khấu.

Long Quỷ có lẽ không ngờ Nhiêu Tôn lại đồng ý thả người, nhưng cũng không dám nhiều lời thêm. Ngược lại là Thiên Dư quả thực không nhịn được, bèn tiến lên nói nhỏ: "Đám người này không thể thả được, một khi thả ra…"

Nhiêu Tôn chặn họng Thiên Dư lại, cố tình quát nạt: "Lục tổng đã đích thân đền tội rồi. Sao hả, thể diện lớn như vậy vẫn còn trả được món nợ ấm ức của cậu sao?"

Thiên Dư cúi đầu: "Em không dám."

Lục Đông Thâm nghe xong, ung dung cười: "Cảm ơn cậu Tôn đã chấp nhận."

~Hết chương 87~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 88: Cũng Liên Quan Tới Anh [2086 Chữ]

Em muốn quên hết chuyện quá khứ, nhưng quá khứ lại đến đây vì em. Em trốn thoát được sao?

Muốn đưa đám Tề Cương đi không phải là chuyện dễ dàng.

Một là trên người họ đang có vết thương, hai là họ đã bị ép uống thứ thuốc của Long Quỷ. Thế nên khi Tưởng Ly lao lên sân khấu, kéo từng đôi nam nữ đang quấn bện lấy nhau ra, cô bỗng trở thành mục tiêu công kích của đám đàn ông. Nhất là Tề Cương, hơi thở như bò, nhìn Tưởng Ly chằm chằm như nhìn một miếng thịt chuẩn bị được dâng lên tận miệng. Ánh mắt phóng ra một thứ dục vọng lồ lộ, làm sao còn giữ được thái độ tôn kính e dè thường ngày.

Cậu ta vừa nhào về phía cô, bàn tay lớn vừa bắt được bả vai cô, cô đã lợi dụng thân hình thấp bé của mình, né ra sau lưng cậu ta, nâng cánh tay huých mạnh vào gáy cậu ta. Tề Cương cứ thế ngã xụi xuống đất.

Eo cô lại tiếp tục bị một gã đàn ông thô kệch khác ôm chặt. Tưởng Ly còn chưa kịp phản ứng lại, đã thấy Lục Đông Thâm lao tới, mạnh mẽ giữ chặt lấy cổ tay của người kia, rồi tung một cú đấm. Người ấy kêu lên một tiếng rồi ngã gục.

Rất nhanh, có thêm bảy tám người thân thủ nhanh nhẹn khác lao lên, khống chế những người đàn ông đang mất kiểm soát vì thuốc. Tưởng Ly nhìn rất rõ, đó không phải người của Nhiêu Tôn.

Họ đưa Tề Cương và mọi người ra khỏi Hoàng Thiên, lặng lẽ không một tiếng động nhưng rất gọn gàng dứt khoát. Các cô gái cũng được phép thoát khỏi đây. Phù Dung bị Long Quỷ hành hạ khá thê thảm. Khắp người từ trên xuống dưới toàn là vết cấu vết cào, máu túa ra từ nhiều chỗ. Lúc Tưởng Ly dìu được cô ấy dậy, cô đánh mắt về phía Long Quỷ, ném cho hắn ta một ánh nhìn tưởng chừng chỉ muốn moi tim rút ruột hắn ta ra.

Long Quỷ vừa ngẩng lên, bắt gặp phải ánh mắt của Tưởng Ly, lập tức hoảng sợ đến run rẩy.

Vào lúc sắp rời khỏi Hoàng Thiên, Nhiêu Tôn gọi giật Tưởng Ly lại. Anh ta đi tới trước mặt cô, cúi xuống, môi gần như cọ qua má cô rồi đặt vào vành tai: "Em muốn quên hết chuyện quá khứ, nhưng quá khứ lại đến đây vì em. Em trốn thoát được sao?"

Sống lưng Tưởng Ly chợt cứng đờ lại.

"Tưởng Ly." Lục Đông Thâm đứng ngay gần đó, ngữ khí cũng nhạt nhòa như ánh mắt: "Chúng ta đi thôi."

Anh phá vỡ gông cùm Nhiêu Tôn đang vây bọc lấy cô, rồi ung dung kéo cô ra khỏi vực sâu.

Ra khỏi Hoàng Thiên rồi, Tưởng Ly mới hiểu ra ban nãy Nhiêu Tôn băn khoăn, do dự chuyện gì. Bãi đỗ xe lúc trước đã đông đúc rồi giờ lại càng chật chội hơn, thậm chí các xe còn đỗ tràn ra trước cửa lớn của Hoàng Thiên.

Là cuộc đối đầu giữa hai nhóm vệ sỹ.

Rõ ràng, sau khi cô đến, lại xuất hiện thêm một tốp vệ sỹ khác. Người nào người nấy tay chắp sau lưng, đứng nghiêm trước ô tô, nét mặt lạnh

lùng nghiêm nghị, số lượng không hề ít ỏi. Chí ít thì có thể đối chọi lại với số lượng người Nhiêu Tôn đưa đến đây.

Đều là người của Lục Đông Thâm.

Bất luận là Nhiêu Tôn hay Lục Đông Thâm, thật ra đều không chiếm ưu thế ở Hoàng Thiên. Dẫu sao đây cũng không phải địa bàn của họ. Nhưng so với Lục Đông Thâm, Nhiêu Tôn phải lo lắng nhiều hơn một phần. Một khi hai bên giao tranh, người của Đàm Diệu Minh rất có thể cũng thừa cơ rối ren để xông lên. Nước xa không cứu được lửa gần. Đây cũng là nguyên nhân sau khi cân nhắc nhiều điều, Nhiêu Tôn đã đồng ý thả họ đi.

Giữa một đám người mặc đồ đen, có một người đàn ông tiến lên. Anh ấy ăn vận rất thoải mái, khuôn mặt tươi sáng, mang khí khách của một người đàn ông phương Bắc. Lục Đông Thâm giới thiệu với Tưởng Ly: Dương Viễn, Phó tổng giám đốc Tập đoàn Skyline.

Lúc này Tưởng Ly còn quan tâm tới ai khác được. Cô chỉ khẽ gật đầu coi như đã chào hỏi. Ngược lại, Dương Viễn thấy người cô đầy máu, bèn ngạc nhiên hỏi: "Thế này là sao? Vị thái tử gia trong kia còn chơi dao hả?"

Tưởng Ly vẫn đang dìu Phù Dung sống dở chết dở, bản thân cũng mệt tưởng đứt hơi, cố nói một câu: "Máu của người khác."

Bấy giờ Dương Viễn mới nhìn kỹ lại cô gái đứng trước mặt mình.

Nếu nhìn thoáng qua chỉ có ấn tượng là cô rất đẹp, giống hệt như người trên bức ảnh. Đó là một vẻ quyến rũ như tan vào xương cốt. Nhưng sau đó lại bị nét khí khái trên gương mặt cô khuất phục. Khi cô lên tiếng, biểu cảm lại xa cách lạnh lùng, giống hệt một bông hoa hồng rướm máu.

Dương Viễn nhìn người rất chuẩn. Đợi Tưởng Ly dìu Phù Dung lên xe rồi, anh ấy mới kéo tay Lục Đông Thâm: "Hồng nhan họa thủy. Đông

Thâm, cậu đừng có mà đâm đầu chết trong đó.”

Điều người từ ngàn dặm xa xôi tới đây, trông có vẻ như muốn đối đầu với người của Nhiêu Tôn, thực chất lại để giành giật người con gái của Đàm Diệu Minh. Dương Viễn chi lo Lục Đông Thâm đánh mất sự bình tĩnh và lý trí vốn có của mình, nên buộc phải nhắc trước một câu.

Tề Cương và mọi người được đưa đến bệnh viện. Các cô gái khác của Hoàng Thiên được các bác sỹ đưa đi chăm sóc vết thương. Vết thương của Phù Dung không hề nhẹ. Tới khi Tưởng Ly qua kiểm tra mới biết, tên biến thái Long Quỷ đó vì căm hận Đàm Diệu Minh, căm hận Phù Dung nhảy qua Hoàng Thiên nên trước khi cô kịp tới nơi đã hành hạ cô ấy rất nhiều.

Ngoài những vết cào cấu, còn có vết bỏng của đầu thuốc lá, toàn vào những chỗ da thịt non mềm, vì dụ như khoeo chân, thậm chí là nơi kín đáo.

Tưởng Ly nhìn cả một phòng toàn là các cô gái bị thương, rồi Tề Cương cùng các anh em thì hôn mê bất tỉnh. Cô bất ngờ không phẫn nộ nghiến răng nghiến lợi như trước. Cô chỉ đứng trước cửa sổ, nhìn ra bên ngoài, ngón tay gõ từng nhịp, từng nhịp lên con dao Phần Lan đặt ở eo.

Dương Viễn nhìn thấy cảnh ấy mà ruột gan run lên, cũng không quan tâm đây mới chỉ là lần đầu gặp mặt, bèn tiến lên nói: “Cô Tưởng, nếu cô cảm thấy phẫn nộ thì cứ hét to lên. Chúng ta đang yên đang lành đừng đụng dao kiếm được không?”

Tưởng Ly không đoái hoài tới anh ấy. Cô nhìn xuyên qua tấm kính, rơi xuống vườn hoa ngoài cửa sổ, nhìn những tia nắng đang nhảy nhót trên những cành dương liễu rồi rơi xuống bãi đất trống phía xa xa. Ánh mắt lạnh lẽo và buốt giá.

Chính là ánh mắt mà một cô gái bình thường không bao giờ có được, mới khiến Dương Viễn lo lắng.

Lục Đông Thâm để mọi người ở lại trong bệnh viện. Qua một hồi kiểm tra, các cô gái không có gì đáng ngại. Nhưng tình trạng của Tề Cương và các anh em không tốt lắm. Họ bị đánh quá nặng, lại rồi phải chịu kiểm soát của thuốc và trải qua một giai đoạn quan hệ tình dục, buộc phải nhập viện quan sát thêm.

Tưởng Ly quyết định quay về nhà một chuyến.

Lục Đông Thâm vẫn ngồi yên trong xe. Anh uống chai rượu đó có hơi vội, lúc ở Hoàng Thiên cồn đã xông lên đầu rồi, nhưng bị anh cố bình tĩnh đè xuống. Bây giờ đầu óc cứ váng vất quay mòng mòng. Cảnh Ninh sợ anh có chuyện gì, ép anh uống hết cốc trà giải rượu này đến cốc trà giải rượu khác.

Trông thấy Tưởng Ly đi ra, Lục Đông Thâm ra hiệu cho Cảnh Ninh. Cảnh Ninh xuống xe, nói mấy câu với Tưởng Ly. Cô nhìn vào trong xe một cái rồi bước đến.

Sau khi lên xe, cô đóng cửa xe lại. Xung quanh không còn những ánh mắt hoặc là nghi ngờ hoặc là dò xét nữa. Cảm xúc tuyệt vọng và bi thương từ lúc đặt chân vào Hoàng Thiên cho tới bây giờ đến bệnh viện là phẫn nộ và bất lực, tất cả đồng loạt dâng lên như thủy triều.

Cô co hai chân lên, vòng tay ôm lấy hai chân, vùi toàn bộ khuôn mặt vào đầu gối, từ trái tim đến cơ thể đều run lên bần bật, muốn khống chế cũng không kìm nén nổi. Lục Đông Thâm dựa ra sau ghế. Trà giải rượu đúng là đã giúp anh tỉnh táo hơn rất nhiều, nhưng mùi rượu xung quanh vẫn khá đậm, lấp đầy cả không gian.

Anh vòng cánh tay kéo bàn tay của cô qua. Bàn tay của cô lạnh ngắt, từ đầu ngón tay đến lòng bàn tay đều không có một chút nhiệt độ nào.

Khi người đàn ông nắm chặt tay lại, Tưởng Ly mới cảm giác có một chút ấm áp đang lan tỏa, là nhiệt độ của lòng bàn tay anh. Cô ngẩng đầu lên, sắc mặt tái nhợt. Cô nhìn anh rất lâu rồi hỏi: "Anh thế nào rồi?"

Ánh mắt Lục Đông Thâm mơ màng như vẫn còn say, nhưng chưa đến mức mất kiểm soát. Anh nói một câu "Không sao". Tưởng Ly nghĩ anh uống cả một chai rượu lớn như thế, không sao mới lạ đó. Thấy trà giải rượu của Cảnh Ninh vẫn để bên cạnh, cô rót một cốc định để anh uống tiếp.

Nhưng tay cô run quá dữ dội, nước trà liên tục bắn ra ngoài. Cô không kiềm chế được. Lúc này đây, so với Lục Đông Thâm, cô còn giống một người vừa nốc rượu hơn.

Thấy vậy, Lục Đông Thâm thở dài một tiếng, rồi giơ tay lấy lại chiếc cốc trong tay cô, đặt sang một bên. Anh theo đà kéo tay cô qua, nắm chặt: "Tưởng Ly, dù em có đồng ý hay không, bây giờ em chỉ có thể rời khỏi Đàm Diệu Minh."

Tưởng Ly nhìn chằm chằm vào tay anh, mảnh dẻ nhưng vẫn đầy sức mạnh. Nhưng nguồn sức mạnh này sao không phải là sự tàn nhẫn? Cô ngẩng lên đối mặt với anh, hỏi: "Lần này Đàm gia xảy ra chuyện, có phải cũng có liên quan tới anh không?"

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 89: Chiến Lợi Phẩm Được Anh Tiện Thể Thu Về [2245 Chữ]

Tôi không ngu đến mức tin vào việc anh coi tôi là người con gái của anh đâu.

Câu ấy Tưởng Ly hỏi quá đột ngột, Lục Đông Thâm nghe xong cũng không bất ngờ. Tuy rằng ánh mắt anh vẫn vo vụn chút men rượu nhưng không nhìn ra bất kỳ biểu hiện ngỡ ngàng nào.

Một cảm giác lạnh lẽo như con rết bò dọc sống lưng, gặm nhấm dần dần cơ thể của cô, ăn mòn xương cốt của cô. Cô từ từ rút tay về khỏi lòng bàn tay anh, đầu ngón tay vẫn lạnh buốt như xương: "Vì sao?"

Lục Đông Thâm nghiêng người nhìn cô: "Hôm nay Long Quỷ chỉ là một vai hề nhảy nhót. Người thật sự gọi Nhiêu Tôn qua đây là Thiên Dư. Cậu ta là một người bà con xa với Nhiêu Tôn. Đàm Diệu Minh ra lệnh chặt tay cậu ta. Đây chính là hành động tát vào mặt Nhiêu Tôn, em nghĩ là Nhiêu Tôn sẽ tha cho anh ta sao?"

Tưởng Ly tưởng như ngộp thở. Cô đoán được trong chuyện hôm nay Long Quỷ không có gì quan trọng, nhưng không ngờ được Thiên Dư lại có lai lịch ấy. Cô nhất thời khó thở, huyệt thái dương căng ra, giật giật liên hồi: "Có nghĩa là anh đã sớm biết mối quan hệ giữa họ?"

"Phải." Lục Đông Thâm không giấu giếm.

Tưởng Ly cuộn chặt tay lại: "Lúc trước tôi bị tập kích ở hồ Phủ Tiên, chuyện này anh có biết không?"

“Về sau tôi mới biết.” Lục Đông Thâm hạ giọng xuống rất thấp. Sau khi nhận được tin tức, anh đã lập tức cử những người có kinh nghiệm sông nước tới hồ Phủ Tiên, đồng thời chính mình cũng lập tức đi xe tới đó. Nhưng vẫn chậm chân hơn Đàm Diệu Minh một bước.

Tưởng Ly thở gấp: “Thế nên, việc Thiên Dư nhanh chóng bị Tề Cương điều tra ra cũng không phải ngẫu nhiên, đúng không?” Lúc đó cô gắng nhớ lại đặc điểm của kẻ tập kích, đúng là không định bỏ qua cho đám người đó. Tề Cương làm việc cũng rất nhanh nhẹn nhưng cô không ngờ được lại có nhanh đến mức ấy. Chỉ vài ba hôm là đã điều tra ra kẻ dẫn đầu đội tập kích cô là Thiên Dư. Dẫu sao đó cũng là người của Long Quỷ, tuy rằng có nghi ngờ, nhưng muốn tìm được chứng cứ cũng không phải chuyện có thể làm được trong một sớm một chiều.

Lục Đông Thâm biết rằng cô rất thông minh, mọi chuyện trước nay đều nói một hiểu mười. Anh cũng không định giấu giếm gì cô: “Không phải ngẫu nhiên.”

Tưởng Ly nhìn anh trân trân, ánh mắt chứa quá nhiều sự khó tin đến ngỡ ngàng.

Lục Đông Thâm giơ tay day day vầng trán đang căng ra nhức mỏi: “Thiên Dư là kẻ dẫn đầu, Đàm Diệu Minh chắc chắn sẽ không nhẹ tay với anh ta, đồng thời cũng sẽ dựa vào chuyện này để đả kích thế lực của Long Quỷ. Đối với Đàm Diệu Minh, đây là chuyện một mũi tên trúng hai đích. Chỉ có điều, tôi không ngờ được rằng Đàm Diệu Minh lại có thể thuyết phục Thương hội để nuốt trọn toàn bộ thế lực của Long Quỷ, mỗi một chứng cứ đập xuống đều có thể khiến Long Quỷ không trở mình nổi.”

Tưởng Ly hiểu rồi.

Trong hành loạt những câu chuyện móc nối đan cài vào nhau này, tuy rằng Lục Đông Thâm không phải kẻ cầm đầu nhưng kết quả cuối cùng anh đều dự liệu được. Khi người khác mới nhìn được ba phần, anh đã nhìn được cả mười phần. Chẳng qua là anh dựa vào sự phát triển của tình hình, để đẩy một cái thích hợp vào lúc quan trọng nhất, nhằm đảm bảo kết cục cuối cùng có thể diễn tiến đúng như anh dự đoán.

Ví dụ như Thiên Dư.

Chỉ cần Tề Cương tìm ra kẻ đầu sỏ của đám thủy quái dưới nước khi đó là Thiên Dư, chỉ cần Đàm Diệu Minh ra tay xử Thiên Dư, vậy tức là đã kết thù với Nhiêu Tôn. Điều duy nhất anh không đảm bảo được chính là thế lực của Đàm Diệu Minh phát triển quá rộng lớn. Nhưng việc này có ảnh hưởng gì đến anh đây? Chẳng phải cuối cùng Nhiêu Tôn vẫn xuất hiện đúng như mong muốn của anh? Vẫn khiến cho Đàm Diệu Minh rơi vào khốn đốn đấy thôi?

Cô bật cười, một nụ cười đắng chát, đầu tiên chỉ trong im lặng, cuối cùng bật ra thành tiếng.

Ánh mắt Lục Đông Thâm ánh lên một vẻ không đành lòng. Anh kiềm chế cảm xúc của mình: "Tưởng Ly, em phải hiểu rằng. Trong cuộc chiến này chẳng có ai là người vô tội. Nhiêu Tôn có thể kìm hãm Đàm Diệu Minh, tôi có thể kìm hãm Nhiêu Tôn và Đàm Diệu Minh lại có thể kìm hãm tôi. Tình trạng người này cắn người kia này ắt phải bị phá vỡ. Thế lực của Đàm Diệu Minh hiện tại mọc lan quá nhanh, chỉ còn cách nhổ tận gốc mới có thể diệt trừ hậu họa về sau."

Tưởng Ly nghe xong, cả người run lên bần bật. Cô nhìn anh như nhìn một người xa lạ. Ánh mắt này của cô khiến anh rất khó chịu. Anh hơi nhíu mày, đưa tay muốn kéo cô lại gần. Nhưng ngón tay vừa chạm vào cô đã bị cô hất ra, cả ánh mắt và biểu cảm đều như muốn phát điên.

“Đừng có chạm vào tôi! Lục Đông Thâm, anh quá đáng sợ! Anh còn đáng sợ hơn cả Nhiêu Tôn nữa. Anh lên kế hoạch từng bước một, dồn tất cả mọi người vào ván cờ mà anh đã an bài. Mỗi một bước đi đều là những cái bẫy, đều là chuyện sống chết. Anh đang âm mưu giành giật lợi ích từ sự sống còn của người khác. Anh… Sao anh có thể như vậy chứ?”

Cô run rẩy đặt tay lên cánh cửa xe, định tháo chạy khỏi đây. Cô phải nhìn cảnh chém giết gươm dao lộ liễu kia còn hơn phải nhìn màn bắn tên trong im lặng khó mà phòng được nổi. Thủ đoạn của Lục Đông Thâm quá cao minh, cao minh tới nỗi tất cả đều nằm trọn vẹn trong sự kiểm soát của anh. Nhưng anh vẫn thản nhiên là người ngoài cuộc.

Cửa xe sắp mở ra nhưng đã bị người đàn ông sau lưng khống chế, đóng chặt vào sau đó khóa lại. Tưởng Ly hoảng hốt kêu lên một tiếng. Một giây sau cổ tay cô đã bị Lục Đông Thâm ghìm chặt. Cả cơ thể cao lớn của anh đè xuống, một tay kia vòng qua sau gáy cô, hơi dùng sức một chút ép cô buộc phải ngẩng lên đối diện với anh.

“Em tưởng Đàm Diệu Minh là kẻ vô dụng à?” Lục Đông Thâm giam cô trong lồng ngực cứng rắn của mình, áp sát mặt mình vào mặt cô: “Tưởng Ly, tôi thấy em bị cái gọi là ân tình che mờ hai mắt rồi, đến nỗi em không nhìn rõ được thủ đoạn của Đàm Diệu Minh tàn độc cỡ nào. Em tưởng tôi là người tạo ra mọi chuyện. Nhưng trước kia Đàm Diệu Minh há chẳng phải cũng đã dồn tôi vào thế khốn đốn? Mấy năm nay Đàm Diệu Minh qua lại quan hệ rất rộng với cấp tỉnh, thế nên đi qua các cửa khẩu đâu có biết sợ là gì. Nhưng em tưởng anh ta đang làm ăn chân chính ư?”

Con tim Tưởng Ly đập thình thịch hồi hộp. Cô có linh cảm những lời tiếp theo đây sẽ vượt ra khỏi phạm vi chấp nhận của cô. Cô ra sức giãy giụa, nhưng bàn tay Lục Đông Thâm như một chiếc kìm vậy, không cho cô được nhúc nhích. Xung quanh bị bao bọc bởi mùi rượu và mùi hương của người đàn ông, khiến cô càng lúc càng cảm thấy hoang mang bất an.

Quả nhiên, Lục Đông Thâm từ tốn nói: “Em chỉ biết Đàm Diệu Minh là người trọng tình trọng nghĩa, dũng cảm hành hiệp. Nhưng em có biết anh ta giàu nứt đố đổ vách không? Số tiền này ở đâu ra? Dựa vào việc làm ăn đàng hoàng à? Đàm Diệu Minh đúng là rất khôn, không động vào ma túy, nhưng lại động vào vũ khí. Chỉ có lợi ích khổng lồ từ việc buôn bán vũ khí mới thỏa mãn được cái dạ dày của anh ta.”

“Không thể nào!” Tưởng Ly chỉ cảm nhận được một trận rét buốt tràn qua cõi lòng.

“Là tôi đang nói dối hay em đang hoài nghi?” Lục Đông Thâm hơi nheo mắt lại: “Tội danh có thể bắt Đàm Diệu Minh lại là gì? Cấu kết với Thương hội chèn ép đối thủ? Hay buôn lậu ma túy? Thậm chí là giết người phóng hỏa? Đừng có ngây thơ nữa, dù có là những tội đó cũng không thể hại chết được Đàm Diệu Minh. Duy chỉ có vũ khí quân đội thì động vào, cả đời này anh ta cũng đừng hòng đứng dậy được nữa!”

Tưởng Ly hoang mang: “Thả tôi ra…”

“Thả em ra để em làm gì? Đi tìm anh ta à? Hay là giúp anh ta dẹp yên mọi chuyện? Sự tình không đơn giản như em nghĩ đâu.” Trong ánh mắt Lục Đông Thâm cuộn trào một đợt sóng đen ngòm, giống như một mặt biển đêm đang gào thét, vừa bao la vừa nguy hiểm: “Vì sao lần này lại thẳng thừng vượt qua cấp tỉnh? Bởi vì ngay các cơ quan cấp tỉnh cũng không chèn ép được thế lực của Đàm Diệu Minh. Hiện nay là cấp trung ương trực tiếp ra mặt, phát động cả cảnh sát đặc nhiệm, công an đến vây bắt Đàm Diệu Minh. Em nghĩ anh ta còn thoát thân được sao? Tưởng Ly, Đàm Diệu Minh buôn bán vũ khí. Ở Trung Quốc, đó là tội chết. Em không dẹp được đâu, cũng không có bản lĩnh ấy.”

Bầu không khí vòng quanh giữa hai con người giống như một nguồn sức mạnh có thể bóp chẹt cổ cô. Cô không sao thở được. Cô nằm thẳng

cẳng trên ghế, chỉ cảm nhận được sau gáy lạnh ngắt, giống như nhiệt độ từ lòng bàn tay Lục Đông Thâm tỏa ra cũng lại giống như nhiệt độ từ trái tim dâng lên, khiến cô run rẩy.

"Tưởng Ly." Cuối cùng Lục Đông Thâm cũng buông bàn tay đang giữ gáy cô ra, khuôn mặt tuấn tú càng ép xuống gần hơn: "Em không nên sống một cuộc sống như thế này, cũng không thích hợp với một cuộc sống như thế này. Bầu trời mà Đàm Diệu Minh chống lên cho em không phải là trời xanh mây trắng mà là sóng gió bão bùng. Bây giờ anh ta bị bắt, chắc chắn sẽ còn bị lôi ra cả một đống bùn phía sau. Em trách tôi cũng được, mà oán tôi cũng được, tôi quyết phải nghĩ cách lôi em ra khỏi thế giới của Đàm Diệu Minh, bảo vệ cho em được bình yên. Chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời, đừng xen vào chuyện của Đàm Diệu Minh nữa."

"Thế tức là… anh muốn tôi làm gì cho anh?" Tưởng Ly đột nhiên cười khẩy: "Tôi không ngu đến mức tin vào việc anh coi tôi là người con gái của anh đâu. Một khi thế lực của Đàm Diệu Minh bị tiêu diệt, cả Thương Lăng này có thể nói là đã thuộc về tay anh. Còn một thứ chiến lợi phẩm được anh tiện tay mang về như tôi có thể làm gì cho anh đây?"

~Hết chương 89~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 90: Uy Hiếp Chư Hầu Để Ép Thiên Tử [2150 Chữ]

Vậy anh có biết Thương Lăng này là mảnh đất vui vẻ cuối cùng của tôi không?

Trong cá tính của Tưởng Ly có những thứ mềm mại, thế nên mới nói với anh câu "Xin anh" vào lúc Hoàng Thiên đã tới bước đường cùng nhất. Nhưng điều đó không có nghĩa cô là một người con gái không biết suy nghĩ. Ngược lại, cô rất lý trí, cũng rất thông minh. Càng vào lúc nguy hiểm, không còn đường lùi, cô lại càng tỉnh táo, thậm chí là tỉnh táo tới mức tàn nhẫn. Giống như lúc này đây, cô dường như giống một người chuẩn bị chết đuối, mà anh rõ ràng chính là người có thể kéo cô lên bờ. Nhưng việc cô quyết định làm đầu tiên không phải là nắm tay anh ngay lập tức, mà là nghi ngờ mục đích đằng sau hành động của anh.

Cô không dễ dàng tin tưởng bất kỳ ai, thế nên vì Đàm Diệu Minh, đến mạng sống cũng có thể hy sinh.

Loại con gái như cô không mấy người ưa. Chí ít thì đại đa số người con gái khi rơi vào cảnh ngộ này sẽ thể hiện sự yếu đuối tới cùng, sau đó sẽ bám riết lấy phao cứu sinh duy nhất còn lại của mình hệt như một sợi dây leo. Nhưng chính một người con gái không được lòng mọi người như vậy, sự bình tĩnh và lý trí của cô lại chính là thứ mà đàn ông muốn chinh phục. Chí ít thì, Lục Đông Thâm chưa từng nhìn cô giống một người con gái bình thường. Những suy nghĩ lắt léo vòng vèo cùng sự tàn nhẫn mạnh mẽ toát ra từ con người cô đã vượt xa thân phận "phái nữ" mà cô sở hữu. Thế

nên, Lục Đông Thâm không có ý định giấu giếm cô. Anh nói với cô: "Không sai, đúng là tôi có ý đồ với em."

Tưởng Ly không bàng hoàng, cô chỉ nhìn anh trân trân, đợi anh nói tiếp. Anh nhìn sâu vào mắt cô, không nhịn được cười: "Xem ra, em không hề nghĩ rằng tôi đã thích em."

"Anh Lục, anh coi tôi là con ngốc dễ dụ đấy à? Hay bình thường mấy cô gái õng ẹo xung quanh anh toàn là những người IQ quá thấp, thế nên cũng kéo tụt IQ của anh xuống luôn?" Tưởng Ly không hề khách khí.

Lục Đông Thâm không hề giận. Anh chỉ ngồi dựa vào ghế nhìn cô. Thật ra bây giờ cô đang có chút hoảng hốt cùng một chút sợ hãi, nhưng tất cả đều bị ngọn lửa giận dữ kiềm chế. Thế nên trong đôi đồng tử của cô như đang bung nở một đóa hoa rực sáng, lung linh mà nguy hiểm, nhưng đồng thời lại rất hút hồn, đã khiến anh có chút không đành lòng rồi. Anh đưa tay ra, cô không thể né tránh. Anh dùng tay xoay mặt cô lại: "Thứ nhất, em có sự thông minh trời ban, tiếp tục ở lại Thương Lăng sẽ chỉ lãng phí thời gian và tuổi xuân của em; Thứ hai, em quá thân thiết với Đàm Diệu Minh chắc chắn sẽ bị liên lụy. Bây giờ đưa em tránh khỏi đây cũng là để em không bị dính vào điều tra."

Đầu ngón tay của anh cũng ngấm hơi rượu, khiến cô phần nào váng vất nặng nề. Bởi vì mùi hương này, cũng là bởi những lời anh nói. Cô thở gấp, bỗng cảm thấy cơ thể mình như bị một sợi dây thừng trói chặt: "Vậy anh có biết Thương Lăng này là mảnh đất vui vẻ cuối cùng của tôi không? Đàm Diệu Minh ra ngoài làm những gì tôi không quan tâm. Tôi chỉ biết rằng ba năm qua tôi được bình yên là nhờ có anh ấy. Lục Đông Thâm, anh… các anh không thể ích kỷ như vậy được."

Mọi sự điên cuồng của cô đều bị nhấn chìm trong sự bất lực một cách miễn cưỡng và thoi thóp này. Lục Đông Thâm nâng cao mặt cô lên, ép cô

phải nhìn vào mình: “Thứ em muốn là sự bình yên, nhưng thứ Đàm Diệu Minh không bao giờ có thể cho em chính là bình yên. Tưởng Ly, những gì Đàm Diệu Minh có thể làm cho em, Lục Đông Thâm tôi cũng làm được. Những gì Đàm Diệu Minh không thể làm cho em, Lục Đông Thâm tôi vẫn làm được. Theo tôi về Bắc Kinh để sống những ngày tháng một người bình thường đáng được sống. Em còn trẻ, còn có cả một tương lai tươi đẹp để tiến bước. Sự bình yên và tiền đồ của em, tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

Về Bắc Kinh…

Tưởng Ly sững người, trong ánh mắt ánh lên tia bàng hoàng, cô lẩm bẩm: “Không…”

“Em còn sự lựa chọn nào sao? Hay là em nghĩa hiệp tới mức muốn ngồi tù chung với Đàm Diệu Minh?” Lục Đông Thâm khẽ nhíu mày, ánh nhìn hiện lên vài phần nghiêm nghị: “Tội mà Đàm Diệu Minh phạm phải là tội chết, cho dù anh ta có thể thoát ra ngoài được, cũng không tránh được cái chết.”

Tưởng Ly giật mình, nhìn anh đầy cảnh giác. Lát sau, cô nói: “Anh đã sớm biết được Đàm Diệu Minh sẽ gặp chuyện. Thế nên một khi anh ấy gặp chuyện, anh tuyệt đối sẽ không để anh ấy có cơ hội trở mình, đúng không?”

“Đúng.” Anh khẽ mấp máy đôi môi mỏng. Chữ này bật ra vừa gọn gàng vừa dứt khoát.

“Vì sao chứ…”

“Không cùng lợi ích, tàn sát lẫn nhau là điều khó tránh khỏi.”

“Là một mạng người đấy, Lục Đông Thâm, đó là một mạng người!”

Lục Đông Thâm không hề gấp gáp. Anh cọ nhẹ ngón tay cái lên gò má cô. Mỗi một lần đều giống như ve vuốt. Làn da dưới ngón tay anh mềm mại, mịn màng, nhưng lại hơi lạnh lẽo, giống một lớp men sứ trắng. Anh cảm nhận được cái run rẩy của cô, tựa như đang rơi vào tình thế tứ bề khốn đốn, tiến lùi đều khó.

"Tưởng Ly, việc quan sát thời cơ, suy đoán tình hình là bản tính của một người làm ăn. Tôi chỉ âm mưu lợi ích, không âm mưu mạng sống. Còn Đàm Diệu Minh là tự làm tự chịu, nếu không làm sao khiến Nhiêu Tôn xuất hiện ở đây?"

Tưởng Ly né tránh khỏi bàn tay anh, dựa người vào cửa xe, toàn bộ sức lực đều bị rút cạn: "Tôi hiểu rồi. Người khác uy hiếp thiên tử để ra lệnh cho chư hầu. Còn anh… lợi dụng đám Tề Cường bọn họ…"

*Câu gốc: Lợi dụng thiên tử để ép chư hầu. Ví với những người lấy danh nghĩa lãnh đạo, bề trên để chỉ huy người khác phải làm theo ý của mình.

"Lợi dụng chư hầu để ép thiên tử." Lục Đông Thâm nói nốt hộ cô những điều muốn nói, cũng là nói rõ ràng mục đích của anh.

Tưởng Ly nhìn anh chằm chằm một lúc lâu. Rất lâu sau, cuối cùng cô nở một nụ cười đắng chát, rồi co quắp cả người lại, vùi mặt vào lòng bàn tay. Cô cười đến tuyệt vọng, lại giống như chất chứa một sự phẫn nộ không biết trút vào đâu. Cô hiểu, sở dĩ Lục Đông Thâm cứu Tề Cương và mọi người không phải vì cô cầu xin anh. Mỗi bước đi đều được anh tính toán tỉ mỉ, tinh tường tới mức hiểu rõ cả bản tính của đối phương, cẩn thận tới mức tính toán cả quyết định của đối phương. Đàm Diệu Minh không phải là người tham sống sợ chết. Nhưng vì sợ an nguy của các anh em, anh ấy sẽ chấp nhận tham sống sợ chết. Người của Lục Đông Thâm lúc này đang bao vây kín bệnh viện, không để lọt một kẽ hở. Ngoài mặt là tránh cho

người của Nhiêu Tôn tới gây rối, bên trong thực chất là uy hiếp điểm yếu của Đàm Diệu Minh, để anh ấy không dám tùy ý làm càn.

Một lúc lâu trôi qua cô mới ngẩng đầu lên, hốc mắt đỏ rực, nhưng nước mắt bị cô kìm nén: "Anh có thể đảm bảo cho anh ấy bình yên vô sự không?"

"Không thể." Lục Đông Thâm nhìn cô, đầu mày chưa hề dãn ra: "Bây giờ, cho dù là Nhiêu Tôn đích thân ra mặt thì cũng không thể bảo đảm cho Đàm Diệu Minh bình an vô sự được."

"Giữ lại mạng sống cho anh ấy!" Tưởng Ly lập tức túm lấy cánh tay anh, từng ngón tay mảnh mai níu anh rất chặt: "Chỉ cần có thể đảm bảo anh ấy không chết…"

Lục Đông Thâm cúi đầu nhìn cô, trầm mặc.

Tưởng Ly vẫn đang chờ đợi anh gật đầu, hoặc nói câu gì đó cũng được. Cô rất sợ sự im lặng này, nó giống như cô đang đi giữa một vùng hoang vu trong đêm tối tăm, mất hết phương hướng, vô vọng, mông lung, phóng tầm mắt ra xa chỉ thấy mùi của cái chết. Người đàn ông trước mắt vừa là vị cứu tinh của cô cũng vừa là ngôi sao mang tới cho cô tai họa. Cô không thể nói ra chữ "cầu xin" anh một lần nữa. Sự im lặng của anh đã hoàn toàn kích động sự điên rồ của cô.

Cô nhào vào lòng anh, há miệng cắn thật mạnh lên bả vai anh. Sự căm hận trào ra, sự tàn nhẫn bao trọn. Hàm răng của cô vượt qua lớp áo sơ mi của anh, cắn thẳng vào da thịt chắc nịch của anh. Cô nếm được vị tanh của máu, gần như là cắn thẳng vào xương.

Lục Đông Thâm kêu "hự" một tiếng nhưng cũng không đẩy cô ra. Anh để mặc cô ngang ngược, phát điên trong lòng mình. Anh cố nhịn đau, đưa

tay giữ chặt gáy cô, vuốt ve nhẹ nhàng, vỗ về những cảm xúc đau khổ và tuyệt vọng trong cô…

·*·*·*

Tưởng Ly đã về lấy quần áo thay giặt. Mấy ngày nay, cô gần như đều trực ở bệnh viện, không hề chợp mắt. Tính cả Tề Cương, tổng cộng có tám đàn em của Đàm Diệu Minh. Nhiêu Tôn quả nhiên tàn độc, bắt toàn bộ tám thuộc hạ đắc lực nhất của Đàm Diệu Minh lại. Những người khác tạm ổn hơn một chút, đã được chuyển từ phòng Hồi sức tích cực sang phòng bệnh thường để tiếp tục điều trị. Tề Cương bị gãy xương nhiều chỗ, tổng cộng đã thực hiện ba ca phẫu thuật. Cuối cùng khi Tề Cường vượt qua thời kỳ nguy hiểm, Tưởng Ly mới bàng hoàng cứ ngỡ đã qua cả kiếp người.

Tưởng Tiểu Thiên cũng túc trực bên cạnh Tưởng Ly, chốc chốc lại ngó xuống tầng dưới xem xét, sau đó hỏi cô: "Gia, bây giờ đã có người của Lục tổng trông chừng, đám người của vị Thái tử gia đó sẽ không dám lên đây bắt người nữa, phải không?"

Tưởng Ly không thể nói với Tưởng Tiểu Thiên rằng, tình thế hiện giờ của bọn họ chính là: Vừa ra khỏi hang cọp, đâm ngay phải miệng hổ.

Mấy ngày nay, Tưởng Ly vẫn đang nghĩ cách, làm sao mới có thể chuyển Tề Cương và mọi người ra ngoài. Nhưng đây không phải là chuyện dễ dàng. Cô biết, đôi mắt của Lục Đông Thâm có thể nhìn được rất xa, nhìn tới tận được đáy lòng cô, e là bên này cô hành động, bên anh đã sớm có phòng bị.

Vào lúc cô đang đau đáu suy nghĩ mà vẫn chưa ra giải pháp, không ngờ, nửa đêm ngày hôm ấy bỗng có chuyện xảy ra!

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 91: Em Muốn Trở Thành Liều Thuốc Của Anh

Phòng làm việc của Lục Đông Thâm luôn là căn phòng tắt điện muộn nhất nhà, giống như anh không hề đi ngủ vậy.

Trải qua vài ngày điều trị, Tề Cương và mọi người cũng đã hồi phục được khá tốt. Cộng với việc Tưởng Ly về nhà lấy thêm các loại hương liệu, dùng mùi hương để phục hồi vết thương, uống thuốc để giải độc. Tuy rằng mấy người họ vẫn chưa hồi phục tới mức có thể chạy nhảy thoải mái như trước đây, nhưng chí ít bệnh tình đã có những chuyển biến rõ rệt.

Chỉ có điều, Tề Cương vẫn ngày ngày phiền muộn. Ngoài việc canh cánh trong lòng chuyện mình đã phá hoại quy tắc của Hoàng Thiên, điều cậu ấy lo lắng nhất vẫn là tình hình của Đàm Diệu Minh. Trong lúc pha chế hương liệu cho cậu ấy, Tưởng Ly cũng đã bóng gió hỏi về những tình hình của Đàm Diệu Minh ở ngoài kia. Tề Cương là người đã đi theo Đàm Diệu Minh lâu nhất, nên cậu ấy cũng là người hiểu rõ những việc làm của anh nhất, nhưng cậu ấy quyết không nói. Tưởng Ly sốt ruột, thẳng thắn nói rằng cô đã biết chuyện người ta tìm được vũ khí trong các tụ điểm kinh doanh của Đàm Diệu Minh. Tề Cương im lặng một lúc lâu rồi nói với cô: “Tưởng gia, cô đừng hỏi nữa. Trước kia Đàm gia đã dặn dò chúng tôi. Một khi anh ấy ở bên ngoài gặp chuyện cũng không được phép nói với cô, nhắc cũng không được phép nhắc.”

“Vì sao?”

Tề Cương quay đầu nhìn cô: "Đàm gia nói, sau này lỡ như anh ấy có mệnh hệ gì, cô vẫn có thể sạch sẽ rời đi, không chịu bất kỳ liên lụy nào. Còn nữa…" Cậu ấy cố gắng hạ thấp giọng: "Đàm gia nói, sau này mọi việc nổi lên mặt nước, chắc chắn những sản nghiệp của anh ấy sẽ bị sung công. Thế nên từ sớm anh ấy đã chuyển không ít tiền ra ngoài, chỉ để bảo đảm quãng đời sau này Tưởng gia không phải lo ăn lo mặc."

Nghe xong những lời này, một nỗi bi thương khổng lồ như sóng biển ập tới. Cô ghét sự tuyệt vọng như đã đi vào đường cùng này. Những sự chuẩn bị, trù liệu của Đàm Diệu Minh cũng mỗi thứ anh để lại đều giống như một lưỡi dao găm thẳng vào trái tim cô. Thứ cô cần chưa bao giờ là vinh hoa phú quý, cô chỉ mong được sống bình yên, đoàn viên, hạnh phúc, nhưng vì sao lại khó khăn đến vậy?

Cuối cùng, Tề Cương đứng sững người nhìn ra bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ, thở dài nói: "Còn ba ngày nữa là tới lễ Tế đông rồi. Nghĩ lại bao năm nay, cứ mỗi dịp Tế đông, Đàm gia lại uy phong biết bao, hô hào kêu gọi cả Thương Lăng này đều phải kính sợ. Nếu không có Đàm gia, Thương Lăng đã không phải là Thương Lăng rồi. Tôi phải làm chuyện gì đó cho Đàm gia mới được."

Tưởng Ly không biết Tề Cương muốn làm gì cho Đàm Diệu Minh. Tới tận nửa đêm, khi cô đang ngủ ở căn phòng bên ngoài phòng bệnh thì bất ngờ bị đánh thức bởi một loạt những tiếng bước chân hỗn tạp. Khi mở mắt ra, cô chợt giật mình, cả người run lên. Cô đứng dậy ngay lập tức, vô thức lần sờ lên eo, rút con dao Phần Lan ra. Cô ngước mắt lên nhìn giờ, mới có hai giờ sáng. Qua cánh cửa phòng bệnh cô ngửi thấy mùi tanh của máu. Đang định lao ra xem có chuyện gì thì cánh cửa phòng bệnh bị một người dùng chân đá ra. Ngay sau đó Tưởng Tiểu Thiên bị ném vào trong.

Tưởng Tiểu Thiên nằm sấp dưới đất, khắp người đầy máu, điên cuồng hét lên với Tưởng Ly: "Gia, mau đưa anh Cương đi đi!"

Nhưng đã quá muộn, trước cửa đã bị năm sáu tay vệ sỹ đứng chặn kín. Ngoài kia vang lên những âm thanh đánh đấm, xem ra số người xuất hiện không hề ít. Các anh em khác lần lượt đang nằm trong các căn phòng xung quanh đây, đám người này xem ra tới đây để nhắm vào họ. Con tim Tưởng Ly run lên. Cô nắm chặt con dao định sống chết với bọn chúng một phen. Chẳng mấy chốc đã có hai người từ trong đám đông bước ra, Tưởng Ly nhìn kỹ lại, phát hiện đó là Thiên Dư và Long Quỷ.

***

Khi Trần Du bê một bát canh nóng đi vào phòng sách, Lục Đông Thâm đang dựa vào ghế da, nhắm mắt nghỉ ngơi, có vẻ như đã ngủ thiếp đi rồi. Trên mặt bàn còn một phần tài liệu đang được mở rộng, cây bút ký tên được gác bên cạnh. Trần Du đi lại khẽ khàng, đặt bát canh xuống rồi tiến lên gập tập tài liệu lại.

Diện tích của phòng làm việc này không nhỏ so với tổng diện tích toàn bộ căn phòng, chỉ có điều bày biện khá ít đồ đạc. Trần Du nghe nói Lục Đông Thâm vừa vào đây ở đã sai người dọn tất cả những đồ đạc lỉnh kỉnh ra ngoài, thậm chí cả chiếc thảm trải sàn trong phòng cũng không được may mắn tồn tại. Anh hơi mắc chứng ám ảnh cưỡng chế và bệnh sạch sẽ, không chịu nổi nếu thấy phòng ốc bừa bộn, càng không chịu nổi một chiếc thảm trải sàn chứa đầy vi khuẩn và bụi bặm. Cho dù thảm trải sàn được làm sạch hằng ngày nhưng khi nhìn xuống anh vẫn nhíu mày. Về điểm này, Trần Du biết rất rõ.

Thế nên, căn phòng này của anh vô cùng sạch sẽ, sạch tới nỗi không có cả hơi thở của người sống.

Chỉ có một ngọn đèn chiếu sàn trong góc.

Ánh sáng màu vàng dịu hắt xuống sàn nhà lát đá cẩm thạch tạo thành từng dải ánh sáng tròn. Ánh sáng nhạt nhòa hắt lên khuôn mặt hơi nghiêng của Lục Đông Thâm, giống như thời gian đang lặng lẽ trôi. Anh vừa tắm xong, mái tóc còn chưa khô. Có vài lọn tóc rủ xuống trước trán. Chiếc áo ngủ màu trắng mặc trên người anh hơi nới lỏng, thấp thoáng ẩn hiện những đường nét rắn chắc vạm vỡ nơi lồng ngực. Trần Du thích anh mặc màu nhạt, nhất là màu trắng, giống như bây giờ, chiếc áo ngủ đó được phản chiếu thành một màu trắng sữa, làm dịu đi những đường nét lạnh lùng trên gương mặt anh và khuôn cằm cứng rắn của anh, khiến cả người anh trông không còn nghiêm nghị và xa cách như lúc thức dậy nữa.

Một Lục Đông Thâm như vậy mang một vẻ đẹp yên tĩnh nhưng lại toát lên một sự hấp dẫn trí mạng.

Nghe nói từ khi anh đến Thương Lăng, anh bắt đầu bận rộn không ngừng nghỉ như một con quay. Một ngày tổ chức liên tục năm cuộc họp, cho dù là người sắt cũng không chịu nổi. Đó là chưa kể tới việc trời vừa tờ mờ sáng, anh đã lập tức có mặt tại công trường xây dựng, theo dõi sát sao việc thiết kế, bàn bạc việc lưu chuyển vốn với ngân hàng, gặp gỡ các quan chức địa phương; đồng thời anh còn phải gặp gỡ các nhà phân phối, các nhà đại lý cao cấp ở khắp các thị trường của Skyline tại nước ngoài. Kể từ ngày Trần Du quen biết anh, công việc đã là cuộc sống của anh mà cuộc sống của anh cũng chính là công việc. Dường như anh không dừng lại dù chỉ một giây một phút. Ba năm rồi, cô chưa từng thấy anh nghỉ lúc nào, thậm chí là không có lấy một ngày nghỉ. Thế nên, anh thực sự là Chiến thần.

Trần Du không thể mua chuộc được Cảnh Ninh, nên không thể biết được lịch trình tỉ mỉ hằng ngày của Lục Đông Thâm. Về mặt này, Cảnh Ninh làm việc rất kín đáo và nghiêm túc. Cô nhìn anh, ánh mắt vô thức liếc về phía cổ anh. Trên cổ áo hơi mở của anh, vùng xương quai xanh hiện

ra rõ nét. Cô nhớ lại lời người quản gia nói với mình vài hôm trước:Lục tổng uống không ít rượu, trên áo sơ mi còn có máu, dây ra vị trí bả vai.

Cảnh Ninh không giúp ích được gì cho cô, thì cô vẫn có thể mua chuộc quản gia riêng của căn phòng này.

Trần Du tiến lên trước, giơ tay nhẹ nhàng mở cổ áo của anh ra. Làn da nam tính ánh lên một màu đồng, dù chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta phải đỏ mặt, tim đập chân run. Bả vai của anh rất rộng, tưởng chừng có thể chắn hết mọi mưa gió bão bùng. Nhưng quả nhiên trên đó hiện lên một vết sẹo. Lúc trước quản gia không dám hỏi dò quá sâu, mà Lục Đông Thâm cũng không gọi bác sỹ. Thế nên sau khi nhìn qua, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Trần Du chính là: Vết cắn.

Sức mạnh như có thể tàn phá vào tận xương cốt, vết thương rỉ máu giờ đã lên sẹp, để lại một vết bầm tím xung quanh.

Trần Du vô cớ cảm thấy ghen tỵ.

Sự thân mật như vậy, chắc là chỉ có phụ nữ thôi.

Cô vừa rút tay về thì Lục Đông Thâm cũng mở mắt ra. Trong đôi mắt là những tia sáng như vô cùng tỉnh táo, làm gì có sự mông lung và mơ hồ như vừa chìm vào giấc ngủ sâu? Trần Du giật mình hét lên một tiếng, không ngờ nãy giờ anh vẫn thức.

“Muộn vậy rồi, sao còn chưa ngủ?” Lục Đông Thâm hỏi.

“Em bảo đầu bếp hầm cho anh một bát canh, sợ anh làm việc mệt mỏi quá. Em định nếu anh ngủ rồi thì sáng sớm mai em mới mang vào cho anh uống.” Trần Du điều chỉnh lại cảm xúc của mình, rồi vòng ra sau lưng anh, ngoan ngoãn bóp vai cho anh: “Anh lại mất ngủ rồi à?”

Lục Đông Thâm mắc bệnh mất ngủ, có lúc anh liên tục thức trắng vài ngày, cho dù chợp mắt, giấc ngủ của anh cũng kéo dài khoảng hai, ba tiếng. Sau đó thời gian còn lại anh dành hết cho công việc. Trong Lục Môn hay đồn đại một chuyện thế này: Phòng làm việc của Lục Đông Thâm luôn là căn phòng tắt điện muộn nhất nhà, giống như anh không hề đi ngủ vậy.

Sau khi tới tập đoàn, việc đầu tiên Trần Du phải làm chính là giải quyết vấn đề giấc ngủ cho anh. Nhưng cô cũng chỉ làm dịu đi tình trạng đó được khoảng hai, ba tháng, rồi mọi chuyện lại trở về như lúc ban đầu. Cô thậm chí còn từng nhờ cậy tới sự giúp đỡ của nhà tạo hương Quý Phi. Quý Phi nói: "Thuốc ngủ cũng không cứu được giấc ngủ của Lục tổng đâu, trừ phi cô giết chết anh ấy đi."

Lục Đông Thâm không uống canh, chỉ nói một câu "Đã quen rồi" sau đó lại giục cô đi ngủ. Trần Du thấy anh chưa để lộ sự khó chịu, bèn nhẹ nhàng lên tiếng: "Anh không ngủ được, em cũng không có tâm trạng để ngủ. Loại hương giúp ngủ ngon mà em pha chế cho anh anh không thích à? Còn nữa, sao anh lại quay về hút thuốc lá bình thường rồi?" Cô nghĩ đủ mọi cách, chỉ mong sao anh có một giấc ngủ bình yên. Trong loại hương thơm đốt tại phòng hay trong thuốc lá, cô cũng cho một lượng lớn cỏ đuôi chuột. Nhưng từ sau khi tới Thương Lăng, cô phát hiện anh không còn sử dụng loại hương thơm ấy nữa.

Lục Đông Thâm khẽ đáp một câu: "Quên rồi."

"Vậy em sẽ thường xuyên ở bên cạnh để nhắc nhở anh, hoặc là…" Những ngón tay như cọng hành lá của Trần Du nhẹ nhàng len lỏi vào trong bộ quần áo ngủ của anh, chốc chốc lại chạm lên những múi cơ bắp rắn chắc và những đường nét mượt mà trên ngực anh: "Nếu cần, em đêm nào cũng đốt hương cho anh."

“Trần Du.” Lục Đông Thâm giữ chặt tay cô lại: “Loại hương đó không có tác dụng với anh. Thế nên, em không cần lãng phí thời gian và sức lực vào chuyện này nữa.”

Bàn tay Trần Du không nhúc nhích được, sau khi nghe xong câu nói của anh, lòng cô cũng hoang mang vô cùng. Sự thản nhiên điềm đạm của Lục Đông Thâm càng khiến cô nảy sinh sự sợ hãi. Cô sợ mình không còn đất dụng võ, cũng sợ mình sẽ không thể trở thành người con gái đứng bên cạnh anh được nữa. Thật ra tâm lý này đã quấn lấy cô suốt ba năm qua. Có quá nhiều cô gái muốn dòm ngó con người và quyền lực của anh. Cô từng hoang mang, từng lo lắng, nhưng vẫn chưa khi nào cảm giác ấy rõ nét và cấp bách như đêm nay.

Có lẽ chính vì vết cắn trên bả vai anh khiến lòng cô dâng lên một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt. Cô hiểu quá rõ Lục Đông Thâm. Anh không phải là một người đàn ông dung túng cho phụ nữ được tùy tiện càn rỡ lên người mình.

“Hoặc là, em còn có cách khác.” Trần Du vòng ra trước mặt anh, hai cánh tay tạo thành vòng tròn níu lấy cổ anh. Rồi cô theo đà ngồi thẳng lên chân anh, phủ phục vào lòng anh như một cây dây leo mềm mại. Ngón tay cô nhẹ nhàng rơi xuống yết hầu gợi cảm của anh, giọng nói tan ra như dòng nước mùa xuân: “Đông Thâm, em muốn trở thành liều thuốc của anh.”

~Hết chương 91~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 92: Yên Tĩnh Quen Rồi [2297 Chữ]

Anh và cô gái đó có thể nói là yêu rất khổ sở, bị Lục Môn ngăn cản hết lần này đến lần khác, thậm chí có một dạo còn ép anh thỏa hiệp để đính hôn với tiểu thư nhà họ Thai…

Ai cũng nói phụ nữ như nước, ví von như vậy để hình dung Trần Du là vô cùng phù hợp. Cơ thể cô mềm mại như nước, giọng nói cũng trong veo như hồ nước mùa xuân, khuôn mặt dịu dàng như các cô gái vùng Giang Nam, ánh mắt long lanh như những gợn sóng được nắng chiếu vào. Đẹp như vậy khiến đàn ông phải xót xa, thương yêu. Lục Đông Thâm để mặc cho cô đong đưa trong lòng mình, nhưng không cho phép ngón tay cô tiếp tục càn rỡ nữa. Anh giơ tay lên lặng lẽ kéo ngón tay cô ra, nắm chặt, tay kia đỡ lấy vòng eo thon của cô, nói: "Bao năm nay em vẫn luôn là thuốc của anh."

Rõ ràng vẫn ở trước mắt nhưng lại không với tới. Đây chính là sự dụ hoặc Lục Đông Thâm dành cho cô. Bàn tay đặt trên eo cô của anh trông có vẻ mờ ám, nhưng thực chất cũng chỉ hơi dùng sức một chút, khiến cô không thể lại gần anh. Lời anh nói khiến cô vui thầm trong lòng, nhưng hành động của anh rõ ràng lại tỏ thái độ xa cách. Cô hờn dỗi, gò má hơi ửng hồng: "Đông Thâm, anh hiểu em có ý gì mà."

Lục Đông Thâm mỉm cười: "Đương nhiên, em yên tâm. Tìm một cơ hội thích hợp, anh sẽ sắp xếp cho em tới tổng bộ học tập. Đi theo Quý Phi, với sự thông minh của em, có lẽ khoảng hai năm nữa là có thể bước chân vào tổng bộ rồi."

“Em chỉ muốn ở lại bên cạnh anh thôi. Đông Thâm, anh…”Anh có yêu em không? Anh có muốn lấy em làm vợ không? Ở trong lòng anh, em có một vị trí đặc biệt nào không? Có gì khác với các cô gái khác ở bên cạnh anh không?Tất cả những lời này, Trần Du gấp gáp muốn hỏi nhưng lại không dám cất thành lời. Ba năm rồi, mỗi lần nhìn thấy anh như vậy cô đều nghĩ, rốt cuộc người đàn ông này có thuộc về cô không? Cô ghen tỵ tới mức mỗi khi bên cạnh anh xuất hiện một cô gái nào, cô chỉ sợ trái tim anh bị người con gái khác cướp mất. Nhưng rồi cô lại cảm thấy anh vẫn thương yêu mình. Chỉ cần là thứ cô cần, yêu cầu cô đưa ra, anh đều mãn nguyện, không tiếc chút công sức nào.

Ngoại trừ, lời hứa.

Trong một xã hội vật chất đã vượt lên trên như thời buổi này, lời hứa là thứ không đáng tiền nhất. Có biết bao nhiêu người có thể bôn ba vì tiền bạc cũng không chấp nhận nỗ lực vì một lời hứa hẹn. Nhưng Trần Du biết lời hứa của Lục Đông Thâm là quý giá nhất. Chỉ cần là chuyện anh đã hứa, anh chắc chắn sẽ thực hiện. Thế nên, năm xưa khi cô nói:Em muốn một công việc vẻ vang rực rỡ.Anh đã nói:Được, anh sẽ cho em một tiền đồ rộng mở.Vậy là thoắt một cái, cô từ một con bé vùng thôn quê hoang vu trở thành nhà điều chế hương lừng danh của Skyline; Năm xưa cô nói:Em không muốn bị người khác coi thường.Anh nói:Được, anh sẽ cho em sự nổi tiếng và cao quý.Thế nên cô đi tới đâu cũng nhận được sự ngưỡng mộ và kính trọng của mọi người.

Thế nên, lời hứa của Lục Đông Thâm là thứ gì đó rất có sức nặng và đáng giá. Một lời hứa tựa ngàn vàng. Vì vậy cô mới chần chừ không dám nói với anh:Đông Thâm, năm xưa anh có thể làm những chuyện ấy vì em. Liệu bây giờ anh có thể cho em một cuộc hôn nhân không?

Lục Đông Thâm thấy cô ngập ngừng không nói bèn lên tiếng: “Đừng nói mấy lời trẻ con như thế. Con người luôn phải có dự tính với tiền đồ

của mình.”

“Em…”

Tiếng chuông cửa vang lên, cắt ngang lời nói của Trần Du.

“Ra mở cửa đi.” Lục Đông Thâm nhẹ nhàng vỗ vào cô.

Trần Du có không cam tâm cách mấy cũng biết mọi việc nên có điểm dừng. Lục Đông Thâm không có quá nhiều kiên nhẫn với phụ nữ, đặc biệt rất không thích bị phụ nữ quấn lấy. Những điều này Trần Du đều hiểu cả. Mấy năm nay, sự kiên nhẫn và dung túng lớn nhất của Lục Đông Thâm đều đã dùng hết vào cô. Thế nên cô tin rằng chỉ là thời cơ chưa đến, còn mình vẫn chiếm một vị trí nhất định trong lòng anh.

Người xuất hiện là Dương Viễn.

Anh ấy đứng ngoài cửa, ăn mặc nhẹ nhàng, ánh đèn hành lang trùm lên cái bóng dài ngoằng của anh ấy. Anh ấy không ngờ rằng Trần Du lại ra mở cửa, hơi sững lại một chút, rồi nói: “Có phải tôi tới không đúng lúc không? Đã quấy rầy chuyện tốt của hai người à?”

Trần Du đỏ mặt.

Bên trong vang lên giọng nói trầm ấm của Lục Đông Thâm: “Nói vớ vẩn gì vậy? Vào đi.”

Dương Viễn và Lục Đông Thâm là bạn học cùng trường, cũng là bạn tốt nhiều năm. Từ ngày anh ấy được Lục Đông Thâm kéo tới Skyline cùng gánh vác các công việc của tập đoàn, họ lại trở thành những người cộng sự ăn ý. Nhưng có nhiều lúc Dương Viễn cũng sợ phải cộng tác cùng Lục Đông Thâm. Nói theo cách của anh ấy thì, con người Lục Đông Thâm khi đã làm việc rồi sẽ như bỏ mạng vào công việc. Cơ thể của người khác bằng

da bằng thịt, còn cơ thể của anh là bằng sắt bằng đồng. Thế nên, khi Dương Viễn biết tin Lục Đông Thâm được cử sang quản lý khu vực Trung Quốc đại lục, xuất hiện với tư cách Tổng giám đốc tập đoàn Skyline trong cuộc họp của các lãnh đạo cấp cao là anh ấy hiểu những tháng ngày rong chơi tự tại của mình đã chấm dứt.

Giống như lúc này đây, nửa đêm nửa hôm, giờ mà một người bình thường đáng nhẽ đã phải say giấc nồng từ lâu, chỉ có mình Lục Đông Thâm vẫn đang thức, và hành động này của anh được coi là một sinh hoạt bình thường theo thời gian biểu.

Lục Đông Thâm đã đi ra khỏi phòng sách, ngồi lên chiếc sofa trong phòng khách. Đập ngay vào mắt Dương Viễn là khoảng ửng hồng trên ngực anh và bộ quần áo ngủ có phần xộc xệch. Anh ấy cười bằng nhắng: "Tôi bảo này, cậu có cần tiếp tục việc chính của mình trước không? Tôi đứng ngoài cửa đợi thêm một tiếng bốn mươi lăm phút nữa cũng được. Tiện thể nhắc luôn một câu, cách âm của khách sạn này làm cực tốt đấy."

Lục Đông Thâm phóng một ánh mắt qua, Dương Viễn lập tức xoa xoa mũi, im bặt.

Anh quay đầu về phía Trần Du: "Muộn lắm rồi, về phòng ngủ đi."

Trần Du biết hai người này gặp mặt chắc chắn chỉ có thể vì công việc, trừ phi chuyện công việc này liên quan tới cô, bằng không Lục Đông Thâm không thích có người không liên quan xuất hiện, nhất lại là phụ nữ. Thật ra Lục Đông Thâm là một người đàn ông khá gia trưởng. Anh tôn trọng phụ nữ, nhưng đồng thời cũng nhận định nam quyền mới là triết lý đúng đắn.

Sau khi Trần Du đi khỏi, Dương Viễn quả thực không nén nổi tò mò: "Chuyện gì thế này? Hai người không ngủ chung phòng à?"

Lục Đông Thâm rút một điếu thuốc trong bao ra, nhớ tới lời Trần Du nói, anh lại đổi sang một điếu thuốc đặc biệt, rồi nhướng mày quét mắt nhìn Dương Viễn: "Yên tĩnh quen rồi."

Đầu điếu thuốc cháy rực lên như một bông hoa màu cam. Anh rít một hơi rồi phả khói ra. Mùi hương đó từ từ len lỏi vào trong hơi thở của anh. Nhưng lại chỉ khiến anh vô thức nhớ tới điếu thuốc đêm đó của Tưởng Ly, dịu dàng tĩnh mịch, làm tâm hồn bình yên.

Dương Viễn nhìn anh với vẻ kỳ quặc: "Cậu đã đi qua nhiều khóm hoa rồi mà vẫn chưa nhìn ra mục đích của cô ấy khi vào phòng cậu lúc nửa đêm à? Cậu đừng có mà nói với tôi, cậu vẫn chưa động vào cô ấy."

Lục Đông Thâm từ đầu tới cuối vẫn bấu chặt điếu thuốc mới rít được một hơi. Thế rồi anh lại châm một điếu thuốc bình thường, khi nhả khói, đôi mắt hơi nheo lại: "Chuyện tôi chưa chạm vào cô ấy lạ lắm à?"

Dương Viễn quan sát anh một lúc lâu: "Không phải chứ? Thật hay đùa vậy?"

"Mấy chuyện giải quyết nhu cầu sinh lý chỉ cần tìm một cô gái biết nghe lời là được." Lục Đông Thâm dựa người ra sau ghế, lại phả ra một làn khói, gác bàn tay đang cầm điếu thuốc lên tay vịn sofa: "Một người phụ nữ tâm tư quá ranh mãnh, tôi sẽ không chạm vào."

Dương Viễn sững người: "Năm xưa cậu đã vì cô ấy vừa liều mạng vừa từ chối hôn ước của Lục Môn, có ai không biết cô ấy là cô gái trong trái tim cậu? Sao bây giờ lại có ý này?" Cậu con trưởng rất ít khi dính vào mấy chuyện phong lưu của Lục Môn lại từng có một đoạn quá khứ nổi giận vì hồng nhan. Anh và cô gái đó có thể nói là yêu rất khổ sở, bị Lục Môn ngăn cản hết lần này đến lần khác, thậm chí có một dạo còn ép anh thỏa hiệp để đính hôn với tiểu thư nhà họ Thai, cuối cùng anh vẫn chiến thắng Lục

Môn. Cô gái ấy từ đầu tới cuối vẫn ở bên anh, Dương Viễn còn nghĩ chuyện tốt của họ dù thế nào cũng sắp đến gần rồi. Lục Đông Thâm thờ ơ với chuyện tình cảm nam nữ, nhưng vẫn khá để tâm tới chuyện của Trần Du.

Dương Viễn cũng hiểu cái gọi là "càng yêu lâu nhìn nhau càng thấy ghét". Huống hồ với địa vị và thân phận của Lục Đông Thâm, có quá nhiều ong bướm cho anh chơi đùa. Nhưng Dương Viễn lại rất hiểu Lục Đông Thâm, anh là một người chưa bao giờ vì phụ nữ làm lỡ dở việc của mình. Thế nên anh ấy không hiểu rốt cuộc Lục Đông Thâm thật sự đã thay lòng đổi dạ hay còn ẩn tình gì khác.

Lục Đông Thâm im lặng một lúc lâu rồi gạt tàn thuốc: "Cậu tìm tôi có việc gì?"

Dương Viễn nghe thấy câu này là biết mình không hỏi được gì nữa, bèn hắng giọng quay lại chuyện chính: "Phía bệnh viện có động tĩnh, người của Nhiêu Tôn đã xông vào rồi."

"Người của Nhiêu Tôn?" Bàn tay đang cầm điếu thuốc của Lục Đông Thâm chợt khựng lại: "Cậu ta đâu?"

"Chưa xuất hiện, là Thiên Dư và người tên Long Quỷ đó dẫn theo đàn em xông vào." Dương Viễn nói rồi đưa tay định với lấy bao thuốc trên mặt bàn.

Lục Đông Thâm nghiêng người giữ bao thuốc lại, ngăn cản hành động của Dương Viễn, nhíu mày: "Hiện tại?"

"Đúng thế."

Sắc mặt Lục Đông Thâm cứng đờ lại, ngữ khí cũng lập tức chuyển lạnh: "Xảy ra việc như vậy mà cậu còn tâm tình nói chuyện khác với tôi

sao?”

“Cậu gấp gì chứ? Tôi còn chưa nói hết.” Dương Viễn không sợ khuôn mặt lạnh của Lục Đông Thâm. Anh ấy vẫn với lấy bao thuốc, châm một điếu lên, rồi rít một hơi: “Đàm Diệu Minh cũng đã dẫn theo một đám người đến bệnh viện rồi. Bây giờ chắc là hai bên đang mải mê đánh nhau. Tôi đã lệnh cho người của chúng ta rút ra rồi.”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 93: Cậu Vẫn Luôn Ưu Tiên Đại Cục [2087 Chữ]

Điều người của chúng ta qua, giúp được Đàm Diệu Minh trụ tới lúc nào hay lúc ấy.

Lục Đông Thâm càng nhíu mày tợn hơn.

Dương Viễn thấy vậy, biết tình hình không ổn bèn nói ngay: "Tôi nhắc nhở cậu, chúng ta không được lội xuống dòng nước đục này nữa. Lúc trước khi cử người canh chừng bệnh viện, mục đích của cậu rất rõ ràng. Bây giờ có người của Nhiêu Tôn làm thay chúng ta rồi, chúng ta chỉ cần ôm cây đợi thỏ là được."

Lục Đông Thâm trầm mặc, cầm điếu thuốc rất lâu mà không hút được lần nữa. Phần tàn nơi đầu thuốc dần dần đã lan tới quá nửa điếu thuốc. Dương Viễn càng trông thấy anh như vậy càng không yên tâm. Anh ấy gạt tàn thuốc: "Những người của bạch đạo chắc chắn kiểu gì cũng ra tay trị Đàm Diệu Minh rồi. Anh ta bây giờ cùng lắm chỉ là nỏ mạnh hết đà. Việc cậu tới Hoàng Thiên đích thân cứu cô gái và các anh em của anh ta ra ngoài đã đắc tội tới Nhiêu Tôn. Bây giờ Nhiêu Tôn nhắm vào Đàm Diệu Minh mà tới, chúng ta không thể ra mặt ngăn cản được, cũng coi như trả lại cho Nhiêu Tôn một phần tình cảm. Cậu đừng có suy nghĩ linh tinh nữa." Nói rồi, anh ấy vươn tay gõ mấy tiếng lên mặt bàn, nhấn mạnh từng câu từng chữ: "Trước nay cậu luôn là người biết suy nghĩ cho đại cục đấy."

Đầu lọc cuối cùng cũng không chịu được sức nặng. Cả một đoạn tàn thuốc dài rơi xuống đất. Lục Đông Thâm tiện tay dập tắt, lấy ngón trỏ và

ngón cái đè thật mạnh, đầu thuốc lá bị vò đến nát vụn: “Người của chúng ta trong bệnh viện còn bao nhiêu?”

“Mười mấy người, không nhiều.” Dương Viễn nói.”

“Điều người qua mất bao nhiêu thời gian?” Lục Đông Thâm lại hỏi.

Dương Viễn hơi sững người: “Còn xem cậu cần bao nhiêu người.”

“Người của Nhiêu Tôn có bao nhiêu? Đàm Diệu Minh lại dẫn theo bao nhiêu người qua?”

Dương Viễn ngẫm nghĩ: “Đàm Diệu Minh có khoảng hơn năm mươi người. Nơi này không phải địa bàn của Nhiêu Tôn nên cậu ta chỉ có khoảng hơn ba mươi người thôi.”

Lục Đông Thâm nheo mắt lại: “Điều thêm hai mươi người phía chúng ta qua đó nữa.”

“Cậu muốn giúp Nhiêu Tôn?” Dương Viễn cười: “Tôi cảm thấy không cần đâu. Phía sau Nhiêu Tôn dẫu sao vẫn còn lực lượng công an và cảnh sát cơ động. Tôi đoán là xe cảnh sát sắp áp sát nơi đó rồi. Tới lúc đó Đàm Diệu Minh và đám đàn em của anh ta không ai chạy thoát được.”

Lục Đông Thâm đứng dậy, buông một câu: “Giúp Đàm Diệu Minh.”

Dương Viễn cứng đờ người ngồi thẳng đuột trên sofa. Đợi tới khi Lục Đông Thâm vào phòng thay đồ rồi, anh ấy mới hoàn hồn lại, đứng phắt dậy, hét to về phía phòng thay đồ: “Không phải… Cậu có ý gì hả?”

Chẳng mấy chốc, Lục Đông Thâm đã đi ra khỏi phòng thay đồ. Anh đã mặc sơ mi và khoác bộ vest lên người xong xuôi. Cả người trở nên nghiêm nghị và lạnh lùng hơn hẳn. Anh giơ tay cài cúc tay áo: “Điều người của

chúng ta qua, giúp được Đàm Diệu Minh trụ tới lúc nào hay lúc ấy. Chính là ý này đó."

Dương Viễn trợn tròn mắt: "Lục Đông Thâm, cậu điên rồi hả? Cậu định giúp Đàm Diệu Minh? Tình hình hiện tại ra sao cậu còn chưa rõ ư? Cậu đối đầu với Nhiêu Tôn là ngang nhiên chống đối người thi hành công vụ đấy."

Lục Đông Thâm không quan tâm, anh với tay lấy chiếc áo dạ: "Đi xe của cậu, tới bệnh viện."

Dương Viễn nhanh nhẹn chặn Lục Đông Thâm lại: "Cậu phá hoại quy tắc như vậy, là thật sự muốn giúp Đàm Diệu Minh hay vì cô gái kia?"

Lục Đông Thâm nhìn anh ấy, dằn mạnh từng chữ: "Dương Viễn, cậu gần tới tuổi trung niên quả nhiên càng ngày càng nói nhiều lời vô dụng."

***

Trong bệnh viện, tình cảnh không khác gì địa ngục.

Thiên Dư và Long Quỷ dẫn theo đám người kia xông vào phòng của Tề Cương và mọi người. Nơi Tưởng Ly có mặt là phòng bệnh của Tề Cương. Sau khi nghe thấy động tĩnh, Tề Cương vẫn còn đang quấn băng kín mít bèn lật người xuống giường, đòi liều mạng với bọn chúng. Thiên Dư ôm hận trong lòng, dù sao cũng mất hai cánh tay, sao có thể để mặc cho Tề Cương sống sót? Hắn phóng mắt qua, đám người kia lập tức xông lên.

Các anh em khác ở trong các căn phòng khác nhau cũng vẫn còn nhiều thương tích. Ba mươi mấy con người sức như trâu như hổ tới đối phó với họ, nếu là bình thường, liều mạng một phen còn có khả năng chiến thắng. Nhưng bây giờ, thực lực chênh lệch quá nhiều, phần thắng rõ ràng quá mông lung.

Tưởng Ly dốc hết sức bình sinh, nghĩ bụng có thể bảo vệ được người nào hay người ấy. Nhưng lúc này cô đang bị vây kín, lại có thêm một Tưởng Tiểu Thiên, cho dù cô lấy một địch năm cũng vẫn là quá sức. Đối phương rõ ràng nhắm tới mạng của Tề Cương, mỗi một lưỡi dao vung xuống đều rất dữ. Tưởng Ly liều chết mấy bận, con dao Phần Lan đã đỏ rực máu, máu ròng ròng chảy xuống mũi dao.

Có cả máu của đối phương và cả máu của cô.

Cô đã hết sức rồi, gập gối quỳ sụp xuống đất. Cô cắm mũi dao xuống thảm trải sàn để chống đỡ toàn bộ cơ thể. Vết thương của Tề Cương đã nặng lại càng thêm nặng, bị bốn tên vệ sỹ khác giữ chặt dưới đất không nhúc nhích nổi. Tưởng Tiểu Thiên cũng đầy thương tích, đang bị người ta khống chế. Trong bệnh viện, ngoài mùi thuốc khử trùng còn nồng nặc mùi tanh của máu. Có lẽ người của đối phương đã kiểm soát toàn bộ bệnh viện, đến cả cảnh sát cũng không thể báo tin. Các bác sỹ và y tá đều đã hết hồn hết vía, đứng dồn đống ở đầu hành lang, không ai dám xông lên.

Trên người Long Quỷ cũng có vết thương. Hắn ta bị chính con dao Phần Lan của Tưởng Ly đâm trúng. Vết thương lúc này đang rỉ máu, nhưng chưa đến mức lấy mạng.

Thiên Dư từ đầu tới cuối làm người đứng quan sát, mặt đầy vẻ khinh ghét. Hắn ra hiệu bằng ánh mắt cho Long Quỷ. Long Quỷ tiến lên, lệnh cho đàn em nhấc Tề Cương dậy, rồi nhặt một con dao dưới đất lên đâm vào ngực Tề Cương.

"Đừng!" Tưởng Ly phát điên, định lao về phía Tề Cương nhưng cô chưa kịp hành động đã bị kẻ khác tóm gọn, lập tức kéo ngược cô về chỗ cũ.

Hai tên vệ sỹ ghìm chặt cô, giật lấy con dao trong tay cô. Cô nhìn Thiên Dư chằm chằm không rời mắt, đôi mắt đỏ rực như máu, chỉ có một cảm

xúc duy nhất: Căm hận. Tưởng Tiểu Thiên ở bên này bò một cách khó khăn. Bị một tên vệ sỹ khác giẫm lên, cậu đau khổ rên rỉ: "Mẹ kiếp! Chúng mày động vào phụ nữ thì gọi gì là đàn ông!"

Thiên Dư cười khẩy, đối diện với Tưởng Ly rồi uể oải nói: "Long Quỷ!"

Con dao đó được Long Quỷ rút ra. Cả một khoảng máu thấm đẫm ngực, Tề Cương gần như chỉ còn thoi thóp hơi tàn. Long Quỷ tiến lên, lau một mặt dao, cố nhịn xuống việc bị Thiên Dư gọi thẳng tên mình. Thiên Dư nói: "Chẳng phải anh vẫn luôn nhung nhớ 'con ngựa' của Đàm Diệu Minh sao?"

Long Quỷ xoa tay, cười ghê tởm: "Không sai. Tôi thật sự muốn thưởng thức xem mùi vị cô gái của Đàm Diệu Minh như thế nào."

Thiên Dư ngồi sụp xuống, quan sát tỉ mỉ Tưởng Ly rồi chép miệng: "Trước kia tôi không dám nhìn thẳng vào cô gái này. Giờ mới biết đúng là đẹp thật, chẳng trách anh nhung nhớ bao nhiêu năm như vậy. Thế này đi. Để tôi nếm trước. Đêm còn dài mà. Long Quỷ, anh không cần vội." Dứt lời, hắn ra lệnh: "Lột sạch quần áo nó cho tao!"

Đám vệ sỹ bắt đầu tiến tới hành động. Tưởng Ly liều chết giãy giụa. Trong lúc hoang mang phẫn nộ, cô chỉ kịp nghe một tiếng gào rống từ Tề Cương. Anh ấy dùng toàn bộ sức lực còn lại để lao về phía này, ngay sau đó Thiên Dư kêu "hự" một tiếng. Dòng máu như chảy ngược khắp cơ thể Tưởng Ly, trong tầm mắt của cô chỉ còn lại một màu đỏ rực bao trùm.

Long Quỷ kêu ầm lên một tiếng, đang định rút dao xông tới thì một tiếng ầm dữ dội rền vang. Cửa phòng bị ai đó đá bay, đập thẳng về phía Long Quỷ. Tưởng Ly mềm oặt người nằm rạp xuống đất, trước khi gục ngã, cô nhìn thấy một cái bóng cao lớn.

Là Đàm Diệu Minh.

Có chất lỏng nào đã làm mờ mắt Tưởng Ly. Là máu. Cô không biết là máu của ai. Chỉ biết rằng, Tề Cương đã liều mạng xông lên đâm Thiên Dư, còn Đàm Diệu Minh cũng đã tới kịp.

Sau lưng anh là một đoàn người hùng hậu, khí thế rần rần. Có những tốp người chia nhau ra các phòng bệnh khác. Còn anh thì trước tiên đá bay một tên vệ sỹ, rồi nhấc cây gậy tròn dưới đất lên trong lúc Long Quỷ vẫn còn đang bàng hoàng, đập một nhát rất mạnh vào đầu hắn ta.

Long Quỷ kêu một tiếng thảm khốc, ngã gục ra đất ôm lấy đầu, máu chảy ra đầm đìa.

Người anh em của mình đang ngoi ngóp, người con gái mà mình yêu sâu sắc quần áo te tua. Cảnh tượng trước mắt khiến Đàm Diệu Minh gần như phát điên, khuôn mặt méo xệch, tím tái. Xung quanh anh tỏa ra một sự đáng sợ và hung dữ có thể chèn ép chết đối phương. Các tay vệ sỹ khác bị người của anh khống chế. Anh kéo Long Quỷ dậy, đâm thẳng cây gậy tròn trong tay vào ngực hắn ta.

Tưởng Ly gào lên một tiếng: “Đừng mà!”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 94: Anh Điên Rồi [2034 Chữ]

Cô cảm thấy phía trước có một vực sâu, không nhìn thấy đáy, bản thân cô đang không ngừng rơi xuống tự do, chỉ còn đợi chờ khoảnh khắc thịt nát xương tan.

Về sau, Tưởng Ly nghe được những người chứng kiến câu chuyện trong bệnh viện kể lại. Khi đó, Đàm Diệu Minh xông vào bệnh viện với khí thế bừng bừng, có thể nói là uy phong lẫm liệt. Đám người đó đều là các anh em ở Thương Lăng. Đàm Diệu Minh bị giữ lại ở tỉnh ngoài. Tề Cương và một vài người khác lo toan mọi chuyện thì đều nhập viện. Những người còn lại bối rối, luống cuống như mất đi trụ cột. Đàm Diệu Minh chính là đầu rồng của họ. Khi chủ nhân xuất hiện, dù là những hạt cát bé nhỏ, rời rạc đến đâu cũng có thể tụ lại thành một quả cầu lớn.

Vì mấy anh em đó, Đàm Diệu Minh sẵn sàng quên đi mạng sống của mình. Trời khuya, gió lồng lộng thổi. Anh dẫn theo người ngựa xông vào bệnh viện. Gió thổi cho chiếc áo măng tô trên người anh vang lên những tiếng bần bật, cả người anh đằng đằng sát khí. Một Đàm Diệu Minh như vậy giống như một con thú đã bước vào đường cùng, chỉ riêng một ánh mắt dữ tợn liều mạng thôi cũng đủ dồn ép đối phương phải nhượng bộ lui binh.

Thiên Dư và Long Quỷ dẫn theo hơn ba mươi người chỉ để diệt trừ đám Tề Cương. Mấy anh em đó bị thương không hề nhẹ. Sau khi người của Đàm Diệu Minh tới nơi, dọc đường đánh giết đỏ rực mắt. Nhất là Đàm Diệu Minh. Giây phút đá bay cánh cửa phòng bệnh, chiếc áo măng tô của

anh dính đầy máu. Anh không mang theo bất kỳ công cụ nào, nhưng mỗi bước chân đặt xuống, mỗi một cú đấm văng ra đều như muốn đánh chết người đối diện.

Tề Cương nằm rạp dưới đất, gần như không còn thở nữa. Tưởng Ly không dám chắc Tề Cương đã chết hay chưa. Cô chỉ nhìn thấy đôi mắt như đựng máu của Đàm Diệu Minh. Khi anh bắt lấy cây gậy đầu tròn đâm thẳng về phía Long Quỷ, cô chưa bao giờ thấy tuyệt vọng và hoảng sợ đến thế. Tiếng gào thét của cô vừa vang lên, thì bên kia Đàm Diệu Minh cũng đã đâm cây gậy trong tay vào lồng ngực Long Quỷ.

Thời gian như ngưng đọng lại trong khoảnh khắc.

Tưởng Ly chỉ nghe thấy một tiếng ầm vang dội trong đầu. Ngay sau đó, toàn bộ khung cảnh đập vào mắt cô đã nhuộm một màu đỏ rực. Có thể đâm một cây gậy thô mảnh, to bằng bắp chuối cánh tay vào tim Long Quỷ, có thể đâm thẳng một thứ vũ khí tù như thế vào người, việc này không phải một sức mạnh bình thường có thể làm được. Từ đó có thể đoán được sự mạnh tay của Đàm Diệu Minh. Long Quỷ trợn tròn hai con mắt đỏ au, cái miệng hết há ra lại ngậm vào. Hắn ta vươn tay định bắt Đàm Diệu Minh nhưng Đàm Diệu Minh túm chặt cổ áo của hắn ta không buông. Anh tiếp tục dồn lực, cây gậy kia thẳng thừng đâm xuyên qua người hắn ta.

Máu từ miệng Long Quỷ phun thẳng ra ngoài. Đàm Diệu Minh rút cây gậy ra, lồng ngực anh trong giây lát cũng bị máu nhuộm đỏ. Ngay sau đó Long Quỷ ngã gục xuống đất, co giật mấy cái rồi không còn động tĩnh gì nữa.

Tưởng Ly chỉ cảm thấy mùi tanh của máu lan tràn rộng như một thảo nguyên. Chúng đang sinh trưởng lan ra khắp bệnh viện này, sắc bén như có móng vuốt, xuyên qua lớp da của cô rồi găm thẳng vào cốt tủy. Mỗi một lần thở, cô đều đau đớn tưởng chết. Cô phủ phục dưới đất, cả người run lên

bần bật. Thiên Dư vẫn đang ngồi dựa vào tường, trên bụng vẫn đang cắm một con dao, là lưỡi dao ban nãy Tề Cương liều mạng xông lên bảo vệ Tưởng Ly. Hắn ôm bụng, cả người giật lên từng cơn. Hắn chưa chết, nhưng cũng đã cận kề cái chết.

Cô ra sức gọi "Đàm gia" nhưng mỗi một tiếng gọi đều tắc nghẹn trong cổ họng không thể bật ra được.

Các vệ sỹ khác trong phòng đều đã bị người của Đàm Diệu Minh đánh ngất đi. Tưởng Tiểu Thiên cố gắng bò tới trước mặt Tề Cương, dốc sức lay người Tề Cương vài cái, sau đó nấc lên gào to: "Đàm gia, anh Cương… Anh ấy… Anh ấy…"

Đàm Diệu Minh lao tới bên cạnh Tề Cương. Anh run rẩy đặt tay lên động mạch của Tề Cương, rồi sắc mặt lập tức chuyển lạnh. Rất lâu sau, anh mới từ từ đứng dậy, đi tới trước mặt Thiên Dư. Cả người Tưởng Ly run lên bần bật. Bóng hình Đàm Diệu Minh khiến cô ngửi thấy mùi của cái chết. Cô lao lên như phát điên nhưng hai chân không còn chút sức lực nào nữa, chỉ có thể quỳ rạp xuống đất, ôm ghì lấy chân anh.

Nhưng Đàm Diệu Minh không nhìn cô. Anh mặc cho cô run rẩy và bất lực, vẫn bóp chặt cổ Thiên Dư. Thiên Dư như con cá cố giãy giụa trước khi chết. Tưởng Ly chỉ còn nhìn được cảnh đôi chân hắn từ từ chạm đất sau một lúc bị Đàm Diệu Minh bóp cổ. Hắn không phát ra được động tĩnh nào nữa, một bên giày da bị rơi ra ngoài.

Tưởng Ly dốc chút sức lực cuối cùng để bật ra một tiếng hét từ trong cổ họng: "Đàm gia!"

Tưởng Tiểu Thiên cũng thảng thốt vì sát khí toát ra từ Đàm Diệu Minh. Cậu bất chấp vết thương trên người, dập đầu lia lịa với anh: "Đàm gia… Buông tay đi Đàm gia!"

Đàm Diệu Minh đúng là đã buông tay, nhưng, sau khi Thiên Dư đã hoàn toàn không còn co giật nữa.

Khi Thiên Dư ngã gục xuống đất, máu của anh rỏ xuống tóc và khuôn mặt của Tưởng Ly. Vẫn còn mang chút hơi ấm nhưng lại khiến Tưởng Ly cảm thấy buốt lạnh hơn bao giờ hết. Trên cổ Thiên Dư vẫn còn nguyên một vết siết rất ghê người, mắt hắn tím tái lại, đôi mắt vẫn còn mở trừng trừng sau khi chết. Hắn đã tắt thở như vậy, bị Đàm Diệu Minh bóp cổ cho tới chết.

Cơn đau nơi lồng ngực Tưởng Ly tưởng chừng có thể nổ tung. Khuôn mặt cô cắt không còn hột máu. Cô cảm thấy phía trước có một vực sâu, không nhìn thấy đáy, bản thân cô đang không ngừng rơi xuống tự do, chỉ còn đợi chờ khoảnh khắc thịt nát xương tan. Cô muốn gào lên mà khóc, bật ra thành tiếng mà khóc. Cô muốn hét thật to nhưng lại không hét lên được. Cô muốn túm lấy thứ gì đó nhưng nơi bàn tay chạm tới được chỉ có máu và máu.

Cho tới khi, có người chạy vào nói: “Đàm gia, bên ngoài có không ít cảnh sát xuất hiện, đã bao vây toàn bộ khách sạn rồi!”

Tưởng Ly cảm thấy mình đã rơi hẳn xuống đáy cực rồi. Đó là một vực sâu mọc đầy gai nhọn, cơ thể cô bị từng chiếc gai đâm vào, tạo thành trăm ngàn lỗ thủng.

Có ánh đèn quét vào qua cửa sổ hành lang. Những tia sáng đan cài chồng chéo lên nhau. Có người đang hét ầm ĩ, cũng có những tiếng bước chân hỗn tạp. Nhưng cảnh sát từ đầu tới cuối vẫn không lao vào bên trong. Trong lúc mơ mơ màng màng, hình như Tưởng Ly nghe thấy có người báo cáo gì đó với Đàm Diệu Minh. Là người của Lục Đông Thâm đã chặn trước cửa bệnh viện. Nhiêu Tôn cũng đã có mặt, cũng rục rịch muốn xông vào giống như cảnh sát.

“Nhân lúc này, Đàm gia, anh mau chạy đi.” Một đàn em sốt ruột, hoang mang nói.

Đàm Diệu Minh quỳ xuống, nhẹ nhàng kéo Tưởng Ly dậy. Tưởng Ly ngẩng lên nhìn anh, bờ môi vẫn đang run rẩy.

“Đàm gia!” Tên đàn em thúc giục.

Đàm Diệu Minh đưa tay vuốt ve khuôn mặt Tưởng Ly, lau đi vết máu trên khuôn mặt và mái tóc của cô. Nhưng ngón tay anh cũng dính máu, chung quy vẫn không thể lau sạch được. Cuối cùng, anh chỉnh trang lại quần áo cho cô, khẽ nói: “Anh phải thất hứa rồi, em có trách anh không?”

Sắc mặt anh đã bình thường trở lại, không còn hung tàn như lúc trước nữa. Nhưng chất chứa trong đôi mắt là một nỗi đau nặng nề, là lời từ biệt, là sự bất lực khi không thể nắm giữ hạnh phúc được nữa. Nước mắt Tưởng Ly cuối cùng cũng rơi xuống. Cô mấp máy môi: “Đàm gia, đi đi… Anh đi đi.”

Đàm Diệu Minh cười, giơ tay lên lau nước mắt cho rồi, rất lâu sau anh mới thở dài: “Xin lỗi em, làm bẩn mặt em rồi.”

Cô không kiềm chế được nỗi bi thương trào dâng trong lòng mình, ra sức đẩy anh. Suy nghĩ duy nhất là muốn anh khẩn trương bỏ đi. Nhưng Đàm Diệu Minh vẫn nắm chặt lấy tay cô, theo đà ôm cô vào lòng, mặc kệ cô vùng vằng cỡ nào anh cũng không buông tay. Hai cánh tay của anh ghì chặt lấy cô, rồi anh thì thầm bên tai cô: “Tưởng Ly, thứ anh để lại cho em đang ở Hoàng Thiên. Nhớ kỹ, là ngày sinh nhật em.”

Sau đó, anh hơi kéo cô ra, hai tay giữ chặt khuôn mặt cô, bắt cô nhìn thẳng vào mắt mình. Anh nói: “Đã nhớ kỹ chưa, là sinh nhật của em!”

“Đàm gia…”

“Nói em nhớ rồi đi!” Đàm Diệu Minh quát to.

Tưởng Ly gật đầu trong làn nước mắt mông lung.

Qua những giọt lệ làm nhòa đi tầm nhìn ấy, cô nhìn thấy khóe miệng Đàm Diệu Minh hơi rướn lên, ánh mắt như vừa buông được một gánh nặng trong lòng.

…

Những tiếng bước chân hỗn loạn từ xa vọng tới gần.

Cả người Tưởng Ly, cô tưởng cảnh sát kéo tới. Một cái bóng lướt qua cửa. Cô ngẩng đầu lên nhìn, là Lục Đông Thâm.

Cảnh tượng máu me be bét trong phòng cũng làm Lục Đông Thâm đứng hình, cả người đờ ra. Dương Viễn đi ngay sau lưng anh cũng thảng thốt bàng hoàng. Sắc mặt Lục Đông Thâm khó coi tới cực điểm, anh gằn mạnh từng chữ: “Đàm Diệu Minh, anh điên rồi phải không!”

~Hết chương 94~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 95: Tôi Có Thể Tin Tưởng Em Không? [2190 Chữ]

Tôi nói được là sẽ làm được. Vậy còn em thì sao? Tôi có thể tin tưởng em được không?

Đàm Diệu Minh buông tay ra, đứng dậy, đối diện với Lục Đông Thâm. Rất lâu sau, Đàm Diệu Minh mới lên tiếng: "Lục tổng, có chuyện nhờ vả."

Tưởng Ly như bị rút hết xương khớp, chỉ còn hai cánh tay có thể chống đỡ được sức mạnh của cơ thể. Cô nhìn thấy bước chân rời đi của Đàm Diệu Minh, cũng nhìn thấy đôi giày da sáng bóng của Lục Đông Thâm giẫm vào vũng máu.

Lục Đông Thâm nhìn cô. Cô cũng ngẩng lên nhìn anh, môi run lên dữ dội. Người đàn ông này là tia sáng cuối cùng của cô trước khi rơi xuống vực thẳm lìa đời. Nhưng tất cả sự cầu khẩn và van nài của cô đều được ẩn đằng sau cơn run rẩy. Lục Đông Thâm cúi người xuống, vươn cánh tay dài ra kéo cô lên.

Cả người Tưởng Ly mềm oặt không chút sức lực, hai chân cũng không đứng vững được để chống đỡ cơ thể nữa. Cánh tay Lục Đông Thâm mạnh mẽ đỡ lấy cơ thể cô, để mặc cho máu trên người cô nhuộm đỏ chiếc sơ mi trắng của mình. Một tay cô vịn lấy cánh tay anh, một tay níu chặt lấy cổ áo anh. Chẳng mấy chốc, cổ áo cũng lem nhem đỏ.

Cô nghẹn ngào, gọi tên anh: "Lục Đông Thâm…" Những lời còn lại đều tắc nghẹn trong cổ họng.

Lục Đông Thâm một tay ôm chặt eo cô, một tay lần tìm dần lên khuôn mặt cô. Ngón tay cái thô kệch của anh nhẹ nhàng cọ sạch vết máu trên khóe miệng cô. Anh đọc được hết sự tuyệt vọng trong ánh mắt cô. Anh cảm nhận được sự run rẩy trên cơ thể cô. Cô không nói câu nào cả, nhưng anh đã hiểu cô muốn bày tỏ điều gì. Anh nói: "Dương Viễn, trông cô ấy."

Nói xong câu này, anh cũng buông tay rời đi. Tưởng Ly với tay nhưng không bắt kịp vạt áo anh, chỉ để lại một vạt máu dính trên cổ tay áo.

Được Dương Viễn dìu ra khỏi bệnh viện, Tưởng Ly mới nhìn rõ tình hình bên ngoài.

Từng chiếc xe cảnh sát đang xếp thành một hàng dọc đều tăm tắp. Tất cả các cửa ra vào của bệnh viện đều bị cảnh sát vây chặt nghiêm ngặt. Ai nấy đều súng đạn sẵn sàng, trong tay cầm khiên chống bom, đứng trong tư thế cơ động cấp 1. Ánh đèn xe cảnh sát đan cài vào nhau, sáng trưng như ban ngày. Người của Lục Đông Thâm đang chống đối lại cảnh sát, không ai nhường ai.

Còn một đội người khác, không mặc cảnh phục mà mặc áo vest quần Âu gọn gàng. Ánh đèn rọi qua một chiếc xe trong số đó, Nhiêu Tôn đang đứng trước mũi xe, chắp tay sau lưng.

Trong quầng sáng mơ hồ, Tưởng Ly đã nhìn thấy anh ta.

Tất cả đau thương và tuyệt vọng trong cô lúc này hóa thành phẫn nộ, rồi đọng lại thành một sự căm phẫn, ghét bỏ, thúc giục cô lao lên trước như điên. Dương Viễn giật mình, vội vã đuổi theo sau.

Nhiêu Tôn cũng đã nhìn thấy Tưởng Ly. Cô còn chưa lao tới nơi, Nhiêu Tôn đã nhìn thấy những vệt máu loang lổ trên quần áo cô. Anh ta sải bước

tới đón, đang định hỏi xem cô bị thương ở đâu thì Tưởng Ly đã vung tay tát một cái rất mạnh.

Vang dội cả màn đêm, làm sững sờ bốn phía.

Nhiêu Tôn đứng hình, một bên gò má lập tức đỏ rực lên. Mấy tay vệ sỹ sau lưng anh ta thấy cảnh ấy định xông tới. Nhiêu Tôn nghiêm giọng quát: "Lùi xuống!"

Dương Viễn cũng dẫn theo người áp sát.

Tưởng Ly phẫn nộ nhìn Nhiêu Tôn chằm chằm, ánh mắt tưởng như chỉ muốn đập nát xương cốt của anh ta thành tro bụi. Sắc mặt Nhiêu Tôn cũng không khá hơn cô là bao, cực kỳ lạnh giá.

Dương Viễn không muốn xảy ra thêm chuyện gì khác, bèn đứng bên nói một câu: "Cô Tưởng, lên xe thôi."

Cảnh vật tiêu điều.

Đến tận khi bóng Tưởng Ly bị màn đêm nuốt chửng, Nhiêu Tôn vẫn đứng nguyên chỗ cũ. Rất lâu sau, có tên đàn em đi qua. Đó là Cao Toàn, người đã theo Nhiêu Tôn nhiều năm. Cậu ta hạ thấp giọng nói một câu: "Tôn thiếu, em đã nắm được đại khái tình hình bên trong rồi ạ."

Nhiêu Tôn sa sầm mặt lại quay vào trong xe.

Cao Toàn cũng vào xe theo anh ta, rồi báo cáo cho Nhiêu Tôn tình hình thương tích cùng tử vong trong bệnh viện.

Nhiêu Tôn rót một ít rượu vang, mượn ánh sáng bên ngoài, nhẹ nhàng lắc ly rượu. Chất lỏng màu đỏ chẳng mấy chốc đã lan ra khắp thành ly rồi tỏa mùi hương ra bốn phía xung quanh. Màu đỏ rực này khiến anh ta nhớ

tới màu máu trên người Tưởng Ly và cả đôi mắt đỏ rực căm phẫn của cô nữa. Cao Toàn tiếp lời: "Còn Thiên Dư nữa, cậu ta…"

Nhiêu Tôn ngước lên.

Cao Toàn bấm bụng nói nốt: "Không cứu được nữa, chết trong tay Đàm Diệu Minh rồi."

Một tia lạnh giá lướt qua đôi mắt hẹp dài của Nhiêu Tôn. Khi anh ta mím môi lại, cả khuôn cằm cũng trở nên cứng rắn, lạnh lùng. Từng ngón tay gầy của anh ta dùng sức, ly rượu vỡ vụn ra trong lòng bàn tay anh ta sau một âm thanh vang dội. Bờ môi mỏng của anh ta bật ra bốn chữ: "Chết không đáng tiếc."

Cao Toàn cũng hiểu ý của Nhiêu Tôn, lát sau lên tiếng: "Thiên Dư tự tung tự tác điều người của Tôn thiếu đi. Cậu ta chết vậy là quá nhẹ nhàng, nhưng lại để lại cho Tôn thiếu một đống đổ nát. Tối nay Lục Đông Thâm lại đích thân ra mặt. Xem ra anh ta quyết tâm kết oán với chúng ta rồi. Có điều, bên phía Hạ tiểu thư…"

Nhiêu Tôn đang cầm khăn giấy lau tay chợt khựng lại. Anh ta ngẩng đầu lên đánh mắt nhìn Cao Toàn. Cao Toàn lập tức chữa lại: "Bên phía Tưởng tiểu thư e là đã hiểu lầm Tôn thiếu mất rồi, có cần em qua giải thích với cô ấy không ạ?"

Nhiêu Tôn lại cụp mắt xuống, trầm mặc không nói, cho tới lau sạch tay rồi mới buông một câu: "Không cần, anh và cô ấy còn nhiều thời gian."

***

Tám anh em, hai người chết ngay tại chỗ, hai người được bệnh viện đưa đơn thông báo nguy kịch. Còn lại bốn người tính mạng cũng ngàn cân treo sợi tóc.

Tưởng Ly không dám nhắm mắt lại.

Vì chỉ cần nhắm mắt lại, cô sẽ lập tức nhớ tới cảnh Tề Cương chết trước mặt mình và đôi mắt đỏ sọng chỉ muốn giết người của Đàm Diệu Minh. Từ tối hôm đó, Đàm Diệu Minh không hề xuất hiện nữa, nhưng cũng không nghe tin anh bị cảnh sát bắt lại.

Vẫn là căn phòng ở khách sạn Skyline ngày trước, vẫn là cảnh hoàng hôn rợp trời, nó đã từng là một thời khắc mà cô thà chịu đựng cô đơn cũng không muốn chạm vào. Cô vẫn còn nhớ ngày hôm đó, khi hoàng hôn đỏ rực trượt qua ngón tay mang đến một cảm giác ấm áp. Nhưng sự ấm áp ấy chung quy vẫn mỗi lúc một xa. Thì ra hoàng hôn vốn rất lạnh lẽo và mong manh.

Cô nói với Dương Viễn: "Phiền anh ấy đưa sáu người anh em kia tới chỗ ở của tôi, bệnh viện không cứu sống được tôi sẽ cứu họ."

Đàm Diệu Minh liều mạng lộ diện cũng là vì những người anh em đó của mình. Cho dù dốc hết tâm sức, cô cũng phải cứu được người nào hay người ấy.

Dương Viễn rất bất ngờ trước câu nói của cô, nhưng vẫn đáp ứng.

Khi Lục Đông Thâm xuất hiện lần nữa, ngoài cửa sổ trời đã nhá nhem tối. Tưởng Ly co hai chân lên, hai cánh tay ôm lấy hai đầu gối, ngồi đờ đẫn trước cửa sổ, nhìn chút ánh sáng cuối cùng bị màn đêm nuốt gọn. Đường phố đã lên đèn, rực rỡ phồn hoa, các con đường lớn ngõ nhỏ của Thương Lăng lại tấp nập rộn ràng. Ánh mắt cô xuyên qua lớp cửa kính nhìn xuống con đường dài hun hút. Ánh đèn lung linh, trông giống như dòng sông Ngân Hà trên bầu trời đêm. Nơi ấy chính là quận Xuyên Dương.

Cả quận Xuyên Dương lúc này đã chìm vào bóng tối.

Đó đã từng là mảnh đất phong tình náo nhiệt nhất Thương Lăng, đó đã từng là nơi thấm đẫm tình người, cuối cùng vẫn tắt lịm, mọi hoa lệ, mọi nguy nga vẫn sụp đổ.

Cho tới khi có một người đàn ông đứng sững sau lưng, cô mới lên tiếng: "Anh ấy còn sống không?"

Trong phòng chỉ còn một ngọn đèn yếu ớt, không đọ được với đèn hoa rực rỡ ngoài kia. Thế nên Lục Đông Thâm có thể nhìn rõ khuôn mặt nhợt nhạt của Tưởng Ly phản chiếu lên cửa kính. Mái tóc dài của cô buông xõa, gần như có thể nuốt chửng cả cơ thể. Còn Tưởng Ly cũng nhìn rõ bóng hình cao lớn đằng sau lưng mình. Anh thậm chí còn chưa kịp thay áo sơ mi, bên trên vẫn là những vết máu loang lổ.

Lục Đông Thâm nhìn vào khuôn mặt in trên cửa sổ, nói một câu: "Còn sống."

Bả vai Tưởng Ly run lên, bờ môi cố gắng ép ra một nụ cười nhưng nụ cười của cô rất nhạt nhòa, rất thê lương. Sau cùng, cô giơ tay chỉ về phía quận Xuyên Dương: "Anh xem, đó là nơi các anh khao khát đấy. Nơi ấy ngày đêm ca múa làm các anh chướng mắt. Thế nên, giờ nó sạch sẽ rồi."

Lục Đông Thâm im lặng, không nói một lời.

Tưởng Ly lại ngồi ôm gối, cô vùi mặt vào lòng mình một lúc lâu mới ngẩng đầu: "Còn ba ngày nữa là tới lễ Tế đông. Ngày lễ lớn nhất của người Thương Lăng đấy."

"Tưởng Ly." Lục Đông Thâm đứng nhìn cô từ trên xuống: "Nhìn tôi."

Tưởng Ly nhìn thẳng vào đôi mắt in trên cửa sổ. Nó đen sẫm, còn khó dò hơn cả bầu trời ngoài kia. Anh cũng nhìn thẳng vào mắt cô, nói: "Người chủ trì lễ Tế đông ba ngày nữa vẫn là Đàm Diệu Minh."

Cô sững người, một giây sau lập tức quay phắt lại nhìn anh với vẻ khó tin.

“Tôi có thể đảm bảo Đàm Diệu Minh sẽ xuất hiện được trong lễ Tế đông. Nhưng Tưởng Ly, em không được phép hành động bừa bãi.” Lục Đông Thâm nói.

Một lúc sau Tưởng Ly mới hỏi một câu: “Có thật không?”

“Tôi nói được là sẽ làm được.” Lục Đông Thâm cúi người xuống, nhẹ nhàng giữ lấy khuôn cằm gầy của cô, ánh mắt trầm ổn: “Vậy còn em thì sao? Tôi có thể tin tưởng em được không?”

Tưởng Ly bị ép phải đối diện với anh. Chẳng biết đã qua bao lâu, cô mới gật đầu…

~Hết chương 95~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 96: Thứ Không Nhìn Thấy Mới Là Thứ Nguy Hiểm [2033 Chữ]

Có lúc, càng là những thứ không nhìn thấy được lại càng nguy hiểm, giống như cánh tay của vận mệnh luôn vô hình nhưng lại có thể đẩy một con người xuống hẳn vực sâu, vĩnh viễn không thể ngóc đầu lên được nữa.

Ở đất Thương Lăng, ai ai cũng có tín ngưỡng của mình. Họ tôn kính trời đất, nể sợ sức mạnh của thần linh. Cho dù vào thời này khi văn hóa dân tộc đã được khai hóa, nâng tầm, người Thương Lăng vẫn tiếp tục bảo tồn tín ngưỡng của ông cha để lại. Tế đông là hoạt động nghi lễ được người Thương Lăng coi trọng nhất. Lễ phẩm không có yêu cầu gì khắt khe, điều duy nhất yêu cầu là phải có thành ý, thế nên có rất nhiều lúc, người Thương Lăng mất cả năm trời để chuẩn bị cho ngày lễ này. Ví dụ như rượu, nếu chỉ ra chợ mua đại thì dĩ nhiên không được coi là có thành ý, bắt buộc phải tự nấu, tự ủ. Thế nên nếu ai lấy rượu làm tế phẩm cho lễ Tế đông, việc chuẩn bị của họ chắc chắn phải tốn rất nhiều sức lực.

Tế đông là một ngày lễ được tổ chức long trọng và rầm rộ. Thậm chí mọi người ở đây còn coi nó quan trọng hơn dịp tết cổ truyền. Bao năm nay, người chủ trì cho lễ Tế đông vẫn là Đàm Diệu Minh. Anh sẽ dẫn tất cả những người đàn ông sống ở Thương Lăng lên núi Thiên Chu. Trong lễ Tế đông, cô gái duy nhất có mặt chính là Tưởng Ly. Mấy dịp lễ gần đây, cô luôn xuất hiện với tư cách một thần y. Đây cũng là nguyên nhân người dân Thương Lăng cực kỳ kính trọng Tưởng Ly.

Sau khi Tưởng Ly trở về nơi ở của mình, ngoài việc lần lượt chuyển những vò rượu "Ngũ Nguyệt Túy" được chôn dưới gốc hoa ngọc lan ra ngoài, thì cô cũng bắt đầu ngày đêm không ngừng nghỉ chữa trị vết thương cho sáu người còn lại. Tưởng Tiểu Thiên lúc ở trong bệnh viện cũng chịu đựng khá nhiều vết thương ngoài da, thế nên nói gì cũng kiên quyết đi theo Tưởng Ly để phụ giúp cô.

Cửa hàng bán trống gõ tay và "Thần tiên ẩm" là hai nơi kinh doanh của Tưởng Ly, bình thường khi không ra cửa hàng, cô sẽ trở về nơi ở của mình. Nơi ở của cô cách xa khu trung tâm náo nhiệt, là một ngôi nhà độc lập nằm giữa một vườn trồng đủ các loại hoa, đường vào quanh co. Nếu vào đúng thời điểm giữa hè, phóng tầm mắt qua sẽ chỉ nhìn thấy toàn là hoa lá cỏ cây, xa hơn nữa sẽ nhìn thấy sống núi sừng sững uy nghi của dãy Thiên Chu. Trước nhà và sau nhà đều treo đầy các loại thực vật đủ màu sắc. Rất nhiều loài cây mọc quanh năm, nhưng đa phần đều là những giống cây cô hái lượm về được sau nhiều năm đi ngao du khắp các vùng đất, đều là những nguyên liệu có mùi hương không thấy được ngoài thị trường.

Nếu cô không vào thành cổ, có lẽ sẽ ở lại đây thêm vài ngày, sống một cuộc sống gần như là cách biệt trần thế.

Tại nơi ở của cô, có một dụng cụ dùng để thu thập các nguyên liệu hương truyền thống nhất và một dụng cụ dùng để thu thập các mùi hương tiên tiến nhất, nên nơi này càng giống một nhà kho lưu trữ mùi hương hơn.

Toàn bộ sáu anh em đều được sắp xếp ở phòng khách. Loại gối mà họ dùng là gối thơm, được Tưởng Ly ngày đêm gấp rút hoàn thành. Tưởng Tiểu Thiên quan sát sơ qua, trong sáu chiếc gối thơm, ngoài mạch đắng* ra, còn lần lượt bỏ thêm vào 14 loại thực vật. Những 14 loại này lại không hoàn toàn tương đồng giữa sáu chiếc gối.

*Mạch đắng: Hay còn gọi là khổ kiều mạch, là một loài thực vật có hoa trong họ rau răm.

Phòng khách được châm lên bốn ngọn nến, lần lượt đặt vào bốn góc Đông, Tây, Nam, Bắc. Cho dù Tưởng Tiểu Thiên có ngu ngơ cũng cảm nhận được bốn ngọn nến đó không hề đơn giản. Chúng hình vuông, rộng khoảng hai inch, trên thân nến lại được trang trí thêm hoa văn rực rỡ, một khi đã châm lên có thể cháy từ sáng tới tối. Mùi của nó đặc biệt nồng, dù đứng bên ngoài nhà vẫn có thể ngửi thấy được một mùi thơm nồng nàn, khói bay vấn vít.

Bốn ngọn nến này được châm lên suốt một ngày một đêm. Mà trong khoảng thời gian ấy, hai người anh em bị bệnh viện thông báo nguy kịch cuối cùng vẫn không giữ được mạng sống của mình. Tưởng Ly tự tay vuốt mắt cho họ lần cuối, sau đó ngồi ngây người một lúc lâu. Từ lúc trở về đến giờ, số câu cô nói đếm được trên đầu ngón tay. Tưởng Tiểu Thiên hiểu rằng cô đang gấp rút giành giật thời gian, nhưng cuối cùng vẫn không nhanh chân giật lại được hai người anh em từ tay Thần chết.

Sau lần đó, Tưởng Ly lại càng vùi đầu vào việc chữa trị cho bốn người còn lại. Ánh mắt cô tối đi đến đáng sợ. Tưởng Tiểu Thiên chưa bao giờ nhìn thấy một Tưởng Ly như vậy.

Lúc ở bệnh viện, bốn người đó cũng đang rơi vào trình trạng chờ chết.

Ngoài việc uống thuốc và ăn loại canh do Tưởng Ly tự tay nấu theo chế độ đặc biệt, Tưởng Ly còn lần lượt nhét vào dưới lưỡi từng người một viên thuốc tròn to bằng một hạt đậu nành. Mùi vị khác nhau, có viên nhạt như nước lã, có viên lại có mùi rất nồng. Trước đó Tưởng Tiểu Thiên đã nhìn ra vấn đề từ những chiếc gối thơm nhưng không dám mạo muội hỏi. Cậu biết Tưởng Ly cố gắng hết sức như vậy thực tế là muốn Đàm Diệu Minh được yên tâm. Nhưng sau khi hai người anh em qua đời, cậu lại thấy tinh

thần của cô có phần bất ổn. Sợ cô nghĩ không thông suốt chuyện gì đó, cậu bèn chủ động kiếm chuyện để nói, hỏi xem những viên thuốc này vì sao lại có sự khác nhau.

"Không phải viên thuốc mà là hương đan*, đây là cách chữa bệnh cổ xưa nhất của người Trung Quốc. Lưỡi đặt lên hương đan, dựa vào chất dịch ở cuống lưỡi tiết ra để từ từ tan chảy. Quá trình tan chảy chính là quá trình mùi hương lan tỏa. Và thứ thực sự giữ mạng cho họ chính là mùi hương này." Giọng Tưởng Ly đều đều như nước. Chính vì như vậy, Tưởng Tiểu Thiên mới càng lo lắng cô đang dồn nén trong lòng quá nhiều cảm xúc: "Sở dĩ mỗi người lại có một viên hương đan khác nhau là vì tình trạng sức khỏe của mỗi người là khác biệt. Cho dù không cần xem báo cáo sức khỏe thì mùi hương trên cơ thể họ toát ra cũng nói lên được hiện trạng các cơ quan trong người họ. Trong số bốn người, một người chuyển hóa axitamin kém trên người sẽ có mùi đường cháy khét, một người chuyển hóa axit kém trên người sẽ có mùi thức ăn hấp chín. Hai người còn lại, một người hơi có mùi rượu, và một người hơi có mùi bánh mỳ nướng, chứng tỏ một người xuất hiện tình trạng nồng độ axit amin trong máu cao, một người hệ thống đường ruột bị tổn thương nghiêm trọng. Thế nên hương đan dùng cho họ cũng phải là loại thuốc chữa các bệnh này."

*Viên có mùi thơm.

Tưởng Tiểu Thiên nghe cô nói vậy, bèn ghé sát tới ra sức ngửi, mà vẫn chẳng hề ngửi thấy những mùi như đường cháy hay bia rượu. Nhưng cậu biết, Tưởng Ly có thể ngửi được thứ mùi mà người khác không ngửi được.

Trong lúc giành giật mạng sống cho bốn người họ, Tưởng Ly lại lấy ra một ít hương đan, tất cả đều được phong kín trong túi, số lượng không hề ít. Những thứ này Tưởng Tiểu Thiên nhận ra, là hương liệu dùng cho lễ Tế đông. Lần lượt là: Nha hương, anh hương, diên an quận công nhụy hương, vận hương, thần tiên hợp hương, thanh diệu hương. Đi kèm với các loại

hương cổ này lần lượt là bảy bảy bốn mươi chín loại nguyên liệu. Có loại phải đặt trong đồ sứ, chôn dưới hầm vài tháng, có loại phải trải qua thử thách thiêu đốt rồi nấu chín suốt hai mùa xuân hạ. Có loại được đặt trong dụng cụ, làm lạnh thành thể rắn. Có loại được bọc giấy thép vàng bên ngoài rồi hun đốt.

Nhưng trong khoảng thời gian này, Tưởng Ly lại đang nghiên cứu một loại mùi hương.

Cô ở trong phòng đặt dụng cụ một thời gian khá dài. Khi đi ra, trong tay cô có thêm rất nhiều những dụng cụ bằng thủy tinh, bên trong đựng một loại chất lỏng màu xanh lục đậm. Sau đó cô lại đem tất cả những loại cây trước đó đã yêu cầu Tưởng Tiểu Thiên ra vườn sau hái như: sinh sạn hương, nhũ hương, cam tùng, mao hương, hương phụ tử, toái lăng hương, cho vào nấu trong lửa lớn, sau đó ở lại tỏng phòng đựng dụng cụ một ngày một đêm, từng lọ nước màu xanh lục đậm đều đã chuyển thành màu trắng trong suốt.

Tưởng Tiểu Thiên hít ngửi thấy không có mùi gì, bèn tỏ ra khó hiểu: “Lễ tế đông năm nay cần thêm một mùi hương nữa ạ?”

Tưởng Ly gật đầu, tỉ mỉ đặt cẩn thận từng lọ dung dịch, rồi phong kín trong hộp.

“Sao nó lại không mùi không vị giống như nước vậy?”

Tưởng Ly thờ ơ đáp: “Nước cũng có mùi có vị, chỉ là em không nhìn thấy và không ngửi thấy thôi.”

Tưởng Tiểu Thiên nhìn một hồi lâu vẫn không hiểu. Tưởng Ly kiểm tra lại chiếc hộp một lần nữa, sau khi chắc chắn nó đã được phong kín, cô mới nói: “Có lúc, càng là những thứ không nhìn thấy được lại càng nguy hiểm,

giống như cánh tay của vận mệnh luôn vô hình nhưng lại có thể đẩy một con người xuống hẳn vực sâu, vĩnh viễn không thể ngóc đầu lên được nữa.”

Tưởng Tiểu Thiên nghe xong câu này bỗng dưng thấy hoang mang lạ. Cậu loáng thoáng cảm nhận được Tưởng Ly không bình thường nhưng cụ thể là khác lạ ở chỗ nào thì cậu lại không nói rõ ra được. Tưởng Ly không nói thêm nhiều nữa, cô đứng dậy, đi kiểm tra tình hình của bốn người kia. Tưởng Tiểu Thiên rất lâu không thấy động tĩnh gì, bèn ra ngoài xem sao thì thấy Tưởng Ly đang quỳ rạp dưới đất, bả vai run lên từng cơn.

“Gia, thế này là sao ạ?” Tưởng Tiểu Thiên giật nảy mình, vội vàng tiến lên dìu cô: “Bốn người họ…”

Tưởng Ly không đứng lên, cô chạm hẳn trán xuống nền đất, rất lâu sau mới nghẹn ngào nói một câu: “Cứu được bốn người ấy rồi, chị không phải hổ thẹn với Đàm gia rồi.”

~Hết chương 96~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 97: Có Thêm Một Lục Môn Chống Lưng [2020 Chữ]

Lai lịch khủng khiếp thì sao nào? Tôi không ngại để cô ấy có thêm Lục Môn chống lưng.

Cảnh Ninh đang đứng bên cạnh chờ đợi.

Bầu không khí trong văn phòng không được tốt lắm.

Dương Viễn đứng trước khung cửa sổ sát sàn, một tay chống hông, một tay kẹp điếu thuốc. Trông anh ấy khá sốt ruột, đi đi lại lại mấy lượt rồi, khiến Cảnh Ninh cũng chóng cả mặt.

So với sự bất ổn của Dương Viễn, Lục Đông Thâm vẫn bình tĩnh và điềm đạm như mọi ngày. Anh đang đọc tài liệu, thi thoảng lại sửa vài chữ bên cạnh. Đây là lịch trình được sắp xếp cho ba tháng tới, Cảnh Ninh nãy giờ vẫn đang đứng đợi anh ký tên xác nhận. Ban đầu cô không phát biểu bất kỳ ý kiến gì, về sau nhìn thấy anh lại gạch đi một nét nữa, cô bèn đứng bên nhắc nhở một câu: "Lục tổng, giám đốc Từ đã hẹn gặp anh được một tháng rồi."

Lục Đông Thâm chuyển tất cả các lịch trình ở trang cuối cùng tới trang đầu tiên, rồi gõ gõ đầu bút lên trên: "Phía giám đốc Từ không gấp, dời lịch hẹn với trưởng ban thư ký Vương lên trước."

Cảnh Ninh thấy anh đã lên tiếng, cũng không dám nói thêm những lời dư thừa nữa. Cô hiểu, Lục Đông Thâm là một người rất biết cân nhắc toàn diện. Cứ nói đơn giản như các lịch trình tiếp khách, tiệc tùng, sự thay đổi

lần này của anh hoàn toàn hướng đến tương lai phát triển của tập đoàn tại Trung Quốc. Nếu còn ở tổng bộ thì người đầu tiên Lục Đông Thâm chọn gặp nhất định sẽ là người của ngân hàng. Nhưng ở trong nước, anh luôn sắp xếp những người có chức quyền lên trước.

Khi ấn định ngày trở về thủ đô, Lục Đông Thâm đưa ra một thời gian cụ thể. Cảnh Ninh liếc nhìn ngày tháng, hơi giật mình, rồi lại tự tính nhẩm một lượt. Đó là ngày thứ hai sau lễ Tế đông của Thương Lăng. Trong lúc đang đăm chiêu thì cô nghe thấy Lục Đông Thâm dặn dò một câu: "Khi về Bắc Kinh, sắp xếp chuyên cơ."

Cảnh Ninh cung kính trả lời: "Dạ." Sau đó, cô lại đặt một tập tài liệu dày cộp khác đang ôm trong lòng lên mặt bàn làm việc, rồi rút một tập trong đó ra: "Lục tổng, đây là chỗ giấy tờ bộ phận thị trường đang cần gấp. Còn nữa, mười phút nữa anh nên xuất phát rồi, người bên phía Cục công an thành phố đã trên đường rồi ạ."

*Thị Cục

Sau khi Cảnh Ninh ra khỏi phòng làm việc, cũng vừa hay Dương Viễn đã hút xong điếu thuốc trong tay. Anh ấy ấn đầu lọc vào gạt tàn, rồi cầm gạt tàn tiến về phía trước, đặt mạnh lên mặt bàn. Lục Đông Thâm không buồn ngẩng đầu lên: "Bữa cơm mời Cục công an thành phố chiều nay cậu cũng phải tham gia. Nếu tôi mà là cậu, bây giờ tôi sẽ về phòng nghỉ thay quần áo."

Dương Viễn với tay kéo chiếc ghế lại, ngồi xuống đối diện anh, gõ tay lên mặt bàn: "Rốt cuộc cậu đang nghĩ gì vậy?"

"Nghĩ gì là sao?" Lục Đông Thâm lật một trang tài liệu. Tốc độ đọc tài liệu của anh rất nhanh, đây cũng là nguyên nhân hiệu suất làm việc của anh cực cao. Nhưng điều này không đồng nghĩa với việc anh "cưỡi ngựa xem

hoa". Ngược lại, ở chỗ nào đó trong tài liệu cho dù chỉ có một chút khiếm khuyết cũng không thoát khỏi đôi mắt anh.

Cũng giống như, khi trả lời câu hỏi của Dương Viễn, đầu mày anh đã hơi nhíu lại.

Dương Viễn mặc kệ anh đang nhăn mày hay nhăn trán: "Chuyện cậu điều người ngang nhiên chống đối lại người thi hành công vụ, lúc đó tình hình cấp bách nên tôi cũng không tiện hỏi nhiều làm gì. Còn bây giờ thì sao? Cậu cũng nên nói rõ suy nghĩ của mình đi chứ? Lại dám ra mặt bảo vệ Đàm Diệu Minh, cậu có biết đã tới tai Hội đồng quản trị rồi không? Chuyện Lục Khởi Bạch được điều tới Trung Quốc, đâu phải cậu không biết. Vốn dĩ việc giành được mảnh đất ở quận Quan Dương, Thương Lăng đã được coi là một trận trở mình thắng lợi, bây giờ cậu lại vì chuyện của Đàm Diệu Minh mà bị kéo xuống nước!"

"Cậu định hỏi chuyện gì? Hỏi suy nghĩ của tôi hay hỏi tôi có biết thái độ của Hội đồng quản trị hay không? Suy nghĩ của tôi là cứ bảo vệ Đàm Diệu Minh đã, còn về bất kỳ quyết định nào của Hội đồng quản trị tôi cũng chỉ có thể chấp nhận." Lục Đông Thâm trả lời ngắn gọn mọi băn khoăn lo lắng của Dương Viễn, sau đó giơ tay ấn vào loa ngoài của chiếc điện thoại bàn: "Vào đây một lát."

Dương Viễn nghe xong câu ấy là lập tức phát điên: "Đàm Diệu Minh là đối thủ chính diện của cậu mà cậu lại đi bảo vệ anh ta? Bây giờ anh ta đã giết người! Chưa nói đến việc lần này cậu chắc chắn đã kết oán với Nhiêu Tôn thì lấy bất kỳ tội trạng nào của Đàm Diệu Minh ra phán cũng đủ tử hình! Cậu định bảo vệ thế nào? Còn nữa, thế nào gọi là cậu chấp nhận mọi quyết định của Hội đồng quản trị? Bây giờ sự phát triển của Skyline là mấu chốt đối với Tổng bộ Lục Môn. Cậu cứ thế dâng toàn bộ lợi lộc cho Lục Khởi Bạch ư?"

Lục Đông Thâm từ tốn cười: “Tôi có lòng nhường, cậu ta cũng phải có bản lĩnh nhận mới được.”

Dương Viễn nhìn Lục Đông Thâm chằm chằm, bất thình lình nói: “Cô gái đó, không phải là nhân vật đơn giản đâu!”

Câu nói này chuyển chủ đề hết sức tự nhiên. Nhưng Dương Viễn biết nếu Lục Đông Thâm nghe hiểu anh ấy đang nói đến ai thì câu nói kia không hề đường đột chút nào, vì cô gái đó liên quan mật thiết đến chuyện này. Quả nhiên, không ngoài dự đoán, Lục Đông Thâm tiếp lời cũng rất nhẹ nhàng: “Tôi biết.”

“Vậy mà cậu còn…”

Cửa phòng làm việc bị gõ hai tiếng, Cảnh Ninh bước vào: “Lục tổng.”

Lục Đông Thâm ném tập tài liệu trong tay lên mặt bàn, ngữ khí chuyển sang lạnh nhạt: “Trả lại bản báo cáo này cho bộ phận thị trường làm lại, trong này có chỗ xử lý sai số liệu rồi. Là định mức 31.51% chứ không phải 30.51%, sai số của tôi những 1%, thống kê kiểu gì vậy?”

Cảnh Ninh giật mình, sao bộ phận thị trường có thể để xảy ra một sai sót như vậy cơ chứ?

“Đích thân cho nhân viên thống kê số liệu định mức nghỉ việc đi. Giám đốc bộ phận thị trường bị trừ toàn bộ tiền thưởng năm nay, cả phòng bị trừ tiền thưởng nửa năm.” Một câu nói đầy uy quyền và “sinh sát” càng được nói với thái độ thản nhiên như không lại càng khiến người ta không khỏi rét run.

Nhưng Cảnh Ninh đã quá quen với sự sắt đá của Lục Đông Thâm rồi. Cô gật đầu, cầm theo tài liệu đi ra ngoài.

Dương Viễn đi đi lại lại: “Tôi phục cậu thật đấy. Đến lúc nào rồi mà cậu còn có thể phát hiện ra mình mất 1% định mức cơ chứ?”

Lục Đông Thâm nói nhẹ như gió thoảng: “Mất một 1% định mức tức là ném hơn chục triệu ra ngoài cửa sổ. Cậu chủ Dương, tôi là người làm ăn, không phải nhà từ thiện.”

“Tôi phải gọi cậu một tiếng cậu chủ Lục mới đúng.” Dương Viễn vòng ra trước bàn làm việc, chống hai tay lên mặt bàn: “Một người có năng khiếu bẩm sinh vượt xa cả Quý Phi vậy mà lại có thể khiến bản thân mất tích một cách sạch sẽ không dấu vết. Lai lịch của cô gái này khủng khiếp thế nào đâu phải cậu không đoán được.”

“Lai lịch khủng khiếp thì sao nào? Tôi không ngại để cô ấy có thêm Lục Môn chống lưng.”

Dương Viễn thảng thốt: “Không lẽ cậu định…”

Lục Đông Thâm ký một chữ lên phía cuối tập tài liệu rồi gập lại, nhìn đồng hồ: “Tới lúc chúng ta xuất phát rồi.”

***

Quan tài dành cho Tề Cương và một người anh em khác đã được chuẩn bị xong, chỉ còn đợi tới ngày lễ Tế đông để khiêng lên núi Thiên Chu. Chuyện này do Tưởng Tiểu Thiên chịu hoàn toàn trách nhiệm. Ngoài việc này ra, cậu còn phải quản lý cho tốt tất cả những vật phẩm dùng cho ngày lễ. Đây thật ra cũng là một việc dễ dàng vì trước kia những việc này cũng đều do cậu phụ trách. Bảy loại hương đan được đặt riêng rẽ, phân loại cẩn thận. Riêng một loại làm thêm, Tưởng Ly không để Tưởng Tiểu Thiên bảo quản. Mặc dù Tưởng Tiểu Thiên ôm một bụng ngờ vực nhưng cũng không dám hỏi gì.

Một ngày trước lễ tế đông, Tưởng Ly gọi Tưởng Tiểu Thiên đến trước mặt, đưa cho cậu hai văn bản. Tưởng Tiểu Thiên mở ra xem, hóa ra là hợp đồng chuyển nhượng "Thần tiên ẩm" và cửa hàng trống gõ tay. Mục người được chuyển nhượng đề tên của cậu. Cậu giật mình: "Gia, việc này là…"

"Sau này hai nơi này thuộc về em." Tưởng Ly nói: "Bí kíp của Thần tiên ẩm không khó, rồi chị sẽ đưa em. Cửa hàng trống chị chỉ mang theo chiếc trống ở ngoài cửa lớn, còn lại em tiếp tục kinh doanh đi."

Tưởng Tiểu Thiên nghe xong câu này là giật mình: "Gia, chị định ra đi sao?"

Đi ư…

Tưởng Ly nhìn hai cỗ quan tài đặt trong vườn, ánh mắt nhạt nhòa. Con người giàu sang một đời, nghèo đói một đời, bôn ba một đời, cuối cũng vẫn chẳng thể đi ra khỏi khoảng cách của một chiếc quan tài…

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 98: Lễ Tế Đông Của Thương Lăng [2267 Chữ]

Ba ngàn sợi phiền muộn, cắt đi rồi phải chăng sẽ đoạn tuyệt được với quá khứ?

Trong một ngày dài ở Thương Lăng, Tưởng Ly thích nhất chính là buổi chiều.

Bất luận bốn mùa xoay chuyển thế nào, buổi chiều của Thương Lăng luôn toát ra một vẻ lười biếng. Chẳng trách đám khách du lịch kia luôn bịn rịn không muốn rời đi, ngay cả một người thoải mái, thích bay nhảy như Tưởng Ly còn tình nguyện sống cả đời ở đất Thương Lăng này. Buổi chiều mùa đông ở Thương Lăng rất ấm áp, không còn cái oi ả của mùa hè, mát mẻ, lành lạnh, rất thích hợp để nằm lỳ trong vườn, đánh một giấc.

Khi Tưởng Ly đẩy cửa đi vào tiệm cắt tóc Dương Dương, ông chủ cũng đang gà gật như thế. Ông chủ nằm dựa lên một chiếc ghế dài rộng lớn, trên ghế trải một tấm da báo. Ánh nắng hắt vào qua lớp kính trên cửa sổ, rơi xuống chiếc mũ bò kiểu cao bồi của ông chủ.

Đây là một tiệm cắt tóc không lớn, thậm chí còn không to bằng khu vườn trong quán bán trống của cô, nhưng nó lại là cửa hàng đã có thâm niên ở đất Thương Lăng này. Trước cửa dựng một ống xoay trong suốt đã cũ có hoa văn ba màu đỏ, xanh lam, trắng. Bốn chữ "Tiệm cắt tóc Dương Dương"* ban ngày nhìn còn ổn, tới tối khi đèn lên rực rỡ, "Dương Dương" sẽ biến thành "Nhật Nhật". Nhưng ông chủ cũng lười sửa chữa, hoặc có thể

ông ấy nghĩ rằng "Ngày ngày làm tóc" cũng là một dấu hiệu cho thấy việc kinh doanh khởi sắc, đi lên.

*Trong tiếng Trung là bốn chữ.

*Chữ Dương (阳) khi bị che mất bộ Ấp sẽ thành chữ Nhật (日)

Trên thực tế, nơi này là tiệm làm tóc nổi tiếng nhất Thương Lăng.

Ông chủ là người Hán, bình thường sống ẩn dật, khiêm nhường, nhưng nghe nói đều đã từng giành giải trong cuộc thi Làm tóc đẹp toàn thế giới, vô cùng vinh dự. Nhưng truyền kỳ về ông chủ này cũng chỉ là câu chuyện bên tách trà của người dân Thương Lăng mỗi buổi chiều nhàn nhã. Họ công nhận là tay nghề của ông chủ rất khá, nhưng không cảm thấy quá khứ của ông ấy ngầu đến mức nào. Người Thương Lăng cho rằng một người giỏi như thế đáng nhẽ nên sống ở một thành phố lớn mới phải.

Chỉ có Tưởng Ly biết rõ, ông chủ ở đây không phải người thường. Ở trong tiệm, cô từng nhìn thấy một bằng chứng nhận được đóng khung treo trên vách tường. Trong mắt rất nhiều người dân Thương Lăng, đó chẳng qua chỉ là một tờ giấy viết đầy chữ tiếng Anh mà thôi, nhưng Tưởng Ly nhìn rất rõ, đó là một bức thư mời tới từ Hoàng gia Anh.

Rõ ràng là một cao nhân, vậy mà lại quyết mở một tiệm làm tóc không thể bình thường hơn ngay tại Thương Lăng này. Hơn nữa tên tiệm cũng được đặt gọn gàng, giản dị. Mỗi lần nhìn lên hàng chữ ấy, Tưởng Ly lại nhớ về phòng triển lãm ảnh Đại Bắc ở Bắc Kinh.

Ông chủ họ Hà, hơn ba mươi tuổi, xét tình trạng từ trước ra sau quán chỉ có một mình anh ấy, thì có lẽ anh ấy vẫn độc thân, tướng mạo cũng không tệ, vóc người khá cao rao, vai rộng, hông thon, tính cách có phần

lạnh lại có phần kiêu ngạo, còn hơi bướng bỉnh nữa. Anh ấy thích đi du lịch, có những đợt tiệm cắt tóc đóng cửa liền một lúc hơn nửa tháng trời.

Hôm nay Tưởng Ly khá may mắn, ông chủ Hà không những không đóng cửa quán mà trong quán còn không có một vị khách nào khác. Có lẽ giờ này mọi người vẫn đang ngủ trưa.

Sau khi nghe thấy tiếng động, ông chủ Hà giơ tay kéo vành mũ xuống. Nhìn thấy Tưởng Ly, anh hỏi: "Cắt tóc hay dưỡng tóc?"

Tưởng Ly đi thẳng vào bàn gội đầu, nói một câu: "Cắt tóc."

Ông chủ không có thói quen gội đầu cho khách, phàm là các vị khách đến tiệm đều tự gội. Ông chủ Hà đứng dậy vòng ra phía trước bàn gội đầu, khoanh hai tay trước ngực, đứng nghiêng người ở đó: "Chẳng phải đợt trước vừa mới cắt sửa một chút sao?"

Tưởng Ly cũng được coi là khách quen của tiệm. Dĩ nhiên ông chủ Hà biết mặt cô. Anh biết Tưởng Ly là một người rất yêu quý mái tóc của mình, thế nên đa phần cô tới tiệm chỉ để dưỡng tóc, tóc dài hơn một chút thì chỉnh sửa lại. Cô luôn có yêu cầu riêng với độ dài mái tóc của mình, bắt buộc phải cố định ở một vị trí, không được dài hơn, cũng không được ngắn hơn. Có nhiều lúc ông chủ Hà thật chỉ muốn cầm thước đo cho chuẩn xác.

Tưởng Ly đang làm ướt tóc, ngón tay hơi khựng lại, sau đó trả lời: "Lần này là cắt ngắn, ngắn như mái tóc giả của tôi vậy."

Ông chủ Hà sững người.

Một lát sau, anh tiến lên, bóp cho cô một ít dầu gội đầu. Cô đang định ngẩng đầu lên thì bị anh nhẹ nhàng giữ lấy đầu: "Nằm yên."

Ông chủ Hà đích thân gội đầu cho cô.

Khi ngồi ra trước gương, khoác áo vào để cắt tóc, ông chủ Hà lấy chiếc khăn bông quấn tóc của cô xuống, nhìn chằm chằm vào Tưởng Ly trong gương và hỏi: “”Sao bỗng nhiên lại muốn cắt ngắn hẳn đi?”

Tưởng Ly nói: “Ba ngàn sợi phiền muộn, cắt đi rồi phải chăng sẽ đoạn tuyệt được với quá khứ?”

“Vậy thì cô đi làm ni cô luôn chẳng phải tốt hơn sao?” Ông chủ Hà nói một câu, rồi cầm máy sấy tóc lên tay: “Nghĩ kỹ chưa?”

“Ừm.”

Ông chủ Hà không nói nhiều nữa, bắt đầu sấy khô mái tóc cho cô. Khi đã khô đến một mức độ nhất định, cây kéo trong tay anh bắt đầu múa lượn. Rất lâu sau, anh mới lên tiếng: “Chất tóc của cô đẹp lắm, cắt đi thật là đáng tiếc.”

Tưởng Ly nhìn từng ngón tay gầy của anh xuyên qua những lọn tóc: “Vậy một người có khả năng tạo mẫu đỉnh cao như anh núp ở Thương Lăng, mở một cửa tiệm nhỏ chẳng phải cũng rất đáng tiếc sao?”

Ông chủ Hà đánh mắt nhìn vào gương một cái: “Như nhau cả thôi.”

Tưởng Ly ngẫm lại câu nói này, bỗng nhiên cảm thấy đúng là “như nhau cả” thật.

“Lễ tế đông ngày mai có thể tiến hành được không?” Ông chủ Hà hỏi.

Từng sợi tóc lả tả rơi xuống, ánh mắt Tưởng Ly rất kiên định: “Được.”

Ông chủ Hà cũng không hỏi nữa.

Ngược lại, Tưởng Ly hỏi anh: “Xem ra năm nay anh lại không định tham gia rồi.” Theo thường lệ, vào thời điểm này, các nhà đều đã phải lấy tế phẩm của mình ra đặt trước cửa sổ. Tiệm cắt tóc này vẫn khá sạch sẽ.

Ông chủ Hà động tác dứt khoát: “Tôi không phải người Thương Lăng, cũng không có tín ngưỡng, thế nên lễ Tế đông cũng không có quá nhiều ý nghĩa đối với tôi.”

“Dẫu sao cũng là một truyền thống của Thương Lăng, cũng là dấu ấn của cả một thời đại.” Tưởng Ly nói.

Nghe xong câu này, ông chủ Hà bật cười, nhìn cô: “Cô nghĩ kiểu truyền thống này còn duy trì được bao lâu?”

Tưởng Ly sững người, nhìn vào mắt ông chủ trong gương.

Ông chủ Hà lại đưa một đường kéo, nói tiếp: “Trong mối quan hệ phụ thuốc giữa thời đại và con người, thời đại là chủ nhân, người là phụ. Thế nên không có cái gọi là thuộc về thời đại của ai. Con người chung quy cũng sẽ tan biến, nhưng thời đại vẫn cứ tiếp tục. Cuối cùng, một thời đại thuộc về một con người đặc biệt nào đó cũng sớm muộn bị chôn vùi trong dòng sông ký ức dài vô tận, không để lại chút dấu vết nào.”

Câu nói ấy rơi vào trái tim Tưởng Ly, bỗng dưng lại cứa thành một vết nứt bi thương…

***

Lễ Tế đông vẫn tiến hành theo đúng lịch trình.

Tuy chỉ vì một ngày lễ ngắn ngủi như vậy nhưng lại hao tốn thời gian chuẩn bị suốt cả năm dài của người dân Thương Lăng.

Ngày hôm nay, các nam đinh của Thương Lăng từ lúc trời còn chưa sáng hẳn đã xuất phát tới dãy núi Thiên Chu. Giữa cảnh bình minh lác đác rải rác, ở phía xa xa thấp thoáng bóng ngọn núi Kỳ Thần nằm đối diện.

Lễ Tế đông của Thương Lăng được tổ chức ở nơi cao nhất của núi Thiên Chu, đối diện với vị trí bái tế núi Kỳ Thần và hồ Phủ Tiên, tất cả mọi người đều cầu mong một năm mùa màng bội thu và vạn sự như ý. Hơn nữa trong ngày này, nếu gia đình nào không may có người qua đời, họ cũng sẽ khiêng quan tài của người thân lên đỉnh núi Thiên Chu để người thân được nhận lời chúc phúc của trời đất, và được siêu thoát, an lạc.

Có những người chủ quản từ sớm đã bày bố vị trí đài tế. Nổi bật nhất vẫn là chiếc trống da trâu khổng lồ treo lơ lửng trên đài tế. Nghe nói tuổi tac của nó gần như đã dài bằng cả lịch sử của Thương Lăng rồi. Dùi trống được làm bằng xương bò, đầu dùi được mài nhẵn, sáng bóng.

Bốn phương tám hướng trên đài tế được kéo những dải cờ phong mã dài miên man, năm màu cờ kiêu hãnh đón gió. Cho dù đứng dưới chân núi vẫn nhìn rõ được mọi thứ, vang dội đứng giữa nơi nối liền trời xanh và mặt đất, trở thành một nấc thang nối giữa trần thế và tiên cảnh. Bốn phía của đài tế lần lượt dựng bảy đài hương rất to, mỗi một đài hương đều to bằng vòng ôm của một người trưởng thành, cao khoảng hai mét, sau đó lại nối liền với một đài đèn Trường Minh cao ba mét. Trong thời gian tế lễ, ngoài ngọn đèn Trường Minh bảy ngày bảy đêm không tắt ra thì tác dụng của 28 đài hương ở bốn phía cũng có tác dụng rất quan trọng. Hương phẩm tế lễ sẽ cùng được đốt bảy ngày bảy đêm giống đèn Trường Minh. Một khi hương phẩm được châm lên, sẽ không ai được tùy ý thêm vào trong khoảng thời gian này nữa.

Khi Tưởng Ly còn chưa xuất hiện, việc đốt hương trong lễ Tế đông thật ra chỉ khá khó khăn, bởi vì không ai biết cách làm cho mùi hương có thể giữ được lâu như thế. Đài hương của lễ Tế đông được truyền lại từ nhiều

đời. Đế đỡ bằng đồng xanh, cốc bằng thủy tinh, chế tác vô cùng tỉ mỉ, trông thì có vẻ to và thô nhưng bát đựng hương lại khá nhỏ nhắn. Việc này yêu cầu người cử hành lễ tế phải có kỹ thuật siêu cao, cần phải điều chế được một lượng nhỏ mùi hương những đủ để duy trì trong một thời gian dài.

Từ sau khi Tưởng Ly đến Thương Lăng, cô đã giúp mọi người giải quyết vấn đề này. Đây cũng là nguyên nhân, cô là cô gái duy nhất được tham gia tế lễ.

Giờ lành đã điểm, người gõ trống bắt đầu gõ vang dội.

Tiếng trống trầm đục xa xôi, như tiếng của trời đất, lại như có thể vang vọng lên tân mây xanh.

Sau hồi trống, Đàm Diệu Minh và Tưởng Ly đã lập tức xuất hiện…

~Hết chương 98~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 99: Một Tiếng Cảm Ơn [2178 Chữ]

Anh đã bảo vệ em ba năm trời, ba năm này chung quy em vẫn phải trả lại cho anh.

Trước lễ Tế đông, Tưởng Ly đã có biện pháp dự phòng.

Lục Đông Thâm hứa với cô sẽ bảo đảm Đàm Diệu Minh có thể tham gia lễ Tế đông đúng thời gian. Mặc dù cô biết một người như Lục Đông Thâm sẽ không coi lời hứa là trò trẻ con, nhưng cô cũng hiểu những tội trạng mà Đàm Diệu Minh đang mắc phải. Không chỉ mình cô hiểu mà cả Thương Lăng này đều biết rõ con thuyền của Đàm Diệu Minh đã lật. Thế nên lễ Tế đông lần này khiến tất cả mọi người tham gia đều phải lo lắng.

Việc cô cần làm chính là phòng trường hợp "vạn nhất". Trong lễ Tế đông, quyền uy của cô dĩ nhiên không thể bằng được Đàm Diệu Minh, nhưng cũng còn hơn cả lễ tế bị hủy bỏ.

Lễ tế đông có một "hồng trường".

Cái gọi là "hồng trường" nói trắng ra không khác gì một phòng nghỉ ngơi hay một phòng thay đồ trước lễ tế. Đó là một khu vực được dựng lên tạm thời dưới chân núi trước lễ Tế đông. Diện tích khá rộng lớn. Bên trong, ngoài những phục trang chuẩn bị cho ngày lễ tế và làm nơi nghỉ ngơi cho mọi người thì còn có thể cất giữ không ít đồ đạc. Tác dụng của nơi này rất lớn, trong thời gian chuẩn bị, nơi đây cũng làm nơi nghỉ ngơi cho các thành viên tham gia tế lễ.

Thời gian bắt đầu lễ Tế đông của Thương Lăng phải thống nhất với giờ mặt trời mọc.

Mùa đông, mặt trời mọc khá muộn.

Nhưng Tưởng Ly thức trắng cả đêm, từ sớm đã có mặt ở hồng trường.

Vào giờ gà còn chưa thức dậy, cô đã thấy Tưởng Tiểu Thiên cuống cuồng chạy vào nói với cô:Đàm gia quay về rồi!

Tưởng Ly giật thót, vội đứng lên, lao ra ngoài.

Trong hồng trường có một nơi chuyên dùng để đặt các quan tài, bởi vì lễ Tế đông năm nào cũng có một hai gia đình có người thân qua đời. Thế nên các quan tài sẽ được khiêng tới đây trước, sau đó sẽ được các nhân viên có liên quan khiêng lên tận đỉnh núi.

Đàm Diệu Minh đứng ngay trước quan tài.

Hai cỗ quan tài chuẩn bị Tề Cương và một người đàn em lúc trước để tại nơi ở của Tưởng Ly đã được khiêng tới đây, tiếp đó lại có thêm hai người anh em không cứu được về sau, tổng cộng là bốn cỗ quan tài, được xếp thẳng hàng theo hình nhữ Nhất (一).

Cái bóng cao lớn của Đàm Diệu Minh chìm khuất trong sắc trời lờ nhờ, âm u, yên lặng nhìn ngắm bốn cỗ quan tài. Sau khi nghe thấy tiếng động, anh cũng không quay đầu lại. Anh đưa tay nhẹ nhàng cọ lên mép của những chiếc quan tài, từng cái từng cái một. Tưởng Ly chạy rất gấp gáp, sau khi nhìn thấy anh thì đột ngột dừng bước, thở hồng hộc. Tuy chỉ nhìn thấy bóng lưng của anh, nhưng bao nhiêu cảm xúc hỗn độn đè chặt trong lồng ngực nhiều ngày qua lập tức bùng nổ rồi lan tỏa, sau đó tất cả tụ lại thành một dòng nước mắt ào ào như suối chảy, như lũ cuốn, như tuyết lở. Nhưng tất cả những mừng rỡ, kích động ấy, khi bật ra thành tiếng lại trở

thành một âm thanh dè dặt, nhỏ nhẹ. Thanh âm của cô mỏng manh dễ vỡ như tiếng của một con chim: "Đàm gia."

Bàn tay đang chống lên quan tài của Đàm Diệu Minh chợt khựng lại. Lát sau, anh quay người qua.

Anh lại là Đàm Diệu Minh của ngày xưa.

Không còn sát khí hung tợn như khi ở trong bệnh viện, không còn sự máu me khiến người ta ngửi thấy mùi cũng phải tê tái ruột gan. Sau lưng anh là cả một bầu trời đen đặc. Ở một góc đường chân trời, biển mây đang thấp thoáng hiện lên giữa những ngọn núi, như những ngọn sóng đang rục rịch cuộn trào lên xuống. Nét mặt anh chất chứa một nỗi đau, rồi lại hóa thành dịu dàng sau giây phút nhìn thấy Tưởng Ly, giống như cát trắng rơi xuống dòng sông Nhật Nguyệt dài đằng đẵng, nhẹ nhàng thong thả.

Anh giơ tay về phía cô.

Tưởng Ly chỉ sợ cảnh tượng đang hiện hữu trước mặt là một giấc mơ, thế nên không dám liều lĩnh lỗ mãng xông lên. Cô đi từng bước cẩn thận về phía anh, cho tới khi, tay cô được anh nắm chặt.

Trái tim thắt lại bao ngày qua bỗng nhiên được đặt xuống, đồng thời ngay lúc ấy, hốc mắt cô cũng đỏ rực lên.

Đàm Diệu Minh nhìn cô bằng ánh mắt xót xa, rồi đưa tay lau đi vệt ướt nơi khóe mắt cô. Anh nói nhỏ: "Nha đầu ngốc, khóc gì chứ."

Cô khẽ lắc đầu, cúi gằm xuống, cố gắng kiềm chế những giọt nước mắt chuẩn bị tràn trề tuôn. Khi ngẩng mặt lên, khóe môi cô nở một nụ cười nhẹ: "Anh về được là tốt rồi, bây giờ tất cả mọi người đều đang đợi Đàm gia đấy."

Đàm Diệu Minh nhìn khuôn mặt sáng như trăng của cô, đã có mấy lần không kìm được muốn ôm cô vào lòng. Anh muốn ôm chặt lấy cô, cảm nhận mùi hương và nhiệt độ của cô, cũng muốn hỏi một câu:Em có nhớ anh không? Em có đợi anh không?Tất cả những lời nói và sự kích động ấy đều bị anh ấn chặt vào tận đáy lòng. Anh biết, dẫu mình có khao khát đến mức nào cũng chẳng qua là trăng dưới nước, hoa trong sương, không chạm vào được, càng không ảo vọng được.

Cuối cùng, anh chỉ nói một câu: “Mấy ngày qua vất vả cho em rồi.”

Mọi tình cảm sâu sắc cuối cùng chỉ đọng lại thành hai chữ “vất vả”.

Tưởng Ly nghẹn ngào: “Là việc em nên làm mà.”

Đàm Diệu Minh quay người lại, nhìn xuống bốn cỗ quan tài. Anh vẫn nắm chặt bàn tay của Tưởng Ly chưa hề buông ra. Đây là việc duy nhất anh muốn làm và cũng có thể làm được, cứ thế nhẹ nhàng nắm tay cô trong lòng bàn tay mình. Tay của cô thật sự rất nhỏ bé. Lần đầu tiên khi anh nắm lấy nó, anh đã nghĩ: Sao trên đời lại có một bàn tay nhỏ đến như vậy? Vừa nhỏ lại vừa mềm mại, từng khớp ngón tay cũng thanh mảnh xinh xẻo, giống như bàn tay ngọc có thể đùa nghịch. Mỗi lần nắm tay cô, anh đều phải cực kỳ nhẹ nhàng, chỉ sợ không cẩn thận nắm chặt sẽ làm cô đau, làm cô bị thương.

Cho dù đến tận bây giờ, anh vẫn không đành lòng bỏ quá nhiều sức. Cô là người con gái duy nhất trong cuộc đời này khiến anh rung động, giống như trăng sáng vằng vặc trên cao, giống dòng suối mát lành nơi khe núi. Anh muốn được ôm vào lòng, bảo vệ và chăm sóc.

“Bốn người họ nhờ có em cũng đã được ra đi thanh thản.” Đàm Diệu Minh nói.

Tưởng Ly đột ngột siết chặt tay anh: “Đàm gia.”

Đàm Diệu Minh quay đầu nhìn cô. Bờ môi cô mấp máy một chút, dường như có vô vàn lời muốn nói, nhưng cuối cùng, dưới cái nhìn chăm chú của Đàm Diệu Minh, cô chỉ nói một câu: “Em sẽ không để anh có chuyện gì đâu.”

Ánh mắt Đàm Diệu Minh hiền hòa như một con chim bồ câu, đối mặt với câu nói của cô cũng chỉ còn sự cưng chiều. Anh xoa đầu cô, khẽ thở dài: “Ngốc ạ, anh đã gặp chuyện rồi.”

Tưởng Ly cắn chặt môi, cắn rất mạnh.

Chung quy cô vẫn ngửi thấy mùi của tuyệt vọng từ những câu nói nhẹ nhàng thản nhiên của Đàm Diệu Minh, nhưng cô chưa bao giờ là một người cam chịu số phận. Giữa đêm đen mênh mông này, xuất hiện trong hồng trường đâu phải chỉ có mình Đàm Diệu Minh. Cách đó không xa có mười chiếc xe. Một vài chiếc cô khá xa lạ, nhưng có một chiếc cô rất quen mắt.

Đàm Diệu Minh với tư cách là người chủ trì của lễ tế không có quá nhiều thời gian để đau lòng thương cảm hay nói chuyện nhi nữ tình trường, chẳng bao lâu sau anh đã phải vào trong chuẩn bị mọi công việc. Khi Đàm Diệu Minh rời đi, cô nhìn thấy có một vài người từ những chiếc xe đó đi xuống, bám sát theo anh.

Một nỗi bi thương dâng lên trong lòng cô.

Nhìn theo bóng anh dần dần bị màn đêm nuốt chửng, Tưởng Ly nhủ thầm trong lòng:Đàm gia, anh đã bảo vệ em ba năm trời, ba năm này chung quy em vẫn phải trả lại cho anh.

…

Chiếc xe chìm khuất trong bóng đêm vẫn không nhúc nhích.

Nó lặng lẽ im ắng như một linh hồn.

Hồng trường là một địa điểm trung chuyển của núi Thiên Chu, có tác dụng chuyển tiếp từ trên xuống dưới và ngược lại. Men theo con đường núi quanh co là có thể lái xe xuống núi, vòng theo con đường núi nhỏ hẹp là có thể đi bộ lên tới đỉnh.

Tưởng Ly đi về phía chiếc xe đó.

Trong bầu không khí hơi loãng, có mùi thuốc lá, thoang thoảng khi có khi không, mỏng manh như những sợi tơ du ngoạn khắp nơi.

Cô biết mặt người tài xế đó, lái xe rất vững vàng, đồng thời cũng là một vệ sỹ có thân thủ không tồi. Người ấy nhìn thấy cô đi đến thì lập tức bước xuống xe, hơi kéo cánh cửa hàng ghế sau ra, làm một động tác mời.

Cửa xe vừa mở, từ trong tỏa ra một mùi hương nam tính nồng nàn, thanh mát sạch sẽ, vừa xa cách lại có phần quyến rũ, giống như lớp băng dưới gió trăng, bảy phần lý trí, ba phần dụ dỗ. Tưởng Ly hít sâu một hơi rồi chui vào trong xe.

Lục Đông Thâm ngồi ở ghế sau, bên cạnh có gạt tàn thuốc, bên trong đặt một đầu lọc. Mùi thuốc lá bên trong xe không quá nồng. Có lẽ trong lúc cô nói chuyện với Đàm Diệu Minh, anh đã mở cửa sổ giải phóng bớt ra ngoài. Thế nên, mùi thuốc lá trong không khí mới giống như nanh vuốt của anh, không lúc nào không yên lặng đứng trong bóng tối quan sát mọi thay đổi của thời thế.

Người tài xế đó không lên xe, chỉ đóng chặt cửa xe lại.

Làn hơi ấm áp trong xe len lỏi từng lỗ chân lông, ngăn cản mọi sự lạnh lẽo trước khi bình minh tới. Cô nói một câu cảm ơn với Lục Đông Thâm, việc Đàm Diệu Minh có thể xuất hiện ở đây không dễ dàng gì.

Nhưng Lục Đông Thâm chỉ khẽ cười: "Tưởng Ly, những gì em nợ tôi sao có thể trả hết chỉ bằng một tiếng 'cảm ơn'?"

Tưởng Ly ngước mắt lên nhìn anh, ánh mắt anh ẩn nấp trong bóng tối, nụ cười rất thoáng qua, chỉ như đàn cá loáng thoáng lướt qua giữa gợn sóng lăn tăn. Nhưng rất nhanh, sự nghi hoặc dâng lên trong đôi mắt anh, anh giơ tay hướng về phía gò má cô.

Đầu tiên cô giật mình, sau khi phản ứng lại định né tránh thì đã không thể trốn được nữa. Lòng bàn tay rộng dày của anh áp lên má cô rồi trượt qua, từng ngón tay gầy xuyên qua những lọn tóc của cô. Anh hỏi nhỏ: "Cắt tóc rồi sao?"

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 100: Đừng Hy Sinh Bản Thân Vào Đó [2077 Chữ]

Nhìn rõ tình thế còn quan trọng hơn nhiều sự thông minh.

Tưởng Ly hơi giật mình.

Nhiệt độ nơi lòng bàn tay anh rất vừa phải, không quá lạnh, không quá nóng, dùng hai từ "ấm áp" để hình dung là thích hợp nhất. Nó áp lên khuôn mặt lành lạnh của cô, từng ngón tay gầy có vẻ như những hờ vân vê đuôi tóc cô. Kim giây của chiếc đồng hồ cơ trên cổ tay anh nhảy từng nhịp, từng nhịp, từ tốn, chậm rãi, cũng giống như cảm giác mà anh mang tới cho người ta vậy. Hơi thở của anh trong phút chốc bao trùm hết thảy.

Mỗi người đều có một mùi hương của riêng mình. Mùi hương này tới từ thói quen sinh hoạt và thói quen tâm lý hằng ngày của cá nhân, thông qua da thịt chuyển hóa thành mùi cơ thể. Trên đời không có những mùi cơ thể giống y hệt nhau, giống như việc cho dù đi tìm khắp thiên hạ cũng không thể tìm ra hai phiến lá giống nhau như đúc vậy. Mùi cơ thể của con người là không thể thay đổi được, cho dù dùng nước hoa hoặc cao bôi cơ thể cùng với sự phụ trợ của các loại mùi xung quanh thì cũng chỉ là tạm thời.

Mùi hương của Lục Đông Thâm rất sạch sẽ, như nước vậy nhưng lại toát ra sự mát mẻ giống như băng. Một mùi hương như thế dù trong xe có mùi thuốc lá hay bản thân anh đã uống rượu thì nó vẫn tồn tại. Tưởng Ly vẫn luôn cảm thấy trên người anh có một thứ gì đó giống như móc câu, không phải đôi mắt, không phải quyền uy mà chính là mùi hương trên cơ

thể. Một người đàn ông có được thứ mùi sạch sẽ tươi mát như vậy chứng tỏ anh cực kỳ để ý tới thực đơn dinh dưỡng và việc rèn luyện sức khỏe hằng ngày, nói một cách khác là rất chú trọng tới chất lượng cuộc sống, hơn nữa về tâm lý cũng luôn được cân bằng.

Chính vì mùi hương của một người toát từ trong ra ngoài thế nên nó là phương pháp trực tiếp nhất để bộc lộ thói quen và bí mật của chúng ta. Việc mùi hương trên người Lục Đông Thâm quá sạch sẽ chỉ có thể chứng minh hai điểm: Hoặc anh là một người trong sáng tới đỉnh điểm; hoặc anh là một người thâm sâu tới tận cùng.

Một người đàn ông được coi là Chiến thần của thương trường sao có thể trong sáng tới đỉnh điểm được chứ?

Tưởng Ly hơi nghiêng mặt, né tránh bàn tay của anh, nhưng vẫn không né được khỏi mùi hương của anh. Cô có một cảm giác mơ hồ, mỗi lần lại gần anh, mùi hương của anh luôn quấn chặt lấy hơi thở của cô, lôi kéo từng nhịp thở của cô, si mê đeo bám đồng thời len lỏi vào trong cơ thể cô, huyết mạch của cô.

Thật ra, cô sợ sự giao hòa mùi hương như thế này.

Trên đời này có một loại mờ ám không thông qua sự tiếp xúc cơ thể mà là khi mùi hương của nhau đan cài. Chính vì cơ thể mình hòa trộn mùi hương của đối phương, thế nên tình cảm mới mê muội và cũng vì thế mới khiến con tim loạn nhịp.

Lục Đông Thâm thấy cô không nói gì, ngón tay men theo đường nét gò má vuốt xuống rồi nhẹ nhàng nắm lấy cằm cô: “Chuyện đã hứa với tôi không quên đấy chứ?”

Bàn tay trên cằm cô trông có vẻ hờ hững, thực chất cô lại không cựa quậy được, chỉ có thể nhìn thẳng vào mắt anh trong bóng tối. Rất lâu sau cô mới lên tiếng: "Không quên." Anh yêu cầu cô không được hành động bừa bãi, thì anh mới bảo lãnh cho Đàm Diệu Minh ra ngoài.

Lục Đông Thâm quan sát cô, dường như đang đánh giá độ tin cậy của lời hứa này. Lát sau, anh mới buông tay: "Những người đi theo sau Đàm Diệu Minh đều là cảnh sát chìm."

"Tôi biết."

"Biết là tốt." Ánh mắt Lục Đông Thâm nheo lại nhỏ như hạt đậu: "Nhìn rõ tình thế còn quan trọng hơn nhiều sự thông minh. Tưởng Ly, nhớ kỹ, đừng hy sinh bản thân vào chuyện này."

Có một khoảnh khắc, hơi thở của Tưởng Ly hơi gấp gáp, nhưng cuối cùng cô vẫn che giấu được, gật đầu. Qua một lúc, cô hỏi: "Sau lễ Tế đông, phần trăm giữ được mạng sống của Đàm Diệu Minh là bao nhiêu?"

Trên đỉnh đầu là sự trầm mặc.

Cô không đợi được câu trả lời, bèn ngước mắt lên nhìn anh, nhưng chợt giật mình lạnh ngắt vì sự u tối, nặng nề trong đôi mắt ấy. Từ đầu tới cuối anh vẫn không cho cô một đáp án, đôi mắt anh lại thâm trầm như biển khơi, trong âm thầm đang cuộn trào một sự nguy hiểm khiến người ta bất an. Nhưng chính sự im lặng đó đã giúp Tưởng Ly hiểu ra tất cả. Cô không gạn hỏi nữa, chỉ khẽ nói một câu: "Dù kết quả như thế nào, tôi vẫn phải cảm ơn anh."

Nơi đường chân trời xa xôi nhất ngoài cửa xe đã có chút bình minh nhạt nhòa xuất hiện.

Tưởng Ly hít sâu một hơi, đè nén sự khó chịu ứ đọng trong lòng, quay người mở cửa xe.

“Tưởng Ly.”

Cô quay đầu lại nhìn anh.

Lục Đông Thâm nhìn chằm chằm một thứ gì đó khiến người không thể nắm bắt được trong đôi mắt cô. Dường như anh còn có điều muốn nói, nhưng chung quy Tưởng Ly vẫn không đợi được câu anh thật sự định thốt ra. Sau cùng anh chỉ giơ tay lên vuốt tóc cô, cất giọng trầm thấp nói một câu: “Sau này nuôi tóc dài đi.”

***

Sau ba tiếng gà gáy sáng, bình minh tan dần, đường chân trời đã sáng rực lên.

Hằng năm, lễ Tế đông của Thương Lăng đều bắt đầu như vậy.

Tiếng trống rền vang, từng tiếng ầm ầm như sấm dậy, như tiếng trống mừng xuân, sau khi vang lên là hoa nở chim kêu.

Lễ Tế đông lấy màu trắng làm chủ đạo.

Thế nên những người tới tham gia lễ Tế đông đều mặc quần áo trắng. Cho dù là đám cảnh sát mặc thường phục chỉ tạm thời đứng bên ngoài vây quanh, theo dõi Đàm Diệu Minh thì cũng mặc sơ mi trắng để tôn trọng truyền thống.

Sau khi tiếng trống chấm dứt, Đàm Diệu Minh cũng xuất hiện với tư cách người chủ trì.

Anh mặc một chiếc áo khoác dài màu trắng, hai tay nâng một chiếc trượng tế có vẽ hình hoa văn và mây lành, từ từ bước lên đài tế trên con đường nhỏ được đám đông hai bên rẽ ra nhường lối. Từng tiếng trống như vang tận tới trời cao, tiếng gió rít như găm thẳng vào trái tim mọi người. Có một tia năng từ tầng mây ló ra ngoài, ở nơi chân trời xa xa bắt đầu một trận cuộn trào giao hòa giữa sáng và tối.

Mỗi một lần trời sáng đều là một trận tàn sát với bóng đêm.

Đàm Diệu Minh đứng sừng sững tại nơi giao nhau giữa trời và đất, gánh vác sự kỳ vọng của tất cả người dân Thương Lăng. Tất cả các nam đinh đều quỳ rạp dưới đất, tay nâng dải cờ năm màu cao quá đỉnh đầu, ngước nhìn theo bóng Đàm Diệu Minh.

Tưởng Ly ở ngay bên cạnh Đàm Diệu Minh.

Những lễ tế trước đây cô đều xuất hiện với mái tóc dài, hình ảnh chiếc váy trắng đẹp như tranh, như một câu thơ xa xôi diệu vời nào đó. Ánh sáng từ những bộ trang phục như điểm xuyết thêm cho khuôn mặt cô, là một vẻ đẹp khiến người ta không thể khinh nhờn. Nhưng năm nay cô đã cắt đi mái tóc dài, không còn mặc chiếc váy trắng hoa lệ như mọi khi, mà mặc chung một chiếc áo khoác dài màu trắng kiểu Trung Quốc như Đàm Diệu Minh. Một người trắng trong từ trên xuống dưới như cô, chỉ cần vạt áo hơi tung lên, khí chất tuấn tú cũng đủ bức người.

Con đường dẫn tới đài tế dài khoảng một trăm mét.

Tưởng Ly từ từ bước đi theo nhịp bước của Đàm Diệu Minh, rồi chợt nhớ lại khung cảnh lần đầu tiên cùng Đàm Diệu Minh tham gia lễ Tế đông.

Năm đó, cô căng thẳng hết sức. Đàm Diệu Minh đã nắm tay cô đi thẳng lên lễ tế. Cũng chính trên con đường dài đằng đẵng như đời người ấy, cô đã

nhỏ giọng hỏi Đàm Diệu Minh: Nếu lát nữa em mắc sai lầm thì phải làm sao? Đàm Diệu Minh tuy không nhìn cô nhưng giọng nói như ngậm cười: Sợ gì chứ, còn có anh mà.

Chưa đi được vài bước, Tưởng Ly lại thì thầm: Thật ra cho dù em múa bừa một đoạn, chắc họ cũng không nhận ra đâu nhỉ.

Đàm Diệu Minh bật cười, nói với cô: Hỗn nào.

Cô chính là hỗn như vậy đấy, cô đã hỗn ba năm ở Thương Lăng, Đàm Diệu Minh cũng để mặc cô ba năm.

Nhưng mỗi lần bước lên con đường đi tới đài tế này cô đều chưa từng hỗn xược. Mỗi lần cô đều dốc hết mọi thành ý, bởi vì trong lòng cô có suy nghĩ riêng. Cô luôn khẩn cầu trời đất cho mình một chữ bình yên. Nhưng bình yên có lẽ là mong muốn xa xỉ nhất cuộc đời này. Nhiêu Tôn có một câu nói rất đúng: Cô muốn rũ bỏ quá khứ, nhưng quá khứ lại vì cô mà đến.

Không trốn được, không tránh khỏi, đây chính là số phận.

Nghi lễ Tế đông của Thương Lăng được tiến hành theo trình tự từ xa xưa. Thế nên các bước thực hiện cũng rất phức tạp, chia thành: Trai giới, tại vị, nghênh thần, hiến dâng lụa là, ẩm phúc, từ thần và vọng táng.

Sau khi hành văn niệm tế, Đàm Diệu Minh và Tưởng Ly sẽ bước lên đài tế.

Trước kia khi ở trên đài tế, người chịu trách nhiệm thứ hai là Tề Cương, nay vị trí của Tề Cương đã bị thay thế bằng Tưởng Ly. Sau khi Đàm Diệu Minh dẫn dắt mọi người tiến hành lễ bài bốn phía trời đất, Tưởng Ly sẽ xách một vò nước rửa hai tay cho Đàm Diệu Minh. Sau đó cần phải đốt hương và chôn lông máu. Nhiệm vụ đốt hương quan trọng dĩ nhiên phải giao cho Tưởng Ly. Hàng trăm năm trước ở Thương Lăng cần

phải có âm vật nghênh thần, nhưng bâu giờ, mục này đã được đổi thành lấy rượu cúng tế. Tưởng Ly năm đầu tiên tham gia lễ tế là bộp chộp nhất. Cô nói với Đàm Diệu Minh, hay là em cứa ngón tay qua loa cho xong.

Khi nói cô nói câu này, Đàm Diệu Minh năm ấy đã đứng trên đài tế, anh lại cười khẽ, buông cho cô hai chữ: Bậy bạ.

~Hết chương 100~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 101: Đã Hài Lòng Chưa? [2019 Chữ]

Nếu tôi cứ bướng bỉnh thì sao? Anh Lục cho phép hay là không cho phép đây?

Nghênh thần là phân đoạn quan trọng nhất trong cả buổi lễ Tế đông.

Tưởng Ly châm ngọn đèn Trường minh ở bốn hướng lên, sau đó rửa sạch tay rồi tiếp tục đốt hương.

Hương là mấu chốt của phần Nghênh thần.

Tay cô giữ ngón nến, lần lượt châm từng lư hương thủy tinh bên cạnh đèn Trường minh lên. Gió thổi làm cho ngọn lửa chập chờn đung đưa, nhưng bàn tay của cô và ánh mắt của cô thì vẫn bình ổn tứ phương, vững vàng tám hướng. Sau lưng là đường chân trời nơi ánh sáng đang di chuyển rất nhanh trong lặng lẽ. Ánh sáng của lửa hắt lên đầu mày gò má cô, toát ra vẻ thanh lạnh vô cùng. Cùng với những đốm lửa lập lòe, bầu không khí bắt đầu thơm phức lên.

Hương đan qua tay cô bào chế được đặt giữa lư hương. Riêng loại trông có vẻ không có mùi, không có vị ấy thì được đặt ở chính giữa.

Khi mùi hương vừa dấy lên rất ngào ngạt, nồng đậm.

Sau khi lưu chuyển theo gió lại từ từ nhạt nhòa và loãng đi.

Theo lời kể lại của những người đời trước từng chế tạo hương liệu dùng để tế thần tại Thương Lăng, một loại hương có vững vàng tới đâu cũng phải chuyển hóa qua hương đầu và hương giữa, cuối cùng mới có thể giữ cho hương thơm bay xa và kéo dài. Nhưng loại hương của Tưởng Ly chỉ cần chuyển hóa qua giai đoạn hương đầu là đã có thể giữ vững được mùi hương, đồng thời có thể khiến cho mùi hương này duy trì tới tận khi lễ Tế đông kết thúc. Đây là bản lĩnh không phải ai muốn rèn luyện cũng làm được.

Đám cảnh sát mặc thường phục đứng cách đó không xa luôn nêu cao tinh thần cảnh giác, nhìn Đàm Diệu Minh chằm chằm, không dám lơi lỏng dù chỉ một chút. Đám đông mặc đồ trắng kia toàn là người dân thường của Thương Lăng. Một khi Đàm Diệu Minh thật sự lợi dụng thời cơ để gây chuyện, thì những người dân trước mặt này sẽ trở thành đồng phạm giúp sức cho anh ta.

Chỉ có Lục Đông Thâm từ đầu tới cuối vẫn nhìn Tưởng Ly chằm chằm.

Anh đứng cách đám cảnh sát mặt thường phục đó không xa, nhưng cũng không sát lại gần. Cũng giống như họ, anh cũng mặc đồ trắng để tôn trọng lễ tế truyền thông của người dân Thương Lăng. Đa số các loại áo dạ của anh đều lấy tông tối làm màu chủ đạo. Nhưng hôm nay anh mặc một chiếc áo khoác dạ màu trắng, đứng chắp tay đằng sau lưng nơi trung tâm đất trời vẫn rất tự tại, thong dong. Có tia sáng nào lọt vào mắt anh nhưng vẫn không rực rỡ bằng quầng sáng phát ra từ chính con người anh. Có rất ít đàn ông dám mặc kiểu này. Còn anh thì khiến sắc trắng ấy càng trở nên cao quý, tao nhã. Dáng người thẳng tắp, vẫn là vẻ sạch sẽ, lạnh lùng, bất kham, không nhuốm chút bụi trần.

Trong đôi mắt anh không có trời đất, không có đám đông người dân mặc đồ trắng, chỉ có một Tưởng Ly tay đang cầm lửa hương. Dù đứng cách hàng trăm mét, trong đôi đồng tử của anh vẫn phản chiếu bóng hình cô,

giống như một đóa hoa lan trắng đang bung nở, mùi hương truyền tới từ bàn tay cô. Khi anh hơi nheo mắt lại, bông hoa lan kín đáo trong mắt không bao giờ có thể chạy thoát được nữa.

Tiếng trống đã lùi xa, giờ là lúc tiếng sênh ca vang rộn. Những người thổi sênh ca đều là những người có tuổi ở Thương Lăng. Bao đời nay, họ vẫn lấy việc thổi sênh làm niềm vui. Tới cuối năm, họ dĩ nhiên cũng trở thành một trong những người quan trọng đóng góp cho lễ Nghênh thần. Lúc tấu nhạc vừa hay cũng là khi trời sáng bừng lên, bóng đêm đã hoàn toàn bị đẩy lùi. Một góc đường chân trời mở rộng như đôi mắt của Thiên thần từ từ mở ra. Ngàn vạn tia nắng men theo sườn núi sừng sững của dãy Kỳ Thần chậm rãi đổ xuống, khiến cả dãy Kỳ Thần chìm trong quầng sáng chói chang, rực rỡ. Từ dãy núi Thiên Chu này nhìn qua, đó đích thực là nơi ngự trị của thần linh.

Khi tiếng nhạc vang lên, Đàm Diệu Minh trong trang phục màu trắng dẫn dắt các nam đinh của Thương Lăng trước tiên hướng về phía núi Kỳ Thần bái tế. Sau bốn lần vái vọng, họ lại lần lượt vái ba hướng còn lại.

Khi lụa tế được dâng lên, Tưởng Ly rót Ngũ Nguyệt Túy vào trong vò rượu. Đàm Diệu Minh nâng vò rượu lên, phía sau lần lượt có vài người nâng lụa tiến lên. Mấy người họ hướng về phía núi Kỳ Thần, quỳ xuống dâng lụa và tế rượu.

Tiếng nhạc trong sáng như tiếng chim ca.

Vừa trang trọng, vừa thâm trầm, vang vọng khắp trời đất.

Di động của Lục Đông Thâm chợt rung lên.

Anh hơi nghiêng người. Gió thổi tung mấy lọn tóc trước trán anh. Anh cầm di động lên, cất giọng trầm ấm: “Nói đi”.

Là Cảnh Ninh: “Lục tổng, điều tra được người tên Tưởng Tiểu Thiên đó đang dẫn theo một nhóm người chờ đợi ở mạn phía Nam đài tế. Họ không mặc áo tế màu trắng.”

Lục Đông Thâm quay đầu lại, ánh nhìn rơi xuống Tưởng Ly đang rót rượu trên đài tế. Trên một khoảng sân bằng bên cạnh đài tế, bên trên bày những vò rượu bằng đồng xanh. Tay cô cầm muôi múc rượu từ tốn đổ đầy từng vò rượu, không hề có một chút bất thường nào. Sắc mặt anh dần dần tối đi, bờ môi hơi mím lại.

“Còn một chuyện nữa, những người chúng ta sắp xếp dưới chân núi không liên lạc được nữa.”

Đôi mày Lục Đông Thâm bất chợt nhíu chặt. Anh nhìn chằm chằm theo bóng Tưởng Ly, con ngươi như co rụt hẳn lại.

“Lục tổng, trong tình hình hiện tại anh thật sự không nên nhúng tay vào nữa. Lỡ như gặp chuyện gì nguy hiểm…”

“Muộn rồi, tôi đã ở trên núi Thiên Chu rồi.” Dứt lời, anh cũng ngắt máy luôn.

Từ khi nhận máy tới khi kết thúc cuộc gọi, ánh mắt anh chưa từng rời khỏi Tưởng Ly dù chỉ trong chốc lát. Quả thật, anh vẫn chứ xem nhẹ cô.

Quỳ xuống nhận rượu phúc và thịt phúc, sau khi dâng lụa xong, Đàm Diệu Minh tiếp tục tế bái trời đất. Mọi người cũng quỳ xuống vái một lần nữa. Sau đó, các nam đinh của Thương Lăng liền lần lượt lên đài tế hiến đồ lễ, nhận rượu tế, và cùng tận hưởng.

Chẳng mấy chốc, Tưởng Ly đã dẫn theo một vài người nữa nối đuôi nhau đi xuống, tới trước mặt những người cảnh sát mặc thường phục.

Tưởng Ly quay người lại lấy vò rượu, rồi nói với người đứng đầu: "Nếu đã làm theo tập tục của Thương Lăng, vậy thì mời các vị thưởng thức một ly rượu. Ở Thương Lăng, loại rượu nào có thể không uống chứ rượu tế đông thì nhất định phải uống. Năm mới sắp đến rồi, chúng ta cùng cầu mong mọi điều may mắn, cũng là để rửa sạch những ám khí trên người các anh."

Người đứng đầu rất lịch sự nói: "Xin nhận lấy tấm lòng của cô, nhưng rượu này chúng tôi không thể uống được."

Tưởng Ly cười khẽ: "Các anh sợ tôi giở trò gì trong rượu ư?" Dứt lời, cô uống cạn một ly rượu trong số đó trước rồi lại rót tiếp một ly ngay trước mặt họ: "Cảnh sát, bây giờ thì sao? Một ly rượu thôi mà, không làm các anh say được đâu."

Người kia có lẽ thấy mình quá mất mặt, bèn đón lấy ly rượu Tưởng Ly đưa tới lần hai. Những cấp dưới phía sau thấy thế cũng lần lượt đón lấy, uống cạn.

"Cảm ơn các anh đã nể mặt."

Trong lúc Tưởng Ly bê vò rượu tới, sắc mặt Lục Đông Thâm đã sớm bình thản trở lại, không chút sóng gió. Anh nhìn cô, ánh mắt rất nặng nề. Cô hơi nâng ly rượu lên: "Anh Lục có chịu nể mặt không?"

Lục Đông Thâm đứng im, nhìn cô không chớp mắt từ đầu tới cuối.

Tưởng Ly cười khẽ, đưa ly rượu tới bên môi anh: "Hay là để tôi đích thân mớm cho anh uống?"

Hương rượu thấm đẫm với hơi thở của Lục Đông Thâm. Có một mùi hương nào khác thoang thoảng đâu đây, không phải là mùi rượu. Nét mặt Lục Đông Thâm hơi biến sắc. Nếu không phải vì trước đây từng ngửi thấy

rồi, bây giờ chắc là anh vẫn hoàn toàn không hay biết gì. Tưởng Ly nhìn thấy hết những thần sắc trong ánh mắt anh. Cô dựa sát vào anh thêm một chút nữa: "Anh Lục cao quá, tôi giơ tay mỏi hết cả rồi."

Lục Đông Thâm giơ tay lên, đồng thời giữ nguyên bàn tay đang cầm ly rượu của cô. Trước tiên anh nhìn xuống túi bùa giắt trên chiếc áo khoác trắng của cô, sau đó lại liếc nhìn lên Đàm Diệu Minh ở trên đài. Trên người anh ta cũng giắt một túi bùa y như thế, là túi bùa lúc trước khi đốt hương, Tưởng Ly buộc cho Đàm Diệu Minh. Anh quay về, khẽ thở dài một tiếng, khi nói câu tiếp theo, giọng nói vừa nhạt nhòa vừa trầm thấp: "Đừng bướng bỉnh nữa."

Ngón tay Tưởng Ly đang nằm trong lòng bàn tay anh chợt cứng đờ lại. Cô nhìn thẳng vào mắt anh, lát sau nói thẳng: "Nếu tôi cứ bướng bỉnh thì sao? Anh Lục cho phép hay là không cho phép đây?"

Ánh mắt anh vững vàng rơi xuống khuôn mặt cô, khuôn cằm hơi cứng đờ lại. Nét mặt có phần hơi nghiêm nghị lúc này nhiều thêm một chút ngạo mạn, cầm cự khoảng nửa phút. Cho tới khi cổ tay cô thật sự mỏi rã rời rồi, anh bỗng bật cười một tiếng, vừa như khó xử lại vừa như thỏa hiệp. Anh nâng ngón tay lên, ly rượu cũng theo đó rời khỏi tay cô. Anh không nói nhiều thêm một câu, nâng ly uống cạn.

Tưởng Ly không ngờ anh lại uống một cách dứt khoát như vậy, hơi sững người.

Ngược lại là Lục Đông Thâm, sau khi uống cạn rượu rồi lại nhìn cô, cười mà như không cười: "Em hài lòng chưa?"

Một câu nói khẽ khàng lại khiến Tưởng Ly như ngơ ngẩn, trái tim chợt run lên dữ dội, giống như bị một bàn tay nào đó bóp vụn. Cô biết khá rõ, bàn tay này chính là tay của Lục Đông Thâm. Cô vội vàng rút ly rượu lại,

nói một tiếng “Cảm ơn” rồi quay người trở về đài tế, không dám nhìn anh thêm chút nào nữa…

~Hết chương 101~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 102: Bảo Vệ Được Lúc Nào Hay Lúc Ấy [2040 Chữ]

Bất kỳ lúc nào em cũng có thể nghe lời anh, nhưng hôm nay, thì không được.

Trên đài tế, Đàm Diệu Minh đợi cô quay lại, hạ giọng nói một câu: "Họ là người ngoài, không cần phải uống rượu tế."

Tưởng Ly khẽ đáp: "Thật may, bọn họ đều nể mặt." Và cũng thật may, họ đều đã uống rượu.

Đàm Diệu Minh nhìn cô, ánh mắt xa xôi, rồi thở dài: "Tưởng Ly, sau này…" Nói được một nửa, anh bỗng khựng lại.

Cô nhìn anh, không hiểu luôn cảm giác được những tia sáng ảm đạm trầm buồn trong đôi mắt anh, giống như những vì sao xa xôi nhất trên bầu trời, khiến cô không chạm tới được, không đoán thấu được. Đàm Diệu Minh hơi rướn khóe môi, giơ tay xoa đầu cô: "Không được làm bậy như vậy nữa."

Không hiểu vì sao, trái tim Tưởng Ly lại hoang mang giây lát. Giống như dự cảm của một lần ly biệt. Chúng như những sợi tơ mảnh đang sinh sôi rồi lan dần trong đáy lòng, chèn chặt lấy cổ họng cô. Những mảnh tơ nhọn đâm thẳng vào huyết quản của cô, cô ngửi thấy một mùi vừa tanh vừa ngọt. Cô hít sâu một hơi, đè nén sự bất an và căng thẳng trong lòng, giơ tay chỉnh lại túi bùa trên góc áo của Đàm Diệu Minh. Khi vạt vải lay động sẽ có một mùi hương tỏa ra. Một mùi hương rất trầm, không thơm nhưng

lại dài lâu, có thể đàn áp hương thơm như sóng cuộn biển trào từ bốn phía dồn về một cách kỳ lạ.

"Đàm gia, chúng ta phải tiến hành trình tự cuối cùng rồi."

Sau này đúng là cô không thể làm bừa được nã.

Đàm Diệu Minh, người đã cho cô tất cả mọi sự nhẫn nại, nuông chiều của anh. Ba năm nay, không phải cô không hiểu tâm ý của anh, nhưng ngày ngày đêm đêm anh vẫn giữ một sự tôn trọng, chưa bao giờ khinh bạc cô quá nửa phần. Cô yêu anh, là sự kính yêu xuất phát từ tận đáy lòng, là sự kính yêu có thể bỏ mặc tất cả.

Trên đời này có một loại quan hệ nam nữ vượt trên cả tình yêu và tình bạn, có lẽ đó chính là tình cảm cô dành cho Đàm Diệu Minh chăng.

Anh là gia của cô, suốt cuộc đời này vẫn là gia của cô.

Đàm Diệu Minh nhìn cô một lúc lâu rồi nói: "Được."

Vọng táng là phần cuối cùng của cả lễ Tế đông, cũng là thời điểm thích hợp nhất để gửi lời chúc từ xa xôi tới các vong linh.

Quan tài của Tề Cương và mọi người đã được đặt ngay ngắn, bên cạnh có Chúc văn, lụa gấm, chỉ còn đợi Đàm Diệu Minh tự tay đậy nắp quan tài lại, đốt chúc văn và lụa gấm, báo cáo trời cao là chấm dứt. Bước chân của Đàm Diệu Minh rất nặng nề, rõ ràng chỉ có khoảng cách vài bước chân nhưng dường như cách nhau cả trăm núi ngàn sông, bãi bể nương dâu.

Tưởng Ly không tiến lên, chỉ yên lặng nhìn theo bóng anh.

Cho dù không nhìn vào mắt anh, cô cũng hiểu được nỗi đau trong lòng anh. Sống lưng anh thẳng tắp khiến người ta nhìn mà đau lòng. Những

người anh em đã từng sát cánh bên anh, bây giờ lại nằm trước mặt như thế này, không còn hơi thở. Trước kia, anh đưa tiễn không ít vong linh, nhưng hôm nay, anh lại đưa tiễn chính các anh em của mình.

Đàm Diệu Minh đứng trước quan tài của Tề Cương, một tay chống lên mép quan tài gỗ, tay kia ghì chặt nắp quan tài, nhưng mãi vẫn không thể đóng xuống được. Chỉ sợ đóng vào rồi, tình nghĩa giữa anh và các anh em sẽ hoàn toàn âm dương cách biệt. Tưởng Ly nhẹ nhàng bước lên, nhìn thấy mu bàn tay anh nổi đầy những gân xanh, bao trùm lên một nửa gương mặt trong quầng sáng là một nỗi đau đang được đè nén tới tột cùng. Cô nghẹn ngào, trái tim đau xót, lát sau lên tiếng: "Đàm gia, tới giờ rồi."

Đàm Diệu Minh cắn răng, bấy giờ mới hơi buông lỏng ngón tay ra, nhưng bàn tay đậy nắp quan tài vẫn rất run rẩy.

Tưởng Ly đưa tay ra, đè lên mu bàn tay anh, bấy giờ mới phát hiện nhiệt độ trên đôi tay anh rất thấp. Cô hít sâu một hơi, truyền thêm sức mạnh cho anh. Tiếng đậy nắp quan tài cuối cùng cũng vang lên, chiếc nắp dính chặt vào thớ gỗ. Đàm Diệu Minh như bị rút cạn mọi sức lực, mãi mới nói được một câu: "Cảm ơn em."

Tất cả mọi người đều đang đợi Đàm Diệu Minh đốt chúc văn và lụa gấm.

Nhưng đôi tay anh cứ ghì chặt lấy quan tài gỗ chưa chịu buông ta, đầu cúi gằm xuống. Tưởng Ly đứng gần anh nhất, thế nên có thể phát hiện ra sự bất thường của anh. Cô hơi mím môi, dịch chuyển người, vừa vặn đến một góc độ che hết được tầm nhìn của những người kia.

"Tưởng Ly, bất luận hôm nay em muốn làm gì, cũng dừng tay đi." Đàm Diệu Minh khẽ nói.

Trái tim Tưởng Ly run lên.

Đàm Diệu Minh hơi nghiêng đầu nhìn cô, nặng nề bổ sung thêm hai chữ: "Nghe lời."

Tưởng Ly biết mình không giấu được anh. Cô lên tiếng: "Bất kỳ lúc nào em cũng có thể nghe lời anh, nhưng hôm nay, thì không được."

Đầu mày Đàm Diệu Minh nhíu lại.

"Nếu Đàm gia đã chần chừ không chịu đốt chúc văn, vậy em sẽ làm thay Đàm gia. Cho phép em được tiễn biệt bốn người anh em này đoạn đường cuối cùng." Dứt lời, cô cầm chúc văn và lụa gấm lên. Ánh sáng trong ngọn đèn Trường Minh vẫn hừng hực cháy, sáng bừng cả khuôn mặt cô.

Giây phút này, cô còn quyết đoán hơn cả Đàm Diệu Minh.

Đàm Diệu Minh giữ cô lại: "Em định làm gì?"

Hành động này khiến tất cả mọi người đứng dưới đài tế đều sững sờ. Mấy cảnh sát mặc thường phục phát hiện sự tình không ổn, bắt đầu lẳng lặng tiếp cận gần đài tế. Lục Đông Thâm vẫn đứng nguyên tại chỗ, hơi nheo mắt lại, đầu mày hơi chau.

Khóe mắt Tưởng Ly dĩ nhiên đã để ý tới nhất cử nhất động của mấy cảnh sát mặc thường phục. Cô nhìn về phía Đàm Diệu Minh: "Anh đã bảo vệ em chu toàn, em sẽ giữ cho anh bình an." Dứt lời, cô giơ cao tay lên, chỗ chúc văn và lụa gấm ấy bị ném vào giữa ngọn đèn Trường Minh. Ngay sau đó một vài tiếng nổ lớn vang lên, giống như nơi đường chân trời dậy sấm vậy, làm rung chuyển cả đài tế.

Là tiếng vỡ tan của những ngọn đèn Trường Minh.

Trước mặt, một màn sương dày đặc bao trùm, chẳng mấy chốc đã bịt kín đài tế, ngăn cản tầm nhìn của mọi người bên dưới. Các nam đinh của Thương Lăng thảng thốt, muốn lao lên đài tế xem cho rõ tình hình nhưng bỗng phát hiện mình không thể nhúc nhích được. Không chỉ bọn họ, mấy cảnh sát mặc thường phục khi phát hiện chuyện này cũng đã quá muộn, hai chân hai tay giống như bị ai trói chặt, không thể di chuyển. Đầu óc vẫn còn tỉnh táo nhưng thần kinh thì như bị tê dại, chỉ còn cách giương mắt nhìn đài tế bị khói trắng bao phủ.

Lục Đông Thâm quan sát toàn bộ cảnh tượng ấy. Anh thử động đậy ngón tay nhưng cũng không được như ý nguyện. Chiêu này của Tưởng Ly quá thông minh và quyết đoán. Thứ thực sự có vấn đề nằm ở trong cú nổ của những ngọn đèn Trường Minh. Mùi hương trong lò và mùi rượu chẳng qua chỉ là chất xúc tác. Anh chỉ nghĩ rằng cô đã làm gì đó với hương đan trong lò, thì ra, thứ thật sự kích thích khiến mùi rượu và hương đan tương khắc với nhau ẩn giấu trong ngọn đèn Trường Minh và chúc văn.

Mùi hương của đám khói trắng rất quái dị, là kết quả sau khi đã hòa trộn cùng các mùi hương xung quanh, nồng nặc khó chịu.

Tưởng Tiểu Thiên dẫn theo một đám anh em nhảy lên đài tế. Ai nấy đều mặc thường phục, không đeo túi bùa. Rượu tế họ cũng không uống, thế nên mùi hương trước mắt đối với họ mà nói không có tác dụng gì. Tưởng Tiểu Thiên ý chí bừng bừng: “Tưởng gia, tất cả đều đã chuẩn bị xong. Người của Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn dưới chân núi hiện tại đều đang đi loanh quanh không tìm được lối ra nữa rồi.”

Đàm Diệu Minh sửng sốt.

Tưởng Ly không giải thích cho anh, nói ngay: “Đàm gia, mau đi đi.”

Dẫu sao cũng không phải là thứ gì hại tới mạng người, thế nên việc mùi hương này ghìm giữ họ cũng chỉ là trong phút chốc. Khi hết thời gian, những cảnh sát kia lại có thể tự do hoạt động. Đến lúc đó, công lao của cô coi như muối bỏ bể.

Đàm Diệu Minh đoán chắc được Tưởng Ly sẽ không cam tâm, nhưng không ngờ cô lại có hành động lớn đến vậy, khí thế cũng quá rầm rộ. Ngẫm nghĩ một chút, anh nhíu mày: "Em làm vậy là sao? Liều mạng của bản thân để trả ân tình cho anh ư?"

Tưởng Ly vừa sốt ruột vừa gấp gáp: "Còn không đi sẽ không kịp nữa đâu!"

Đàm Diệu Minh thấy khóe mắt cô ươn ướt, nhất thời mềm lòng, bèn tiến lên, vuốt nhẹ đôi mày của cô: "Ngốc ạ, cho dù em cố gắng hết sức thì anh cũng trốn được đi đâu chứ? Anh trốn được một lúc, lẽ nào có thể trốn cả đời?"

"Bảo vệ được Đàm gia lúc nào hay lúc ấy."

Đàm Diệu Minh lắc đầu: "Thời thế đã qua rồi."

"Đàm gia!" Tưởng Ly nhìn thấy làn khói đã dần dần mỏng đi, sốt sắng lùi về phía sau, quỳ xuống đất. Tưởng Tiểu Thiên và mọi người thấy vậy cũng lần lượt quỳ xuống: "Cầu xin anh, mau đi đi!"

~Hết chương 102~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 103: Tế Máu [2153 Chữ]

Giữa đài tế này, giữa trời đất này, giữa nơi hoang vu này, thứ được tế lễ chỉ còn lại máu và nước mắt mà thôi.

Đàm Diệu Minh đứng sững đón gió, cúi xuống quát nhỏ: "Đứng hết cả lên cho anh!"

Tưởng Ly vẫn quỳ ở đó, không nhúc nhích.

"Tưởng Ly!" Đàm Diệu Minh quát.

Tưởng Ly ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt của Đàm Diệu Minh: "Đàm gia, hôm nay anh phải đi, không muốn đi cũng phải đi, Tưởng Tiểu Thiên!"

Tưởng Tiểu Thiên nhất định sẽ đứng về phía Tưởng Ly. Trước đó Tưởng Ly đã hỏi cậu: Tưởng Tiểu Thiên, nhiệm vụ chị giao cho em, em dám làm không? Tưởng Tiểu Thiên là một cậu nhóc thông minh, có lẽ đã nhận ra điều khác lạ qua thái độ trầm mặc quá mức của cô khi chuẩn bị những đồ dùng cần thiết từ mấy hôm trước, chưa đợi Tưởng Ly nói rõ, cậu đã thể hiện thái độ chắc chắn của mình: Không có Đàm gia và Tưởng gia sẽ không có Tưởng Tiểu Thiên của ngày hôm nay, thế nên, Tưởng gia cứ dặn dò đi ạ.

Tưởng Ly lại hỏi: Nếu đây là chuyện mất mạng thì sao?

Tưởng Tiểu Thiên cười nói: Những người sống trên giang hồ chưa bao giờ biết sợ mất mạng, chỉ sợ mất mặt thôi.

Thế nên vào hôm nay, Tưởng Tiểu Thiên đã chuẩn bị đầy đủ từ sớm. Cậu đứng lên, dẫn một nhóm anh em kéo về phía trước. Nói theo lời dặn dò cuối cùng của Tưởng Ly thì tới lúc đó, cho dù phải trói lại cũng quyết đưa Đàm gia đi bằng được.

Nhưng cậu đang định xông tới thì cổ áo đã bị Đàm Diệu Minh túm lên. Anh gần như áp sát vào mặt cậu mà hỏi: "Em không muốn để Tưởng gia của mấy đứa được sống nữa hay sao?"

Tưởng Tiểu Thiên sững người, rồi bất chợt run rẩy vì ánh mắt của Đàm Diệu Minh.

Đàm Diệu Minh chỉ nói bằng tông giọng đủ cho hai người nghe thấy, thế nên Tưởng Ly hoàn toàn không biết anh vừa nói gì. Thấy Tưởng Tiểu Thiên dừng lại, cô sốt ruột quát lên: "Tưởng Tiểu Thiên, em còn lề mề gì nữa?"

Tưởng Tiểu Thiên cũng đã nghĩ tới vô vàn những khả năng, nhất thời khó xử vô cùng, không biết nên lựa chọn sao cho đúng đắn. Các anh em phía sau đợi mãi vẫn không thấy hành động của cậu, dĩ nhiên rất gấp gáp, nhưng cũng không dám hành động khinh suất. Tưởng Ly thấy vậy bèn đứng phắt dậy, lao lên.

Mùi hương tương khắc chỉ có tác dụng trong một thời gian nhất định. Một khi làn khói tan hết, cô sẽ không thể bảo vệ Đàm Diệu Minh được nữa. Thế nên nhất thời cô sốt ruột đến bồng bột, động thủ ngay với Đàm Diệu Minh.

Tốc độ ra đấm của cô cực nhanh, có thể nhận ra là quyết sống mái một phen, nếu không bình thường làm sao cô dám ra tay với Đàm Diệu Minh. Đàm Diệu Minh dường như đã đoán ra từ trước cô sẽ làm như vậy. Anh nghiêng đầu né tránh cú đấm của cô rồi bàn tay lớn vội túm lấy, cố gắng giữ chặt cánh tay cô. Ai ngờ cô phản ứng cũng nhanh, thân hình nhanh nhẹn né khỏi đòn công kích của Đàm Diệu Minh.

Tưởng Tiểu Thiên đứng bên cạnh vừa sốt ruột vừa giận dữ, giậm chân bình bịch: "Hai vị gia đừng đánh nhau nữa!" Giúp ai cũng không được, cậu chưa bao giờ rơi vào hoàn cảnh khó xử thế này.

Tưởng Ly cũng không mong Tưởng Tiểu Thiên tiến lên giúp mình, cô thẳng thừng dồn hết sức lực để khống chế Đàm Diệu Minh. Nhưng Đàm Diệu Minh dẫu gì cũng là người ngày ngày lăn lộn chốn giang hồ, việc anh thân thủ tốt và ra những chiêu nhanh lẹ ai ai cũng biết. Cho dù Tưởng Ly khá giỏi đánh đấm thì khi đối mặt với Đàm Diệu Minh cũng rất mất sức. Khi cô nhảy vọt lên, chuẩn bị túm lấy cánh tay của Đàm Diệu Minh một lần nữa thì anh đã bắt được cơ hội trở ngược tay khống chế. Cổ tay cô bị giữ chặt. Cô còn chưa kịp phản kích lại Đàm Diệu Minh đã thu tay về, ngay sau đó kéo giật Tưởng Ly qua.

Tưởng Ly muốn giãy giụa nhưng eo đã bị Đàm Diệu Minh ôm chặt.

"Đàm gia, anh…"

Cô còn chưa kịp nói hết câu, anh đã áp sát mặt xuống, hôn lên đôi môi cô.

Tưởng Tiểu Thiên cùng tất cả mọi người đều thảng thốt.

Tưởng Ly giật thót, ngay sau đó bàn tay lớn của Đàm Diệu Minh tiếp tục giữ chặt lấy gáy cô, vẫn để môi mình áp chặt môi cô, nhưng cũng chỉ là

áp như thế, chưa từng cạy mở môi cô. Môi anh hơi lạnh còn khẽ run rẩy, giống như một tảng đá lớn đè lên cô, đè thẳng vào trái tim cô.

Cô không động đậy nữa, đầu mũi lại cay xè.

Sự dứt khoát của anh, sự cố chấp của anh đã thể hiện hết trong nụ hôn này.

Cơn gió ban sáng đã lớn, đài tế lại nằm trên đỉnh núi, làn khói càng nhanh bị thổi tan hơn. Chẳng mấy chốc, nơi đài tế đã sáng bừng rõ nét. Tất cả mọi người đều nhìn thấy tận mắt cảnh tượng này.

Lục Đông Thâm nhìn chằm chằm lên đài tế như đã bỏ qua hết mọi nhân tình thế thái. Sắc mặt anh nặng nề, ngón tay phải dùng hết sức mới có thể cử động được. Liếc sang đối diện, mấy người cảnh sát mặc thường phục đó ai nấy đều bàng hoàng. Họ không nghĩ rằng sau khi làn khói tan đi, Đàm Diệu Minh vẫn còn đứng đây.

Trên đài tế, Đàm Diệu Minh ngẩng mặt lên, buông eo cô ra, bàn tay đang giữ gáy cô cũng nhẹ nhàng đưa lên, vuốt mấy lọn tóc trước trán cô. Anh khẽ nói: "Bất cứ lúc nào cũng không được khóc, nhớ kỹ chưa?"

"Đàm gia, anh không thể…" Tưởng Ly nghẹn ngào tưởng chết, một tay vẫn giữ chặt gấu áo anh: "Em xin anh đấy."

Đàm Diệu Minh bật cười: "Em chưa bao giờ xin anh cả, lần này coi như là lần đầu tiên nhỉ?"

Tưởng Ly đỏ rực hốc mắt.

Đàm Diệu Minh giang tay ôm chặt cô vào lòng, chống cằm lên đỉnh đầu cô: "Tưởng Ly à, các anh em đều ở đây cả, anh sẽ không đi đâu hết."

Còn một câu nói khác anh giữ tận sâu trong lòng: Anh đi rồi, mọi điều khó xử sẽ rơi cả xuống đầu em. Tưởng Ly, anh không đành lòng khiến em rơi vào khốn đốn, một chút cũng không được.

"Còn nhớ lần đầu tiên em tham gia lễ Tế đông em đã nói gì không? Em nói, cho dù cắt ngón tay, nhìn thấy một chút máu cũng coi như là tế lễ rồi, chỉ lấy rượu qua mặt ông trời, ông trời sẽ không vui đâu. Anh nghĩ là em nói đúng, thế nên những ngày bình yên mới trôi qua vội vàng như vậy. Không biết sau lễ tế máu hôm nay, ông trời có thấy hài lòng không? Không cầu mong gì khác, chỉ mong em có thể sống một đời bình yên."

Trái tim Tưởng Ly như đập lỡ một nhịp. Ngay sau đó cô nghe thấy tiếng gào lên điên cuồng của Tưởng Tiểu Thiên: "Đàm gia!"

Cô giật mình, muốn dùng sức đẩy Đàm Diệu Minh ra nhìn cho rõ ràng nhưng chỉ càng bị anh ôm chặt hơn. Cô không biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy cơ thể anh cứ nặng dần, nặng dần, cô chỉ còn biết ra sức gọi "Đàm gia". Cuối cùng sau một cú đẩy lấy hết sức bình sinh, cánh tay Đàm Diệu Minh cũng buông thõng, cả cơ thể cao lớn loạng choạng vài nhịp rồi ngã xuống đài tế.

Gió thổi qua, mùi máu tanh xao động khắp nơi, giống như cỏ dại túm lấy từng nhịp thở của Tưởng Ly. Cô chỉ cảm thấy trái tim mình như ngừng đập, cả cơ thể đau đớn như bị ai đâm thẳng một nhát dao vào người.

Nhưng nhát dao ấy lại đâm lên người Đàm Diệu Minh.

Một con dao găm đâm thẳng vào người anh, máu men theo lưỡi dao sắc nhọn thấm đẫm chiếc áo màu trắng của anh, dần dần nhòe ra thành cả một khoảng đỏ rực, như một đóa hoa bỉ ngạn đỏ rực nở rộ, nuốt trọn mọi tuyệt vọng và bi thương của nhân gian để rồi bung nở thành một dáng vẻ yêu nghiệt. Đôi chân mềm nhũn, Tưởng Ly ngã gục xuống đất, nhất thời chỉ

cảm thấy mùi tanh ngọt xung quanh đây len lỏi vào trong hô hấp của mình. Cổ họng cô dường như cũng xuất hiện rất nhiều máu.

Tưởng Tiểu Thiên và những người khác lao lên.

Mùi hương cuối cùng cũng tan đi hết, chỉ còn mùi trong lư hương đang lả lướt bay lượn, hướng về một nơi nào xa lắm.

Người đứng dưới đài tế cũng bắt đầu có phản ứng trở lại, tay chân đều động đậy được. Nhìn thấy cảnh này, họ đồng loạt quỳ rạp xuống đất, bi thương gào lên: "Đàm gia!"

Một vài người cảnh sát mặc thường phục muốn lao lên trên nhưng bị người sếp đứng đầu ngăn lại, sau đó lập tức gọi xe cấp cứu. Nhưng thật ra trong lòng người sếp ấy cũng hiểu rõ, một khi Đàm Diệu Minh không trốn không tránh, với cá tính của anh chưa chắc đã chịu cam tâm phục tùng pháp luật. Một đời kiêu hùng, cho dù phải chết cũng không chấp nhận để thể diện của mình mục ruỗng trong lao tù. Một khi đã có lòng muốn chết thì thần tiên có xuống cứu cũng chẳng ích gì.

Trên đài tế, Tưởng Ly khó khăn bò qua. Mỗi một bước tiến lại gần, mùi máu tanh quấn lấy cổ họng cô lại càng nồng đậm hơn một chút. Ba năm nay, máu dính trên người cô, mùi máu mũi cô ngửi thấy đều là máu của người khác, không ngờ hôm nay lại là của Đàm Diệu Minh.

Cô nắm chặt lấy tay Đàm Diệu Minh, lòng bàn tay ban nãy vẫn còn nóng hổi, bây giờ đang lạnh ngắt dần đi. Cô dùng hết sức lực còn lại để nắm chặt hơn nữa, cố gắng níu giữ một chút nhiệt độ trên bàn tay anh, những cái lạnh giá ấy cứ thế truyền ra qua da thịt anh rồi ngấm thẳng vào cốt tủy cô. Lồng ngực như bị ai xé tan, nỗi đau không thể trào ra một cách thoải mái, bị kìm nén bí bức đến phát điên. Điều cô không ngờ được là,

trong chiếc áo trắng rộng rãi của Đàm Diệu Minh từ đầu đã giấu một con dao găm.

Nước mắt lăn tròn trong hốc mắt. Cô giận, cô đau, cô bi phẫn, cô tuyệt vọng. Nhưng muôn vàn những thứ cảm xúc ấy cứ đè chặt lồng ngực, không sao chút ra ngoài được, muốn nuốt xuống mọi sự đắng chát của nước mắt nhưng cũng lực bất tòng tâm. Nước mắt cô cứ thế lã chã rơi, thấm ướt vạt áo, rơi thẳng xuống đài tế.

Giữa đài tế này, giữa trời đất này, giữa nơi hoang vu này, thứ được tế lễ chỉ còn lại máu và nước mắt mà thôi…

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 104: Hạ Trú [2080 Chữ]

Ai nói cô ấy là Tưởng Ly?

Đàm Diệu Minh cố gắng chạm tay lên khuôn mặt cô, nước mắt cô men theo đầu ngón tay anh chảy xuống. Anh khẽ giật giật khóe môi: "Ban nãy đã nói rồi mà, đừng khóc…" Dứt lời, anh lại phun ra một ngụm máu lớn.

Tưởng Ly gào lên: "Vì sao chứ? Vì sao anh phải làm như vậy!"

Hơi thở của Đàm Diệu Minh yếu dần, miệng hết đóng lại mở. Tưởng Ly nắm lấy bàn tay kia của anh, ra sức lắc đầu: "Không được, em không thể để anh chết được, không được."

"Tưởng Ly…" Đàm Diệu Minh gọi tên cô trong chút hơi thở sắp tàn, gắng chút sức lực cuối cùng để nắm chặt tay cô: "Như vậy rất tốt mà, anh còn mặt mũi để gặp các anh em."

"Đàm gia!" Tưởng Ly vùi mặt xuống lồng ngực anh, nức nở.

Đàm Diệu Minh rút tay ra, nhẹ nhàng giữ lấy đầu cô, lát sau thở dài: "Kiếp này coi như nợ em, nếu có kiếp sau…" Lời còn chưa nói hết, anh đã dừng lại, ánh mắt bắt đầu rệu rã, nhưng trong đầu vẫn lần lượt hiện về cảnh tượng lần đầu gặp cô.

Đó là khi cô trơ trọi nhất. Cô co rụt người trong một góc khuất, trong ánh mắt chỉ còn hận thù và đau đớn, cùng một sự điên rồ của một con người đã bị ép tới bờ vực thẳm. Tất cả mọi người đều nói cô bị điên, chỉ

có anh biết cô không hề điên. Anh đã nói với cô: Em đi theo anh, anh sẽ giúp em thực hiện những điều em muốn.

Cô nói: Em muốn báo thù. Anh đáp: Được.

Nhưng sau khi ở lại Thương Lăng khoảng nửa năm trời, cô lại nói: Em muốn quên đi tất cả, em muốn được sống bình yên.

Anh vẫn nói: Được.

Trong cốt tủy của cô có một nguồn sức mạnh rất tàn nhẫn, vậy mà cô lại khao khát bình yên đến thế. Anh hứa hẹn, nhưng bây giờ lại thất hứa.

Phải, đến một lời hứa kiếp này còn chưa thực hiện được, làm sao anh dám hão huyền mong ngóng kiếp sau?

Tưởng Ly túm chặt áo anh, đau đớn tưởng chết.

Trên đài dưới đài chỉ rặt là một bầu trời bi thương và lạnh lẽo.

Gió thổi qua, trời u ám, nặng nề. Cát đá xung quanh bị gió thổi bay, lá cây xào xạc mãi không ngừng.

Các cảnh sát mặc thường phục lao lên đài.

Tuy rằng Lục Đông Thâm đã động đậy được rồi nhưng anh vẫn đứng yên, chắp tay sau lưng, yên lặng quan sát cảnh tượng xảy ra bên trên. Nước mắt của Tưởng Ly, những tiếng gào thét của Tưởng Ly, sự liều mạng của Tưởng Ly… Tất cả, tất cả anh đều nhìn thấy hết. Khuôn mặt anh không chút xao động, cứ để cho cô mặc sức trút hết mọi đau khổ ra ngoài.

Đàm Diệu Minh, chung quy vẫn là một người đàn ông đội trời đạp đất.

Không nhiều người khiến Lục Đông Thâm anh sau khi bước chân lên con đường tranh đấu nhân tính này rồi vẫn phải khâm phục, Đàm Diệu Minh là một trong số những con người ít ỏi ấy. Nếu không vì sự đối lập lợi ích, chưa biết chừng anh và Đàm Diệu Minh còn có thể uống rượu chuyện trò. Đáng tiếc là, trên đời có quá nhiều điều tiếc nuối. Nơi nào có con người, nơi ấy có giang hồ, trên đất giang hồ sẽ không tránh khỏi những cuộc tàn sát khốc liệt.

Ngay từ lúc Đàm Diệu Minh giết người đến đỏ mắt trong bệnh viện, giây phút đó, anh đã nhìn thấy sự quyết biệt từ ánh mắt của Đàm Diệu Minh.

Đàm Diệu Minh nói có chuyện muốn nhờ.

Thật ra không cần Đàm Diệu Minh nói nhiều lời, anh cũng hiểu chuyện đó là gì.

Hôm đó, Đàm Diệu Minh chỉ nói vỏn vẹn vài câu, nhưng là trút hết mọi lo lắng của mình. Anh ấy nói: Lục tổng, hy vọng anh có thể bảo vệ Tưởng Ly.

Anh kính trọng sự nhiệt huyết của Đàm Diệu Minh. Bảo anh ấy ngồi tù, thà để anh ấy chết để lấy máu tế đài. Thế nên, lễ tế ngày hôm nay là sự hồi sinh của Tưởng Ly, cũng là sự ra đi của Đàm Diệu Minh.

Chỉ có điều…

Tiếng gào thét bi thương của Tưởng Ly gần như xé rách mọi không gian xa xôi, khiến Lục Đông Thâm hơi nhíu mày, trái tim anh cũng nhói lên như có một nhát dao nào vừa đâm vào vậy…

***

Thương Lăng gặp biến cố.

Sau lễ Tế đông, lòng người dân Thương Lăng đều hoang mang, lo lắng.

Sự việc Đàm Diệu Minh tự vẫn trên đài tế giống như cắt đứt sức sống đang dồi dào của con người Thương Lăng vậy, trong một thời gian ngắn, cả thành phố hoàn toàn bị bao trùm trong bi tráng và thương cảm. Trong mắt người dân Thương Lăng, bất luận Đàm Diệu Minh đã làm gì, anh vẫn là gia của Thương Lăng, vẫn là một người đáng để mọi người kính trọng.

Bây giờ gia đã đi rồi, Tề Cương và mọi người cũng đã quy thiên, mọi sản nghiệp của Đàm Diệu Minh đều bị đình đốn. Các anh em khác có liên quan đều bị các cơ quan chính quyền hỏi chuyện, trong đó, cũng bao gồm Tưởng Ly.

Tưởng Ly, với tư cách là người gần gũi nhất với Đàm Diệu Minh, dĩ nhiên không tránh khỏi việc bị liên lụy. Nhất là khi cô lại có hành động định cố tình thả Đàm Diệu Minh đi trong lễ tế đông, gây trở ngại cho các cơ quan công quyền, dùng mùi hương tấn công người đang thi hành công vụ… Tất cả đã trở thành hàng loạt tội danh chụp xuống đầu cô. Nếu lúc đó Đàm Diệu Minh trốn thoát thì không khác gì mang lại đại họa cho Tưởng Ly.

Tưởng Ly ngồi trong phòng hỏi cung, không nói một câu nào.

Cô vẫn mặc nguyên bộ đồ trắng từ ngày tế lễ, trên người vẫn còn dính máu của Đàm Diệu Minh. Những đóa hoa bỉ ngạn ấy chung quy vẫn bám riết lấy cô, khiến cô như một người đã chết, không còn nghe thấy bất kỳ lời nói nào. Ánh đèn nhức mắt nhưng vẫn không thể soi rọi vào đôi đồng tử u ám của cô. Nó dường như không còn biết buồn bã, không còn biết vui vẻ, không còn biết đau đớn, không còn biết lo sầu. Nó bình thản như nước,

cũng lại giống như một miệng giếng đã cạn khổ, chỉ còn lại một giọt nước cuối cùng.

Người của Cục cảnh sát thành phố phụ trách thẩm vấn. Bên ngoài, qua một lớp kính trong suốt nhìn xuyên thấu vẫn còn những người có chức có quyền khác, tất cả toàn là các nhân vật tai to mặt lớn. Tội danh của Đàm Diệu Minh đã quá rõ ràng, tự sát cũng không làm giấu nhẹm đi quá nhiều tình tiết cho vụ án. Việc cảnh sát muốn làm là moi thêm một số chuyện từ Tưởng Ly.

Khi Nhiêu Tôn tới nơi, qua lớp kính trong suốt, sau khi nhìn thấy dáng vẻ muốn chết không được, muốn sống cũng chẳng xong của Tưởng Ly, anh phẫn nộ, đập bàn với Cục trưởng. Những người khác trong Cục cũng biết thân phận của Nhiêu Tôn, mặc dù không dám đắc tội những cũng không thể công tư bất phân, bèn nói: "Bây giờ đang trong thời gian hỏi cung. Những trình tự bắt buộc phải tiến hành, chúng tôi không thể thiếu sót được."

Cơn giận của Nhiêu Tôn xông lên: "Mẹ kiếp, đây là đi theo trình tự đấy hả? Mấy người không nhìn thấy cô ấy đang như thế nào sao?" Ngay sau đó, dưới cái nhìn ngơ ngác của mọi người, anh lập tức xông thẳng vào phòng hỏi cung.

Phía sau là cả một đám người đi theo, cản cũng không được, khuyên cũng chẳng xong. Ai nấy đều sốt xình xịch như kiến bò miệng chảo vậy.

Tưởng Ly bên này vẫn ngơ ngơ ngẩn ngẩn, một giây sau đã bị ai đó kéo thẳng dậy. Sức mạnh của người ấy không hề nhỏ, cũng đồng thời khiến cô có chút tri giác. Cô ngước lên, đối mặt với khuôn mặt của Nhiêu Tôn. Nhiêu Tôn thấy sắc mặt cô trắng nhợt đến kinh người, cố đè nén mọi sự hung hăng trong người xuống, hạ thấp giọng nói: "Anh đưa em đi."

Tưởng Ly có phản ứng, cô dùng sức giật cánh tay lại.

Nhiêu Tôn sững người, quay đầu nhìn cô.

Cô nhìn anh chằm chằm, từ từ buông một chữ: "Cút."

Nhiêu Tôn sắc mặt cứng đờ, hơi nheo mắt lại: "Em đừng có không biết điều!"

"Cút." Tưởng Ly chỉ lặp lại đúng một chữ, giọng nói lạnh như băng.

Trong phòng hỏi cung có không ít nhân viên của cơ quan tư pháp, thể diện của Nhiêu Tôn gần như mất hết sạch. Gân xanh trên trán anh ta nổi đầy lên. Anh siết chặt tay, nghiến răng nghiến lợi nói: "Được lắm, em chấp nhận ở lại đây chứ gì? Đội trưởng Lưu!"

Người chịu trách nhiệm thẩm vấn Tưởng Ly chính là đội trưởng Lưu. Anh ta tiến lên.

Nhiêu Tôn nhìn chằm chằm vào mặt Tưởng Ly: "Tiếp tục thẩm vấn! Thẩm vấn đến chết cho tôi! Khi nào cô ta chịu nhả ra câu nào thì mới thả đi!"

Đội trưởng Lưu thật sự phải thắp hương bái Phật rồi. Anh ta sợ nhất chính vị tổ tông trước mặt đây can dự vào công việc, bây giờ cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Nhưng sự kích động còn chưa kịp nguội, đã có cấp dưới gõ cửa đi vào, thì thầm vào tai anh ta mấy câu. Khuôn mặt đội trưởng Lưu lập tức biến sắc, đầu mày nhíu chặt lại: "Trong thời gian thẩm vấn không chấp nhận bất kỳ lý do bảo lãnh nào. Đùa gì chứ, kể cả có thể thả đám đàn em của Đàm Diệu Minh cũng không được phép thả Tưởng Ly."

"Ai nói cô ấy là Tưởng Ly?"

Một giọng nói trầm thấp vang lên. Lục Đông Thâm bất ngờ xuất hiện trước cửa phòng thẩm vấn, cái bóng cao lớn che kín toàn bộ ánh sáng trên hành lang, theo sau anh là Cảnh Ninh.

Đội trưởng Lưu sững người. Nhiêu Tôn thì quay phắt đầu qua, ánh mắt nghiêm lại.

Lục Đông Thâm vẫn rất nhẹ nhàng, bước vào trong phòng, nhìn Tưởng Ly rồi quay sang Nhiêu Tôn và đội trưởng Lưu: "Vật có vật giống nhau, người có người tương đồng. Đội trưởng Lưu bắt nhầm người rồi."

Đội trưởng Lưu biết Lục Đông Thâm, cũng biết nhân vật này không dễ chọc vào. Nhưng việc ngang nhiên xông vào như vậy là trái quy định. Anh ta cười khẩy: "Câu này của Lục tổng thú vị đấy. Anh nói cô ta không phải tên là Tưởng Ly? Vậy xin hỏi cô ta là ai?"

Lục Đông Thâm nói rành mạch từng chữ: "Nhà tạo hương của tập đoàn Lục Môn, Hạ Trú."

~Hết chương 104~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 105: Giành Người [2027 Chữ]

Hạ Trú là ai? Gọi đại bất kỳ một người dân Thương Lăng nào tới đây cũng biết tên của cô ta là Tưởng Ly

Ngữ khí của Lục Đông Thâm rất từ tốn nhưng mỗi một chữ nhả ra đều mạnh mẽ và có khí phách, ánh mắt cho dù nhạt nhòa vẫn đầy quyền uy. Tưởng Ly vốn đang sống dở chết dở, nghe xong câu này bả vai bỗng run lên. Cô ngước mắt nhìn Lục Đông Thâm, trong ánh mắt có thêm rất nhiều sự sửng sốt.

Nhiêu Tôn cũng hơi sững sờ, nhưng chỉ là trong giây lát, khi đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại lập tức trở thành sắc lẹm và bén nhọn.

Đội trưởng Lưu cũng không phải người ngờ nghệch, dĩ nhiên nhận ra có điểm bất thường trong câu chuyện này. Anh ta cười nói: "Lục tổng cũng nói đấy thôi, người với người có thể giống nhau. Tôi nghĩ người nhận nhầm là Lục tổng thì phải. Hạ Trú? Hạ Trú là ai? Gọi đại bất kỳ một người dân Thương Lăng nào tới đây cũng biết tên của cô ta là Tưởng Ly."

"Ồ?" Lục Đông Thâm tỏ thái độ hứng thú: "Vậy nếu đội trưởng Lưu không phiền có thể mời vài người Thương Lăng tới đây xác nhận."

Đội trưởng Lưu sững người, đúng là không ngờ được Lục Đông Thâm lại dùng chính lời nói của anh ta để dồn anh ta vào góc chết. Lục Đông Thâm tiến lên hai bước, cái bóng rộng lớn vừa đủ để che kín cho Tưởng

Ly: “Nếu đội trưởng Lưu chê phiền phức thì cũng dễ giải quyết thôi, chi bằng cứ hỏi thẳng Tôn thiếu đây.”

Đội trưởng Lưu “á” lên một tiếng, nét mặt nghi hoặc.

Lục Đông Thâm nhìn Nhiêu Tôn, khóe miệng hơi rướn lên: “Tôi nhớ là Tôn thiếu từng một lần có duyên gặp mặt Hạ Trú của tập đoàn chúng tôi, chắc là muốn phân biết cô gái đây là Tưởng Ly hay Hạ Trú cũng không khó.”

Nhiêu Tôn sa sầm mặt lại, mím chặt môi, cằm căng ra. So với sự căng thẳng như chuẩn bị gươm giáo sẵn sàng của Nhiêu Tôn, trông Lục Đông Thâm vẫn thản nhiên nhẹ nhàng, kỳ thực giữa hai người đàn ông như đang cuộn trào từng cơn sóng dữ. Đội trưởng Lưu nhíu mày, cục diện này vượt xa dự cảm của anh ta. Xem ra Nhiêu Tôn này đã bị Lục Đông Thâm vượt lên rồi.

Một lúc lâu sau, sắc mặt Nhiêu Tôn mới dịu trở lại, cười khẩy: “Không sai, cô ấy là Hạ Trú.” Dứt lời, anh ta bước tới gần Lục Đông Thâm, dùng giọng nói gần như chỉ hai người họ mới nghe được, nửa cười nửa không: “Lục tổng, lĩnh giáo rồi.”

Chiêu này của Lục Đông Thâm đủ mạnh. Anh ta thừa nhận cô là Hạ Trú, tức cũng liên đới thừa nhận với người ngoài cô là Hạ Trú của tập đoàn Lục Môn. Trừ phi anh ta phủ nhận những lời Lục Đông Thâm nói, một mực khẳng định cô chính là Tưởng Ly. Nhưng thực tế là anh ta không thể để mặc cô tiếp tục ở lại trong phòng hỏi cung, người không ra người, ma chẳng ra ma thế này được? Không, anh ta không đành lòng, thế nên bắt buộc phải cho mình và cơ quan chấp pháp một đường lùi, cùng Lục Đông Thâm đứng trên cùng một chiến tuyến.

Đây cũng là nguyên nhân khiến anh ta căm phẫn. Con người Lục Đông Thâm này đã không ra tay thì thôi, một khi ra tay là một chiêu có thể kiểm soát kẻ địch, túm chặt lấy điểm yếu của đối phương, quả thật đủ thâm độc, đủ tàn nhẫn.

Lục Đông Thâm lẳng lặng trả lời: "Quá khen."

Đội trưởng Lưu không ngờ Nhiêu Tôn lại thừa nhận như vậy, sốt ruột lên: "Tôn thiếu!"

Nhiêu Tôn quay người đối mặt với Tưởng Ly, sắc mặt tối hẳn đi. Tưởng Ly không nhìn anh ta, cũng không nhìn Lục Đông Thâm. Cả người cô ngồi dưới ánh đèn, sắc mặt còn nhạt nhòa hơn cả lúc nãy.

Đội trưởng Lưu thấy vậy không cam tâm: "Chiêu 'đến lúc vỡ lở mới ôm chân Phật' của Lục tổng chưa đủ thành ý đâu. Cô ta ở bên Đàm Diệu Minh đã ba năm trời, sau quay đầu một cái là có thể trở thành nhân viên của quý tập đoàn được? Mấy chuyện đổi tên thay họ này không thể tùy tiện nói đâu."

"Thái độ cẩn trọng của đội trưởng Lưu tôi hiểu được. Cảnh Ninh." Lục Đông Thâm khẽ gọi.

Cảnh Ninh tiến lên, lần lượt bày tập tài liệu trong tay ra trước mặt đội trưởng Lưu rồi nói: "Ba năm trước, cô Hạ đây đã đảm nhận vị trí nhà tạo hương của tập đoàn chúng tôi. Đây là thư mời của tập đoàn cũng như hợp đồng bản gốc giữa chúng tôi và cô Hạ. Ngoài ra còn có ghi chép công việc của cô Hạ ba năm nay tại tập đoàn."

Đội trưởng Lưu dài mặt ra, ngước mắt lên nhìn Lục Đông Thâm. Ai cũng nói cậu con trưởng của Lục Môn tuy rằng trẻ tuổi nhưng đủ sức khiến đám hồ ly lão làng trên thương trường bị xoay mòng mòng, tâm tư của

người này rất thâm trầm và khó đoán, lại hoàn toàn có thể kìm chế được mọi cảm xúc trong lòng mình. Ai nấy đều biết anh là một nhân vật cực kỳ khó đối phó, hôm nay lần đầu tiếp chiêu đã phải khiến đội trưởng Lưu lĩnh giáo, người này làm việc đúng là không để sót một kẽ hở nào.

"Lục tổng, làm phiền anh tốn công nhọc sức rồi." Đội trưởng Lưu có kiềm chế sự khó chịu, mỉm cười.

Lục Đông Thâm hơi nhướng mày, nụ cười trong ánh mắt vẫn nhạt nhòa từ đầu tới cuối: "Cảnh Ninh, đưa cho đội trưởng Lưu một bản tài liệu có thể giao nộp."

Cảnh Ninh rút một tập tài liệu cuối cùng ra, đặt vào tay đội trưởng Lưu: "Đây là toàn bộ các tài liệu chứng minh cho thân phận của cô Hạ, trong này có bản gốc và bản photo. Cô Hạ bị đội trưởng Lưu bắt vào Cục, khi Lục tổng muốn dẫn cô Hạ đi bắt buộc phải giao nộp các tài liệu có liên quan về nhân thân của cô ấy. Thế nên phần photo chúng tôi cũng đã chuẩn bị sẵn cho đội trưởng Lưu rồi."

Tất cả đều rất chậm rãi từ tốn, tất cả đều như được chuẩn bị từ trước.

Đối với tất cả những thứ gọi là thư mời làm việc và hợp đồng phía Lục Đông Thâm chuẩn bị, những ai tinh tường đều biết chẳng qua chỉ là một trò lừa đảo. Nếu để một người bình thường chuẩn bị những thứ này thì cực kỳ khó khăn, nhưng Lục Đông Thâm mở lời thì mọi chuyện lại dễ như trở bàn tay. Thế nên, bất luận là đội trưởng Lưu hay Nhiêu Tôn, khi nhìn thấy những tài liệu ấy đều không có quá nhiều phản ứng. Thế nhưng tài liệu chứng minh nhân thân thì khác. Cứ cho là bản photo có thể làm giả thì bản gốc vẫn cần được lập hồ sơ. Vẫn có những khả năng làm giả nhưng rơi vào tay cảnh sát, một khi làm giả tính mạo hiểm sẽ rất cao.

Thế nên, Nhiêu Tôn trong phút chốc sống lưng chợt khựng lại, đội trưởng Lưu kinh ngạc không khép được miệng vào. Đội trưởng Lưu nghĩ trong đầu: Rõ ràng là một Tưởng gia trong mắt người dân Thương Lăng, rõ ràng là một Tưởng Ly vẫn luôn ở bên cạnh Đàm Diệu Minh, sao thoắt một cái đã biến thành Hạ Trú rồi?

Còn Tưởng Ly đang ngồi thừ người trên ghế thẩm vấn, phản ứng so với những người có mặt ở đó đã bình tĩnh lại rồi, cho dù Lục Đông Thâm tung ra tuyệt chiêu, cô vẫn không có phản ứng gì, chỉ lấy ngón tay trỏ vân vê vết máu trên tay áo, hết lần này đến lần khác, kể cả khi ngón tay đã đau rát cũng không dừng lại.

Cuối cùng đã đi ra khỏi phòng hỏi cung bằng cách nào bản thân Tưởng Ly không rõ nữa.

Cô chỉ biết khi đi ngang qua bên cạnh Nhiêu Tôn, cả người anh ta tỏa ra một sự lạnh lẽo, thậm chí còn buốt giá hơn cả ngày đông tổ chức lễ tế, quét thẳng vào trong trái tim cô. Anh ta vẫn nhìn cô chằm chằm, hai mắt như hai mũi đinh. Đàm Diệu Minh chết rồi, quá hợp ý anh ta. Tưởng Ly biết, anh ta sẽ không chịu bỏ qua đâu.

Cô chỉ biết cả người mình nhẹ tênh như bay. Khi gót chân mỏi nhừ, Lục Đông Thâm đã vững vàng đỡ lấy cô.

Cứ như vậy, cô được Lục Đông Thâm ôm chặt đi suốt dọc đường rời khỏi Cục cảnh sát dưới cái nhìn chằm chằm của những người hai bên hành lang và phía sau lưng.

Lục Đông Thâm lệnh cho Cảnh Ninh về trước, anh tự lái xe về.

Dọc đường cả hai đều trầm mặc. Cô không biết anh định đưa mình đi đâu, muốn hỏi nhưng cổ họng tắc nghẹn lại, cái miệng như bị ai khâu vào

không thể cử động được. Cho tới khi, chiếc xe đi ngang qua quận Xuyên Dương, vượt qua trước con đường đi vào Hoàng Thiên.

Tưởng Ly bất ngờ đẩy cửa xe ra.

Lục Đông Thâm cứ nghĩ cô sẽ im lặng từ đây về tới khách sạn, không ngờ cô lại làm hành động ấy. Anh phanh gấp xe lại, cánh tay dài vươn ra ngăn không để cơ thể Tưởng Ly đập về phía trước.

"Không biết thế là nguy hiểm sao?" Anh quát khẽ.

Cả người Tưởng Ly đổ về phía sau ghế. Dần dần, bả vai cô run lên. Ở khoảng cách gần như vậy, Lục Đông Thâm có thể nghe rõ tiếng răng cô va vào nhau lập cập. Thấy vậy, anh thở dài, dịu giọng xuống: "Ý của tôi là hành động ban nãy quá nguy hiểm. Em muốn làm gì cứ nói với tôi."

Nước mắt của Tưởng Ly lập tức rơi xuống: "Tôi muốn xuống xe, xuống xe…"

Lục Đông Thâm không ngờ được cô lại khóc. Ban đầu anh sững người, sau đó vội vàng rút tờ giấy lau nước mắt cho cô. Anh đã giải quyết không biết bao nhiêu vụ bê bối lớn nhỏ trên thương trường. Dù là khó nhằn, dù là nguy hiểm tới tính mạng, chỉ là chưa bao giờ phải làm mấy việc như thế này.

"Được được được, xuống xe, bây giờ chúng ta sẽ xuống xe ngay."

~Hết chương 105~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 106: Lục Đông Thâm, Anh Khốn Kiếp! [2021 Chữ]

Chiếc sơ mi thường ngày không một nếp gấp của anh lúc này đã nhàu nhĩ lắm rồi. Nhưng anh vẫn đứng sững không chút suy suyển, để mặc cô thét gào.

Trong số các sản nghiệp thuộc quyền sở hữu của Đàm Diệu Minh bị niêm phong điều tra, duy trì có Hoàng Thiên được gác lại. Nguyên do là vì, bất luận các cơ quan chính quyền hay những người trên giang hồ đều biết ông chủ đứng đằng sau Hoàng Thiên chính là Đàm Diệu Minh, nhưng không có chứng cứ nào có thể trực tiếp chứng minh Hoàng Thiên là sản nghiệp của Đàm Diệu Minh. Thế nên Hoàng Thiên chỉ có thể trở thành một con cá lọt lưới, vẫn do ông chủ ngoài mặt – anh Ngũ quản lý. Thế nhưng, mọi người vẫn có thể nhận ra thời huy hoàng của Hoàng Thiên đã qua đi.

Khi Tưởng Ly bước vào, tuy Hoàng Thiên không bị thay đổi và cải cách toàn bộ nhưng cũng không mở cửa kinh doanh.

Các nhân viên về cơ bản đều đã được cho nghỉ việc, càng không có bóng dáng của các cô gái, chỉ còn lại vài người lao công vẫn duy trì việc dọn dẹp sạch sẽ cho Hoàng Thiên. Một nam tử hán lực lưỡng, cao lớn như anh Ngũ, sau khi nhìn thấy Tưởng Ly tới, hốc mắt cũng hơi đỏ lên. Trước khi bước vào trong, Tưởng Ly đã kìm nén dòng nước mắt của mình xuống, nhưng nhìn thấy khung cảnh của Hoàng Thiên trước mắt, sống mũi cô vẫn cay cay trở lại.

Anh Ngũ chẳng mấy chốc đã nhìn thấy bóng Lục Đông Thâm, sắc mặt cứng đờ lại, Tưởng Ly khẽ nói một câu: Không sao đâu. Anh Ngũ gật đầu, lại gần cô và nói: Cô đừng nên tham gia đám tang của Đàm gia là hơn, dù sao thì bây giờ đám cảnh sát vẫn đang theo dõi cô rất sát.

Tưởng Ly lắc đầu, cô muốn nói cô bắt buộc phải tham gia, nhưng cổ họng tắc nghẹn lại không nói thành lời. Tang lễ của Đàm Diệu Minh và mọi người mấy ngày nay vẫn do một mình Tưởng Tiểu Thiên quán xuyến, thi thoảng lại thông báo cho cô những việc có liên quan.

Anh Ngũ khẽ thở dài: Đàm gia ở dưới suối vàng biết được cũng sẽ không để cô ra mặt đâu.

Tưởng Ly kìm nén rất lâu mới cất được những bi thương trong lòng xuống, cô nói với anh Ngũ rằng mình muốn ở lại đây một lúc. Anh Ngũ liếc mắt nhìn Lục Đông Thâm, nhưng cũng không nói năng câu nào mà cứ thế rời đi trước. Tưởng Ly vòng qua sàn nhảy ở chính giữa căn phòng rồi đi sâu vào trong hành lang. Ánh đèn nơi đại sảnh âm u, tối tăm, nơi tận cùng hành lang lại càng giống như chìm vào bóng đen. Bóng cô bị dãy hàng lang dài miên man như cuộc đời một con người ấy dần dần nuốt chửng, ảm đạm giống như một bức ảnh tháng năm đã cũ kỹ.

Lục Đông Thâm kiên nhẫn chờ đợi, không sốt sắng, không thúc giục.

Một lúc sau, Tưởng Ly mới đi ra.

Khuôn mặt vốn đã cắt không còn hột máu giờ lại càng trở nên nhợt nhạt hơn. Nhất là khi đứng trong quầng sáng tối tăm ấy, khuôn mặt cô lại càng trắng nhợt như tờ giấy. Từ đầu tới cuối cô cũng nói một lời, ngồi trở lại chiếc sofa trong khu khách VIP, hai chân co lên, hai cánh tay vòng qua ôm lấy đầu gối, nhìn trân trân về phía sàn nhảy.

Ai ai cũng nói, sàn nhảy của Hoàng Thiên được xây lên bằng vàng. Khi các cô gái ca hát nhảy múa ở trên đó, từng bông sen vàng tặng cho họ chính là từng viên đá xây dựng lên sàn nhảy.

Tưởng Ly nhìn mãi nhìn mãi rồi bật cười.

Dường như cô vẫn nghe thấy những tiếng ồn ã ngày xưa của Hoàng Thiên, nghe được tiếng hét điên cuồng của các vị khách ngồi dưới mỗi lần đòi nhìn thấy Phù Dung. Dường như cô lại nhìn thấy Đàm Diệu Minh ngồi trên một chiếc ghế sofa nào đó, châm lên một điếu xì gà, chìm khuất trong sự náo nhiệt của Hoàng Thiên. Cô còn nhìn thấy chính mình, không có việc gì luôn thích ra phía sau cánh gà trêu chọc các cô gái. Họ vây quanh cô, bèn bẹt cái giọng gọi cô là "Tưởng gia". Cô bèn đùa giỡn hỏi họ: Các em thích chị hay là thích Đàm gia vậy? Các cô gái lập tức nép vào trong lòng cô như cá trạch rồi nói: Dĩ nhiên là chúng em thích Tưởng gia hơn rồi.

Những náo nhiệt trong quá khứ cùng sự yên tĩnh của hiện tại lôi kéo lẫn nhau, tầng tầng lớp lớp những chuyện giữa quá khứ và hiện tại chất chồng lên nhau như từng cơn sóng biển. Bốn chữ "tức cảnh sinh tình" thật sự không nên chạm vào. Nó là một lưỡi kiếm sắc, một lưỡi dao nhọn, có thể khía cả một trái tim ra khiến người ta chảy máu đầm đìa mà vẫn thấy ngọt như đường mật.

Lục Đông Thâm đút hai tay vào trong túi quần Âu, đứng thẳng dưới nguồn sáng. Những cái bóng dao động rồi rơi xuống bờ vai rộng lớn của anh. Khuôn mặt tuấn tú của anh gần như bị nuốt trong góc tối. Anh nhìn cô, mặc cho cô bình thản trong sự điên cuồng, giống như một cái cây đã khô cằn, trầm mặc, bi thương và lạnh lẽo.

Cho tới khi tiếng di động vang lên, bả vai của Tưởng Ly mới chợt run rẩy.

Lục Đông Thâm nhận máy, sau khi bên đó nói xong, anh chỉ nhẹ nhàng đáp lại một câu: Tôi biết rồi.

Anh đi tới phía trước sofa, cái bóng cao lớn bị ánh đèn trên đỉnh đầu phản chiếu, hắt xuống, che chặt tầm nhìn của Tưởng Ly. Thế mà cô vẫn không rời mắt đi chỗ khác. Tựa hồ cô vốn không nhìn lên sân khấu, chỉ đang chìm đắm trong quá khứ đau khổ mà thôi.

Rất lâu sau, cô mới nói: "Lục Đông Thâm, tôi mệt rồi."

Lục Đông Thâm đưa tay xoa đầu cô: "Mệt rồi thì tôi đưa em về."

"Về?" Tưởng Ly ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt vừa mơ màng vừa hoang mang, lẩm bẩm: "Tôi còn có thể về đâu…"

Lục Đông Thâm thu tay về, tận sâu trong đáy mắt dâng lên chút xót xa: "Ngày mai theo tôi về Bắc Kinh."

Tưởng Ly sững người.

"Người ở thành phố Thương Lăng này là Tưởng Ly, không phải Hạ Trú." Lục Đông Thâm nhìn cô: "Hạ Trú, chỉ tới đây giúp khách sạn Skyline giải quyết chuyện có ma. Cô ấy không quen Đàm Diệu Minh, cũng không biết đến chuyện lễ tế đông."

"Không…" Tưởng Ly nghẹn ngào: "Tôi không thể đi được, còn đám tang của Đàm gia…"

"Nếu đã không quen biết Đàm Diệu Minh, vì sao còn phải tham gia đám tang của anh ấy?" Lục Đông Thâm nhíu mày, nghiêm mặt lại.

Tưởng Ly nhìn anh chằm chằm, dần dần đôi mắt nhuốm lạnh. Ngay sau đó cô đứng dậy định đi ra ngoài, nhưng một giây sau đã bị cánh tay dài của

Lục Đông Thâm ôm chặt lấy eo cô, kéo cô ngược trở lại. Sự căm hận và đau đớn đè nén trong lòng bao ngày nay trong phút chốc như một miệng giếng phun trào. Tưởng Ly điên cuồng xô đẩy anh: "Thả tôi ra!"

Khuôn cằm Lục Đông Thâm căng ra. Anh để mặc cho cô gào thét trong giận dữ và phẫn nộ. Cô liều mạng muốn ra khỏi sự ghìm giữ của anh nhưng anh lại càng dùng sức hơn. Thế rồi anh ấn cô ngồi lại xuống sofa, hai cánh tay chống sang hai bên, vây chặt Tưởng Ly trong không gian nhỏ được tạo thành từ lồng ngực và cánh tay anh.

"Lục Đông Thâm, anh khốn kiếp!" Tưởng Ly trở thành một kẻ điên hoàn toàn triệt để, đấm thùm thụp lên ngực anh, xô đẩy bờ vai anh. Chiếc sơ mi thường ngày không một nếp gấp của anh lúc này đã nhàu nhĩ lắm rồi. Nhưng anh vẫn đứng sững không chút suy suyển, để mặc cô thét gào.

Cho tới khi cổ anh bị đầy móng tay sắc của cô cào xước, rướm máu. Cho đến khi cô đỏ mắt chất vấn anh dựa vào đâu để làm vậy. Lục Đông Thâm vòng một tay ra sau giữ lấy gáy cô, khuôn mặt gần như áp sát vào cô, giọng nói trầm thấp có lực: "Dựa vào sự thực bây giờ em đã không còn là người con gái của Đàm Diệu Minh nữa rồi."

Tưởng Ly sững sờ nhìn anh, chẳng mấy chốc, nước mắt tụ lại thành dòng, chảy xuống.

Lục Đông Thâm buông bàn tay đang giữ chặt gáy cô ra, ngón tay gầy đặt lên gò má, lau nước mắt cho cô. Nhưng nước mắt vẫn lã chã tuôn rơi, không thể kiềm chề được. Anh vẫn lau cho cô từng chút, từng chút một, vô cùng kiên nhẫn. Nội tâm của Tưởng Ly cuối cùng cũng sụp đổ. Cô ôm chặt lấy cổ Lục Đông Thâm, vùi mặt vào đó, rồi lập tức cắn mạnh lên cổ anh.

Lục Đông Thâm không động đậy, để mặc cho cô trút hết lòng mình. Anh ngửi thấy mùi tanh ngọt của máu. Lần này cô vẫn cắn không hề nhẹ.

Rất lâu sau, Tưởng Ly mới buông ra.

Trên cổ anh nghiễm nhiên xuất hiện một vệt máu đỏ.

Cô tựa trán lên ngực anh, mệt mỏi lên tiếng: “Lục Đông Thâm, coi như tôi cầu xin anh đấy, hãy để tôi tiễn Đàm gia đoạn đường cuối cùng đi.” Cô biết “cánh tay không thắng được bắp chân”. Nếu Lục Đông Thâm có lòng ngăn cản, chỉ cần cử thêm vài vệ sỹ là có thể trông chừng cô rất sát. Cô không thể quá cứng với người đàn ông này được.

Lục Đông Thâm đứng thẳng người dậy, ôm lấy đầu cô, nhẹ nhàng vỗ về, rồi buông một câu từ trên rơi xuống: “Không được.”

Tưởng Ly ngẩng đầu lên trong lòng anh, nhìn anh trân trối.

Lục Đông Thâm cúi xuống, đưa tay nhẹ nhàng giữ lấy cằm cô, lực tuy nhẹ nhưng vẫn đủ khiến cô không thể né tránh được. Giọng anh tuy khẽ khàng nhưng trong ngữ khí hơi lạnh vẫn không giấu được sự quyền uy: “Trừ phi, em không muốn để đám tang của Đàm Diệu Minh được tiến hành thuận lợi.”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 107: Phải [2061 Chữ]

Cô hiểu, thật ra đây là một lời tuyên bố của Lục Đông Thâm. Lời tuyên bố với những người bên ngoài.

Buổi chiều, trời âm u hơn hẳn. Những vầng mây đen nặng nề chơi vơi phía đường chân trời xa xôi, che đi toàn bộ ánh nắng.

Trời đổ tuyết, trắng xóa một màu.

Đất Thương Lăng rất hiếm khí có tuyết, mùa đông năm ngoái ngày mưa nhiều hơn ngày tuyết. Khí hậu có khắc nghiệt cách mấy cũng là mưa kèm theo tuyết rơi, đâu phải là cả tảng tuyết trắng xóa như lông ngỗng giống hôm nay.

Tưởng Ly được Lục Đông Thâm đưa về khách sạn Skyline. Trước cửa phòng có hai vệ sỹ đứng canh. Ngoài Lục Đông Thâm ra, chỉ có người quản gia trong phòng được tự do ra vào. Về lý mà nói, nếu Tưởng Ly cứng rắn muốn xông ra, hai người vệ sỹ hoàn toàn không phải đối thủ của cô. Nhưng cô chọn cách im lặng, ở yên trong phòng, không hề làm khó quản gia cũng như vệ sỹ.

Ô cửa sổ dài bị những bông tuyết bay rợp trời làm mờ tầm mắt. Cả đất Thương Lăng như khoác lên mình bộ áo tang, những mái hiên ngói xanh cũng đã đổi màu. Những con đường dài không nhìn thấy tận cùng kia cũng được nhuộm một lớp sương trắng. Từ cao độ của căn phòng này nhìn xuống dưới, tựa hồ cả thành phố này đều treo những câu đối phúng điếu,

đang đung đưa trong cơn gió lạnh mùa đông, ca khúc bi thương cho sự ra đi của Đàm gia.

Từ lúc Tưởng Ly tắm rửa xong đến giờ, cô vẫn ngồi đờ người trước cửa sổ. Những giọt nước ngưng đọng ở đuôi tóc, vì không chịu được sức nặng đã rỏ xuống chiếc sơ mi trắng như bông của cô. Cô ôm chiếc áo dài nhuốm máu trong lòng, ánh mắt vượt qua lớp kính cửa sổ, nhảy qua những cơn gió tê buốt đang rít gào, xuyên qua tầng tầng lớp lớp bông tuyết để yên lặng ngắm nhìn cả thành phố, thành phố đã mang tới cho cô ba năm bình yên.

Chiếc ti vi trong phòng đang bật.

Ồn ào, ầm ĩ, là kênh truyền hình địa phương. Những tin tức đang phát đều xoay quanh việc Đàm Diệu Minh tự vẫn tại lễ Tế đông gây xôn xao dư luận. Đài truyền hình chính thống vẫn còn tốt chán. Các tin bài của họ đều có sự kiểm soát và chừng mực nhất định, không thiên lệch, không thái quá. Họ không hề né tránh, giấu giếm những việc làm ngấm ngầm của Đàm Diệu Minh và cũng đưa tin đúng sự thật nỗi bi thương, mất mát của người dân trên dưới trong Thương Lăng.

Nhưng những nguồn tin trên mạng xã hội thì hỗn tạp, bừa bãi, khen chê lộn xộn.

Những bài viết ăn theo không khác gì nấm mọc sau mưa. Có những lời nói xỏ xiên, có những lời nghi ngờ Tưởng Ly, thậm chí còn có người nói đùa rằng, Đàm Diệu Minh bị pháp thuật của Tưởng Ly hại chết. Vô vàn những lời bình luận. Một câu nói đùa vô tâm của đối phương đã đủ tạo thành hiệu ứng bươm bướm, làm dấy lên những lời đồn đại khắp nơi, lặng lẽ gây tổn thương cho người ta.

Trong lúc cả thành phố Thương Lăng đang ầm ĩ, náo loạn, thì Lục Đông Thâm đang tổ chức một cuộc họp tại tầng cao nhất của khách sạn, từ lúc chiều khi trời đổ tuyết tới tận khi sắc trời dần tối anh vẫn chưa nghỉ ngơi.

Trong khoảng thời gian ấy, anh nhận được điện thoại của quản gia. Đầu kia vẫn nói, anh vẫn nghe, suốt cả quá trình không xen ngang câu nào. Cuối cùng, anh mới nói một câu: Được, tôi biết rồi. Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, anh nhìn về phía mọi người và nói: Tiếp tục đi.

Trần Du, với tư cách là nhà điều chế hương của tập đoàn Skyline, phải tham gia cuộc họp từ đầu tới cuối, nhưng tâm tư của cô lại không đặt vào nội dung buổi họp. Cô đã loáng thoáng nghe được một vài tin tức, nói rằng Lục Đông Thâm một mình tiến vào Cục cảnh sát cứu một cô gái trở về, sau đó đưa vào một căn phòng tại khách sạn, đồng thời cho người canh gác.

Cô không muốn thừa nhận quá nhiều chuyện. Nhưng cho dù là vậy, cô vẫn có một linh cảm. Người con gái đó chính là người đã khuấy đảo Thương Lăng khiến cho trời long đất lở, Tưởng Ly.

Trong khi họp hành, Lục Đông Thâm luôn nghiêm nghị, không nói cười, những người tham gia cũng luôn trong tình trạng căng thẳng cao độ. Sao Trần Du không biết sở thích của Lục Đông Thâm? Nhưng trong đầu cô như có ngàn vạn con tuấn mã phi nước đại phóng qua. Nhất là khi Lục Đông Thâm hơi nghiêng đầu, làm vết máu ẩn khuất phía sau lớp áo sơ mi trên cổ anh lộ rõ ra ngoài.

Rất nhiều người luôn có những chỗ không thích bị người ngoài chạm vào. Lục Đông Thâm là người mắc bệnh sạch sẽ nghiêm trọng, có quá nhiều chỗ không muốn bị người khác chạm vào, trong số đó phải kể tới cổ. Nhưng bây giờ, một vết máu đỏ lại nằm ngay trên cổ anh, vừa nhìn là biết bị người ta cắn vào. Tạm thời chưa nói tới việc đối phương cắn mạnh đến mức nào, chỉ riêng việc Lục Đông Thâm dung túng cho người đó tự do cắn

lên cổ mình thôi đã quá đủ để dấy lên hồi chuông cảnh giác trong cô. Vị trí này bất luận là ai nhìn vào cũng cảm thấy đầy mờ ám. Lục Đông Thâm xuất thân từ Lục Môn, lại là con trưởng của nhà họ Lục nên anh càng chú trọng diện mạo, thần thái của mình hơn, làm sao có thể tùy tiện để lộ một dấu vết như vậy trước mặt mọi người?

Trần Du cũng không phải kẻ ngốc.

Cô hiểu, thật ra đây là một lời tuyên bố của Lục Đông Thâm. Lời tuyên bố với những người bên ngoài. Còn về việc anh muốn tuyên bố chuyện gì, Trần Du không dám nghĩ sâu hơn, cũng không muốn nghĩ. Cô chấp nhận làm một kẻ hèn nhát, chỉ cầu mong anh sẽ không rời xa mình mãi mãi.

Đây là buổi họp cuối cùng của Lục Đông Thâm tại khách sạn Skyline Thương Lăng. Anh ở lại đây không quá lâu nhưng cũng đủ để khiến mọi người phải tim đập chân run. Đầu tiên là giải quyết nguy cơ của khách sạn trước tin đồn "trúng tà", âm thầm thay máu một số lượng lớn các quản lý cấp cao của khách sạn, quyết đoán dứt khoát giành được mảnh đất giá trị tại quận Quan Dương, quan trọng hơn nữa là triệt để làm tan rã được thế lực của Đàm Diệu Minh trong thành phố. Còn nhà họ Thai, vì trước đó đã hợp tác với Đàm Diệu Minh trong dự án khu đất Xuyên Dương nên cũng chịu liên đới, khiến họ trong khoảng thời gian này đang tổn thất nặng nề.

Mỗi một người ngồi tại đây tuy ngoài miệng không nói ra, nhưng trong lòng đều sáng như gương. Người đàn ông ngồi chính giữa bàn hội nghị kia, xét về âm mưu và bài bản thì không ai bằng, ngay cả nhà họ Thai cũng đã "chết yểu" trong chuyện này. Trên thương trường, chuyện một mũi tên bắn trúng hai đích đã hiếm có rồi, vậy mà anh còn một mũi tên bắn trúng nhiều đích. Có thể thấy dưới lớp vỏ ngoài tưởng chừng như bình thản kia cất giấu bao nhiêu thủ đoạn khiến người ta không kịp phòng bị.

Khi tan họp thì trời đã tối hẳn, bảy giờ tối.

Trần Du ở lại cuối cùng. Lục Đông Thâm thấy vậy bèn hỏi cô: Còn việc gì không? Trần Du không lại gần anh, bởi vì không hiểu sao bỗng dưng cảm thấy anh rất xa lạ. Trước kia cô luôn cảm thấy mình rất hiểu anh, nhưng bây giờ cô mới phát hiện ra rất có thể những gì mình biết chẳng qua chỉ là một lớp vỏ. Sau cuộc họp kéo dài cả một buổi chiều, cô mới thấy bàng hoàng hoảng hốt, sự thâm sâu của Lục Đông Thâm trên thương trường khiến người ta phải lạnh sống lưng. Cô thậm chí còn nghi ngờ, bản thân mình phải chăng cũng chỉ là một quân cờ trong cả ván đấu này?

Trần Du hỏi thẳng anh: Người ở trong căn phòng đó có phải Tưởng Ly không?

Lục Đông Thâm giơ tay lên, từng ngón tay gầy với những khớp xương rõ ràng đang nới lỏng chiếc cà vạt. Anh không hề giấu giếm: “Phải.”

Một chữ vững vàng như núi, đè thẳng xuống người khiến Trần Du tưởng như tắt thở, nhất thời cô cũng không dám hỏi thêm những chuyện khác. Đúng lúc này, Cảnh Ninh gõ cửa bước vào: “Lục tổng, hôm nay anh còn một buổi tiếp khách, khoảng mười phút nữa là đến giờ xuất phát ạ.”

Sau khi Lục Đông Thâm đi khỏi, sự bất an của Trần Du càng như cỏ dại, lan ra không có bờ bến.

Mười rưỡi tối, buổi tiếp khách mới kết thúc. Lục Đông Thâm uống không nhiều lắm, Cảnh Ninh đã đỡ cho anh không ít. Trên đường trở về khách sạn, Lục Đông Thâm lại phải xử lý khoảng năm, sáu tài liệu và hai bản hợp đồng xây dựng khu trung tâm thương mại nữa. Dương Viễn thì hoàn toàn say khướt, cuộn người ở ghế sau của ô tô, chốc chốc lại vỗ vai Lục Đông Thâm, nói không còn lưu loát: “Cái cô tên Tưởng Ly đó… rốt cuộc đã cho cậu uống canh mê hồn gì hả? Tôi thấy cậu chắc là khỏi cần tiền đồ luôn rồi… Cậu ấy à, đầu tiên thì đắc tội với Nhiêu Tôn, sau đó…

lại chạy đi đối đầu với cơ quan chấp pháp… Không phải tôi… trù ẻo cậu, cậu mà dẫn cô ta về Bắc… Bắc Kinh thì sớm muộn cũng bị cô ta hại chết.”

Lục Đông Thâm không buồn ngẩng đầu lên. Anh dứt khoát ký tên mình vào cuối tập tài liệu: “Cảnh Ninh, lát nữa đưa phó tổng giám đốc về phòng trước.”

“Dạ.”

Giải quyết xong bảy, tám chuyện công việc lặt vặt thì đêm cũng đã khuya. Nhận được điện thoại của quản gia, Lục Đông Thâm bèn đi xuống.

Quản gia đã đợi sẵn ở cửa từ lâu, nhìn thấy Lục Đông Thâm, ông ta như bắt được cứu tinh, lập tức tới đón.

“Cô ấy sao rồi?” Vừa nói, Lục Đông Thâm vừa đi tới trước cửa phòng.

Quản gia trả lời: “Cô gái ấy bị điên rồi, đồ đạc thứ nào đập được là đập không sót một cái gì, sau đó cứ uống rượu tỳ tỳ.”

Bàn tay đang cầm thẻ phòng của Lục Đông Thâm chợt khựng lại, ngay sau một tiếng “bíp”, cửa phòng bật mở.

Một mùi rượu nồng nặc xộc thẳng ra ngoài.

Căn phòng tối om om, chỉ còn nhìn thấy ánh sáng của tuyết trắng hắt vào từ bên ngoài cửa sổ, nhưng vẫn đủ để thấy rõ hiện trạng trong phòng.

Lục Đông Thâm thề rằng, đây là gian phòng hỗn loạn nhất anh từng thấy trong cuộc đời này!

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 108: Anh Định Đưa Tôi Đi Đâu?

Vì sao lại đối xử với tôi như vậy, tôi đã làm sai gì sao?

Ngoại trừ căn phòng của Lục Đông Thâm được yêu cầu phải gỡ bỏ thảm trải sàn ra thì tất cả các phòng khác trong khách sạn Skyline đều được trải thảm. Thế nên, giây phút vừa bước vào cửa, Lục Đông Thâm đã giẫm phải mảnh vụn thủy tinh rơi vãi lung tung dưới thảm, chúng sáng lên lấp lánh dưới sự phản chiếu của tuyết trắng ánh bạc, lan ra ngoài đến tận cửa chính.

Lục Đông Thâm chỉ cảm thấy da đầu đang ngứa ngáy, khắp người không thoải mái. Chân của anh đã chuẩn bị đưa ra rồi lại thu về không biết bao nhiêu lần, mỗi lần đôi giày da bóng loáng giẫm phải một mảnh vụn thủy tinh rơi dưới sàn, anh lại cảm thấy sống lưng khựng lại, cứng đờ. Anh không chỉ đơn thuần là người mắc bệnh sạch sẽ, mà còn mắc chứng ám ảnh cưỡng chế nghiêm trọng, thế nên một mặt rất muốn rời khỏi ngay căn phòng ngày, một mặt lại không thể chịu nổi cảnh tượng hỗn loạn của nó, chỉ hận không thể dọn dẹp sạch sẽ tất cả mọi thứ trong phòng mới cảm thấy thoải mái hơn.

Quản gia của căn phòng này cũng đã ít nhiều nghe nói tới một số tính cách quái đản của vị tổng giám đốc mới nhậm chức này. Thấy vậy, ông ta lên tiếng: “Lục tổng, vẫn nên để tôi bảo nhân viên vệ sinh tới dọn dẹp qua rồi anh hẵng vào trong ạ.”

Lục Đông Thâm đè nén cảm giác tê rần trên da đầu xuống: “Không cần, muộn lắm rồi, anh về nghỉ ngơi đi.”

Căn phòng Tưởng Ly đang ở là phòng tổng thống, kết cấu gần như giống hệt căn phòng mà Lục Đông Thâm đang ở.

Người quản gia không hề nói khoa trương.

Tất cả mọi thứ trong phòng này, có thể đập đúng là đã đập hết.

Thứ lớn từ màn hình rộng xem phim 3D treo tường cho đến thứ nhỏ như một chiếc ly thủy tinh cũng đều không tránh được tai họa, nói chi tới các loại đồ điện tử, đồ gia dụng khác trong phòng. Các bức tranh nổi tiếng hay các bức bích họa trong phòng khách cũng đều bị hủy hoại. Lục Đông Thâm cố gắng đi bật đèn, nhưng vừa lần sờ đã cảm thấy tay chạm phải thứ gì dinh dính. Giây phút này, nội tâm của anh hoàn toàn sụp đổ, khủng hoảng như chưa bao giờ khủng hoảng. Cố kìm nén cảm giác khó chịu trong lòng, anh đưa tay bật điện, bấy giờ mới nhìn rõ tình cảnh trước mắt. Cả bức tường bị bôi bẩn bát nhào, đỏ lòm lòm cả khoảng rộng, khi nhìn kỹ lại hóa ra là tương cà chua.

Lục Đông Thâm bận rộn rửa tay. Phòng vệ sinh vẫn còn nhẫn nhịn được kha khá, ngoài chiếc gương bị đập vỡ ra thì những thứ khác vẫn khá hoàn chỉnh.

Tưởng Ly quả thật đang uống rượu.

Ánh sáng nơi cửa phòng không chiếu rọi được toàn bộ phòng khách rộng lớn, nhưng dưới nền ánh sáng của tuyết trắng xóa một vùng khiến cả người Tưởng Ly trông càng dịu dàng hơn. Đương nhiên là phải coi như không nhìn thấy một vệt xước dài từ đầu sofa tới chân sofa, dấu vết có lẽ được tạo thành bởi con dao Phần Lan. Cả cái miệng lớn rách toác đã báo

hiệu chiếc sofa này không còn sử dụng được nữa. Lục Đông Thâm có thể tưởng tượng được cảnh tượng lúc cô cầm dao rạch nát chiếc sofa ra, không khác gì nhát dao găm sâu vào cơ thể con quái thú trên đỉnh núi Kỳ Thần.

Nhưng rõ ràng, người gây ra khung cảnh bạo lực và phá hoại cực kỳ khủng khiếp này, khi yên tĩnh bỗng trở thành người trơ trọi, yếu đuối nhất.

Cả người cô đang dựa bên cạnh khung cửa sổ dài, khuôn mặt nhợt nhạt in lên mặt kính, bên chân và xung quanh đều vung vãi không ít chai lọ. Có bia, có rượu vang, trong tay cô còn cầm một chai rượu màu trắng. Nhìn tư thế này, chưa uống chết ngất thì cũng đã say mèm. Nhưng khác lạ là cô không làm ầm ĩ, có lẽ mọi phẫn nộ của cô đã dùng cả vào việc đập đồ rồi.

Lục Đông Thâm tiến lên, nhìn chiến tích của cô một lượt. Anh đích thực đã xem thường cô rồi, xem ra tửu lượng của cô không hề kém chút nào.

Anh buông một tiếng thở dài, rồi ngồi sụp xuống.

Cô ngồi yên, nhắm nghiền mắt lại, chiếc áo trắng dính máu vẫn đang được ôm trong lòng, bàn tay đang cầm chai rượu thì đặt trên đùi. Lục Đông Thâm đã tỉ mỉ quan sát cô không phải một hai lần, nhưng trong tình huống này vẫn là lần đầu tiên. Cô có rất nhiều mặt, có thể là âm mưu, có thể là nghĩa khí ngút trời, có thể là mỉa mai đanh đá hoặc là hai hông dắt dao. Cô có thể vừa giảo hoạt vừa tàn nhẫn, vừa thẳng thắn vừa nũng nịu… Nhưng điều khiến Lục Đông Thâm ghi nhớ nhất lại là dáng vẻ của cô khi bắt được con chuột xạ hương trên núi Kỳ Thần, không chịu thua cuộc, cố chấp và kiêu hãnh.

Rồi khi nhìn cô lúc say rượu, cuối cùng Lục Đông Thâm mới hiểu rõ ràng, thật ra cô chẳng qua vẫn là một cô bé trẻ con, tất cả mọi mặt trong cô đều xuất phát từ sự đơn thuần và trong sáng.

Chắc là cô căm hận anh lắm.

Nếu lúc đó anh có mặt ở đây, có thể lưỡi dao găm vào ghế sofa sẽ đâm thẳng vào người anh.

Nghĩ tới đây, không hiểu sao, Lục Đông Thâm bỗng bật cười.

Anh nhẹ nhàng lấy chai rượu ở trên tay cô xuống. Vốn dĩ muốn tìm một vị trí để đặt cẩn thận, nhưng nhìn xung hoàn cảnh xung quanh, anh cũng từ bỏ luôn.

Chiếc áo dài trong lòng cô bị rút đi, cô bất thình lình tỉnh lại.

Ánh mắt say khướt, mơ màng.

Cô quay đầu nhìn anh, ánh sáng trong đôi đồng tử rõ ràng thể hiện sự rời rạc, thiếu tập trung. Lục Đông Thâm cũng nhìn cô, bên ngoài cửa sổ là những bông tuyết rơi rụng lả tả, lặng lẽ không một tiếng động. Trong vòng chỉ vang lên những tiếng thở khẽ khàng, giữa nam và nữ, hơi thở đan cài cùng hơi thở, yên tĩnh như đóa hoa lan dưới vực sâu.

Tưởng Ly say rượu, chung quy cũng không thể là một người yên tĩnh. Thấy anh nhìn mình, cô loạng choạng đứng dậy. Lục Đông Thâm không biết cô định làm gì, bèn đưa tay ra đỡ. Cô tiện đà níu lấy cổ anh, nhìn sâu vào mắt anh một lúc lâu rồi bỗng nhiên bật cười, giơ ngón tay trỏ chỉ vào anh: “Trong mắt anh có tôi kìa.”

Một câu nói đầy men rượu nhưng lại giống như một chiếc móc câu nhỏ xíu nhẹ nhàng móc lấy trái tim của Lục Đông Thâm. Không đau, nhưng có một cơn ngứa không tên đang lan tỏa trong thinh lặng.

Anh cười khẽ: “Phải, có em.”

Tưởng Ly lại càng cười khúc khích. Có lẽ cô thật sự choáng váng đầu óc nèn tựa trán mình lên xương hõm vai của anh: “Vì sao chứ? Thật là kỳ lạ, sao tôi lại chạy vào trong mắt anh được nhỉ?”

Khóe môi Lục Đông Thâm từ đầu tới cuối vẫn mỉm cười. Anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, hạ thấp giọng: “Ừ nhỉ, kỳ lạ thật đấy.”

Tưởng Ly lắc đầu trong lòng anh, cũng không lên tiếng nữa. Chưa được một lúc, Lục Đông Thâm đã cảm nhận được lồng ngực hơi lạnh. Anh nâng mặt cô lên xem, hóa ra cô đang khóc. Cô khóc không một âm thanh, từng giọt lệ lã chã rơi xuống, một lúc lâu sau cô mới khẽ nói: “Vì sao lại đối xử với tôi như vậy, tôi đã làm sai gì sao?”

Lục Đông Thâm vô cớ cảm thấy đau lòng. Cô chất vấn trong tuyệt vọng, làm cho tâm trạng của anh cũng lên lên xuống xuống, thắt lại theo cô. Anh thẳng thừng bế bổng cô lên, đi vào phòng ngủ, nhưng trong đó lại là một khung cảnh bão tố khác.

Chiếc giường đã không thể nằm được nữa.

Cả đệm và ga giường đều bị “phanh thây mổ bụng”. Chiếc gối bị con dao Phần Lan găm chặt trên đầu giường.

Cuối cùng, Lục Đông Thâm cũng phải thừa nhận, con gái sau khi say thật sự không hề yếu ớt.

Cô gái trong lòng vẫn đang rưng rức khóc, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng. Anh thậm chí còn không cần cúi đầu xuống nhìn cũng có thể tưởng tượng được chiếc áo sơ mi trên người mình chỉ nhăn nhúm hơn cái giẻ lau chứ không hề kém.

Không suy nghĩ gì, anh bế cô quay người đi ra khỏi phòng.

Vừa đi tới trước thang máy cửa đã mở ra, bên trong có ba nam hai nữ, giống như đang bàn chuyện công việc nào đó. Những người có thể đi lên trên đa phần đều là khách của phòng tổng thống. Lục Đông Thâm thấy mấy người đứng trong đã giữ thang máy giúp mình rồi, cũng không tiện đợi lượt sau hay quay người đi thang bộ nữa, anh đành bấm bụng bước vào trong.

Những người có thể ra vào phòng tổng thống của Skyline cũng đều là người có địa vị, vòng tròn quan hệ dĩ nhiên sẽ nhỏ hơn một chút. Một trong số họ nhận ra Lục Đông Thâm, bèn tỏ ra bất ngờ: "Anh là Lục tổng phải không?"

Lục Đông Thâm vẫn đang bế một Tưởng Ly đã khóc đến tèm lem, hồ đồ trong lòng, nhất thời có phần ngượng ngập: "Vâng."

Người kia làm như trúng xổ số, vội vàng tiến lên: "Được gặp Lục tổng ở đây thật là vinh hạnh của tôi. Chắc anh không còn nhớ nữa, chúng ta từng có duyên gặp mặt tại buổi tiệc của giới thượng lưu ở Thượng Hải, tôi…"

"Anh định đưa tôi đi đâu đây… Anh muốn làm gì?" Có lẽ ánh đèn trong thang máy đã làm Tưởng Ly nhức mắt, cô dấy lên cảnh giác, lại càng khóc thê lương hơn.

Cả sống lưng Lục Đông Thâm cứng đờ. Không cần quay đầu lại anh cũng có thể cảm nhận được những ánh mắt kỳ lạ của đám người kia. Khuôn cằm anh căng ra, cố gắng để mặt không biến sắc nhưng trong lòng sớm đã nổi cơn sóng gió. Người vừa tiến lên bắt chuyện quả nhiên cũng khựng lại, quan sát Lục Đông Thâm với thái độ hơi nghi ngại. Nửa đêm canh ba, bế một cô gái say rượu, trở về phòng…

Cửa thang máy bật mở, người kia vừa định tự giới thiệu một lượt thì Lục Đông Thâm hờ hững nói: “Hân hạnh.”

Cánh cửa sau lưng anh từ từ khép lại. Anh cúi đầu nhìn xuống Tưởng Ly trong lòng mình, khó xử thở dài.

Anh cũng không biết rằng, sau khi anh đi khuất, những người trong thang máy bắt đầu xì xào bàn tán: “Người ta bảo con trai của Lục Môn là không thích phái nữ cơ mà, nhất là cậu con cả lại càng giữ mình trong sạch, xem ra tin đồn là không nên tin tưởng…”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 109: Chỉ Cần Tương Lai Của Em [2109 Chữ]

Ban nãy anh định làm gì cô? Phải, anh biết rất rõ, nếu không có chữ "Đừng" của cô, anh nhất định sẽ làm một chuyện gì đó với cô.

Trở về phòng, phóng mắt nhìn qua, thấy cả gian phòng ngăn nắp gọn gàng không một hạt bụi, Lục Đông Thâm cảm thấy cuối cùng mình cũng sống lại rồi.

Anh bế Tưởng Ly về giường, nhưng cô vẫn khóc rất thảm thiết, níu chặt lấy áo sơ mi của anh không buông, lau nước mắt, vuốt nước mũi, khiến Lục Đông Thâm nhìn thấy mà không đành lòng, thậm chí có một khoảng thời gian anh còn tin tưởng rằng mình chính là một kẻ buôn người. Cô khóc, anh liền ở bên cạnh cô, về sau thì dứt khoát dựa vào đầu giường, một tay nhẹ nhàng xoa đầu cô, giống như đang dỗ dành một đứa trẻ, cũng mặc kệ luôn việc chiếc sơ mi của mình khó coi cỡ nào.

"Sao các người có thể ích kỷ như vậy chứ…" Tưởng Ly vẫn đang khóc lóc tố cáo.

Lục Đông Thâm khẽ thở dài. Xem ra cô thật sự say lắm rồi. Nếu là lúc bình thường, cô chắc chắn sẽ không bao giờ vừa khóc vừa nói những câu như vậy. Khả năng lớn nhất chính là cô sẽ giơ cao con dao Phần Lan lên, rồi dữ dằn bổ sung thêm một câu: "Để xem lần sau các người còn dám ích kỷ nữa không!"

Đêm tối.

Bên ngoài ô cửa sổ dài tuyết vẫn đang rơi, trắng xóa một màu như cánh hoa anh đào tháng tư, trải khắp con đường dài xa tít tắp, lấp đầy cuộc đời cô đơn, hiu quạnh. Tuyết trắng đã thay thế cho đèn đường, tôn lên cái tĩnh lặng của trời đêm.

Trước nay, Lục Đông Thâm chưa từng tỉ mỉ nhấm nháp hương vị của một đêm tối yên ắng như thế này. Cho dù là khuya khoắt, thứ đè lên cuộc sống của anh chẳng qua cũng là sự bận rộn, vội vã, làm gì có thời gian dừng lại ngắm nhìn ánh trắng lạnh lùng bị trời sao lác đác bao vây xung quanh và con đường dài sáng rực đèn đuốc ngoài cửa sổ.

Anh chưa từng nghĩ sẽ có một đêm như thế này. Bỏ lại tất cả mọi công việc, thả lỏng hết thảy mọi phòng bị, buông xuống tất cả mọi tính toán để ở bên cạnh một cô gái, để mặc cho cô khóc lóc đau khổ trong lòng anh. Vẫn là một đêm không ngủ nhưng đêm thức trắng này dường như lại có phần khác biệt.

Tưởng Ly khóc, Lục Đông Thâm đau lòng.

Nhưng dần dần, cảm giác đau lòng này đã đổi vị. Khuôn mặt cô dính sát lên ngực anh qua lớp áo sơ mi. Sau khi áo sơ mi bị thấm ướt, anh có thể cảm nhận được rõ ràng từng đường nét trên gương mặt cô. Anh tự cảnh cáo bản thân đây chẳng qua chỉ là một ảo giác, nhưng ảo giác này lại sắc nét từng chi tiết. Anh cảm nhận được hàng mi đang chớp chớp của cô, cảm nhận được sống mũi cao thẳng của cô, cảm nhận được bờ môi dịu dàng của cô, thậm chí là từng đường cong trên cơ thể cô, đặc biệt là nơi đầy đặn trước ngực.

Thế nên, khi hơi thở nóng rẫy của cô và nhịp tim của anh đan vào nhau, khi những lọn tóc mềm mại của cô như từng chiếc sừng len lỏi vào trong chiếc sơ mi của anh, hơi thở của Lục Đông Thâm càng trở nên nặng nề. Một sự căng chặt không thể quen thuộc hơn bắt đầu vượt ra khỏi tầm kiểm

soát. Anh cũng không vuốt ve đầu cô nữa, bàn tay lớn áp sát eo cô cũng bắt đầu nóng rực lên.

Khi những tiếng khóc gào của Tưởng Ly biến thành thút thít, Lục Đông Thâm nhẹ nhàng kéo cô sang bên cạnh. Anh sắp không chịu nổi khi cô cứ cọ qua cọ lại trên người mình nữa rồi, trong cơ thể như có một con thú đang rục rịch muốn xổng ra. Anh tự nhận mình không phải hạng người tham lam nữ sắc, nhưng cũng không cho rằng mình có thể trở thành Liễu Hạ Huệ. Nhìn thấy cô gái đang nằm cuộn tròn bên cạnh anh, từng cảnh tượng lướt qua hết lần này đến lần khác trong đầu và hành động được dục vọng thúc giục cứ lộ liễu và thẳng thừng xuất hiện.

Lục Đông Thâm hít sâu một hơi, cố gắng đè nén khát vọng đang sắp sửa tuột cương của mình.

Anh nghiêng người sang bên cạnh, giơ tay lau nước mắt trên gò má cô, rồi thì thầm: “Đừng khóc nữa.”

Tưởng Ly khóc cũng mệt rồi, cô mơ màng choáng váng nhìn người đàn ông trên đỉnh đầu mình. Bóng tuyết ngoài cửa sổ và bóng đen trong phòng va chạm với nhau, khuôn mặt người đàn ông giao thoa với quầng sáng khoáng đạt ấy lại càng thêm góc cạnh. Đôi mắt anh giống như thu lại tất cả những điểm rực rỡ trên thế gian này, vừa thâm trầm vừa lung linh, vừa dịu dàng vừa tình cảm, vừa gợi cảm vừa phóng khoáng, vừa nguy hiểm vừa dụ hoặc, giống như cảnh sắc dưới trăng đêm gió, tưởng xa tận chân trời nhưng thực ra là gần ngay trước mắt. Tất cả mọi cảm xúc ấy đều gói gọn trong đôi mắt của anh rồi.

Cô cảm thấy con người này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, bèn lẩm bẩm trong hơi men: “Anh là ai?”, rồi cô đưa tay, cố gắng bắt lấy khuôn mặt anh.

Lục Đông Thâm theo đà cúi thấp mặt xuống, để mặc cho bàn tay cô áp lên má mình. Anh phủ tay mình lên trên tay cô, rồi cụp mắt nhìn cô, cười khẽ: “Em bảo tôi là ai?”

Tưởng Ly mơ mơ hồ hồ, cảm thấy mình thở ra toàn hơi nóng rực, nhưng hơi thở của người đàn ông trên đỉnh đầu lại càng cuồn cuộn như nham thạch. Cô như đứng trong một lò lửa, mà nguồn lửa tới từ khuôn mặt và cơ thể người đàn ông kia. Cô ngước mắt nhìn anh, tỉ mỉ ngắm nghía rồi rút tay ra, vẽ lại từ xương mày đến sống mũi của anh rồi mơ màng mỉm cười: “Trông anh đẹp trai thật đấy… đẹp trai hơn bất kỳ người nào tôi từng gặp.”

“Thế ư?” Hơi thở cả Lục Đông Thâm, giọng nói trầm khàn giống như có một tảng đá lớn đè xuống vậy.

“Cái mũi của anh cao thật đấy…” Ngón tay của Tưởng Ly lại theo đà rơi xuống môi anh.

Lục Đông Thâm giữ lấy bàn tay không an phận của cô, đan hai bàn tay vào nhau rồi hỏi nhỏ: “Đã biết tôi là ai chưa?” Ngón tay cô vẫn còn thấm hương rượu. Ngoài ra, còn có mùi hương thanh thanh trên chính cơ thể cô, thông qua nhiệt độ trên da thịt cô, quấn bện từng vòng, len lỏi vào trong khoang mũi của anh, bao bọc lấy trái tim của anh.

Cô động chạm nhẹ nhàng, nhưng động tác hờ hững ấy lại như điều khiển lý trí của anh. Có lẽ anh nên tự an ủi mình rằng: Hôm nay thật ra anh cũng đã uống một ít rượu.

Thế nên, anh cảm thấy vệt ươn ướt nơi khóe mắt cô mới hấp dẫn một cách lạ thường như thế, cũng cảm thấy dưới cơ thể mình như giấu một ngọn lửa, muốn nốt trọn lấy đôi môi cô, cơ thể cô, trái tim cô.

Tưởng Ly dường như đang nghiêm túc suy nghĩ câu hỏi của anh. Nhưng cô say quá dữ, khuôn mặt người đàn ông trước mắt lại chao đảo nhập nhèm. Cô chỉ còn nhìn thấy được đôi mắt như bầu trời đêm của anh. Nhưng mùi hương trên cơ thể người đàn ông rất dễ chịu, tuy rằng ánh nhìn của anh như chứa đựng một sự nguy hiểm nào đó chưa thể nói rõ tên, nhưng cô thích lại gần anh, cứ thế dựa sát vào anh, nó khiến cô nảy sinh một cảm giác an toàn chưa từng có.

"Anh là…" Cô ngập ngừng.

Lục Đông Thâm nhìn cô chăm chú. Đôi mắt cô như bị phủ một lớp sương mù, thoảng qua, mờ nhạt, là mơ màng, là khó hiểu. Đôi môi cô hơi mấp máy, hàm răng trắng lấp ló sau cánh môi. Cuối cùng anh vẫn không kiểm soát nổi bản thân, cúi đầu xuống, hôn lên môi cô.

Cô khẽ nức nở một tiếng, giống như một chú mèo.

Thanh âm ấy cực khẽ, nhưng lại mang một sức mạnh vượt qua mọi âm thanh khác. Tình cảm giống như một quả ngư lôi dưới đáy biển sâu bỗng dưng bùng nổ, dục vọng hóa thành dòng thác lũ không thể kiểm soát, cuốn đi tất cả lý trí của anh. Nụ hôn ban đầu chỉ là sự động chạm của hai cánh môi, phát triển thành sự quấn quýt dây dưa của môi và răng. Môi cô hơi lạnh, lưỡi lại ấm nóng, mềm mại đến chết người, khiến anh chỉ hận không thể mút cô vào bụng.

Người đàn ông đi từ dịu dàng tới bá đạo. Chỉ mới vài giây, anh đã trở lại với thói quen công chiếm thành trì, giành giật mọi thứ của mình. Nhưng hành động này có lẽ đã làm Tưởng Ly đau. Cô muốn trốn chạy, cánh tay thử đẩy rộng lồng ngực kiên cố của anh ra. Nhưng anh kéo tay cô, ép cô phải vòng tay lên trên cổ mình, sau đó nụ hôn của anh lại trở về với sự triền miên vốn có.

Tỉ mỉ vân vê đùa nghịch, nhẹ nhàng vờn mút trêu đùa.

Hơi thở của anh phả ra không khác gì một cơn sóng hừng hực như lửa, men dần theo bờ môi của cô, sượt qua khuôn cằm của cô. Cần cổ của cô mềm mại tới mức gần như tan chảy thành nước, như hoa, như anh đào, thơm ngát hương.

"Đừng…" Tưởng Ly bị cơn sóng đang phả vào người thiêu đốt đến nỗi không biết trốn đi đâu, trong lúc say mèm cô đưa ra lời kháng nghị.

Chữ này như một cây gậy đánh thẳng vào gáy Lục Đông Thâm, khiến mọi nhiệt tình bị anh ép buộc dừng lại đột ngột. Anh ngăn cản dòng chảy tình yêu đang tràn trề tuôn, ngước lên nhìn cô, lồng ngực phập phồng lên xuống. Ban nãy anh định làm gì cô? Phải, anh biết rất rõ, nếu không có chữ "Đừng" của cô, anh nhất định sẽ làm một chuyện gì đó với cô. Ngón tay anh nhẹ nhàng đan vào giữa mái tóc cô, cất giọng hỏi một câu khàn đục: "Bây giờ đã biết tôi là ai chưa?"

Tưởng Ly nghiêng mặt sang bên cạnh cọ cọ má vào gối của anh, lẩm bẩm một câu mơ hồ gì đó rồi nhắm mắt ngủ ngay.

Lục Đông Thâm bất chợt bật cười.

Một lúc lâu sau, ngón tay trỏ của anh gập lại, mơn man vuốt ve gò má và đôi môi vừa bị anh hôn lên, rồi nhẹ nhàng nói: "Tôi không quan tâm quá khứ của em, chỉ cần tương lai của em. Cuộc đời sau này của em không còn Tả Thời, cũng không còn Đàm Diệu Minh, nhớ kỹ chưa?"

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 110: Cách Đối Xử Quái Đản [2112 Chữ]

Quý Phi, nếu cô ta đích thực là Hạ Trú, vậy thì em biết rõ mục đích trở về lần này của cô ta là gì rồi đấy.

Sau khi Quý Phi lên lớp xong buổi bồi dưỡng cho các nhà điều chế hương của tập đoàn, khi trở về phòng làm việc cũng đã quá giờ ăn trưa. Với tư cách là nhà tạo hương được mời về làm việc tại tập đoàn Lục Môn với mức lương cao ngất ngưởng, nhiệm vụ hàng đầu của cô chính là bồi dưỡng, đào tạo cho các nhà điều chế hương của tập đoàn mình, đồng thời tiến hành lựa chọn những người chuyên nghiệp trong số đó để phân tới các ngành nghề khác nhau, các lĩnh vực khác nhau trong tập đoàn.

Cô thuộc đội ngũ lãnh đạo cấp cao trong mọi vấn đề liên quan đến mùi hương của tập đoàn, thế nên ngoài công việc lựa chọn nhân tài ra, cả những việc như lên kế hoạch tạo mùi hương riêng biệt cho không gian của các trung tâm thương mại, cho sản phẩm hay thương hiệu của các công ty con khác cũng đều thuộc phạm vi công việc của cô.

Ngày nào, Quý Phi cũng hoạt động với tốc độ cao, chỉ hận không thể bẻ đôi từng phút ra để dùng. Thế nên, khi người trợ lý gõ cửa đi vào, thông báo rằng chiều nay cô có một buổi phỏng vấn chuyên đề, Quý Phi rất không vui. Trợ lý biết bình thường cô vẫn luôn không thích tiếp xúc với báo chí. Chuyên ngành tạo mùi hương này, người ngoài hiểu biết ít ỏi, muốn họ hiểu bắt buộc phải hy sinh thời gian, Quý Phi thì không có thời gian này.

Lệnh cho người thư ký từ chối buổi phỏng vấn, Quý Phi vừa có chút thời gian nghỉ ngơi để uống hớp nước cho nhuận giọng thì chuông điện thoại vang lên. Cô liếc nhìn số điện thoại gọi đến, ngập ngừng giây lát rồi bắt máy.

"Đã nghe thấy phong thanh gì chưa?" Ở đầu kia vang lên một giọng nam giới trầm trầm.

Quý Phi không hiểu: "Phong thanh gì cơ?"

"Nghe nói Hạ Trú đã quay về rồi."

Quý Phi sững người: "Hạ Trú? Đùa gì vậy?"

Giọng của người đó càng trầm hơn nữa: "Anh làm gì có thời gian để đùa với em? Hình như là nhắm tới Lục Môn đấy."

"Gì cơ?"

Người đàn ông nói: "Quý Phi, nếu cô ta đích thực là Hạ Trú, vậy thì em biết rõ mục đích trở về lần này của cô ta là gì rồi đấy."

Quý Phi toát lạnh sống lưng, ngón tay bỗng dưng run lên không kiểm soát, chiếc di động trượt xuống…

***

Khi chiếc chuyên cơ hạ cánh xuống Bắc Kinh đã là hai giờ chiều.

Tuy rằng lúc này là thời điểm nhiệt độ cao nhất trong ngày, nhưng so với Thương Lăng, khí hậu của Bắc Kinh vẫn lạnh hơn rất nhiều. Tưởng Ly đã mấy lần kéo chặt chiếc áo dạ trên người vào, thế mà vẫn cứ run lên cầm cập.

Mùa đông ở Bắc Kinh là mùa quạnh hiu nhất, vừa dài đằng đẵng hơn các thành phố phương Nam, lại ít tuyết lạnh hơn các thành phố phương Bắc. Nhất là buổi tối mùa đông, chạm tay vào đâu cũng thấy tóe lửa do tích điện. Càng về đầu xuân trời lại càng khô lạnh, giống như khoảnh khắc trước lúc bình minh, yên tĩnh đến mức khiến lòng người hoang mang, tối tăm đến mức khiến người đánh mất cả hy vọng.

Bởi vì phải lập tức sang Thượng Hải công ty nên Dương Viễn không trở về cùng họ bằng chiếc chuyên cơ này, chuyến hành trình ngoài Lục Đông Thâm và Cảnh Ninh ra thì còn có Trần Du.

Suốt quãng đường, Lục Đông Thâm hầu như mải mê tập trung xử lý công việc, Cảnh Ninh cũng bận rộn túi bụi. Tưởng Ly thì chìm đắm vào trong những suy nghĩ của riêng mình không thể thoát ra, càng không rảnh để tâm tới Trần Du, thế nên cuộc hành trình bay từ Thương Lăng về Bắc Kinh, bầu không khí ngập tràn một sự ngượng ngập quái đản.

Tập đoàn Skyline cử xe tới đón. Vừa ra khỏi sân bay, Lục Đông Thâm đã nhận một cuộc điện thoại.

Tưởng Ly ngước mắt lên nhìn bầu trời.

Có sương mù, không trong vắt như bầu trời của Thương Lăng. Mỗi một nhịp thở, thứ được hít vào phổi không phải là không khí mà là sự áp lực, căng thẳng, mông lung và bàng hoàng. Tất cả những cảm xúc phức tạp ấy hòa trộn vào nhau tạo nên mùi vị thành phố Bắc Kinh. Khi mùi hương ấy ùa vào mũi, nó còn đáng sợ hơn cả sương mù.

Bắc Kinh, cô vẫn cứ quay trở lại.

Thành phố cô đã từng dốc hết sức mình muốn được ở lại, rồi lại là thành phố cô đã từng liều mạng chỉ muốn chạy trốn.

Vừa trở về thành phố, Trần Du đã nhận được thông báo về lịch trình bồi dưỡng của tổng bộ, cần phải lập tức trở về công ty ngay. Trước khi đi cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, cô ta nhân lúc Lục Đông Thâm vẫn còn đang gọi điện thoại để đi tới bên cạnh Tưởng Ly, hỏi nhẹ nhàng: "Cô định tới Lục Môn nhậm chức sao?"

Tưởng Ly gần như vùi mặt vào trong cổ áo, hít hà dù là một chút hơi ấm trên người, chỉ để hở ra ngoài độc hai con mắt: "Cô đang lo lắng chuyện gì? Sợ tôi cướp bát cơm của cô à?"

Trần Du cười: "Làm gì có chuyện đó? Tôi vẫn hy vọng cô có thể ở lại, như thế thì tôi có thể học hỏi từ cô."

"E là không được như ý nguyện của cô rồi. Sự thật là cho dù tôi nhậm chức tại Lục Môn cũng là vị trí nhà tạo hương. Xét về cấp bậc, tôi cao hơn cô. Cô có lòng muốn học, e là tôi không có tâm để dạy. Trừ phi…" Tưởng Ly nói bằng ngữ khí không nóng không lạnh, rồi cô đảo con ngươi, ra hiệu cô ta nhìn về phía Lục Đông Thâm: "Cô thương lượng với anh ấy, bảo anh ấy đừng có mời tôi về làm nữa, hoặc giáng cấp của tôi xuống làm nhà điều chế hương đi."

Khóe môi Trần Du hơi cứng đờ lại. Một lâu lâu sau, cô ta mới hỏi: "Cô là Hạ Trú thật sao?"

Tưởng Ly lạnh lùng hừ một tiếng, không để tâm tới cô ta.

Lúc này Cảnh Ninh đi đến: "Cô Trần, xe của cô đã đến rồi."

Cũng coi như đã giải vây cho Trần Du. Cô ta liếc nhìn Tưởng Ly rồi cắn cắn môi, sau đó quay sang Cảnh Ninh, nụ cười đã quay trở lại trên khuôn mặt: "Đông Thâm đang gọi điện thoại nên tôi cũng không quấy rầy anh ấy nữa, tối nay bảo anh ấy uống ít rượu thôi."

Cảnh Ninh chừng mực trả lời: “Vâng.”

Trần Du đi khỏi, nhưng chữ “rượu” cô ta để lại giống như mọc chân chạy vào trong đầu Tưởng Ly.

Tối qua, cô uống say mềm, khi tỉnh dậy bỗng phát hiện mình đang nằm trong một gian phòng xa lạ, bố cục cũng không khác phòng của cô là mấy. Cô cứ có cảm giác chỗ nào đó bất thường, khi gượng cái đầu đang choáng váng ngồi dậy, mới phát hiện mình nằm ngủ trong lòng một người khác.

Người này không phải ai xa lạ, chính là Lục Đông Thâm.

Suốt dọc đường bay trở về Bắc Kinh, cô ngồi hoang mang bất an một lúc lâu, trong ngực cứ như có một con thỏ nhảy lên nhảy xuống suốt. Mọi chuyện xảy ra tối qua giống hệt như bức tranh đã bị cô cầm dao Phần Lan rạch tan nát, nhưng dù phá hủy thảm hại cách mấy, vẫn sẽ tồn tại những mảnh vụn lộn xộn găm vào trong não bộ của cô.

Những mảnh vụn còn sót lại trong đầu sau khi cô tỉnh lại càng giống như một giấc mơ.

Trong căn phòng phản chiếu ánh tuyết, bàn tay của người đàn ông dịu dàng. Giữa lúc mơ mơ màng màng cô chỉ cảm thấy khuôn mặt đó cực kỳ ưa nhìn. Nhìn vào đôi mắt ấy, cô dường như nhìn thấy cả bóng mình.

Rõ ràng phải là một vùng biển rộng lớn khiến người ta sợ hãi, nhưng cô bỗng cảm thấy giây phút đó đôi mắt kia như một mặt hồ, vừa hiền hòa vừa cưng chiều.

Sau đó…

Cô cố gắng nghĩ, trái tim thường xuyên suy sụp vào một khoảnh khắc nào đó, hành động nào. Khoảnh khắc ấy chính là… hình như anh đã hôn

cô.

Từ dịu dàng, tới mãnh liệt, sau đó là triền miên như cơn mưa bụi

miên man không dứt.

Cô như rơi vào kính vạn hoa, những thứ nổ tung trong đầu và trong ánh mắt đều là ảo giác. Cái bóng của vô số ảo giác chắp nối lại thành khuôn mặt của người đàn ông, đôi mắt của người đàn ông, bờ môi, hàm răng của người đàn ông và bàn tay vẫn kiên nhẫn vỗ về sự lo lắng, hoang mang của cô.

Bên tai dường như vẫn còn khắc sâu giọng nói trầm thấp của người đàn ông: Bây giờ đã biết tôi là ai chưa?

Tưởng Ly biết, hôm qua mình say hơi vô lý, từ ánh mắt nhìn mình của người quản gia cô đã đoán được phần nào. Nhưng có vô lý cỡ nào cũng không bằng được suy nghĩ đang hiển hiện trong đầu mình: Lục Đông Thâm đã hôn cô.

Bao nhiêu lần trái tim chực rớt ra ngoài đều bị cô sống sượng ép vào trong, đây là một chuyện quá quái đản.

Lục Đông Thâm nghe xong điện thoại bèn nhìn về phía này. Cảnh Ninh lên xe đợi anh trước. Trong đầu Tưởng Ly lúc này vẫn đang cố lắp ghép câu chuyện xảy ra tối qua lại. Cô liếc mắt phát hiện anh đang tiến tới, trái tim khó khăn lắm mới kiềm chế được lại bắt đầu đập điên cuồng vô cớ. Cô lại còn căng thẳng chứ.

Thấy cô khuôn mặt cô vùi sâu vào trong cổ áo như con đà điểu, Lục Đông Thâm bật cười. Anh cởi áo dạ của mình ra khoác lên người cô. Tưởng Ly cảm thấy hơi kỳ lạ, đang định nói không cần đâu thì anh lên tiếng trước: “Khoác vào.”

Sau khi khép chặt áo vào cho cô, anh nói tiếp: “Tôi phải tới ngay một buổi tiếp khách, tôi bảo Cảnh Ninh đưa em về khách sạn trước, được không?”

Tưởng Ly nhất thời ngơ ngẩn, phải mất rất nhiều sức cô mới hoàn hồn lại và hiểu ra ở Bắc Kinh cũng có khách sạn Skyline. Đương nhiên, việc cô ngơ ngẩn không phải vì cục diện đông đảo các chi nhánh của sản nghiệp Skyline mà vì hành động cũng như ngữ khí của anh hiện tại khiến cô hơi khó hiểu.

“Không cần đâu, tôi về nhà.” Cô nói một câu.

Lục Đông Thâm chưa hiểu lắm.

Tưởng Ly hít sâu một hơi: “Không sai, tôi về nhà, ở nơi này tôi cũng có chỗ ở.”

~Hết chương 110~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 111: Ai Có Nỗi Khổ Của Người Ấy [2204 Chữ]

Đây là đồ dùng cá nhân của Lục tổng, cô Hạ vẫn nên tự tay trả lại cho anh ấy là hơn.

Cảnh Ninh mang trọng trách trên người nên dù Tưởng Ly có năm lần bảy lượt khéo léo từ chối việc đưa về nhà, cô ấy vẫn cực kỳ kiên trì. Cuối cùng cô ấy còn nói: Cô Hạ, đây là nhiệm vụ Lục tổng giao cho tôi, không hoàn thành công việc, tôi sẽ bị trừ tiền thưởng đấy ạ, cô coi như giúp đỡ "tầng lớp vô sản" đi.

Sau khi nghe thấy cô ấy nói vậy, Tưởng Ly cũng ngại từ chối thêm. Nếu Cảnh Ninh là một người đàn ông, vậy thì hôm nay cô sẽ quyết tâm từ chối tới cùng. Nhưng làm khó một cô gái, còn là một cô gái xinh xắn, Tưởng Ly vẫn không đành lòng.

Nhưng Cảnh Ninh này thật không hổ là nhân viên của Lục Đông Thâm, làm việc kín kẽ không một kẽ hở. Từ giây phút máy bay cất cánh rời khỏi đất Thương Lăng, Cảnh Ninh không còn gọi cô là cô Tưởng hay Tưởng gia nữa, mỗi lần 1`11xưng hô đều răm rắp gọi là "cô Hạ". Tựa hồ như đang nhắc nhở cô, Tưởng Ly chỉ là Tưởng Ly của đất Thương Lăng, giây phút trở về Bắc Kinh, cô đã là Hạ Trú rồi.

Thái độ gióng trống khua chiêng này không phải là một biểu hiện nên có của một người trợ lý, không cần nghĩ nhiều cũng biết cô ấy chịu sự chỉ thị ngầm của Lục Đông Thâm.

Khi vòng lên đường Đông Tây Hoàn, giao thông có hơi tắc. Cảnh Ninh đích thân lái xe, vững vàng luồn lách trong dòng xe cộ nườm nượp. Số 8 đường Hợp Sinh Tiêu Vân vẫn yên tĩnh như thế. Tưởng Ly ngăn lại ý tốt muốn đưa cô vào tận nơi của Cảnh Ninh. Cảnh Ninh đỗ xe lại rồi liếc mắt nhìn tiểu khu: "Hóa ra cô Hạ sống ở đây ạ."

Tưởng Ly ậm ừ trả lời, không nói gì thêm rồi cởi chiếc áo dạ trên người xuống: "Tôi để áo lại đây, gửi lời cảm ơn anh Lục giúp tôi."

Ai ngờ Cảnh Ninh nói: "Đây là đồ dùng cá nhân của Lục tổng, cô Hạ vẫn nên tự tay trả lại cho anh ấy là hơn."

Tưởng Ly sững người, trong đầu lại bỗng dưng xuất hiện cảnh tượng tỉnh dậy trong vòng tay anh ban sáng, trái tim cũng chợt hoang mang đôi chút. Cô hắng giọng: "Tôi sợ là anh ấy đang đợi để mặc. Nếu như cô không tiện trả lại, để trên xe này cũng được mà, đúng không? Đây không phải là xe của anh ấy sao?"

"Đây là xe của công ty." Cảnh Ninh cười khẽ: "Thế nên lại càng không thích hợp để những đồ dùng riêng tư của Lục tổng."

Tưởng Ly cứ cảm thấy nụ cười của Cảnh Ninh như cố tình. Lý do khá khiên cưỡng nhưng cũng đủ khiến người ta không tìm được cái cớ nào để phản bác lại.

Cảnh Ninh đi rồi, Tưởng Ly một tay kéo vali, một tay cầm áo dạ của Lục Đông Thâm bước vào trong tiểu khu. Những người bảo vệ của tiểu khu vẫn giữ nguyên đội hình ba năm trước. Sau khi nhìn thấy cô, họ sững người giây lát rồi kinh ngạc nói: "Cô Hạ, cô quay về rồi sao? Mấy năm rồi không gặp cô, chúng tôi còn tưởng cô dọn đi rồi chứ?"

Mấy lời chào hỏi cửu biệt trùng phùng này hoàn toàn không thích hợp với Tưởng Ly. Có những kỷ niệm đối với cô mà nói chính là một lưỡi dao, mỗi lần chạm vào đều khiến cô thương tích đầy mình.

Đứng đờ ra đó một lúc lâu, cô gượng gạo giật giật khóe miệng coi như trả lời: "Quản lý vẫn còn chìa khóa dự phòng nhà của tôi, phiền anh nói với quản lý một tiếng, tìm một nhân viên dọn dẹp theo giờ quét dọn nhà cửa giúp tôi."

Bảo vệ nói: "Cô Hạ không biết gì sao?"

"Biết gì ạ?"

"Cái anh trước kia vẫn hay đưa cô về nhà tuần nào cũng cử người tới dọn dẹp phòng ốc cho cô đấy."

Tưởng Ly bỗng nhiên ngừng thở.

Là Nhiêu Tôn.

Lát sau cô nói: "Hôm nay cứ tìm một người tới quét dọn đi."

Cô giao toàn bộ hành lý lại cho người bảo vệ, cô chung quy vẫn không có dũng khí bước vào căn nhà đó một bước.

798 vẫn cứ náo nhiệt, có lẽ họa sỹ nào đó lại đang tổ chức triển lãm. Tuy đã đi khỏi đây ba năm nhưng Tưởng Ly vẫn không quá lạ lẫm. Đây là một khu tập trung những tác phẩm nghệ thuật, chất chứa ước mơ của quá nhiều nhà nghệ thuật, chắt lọc thành tựu của những danh sỹ nổi tiếng và những tác phẩm non nớt của thế hệ thanh niên nghệ thuật mới nhú mầm.

Chẳng biết Tưởng Ly đã đi bao lâu.

Thành phố này tràn ngập sự huyên náo và tranh giành, bóng người đi qua đi lại cũng vội vã tất bật. Chỉ có mình cô giống một cái bóng cô độc đang tản mạn, phiêu diêu trong một thành phố mà đối với cô đã không còn ấm áp nữa.

Ba năm, có quá nhiều sự thay đổi.

Cho tới khi đi đến Sanlitun, cô đứng sững lại trước quán bar một lúc lâu, ngẩn ngơ mãi mới hoàn hồn lại được, tòa nhà năm xưa lúc này đã được thay thế bằng Taikooli*.

*Một tòa nhà biểu trưng cho khu trung tâm thương mại của Bắc Kinh.

Khoảng thời gian này, Tố Diệp đang cắt giảm bớt lượng công việc, một vài bệnh nhân có thể chuyển được cô sẽ chuyển, trong tay chỉ theo dõi một số trường hợp quan trọng và cần thiết.

Lúc hoàng hôn cũng là khi Tố Diệp thảnh thơi nhất. Cứ mỗi khi tới thời điểm này, cô lại đi ra ban công của văn phòng nhìn hoàng hôn dần buông, sau đó mang từng chút, từng chút kỷ niệm của mình và Niên Bách Ngạn ra nhấm nháp từ từ, để lấp đầy khoảng thời gian trống trải đằng đẵng từ năm nay qua năm khác.

Khi cánh cửa phòng làm việc được đẩy ra, giọng nói gấp gáp của trợ lý Lý Thánh Đản vọng vào: “Ấy, cô à, cô không thể đường đột xông vào như vậy được, tôi phải chuyển lời…”

“Chuyển lời cái gì mà chuyển lời, tôi gặp cô ấy còn cần chuyển lời à?”

Tố Diệp quay ngoắt đầu lại, kinh ngạc.

***

“Nghe nói cậu tới Thương Lăng làm ‘gia’ ba năm liền?”

Sau khi Lý Thánh Đản bê café, trà hoa quả và một ít điểm tâm lên rồi rời khỏi đó, Tố Diệp mới lên tiếng hỏi cô.

Tưởng Ly uể oải nằm dựa trên chiếc ghế sofa kiểu châu Âu quý tộc, cầm một quả táo trong tay đùa nghịch: “Chi bằng hãy nói là làm lính đào ngũ suốt ba năm đi.”

“Cảm giác thế nào?” Tố Diệp cũng rất thoải mái, cô ngồi trên chiếc sofa đơn bên cạnh.

Tưởng Ly cắn một miếng táo: “Rất tốt.”

Tố Diệp cười: “Cậu hiểu mình đang hỏi cậu chuyện gì mà.”

Tưởng Ly trầm mặc một lúc lâu, khi ngước mặt lên con ngươi đảo đảo quanh Tố Diệp: “Sao mình có cảm giác cậu hơi khác nhỉ?”

“Ví dụ?”

Tưởng Ly nhìn từ trên xuống dưới: “Hình như cậu tăng cân.”

Tố Diệp chỉ tay vào bụng mình: “Đương nhiên.”

Tưởng Ly ngạc nhiên. Tố Diệp thấy vậy bèn đứng thẳng người lên, ra trước mặt cô. Cô ấy mặc chiếc áo khổ rộng, bấy giờ Tưởng Ly mới phát hiện ra cái bụng hơi lồi lên của cô ấy: “Của ai đây? Người nào chưa được sự đồng ý của mình đã làm bụng cậu ễnh lên thế hả?”

Tố Diệp mỉm cười tiến tới, đặt tay lên vai Tưởng Ly: “Phải, lúc ở nước ngoài chúng ta ít nhiều vẫn có cơ hội gặp nhau vài lần. Những tưởng trở về nước rồi, lại cùng ở Bắc Kinh, kiểu gì cũng có thể thường xuyên tụ tập. Cậu thì hay rồi, thay tên đổi họ, ẩn mình trong thâm sơn cùng cốc ba năm

liền. Mình chịu không nổi cô đơn nên mới phải đi tìm đàn ông chứ sao, cậu tính bù đắp thế nào đây?"

Tưởng Ly giơ tay theo đà kéo Tố Diệp sang bên cạnh mình, sau đó ôm chặt eo cô ấy, nụ cười hơi vô lại: "Người đàn ông của cậu đâu rồi. Gọi ra đây, mình đâm chết anh ta."

Khuôn mặt Tố Diệp hơi biến sắc.

Nhưng chút biểu cảm ấy không lọt qua mắt Tưởng Ly được: "Sao thế?"

Đôi mắt của Tố Diệp ánh lên chút xót xa: "Không có gì, mình kết hôn với anh ấy, sau đó lại ly hôn rồi, là như vậy đấy."

Tưởng Ly hoài nghi, nhướng mày: "Anh ấy là ai?"

"Niên Bách Ngạn." Tố Diệp không hề giấu giếm.

Tưởng Ly nghĩ một lúc rồi chợt nhớ ra. Thì ra chính là ông trùm đá quý danh tiếng lẫy lừng đó. Ít nhiều cô cũng từng nghe về những chuyện của anh ấy: Tội phạm thương mại, thuê người giết người… và một loạt các tội danh khác, bây giờ đã phải ngồi tù. Cô chưa từng tiếp xúc với người đàn ông đó, chỉ từng nghe nói về chuyện của anh. Nhưng Tố Diệp thì cô khá hiểu, một người đàn ông lọt được vào mắt Tố Diệp, sao có thể là cá trong đầm chứ?

Chắc là trong chuyện này cũng có một chuỗi những dư vị đắng cay chua chát khác.

Nhưng Tưởng Ly không phải là một người thích an ủi tâm hồn người khác. Trong suy nghĩ của cô, càng vào những lúc như vậy càng nói những lời nghe có vẻ dịu dàng lại càng thể hiện sự ngượng ngập, giả tạo. Chi bằng cứ làm một liều say khướt cho xong chuyện. Thế nên cô ấy nói: "Đây

chính là hậu quả của việc cậu phản bội mình đấy, sau này đừng có giấu mình phóng đãng với đàn ông nữa. Ngoài kia nguy hiểm lắm, cứ ở yên bên cạnh mình, mình bảo vệ cậu."

"Được rồi, mình biết sai rồi." Tố Diệp cũng là một người sợ sự ướt át, thế nên mới hợp với kiểu tính cách như Tưởng Ly. Cô ấy nở lại nụ cười tươi rói: "Sau này em sẽ chuyên tâm phục vụ một mình 'gia' đây. Nhưng mà, gia à, gia có thể nói trước cho em biết, quả áo dạ gia ôm lúc vào cửa là của ai được không?"

Cô ấy ra hiệu bằng ánh mắt về phía chiếc áo dạ nam đang được vắt trên tay vịn sofa. Đôi mắt cô ấy rất tinh tường. Loại quần áo và cách cắt may nay đâu phải tầm thường.

Hiếm có dịp thấy Tưởng Ly ngượng ngập.

Thấy vậy, Tố Diệp chỉ tay vào cô: "Này này này, làm vậy là không được à nha. Mình đã khai báo thành khẩn nãy giờ, vậy mà cậu vẫn còn dám giấu giếm chủ nhân của chiếc áo dạ này?"

Tưởng Ly trừng mắt với cô ấy, rồi tiếp tục gặm một miếng táo: "Lục Đông Thâm."

Lần này đến lượt Tố Diệp tròn mắt: "Cậu vẫn thật sự dính vào Thái tử gia của Lục Môn ư?"

~Hết chương 111~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 112: Khách Không Mời Mà Đến [2332 Chữ]

Mùi hương vốn dĩ rất đơn thuần, nhưng một khí dính líu với lợi ích của loài người, nó sẽ trở nên rất phức tạp, y như nhân tính vậy.

Câu nói ấy khiến Tưởng Ly phải chau mày một phen. Cô chỉ vào cái bụng của cô ấy: "Có con rồi, chú ý một chút đi, đại tỷ à."

Tố Diệp vội ôm rịt bụng của mình.

"Còn nữa, thế nào gọi là 'vẫn thật sự'?" Tưởng Ly dĩ nhiên có thể nghe ra ý tứ đằng sau lời nói của cô ấy.

Tố Diệp cũng không giấu cô: "Bên cạnh Lục Đông Thâm có một người tên là Dương Viễn, anh ta từng điều tra chuyện của cậu."

Tưởng Ly cắn một miếng táo, đăm chiêu suy nghĩ, lát sau ngước lên nhìn cô ấy. Tố Diệp tiếp tục nói dưới ánh nhìn chăm chú của cô: "Mình đã thừa nhận với anh ta mình quen cậu. Tiểu Hạ, mình biết, tất cả các tư liệu trước đây về cậu đều đã được Đàm Diệu Minh xóa sạch rồi. Cộng thêm việc trước kia cậu rất ít khi lộ mặt, nếu đổi lại là người khác e là có vất vả cả đời cũng không thể tra ra được quá khứ của cậu, nhưng Lục Đông Thâm thì chưa chắc."

Tưởng Ly cụp mắt xuống, hờ hững ngồi ăn táo, rất lâu sau mới bật ra một câu: "Anh ấy đã biết đến cái tên Hạ Trú."

"Anh ấy chỉ biết về cái tên này hay đã biết toàn bộ câu chuyện?"

Tưởng Ly ngẫm nghĩ: “Chắc là những thông tin nắm được cũng không quá nhiều, chí ít thì việc mình có nhà ở Bắc Kinh này, anh ấy cũng không rõ. Đến tám, chín phần là anh ấy chỉ biết cái tên đó mà thôi, còn lại khá nhiều chuyện đều dựa vào suy đoán. Dẫu sao thì thế lực của Đàm Diệu Minh cũng không phải dạng vừa, khả năng xóa sạch mọi tài liệu không thể xem thường.”

Tố Diệp lắc đầu: “Mình lại không nghĩ như thế.”

Tưởng Ly không hiểu.

“Cậu cho là Lục Đông Thâm không muốn điều tra hay không điều tra ra được?” Tố Diệp nói: “Tuy rằng mình chưa từng gặp con người Lục Đông Thâm đó, nhưng mình từng gặp em trai của anh ấy, Lục Bắc Thần. Một đứa con sống cách xa cánh cửa Lục Môn mà tư duy vẫn còn tỉ mỉ, chi tiết đến như vậy, thì nói chi tới người con trưởng của Lục Môn như Lục Đông Thâm chứ. Trước kia, Niên Bách Ngạn từng hợp tác làm ăn qua lại với Lục Đông Thâm, là bạn bè có thể trò chuyện được. Anh ấy từng kể về Lục Đông Thâm với mình. Đừng tưởng người đó còn trẻ tuổi, nhưng cực kỳ có đầu óc kinh doanh và thủ đoạn thương trường, tâm tư vô cùng khó đoán. Thế nên giống như ban nãy mình đã nói, nếu Lục Đông Thâm thực tâm muốn điều tra thì nhất định có thể điều tra ra. Đó không phải là một nhân vật tầm thường đâu.”

Tưởng Ly co hai chân lên, giơ cao tay, hột táo trong tay bay một đường cong tuyệt đẹp trên không trung rồi rơi chuẩn xác vào chiếc thùng rác để trong góc phòng. Sau đó cô hỏi một câu có vẻ tò mò: “Trẻ tuổi? Trẻ đến mức nào?”

Ánh mắt Tố Diệp nhìn theo đường bay của quả táo rồi quay về. Một khoảng cách xa như vậy mà cũng có thể ném không chệch chút nào, cô nhóc này ba năm nay đến Thương Lăng gia nhập đội bóng rổ đấy à?

“Nghe nói mới chỉ 34 tuổi.”

Tưởng Ly bĩu môi: “Tuổi đó với mình không còn trẻ nữa rồi.”

“Không sai, là lớn hơn cậu không ít tuổi.” Tố Diệp sát lại gần cô, trêu đùa: “Nhưng mà mình không hiểu, vì sao cậu phải lấy tuổi của anh ấy ra so với cậu thế hả?” Dứt lời, cô ấy giơ ngón tay nhẹ nhàng gạt gạt một góc chiếc áo dạ trên sofa lên.

Tố Diệp có ý đùa giỡn nhưng Tưởng Ly cũng không phải tay mơ. Cô giơ tay gạt ngón tay của cô ấy ra khỏi chiếc áo, tiện thể nắm chặt lấy ngón tay Tố Diệp: “Tố cô nương nghĩ quá nhiều rồi. Đối với một người đã gián tiếp hại chết Đàm gia, tâm tư lại còn khó đoán như vậy, mình chưa động dao đã là tử tế lắm rồi.”

Nghe xong câu này, Tố Diệp quả thật sửng sốt. Khoảng thời gian này, cô ấy đang mang thai nên ít khi lên mạng, vì vậy hoàn toàn không hay biết chuyện Đàm Diệu Minh đã qua đời. Cô ấy ít nhiều đã nghe qua về Đàm Diệu Minh, dân anh chị sừng sỏ nổi danh ở đất Thương Lăng, uy phong lừng lẫy, không ngờ lại chết trong tay Lục Đông Thâm?

Tố Diệp nhận ra Tưởng Ly cũng không muốn nhắc nhiều đến chuyện của Đàm Diệu Minh. Nhưng chỉ một câu đơn giản như vậy đã tiết lộ cuộc tranh đấu mưa máu gió tanh giữa Lục Đông Thâm và Đàm Diệu Minh rồi. Có thể ngang nhiên chặt đầu nhân vật “đầu sỏ”, có thể thấy Lục Đông Thâm làm việc dứt khoát và tàn nhẫn đến mức nào. Cô ấy từng chứng kiến sự tàn nhẫn của Niên Bách Ngạn, có thể dồn người ta vào đường cùng. Nhưng sự tàn nhẫn của Lục Đông Thâm dường như còn hơn Niên Bách Ngạn một bậc, trong lặng lẽ có thể gián tiếp mượn tay người khác diệt trừ phe đối lập mà bản thân vẫn có thể rút lui an toàn.

Thì ra, sở dĩ Tưởng Ly quay trở lại Bắc Kinh là vì Đàm Diệu Minh đã gặp chuyện.

"Thế nên, cậu vốn dĩ không có chỗ trốn. Ba năm rồi, cuối cùng, cậu vẫn phải quay về Bắc Kinh, đối mặt với tất cả."

Tưởng Ly chỉ nói một câu nhẹ tênh: "Mình cũng không trách cậu tự động nói ra với Dương Viễn đâu."

Kể từ ngày cô được Đàm Diệu Minh đưa về Thương Lăng, cô đã hiểu sự quý giá của một cuộc sống bình yên. Câu nói của Tố Diệp về ý tứ không khác gì lời của Nhiêu Tôn. Dù cô có không muốn thừa nhận đến đâu, cô vẫn phải hiểu, những tháng ngày bình yên ở đất Thương Lăng rồi cũng sẽ bị phá tan.

Tố Diệp khẽ thở dài.

"Chỉ có điều…" Tưởng Ly hơi ngập ngừng: "Sau khi một Đàm Diệu Minh ra đi, mình rất sợ sẽ lại bị cuốn vào cuộc sống của Lục Đông Thâm."

"Câu này là sao?"

Tưởng Ly suy nghĩ giây lát, hơi chau mày lại: "Cậu biết cái tên Thai Quốc Cường chứ?"

Tố Diệp gật đầu.

"Có người muốn hại ông ấy." Tưởng Ly hơi nheo mắt lại, rồi bổ sung một câu: "Nếu mình suy đoán không nhầm, có lẽ là người ở bên cạnh ông ấy."

Tố Diệp ngạc nhiên: "Lợi dụng mùi hương ư?"

“Đúng vậy.” Tưởng Ly miêu tả lại đại khái những chuyện đã xảy ra với Thai Quốc Cường những ngày ở Thương Lăng, sau đó nói: “Thật ra trên người Thai Quốc Cường có mùi đường cháy rất nhạt, đây là mùi cơ thể đặc trưng của những bệnh nhân mắc tiểu đường. Có kẻ nào đó quanh năm lợi dụng mùi hương trộn lẫn giữa cây móng tay và cỏ Thanh phong để gây ảnh hưởng tới Thai Quốc Cường. Hai loại mùi này nếu dùng riêng biệt thì không có độc tính gì. Nhưng khi phân tách thành phần chất hữu cơ Ki-nôn trong hoa của cây móng tay trộn lẫn cùng thành phần C5H1202 đã phân ly trong rễ của cỏ Thanh phong thì có thể tạo ra một loại mùi mới, rất nhạt, khó mà ngửi thấy, có thể gây nguy hiểm tới các tế bào thần kinh. Sử dụng thường xuyên, dần dần sẽ gây tổn thương cho não bộ, khiến trí tuệ của người bệnh giảm sút một cách rõ rệt, thậm chí nặng hơn có thể trở thành si khờ.”

Trong chuyện Giang sơn đồ lần trước, cô cũng đã lợi dụng mức độ nhạy cảm của Thai Quốc Cường đối với chất gây ảo giác, nhưng những thứ cô thực hiện không làm tổn thương tới tính mạng của ông ấy. Còn kẻ đứng sau lưng ông ấy rõ ràng là muốn lấy mạng.

Tố Diệp nghe xong mà thầm cảm thấy hoảng sợ trong lòng. Cô ấy biết mùi hương có uy lực tổn thương con người trong thinh lặng, nhưng nghe xong vẫn thấy lạnh sống lưng: “Thế nên, cậu vẫn muốn can dự vào giải quyết chuyện này?”

Tưởng Ly thở dài một hơi. Phải, cuối cùng cô vẫn nhúng tay vào. Thế nên sau khi cứu được Thai Quốc Cường tỉnh lại, trong bệnh viện cô mới đưa cho ông ấy một chiếc hộp gấm, nói với ông ấy là một mùi hương cổ, sau khi ra viện mỗi tối châm lên trong vòng một canh giờ. Trên thực tế đó không phải mùi hương cổ nào. Đó là Giáng tiên tử, một thứ có thể khắc chế cây móng tay và cỏ Thanh Phong. Phân tách thành phần tổ hợp Methyl kích thích nhất trong nhụy hoa, chỉ giữ một vài thành phần mùi hương

không có tính kích thích khác rồi tổ hợp lại, sau đó nghiền cùng gỗ chìm dưới nước tạo thành mùi hương.

Thế nên, khi mùi hương đó được châm lên, người bình thường sẽ chỉ người thấy mùi gỗ. Nhưng Tưởng Ly đề phòng vạn nhất mới ra lệnh cho Thai Quốc Cường, khi châm hương không được có người ở bên cạnh, hơn nữa sau khi châm xong còn phải mở cửa thêm nửa canh giờ nữa.

Mùi hương đó có thể giữ được mạng sống cho Thai Quốc Cường, nhưng có thể cứu được ông ấy bao lâu thì cô không biết, chỉ e kẻ muốn lấy mạng ông ấy sẽ chưa chịu từ bỏ. Thế nên, cô không trách Tố Diệp đã kể về mình trước mặt Dương Viễn. Một khi cô ra tay cứu Thai Quốc Cường, chắc hẳn thân phận của cô cũng sẽ đến tai kẻ đứng đằng sau kia.

"Cậu nghi ngờ Lục Đông Thâm?" Tố Diệp hỏi.

Tưởng Ly nói: "Có thể là Lục Đông Thâm, cũng có thể là người nhà họ Thai." Có thể thấu hiểu sâu sắc về mùi hương như vậy, theo như cô biết chỉ có hai người, một là Quý Phi, một là Vệ Bạc Tôn. Hai người này một người làm cho Lục Môn, một người làm cho Trường Thịnh, sao lại có thể trùng hợp như vậy chứ?

Vì vậy, lúc đó cô chỉ đưa hộp gốm cho một mình Thai Quốc Cường. Nếu người đó là Vệ Bạc Tôn, vậy thì đám con cái của Thai Quốc Cường không đáng tin cậy. Nếu người đó là Quý Phi, vậy thì Lục Đông Thâm không đáng tin cậy.

Cô không tin bất kỳ ai trong số họ cả. Nhưng rõ ràng Lục Đông Thâm đã dấy lên nghi ngờ với sự ngập ngừng của cô khi ở trong bệnh viện. Ánh mắt của người này quá độc, chỉ một chút lơ là sẽ bị anh phát hiện ra.

Mùi hương vốn dĩ rất đơn thuần, nhưng một khí dính líu với lợi ích của loài người, nó sẽ trở nên rất phức tạp, y như nhân tính vậy.

…

Tưởng Ly trở về nhà, ngồi giữa phòng khách rộng lớn, nhìn cả căn nhà xa hoa, sang trọng. Khi mở cánh cửa phòng thay đồ chiếm diện tích gần trăm mét vuông đó ra, từng hàng từng hàng giày dép, túi xách, quần áo, trang sức toàn là đồ giới hạn ngập tràn trước mắt, cô liền nghĩ, ba năm trước rốt cuộc cô đã chịu đựng cuộc sống này như thế nào vậy?

Đang mải nghĩ, thì chuông cửa vang lên.

Tưởng Ly giật mình, chẳng hiểu sao trong lòng lại lan ra một nỗi sợ hãi không tên.

Tiếng chuông dồn dập hết đợt này tới đợt khác, cực kỳ nhẫn nại.

Cuối cùng, cô vẫn đi ra ngoài, mở cửa chính.

Là Nhiêu Tôn, đang dựa bên cạnh cửa, nhìn cô chằm chằm, nửa đùa nửa thật…

~Hết chương 112~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 113: Tôi Tới Gặp Bạn Gái Của Mình [2051 Chữ]

Tôi cho em biết, sự việc đã xảy ra rồi không thể thay đổi, em còn muốn trốn tránh tới lúc nào?

Dường như Tưởng Ly đã nằm mơ một giấc mơ thật dài.

Trong mơ chính là khoảng thời gian cô sống tại Thương Lăng, ánh nắng trong veo, trăng sao sáng tỏ, cơn mưa tươi mát, những bậc thềm dài vấn vít mùi hương nồng nàn của ngọc lan. Ba năm qua giống như một quãng thời gian đẹp đến không chân thực. Cùng với những bước chân trở về Bắc Kinh của cô, cuối cùng đã đến hồi tỉnh mộng.

Rất nhiều sản nghiệp của Đàm Diệu Minh đã bị sung công.

Nhưng anh ấy cũng đã để lại cho cô không ít thứ, phàm là những thứ không dính líu vào vụ án, anh ấy đều dành cả cho cô.

Tiền dĩ nhiên không cần nhắc đến. Từng khoản tiền khổng lồ chưa từng lọt vào tầm ngắm của đám cảnh sát đều được Đàm Diệu Minh chuyển toàn bộ vào "hầu bao" của cô. Nhưng đối với cô mà nói, được sống quan trọng hơn hết thảy. Sự ra đi của Đàm Diệu Minh đã làm sụp đổ quá nửa sinh mạng của cô, giữ lại tiền có ích gì chứ.

Thế nên, khoản tiền đó cô dự định sau khi sóng gió tạm lắng xuống sẽ lấy danh nghĩa của Đàm Diệu Minh để quyên góp từ thiện.

Ngoài tiền ra, Đàm Diệu Minh còn để lại cho cô một thứ.

Vào những lúc không còn ai, những lời Đàm Diệu Minh viết trong thư cứ lần lượt hiện về trong đầu cô. Anh ấy nói:Muốn xóa sạch mọi thông tin, tư liệu về quá khứ của một người rất dễ, nhưng rửa sạch ký ức của một người đối với quá khứ lại rất khó. A Ly, rồi sẽ có một ngày em vẫn phải đối mặt với quá khứ, tìm lại chính mình. Thế nên, anh để lại cho em thứ này. Nhưng dù có thế nào, chỉ cần em vui vẻ là được.

Chỉ vài dòng ngắn ngủi nhưng có thể toát lên được những tâm tư hết lòng vì cô của Đàm Diệu Minh.

Ba năm trước, Đàm Diệu Minh cứu cô khỏi cơn nước sôi lửa bỏng. Cô tự đặt cho mình một cái tên: Tưởng Ly.

Tưởng Ly, "tương ly"*.

*Rồi sẽ ly biệt.

Đó là sự thể hiện quyết tâm đoạn tuyệt với quá khứ của cô.

Đàm Diệu Minh khẽ vỗ đầu cô và nói:Vậy thì gọi là Tưởng Ly đi, "Ly" trong "Lưu ly"*. Con gái mà, cái tên này vừa dễ nghe vừa đẹp mắt.

*Ngọc lưu ly.

Rồi sẽ ly biệt, nhưng chung quy cô vẫn không thể rời xa được quá khứ. Thế nên, cái tên này ngay từ ban đầu khi xuất hiện đã dự báo trước số phận của cô.

Khi Nhiêu Tôn xuất hiện trước cửa nhà cô, khuôn mặt đó được ngọn đèn hành lang chiếu sáng, cô liền nhớ tới câu nói của anh ta:Em muốn quên đi quá khứ, nhưng quá khứ lại vì em mà tới.

Phản ứng trực tiếp nhất của Tưởng Ly chính là đóng cửa lại.

Nhưng bàn tay lớn của người đàn ông đã kịp khống chế cánh cửa, khiến cô không thể cưỡng ép đóng nó vào được. Một giây sau, cánh cửa bị Nhiêu Tôn đẩy ra.

Tưởng Ly hoảng hốt, liên tục lùi về phía sau mấy bước.

Nhưng Nhiêu Tôn có vẻ không còn lạ lẫm gì dáng vẻ như gặp ma này của cô. Anh ta nhàn nhã bước từng bước vào trong, cái bóng cao lớn hắt xuống sàn, giống như đang giẫm lên cả chúng sinh mà tiến bước. Thấy ánh mắt run rẩy của cô, anh ta bật cười, bao nhiêu phong lưu đều giấu cả vào đôi mắt một mí hẹp dài đang hơi nhướng lên. Nếu ở trong mắt một người khác, nụ cười của anh ta giống như thấm mọi hào hoa tao nhã trên đời, tự tại, tuấn tú. Nhưng ở trong mắt Tưởng Ly, nụ cười ấy chính là cơn ác mộng của cô, cũng giống như con người anh ta vậy, buộc cô phải nhượng bộ lui binh.

“Thế nào, ba năm không về nhà, vẫn quen chứ?”

Tưởng Ly dính sát người vào tường, không nói năng gì nhưng sống lưng đã lạnh toát, giống như có một con rết đang bò trườn chầm chậm, chính là dòng mồ hôi chảy trên lưng cô.

Nhiêu Tôn đứng sững lại trước mặt cô, giơ tay lên. Ngón tay nhẹ nhàng chạm vào đuôi tóc cô, lòng bàn tay rộng áp lên má cô, cảm nhận được một chút run rẩy của cô, ánh mắt anh ta đổi sắc ngay lập tức. Bàn tay anh ta lập tức dùng sức khống chế gáy cô, không nói không rằng kéo cô tới trước gương. Cô bước đi loạng choạng, không cẩn thận ngã ngồi xuống đất. Người con gái trong gương sắc mặt tái nhợt.

Cô cúi gằm đầu xuống, ánh mắt có thể nhìn thấy đôi giày da được lau bóng loáng và gấu quần Âu của Nhiêu Tôn.

“Ngẩng đầu lên.” Ngữ điệu ra lệnh của Nhiêu Tôn vọng từ trên xuống.

Tưởng Ly ngồi im không động đậy.

Nhiêu Tôn ngồi sụp xuống, đầu ngón tay dài nâng cằm cô lên, quay mặt cô về phía gương, vòm ngực rắn chắc áp sát sau vai cô: “Em tự nhìn xem bây giờ em thành ra bộ dạng gì?” Sắc mặt của Nhiêu Tôn ở trong gương cũng chẳng khá khẩm hơn là bao, khuôn mặt tuấn tú tái xanh lại: “Em chạy trốn ba năm, kết quả thế nào? Bây giờ chẳng phải vẫn không dám đối mặt với tôi, thậm chí không dám đối mặt với chính mình đó sao?”

“Tôi không chạy trốn…” Câu nói này gần như rút cạn toàn bộ sức lực của Tưởng Ly, nhưng âm thanh bật ra vẫn cực nhỏ.

“Thế ư?” Nhiêu Tôn dịch chuyển cô ra phía trước gương: “Nhìn tôi đi!”

Tưởng Ly không né tránh nổi, đành ngước mắt lên, nhìn người đàn ông trong gương. Ánh mắt Nhiêu Tôn khi đối diện với cô ở trong gương đã trở nên dịu dàng hơn. Anh ta không nỡ quở trách, chỉ thở dài khẽ khàng: “Hạ Hạ, chúng ta quay trở về như trước kia không được hay sao?”

Một câu Hạ Hạ khiến Tưởng Ly lập tức đổi sắc mặt. Cô đẩy tay anh ta ra, hai tay bịt chặt lấy tai, co rụt người lại vào một góc bên cạnh chiếc gương: “Đừng có gọi tôi như vậy!”

Nhiêu Tôn thấy vậy nhíu mày, tiến lên giật tay của cô xuống, mặc kệ cô giãy giụa vẫn ôm rất chặt: “Đừng gọi em như vậy thì phải gọi em như thế nào đây? Tôi cho em biết, sự việc đã xảy ra rồi không thể thay đổi, em còn muốn trốn tránh tới lúc nào?” Anh ta nâng mặt cô lên, nói rành mạch từng câu từng chữ: “Em không phải Tưởng Ly.”

Câu nói ấy như lý do cuối cùng để cô sụp đổ, Tưởng Ly bỗng cảm thấy chút niềm tin và kiên trì duy nhất chống đỡ cho mình cũng đã bị anh ta đẩy

ngã, tuyệt vọng dâng lên thành nỗi sợ hãi, sợ hãi cuộn trào thành cơn bão phẫn nộ. Cô bỗng nhiên gào lên trong điên cuồng, xô đẩy anh ta: "Vì sao anh lại xuất hiện? Vì sao còn muốn xuất hiện? Nhiêu Tôn, anh đã ép chết một Đàm Diệu Minh rồi, bây giờ anh định ép chết cả tôi luôn phải không?"

"Đàm Diệu Minh tự mua dây buộc mình, tôi chẳng qua chỉ thuận nước đẩy thuyền mà thôi." Nhiêu Tôn cũng bực lên, anh ta dồn sức để cô không chống cự được nữa: "Ép chết em? Em nói câu này không thấy hổ thẹn sao? Bao nhiêu năm qua tôi đối xử với em thế nào, em còn không biết hay sao? Tôi thà tự ép chết chính mình cũng không nỡ ép chết em!"

Tâm trạng của Tưởng Ly trở nên kích động. Cô liều mạng thoát khỏi sự kìm kẹp của anh ta. Hành động ấy khiến Nhiêu Tôn thêm khó chịu, anh ta kéo giật cô vào lòng, cúi đầu tìm kiếm bờ môi cô.

"Buông ra!" Tưởng Ly càng hoang mang thảng thốt.

Ánh mắt Nhiêu Tôn lạnh như băng, đang đà nóng giận nên quyết tâm mạnh tay rắn mặt.

Vào lúc hai người đang vướng mắc, ngoài cửa có một giọng nói vang lên, rất khẽ nhưng lại rất thâm trầm: "Người ta có câu 'Người quân tử không chiếm đoạt cái người khác thích, Tôn thiếu ngang nhiên xông vào cưỡng ép như vậy không hay lắm thì phải."

Nhiêu Tôn cứng đờ người lại.

Tưởng Ly bỗng cảm nhận được có một luồng khí tươi mát tràn vào lồng ngực. Cô nhanh chóng lợi dụng thời cơ để thoát khỏi gông cùm của Nhiêu Tôn, ngước mắt lên nhìn về phía cửa. Hóa ra là Lục Đông Thâm tới đây.

Ban nãy đi vào Nhiêu Tôn không khóa cửa lại, thế nên đã tiện cho Lục Đông Thâm chủ động tìm tới. Cả một bầu trời mây âm u trong lòng cùng

với sự tuyệt vọng tối tăm giống như được ánh mặt trời vừa xuất hiện xua tan vậy. Cho dù cô không muốn thừa nhận đến mức nào thì vẫn phải thừa nhận, cô rất cảm kích sự xuất hiện của Lục Đông Thâm vào lúc này.

Mặc dù, cô không thể ngờ anh lại điều tra ra được địa chỉ căn nhà của cô nhanh đến vậy.

Nhiêu Tôn dĩ nhiên cũng là một người có thân phận cao quý, không thể làm những hành động xấu xa trước mặt Lục Đông Thâm. Anh ta đứng dậy, kiêu ngạo chỉnh lại chiếc sơ mi đã nhăn nhúm trên người. Đây không phải là nơi công cộng, vậy nên anh ta cũng lạnh lùng khiêu khích lại không chút kiêng dè: "Lục tổng cũng chiếm đoạt cái người khác thích đấy thôi? Hơn nữa bỗng nhiên mò tới đây vào giờ này, có gì khác với hành động tự tiện xông vào cưỡng ép của tôi đâu?"

"Làm sao giống nhau được?" Lục Đông Thâm cười nhạt, nhưng đáy mắt không một chút ấm áp. Anh tiến lên, trước hết vươn cánh tay dài ra kéo Tưởng Ly đứng dậy, rồi chỉnh lại cổ áo hơi mở của cô ra một cách tự nhiên: "Cùng là chiếm đoạt thứ người khác thích thì cũng chia ra chiếm đoạt được và không chiếm đoạt được. Nếu tôi đã có may mắn được trở thành người phía trước, thì Tôn thiếu dĩ nhiên phải làm người phía sau. Thế nên, tôi không có cái gọi là tự tiện xông vào cưỡng ép."

Nói tới đây, cánh tay của Lục Đông Thâm vòng qua ôm chặt eo Tưởng Ly: "Nói một cách khác, tôi tới gặp bạn gái của mình, một việc quá chính đáng phải không?"

~Hết chương 113~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 114: Bé Yêu [2066]

Nếu cô ấy là một con cừu, tôi cho cô ấy ngàn mẫu cỏ xanh. Nếu cô ấy là một con sói, tôi cho cô ấy vạn dặm rừng sâu.

Tuy rằng mọi cảm giác căng thẳng của Tưởng Ly đều tập trung toàn bộ vào Nhiêu Tôn, nhưng cô vẫn có thể nhấm nháp được mùi vị kỳ lạ từ câu nói của Lục Đông Thâm, nhưng rốt cuộc là kỳ lạ như thế nào thì cô vẫn chưa thể diễn tả được. Còn Nhiêu Tôn lại tìm được mấu chốt trong câu nói của anh. Đây không phải là lần đầu tiên Lục Đông Thâm giành người từ tay anh ta. Lúc trước là ở Hoàng Thiên, cái cớ được vịn vào là tới đòi lại người con gái của mình.

Không có ai là kẻ ngốc hết, dĩ nhiên sẽ hiểu được câu nói khi đó của Lục Đông Thâm chỉ là một cái cớ.

Nhưng hôm nay, hai chữ "bạn gái" từ miệng Lục Đông Thâm bật ra đã thay đổi ý tứ, so với "người con gái của tôi" ít đi một chút ngang ngược, lại nhiều hơn một chút tôn trọng. Điều này khiến Nhiêu Tôn buộc phải dấy lên cảnh giác.

Anh ta nhìn chằm chằm Lục Đông Thâm giây lát rồi cười khẩy: "Trước khi Lục tổng đặt chân tình vào đây, có phải nên nhìn lại tình hình của người bên cạnh không. Anh tưởng cô ấy là một con cừu non sao?" Nói tới đây, ánh mắt anh ta chuyển sang phía Tưởng Ly, ánh sáng nơi đáy mắt càng trở nên u tối, thâm trầm hơn: "Chưa biết chừng cô ấy là một con sói tham lam, không biết điểm dừng."

Tưởng Ly bị ánh mắt của Nhiêu Tôn dồn đến đường cùng. Cô né tránh, từng sợi tơ mảnh vấn vít trong lòng đều là giá lạnh.

Cô nghe thấy Lục Đông Thâm cười khẽ, sau đó, cằm của cô bị anh nâng lên. Cô va phải ánh mắt anh, anh giống như đang mỉm cười, lại giống như đang quan sát. Cô bỗng có cảm giác đôi mắt anh tựa như một đại dương bao la, một đại dương về đêm có thể chứa đựng con thuyền của cô, nhưng đồng thời cũng có thể nuốt chửng con thuyền này.

"Nếu cô ấy là một con cừu, tôi cho cô ấy ngàn mẫu cỏ xanh. Nếu cô ấy là một con sói, tôi cho cô ấy vạn dặm rừng sâu." Lục Đông Thâm buông tay xuống, nhìn về phía Nhiêu Tôn: "Thế nên, việc cô ấy ở bên cạnh tôi là cừu hay là sói không phiền Tôn thiếu phải bận tâm."

Như có từng đợt sóng dồn dập táp vào trái tim Tưởng Ly, vì câu nói của Lục Đông Thâm. Cô bỗng nhiên cảm thấy anh nói những lời này rất chân thật, chân thật tới nỗi cô hoàn toàn tin tưởng.

Ánh mắt Nhiêu Tôn lạnh như băng. Tưởng Ly gần ngay trong gang tấc nhưng anh ta không chạm vào được cũng không giành giật được. Anh ta thu tay về, lẳng lặng cuộn chặt lại thành nắm đấm.

"Ngoài ra, cô ấy hiện đã là nhà tạo hương của tập đoàn Lục Môn, bất luận xét về công hay tư, Tôn thiếu cũng không có chỗ để nhúng tay vào nữa." Câu nào của Lục Đông Thâm cũng chặn đứng đường lùi của người ta.

"Nhà tạo hương của Lục Môn?" Khóe miệng Nhiêu Tôn một nụ cười lạnh lẽo: "Mấy trò cười để qua mặt các cơ quan chấp pháp mà cũng mang ra qua mặt tôi. Lục tổng, anh coi tôi là đứa trẻ lên ba thật đấy à?"

“Tài liệu có thể làm giả nhưng ý nguyện của người trong cuộc chung quy mới là quan trọng nhất.” Lục Đông Thâm từ tốn nói, bàn tay đang giữ eo của Tưởng Ly lại siết chặt thêm chút nữa. Anh cúi đầu nhìn cô, ngữ khí dịu dàng hơn rất nhiều: “Trên đường về Bắc Kinh, em đã nói với tôi như thế nào?”

Câu này rõ ràng là mở mắt nói láo.

Nói với anh như thế nào?

Tưởng Ly thầm nghĩ: Suốt dọc đường, ông anh đâu có nói gì mấy ngoài việc đâm đầu vào làm việc chứ? Từ lúc lên máy bay tới lúc xuống mặt đất, số lời cô nói với anh một bàn tay cũng có thể đếm hết.

Nhưng sự tình chính là như vậy, Lục Đông Thâm đã lẳng lặng dồn ép cô và Nhiêu Tôn vào đường cùng. Nhất là cô, phía sau là vực thẳm muôn trượng, phía trước là biển rộng sâu không thấy đáy. Cả hai phía đối với cô mà nói đều là lãnh địa nguy hiểm, nhưng cô vẫn buộc phải đưa ra quyết định. Lùi một bước, cô chết chắc không cần nghi ngờ, thế nên đành bấm bụng tiến lên phía trước. Mặc dù mặt biển kia cũng đầy rẫy hiểm nguy, có thể lại là một cơn sóng ngầm dữ dội, nhưng cô không còn con đường nào khác.

Thế nên, cô chỉ có thể nhìn thẳng vào Nhiêu Tôn và nói: “Tôi đã đồng ý tới Lục Môn nhậm chức rồi.”

Không cần ngước mắt lên, cô cũng có thể cảm nhận được ánh mắt lạnh giá của Nhiêu Tôn. Cô suy nghĩ rằng, nếu có thể, Nhiêu Tôn chắc chỉ hận không thể chém chết cô.

Nhiêu Tôn đúng là đang làm mặt lạnh, nhìn trân trân Tưởng Ly một lúc rất lâu, cuối cùng hỏi một câu: “Lương tâm của em bị chó gặm rồi à?”

Tưởng Ly không lên tiếng, chỉ cắn chặt môi.

Nhiêu Tôn thấy vậy, gằn giọng bật ra từng chữ: “Em quả thật là một con sói lòng tham vô đáy!”

Sau khi Nhiêu Tôn đi khỏi, Tưởng Ly ngồi cuộn người trên sofa. Mỗi lần gặp mặt Nhiêu Tôn cô đều giống như trải qua một vụ cướp, giống như bị rút xương cắt gân. Cho dù đang ngồi trong một căn phòng mát mẻ, cả người cô vẫn đổ mồ hôi lạnh. Nỗi sợ hãi giống như nước thủy triều từ từ rút xuống, chỉ còn lại sự tê dại và bất lực.

Cho tới khi…

“Bé?” Lục Đông Thâm cất giọng trầm trầm, nhưng dường như lại mang theo tiếng cười.

Tưởng Ly ngẩng phắt đầu lên, thấy anh đang dựa vào bên cạnh bức tường treo ảnh, trong tay cầm một khung ảnh bằng gỗ. Thấy cô đi đến, anh mỉm cười ra hiệu cho cô nhìn vào khung ảnh: “Thì ra hồi nhỏ em đã rất xinh rồi.”

Dĩ nhiên đây không phải chuyện gì riêng tư thầm kín, câu anh nói nghe cũng giống như một lời ngợi khen. Nhưng bị một người đàn ông lớn tướng như vậy bình phẩm từ đầu tới chân, Tưởng Ly chung quy vẫn thấy không thoải mái. Cô chạy nhanh tới rút lại khung ảnh của mình: “Sao anh có thể đụng chạm linh tinh vào đồ đạc của người khác chứ?”

“Em đâu có phải người khác.” Lục Đông Thâm giơ tay búng lên trán cô một cái, rất nhẹ, rất thân mật: “Chữ đó là do bố mẹ em viết sao?”

Trong khung là một bức ảnh chụp chung, một đôi vợ chồng nắm tay một cô gái nhỏ. Cô bé cười rất tươi, ở một góc bức ảnh viết một dòng chữ

nhỏ: Yêu bé*. Tưởng Ly đưa tay nhẹ nhàng vuốt lên hình hai người vợ chồng trên ảnh, rất lâu sau mới "ừm" một tiếng.

*Bé: Tiếng Trung Quốc là囡囡(nānnān),từ dành riêng để gọi các bé gái, ý cưng chiều, yêu thương.

Lục Đông Thâm phát hiện ra ánh mắt lạc lõng của cô, bèn hỏi: "Sao vậy?"

"Không có gì." Tưởng Ly không giải thích nhiều. Thấy anh lại định tiếp tục ngắm ảnh, cô nhảy vọt ra trước, chắn lấy bức tường ảnh, khoanh hai tay trước ngực: "Không được phép xem nữa!"

Thật ra trên tường cũng không có gì, đều là mấy bức ảnh cá nhân của cô, còn là những bức ảnh chụp chung với bố mẹ khi còn rất nhỏ.

"Hình như em không có mấy bạn bè." Nhân lúc cô đang ngẩn người, anh lướt một vòng lên bức tường ảnh. Điều rất kỳ lạ là, không có bức ảnh nào liên quan tới công việc của cô, cũng không có những bức ảnh liên quan tới các mối quan hệ xã hội của cô. Một người không thích chụp ảnh đến mấy cũng nên có vài bức ảnh chụp chung với bạn bè mới phải chứ.

"Không sai, loại người như tôi chính là rất hay chọc cho người ta bực tức, nên chẳng có mấy bạn bè." Tưởng Ly cảm thấy rất khó hiểu. Theo logic của một người bình thường, đáng lẽ anh nên quan tâm hơn tới ân oán của cô và Nhiêu Tôn mới đúng. Ngược lại, anh không nhắc đến dù chỉ một chữ, toàn nói những chuyện bâng quơ.

Lục Đông Thâm phì cười vì câu nói của cô. Anh lên tiếng: "Làm người khác bực cũng không sao, tôi thích là được." Sau khi xem xong một dãy ảnh cuối cùng, anh bổ sung thêm một câu: "Sở thích của em khá rộng, lên

rừng xuống biển, bay lượn leo núi, chẳng trách không có mấy bạn bè, thời gian đều dành cả vào việc lên đường rồi mà.”

Tưởng Ly không dồn sự tập trung vào câu nói phía sau của anh mà đầu óc chỉ xoay quanh câu nói phía trước. Một câu nói nghe có vẻ rất tùy ý, nhưng cô lại luôn có cảm giác một mẫu người đàn ông có địa vị như anh sẽ không mang mấy lời ấy ra đùa giỡn. Có những tầng lớp sâu hơn mà cô không dám nghĩ, nhưng từ tận đáy lòng vẫn tồn tại một cảm giác dần dần sáng rõ.

Giống như câu nói của Cảnh Ninh dọc đường đưa cô về nhà: Cô Hạ này, thật ra Lục tổng dành rất nhiều tâm tư cho cô. Cô cũng biết đấy, thời gian cá nhân của anh ấy ít ỏi đến đáng thương…

“Bé à…” Sau khi xem xong hết các bức ảnh, Lục Đông Thâm dựa vào tay vịn sofa, gọi cô.

Tưởng Ly rùng mình, lập tức nhướng mày: “Anh gọi tôi là gì?”

“Bé.” Lục Đông Thâm nhìn cô buồn cười, ngón tay gầy gõ gõ từng nhịp lên chiếc khung ảnh ban nãy.

Tưởng Ly buộc phải nhắc nhở anh: “Giáo viên tiếng Trung của anh không dạy anh cẩn thận hả? Hai chữ đó thích hợp để anh gọi sao? Anh có biết nó có ý nghĩa gì không mà gọi?”

Lục Đông Thâm mỉm cười, đợi cô phát rồ xong xuôi, anh mới nói: “Cô bé, hai chữ đó dành cho em là thích hợp nhất.”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 115: Hoàn Toàn Dựa Vào Cảm Xúc [2029 Chữ]

Một cô gái quan tâm đến tuổi tác của một người đàn ông đến mức này, chứng tỏ điều gì?

Cô bé?

Suốt ba năm qua, Tưởng Ly đã quá quen với việc được người khác gọi mình là "Tưởng gia", bất thình lình nghe được chữ "cô bé" này, cô quả thực thấy kỳ quặc, nhưng vẫn có thể nhịn được. Thứ không nhịn được là danh xưng anh dành cho cô, hơn nữa nhìn dáng vẻ của anh, dường như hai chữ đó sẽ còn thường xuyên bật ra khỏi miệng anh.

"Tôi có tên riêng." Cô không vui: "Tuy rằng so với một người cao tuổi đã 34 như anh, tôi đích thực chiếm ưu thế về sự trẻ trung, nhưng tôi vẫn chưa nhỏ đến mức bị coi như một đứa trẻ trâu."

Lục Đông Thâm thẳng thừng ngồi luôn xuống tay vịn sofa, nhìn cô có phần hứng thú. Cô bị anh nhìn đến lạnh toát khắp người, đồng thời cũng cảm thấy ánh mắt anh như một chiếc móc câu, móc lấy trái tim đang nảy lên nảy xuống, đập loạn xạ của cô. Cô hắng giọng: "Anh định nói gì?"

Khi khóe miệng Lục Đông Thâm rướn lên, ở anh toát ra một sự gợi cảm và phóng khoáng khó diễn tả: "Một cô gái quan tâm đến tuổi tác của một người đàn ông đến mức này, chứng tỏ điều gì?"

Nếu là một cô gái bình thường, đối mặt với một người đàn ông phong độ ngời ngời còn nói ra những lời tán tỉnh lại có phần mờ ám này nhất

định sẽ đỏ mặt, tim đập thình thịch thẹn thùng, nhưng Tưởng Ly thì vẫn thản nhiên đáp lại: "Chứng tỏ nếu tôi muốn hại anh là chuyện quá dễ dàng."

Câu nói không hề giống với phản ứng bình thường nên có ở những cô gái khác này ngược lại càng khiến Lục Đông Thâm thấy hứng thú: "Thú vị đấy, em nói thử xem."

Tưởng Ly nói: "Một khi tôi càng nắm rõ tình trạng cá nhân của anh, thì càng có thể phân tích một cách chính xác cấu thành mùi hương trên người anh. Mùi cơ thể của anh sẽ tiết lộ các bí mật về sinh lý và tâm lý. Biết được bí mật của anh rồi, việc tôi muốn cứu anh hay hại anh chẳng phải quá đơn giản sao?"

Nghe xong, Lục Đông Thâm đứng dậy, đi về phía bên này. Tưởng Ly nhìn theo anh, cho tới khi ngẩng đầu lên. Anh đứng trước mặt cô, nhìn từ trên xuống dưới, cái bóng có phần cao lớn bao trùm lấy cô. Anh chống hai cánh tay sang hai bên lưng ghế sofa, cười nói: "Vậy em nói thử xem, bây giờ trong lòng tôi đang cất giấu bí mật gì?"

Hơi thở rất gần, phả xuống xương mày, sống mũi, thoáng qua và dễ chịu. Gần gũi đến mức này lại khiến Tưởng Ly bất giác nhớ đến nụ hôn mơ hồ, như thật như mơ kia, giống như bây giờ vậy. Cô giật giật khóe môi: "Anh muốn giở trò chiếm lấy tôi."

Lục Đông Thâm bị cô chọc cười, nhưng vẫn nói: "Quả thật đã bị em đoán trúng tim đen rồi."

Giống như có một bàn tay túm lấy trái tim cô. Nó mắc kẹt lại nơi cổ họng, giở sống giở chết nhảy loạn cào cào, cô trừng mắt nhìn anh. Trong con ngươi, gương mặt người đàn ông trở nên vô cùng rõ nét, nhất là nụ

cười nơi khóe miệng, tuy khẽ khàng nhưng lại giống như chất chứa đầy sự dịu dàng.

Cô bỗng không rời mắt đi được nữa.

Lục Đông Thâm ban đầu chẳng qua cũng chỉ định chọc ghẹo cô. Nhưng khoảng cách gần gũi này lại khiến mùi hương của cô không ngừng chọc cho hơi thở của anh trở nên nặng nề. Anh sắp không kiểm soát được tình cảm của mình nữa. Anh cúi đầu, khuôn mặt tuấn tú áp sát.

Một mùi hương mang đầy tính chiếm hữu.

Xuất phát từ nhiệt độ nơi bờ môi.

Giây phút hai đôi môi chạm vào nhau, Tưởng Ly lập tức hoàn hồn lại, đẩy ngay Lục Đông Thâm ra, đôi mắt xinh xắn trợn tròn: "Lục Đông Thâm, cụ nhà anh, anh thật sự định trêu ghẹo bổn tiểu thư à, anh…"

Một giây sau, cằm cô bị Lục Đông Thâm giữ chặt, ngay sau đó anh cướp lấy môi cô.

Giống như một sự trừng phạt.

Khóe môi dấy lên cơn đau.

Tưởng Ly bỗng cảm thấy hai tai ù hẳn đi, nhưng kỳ lạ là cô vẫn có thể nghe thấy tiếng thở của anh cùng nhịp đập trái tim mình. Sau đó cô bỗng dưng nhớ lại một câu anh từng nói: Nếu còn để tôi nghe thấy cô chửi bậy nữa, thì tôi sẽ…

Thế nên, anh sẽ làm vậy sao?

Trong phút chốc, cô lại có cảm giác anh nhẹ nhàng hơn lúc nãy.

Hoàn toàn trùng khớp với ký ức của lần say rượu.

Có một giây phút, trái tim Tưởng Ly như nổ tung.

Khóe môi trở nên hơi ngứa ngáy, giống như cảm giác chảy trôi vào đáy lòng mình, hơi lạ lẫm lại rất ngọt ngào.

Lát sau, Lục Đông Thâm thả cô ra, lấy ngón tay đang giữ cằm cô quẹt nhẹ qua khóe môi cô, cười khẽ: "Mắng một lần, hôn một lần."

"Vậy nếu sau này tôi không mắng nữa thì sao?" Cô hỏi.

Nụ cười trong mắt Lục Đông Thâm càng đậm hơn: "Vẫn cứ hôn."

"Dựa vào đâu?"

Lục Đông Thâm khẽ véo mũi cô: "Hoàn toàn dựa vào cảm xúc."

"Lục Đông Thâm, anh…" Tưởng Ly cảm thấy mình bị anh chơi rồi, đang định tiếp tục chửi thề thì bất thình lình im bặt lại.

Lục Đông Thâm không chịu nổi dáng vẻ của cô nữa, lần này anh phá lên cười sảng khoái.

Sau khi tỉnh lại, cô quả nhiên đã quay về với trạng thái gươm giáo sẵn sàng, khắp người như xù hết gai nhọn lên. Trông có vẻ như mọi việc đều dễ thương lượng, thật ra chỉ cần không để ý một chút là sẽ chạm phải chiếc vảy ngược của cô. Anh nhìn cô, luôn nhớ đến hôm cô say rượu, cô khóc như một đứa trẻ, khóc xong mệt nhoài rồi cũng ngủ hệt như một đứa trẻ.

Cô vô tâm vô tính, làm khó cho dục vọng đã gần như sắp bộc phát của anh.

Về sau anh phải đi dội nước lạnh.

Trở về phòng, anh bỗng nhìn thấy một đống thù lù dưới đất.

Tiến lên anh mới phát hiện là cô đã quấn kín chăn rồi lăn xuống đất từ lúc nào. Anh quả thực ngỡ ngàng vô cùng. Theo như anh được biết, tất cả các con cái trong nhà họ Lục từ khi được sinh ra lúc ngủ đều vô cùng nghiêm chỉnh, nào có lăn lộn tứ tung như cô chứ. Vả lại, một người trưởng thành bình thường khi ngủ cũng đâu có "hoang dã" vậy?

Chung quy cảm thán gì thì cảm thán, anh vẫn có lòng tốt bế cô quay trở lại giường.

Thế mà anh vừa định ra khỏi phòng ngủ, khi quay đầu lại nhìn đã thấy cô lăn xuống đất rồi. Vẫn cứ quấn kín chăn quanh người, hệt như con nhộng trong kén vậy.

Nhưng chính vào khoảnh khắc đó, anh bỗng cảm thấy việc trải thảm dưới sàn nhà vẫn thực sự cần thiết.

Sau một hồi vật lộn quay trở lại giường, anh quyết định không đi đâu nữa.

Tiện đà nằm xuống.

Để ngăn không cho cô tiếp tục lăn xuống đất, anh thậm chí còn nắm lấy một bàn tay của cô. Sau đó anh đã nghĩ liệu có loại dây nào có thể buộc quanh người cô không, như vậy buổi tối đi ngủ cô sẽ chịu nằm yên.

Đang nghĩ vậy, thì cô gái ở bên đã lăn về phía anh.

Quá nửa người gần như đè lên người anh.

Lục Đông Thâm không có thói quen cũng như kinh nghiệm ôm một cô gái nào đi ngủ. Đừng nói là từ khi anh hiểu chuyện, ngay lúc vừa mới sinh

ra anh đã phải ngủ một mình rồi. Ngủ một mình suốt ba mươi tư năm nay. Tuy rằng vẫn có lúc anh cần nhu cầu sinh lý, nhưng xong việc anh đều đi ngay.

Anh có chứng mất ngủ nghiêm trọng, một khi có ai đó thực sự ngủ bên cạnh, anh không cần nghĩ cũng biết đó sẽ là một đêm trằn trọc đến mức nào.

Nhưng Tưởng Ly cứ thế chiếm cứ địa bàn của người khác.

Không hề khách khí, cũng không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào.

Có một khoảnh khắc, cả người anh cứng đờ lại, bởi vì chưa từng có một cô gái nào "đối xử" với cơ thể của anh như thế.

Lát sau, anh thấy cô ngoặt đầu xuống, có vẻ như nằm không được thoải mái, bèn hạ cánh tay ôm lấy cô.

Sau đó…

Tưởng Ly đã thật sự không khách khí nữa.

Tiện thể gối thẳng đầu lên cánh tay anh, nửa mặt vùi vào ngực anh, ôm chặt lấy anh như ôm một gấu bông, quắp chân mình vào chân anh.

Anh bỗng câm nín, phì cười.

Trong lòng rất ngứa ngáy, tại hơi thở của cô phả ra.

Cơn ngứa ấy nhanh chóng khơi gợi lên sự tham lam khó khăn lắm anh mới đè xuống được. Anh muốn đẩy cô ra nhưng cô lại giữ anh chặt đến không tưởng.

Cả đêm không ngủ.

Không phải vì Lục Đông Thâm mất ngủ như mọi lần.

Mà vì trên cánh tay có một cô gái bé nhỏ đang nằm co tròn người như một con mèo khiến người ta yêu thương, anh sợ làm cô mất giấc ngủ, không nỡ nhúc nhích dù chỉ một chút. Nhưng trong một hoàn cảnh như thế, anh bỗng dưng lại buồn ngủ, hai mí mắt đánh nhau liên tục như bị cả một đám sương mù đè nặng xuống.

Nhưng anh vừa định nhắm mắt lại thì Tưởng Ly ở trong lòng anh lại ngọ ngoạy.

Nếu không phải là đá thẳng vào người anh thì cũng là nằm xoay ngang người ra.

Tóm lại, suốt cả một đêm, cô cứ xoay đều, xoay đều. Lục Đông Thâm cũng đành xoay theo cô, sợ cô không cẩn thận lại ngã thẳng xuống nền đá hoa rồi tổn hại dung nhan.

Cho đến khi trời sáng, Lục Đông Thâm đếm được, Tưởng Ly tổng cộng đã bảy lần xoay tròn ba trăm sáu mươi độ.

~Hết chương 115~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 116: Cuộc Cạnh Tranh Giữa Những Kẻ Có Quyền [2068 Chữ]

Em có thể trải qua sự sống chết của Tưởng Ly, lẽ nào không dám gánh vác những nặng nề của Hạ Trú?

Có một sự thay đổi nào đó đang xảy ra.

Tưởng Ly có thể cảm nhận thấy được.

Có lẽ bắt đầu từ buổi tối say rượu đó tại khách sạn, cũng có thể từ giây phút Lục Đông Thâm nắm tay cô chạy một mạch ra khỏi núi Kỳ Thần, càng có thể là từ khoảnh khắc Lục Đông Thâm xuất hiện tại Thương Lăng.

Cô vẫn còn nhớ ánh nắng ngày hôm đó rất rực rỡ, từ xa Đàm Diệu Minh gọi tên của cô. Giây phút quay đầu lại, ngước mắt lên, Lục Đông Thâm đã đứng giữa khoảng nắng chói chang. Tuy từ xa không thể nhìn rõ tướng mạo của anh nhưng bóng hình cao lớn nhòe trong bóng nắng ấy đủ để toát lên vẻ tuấn tú, phóng khoáng.

Có một điều cô vẫn luôn không chịu thừa nhận, đó là kỳ thực ngay từ ánh mắt đầu tiên chạm vào nhau, cô đã xuất hiện những linh cảm rằng mình không thể thoát được anh, giống như không thể thoát được bàn tay của số phận vậy.

Nhưng có những mối quan hệ cô đến nghĩ cũng không buồn nghĩ, chạm cũng chẳng chạm vào. Người đàn ông Lục Đông Thâm này cứ thế lao vào cuộc sống của cô. Cô không phải là một thiếu nữ ngây ngô khờ khạo, cũng chẳng phải một đứa trẻ cho kẹo là chấp nhận quên đi mọi chuyện. Cô có

thể nhìn thấy những dã tâm của anh đằng sau nụ cười hiền hòa, cô cũng có thể đọc được những tuyệt tình, nhẫn tâm của anh ẩn chứa trong đôi mắt bình thản.

Cô quá sợ hãi những tháng ngày sóng gió bão bùng, còn Lục Đông Thâm lại chính là người đàn ông có thể làm dấy lên sóng to gió lớn.

Lục Đông Thâm không biết cô đang nghĩ gì, bèn giơ tay lên vuốt phẳng đôi mày hơi nhíu của cô: "Nói một chút chuyện nghiêm túc đi."

Tưởng Ly thu lại dòng tâm trạng lan tràn của mình, gạt tay anh ra, cuộn người ngồi trong một góc sofa: "Chính anh nãy giờ không nghiêm túc thì có."

Lục Đông Thâm không giận mà bật cười, ngồi xuống bên cạnh cô: "Thời gian một tuần để nghỉ ngơi, điều chỉnh lại tâm trạng có đủ không?"

Câu hỏi bất ngờ này khiến Tưởng Ly nhìn anh đầy khó hiểu.

Anh tốt bụng đưa ra lời giải thích: "Tới Lục Môn nhậm chức."

"Anh mời tôi thật sao?" Tưởng Ly ngạc nhiên.

Lục Đông Thâm có phần khó xử: "Trông tôi giống một người thích đùa lắm à?"

"Nhưng mà…"

"Em còn sự lựa chọn nào khác sao?" Lục Đông Thâm đưa tay lên xoa đầu cô.

Tưởng Ly giật lấy một cái gối, ôm vào lòng, nói chuyện nghiêm túc với anh: "Anh hiểu bao nhiêu về tôi?"

“Phàm là những người theo công việc liên quan đến mùi hương, đa số đều phải trải qua một thời gian dài bồi dưỡng và đào tạo. Nhưng nghe nói mấy năm về trước, trong giới văn thuật xuất hiện một nhà tạo hương thiên tài. Sinh ra cô ấy đã có một thính giác nhạy bén, có thể ngửi thấy thứ mùi mà người khác không ngửi thấy được, thế nên ngay từ khi bước chân vào nghề đã trở thành một bậc thầy mùi hương hiếm có. Chỉ có điều, người này hành tung bí ẩn, lại không thích tham gia quá nhiều các hoạt động liên quan đến văn thuật. Ngoài vỏn vẹn vài người trong giới ra, bên ngoài không có quá nhiều tin tức liên quan đến cô ấy. Nhưng cô ấy cũng đã giải quyết được vài trường hợp mà các nhà tạo hương khác phải bó tay.” Lục Đông Thâm dựa người vào sofa, giọng điệu từ tốn, giống như đang kể về một câu chuyện của người khác, nhưng ánh mắt lại rơi xuống khuôn mặt Tưởng Ly: “Đáng nhẽ sẽ có một tiền đồ rộng mở, nhưng ba năm trước, cô ấy mất tích một cách bí ẩn. Bây giờ, những người cùng thời với cô ấy là Vệ Bạc Tôn và Quý Phi, một người đã là Hội trưởng Hội văn thuật, một người là Hội phó; Người đầu tiên vào làm cho tập đoàn Trường Thịnh, người phía sau tới nhận chức tại Lục Môn. Cả hai đều có danh vọng và địa vị vô cùng cao quý, duy chỉ có cô gái sở hữu tài năng thiên bẩm kia là không rõ tung tích. Có người nói cô ấy đã giết người, phạm tội nên bị bỏ vào tù. Lại có người nói, thật ra từ ba năm trước, cô ấy đã chết rồi, tóm lại mỗi người thêu dệt một câu chuyện.”

Tưởng Ly mặt không cảm xúc: “Những gì anh nói với tôi, tôi không thấy hứng thú.”

Lục Đông Thâm mỉm cười: “Chuyện về cô ấy em không thấy hứng thú, biết đâu lại hứng thú với cái tên của cô ấy. Cô ấy tên là Hạ Trú, một cái tên rất đặc biệt.”

“Cũng chỉ là một cái tên thôi mà.” Tưởng Ly cười khẩy: “Thế nên anh cho rằng cô ấy chính là tôi, định thay tên đổi họ luôn cho tôi hả?”

“Em cũng nói rồi đấy, chẳng qua chỉ là một cái tên thôi. Em có phải cô ấy hay không không quan trọng.” Lục Đông Thâm không hề vội vã: “Nhưng có một câu em đã nói đúng, tôi đích thực định thay tên đổi họ cho em, lấy thân phận của Hạ Trú làm lại từ đầu. Mục đích chính là triệt để cắt đứt mọi rắc rối tại Thương Lăng. Dẫu sao thì, cứ mãi bị cảnh sát dòm ngó không phải là chuyện gì vui vẻ. Phải mất bao lâu mới có thể hoàn toàn xóa sạch được thế lực của Đàm Diệu Minh, không ai biết cả. Cái tên Tưởng Ly này đích thực không còn hợp với em nữa.”

Tưởng Ly khẽ nheo mắt: “Làm sao anh biết cái tên Hạ Trú kia không có phân tranh, không có rắc rối? Một người có thể biến mất một cách ly kỳ, chưa biết chừng trong khoảng thời gian đó đã xảy ra chuyện gì không thể nói với người khác.”

Câu trả lời của Lục Đông Thâm có vẻ thản nhiên nhưng thực chất lại mang hàm ý sâu xa: “Em có thể trải qua sự sống chết của Tưởng Ly, lẽ nào không dám gánh vác những nặng nề của Hạ Trú?”

Tưởng Ly hơi sững người.

“Quá khứ của một người không quan trọng, quan trọng là sau này.” Lục Đông Thâm thản nhiên bổ sung một câu.

Tưởng Ly trầm mặc.

Lục Đông Thâm nhìn cô. Tuy cô không nói năng gì nhưng trong ánh mắt có sự dằn vặt, anh nhận ra được. Đối với cô mà nói, dù là cái tên nào cũng đều là một nỗi đau không thể chịu nổi trong cuộc đời. Anh nhớ lại Đàm Diệu Minh từng nhờ anh bảo vệ chu toàn cho cô. Anh nói với Đàm Diệu Minh: Nếu cô là Tưởng Ly thì định sẵn sẽ không thể chạy thoát được. Chỉ cần là những người và những chuyện có dính líu tới Đàm Diệu Minh, cả đời này cũng không thể tẩy trắng.

Đàm Diệu Minh suy tư một lúc lâu rồi nói:Cô ấy có thể không là Tưởng Ly.

Có những chuyện, có những lời chưa chắc phải nói ra quá rõ ràng. Có những sự thật sẽ tự động lộ rõ khi đứng trước những chuyện thị phi, sinh tử to lớn. Thủ đoạn xóa sạch tài liệu về một người của Đàm Diệu Minh triệt để đến mức nào anh đã được lĩnh giáo, nhưng một việc anh ấy đã quyết tâm làm tới cùng lại phải thổ lộ ra vào giây phút đó, khoảnh khắc đó, có thể thấy tình cảm sâu nặng Đàm Diệu Minh dành cho Tưởng Ly.

Lục Đông Thâm vắt chân phải lên trên chân trái: "Có Nhiêu Tôn chèn ép, phạm vi lựa chọn ngành nghề của em sẽ bị hạn chế. Tuy rằng Thai Quốc Cường có hứng thú với em, nhưng con cái nhà họ Thai đều là những người đáng gờm, em tới đó làm chưa chắc đã như cá gặp nước. Huống hồ ở đó còn có một Vệ Bạc Tôn. Lục Môn tuy phức tạp nhưng em là người được tôi bảo vệ, sẽ không có nhiều kẻ dám chỉ tay năm ngón với em."

"Nhưng trong tập đoàn của anh có một Quý Phi đấy." Tưởng Ly nói.

Thai Quốc Cường đúng là thể hiện một sự hứng thú khá lớn đối với cô. Đương nhiên, sự hứng thú này không liên quan tới tình cảm nam nữ. Khoảng thời gian Đàm Diệu Minh gặp chuyện, ông ấy đã được Thai Tử Tân đưa đi khỏi Thương Lăng với lý do dưỡng bệnh. Thế nên nghe nói sau chuyện của Đàm Diệu Minh, Thai Quốc Cường đã hết lần này tới lần khác đưa ra lời mời dành cho cô. Ý tứ đại khái chính là hy vọng cô có thể tới Trường Thịnh làm việc, hoặc thậm chí là thuê cô làm điều dưỡng riêng của mình với mức lương ngất ngưởng. Đây vốn dĩ là một chuyện rất riêng tư, cô cũng không khoe khoang với ai, vậy mà Lục Đông Thâm lại có thể biết được chuyện này, đủ để thấy tai mắt của anh giăng khắp bốn phương tám hướng.

“Em khác với Quý Phi.” Lục Đông Thâm cười khẽ: “Em là người của tôi.”

Tưởng Ly cũng cười, nhưng nụ cười hơi lạnh: “Trần Du cũng là người của anh.”

Nụ cười của Lục Đông Thâm càng thêm đậm: “Hình như em còn gì muốn nói.”

Tưởng Ly cũng không vòng vo tam quốc nữa: “Một nhà tạo hương, nhất lại là nhân vật xuất chúng trong ngành, một trong những điều kiện quan trọng là vị trí không thấp hơn quản lý cấp cao. Một người làm việc riêng cho anh lại càng phải có tuyệt chiêu không thể lường được. Quý Phi không phải người của anh, thế nên anh gấp gáp cần có một thứ vũ khí sắc bén, có ích để bảo vệ cho mình. Vốn dĩ Trần Du cũng có thể, dù sao thì anh cũng đã cho cô ta ba năm cơ hội để không ngừng leo cao. Nhưng tư chất của cô ta chung quy vẫn có hạn. Chi bằng anh dùng luôn một người đã có sẵn, đây mới chính là nguyên nhân anh nghĩ đủ mọi cách để cứu tôi ra khỏi nguy khốn, phải không? Lục Môn đang đi vào giai đoạn tranh giành quyền lực. Tuy rằng tôi không thể giúp anh giết người một cách công khai nhưng ngấm ngầm trợ giúp cho anh thì vẫn có đủ khả năng. Lục Đông Thâm, anh cảm thấy tôi phân tích có hợp tình hợp lý không?”

~Hết chương 116~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 117: Thuyền Đến Đầu Cầu Ắt Sẽ Thẳng [2268 Chữ]

Làm sao em biết ngoài việc bắt buộc phải có được quyền lực ra, tôi không hứng thú với con người chứ?

Giọng nói của Tưởng Ly từ tốn chậm rãi nhưng chữ nào chữ nấy đều thẳng thừng, dứt khoát như hạt đậu bắn ra vậy, cũng giống như tính cách của cô, ghét phải vòng vo tam quốc. Chuyện gì cũng mang theo thái độ thẳng thắn và quyết đoán.

Lục Đông Thâm cũng không bực tức, sắc mặt anh không có quá nhiều thay đổi, từ đầu tới cuối chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, ôn hòa nhã nhặn. Đợi cô nói xong xuôi, anh mới phát biểu suy nghĩ.

“Em phân tích đúng là rất khá nhưng diễn đạt có vấn đề.” Anh hơi điều chỉnh lại tư thế ngồi của mình, ung dung điềm đạm tiếp lời: “Một doanh nghiệp muốn trường tồn cùng thời gian thì việc thay máu, nạp thêm nguồn nhân lực tươi mới, trẻ trung là việc quan trọng hàng đầu. So với việc nói tôi chiêu binh mãi mã chi bằng hãy nói tôi đang chiêu hiền nạp sỹ. Em có tài năng mà Lục Môn cần, tôi lại có môi trường cho em thể hiện, sự hợp tác này vốn dĩ là ăn khớp với nhau. Nhưng có một điểm em nói đúng. Lục Môn đang trong thời kỳ cạnh tranh quyền lực trực diện, chiếc ghế đứng đầu sớm muộn cũng sẽ trở thành việc thịt mỡ để đám hậu bối của Lục Môn giành vào bát mình, tới lúc đó một trận mưa máu gió tanh là điều không thể tránh khỏi, việc tôi sớm làm vững chắc đôi cánh của mình cũng không có gì sai. Nhưng làm sao em biết ngoài việc bắt buộc phải có được quyền lực ra, tôi không hứng thú với con người chứ?”

Tưởng Ly bình tĩnh nhìn anh tuy rằng câu nói cuối cùng của Lục Đông Thâm giống như một cơn mưa rào tầm tã, nhưng đứng dưới cơn mưa ấy, cô vẫn đè nén tâm trạng nhộn nhạo của mình xuống, bình thản nói: "Biển thương trường thăng trầm chìm nổi, thật là giả, giả là thật, đó đã là chuyện quá đỗi bình thường rồi. Đứng trước lợi ích, nhân tính đã trở thành thứ rẻ mạt nhất, nói chi tới chuyện bán đứng tình cảm chứ?"

Lục Đông Thâm nghe ra được ý tứ đằng sau của cô, bật cười: "Bán đứng tình cảm? Tôi có cần phải làm thế không?"

Vậy Trần Du…

Tưởng Ly suýt nữa thì buột miệng.

Khi ở Thương Lăng, anh bênh vực Trần Du như thế nào, cô đã nhìn thấy hết, cả việc ánh mắt Trần Du khi nhìn anh nồng nàn tình cảm đến mức nào. Nếu đã không phải là bán đứng tình cảm, vậy tức là tình cảm thực sự? Trần Du đã là tình cảm thật sự của anh, còn tới chọc ghẹo cô làm gì chứ?

Thấy cô trầm mặc, Lục Đông Thâm ngược lại có phần hứng thú: "Hay ở trong mắt em, tôi chính là một kẻ theo đuổi lợi ích, bất chấp thủ đoạn?"

Chí ít ở trong mắt cô là vậy.

Hoặc trong mắt của những người khác cũng là như vậy.

Tất cả những việc làm của anh ở Thương Lăng đều có mục đích riêng, mỗi một bước đi đều được tính toán cẩn trọng, một chút cũng không lệch ra ngoài kế hoạch đã định. Loại người này giỏi nhất chính là toan tính lòng người, sắp đặt từng bước. Mọi người và mọi chuyện ở Thương Lăng có việc nào không rơi vào bàn tính của anh?

Nhưng cuối cùng, người đã khuấy đảo cho Thương Lăng trời long đất lở, tước đoạt quyền lực của người khác làm màu mỡ cho giang sơn của mình là trở thành người ngoài cuộc.

“Anh sinh ra ở nhà họ Lục, lớn lên trong nhà họ Lục, e là đã sớm quen với chuyện này rồi, cũng không cảm thấy quá lạ lẫm.”

Nghe xong câu này, trong lòng Lục Đông Thâm sáng như gương. Trong lòng cô vẫn còn chồng chất một nỗi oán hận, dẫu sao thì chính anh là người đã dỡ bỏ chiếc ô bảo vệ cho cô ở Thương Lăng. Nhưng cô cũng là một người thông minh, biết rõ sự bình yên của cái ô ấy sớm muộn cũng sẽ bị phá vỡ, cho dù không có Lục Đông Thâm anh thì vẫn còn có người khác. Thị trường lợi ích vốn dĩ là một chiến trường không súng đạn. Mỗi một người có thể trở về sau chiến trường ấy, có ai không giẫm chân lên những cái xác đầm đìa máu chứ?

Thế nên bản thân cô hiểu đạo lý này, vì vậy cô chỉ đơn thuần đang oán trách, chứ không giương súng giương kiếm ắt phải trả thù anh.

Sự oán trách của cô bỗng trở thành sự bướng bỉnh con nít, không nói đạo lý, nhưng về tình vẫn có thể thông cảm được.

“Trước sợ sói, sau sợ hổ không phải tác phong của em.” Lục Đông Thâm nói trúng tim đen: “Nếu đã không có đường lùi vậy thì chi bằng cứ tiến thẳng về phía trước, muốn cùng nhau hợp tác cũng được hay lợi dụng lẫn nhau như trong suy nghĩ của em cũng chẳng sao. Nói một câu thực tế nhất đi, em cũng phải đi làm chứ?”

Cô đương nhiên cần công việc.

Hai căn tiệm ở Thương Lăng đã được cô sang tên, tiền của Đàm Diệu Minh cô cũng không định dùng, cũng phải có tính toán cho cuộc sống sau

này.

Nói xong câu ấy, Lục Đông Thâm bỗng nhiên bật cười: “Tất nhiên, nếu em không muốn làm việc cũng không sao.”

Câu nói này gần như hoàn toàn tương phản với câu nói bên trên, ngay cả thái độ cũng khác hẳn. Ngữ khí nhẹ nhàng, có phần trêu chọc, nhưng lại càng giống như mang một ý tứ sâu xa đằng sau.

Trái tim Tưởng Ly cũng rung rinh một chút theo nụ cười của anh, cô hắng giọng: “Tôi không hề nói tôi không muốn làm việc.”

Lục Đông Thâm mỉm cười nhìn cô. Cô bị anh nhìn chằm chằm tới mức khắp người cảm thấy không tự nhiên, đành quay mặt đi chỗ khác. Một lúc sau, bỗng nghe thấy anh khẽ thở dài một tiếng: “Bé con, em phải nhớ kỹ, nếu đã không thể trốn tránh được số phận thì cứ để việc đến đâu, hay đến đó.”

Trong lòng Tưởng Ly xuất hiện một cơn rung chấn không hề nhỏ.

Bởi vì danh xưng “bé con” anh buột miệng nói một cách rất tự nhiên, cũng vì những lời chân thành nửa sau của anh.

Phải, thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng.

Nhưng người thật sự làm được điều này, e rằng phải là một người đã chịu đựng hàng ngàn nhát búa của số phận và hàng trăm lần tôi luyện của dòng đời.

Ba năm trước, cô thua thảm bại trong một trận quyết đấu với số phận, tất cả mọi kiêu hãnh và tự tin đều vụn vỡ trong trải nghiệm ấy. Cô vứt bỏ áo giáp, thê lương hệt như chó nhà mất chủ. Nếu nói Thương Lăng cho cô ba năm bình yên chi bằng nói cô đã lánh xa thế gian này ba năm.

Cô né tránh tất cả những người và những việc liên quan đến chuyện ba năm trước, cố gắng sống thành một người khác. Những mỗi đêm nằm mơ, cô đều bàng hoàng thức tỉnh với dòng mồ hôi lạnh ướt sũng. Cơn ác mộng ba năm trước như hình như bóng, giống như một linh hồn cô độc không chủ cứ bám riết lấy cô, bóp nghẹt lấy cổ cô.

Cô đã thử rất nhiều cách, đi khắp các danh lam thắng cảnh nổi tiếng, đọc hết các sách dã sử về các điển tích liên quan đến mùi hương, thu thập rất nhiều nguyên liệu trước kia chưa từng gặp, chế ra không ít loại mùi quý hiếm, điều duy nhất không làm được chính là "việc đến đâu thì hay đến đó".

Nhiêu Tôn nói: Em muốn quên đi quá khứ, nhưng quá khứ lại vì em mà tới.

Lục Đông Thâm nói: Nếu đã không trốn tránh được số phận thì chuyện tới đâu, hay tới đó.

Bây giờ ngẫm lại họ nói đều đúng cả, không trốn được, không cắt đứt được. Nếu số phận đã muốn cô quay lại, vậy thì cô đã quay về rồi đây.

***

Tập đoàn Skyline ngoài việc muốn phát triển tại các đô thị loại II có tiền đồ rộng mở thì việc chiếm cứ địa bàn tại các đô thị loại I như Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu cũng vô cùng quan trọng. Skyline Bắc Kinh càng là con dê đầu đàn của mấy thành phố khác.

Buổi họp giữa các quản lý cấp cao bị bao trùm trong một bầu không khí quái lạ, tuy rằng ngoài mặt vẫn sóng yên biển lặng, nhưng trong lòng mọi người đều hiểu quá rõ, buổi họp này thật ra đã dậy lên hàng ngàn lớp sóng ngầm.

Đầu kia của buổi họp trực tuyến là Hội đồng quản trị Lục Môn.

Lục Môn đi từ thành lập tới việc di dời ra nước ngoài rồi tới khi mở bán cổ phiếu trên sàn giao dịch, đến bây giờ, mỗi một thành viên trong Hội đồng quản trị đều là người có chức có quyền. Họ không phải hạng nhàn tay, chỉ ngồi đợi chia lợi tức. Mỗi một người được gọi có mặt ở đây đều có thể được coi là một nhân vật có tiếng tăm trên thương trường, đầu óc của ai cũng rất nhanh nhạy, ánh mắt cũng cực độc.

Lục Chấn Dương với chức danh Chủ tịch đang ngồi nghiêm chỉnh ở chính giữa bàn họp, đầu mày đuôi mắt đều toát lên sự mỏi mệt vô cùng, nhưng vẻ uy nghiêm của ông vẫn không hề thuyên giảm.

Hai bên trái phải của ông, các cổ đông đang ngồi lần lượt. Lục Chấn Danh không có mặt trong buổi họp này, thế nên ghế của ông ta được để trống. Việc này cũng không phải điều gì quá mới mẻ vì ông ta thường xuyên không dự các buổi họp.

Skyline Thương Lăng đã đánh một trận giòn giã. Nhưng hành động chống đối lại cơ quan chấp pháp của Lục Đông Thâm tại Thương Lăng cũng đã kinh động tới Hội đồng quản trị. Cuối cùng họ đưa ra quyết định, Lục Khởi Bạch sẽ có quyền quyết định các chính sách vận hành Skyline. Vào những thời điểm quan trọng gấp rút, anh ta có quyền báo cáo và xin chỉ thị trực tiếp từ Hội đồng quản trị.

Điều này không khác gì việc anh ta được cầm một thanh Thượng phương bảo kiếm hoặc một tấm lệnh bài Hoàng gia, không cần chuyển lời cũng có thể xông thẳng vào Hoàng cung vậy. Phạm vi quản lý của anh ta tuy khác biệt, nhưng về vị trí quyền lực hoàn toàn có thể chèn ép Dương Viễn, thậm chí có thể kìm kẹp vị trí tổng giám đốc của Lục Đông Thâm.

Có thể thông báo và xin chỉ thị trực tiếp, không cần thông qua sự đồng ý của Lục Đông Thâm, nhất là về quyền tổ chức hoạt động, việc này không khác gì trói chặt tay chân của Lục Đông Thâm lại, hạn chế những quyết sách đao to búa lớn của anh.

Lục Đông Thâm không đưa ra ý kiến phản đối đối với quyết định của Hội đồng quản trị. Lục Khởi Bạch từ đầu tới cuối đều thể hiện thái độ phong độ tao nhã, nhẹ nhàng bình thản. Sau khi tan họp, anh ta nói với Lục Đông Thâm: "Anh họ, em vừa mới đến, còn chưa quen thuộc với tình hình trong nước, sau này mong được anh chiếu cố nhiều hơn."

Lục Đông Thâm cũng nhẹ nhàng đáp: "Cùng giúp đỡ lẫn nhau."

Dương Viễn đứng bên liếc nhìn Lục Đông Thâm, không nói câu nào.

Khi phòng họp chỉ còn lại một mình Lục Đông Thâm, bên kia cũng đi hết, chỉ còn mình Lục Chấn Dương, ông mới hỏi thẳng: "Nghe nói con làm việc đó chỉ để cứu một con bé ra khỏi Cục?"

Lục Đông Thâm không hề giấu giếm: "Vâng."

"Bậy bạ!" Lục Chấn Dương nổi giận…

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 118: Ai Muốn Tôi Chết? [2100 Chữ]

Đừng để một đứa con gái làm xao động tâm tư của mình. Làm sao con dám chắc chắn cô ta không có âm mưu gì với con?

So với Lục Chấn Dương, Lục Đông Thâm rất bình tĩnh.

Đợi chỗ âm vọng của hai chữ "bậy bạ" biến mất khỏi không gian phòng họp, Lục Đông Thâm mới lên tiếng: "Cô ấy là một người rất có năng lực."

"Con muốn chiêu mộ người tài bố không phản đối nhưng nhất thiết phải mạo hiểm như đi trên lưỡi dao như vậy sao?" Lục Chấn Dương bày ra vẻ mặt cau có: "Hiện tại, Hội đồng quản trị cực kỳ không hài lòng với việc con hết lần này tới lần khác gây khó dễ cho các cơ quan chấp pháp trong nước. Con làm việc trước nay luôn vững vàng ổn thỏa, sao lần này có thể đi quá giới hạn như vậy chứ? Con còn biết rõ bản thân đang làm cái gì hay không?"

Lục Đông Thâm từ tốn đáp: "Thưa bố, bố cứ yên tâm."

Lục Chấn Dương tuy vẫn còn bất bình nhưng cũng đành nhịn xuống. Ông thở chậm lại, lát sau nói tiếp: "Con cũng biết rõ tình hình phức tạp hiện giờ của Lục Môn. Tuy ngoài mặt các cổ đông trong Hội đồng quản trị không nói gì nhưng trên thực tế, họ đã chia ra làm vài phe cánh rồi. Đông Thâm à, con phải chú ý, tuyệt đối không được để điểm yếu của mình rơi vào tay người khác, con có hiểu bố đang nói gì không?"

Lục Đông Thâm nhìn thẳng vào Lục Chấn Dương: “Con hiểu ý của bố. Thương Lăng dù có tiền đồ phát triển đến đâu cũng vẫn không phải là các đô thị loại I. Nhất cử nhất động của con tại đó không thể đồn thổi tới tai Hội đồng quản trị nhanh đến vậy được. Thế nên, con sẽ để ý chuyện này.”

“Con đã có đối tượng nghi ngờ chưa?” Lục Chấn Dương hỏi.

Lục Đông Thâm có phần suy tư: “Có rất nhiều người có khả năng này. Những người ở bên cạnh con, những người trong khách sạn Skyline Thương Lăng, hoặc thế lực của Nhiêu Tôn cũng có thể thâm nhập vào Lục Môn.”

Lục Chấn Dương nhướng mày: “Tự con phải biết chú ý. Còn nữa, đừng để một đứa con gái làm xao động tâm tư của mình. Làm sao con dám chắc chắn cô ta không có âm mưu gì với con?”

“Bố à, cô ấy không đâu.”

Lục Chấn Dương rõ ràng là không vui, nhưng cũng không nổi nóng mà chọn cách im lặng, không nói thêm gì nữa.

Khi Cảnh Ninh gõ cửa đi vào, cuộc họp trực tuyến giữa Lục Đông Thâm và Lục Chấn Dương đã kết thúc.

Anh châm một điếu thuốc.

Điếu thuốc đó đã cháy hết quá nửa trên ngón tay gầy của anh, ánh sáng màu cam nơi đầu điếu thuốc lập lòe ẩn hiện, hệt như ánh mắt của một thú trong bóng tối. Anh ngồi trên ghế sofa, nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài qua cửa sổ phòng hội nghị. Trời vừa nhá nhem tối, đèn đường đã nhuộm sáng cả thành phố Bắc Kinh, phía xa xa kia là cả dãy đèn đuôi xe dài dằng dặc, che kín bầu trời sao trên đỉnh đầu.

Cảnh Ninh không biết anh đang nghĩ gì, ánh mắt cô chỉ nhìn tới được bả vai rộng dài đang chìm trong quầng sáng ấy của anh. Cô lên tiếng: "Lục tổng, bảng báo cáo dự kiến kỳ đầu tư của phía Hoàn Gia Media đã được Phòng tài vụ xét duyệt xong. Anh xem, buổi họp đánh giá đầu tư anh sẽ trực tiếp tham gia hay cử Phó tổng giám đốc Dương ạ?"

Hoàn Gia Media là một công ty truyền thông văn hóa được tập đoàn Skyline thu mua sau khi tiến vào thị trường Trung Quốc đại lục, cũng là công ty văn hóa có tiền đồ rộng mở nhất cả nước trong thời điểm hiện tại, sở hữu trong tay không ít các ngôi sao hạng A, một khi ưng ý dự án nào là chỉ có kiếm, không có đền.

Lục Đông Thâm trầm mặc.

Cảnh Ninh đứng ngoài cửa một lúc lâu, ngập ngừng lên tiếng: "Lục tổng?"

Bấy giờ Lục Đông Thâm mới có phản ứng, dập tắt điếu thuốc lá trong tay vào gạt tàn: "Cảnh Ninh!"

Cảnh Ninh tiến lên: "Anh cứ dặn dò."

Lục Đông Thâm vẫn còn đang bóp chặt đầu lọc thuốc lá. Anh vân vê từng chút từng chút, giống như đang bóp chết tia hy vọng cuối cùng: "Cô cảm thấy, ai mong tôi chết nhất?"

Lời bố nói tuy không rõ ràng nhưng anh đã hiểu ra ý tứ. Có người đang theo dõi từng cử động của anh, nói một cách khác, bên cạnh anh có nội gián.

Cảnh Ninh sững người, những tưởng anh sẽ giao cho cô thêm công việc gì không ngờ lại nghe thấy một câu như vậy.

“Liệu người ấy có muốn không?” Lục Đông Thâm lại hỏi.

Đầu óc Cảnh Ninh trong vài giây sững người ngắn ngủi đã bắt đầu xoay chuyển với tốc độ cao. “Người ấy” mà anh nhắc đến là ai? Là nam hay nữ? Nếu là nam thì ám chỉ ai? Nếu là nữ lại hướng về người nào? Cuối cùng, cô trả lời: “Lục tổng suy nghĩ nhiều rồi.”

“Thế ư?” Lục Đông Thâm nhẹ nhàng nói: “Cô nghĩ tôi đang nói đến ai?”

Cảnh Ninh làm sao dám suy đoán tâm tư của Lục Đông Thâm, cô quyết định im lặng không lên tiếng.

Lục Đông Thâm tựa người vào sofa, ánh mắt vẫn đăm đăm nhìn xuống dòng xe cộ như mắc cửi dưới chân mình: “Cái chết của Đàm Diệu Minh, chung quy cô ấy vẫn sẽ tính một món nợ lên đầu tôi.”

Bấy giờ Cảnh Ninh mới hiểu rõ ngọn ngành: “Cho dù như vậy, cô Hạ cũng tuyệt đối không phải là người mong anh chết. Cô Hạ tuy tính tình ngang ngạnh, nhưng không phải là người tâm địa độc ác.”

Lục Đông Thâm gật đầu một cách hờ hững rồi ngước mắt lên, nhìn thẳng vào mặt Cảnh Ninh: “Vậy cô thì sao?”

Cảnh Ninh giật mình, nói ngay: “Lục tổng, tôi càng không dám.”

Lục Đông Thâm khẽ rướn môi, thu lại ánh nhìn của mình, một lần nữa quay mặt ra ngoài cửa sổ. Cảnh Ninh đứng bên cạnh anh, trong ánh mắt thoáng qua một chút hoang mang. Thấy Lục Đông Thâm không nói nữa, cô cũng im lặng theo. Một lúc lâu sau, Lục Đông Thâm mới lên tiếng: “Buổi họp với Hoàn Gia thông báo cho Phó tổng giám đốc Lục tham gia.”

Cảnh Ninh hơi bất ngờ nhưng vẫn trả lời: “Vâng, tôi biết rồi ạ.”

***

Một tuần sau, Tưởng Ly chính thức nhậm chức.

Vì sự có đảm bảo của Lục Đông Thâm, quy trình nhậm chức của Tưởng Ly khá thuận lợi. Nhậm chức ở Lục Môn là chuyện lớn, huống hồ còn thoắt một cái nhảy lên làm nhà tạo hương của Lục Môn. Bộ phận truyền thông của Lục Môn chẳng mấy chốc đã gọi từ nước ngoài tới, muốn tổ chức một buổi họp báo công bố chuyện có nhà tạo hương mới.

Cảnh Ninh hỏi ý kiến của Tưởng Ly xem cô có muốn xuất hiện trước mặt mọi người không. Tưởng Ly đăm chiêu rất lâu, rồi hỏi ngược lại Cảnh Ninh: "Lục Đông Thâm nói sao?"

Cảnh Ninh trả lời vô cùng tròn trịa: "Ý của Lục tổng là chỉ cần cô Hạ thoải mái là được."

"Lục Đông Thâm đâu rồi?" Tưởng Ly lại hỏi.

Cảnh Ninh đáp: "Lục tổng hiện đang qua Ý công tác. Nhưng anh ấy có nói, cô chỉ cần quyết định, tất cả những việc còn lại cứ để anh ấy giải quyết là được."

Trong lòng Tưởng Ly dâng lên chút ấm áp vô cớ. Cô ngẫm nghĩ một lát rồi: "Vẫn không nên quá ầm ĩ."

Văn phòng làm việc của cô nằm ngày bên dưới phòng làm việc của tổng giám đốc. Chỉ khác nhau tầng trên tầng dưới, còn diện tích không hề nhỏ, gần như chiếm cứ không gian nửa tầng lầu. Có đầy đủ khu tiếp khách, khu nghỉ ngơi, khu làm việc, thậm chí còn có cả phòng tập gym, tập thể thao… không thiếu thứ gì. Hỏi ra thì Cảnh Ninh cũng nói đây là ý của Lục tổng.

Sau khi làm xong thủ tục chuyển tới tổng bộ, trên bàn làm việc của Tưởng Ly lập tức bày đầy các loại tài liệu, còn có cả các nhân viên liên tục đi ra đi vào đưa chuyển tài liệu. Tưởng Ly phát đau đầu. Cô nói với Cảnh Ninh: "Cả một tập đoàn hoành tráng thế này, sao vẫn còn sử dụng tài liệu giấy vậy?". Cảnh Ninh đáp ngắn gọn: "Đây đều là các tài liệu quan trọng, đọc xong rồi vẫn phải hoàn trả lại bộ phận lưu kho của tổng bộ. Các tài liệu trên máy tính thường không bảo mật được hoàn toàn."

Tài liệu toàn bộ đều nói về các sản nghiệp và thành quả nhiều năm gần đây mà các nhà tạo hương mang về cho Lục Môn, còn không ít bảng tổng kết các cách pha chế mùi hương, các ứng dụng mùi hương, đúng thật là tài liệu nội bộ.

Vì hiện tại, phạm vi quản lý trọng điểm của Lục Đông Thâm là thị trường Trung Quốc đại lục, quan trọng hơn hết chính là tập đoàn Skyline, thế nên, với tư cách là nhà tạo hương được đích thân Lục Đông Thâm mời về làm việc, công việc chính của Tưởng Ly cũng liên quan nhiều hơn tới Skyline, đồng thời bao quát cả công việc liên quan đến mùi hương của các công ty con khác.

Cô có quyền điều phối các nhân viên điều chế hương của tổng bộ nói chung và Skyline tại Trung Quốc nói riêng, cũng có quyền thành lập nên các tổ đội của riêng mình. Vì chuyện này, Cảnh Ninh đã ôm tới cho cô tư liệu của không ít nhân viên, để cô tiến hành điều phối trong danh sách hiện có. Nếu cô không hài lòng, họ có thể tuyển thêm người.

Cứ như vậy, những việc lặt vặt cũng như lần mò làm quen với công việc ngốn của cô gần một tuần trời.

Tuần này cô không hề thấy Lục Đông Thâm về công ty. Nghe thư ký nói, anh vẫn đang đi công tác.

Ngược lại, Trần Du xuất hiện.

Cô ta là nhà điều chế hương của Skyline. Xét về chức vụ, Tưởng Ly là lãnh đạo của cô ta. Khi Tưởng Ly còn chưa nhậm chức, cô ta chịu trách nhiệm từ trên xuống dưới trong Skyline, trong đó bao gồm việc kiểm soát, quản lý các loại nước hoa, sản phẩm dưỡng da thương hiệu H mà công ty vừa thu mua trong năm nay. Sau khi Tưởng Ly đến làm việc, trong vòng một tuần cô đã nhanh chóng tự xây dựng tổ đội cho mình, điều phối lại phạm vi công việc của các điều chế hương dưới quyền mình. Bây giờ, Trần Du chỉ còn phụ trách quản lý mùi hương cho dòng sản phẩm R mà thôi.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 119: Cô Đã Nhầm Lẫn Một Khái Niệm [2031 Chữ]

Có giỏi thì cô trói chặt anh ấy ở bên cạnh đi, để anh ấy cam tâm tình nguyện liều mạng vì cô, phát điên vì cô đi.

Cô ta tới để đưa bảng báo cáo phân tích các sản phẩm mùi hương trong vòng một năm của thương hiệu H.

H là một thương hiệu đỉnh cao nhiều năm nay của Pháp, chủ yếu nêu bật lên tinh thần của ngành thủ công nghiệp, lấy khởi điểm từ các sản phẩm làm bằng da thuộc. Về sau, các sản phẩm dành cho nữ giới cũng đón đầu xu thế, theo kịp thời đại. Từ đó, túi xách của phái nữ trở thành đối tượng quảng bá quan trọng được thương hiệu này nhắm tới. Ngoài ra các loại nước hoa, các sản phẩm chăm sóc da dành cho nữ giới cũng vô cùng được chú trọng.

Sau khi vốn đầu tư toàn cầu sống dậy, thương hiệu này đã được Lục Môn mua lại, trở thành một trong những thương hiệu mũi nhọn thuộc quyền sở hữu của tập đoàn này.

Ở trong nước, thương hiệu H cũng được những người có tiền theo đuổi, thế nên việc đặt hàng sản xuất những sản phẩm nhắm vào thị trường Trung Quốc đại lục cũng là một công việc hết sức quan trọng.

Cô trợ lý nhỏ Tưởng Ly mới mời về, Julia, ra mở cửa cho Trần Du.

Sau khi bước vào, cảnh tượng đập vào mắt là Tưởng Ly đang nằm nghỉ trên ghế sofa, lấy một cuốn tài liệu che lên mặt, bàn tay được xăm hình

con mắt đang buông thõng xuống ghế. Cả tập đoàn ai nấy đều áo vest quần Âu là lượt chỉnh tề, chỉ riêng mình cô là ăn mặc thoải mái. Đôi chân vẫn còn đi đôi bốt da trông rất hoang dã, ngang tàn đang vắt vào nhau, gác lên tay vịn sofa, thái độ tự nhiên, bất kham vô cùng.

Julia dè dặt tiến lên trước, sợ không cẩn thận sẽ làm Tưởng Ly giật mình. Cô ấy hơi ngồi thấp xuống bên cạnh Tưởng Ly, nói rất nhỏ nhẹ: "Giám đốc Hạ, có cô Trần tới ạ."

Chức vụ của Trần Du ở Skyline hiện tại cũng tương đương với một quản lý bộ phận, nhưng vì thân phận nhà điều chế hương nên tất cả mọi người vẫn quen gọi cô ta là "cô Trần".

Tưởng Ly chỉ "ừm" một tiếng, không có quá nhiều biểu cảm dư thừa.

Sau khi Julia đi ra ngoài, Trần Du mới nhìn xung quanh một lượt, cố gắng đè nén cảm giác chua chát đang dâng lên trong lòng, nói một câu: "Báo cáo phân tích hương nước hoa bản giới hạn khu vực châu Á tôi đang mang đến rồi đây."

Tưởng Ly uể oải lên tiếng: "Để lên mặt bàn là được rồi."

Sau khi đặt tài liệu lên bàn xong xuôi, Trần Du không đi ra ngoài ngay mà trầm mặc một lúc lâu rồi nói: "Tôi đã nghe qua một vài chuyện liên quan tới Hạ Trú."

Tưởng Ly không có động tĩnh gì.

Cô ta nhìn Tưởng Ly chằm chằm: "Con người đúng là rất có tài, được mệnh danh là bậc thầy mùi hương ngàn năm có một. Nghe nói không một mùi hương nào có thể thoát được khỏi cái mũi của cô ta. Chỉ tiếc là, đánh giá của người đời thì không hay cho lắm."

Thấy Tưởng Ly vẫn không thể hiện thái độ gì, cô ta tiếp tục nói: “Quan hệ nam nữ bừa bãi, còn từng làm tình nhân của một đại gia bí ẩn. Thậm chí còn có lời đồn rằng, trên tay cô ta dính máu, đã giết chết bạn trai của mình.”

Giọng Tưởng Ly bật ra khỏi lớp tài liệu: “Cô định nói gì đây?”

Trần Du dựa vào bàn làm việc: “Tôi chỉ muốn nói, để cô sống dựa vào thân phận của một người phụ nữ như thế, thật đáng tiếc.”

Bấy giờ Tưởng Ly mới có phản ứng. Cô bỏ tập tài liệu xuống, ngồi dậy khỏi ghế. Cô không nhìn Trần Du mà tiện tay với lấy tờ khăn ướt trên mặt bàn uống nước lau sạch tay, cầm một quả táo lên, lấy con dao gọt hoa quả cẩn thận gọt sạch vỏ.

“Cô đã nhầm lẫn một khái niệm.” Cô nói.

Trần Du nhìn cô không rời mắt.

“Tôi chỉ mượn tên của người ta, còn về việc Hạ Trú là một người phụ nữ như thế nào, đối với tôi mà nói, hoàn toàn không quan trọng.”

Trần Du hơi nhíu mày.

Rõ ràng Tưởng Ly không biết cách gọt vỏ táo. Vừa đặt một dao xuống đã xén mất quá nửa phần thịt bên trong. Cô suy nghĩ giây lát, quyết định bỏ cuộc, ngước mắt lên nhìn Trần Du: “Cũng giống như cô đổi một cái tên vậy, trên thực tế, cô vẫn cứ là cô.”

Sắc mặt của Trần Du không tốt cho lắm: “Dù cô có nghĩ gì về tôi, tôi cũng chỉ muốn nhắc nhở cô, Quý Phi không phải là một nhân vật đơn giản đâu.”

Tưởng Ly cười nhẹ, không nói gì nữa.

“Một ngọn núi không thể có hai hổ. Cô bước chân vào Lục Môn đồng nghĩa với việc cướp đi bát cơm của Quý Phi. Cô ta ở trong Lục Môn đã nhiều năm như vậy, các mối quan hệ cần có đã quá đầy đủ rồi, cô lấy gì ra để đấu lại cô ta chứ?” Trần Du nói.

“Đấu?” Tưởng Ly nhướng mày, tỏ ý buồn cười: “E rằng cô ta cũng không có tư cách để đấu với tôi đâu.”

Trần Du hơi nheo mắt lại: “Phó Hội trưởng Hội văn thuật mà cô lại bảo không có tư cách để đấu với cô ư? Trừ phi, cô chính là Hạ Trú.”

Tưởng Ly đùa nghịch con dao trong tay: “Thì bây giờ tôi chính là Hạ Trú.”

Trần Du sốt sắng: “Tôi nói, sao con người cô cố chấp quá vậy? Cô tưởng tôi chạy qua đây nói với cô những chuyện này là vì cái gì chứ? Vì đố kỵ cô à? Hay là vì muốn hãm hại cô? Tuy rằng tôi không được vào Lục Môn nhưng tôi cũng biết nước trong đó sâu đến mức nào!”

“Được rồi, tôi hiểu rồi. Trần Nam Nam, sau ba năm, tôi phát hiện cô càng ngày càng lắm lời đấy.” Tưởng Ly cắm phập con dao xuống quả táo: “Nếu tôi đã dám bước chân vào Lục Môn tức là tôi đã chuẩn bị sẵn tinh thần. Phải, cô có lời nhắc nhở, tôi xin ghi nhận. Nhưng cô đến đây phần lớn là vì muốn xem xem Lục Đông Thâm coi trọng tôi đến mức nào chứ gì?”

Trần Du bị cô nói trúng tim đen, khuôn mặt hết đỏ bừng chuyển qua tái nhợt.

“Việc cô thích anh ấy cả công ty này ai ai cũng biết. Có giỏi thì cô trói chặt anh ấy ở bên cạnh đi, để anh ấy cam tâm tình nguyện liều mạng vì cô,

phát điên vì cô đi. Loại đàn ông như Lục Đông Thâm, phụ nữ bên cạnh còn nhiều hơn cá diếc trôi sông, hay là cô định theo dõi từng người từng người một? Cô không thấy mệt hả?"

Trần Du mím chặt môi, khi lên tiếng đã không còn khách khí nữa: "Tôi không cần cô dạy bảo giả tạo." Sau đó, cô ta gõ tay lên tập tài liệu: "Rốt cuộc cô có định đọc hay không? Đọc xong thì khẩn trương ký tên lên, mọi người bên dưới đang đợi cô cả đấy!"

Tưởng Ly bật cười: "Tôi nói cho cô hay, tôi là lãnh đạo của cô, sếp mới hay thích ra oai, cô cũng nên làm quen với tác phong làm việc của tôi đi. Từ trên xuống dưới trong Skyline có biết bao nhiêu tài liệu đang đợi tôi đọc, có loại còn quan trọng hơn nhiều đống tài liệu của cô đấy, vì cớ gì tôi phải đọc của cô trước? Hoặc cô ăn nói dễ nghe hơn chút đi, hối lộ tôi một chút đi, chưa biết chừng tôi sẽ bật đèn xanh cho cô."

"Có ai làm việc như cô không?" Trần Du lần đầu tiên nghe thấy mấy lời kiểu này: "Đông Thâm giao công việc ở Skyline cho cô vì tin tưởng cô, cô qua mặt anh ấy như vậy hả?"

Tưởng Ly tựa người ra sau ghế, hai tay khoanh trước ngực: "Tôi làm việc thế nào cần phải báo cáo cho cô à?"

"Cô…" Trần Du tức chết, giậm chân bình bịch, gào lên một câu với Tưởng Ly: "Thích xem thì xem, không xem thì thôi, hối lộ cái mẹ gì…"

Tưởng Ly không nhịn được, cười thành tiếng, rồi hét to sau lưng cô ta: "Này này này, khỏi cần hình tượng luôn hả?"

Sau khi Trần Du đi khỏi, Tưởng Ly đứng dậy vươn vai vặn người, xoa dịu một chút cái lưng ê ẩm rồi cầm lấy chỗ tài liệu Trần Du để lại lên. Cô vừa lật ra thì chuông di động kêu vang.

Là Lục Đông Thâm.

Nhìn thấy ba chữ ấy hiện lên trên màn hình, Tưởng Ly bỗng cảm thấy có một khoảnh khắc nào đó trái tim bỗng đập nhanh hơn.

Cô bắt máy.

Đầu kia vang lên chất giọng trầm thấp: "Đang làm gì vậy?"

Tưởng Ly nhìn giờ, thầm tính toán trong lòng một chút, đầu kia của anh có lẽ đang là buổi tối, nghe giọng anh có phần mệt mỏi, xem chừng vừa mới tiếp khách xong.

"Tôi đang xem chỗ công việc mà người yêu anh để lại."

Hình như ở đầu kia, Lục Đông Thâm cất tiếng cười khó xử rồi nói: "Nghe Cảnh Ninh nói cả tuần nay em vẫn luôn ở trong phòng nghỉ?"

"Hết cách thôi, anh để lại nhiều việc quá mà."

"Phân bố thời gian làm việc và nghỉ ngơi hợp lý là hết sức quan trọng." Lục Đông Thâm nói.

Tưởng Ly "ừm" một tiếng.

Lục Đông Thâm nói tiếp: "Nghe nói, về việc họp báo cá nhân, em từng muốn tham khảo ý kiến của tôi?"

Tưởng Ly nhất thời quẫn bách: "Cũng không được tính là tham khảo…"

Lục Đông Thâm cười: "Chỉ là muốn biết suy nghĩ của tôi thôi mà, có gì phải thấy xấu hổ chứ?"

“Tôi muốn biết suy nghĩ của anh bao giờ hả?” Tưởng Ly lập tức phủ nhận.

Đầu kia bật cười thành tiếng: “Được rồi, coi như tôi tự mình đa tình đi. Thứ Tư tuần sau tôi về nước.”

Một chút vui mừng chợt lóe lên trong lòng Tưởng Ly. Cô liếc nhanh qua chiếc lịch bàn. Hôm nay thứ Sáu, vẫn còn sáu ngày nữa. Nhưng ngoài miệng, cô vẫn không chịu xuống nước: “Về thì về đi, thông báo với tôi làm gì? Còn muốn nghe tôi báo cáo công việc với anh hả?”

“Chủ ý này nghe ra cũng không tệ đâu…”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 120: Đêm Xuống Vào Hí Lầu* [2155 Chữ]

Cô đã si mê một người đàn ông vốn dĩ không nên si mê.

*Danh từ chỉ tòa kiến trúc sử dụng để công diễn hí khúc thời cũ.

Đêm xuống, trời đổ mưa, rửa sạch mùi đìu hiu trên các con đường dài hoặc ngõ nhỏ ở Bắc Kinh suốt cả mùa đông. Sau lập xuân, mưa đêm bớt đi cái khắc nghiệt đâm sâu vào da thịt, lại có thêm một chút dịu dàng. Dưới ánh đèn đường, xe cộ vẫn đang nườm nượp lại qua, quăng ra cả một dải đèn đuôi xe ngoằn ngoèo giống như dòng sông Ngân Hà trên bầu trời đêm miên man.

Tuy vậy, một dinh thự nằm ở phía Nam con đường Tây Hoàng Thành Căn lại rất yên ắng.

Tường phủ cao vút. Vị trí trên bức tường rắn chắc màu trắng xám gần cánh cửa lớn sơn son khảm sâu một tấm bia đá to bằng bàn tay. Cái tên trên tấm bia đá đã phai mờ loang lổ, chỉ loáng thoáng nhìn thấy chữ cuối cùng là chữ "Phủ". Những cây dây leo thường xanh khô cong bò lan trên đầu tường. Qua cánh cửa sơn son đóng kín mít không thể nhìn thấy được kết cấu bên trong, nhưng từ đôi sư tử đá trước cửa, bậc cửa cao và lớp thiếp vàng trên cửa là có thể biết biệt phủ này đã từng huy hoàng đến mức nào.

Cảnh Ninh gập ô lại, đứng trước cửa.

Một giọt nước mưa chảy từ trên mái hiên đá rồi nhỏ xuống đầu cô, rồi men theo da đầu trượt xuống.

Cô rùng mình một cái, lạnh quá.

Đẩy cánh cửa sơn son nặng nề ra, xuyên qua một hành lang gấp khúc vừa tối vừa dài. Lớp cửa này nối liền lớp cửa khác, sân vườn âm u, vọng vào tai là tiếng nước chảy rồi bắn ra khỏi dãy núi giả, còn cả tiếng tí tách của nước mưa rơi xuống mặt hồ nhân tạo, thi thoảng có tiếng bọt sủi tăm, là tiếng những con cá bơi vòng quanh đài sen nhả bọt. Đình viện vuông vức chiếm một diện tích không hề nhỏ, nếu không phải là một người quen thuộc với nơi này chắc chắn sẽ lạc mất phương hướng.

Biệt viện vì thế cũng trở nên cô lập, cách xa thế sự hơn nhiều.

Đây là một tòa hí lầu.

Tọa hướng Nam, nhìn về hướng Bắc.

Trên cánh cửa lên xuống sân khấu vẫn treo bộ rèm cửa gấm thêu hoa. Nóc nhà, cột trụ, xà gỗ… tất cả đều được điêu khắc tỉ mỉ. Người tinh mắt chỉ cần nhìn qua đã biết đây là sản phẩm nghệ thuật từ bàn tay một nghệ nhân lão luyện. Màu xanh đậm tuy đã bạt đi nhưng nét khắc trên xà vẫn vô cùng rõ nét, dát vàng rải bạc, đủ thấy được niềm yêu thích của chủ nhân biệt phủ này đối với hí khúc.

Các đồ dùng sân khấu trong phòng đa số đều có giá trị sử dụng, nhưng tại đây phong thái huy hoàng, không thua kém gì hí lầu hoàng gia trong Tử Cấm thành.

Các vị trí xếp đặt dưới sân khấu không nhiều, vốn dĩ cũng chỉ đủ cho chủ nhân của biệt phủ sử dụng khi ngồi thưởng thức.

Trên sân khấu còn sáng đèn, không ai ca hát. Ánh sáng chiếu xuống cái bệ trống vắng, thoạt nhìn trông cũng khá rợn người.

Dưới sân khấu tối âm u.

Trên ghế chính có một người đàn ông đang ngồi, vóc người dài và thẳng, một tay gác lên tay vịn ghế. Ngón tay dài với những khớp xương mảnh, ngón trở đang gõ nhẹ nhàng từng nhịp, từng nhịp.

Tiếng nện giày cao gót của Cảnh Ninh rất khẽ nhưng vẫn có những âm vọng vang lên đều đều.

Người đàn ông không quay đầu lại, động tác tay đang gõ theo nhịp cũng đồng thời dừng lại.

“Dinh thự này đúng là không tồi, chắc trách Lục Đông Thâm muốn giành bằng được.” Giọng người đó vang lên mỏng mà khẽ, rất thản nhiên.

Cảnh Ninh ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh anh ta, dựng đứng chiếc ghế ở bên cạnh ghế. Nước mưa trên ô nhỏ xuống đất, chẳng mấy chốc đã thấm đẫm một khoảng nhỏ dưới chân.

“Chúng ta không thể gặp nhau được nữa, đây là lần cuối cùng.” Giọng Cảnh Ninh hơi lạnh.

Người đàn ông mỉm cười nhìn cô: “Những thông tin em nên đưa đã đưa rồi. Có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai, bây giờ lại muốn rút lui sao?”

“Anh ấy đã bắt đầu nghi ngờ tôi rồi!” Tâm trạng của Cảnh Ninh có phần xúc động.

Người đàn ông phì cười: “Anh ta thì tin tưởng ai?”

Cảnh Ninh mím chặt môi.

“Phủ thân vương này để hoang đã quá lâu, âm u lạnh lẽo vô cùng. Nhưng được cái lại nằm ở địa bàn tấc đất tấc vàng. Lục Đông Thâm nhắm chuẩn nơi này, khả năng của anh ta đúng là khiến người khác phải khâm phục.” Nói rồi người đàn ông lại chép miệng vài tiếng: “Chỉ tiếc cho sân khấu này, e rằng sẽ không giữ được nữa.”

Cảnh Ninh ngồi thẳng lưng: “Rốt cuộc anh muốn nói gì?”

“Rất đơn giản, tôi muốn giá sàn của Lục Đông Thâm.”

Cảnh Ninh run người: “Cái gì?”. Cô nhìn về phía anh ta: “Anh cần khu đất này để làm gì?”

Người đàn ông nhìn lên sân khấu, bật cười: “Thứ tôi cần không phải là đất.”

Cả người Cảnh Ninh căng ra, cô nhìn chằm chằm một bên gương mặt người đàn ông. Lát sau, cô đứng phắt dậy: “Tôi thấy anh điên thật rồi!”. Dứt lời, cô định bỏ đi.

Cổ tay cô bị người đàn ông giữ rịt lại, ngay sau đó anh ta kéo thật mạnh, Cảnh Ninh ngã ngồi vào lòng anh ta. Cô hoảng loạn giãy giụa, nhưng trong lòng giằng co lại càng bị anh ta ôm chặt hơn. Cô sốt sắng quát lên: “Thả tôi ra!”

“Đã lên giường cả rồi, còn có gì phải ngượng chứ?” Người đàn ông cười khẽ.

Cảnh Ninh đột ngột sững người.

Thấy cô không giãy giụa nữa, người đàn ông giơ tay lên vuốt ve khuôn mặt cô, đầu ngón tay lướt qua đôi mày của cô, khi lên tiếng lần nữa, chất giọng đã trầm thấp, dịu dàng hơn nhiều: “Có nhớ tôi không?”

Hơi thở của Cảnh Ninh dồn dập. Cô cụp mắt xuống, rất lâu sau mới nói: "Tôi biết, anh không hề yêu tôi."

Cằm cô bị người đàn ông nâng lên: "Vậy em yêu tôi sao?"

Cảnh Ninh nhìn thẳng vào đôi mắt tưởng như đang cười của anh ta, thẳng thừng ép chữ "yêu" ấy xuống: "Không yêu."

Người đàn ông hơi mím môi lại, khuôn cằm cứng đờ giây lát, rồi nhanh chóng cười khẽ: "Thế nên, giữ lấy niềm vui trên giường cũng không tệ."

"Tôi nói rồi, tôi sẽ không gặp riêng anh thêm lần nào nữa!"

Người đàn ông kìm hãm không cho cô trốn chạy, đôi mắt hơi nheo lại toát ra một sự quyến rũ nhưng cũng đủ uy hiếp: "Em tưởng em không gặp tôi nữa là thành trong sạch sao? Em đã bán đứng Lục Đông Thâm, đây là sự thật không thể chối cãi, không cần biết là một lần hay nhiều lần. Cảnh Ninh, tôi nói cho em biết, giá sàn của Lục Đông Thâm tôi phải có bằng được, hơn nữa con số ấy, tôi mong sẽ được nghe từ chính miệng của em." Nói tới đây, ngón tay gầy của anh ta chạm nhẹ lên môi cô: "Dẫu sao thì, chúng ta cũng từng là vợ tạm chồng hờ, tới bây giờ tôi vẫn còn nhung nhớ mùi vị của em."

Sau khi người đàn ông đi khỏi, Cảnh Ninh mới ngã ra khỏi chiếc ghế, sững người một lúc rất lâu.

Khuôn mặt cô nhợt nhạt như tờ giấy trắng.

Trong đầu nổi trôi từng cảnh, từng cảnh.

Hơi thở dốc của người đàn ông đan cài cùng tiếng ngâm nga của người con gái, bồng bềnh những cơn sóng tình khiến người ta phải nghẹt thở.

Cô đã si mê một người đàn ông vốn dĩ không nên si mê.

Biết rõ ràng anh là một con thú nguy hiểm, biết rõ rằng anh sẽ không bao giờ thật lòng thật dạ với cô, vậy mà cô vẫn đâm đầu vào. Bất luận muốn trốn thoát hay vùng vẫy cỡ nào, chỉ cần anh ngoắc ngoắc ngón tay, cô lại không kìm được lòng mình muốn lại gần.

Là một cuộc phong tình đoạt mạng như cây hoa anh túc, nhưng lại nuốt hết mọi lý trí của cô.

Cảnh Ninh siết chặt chiếc ô trong tay, chỉ hận không thể lấy đầu nhọn của nó đâm thẳng vào tim.

Đau đớn, cũng còn hơn bị sự suy bại đạo đức không rõ ràng này lôi lôi kéo kéo.

Cô cảm thấy nghẹt thở, muốn nhanh chóng chạy trốn, bèn đứng dậy chạy ra khỏi cửa tòa hí lầu, nhưng bỗng dưng liếc thấy một cái bóng màu trắng. Cô đột ngột rùng mình, quay đầu lại, trên sân khấu vẫn không một bóng người.

Cảnh Ninh nín thở, cứ có cảm giác sau lưng có một đôi mắt đang theo dõi mình sát sao.

Lông măng trên người dựng đứng cả lên.

Vừa ra tới cửa, cô bỗng nghe thấy một tiếng thở dài vang lên trong không khí.

Trầm buồn, là giọng phụ nữ.

Ngay sau đó, lại nhẹ nhàng vảng vất như tiếng ai hát hí khúc, lúc có lúc không, lấp đầy không gian của hí lầu, lại cũng giống như vọng ra từ phía

sau sân khấu vậy.

Cảnh Ninh nuốt nước bọt, vô thức tự nhắc nhở bản thân phải rời khỏi đây thật nhanh, nhưng đôi chân cô lại không chịu kiểm soát, cứ thế đi về phía sân khấu.

Cụ thể tiếng kia đang hát cái gì, Cảnh Ninh nghe không hiểu, chỉ cảm thấy bi thương, thảm thiết vô cùng.

Vào giây phút cô bước chân lên sân khấu, tất cả nguồn sáng lập tức tắt phụt.

Cả người Cảnh Ninh run lên!

Tiếng hát hí khúc vẫn chưa dừng, giống như một bàn tay đang vẫy gọi cô vậy.

Cô đứng một lúc trên sân khấu, sau khi đôi mắt đã quen dần với bóng tối, cô liều lĩnh bước từng bước về phía sau sân khấu.

Hậu đài là nơi trước kia dành để các đào kép nghỉ ngơi và thay trang phục, bây giờ đã sớm hoang lạnh, thậm chí còn hơi ẩm mốc.

Tiếng ca u buồn, vọng ra ngoài qua cánh cửa khép hờ.

Ngón tay Cảnh Ninh vừa chạm vào tay nắm cửa thì tiếng hát cũng ngưng bặt.

Giây phút này, cô bỗng trở nên nhút nhát.

Hai chân nhận lệnh từ não bộ, muốn lập tức rời đi nhưng vừa quay người, một cơn gió âm u chẳng biết từ đâu thổi tới, mở tung cánh cửa khép hờ đằng sau lưng cô ra. Một tiếng "kẽo kẹt" vang lên, cực kỳ nhức tai giữa một không gian im ắng như thế này.

Sống lưng Cảnh Ninh cứng đờ. Cô không quay đầu lại, nhưng vẫn có thể liếc nhìn thấy cái bóng màu trắng đó, cách mình như xa như gần.

Cô từ từ quay đầu, nghe được cả tiếng xương cổ kêu lên răng rắc.

Ánh trăng chiếu rọi vào trong căn phòng đằng sau lưng cô.

Cảnh Ninh bất ngờ trợn trừng hai mắt, muốn hét lên nhưng cổ họng đã sớm bị tắc nghẹn…

~Hết chương 120~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 121: Chẳng Qua Chỉ Là Một Ảo Vọng Hão Huyền [2071 Chữ]

Tôi vất vả cực nhọc mấy ngày trời mới làm ra được mà anh đọc xong chỉ trong vòng mấy phút thôi hả?

Chớp mắt đã tới thứ Hai.

Ở một thành phố bận rộn, vội vã như Bắc Kinh, thời gian trở nên rất đáng quý, như vàng như bạc. Đã lâu lắm rồi Tưởng Ly chưa sống những ngày tháng như thế này. Nhớ lại lúc ở Thương Lăng, cô sống thoải mái, tự do tự tại, vớ được một buổi chiều nắng đẹp là có thể đánh một giấc tới tận khi hoàng hôn buông xuống, khói bếp vấn vít. Ở Thương Lăng, thời gian đã đánh mất đi khái niệm. Người Thương Lăng cứ sống ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác như vậy nhưng không hề cảm thấy khô khan. Còn ở Bắc Kinh, sống lặp lại mọi ngày chính là đang lãng phí cuộc đời, cho dù từng giây từng phút dùng vào việc lặp lại.

Tưởng Ly không trải qua ngày cuối tuần.

Cô ôm theo một chồng tài liệu dày cộp chạy tới Thư viện Quốc gia ở lỳ đó hai ngày.

Khi cô đi làm trở lại, tình hình các công ty trực thuộc Lục Môn tại địa phận Trung Quốc đại lục về cơ bản cô đã nắm được kha khá, cũng hiểu rõ hơn một chút về nghiệp vụ của Quý Phi tại nước ngoài. Nhưng dẫu sao cũng "cách sông cách núi", phần công việc chịu trách nhiệm cũng khác

nhau, thế nên tính đến thời điểm này cô vẫn chưa có sự tiếp xúc nào với Quý Phi trong công việc.

Tổ nhóm mùi hương cuối cùng được lập nên từ mười thành viên khác nhau. Ngoại trừ Trần Du ra, chín người khác đều là các nhà điều chế hương, các nhà phân tích hương đến từ khắp các nơi trên thế giới, làm việc ở khắp các thương hiệu tên tuổi khác nhau. Tất cả do Tưởng Ly thống nhất đào tạo, quản lý và điều phối công việc.

Tưởng Ly lập ra kế hoạch bồi dưỡng theo thói quen cá nhân của mình. Sau khi làm xong kế hoạch thì ngoài cửa sổ, đường phố cũng đã lên đèn.

Cô vươn vai, vặn vẹo người, rồi tiện tay gửi mail bản kế hoạch tới cho Phòng Đào tạo và Phòng Truyền thông, đồng thời CC cho Dương Viễn. Cuối cùng, ngẫm nghĩ một chút, trong danh sách những người được CC cô lại thêm vào cái tên của Lục Đông Thâm, đồng thời đổi tên của anh lên đầu tiên theo thứ tự chức vụ từ cao xuống thấp.

Làm xong những việc ấy, các công việc trù bị trước coi như đã tạm xong, Tưởng Ly bỗng dưng cảm thấy cả người như bị rút hết xương khớp vậy, một chút sức lực cũng không ép ra được.

Cô còn chưa uể oải được quá năm phút, chuông di động đã vang lên.

Là Lục Đông Thâm.

Tuy rằng anh đang ở nước ngoài nhưng khoảng thời gian này lại gọi điện khá thường xuyên, gần như ngày nào cũng phải gọi một cuộc.

Ban đầu, Tưởng Ly nghĩ rằng anh muốn dặn dò công việc gì đó. Nhưng trong điện thoại, anh lại chỉ hỏi những câu bâng quơ như kiểu: Đang làm gì, có ăn cơm đúng giờ không…? Nghe kiểu gì cũng không giống lời một cấp trên nên nói với một cấp dưới. Thế rồi cô nghĩ người này rốt cuộc có ý

đồ gì, hỏi han ân cần với cô phải chăng là đang theo dõi sát sao xem cô có mang trong lòng tâm trạng có thù tất báo không?

Rồi sau đó nữa, cô không còn suy nghĩ quá nhiều. Anh gọi tới thì cô nhận máy, anh hỏi gì thì cô đáp nấy. Thái độ đang yên đang lành lại tỏ ra ân cần này đàn ông trong thiên hạ ai có thể làm được chứ kiểu đàn ông như Lục Đông Thâm thì tuyệt đối không thể. Thế nên khi còn chưa thăm dò được mục đích của anh, cô sẽ yên lặng quan sát mọi chuyện.

Tưởng Ly không ngồi dậy, chỉ tiện tay với lấy chiếc di động áp vào tai, nói không ra hơi: "Alô…"

Đầu kia hình như phì cười vì cô: "Làm sao vậy?"

"Không sao cả." Tưởng Ly chống người lên, rồi lại như sắp ngất ra sau lưng ghế: "Anh đã đọc bản kế hoạch tôi gửi chưa?"

"Ừm."

Tưởng Ly ngó giờ: "Đọc xong rồi hả?"

"Ừm."

Tưởng Ly lập tức ngồi thẳng dậy: "Anh không thể ức hiếp người ta như vậy được? Tôi vất vả cực nhọc mấy ngày trời mới làm ra được mà anh đọc xong chỉ trong vòng mấy phút thôi hả? Cả cuối tuần tôi vùi mặt trong Thư viện quốc gia đấy, còn lạnh tưởng chết đến nơi."

"Có bị cảm cúm không?" Lục Đông Thâm hỏi.

Tưởng Ly nghẹn lời: "Thái độ của anh khiến tôi hoang mang sợ hãi đấy."

"Sao lại nói vậy?"

“Anh định cho tôi ăn quả táo ngọt trước rồi sao đó ăn mắng chứ gì?” Tưởng Ly day day huyệt thái dương, hỏi.

Lục Đông Thâm ở đầu kia lên tiếng: “Vì sao lại phải mắng em?”

“Thông thường, một bản kế hoạch có thể khiến người ta đọc mười dòng một chắc chắn tồn tại vấn đề.” Tưởng Ly thành thật nói.

Lục Đông Thâm bật cười: “Trong chuyện công việc, tôi chưa bao giờ qua quýt cả. Bản kế hoạch của em tôi đã đọc từng câu từng chữ, rất khá.”

Tưởng Ly suýt nữa cắn đứt lưỡi. Đọc từng câu từng chữ ấy hả? Bản kế hoạch của cô mà in ra đóng thành quyển cũng dày cộp ấy chứ, sao anh có thể đọc từng câu từng chữ trong khoảng thời gian ngắn như vậy chứ? Nhưng dù sao ông chủ cũng đã có lời ngợi khen, cô cũng không băn khoăn nhiều nữa.

“Gọi điện tới là để hỏi em thích quà gì.” Lục Đông Thâm nói.

Tưởng Ly nghĩ mãi vẫn không hiểu: “Quà?”

“Ở bên Ý có không ít những cửa hàng làm đồ trang sức thủ công. Tôi cũng mới nghe thư ký nói thôi. Nếu em thích, để tôi tranh thủ thời gian chọn cho em.”

Tưởng Ly há hốc miệng. Đang nói chuyện bản kế hoạch cơ mà?

“Bản kế hoạch của tôi chắc chắn là không còn vấn đề gì nữa chứ?” Cô không yên tâm chút nào.

“Phải.”

“Thế còn mục xin kinh phí cũng không có vấn đề, phải không?”

“Ban nãy tôi đã chuyển tiếp mail cho Phòng tài vụ rồi, em có thể tới ký tên lấy tiền bất cứ lúc nào.” Lục Đông Thâm nói.

Tưởng Ly hồ nghi: “Thế nên, anh chỉ đơn thuần muốn tặng quà tôi thôi à?”

Lục Đông Thâm không nhịn được cười: “Tôi đi công tác xa, muốn tặng em một món quà, chỉ đơn giản vậy thôi.”

“Ồ.” Vậy thì cô yên tâm rồi. Ngẫm nghĩ một chút, cô nói: “Thật ra tôi không có quá nhiều kinh nghiệm với chuyện nhận quà đâu.”

Lục Đông Thâm khẽ cười: “Được rồi, tôi hiểu rồi.”

Cúp máy rồi, Tưởng Ly ngồi nghĩ rất lâu vẫn không hiểu vì sao anh bỗng dưng lại tặng quà cho cô.

Cho dù tặng, cũng nên tặng Trần Du mới phải chứ.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô gọi thẳng tới cho Phòng tài vụ. Bộ phận thường xuyên tăng ca nhất trong công ty chính là phòng Tài vụ, thế nên Tưởng Ly không sợ không tìm được giám đốc. Vừa nghe xong chuyện Tưởng Ly hỏi về kinh phí đào tạo, giám đốc đã cười xòa: “Vâng, không sai, tôi đã nhận được mail thông báo từ phía tổng giám đốc rồi ạ.”

Ngắt máy xong, Tưởng Ly bỗng dưng cảm thấy mình có hơi “lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử”. Nhưng suy nghĩ này vừa dấy lên cô lập tức ấn xuống. Mấy thủ đoạn Lục Đông Thâm làm trên thương trường có thể coi là hành động quân tử ư? Thế nên cũng đừng trách cô vì sao cứ luôn luôn đề phòng anh. Có ai không biết tay Lục Đông Thâm đó đi bước nào là nguy hiểm bước ấy? Cô không muốn rơi vào cái bẫy của anh rồi gãy chân gãy tay gì gì đó đâu.

***

Khi Tưởng Ly về tới nhà đã gần chín giờ tối, giờ này vẫn còn khá sớm.

Vừa vào cửa, cô liền nhận được điện thoại của Tưởng Tiểu Thiên, tiếng "Tưởng gia" của thằng bé khiến cô ngây người như đã lâu lắm rồi mới nghe lại. "Sau này gọi chị là Tưởng Ly đi, hoặc Hạ Trú cũng được."

Trở về Bắc Kinh, cô gần như đã cắt đứt liên lạc với toàn bộ Thương Lăng, chỉ để lại số điện thoại cho mình Tưởng Tiểu Thiên. Tại cô chung quy vẫn không từ bỏ được khoảng thời gian ở Thương Lăng, thế nên mới muốn biết được những năm tháng sau này ở Thương Lăng có màu sắc gì qua lời kể của Tưởng Tiểu Thiên.

Sau khi Phù Dung rời khỏi Hoàng Thiên thì không còn tin tức gì nữa, các cô gái khác cũng mỗi người mỗi ngả. May mắn là không ai làm khó Tưởng Tiểu Thiên. Thằng bé kinh doanh hai cửa hàng của cô rất phát khá.

Tưởng Tiểu Thiên nói: "Chị một ngày là Tưởng gia, cả đời vẫn là Tưởng gia của em."

Tưởng Ly đè nén nỗi chua xót trong lòng xuống: "Thằng nhóc này, miệng càng ngày càng ngọt sớt."

"Mấy hôm trước nghe nói có một cô gái đứng trước bức tranh Giang sơn đồ trong Skyline Thương Lăng rất lâu. Bọn em còn tưởng là Tưởng gia quay về chứ…" Nói tới đây, Tưởng Tiểu Thiên chợt nghẹn lời: "Gia à, chị bảo, chúng ta không bao giờ có thể trở lại như trước được nữa ư? Có lúc em cảm thấy tất cả giống như một giấc mơ vậy. Nếu tỉnh mộng mà phát hiện mọi thứ vẫn nguyên vẹn như xưa thì tốt biết bao…"

Trái tim Tưởng Ly dĩ nhiên cũng tắc nghẹn lại. Nếu có thể trở về như trước… cô cũng cảm thấy rất tốt, nhưng trên đời này có một thứ gọi là

“thời gian”. Khi nó tới là lúc nó nhắc nhở bạn “nếu như” chẳng qua chỉ là một ảo vọng hão huyền.

“Có người hứng thú với Giang sơn đồ ư?” Cô vẫn ép ra được một chút lý trí.

Tưởng Tiểu Thiên nói: “Có lẽ là một vị khách nào đó am hiểu hội họa chăng?”

Tưởng Ly hơi nhíu mày. Tưởng Tiểu Thiên chỉ nói một câu vu vơ, sao cô cứ cảm thấy có chỗ nào không ổn nhỉ?

~Hết chương 121~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 122: Anh Ấy Hiểu Tôi [2135 Chữ]

Có phải Tả Thời đã quay về rồi không? Lúc đó… tất cả mọi chuyện xảy ra lúc đó thật ra đều là giả?

Vừa ngắt điện thoại thì chuông cửa vang lên.

Tưởng Ly nhìn qua mắt thần trên cánh cửa, là một bảo vệ của tiểu khu, khuôn mặt khá quen thuộc, đã làm ở đây nhiều năm rồi.

Cô mở cửa ra, anh bảo vệ rất nhiệt tình, đưa chiếc hộp trong tay cho cô: "Chào chị, mấy hôm nay chị không về nhà, món đồ này vẫn để suốt trong phòng quản lý. Thấy chị về nên tôi mang qua đưa cho chị luôn."

Là một chiếc hộp màu đen, to khoảng bằng bàn tay, không đặt trong một chiếc phong bì chuyển phát nhanh nào hết, bên ngoài quấn một lớp băng dính trong suốt. "Công ty chuyển phát nhanh gửi tới sao?"

Anh bảo vệ lắc đầu: "Hình như có người đặt nó trước cửa phòng quản lý, bên dưới có đè một tờ giấy, viết rõ địa chỉ nhà chị."

Sau khi người bảo vệ đi khỏi, Tưởng Ly mới lắc lắc chiếc hộp. Nó rất nhẹ, không có âm thanh nào phát ra.

Cô gỡ lớp băng dính bên ngoài ra, từ từ mở hộp.

Thứ đồ bên trong bất ngờ làm đau nhức đôi mắt của Tưởng Ly. Trái tim cô bỗng như bị rung lắc rất mạnh, ngay sau đó rơi vào trạng thái nghẹt thở.

Cô cầm món đồ đựng bên trong lên, một lúc lâu sau mới thở hắt ra được.

Ngồi thêm một lúc nữa cô mới hoàn hồn trở lại, cầm điện thoại gọi cho một người.

Đầu kia chuông đổ vài tiếng mới có người bắt máy.

Âm thanh rất ồn ào hỗn tạp, có lẽ đang ở trong một buổi tiếp khách.

Sau khi gọi xong, Tưởng Ly chợt nghẹn lời, rất lâu sau không lên tiếng. Đầu kia "alô" mấy câu, thấy không có người nói, chỉ nghe thấy hơi thở và sự im lặng. Lát sau, đầu kia có động tĩnh, có lẽ là đối phương đã rời khỏi vị trí lúc nãy.

"Hạ Hạ?"

Hơi thở của Tưởng Ly trở nên dồn dập.

Đầu kia lại có phần vui mừng: "Cuối cùng em cũng chịu gọi điện cho anh rồi à?"

"Nhiêu Tôn." Môi lưỡi của Tưởng Ly như run lên bần bật: "Anh quá đáng lắm rồi!"

***

"Đầu tiên, thứ đồ này không phải do anh gửi." Nhiêu Tôn cầm món đồ trong hộp lên: "Thứ hai, em nghĩ kỹ xem gần đây có tiếp xúc với ai hay chuyện gì trước kia không?"

Sau khi nhận được điện thoại của Tưởng Ly, anh không suy nghĩ nhiều, lập tức bỏ lại buổi tiếp khách, vội vã tới đây ngay.

Khi tới nơi, Tưởng Ly đang đứng dưới tòa nhà. Từ xa cái bóng nhỏ nhắn của cô đã hiện ra. Nếu không nhờ có đèn đường, cô sẽ bị vùi lấp giữa bóng tối đen đặc. Nhưng khuôn mặt trắng nhợt của cô ẩn giữa bóng đêm lại giống như màu trăng thanh dịu. Cô không bảo anh lên nhà mà bước lên xe của anh. Nhiêu Tôn cho xe đi tới một chỗ dễ nói chuyện mới phát hiện nãy giờ cô vẫn đang run rẩy.

Anh muốn nắm lấy tay cô nhưng cô hất tay anh ra.

Nỗi sợ hãi Tưởng Ly đè xuống cuối cùng bộc phát thành sự điên rồ. Cô quay ngoắt sang, nhìn anh chằm chằm, không còn vẻ sợ hãi dè dặt thường ngày: "Không phải anh thì còn ai vào đây? Xét về khía cạnh những người có liên quan tới quá khứ, cũng chỉ có mình anh mới biết nơi ở của tôi!"

"Em bình tĩnh lại đi!" Nhiêu Tôn giữ chặt hai bả vai cô: "Anh có cần phải làm như vậy không? Để được gì? Chỉ để hù dọa được em thôi à?"

Cả người Tưởng Ly vẫn đang run lên cầm cập. Ở khoảng cách này, Nhiêu Tôn thậm chí còn nghe được tiếng hai hàm răng của cô va vào nhau lập cập. Anh khẽ thở dài: "Em có thể chắc chắn món đồ trong hộp là của Tả Thời sao?"

Trong chiếc hộp là một chiếc khăn tay vuông màu đen tuyền, ở góc phải bên dưới chiếc khăn thêu một khuôn mặt tuồng hí khúc rất nhỏ.

Chỉ một chiếc khăn như vậy thôi lại có thể khiến tâm trạng của Tưởng Ly hoàn toàn thay đổi.

Cô nắm chặt chiếc khăn vào trong lòng bàn tay, gật đầu. Chỉ cần là đồ của Tả Thời, cô sẽ không bao giờ nhớ nhầm.

Nhiêu Tôn nghi vấn: "Tả Thời đâu có thói quen dùng khăn tay. Hơn nữa, cứ cho là anh ấy từng dùng khăn tay đi thì làm sao chứng minh được

chiếc này là của anh ấy?”

Phải mất một lúc Tưởng Ly mới hết run rẩy: “Chiếc khăn tay này do tôi tặng Tả Thời trước khi anh ấy gặp chuyện. Đó là một lần chúng tôi tới Mai Phủ ăn cơm rồi mua về. Loại khăn tay thêu hình mặt tuồng này không chỗ nào có. Còn đó là khăn tay thêu Mai Phủ bán riêng để kỷ niệm hoạt động của Mai Lan Phương*, bàn mua được chỉ có mình tôi và Tả Thời.”

*Một nghệ sỹ kinh kịch có những thành tích lớn trong lịch sử hiện đại Trung Quốc.

Nhiêu Tôn bấy giờ mới hiểu.

Tưởng Ly bỗng dưng rùng mình rồi nắm chặt lấy cổ tay Nhiêu Tôn: “Có phải Tả Thời đã quay về rồi không? Lúc đó… tất cả mọi chuyện xảy ra lúc đó thật ra đều là giả?”

Nhiêu Tôn đã từng nhìn thấy dáng vẻ hoang mang bất an của cô, cũng giống như tối nay vậy, trái tim anh đau thắt lại, không kìm được, kéo cô vào lòng mình: “Giao khăn tay lại cho anh, anh sẽ điều tra chuyện này cho em.”

Ngữ khí dịu dàng của người đàn ông vẫn không thể vỗ về trái tim đang hoang mang không biết đặt nơi nào của cô, ngược lại càng khiến cảm xúc của cô thêm xáo động. Cô liều mạng đẩy Nhiêu Tôn: “Vì sao chứ? Vì sao lúc đó anh phải ép tôi như vậy? Tôi đã trốn ba năm rồi, vì sao anh còn xuất hiện? Nhiêu Tôn, anh là ma hả? Thế nên mới bám riết không buông? Vì sao người năm xưa chết không phải là anh?”

Nhiêu Tôn để mặc cô như phát điên, cũng để mặc cô lôi lôi kéo kéo chiếc sơ mi của mình đến nhàu nhĩ. Chỉ có điều, nghe xong câu cuối cùng, sắc mặt anh lập tức thay đổi, lạnh lẽo và không vui. Anh lập tức nắm lấy

cằm cô: “Em hận anh đến thế phải không? Vậy năm xưa em có biết anh hận em và Tả Thời đến mức nào không? Anh đối với em như thế nào em còn không rõ sao? Nhưng từ khi Tả Thời xuất hiện là em lập tức thay đổi! Hạ Hạ, em thuộc về anh, dựa vào đâu Tả Thời đòi giật mất em?”

Một giọt nước mắt vẫn còn đung đưa trên khóe mắt Tưởng Ly, sống chết không chịu rơi xuống. Cô nhìn anh chằm chằm, nói rành mạch: “Nhiêu Tôn, tôi chưa bao giờ thuộc về anh cả!”

Bàn tay đang nắm cằm cô của Nhiêu Tôn chợt khựng lại. Rất lâu sau, anh thả cô ra, dựa cả người ra sau ghế, đập mạnh lên vô lăng: “Phải! Mẹ kiếp, chỉ tại anh tự mình đa tình!” Sau đó, anh quay đầu sang nhìn cô, ánh mắt âm u như sương mù: “Anh vẫn luôn rất muốn biết, Tả Thời rốt cuộc có điểm nào tốt đẹp? Vì cớ gì em chọn anh ta mà không chọn anh?”

Có một vài người định sẵn sẽ trở thành ánh dương cho một vài người khác. Sự tốt đẹp của họ giống như ánh nắng mùa đông ấm áp xua đi giá lạnh, không chói chang, không nhức nhối, vừa ấm áp vừa hiền hòa. Tả Thời chính là một tia nắng như thế. Thế nên, Nhiêu Tôn vĩnh viễn cũng không hiểu được Tả Thời đã đóng một vai trò quan trọng đến thế nào trong những ngày tháng trôi dạt vô định của cô.

Còn Nhiêu Tôn là ánh nắng gắt, sự ngang tàn trên người anh sẽ thiêu đốt người ta cho tới khi tan thành tro bụi.

Cô ngồi trên ghế lái phụ, dùng chút hơi tàn còn sót lại trả lời câu hỏi ấy: “Anh ấy hiểu tôi.”

Chỉ có bốn chữ.

Nhưng bốn chữ ấy còn có sức mạnh khủng khiếp hơn cả câu “Tôi yêu anh ấy”. Sắc mặt Nhiêu Tôn lạnh như băng. Anh nghiến răng nghiến lợi:

“Hay cho câu anh ta hiểu em.”

Tưởng Ly giơ tay lên mở cửa xe.

Cổ tay cô bị Nhiêu Tôn giữ lại.

Khi lên tiếng lần nữa, anh đã kiềm chế được cảm xúc của mình: “Chuyện này cứ giao lại cho anh điều tra đi. Em không cần phải quan tâm gì cả. Có lẽ…” Anh nuốt xuống nửa câu sau. Không có lẽ gì hết, càng không có chuyện ai đó đùa dai ác ý. Về điểm này cô hiểu rất rõ, nếu không đã chẳng đánh mất lý trí đến vậy.

Tuy rằng sắc mặt Tưởng Ly rất tệ nhưng sau một hồi điên cuồng gào thét để trút hết, nỗi sợ hãi trong lòng cũng đã tan đi. Cô rút tay về và nói: “Nếu đối phương nhắm vào tôi, tôi có trốn cũng chẳng trốn được. Nhiêu Tôn, chuyện này tôi không cần anh nhúng tay vào!”

Sau khi cửa xe đóng lại, trong khoang xe vẫn còn nguyên mùi hương của cô.

Nhìn bóng cô từ từ chìm khuất trong bóng tối qua cửa xe, Nhiêu Tôn có mấy lần kích động muốn lao xuống xe đuổi theo. Nhưng đuổi được rồi thì sao chứ? Anh nhìn xuống tay mình. Ai cũng nói Tôn thiếu này chẳng có thứ gì không có được, chỉ cần anh muốn là sẽ có người ngoan ngoãn dâng nó lên tận tay.

Trong tay anh sở hữu quá nhiều quyền lực và sức mạnh, nhưng lại không thể dùng bàn tay này để bắt cô phải cam tâm tình nguyện đi theo mình.

Ba năm trước…

Anh cũng căm hận ba năm trước!

Nhiêu Tôn quay đầu nhìn màn đêm mù mịt, bóng cô đã khuất dạng từ lâu.

Nhưng trong đầu vẫn còn văng vẳng tiếng gào khóc cầu xin của cô ngày nào: Cầu xin anh… Nhiêu Tôn, tôi cầu xin anh đừng ép tôi.

Nhiêu Tôn đột ngột nhắm mắt lại, gân xanh trên trán nổi lên.

Phải, chỉ có Tả Thời mới hiểu cô.

Nhưng, nếu lúc đó đổi lại là Tả Thời thì sao? Anh tin rằng Tả Thời cũng sẽ đưa ra một sự lựa chọn giống anh.

Bởi vì, cô là người con gái họ đều yêu sâu sắc…

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 123: Có Từng Gặp Chuyện Tà Ma Không? [2144 Chữ]

Trước kia… khi cô còn ở Thương Lăng, có từng gặp chuyện ma quỷ gì không?

Cát vàng bay ngợp trời, một cột lốc xoáy từ xa tiến lại gần chẳng mấy chốc đã làm bật tung chiếc lều bạt quân dụng đang dựng trên sa mạc. Vườn quốc gia Yardang với các tầng phong thực nhiều năm đổ lại từ xa đến gần đều giống như những con quái thú khổng lồ đang im lặng nhìn mọi việc trước mắt, lặng lẽ chờ đợi các sinh mệnh sắp bị chôn vùi giữa sa mạc mênh mông vô tận này.

Ngay sau đó là một tia sáng nhức mắt, sau đó ánh sáng mới trở nên hiền dịu hơn. Là một buổi chiều ngát hương hoa, người đàn ông đang làm việc trong phòng kính.

Ánh sáng rơi xuống chiếc áo blouse trắng đến sáng rực của anh, khuôn mặt anh vừa dịu dàng vừa nghiêm túc, dù chỉ đứng từ xa nhìn cũng đẹp như một bức tranh.

Anh ngẩng đầu lên nhìn về phía này.

Bờ môi mỉm cười.

Nụ cười đó giống như ánh nắng ấm áp ngày đông, giống như xuân tình đầu cành, tĩnh mịch, ôn hòa.

Chớp mắt khung cảnh lại chuyển sang đáy hồ tăm tối.

Một chùm sáng như xuyên thẳng qua mặt nước rồi lại bị bóng đêm ép quay ngược trở lại, chỉ còn rải rác được chút ánh sáng yếu ớt trôi nổi giữa đầm sâu.

Những cái xác trôi dạt bất định.

Những khuôn mặt nhợt nhạt tuyệt vọng.

Xa xa, thi thể đã bị sứa nấm xác bao kín đang toát ra mùi của năm tháng đột ngột mở mắt.

Máu chảy ròng ròng.

Tuôn ra từ hốc mắt trống rỗng và khóe miệng.

Thi thể đó dường như rất đau khổ, cánh tay bị sứa nấm xác bao phủ vươn ra phía trước, dường như muốn bắt lấy thứ gì nhưng cuối cùng vẫn phí công vô ích.

Cái miệng của thi thể đang mấp máy…

Khẩu hình miệng đó hóa ra là:Cứu tôi!

Tưởng Ly choàng tỉnh giấc.

Trước mắt dường như vẫn là hồ nước với cát đen di động, lạnh lẽo, ngoằn ngoèo.

Có người đứng bên cạnh gọi cô: “Giám đốc Hạ?”

Tưởng Ly mơ hồ không biết ngửi thấy cái gì, trong đầu vẫn là hình ảnh thi thể trôi đi giữa làn nước lạnh ngắt, khí lạnh từ bốn phương tám hương len lỏi vào cơ thể, theo lỗ chân lông lùa vào trái tim, khiến cả con tim cũng lạnh như bị đóng băng.

Cánh tay của cô bị ai đó khẽ đẩy: “Cô vẫn ổn chứ?”

Bấy giờ Tưởng Ly mới quay trở về thực tại, lạnh lẽo rút đi như thủy triều xuống, nhưng trán cô ướt sũng, đưa tay lên vuốt thì toàn mồ hôi lạnh.

Cô không biết đã ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Cảnh Ninh đứng nhìn cô qua bàn làm việc, ánh mắt quan tâm.

“Không sao, tôi chỉ nằm mơ thôi.” Tưởng Ly có cảm giác mình vừa sống lại vậy, hít sâu vài hơi, bấy giờ đè nén được cảm giác hoang mang bất an trong mơ xuống.

Cảnh Ninh không tiện hỏi quá sâu về giấc mơ của cô, bèn nói thẳng chuyện mà Tưởng Ly đã dặn dò mình: “Bên kia Skyline Thương Lăng đã kiểm tra CCTV, có không ít người từng dừng chân trước bức Giang sơn đồ. Nếu phải kiểm tra kỹ từng người một thì phía đó cần được sự đồng ý của cấp trên cao hơn.”

“Cần chữ ký của Lục Đông Thâm ư?” Tưởng Ly hỏi.

Cảnh Ninh ngẫm nghĩ: “Về nguyên tắc là như vậy nhưng Lục tổng trước mắt không có mặt tại đây, cô cũng có thể tìm phó tổng giám đốc Dương nhờ phê chuẩn, chỉ có điều…”

Tưởng Ly thấy cô ấy ngập ngừng, bèn hỏi: “Có điều sao?”

Cảnh Ninh cười: “Cũng không có gì. Tôi nghĩ hay là chúng ta cứ đợi tổng giám đốc về nước rồi tính tiếp? Cũng sắp rồi mà.”

Tương Ly đăm chiêu giây lát rồi nói: “Không sao đâu, tôi sẽ tìm trực tiếp Phó tổng Dương.”

Tuy rằng khoảng thời gian gần đây thái độ của Lục Đông Thâm đối với cô rất ôn hòa nhã nhặn nhưng không có nghĩa là anh sẽ đồng ý cho cô tiếp tục nhúng tay vào chuyện Thương Lăng. Chưa biết chừng, đến lúc anh thật sự trở về, cô muốn điều tra sẽ càng khó khăn hơn. Tuy rằng Tưởng Tiểu Thiên chỉ nói một câu bâng quơ nhưng lại đúng là câu nói đó. Cô biết rõ trong Giang sơn đồ cất giấu thứ gì, sợ nhất là có kẻ nhanh chân giật trước.

Cộng thêm việc còn có người gửi cho cô chiếc khăn tay màu đen đó nữa.

Bây giờ cô chỉ còn cách "tiền trảm hậu tấu" mà thôi.

Thấy Cảnh Ninh hồ nghi, cô lại bổ sung thêm một câu: "Lát nữa tôi sẽ gọi điện thoại cho Lục Đông Thâm, bảo anh ấy ủy quyền cho phó tổng giám đốc Dương, vậy chắc là được rồi chứ?"

Cảnh Ninh gật đầu, không nói gì thêm.

Ra tới cửa, bước chân của cô ấy chợt khựng lại, Tưởng Ly thấy vậy hỏi: "Còn chuyện gì sao?"

Cảnh Ninh ngập ngừng định nói lại thôi.

Tưởng Ly cảm thấy rất kỳ lạ. Tuy rằng quen Cảnh Ninh chưa lâu nhưng qua khoảng thời gian gần đây tiếp xúc, cô cũng có thể nhìn ra khả năng làm việc gọn ghẽ, dứt khoát của Cảnh Ninh, kiểu bỗng nhiên lại ấp úng do dự này rất hiếm gặp. Cảnh Ninh một tay đặt lên tay nắm cửa, suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn lên tiếng: "Trước kia… khi cô còn ở Thương Lăng, có từng gặp chuyện ma quỷ gì không?"

Cô ấy ngập ngừng, một là vì không muốn làm trái lời Lục Đông Thâm đề cập tới chuyện Thương Lăng, hai là cô ấy cảm thấy chuyện này có lẽ do mình nghĩ nhiều.

Sân khấu hoang lạnh đó, điệu khúc u buồn đó, tuy rằng cô ấy nghe không hiểu nhưng cũng cảm thấy rợn tóc gáy.

Hôm đó cô ấy đuổi theo tới phía sau sân khấu, không tìm ra được người hát khúc nhạc, ngược lại kinh hoàng phát hiện trên cao treo một bộ trang phục sân khấu. Gió lùa vào qua cánh cửa sổ mở hé. Bộ quần áo đó cứ bay lả lướt, giống như tư thế đung đưa của một cô gái.

Lúc đó cô ấy sợ hết hồn, quay đầu định bỏ chạy.

Nhưng chạy ra tới cửa phủ, lý trí lại quay về.

Cô ấy quyết định trở lại chỗ cũ xem rốt cuộc là có chuyện gì.

Nhưng bộ trang phục đã biến đâu mất, chỗ lúc trước treo bộ đồ lúc này trống vắng trơ trọi, thậm chí là cửa sổ phòng ngủ cũng đóng chặt, không thấy có một ngọn gió nào lướt qua. Cô kiểm tra tỉ mỉ tình trạng của bậu cửa, bên trên là một lớp bụi dày đặc. Nếu có người mở cửa thì chắc chắn sẽ để lại dấu vết nhưng bên trên không hề có gì.

Cảnh tượng ngày hôm đó giống như chiếc gai cứ mắc ngang cổ họng cô ấy, không nhả ra được, không nuốt xuống được, mỗi lần nhớ về là mồ hôi lạnh lại túa ra.

Tưởng Ly bất ngờ khi cô ấy hỏi vậy, hơi sững người một chút rồi nói: “Lúc ở Thương Lăng, tôi chữa bệnh bằng mùi hương. Vì họ không hiểu những kiến thức trong ngành này nên gọi tôi là phù thủy. Còn về chuyện tà ma cô nói, tôi chưa từng gặp.”

Cảnh Ninh cũng cảm thấy mình hỏi câu này có hơi nực cười. Cô ấy vội nói không còn chuyện gì nữa, chỉ hỏi đại vậy thôi.

Tưởng Ly nhìn thấy nét do dự trên khuôn mặt cô ấy bèn nói: “Cảnh Ninh, cô gặp bất kỳ vấn đề gì cũng có thể tới tìm tôi.”

…

Phòng làm việc của Dương Viễn nằm cùng tầng với Lục Đông Thâm.

Lúc Tưởng Ly tới tìm, anh ấy đang họp, cùng với Lục Khởi Bạch một trước một sau bước ra khỏi phòng hội nghị. Tưởng Ly cực kỳ ít tiếp xúc với Lục Khởi Bạch. Cô ngẩng đầu lên nhìn anh ta, trong lòng cảm thán: Con cái nhà họ Lục đúng là ai nấy đều đĩnh đạc, đường hoàng, là rồng phượng giữa loài người. Lục Khởi Bạch biết cô, chỉ khẽ cúi đầu mỉm cười coi như đã chào hỏi, cô cũng đáp lại theo phép lịch sự.

Khi Lục Khởi Bạch đi ngang qua cô, cô ngửi thấy một mùi hương như xa như gần còn vương lại trong không khí. Cô khẽ nhíu mày, mùi hương này sao lại hơi quen nhỉ?

Dương Viễn không quá thân thiện với cô.

Chí ít thì luôn bày ra vẻ mặt thiết diện vô tư, công tư phân minh.

Sau khi cô nói rõ ý của mình, Dương Viễn chỉ hờ hững đáp một câu: “Mọi chuyện đợi Lục tổng quay về rồi tính đi.”

Tưởng Ly sợ nhất là như vậy. Cô đứng thẳng lưng trước mặt anh ấy: “Đây chính là ý của Lục Đông Thâm. Vì sự thể cấp bách, chỉ cần phó tổng giám đốc Dương gọi một cuộc điện thoại cho phía Thương Lăng là được rồi, còn việc ký tên gì gì đó sau này sẽ bù lại.”

Dương Viễn không hề suy suyển: “Vậy thì cũng có thể nhờ Lục tổng gọi điện tới cho Thương Lăng mà.”

“Bây giờ ở chỗ Lục Đông Thâm đang là đêm khuya, giờ này còn bắt anh ấy làm việc sao?”

Dương Viễn từ tốn đáp: “Đằng nào thì cậu ấy cũng có bao giờ ngủ đâu.”

Trái tim Tưởng Ly đập thịch một tiếng. Không ngủ ư? Ngẫm nghĩ một chút, cô nói: “Được thôi, vậy anh gọi điện cho anh ấy đi. Trước đó khi tôi gọi cho anh ấy, anh ấy đã nói là giao cho anh toàn quyền xử lý. Nếu anh không tin tưởng tôi thì cứ gọi điện qua xác thực đi, gọi ngay bây giờ.” Dứt lời, cô ném di động lên mặt bàn anh ấy.

Dương Viễn sững người, có lẽ vì không ngờ Tưởng Ly lại dứt khoát như vậy. Lát sau anh ấy lên tiếng: “Thật sự là Lục tổng đã đồng ý ư?”

Tưởng Ly hất cằm về phía chiếc di động: “Anh có thể hỏi anh ấy.”

Dương Viễn nhìn chằm chằm cô một lúc: “Được, tôi ký tên.” Cuộc điện thoại này anh ấy không thể gọi được. Dù cô có nói dối hay không thì cô cũng là nhà tạo hương Lục Đông Thâm mời về. Thật sự gọi một cuộc điện thoại chỉ để chứng thực cô có được trao quyền hay không, thì sau này trong công ty họ còn gặp nhau thường xuyên làm sao được?

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 124: Tôi Chỉ Muốn Sống [2040 Chữ]

Vì chuyện của cô, Lục Đông Thâm đã bị Hội đồng quản trị tước mất thực quyền. Nếu như cô vẫn còn lương tâm thì đừng làm chuyện gì có lỗi với cậu ấy.

Nghe xong câu ấy, Tưởng Ly cũng yên tâm.

Cô biết rằng chút thủ đoạn này của mình chẳng thể lừa gạt được Dương Viễn. Chỉ có điều, cô là người Lục Đông Thâm mời về. Một khi đã lên tiếng thì anh ấy sẽ không tiện làm cô mất thể diện. Ở trong thế giới của người trưởng thành, có lúc thể diện còn quan trọng hơn cả thật giả.

Đầu tiên, Dương Viễn gọi điện tới đầu Thương Lăng, sau đó lại làm một loạt các quy trình xác nhận, ký tên, chuyển fax. Sau khi đã làm xong tất cả mọi việc, anh ấy nói:Nhanh nhất cũng phải mất một tiếng đồng hồ.

Tưởng Ly tỏ ý có thể đợi. Cô cảm ơn, đang định quay người rời khỏi đó thì Dương Viễn gọi giật cô lại. Nhưng danh xưng mà anh ấy gọi lại là "Tưởng Ly".

Tưởng Ly có một khoảnh khắc ngơ ngẩn. Chẳng qua cũng chỉ mới có một vài ngày ngắn ngủi, sao cô lại có cảm giác đã lâu lắm rồi không có ai gọi cô như vậy nữa?

Dương Viễn nhìn cô, nói thẳng: "Rốt cuộc cô có mục đích gì?"

Câu nói này khiến khóe miệng Tưởng Ly cứng lại một chút, nhưng cô hoàn toàn không ngạc nhiên. Tạm thời chưa tính đến việc sau cùng có Nhiêu Tôn nhúng tay vào, chỉ xét riêng cuộc đấu từ ngoài sáng vào trong tối giữa Lục Đông Thâm và Đàm Diệu Minh, phàm là những người có chút đầu óc đều sẽ nghi ngờ cô đồng ý tới Lục Môn nhậm chức là có ý đồ khác. Nhớ lại lúc trước tin đồn về cầu Cửu Tử và có ma trong bức Giang sơn đồ đều do một tay cô gây ra, khuấy đảo cho Skyline đêm đêm mất ngủ. Trong mắt những người như Dương Viễn, có lẽ họ đã sớm coi cô trở thành đồng phạm với Đàm Diệu Minh. Bây giờ Đàm Diệu Minh không còn nữa, thế lực cũng sụp đổ, thì một kẻ đồng phạm như cô sao có thể an phận thủ thường, quay đầu là bờ?

"Được sống." Cô nói.

Dương Viễn nhíu mày tỏ vẻ không hiểu: "Gì cơ?"

"Mục đích của tôi rất đơn giản, chính là được sống." Tưởng Ly nhìn vào mắt anh ấy, nói từng câu từng chữ.

Dương Viễn sững người. Anh ấy từng nghĩ đến tất cả các đáp án mà cô có thể trả lời, đủ các phương diện, đủ các khía cạnh, chỉ không ngờ đáp án của cô lại là hai chữ ấy.

"Rất kỳ lạ sao?" Tưởng Ly mỉm cười nhẹ nhàng: "Chuyện khó khăn nhất trên đời này không phải là làm sao để trở nên giàu có, quyền thế mà là làm sao để được sống. Phó tổng Dương, bất luận anh có tin hay không, để có thể được sống bình yên, đây chính là mục đích của tôi khi quay trở về."

Cô từng nếm trải dư vị đứng ở nơi cao nhất rồi rơi thẳng xuống vực sâu, cũng từng bị thù hận che chặt hai mắt, càng từng điên cuồng và rồ dại trong sự tự trách bản thân. Cô như một con thú bị giam hãm, người không

ra người, ma chẳng ra ma, một cuộc sống như thế còn chẳng bằng chết đi. Thương Lăng là một nơi thần kỳ. Một nơi mà phong cảnh và con người đều rộng mở bao la. Nơi ấy đã dạy cô làm sao để sống, dạy cô hiểu đời người ngắn ngủi, mọi vinh hoa phú quý trên đời chẳng qua cũng chỉ như trăng trong gương, hoa dưới nước. Đây là những gì cô hiểu được sau khi đã trải qua đau khổ, đánh mất khả năng sinh tồn rồi lại có được khả năng sinh tồn.

Ngoài chuyện sống chết ra, trên đời này không còn chuyện gì khác lớn lao hơn.

Thế nên, những tháng ngày có gạo có rượu, đây chính là được sống, không cầu mong quá vui quá buồn, chỉ cầu mong được ung dung tự tại.

Bởi vì đã đánh mất nên mới biết trân trọng.

Dương Viễn nhìn cô, rất muốn tìm ra một chút giả tạo nào đó từ ánh mắt hoặc câu từ của cô, dù sao thì "sống" là một định nghĩa quá nặng nề, không nên bật ra một cách dễ dàng như vậy từ một cô gái trẻ như cô. Nhưng không hiểu sao, anh ấy lại tin tưởng vào thành ý của cô một cách vô thức. Có lẽ vì đã bị chấn động bởi hai chữ "được sống" từ lời cô nói.

"Cô hình dung bản thân là 'trở về'." Dương Viễn rút một điếu thuốc từ trong bao thuốc lá ra, không châm lên, chỉ đùa nghịch trên ngón tay: "Có nghĩa là, cô hoàn toàn không phủ nhận thân phận của mình, nếu đã vậy, việc cô muốn để tôi yên tâm về cô lại càng không thể nào."

Tưởng Ly hít sâu một hơi, lồng ngực rất bí bách.

"Bất luận cô là Tưởng Ly hay là Hạ Trú, cô vẫn là cô. Ba năm trước và ba năm sau cô đều có mục đích không đơn thuần." Dương Viễn ngậm điếu thuốc vào miệng, châm lửa lên, rít một hơi, rồi nhìn cô qua làn khói dày

đặc: “Nhưng Lục Đông Thâm đã đưa cô trở về rồi, tôi cũng tôn trọng suy nghĩ của cậu ấy. Hôm nay tôi chỉ nhắc nhở cô một câu thôi.”

“Phó tổng Dương cứ nói.”

Dương Viễn kẹp điếu thuốc: “Vì chuyện của cô, Lục Đông Thâm đã bị Hội đồng quản trị tước mất thực quyền. Nếu như cô vẫn còn lương tâm thì đừng làm chuyện gì có lỗi với cậu ấy.”

Tưởng Ly sửng sốt trong lòng. Bị tước mất thực quyền?

“Tôi và Lục Đông Thâm là bạn học nhiều năm, cũng coi như là người hiểu cậu ấy nhất. Bên ngoài kia người ta hiểu lầm cậu ấy rất sâu sắc, cộng thêm việc cậu ấy là con trưởng của Lục Môn, thêm mắm dặm muối đa phần đều vì ghen ăn tức ở. Kỳ thực, cậu ấy là một người rất trọng tình trọng nghĩa.”

Tưởng Ly siết chặt ngón tay rồi lại buông tay: “Phó tổng Dương, trên đời này thứ khó trả nhất chính là tình nghĩa. Tôi không muốn nợ bất kỳ ai tình và nghĩa. Thế nên chuyện anh lo lắng sẽ không xảy ra đâu. Lục Đông Thâm lăn lộn trong thương trường bao nhiêu năm như vậy, tôi tự nhận mình không đủ bản lĩnh để có thể lừa gạt được anh ấy.”

“Mong là như vậy.” Dương Viễn nhả ra một làn khói, rồi tự nhủ thêm một câu trong lòng:Chỉ cần, cậu ấy đừng chịu thất bại trước ải mỹ nhân là được.

Sau khi ra khỏi văn phòng của Dương Viễn, Tưởng Ly mới phát hiện lòng bàn tay của mình đổ đầy mồ hôi.

Trái tim cô vẫn đang nhức nhối dữ dội, vì tình cảnh hiện tại của Lục Đông Thâm, cũng vì thái độ của Dương Viễn. Cô vốn dĩ không phải là một người quá quan tâm tới suy nghĩ của người khác, nhưng lại rất ghét bị

người khác hiểu lầm mình, nhất là những người ở bên cạnh Lục Đông Thâm. Cho dù cô không muốn thừa nhận đến mức nào, thì cô vẫn hiểu rõ lòng mình, cô muốn có được sự khẳng định và công nhận từ những người ở bên cạnh anh.

Cô chỉ có sở trường với lĩnh vực của riêng mình, còn những mánh khóe lọc lừa trên thương trường thì hoàn toàn không biết. Thế nên việc Lục Đông Thâm hiện giờ khó khăn nhường nào trong công ty cô không thể nào hiểu. Nhưng cô vẫn ngửi thấy mùi của nguy hiểm từ câu nói của Dương Viễn. Cô bỗng dưng hơi sợ hãi, chỉ sợ Lục Đông Thâm sẽ trở thành một Đàm Diệu Minh tiếp theo.

Xuyên qua hành lang dài dằng dặc, ở chếch đối diện chính là phòng làm việc của tổng giám đốc.

Tưởng Ly loáng thoáng nhìn thấy một cái bóng đi từ đó ra. Vì Tưởng Ly hiện đang đứng trong góc khuất của bức tường nên đối phương hoàn toàn không nhìn thấy cô, cứ thế đi thẳng qua hành lang rồi rẽ vào một thang máy ở tận cùng. Sau khi chắc chắn đối phương đã đi khỏi, Tưởng Ly mới đi vào chỗ thư ký tổng giám đốc.

Cảnh Ninh không có ở đây, có lẽ lại đang bận việc khác.

Cô thư ký đang sắp xếp tài liệu, mỗi một mẩu giấy nhớ đều được dán rất tỉ mỉ, trên ngực là một bảng tên xinh xắn: Dora. Nhìn thấy Tưởng Ly, cô ấy cất giọng rất ngọt: “Chào giám đốc Hạ!”

Khắp công ty từ trên xuống dưới đều biết cô là chuyện bình thường, cô không quen hết được mọi người cũng là hết sức bình thường. Cô gật đầu hỏi: “Người vừa từ văn phòng tổng giám đốc đi ra là Trần Du?”

Dora gật đầu: “Cô Trần ngày nào cũng tới văn phòng tổng giám đốc một lượt.”

“Để làm gì?” Tưởng Ly không hiểu.

Dora cười: “Tổng giám đốc có bệnh sạch sẽ, cô Trần sợ nhân viên vệ sinh quét dọn phòng hay để lại các loại mùi nước lau rửa nên đến để dọn sạch mùi hương trong phòng một lần nữa ạ.”

“Cô ta có thể thoải mái ra vào?”

“Vâng, vì cô ấy là nhà điều chế hương của tập đoàn, đây cũng là công việc mà cô ấy chịu trách nhiệm ạ.”

Tưởng Ly đăm chiêu giây lát, định đi nhưng cứ cảm thấy bất an trong lòng, cô cũng không lý giải được sự lo lắng này xuất phát từ đâu. Cô nói: “Tôi có thể vào trong xem không?”

Dora nghe xong có phần khó xử: “Cô Trần được phép tự do ra vào văn phòng của tổng giám đốc là vì ban đầu tổng giám đốc đã phê chuẩn. Bây giờ tổng giám đốc không có ở đây, lại chưa có chỉ thị rõ ràng…”

Tưởng Ly gõ hai tiếng lên mặt bàn: “Dora, bây giờ tôi là lãnh đạo của Trần Du. Tôi tới kiểm tra công việc của cô ta xem làm có ổn hay không lẽ nào lại không đúng? Tôi cứ vào trước, lát nữa cô có thể gọi điện thoại báo cáo với Lục tổng.”

Dora nghe thấy cô nói vậy thì cũng yên tâm, bèn vội vàng mở cửa cho cô…

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 125: Tính Cần Thiết Của Việc Trải Thảm [2200 Chữ]

Sau một vòng quan sát, Tưởng Ly đúc kết một cách đơn giản nhất về các loại bệnh của Lục Đông Thâm: Bệnh sạch sẽ, chứng ám ảnh cưỡng chế, và bệnh mất ngủ nghiêm trọng.

Đây là lần đầu tiên Tưởng Ly bước vào phòng làm việc của Lục Đông Thâm.

Cũng không thể trách cô mãi đến giờ mới tới. Ngay ngày đầu tiên cô đến nhậm chức, Lục Đông Thâm bay ra nước ngoài công tác, cô cũng không cần thiết phải lảng vảng tới đây.

Một khung cửa sổ sát sàn hình cung cực lớn, gần như có thể giẫm quá nửa thành phố Bắc Kinh bận rộn này xuống dưới chân. Dù là sân vận động Tổ Chim hay Trung tâm bơi lội quốc gia, lúc này đều giống như những món đồ trang trí làm bằng gỗ. View đẹp không tưởng, thích hợp nhất là vào một buổi chiều lười biếng nào đó, ngồi uể oải, thoải mái trên sofa, nhấm nháp một tách café rồi ngắm nhìn phong cảnh ở phía xa. Hoặc có thể khi đêm xuống cũng tốt, khi dòng xe cộ như mắc cửi, đèn đường vạch thành những vạch dài trên phố, mượn một chút cảnh đêm mê người của Bắc Kinh để thỏa mãn phần nào cảm giác chiến thắng khi được đứng ở một cao hơn hẳn mọi người.

Nhưng chắc là Lục Đông Thâm không có tâm trạng để ngắm cảnh đâu.

Trước cửa sổ trống trải hoang vắng, không thiết kế sofa và ghế ngồi, càng không có cái gọi là quầy bar.

Trong phòng làm việc rất sạch sẽ, sạch tới mức khiến người khác nhìn qua là biết nơi đây chỉ dành để giải quyết công việc. Tưởng Ly nhìn một lúc lâu mới chợt nhận ra có chỗ nào không đúng. Chỗ này giống hệt như phòng nghỉ của anh trong khách sạn Skyline Thương Lăng, không trải thảm, chỉ có một lớp đá cẩm thạch màu đen lạnh lùng, cứng rắn. Nhưng lớp đá lại sạch bóng một cách khác thường, cô còn có thể nhân cơ hội này ngắm nghía vóc dáng yêu kiều của mình dưới sàn một chút. Không thấy có những đồ dùng hay đồ trang trí không liên quan tới công việc. Nói một cách khác, một chút mùi vị cuộc sống cũng không có. Trên bàn làm việc đặt chiếc bút ký tên ngay ngắn. Phía sau bàn làm việc cả giá sách được sắp xếp gọn gàng, ngăn nắp. Đa số đều là các loại sách và tài liệu có liên quan đến kinh doanh, đầu tư, đủ các loại ngôn ngữ.

Tưởng Ly nhìn tỉ mỉ, giá sách được phân loại quy chỉnh đến chết người, còn lại vài hàng dành để những tập tài liệu dày cộp, tuy kín mít nhưng vẫn lần lượt, thứ tự theo thời gian.

Kết cấu bên trong thì khá tương đồng với phòng làm việc của cô. Khu làm việc là lớn nhất, sau đó đến phòng họp, phòng tập gym, nhỏ nhất phải kể đến phòng ngủ. Cửa phòng ngủ không khóa. Nhìn tình hình, chắc là Trần Du cũng vừa bước chân vào đây. Chỗ này bằng đúng diện tích một căn phòng bình thường, phòng thay đồ và phòng ngủ không được ngăn cách. Điều này quả thật khiến Tưởng Ly có chút bất ngờ đến hoang mang. Phòng ngủ của cô cũng phải to bằng hai lần phòng ngủ của anh rồi.

Nhưng nếu tính toán chi li thì chỗ làm việc của anh cũng phải to gấp đôi của cô.

Xem ra lời của Dương Viễn không phải giỡn chơi. Con người Lục Đông Thâm không yêu cầu nơi ngủ nghỉ nghiêm khắc bằng nơi làm việc. Anh không có thời gian để ngủ hay là không ngủ được?

Cô mở tủ quần áo ra.

Có không ít áo sơ mi, màu sắc được xếp một hàng từ nhạt tới đậm. Sau đó là đến áo vest, áo dạ, quần Âu… Một loạt chỉ toàn đồ công sở. Cô kéo một chiếc áo sơ mi qua hít ngửi, ngẫm nghĩ rồi lại hít ngửi các bộ quần áo khác. Đều có chung một loại mùi, cực nhạt, rất dễ chịu.

Trên giường là bộ ga giường và gối màu trắng tinh theo kiểu khách sạn. Cô ngửi thử, có mùi của nắng.

Bồn tắm trong phòng tắm khá lớn.

Tưởng Ly xả nước rồi hứng một vốc vào lòng bàn tay, đưa lên mũi ngửi. Ánh mắt cô dừng lại trên các sản phẩm vệ sinh cá nhân. Chúng đều không phải loại thường xuyên sử dụng được Lục Đông Thâm mang đến mà là các loại dùng một lần, đều xuất phát từ khách sạn Skyline. Lúc ở Thương Lăng, Tưởng Ly từng dùng rồi, thế nên cô cũng nhanh chóng quay đi. Nhưng ngẫm nghĩ một chút, cô lần lượt tháo mác của sữa tắm, kem đánh răng, sản phẩm vệ sinh cá nhân xuống, lần lượt ngửi thử, khuôn mặt có phần đăm chiêu.

Phòng ngủ là nơi riêng tư nhất, sau khi xác nhận một lượt, Tưởng Ly cũng lùi ra ngoài.

Sau một vòng quan sát, Tưởng Ly đúc kết một cách đơn giản nhất về các loại bệnh của Lục Đông Thâm: Bệnh sạch sẽ, chứng ám ảnh cưỡng chế, và bệnh mất ngủ nghiêm trọng.

Phòng làm việc không thấy có một hạt bụi, một chuyện khá đáng sợ.

Dù là trên quần áo hay trên giường đều có mùi cỏ huân y, dương cam cúc rất thoáng qua, nhưng đã bị mùi gỗ che lấp mất.

Tưởng Ly lấy ngón tay quẹt qua những chỗ như mặt bàn, tay vịn sofa… rồi đưa ngón tay lên ngửi. Vẫn là mùi cỏ huân y và dương cam cúc, nhưng đã nhạt hơn nữa rồi, vẫn cứ bị mùi gỗ phân giải. Tưởng Ly ngửi thử phần tựa sau lưng ghế sofa, ngoài mùi da vốn có của ghế thì chỉ có mùi gỗ. Mùi gỗ không khó phân tích, có bá trắc, đỗ tùng và trúc bách lá dài hợp thành.

Từ đây, Tưởng Ly đã có phán đoán đại khái.

Có lẽ lúc trước nhân viên đã dùng nước rửa có mùi cỏ huân y và dương cam túc để vệ sinh phòng. Sau đó Trần Du lại dùng loại nước rửa đã được pha chế sẵn để làm nhạt đi mùi cỏ huân y và dương cam túc.

Mùi gỗ có tính chất duy trì dài lâu, có tác dụng rất lớn trong việc làm nhạt hương đầu. Đây cũng là nguyên nhân trong rất nhiều loại nước hoa, gỗ được sử dụng làm hương cuối.

Cỏ huân y và dương cam túc đều có tác dụng an thần. Nhưng rõ ràng là Lục Đông Thâm không thích hai loại hương hoa này lắm. Thế nên Trần Du ngoài việc lưu giữ công năng làm sạch của nước rửa vẫn phải dùng mùi gỗ để làm nhạt mùi hoa.

Cành lá bá trắc có thể cho vào thuốc, hạt có thể dưỡng tâm, tách thành phần aken trong hạt ra có thể lấy được mùi hương thuần khiết, lại càng có tác dụng an thần. Đỗ tùng có thành phần chủ yếu là Myrcene (C10H16), Farnesene, Caryophyllene, chiết xuất lấy mùi hương cũng sẽ có tác dụng giảm đau nhức và cơ cứng xương khớp. Còn trúc bách lá dài vị đắng, tính trung hòa, mùi vị thanh nhã, dùng chung với hai loại mùi trên có tác dụng giải độc cho khứu giác lại không lấn át các mùi khác.

Dù là cỏ huân y, dương cam túc trong nước vệ sinh hay mùi gỗ mà sau đó Trần Du sử dụng thì tác dụng của chúng đều thể hiện chất lượng giấc ngủ của Lục Đông Thâm rất yếu.

Nhưng điều khiến Tưởng Ly khó hiểu là, nếu Lục Đông Thâm đã không thích cỏ huân y và cam túc thì sao không loại bỏ hai mùi này trong nước vệ sinh chứ? Muốn cải thiện giấc ngủ cho Lục Đông Thâm, sao không đổi hết thành mùi gỗ?

Tưởng Ly lại khoanh hai tay trước ngực đứng giữa phòng làm việc, ánh mắt quan sát từng phân trong căn phòng. Cuối cùng, ánh mắt cô dừng lại trên bao thuốc lá đặt trên bàn làm việc, bên cạnh máy điện thoại bàn. Cô tiến lên mở bao thuốc ra, bên trong để mười hai điếu thuốc lá thơm. Cô rút ra một điếu, ngửi thử. Không xa lạ, Lục Đông Thâm từng hút loại này lúc ở trong quán bar tại khách sạn Skyline Thương Lăng. Cô châm lên, mùi hương đặc chế bên trong từ từ tản ra, đây là mùi tối hôm đó cô ngửi thấy.

Mùi hương như những sợi tơ mảnh len lỏi vào trong khoang mũi của Tưởng Ly, trong không khí vẫn còn vảng vất một ít mùi cỏ huân y và dương cam túc không đáng kể. Bỗng nhiên, Tưởng Ly đập tắt điếu thuốc còn quá nửa vào trong gạt tàn, rồi xông vào phòng nghỉ, tiến thẳng vào phòng tắm cầm chai sữa tắm đó lên, ngửi lại lần nữa, sau đó ngửi tới sữa rửa mặt…

Trong phút chốc, sắc mặt cô đã thay đổi…

***

Thứ Tư, thời gian ăn trưa vừa kết thúc, Tưởng Ly đã nhận được điện thoại của Phòng hành chính, thông báo cô tới phòng hội nghị dự buổi họp.

Tưởng Ly thoải mái lười biếng đã quen, bất thình lình nhận được thông báo họp vẫn chưa quen lắm. Phòng hành chính nói, các nhân viên cấp trung và cấp cao của tập đoàn đều phải tới dự. Kế hoạch ngủ trưa của Tưởng Ly tan thành bong bóng. Cô đành mang theo cái đầu nặng nề choáng váng đi về phía thang máy, lên phòng họp.

Vừa đi vào phòng họp, cô đã phát hiện mình là người tới muộn nhất.

Ngày chính giữa bàn hội nghị, Lục Đông Thâm đang ngồi nghiêm chỉnh.

Sau khi bắt gặp hình bóng anh, trái tim cô bỗng vô thức như bị va đập một cái. Tưởng Ly nhất thời đứng đờ ra giữa cửa phòng, quên cả việc đi vào.

Vẫn là Lục Đông Thâm nhìn thấy cô, không nhịn nổi cười với dáng vẻ của cô. Anh ra hiệu về phía chỗ ngồi trống duy nhất còn lại: "Ngồi đi."

Trần Du cũng có mặt. Cô ta đón lấy tách trà được thư ký bê đến đặt ra trước mặt Lục Đông Thâm. Cô ta chỉ ngước lên nhìn nhanh Tưởng Ly một chút, không có bất kỳ thái độ gì. Tưởng Ly đi về phía chỗ ngồi của mình dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người xung quanh. Khi đi ngang qua người Trần Du, mùi trà thoang thoảng cũng len lỏi vào mũi cô.

Cô dừng bước.

Rồi quay ngược trở lại.

Dưới ánh nhìn không rời của Lục Đông Thâm, Tưởng Ly đưa tập tài liệu đang ôm trong lòng cho anh: "Đây là hình vẽ phân tích mùi hương cho sản phẩm thương hiệu H."

Lục Đông Thâm giơ tay đón lấy, Tưởng Ly cũng lập tức buông tay.

Giữa việc đón và việc nhận bị hẫng một nhịp. Kẹp tài liệu rơi xuống. Tách trà trên mặt bàn bị một góc của kẹp tài liệu đập vào, rơi xuống đất. Phòng họp này cũng không trải thảm, tiếng ly vỡ giòn tan vang dội, nhất thời khiến tất cả mọi người sửng sốt.

Trần Du kêu lên thất thanh.

Lục Đông Thâm liếc nhìn gấu quần bị nước trà bắn lên rồi ngước lên nhìn Tưởng Ly, nói một câu có vẻ khó xử: “Xem ra, tôi thật sự phải xem xét một chút đến tính cần thiết của việc trải thảm rồi.”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 126: Tranh Quyền [2102 Chữ]

Chỉ cần em đã suy nghĩ kỹ rồi thì cứ làm đi…

Tưởng Ly cười có phần ngượng ngập.

Cũng không phải vì Lục Đông Thâm vừa về cô đã hắt đầy trà lên gấu quần anh. Lời anh nói người ngoài nghe có thể không thấy vấn đề gì, nhưng lại khiến cô nhớ lại buổi sáng cô tỉnh dậy trong vòng tay anh. Anh đã trêu đùa cô rằng: Với tư cách là ông chủ của khách sạn Skyline, tôi thành thật xin lỗi vì đã khiến em phải ở trong một căn phòng không trải thảm lót.

Trần Du ở bên cạnh dĩ nhiên không vui vẻ gì, nhưng cũng không thể hiện ra ngoài quá lộ liễu, chỉ khẽ nói một câu: “Anh vẫn nên về phòng nghỉ thay quần đi.”

Lục Đông Thâm quả thực cũng không có thói quen ngồi họp với một chiếc quần ướt rượt. Chưa kể đến việc từ trước tới nay anh vẫn luôn là một người chú trọng diện mạo, ngoại hình thì riêng căn bệnh sạch sẽ của anh cũng đã đủ khiến anh không thể ngồi trên ghế thêm một giây nào nữa. Anh xin lỗi mọi người rồi tạm thời rời khỏi phòng họp.

Cô thư ký nhanh chóng dọn dẹp đống đổ vỡ. Lúc cô ấy chuẩn bị đi khỏi, Tưởng Ly bèn dặn dò một câu: “Chuẩn bị cho tổng giám đốc Lục một cốc nước trắng là được rồi.”

Dương Viễn duy trì buổi họp, tạm thời thay mặt Lục Đông Thâm tiếp tục nghe báo cáo.

Lục Khởi Bạch vẫn thận trọng, trầm mặc như mọi khi, chỉ thi thoảng đề xuất ý kiến nhưng ý kiến nào cũng nhắm trúng điểm quan trọng.

Trần Du ngồi ngay bên cạnh Tưởng Ly. Khi giám đốc bộ phận thị trường đang báo cáo một loạt các số liệu hạng mục thì Trần Du hạ thấp giọng hỏi Tưởng Ly: "Cô làm vậy là có ý gì?"

"Có ý gì là sao?"

Trần Du nói tiếp: "Trượt tay đánh đổ tách trà nhìn thế nào cũng không giống tác phong làm việc của cô thì phải?"

"Thực sự là trượt tay." Tưởng Ly vờ cười ngoài mặt: "Ngoài ra, phong cách làm việc của tôi là gì đến chính tôi còn không rõ nữa là."

Trần Du bị nghẹn lời, mãi không nói thêm được câu nào.

Chẳng mấy chốc, Lục Đông Thâm đã quay trở lại phòng họp, sơ mi quần Âu vẫn là lượt không chút cẩu thả. Cô thư ký cũng khá nghe lời, quả thật đã rót cho anh một cốc nước trắng. Lục Đông Thâm nhìn cốc nước, không nói thêm gì, ánh mắt chỉ liếc qua gương mặt Tưởng Ly một chút sau đó tiếp tục ngồi họp.

Căn phòng họp từ khi bắt đầu có khi xuất hiện của anh, bầu không khí ngập tràn cảm giác căng thẳng. Đây là lần đầu tiên Tưởng Ly nhìn thấy dáng vẻ của anh trong lúc ngồi họp, nên rất bất ngờ về những suy nghĩ tỉ mỉ chặt chẽ của anh. Sản nghiệp thuộc quyền sở hữu của tập đoàn Skyline là vô cùng phức tạp. Ngoài các khách sạn, các trung tâm thương mại và siêu thị lớn ra còn có các công ty con, thương hiệu con trải khắp nơi như

hoa nở. Mỗi một ngành hàng đều phải báo cáo, chỉ nghe thôi đã thấy đau đầu rồi, chí ít thì Tưởng Ly cho là như vậy.

Thế là, trong lúc chống cằm ngồi nhìn mặt Lục Đông Thâm, tâm hồn của cô bắt đầu bay xa.

Lúc này trong phòng họp chứa đựng vô vàn những loại mùi cơ thể khác nhau. Người khác có thể không ngửi thấy nhưng không thể thoát khỏi cái mũi của Tưởng Ly. Lục Đông Thâm không chỉ thay quần mà còn thay luôn cả áo sơ mi, vô cùng phù hợp với căn bệnh ám ảnh cưỡng chế của anh. Mùi gỗ sạch sẽ, chính là thứ mùi cô từng ngửi thấy trong phòng làm việc của anh.

Trái tim cô thắt lại, đầu óc như trở thành một chiếc sàng, lần lượt sàng lọc, kiểm tra tỉ mỉ hết lần này đến lần khác. Nhưng càng sàng lọc, càng xác định cô lại càng thấy sống lưng toát mồ hôi lạnh. Trên đời này e rằng không còn thứ gì đáng sợ hơn mùi hương nữa. Trong âm thầm, lẳng lặng, nó có thể chữa bệnh cho một người cũng có thể giết chết một người.

Vừa là lương y, vừa là một sát thủ vô hình.

Khái niệm về mùi hương của đại đa số mọi người chỉ hạn hẹp ở việc nó thơm hay không thơm. Bởi vì trong mắt mọi người, mùi hương phần nhiều giống một sản phẩm pha chế cho cuộc sống hơn. Còn Tưởng Ly ngày ngày tiếp xúc với mùi hương, lại vừa hay biết được ý nghĩa tồn tại của nó, thế nên giây phút này đây cô mới lạnh sống lưng rần rần.

Có người có thể dùng mùi hương trị bệnh, thì ắt có người có thể dùng nó để giết người khác.

Là ai đây?

Trần Du sao?

Hay là…

Đang mãi nghỉ thì nghe thấy có người gọi.

Tưởng Ly đột ngột hoàn hồn trở lại. Người vừa gọi cô là Dương Viễn. Anh ấy đang chau mày nhìn cô. Tất cả những người có mặt tại đây đều đang hướng ánh mắt về phía cô, bao gồm cả Lục Đông Thâm. Có lẽ vì thấy nãy giờ cô cứ nhìn anh chằm chằm đến ngây người, nên ánh mắt anh nhìn cô cũng mang theo nụ cười, giống có vẻ rất hứng thú.

So với Dương Viễn, Lục Đông Thâm khá kiên nhẫn. Anh thay Dương Viễn lặp lại câu hỏi ban nãy một lần nữa: "Về việc xây dựng mùi hương trong không gian cửa hàng đại lý của thương hiệu H, em còn gì muốn bổ sung thêm không?"

Thật ra nửa sau của buổi họp, Tưởng Ly hoàn toàn rơi vào trạng thái du đãng, hoàn toàn không biết họ đang bàn luận chuyện gì. Nhưng Lục Đông Thâm rất nhanh nhạy. Khi hỏi lại, anh cũng nói rõ ràng từ đầu đến đuôi của vấn đề, giúp cô không đến mức ù ù cạc cạc. Nhưng cũng đồng nghĩa với việc Lục Đông Thâm đã nhìn thấy hết trạng thái "tâm hồn treo ngược cành cây" của cô.

Thể hiện sự yếu thế trước mặt người khác không phải là việc Tưởng Ly có thể làm ra được. Mặt cô không đổi sắc, tim không đập nhanh, "thuận nước đẩy thuyền" trả lời: "Tôi cần đến tận nơi, sau đó căn cứ theo tính cách khách hàng mục tiêu của mà thương hiệu H hướng đến để đưa ra một phương án cụ thể."

"Phải khẩn trương đưa ra phương án." Lục Đông Thâm dặn dò một câu.

"Không thành vấn đề." Nói tới đây, Tưởng Ly hơi khựng lại.

Lục Đông Thâm nhận ra ngay: "Còn vấn đề gì sao?"

Tưởng Ly suy nghĩ giây lát nhưng cũng không nghĩ ra một cái cớ phù hợp, thế là nói thẳng: “Tôi cần điều chỉnh lại hoàn toàn phương pháp pha chế của mọi sản phẩm vệ sinh cá nhân hằng ngày trong tất cả các khách sạn và trung tâm thương mại trực thuộc Skyline.” Tập đoàn Skyline có nhà cung cấp của riêng mình. Mọi sản phẩm vệ sinh cá nhân mà Skyline sử dụng cũng đều tới từ nhà cung cấp của tập đoàn. Đây là chuyện Tưởng Ly đã biết từ sau khi xảy ra chuyện Thai Quốc Cường hôn mê bất tỉnh ở Thương Lăng. Phương pháp pha chế của các sản phẩm đó đều phải vượt qua được lượt kiểm tra khắt khe của tổng bộ mới được phép đưa vào sử dụng.

Yêu cầu cô đưa ra không được coi là quá đáng. Dẫu sao thì hiện tại cô cũng là người có toàn quyền phụ trách công việc mở rộng và kiểm tra mùi hương của tất cả các sản phẩm tại thị trường Trung Quốc đại lục. Nhưng nhìn từ một góc độ khác, yêu cầu của cô không khác nào phải xóa bỏ toàn bộ các phương pháp pha chế trước đó. Nói một cách khác, cô muốn xóa bỏ thành quả nghiên cứu và phương án Quý Phi xây dựng nhiều năm qua.

Thế nên, cô vừa dứt lời, tất cả mọi người có mặt trong buổi họp đã hồ nghi, nhất là Trần Du.

Trần Khởi Bạch cũng không ngờ cô lại đưa ra yêu cầu ấy, hơi nghiêng người nhìn cô, trong ánh mắt toát lên phần nào ý tứ sâu xa.

Lục Đông Thâm cũng nhìn cô đăm chiêu suy nghĩ.

Dương Viễn thì lên tiếng: “Lý do là gì?”

Tưởng Ly chậm rãi, từ tốn đáp lại: “Tôi không thích mùi của các sản phẩm đó.”

Lý do này đưa ra khiến tất cả mọi người nhíu mày. Dương Viễn lại càng không vui hơn. Rõ ràng, nếu chỉ đơn thuần vì lý do này thôi, thì cô đang coi chuyện này như trò con nít. Anh ấy đang định nổi đóa thì Lục Đông Thâm xen ngang: "Lượng công việc sẽ không ít đâu."

"Không có bản lĩnh làm sao dám làm việc lớn." Tưởng Ly thản nhiên buông một câu: "Phạm vi công việc của Quý Phi tôi sẽ không đụng vào. Nhưng phần công việc nằm trong quyền hạn của tôi vẫn phiền Quý Phi nhường lại cho tôi." Cô biết, câu nói này sẽ khiến tất cả mọi người ở đây không thoải mái, vì nghe kiểu gì cũng giống như cô đang giành quyền với Quý Phi vậy.

Quả không sai, cả phòng bắt đầu vang lên những tiếng xì xào râm ran. Dương Viễn yêu cầu mọi người trật tự, quay đầu lại nói với Lục Đông Thâm: "Nếu chỉ vì sở thích cá nhân, tôi đề nghị không nên đụng vào, sẽ gây ra những phiền hà không cần thiết." Đây được coi là câu nói nghiêm nghị nhất từ đầu buổi họp tới giờ của Dương Viễn rồi.

Một là chỉ trích Tưởng Ly mang tình cảm vào công việc, hai là ám chỉ bên phía tổng bộ, Quý Phi sẽ có ý kiến. Những phiền hà không cần thiết mà anh ấy nói chẳng qua là màn tranh giành đấu đá giữa những người phụ nữ mà thôi.

Tưởng Ly đâu có ngốc, dĩ nhiên cô nghe ra hết. Cô khoanh hai tay dựa người ra sau ghế, yên lặng chờ đợi quyết định của Lục Đông Thâm. Bây giờ ý kiến của ai cũng không quan trọng, quan trọng là Lục Đông Thâm có đồng ý để cục diện bình lặng trước mặt này bị phá vỡ hay không.

Lục Đông Thâm với tư cách là người chịu trách nhiệm cho Skyline, đồng thời lại đang bị Hội đồng quản trị kiểm soát gắt gao, chỉ cần đi sai một bước cũng sẽ rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nạn. Thế nên đề nghị

của Dương Viễn cũng không phải là không có lý. Nhưng Lục Đông Thâm vẫn nhìn sang Tưởng Ly, bình tĩnh hỏi cô: "Em suy nghĩ kỹ rồi chứ?"

Lượng thông tin trong câu nói ngắn ấy lại không hề ít. Tưởng Ly âm thầm hít sâu một hơi, gật đầu: "Phải."

"Được." Lục Đông Thâm khẽ gật đầu: "Chỉ cần em đã suy nghĩ kỹ rồi thì cứ làm đi."

~Hết chương 126~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 127: Con Đường Dẫn Tới Tâm Trạng Thoải Mái Là Gì? [2022 Chữ]

Tâm trạng cũng có thể ảnh hưởng tới mùi hương của cơ thể. Tâm trạng vui vẻ thì người thơm tho, tâm trạng u uất thì người thối hoắc.

Một buổi họp mà hảo tổn cả tâm lý lẫn sức lực.

Tưởng Ly phải ngồi lỳ trong phòng vệ sinh chừng hơn hai mươi phút cuối cùng mới thấy dễ chịu hơn. Khi đứng dậy, cô chợt cảm nhận được mình đã ngồi lâu tới nỗi tê bì hai chân.

Không cần biết những người có mặt trong cuộc họp đã sốc đến mức nào, chí ít thì cô đã nhận được sự ủng hộ từ phía Lục Đông Thâm. Nói thật lòng, cô cũng hơi bất ngờ, bởi vì Lục Đông Thâm hoàn toàn không hỏi tận gốc rễ vấn đề. Còn về việc phần sau cuộc họp tiếp tục bàn luận về vấn đề gì thì cô không để tâm nữa, hình như là phòng Truyền thông có nhắc đến tên của một ngôi sao nào đó.

Cô đang định đẩy cửa đi ra ngoài thì nghe thấy có tiếng người vang lên ở phía bồn rửa tay.

“Nghe nói hôm nay trong buổi họp, tổng giám đốc đã bật đèn xanh cho Hạ Trú.”

“Nghe mấy người ở phòng thư ký kể lại, Trần Du đi từ phòng tổng giám đốc ra mà hai mắt đỏ sọng, xem ra chuyện bật đèn xanh kia là có thật đấy. Cái cô Hạ Trú đó cũng lợi hại thật, vừa mới tới công ty mà đã khiến

tổng giám đốc si mê đến mất cả lý trí rồi. Tôi còn tưởng Trần Du là bạn gái của tổng giám đốc chứ. Không biết là tổng giám đốc thay lòng đổi dạ hay một chân đạp hai thuyền đây?"

"Ai mà biết được. Tóm lại là Trần Du coi như đã bị Hạ Trú huých xuống dưới rồi, còn có thể trực diện giành quyền với Quý Phi nữa."

Sau đó, có một giọng nói thứ ba xen vào: "Tôi nghe hơi nồi chõ được một số chuyện đấy."

"Chuyện gì vậy? Nói ra nghe coi."

"Ai cũng bảo Hạ Trú bây giờ không phải Hạ Trú thật đâu, mà là Tưởng Ly của Thương Lăng. Nghe nói một dân anh chị ở Thương Lăng vì cô ta còn hy sinh cả tính mạng, bây giờ lại tới lượt tổng giám đốc nhà chúng ta rồi. Cô ta dụ dỗ đàn ông đúng là có bài bản thật. Mấy người bảo có khi nào cô ta thật sự biết tà thuật gì đó không?"

"Hình như tôi cũng có loáng thoáng nghe được mấy lời đồn đại kiểu này. Nhưng cô nói 'Hạ Trú bây giờ không phải Hạ Trú thật' là nghĩa làm sao?"

"Mấy cô vào nghề muộn, lại không am hiểu nhiều về lĩnh vực mùi hương nên không biết đấy thôi. Trước kia thật sự có một người tên là Hạ Trú, cũng thuộc tầng lớp đàn chị trong giới văn thuật. Nhưng người đó rất thần bí, hiếm khi lộ mặt bao giờ, về sau thì bỗng dưng mất tích một cách bí ẩn. Ý ban nãy của tôi là, tổng giám đốc Lục của chúng ta đã để Tưởng Ly vào nhậm chức với danh nghĩa là Hạ Trú."

Có người đưa ra chất vấn: "Biết đâu cô ta thật sự là Hạ Trú thì sao?"

Một khoảng im lặng rất dài. Có lẽ vì câu nói của người đó khá bạo dạn, là chuyện mà cả hai người kia đều chưa từng nghĩ đến.

Lúc này Tưởng Ly đường hoàng đẩy cửa bước ra, đi tới trước bồn rửa tay, đưa tay ra trước. Dòng nước cảm ứng được tự động ào ào chảy. Cô tiện thể đánh mắt nhìn vào gương. Nếu cô nhớ không nhầm, trong số ba người này có hai người làm ở phòng Hành chính, một người làm ở phòng Truyền thông. Ba cô gái đều không ngờ lại chạm mặt Tưởng Ly ở đây, nhất thời rất ngượng ngập.

Vẫn là cô gái ở phòng Truyền thông nhanh nhạy hơn cả, khẩn trương lấy lại được bình tĩnh, chào hỏi Tưởng Ly qua gương, sau đó vừa lau tay vừa ra vẻ oán trách hai người còn lại: "Hai người sướng quá rồi, tan làm là được về nhà ngay, lát nữa tôi còn phải đi hầu hạ tổ tông."

Tưởng Ly nhận ra giọng cô ta, đó chính là người đề cập tới chuyện cô là Tưởng Ly.

Hai người kia cũng được thể thuận nước đẩy thuyền, hỏi cô ta xem đã xảy ra chuyện gì. Cô gái ở phòng Truyền thông nói: "Thương Xuyên đó, người "tốt tính" có tiếng trong giới. Hôm nay trong đoàn kịch có một người mới đến làm hỏng cây trâm cài trên bộ tóc của Thanh Y, làm cho anh ta nổi trận lôi đình, nghỉ diễn cả một buổi chiều, bây giờ tôi phải qua đó làm công tác tư tưởng."

Bên này Tưởng Ly đã rửa tay xong, bấy giờ mới chợt nhớ ra trong buổi họp ban nãy có nhắc đến chuyện Hoàn Gia Media đang đầu tư quay một bộ phim, nam chính mời tới chính là Thương Xuyên, một ngôi sao hiện đang có quyền thế rất mạnh. Nghe nói để mời được anh ta, Hoàn Gia đã phải tốn không ít sức lực, chẳng trách mà vừa xảy ra chuyện, phòng Truyền thông đã đau đầu vô cùng.

Ba cô gái chẳng qua cũng chỉ muốn tìm một chủ đề rút lui cho tiện. Nhưng họ đang định bỏ đi thì bị Tưởng Ly gọi giật lại, họ âm thầm kêu khổ trong lòng. Tưởng Ly nhàn nhã dựa vào bồn rửa tay, nói với cô gái ban

nãy chất vấn Lục Đông Thâm một chân đạp hai thuyền: “Bình thường cô thích ăn mít phải không?”

Cô gái ngây người, sau đó gật đầu.

“Mít là loại hoa quả tính nóng. Cơ thể cô đã nóng sẵn rồi, đây chính là lý do mặt cô rất dễ mọc mụn ẩn.”

Cô gái kêu lên một tiếng rồi soi lại mặt mình trong gương: “Thật sao? Vậy sau này tôi tuyệt đối không ăn nữa!”

Tưởng Ly lại quay sang phía cô gái nói mình có thể chính là Hạ Trú: “Cô rất dễ đi ngoài đúng không? Dạ dày còn hay đau nữa?”

Cô gái liên tục gật đầu, lên tiếng cầu cứu: “Giám đốc Hạ, dạ dày của tôi đúng là rất yếu.”

“Bình thường rảnh rỗi thì chăm ăn thêm sung ngọt, kết hợp đốt thêm tinh dầu hoa quỳnh là có thể cải thiện hơn.”

“Vậy tôi thì sao? Tôi có vấn đề gì không, giám đốc Hạ?” Cô gái phòng Truyền thông cuống quýt hỏi.

Tưởng Ly nhìn thẳng vào mặt cô ấy: “Cô hả?” Cô điều chỉnh lại tư thế đứng của mình rồi bật cười: “Cô không cần tinh dầu, ra hàng thuốc Nam mua một ít lá hoa phấn về nhà ngâm nước uống là được.”

“Có tác dụng làm đẹp ạ?” Cô gái lại hỏi.

“Cũng có thể coi là như vậy, hoạt huyết dưỡng độc, còn nếu cứ quyết dùng lên mặt thì có thể phơi khô nhụy hoa phấn, nghiền nát thành bột rồi sử dụng. Nhưng tôi bảo cô dùng lá hoa phấn ngâm nước là để trị bệnh trĩ của cô. Đây mới là căn bệnh cần kíp nhất.” Nói xong, Tưởng Ly vo tròn tờ

giấy trong thành lại, ném chính xác vào trong thùng rác rồi quay người bỏ đi.

Cô gái phòng Truyền thông mặt đỏ tưng bừng.

Trở về phòng làm việc, tâm trạng Tưởng Ly bí bách không tưởng. Mấy lời khác của ba cô gái kia cô không quan tâm, duy chỉ có câu nói nhắc đến Đàm Diệu Minh. Cô không muốn nợ ân tình của người khác, nhưng phần ân tình của Đàm Diệu Minh cô muốn trả cũng trả không nổi nữa. Cô vớ lấy di động, ngẫm nghĩ một chút rồi đăng một dòng trạng thái lên vòng tròn bạn bè*:Tâm trạng cũng có thể ảnh hưởng tới mùi hương của cơ thể. Tâm trạng vui vẻ thì người thơm tho, tâm trạng u uất thì người thối hoắc. Con đường để dẫn đến một tâm trạng thoải mái là gì đây? Ăn! Thông qua thực phẩm để bù đắp cho vị giác, chí ít có thể làm phong phú thêm mùi hương trên cơ thể.

*Một ứng dụng riêng của Wechat, tương tự như Zalo của Việt Nam. Người dùng có thể up ảnh, up status, và chỉ có bạn bè mới có thể đọc được status (ngoại trừ trường hợp bị cho vào danh sách đen). Ngoài ra mọi comment giữa hai người cùng chỉ có hai người đọc được.

Chẳng bao lâu sau đã có tới hơn năm trăm người like.

Đây là số di động mới của cô, càng giống như một số điện thoại dùng riêng để làm việc. Bởi vì ngay ngày đầu tiên nick wechat của cô đã bị đám nhân viên trong công ty mang đi truyền bá khắp nơi, thế nên đa phần bạn bè đều là đồng nghiệp. Đang định bỏ di động xuống thì màn hình nhảy ra một dòng thông báo có người thích trạng thái của bạn. Cô liếc nhìn, hóa ra là Lục Đông Thâm ấn like cho cô.

Cô trượt tay quăng di động ra.

Sao anh lại nhàn rỗi tới mức ngồi lượt vòng tròn bạn bè chứ?

Gần đến sáu giờ, ý chí chiến đấu trong Tưởng Ly mới được thổi bùng lên lần nữa.

Cái tốt của những người độc thân chính là không cần vội về nhà, công sở lúc nào cũng là bến đỗ bình yên và là nơi tốt nhất để che giấu sự lẻ loi trơ trọi sau một ngày làm việc

Cánh cửa phòng làm việc bị đẩy ra, có người đi vào.

Cô nghĩ là Julia nên nói luôn, không buồn ngẩng đầu: "Tối nay tôi tăng ca, cô cứ về trước đi."

Đầu bỗng dưng bị ai xoa một cái, giống như vuốt ve thú cưng vậy, kèm theo đó là một tiếng cười khe khẽ vang lên.

Tưởng Ly giật mình ngẩng đầu.

Hóa ra là Lục Đông Thâm.

Ánh mắt cô hơi lệch đi, bèn liếc thấy cái bóng hoảng hốt nháo nhào bỏ chạy của Julia, giống như cô ấy vừa nhìn thấy một cảnh tượng không nên nhìn thấy vậy.

"Sao anh lại đến đây?" Một lúc lâu sau cô mới hỏi, rồi lại nhìn đồng hồ. Sáu giờ đúng, chẳng phải anh là kẻ cuồng công việc có tiếng sao?

Lục Đông Thâm hờ hững dựa vào bàn làm việc của cô, đánh mắt nhìn màn hình máy tính, tệp văn bản trên đó vẫn đang trống trơn, chỉ có duy nhất biểu tượng con trỏ đang nhấp nháy không ngừng. Anh nói với vẻ hứng thú: "Với hiệu suất này, kể cả tối nay có tăng ca cũng phí công vô ích."

Tưởng Ly liếc nhìn anh: "Tôi tự có phương thức làm việc của mình."

Lục Đông Thâm phì cười, giơ tay ra gập máy tính của cô xuống: “Đi thôi.”

“Đi đâu chứ?”

“Chẳng phải em đang khó chịu trong người à?” Lục Đông Thâm khoác áo dạ lên người cô: “Tôi đưa em đi ăn món ngon.”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 128: Giao Tôi Cho Em [2182 Chữ]

Em phải hiểu rằng, dù là ở trong Lục Môn hay trên thương trường, những người muốn lặng lẽ lấy mạng tôi nhiều vô số kể…

Nơi thưởng thức bữa tối không nằm trên một tòa nhà cao tầng sang trọng nào mà ẩn khuất trong một con hẻm tại khu thành cũ.

Hai cánh cửa sơn son rộng lớn như ngăn cách cả thời tiết. Ngoài cửa vẫn còn là đêm xuân se lạnh, trong đình viện đã chỉ còn những làn gió ấm áp phả vào mặt. Ở Bắc Kinh có quá nhiều những món ăn ngon ẩn mình trong những con ngõ sâu hun hút, nhưng những người mất công tìm đến đây chắc chắn là người có lòng.

Cảnh đêm hôm nay rất đẹp, qua lớp kính trong suốt trên đỉnh đầu có thể nhìn thấy ánh trăng sáng vằng vặc, bên cạnh là cây cối um tùm, chim hót ríu ran. Điều này khiến Tưởng Ly ít nhiều phải nhìn Lục Đông Thâm bằng con mắt khác. Cô đã từng nghĩ một người có yêu cầu khắt khe với thời gian như anh, khả năng lớn nhất là sẽ yêu cầu thư ký đặt chỗ tại một nhà hàng Tây với không gian yên tĩnh và chất lượng tuyệt hảo.

Cả nhà hàng hôm nay chỉ có đúng một bàn khách là họ. Quản gia của nhà hàng cùng tám người phục vụ chỉ tập trung "chăm sóc" cho hai người họ. Cũng không biết là vì anh đã bao cả quán từ trước hay nơi này vốn dĩ có sự hạn chế đối với số lượng khách hàng. Các món ăn ngược lại đã được sắp xếp sẵn từ trước, không cần gọi món, chỉ cần đợi cho họ từ từ bê từ khai vị tới món chính lên bàn.

Tưởng Ly nhận được một món quà không tệ chút nào.

Sở dĩ phải nói là không tệ, nguyên do là vì vừa nhìn lần đầu tiên cô đã cảm thấy ưng mắt, không lòe loẹt, khoa trương.

Một sợi dây chuyền, mặt là một viên ngọc thạch, hình dáng trông rất giống móc bình an. Trông thì có vẻ đơn giản, thậm chí có thể nói là gần như không thiết kế nhưng thoạt nhìn là biết viên ngọc thạch kia đã có một thâm niên nhất định, mịn màng tới mức cho dù là một người ngoài ngành như cô cũng có thể nhìn ra chất liệu cực tốt của nó. Có những thứ rực rỡ nhưng chưa được qua đẽo gọt, lại có những thứ giản dị nhưng ai ngắm kỹ cũng thấy ưng, sợi dây chuyền ngọc thạch này chính là thứ phía sau. Nhất là ở chính giữa mặt ngọc lại có những đường vân màu đỏ. Đường vân đó vừa nhìn đã biết là trời sinh, vậy mà nó lại ngoằn ngoèo thành hình một bông hoa ngọc lan, quả thực hiếm có khó tìm.

Lục Đông Thâm đích thân đeo lên cho cô.

Người mang gương tới là một cô phục vụ. Ánh mắt cô ấy nhìn cô ít nhiều có thêm không ít ngưỡng mộ, nhưng khi đánh mắt về phía Lục Đông Thâm thì khuôn mặt lại đỏ bừng. Tưởng Ly ngắm mình trong gương, bỗng có một ảo giác rằng mặt mình cũng đỏ hồng lên.

Động tác của Lục Đông Thâm không hề thuần thục, thậm chí có thể nói là khá vụng về, khó khăn lắm mới cài được móc khóa. Rồi anh nghiêng mặt sang hỏi cô: “Có thích không?”

Trong gương, ngón tay gầy của anh đặt trên cổ cô, đầu ngón tay ấm nóng, khiến cô bỗng cảm thấy như bị thiêu đốt vậy. Ngọc thạch quả thực rất đẹp. Nhưng ánh mắt cô lại không thể rời được khỏi ngón tay anh. Tay anh rất lớn, càng làm tôn lên cần cổ thon gọn của cô. Tưởng Ly thầm nghĩ:

Nếu hai bàn tay anh thu hướng về trung tâm rồi bóp lại, phải chăng sẽ lập tức nghe được tiếng xương cổ gãy răng rắc?

Cô gật đầu, cảm ơn sau đó hỏi một vấn đề khá quan tâm: "Có phải đắt lắm không?"

Lục Đông Thâm thấy cô thích thì yên tâm rồi, trở về chỗ của mình, cầm dao dĩa lên, từ tốn nói: "Không đắt đâu."

Tưởng Ly đẩy chiếc gương qua một bên, một tay vân vê mặt ngọc rồi ngắm nhìn anh qua quầng sáng giao hòa giữa ánh trăng và ánh đèn dưới sàn nhà, hồ nghi nói: "Vàng bạc có giá, ngọc thì không."

"Thế nên một thứ vô giá tức là giá tiền không thể xác định được, có thể rất đắt, cũng có thể rất rẻ, chỉ cần quan tâm tới sở thích."

"Đây không giống một thứ bước ra từ một cửa hàng đồ thủ công." Cô từng tới Ý vài lần. Dù là trên con phố Roma huyên náo hay làn nước kênh đào xanh ngắt ở Venezia thì những món đồ trong các cửa hàng thủ công cũng đều có chung một vài đặc điểm, hầu như đều lấy thủ công làm tiêu chí hàng đầu.

Lục Đông Thâm bật cười, trao đổi đĩa ăn của hai người một cách tự nhiên: "Chỉ là một món đồ nhỏ mua từ một cửa hàng đồ cổ thôi. Được rồi, đừng có băn khoăn nữa, còn không ăn các món nguội hết cả rồi."

Tưởng Ly cúi đầu xuống nhìn. Trong chiếc đĩa trước mặt cô là những món bít tết vừa phải ban nãy đã được anh cắt sẵn, trong lòng chợt dấy lên một niềm xúc động. Cô cũng không tiếp tục gạn hỏi về chuyện sợi dây chuyền nữa, không muốn thể hiện mình là một người vờ vịt.

Các món ăn ở đây được bày rất tinh tế, sự sáng tạo ở từng món quả thật đều khiến vị giác được đã đời.

Lục Đông Thâm ăn không nhiều, đa phần là ngồi nhìn cô ăn. Cô cũng chẳng cảm thấy có gì ái ngại hay ngượng ngùng như đa phần các cô gái khác. Cuối cùng khi ăn tới điểm tâm tráng miệng, cô vẫn không nhịn được, phải hỏi: "Ngoài nói mấy chuyện bâng quơ ra, chúng ta có thể nói chuyện khác nữa được không?"

Suốt cả bữa cơm, họ gần như không nói gì về công việc, đều chỉ trò chuyện về những chủ đề đâu đâu. Nhưng thật kỳ lạ, Lục Đông Thâm không hỏi quá khứ cũng không bàn chuyện tương lai với cô, vậy mà cuộc đối thoại vẫn không rơi vào nhàm chán.

"Tâm sự bâng quơ mới là con đường giúp cho các cặp nam nữ trau dồi sự thấu hiểu về nhau, cũng là một trong những biểu hiện cần thiết của một cuộc hẹn hò." Lục Đông Thâm tổng kết một câu.

"Hẹn hò?" Tưởng Ly giật mình. Đang được tính là hẹn hò sao? Cô đặt dĩa xuống, cầm giấy ăn lên lau miệng: "Có phải hẹn hò hay không ta tạm gác qua một bên. Lục Đông Thâm, anh không muốn hỏi tôi nguyên nhân thật sự là gì sao?"

"Nguyên nhân thật sự gì chứ?"

Tưởng Ly nói thẳng: "Chuyện thay đổi công thức pha chế."

Vì còn lái xe nên Lục Đông Thâm không uống rượu. Anh cầm cốc lên nhấp một ngụm nước lọc, cười khẽ: "Bất luận lý do có là gì, tôi vẫn tin rằng em đã suy nghĩ rất cẩn trọng và thấu đáo rồi."

Tưởng Ly không ngờ anh lại nói vậy, nên hơi sững người. Bởi vì trong tâm tưởng của cô, với sự nhanh nhạy của mình, anh tuyệt đối sẽ nhìn ra lúc đó cô cố tình làm đổ tách trà, nếu không lúc cô thư ký bê cốc nước lọc lên, anh đã chẳng liếc cô bằng một ánh mắt đầy ý tứ như thế.

“Bây giờ em định nói sao?” Lục Đông Thâm khẽ hỏi.

Tưởng Ly hơi đăm chiêu: “Có một vài việc tôi vẫn chưa thể khẳng định chắc chắn. Thế nên, tôi không biết nên giải thích với anh thế nào.”

“Khi nào em muốn nói có thể tới tìm tôi, lúc nào cũng được.”

Tưởng Ly ngước mắt nhìn anh: “Lục Đông Thâm, thật ra anh hiểu nỗi lo của tôi, đúng không?”

Nụ cười nơi khóe môi Lục Đông Thâm thu bớt lại một chút. Anh kéo tay cô qua, đùa nghịch trên lòng bàn tay mình, ánh mắt hơi tối đi. Trước mắt cô, anh rất ít khi thể hiện nét mặt nghiêm nghị, cho dù vào lúc cô ép anh uống ly rượu trong lễ tế đông, anh cũng chỉ mỉm cười hỏi cô một câu “Em hài lòng chưa?”. Thế nên cô nhất thời quên cả rút tay lại.

Anh nói: “Bé con, em phải hiểu rằng, dù là ở trong Lục Môn hay trên thương trường, những người muốn lặng lẽ lấy mạng tôi nhiều vô số kể.”

Tưởng Ly choáng váng, ngón tay cũng run lên.

Lục Đông Thâm không nhịn được cười vì dáng vẻ của cô. Anh kéo tay cô, đặt lên môi mình: “Làm em sợ rồi à?”

Hơi thở nóng rẫy từ bờ môi người đang ông phả vào ngón tay cô, nhưng trái tim cô thì lại lạnh ngắt. Cô nhìn anh, bỗng dưng thấy xót xa. Anh đúng là đã biết trước, nhưng một chuyện nặng nề như thế anh lại nói rất bình thản, nhẹ nhàng. Anh thật sự không sợ chết ư? Có lẽ chỉ khi đã chứng kiến cái bi thương, lạnh lẽo của nhân tính, anh mới bình thản được như vậy dù biết có người muốn hãm hại mình.

Cô bất chợt nhớ tới lời Trần Du từng nói. Cô ta nói: Lần đầu tiên khi gặp Lục Đông Thâm, người anh đầy máu…

“Tôi hơi sợ hãi, mùi hương là thứ một khi đã bị gắn cái mác gian ác khó lường vào cũng sẽ trở nên đáng sợ và phức tạp như nhân tính vậy.” Tưởng Ly thành thật nói.

Lục Đông Thâm im lặng nhìn cô.

Bấy giờ Tưởng Ly mới chợt nhận ra tư thế của hai người lúc này thật mờ ám. Cô rút mạnh tay về: “Anh nhìn gì chứ?” Cung phản xạ của cô từ lúc nào lại dài như vậy chứ?

Lục Đông Thâm đan hai cánh tay vào nhau, khuỷu tay chống lên mặt bàn: “Tôi thì lại có chút vui mừng.”

Vui mừng thì vui mừng, lại còn “có chút vui mừng”? Tưởng Ly ngập ngừng: “Câu này nghĩa là sao?”

“Hai chữ ‘lo lắng’ được sử dụng rất tuyệt, chứng tỏ em bắt đầu quan tâm tới tôi rồi.” Lục Đông Thâm rướn môi.

Tưởng Ly bàng hoàng tỉnh ngộ. Dám chắc đằng sau vẻ ngoài đứng đắn kia là một bụng đùa cợt. Cô vo tròn tờ giấy ăn lại rồi ném về phía anh: “Tôi đang nói chuyện nghiêm túc với anh đấy. Anh thì hay rồi, hoàn toàn không coi lời tôi ra gì cả!”

Lục Đông Thâm phá lên cười sảng khoái. Anh đón lấy tờ giấy ăn, lát sau đặt nó sang bên rồi nói tiếp: “Tôi đúng là có chứng mất ngủ, rất nghiêm trọng. Những căn bệnh này đã có từ rất lâu trước đây rồi.” Năm đó Nam Thâm bị bắt cóc, cả nhà họ Lục từ trên xuống dưới ai ai cũng hoang mang. Anh cũng lo lắng không yên hết đêm này tới đêm khác. Cuối cùng Nam Thâm cũng trở về, còn anh thì lại mất ngủ.

Tưởng Ly nghe xong sững sờ, chứ không phải sau này mới bị ảnh hưởng sao? Một cơn gió lạnh nào đó hình như lại ập tới.

“Nếu thật sự là thế thì ý đồ của đối phương lại càng đáng sợ hơn.” Cô nói.

Lục Đông Thâm nhìn cô, lần này thì hoàn toàn nghiêm túc: “Thế nên, tôi giao chính mình cho em, được không?”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 129: Mồm Mép Quá Rất Dễ Chịu Thiệt Thòi [2163 Chữ]

Theo như tôi được biết, cô gái lên núi cùng anh tên là Tưởng Ly cơ mà? Tôi là Hạ Trú, tổng giám đốc Lục quên rồi sao? Tưởng Ly mới là người nợ anh, anh đi tìm Tưởng Ly mà đòi, ha.

Tưởng Ly ngửi thấy mùi hương ngọt ngào của hoa sơn chi.

Trong nhà hàng đâu có hoa sơn chi.

Phàm là những nhà hàng nghiên cứu tỉ mỉ một chút về mùi hương đều sẽ chú trọng tới hương thơm trong không gian nhà hàng, sẽ không để các mùi hương tạp nham trộn lẫn làm ảnh hưởng tới mùi của thức ăn. Thế nên dù là hương hoa, đều phải là các loại hoa có mùi thanh nhã. Những loại hoa có mùi ngọt ngào nồng nàn như sơn chi, cho dù là một nhà hàng non nước hữu tình nằm sâu trong ngõ hẻm Bắc Kinh cũng quả quyết không có.

Vậy mà lời nói của Lục Đông Thâm bỗng khiến cô cảm thấy ngọt ngào như mùi một đóa sơn chi trắng vậy, len lỏi vào trong đôi tai, rồi lại như thấm đượm từng dòng mật ngọt vào miệng. Thật ra nếu suy nghĩ kỹ thì câu nói này của anh quá ngắn gọn dễ hiểu. Nhưng trái tim cô đã đánh mất chừng mực, đập loạn không ngừng, đứng giữa lý trí và mờ ám.

Cô cụp mắt xuống không nhìn anh, cắn đầu ống hút, cố tình vòng vèo: "Nếu tôi đã đồng ý làm việc cho Lục Môn thì nhân tiện lo thêm việc của anh cũng không phải là không thể. Nếu không hôm nay tôi đã chẳng đề nghị thay đổi công thức pha chế, còn đắc tội cả với Quý Phi. Anh yên tâm,

những chuyện liên quan đến công việc tôi sẽ không lười biếng, sơ suất đâu.”

Lục Đông Thâm nhìn thấy hết những suy nghĩ quỷ quái trong lòng cô. Anh hiểu rõ cô giả vờ ngốc được đến lúc nào sẽ vẫn quyết giả vờ. Nghĩ lại những người trước kia ở xung quanh cô đều hùa theo ý cô, chỉ cần có thể không vạch trần suy nghĩ thật sự của cô là sẽ không vạch trần. Thế nên, cách tốt nhất để đối mặt với cô chính là trực diện, thẳng thắn. Nói thật lòng, anh vẫn thật sự thích ngắm cái dáng vẻ của cô khi đanh đá với người khác.

Thế là anh dựa người ra sau ghế, hắng giọng: “Ý của tôi là, từ nay về sau mọi sinh hoạt cuộc sống của tôi em đều phải lo.”

Tưởng Ly suýt chút nữa thì cắn đứt lưỡi. Lần này cô không cần phải che giấu cảm xúc của mình nữa, buông một câu với ánh mắt bực dọc: “Không lo.” Cô đâu có ngốc. Tuy rằng câu nói đó của anh khiến trái tim cô rung rinh nhưng cô cũng phát giác ra được một lời mời gọi ở tầng ý nghĩa sâu xa hơn. Cô vòng vo tam quốc chính là muốn nói với anh thật ra mọi việc đều nằm trong phạm vi công việc của cô. Người đàn ông này cố tình không nghe ra phải không? Đổi lại là người khác cũng nên nghe được ý tứ bên trong của cô mà không căn vặn nữa mới phải.

Lục Đông Thâm cố nhịn cười, ngón tay cọ cọ lên mép cốc, nhìn cô khẽ thở dài: “Làm người không thể lấy oán báo ơn được.”

“Tôi lấy oán báo ơn khi nào chứ?” Nghe xong câu này, Tưởng Ly cảm thấy tuyết tháng sáu đã rơi rụng lả tả* rồi. Cô lấy oán báo ơn ư? Mùi hương là lĩnh vực sở trường của cô, nhưng mấy chuyện dò đoán lòng người, lừa gạt lẫn nhau thì đâu phải sở trường của cô. Hôm nay vì chuyện của anh, cô sắp ép cho óc bay hết ra ngoài rồi, biết không?

*Ý chỉ một người bị hàm oan, giữa mùa hè trời cũng phải đổ tuyết.

Lục Đông Thâm từ tốn nói: "Có rất nhiều chuyện tôi sẽ không tính rành mạch một là một, hai là hai với em nữa. Chúng ta chỉ nói về chuyện trên núi Kỳ Thần thôi. Nếu không có tôi, chẳng biết em đã chết bao nhiêu lần rồi, đúng không? Thế nên thôi, tính qua tính lại tôi cũng không tính nhiều coi như em nợ tôi ba lần đi. Ban nãy là yêu cầu đầu tiên tôi đưa ra. Nếu em chấp nhận thì coi như trả được một khoản nợ."

Đầu óc Tưởng Ly xoay chuyển rất nhanh. Cô cười hờ hờ: "Theo như tôi được biết, cô gái lên núi cùng anh tên là Tưởng Ly cơ mà? Tôi là Hạ Trú, tổng giám đốc Lục quên rồi sao? Tưởng Ly mới là người nợ anh, anh đi tìm Tưởng Ly mà đòi, ha."

Lục Đông Thâm nhẹ nhàng xoay cốc nước trong tay, không giận mà bật cười: "Thông minh đấy, biết dùng lời của tôi để chặn họng tôi."

Tưởng Ly càng cười khoái trá hơn, hàm răng trắng đều tăm tắp lộ ra ngoài. Lục Đông Thâm chỉ ngồi ngắm cô cười như thế, không nói một lời. Lúc cô cười mỉm thì đủ thấy sự dịu dàng ngây thơ của một người con gái. Lúc cô cười lớn lại mang một phong cách bắng nhắng, tuấn tú và đầy quyến rũ. Anh thích nhìn cô cười bắng nhắng thế này, sảng khoái và không che giấu tâm sự. Cũng giống như khi ở Thương Lăng, tuy rằng cô đứng ở một thế đối lập với anh nhưng cũng thường xuyên được nhìn thấy dáng vẻ của cô khi cười một cách phóng khoáng, ngông cuồng, không ai bì nổi.

Mỉm cười đẹp thì đẹp đấy nhưng anh càng muốn cô ngang bướng mọi lúc mọi nơi hơn.

Tưởng Ly ngồi ở đối diện không hề biết rằng nụ cười vừa rồi của mình đã khiến Lục Đông Thâm nảy sinh nhiều suy nghĩ như vậy. Cô cầm cốc nước lên, chạm cốc với anh: "Quá khen rồi."

Một bữa cơm mà ngốn hơn ba tiếng đồng hồ.

Tưởng Ly vẫn luôn nghĩ rằng mình và người đàn ông đã khuấy đảo cho Thương Lăng nháo nhào rồi thừa cơ chuộc lợi này chẳng có quá nhiều chủ đề để nói. Nhưng sau một bữa cơm, cô đã biết được cách sắp xếp thời gian biểu ngày thường của anh, biết được anh thích ăn món gì, không thích ăn món gì, biết được một vài sở thích khác của anh.

Điều càng khiến cô bất ngờ hơn là hóa ra anh thích đi du lịch.

Khác với những doanh nhân mà cô từng gặp. Anh đích thực là kẻ cuồng công việc nhưng cũng si mê non nước hữu tình. Anh giống cô thích đi tới những nơi không người, càng là nơi nguy hiểm lại càng khao khát, tò mò. Nói theo lời của anh thì: Chỉ khi ta trải nghiệm được toàn bộ những rộng lớn mênh mông của trời đất, khi đối mặt với cuộc cạnh tranh nhân tính mới cảm không thấy quá bi thương và lạnh lẽo.

Cô nhớ lại anh từng nói anh đã ăn thịt sói, lại nhớ tới sự nhanh nhẹn khéo léo của anh lúc trèo cây. Thật ra ngay từ lúc ở trên núi Kỳ Thần, cô đã biết anh là một cao thủ dã ngoại rồi.

“Thế nên anh mới tàn nhẫn như vậy, đúng không?” Cô nói một câu, nửa đùa giỡn nửa nghiêm túc.

Ánh mắt Lục Đông Thâm vẫn đong đầy nụ cười từ đầu tới cuối. Câu trả lời anh dành cho cô là: Đối với em, tôi không thể nhẫn tâm nổi.

Anh là một người rất giỏi kiểm soát chủ đề câu chuyện, thế nên sau khi ăn xong, nhìn đồng hồ Tưởng Ly đã phải giật mình. Hình như đã lâu lắm rồi cô không ăn bữa cơm nào kéo dài tới hơn ba tiếng đồng hồ. Cô nghĩ chắc Lục Đông Thâm cũng như vậy. Trong ba tiếng ấy, số lần chuông di

động của anh vang lên tiếng đối nhiều. Những việc có thể giải quyết nhanh gọn chóng vánh ngay tại bàn ăn, anh đã xử lý luôn, vô cùng quả quyết.

Cứ như vậy, Lục Đông Thâm đưa thẳng cô về tới tận cửa nhà.

Sau khi mở cửa xong, Tưởng Ly đứng dựa người bên cạnh cửa, uể oải nói: "Cảm ơn bữa cơm tối nay của anh, hôm khác tôi sẽ làm chủ mời lại anh."

Lục Đông Thâm cũng không vội đi ngay. Một tay anh chống lên cạnh cửa, đứng cách cô rất gần. Ngọn đèn hành lang làm cái bóng của anh hắt xuống, trùm lên người cô. Anh cúi đầu nhìn cô cười khẽ: "Hôm khác là hôm nào?"

Một câu hỏi khiến Tưởng Ly sững sờ.

Chỉ là một câu khách sáo thôi mà, anh tưởng thật chắc.

Thấy vậy, Lục Đông Thâm phá lên cười giòn tan, khuôn mặt càng tuấn tú thêm vài phần: "Nếu thật lòng muốn mời thì đừng chọn ngày nữa, hôm nay cũng được mà."

"Hôm nay? Anh định làm gì?" Tưởng Ly cảnh giác chặn lồng ngực của anh lại.

Lục Đông Thâm giơ tay lên, ngón tay gầy gõ nhè nhẹ lên mặt ngọc của sợi dây chuyền đung đưa trên cổ cô: "Khát nước, muốn vào nhà xin một cốc nước." Dứt lời, anh cứ thế thẳng thừng xông vào.

Coi đây như chỗ không người.

Tưởng Ly giận thì giận thật nhưng nghĩ bụng một là người đến nhà cũng là cấp trên cao nhất của mình, hai là các cụ có câu rất phải: Không ai

ra tay đánh người đang cười. Thế nên cô cũng nhịn, rót một cốc nước rồi đi vào phòng khách. Cô nhìn thấy Lục Đông Thâm đang thảnh thơi ngồi trên ghế sofa, nghĩ bụng: Người này biến khách thành chủ thật đấy à.

Cô tiến lên đưa cốc nước cho anh: "Tặng quà cho người ta rồi còn đòi hỏi một chút lợi lộc. Lục Đông Thâm, anh bảo, đây có phải là hành vi lưu manh một cách công khai không?"

Khi đón lấy cốc nước, Lục Đông Thâm lại nhân tiện hơi dùng sức một chút. Tưởng Ly không ngờ anh làm như vậy, cả người lảo đảo. Cánh tay dài của anh vòng qua ôm chặt lấy eo cô, ly nước được anh để lên mặt bàn, ngay sau đó anh đè cô xuống dưới.

Tới khi Tưởng Ly tỉnh lại thì hai người đã nằm trên sofa trong một tư thế vô cùng mờ ám hơi thở đan cài cùng hơi thở.

Ánh sáng trên đỉnh đầu mờ tối không rõ ràng, người đàn ông trên đầu áp mặt xuống rất sát. Qua lớp vải, cô cũng có thể cảm nhận được lồng ngực rắn chắc to lớn của anh. Cô nghe thấy anh cười khẽ: "Đây mới gọi là hành vi lưu manh này."

Hơi thở của anh nóng rẫy.

Tưởng Ly cũng không phân biệt được đó là hơi thở của mình hay là hơi thở của anh. Chỉ là cô đã bị đánh không chút phòng bị bởi hành động đột ngột này, sau đó mới bắt đầu giãy giụa. Nhưng Lục Đông Thâm rõ ràng không định buông cô ra. Bàn tay anh đưa lên giữ chặt lấy mặt cô. Khuôn mặt anh càng ghé sát cô hơn, đến mức đầu mũi của cả hai như chạm vào nhau.

"Nếu ba món nợ của Tưởng Ly tôi không đòi được nữa thì nói về chuyện của Hạ Trú đi."

Tưởng Ly hơi sững người.

Lục Đông Thâm rất hài lòng với phản ứng của cô. Ngón tay anh men theo gò má đi xuống bờ môi cô: “Mấy cô bé mồm mép lợi hại đều rất dễ chịu thiệt. Ngay từ giây phút cứu em khỏi Cục cảnh sát, không ít người đã biết Hạ Trú là người con gái của tôi rồi. Thế nên, cho dù tôi giở trò lưu manh với người con gái của mình cũng không quá đáng, phải không?”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 130: Nhìn Thấy Chưa Chắc Là Sự Thật [2113 Chữ]

Em muốn phân biệt thật hay giả, không thể dựa vào đôi tay hay đôi mắt, phải dựa vào chính trái tim của mình…

Trái tim như bị một bàn tay móc ra vậy, chẹt nơi cổ họng rồi nhảy nhót loạn xạ. Tưởng Ly bất ngờ như ngừng thở, sau đó nhịp thở trở nên gấp gáp.

Anh đè quá sát, trong hơi thở của cô toàn là mùi hương của anh, ngay cả môi lưỡi cũng sinh ra ảo giác, tựa hồ thấm đẫm dư vị của anh vậy. Bởi vì cách nhau quá gần nên giọng nói của anh rơi xuống cũng cực kỳ trầm, hệt như một chiếc móc câu, móc trái tim kẹt giữa cổ họng của cô lên rồi cứ thế đung đưa nó.

Nhưng, thứ giống móc câu nhất là đôi mắt của anh.

Giữa quầng sáng mờ mịt, dường như cô lại nhìn thấy chính mình, bóng cô phản chiếu trong con ngươi sâu thẳm của anh. Có những ký ức từng chút từng chút thấm ra khỏi khe hẹp. Đêm say rượu đó, cô đã nhìn thấy mình trong đôi mắt anh. Sau đó, cô nhớ lại nụ hôn mông lung men rượu đó, còn cả lần anh nửa đùa nửa thật nói với cô: Mắng một lần hôn một lần.

Cô nhất thời không rời mắt đi đâu được, tuy rằng, ánh mắt anh nóng rực đến kinh người.

Dáng môi anh gợi cảm, đủ khiến phái nữ cam tâm tình nguyện đắm chìm vào một chuyện tình quên đi bản thân. Rõ ràng là một người đàn ông nguy hiểm, rõ ràng là một người đàn ông không thể chạm vào. Nhưng sự

phong tình trong ánh mắt anh, mùi hương trên cơ thể anh đều trở thành một chất động dụ hoặc, khiến cô quên đi hết thảy, nhấp nháp một chút, chấp nhận mất mạng cũng phải ôm giấc mộng say sưa này mà chết.

Một chút lý trí còn sót lại không ngừng níu kéo, Tưởng Ly lên tiếng, hơi thở gấp gáp tưởng chết: "Anh đừng làm bừa."

Giống như những sợi tơ mảnh quấn lấy sự dịu dàng của người đàn ông.

Lục Đông Thâm vốn dĩ chỉ định trêu chọc cô một chút, nhưng càng lại gần càng khó kiểm soát bản thân. Khuôn mặt cô ngây thơ, dịu dàng, ánh mắt như chứa những vì sao, trên người lại có mùi hương, thanh thanh thoang thoảng. Chính là mùi hương đêm đó có thể ru anh vào giấc ngủ, nhưng đêm nay mùi hương này lại trở thành bùa mê. Nói thật lòng, anh chưa từng trải qua chuyện này. Ở Lục Môn, sự giáo dục anh nhận được từ nhỏ tới lớn chính là phải bình tĩnh, vững chãi, lịch thiệp, chu đáo, ân cần. Là con trưởng, anh có quá nhiều gánh nặng đè lên vai, không có thời gian để bình thản nhấm nháp một đoạn tình cảm nam nữ như mọi người bình thường.

Anh vẫn có những lúc cần quan hệ tình dục. Trong thế giới của người trưởng thành, anh có thể giữ cho tâm hồn thanh tịnh, tiến lùi nhẹ nhàng, không chút vướng bận. Nguyên nhân là vì anh thích giao thiệp với những người "hiểu ý" hơn. Cái gọi là hiểu ý ở đây, chính là sau chuyện quan hệ hoàn toàn vạch rõ ranh giới, không níu kéo, không dây dưa. Tình dục là tình dục, không liên quan chút nào tới tình yêu.

Thế nên, anh chưa bao giờ ngắm một cô gái tỉ mỉ đến thế dưới bầu trời đêm mơ màng này. Trái tim anh chưa từng hoảng hốt như thế, tư duy trong đầu chưa khi nào hỗn loạn đến vậy. Biết rõ hành động này là cợt nhả, là vô lễ nhưng lại không kìm được muốn trêu chọc cô, rồi lại không kìm lòng được muốn hôn cô. Anh biết rõ bờ môi của cô mềm mại đến mức nào, ấm

áp đến mức nào. Trong lòng gào thét anh nuốt chửng cô vào bụng đi, thế là anh đã làm theo những suy nghĩ trong lòng mình.

"Làm bừa?" Lục Đông Thâm nói nhỏ: "Là thế này sao?" Dứt lời, anh cúi đầu hôn xuống môi cô.

Lần này không liên quan đến hơi men.

Cũng không liên quan đến việc trừng phạt cô nói sai.

Chỉ đơn thuần vì cảnh đêm nay quá đẹp, chỉ đơn giản là sự hấp dẫn thuần túy nhất giữa nam và nữ.

Xuất phát từ suy nghĩ tận đáy sâu lòng mình.

Tưởng Ly cũng vòng tay níu lấy cổ anh.

Có một thứ tình cảm bộc phát.

Đối với Tưởng Ly mà nói, thứ tình cảm chung quy vẫn bị cô ấn chặt trong lòng này vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Cô cũng từng trải qua một phần tình cảm như thế này, đến từ Tả Thời. Anh ấy đã từ từ tan vào trong cuộc sống của cô, trở thành suối nguồn cho cô sinh tồn. Tình cảm ấy giống lúc này biết bao, nhưng lại có chút không giống. Lục Đông Thâm là đường hoàng, ngang nhiên xông vào thế giới của cô, không cho cô cơ hội để thở, nhưng lại hoàn toàn tự nhiên như một lẽ đương nhiên.

Như lửa hừng hực, thiêu cháy tất cả.

Loại tình cảm này đến bất ngờ khiến Tưởng Ly vừa thấy lạ lẫm vừa sợ hãi.

Thế nên khi từng ngón tay gầy của Lục Đông Thâm thiêu đốt sống lưng cô, khi cô cảm nhận được rõ ràng cơ thể của người đàn ông đã có biến đổi,

cô đột ngột đẩy anh ra.

Kết thúc một lần tình cảm hoang đường, bừa bãi.

Trong giây lát, cả hai kỳ thực đều có phần ngượng ngập.

Lục Đông Thâm nhìn cô, lồng ngực rắn chắc vẫn còn phập phồng lên xuống. Cô nhích người ra phía sau, cách anh một khoảng bằng chỗ của một người, rồi hắng giọng: "À… Thôi được rồi. Chẳng phải là tôi nợ anh ba khoản sao? Trả cho anh là được chứ gì. Nhưng tôi phải nói trước, anh không được viện cớ được nước lấn tới, đề xuất những yêu cầu không hợp lý. Tôi chịu trách nhiệm đối với môi trường nơi anh làm việc và sinh hoạt chứ không phải bảo mẫu của anh."

Cô co ro ngồi trên sofa, thu lu lại một góc rất nhỏ, nói năng lại logic tới chặt chẽ. Điều này khiến Lục Đông Thâm ít nhiều có cảm giác thất bại, anh nhận ra được cô có ý trốn tránh anh. Anh đè nén dục vọng như đang phi nước đại trong người xuống, nhìn cô một lúc lâu rồi nói: "Được."

"Trước khi chịu trách nhiệm cho anh, anh phải nói rõ cho tôi biết một chuyện." Tưởng Ly gập hai chân lên, hai tay vòng qua đầu gối: "Rốt cuộc có bao nhiêu em gái tốt của anh được phép tự do ra vào phòng làm việc của anh vậy?"

Lục Đông Thâm sững người: "Em gái tốt?"

Tưởng Ly lườm nguýt: "Ý của tôi là, ngoại trừ cô người yêu Trần Du của anh ra, còn ai được bước qua cửa phòng làm việc của anh như bước qua cửa thành nữa?"

"Cảnh Ninh và thư ký trợ lý." Lục Đông Thâm điều chỉnh lại tư thế ngồi, uể oải dựa vào sofa, cánh tay gác lên lưng ghế: "Ngoài những người đó ra, bất kỳ ai đi vào cũng cần thông báo."

Tưởng Ly vừa nghe anh nói xong, một ngọn lửa nhỏ bùng lên trong lòng. Cô nhìn cánh tay đó của anh kiểu gì cũng thấy ngứa mắt. Cô giơ tay lên bấu anh một cái. Lục Đông Thâm làm sao ngờ được cô bỗng nhiên lại tấn công cơ thể như vậy. Anh đau đớn, cánh tay bật ra: "Tổ tông, tôi lại đắc tội gì với em rồi?"

"Từ nay về sau, anh đã để tôi chịu trách nhiệm rồi, quyền lợi được tự do ra vào phòng anh của Trần Du phải bị thu lại." Nói tới đây, Tưởng Ly lại giải thích một câu: "Những người khác tôi quản không nổi, dù sao thì Trần Du cũng là nhà điều chế hương."

Lục Đông Thâm cười khanh khách: "Được."

Tưởng Ly cảm thấy anh quá dễ thương lượng, không nhịn được hỏi: "Tôi hạn chế quyền của người tình Trần Du nhà anh, anh không trả thù tôi sau lưng đấy chứ?"

Lục Đông Thâm nhìn cô một lúc rồi ngoắc ngoắc ngón tay: "Em qua đây."

"Có gì thì nói luôn." Tưởng Ly nghẹn lời nuốt nửa câu sau xuống*.

*Câu nói đầy đủ trong tiếng Trung là: Có gì thì nói luôn, có rắm thì đánh luôn.

"Ban nãy em bấu tôi đau quá, xoa cho tôi đi."

Xoa cụ nhà anh ấy… Trong lòng Tưởng Ly như có ngàn vạn con tuấn mã chạy qua, rồi lại sợ buông câu này ra sẽ bị anh ghi thù. Cô mím môi: "Lục Đông Thâm, hai chúng ta không thể nói chuyện nghiêm túc một chút ư? Nếu thật sự anh không kiếm được lời nào tử tế để nói thì tôi tiễn khách đó. Đã mấy giờ rồi? Anh mắc chứng mất ngủ nhưng tôi thì không đâu."

Lục Đông Thâm cố nhịn cười: “Được rồi.”

Mắt cô sáng lên, vậy là anh quyết định ra về rồi sao.

Ngay sau đó, anh chuyển chủ đề: “Vậy chúng ta sẽ nói chuyện nghiêm túc một chút.”

Tưởng Ly hận nghiến răng nghiến lợi, có ai nói chuyện ngắt nghỉ dài hơi như anh không?

“Đầu tiên, tôi không phải là người tâm địa hẹp hòi, thù nhỏ cũng báo. Nếu người khác có đắc tội với tôi, tôi sẽ thẳng thừng chặn đường sống trước mặt đối phương, chứ giở trò sau lưng người ta tôi không làm được.” Dưới màn đêm, Lục Đông Thâm gợi cảm một cách lười biếng. Nhưng câu này anh nói ra ngắn gọn dứt khoát, khiến người ta phải lạnh sống lưng. “Thứ hai, ai nói với em Trần Du là người yêu của tôi?”

Đầu óc Tưởng Ly ngây ra trong giây lát nhưng cô cũng tiếp lời rất nhanh: “Từ trên xuống dưới trong tập đoàn có ai không biết chuyện này? Hơn nữa mắt tôi sáng lắm đấy.” Không phải quan hệ tình yêu, liệu ở Thương Lăng anh có bảo vệ Trần Du như vậy không?

“Nào, để tôi ngắm thử mắt em nào.” Lục Đông Thâm lại nổi tính nghịch ngợm. Một chiếc sofa có to cách mấy cũng to được đến đâu? Anh vươn cánh tay dài, kéo cô lại. Cô muốn giãy giụa, anh liền đưa tay giữ chặt khuôn mặt cô, cười nói: “Còn ngọ ngoạy là tôi hôn em đó.”

Tưởng Ly lập tức ngồi yên.

Anh hài lòng mỉm cười. Lát sau, ngón tay anh cọ lên xương mày của cô. Lần này, ngữ khí hoàn toàn nghiêm túc: “Có những lúc nghe vào tai cũng có thể là giả, mắt nhìn thấy cũng chưa chắc là thật. Em muốn phân

biệt thật hay giả, không thể dựa vào đôi tay hay đôi mắt, phải dựa vào chính trái tim của mình…”

~ Hết chương 130~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 131: Tôi Tin Em [4314 Chữ]

Thế nên tôi mới càng cần em. Nhưng không có nghĩa là tôi sẽ đẩy em vào hố lửa. Bé con, tôi sẽ bảo vệ em.

Giống như một lời bóng gió nhưng Tưởng Ly bỗng cảm thấy anh đã giải thích mối quan hệ với Trần Du. Trong chuyện này vẫn còn điều gì đó cô chưa biết, đúng không? Chợt nghĩ tới chuyện nghe mọi người đồn thổi trong nhà vệ sinh liên quan đến việc Trần Du đỏ mắt chạy ra khỏi phòng làm việc của Lục Đông Thâm, trong lòng cô chợt nảy sinh chút hớn hở nho nhỏ. Cô không thừa nhận nhưng nó vẫn tồn tại.

"Tai nghe thấy có thể làm giả, mắt nhìn thấy cũng có thể là sự thực đã bị che đậy nhưng những gì khứu giác ngửi thấy thường sẽ luôn là chân tướng. Từ trước tới nay, thứ tôi tin tưởng nhất chỉ có chiếc mũi của mình. Trên đời này có quá nhiều thứ có thể làm giả, duy có mùi hương là chân thực nhất." Tưởng Ly nhẹ nhàng đẩy anh ra, lần này anh buông tay.

"Trong các phụ gia tạo mùi cho nước tẩy rửa, sự kết hợp giữa cam túc và cỏ huân y đích thực có thể khiến người ta an thần. Anh không thích mùi hương của những loại hoa này, Trần Du đã sử dụng loại nước khử mùi hương gỗ với các thành phần chủ yếu là trắc bách, đỗ tùng, trúc bách lá dài. Loại nước khử mùi cô ta sử dụng cũng không có vấn đề gì. Mùi hương của ba loại thực vật này đúng là cũng có thể làm cho thần kinh được thả lỏng, đầu óc thảnh thơi. Nhưng ngoài ba loại thành phần hương gỗ kể trên ra, thì trong nước khử mùi còn có mùi của một loại cây tên Cường tâm thảo. Cường tâm thảo là một loại cỏ không rễ mọc ở nơi ẩn khuất nhất

giữa các khe núi đá, giống như loài Chi dứa râu*, cho dù không tiếp xúc với thổ nhưỡng vẫn có thể tồn tại giữa không khí. Rất hiếm có người sử dụng tới Cường tâm thảo, bởi vì số lượng ít, lại khó hái lượm. Bản thân Cường tâm thảo mùi rất thanh, nhưng lại có tác dụng phân giải mùi hương cực mạnh. Khi sử dụng nó trong nước khử mùi sẽ nhanh chóng can dự vào tác dụng của cỏ huân y và cam túc trong nước tẩy rửa, đồng thời cũng làm yếu đi ba loại mùi gỗ trong nước khử mùi. Nói một cách khác, loại nước khử mùi và nước tẩy rửa hiện tay đang sử dụng không có quá nhiều công dụng trong việc an thần cũng như thúc đẩy giấc ngủ cho anh."

*Vì vậy tên tiếng Anh của loài cây này là Air plants.

Nếu đã thật lòng muốn lo những chuyện của anh, cô cảm thấy tốt hơn hết vẫn nên nói rõ ràng đầu đuôi mọi chuyện. Cho dù có một số vấn đề vẫn chỉ nằm trong suy đoán của cô.

Lục Đông Thâm có phần đăm chiêu: "Nhưng điều em nghi ngờ không chỉ có thế, phải không?"

"Phải. Nếu chỉ là sự tương khắc giữa các mùi hương trong nước tẩy rửa và nước khử mùi thì đều không đủ gây ra ảnh hưởng gì cho anh. Nhưng, thuốc lá của anh có vấn đề." Tưởng Ly kéo một chiếc gối, ôm vào lòng, rồi dựa ra sau ghế sofa, một tay chống lên má, khuỷu tay đặt lên gối.

"Thuốc lá?"Lục Đông Thâm khẽ nhíu mày. Anh nhớ lại hộp thuốc lá đặt làm trên mặt bàn: "Em từng ngửi loại thuốc lá đó rồi."

"Ừm, có thể là một người nào đó quá khao khát có được anh thế nên khi đặt thuốc lá cho anh đã gia tăng thêm Hoàng lan có tác dụng kích tình. Nhưng lượng rất ít, chỉ có một ít, chỉ đủ để khiến anh vui vẻ thoải mái. Một người tâm tính kiên định sẽ không bị ảnh hưởng. Còn cả mùi nhục đầu khấu, cũng được coi là một loại mùi khá mờ ám. Ngoài ra còn có mùi

hồ tiêu được chiết tách, khiến cho cả điếu thuốc khi châm lên mùi hương sẽ ngọt và nồng.” Tưởng Ly phì cười: “Đương nhiên, trọng điểm tôi muốn nói không phải việc đối phương muốn thông qua mùi thuốc lá để khiến cuộc sống của anh thêm chút tình thú. Điều tôi muốn nói là hồ tiêu trong thuốc lá.”

Lúc trước khi hút loại thuốc lá đó, Lục Đông Thâm cảm thấy mùi hương ngào ngạt thơm phức, đồng thời cũng lại có một chút mạnh mẽ, cường tráng, thuần khiết hơn thuốc lá thông thường khi được đốt lên một chút. Nhưng về sau anh chỉ hút thuốc lá bình thường, đã lâu lắm rồi không động vào hộp thuốc lá đó nữa. Sao lại có cả hồ tiêu chứ?

“Tôi tưởng món ấy chỉ dùng làm gia vị.”

“Tác dụng của hồ tiêu rất lớn, không hoàn toàn chỉ dùng làm gia vị.” Tưởng Ly chống cằm cũng đã mệt, cô thẳng thừng dựa đầu lên lưng ghế sofa: “Vào thời Trung thế kỷ, hồ tiêu được mệnh danh là vàng đen, ban đầu được sử dụng để trị liệu Cái chết đen*, sau này mới được sử dụng rộng rãi trong nấu ăn. Nhưng trên thực tế, cho đến tận bây giờ, hồ tiêu cũng là loại thuốc giảm sung huyết tốt nhất, rất hữu hiệu trong việc trị liệu các căn bệnh đường hô hấp, nhất là hen suyễn. Nguồn gốc loại hồ tiêu trong thuốc lá của anh nếu tôi không phân tích nhầm thì xuất phát từ phía Nam Ấn Độ, mùi vị thuần cay. Tác dụng của nó khi sử dụng trong thuốc lá: Một là có thể làm dịu bớt hậu quả của khói thuốc lá đối với hệ hô hấp sau khi rít khói vào phổi, hai là khi hòa trộn cùng Hoàng lan và Nhục khấu mùi hương lại càng rắn rỏi, rất phù hợ, càng phù hợp với nam giới hơn. Loại thuốc lá đặc biệt ấy vốn không có gì phải chú ý, cùng lắm chỉ thể hiện dã tâm của người chế tạo ra nó mà thôi. Nhưng khi hồ tiêu chiết xuất cháy lên tỏa ra mùi hương mà gặp mùi Cường tâm thảo thì tính chất sẽ thay đổi.”

*Cái Chết Đenlà tên gọi của một đại dịch xảy ra ở châu Á và châu Âu trong thế kỷ XIV mà đỉnh điểm là ở châu Âu từ năm 1348 đến năm 1350.

Cái Chết Đen được coi là một trong những đại dịch chết chóc nhất trong lịch sử nhân loại, ước tính nạn dịch này đã giết chết từ 30 tới 60% dân số của châu Âu và giảm dân số toàn cầu từ khoảng 450 triệu người xuống còn từ 350 đến 375 triệu người vào năm 1400.

Tưởng Ly nói tới đâythì hơi rướn người về phía trước, nhìn Lục Đông Thâm rồi nói rành mạch từng từ từng chữ: "Hai mùi hương này kết hợp lại sẽ hình thành nên một loại chất là Lycorin (C16H17NO4), có thành phần độc hại. Không chỉ khiến thần kinh của người hít phải bị suy yếu mà còn khiến các chức năng trong cơ thể suy kiệt dần rồi tử vong."

Lục Đông Thâm sững người.

"Có một loại thuốc Nam tên là Sâm cau, không biết anh có biết nó không. Cổ nhân thường nói dùng Sâm cau lâu ngày sẽ trường sinh, thật ra hoàn toàn không chính xác. Dùng một ít Sâm cau quả thực có thể gia tăng tinh huyết, tăng cường dương khí cho cơ thể, nhưng dùng quá liều hoặc dùng lâu năm sẽ trúng độc mà chết. Nguyên nhân là vì trong Sâm cau có thành phần Lycorin, tích lũy quá nhiều trong cơ thể sẽ dẫn tới tử vong. Chỉ cần anh hút loại thuốc lá đặc biệt đó trong phòng làm việc, sẽ cùng với mùi hương còn sót lại trong không khí, hình thành nên Lycorin. Thành phần này sẽ kết đọng lại trong cơ thể anh. Cho dù sau này anh không hút thuốc nữa…"

Lục Đông Thâm thấy cô ngập ngừng, ngữ khí trở nên nghiêm túc: "Nói tiếp đi."

"Trong sữa tắm và xà phòng trong phòng tắm cũng có mùi cỏ huân y. Một ít cỏ huân y sẽ có tác dụng tốt cho giấc ngủ, nhưng mùi hương quá nồng ngược lại sẽ càng khiến người ta mất ngủ. Cộng với việc bên trong lại có thêm thành phần tinh dầu Long quỳ. Xét từ một góc độ nào đó, Long quỳ có tác dụng giống như hồ tiêu, đều có thể tăng thêm tính mạnh mẽ

trong mùi hương, nhưng lại vượt trên hồ tiêu trong tác dụng kích thích sự hưng phấn thần kinh. Thế nên, thuốc lá anh có thể không hút, nhưng kiểu gì vẫn sẽ dùng sữa tắm và xà phòng. Một khi anh sử dụng, mùi hương của Long quỳ sẽ thay thế cho hồ tiêu, vẫn cứ hình thành Lycorin. Ban đầu, tôi nghi ngờ có người cố tình khiến thần kinh của anh suy nhược dẫn đến mất ngủ triền miên. Nhưng bây giờ nghĩ lại có lẽ không đơn giản như vậy. Nếu anh đã mất ngủ từ rất lâu trước đó rồi thì mục đích của đối phương chính là lấy mạng anh."

Lục Đông Thâm đứng dậy, đi từ từ tới trước cửa sổ, trầm mặc một lúc lâu. Anh lần tìm ra một điếu thuốc, ngậm lên miệng, đang định châm lên thì anh lại bỏ điếu thuốc ra, quay đầu ra hiệu với Tưởng Ly: "Có ngại không?"

Tưởng Ly lắc đầu.

Lục Đông Thâm quay lại mở một khe hẹp bên cửa sổ ra. Khi anh châm thuốc, anh hơi nghiêng đầu một chút. Khói thuốc chậm rãi lan tỏa. Anh nheo mắt lại, rồi im lặng ngắm nhìn bầu trời đêm bên ngoài.

Gió đêm len lỏi vào trong từ khe hẹp ấy, làm nhiễu loạn hình dáng của khói thuốc.

Dưới bóng trăng, bóng lưng anh thẳng tắp. Tưởng Ly không nhìn được biểu cảm của anh, cũng không biết anh đang nghĩ gì. Nhưng cứ nhìn tấm lưng của anh như vậy, chẳng hiểu sao trái tim cô lại bất ngờ xao xuyến.

Là sự cô đơn.

Từ bả vai rộng dài ấy, từ cái bóng hắt xuống của anh, và từ sự im lặng dài đằng đẵng…

“Không có ai chú ý quá nhiều đến sự ảnh hưởng của mùi hương. Nhưng trên thực tế, phòng làm việc của anh chính là nơi mùi hương tương sinh tương khắc một cách điển hình. Nước tẩy rửa, nước khử mùi, thuốc lá, sữa tắm, xà phòng… tất cả những loại này xem đại bất kỳ một loại nào cũng đều không có vấn đề. Nhưng một khi mùi hương phát tác sẽ có điểm trí mạng. Cường tâm thảo trong nước khử mùi và hồ tiêu trong thuốc lá hoặc Long quỳ trong sữa tắm xung đột nhau và đều tạo thành Lycorin. Lycorin lại kích thích vào mùi huân y trong nước tẩy rửa và sữa tắm.” Tưởng Ly cầm một quả quýt lên, vừa bóc vỏ vừa đi tới bên cạnh anh.

“Mùi hương đan vào nhau thành từng móc xích một. Một sự sắp xếp tinh vi như vậy chỉ có thể là do người làm. Một tâm tư tỉ mỉ như vậy, cho dù vấn đề của những mùi này thật sự bị điều tra ra thì cùng lắm cũng chỉ tra ra nó gây bệnh mất ngủ. Dù thật sự nhắm vào mạng người như lời tôi nói thì kẻ đứng đằng sau cũng dễ dàng thoát tội. Bởi vì tất cả thành phần trong các sản phẩm này đều không độc hại. Các cơ quan kiểm tra khi kiểm tra đều tập trung chủ yếu vào các thành phần thực sự, chưa chắc đã điều tra ra được sự tương khắc của mùi hương.” Dứt lời, cô đẩy một lớp vỏ quýt ra trước mặt cho anh làm gạt tàn.

Lục Đông Thâm gạt tàn thuốc rồi quay lại nhìn cô.

Trong quầng sáng âm u, cô nhỏ bé vô cùng, nhưng những lời cô nói lại khiến người ta lạnh sống lưng. Ở trong phòng họp, cô chỉ lấy một cái cớ sứt sẹo để phản bác Dương Viễn. Người không hiểu cô dĩ nhiên sẽ cho là cô ngang ngược, không nói lý lẽ. Nhưng anh hiểu cô, khi đối mặt với các vấn đề chuyên ngành cô không bao giờ là người qua quýt lấy lệ. Thế nên cô không nói, ắt phải có lý do của riêng mình.

Bây giờ anh đã hiểu điều cô lo lắng.

Mùi hương tương sinh tương khắc quả thật rất phức tạp, ngay cả các cơ quan giám định cũng chưa chắc đều có thể tra ra được. Tới lúc đó, e là sẽ chuốc họa vào người. Đừng tưởng thường ngày cô tùy tiện thoải mái. Sau việc ở Thương Lăng, Lục Đông Thâm biết rõ thực chất tư duy của cô rất sắc bén, luận về toan tính hay gan dạ đều không thua kém nam giới. Thế nên, những gì có thể hiểu được cô đã hiểu cả.

"Tôi không biết trước kia anh đã từng trải qua chuyện gì, nhưng mùi hương tương khắc có thể giết người trong vô hình, còn tàn độc hơn cả việc giết bằng dao súng trực diện." Tưởng Ly khẽ nói.

Ánh mắt Lục Đông Thâm rơi xuống điếu thuốc kẹp giữa ngón tay: "Mùi hương tương khắc, giết người trong vô hình, tôi từng được lĩnh giáo."

Tưởng Ly run lên.

"Thế nên tôi mới càng cần em." Lục Đông Thâm giơ tay lên xoa đầu cô. Anh không cười, nét mặt cũng hoàn toàn nghiêm túc: "Nhưng không có nghĩa là tôi sẽ đẩy em vào hố lửa. Bé con, tôi sẽ bảo vệ em."

Tưởng Ly bỗng dưng cảm thấy nghẹt thở. Cô bỗng sợ anh nói như vậy. Đàm Diệu Minh cũng đã từng nói đúng một câu như thế.

"Tôi sẽ tự bảo vệ chính mình."

Lục Đông Thâm cười, dập tắt quá nửa điếu thuốc hút dở vào trong miếng vỏ quýt: "Bảo vệ làm sao đây? Dựa vào một con dao Phần Lan ư? Lục Môn thâm sâu, không đơn giản như vậy đâu. Sửa công thức pha chế trông có vẻ chỉ là chuyện nhỏ nhưng những sợi dây lợi ích động chạm đến là tầng tầng lớp lớp. Thế nên ở trong buổi họp tôi mới hỏi em rằng em đã suy nghĩ kỹ chưa."

“Tôi chưa bao giờ cho rằng đây là một chuyện dễ dàng.” Tưởng Ly ngước mắt nhìn anh. Thứ cô động vào đâu chỉ là quyền lợi của riêng Quý Phi? Chưa kể đến việc Quý Phi có bao nhiêu mối quan hệ thân thiết trong Lục Môn, ngay một Hội văn thuật đằng sau lưng cô ta thôi nếu muốn nghiền nát Tưởng Ly cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Đôi mắt Lục Đông Thâm đen sẫm lại: “Thế nên, chỉ cần em muốn làm thì cứ làm, tôi sẽ cố gắng hết sức để dọn đường cho em. Một khi mùi hương cũng trở thành công cụ để người ta lợi dụng thì người chịu ảnh hưởng sao có thể là một mình tôi?”

Tưởng Ly hiểu rồi.

Cô vô thức nhớ tới Thai Quốc Cường.

Trái tim cô nặng trình trịch, bị đè rất chặt, không biết phải cất phần nặng nề này vào đâu.

“Tôi sẽ khẩn trương đưa ra phương án pha chế. Chỉ có điều dẫu sao phòng thực nghiệm cũng có hạn, về mặt thời gian sẽ hơi khó khăn. Trước mắt, việc quan trọng nhất vẫn là loại bỏ Lycorin. Anh mất ngủ dai dẳng, tôi sẽ nghĩ ra một phương pháp khác. Khoảng thời gian này anh đừng uống trà, nhất là loại của cô người yêu…” Nói tới đây, Tưởng Ly ngừng lại, sửa chữa: “Nhất là trà Trần Du chuẩn bị cho anh. Trà vốn đã là loại nước khiến người không dễ ngủ rồi, hơn nữa trong cơ thể anh lại đang có Lycorin tích tụ, sẽ càng ảnh hưởng nặng nề tới chất Theophylline có trong trà.”

Lục Đông Thâm dựa vào cửa sổ: “Được, café đen có được uống không?”

Tưởng Ly cũng bắt chước điệu bộ của anh, dựa vào bên kia, hai tay khoanh trước ngực: “Lục đại thúc à, với sức chiến đấu như của chú đây

còn cần café đen để chống buồn ngủ hay sao? Lại còn đòi uống café đen, không uống là anh đã hưng phấn khỏi ngủ rồi."

Lục Đông Thâm cười, giơ tay bấu má cô: "Em gọi tôi là gì hả?"

Cảm thấy nụ cười của anh có phần xấu xa, cô đẩy anh ra sau: "Ý của tôi là, trong khoảng thời gian này anh tốt nhất nên uống nước lọc hoặc nước chanh tươi." Nghĩ một chút, cô lại nói: "Mà thôi, bỏ đi, anh uống cái gì để tôi pha chế luôn cho nhanh. Này Lục Đông Thâm, tôi phát hiện con người anh lắm chuyện thật đấy, cao quý như vàng ngọc luôn. Bình thường anh dùng cái gì sao cứ phải tỉ mỉ vậy? Lại còn phải đặt làm riêng. Anh tự nhìn đi, xảy ra chuyện rồi đấy, thấy chưa?"

Lục Đông Thâm cố nín cười: "Cũng đâu phải tôi không dùng loại đặc biệt là không được. Uống trà nhạt ăn cơm hẩm tôi cũng ăn được mà."

"Anh ấy hả?" Tưởng Ly phì cười: "Chắc gì anh từng vào mấy quán ruồi muỗi."

Lục Đông Thâm hơi nhướng mày: "Quán ruồi muỗi? Quán ăn phải ruồi muỗi? Sao bây giờ vẫn còn người chịu ngồi ăn ruồi muỗi vậy?" Anh chỉ mới nghe qua một số vùng miền có sở thích ăn côn trùng thôi.

Tưởng Ly nghe xong hơi sững người giây lát sau đó phì cười thành tiếng. Lục Đông Thâm thấy cô cười, dĩ nhiên trong lòng cũng vui vẻ hơn: "Nói rõ ràng ra đã rồi cười nào."

Tưởng Ly lúc này đã bị anh chọc đến phát điên. Anh đúng là người lớn lên ở nước ngoài, có tinh thông Hán ngữ đến đâu cũng không thể bằng người bản địa được: "Đúng đúng đúng, chính là quán mà vào ngồi ăn ruồi nhặng đó."

Lục Đông Thâm nghe xong là biết không như lời cô nói, nhưng cũng rất hưởng thụ khoảng thời gian được trò chuyện cùng cô: "Được thôi, có em bảo đảm, có gì không dám ăn chứ."

Tưởng Ly mím môi, giơ tay chọc chọc lên ngực anh. Ngực anh rất rắn chắc, cũng rất vững chãi, thế nên sau một hồi chọc đau ngón tay, cô thu tay về: "Về thuốc lá, nếu thích hút loại riêng biệt thì anh phải đợi một chút."

"Cũng chưa chắc cứ phải hút loại đặc biệt, loại bây giờ tôi hút cũng không tệ." Lục Đông Thâm giải thích một câu.

Tưởng Ly hơi nghiêng đầu rút bao thuốc lá anh đặt bên cạnh ra. Không tốt được sao. Loại đắt nhất của Hoàng Hạc Lâu, giá cũng "đẹp".

"Điểm có lợi của thuốc lá đặt làm chính là hạn chế lượng nicotin. Để tôi pha chế cho anh. Nhưng trước hết anh phải nói cho tôi biết anh thích mùi gì đã."

Lục Đông Thâm nhìn cô: "Mùi hương trên người em." Còn cả mùi hương trong phòng cô nữa, giống hệt với mùi hương trên người cô, luôn khiến anh có thể bình tĩnh lại.

Tưởng Ly nghe xong câu ấy là trở nên ngang bướng ngay: "Loại đó ngàn vàng khó kiếm đấy."

"Không khó kiếm." Lục Đông Thâm mỉm cười nhìn cô: "Giữ em lại bên cạnh tôi là được rồi."

Một câu nói khiến nhịp tim Tưởng Ly đập rất nhanh: "Vậy tôi phải yêu cầu tăng lương đó."

Lục Đông Thâm cười khẽ từ đầu tới cuối: "Được."

Khi tiễn anh ra khỏi cửa, chẳng hiểu sao Tưởng Ly lại có lòng riêng. Thật ra, cô vẫn muốn biết nhiều hơn một chút.

"Này…" Buột miệng sau, cô lập tức hối hận.

Lục Đông Thâm dừng bước, đứng trước cửa ra vào, nhìn cô qua chút ánh sáng yếu ớt.

Cô liếm liếm môi. Đằng nào cũng đã gọi giật anh lại rồi, vậy thì đường hoàng mà hỏi đi.

"Anh có tin tưởng Trần Du không?" Có thể để cô ta tự do ra vào phòng làm việc của anh, chắc là anh rất tín nhiệm cô ta chăng? Đây là phân tích của cô, nhưng cô vẫn muốn nghe chính anh nói.

Nhưng Lục Đông Thâm lại trả lời rất dứt khoát: "Không tin."

Tưởng Ly sững người, ngước mắt nhìn anh, một lát sau mới hỏi: "Vậy tức là anh thích cô ta, thế nên bao dung hết thảy."

Cô ta xinh đẹp, đàn ông ai chẳng thích phụ nữ đẹp.

Nhưng Lục Đông Thâm lại cười: "Không, cô ta không phải mẫu người mà tôi thích."

"Vậy anh thích mẫu người nào?" Cô chỉ hỏi đại một câu, sau đó cảm thấy mình hơi thần kinh.

Ánh mắt Lục Đông Thâm kiên định nhìn thẳng vào mặt cô: "Em nói xem?"

Trái tim Tưởng Ly nhất thời hoảng loạn. Có một dự cảm đang xoay vần trong lòng nhưng cô chần chừ không dám lấy ra kiểm tra. Cô ngước lên nhưng lại va phải ánh mắt anh, bèn vội vàng né tránh. "Anh thích mẫu

người nào làm sao tôi biết được, bên cạnh anh lắm ong bướm như vậy kia mà.”

Lục Đông Thâm nghe xong, chỉ biết cười khó xử, nhưng cũng không giải thích thêm gì.

“Vậy anh có tin tôi không?” Đây là một câu hỏi nghiêm túc. Anh giao toàn bộ tính mạng và sức khỏe của mình vào tay cô. Lẽ nào anh không sợ có một ngàycô sẽ trở mặt thành thù?

“Tôi tin em.” Từng đường nét trên khuôn mặt Lục Đông Thâm đều toát lên sự chân thật. Anh giơ tay vân vê cằm cô: “Hơn nữa…”

Anh cúi đầu, phủ môi mình lên môi cô.

Câu nói sau đó toàn bộ đều bị chìm khuất sau nụ hôn ấy…

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 132: Chính Thức Tuyên Chiến [2144 Chữ]

Không sao cả, em chỉ cần đồng ý để kiểm tra.” Lục Đông Thâm cười khẽ: “Những chuyện sau đó còn có tôi cơ mà.

Bắc Kinh là nơi hoa nở đón xuân sớm nhất. Vừa ấm lên một chút sau mùa đông giá rét mà đã vàng rực cả một khoảng trời. Nhưng phong cảnh đó cũng chỉ tồn tại được vài ngày. Tử đinh hương cũng vội vã đuổi theo nhịp bước đón xuân. Ánh nắng mùa xuân ấm áp, khắp các đường lớn ngõ nhỏ đều thấm đẫm hương thơm thanh ngọt của tử đinh hương.

Sắc mặt Nhiêu Tôn không dễ coi lắm. Anh đọc xong tập tài liệu trong tay đến trang cuối cùng, đầu mày khóe mắt đã lạnh như sương. Cao Toàn vẫn đợi suốt ở bên cạnh. Đợi Nhiêu Tôn xem xong, cậu ta nói: “Bây giờ chỉ có thể điều tra được tưng đây thôi, tiếp tục điều tra thêm e là không khác gì mò kim đáy biển.”

Anh đang điều tra vụ chiếc khăn tay màu đen.

Không thuận lợi chút nào.

Trích xuất camera giám sát thì đúng là rất dễ dàng tìm được người chuyển gói hàng tới, nhưng đối phương chẳng qua cũng chỉ làm theo lệnh người khác, nói là đã nhận một khoản tiền lớn để giao hàng. Lần theo camera tìm kiếm tiếp thì rất mất công mất sức. Họ lần lượt kiểm tra khắp phố lớn ngõ nhỏ, cuối cùng chỉ xác định được một bóng hình rất mơ hồ.

Không nhìn ra được là nam hay nữ, CCTV cũng không quay được toàn bộ, chỉ như một bóng ma vậy. Nhiêu Tôn không tin rằng trên đời này có ma, lệnh Cao Toàn tiếp tục điều tra. Cao Toàn lại cùng các cơ quan liên quan nỗ lực thêm vài ngày, cuối cùng tuyên bố thất bại. Quá mờ ảo, muốn tiến hành làm các kỹ thuật chỉnh sửa đều khó khăn.

Nói tới đây, Cao Toàn suy nghĩ một chút rồi đề nghị: "Tôn thiếu, nếu không tra ra được kẻ này, em thấy chi bằng anh cứ sắp xếp một vài người cho Hạ tiểu thư, cho dù chỉ trông chừng nơi ở của cô ấy thôi thì cũng có thể bảo vệ an toàn cho cô ấy." Cậu ta đã đưa ra một phương án trù bị thứ hai. Nhiêu Tôn tính cách ngang bướng, làm việc trước nay cũng tùy tâm tùy hứng. Cậu ta chỉ sợ Nhiêu Tôn lại lên cơn thịnh nộ thì đúng là phải đi mò kim đáy bể. Vậy thì sẽ dây dưa nhiều hơn đến các cơ quan chấp pháp, đây chẳng phải là khiến cho người ta chửi bới sao?

Nhiêu Tôn nắm chặt tập tài liệu trong tay, lát sau mới ngẩng đầu lên: "Cử khoảng năm, sáu người qua âm thầm theo dõi."

Cao Toàn đang định thở phào nhẹ nhõm, không ngờ Nhiêu Tôn lại nói: "Mà thôi, cô ấy không thích đâu." Tuy rằng việc làm này là muốn tốt cho cô nhưng chưa chắc cô đã chịu nể tình. Nếu cô biết được hằng ngày ra ra vào vào luôn có người túc trực, chắc chắn sẽ nổi điên. Đến nước này, việc anh có thể làm chỉ là đợi chờ mà thôi.

Cao Toàn nhìn thấy biểu cảm bứt rứt nhưng lại không đành lòng của anh.

"Gần đây Lục Đông Thâm có động thái khá lớn nhỉ?" Nhiêu Tôn lấy ra một điếu xì gà.

Cao Toàn thấy anh đã đổi chủ đề, cũng biết lần này anh thỏa hiệp với Hạ tiểu thư rồi, bèn nói: "Vâng. Tuy rằng Lục Đông Thâm chỉ vừa tiếp

quản Skyline chưa lâu, nhưng việc quản lý, vận hành các khách sạn trực thuộc không hề gặp vấn đề. Các trung tâm thương mại trước đó không lâu lại được hai thương hiệu sản phẩm hàng cao cấp hàng đầu thế giới ký hợp đồng đại lý. Nghe nói còn do đích thân Lục Đông Thâm thương lượng và ký hợp đồng dài hạn, chí ít thì trong vòng năm năm tới họ sẽ giật được không ít hạn ngạch của các trung tâm thương mại hàng đầu. Ngoài ra, hội quán dành riêng cho khách hàng VIP của Skyline sắp được khởi công. Lục Đông Thâm đã nhắm vào phủ Thân Vương. Thương hiệu H đã thâm nhập vào thị trường Trung Quốc đại lục, đồng thời còn khai thác các sản phẩm mới có tính chất cạnh tranh. Các cửa hàng thương hiệu và các cửa hàng đại lý dường như cũng đang rầm rộ chuẩn bị. À, đúng rồi, Thương Xuyên đã ký hợp đồng với Hoàn Gia Media."

Nhiêu Tôn hơi nhướng mày: "Chẳng phải cậu ta đang quay bộ phim của Hoàn Gia sao?"

Cao Toàn tiếp lời: "Nghe nói lần này Thương Xuyên đã ký hợp đồng lâu dài với Hoàn Gia. Vài bộ phim sắp tới đều sẽ hợp tác cùng Hoàn Gia. Với tình hình này, Thương Xuyên có lẽ đang nhắm vào vị trí gương mặt đại diện cho dòng sản phẩm H. Xem ra Skyline đã đưa ra một điều kiện hậu hĩnh cho anh ta."

Nhiêu Tôn rơi vào trầm tư.

Cao Toàn lại nói: "Khoảng thời gian trước, từ Trường Thịnh đồn ra một số thông tin. Thai Tử Tân lần lượt gặp mặt với Giám đốc của bốn ngân hàng lớn, lại đích thân bay sang Hoa Kỳ, xem ra chuyện vốn vay đã chắc được đến tám, chín phần. Điều thú vị là, Skyline vừa đàm phán xong dự án "Giang Nam xuân" ở Hàng Châu, ở bên kia, Thai Tử Tân lại bắt đầu giành quyền khai thác Trường hồ gần đây của Giang Nam xuân. Về phía Bắc Kinh, Lục Đông Thâm có ý thu mua lại Đại Hằng, mục đích chính là giành được quyền khai thác khu đất trung tâm thương mại của Đại Hằng. Có

người đang âm thầm đấu với Lục Đông Thâm trong bóng tối, chắc chắn không tránh khỏi có liên quan đến Thai Tử Tân. Cô gái đó trên thương trường cũng lắm mưu mô thủ đoạn vô cùng."

Nhiêu Tôn châm điếu xì gà lên, rồi nhả ra một làn khói mù mịt, lát sau mới nói: "Skyline có cả một Lục Môn chống lưng, tài nguyên quốc tế dĩ nhiên không thể thiếu. Thế nên cạnh tranh tài nguyên quốc tế, Skyline chắc chắn sẽ vượt lên đầu tiên. Lục Đông Thâm vẫn còn khá lạ lẫm đối với ngân hàng trong nước, nhưng muốn giành tài nguyên quốc tế lại dễ như trở bàn tay. Tuy vậy tài nguyên trong nước là thế mạnh của chúng ta. Cũng trùng hợp thật, dự án mà Skyline và Trường Thịnh nhắm vào, anh cũng có hứng thú. Cao Toàn, cậu hẹn tổng thư ký Lưu và bộ trưởng Cao của bộ Kế hoạch đầu tư. Cứ nói là Tôn thiếu gần đây rảnh rỗi, muốn hẹn hò một bữa tụ tập."

***

Tưởng Ly dồn hết tâm sức vào việc khai phá một công thức mới và pha chế mùi hương. Ngoài việc này ra, cô còn bác bỏ phương án điều chỉnh hương nước hoa bản giới hạn của thương hiệu H tại thị trường Trung Quốc đại lục.

Việc này khiến Trần Du rất khó chịu. Cô ta truy hỏi nguyên nhân. Tưởng Ly không giải thích quá nhiều, thẳng thừng đưa cho cô danh sách một loạt các nhóm khách hàng của thương hiệu H, yêu cầu cô ta làm dịch vụ hậu mãi với từng nhóm một.

Đây vốn dĩ là công việc của bộ phận thị trường nhưng lại bị đẩy cho Trần Du. Trần Du vốn đã bất mãn chuyện Tưởng Ly tước quyền của mình, thế nên nhất thời nổi đóa. Tưởng Ly gửi một email trong nội bộ tập đoàn, ngoài việc phân rõ phạm vi quyền và nghĩa vụ của các nhà điều chế hương trong nhóm của cô ra cũng nói thẳng:Nếu có bất kỳ sự bất mãn nào về

phân công công việc, có thể nộp đơn xin nghỉ việc cho bộ phận Nhân sự bất kỳ lúc nào.

Ý tứ rất rõ ràng: Đây chính là công việc, không có chỗ để cò kè mặc cả. Nếu không ưng ý thì khỏi làm nữa.

Tất cả các sản phẩm vệ sinh hằng ngày, bao gồm cả thuốc lá đặt riêng trong phòng nghỉ của Lục Đông Thâm đều được Tưởng Ly dọn sạch sẽ, yêu cầu nhân viên vệ sinh trước khi chưa có công thức pha chế cụ thể thì chỉ được phép lau rửa bằng nước bình thường.

Đồng thời cô cũng xin được chìa khóa nhà của Lục Đông Thâm. Nhưng phần vì anh cũng không hay về nhà nên Tưởng Ly cũng chưa vội tới kiểm tra một lượt.

Bên kia tổng bộ có phản hồi là chuyện cô và Lục Đông Thâm đã sớm dự liệu được. Tuy rằng Tưởng Ly chỉ động tới công thức của Trung Quốc đại lục nhưng thái độ phía tổng bộ cũng rất cương quyết. Phần cương quyết này tới từ ai, Tưởng Ly không cần nghĩ cũng biết.

Cả Dương Viễn cũng biết trước sẽ có chuyện này xảy ra. Anh ấy gọi điện thẳng cho Tưởng Ly, không vòng vo mào đầu, nói thẳng: Ý kiến mà tổng bộ đưa ra là: Động vào công thức cũng được thôi, nhưng phải được thông qua việc kiểm tra của cơ quan kiểm tra chứng minh công thức cũ có vấn đề mới được.

Sau khi suy nghĩ một hồi, Tưởng Ly gọi điện cho Cảnh Ninh. Cô muốn hỏi ý kiến của Lục Đông Thâm. Cảnh Ninh trả lời rằng tổng giám đốc ra ngoài họp, vẫn chưa về công ty, đề nghị cô gọi thẳng cho anh.

Tưởng Ly nghe xong câu này cảm thấy rất kỳ lạ. Theo đúng quy trình làm việc của công ty, cô không nên gọi thẳng cho Lục Đông Thâm mới

phải. Cảnh Ninh mỉm cười thông báo: “Đây là ý của tổng giám đốc, sau này dù chuyện công hay chuyện tư đều không cần thông qua thư ký truyền đạt, gọi thẳng cho anh ấy là được.”

Đặt điện thoại xuống, mặt cô hơi nóng. Tuy rằng cô bận rộn công việc nhưng nụ hôn tối hôm đó của anh vẫn thi thoảng nhảy ra ngoài. Mối quan hệ này dường như đang cách một lớp giấy mỏng. Lục Đông Thâm có ý chọc rách, còn cô cố tình né tránh.

Cô gọi điện thoại qua, đầu kia rất im ắng, quả thật là đang họp. Lát sau, cô nghe thấy Lục Đông Thâm xin ngừng một chút rồi hỏi cô có chuyện gì. Cô nói với anh quyết định mà tổng bộ vừa thông báo. Lục Đông Thâm trầm ngâm giây lát rồi hỏi: “Em có muốn chấp nhận việc kiểm tra không?”

“Chắc là phải làm thôi…”

“Em đang lo lắng điều gì?” Giọng Lục Đông Thâm qua sóng điện thoại cứ trầm trầm, rất êm tai.

Tưởng Ly thở dài: “Quyết định này chắc chắn là do Quý Phi làm. Cô ta tự tin như thế, e là sự tình không hề đơn giản.”

“Không sao cả, em chỉ cần đồng ý để kiểm tra.” Lục Đông Thâm cười khẽ: “Những chuyện sau đó còn có tôi cơ mà.”

Đặt di động xuống rồi, trái tim Tưởng Ly vẫn đập thình thịch, thình thịch, bên tai còn văng vẳng câu nói đó của Lục Đông Thâm: Còn có tôi cơ mà…

Cô trả lời lại tổng bộ, lúc ký tên ở cuối cùng, cô suy nghĩ rất lâu rồi đánh vào hai chữ “Hạ Trú”.

Đây là lần đầu tiên cô phản hồi lại tổng bộ.

Hạ Trú.

Cô chính thức dùng danh nghĩa của Hạ Trú để tuyên chiến với Quý Phi.

~Hết chương 132~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 133: Thời Gian Lập Wechat [2085 Chữ]

Lục Đông Thâm, cụ nhà anh, đã lên cả bản tin rồi, còn gọi là không đắt hả?

Lúc gần tới trưa, chuông di động của Tưởng Ly vang lên.

Là một số điện thoại từ nước ngoài.

Số điện thoại không nằm trong danh bạ của Tưởng Ly, hoàn toàn xa lạ.

Tưởng Ly cầm di động lên tay, nhìn chằm chằm vào con số đang nhấp nháy, âm thầm có một dự cảm nảy sinh.

Cô bắt máy.

Đối phương không nói gì, cô không giục giã, cũng không lên tiếng.

Trong điện thoại chỉ có sự trầm mặc như đang trói chặt cả hai phía. Chỉ còn những tiếng thở khẽ khàng, giống như sự đọ sức trong thinh lặng, lại giống như một cuộc dằn vặt ấu trĩ.

Tưởng Ly ngồi thẳng người, đến nỗi sống lưng cũng hơi đau nhức. Dự cảm xoay tròn trong lòng càng lúc càng trở nên mãnh liệt. Tuy rằng đối phương kiên quyết không lên tiếng nhưng cô cảm giác được, đây là một người mình thân thuộc.

Cứ như vậy, cuộc đối đầu trong màn im lặng chết chóc kéo dài hơn một phút. Cuối cùng đối phương cũng lên tiếng, giọng nói rất nhỏ: “Hạ Trú?”

Đập vào tai là một âm thanh không thể quen hơn, làm đau đôi tai cô. Như gần lại có vẻ như bị ngăn cách bởi trăm núi ngàn sông. Tưởng Ly cảm thấy lồng ngực tắc nghẹn lại. Những chuyện đã qua, những tình cảm đã cũ đều trở thành gông cùm đè thẳng vào người khiến cô không sao thở nổi.

Rất lâu sau cô mới bật ra một âm thanh: "Phải."

Hơi thở của người ở đầu kia hơi gấp lên một chút, nhưng người ấy không nói thêm gì nữa.

Bên này, Tưởng Ly đã kìm chế lại cảm xúc, khi lên tiếng, thanh âm cực kỳ lạnh lẽo: "Quý Phi, món nợ giữa hai chúng ta cần được tính toán rồi."

Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, Tưởng Ly một tay đè chặt di động, một tay đặt lên giữ lấy lồng ngực. Giống như có một lưỡi dao sắc lẹm cứa qua vậy, khi máu đã ngừng chảy mới là khi cơn đau xé da thịt xông lên.

Trong đầu cô vang lên những tiếng cười đùa giỡn chơi ngày nào.

"Thời cổ có ba huynh đệ kết nghĩa vườn đào, nay có chúng ta bốn anh em kết nghĩa dưới thung lũng…"

"Tiểu Hạ, Tiểu Hạ, mình nhận được tháng lương đầu tiên trong cuộc đời rồi. Đi nào, mình mời cậu ăn món đào mật nhập khẩu cậu thích nhất."

"Phi Phi, cậu cố tình làm mình thèm chết phải không? Mình dị ứng với lông đào mà."

"Yên tâm đi, mình tuyệt đối sẽ rửa thật sạch đào cho cậu, một cọng lông cũng không còn…"

"Thế còn nghe được."

"Mình tốt quá chứ hả?"

“Cậu là tốt nhất luôn.”

…

Tưởng Ly cố gắng hít sâu thở đều, như vậy mới có thể đè nén được nỗi buồn đang dâng lên làm đỏ rực đôi mắt. Khi ngước lên nhìn, đã sớm cuộn chặt tay lại, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay…

***

Bởi vì buổi chiều còn phải quay về phòng thực nghiệm kiểm tra sản phẩm mẫu đã được nâng cấp và mở cuộc họp thảo luận về việc xây dựng mùi đặc trưng cho không gian cửa hàng đại lý của thương hiệu H đồng thời xây dựng lại mùi hương cho sản phẩm nước hoa chính của hãng, nên buổi trưa Tưởng Ly không ra ngoài ăn mà chọn luôn căng tin của công ty.

Tầng hầm B1, B2 của tòa nhà là căng tin của công ty. Một diện tích tròn hai tầng, được mở thông từ tầng trên xuống tầng dưới, hai bên có cầu thang dẫn lên theo hình xoáy. Ngọn đèn thủy tinh rủ xuống ở chính giữa. Thứ khiến người ta thấy lung linh nhất là một màn hình khổng lồ cao gần 6 mét xuyên qua hai tầng lầu. Trừ khi cả tòa nhà văn phòng đều tan ca, còn không nó sẽ được bật suốt cả ngày. Có lúc nó sẽ phát phim điện ảnh, có lúc là clip ca nhạc, lại có lúc sẽ đăng các thông tin mới nhất về các công ty con dưới quyền quản lý của Skyline.

Tưởng Ly gọi vài món ăn đơn giản. Sau khi ngồi xuống, cô ngẫm nghĩ rồi cầm di động lên, chụp lại bàn ăn của mình và đăng trạng thái lên vòng tròn bạn bè:Tự dưng là một căng tin có đầy đủ các món ăn ngon nhất của châu Á thế mà lê giày đi khắp một vòng vẫn không tìm được rượu. Nằm dưới chân Thiên tử mà một chai bia Yến Kinh cũng không có. Rate 1 sao.

Sau đó cô tiện tay sang "tường nhà" Lục Đông Thâm xem sao. Anh đúng là lười kinh điển, gần như không đăng bài viết. Tưởng Ly kéo thẳng một mạch xuống cuối cùng. Anh tổng cộng chỉ đăng đúng ba bài, lại còn toàn là chia sẻ các bài báo liên quan đến ngành của mình.

Cô nhìn thời gian đăng bài viết đầu tiên, không xa xôi lắm.

Thời gian anh lập nick wechat…

Tưởng Ly ngẫm nghĩ một lúc lâu, cuối cùng cũng nhớ ra, chính là ngày cô vừa tới công ty và thông tin về nick wechat của cô đã bay khắp nơi.

Trong lòng dấy lên một sự khác lạ.

Cô tìm đến bài đăng mới nhất, bình luận một câu:Thứ mọi người muốn xem là tình trạng cá nhân của anh gần đây, chứ ai thích đọc mấy bài viết cổ vũ ý chí cho ngành nghề thế này?

Vừa gửi xong, thì bỗng có một đám đồng nghiệp nữ ùa tới bàn cô, ngồi vây xung quanh cô, ríu rít ồn ào. Tưởng Ly nhìn kỹ lại: Có người của phòng Hành chính, có người của phòng Nhân sự, có người của phòng Truyền thông, tất cả đều hội tụ đầy đủ.

Từ sau buổi nói xấu sau lưng lần trước của họ trong nhà vệ sinh, địa vị của cô trong mắt các đồng nghiệp nữ trở nên vô cùng quan trọng. Nhất là sau khi cô gái hay mọc mụn trên mặt và dạ dày yếu kia có chuyển biến tốt, danh xưng "thần y" của cô đã lan truyền khắp nơi.

Cho dù trước mắt cô vẫn còn khá nhiều tin đồn không hay.

Ví dụ như lần này cô cử Trần Du đi điều tra khách hàng rồi lại gửi một email thông báo toàn công ty, đã có người xì xầm bàn tán rằng cô lấy danh nghĩa việc công để đối phó với bạn gái cũ của tổng giám đốc Lục.

Có lẽ trong mắt rất nhiều người ở công ty, Lục Đông Thâm nghiễm nhiên đã thay lòng. Còn cô chính là kẻ thứ ba xen vào giữa chuyện tình cảm của anh và Trần Du.

Nhưng việc này không làm ảnh hưởng tới sự gần gũi của họ đối với cô. Ví như bây giờ đây, tất cả đều bày tỏ những vấn đề của cơ thể với cô. Chẳng qua là làm sao để xinh hơn, làm sao để da trắng hơn, làm sao để có thân hình chữ S…

Con người Tưởng Ly có một tật xấu cực lớn.

Cô không hề kiên nhẫn với phái nam nhưng lại hết sức kiên nhẫn với phái nữ, vượt qua đàn ông rất nhiều. Nhất là khi đối diện với một đám các cô gái trẻ trung, xinh đẹp. Thế nên, khi cô gái xinh nhất phòng Hành chính thỏ thẻ hỏi cô xem làm thế nào để làn da của mình căng mọng hơn thì Tưởng Ly đã mỉm cười, véo cằm cô ấy và nói: Da cô đẹp lắm rồi mà, còn cần căng hả?

Làm cho cô gái đỏ mặt, nũng nịu nói: Thì người ta cũng muốn được như giám đốc Hạ mà. Chị xem da dẻ chị mềm mại cứ như đậu phụ non ấy.

Các cô gái khác cũng đồng thanh hùa theo, rồi lại càng dính sát vào người cô.

Bàn của cô chính là bàn ồn ào nhất.

Trần Du vừa đi xuống ăn cơm liền nhìn thấy cảnh này, nghiến răng quay ngoắt đầu ngồi sang chỗ khác, không tiến lên.

Sau khi giải quyết xong khúc mắc của các cô gái, Tưởng Ly hỏi thêm về chuyện của Thương Xuyên. Cô gái phòng Truyền thông nói: “Chuyện của Thương Xuyên do bên Đóa Á phụ trách, tình hình cụ thể tôi cũng không rõ lắm. Nhưng nghe Đóa Á nói từ ngày Thương Xuyên nhận bộ phim này thì

tính tình trở nên rất kỳ cục. Hôm qua lại nổi đóa lên với mấy người bên phía chúng ta.”

Đóa Á chính là cô gái từng bị cô kín đáo mắng trong nhà vệ sinh.

Tưởng Ly rơi vào đăm chiêu.

Đang mải nghĩ thì nghe thấy tiếng ai hú lên ngay gần đó. Tưởng Ly quay mặt qua nhìn theo, phát hiện trên màn hình cực lớn kia đang phát một tin tức khiến mọi người chú ý.

Thật ra là một bản tin buổi trưa. Ý tứ đại khái là: Sợi huyết ngọc được một nhà sưu tầm người Ý cất giữ hơn hai trăm năm nay gần đây đã được một người nào đó đấu giá thành công với con số ngất ngưởng. Rồi họ còn giới thiệu rằng nhìn từ cách gia công điêu khắc thì sợi huyết ngọc này thuộc về Hoàng thất Trung Quốc, có lẽ là một tác phẩm từ đời nhà Tống.

Sau đó trên màn hình lại chiếu hình ảnh của sợi huyết ngọc kia: Hình dáng bên ngoài giống một viên ngọc, trong ngọc lại có những đường vân như máu. Đường vân đó được hình thành một cách tự nhiên, lại còn theo đúng hình một bông hoa lan.

Khi nhắc đến nhà đấu giá nọ thì cuối cùng họ chỉ nói đó là một thương nhân bí ẩn.

Tưởng Ly ngồi im cắn đũa, nửa cọng rau vẫn đang đung đưa bên khóe miệng. Cô nhìn trân trân vào màn hình, càng nhìn càng cảm thấy sợi dây chuyền đó sao mà quen quá.

Cho tới khi có người chỉ tay lên cổ cô, hồ nghi nói: “Giám đốc Hạ, sợi dây chuyền mà chị đeo… là sợi trên màn hình vừa nói sao?”

Tưởng Ly đột ngột tỉnh ra. Động tác đầu tiên chính là đưa tay lên che chặt lấy sợi dây chuyền, sau đó trong đầu cô vụt qua câu nói của Lục Đông Thâm:Không đắt.

Lục Đông Thâm, cụ nhà anh, đã lên cả bản tin rồi, còn gọi là không đắt hả?

Cô ngước lên, vô tình bắt gặp ánh mắt của Trần Du.

Cô ta cũng vừa xem xong tin tức kia, hơn nữa vì chuyện điều tra khách hàng, cô và cô ta còn từng mặt đối mặt đối chọi nhau. Thế nên, sợi dây chuyền trên cổ cô đương nhiên đã khắc sâu trong trí óc của Trần Du.

Trần Du nhìn cô chằm chằm, trong ánh mắt vừa có bàng hoàng vừa có phẫn nộ. Tưởng Ly thì cảm thấy, sự phẫn nộ chiếm phần nhiều hơn cả…

~Hết chương 133~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 134: Uống Trà Hay Ăn Đòn? [3037 Chữ]

Sau này nếu định đăng cho tôi xem thì có thể @ nick của tôi. Nếu không thì hậu cung của tôi có ba ngàn giai nhân mỹ lệ, tôi rất khó có thể cưng chiều tất cả như nhau.

Buổi chiều, liên tục bận rộn tới tận ba giờ, Tưởng Ly còn không có thời gian kịp uống hớp nước. Diện tích phòng thực nghiệm có hạn, thiết bị cũng có hạn, rất nhiều kết quả cần phải chờ đợi, hoàn toàn làm thuyên giảm nghiêm trọng hiệu suất làm việc.

Bên phía tổng bộ cũng khá dứt khoát. Nhắm vào việc trong email cô nhắc đến chuyện công thức pha chế cũ có Cường tâm thảo, họ cũng bắt đầu tiến hành kiểm tra. Khi đề cập tới chuyện thay đổi công thức pha chế dành cho các sản phẩm vệ sinh cá nhân hằng ngày của các khách sạn trực thuộc Skyline, Tưởng Ly trình bày không quá phức tạp, nhưng càng không dùng lý do cô vứt cho Dương Viễn để qua mặt tổng bộ. Nhắc đến Cường tâm thảo, một là để tiện giám sát công việc của cơ quan kiểm tra; hai là cho dù người ngoài ngành không nắm rõ, thì người trong ngành cũng hiểu ra ý của cô.

Thế nên Quý Phi mới điên cuồng tiến hành phản kích. Sau khi nhận được email thông báo của cô, cô ta cũng đưa ra phản biện, rằng khi lên công thức pha chế, cô ta đã tuân thủ nghiêm ngặt các quy tắc ngành, không sợ bị kiểm tra.

Ở bên kia, thế trận ầm ĩ náo loạn đến mức nào, Tưởng Ly không quan tâm. Ngược lại, có không ít đồng nghiệp nhắn tin wechat, hỏi cô chuyện Cường tâm thảo là thế nào, ai nấy đều thể hiện thái độ tò mò vô cùng.

Cô giả chết không trả lời. Phổ cập kiến thức chuyên ngành ư? Đừng đùa nữa. Việc mọi người muốn hóng hớt hơn cả là cô sẽ trở mặt đấu lại Quý Phi như thế nào. Đây là một căn bệnh chung của những con người sống ở thành phố thời hiện đại. Có ai quan tâm tới chân tướng sự thật là gì? Mấy thông tin lá cải phía sau mới đáng để người ta theo dõi.

Thế rồi, cô mới chợt nhớ lại dòng trạng thái mình đăng trưa nay lúc ở trong căng tin.

Không ít người giơ ngón cái, ấn like cho cô, cũng không ít người để lại bình luận muốn mời cô đi uống rượu. Còn lần này, Lục Đông Thâm không like cho cô. Anh thẳng thừng bình luận:Rượu uống ở chỗ khác, nếu giày đi mòn rồi tôi sẽ mua cho em đôi khác.

Tưởng Ly nhìn chằm chằm dòng bình luận của anh, giống như khẩu khí thường ngày nhưng tuyệt đối không được tỉ mỉ đọc và ngẫm nghĩ. Vì một khi đi sâu nghiên cứu sẽ có thể nghiền ngẫm ra vài phần mờ ám.

Sau đó cô nghĩ, liệu có bao nhiêu người có thể đọc được dòng bình luận này*?

*Chức năng của wechat là chức năng bảo mật. Chỉ khi bạn là bạn bè của cả người đăng và người bình luận, bạn mới đọc được bình luận.

Ngẫm nghĩ một lát, cô lại sang tường nhà Lục Đông Thâm xem sao. Không ngờ anh vừa mới đăng một dòng trạng thái mới, không còn là kiểu chia sẻ các bài báo nữa mà là một bức ảnh của anh.

Xem ra là ảnh chụp buổi họp ngày hôm nay. Anh mặc áo vest quần Âu, ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh, ánh mắt vô cùng nghiêm nghị. Chỉ là một góc nghiêng nhưng cũng đủ để toát lên sức quyến rũ của một người đàn ông khi nghiêm túc làm việc.

Ở dưới phần bình luận, anh còn tự để lại một câu:Cuộc sống thường nhật như thế này có thích xem không?

Tưởng Ly sững sờ nhìn trân trân bài viết của anh. Thế này là… đáp ứng yêu cầu của cô sao?

Cô không nhịn được, bỗng mừng thầm.

Nghĩ tới chuyện một con người như anh lại đăng bài viết, thật ra cũng hài hước lắm. Cô và anh có lẽ là không có nhiều bạn chung, bởi vì cô không đọc được bình luận của ai khác, chỉ có mình Dương Viễn để lại một câu:Cuộc sống thường ngày của cậu ngoài họp hành ra thì là đi công tác, ai muốn xem chứ? Ngoài ra, bức ảnh này vừa nhìn là biết bị chụp trộm rồi.

Tưởng Ly sống chết khinh thường thái độ lạnh nhạt xa cách của Dương Viễn đối với mình thời gian qua. Cô tiện tay trả lời bình luận của anh:Ảnh này là để cho tôi coi hả? Sau này nếu định đăng cho tôi xem thì có thể @ nick của tôi. Nếu không thì hậu cung của tôi có ba ngàn giai nhân mỹ lệ, tôi rất khó có thể cưng chiều tất cả như nhau.

Đăng xong dòng trạng thái này, cô lập tức rút về tường nhà mình, ngón tay lướt nhanh xuống, đọc các bài viết mới để giải trí. Ai ngờ, cô nhìn thấy một dòng trạng thái của cô trợ lý phòng thư ký:Đa tạ tổng giám đốc tha mạng. Nhưng em vẫn phải nói một câu, góc nghiêng của tổng giám đốc đẹp chết người!

Bên dưới là cả đống bình luận, các cô gái ai nấy đều bùng nổ.

Lúc lướt vòng tròn bạn bè, Tưởng Ly đang ngồi uống nước. Thế là, cô lập tức giơ cao cốc nước lên không trung, nhìn chằm chằm dòng trạng thái đó một lúc lâu. Sau khi đặt cốc nước xuống, cô cuống cuồng quay lại tìm bài viết của Lục Đông Thâm, muốn xóa bình luận của mình đi.

Nhưng đã muộn.

Lục Đông Thâm trả lời gần như trong tích tắc:Được, tôi biết rồi.

Ngay sau đó là một dòng bình luận của cô trợ lý thư ký kia:Tổng giám đốc, tôi nhất định sẽ giữ bí mật.

Tưởng Ly bỗng cảm thấy sấm chớp đầy đầu.

Cô đã tổng kết được đại khái đầu đuôi câu chuyện rồi. Cô trợ lý thư ký trước nay vẫn chịu trách nhiệm ghi chép nội dung cuộc họp. Có lẽ sau khi cô bé này chụp trộm ảnh anh đã bị Lục Đông Thâm phát hiện ra. Sau đó anh giả vờ lấy danh nghĩa việc công để tịch thu bức ảnh này, sau đó đăng lên vòng tròn bạn bè?

Nhưng theo cách nói của cô bé kia, có lẽ việc chụp trộm đã không chỉ là lần một, lần hai nữa. Vậy thì những bức ảnh khác bình thường sau khi bị phát hiện đều được Lục Đông Thâm xử lý lạnh lùng. Lần này, có lẽ cô gái ấy nhìn thấy anh đăng ảnh lên mạng, trái tim hoang mang bấy lâu cuối cùng cũng yên tâm, nếu không đã chẳng nói câu “đa tạ tha mạng”.

Tưởng Ly cảm thấy mình đúng là loại ngứa tay, sao không lướt vòng tròn bạn bè của mình trước rồi hẵng đi bình luận chứ? Bạn bè chung không cần nhiều, có một cô trợ lý đó là quá đủ rồi. Rõ ràng mọi người đều đã nhìn ra vấn đề.

Chắc là Lục Đông Thâm cũng vì muốn xin ảnh nên mới kết bạn với người ta chứ gì.

Tưởng Ly cảm thấy đầu óc sắp nổ tung tới nơi. Anh bị ngớ ngẩn hả? Bảo cô bé ấy gửi ảnh cho Cảnh Ninh rồi để Cảnh Ninh gửi cho anh là xong rồi.

Đợi đã…

Vì sao cô phải sốt sắng bực bội chứ?

Lục Đông Thâm vẫn đang bình chân như vại, sao cô phải bày ra cái vẻ như bị bắt gian vậy? Vốn dĩ cô và anh cũng đâu có chuyện gì mờ ám, đúng không?

Có người gõ cửa.

Tưởng Ly run tay đánh rơi chiếc di động xuống mặt bàn.

Là Julia. Cô ấy gõ cửa vào thông báo với cô lịch trình tới thăm đoàn làm phim đã xong xuôi cả rồi. Mười phút nữa tài xế sẽ có mặt để đón. Sau khi nói xong các công việc chính, Julia vốn dĩ đã gần ra khỏi cửa bỗng dưng quay lại, thò đầu vào hỏi chuyện lá cải.

“Giám đốc Hạ, sợi dây chị đeo trên cổ có phải là sợi Huyết ngọc mà tổng giám đốc đấu giá cao mang về từ Italia không?”

***

“Phù sinh” là một bộ phim truyền hình đã có tuổi, vào những năm 80 đã nổi tiếng khắp Nam Bắc.

Bộ phim kể về bối cảnh Trung Quốc cuối thời Thanh đầu thời dân quốc, một câu chuyện tình yêu giữa một anh chàng ham mê hí kịch Duật Sinh và nữ nhi phủ Thân vương Phù Dao. Nhưng việc bộ phim này có thể được coi là kinh điển, quan trọng hơn là phản ánh được sự phát triển của hí kịch

thời điểm đó cùng với những bi hoan ly hợp giữa những con người theo nghiệp sân khấu, có thể ví như một bộ sử thi thời đại của hí kịch.

Một tác phẩm kinh điển được làm lại, khiến rất nhiều công ty điện ảnh đều rục rịch. Cuối cùng Hoàn Gia giành được quyền làm phim với giá bản quyền rất cao, hơn nữa còn tiến hành dựng lại từng cảnh phim theo đúng nguyên tác trong căn dinh thự phủ Thân Vương đã được nhắc đến. Chỉ riêng việc dựng bối cảnh cũng đã đủ thấy sự tâm huyết.

Thương Xuyên vào vai Duật Sinh, một người ham mê hí kịch.

Khi Tưởng Ly đến đoàn làm phim thì đúng lúc tới một cảnh của Thương Xuyên. Duật Sinh trong phim vào vai một Chính đán*. Sân khấu ở trên cao, Thương Xuyên vào vai Duật Sinh đang nhẹ nhàng tung vạt áo, ca lên một chất giọng luyến láy, dịu dàng, tư thế vô cùng lả lướt.

*Tên gọi cũ của vai Thanh y trong hí kịch của Trung Quốc.

Có nhân viên đoàn phim đứng bên cạnh nói: “Đoạn phim này của Thương Xuyên không cần tìm diễn viên lồng tiếng nữa, cậu ấy hát đã quá hay rồi.”

Điệu khúc trong trẻo vang vọng khắp sân khấu.

Tưởng Ly nghe rất tỉ mỉ, Thương Xuyên đang hát đoạn của Trương Sinh trong vở kinh kịch “Hồng nương”.

Đoạn phim này chỉ cần quay một đúp, đủ thấy khả năng diễn xuất và khả năng ca hát của Thương Xuyên tốt đến mức nào.

Việc thay trang phục giữa giờ được thực hiện trong một phòng nghỉ dựng lên tạm thời. Việc trang điểm cho diễn viên kinh kịch mất thời gian bao nhiêu thì việc tẩy trang cũng mất thời gian bấy nhiêu. Khi Tưởng Ly đi

tới trước cửa, Thương Xuyên ở trong gương đã rửa mặt tới lần thứ ba rồi, thay lên người một bộ áo dài màu xanh kiểu thời đầu dân quốc. Gương mặt sáng sủa, tuấn tú, phi phàm, có lẽ đang chuẩn bị cho cảnh quay tiếp theo.

Cô đang ngẫm nghĩ xem có nên vào hay không thì nghe thấy một tiếng quát từ bên trong vọng ra: "Thứ gì mà lại khó uống thế này? Mang ngay đi cho tôi, nhìn là thấy chướng mắt."

Sau đó là tiếng ly vỡ tan.

Chẳng bao lâu sau, có một cô gái từ bên trong đi ra. Tưởng Ly nhìn kỹ lại, cô gái đó chính là Đóa Á. Cô ấy cúi gằm xuống, đôi mắt đỏ sọng, đầu ngón tay còn rớm máu. Có lẽ là vì ban nãy đã nhặt mảnh vỡ.

Sau khi nhìn thấy Tưởng Ly, cô ấy sửng sốt rồi nghẹn ngào chào cô một tiếng: "Chào giám đốc Hạ."

Tưởng Ly thấy cô ấy nước mắt như mưa cũng không đành lòng tính toán món nợ trong nhà vệ sinh nữa. Cô hất cằm về phía bên trong: "Thường xuyên như vậy sao?"

Đóa Á gật đầu, còn có chút bực bội: "Tôi là người của công ty bên A, chứ có phải trợ lý của anh ta đâu. Anh ta có quyền gì to tiếng quát nạt tôi chứ?"

Tưởng Ly suy nghĩ giây lát: "Cô đợi tôi một chút."

Đóa Á không hiểu chuyện gì xảy ra.

Khi Tưởng Ly quay trở lại, trong tay đã có thêm một tách trà. Cô đưa cả tách trà và khay cho Đóa Á: "Mang vào cho cậu ta uống."

“Vẫn mang trà?” Đóa Á liên tục lắc đầu: “Tôi không vào đó ăn mắng nữa đâu. Diễn viên nổi tiếng thì ghê gớm chắc, tôi không hầu hạ nữa là được chứ gì?”

“Còn trẻ tuổi, mới bị mắng có vài câu mà đã không chịu được rồi sao? Vậy thì sau này còn nhiều chuyện ấm ức hơn nữa đang đợi cô đấy. Hay cô vẫn định phủi tay không làm?” Nói rồi, Tưởng Ly vỗ vai cô ấy: “Vào trong đi, tôi đảm bảo lần này cậu ta không mắng nổi nữa đâu.”

Đóa Á nghi hoặc, nhưng thấy cô chắc chắn vô cùng, cộng thêm địa vị lại cao hơn mình nên cũng chỉ còn cách nghe theo lệnh, bê trà vào trong.

Bên này, Thương Xuyên đã chuẩn bị ra diễn rồi. Nhưng trợ lý đạo diện đã mấy lần thúc giục, anh ta vẫn ngồi yên trước gương, dáng vẻ xem ra rất bực dọc. Nữ chính là cô diễn viên vừa lên hàng Hoa đán. Tuy rằng rất nổi tiếng nhưng ở đây Thương Xuyên vẫn là lớn nhất, thế nên dù sốt ruột cũng không dám lên tiếng.

Trong lúc bầu không khí đang nóng, Đóa Á bước vào.

Thương Xuyên nhìn thấy cô ấy lại bê trà thì đột nhiên nhíu mày: “Tôi đã nói là sẽ không uống trà do đoàn phim chuẩn bị rồi, cô nghe không hiểu hả?”

Đóa Á dứt khoát đặt ngay trước xuống mặt anh ta: “Đây là ý của giám đốc Hạ bên chúng tôi.”

“Giám đốc Hạ? Giám đốc Hạ nào chứ?” Thương Xuyên cao giọng, gần như muốn đập bàn đứng lên.

Trợ lý đạo diện lập tức đi tới, ra hiệu bằng ánh mắt với Đóa Á, tỏ ý bảo cô ấy mang trà ra ngoài. Đóa Á đau đầu, không mang đi sẽ bị ăn mắng mà mang ra lại không biết ăn nói sao với giám đốc Hạ.

Đang đúng lúc cô ấy không biết làm sao thì Tưởng Ly đẩy cửa đi vào, nói một câu: "Có hai sự lựa chọn, hoặc là uống hớp trà để bình tĩnh lại, khẩn trương quay xong và đóng máy. Hoặc là ra ngoài kia đánh một trận đã đời với tôi, đánh đến khi nào cậu hết nóng tính thì thôi."

Người trong phòng nghỉ không ít. Nghe xong câu này, ai nấy đều giật mình, tất cả đồng loạt quay về phía Tưởng Ly.

Thương Xuyên cũng nhìn theo và chợt sững người.

Trợ lý của Thương Xuyên phản ứng nhanh nhất, nhíu mày quát: "Cô là ai hả? Sao dám ăn nói với anh Xuyên như vậy chứ?"

Tưởng Ly hoàn toàn không coi người trợ lý ra gì. Cô đi tới trước mặt Thương Xuyên, khoanh hai tay trước ngực, hỏi: "Cậu chọn đi, uống trà hay ăn đòn?"

Đóa Á thấy khí thế này, bỗng chốc cảm thấy sùng bái Tưởng Ly chưa từng thấy, cảm nhận được một vẻ đẹp trai khủng khiếp từ cô. Cô ấy lập tức trốn ra sau lưng Tưởng Ly, hắng giọng nói với Thương Xuyên: "Vị này chính là giám đốc Hạ mới tới tập đoàn của chúng tôi."

Thương Xuyên ra sức mím chặt môi, nhìn chằm chằm Tưởng Ly một hồi lâu, sau đó bê tách trà lên, mở nắp trước cái nhìn bàng hoàng của mọi người. Hương trà thanh nhã tỏa lan trong không khí.

Anh ta ngừng lại một chút, sau đó uống cạn tách trà.

Sau khi anh ta đặt tách trà xuống, Tưởng Ly cầm lấy bộ đàm, quả quyết và dứt khoát thông báo: "Đạo diễn, năm phút nữa Thương Xuyên sẽ bắt đầu quay."

Đạo diễn ở đầu kia cũng ngây ra, một lúc lâu sau mới đáp: "Được."

Tưởng Ly quay lại nhìn Thương Xuyên và hỏi: “Bây giờ còn có vấn đề gì không?”

Thương Xuyên lắc đầu.

Tưởng Ly ném chiếc bộ đàm vào trong tay anh ta rồi quay người rời khỏi phòng nghỉ…

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 135: Thứ Đáng Sợ Không Phải Là Ma Quỷ [2314 Chữ]

Bé con à, em phải hiểu, trên đời này đáng sợ nhất không phải ma quỷ mà là lòng người.

Đoạn phim tình cảm có lâm ly bi đát như mong muốn của đạo diễn hay không, Tưởng Ly không mấy quan tâm.

Nhân lúc mọi người đều đang bận rộn, cô đi tham quan một vòng các khung cảnh được đoàn phim dựng lên. Cảnh quay ngày hôm nay tập trung chủ yếu vào phủ Thân vương, thế nên đại bộ phận mọi người đều có mặt ở đây.

Cả một phủ Thân vương rộng lớn như vậy, các hành lang dài quanh co gấp khúc, núi đá lởm chởm, suối chảy róc rách, cá bơi dập dìu. Xa xa kia, bên dưới mái hiên là cả một khoảng đèn lồng đỏ rực. Nếu không nói trước đây là một tòa phủ được dựng lên, Tưởng Ly sẽ hoàn toàn coi nó trở thành vương phủ thực sự.

Cảnh quay trên sân khấu kịch đã xong xuôi. Bây giờ mọi người đang quay cảnh riêng giữa Duật Sinh và Phù Dao trong vườn hoa. Thế nên sân khấu ban nãy còn náo nhiệt, lúc này hoàn toàn lạnh lẽo, vắng vẻ.

Lớp rèm lụa trước cửa bước lên sân khấu nhẹ nhàng đung đưa. Theo thiết kế thường thấy của các kịch lầu, xuyên qua rèm lụa, bước xuống bậc thềm là sẽ tới phòng nghỉ, là nơi thay đồ, trang điểm, nghỉ ngơi của các nghệ nhân.

Tưởng Ly dừng bước, ngẩng đầu nhìn lên sân khấu, nhìn mãi nhìn mãi, tựa hồ nhìn thấy trên đó có thêm cái bóng loắt choắt của ba đứa trẻ đang đùa nghịch, nô giỡn, dường như cả sân khấu cũng không chứa hết được niềm vui của chúng. Chẳng mấy chốc, có một bàn tay vén rèm lên: "Còn lên sân khấu làm ầm ĩ lên thì tối nay phạt mấy đứa trồng cây chuối."

Ba đứa trẻ tuy đã nghiêm chỉnh hơn, nhưng vẫn cứ hí ha hí hửng. Người đó bèn lắc lắc đầu với chúng, trong nụ cười có chút nuông chiều.

Giống như một bức ảnh đã cũ, bốn góc đều úa vàng, bóng người trong ảnh dường như cũng trở nên loang lổ, nhưng khuôn mặt phía sau rèm thì vẫn sắc nét, rõ ràng. Khuôn mặt ấy khi dạy dỗ nghiêm nghị bao nhiêu thì thường ngày lại thân thiện, ôn hòa bấy nhiêu.

Lồng ngực Tưởng Ly nhói đau, có một khoảnh khắc, cô tưởng như không thở nổi.

Bức ảnh cũ trong đầu chung quy vẫn bị một mồi lửa bén vào góc, ngọn lửa liếm dần, liếm dần. Quá khứ, những gì sâu đậm, những gì vui vẻ, tất cả bị thiêu rụi giữa ngọn lửa bốc tận trời cao ấy.

"Sân khấu này được dựng lại theo tỷ lệ của sân khấu trong phủ Thân vương, nghe nói là giống y như đúc." Sau lưng vang lên giọng Đóa Á.

Cô ấy có vẻ như đang chủ động thân thiết với Tưởng Ly. Dù thế nào, Tưởng Ly ban nãy cũng được coi là đã giải vây cho cô ấy. Cô ấy cảm kích trong lòng nhưng đồng thời cũng tồn tại nghi hoặc. Thương Xuyên là một người kiêu ngạo dường nào, một người VIP như anh ta, e rằng không ai dám nói chuyện.

Nhưng Tưởng Ly lại đơn thương độc mã, ngữ khí không hề khách sáo chút nào. Điều càng khiến người ta sửng sốt là Thương Xuyên không hề

tức giận, lại ngoan ngoãn nghe lời?

Cảnh tượng vừa rồi chắc đã khiến tất cả mọi người thảng thốt.

Tưởng Ly không quay đầu nhìn cô ấy, vẫn mải miết nhìn sân khấu, khi lên tiếng có phần nào do dự: "Phủ Thân vương mà cô nói là ý chỉ chỗ ở Tây Hoàng Thành Căn sao?"

"Đúng vậy." Đóa Á luôn theo sát bộ phim này, thế nên nắm vô cùng rõ về nội dung của phim: "Phủ đệ trong phim chính là phủ Thân vương ở Tây Hoàng Thành Căn. Nghe nói lúc đầu, khi sáng tác kịch bản này, biên kịch đã tốn không ít công sức, hình như là cải biên dựa trên những câu chuyện có thật trong phủ Thân vương đấy."

Tưởng Ly hoàn toàn đồng tình. Đừng nói là một căn phủ Thân vương, cho dù tìm kiếm một căn nhà dân bình thường đã có niên đại thì ở đó vẫn tích tụ vô số những câu chuyện đủ để làm phim.

Đóa Á kể hăng say, lại tiếp tục: "Thật ra, tôi cảm thấy, lúc trước khi sáng tác kịch bản 'Phù Sinh' này, biên kịch chỉ đơn thuần muốn viết một câu chuyện tình yêu đẹp mà thê lương. Chỉ có điều sau khi quay xong lại thể hiện được quá nhiều điều cho hậu thế, các loại tư tưởng đều được nâng tầm, giống như Hồng lâu mộng vậy."

Tưởng Ly không lên tiếng.

Thấy vậy, Đóa Á có phần ngượng ngập. Cô ấy chưa thân với Tưởng Ly, thế nên cũng không nắm rõ sở thích và cá tính của cô. Ngẫm nghĩ một chút, cô ấy nói: "Thật ra, trong phủ Thân vương lưu truyền một phiên bản câu chuyện khác nữa."

"Nói thử xem." Tưởng Ly lên sân khấu từ một bên cánh gà, ngắm nhìn bức tranh điêu khắc trên trụ cột. Tuy rằng chỉ khắc tạm thời nhưng cũng

phải kinh ngạc khen ngợi vẻ đẹp của nó.

Đóa Á cũng đi lên theo cô: "Nghe nói năm đó, một tiểu thiếp mà thân vương sủng ái nhất đã mê một con hát, thường xuyên đi nghe anh ấy hát kịch. Lâu dần, con hát cũng một lòng chung thủy với tiểu thiếp. Hai người âm thầm hứa hẹn, còn hẹn ước đời này kiếp này không chia lìa. Kết quả, chuyện này bị quản gia trong phủ phát hiện ra, mách cho thân vương. Thân vương phẫn nộ, sai người đánh gãy hai chân của con hát và giam lỏng tiểu thiếp lại. Con hát tuy đã tàn phế nhưng tình yêu dành cho tiểu thiếp vẫn không thuyên giảm. Đêm nào anh ấy cũng leo lên kịch lầu của đệ phủ, hát kịch cho tiểu thiếp nghe qua một bức tường cao chót vót. Cứ như vậy, hai người họ một người ở trong, một người ở ngoài đã dùng tiếng hát để thổ lộ nỗi đau trong lòng."

Tưởng Ly vén rèm, nhẹ nhàng đáp: "Chuyện này có vẻ khá giống câu chuyện của 'Phù Sinh', chỉ có điều trong 'Phù Sinh', Duật Sinh yêu tiểu thư của phủ Thân vương." Lúc trước khi Bộ phim "Phù Sinh" nổi tiếng khắp trong Nam ngoài Bắc, cô vẫn còn nằm trong nôi. Sau khi nghe tin Thương Xuyên nhận bộ phim này, cô mới nhân lúc rảnh rỗi xem qua một lượt. Đối với cô mà nói, cô không dành quá nhiều cảm xúc.

"Đúng vậy, lời đồn đại về phủ Thân vương chung một mạch với câu chuyện Phù Sinh. Nhưng đây mới chỉ là phần đầu của lời đồn." Đóa Á tỏ ra bí hiểm: "Còn cả một đoạn sau nữa. Vị thân vương đó cuối cùng biết được con hát và tiểu thiếp vẫn lén lút gặp gỡ, quyết tâm tàn nhẫn dứt tình, giết chết con hát. Sau khi biết được tin ấy, tiểu thiếp phát điên, chẳng bao lâu sau đã có một lời đồn ra ngoài rằng tiểu thiếp đã thắt cổ tự tử trên cây xà trong kịch lầu. Một người chết trong vương phủ thâm sâu, một người chết bên ngoài tường bao cao vút, hai bên xa cách, vĩnh viễn chẳng thể gặp nhau. Kể từ ngày đó, ai ai cũng đồn thổi câu chuyện trong vương phủ có ma. Có người thường xuyên nghe thấy tiếng hát kinh kịch vọng ra từ trong

kịch lầu của phủ đệ. Mọi người đều nói đó là hồn ma của tiểu thiếp chưa thể siêu thoát. Cô ấy đang tìm linh hồn của con hát bằng chính những khúc kinh kịch khi xưa của hai người. Mãi sau này, phủ Thân vương không còn nữa, nhưng lời đồn thì vẫn còn đến tận bây giờ."

Nửa sau của lời đồn ngược lại khiến Tưởng Ly chú ý. Cô quay người lại nhìn Đóa Á, nghi hoặc: "Ý của cô là, tòa vương phủ ở Tây Hoàng Thành Căn có ma?"

"Đúng vậy, tòa phủ Thân vương đó cùng với Căn nhà số 81 kinh thành nổi tiếng ngang nhau, đều là những căn nhà ma của Bắc Kinh." Đóa Á nói.

Tưởng Ly chìm vào trầm tư.

Sao cô lại loáng thoáng nghe nói Skyline có ý thu mua căn nhà đó chứ? Mảnh đất đó tấc đất tấc vàng, tuy rằng cô không rõ ý đồ của Lục Đông Thâm, nhưng nếu mua được dĩ nhiên là tốt. Nhưng sao bỗng dưng lại thành nhà ma rồi?

***

Bởi vì địa điểm quay phim nằm ở Hoài Nhu, cách xa trung tâm thành phố, còn khá xa nơi ở của Tưởng Ly, thế nên buổi tối cô ở lại cùng đoàn phim. Phòng Truyền thông sắp xếp một phòng ngủ cho cô.

Thương Xuyên quay phim cả ngày, đến hơn chín giờ tối vẫn chưa nghỉ.

Hoài Nhu nhiều non nước, nhiệt độ ban ngày cũng thấp hơn trong thành phố vài độ, đến tối lại càng lạnh lẽo hơn. Đã lâu lắm rồi Tưởng Ly mới lại làm quen với không khí Bắc Kinh đầu xuân. Cô mở điều hòa ấm, pha một tách trà nóng.

Làm xong những việc ấy, cô nhận được điện thoại của Lục Đông Thâm.

Ở đầu kia, nghe giọng anh có vẻ mỏi mệt, nhưng chất giọng trầm ấm vẫn cực kỳ dễ nghe: "Sao em lại vào ở cùng đoàn làm phim?"

Gió ấm thổi vào mặt, Tưởng Ly nằm ườn trên sofa, uể oải đáp: "Tôi đi theo thần tượng."

Đầu kia bật cười: "Đi theo thần tượng? Hay là đến để hăm dọa thần tượng hả?"

Tưởng Ly bĩu môi, người đàn ông này đúng là có "Thuận phong nhĩ", "Thiên lý nhãn", một chút chuyện cỏn con cũng có thể lọt tới tai anh.

"Anh gọi điện đến không phải để cưng ngôi sao mới ký hợp đồng với mình đấy chứ?" Cô hỏi.

"Đúng là có người để cưng, thế nên mới phải cất công gọi điện thoại tới." Anh đáp: "Hoài Nhu không giống khu trung tâm, đừng đi lại lung tung. Hôm nay muộn quá rồi, em nghỉ ngơi đi, mai tôi tới đón em."

Đầu óc Tưởng Ly xoay tròn mấy con đường, sau đó cô nói: "Không cần đâu, tôi bảo phòng Truyền thông chuẩn bị xe là được rồi."

"Người của phòng Truyền thông theo dõi tiến độ bộ phim là đủ rồi lại còn phải lo cho em nữa à? Đừng tạo thêm phiền phức cho họ nữa."

Tưởng Ly nhất thời không tìm được lý do thích hợp để lấy cớ. Thấy anh chuẩn bị ngắt máy, cô vội lên tiếng: "Ấy, Lục Đông Thâm…"

"Ừ?"

"À… Liên quan tới phủ Thân vương ở Tây Hoàng Thành Căn, Skyline có phải có ý muốn xen vào không?" Cô hỏi.

Lục Đông Thâm không giấu cô: "Đúng vậy, hơn nữa còn chắc thắng."

Tưởng Ly sững người, nói ngay: “Tôi có nghe nói một số tin đồn liên quan đến phủ đệ đó.” Sau đó cô tường thuật lại cho anh nghe câu chuyện mà Đóa Á kể.

Đợi cô nói hết chuyện, Lục Đông Thâm mới phát biểu ý kiến: “Bé con à, em phải hiểu, trên đời này đáng sợ nhất không phải ma quỷ mà là lòng người.”

~Hết chương 135~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 136: Quá Khứ Như Lá Rụng Hoa Rơi [2348 Chữ]

Ở trong mắt tôi, có lúc tình bạn giữa đàn ông còn xúc động lòng người hơn cả tình yêu nam nữ.

Lòng người khó đoán, hiểm ác hơn ma quỷ, cô từng được lĩnh giáo. Suốt ba năm ở Thương Lăng, ngày tháng tuy trôi qua vụn vặt nhưng lại khiến cô tìm về được sự ấm áp của nhân tính.

Người Thương Lăng không đến mức giàu có, dư dả nhưng chỉ số hạnh phúc rất cao. Họ hài lòng với cuộc sống đủ ăn đủ mặc. Cho dù là các nhà làm ăn buôn bán có quan hệ cạnh tranh trong cổ trấn, một khi cửa hàng đã đóng cửa là họ lại có thể tụ tập thoải mái uống cùng nhau một vò rượu lúa mỳ. Hoặc vào những buổi chiều nhàn tản, pha một bình Phổ Nhĩ, nhiệt tình mời khắp xóm giềng.

Tại cô đã sống quá bình yên ở đất Thương Lăng, đến nỗi sau khi trở về Bắc Kinh nhất thời bỗng không quen với cuộc sống đầy mưu mô, toan tính. Đến nỗi, chỉ một câu nói của Lục Đông Thâm cuối cùng đã khiến cô nhớ lại, cô cũng đã từng như cá gặp nước giữa những ngày tháng dối gạt lẫn nhau này.

Khi Thương Xuyên gõ cửa phòng cô đã là hơn mười giờ.

Ngoài trời, cơn mưa đêm bắt đầu rơi.

Có lẽ vì luôn được trợ lý che ô cho, cậu không ướt một chút nào, nhưng khắp người lại bao bọc một làn khí lạnh giữa nơi rừng núi này.

Cậu dặn dò trợ lý mấy câu rồi bảo người đó đi trước. Người trợ lý ngập ngừng nhìn Tưởng Ly một lúc mới rời đi, ánh mắt đó hoàn toàn giống như sợ cô sẽ ăn thịt Thương Xuyên vậy.

Tưởng Ly dựa vào khung cửa, khoanh tay nhìn cậu ấy. Thương Xuyên đã tẩy trang sạch sẽ, khuôn mặt tuấn tú tựa như trăng trong núi, hoa dưới nước, từng đường nét đều rất sáng, thân hình cao lớn. Cho dù không cười thì đầu mày cuối mắt cũng khiến người ta si mê.

Thông thường làm nam diễn viên sợ nhất là quá đẹp trai, vì khán giả khi xem phim rất dễ thoát ra khỏi vai diễn. Một gương mặt quá ưa nhìn cũng làm hạn chế con đường phát triển sự nghiệp, thế nên thường thì những người thuộc diện đẹp trai đều phát triển theo con đường "minh tinh lưu lượng"*. Nhưng Thương Xuyên thì khác, cậu có một gương mặt minh tinh nhưng chung quy vẫn đi theo con đường thực lực.

*Những ngôi sao dùng khả năng thu hút lượt tiếp cận của mình để phát triển sự nghiệp.

Mấy năm nay, cậu thử thách qua không ít vai diễn, đẹp có, xấu có, mập có, gầy có, chính diện có, phản diện có, đơn thuần có, phức tạp có… Cậu không phải là một người quá quan tâm tới tướng mạo của mình, cậu chỉ quan tâm tới vai diễn.

Giống như vai Luật Sinh lần này cũng là một thử thách không nhỏ. Sự quy củ và vẻ đẹp của nhân vật kịch Thanh y đều phải được thể hiện hoàn toàn, triệt để. Mà trong số các nam diễn viên trẻ hạng A hiện tại, ngoài Thương Xuyên ra, không mấy người có thể làm được.

"Phù Sinh" sở dĩ được chú ý như vậy, không những vì sự kinh điển của họ, phần nhiều là vì vai diễn Luật Sinh mà Thương Xuyên nhận được quá nhiều người mong chờ. Lúc đó khi ảnh phim được công bố, Thương Xuyên

mặc lên người bộ Thanh y, đôi mắt đẹp đảo đảo, khiến khán giả gào thét rằng người có thể phản xuyên* vào vai một nhân vật kinh kịch sâu sắc đến thế, ngoài Trương Quốc Vinh đã qua đời ra chỉ còn Thương Xuyên mà thôi.

*Phản xuyên: Diễn viên phản xuyên chỉ những diễn viên vào vai một nhân vật khác với giới tính ngoài đời của mình.

Thương Xuyên nhìn cô chằm chằm, không nói không cười.

Tưởng Ly cũng không lên tiếng.

Lát sau, Thương Xuyên mới nói: "Không định mời tôi vào trong sao?"

Tưởng Ly ra hiệu cho cậu nhìn thời gian: "Cậu không sợ những lời đồn đại, nhưng tôi sợ."

Thương Xuyên nhìn cô chằm chằm: "Sợ? Trên đời này vẫn còn có chuyện khiến cậu sợ cơ à? Nếu cậu sợ, cậu đã chẳng quay về." Dứt lời, cậu đi thẳng vào phòng.

Ngoài cửa sổ, mưa đêm vần vũ. Mưa ở núi thường là như vậy, nhất là mưa ở phương Bắc. Một khi có mưa sẽ ào ào như trút nước, hoặc liên miên không dứt. Không giống như mưa ở Thương Lăng, mưa mưa tạnh tạnh.

Thế nên cơn mưa cũng phần nào giống tính cách của người dân vùng ấy. Người phương Nam ôn hòa nhã nhặn, người phương Bắc phóng khoáng, rõ ràng.

Thương Xuyên là người phương Bắc, thế nên làm việc hay ăn nói cũng thoải mái, không cả nể. Tưởng Ly bê tách trà đã pha sẵn từ lâu lên. Tuy rằng trở về Bắc Kinh nhưng cô vẫn giữ thói quen nấu trà như khi ở Thương

Lăng. Cho dù ở trong khách sạn không có dụng cụ pha trà, cô vẫn dùng nước nóng làm chín trà.

Thương Xuyên nhìn chằm chằm tách trà trong vắt trước mắt, giống hệt như tách trà cô đưa ban sáng. Cậu không uống, chỉ dùng tay xoay nhẹ tách trà. Hương trà từ từ lan tỏa. Cậu khẽ nói: "Tía tô đất và nữ lang, lần gần nhất được uống đã cách đây ba năm rồi."

Tưởng Ly ngồi xuống đối diện cậu, cũng tự rót cho mình một tách: "Vai diễn Luật Sinh đi sâu vào lòng người. Bản kinh điển vẫn còn bay ra trước mắt. Cậu sốt sắng, thậm chí phát rồ cũng là chuyện bình thường. Mấy ngày nay uống nước cứ cho thêm nữ lang vào, có thể giải tỏa nỗi bất an, lo lắng trong lòng."

Thương Xuyên uống cạn tách trà, rồi đặt chiếc tách xuống, hỏi cô từng từ từng chữ: "Vì sao cậu lại quay về?"

"Vì sao tôi không thể quay về?" Tưởng Ly thản nhiên hỏi ngược lại.

Thương Xuyên nhíu mày.

"Thật ra cậu không cần lo lắng. Vai diễn Luật Sinh nếu cả cậu cũng không thể hiện được thì hiện tại không còn ai diễn hay được nữa." Tưởng Ly thêm trà cho Thương Xuyên: "Năm xưa lúc chúng ta xem 'Bá vương biệt Cơ' cậu từng nói, nếu lúc đó cậu có thể vào vai Trình Điệp Y, thì chết cũng cam lòng. Luật Sinh há chẳng phải chính là một Trình Điệp Y thứ hai chứ? Hơn nữa cậu còn hơn Trương Quốc Vinh ở chỗ, có căn bản diễn hí khúc."

Thương Xuyên âm thầm uống trà, một lúc lâu sau mới nói: "Sở dĩ tôi nhận bộ 'Phù Sinh' này không phải vì Luật Sinh quá giống Trình Điệp Y, mà vì Đình Lương."

Đình Lương?

Tưởng Ly sững người.

Thương Xuyên nhấp một ngụm trà, hương nữ lang và tía tô đất hòa trộn vào nhau, quấn bện nơi đầu lưỡi, giống như một vết thương nào đó đang bị lôi kéo, bị giày vò.

"Trong bộ phim này không chỉ có tình yêu mà còn có tình bạn. Tình yêu của Luật Sinh và Phù Dao dĩ nhiên rất cảm động lòng người, nhưng tình bạn của Luật Sinh và Đình Lương cũng khiến người ta cảm thán không thôi. Hai người họ học nghệ cùng nhau từ nhỏ, đã trải qua thời thơ ấu nghịch ngợm, đi qua thời kỳ loạn lạc. Mỗi lần Luật Sinh gặp nạn, Đình Lương đều ra tay tương trợ. Nhưng điều khiến Luật Sinh nuối tiếc là, chiến tranh nổ ra, Đình Lương mất tích. Trước khi chết, Luật Sinh cũng không được gặp Đình Lương lần cuối. Ở trong mắt tôi, có lúc tình bạn giữa đàn ông còn xúc động lòng người hơn cả tình yêu nam nữ."

Sự kinh ngạc ban nãy của Tưởng Ly đã chìm xuống đáy rồi, thay bằng vẻ bình thản như mọi khi. Cô nói: "Cuộc đời như vở kịch, vở kịch như đời người, e rằng những người làm diễn viên như cậu càng thấu hiểu hơn."

Thương Xuyên khẽ thở dài: "Phải đấy, cũng chẳng hiểu làm sao, thời gian gần đây tôi thường xuyên nằm mơ. Giấc mơ giống như những chuyện đã từng xảy ra, cũng giống như những chuyện xảy ra trong phim. Nhưng mơ thấy nhiều nhất chính là cảnh ba chúng ta nô đùa cùng nhau trên sân khấu, và từng cảnh từng cảnh khi sư phụ dạy chúng ta hát hí khúc nữa." Cậu ngước mắt lên nhìn cô: "Trước kia cậu còn hay cùng chúng tôi tới Lê Viên chơi đùa, xướng âm, luyện giọng. Bây giờ thì sao?"

Tưởng Ly vân vê tách trà, bỗng chốc cảm thấy nó nặng tựa ngàn cân, cô dứt khoát không uống nữa: "Đã lâu lắm không hát rồi."

Thương Xuyên tựa người ra sau, nhìn cô: "Đúng vậy, thời gian thấm thoắt trôi, người đi, trà nguội. Chỉ có điều, tôi vẫn còn nhớ như in câu nói của sư phụ. Người nói, trong ba người, cậu là người có năng khiếu nhất."

Trái tim Tưởng Ly chợt lỡ nhịp.

Cô có những quá khứ không dám nhìn lại, nhưng nếu cứ vứt hết đi thì trong đó vẫn lại có những hồi ức tươi đẹp còn sót.

Thương Xuyên, chính là một đóa hoa dịu dàng bung nở trong quãng ký ức đau khổ thảm thương của cô, cho dù từ lúc mới sinh ra cô đã được định sẵn mang thân phận của một đứa trẻ mồ côi.

Từ nhỏ cô đã sống trong Viện phúc lợi. Từ khi hiểu chuyện, người thân nhất của cô chính là Viện trưởng và đám bạn cùng Viện.

Nhưng mấy đứa trẻ khác đều sống khá ích kỷ, thế nên người có thể chơi rất thân với cô chỉ có Thương Xuyên.

Lúc đó cậu tên là Thương Xuyên, bây giờ dù đã nổi tiếng vẫn không đổi tên, mặc kệ việc đám nhà báo tung tin rầm rộ chuyện cậu đã từng sống trong Viện phúc lợi và được nhận nuôi sau đó.

Trong Viện phúc lợi, không có đứa trẻ nào không muốn được nhận nuôi. Chỉ có Thương Xuyên là nắm tay cô và nói: "Tôi không muốn được nhận nuôi, nếu bị nhận nuôi sau này tôi sẽ không được gặp cậu nữa."

Thương Xuyên nhỏ hơn cô mấy tháng. Đương nhiên, cả cô và Thương Xuyên đều giống nhau, không ai biết ngày sinh tháng đẻ chính xác của họ. Ngay bản thân họ cũng không biết, thế nên cái gọi là sinh nhật và năm sinh đều do Viện phúc lợi tính toán đại khái.

Lúc đó cô cũng không muốn bị nhận nuôi, nhưng ý trời là vậy, cô được cha mẹ nuôi hiện giờ đón đi trước Thương Xuyên.

Bố mẹ nuôi coi cô như con đẻ. Cô xin họ được đưa về Viện phúc lợi để thăm Thương Xuyên, họ cũng chiều cô.

Hôm đó, cô gặp được gia đình nhận nuôi Thương Xuyên trong Viện phúc lợi.

Một đại sư kinh kịch đức cao vọng trọng, cũng là một nhà từ thiện nổi tiếng. Ông ấy nhận nuôi Thương Xuyên đồng thời hỏi đứa con đi cùng mình: "Con có thích em trai này không?"

Đứa trẻ đi cùng ông ấy ăn mặc cao quý, nét mặt cũng tuấn tú, quý phái. Cậu bé ấy nắm lấy tay Thương Xuyên và nói: "Sau này em chính là em trai của anh. Đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em."

Đứa trẻ đó, chính là Tả Thời.

~Hết chương 136~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 137: Đợi Tôi [2540 Chữ]

Thứ thay đổi chỉ có thời gian thôi.

Tả Thời sinh ra trong một gia đình nhiều đời theo nghiệp hí kịch, bố anh – Tả Quốc Đảng được mệnh danh là nghệ nhân hí kịch. Các đời chú bác, tiền bối trong nhà họ Tả cũng đều nhiều đời vào cung diễn kịch cho Hoàng thất, được Hoàng gia khâm điểm, nếu đặt vào thời đại ngày nay thì có thể nói là đại sư thuộc hàng quốc gia.

Nhưng mọi vinh hoa của nhà họ Tả đều dừng lại ở Tả Thời, vì anh hoàn toàn không thích hí kịch, cũng không thích hát hí khúc. Vì chuyện này, những đứa trẻ mà Tả Quốc Đảng nhận nuôi cũng phần nhiều là muốn bồi dưỡng cho thế hệ sau.

Thế nên ngày hôm đó Tả Quốc Đảng đã nhìn thấy Thương Xuyên, cũng đồng thời nhìn thấy Tưởng Ly đúng dịp tới thăm Thương Xuyên. Lúc đó, Tả Quốc Đảng bảo Tưởng Ly nói vài câu để nghe thử giọng. Cô không hiểu gì, bèn làm theo. Tả Quốc Đảng cảm thán:Đứa trẻ này có căn có cốt theo nghiệp hí kịch đấy, một mầm giống tuyệt vời.

Cô không hiểu vì sao Tả Quốc Đảng có thể nhìn ra được điều đó, tóm lại, bố mẹ nuôi của cô thấy có một nghệ nhân hí kịch tiếng tăm lẫy lừng nhận xét về con mình như vậy dĩ nhiên là rất vui, còn tha thiết mong Tả Quốc Đảng sẽ nhận cô làm học trò.

Khoảng thời gian vui vẻ nhất thời thơ ấu e rằng chính là những năm tháng cô sống trong kịch lầu, hát ca diễn múa. Cô học không tập trung chút nào, nhưng Tả Quốc Đảng lại dạy dỗ rất hết lòng. Tuy rằng Thương Xuyên được Tả Quốc Đảng nhận làm con nuôi, nhưng cũng phải gọi Tả Quốc Đảng một tiếng "sư phụ" theo đúng quy tắc của ngành nghề.

Thật ra lúc đó cô hoàn toàn không hiểu sự nặng nề và trang nghiêm của hí kịch, suy nghĩ duy nhất muốn học hí kịch là để có thể thường xuyên gặp Thương Xuyên. Và một người nữa cũng không nghiêm túc như cô là Tả Thời. Anh có một khứu giác nhạy bén. Trùng hợp thay, cô cũng vậy. Dần dần, hai người họ đều có hứng thú hơn với cỏ cây hoa lá. Vì chuyện này, cô bị Tả Quốc Đảng phạt không ít lần. Ở trong mắt ông, hí kịch là trời, còn tất cả những việc khác đều là bậy bạ.

Cứ như vậy, cô học hí kịch tới khoảng năm mười lăm tuổi rồi cùng bố mẹ nuôi chuyển đến Bắc Kinh. Vài năm sau, họ lại gặp gỡ nhau giữa thành phố Bắc Kinh rộng lớn này.

Năm họ gặp lại, cô đã đi sâu vào lĩnh vực phân tích mùi hương. Tả Thời cũng nghiên cứu chung một chuyên ngành với cô. Còn Thương Xuyên, tuy đã luyện được một giọng hát tuyệt vời nhưng chung quy vẫn không theo ngành hí kịch mà một lòng muốn làm diễn viên.

Vì chuyện này vào một ngày nào đó, ba người họ đều phải quỳ rạp trước mặt Tả Quốc Đảng chịu hình phạt. Cuối cùng, Tả Quốc Đảng vẫn không đành lòng trách mắng họ một câu, chỉ nói: "Luyện công học kịch, thứ luyện được là đức tính, thứ học được là làm người. Mấy đứa đã trưởng thành rồi, có thể kiên trì bền bỉ, nghiêm khắc với chính mình trong lĩnh vực mà mình thích thì cũng không uổng công ta dạy mấy đứa."

Năm đó, Thương Xuyên đã bộc lộ tài năng của mình trong Học viện điện ảnh. Cô 20 tuổi, Tả Thời 22 tuổi. Tuy rằng cả cô và Tả Thời đều còn

theo học nhưng đã đạt được một thành tựu nhỏ trong lĩnh vực mùi hương.

Cho tới, ba năm trước.

Thương Xuyên nhẹ nhàng xoay tách trà, môi lưỡi ngập tràn mùi vị của cây nữ lang. Cậu nói: "Tôi thường hay nghĩ nếu không có cậu thì nhất định không có Thương Xuyên của ngày hôm nay. Bộ phim năm đó đối với tốt quan trọng tột cùng. Nếu không nhờ có một tách nữ lang khi ấy thì tôi nghĩ mình chắc chắn sẽ làm hỏng sự nghiệp của mình."

Tưởng Ly rót thêm trà cho cậu: "Năm đó cậu rất căng thẳng, cây nữ lang có tác dụng tuyệt vời nhất chính là giữ bình tĩnh, an thần, lại hợp với thể chất cơ thể cậu, thế nên cũng có thể coi là bốc thuốc đúng bệnh. Mấy năm nay cậu thuận buồm xuôi gió, những người trong giới đều biết cậu ôn hòa, điềm đạm, bây giờ bỗng dưng lại xuất hiện tật cũ, có thể nhận ra cậu rất thận trọng đối với bộ phim này."

Thương Xuyên từ từ thưởng thức trà như đang đăm chiêu suy nghĩ gì. Rất lâu sau mới lên tiếng, có phần ngập ngừng: "Thật ra mấy ngày nay một là tinh thần của tôi luôn bị vai diễn trong phim ảnh hưởng, hai là cảm thấy…"

Tưởng Ly cầm tách trà, nhướng mắt nhìn cậu.

Cậu ngẩng lên nhìn thẳng vào cô, không tiếp tục câu nói ban nãy mà hỏi: "Cậu có biết Tả Thời đi đâu về đâu không?"

Ngón tay Tưởng Ly hơi dùng sức một chút: "Không biết."

Thương Xuyên nhìn cô chằm chằm, lát sau mới nói: "Kể từ khi cậu và Tả Thời đều dính dáng tới cái người tên là Nhiêu Tôn đó, cả hai đều thay đổi rồi."

“Thương Xuyên, thứ thay đổi chỉ có thời gian thôi.” Tưởng Ly khẽ lên tiếng.

“Vậy cậu nói cho tôi biết đi, ba năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Thương Xuyên nhíu mày. Ba năm trước, cô và Tả Thời đồng thời mất tăm mất tích. Về sau, qua nhiều nguồn tin, cậu mới biết cô đã tới Thương Lăng. Nhưng tin tức về Tả Thời thì từ đầu tới cuối đều không có. Bây giờ cô đã quay trở về, nhưng Tả Thời vẫn bặt vô âm tín.

Tưởng Ly nhìn xuống tách trà, khuôn mặt cô cũng bình lặng như mặt nước trà vậy. Thương Xuyên đợi rất lâu không thấy cô trả lời, bèn ngồi thẳng dậy: “Tôi nghe nói được một số chuyện.”

Bấy giờ Tưởng Ly mới uống cạn trà trong tách, nói: “Một vài chuyện liên quan đến tôi, cậu nghe được cũng rất bình thường.”

“Bao gồm cả việc cậu đã giết Tả Thời rồi vào tù? Lẽ nào tất cả những chuyện này cũng là sự thật?” Thương Xuyên hỏi.

Tưởng Ly ra sức mím môi: “Không, tôi không giết Tả Thời, hơn nữa, tôi cũng chưa từng ngồi tù!”

“Cậu không giết Tả Thời, nhưng đến nay Tả Thời vẫn không một chút tung tích.” Thương Xuyên nhìn cô chằm chằm: “Chúng ta lớn lên cùng nhau, tuy rằng về sau có xa cách vài năm nhưng tôi tin là tôi vẫn khá hiểu cậu. Cậu trốn tránh ở Thương Lăng ba năm, bây giờ nếu đã dám quay về thì nhất định là về đây vì chuyện của Tả Thời. Lẽ nào Tả Thời bị người khác hại chết?”

Ngừng một chút, Thương Xuyên bổ sung thêm: “Hoặc là Nhiêu Tôn cũng không tránh khỏi can dự!”

Hơi thở của Tưởng Ly như bị một lưỡi cưa xén qua, mỗi nhát cưa đều lại sống mũi đau đớn. Cô lắc đầu: “Cũng không liên quan đến Nhiêu Tôn.” Cô ngẩng lên nhìn Thương Xuyên: “Hơn nữa tôi quay về, chỉ vì muốn quay về thôi.”

Thương Xuyên nhìn cô vẻ hồ nghi.

“Tôi về đây là muốn giải quyết một số chuyện, nhưng không phải như cậu nghĩ.”

Thương Xuyên khẽ nheo mắt lại: “Ý của cậu là Tả Thời chỉ mất tích?”

Tưởng Ly cắn môi: “Phải.”

Thương Xuyên không nói nữa, dựa vào lưng ghế sofa, tay vẫn xoay nhẹ nhàng tách trà. Tưởng Ly chỉ cần hơi ngước mắt lên là có thể nhìn thấy động tác xoay trà ấy, đó là cử động Tả Thời quen dùng khi uống trà.

Rất lâu sau, Thương Xuyên mới lên tiếng, thanh âm rất trầm: “Những cô nhi giống như chúng ta, cho dù cố gắng cả đời thật ra thì vẫn cô độc. Trên đời này tôi không có người thân nào cả, ngoài sư phụ ra thì chỉ còn cậu và Tả Thời. Cậu là người bạn tốt nhất của tôi, Tả Thời cũng vậy. Ở trong mắt tôi, hai người còn quan trọng hơn cả tính mạng của tôi nữa. Thế nên, nếu cậu có gì giấu giếm không nói với tôi thì tôi còn khó chịu hơn là bị giết chết.”

Tưởng Ly nhìn Thương Xuyên vẻ đau lòng: “Có những chuyện không nói, không vì lý do gì khác, chỉ là không biết phải mở lời thế nào mà thôi. Thương Xuyên, tôi không muốn nhắc lại chuyện của ba năm trước. Mà tôi nghĩ… Nếu đổi lại là Tả Thời, anh ấy cũng chọn cách không nhắc đến giống tôi.”

Thương Xuyên từ từ uống hết tách trà: “Cậu có những chuyện cậu không biết nên nói thế nào, ví dụ như Tả Thời, ví dụ như những lời đồn đại về cậu. Tôi cũng có những chuyện tôi không biết nên nói thế nào, ví dụ như câu nói còn dang dở của tôi ban nãy.”

“Cũng liên quan đến Tả Thời?” Tưởng Ly nhạy cảm hỏi.

Thương Xuyên gật đầu, đặt tách trà xuống: “Thật ra… tôi vẫn luôn có một dự cảm.” Cậu nhướng mày nhìn cô: “Tôi cảm thấy, Tả Thời đã chết rồi.”

Trái tim Tưởng Ly chợt nghẹn lại.

***

“Anh hùng thất bại, ngược lại bị tiểu nhân ức hiếp, căm hận người nghĩa hiệp, đố kỵ kẻ hiền tài, hạn trong ba ngày, lập xong danh trạng, mong được chấp nhận…”*

*Một đoạn hí kịch đã được dịch nghĩa.

“Không, đừng ép tôi! Cầu xin anh…”

“Anh là đồ điên! Anh sẽ gặp báo ứng đấy!”

“Liệu có gặp báo ứng hay không thì không biết, tôi chỉ biết, từ nay về sau sẽ không còn ai tin lời cô nói nữa…”

“Hạ Hạ…”*

*Toàn bộ xưng hô trong đoạn thoại in nghiêng chưa rõ giới tính, chưa rõ tuổi tác, chỉ tạm đặt.

Tưởng Ly choàng tỉnh giấc, câu cuối cùng vọng lại bên tai là danh xưng mà Tả Thời hay dùng để gọi cô. Trán lấm tấm mồ hôi, lạnh lẽo, cho dù trong phòng gió điều hòa đang thổi vù vù, cô vẫn cảm thấy buốt giá.

Cái lạnh lẽo tận đáy lòng làm sao điều hòa có thể sưởi ấm được? Huống hồ đây còn là tiết trời đầu xuân mới ấm và còn giữ khá nhiều lạnh?

Tưởng Ly vùi mặt vào lòng bàn tay, tất cả quá khứ đều hóa thành ác mộng, giống ma oan hồn đòi mạng đang bám riết lấy cô.

Oan hồn…

Cô bất thình lình nhớ lại câu nói cuối cùng của Thương Xuyên: Tối đó, hình như tôi đã nhìn thấy Tả Thời hát kịch trên sân khấu. Câu hát "Căm hận người nghĩa hiệp, đố kỵ kẻ hiền tài, hạn trong ba ngày, lập xong danh trạng, mong được chấp nhận…"vẫn cứ trúc trắc khó nghe như ngày nào.

Từng sợi dây thần kinh của Tưởng Ly giật lên đau nhức, giống như có ai cầm dao khoắng nhặng lên trong đầu vậy. Phải, trong mơ cô cũng mơ thấy cảnh anh hát khúc đó.

Bàn tay cô đang run rẩy, khí lạnh giống như bàn tay bóp chặt cổ cô, khiến cô không sao hít thở nổi, tưởng ngạt thở. Một sự tuyệt vọng và sợ hãi chưa từng có quấn chặt lấy cô, khiến cô không thể ở đây thêm một giây một phút nào nữa.

Cô lần sờ tìm ra di động, khi ấn nút gọi tay vẫn còn run. Sau khi thực hiện cuộc gọi, cô bỗng dưng không biết phải mở lời thế nào. Ngay cả việc vì sao gọi cho anh cô cũng không rõ, chỉ cảm thấy, vào lúc này dường như chỉ có anh mới có thể mang tới cho cô ấm áp.

Thanh âm ấy rất khẽ, rất dịu dàng. Thấy cô gọi mà không nói gì, anh hỏi: "Sao vậy?"

Tưởng Ly dựa vào đầu giường, từng lớp khí ấm áp như đè thẳng xuống người, nhưng cô vẫn không sao cảm thấy hết lạnh. Cô khô họng lên tiếng: "Anh vẫn chưa ngủ sao?"

"Ừm."

Cô nhìn giờ, hai giờ sáng.

"Lục Đông Thâm." Cô ra sức nắm chặt di động: "Tôi muốn về nhà."

"Bây giờ ư?"

"Phải, bây giờ." Nói xong, cả người cô co quắp lại, cơn rét run trong lòng đủ khiến răng môi của cô va vào nhau lập cập.

"Được, đợi tôi."

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 138: Anh Không Chấp Nhận Được Tả Thời [2050 Chữ]

Anh không cho phép cô lùi bước trước tình cảm của mình nữa, mà chủ động tấn công

Sau khi đặt di động xuống, Tưởng Ly lập tức thấy hối hận. Cô cảm thấy bản thân đã làm một chuyện hết sức bồng bột. Giờ này rồi, lại còn ở nơi đây, không khác gì mang lại thêm phiền phức cho người ta, cô thậm chí còn không hỏi một câu "Liệu có tiện hay không".

Nhưng chính vì có cảm giác anh sẽ đến, nên dường như cuộc điện thoại này khiến cô tìm được cảm giác nương tựa, giống như một con thuyền mất hoàn toàn phương hướng trên mặt biển, trong lúc đang hoang mang, bất an thì nhìn thấy một tia sáng vậy.

Cô co quắp hai chân lại, dùng chăn quấn chặt vào người. Cô cứ thế dựa vào giường, từ từ tìm kiếm lại chút ấm áp, nhưng đầu óc vẫn còn mơ màng, váng vất.

Trong mông lung, dường như cô nghe được một số âm thanh.

Mờ mờ ảo ảo giống như có ai đang luyện giọng, i i a a. Thanh âm đó lúc có lúc không, xa xôi mỏng manh, giống như gần ngay bên tai, lại giống như xa tận phòng bên. Nhưng cô nhớ rất rõ ràng lúc sắp xếp phòng, Đóa Á đã nói căn phòng cô đang ở nằm ở tận trong cùng, mà phòng bên cạnh chỉ là một kho đạo cụ, không có ai ở.

Hình như lại có tiếng ai gõ cửa, từng tiếng, từng tiếng. Cô muốn ra mở cửa xem rốt cuộc đó là ai nhưng cả người gần như không thể cựa quậy được, giống như bị bóng đè.

Trong mơ hồ, hình như cô lại đi ra cửa, nhìn ra bên ngoài qua mắt thần trên cánh cửa. Ngoài hành lang vắng vẻ, hịu quạnh không một bóng người, chỉ có một tia sáng rất nhức mắt. Nhưng chẳng mấy chốc, trong quầng sáng ấy xuất hiện thêm một cái bóng.

Cô sát lại gần hơn nữa.

Cái bóng kia từ từ dịch chuyển vào trong tầm mắt cô.

Là một người mặc đồ hí kịch, đầu cúi gằm, loẹt quẹt bước chân ra trước cửa phòng. Cô nhìn qua mắt thần, nỗi sợ hãi như một con rết trườn bò trong trái tim. Cô muốn trở lại giường, nhưng vẫn chẳng thể nhúc nhích được, cứ thế nhìn người ấy từ từ ngẩng đầu lên.

Một khuôn mặt không còn được tô vẽ, nhưng ngũ quan lại mờ tịt không rõ ràng, chỉ còn độc hai hốc mắt trống rỗng, từ trong đó máu đỏ đang ròng ròng chảy xuống.

Một thanh âm điên cuồng bật ra khỏi miệng người đó: “Vì sao lại đối xử với tôi như vậy?”

Tưởng Ly giật mình mở mắt.

Trước mắt đích thực có khuôn mặt của người đàn ông, nhưng không hề đáng sợ. Ngược lại tuấn tú, sáng sủa. Anh đưa tay, từng ngón tay gầy chạm nhẹ lên mặt cô: “Bé con?”

Cổ tay áo sơ mi vuông vắn của anh có chút giá lạnh của mưa đêm, nhưng vẫn chẳng ảnh hưởng chút nào đến hơi ấm trên ngón tay anh. Chút

ấm áp đó thành dòng chảy, cố gắng xua tan đi sự lạnh lẽo đang quấn chặt lấy trái tim cô.

Tưởng Ly mơ hồ khó hiểu một lúc lâu. Ban nãy cô đã ngủ thiếp đi sao? Còn anh, chỉ vì một cuộc điện thoại của cô mà đã đến đây?

Cô vô tình liếc nhìn chiếc đồng hồ trên tường. 2 giờ 50 phút. Từ trung tâm ra đến đây, anh mất chưa đầy một tiếng đồng hồ.

Cô sững sờ nhìn anh.

Bất chấp mưa gió, đi với tốc độ của sấm chớp ư? Nếu không sao bả vai của anh lại hơi ướt? Còn cả chân mày khóe mắt của anh nữa, cô cũng có thể bắt được một phần vội vã, bụi bặm từ chúng.

Lục Đông Thâm quay đầu yêu cầu người nhân viên khách sạn mở cửa cho mình lúc nãy đi ra. Đợi người đó đi khỏi, thấy cô vẫn đang ngơ ngơ ngẩn ngẩn, anh không nhịn được cười: "Sao vậy? Quên mất tôi là ai rồi à?"

Một giây sau, Tưởng Ly chủ động ôm chầm lấy anh, vùi mặt vào lồng ngực anh.

Lục Đông Thâm sững người.

Sau đó, anh nghe thấy tiếng cô thì thầm: "Lục Đông Thâm, anh ôm chặt tôi đi."

Sau vài giây bàng hoàng, Lục Đông Thâm ôm chặt cô gái trong vòng tay hơn nữa. Cảm nhận được cô đang run rẩy, một tay anh vòng qua người cô, một tay vỗ về lưng cô, giống như an ủi một con mèo. Anh rủ rỉ bên tai cô: "Dù có gặp chuyện gì cũng không cần sợ hãi."

Ở trong lòng anh, cô dần dần thả lỏng người hơn, giống như một con nhím đầy gai nhọn cuối cùng cũng thu hết mọi sự cảnh giác của mình lại.

Lục Đông Thâm cảm thấy lòng mình ấm áp, là sự sôi sục của cảm xúc, là sự cuộn sóng trong nội tâm.

Suốt dọc đường đi, câu nói của cô cứ văng vẳng bên tai anh:Lục Đông Thâm, tôi muốn về nhà.Giọng nói nhỏ bé mà bất lực. Anh nghe mà xót xa, bởi vì cho dù không nhìn tận mắt, anh cũng có thể tưởng tượng được dáng vẻ của cô ở đầu bên kia điện thoại.

Không giống với sự bi thương khi đối mặt với cái chết của Đàm Diệu Minh, cũng không giống sự sợ hãi khi gặp một Nhiêu Tôn dồn ép. Cô trơ trọi, cũng giao cảm xúc yếu đuối nhất của mình cho anh.

Thế nên, một cô như vậy lại khiến anh vừa mừng rỡ vừa lo lắng. Mừng rỡ vì cô đã dần dần mở lòng, sát lại gần anh hơn. Lo lắng vì tình hình của cô ở phía đó.

Từ trung tâm thành phố ra tới quận Hoài Nhu, gần như anh đi với tốc độ tối đa, chẳng biết đã vượt bao nhiêu lần đèn đỏ. Giữa rừng núi, mưa đêm lất phất, cần gạt nước rung lắc điên cuồng. Vào một ngày thời tiết khó chịu như thế này mà trái tim anh lại nóng hừng hực.

Anh chỉ hận không thể mọc một đôi cánh để lập tức bay đến trước mặt cô, nói với cô: Đừng sợ, tôi đến rồi đây.

Bây giờ, cô đang ở trong lòng anh, ôm chặt lấy anh như một đứa trẻ. Giữa căn phòng không quá sáng sủa khuôn mặt cô dịu dàng mà tiều tụy, nhưng lại chủ động sát gần.

Anh biết rõ, vào giờ phút này đây, anh vượt đường sá xa xôi đến đây, trong lòng cô chỉ có cảm động. Là cảm xúc bình thường giữa người và

người, nhưng điều anh cần lại không phải là sự cảm động ấy.

Cô cứ thế dựa vào đầu giường, cho dù nằm mơ đôi mày cũng nhíu chặt, một giấc mơ vật vã. Sau khi lệnh cho người nhân viên mở cửa phòng, cảnh tượng anh nhìn thấy là như vậy.

Cô trằn trọc trong mơ, miệng lẩm bẩm: Tả Thời.

Tả Thời.

Trong giấc mơ của cô chỉ có một mình Tả Thời.

Bản thân anh rất kiêu ngạo, cũng không mong muốn những chuyện như thế này xảy ra. Anh ngồi ở đầu giường, nhìn khuôn mặt cô, anh nghĩ: Chuyện tình cảm giữa nam và nữ thật là kỳ cục, chẳng biết bắt đầu từ khi nào, anh bỗng dưng rất để ý đến sự tồn tại của Tả Thời.

Có lẽ từ lúc Đàm Diệu Minh giao cô cho anh; Cũng có thể từ lúc cô chạy đuổi theo con chuột xạ hương như một đứa trẻ sau đó gào lên thật to: Lục gian thương, anh đừng có nhúc nhích, tuyệt đối không được nhúc nhích; Hoặc có thể là ngày từ lần đầu tiên gặp mặt cô, trên con đường đá xanh nơi thành cổ, giữa cả một đám người, cô nghe thấy tiếng Đàm Diệu Minh gọi và quay đầu nhìn về phía anh.

Sau này, chẳng biết đã qua bao nhiêu đêm mất ngủ, anh luôn nhớ tới buổi chiều hôm ấy. Ánh nắng rất chói chang, cô như được bao trùm trong quầng sáng rực rỡ. Xung quanh toàn là những con người ăn mặc kỳ lạ. Duy chỉ có mình cô nổi bật, giống như một thủ lĩnh tinh thần cho họ, thoải mái, tự tại. Tuy rằng chỉ là một cái nhìn từ rất xa nhưng lại khắc sâu.

Thế nên, có lẽ từ ánh mắt đầu tiên ấy, anh đã nhìn thấy cô và lưu giữ bóng hình cô trong tim.

Chính vì như vậy, anh không chấp nhận được Tả Thời.

Ở trong lòng cô, cho dù Tả Thời là một cảnh đẹp say lòng người thì anh cũng phải tự tay xóa bỏ suy nghĩ này từng chút từng chút một. Anh có thể không quan tâm tới quá khứ của cô nhưng như vậy không có nghĩa là anh dung túng cho việc cô giữ mãi bóng hình Tả Thời trong lòng.

Tâm trạng của Tưởng Ly cuối cùng đã bình tĩnh lại được. Nhưng trong lòng cô bỗng dậy sóng. Cô chui ra khỏi lòng anh, ngồi co người một bên, nhất thời không biết phải đối mặt với anh như thế nào.

Anh cất công tới đây, cố gắng hết mình. Một người đàn ông như thế cứ xuất hiện trước mặt cô theo cách thức đó. Ngoài sự cảm động ra, trong cô còn có sự hoang mang. Không phải là sợ hãi, chỉ đơn thuần cảm thấy một dự cảm đang lan dần trong lòng. Dường như từ buổi tối hôm nay, giữa anh và cô sẽ có thứ gì đó lặng thầm thay đổi.

"Tôi… không nghĩ là anh có thể đến." Rất lâu sau, cô mới bật ra được một câu. Cô cảm thấy mình rất ích kỷ.

Lục Đông Thâm cười khẽ: "Không, thật ra em có thể nghĩ được rằng tôi nhất định sẽ đến." Anh không cho phép cô lùi bước trước tình cảm của mình nữa, mà chủ động tấn công: "Em biết rất rõ, chỉ cần một cuộc điện thoại của em là tôi sẽ tới ngay, dù muộn đến đâu, dù bận cách mấy."

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 139: Quá Phá Gia Chi Tử [3060 Chữ]

Tưởng Ly im bặt.

Anh đã nói trúng tim đen. Thật ra khoảnh khắc cô với lấy di động gọi vào số của anh, cô đã biết rõ, bất luận cô đang ở đâu, anh nhất định cũng sẽ tới tìm cô.

Lát sau cô lên tiếng: "Thậm chí anh còn không hỏi tôi có chuyện gì sao?"

Lục Đông Thâm ngồi đó nhìn cô: "Nếu tôi hỏi, em sẽ nói sao?"

Tưởng Ly trầm mặc. Thật ra cô muốn nói nhưng có những lời không biết nên nói thế nào. Quan trọng hơn là, cô phát hiện mình đang sợ hãi một số chuyện. Ví dụ như, nếu cô nói thật cho anh biết vài chuyện, nghe rồi, anh sẽ nhìn cô bằng ánh mắt gì?

Thấy cô im lặng, Lục Đông Thâm không giận mà bật cười, giơ tay vân vê cằm cô: "Trên đời này không còn chuyện gì quan trọng hơn an nguy của em nữa. Em không sao là được rồi, còn về những chuyện khác hay những lời khác, nếu em không muốn kể, tôi cũng không ép em."

Tưởng Ly ngước mắt lên, nhìn thẳng vào mắt anh. Tuy anh mỉm cười nhưng trong ánh mắt luôn chất chứa một thứ gọi là "chân thành", khiến cô tin rằng mọi lời anh nói đều xuất phát từ nội tâm.

Nhớ lại trong lễ tế đông của Thương Lăng, cô đưa ly rượu tới bên môi anh. Anh là người đã từng theo cô lên núi Kỳ Thần, không lẽ nào không ngửi được mùi hương của Quỷ bát tự. Rõ ràng anh biết cô định làm gì nhưng vẫn không khiến cô khó xử. Anh uống cạn ly rượu đó và hỏi cô đã hài lòng chưa.

Cô không nói thì anh sẽ không hỏi. Phần tình cảm sâu đậm tình nghĩa này, cô tự vấn lương tâm mình, liệu có thể gánh đỡ nổi không?

Nói xong câu ấy, Lục Đông Thâm bất ngờ đổ người về phía trước, nụ cười trong ánh mắt nhuộm một vẻ xấu xa. Anh từ tốn bổ sung thêm một câu: "Tôi chỉ biết rằng cô gái của tôi bây giờ đang cần tôi, vậy là đủ."

"Ai là cô gái của anh!" Vành tai Tưởng Ly nóng rực lên, cô nhét gối ôm vào trong lòng anh rồi bước xuống giường.

Lục Đông Thâm chỉ cười, không đáp lại.

Bộ phận Truyền thông sắp xếp cho Tưởng Ly một phòng khách sạn. Cô không mang theo nhiều đồ đạc, chỉ mang các sản phẩm vệ sinh cá nhân và quần áo để thay giặt, thế nên cũng chỉ cần một chiếc vali xách tay nhỏ.

Lúc Lục Đông Thâm bước vào phòng liền nhìn thấy cô quăng đồ đạc khắp mọi nơi và đang ngồi xổm dưới đất hì hục thu dọn. Thật sự không chịu nổi nữa, anh bèn tiến tới kéo cô dậy: "Mấy đồ thay giặt gói gọn lại rồi đưa cho tôi, còn vali cứ để tôi dọn."

"Thế thì ngại lắm."

"Em mà còn có lúc biết ngại hả? Mau lên, đừng làm lỡ dỡ thời gian." Nói rồi, Lục Đông Thâm với lấy một bộ quần áo cô thay ra, đang ném trên sô pha.

Tưởng Ly mím môi, quay đầu đi vào phòng vệ sinh.

Khi quay lại, cô quả thực phải sửng sốt cảm thán. Bên trong vali, đồ đạc được xếp gọn gàng ngăn nắp, mỗi một thứ đồ đều được để vào từng góc theo chủng loại, thoạt nhìn sẽ có cảm giác quy chỉnh như bên trong có từng ngăn vậy. Khi cô đến đây, vali đầy ự phải cố nhồi nhét, sau khi được anh sắp xếp xong lại thấy còn thừa cả đống chỗ.

Cô bước lên, nhìn chỗ quần áo được anh xếp phẳng phiu, vuông vức như từng miếng đậu phụ, nuốt nước bọt: "Lục Đông Thâm, anh từng làm quân nhân hả? Chăn gối ở nhà anh có phải sáng nào cũng được gấp thành hình này không?"

Lục Đông Thâm nhìn cô thở dài, chân thành nói một câu: "Em là con gái, có phải vào lúc cần thiết cũng nên có chút khái niệm về phân hóa cấp bậc, chủng loại không?"

Tưởng Ly không xấu hổ, cũng không bực tức, cô ném túi đồ trang điểm vào vị trí còn trống: "Một cô gái có dịu dàng thục nữ cách mấy cũng không chịu nổi bệnh sạch sẽ và chứng OCD của anh."

Lục Đông Thâm xoay lại chiếc túi trang điểm, có vẻ không biết nói gì hơn.

***

Xe chạy thẳng một mạch.

Bắc Kinh sau nửa đêm và trước khi bình minh đến hoàn toàn không tăm tối. Ra khỏi Hoài Nhu, rẽ vào trung tâm thành phố, cho dù là một con phố se lạnh cũng tỏa ra sự huyên náo và bận rộn của ban ngày.

Trong ô tô, điều hòa được bật chế độ ấm, trên người cô vẫn khoác chiếc áo dạ của Lục Đông Thâm. Cô vẫn cảm thấy choáng váng và nặng đầu nên dựa vào cửa sổ, mặc cho ngoài kia, những hạt mưa vẫn đang điên cuồng táp vào.

Tới lúc cô không còn nghe thấy tiếng mưa rơi nữa, xe cũng đã dừng lại, mở mắt ra nhìn cô mới phát hiện đây là một garage, diện tích không thể coi là quá nhỏ, vài chiếc xe khác đang dựng một cách chỉnh tề, đều là các loại xe sang giá không hề rẻ. Có thể nhận ra, đây là một garage riêng.

Tuyệt đối không phải địa bàn của cô.

Cô bừng tỉnh: "Đây không phải nhà tôi."

"Ừm, nhà tôi mà." Nói rồi, Lục Đông Thâm tắt máy.

Tưởng Ly sững người: "Nhà anh?" Anh đưa cô về nhà anh? Vào giờ này? "Lục Đông Thâm, xét về mặt hành trình, anh đưa tôi về nhà tôi gần hơn chứ?"

Lục Đông Thâm bước xuống xe rồi vòng sang bên cạnh mở cửa ghế lái phụ, gác một tay lên cánh cửa, bật cười: "Chẳng phải em tò mò về cái chăn trong nhà tôi sao?" Nói rồi, anh kéo cô đi ra ngoài.

Cô bị anh kéo thẳng vào trong thang máy, gần như là kháng nghị: "Tôi có chìa khóa nhà anh mà, muốn tới lúc nào mà chẳng được, hà tất phải gấp rút lúc này…"

Kết quả chính là, cô vẫn phải mang cái đầu nặng trình trịch bước vào cửa nhà anh.

Khu Chateau, Bắc Kinh.

Chiếm cứ vị trí "mắt rồng" của thành phố, là một "Thủy tinh cung" thực sự.

Lúc trước khi giao chìa khóa cho cô, Cảnh Ninh đã nói: Là khu Chateau của Bắc Kinh. Tôi đã gọi điện thoại báo cho bên đó rồi, cô có thể đến bất cứ lúc nào.

Cô rụt cổ, rất lâu sau mới lên tiếng: Chỗ đó mà bỏ không, không thường xuyên về nhà ngủ, đúng là phá gia chi tử!

Bây giờ, cô đang đứng ngay trong căn nhà của tên phá gia chi tử này. Đập vào mắt hầu như là màu xám đậm và màu café, đồ gỗ và đồ inox hòa trộn một cách hài hòa, mặt sàn có sự kết hợp giữa các chất liệu đá granit, da thuộc và thảm.

Diện tích căn nhà đủ lớn, nhưng không có hương vị của gia đình.

Không có những đồ trang trí phức tạp, dưới sàn là lớp đá lạnh lẽo, sạch kinh khủng khiếp. Cô chỉ sợ giẫm chân lên một cái là lưu lại dấu vết.

Giữa các căn phòng chỉ có một mùi hương tinh khiết, không phải là mùi của phòng ngủ. Nếu ngửi kỹ, chỉ là thứ mùi bình thường của nước diệt khuẩn sau khi bốc hơi.

Từ đó có thể suy đoán, người dọn dẹp nơi này cho anh chỉ là một nhân viên vệ sinh theo giờ bình thường, chẳng liên quan gì đến Trần Du hay chỗ công thức kia.

Tưởng Ly cũng ít nhiều yên tâm hơn.

Sở dĩ từ sau khi có được chìa khóa, cô chưa vội tới nhà anh kiểm tra một lượt bởi vì thứ nhất, hầu như anh chỉ ở lỳ trong phòng nghỉ tại công ty,

thứ hai cô mơ hồ có linh cảm rằng anh không cho Trần Du nhúng tay vào việc quản lý mùi hương tại nhà mình.

Còn về lý do đằng sau chuyện này thì cô không thể nào biết được.

Ngoài cửa sổ là cảnh đêm mê hoặc lòng người, tầm nhìn rộng của khung cửa sổ sát sàn cực kỳ tuyệt vời, giống như thu gọn cả bầu trời vào trong tầm mắt vậy.

Trên lớp kính thủy tinh đung đưa bóng dáng cao lớn của người đàn ông, càng lúc càng gần hơn. Cho tới khi, anh từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy cô. Cô chỉ cảm thấy đầu óc rung rinh và trái tim bắt đầu đập loạn nhịp.

“Tắm nước nóng một chút rồi ra uống thuốc, nhiệt độ cơ thể em hơi cao, đừng để bị cảm.” Lục Đông Thâm cất giọng trầm ấm, bờ môi mỏng cọ nhẹ vào tai cô.

Từ góc độ của cô nhìn qua cửa sổ, càng giống như tai áp má kề. Thế mà cô lại thích như vậy. Qua cửa sổ nhìn ra trời đêm, lồng ngực của anh rộng lớn mà dịu dàng, như mặt biển bao la, biết rõ là nguy hiểm, cô vẫn không nhịn được, chìm đắm vào nó.

“Để tôi bật nước cho em.”

“Ấy, Lục Đông Thâm…” Cô quay người lại níu lấy cổ tay áo anh, nhưng rất lâu không biết phải nói gì, chỉ cảm thấy trái tim mình hỗn loạn như có thiên binh vạn mã lướt qua.

Lục Đông Thâm nhìn cô, kiên nhẫn nhờ đợi. Khi ngước mắt lên, cô tựa hồ nhìn thấy một đốm lửa ở nơi đáy mắt anh, nó làm mắt anh rực sáng. Cô biết, chung quy nó cũng sẽ bùng lên hừng hực và nuốt chửng lấy cô.

Rất lâu không thấy cô nói gì, anh bèn mỉm cười, giơ tay xoa đầu cô.

Cô được sắp xếp tắm ở tầng trên.

Lục Đông Thâm sử dụng phòng tắm tầng dưới. Sau khi tắm xong, anh đứng lặng trước gương. Giọt nước từ đuôi tóc chảy xuống xương quai xanh, men theo cơ ngực cuồn cuộn từ từ chảy tiếp. Anh cởi chiếc khăn tắm quấn trên hông ra, sau khi nhìn thấy lọ nước hoa nam giới đặt trên kệ gương, anh chợt do dự.

Anh cầm lên ngửi thử, đây là một loại nước hoa trước kia từng được thương hiệu H tung ra tại thị trường Âu Mỹ, mùi rất thuần khiết, và rất được yêu thích. Thế nhưng anh không bao giờ có thói quen xịt nước hoa, thế nên vẫn cứ để ở đó.

Bây giờ…

Anh nhớ tới cô gái đang đứng trong địa bàn của mình ngay lúc này, lồng ngực cuộn trào, sôi sục. Căn nhà này, anh chưa từng chủ động đưa một cô gái nào đến. Nhưng cho dù là vậy, anh cũng cảm thấy nếu cô đã về nhà cùng anh thì có lẽ nên biết sẽ có chuyện gì xảy ra chứ?

Anh cân nhắc mãi lọ nước hoa trong tay. Lục Đông Thâm bỗng dưng có chút căng thẳng, ngọn lửa trong người bùng lên dữ dội, đốt cho cổ họng anh hơi khô rát.

Cuối cùng anh đặt lọ nước hoa xuống, nghĩ bụng: Thứ mùi mà mình còn không thích lắm chắc là cô ấy cũng không thích đâu.

Nhưng ngay sau đó anh lại bật cười.

Thiết nghĩ, Lục Đông Thâm anh tuy không phải kẻ lăng nhăng nhưng cũng không đến nỗi cấm dục. Chuyện nam nữ vui vẻ là quá đỗi bình thường. Anh cũng đâu phải một chàng trai ngây thơ mới lần đầu, thế mà

sao tối nay lại lo được lo mất như một gã trai chưa có chút kinh nghiệm nào vậy, thậm chí còn có phần bối rối, luống cuống nữa?

Giống như, mọi sự "dĩ nhiên" hay "đương nhiên" khi làm việc này trước kia đều tan thành mây khói.

Sau khi từ phòng tắm bước ra, Tưởng Ly lập tức nhìn thấy Lục Đông Thâm.

Ngay sau đó mắt nóng rực lên.

Anh chỉ quấn độc một chiếc khăn tắm. Ánh đèn êm dịu giống như một dòng chảy màu vàng ấm áp chạy dọc từng múi cơ bắp của anh. Cô từng nhìn thấy anh mặc đồ vest cũng từng thấy anh mặc đồ dã ngoại. Tuy có lớp quần áo bên ngoài nhưng cô cũng biết dáng người anh rất đẹp. Tuy vậy đập vào mắt một cách trực diện như ngày hôm nay vẫn là lần đầu tiên.

Lồng ngực như đá tảng lại có xương hõm vai rất sâu, cơ bắp rắn chắc, nhìn xuống dưới một chút còn có đường nhân ngư thấp thoáng.

Anh giống với một người thường xuyên đi đường trường, rèn luyện cho mình một cơ thể tráng kiện khỏe mạnh, hơn là những người đàn ông bụng phệ hay ngồi bàn giấy.

Cô cảm giác cơn nóng trong hốc mắt tràn xuống miệng, có một ngọn lửa đang bùng cháy. Tựa hồ như ngọn lửa trong mắt anh đã tràn vào cổ họng cô khiến hô hấp của cô trở nên khó khăn không tưởng.

Lục Đông Thâm chuẩn bị cho cô nước ấm và thuốc cảm.

Nhân lúc uống thuốc, cô liếc mắt nhìn phòng ngủ, hình như đó là… phòng ngủ của chủ.

Uống xong, cô cảm thấy cổ họng mình vẫn khô rát. Cô uống thêm nửa cốc nữa, sau đó hỏi anh: "Tối nay tôi ngủ phòng nào vậy?"

"Em muốn ngủ phòng nào?" Lục Đông Thâm cười.

Anh đứng quá sát cô. Cô hơi nóng, bèn lùi về sau nửa bước rồi cười khẽ: "Tùy anh, dù sao thì phòng nào của nhà anh phong cách trang trí chẳng giống nhau, vô cùng lạnh lùng và đơn điệu, đến chỗ nào cũng lạnh như băng ấy."

Cô lùi anh sẽ tiến.

Cho tới khi anh dồn cô dựa sát vào tường.

Lục Đông Thâm cười thầm: "Làm sao để định nghĩa một phong cách thiết kế không phải là chuyên ngành của tôi. Nhưng tôi cũng lờ mờ cảm thấy cách định nghĩa của em không hợp với tôi lắm. Nhất là ba chữ 'tính lạnh nhạt'*."

*Lục Đông Thâm cố tình hiểu sai ý của Tưởng Ly. "Tính lạnh nhạt" còn có thể hiểu là chuyện tình dục nhạt nhòa, lạnh lẽo.

Anh như một con báo, vừa nho nhã lại rất có sức tấn công.

Xung quanh Tưởng Ly như bị thiêu đốt bởi những lời nói không thể trần trụi hơn của anh. Cô đẩy anh nhưng lồng ngực anh như làm cô bỏng. "Anh đừng có sát lại gần tôi như thế, nóng quá."

Không đẩy nổi.

Lục Đông Thâm ngược lại càng tiến gần, cười khẽ: "Không phải em chê lạnh ư?"

"Tôi…"

Những lời còn lại bị nụ hôn bất ngờ của anh xen ngang.

Lồng ngực Tưởng Ly tắc nghẹn. Cô giơ tay chặn ngực của anh lại. Nhưng anh giữ chặt cổ tay cô, áp lên tường, khiến cô không thể nhúc nhích.

Hôn, từ sự mơn man ban đầu chuyển thành mãnh liệt nồng nàn.

Ngọn lửa rơi vào mắt của cả hai lúc này cháy hừng hực…

~Hết chương 140~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 140: Chúng Ta Đến Với Nhau Đi [4018 Chữ]

Trên đời này dù có hàng ngàn, hàng vạn cô gái tốt đi nữa cũng không tốt bằng cô gái mà tôi yêu.

Ngọn lửa thiêu đốt như cắn da cắn thịt.

Tưởng Ly cảm thấy mình giống như một người đứng bên bờ vực, còn Lục Đông Thâm chính là cây cà độc dược mọc ngay bên trên vách núi dựng đứng, vươn dài ra chiếc sừng có thể chạm tới trái tim con người rồi mê hoặc cô. Hơi thở quyến rũ ấy nhưng tầng tầng lớp lớp vảy giáp bao bọc và quấn chặt lấy cô. Biết rõ rằng chiếc sừng ấy có độc, cô vẫn không kiềm chế được lòng mình, đắm chìm vào đó.

Là một sự dẫn dụ nguy hiểm trí mạng.

Tiến thêm một bước sẽ rơi thẳng xuống vực sâu, thịt nát xương tan.

Đại não không ngừng nhấp nháy một chiếc đèn cảnh báo màu đỏ, tiếng sau gấp gáp hơn tiếng trước. Nhưng trái tim lại giống như bị ngâm trong biển cả bao la, không thể bơi đi được, chỉ có thể để mặc cho sóng lớn ập tới.

Môi lưỡi đan cài.

Lớp râu mới mọc dưới cằm của người đàn ông lăn qua lăn lại làm cô hơi ngứa ngáy và đau đớn. Hơi thở của anh trở thành một chiếc lưới khổng lồ, điên khùng quấn lấy hơi thở cô. Bên tai cô là nhịp thở càng lúc càng

nặng nề và nóng bỏng của anh. Lưỡi của cô giống như một con lạc đà lạc đường, mặc cho anh dẫn dắt suốt.

Lồng ngực cũng đã bén lửa.

Là ngọn lửa do anh châm lên, dùng bờ môi của anh, những ngón tay gầy của anh và hơi thở của anh.

Cho đến khi.

Cô cảm nhận được cúc áo nơi lồng ngực mình bung ra.

“Lục Đông Thâm.” Lời cảnh cáo cuối cùng cũng giúp cô ý thức được sự nguy hiểm của việc cứ tiếp tục. Cô chặn anh lại, bỗng phát hiện lồng ngực anh rất nóng.

Anh hơi ngước mắt lên nhìn cô.

Trong ánh mắt là cả một biển lửa, hừng hực bốc cao, gần như nuốt chửng cả bầu trời.

Tưởng Ly giật thót người vì một Lục Đông Thâm như vậy.

Lục Đông Thâm không nói gì, lại tiếp tục áp sát khuôn mặt cô.

“Lục Đông Thâm, chúng ta không thể.” Tưởng Ly giữ chặt bả vai anh, chỉ cảm nhận được ngọn lửa tận sâu trong lòng anh thông qua lỗ chân lông thiêu đốt từng đầu ngón tay của cô, khơi gợi sự cuộn sôi trong huyết mạch của cô.

“Vì sao không thể?” Thanh âm rơi xuống khuôn mặt của cô của Lục Đông Thâm trầm thấp và gợi cảm.

Trái tim của Tưởng Ly cũng đập loạn nhịp vì câu nói này của anh, hô hấp từ đầu tới cuối không cùng một đường thẳng: "Chúng ta làm vậy… rất kỳ lạ."

"Kỳ lạ?" Lục Đông Thâm khẽ cười, ngón tay nóng rực áp lên má cô: "Em là bạn gái của tôi, nửa đêm nửa hôm ở chung một nhà, củi khô bén lửa là chuyện rất bình thường mà?"

Ngay lập tức, Tưởng Ly đã có cảm giác trái tim vọt lên tận cổ họng, trợn trừng hai mắt: "Ai là bạn gái của anh? Lục Đông Thâm, anh ít nhiều cũng đã ngoài ba mươi rồi, sao toàn thích bốc phét thế?"

Lục Đông Thâm nghe xong buông tay, không còn dáng vẻ như cung đã vào nỏ, một tay vẫn chống lên tường, cúi đầu nhìn cô: "Sao tôi lại bốc phét được? Kể từ ngày em theo tôi về Bắc Kinh, em đã là bạn gái của tôi rồi."

Tưởng Ly sửng sốt nhìn anh: "Lục Đông Thâm, anh chưa yêu bao giờ phải không? Việc tôi là bạn gái của anh sao tôi lại là người cuối cùng biết chuyện vậy? Yêu đương không phải như vậy đâu."

Sắc mặt Lục Đông Thâm có phần ngượng ngập, nhưng chẳng mấy chốc anh đã điềm nhiên nói một câu: "Tôi hẹn em ăn cơm, đưa đón em đi làm, về nhà, khi đi công tác luôn luôn thông báo tình hình cho em, quan tâm tới cuộc sống và cảm xúc của em, tin tưởng em, bao dung cho em… Tất cả những điều này lẽ nào còn không đủ chứng tỏ chúng ta đang yêu nhau?"

Tưởng Ly nghẹn lời.

Thấy vậy, Lục Đông Thâm càng thêm tự tin. Anh đứng thẳng người dậy, nhìn cô từ trên xuống dưới, tiếp tục "giáo dục": "Vả lại, thái độ của tôi đối với em lần trước còn không rõ ràng sao? Em là một cô gái rất thông minh,

không nghe ra được ý tứ trong lời tôi nói ư? Hay em vẫn đứng đây giả vờ ngốc nghếch với tôi?"

Tưởng Ly nhanh chóng xoay chuyển đầu óc, lập tức hiểu ra "lần trước" mà anh nói, chính là câu anh nói được một nửa thì dừng lại hôn cô. Anh nói anh tin tưởng cô, hơn nữa…

Nụ hôn đó thật ra cô đã nghĩ đến, chỉ có điều, không dám suy nghĩ sâu thêm.

"Em tự nói xem, khoảng thời gian này tôi đối xử với em có tốt hay không?" Lục Đông Thâm nhìn cô và nói: "Những việc mà một người bạn trai nên làm tôi đều làm rồi phải không?"

Tưởng Ly há hốc miệng, rất lâu sau mới nói được một câu: "Chưa tặng hoa…"

Lục Đông Thâm sững người, sau đó mỉm cười: "Em thích kiểu đó hả? Được, tôi nhớ rồi."

"Không không không, Lục Đông Thâm, anh hiểu nhầm rồi." Tưởng Ly vội nói: "Anh đừng nói gì vội, để tôi sắp xếp lại mọi chuyện, đang hơi loạn."

"Để tôi sắp xếp giúp em." Nói rồi, Lục Đông Thâm lại định hôn cô.

Tưởng Ly lập tức né tránh: "Quan hệ giữa hai chúng ta không phải chỉ cần một câu nói của anh là xác định chứ?"

"Vậy em muốn thế nào?" Lục Đông Thâm phì cười: "Muốn tôi tỏ tình trước mặt tất cả mọi người?"

“Ý tôi là, chuyện tình yêu cũng giống như chuyện hôn nhân, đều không phải trò đùa.” Tưởng Ly nhấn mạnh.

Nghe xong, Lục Đông Thâm không còn dồn ép từng bước nữa. Anh quay người, ngồi lên giường, nhìn cô, trong ánh mắt ít nhiều xen lẫn sự nghiêm nghị: “Hạ Trú, tôi chưa bao giờ chơi trò chơi tình cảm, không giỏi càng khinh mấy kiểu chơi đùa đó. Tôi thích em, nói một cách khác là tôi đã nhìn trúng em rồi. Thế nên, tôi muốn em trở thành bạn gái của tôi có gì không đúng chứ?”

Tưởng Ly đứng đờ ra đó như một khúc gỗ, nội tâm bị chấn động như vỡ tan thành từng mảnh. Vì những lời thẳng thắn và mạnh mẽ của anh. Trong đầu cô lúc này chỉ còn lại câu nói ấy: Tôi thích em… Tôi đã nhìn trúng em rồi. Sau đó, phải một lúc lâu sau, cô mới bừng tỉnh và nhận ra Hạ Trú mà anh nói là mình.

“Em qua đây.” Anh ra lệnh.

Tưởng Ly đứng im không nhúc nhích.

“Còn không qua là tôi cưỡng bức em đó.” Lục Đông Thâm chậm rãi nói: “Bây giờ em đang ở trong nhà tôi, một khi hệ thống chống trộm được mở lên, em có mọc cánh cũng không chạy được.”

Người đàn ông bình thường nghiêm túc mà bây giờ lại mang một thái độ bắng nhắng, một nét phong tình rất khác biệt.

Tưởng Ly trở nên thông minh: “Anh có tin tôi có thể đánh cho anh nằm liệt giường ba ngày không?”

“Không tin.” Lục Đông Thâm cười, rồi ngoắc ngoắc tay về phía cô: “Hay là chúng ta thử đi, xem ai khiến ai không xuống được giường?”

Tưởng Ly nghiến răng, trong lòng hậm hực bật ra hai chữ: Lưu manh!

“Còn không qua đây? Muốn thử thật sao?”

Tưởng Ly lê lết như người sắp chết tiến lên. Anh vươn tay kéo cô vào lòng mình. Cô gào ầm lên: “Đừng có mà động chân động tay, anh có thể ngồi nói chuyện nghiêm túc không?”

“Đây chỉ là sự tiếp xúc cơ thể một cách bình thường.” Lục Đông Thâm uốn nắn lại thái độ của cô, cánh tay vòng qua eo cô: “Nếu em cảm thấy đây là trò con nít, vậy thì những lời tiếp theo đây tôi sẽ nói với một thái độ hoàn toàn nghiêm túc. Tôi biết, cách làm của tôi quá trực tiếp, quá thẳng thừng, bởi vì tôi hiểu rất rõ ràng tình cảm của mình. Bé con, tôi làm việc gì cũng thích đi theo kế hoạch, thế nên vốn dĩ định cho em thêm một ít thời gian để em hiểu tôi hơn một chút, tới lúc đó đề cập tới chuyện kết hôn cũng chưa muộn. Nhưng nếu em muốn sau khi kết hôn từ từ tìm hiểu tôi cũng được thôi. Tôi cảm thấy, cách thức chung sống của chúng ta có thể linh động hơn một chút. Ai bảo cứ nhất định phải yêu rồi mới cưới? Đảo ngược lại cũng được mà.”

Tưởng Ly sửng sốt nhìn anh, rất lâu sau mới thở hắt ra: “Lục Đông Thâm, ban nãy chẳng phải anh bảo sẽ nói chuyện nghiêm túc cơ mà?”

“Những lời tôi vừa nói hết sức nghiêm túc, không hề đùa giỡn em.” Lục Đông Thâm cười.

Tưởng Ly lại rối loạn rồi. Chẳng phải ban nãy đang sắp xếp lại chuyện yêu đương ư, sao đùng một cái đã đề cập tới chuyện kết hôn rồi? Cô muốn đứng dậy nhưng bị Lục Đông Thâm ôm chặt không buông, nên quyết định không giãy giụa nữa.

“Chúng ta… vẫn nên nói chuyện yêu đương trước đã.”

“Được.”

“Thời gian quen biết của chúng ta chưa hề dài.” Tưởng Ly bật ra một lý do rất mạnh mẽ.

“Nhưng lại trải qua không ít chuyện.” Lục Đông Thâm tiếp nối vững vàng.

Tưởng Ly ngẫm nghĩ: “Chúng ta là hai người của hai thế giới.”

“Nhưng trên đời chỉ có một Trái Đất.”

Tưởng Ly hơi sững người, nuốt nước bọt: “Tôi cảm thấy, giữa hai chúng ta còn có quá nhiều chuyện chưa rõ ràng, chưa thấu hiểu.”

“Chúng ta có thời gian.”

“Tôi… không tốt đẹp như trong tưởng tượng của anh đâu.”

Lục Đông Thâm nhìn cô: “Tôi thích là được.”

“Nhưng mà, còn có rất nhiều cô gái đáng để anh yêu thích.”

Lục Đông Thâm nói từng câu từng chữ: “Trên đời này dù có hàng ngàn, hàng vạn cô gái tốt đi nữa cũng không tốt bằng cô gái mà tôi yêu.”

“Sao anh cứng đầu* quá vậy?”

*Tưởng Ly sử dụng từ hiếm nên Đông Thâm không hiểu.

Lục Đông Thâm nghĩ mãi vẫn không hiểu ý của cô.

Cô chống tay lên trán, đổi một cách nói khác: “Sao anh ương bướng quá vậy?”

“Bởi vì đây là những gì em nợ tôi, em phải trả chứ?”

Tưởng Ly bàng hoàng.

“Lúc trước em nợ tôi ba lần, tới tập đoàn làm việc trả một lần. Bây giờ nếu em đồng ý làm bạn gái của tôi, coi như trả lần thứ hai.”

“Lục Đông Thâm, ai lại tính như anh chứ?”

“Nợ tiền thì trả bằng tiền, nợ ân tình thì trả bằng tình cảm. Huống hồ lần nào tôi cũng toàn cứu mạng em.” Lục Đông Thâm lại tiếp tục dồn ép: “Một giọt ân nghĩa phải trả bằng cả thùng báo đáp. Tôi muốn em lấy thân báo đáp đâu có quá đáng, phải không?”

Tưởng Ly cắn chặt môi dưới, rất lâu sau không nói được gì.

Ngược lại là Lục Đông Thâm lên tiếng: “Em không thích tôi? Tôi không tin em không có một chút cảm giác nào với tôi.”

“Tôi…” Cô cảm thấy lồng ngực ngứa ngáy từng cơn. Cô cụp mắt xuống, lát sau trả lời: “Chung quy vẫn không quên được một người.”

“Tả Thời?”

Bả vai cô cứng đờ: “Phải.”

Lục Đông Thâm khẽ mím môi, khi lên tiếng đã nhẹ nhàng như gió thoảng: “Thế nên, tôi càng không cho em quá nhiều thời gian.”

Tưởng Ly ngẩng đầu nhìn anh, tỏ vẻ không hiểu.

“Không quên được người cũ là vì người mới chưa đủ tốt, hoặc là em vẫn chưa gặp được người tốt hơn.” Lục Đông Thâm vuốt má cô: “Tôi không muốn làm thế thân của ai, cũng không muốn cho em thời gian để

thương cảm, buồn đau. Làm bạn gái của tôi, giao toàn bộ quãng đời còn lại của em cho tôi.”

Anh nói quá rõ ràng, thế nên đã ép cô tới tận cùng. Nếu không thẳng thắn đến vậy, cô vẫn còn có thể tiếp tục ôm hồ đồ mà sống.

“Vì sao anh cứ phải…” Cô sắp không thở nổi nữa rồi.

Lục Đông Thâm ngắm nhìn gương mặt cô: “Thái độ của tôi đối với tình yêu rất đơn giản, không thích sẽ không cho cơ hội, thích rồi sẽ không nhượng bộ lùi bước. Còn em thì sao? Con người ta luôn phải không ngừng tiến về phía trước, không thể cứ mãi mãi chìm đắm trong quá khứ. Còn nữa, thật ra khi em ngập ngừng vô số lần, đây há chẳng phải là một sự phản bội lại Tả Thời? Em những tưởng em mãi mãi không quên được cậu ta, kỳ thực…” Tay anh đặt lên ngực cô: “Em đã đặt tôi vào đây rồi.”

***

Một đêm quằn quại trong giấc mơ.

Một chốc là gương mặt Tả Thời, một chốc lại trở thành Lục Đông Thâm. Cả trời sương mù, mờ mờ ảo ảo. Khi sương mù tan đi xuất hiện hình ảnh của Nhiêu Tôn. Anh ấy nói với cô: Anh chỉ muốn tốt cho em.

Trong mơ, cô hoảng sợ không ngừng chạy trốn. Nhiêu Tôn ở phía sau không ngừng đuổi theo.

Cho tới khi cô được một vòng ôm ấm áp giữ chặt, nói với cô: Đừng sợ, anh đây. Bấy giờ cô mới chìm hẳn vào giấc ngủ sâu.

Khi cô giật mình tỉnh giấc, chợt phát hiện mình đang nằm trong lòng Lục Đông Thâm.

Hai người cùng ngủ trên một chiếc giường lớn, cũng giống như buổi sáng nào đó cô ngủ dậy trong vòng tay anh vậy. Chỉ khác là hôm đó anh mở mắt rất nhanh, còn bây giờ anh vẫn ngủ.

Hình như anh ngủ rất say, nhưng cô chỉ cần hơi ngọ ngoạy một chút là vòng tay anh lại siết chặt.

Cô lại mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, co người hít hà mùi hương của anh.

Khi cô tỉnh lại lần thứ hai, trời đã bừng sáng.

Sương mù âm u của ngày đông lùi xa. Mùa xuân của Bắc Kinh được coi là mùa thấm đẫm lòng người nhất trong năm. Cho dù cách cả một lớp cửa sổ, dường như cũng có thể ngửi thấy mùi hương trên nhánh cây đầu xuân.

Lục Đông Thâm đang nhận điện thoại, có lẽ là công việc. Từ trong phòng ngủ đi ra, Tưởng Ly loáng thoáng nghe thấy anh đang nói đến chuyện mảnh đất phủ Thân vương.

Trong quầng sáng, cô nhìn thấy anh đứng trước cửa sổ.

Anh để trần nửa người trên, từng đường nét trên cơ bắp và ánh sáng va chạm vào nhau vô cùng hung hăng. Anh mặc một chiếc quần ngủ màu xám nhạt, trông cũng rất lười biếng và thoải mái. Anh châm một điếu thuốc, sau khi thấy cô đi ra thì lập tức dập tắt. Cuộc điện thoại vẫn đang tiếp tục, chỉ có điều anh nhìn cô chăm chú.

Tưởng Ly bị anh nhìn đến thiếu tự nhiên, bèn loăng quăng đi vào bếp.

Sạch sẽ tới nỗi cô không dám nhìn thẳng, thậm chí bắt đầu hoài nghi cuộc đời.

Trên bàn ăn có bữa sáng, xem ra là anh mới làm.

Trứng ốp la, giăm bông, sandwich và cả salad, ngoài ra còn có thêm một phần mỳ, một cốc sữa tươi và một cốc trà xanh.

Ngoài sữa tươi và trà xanh thì diện mạo của các món ăn khác đều không đẹp, nhất là món trứng ốp la, thoạt nhìn cứ như bị bôi mực.

Cô nếm thử, không có vị gì. Cô vừa chạm nhẹ vào lớp màng bên ngoài thì quả trứng đã vỡ ra, lòng đỏ bên trong chảy tràn ra ngoài.

Cô lại nếm tới món salad, suýt nữa thì nhổ ra ngoài.

Mặn chát!

Một tờ khăn giấy được kịp thời đưa qua, ngay sau đó là giọng nói có phần gượng gạo của người đàn ông: "Thật ngại quá, tôi không biết nấu ăn cho lắm, bình thường bữa sáng toàn ăn ở công ty."

Tưởng Ly đón lấy tờ giấy lau miệng, rồi đánh giá một câu: "Đúng là không ngon."

Lục Đông Thâm chống hông nhìn bữa sáng rồi thở dài: "Thật ra… vẫn tạm chứ nhỉ?"

"Anh nếm thử chưa?"

Lục Đông Thâm giải thích: "Còn chưa kịp nếm thì đã có điện thoại tới rồi."

Tưởng Ly chỉ cười không nói.

Lục Đông Thâm cũng hiểu là cô không ăn nổi nữa bèn ngẫm nghĩ: "Hay là thế này đi, tôi nhớ còn một gói bánh vòng ngũ cốc. Để tôi đổi cho em

một bữa sáng dinh dưỡng bảo vệ môi trường nhé, bánh ngũ cốc chấm sữa, thế nào?" Nói rồi, anh bắt đầu lục tủ.

Tưởng Ly ngồi đó nhìn anh vất vả, nhìn mãi nhìn mãi, trong lòng bỗng dấy lên một cảm xúc khác thường, vừa như ngọt ngào lại vừa như chua xót. Cô nghĩ, một công tử nhà giàu như anh, e rằng đây là lần đầu tiên luống cuống chân tay như vậy.

"Này, Lục Đông Thâm."

"Ừ?" Anh đáp lại một tiếng, cuối cùng cũng tìm ra được một gói ngũ cốc, còn chưa bóc. Anh liếc nhìn hạn sử dụng, vẫn ăn được.

"Anh tự nấu bữa sáng mà không ăn thử một chút sao? Có lỗi với khoảng thời gian anh bỏ ra quá?"

Lục Đông Thâm đánh mắt nhìn bàn ăn: "Mấy món này đã bị em chê rồi, thôi, tôi không ăn đâu."

Tưởng Ly đẩy món salad tới trước mặt anh: "Nếu tôi bảo anh ăn thì sao?"

Lục Đông Thâm nhìn cô, mỉm cười rồi đặt túi bánh ngũ cốc lên bàn, giơ chân móc một chiếc ghế qua, ngồi xuống: "Được, tôi ăn."

Thế là cô chống cằm, ngồi nhìn anh ăn một miếng, lập tức nhíu mày, không nhịn được cười.

Thấy cô cười, anh cũng cười theo.

Khi bát salad đã nhìn thấy đáy, tâm tư của Tưởng Ly cũng trở nên sáng tỏ theo. Hạnh phúc tuy thoáng qua và nhạt nhòa nhưng vẫn thật sự tồn tại.

Nó giống như một dòng chảy chậm rãi bình yên bỗng dưng bị đá phá tan, ngọt ngào mà cảm động.

Cô lên tiếng: “Lục Đông Thâm, chúng ta yêu nhau đi.”

Lục Đông Thâm đang cầm đũa chợt khựng lại.

“Anh nói đúng, con người ta phải không ngừng tiến về phía trước. Quan trọng nhất là…” Cô nhìn anh: “Em đích thực thích anh. Dù né tránh thế nào, thật ra em vẫn cứ thích anh. Em không biết chuyện tình cảm của chúng ta có thể đi tới bước nào nhưng chí ít vào lúc này, chúng ta đều yêu nhau, vậy thì đến với nhau đi.”

Trong đôi mắt Lục Đông Thâm như có lớp sóng cuộn trào, dữ dội ồn ào rồi từ từ bình lặng trở lại. Anh đứng dậy đi tới trước mặt cô, đổ người xuống, nắm lấy cằm cô: “Kể từ ngày hôm nay, trong lòng em chỉ được phép có anh.”

Dứt lời, anh hôn lên môi cô.

Một giây sau, anh bị cô đẩy ra. Cô kháng nghị: “Mặn!”

~Hết chương 140~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 141: Không Muốn Để Em Xuất Hiện Công Khai [4665 Chữ]

Lục Đông Thâm là người bình thường không nóng giận, còn một khi nóng giận thì cả Lục Môn cũng phải run.

Chớp mắt đã tới thứ Hai, tiết trời nóng hơn rất nhiều. Hoa đón xuân hầu khắp thủ đô đều đã tàn, bật ra những chồi non xanh mướt, hoa anh đào bắt đầu xuất hiện khắp nơi.

Công thức pha chế cần sửa đổi của tập đoàn Skyline đã bước vào trình tự thẩm tra chính thức, đồng thời lúc này, Tưởng Ly cũng đã giao nộp phương thức pha chế mới cho tổng bộ. Phương thức pha chế mới chủ yếu tập trung vào việc nâng cao các sản phẩm chăm sóc cơ thể như sữa tắm, dầu gội đầu, xà phòng, các sản phẩm chăm sóc da…; đồng thời tiến hành nghiên cứu, khai thác công thức mới trên danh nghĩa bộ phận điều chế hương của thương hiệu H.

Trong công thức mới, Tưởng Ly chủ yếu sử dụng thành phần cây thân thảo, hương gỗ để giảm bớt mùi ngọt ngấy của hương hoa. Khái niệm đưa ra tuy rằng có sự khác biệt nhất định với định nghĩa "thư giãn, nhẹ nhàng" trước đó, nhưng vì nâng cao giá trị của thương hiệu H, thế nên càng trở nên cao cấp.

Bên phía Lục Đông Thâm, Tưởng Ly có sự sắp xếp đặc biệt.

Trước khi công thức pha chế mới được thông qua, Tưởng Ly đã đưa thông báo xuống. Tất cả những nơi chỉ cần có sự xuất hiện của Lục Đông

Thâm, ví dụ như phòng làm việc, phòng hội nghị, phòng nghỉ… khi tiến hành dọn dẹp chỉ được lựa chọn những loại nước khử trùng nhạt và dễ bay mùi.

Sau khi sản phẩm thuốc lá mẫu được đặt làm riêng cho Lục Đông Thâm được hoàn thiện, Tưởng Ly phải tiến hành kiểm tra trước. Tỷ lệ tương đồng với các loại thuốc lá ngoài thị trường, nhưng khi cầm lên tay sẽ có cảm giác nặng hơn một chút. Tổng thể có màu xám bạc, riêng đầu lọc có phần màu xám đậm, chất lượng cực tốt.

Khi cô đến văn phòng của tổng giám đốc, đúng lúc Cảnh Ninh từ trong đó đi ra, báo với cô rằng tổng giám đốc hiện đang tiếp khách ở bên trong. Tưởng Ly vẫn còn một đống việc cần phải làm nên không tiếp tục đợi ở bên ngoài nữa, chỉ gửi lại sản phẩm thuốc lá mẫu ở chỗ Cảnh Ninh.

Trên đường cô trở về văn phòng mình, trùng hợp lại gặp Lục Khởi Bạch và một vài quản lý cấp cao của công ty từ trong thang máy đi ra. Gặp gỡ nhau, Tưởng Ly chỉ gật đầu coi như chào hỏi. Từ trước đến nay, cô và Lục Khởi Bạch đều không tiếp xúc với nhau quá nhiều, cộng thêm việc bình thường anh ta cũng ít khi xuất hiện ở công ty.

Nhưng thi thoảng cô cũng nghe nói tay Lục Khởi Bạch này cũng có nhiều thủ đoạn giành giật thương trường. Trước mắt, anh ta đang phụ trách theo dõi tiến độ hạng mục Giang Nam Xuân của tập đoàn Skyline. Giang Nam Xuân là dự án trọng điểm cuối năm nay, về cấp độ sao có thể sánh ngang với khách sạn Skyline, được coi là hệ thống khách sạn kiến trúc nhà vườn có cấp độ sao cao nhất.

Trên trời có sông Ngân Hà, dưới đất có Giang Nam Xuân, chắc là cũng có ý định chèn ép các khách sạn nhà vườn hiện đang đứng đầu trên thị trường. Tưởng Ly cảm thấy Giang Nam Xuân khá thích hợp với Lục Khởi Bạch, cái tên của nó rất phù hợp với thần thái của anh ta.

Nhưng khí thế mạnh mẽ sau khi tiếp nhận dự án đó đã khiến người ta phải có cái nhìn khác về anh ta. Chưa nói đến việc anh ta có thể thần tốc tạo quan hệ với chính quyền địa phương phía Hàng Châu, chỉ riêng mấy quản lý thị trường cấp cao đi sau lưng anh ta, đủ để thấy anh ta rất giỏi lung lạc lòng người.

Ngược lại, chính Lục Khởi Bạch chủ động chào hỏi cô, hoàn toàn không kênh kiệu ra dáng một Phó tổng giám đốc, khi cười lên ánh mắt có nét giống với Lục Đông Thâm, nhưng lại dịu dàng, ôn hòa hơn Lục Đông Thâm. Lục Đông Thâm khi cười tuy bề ngoài trông có vẻ hòa nhã, kỳ thực đằng sau sự nhẹ nhàng ấy ẩn chứa một sự nghiêm khắc.

Lục Khởi Bạch chỉ hỏi thăm cô một số cách để chăm sóc sức khỏe hằng ngày. Anh ta nói vẫn chưa quen lắm với khí hậu Bắc Kinh, nhất là từ sau mùa xuân đến giờ, cổ họng cứ căng ra. Tưởng Ly nói khí hậu Bắc Kinh vốn dĩ thiên khô. Lát nữa cô sẽ thêm một ít tinh dầu vào trong máy phun sương để giúp anh ta cảm thấy thoải mái, dịu nhẹ hơn, đồng thời pha một ít trà nhuận giọng cho anh ta.

Lục Khởi Bạch vô cùng cảm kích: "Đây vốn là công việc cô có thể sai mấy người dưới làm. Để cô phải đích thân giải quyết, thật ngại quá."

Tưởng Ly bình tĩnh đáp: "Phó tổng giám đốc Lục, tôi tới đây để phục vụ cho công ty và mọi người."

Lục Khởi Bạch gật đầu.

Cô đang định đi, Lục Khởi Bạch bỗng nhiên lên tiếng: "Nghe nói giám đốc Hạ vẫn đang điều tra chuyện của khách sạn Skyline Thương Lăng?"

Tưởng Ly hơi sững người, chuyện này vốn dĩ không nhiều người biết mới phải chứ?

Lục Khởi Bạch cười: “Không phải tôi cố tình thăm dò đâu. Chỉ là sáng sớm nay ở phía đầu Skyline Thương Lăng nộp bản đề nghị vận chuyển Giang sơn đồ tới Bắc Kinh. Phó tổng giám đốc Dương phụ trách Skyline Thương Lăng mở cuộc họp xin chuyển tới chỗ tôi. Lúc đó tôi mới biết thì ra giám đốc Hạ từng kiểm tra qua CCTV của khách sạn.”

“Giang sơn đồ làm sao?” Trái tim của Tưởng Ly đập lỡ một nhịp.

Lục Khởi Bạch nhìn cô: “Cụ thể đã xảy ra chuyện gì, tôi nghĩ cô vẫn phải đi hỏi phó tổng giám đốc Dương.”

Phía Dương Viễn thì một mực trốn tránh cô.

Chí ít, bản thân cô có cảm giác như vậy.

Kể từ sau ngày anh ấy nói với cô rằng việc kiểm tra CCTV cần chút thời gian, mỗi lần cô tới tìm, thư ký đều thông báo anh ấy không đi họp thì cũng đi ra ngoài.

Cho đến tận bây giờ, người đứng trước bức Giang sơn đồ kia là vuông hay tròn cô vẫn chưa nắm được. Về sau cô lại gọi điện tới hỏi Tưởng Tiểu Thiên. Tưởng Tiểu Thiên nói: “Gia à, em cũng chưa được nhìn thấy tận mắt. Chỉ là nghe mọi người đồn người ấy giống chị lắm.”

Khi cô kiên quyết xông vào văn phòng của Dương Viễn, cô thư ký phía sau gần như bật khóc tới nơi. Cô ấy nói: “Giám đốc Hạ, phó tổng giám đốc Dương thật sự không có trong phòng mà.”

Anh ấy đích thực không có mặt. Cô lục tung cả phòng nghỉ cũng không tìm thấy bóng dáng anh ấy đâu. Tưởng Ly nhìn chằm chằm cô thư ký: “Hôm nay tôi mà không tìm được anh ta thì tôi quyết không đi đâu. Tôi mà dừng mọi việc lại, thì từ các điều chế hương của thương hiệu H cho đến

các nhân viên kiểm vật liệu ở cấp thấp nhất cũng sẽ bị đình trệ công việc. Cô tự xem xét đi.”

Cô thư ký làm mặt khó xử, trái cũng sai mà phải cũng sai. Đang trong lúc bối rối, cô ấy nhìn thấy Dương Viễn đang lang thang ở ngoài đi vào, bèn gọi anh ấy một tiếng.

Dương Viễn vừa thấy Tưởng Ly đứng ở đó, lập tức quay người bỏ đi.

Tưởng Ly chửi thầm trong bụng: Hay lắm Dương Viễn, thế này rõ ràng là trốn mình mà? Ngay sau đó, cô đuổi theo ngay.

Đuổi tới tận cửa nhà vệ sinh.

Dương Viễn chui tọt vào trong.

Tưởng Ly mím môi đứng trước cửa. Vài cô gái đi qua đi lại thấy cô đứng trước cửa nhà vệ sinh nam thì tỏ ra rất kỳ lạ, nhưng vẫn lịch sự chào hỏi cô một tiếng.

Chẳng mấy chốc, có một đồng nghiệp nam từ trong đi ra, không ngờ lại bắt gặp khuôn mặt của một cô gái, anh ta giật nảy mình, rồi chào một tiếng “giám đốc Hạ” theo phản xạ. Tưởng Ly hất cằm vào bên trong: “Còn ai trong đó không?”

“Phó… Phó tổng giám đốc Dương đang ở bên trong ạ.”

“Chỉ còn anh ta thôi phải không?”

“Dạ? À… vâng, chỉ còn anh ấy thôi.”

Tưởng Ly chẳng nói chẳng rằng, lập tức giơ chân đá cửa nhà vệ sinh ra.

Bên trong, Dương Viễn vừa kéo khóa quần xuống, nghe thấy một tiếng động rất lớn như thế bèn kinh hoàng thất sắc, cuống cuồng kéo khóa lên.

Tưởng Ly không bối rối, không luống cuống, từ từ tiến lên.

Dương Viễn tức điên: "Tưởng Ly, cô bị bệnh à?"

"Ấp úng rồi sao, phó tổng giám đốc Dương." Tưởng Ly nói: "Quả nhiên là đang trốn tôi. Anh trốn đi, để tôi xem anh trốn được đi đâu."

"Đây là nhà vệ sinh nam!"

Tưởng Ly cười gian xảo, sát lại gần anh ấy: "Tôi mặc kệ là nhà vệ sinh nam hay vệ sinh nữ. Ai dám trốn Tưởng Ly này, thì lên trời xuống đất tôi cũng phải bắt lại bằng được."

Dương Viễn nghẹn lời.

"Anh cũng đã từng đến Thương Lăng, ít nhiều hiểu về tôi đúng không?" Tưởng Ly đứng thẳng người dậy, vặn cổ tay: "Nhớ năm xưa có người trốn nợ của Đàm gia không dám ra mặt, cuối cùng cũng trốn vào trong nhà vệ sinh nam, tôi đã ấn đầu hắn xuống bồn cầu, cho hắn uống no nước một ngày trời. Thích trốn vào nhà vệ sinh quá mà? Đối phó với loại người ấy, tôi có nhiều cách lắm."

Dương Viễn hoảng hốt, giơ tay chỉ vào cô: "Cô… Cô… Tôi cảnh cáo cô, đừng có làm bừa, xã hội văn minh phải sử dụng cách văn minh."

"Tôi văn minh lắm rồi đấy phó tổng giám đốc Dương ạ. Bằng không, tôi đã nhét thẳng đầu anh vào bồn đi tiểu của nam rồi." Tưởng Ly nở nụ cười xấu xa, rồi chỉ vào quần anh ấy: "Hôm nay, cùng lắm tôi chỉ khiến anh muốn giải quyết cũng không giải quyết nổi thôi."

Dương Viễn tức đến nỗi cơ mặt run lên.

Tưởng Ly thấy vậy, giơ tay túm lấy cà vạt của anh ấy, nổi nóng: "Đừng tưởng anh là phó tổng giám đốc thì tôi không dám đánh anh. Tôi đã ở bên cạnh Đàm Diệu Minh ba năm. Thủ đoạn mà anh ấy biết tôi cũng biết, thủ đoạn anh ấy không biết tôi vẫn biết. Anh tưởng người ta gọi tôi Tưởng gia chỉ là gọi chơi thôi hả?"

Dương Viễn từng được lĩnh giáo sự tàn nhẫn của cô, biết cô gái này một khi trở mặt thì hoàn toàn không nể tình chút nào, nên đành tỏ ra yếu thế: "Tưởng đại ca, không phải tôi trốn cô, mà vì tôi thật sự không lấy được hình ảnh của CCTV."

"Không lấy được cái rắm! Tôi đã nghe ngóng rồi, phía Thương Lăng nói hình ảnh CCTV đã tới Bắc Kinh, hơn nữa Giang sơn đồ cũng có vấn đề, đúng không?" Tưởng Ly quát.

Dương Viễn ai oán: "CCTV nào có tới tay tôi, đã bị Lục Đông Thâm lấy đi từ trước rồi. Còn việc về Giang sơn đồ mà cô nói, tình hình cụ thể tôi đoán cũng chỉ có Lục Đông Thâm mới biết."

Tưởng Ly giật mình, thất thanh: "Làm sao Lục Đông Thâm lại biết chuyện này?"

"Cô tưởng cậu ấy ngồi trên vị trí đó là bị mù hả? Có chuyện gì cậu ấy không biết chứ? Chỉ là không nói thôi." Dương Viễn mới đó đã tìm được cớ, ra sức giật lại cà vạt khỏi tay cô: "Thế nên mấy hôm nay tôi vẫn không biết phải nói với cô chuyện này thế nào. Lục Đông Thâm biết cả rồi, cô nghĩ mà xem, việc cậu ấy phản đối nhất chính là cô lại nhúng tay vào chuyện ở Thương Lăng."

Tưởng Ly cảm thấy không an tâm.

Lúc trước khi cô quyết định kiểm tra CCTV, Cảnh Ninh cũng đã ngăn cản rồi. Thật ra trong lòng mọi người đều hiểu rõ, việc này phạm phải đại kỵ của Lục Đông Thâm. Trước kia anh tốn không ít tâm sức mới kéo được cô ra khỏi Thương Lăng, còn bây giờ việc Lục Khởi Bạch có thể chèn ép Dương Viễn, thậm chí dồn ép thành tích kinh doanh của Lục Đông Thâm cũng là "nhờ" cô. Thế nên cô thà tìm một người vô cùng bất mãn về cô như Dương Viễn cũng không muốn làm kinh động Lục Đông Thâm.

Bây giờ, hình ảnh của CCTV lại bị Lục Đông Thâm lặng lẽ thu về. Xem ra, anh đã sớm biết chuyện cô muốn điều tra.

Nhưng bao nhiêu ngày rồi anh không nhắc đến dù chỉ một chữ, tâm tư của người đàn ông này không phải thâm sâu một cách bình thường đâu.

Dương Viễn thấy cô ngây người bèn bổ sung thêm một câu: "Bây giờ Lục Đông Thâm kiên quyết không nhắc tới chuyện này, thì cô cứ coi như không biết đi. Có chuyện gì to tát đâu cơ chứ, ai đó đứng ngắm Giang sơn đồ thì đã làm sao?"

"Anh thì hiểu cái quái gì!" Tưởng Ly vô cùng bực bội.

Dương Viễn nổi nóng: "Cô không biết điều hả? Cô và Lục Đông Thâm mới quen nhau được bao lâu, cô hiểu cậu ấy bao nhiêu? Tôi chỉ muốn tốt cho cô thôi. Lục Đông Thâm là người bình thường không nóng giận, còn một khi nóng giận thì cả Lục Môn cũng phải run. Cô lại thích đổ thêm dầu vào lửa chứ gì?"

"Cần anh lo à?" Tưởng Ly cãi lại một câu, nhìn anh ấy là thấy khó chịu trong lòng: "Anh nói xem, anh ít nhiều cũng là Phó tổng giám đốc của tập đoàn, anh làm ăn kiểu gì đấy? Skyline Thương Lăng không phải do anh phụ trách sao?"

“Thôi đi! Tôi còn đấu lại được cái bắp chân to tướng của Lục Đông Thâm à?” Dương Viễn tức giận quát ầm ầm.

Tưởng Ly lập tức kéo quần anh ấy xuống: “Anh đúng là vô dụng, đứng đó tiểu tiện đi!” Dứt lời, cô quay đầu đi thẳng.

Dương Viễn nhìn chằm chằm xuống quần, não sắp bị Tưởng Ly chọc tức đến bắn ra ngoài rồi. Anh ấy hướng ra ngoài, gào to: “Cô có còn là con gái nữa không!”

“Là con gái cũng không phải người con gái của anh!” Từ xa vọng lại tiếng Tưởng Ly…

***

Gần tới trưa, Cảnh Ninh gọi điện thoại tới nói là tổng giám đốc sắp tiếp khách xong rồi.

Tưởng Ly bấm thời gian đi lên tầng, vừa kịp.

Cô vừa đi tới trước cửa phòng tổng giám đốc thì cánh cửa cũng bật mở.

Sau khi nhìn thấy người từ trong bước ra, Tưởng Ly ngẩn người, không ngờ được đó là Thai Quốc Cường.

Trông ông ấy có vẻ nhiều tinh thần hơn so với hồi ở Thương Lăng, không còn thảm hại như trước, sắc mặt sáng sủa. Ông ấy cũng đã nhìn thấy Tưởng Ly, đầu tiên là giật mình, sau đó cười nói: “Pháp sư, đã lâu không gặp.”

Tưởng Ly cố gắng đè nén cơn giận ở chỗ Dương Viễn ban nãy xuống, nở một nụ cười.

Lục Đông Thâm đích thân tiễn khách, thấy cảnh này bèn cười nói: “Bác Thai, cứ gọi cô ấy là Hạ Trú đi, bây giờ cô ấy đã nhậm chức tại tập đoàn Skyline rồi.”

“Tôi nghe nói rồi.” Thai Quốc Cường khẽ thở dài: “Thật là đáng tiếc.” Sau đó ông ấy quay đầu nói với Lục Đông Thâm: “Cậu cũng biết bác Thai này tiếc nhân tài thế nào rồi đấy. Những nhân tài như pháp sư đây, cậu Lục liệu có thể nhường không?”

Nụ cười trong mắt Lục Đông Thâm rất nhạt: “Bác Thai nói đùa rồi.”

Chỉ một câu nói nhẹ nhàng đã cắt đứt suy nghĩ của Thai Quốc Cường.

Sau khi ông ấy đi khỏi, Tưởng Ly theo Lục Đông Thâm vào trong phòng làm việc. Cảnh Ninh đưa sản phẩm thuốc lá mẫu ấy cho anh rồi đi ra.

Lục Đông Thâm không ngồi xuống ghế mà đứng dựa vào bàn làm việc, vóc người cao ráo. Anh nới lỏng cà vạt, cầm sản phẩm mẫu lên xem thử, nhưng không hút ngay mà để sang một bên. Anh giơ tay về phía cô: “Qua đây.”

Tưởng Ly thấy anh nửa cười nửa không, trong lòng bắt đầu thấp thỏm, trong đầu chỉ suy nghĩ đến việc anh có định tính sổ với mình chuyện của CCTV không. Nhưng chớp mắt cô lại thấy không giống lắm. Bao nhiêu ngày nay anh không nói gì rồi, hôm nay càng không vô duyên vô cớ nhắc đến.

Nói thật, cô vẫn mong anh chủ động nhắc đến.

Cô đi tới trước mặt anh, anh nhẹ nhàng kéo tay cô lại, nhìn cô, vừa như quan sát, vừa như ngắm nghía. Nhìn đến nỗi Tưởng Ly nổi da gà: “Có chuyện gì thế?”

Lục Đông Thâm hơi siết lấy tay cô: “Không có gì, tối nay em có tăng ca không?”

Tưởng Ly ngẫm nghĩ: “Chiều nay em sẽ qua nhà anh một chuyến để sắp xếp những thứ giúp anh an thần, chắc là đi đi về về cũng mất cả buổi chiều nên không tăng ca nữa.”

“Vậy thì ở lại nhà anh đợi anh đi.”

Tưởng Ly không hiểu.

Lục Đông Thâm kéo cô vào lòng: “Tối nay có buổi tiệc, em tham gia với anh, sau khi tan làm anh về đón em.”

“Hả?”

Lục Đông Thâm hơi dùng sức, khóa chặt cô trong vòng tay. Anh cúi xuống, vùi mặt cổ cô, lẩm bẩm: “Thật sự không muốn để em xuất hiện công khai đâu.”

“Em cũng không thích mấy chỗ ấy.” Tưởng Ly chân thành nói.

Lục Đông Thâm ngẩng lên nhìn cô: “Lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng.”

“Vậy vì sao phải có lần đầu tiên?”

Lục Đông Thâm giơ tay cọ cọ lên má cô: “Đây cũng là một cách để tuyên bố quan hệ giữa hai chúng ta.”

Trái tim Tưởng Ly bỗng dưng đập thình thịch một cách vô dụng: “Chuyện tình công sở đâu thể công khai? Yêu lén lút tốt biết bao.”

Lục Đông Thâm bật cười: “Nói vớ vẩn.”

“Cuối cùng anh cũng cười rồi.” Tưởng Ly lẩm bẩm một câu. Trong lòng cô đang sốt sắng chuyện khác chứ không phải vụ bữa tiệc. CCTV của Skyline Thương Lăng cô nhất định phải xem, vấn đề là nói chuyện với anh kiểu gì.

Lục Đông Thâm xoa đầu cô, rồi tiện tay với lấy sản phẩm thuốc lá mẫu, rút ra một điếu: “Đẹp đấy.”

Tưởng Ly thấy vậy, cảm thấy càng không có cơ hội để nói nữa, đành tiếp tục giữ trong lòng.

“Khi hút sẽ càng thích hơn, anh thử đi.”

Lục Đông Thâm ngậm điếu thuốc lên miệng, chưa hút ngay mà nhìn cô cười, tỏ ý muốn cô châm cho anh. Tưởng Ly trừng mắt lườm anh nhưng vẫn cầm bật lửa lên.

Điếu thuốc được châm lửa, khói rất mảnh, mùi hương rất dịu nhẹ.

Tưởng Ly hỏi anh cảm giác thế nào. Anh nhả ra một làn khói rồi nói: “Hàm lượng nicotin rất ít nhưng khi ít vẫn khá thoải mái thần kinh.”

“Mùi vị thì sao?”

“Rất tuyệt.”

Tưởng Ly mỉm cười: “Bên trong đều là hương hoa đấy, thứ anh ghét nhất.”

Lục Đông Thâm sững người: “Anh không ngửi ra.” Anh cũng không hẳn là rất ghét mùi hoa, chỉ không chịu được những thứ mùi quá thơm, mấy mùi hoa trên thị trường đều vừa thơm vừa nồng.

Tưởng Ly đứng bẻ ngón tay nói với anh: “Chủ yếu có hoa sen, hoa bia và hoa tím thơm. À, hoa tím thơm là tên danh pháp, có một tên gọi khác mà nói ra anh sẽ biết ngay. Tử la lan.”

Lục Đông Thâm ngập ngừng: “Trong này có cả Tử la lan?” Mùi của Tử la lan rất thơm, bình thường anh không chịu nổi.

“Em phân giải Ionone trong Tử la lan và một vài thành phần mùi thơm khác, để mùi của nó trở nên thanh hơn. Hoa sen mùi đã vốn dĩ thanh rồi, em phân giải caryophyllene trong hoa sen và Myrcene trong hoa bia, sau đó tổ chức lại. Như vậy hương liệu chủ yếu để làm ra thuốc lá sẽ có mùi thanh hơn, mùi hương lưu lại trong miệng cũng trở nên mềm mại, tao nhã.” Cô sát lại gần anh, ngẩng đầu nhìn anh: “Thế nên, anh thích không?”

“Anh rất thích.” Lục Đông Thâm trả lời.

“Hoa sen, hoa bia và Tử la lan vốn dĩ đã có tác dụng ru ngủ rồi. Em đã lấy những thành phần có tác dụng chữa bệnh chủ yếu. Buổi tối nếu anh không ngủ được, hút một điếu thuốc sẽ thấy dễ chịu hơn.”

“Được.”

“Nếu anh đã thích thì em sẽ bảo bên người bắt đầu sản xuất.”

“Được.”

Tưởng Ly cầm lấy bao thuốc lá trên mặt bàn anh: “Sau này không được hút mấy loại thuốc lá bán ngoài thị trường nữa, quá nhiều nicotin.”

“Bao em đưa cho anh chỉ là sản phẩm mẫu, còn một thời gian nữa mới có sản phẩm chính thức, anh biết hút bằng gì?” Lục Đông Thâm phì cười.

Tưởng Ly nhanh tay, bẻ hết thuốc lá trong bao rồi ném vào thùng rác, sau đó vo viên vỏ bao nhét vào tay Lục Đông Thâm: "Nhịn đi, không hút gì hết!"

Dứt lời, cô định đi.

Lục Đông Thâm vươn tay kéo cô vào lòng, cười khẽ: "Hay là em đừng đi nữa."

"Thế là ý gì?"

Anh cúi đầu, áp môi lên má cô: "Dọn qua ở cùng anh đi."

Tưởng Ly đẩy anh ra: "Anh đừng có mơ!"

"Ôm em là hết mất ngủ."

"Quả nhiên là lưu manh trình độ có văn hóa, viện cớ cũng thăng cấp lên một bậc."

Lục Đông Thâm bật cười.

Cô đứng cách xa anh một khoảng, trước khi ra khỏi cửa, cô cảnh cáo anh: "Đừng có mà lén lút hút thuốc sau lưng em, em ngửi ra được đấy!"

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 142: Anh Ấy Quay Về Rồi, Đúng Không? [2847 Chữ]

Bên dưới bộ vest đứng đắn là một trái tim thiếu nữ. Say mê tản văn đến mức này là để làm gì đây?

Khi Tưởng Ly đi ra ngoài, liếc thấy có một vệ sỹ đứng chắp tay sau lưng. Thấy cô đi ra, người ấy tiến lên làm động tác "mời" hướng về phía một chiếc xe đang đỗ bên vệ đường.

Cô ngừng lại một chút rồi bước lên xe.

Là Thai Quốc Cường, từ lúc ra khỏi Skyline, ông ấy vẫn chưa rời đi.

Còn Tưởng Ly, cũng ít nhiều đoán ra nguyên nhân mà Thai Quốc Cường chờ đợi mình nãy giờ.

Cô ngồi sánh ngang với Thai Quốc Cường ở ghế sau. Người tài xế xuống xe, đứng bên vệ đường hút thuốc, trò chuyện với người vệ sỹ. Cách âm trong xe rất tốt, hoàn toàn chặn đứng những âm thanh ồn ào, hỗn tạp bên ngoài.

"Chắc chủ tịch Thai không ở lại đây vì chuyện muốn mời tôi về làm đâu nhỉ."

Thai Quốc Cường mỉm cười: "Pháp sư rất thông minh." Rồi ông ấy nhìn đồng hồ: "Đã tới giờ ăn trưa rồi, không biết pháp sư có thể nể mặt dùng bữa cùng tôi không?"

“Thai Quốc Cường.” Tưởng Ly gọi thẳng tên của ông ấy ra: “Cơm thì tôi sẽ không ăn đâu. Có chuyện gì ông cứ nói thẳng đi, tôi nghĩ thời gian của ông cũng rất quý báu.”

Thai Quốc Cường đã hiểu tính cách lãnh đạm, không lạnh không nhạt của Tưởng Ly, nếu không đã sớm ngượng ngập và phẫn nộ từ lâu rồi. Ông ấy thở dài: “Nếu đã vậy, vậy thì tôi sẽ đi thẳng vào chuyện chính. Lúc trước khi ở bệnh viện Thương Lăng, cô cho tôi một miếng hương cổ. Bây giờ pháp sư có thể nói cho tôi biết, ai là người muốn lấy mạng tôi rồi chứ?”

Tưởng Ly không bất ngờ, cũng không hoảng hốt.

Lúc đó ở trong bệnh viện, Thai Quốc Cường mơ mơ hồ hồ nên khi nhận lấy loại hương cổ kia dĩ nhiên sẽ không suy nghĩ gì nhiều. Nhưng thời gian trôi đi, một người nhanh nhạy như ông ấy chắc chắn có thể suy luận ra lý do vì sao cô làm vậy.

“Có phải muốn lấy mạng ông hay không tôi chưa dám đưa ra kết luận. Nhưng việc ông đang sống trong một môi trường có mùi hương gây ảnh hưởng tới sức khỏe là sự thật.”

Thai Quốc Cường hơi nheo mắt lại: “Vậy thì có khác gì giết người đâu.”

Tưởng Ly nói: “Từ thần sắc và mùi hương cơ thể của ông, loại hương cổ của tôi đã giúp ông phục hồi được rất nhiều, thế nên ông không phải lo tới tính mạng của mình.”

“Nhưng không có nghĩa là tôi sẽ bỏ qua chuyện này.” Sắc mặt Thai Quốc Cường trầm và lạnh hẳn đi, ông ấy quay đầu nhìn cô chăm chú:

“Thực ra pháp sư vẫn chưa nói rõ ràng mọi chuyện. Tôi hỏi thêm một câu nữa, người hại tôi có phải Lục Đông Thâm không?”

Câu hỏi này ngược lại khiến Tưởng Ly bất ngờ, cô nhìn ông ấy: “Sao ông lại nghĩ như vậy?”

“Tôi mà chết, người được lợi là Lục Đông Thâm.”

Tưởng Ly không vui, nói chuyện cũng không khách khí nữa: “Thai Quốc Cường, độc tố tích tụ trong cơ thể ông không phải là chuyện ngày một ngày hai. Theo tôi được biết, khoảng thời gian ông tới Thương Lăng ông cũng mới về nước đúng không? Lục Đông Thâm hại ông bằng cách nào được? Anh ấy là Phật bà Quan Âm nghìn mắt nghìn tay à, có thể vươn ra dài như vậy hay sao?”

“Ý của cô là người ấy ở ngay bên cạnh tôi?” Thai Quốc Cường cũng không ngu ngốc.

Tưởng Ly chẳng hơi đâu nhiều lời với ông ta: “Đứng dưới lợi ích, nhân tính hoàn toàn sụp đổ, tôi nghĩ chủ tịch Thai cũng đâu kỳ lạ gì chuyện này? Ai muốn hại ông, lại còn có thể thông qua mùi hương khiến độc tố từ từ thấm vào cơ thể ông, cuối cùng khiến ông chết mà thần không biết, quỷ không hay… Tất cả những việc này đều không phải chuyện tôi cần điều tra. Tôi đã cứu ông thoát khỏi chuyện sinh tử. Còn việc điều tra ra ai là hung thủ, đây hoàn toàn không phải chuyện tôi sẽ làm.”

Thấy cô định xuống xe, Thai Quốc Cường sốt sắng giữ rịt cổ tay cô lại: “Ấy, pháp sư…”

Tưởng Ly liếc nhìn bàn tay của ông ấy, khi ngước lên lần nữa ánh mắt đã hơi lạnh đi.

“À…” Thái Quốc Cường buông tay, có phần ngượng ngập: “Hôm nay nếu cô không có thời gian thì tôi cũng không miễn cưỡng. Cô xem, hôm nay hoặc ngày mai, hoặc hôm nào cô rảnh, chúng ta…”

“Thai Quốc Cường, ông thích tôi đúng không?” Tưởng Ly hỏi thẳng.

Thai Quốc Cường sững người. Ông ấy đúng là có chút suy nghĩ về cô, cũng có vài ý định khác nhưng không ngờ cô lại thẳng thừng đến thế.

Thấy vậy, Tưởng Ly nói: “Thứ nhất, tôi đã vào làm cho Skyline, thế nên sẽ không tới Trường Thịnh nữa; Thứ hai, tôi không có hứng thú với chuyện làm tình nhân hoặc tiểu tam, hơn nữa cũng không chuyên nghiệp trong khoản này cho lắm; Thứ ba, tôi không thích ông.”

Mấy chuyện thích hay không thích này đối với ai mà nói cũng là một dự cảm.

Giống như ban nãy khi ở văn phòng, Lục Đông Thâm không mấy nói cười, chắc là anh cũng đã đoán được vài điều từ những lời nói của Thai Quốc Cường. Lục Đông Thâm là một người như thế nào? Cho dù người khác chỉ nói một phần ba, anh cũng đoán được toàn bộ ý tứ, sao không nhìn thấu được tâm tư của Thai Quốc Cường chứ?

Thế nên, cô chắc chắn phải tỏ rõ thái độ.

Lý do cô đưa ra cho mình chính là: Làm bạn gái của người ta rồi chí ít phải có phẩm hạnh.

Sắc mặt Thai Quốc Cường hết đỏ bừng chuyển sang trắng bệch. Ông ấy hắng giọng, có vẻ như muốn giải thích điều gì đó để vớt vát lại chút thể diện cho bản thân nhưng Tưởng Ly không cho ông ấy cơ hội, thẳng thừng đẩy cửa đi xuống.

Ở một góc phố gần đó.

Một chiếc máy quay đã yên lặng quan sát tất cả mọi việc, sau khi nhìn thấy Tưởng Ly bước xuống khỏi xe của Thai Quốc Cường, cửa trập được ấn xuống.

***

Cảnh Ninh vẫn luôn có chìa khóa dự phòng của nhà Lục Đông Thâm. Với tư cách là trợ lý hành chính đặc biệt của anh, cô ấy cũng phụ trách từ việc lớn tới việc nhỏ. Bình thường cô ấy sẽ dặn dò các nhân viên vệ sinh theo giờ tới dọn dẹp. Một khi họ thấy thiếu cái gì cũng đều tìm cô ấy giải quyết.

Thế nên khi Cảnh Ninh giao lại trọng trách này cho Tưởng Ly hệt như trút một tảng đá nặng. Cô ấy chân thành nói: "Mặc dù tổng giám đốc không hay về nhà lắm, nhưng tôi vẫn hết sức cẩn trọng, chỉ sợ trong nhà có chỗ nào bẩn. Cô biết đấy, anh ấy…"

Sau đó, cô ấy nhìn cô và nói một câu đầy sâu xa: "Ngôi nhà đó… quá quạnh quẽ."

Là quạnh quẽ.

Ngay từ lần đầu tiên bước vào đó cô đã có cảm giác này, cho dù có Lục Đông Thâm đứng ngay bên cạnh. Chiều hôm nay, khi Tưởng Ly bước vào đây lần thứ hai, cô vẫn có cảm giác ấy.

Chỉnh đốn, ngăn nắp như một sản phẩm kiến trúc, không có mùi vị của gia đình, hệt như phòng làm việc của Lục Đông Thâm vậy.

Tưởng Ly thay giày rồi đi vào nhà.

Cô luôn cảm thấy sự lạnh lẽo của nơi này vẫn bắt nguồn từ mặt sàn đá lạnh trải khắp nhà.

Cô không thích sử dụng các loại đá lạnh để trang điểm cho mặt sàn. Cô thích sàn gỗ, nhất là loại sàn màu gỗ nguyên bản. Cho dù khi thời gian qua đi, khi giẫm lên sẽ có tiếng cọt kẹt thì đó cũng là một tiết tấu đời thường và bình dị.

Quản lý khu nhà gọi điện đến hỏi xác nhận có phải cô đặt hàng không. Tưởng Ly nói phải. Chẳng bao lâu sau, có một cậu thanh niên vác một chiếc thùng to, thở hồng hộc đi từ thang máy ra, hỏi Tưởng Ly: "Của chồng chị đặt phải không ạ? Mời chị ký nhận."

Một câu hỏi khiến Tưởng Ly tâm trạng rối bời, cô ậm ừ rồi ký tên.

Mở bưu kiện ra, là một lò hương mạ vàng cao khoảng một mét rưỡi, thiết kế theo phong cách cổ, bốn góc có khắc các con thú biểu tượng cho điềm lành thời xưa. Đây là món đồ cô đặt cách đây mấy hôm, lúc đó đã tiện tay ký tên Lục Đông Thâm. Cậu shipper này bất thình lình nói một tiếng "chồng chị", cô bất giác cảm thấy trái tim mình rung rinh.

Lò hương được dùng riêng để đốt hương đan.

Vào thời nay khi tinh dầu và nến thơm đều trở nên thịnh hành, Tương Ly vẫn thích dùng hương đan. Trung Quốc là quốc gia ưa dùng mùi hương suốt bao đời nay, lịch sử của các mùi hương cũng kéo dài ngàn năm. Người thời cổ ưa dùng hương đan, bởi vì mùi hương được nén lại dày dặn, kéo dài lâu.

Đây là ưu điểm mà tinh dầu và nến thơm không thể so sánh được.

Nhưng bây giờ, số lượng các nhà điều chế biết điều chế hương đan mỗi ngày một ít đi, nói chi tới các nhà tạo hương. Tưởng Ly là một người trong

số ít ỏi ấy, cộng thêm việc ba năm nay cô lại đi sâu vào nghiên cứu nên hương đan làm ra còn có đặc sắc của riêng mình.

Giống như hương đan dùng trong lễ tế đông, tuy nhỏ nhưng thơm lâu, việc này yêu cầu từ khâu lấy nguyên liệu đã phải rất cầu kỳ và chuyên nghiệp.

Đây chính là một đặc điểm của những hương đan do Tưởng Ly làm ra. Hương đan của cô có thể chỉ nhỏ bằng hạt gạo tẻ nhưng có thể dung nạp hàng trăm thành phần nguyên liệu.

Lục Đông Thâm mất ngủ trường kỳ, ngoài việc cần giữ cho môi trường yên tĩnh ra còn phải điều chỉnh lại toàn bộ sức khỏe.

Từ ngũ vị tử bắc, cô lấy ra Beta – Myrcene, chiết xuất ancol và ankin từ đỗ tùng cùng các thành phần có tính chất an thần, lành tính khác; loại bỏ các thành phần mùi hương trong Nerolidol; chọn dùng Uronic axit trong hoa Ô đầu của châu Âu; mầm cây Nigella sativa ở Địa Trung Hải; mầm hoa sen có thể trị liệu hồi hộp thấp thỏm; lấy các hạt giống có mùi long diên, mùi xạ hương trong đậu bắp; thu thập loài hoa Valeriana jatamansi và cam tùng ở các vùng núi sâu ở Vân Nam, Tây Tạng, sau đó tiếp tục chưng cất phơi khô sẽ có công hiệu tạo cảm giác dễ chịu, thoải mái.

Tất cả các thành phần trên đây được tổ chức lại, chưng cất dịch, cuối cùng định hình bằng trầm hương chìm nước sẽ trở thành hương đan mà Tưởng Ly sử dụng để chữa bệnh mất ngủ cho Lục Đông Thâm.

Hương đan được bỏ vào lò, sau khi hun nóng, mùi hương tản ra, vừa lưu giữ dài lâu vừa thanh nhẹ êm dịu. Hương hoa bị mùi gỗ và mùi long diên thay thế; đồng thời cũng lại làm dịu đi tính khô nồng của long diên.

Vì suy nghĩ tới chuyện diện tích phòng quá lớn, thế nên Tưởng Ly cái thiết kế một cái lò hương cao như vậy.

Cô kéo lò hương tới vị trí thông gió.

Tưởng Ly nhìn cả một vết dài ngoằng do chân lò tạo ra dưới sàn, vò đầu bứt tai, lấy giẻ lau đi lau lại vẫn không ích gì, cuối cùng cô mặc kệ.

Đợi cho mùi hương từ từ cháy, cô nằm bò ra sô pha, hết hơi.

Phải rất lâu sau cô mới lấy lại sức, nhìn xuống vệt dài lưu lại dưới sàn, nghĩ bụng lại phải hy sinh một ít tiền rồi. Cô đứng dậy đi lòng vòng quanh nhà, thử xem xét kết quả lan tỏa của mùi hương.

Tới phòng sách, sau khi gạt bỏ mấy cuốn sách thể loại kinh doanh, tài chính, có vài cuốn tiểu thuyết tình yêu thu hút sự chú ý của cô.

Sau khi nhìn một lúc, cô phá lên cười, hóa ra lại có cả thể loại tản văn dạy bí kíp yêu đương.

Lục Đông Thâm xem mấy thứ này hả?

Sau khi cười chán, cô không kìm được lòng mình, xếp tất cả sách lại thành một chồng, chụp một bức ảnh rồi ngứa tay đăng lên vòng tròn bạn bè.

Ảnh cô chụp rất vừa phải, chỉ nhìn thấy sách, không thấy khung cảnh xung quanh, thế nên sẽ không ai đoán được là chụp ở đâu. Câu caption* mà cô đăng cũng nhắm trúng trọng điểm:Bên dưới bộ vest đứng đắn là một trái tim thiếu nữ. Say mê tản văn đến mức này là để làm gì đây?

*Chú thích, thuyết mình. Từ hay sử dụng trên mạng xã hội.

Khi chuẩn bị đi, cô lướt qua vòng tròn bạn bè.

Có không ít các câu bình luận tạp nham.

Cô đang định thoát thì một dòng bình luận nhảy ra. Tưởng Ly nhìn kỹ lại thì là Lục Đông Thâm. Anh viết:Để theo đuổi em.

Trái tim lại trở nên rộn ràng, tai cũng nóng bừng bừng, đồng thời cô nghĩ, không biết anh đã hủy kết bạn cái cô thư ký kia chưa, còn cả Cảnh Ninh, Dương Viễn nữa chứ…

Lòng cô hoang mang hoảng loạn.

Sau đó, cô trả lời bằng một câu chẳng liên quan gì:À… sàn nhà anh chắc là phải lát lại rồi.

Cô đang định bỏ di động vào túi xách thì chuông đổ.

Tưởng Ly giật nảy mình, suy nghĩ đầu tiên của cô là Lục Đông Thâm gọi đến. Cô rút ra nhìn, rồi chợt sững người.

Cô nhận máy, đầu kia vang lên những tiếng tiếng thở nặng nề.

Rất lâu sau mới có tiếng nói vọng ra: “Hạ Hạ, là Tả Thời… quay trở về đúng không?”

~Hết chương 142~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 143: Trên Sân Khấu [2469 Chữ]

Cả đời này, em không bao giờ có thể từ chối tôi. Thế nên dù tôi có làm gì, dù là rơi xuống địa ngục, em cũng đã định sẵn sẽ phải đi cùng tôi.

Ráng chiều nhuộm đỏ quá nửa bầu trời, những tầng mây hình vảy cá triền miên không dứt, khảm vào sắc trời ma mị. Rồi hoàng hôn cũng nhanh chóng lặn xuống, xa tít tắp nơi đường chân trời đã xuất hiện bóng đêm.

Bên dưới mọi nguồn sáng ấy là cuộc sống bận rộn của con người để chuẩn bị đón giờ tan tầm cao điểm.

Khi Cảnh Ninh đẩy cửa bước vào, bóng hình người đàn ông đứng trước khung cửa sổ sát sàn được ánh hoàng hôn kéo ra thật dài, hắt xuống mặt đất, tối tắm, áp lực, giống như một bàn tay đặt sẵn lên cổ, chỉ chờ thời cơ hành động.

Có lẽ vì nhiệt độ trong phòng quá thấp, Cảnh Ninh cảm thấy lành lạnh, nhất là khi nhìn thấy cái bóng đổ xuống của người đàn ông kia, cơn lạnh ấy giống như một con bọ đào một lỗ trong trái tim rồi men theo mạch máu bò ra ngoài.

Cô ném kẹp tài liệu trong tay lên mặt bàn, cất giọng lạnh lùng: “Những gì anh cần đều ở đây cả.”

Người đàn ông cầm lấy tập tài liệu, lật xem vài trang rồi cười khẩy: “Gã Lục Đông Thâm này vì muốn giành được khu đất phủ Thân vương cũng bỏ nhiều công sức thật, hy sinh không ít tài nguyên của Lục Môn để

tạo quan hệ với chính quyền. Xem ở đây, nếu chỉ đọ về mặt tài nguyên, Thai Quốc Cường chưa chắc đã là đối thủ của Lục Đông Thâm."

Cảnh Ninh ngẩng lên nhìn anh ta. Anh ta đứng ngược chiều sáng, khuôn mặt tuấn tú chìm trong sắc đỏ rực rỡ, đôi mắt khuôn mày rơi vào bóng đen, càng tôn lên con ngươi cực kỳ u tối của anh ta.

"Rốt cuộc anh muốn làm gì?" Cô hỏi.

Người đàn ông không trả lời, chỉ nhìn thẳng vào cô mấy giây rồi giơ tay chạm lên má cô. Cảnh Ninh hơi nhíu mày, nghiêng đầu sang bên cạnh, bàn tay anh ta lướt qua khuôn mặt cô, hẫng lại giữa không trung. Ánh mắt anh ta tối đi vài phần, nhưng anh ta không rút tay về mà thẳng thừng nắm chặt lấy cằm cô, ngay sau đó áp mặt xuống.

Môi lưỡi như nghiền nát lẫn nhau.

Từ sự phản kháng ban đầu, Cảnh Ninh chuyển sang ngoan ngoãn.

Khi người ta đàn ông rút về, đôi mắt của cô hơi ửng đỏ nhưng cuối cùng vẫn đè nén xuống. Ngón tay anh ta đặt lên đôi môi cô: "Cả đời này, em không bao giờ có thể từ chối tôi. Thế nên dù tôi có làm gì, dù là rơi xuống địa ngục, em cũng đã định sẵn sẽ phải đi cùng tôi."

Bàn tay Cảnh Ninh run rẩy.

Anh ta bèn kéo tay cô đặt lên môi mình: "Em không từ chối được tôi đâu, dù là nghiệt ngã hay định mệnh, thế nên, hãy chấp nhận số phận đi."

Cảnh Ninh rút tay về: "Lần trước tôi đã nói rồi, đây là lần cuối cùng tôi làm việc cho anh."

“Có những con đường một khi đã bước vào thì sẽ không thể quay đầu được nữa.” Anh ta cười: “Em cho rằng Lục Đông Thâm còn tin tưởng em được bao lâu? Tới lúc đó, đường lùi của em chỉ còn tôi thôi.”

“Chỉ cần lần này tôi dừng lại…” Khi nói câu này, giọng Cảnh Ninh cũng trở nên bay bổng.

Người đàn ông cười, như một sự chế giễu.

“Thật ra em cũng hiểu rõ mà, việc lần này chính là một kíp nổ, không phải em nói muốn dừng lại là có thể dừng lại đâu.” Anh ta sát lại gần cô, nhẹ nhàng cọ môi lên mái tóc cô: “Con người của Lục Đông Thâm bản tính đa nghi, cực kỳ giảo hoạt. Sớm muộn gì hắn cũng biết em đã từng bán đứng hắn. Thế nên, thứ chúng ta đang tranh thủ là thời gian. Trước khi hắn phát giác ra mọi chuyện, phải lặng lẽ giết chết hắn, để hắn trở tay không kịp.”

“Tôi không muốn can dự vào chuyện của hai người.” Nỗi bất an trong lòng Cảnh Ninh cuộn lại từng cơn rồi lan rộng. Cô đẩy anh ta ra, không muốn tiếp tục bị mê hoặc nữa: “Thế nên, sau này đừng có dồn ép tôi nữa!”

Cổ tay cô bị người đàn ông giữ chặt, ngữ khí nghiêm nghị tưởng như có thể giết người: “Em là người của tôi, thế nên, tốt nhất đừng quên thân phận của mình.”

Hơi thở của Cảnh Ninh trở nên gấp gáp, cô hất tay anh ta ra, cuống cuồng bỏ chạy.

***

Khi Tưởng Ly tới phủ Thân vương, chút đỏ cuối cùng nơi đường chân trời đã bị bóng tối chôn vùi, sự giao tranh và thay thế nhau giữa hai màu đen đỏ giống như một chiến trường tàn sát đẫm máu vậy.

Một trạch viện đã để hoang gần một thế kỷ, khi đẩy cánh cửa lớn với những vệt sơn đỏ đã loang lổ ra, một cơn gió lạnh lẽo, âm u từ trong căn nhà đã già cỗi thổi ra, thổi vào người nhưng lạnh tận cốt tủy.

Nếu không phải vì nhận được điện thoại của Thương Xuyên, có lẽ cả đời này Tưởng Ly cũng sẽ không tới nơi đây. Tuy rằng cô lớn lên ở mảnh đất Bắc Kinh và cũng tuy rằng sân khấu kịch trong phủ Thân vương ở kinh thành có một tiếng tăm không nhỏ.

Thương Xuyên ngồi ngay dưới sân khấu.

Chiếc ghế tuy đã cũ nhưng từ loại gỗ mun đã nhiều năm tuổi cùng những hoa văn điêu khắc trên lưng ghế vẫn có thể nhận ra sự tỉ mỉ của chủ nhân nơi đây.

Đêm tối đã bò lên tận nóc nhà, trên sân khấu chỉ treo một ngọn đèn, tỏa ra thứ ánh sáng xanh xanh u ám, hắt cả một khoảng bóng đen xuống sàn. Cô chỉ có thể nhìn thấy những đường nét trên bóng của Thương Xuyên, thoạt nhìn không khác gì hồn ma.

Chỉ có điều, cô không ngờ là Nhiêu Tôn cũng có mặt ở đây.

Anh đút tay vào túi quần, đứng ngay bên cạnh sân khấu, đang nhìn lên trên quan sát. Nghe thấy động tĩnh, anh quay người lại, chút ánh sáng mơ hồ bất định trên sân khấu rơi xuống khuôn mặt anh, không còn vẻ bất cần thường ngày, biểu cảm vô cùng nghiêm nghị.

Thương Xuyên quay đầu nhìn Tưởng Ly, đứng bật dậy.

Cô âm thầm hít một hơi sâu rồi tiến tới.

“Tôi đã nhìn thấy Tả Thời rồi!” Thương Xuyên lặp lại một lần nữa ý tứ trong cuộc điện thoại lúc trước, chỉ có điều, lần này thái độ rất rõ ràng.

“Không thể nào.” Tưởng Ly đáp lại một câu theo phản xạ: “Anh ấy…”

“Hạ Hạ.” Nhiêu Tôn tiến lên, lẳng lặng ngắt lời cô: “Thương Xuyên quay được một đoạn băng, em xem đi.”

Tưởng Ly giật mình, đoạn băng?

Thương Xuyên gật đầu, rút di động rồi tìm ra đoạn băng, đưa cho cô. Lúc đón lấy, cô có phần ngập ngừng, ngẩng đầu lên nhìn Nhiêu Tôn. Trong bóng tối, Nhiêu Tôn khẽ gật đầu với cô.

Tưởng Ly kiềm chế hơi thở gấp gáp, nhận lấy di động.

Một đoạn clip chưa tới nửa phút, khá ngắn. Cô mở lên, trước mắt là một màu đen xì xì, trong mơ hồ lại nhìn thấy những đường nét của sân khấu, chính là sân khấu trước mắt đây.

Sau đó ống kính lướt qua sân khấu, quay về phía cột trụ bên cạnh, ngay sau đó nghe thấy một âm thanh sửng sốt. Ống kính lướt vội rồi cố định vào sân khấu, lúc này xuất hiện một cái bóng!

Là một cái bóng mặc trang phục hí kịch, lướt ngang qua sân khấu, sau đó, clip dừng lại.

Tưởng Ly sững sờ.

Thương Xuyên giơ tay ra, lùi lại đoạn clip, dừng ở lúc có cái bóng trên sân khấu. Tuy rằng rất mơ hồ nhưng vẫn có thể nhìn ra được cách hóa trang của cái bóng ấy. Mũ đen thêu kim tuyến, gương mặt khóc, trên trán thấp thoáng nhìn thấy một chữ “Thọ”.

Tưởng Ly há hốc miệng, tay buông thõng.

Nhiêu Tôn vững vàng đón lấy di động, trả lại cho Thương Xuyên. Sắc mặt Thương Xuyên có chút thất thần. Cậu ấy nhìn Tưởng Ly, trong ánh mắt là sự sốt sắng và mong đợi: "Đây là cảnh trợ lý của tôi quay được, tuy rằng là ban đêm, nhưng có thể nhìn rõ vai diễn trên sân khấu. Hình ảnh Hạng Vũ trong 'Bá vương biệt Cơ', vai diễn mà trước đây Tả Thời thuộc nhất."

Hôm qua kết thúc cảnh quay sớm, cậu ấy bèn cùng trợ lý tới phủ Thân vương, muốn tìm kiếm một chút cảm giác ở nơi nguyên gốc của kịch bản. Từ ngoại ô đi vào thành phố rồi lại tới khu phủ viện hoang vắng này, khi ấy trời đã tối, người trợ lý cũng chỉ quay lung tung để ghi lại cho cậu ấy, không ngờ lại quay được cái bóng trên sân khấu.

Người trợ lý cứ lẩm bẩm suốt là có ma, đồng thời về nhà đổ bệnh ngay hôm đó. Cậu ấy thì không thể nào hiểu được, nên tối nay quyết định trở lại đây, kiểm tra đi kiểm tra lại đoạn băng, luôn cảm thấy dù xét về chiều cao hay vóc dáng, cái bóng kia cũng cực kỳ giống Tả Thời.

"Nếu đó là Tả Thời, không thể nào lại không xuất hiện, cậu ấy giả ma giả quỷ làm gì chứ?" Nhiêu Tôn khẽ nói một câu. Thấy sắc mặt Tưởng Ly hơi nhợt nhạt, anh bèn vòng tay qua ôm lấy eo cô, âm thầm cho cô thêm sức mạnh.

Thương Xuyên nghe xong câu ấy, tâm trạng trở nên kích động: "Nếu không phải là Tả Thời thì còn có thể là ai? Tôi và anh ấy lớn lên cùng nhau từ nhỏ, không thể nào nhìn nhầm bóng dáng của anh ấy." Ngay sau đó, cậu ấy quay sang Tưởng Ly: "Cậu và anh ấy cũng rất thân thiết, cậu nói đi, có phải anh ấy không?"

Lồng ngực Tưởng Ly phập phồng lên xuống, cô mệt mỏi lắc đầu: "Tôi không biết…"

“Cậu không biết?” Thương Xuyên nhăn mặt, hết nhìn cô lại quay sang nhìn Nhiêu Tôn, căm hận: “Hai người đồng loạt nói không biết? Nhưng lại kiên quyết không nhắc lại chuyện năm xưa. Được lắm, Nhiêu Tôn, vậy tôi hỏi anh, Tả Thời đã đi đâu rồi?”

Nhiêu Tôn nhìn thẳng vào khuôn mặt phẫn uất của Thương Xuyên: “Cậu ấy mất tích rồi.”

Thương Xuyên nắm chặt di động, nói rành mạch từng câu từng chữ: “Mất tích? Với thế lực của Thái tử gia kinh thành đây, muốn tìm một người khó lắm sao? Nếu trong clip kia không phải Tả Thời thì đó chính là hồn ma của Tả Thời!”

“Cậu nói vớ vẩn gì vậy?!” Nhiêu Tôn nhíu mày.

Anh cũng nhận được điện thoại của Thương Xuyên. Vốn dĩ tối nay có một buổi tiệc phải tham gia, thế nên dĩ nhiên sẽ ăn mặc chỉnh trang hơn mọi ngày. Anh vừa nhíu mày là trông đã nghiêm nghị hơn nhiều. “Cậu cũng là người của công chúng, còn đi tin mấy chuyện này?”

Thương Xuyên mím chặt môi, rất lâu sau mới lạnh lùng hỏi: “Hai người có hy vọng Tả Thời quay trở về không?”

Ai ai cũng sợ Nhiêu Tôn, nhưng Thương Xuyên thì không. Một là sức ảnh hưởng của Thương Xuyên ngoài xã hội khá lớn, hai là giao tình của họ trước kia không tệ, cũng là thông qua Tả Thời. Sau khi gặp gỡ Hạ Trú, Tả Thời cũng đồng thời quen biết với Nhiêu Tôn.

Nhiêu Tôn tuy xuất thân phú quý, cư xử cũng kiêu căng tùy hứng, nhưng đối mặt với Hạ Trú và Tả Thời lại trân trọng một cách hiếm có, không hề ra vẻ kẻ cả. Vì vậy đã từng có một thời gian ở trong mắt Thương Xuyên, Nhiêu Tôn cũng gần gũi như Tả Thời vậy.

Nhưng, cũng chỉ là một thời gian.

Cùng với việc Tả Thời mất tích, Hạ Trú trốn tránh mọi chuyện, tình bạn giữa họ cũng đã tan tành…

~Hết chương 143~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 144: Tôn Thiếu Đang Khen Em [3018 Chữ]

Có lúc lựa chọn chết đi là vì họ muốn bảo vệ những người còn sống.

Gió xuân vẫn vậy, chỉ là vật đổi sao dời.

Khi ấy, cũng là khoảng đầu xuân như thế này, ngay cả ánh nắng chiều cũng rất giống nhau.

Sau vườn nhà thầy trồng một cây lê già to bằng vòng ôm của hai người, nghe nói nó đã có tuổi đời hơn bảy trăm năm rồi. Vào mùa cỏ mướt xanh, chim bay dập dìu, một cây lê lại trắng xóa như tuyết. Chỉ cần một cơn gió thổi qua là tuyết rụng đầy mặt sân.

Cô vốn là người lười biếng, những lúc rảnh rỗi thích nhất là nằm bò trên chiếc bàn trúc nghe thầy hát "Lê hoa tụng", điệu khúc miên man vang vọng, xa xôi như tiếng hát tận phương trời. Lại hít hà thấy đâu đây mùi trà đỏ thanh mát, ngọt ngào. Thi thoảng có bông hoa lê rơi xuống nước trà, khiến cho hương trà lại tinh khiết thêm phần nào.

Chỉ có điều, mỗi lần để cô nghe xong, thầy lại chọc vào đầu cô và nói:Con ấy à, nếu biết học hành nghiêm túc, còn hát hay hơn cả thầy đấy.

Cô bèn cười hì hì đáp:Thầy mãi mãi là thầy, học trò không thể bằng thầy được.

Thầy bị cô chọc tức đến dở khóc dở cười, bèn tặng cho cô một: Mồm mép lém lỉnh.

Cây hoa lê ấy ở ngay bên cạnh sân khấu.

Là một sân khấu đơn giản được dựng lên ở vườn sau, bình thường làm nơi luyện giọng cho ba người họ. Sau khi thầy ca xong sẽ tự tay cầm roi, nghiêm khắc chỉ dạy họ lên sân khấu luyện hát. Thương Xuyên là người tích cực nhất. Cô và Tả Thời thì thường xuyên phải ép, nhất là cô. Nhưng bất luận cô nghịch ngợm thế nào thì cây roi trên tay sư phụ cũng chưa một lần vụt vào người cô.

Ngược lại, Tả Thời đã chịu giúp cô không ít đòn roi.

Ban đầu Tả Thời kháng nghị, thầy liền nói:Xét về giới tính, con là đàn ông, phải chịu là lẽ đương nhiên; Xét về thứ bậc, con làm anh, lại càng phải gánh đỡ.Thế nên cứ mỗi lần cô mắc lỗi, Tả Thời lại cười ha ha nói với thầy:Đánh con, đánh con đi.

Bài ca duy nhất mà Tả Thời hát khá suôn sẻ chính là "Bá vương biệt Cơ". Nguyên do là vì, cô hát vai Ngu Cơ cực kỳ hay. Đã từng có mấy lần, Tả Thời hỏi cô:Em thích hát phần của Ngu Cơ như vậy là vì thích nhân vật này sao?Cô đáp rằng Ngu Cơ là nhân vật mà cô ghét nhất, phí hoài một diện mạo xinh đẹp trời ban, nhưng trong lòng lại chứa một trái tim khờ khạo. "Số trời sắp định", tức là vẫn chưa định mà. Yêu một người đàn ông như Hạng Vũ, cũng có nghĩa là "muốn đội vương miện phải chịu được sức nặng của nó". Nếu đổi lại là cô, cô sẽ nói với Hạng Vũ rằng "được sống luôn tốt hơn phải chết", vừa có tuổi trẻ lại từng trải hàng trăm trận chiến, kiểu gì cũng sẽ có ngày vươn mình đứng dậy.

Tả Thời bèn cầm bút kẻ lông mày lên vẽ cho cô và nói:Có lúc lựa chọn chết đi là vì họ muốn bảo vệ những người còn sống.Sau đó anh ấy lại hỏi cô:Nếu một ngày anh chết rồi thì sao? Em sẽ thế nào?

Cô đã suy nghĩ rất lâu về câu hỏi này, cuối cùng trả lời anh:Em sẽ tiếp tục sống thay anh.

Tả Thời dường như rất mãn nguyện về câu trả lời của cô, bèn cười nói:Vậy là tốt.

Sau này, cô và Tả Thời cùng làm việc với nhau. Cô kiêu căng ngạo mạn, anh dịu dàng hòa nhã. Cô vẫn luôn nghĩ, nếu thật sự có một người gây ra chuyện vậy thì người đó chỉ có thể là cô. Nhưng có một ngày Tả Thời nói với cô:Anh đang làm một việc rất nguy hiểm. Hạ Hạ, nếu một ngày anh không còn nữa, em phải nhớ kỹ lời em từng nói.

Cho đến tận bây giờ, cuối cùng Tưởng Ly mới thừa nhận, không phải bản thân cô khinh thường Ngu Cơ mà vì cô không dám đối mặt với việc mình không có dũng khí lấy cái chết để tỏ rõ ý chí như nàng ấy. Tả Thời đã nhìn thấy chuyện sống chết, hiểu rõ bản chất của sự sống và ý nghĩa của cái chết. Còn cô thì lại ôm khư khư một triết lý nghe có vẻ nghị lực "thà được sống còn hơn" để bo bo giữ mình, sống tạm qua ngày.

Đến tận lúc ngồi vào trong xe, bên tai cô vẫn còn văng vẳng câu chất vấn của Thương Xuyên.

Hy vọng chứ.

Dĩ nhiên là cô hy vọng Tả Thời có thể quay về.

Nếu thời gian có thể đảo ngược, cô tình nguyện thay thế cho Tả Thời.

Áy náy giống như một khối u vẫn luôn tồn tại trong cơ thể cô hơn ba năm qua, trừ phi cắt thịt lọc xương, nếu không cả đời này nó vẫn sẽ đi theo cô, giày vò cô.

Nhiêu Tôn đỗ xe bên vệ đường, tắt máy, quay đầu nhìn cô.

Cô vẫn còn mơ mơ màng màng, ngây ngốc như người đang sống trong mộng, nhìn ra ánh đèn đường dài dằng dặc ngoài cửa xe, chẳng khác gì nhìn thấy những ngọn đuốc lập lòe rực sáng nơi địa ngục.

Nhiêu Tôn xoay người cô lại, sắc mặt nặng nề: "Hạ Hạ, em như vậy không ổn đâu."

Rất lâu sau Tưởng Ly mới nghe rõ anh ấy đang nói gì, ánh mắt nhìn thẳng vào người đối diện rồi hỏi một câu khác: "Anh bảo, đó có phải Tả Thời không?"

"Hoang đường." Nhiêu Tôn nhíu mày.

"Hoang đường…" Sắc mặt Tưởng Ly nhợt nhạt, cô gạt tay anh ấy ra, cả người như bị rút hết xương cốt: "Phải, tất cả đều quá hoang đường. Thế nên, ngược lại em hy vọng anh ấy có thể quay về!"

"Em tỉnh táo lại đi!" Nhiêu Tôn không vui: "Ba năm rồi, Hạ Hạ, đã ba năm rồi. Em còn muốn giày vò bản thân tới khi nào nữa?"

"Lẽ nào anh có thể thấy thanh thản trong lòng?" Tưởng Ly bất giác cao giọng.

"Có thể." Nhiêu Tôn hoàn toàn không do dự chút nào, nhìn cô chằm chằm: "Chỉ cần là chuyện tốt cho em, cho dù táng tận lương tâm, anh cũng cảm thấy thanh thản!"

Hơi thở của Tưởng Ly trở nên dồn dập, cô gào lên: "Nhiêu Tôn, anh chính là một kẻ điên!"

Nhiêu Tôn nổi điên, giữ chặt lấy cổ tay cô: "Vậy em bảo anh lúc đó phải làm thế nào? Giương mắt nhìn em chết hay sao? Nếu em đã sống

được rồi thì hãy lý trí lên một chút cho anh! Em hãy nhớ lấy, Tả Thời mất tích rồi, tất cả đều đã qua rồi!"

"Đừng nói nữa, câm miệng!" Tưởng Ly hất tay anh ấy ra, bịt chặt hai tai, cả người co ro lại run rẩy. Cô không thể chịu nổi nhất chính là câu nói của Nhiêu Tôn "vì muốn tốt cho em".

Nhiêu Tôn là một người như vậy. Chỉ cần cô rắn với anh ấy, anh ấy sẽ nổi nóng, phẫn nộ, tính khí còn bốc đồng hơn cả cô. Nhưng chỉ cần cô mềm xuống, ngọn lửa giận dữ trong lòng anh ấy cũng tan biến hết, giống như bây giờ vậy. Tưởng Ly như bị ai nhổ hết toàn bộ gai nhọn trên người, máu từ mỗi mắt gai rả rích chảy xuống. Anh ấy không đành lòng, bèn kéo cô lại, ôm vào lòng, ngữ khí dịu dàng: "Được được được, anh sẽ không nói gì nữa cả. Tất cả mọi chuyện hãy giao cho anh điều tra, em đừng suy nghĩ gì nữa."

Nhưng chung quy nội tâm Tưởng Ly vẫn rối như tơ vò. Cô đẩy anh ấy ra, giơ tay định mở cửa.

"Em lại định làm gì? Em không thể ngồi yên một lúc hay sao?" Nhiêu Tôn lại nổi giận, kéo giật cánh tay cô lại.

Tưởng Ly liều mạng rút về: "Em về nhà!" Cô muốn trở về xem lại chiếc khăn tay màu đen đó liệu có vô duyên vô cớ xuất hiện trở lại không. Hôm đó, cô đã vứt nó đi rồi.

Nhiêu Tôn nghe xong bèn ấn chặt cô xuống ghế, thắt dây an toàn rồi hằn học nói: "Anh đưa em về! Với dáng vẻ này của em làm gì có tài xế nào dám chở?"

"Em không cần anh chở!"

“Không cần anh chở, anh sẽ đâm cả người cả xe vào cây luôn đấy. Em có tin không?” Nhiêu Tôn nghiêm giọng quát: “Em hiểu anh nhất mà, chuyện này anh nói được là làm được!”

Tưởng Ly cãi không lại anh ấy. Bây giờ cô không còn chút sức lực nào nữa, làm gì còn hơi đâu tranh cãi với Nhiêu Tôn? Nhiêu Tôn cũng không để cô thể hiện thái độ, nhấn ga cho xe vọt đi.

Những tia sáng ngoài cửa xe vùn vụt lướt qua, hắt xuống tấm kính thủy tinh những điểm sáng ngưng tụ lại. Rồi chúng từ từ nối vào nhau thành một đường, giống như mũi khâu, từng mũi từng mũi đâm vào mắt.

Cô không nên lúng túng như vậy.

Nhưng một câu nói của Thương Xuyên đã đâm trúng nỗi đau của cô.

Cô thậm chí bắt đầu tin vào lời của Thương Xuyên, tin rằng Tả Thời đã quay trở về.

Xe lao đi vun vút.

Không một ai lên tiếng.

Ba năm trở thành một đỉnh núi băng. Họ của ba năm trước có chuyện gì cũng nói với nhau, họ của ba năm sau lại làm tổn thương lẫn nhau.

Tưởng Ly mơ hồ cảm thấy chuyện này chung quy sẽ có một kết thúc và ngòi nổ dẫn tới trận chiến “thấu hiểu” này nhất định là Thương Xuyên.

Chiếc xe đi lên đường Đông Tứ Hoàn.

Xe đang định rẽ ngay trước tiểu khu thì đột ngột phanh lại.

Tưởng Ly bất ngờ thức tỉnh lại từ cơn hoang mang bất an. Ngay trước mui xe là một khoảng sáng nhức mắt. Ánh sáng ấy hắt lên khuôn mặt Nhiêu Tôn, càng tôn lên sự âm u lạnh lẽo trên sắc mặt anh ấy.

Cô ngước mắt lên nhìn, ánh sáng quá chói làm cô không mở mắt ra được không nhìn rõ tình hình phía trước.

Nhiêu Tôn ấn còi rất không khách khí, tiếng còi xe gần như rạch thẳng một đường về phía trước. Người trước mặt dường như vẫn không suy suyển. Anh ấy hơi nheo mắt lại, cũng bật đèn chiếu xa giống như đối phương. Bốn tia sáng đan cài vào nhau, bỗng chốc làm xung quanh sáng trắng như ban ngày.

Sau khi nhìn rõ người phía trước, sắc mặt anh ấy trầm hẳn, rồi bước xuống xe. Cùng lúc này, Tưởng Ly mượn cả một khoảng sáng trắng để nhìn rõ mọi chuyện, sau khi phản ứng lại cô cũng vội vàng mở cửa xuống xe.

Là Lục Đông Thâm.

Chiếc xe của anh ngang nhiên đỗ ở đó.

Anh đứng dựa người vào xe, trên người là bộ vest màu xám đậm không thể quy cách hơn, một chiếc sơ mi đen và một chiếc cà vạt xanh với hoa văn chìm, cả người trông vừa đứng đắn lại vừa nghiêm nghị. Nhưng tư thế của anh có vẻ nhàn nhã, một tay đút túi quần, một tay kẹp điếu thuốc. Sau khi thấy Tưởng Ly bước xuống từ xe của Nhiêu Tôn, anh nhả ra một làn khói, đồng thời đưa bàn tay đang cầm thuốc lên nới lỏng cà vạt.

Ánh sáng bất thường phía trước tiểu khu đã thu hút sự chú ý của bảo vệ. Họ bước ra, nhìn trái ngó phải thấy toàn là xe sang, chủ nhân của những chiếc xe này đều không phải thành phần dễ đụng vào nên nhất thời cũng không biết nên giải tán bằng cách nào.

Cung phản xạ của Tưởng Ly cuối cùng đã trở lại bình thường, nhìn giờ mới bàng hoàng phát hiện ra đã quá giờ của buổi tiệc rồi. Cô nhất thời sầu não, cô nên gọi một cuộc điện thoại thông báo cho Lục Đông Thâm mới phải.

Cô tiến lên, nét mặt áy náy: "Anh đợi lâu lắm rồi sao?"

Ánh mắt Lục Đông Thâm vững vàng rơi xuống khuôn mặt cô: "Cũng bình thường."

Tưởng Ly quan sát sắc mặt anh, dường như không thấy sự giận dữ nhưng cô vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không ổn. Nhiêu Tôn từ từ tiến lên trước: "Lâu lắm rồi mới lại gặp mặt tổng giám đốc Lục."

"Tôn thiếu chóng quên quá, không lâu trước đây chúng ta còn gặp nhau trong Hội nghị đầu tư." Lục Đông Thâm từ tốn trả lời.

Khóe miệng Nhiêu Tôn giật giật: "Phải, xét về sự tận tâm cho công việc tôi không được bằng tổng giám đốc Lục. Tôi tự do tự tại đã quen, mấy chuyện suy nghĩ trong đầu cũng toàn là yêu đương nam nữ."

Nghe xong Lục Đông Thâm cười nhưng lại quay đầu về phía Tưởng Ly: "Xem ra tối nay em đã làm lỡ dở chuyện tình cảm của Tôn thiếu rồi. Nghe nói tối nay có không ít tiểu thư danh giá xuất hiện."

Tưởng Ly quả thật mệt mỏi, trong đầu chỉ nghĩ làm sao có thể lập tức về nhà nghỉ ngơi. Cô nghe thấy hai người đàn ông này anh một câu, tôi một câu, trong tối ngoài sáng còn giấu không ít dao thì lại càng đau đầu hơn. Cô đang định lên tiếng thì nghe thấy Nhiêu Tôn cười khẽ: "Tổng giám đốc Lục chưa nghe câu 'Nhược Thủy ba ngàn thước, chỉ cần một gáo nước'* sao? Xét về tài sắc, e rằng toàn bộ các tiểu thư danh giá ở đó cũng không bằng được một Hạ Trú."

*Ý chỉ dù thiên hạ có nhiều thứ tốt đẹp, nhưng đã là thứ mình thích thì luôn tốt đẹp nhất.

Nụ cười trong mắt Lục Đông Thâm càng đậm thêm, bàn tay kẹp điếu thuốc của anh tiện thể khoác qua eo Tưởng Ly, hơi dùng sức kéo cô vào lòng, khẽ cười: "Tôn thiếu đang khen em đấy."

Tưởng Ly nhân tiện đánh mắt liếc nhìn. Đầu lọc của điếu thuốc trên tay anh lờ mờ phát sáng, cánh tay cô chỉ cần nhúc nhích một chút là có thể bị nó làm bỏng. Cô ngước mắt lên nói: "Em mệt rồi."

"Được, về nhà thôi." Lục Đông Thâm ung dung ngước nhìn Nhiêu Tôn: "Thật ngại quá, hôm nay muộn quá rồi, hôm khác mời Tôn thiếu."

"Mời lại thì khỏi cần đi, bởi vì chưa biết chừng tôi còn phải bày một bàn tiệc để đền tội với tổng giám đốc Lục."

"Ồ? Câu này nghe có vẻ thú vị đấy."

Nhiêu Tôn bật cười: "Dự án phủ Thân vương, tổng giám đốc Lục cho rằng sẽ thuộc về ai?"

"Thì ra Tôn thiếu cũng có hứng thú." Lục Đông Thâm từ đầu tới cuối vẫn rất nhẹ nhàng.

Nhiêu Tôn hơi ngước mắt lên: "Tuy rằng tôi không cho rằng tranh giành một dự án khiến người ta phấn khích hơn là có được một người con gái. Nhưng vì đối phương là tổng giám đốc Lục, thế nên tôi rất muốn thử một lần xem sao."

Nụ cười bên môi Lục Đông Thâm rất nhạt nhòa: "Có thể tiếp chiêu của Tôn thiếu thì vô cùng vinh hạnh."

~Hết chương 144~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 145: Anh Nói Ai Không An Phận Thủ Thường? [2091 Chữ]

Bây giờ em là của anh, quên Tả Thời đi và đừng gặp Nhiêu Tôn nữa, an phận thủ thường một chút có khó đến vậy không?

Sau khi đưa Tưởng Ly về nhà, Lục Đông Thâm không vội rời đi ngay.

Anh ngồi xuống sofa, lại châm lên một điếu thuốc. Là hộp thuốc lá mẫu được đặt làm mà ban ngày cô để lại trong văn phòng của anh, anh quả thật không còn hút loại thuốc lá chứa quá nhiều nicotin trên thị trường nữa. Sau khi được phân giải và tổ hợp lại, các thành phần trong thuốc lá đã có mùi hương khác, trong sự thanh nhã lại điểm xuýt một chút mùi cỏ và da thuộc, làm tăng thêm sự quyến rũ và hấp dẫn của người đàn ông.

Trên mặt bàn đặt một hộp quà màu xám bạc, Lục Đông Thâm mang vào từ lúc mở cửa và để ở đó. Nhưng sau khi ngồi xuống, anh không mở ra, cũng không bảo Tưởng Ly mở ra.

Không cần đoán cũng biết, bên trong có lẽ là chiếc váy lễ phục dùng để tham dự buổi tiệc tối nay.

Tưởng Ly cũng không hy vọng anh đi về ngay. Nếu không vì cuộc điện thoại của Thương Xuyên, bây giờ có lẽ cô đang khoác tay anh tham dự buổi tiệc. Giây phút này, không khác gì cô đã cho anh leo cây.

Cô ngồi xuống bên cạnh anh, đẩy chiếc gạt tàn cách đây vài ngày ra trước mặt anh rồi khẽ hỏi: “Buổi tiệc đó quan trọng lắm phải không?”

Lục Đông Thâm đưa tay gạt tàn thuốc, ngữ khí nhạt nhòa: “Em không đi thì nó không còn quan trọng.”

“Em xin lỗi, em không nghĩ là lại có việc đột xuất.” Tưởng Ly thật lòng cảm thấy có lỗi, bởi vì xét từ một góc độ nào đó, bữa tiệc tối nay được coi như buổi hẹn hò chính thức lần đầu tiên sau khi cô và anh xác nhận quan hệ.

Lục Đông Thâm nhả ra một làn khói, nhìn cô qua tầng khói trắng mỏng: “Không sao.” Anh giơ tay vuốt tóc cô: “Kể cho anh nghe đi, đã xảy ra chuyện gì?”

Tưởng Ly há hốc miệng ra rồi lại ngậm vào, bao nhiêu lời nói cứ mắc lại cổ họng không sao bật ra được. Cô muốn kể cho anh sự thật, nói rằng cô vì chuyện của Tả Thời. Nhưng cho dù là kẻ ngốc cũng biết, những lời này không khác gì đổ thêm dầu vào lửa.

Cô từng nói với anh mình không buông bỏ được một người, cho dù ngoài miệng Lục Đông Thâm không nói ra nhưng không có nghĩa là anh có thể chấp nhận. Thế nên, cứ động một tý cô lại lấy cái tên Tả Thời ra để chọc tức anh rõ ràng là đang khiêu khích giới hạn của anh.

Trước khi xác định quan hệ đã không thể nói thật toàn bộ mọi chuyện thì sau khi xác định quan hệ cũng chỉ còn cách nuốt hết vào lòng. Thật ra cô hiểu, cô đã bắt đầu lo được lo mất, sợ rằng “theo tình tình phớt” mất rồi.

Cuối cùng, cô nói: “Thật ra cũng không có gì, là một hiểu lầm.”

Lục Đông Thâm cười nhưng trong đôi mắt dường như không có chút nhiệt độ nào. Anh thu tay về: “Thế ư? Chỉ là hiểu lầm thì tốt.”

Tưởng Ly nhìn anh, có một sự kích động muốn được lại gần ôm lấy anh. Nhưng sự kích động ấy giống như bị nguồn sức mạnh nào đó chèn ép. Có lẽ là vì bề ngoài trông anh có vẻ bình thản, thực chất cô luôn nảy sinh một nỗi hoang mang.

Xung quanh anh toát ra một khí thế mạnh mẽ, áp lực, uy nghiêm, khiến người ta muốn lại gần nhưng lại không dám xấc xược.

Ngược lại, Lục Đông Thâm giơ tay về phía cô: "Qua đây."

Tưởng Ly ghé sát tới bên cạnh anh. Anh nhẹ nhàng ôm lấy cô. Cô theo đà gối đầu lên chân anh rồi nghiêng người nằm xuống. Đôi chân dưới chiếc quần Âu vô cùng rắn rỏi, giống như mỗi một đường nét, mỗi một múi cơ đều ẩn chứa sức mạnh, khiến Tưởng Ly cảm thấy hoàn toàn yên lòng.

Anh dập tắt điếu thuốc, vuốt tay lên vai cô: "Mệt không?"

Mệt.

Thái độ quá mức kiên quyết của Thương Xuyên khiến cô hoang mang, còn cả bóng hình trong đoạn băng nữa, thật ra là giống hệt Tả Thời.

Không, không chỉ là giống.

Dọc đường khi Nhiêu Tôn đưa cô về, cô đã xem đi xem lại đoạn băng kia. Nhân vật Hạng Vũ trên hình khi vung binh khí, cánh tay hơi giơ cao lên.

Đây là thói quen quen thuộc của Tả Thời.

Khi xưa, chẳng biết đã bao nhiêu lần thầy chỉnh sửa cho anh ấy động tác này, nhưng Tả Thời hình như toàn quên. Cũng có thể anh ấy thực sự

không có năng khiếu về ca kịch, thế nên thói quen này vẫn luôn được lưu giữ.

Cũng chính động tác này đã khiến Tưởng Ly nghi ngờ. Nếu có người bắt chước, làm sao có thể bắt chước được cả một động tác nhỏ xíu, tinh vi như vậy. Nếu là Tả Thời thì… làm sao có thể?

Như có hàng ngàn con ngựa đang băng băng lao qua đầu, nhưng cô đã không còn bàng hoàng trơ trọi như lúc ở trên xe. Tưởng Ly nói: "Dựa vào anh như thế này là không mệt nữa."

Người đàn ông trên đỉnh đầu trầm mặc, nhưng tay anh vẫn vỗ về cô từng chút từng chút, mùi hương tỏa ra từ cổ tay áo của anh chính là mùi thuốc lá cô làm. Cô cảm thấy rất nhẹ nhõm, thần kinh căng thẳng dường như cũng dần dần bình tĩnh lại, mí mắt hơi trĩu nặng, có phần buồn ngủ.

Nhưng cô vẫn gượng mở mắt, hơi nghiêng đầu nhìn anh. Cô không cảm nhận được cảm xúc của anh, là vui hay giận. Cảm giác này giống như lần đầu tiên gặp anh ở Thương Lăng vậy, sâu không lường được.

"Sao thế?" Lục Đông Thâm lên tiếng, ngữ khí tuy trầm nhưng khóe miệng vẫn nở nụ cười.

Thấy anh cười, Tưởng Ly ngồi dậy, xoay mặt về phía anh, muốn cụp mắt xuống nhưng lại lên tiếng: "Thật ra… có chuyện này em muốn bàn bạc với anh."

"Em nói đi."

"À… Liên quan tới CCTV trong khách sạn Skyline Thương Lăng…"

"Đang ở chỗ anh." Lục Đông Thâm cất giọng khẽ khàng.

Tưởng Ly ngước nhìn anh, không ngờ anh lại thẳng thừng thừa nhận như vậy.

"Vậy anh có thể…"

"Không được."

Tưởng Ly sững người.

Lục Đông Thâm tựa người ra sau ghế, nụ cười duy nhất dường như đã tan biến: "Thường ngày anh có thể cho phép em ương bướng, nhưng em lợi dụng danh nghĩa của anh để điều tra về quá khứ là không được."

"Em bất đắc dĩ mới phải mượn danh nghĩa của anh. Về điểm này em rất xin lỗi. Nhưng mà chuyện này đối với em rất quan trọng."

Lục Đông Thâm bình tĩnh nhìn cô: "Rất quan trọng?" Anh giơ tay giữ lấy cằm cô: "Để anh nói cho em biết chuyện gì mới là rất quan trọng, quên đi quá khứ và cố gắng yêu anh, chỉ đơn giản vậy thôi."

Tưởng Ly không né tránh tay của anh, nhưng sự cưỡng ép ấy khiến cô không thoải mái: "Em biết, vì muốn em bình an rời khỏi được Thương Lăng, anh đã hy sinh rất nhiều. Nhưng quá khứ của một người sao có thể nói quên là quên được? Vả lại, em có linh cảm, người đứng trước bức Giang sơn đồ đó tuyệt đối không đơn giản. Bây giờ Giang sơn đồ vẫn còn nguyên chứ?"

"Người đó đúng là không đơn giản, Giang sơn đồ cũng đích thực xảy ra vấn đề. Chuyện này anh đang điều tra, em không cần xen vào."

"Em có thể giúp anh, em…"

"Không cần." Lục Đông Thâm nghiêm giọng.

Tưởng Ly sốt sắng: “Lục Đông Thâm, em bắt buộc phải xem Giang sơn đồ mới được.”

Lục Đông Thâm nhìn cô chằm chằm, hơi nheo mắt lại, lát sau hỏi: “Giang sơn đồ có liên quan đến Tả Thời không?”

Hơi thở của Tưởng Ly khựng lại, một lúc sau cô đáp: “Có liên quan.” Rồi cô nhìn về phía anh, trịnh trọng nói: “Nhưng, có những chuyện em cũng muốn điều tra rõ ràng.”

“Thế nên, em đã đi gặp Nhiêu Tôn?” Không một chút ấm áp nào hiện lên trong ánh mắt Lục Đông Thâm.

“Em không hề.” Tưởng Ly chỉ cảm thấy ấm ức, trong lòng lại sẵn cơn tức: “Lục Đông Thâm, hôm nay chưa nói lời nào đã lỡ hẹn là lỗi của em, nhưng anh cũng không thể vì thấy anh ấy đưa em về nhà mà nghi ngờ em chứ?”

Bàn tay Lục Đông Thâm vòng ra sau gáy cô, anh hơi dùng sức kéo cô về phía trước, gần như cọ sống mũi mình lên mũi cô: “Trước kia em yêu Tả Thời cũng được, Nhiêu Tôn cũng được, quá khứ đã là quá khứ, anh hoàn toàn không truy cứu nữa. Anh nói rồi, anh không quan tâm quá khứ của em ra sao, anh chỉ quan tâm tới tương lai của em. Bây giờ em là của anh, quên Tả Thời đi và đừng gặp Nhiêu Tôn nữa, an phận thủ thường một chút có khó đến vậy không?”

Nghe xong câu này, Tưởng Ly nổi giận, dùng sức giằng ra khỏi tay anh: “Lục Đông Thâm, anh nói ai không an phận thủ thường? Tả Thời, Nhiêu Tôn, anh còn thiếu một Đàm Diệu Minh nữa. Sao anh không thẳng thừng mắng em là loại đàn bà lẳng lơ dâm đãng, ai cũng yêu được đi?”

~Hết chương 145~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 146: Tiếng Thì Thầm Lúc Nửa Đêm [2202 Chữ]

Nhớ kỹ, đối diện với người con gái mình thích, đàn ông ai cũng vậy thôi.

Tưởng Ly là một con ngựa hoang, phóng khoáng ngỗ ngược, đồng thời cô lại giống như một đứa trẻ, thẳng thắn nhiệt thành. Chí ít thì, ở trong lòng Lục Đông Thâm, cô là một người như thế. Ngỗ ngược thì định sẵn sẽ chán ghét sự ràng buộc, thẳng thắn sẽ định sẵn có gì nói nấy. Anh thích cá tính của cô, nhưng đồng thời cũng lại hy vọng mình có thể khuất phục được một người con gái như vậy.

Trước đó, Lục Đông Thâm chưa từng tiếp xúc với một cô gái nào như cô, đa phần đều ngoan ngoãn, vâng lời, đứng bên cạnh anh còn không dám thở mạnh. Cũng có người cá tính mạnh, ví dụ như Thai Tử Tân, nhưng hoàn cảnh xuất thân đã quyết định việc cô ấy nói năng hay cư xử đều phải cân nhắc trước sau, kiểm soát cảm xúc là thứ phải học ngay từ nhỏ, dĩ nhiên sẽ không nói chuyện và hành động dữ dội như Tưởng Ly.

Anh chấp nhận vì cô gây dựng một thảo nguyên, với tay hái sao trên trời, để mặc cho cô vui đùa, ngang ngược. Nhưng điều kiện tiên quyết là sự dịu dàng của cô, tình yêu của cô chỉ có thể dành cho anh.

Một đóa hồng có đẹp hay hoang dã đến đâu cũng vẫn có gai, còn thứ anh cần là một bông hồng vừa kiều diễm vừa hoang dại lại không có gai. Anh từ từ ngắt những chiếc gai trên bông hoa ấy xuống. Còn cô, cũng phải cam tâm tình nguyện để anh làm vậy. Thế nên anh không mong cô có thể

trở nên dịu dàng như nước trong giây lát, nhưng tuyệt đối cũng không phải trạng thái giương cung bạt kiếm như lúc này.

Lục Đông Thâm nhíu mày.

Tuy rằng không giận dữ, không phẫn nộ nhưng sắc mặt anh bình tĩnh tới đáng sợ, khi nụ cười không còn đong đầy trong ánh mắt thì nơi đó sẽ trở thành một vùng biển sâu không lường được. Anh lên tiếng: "Ai cũng có thể yêu phải không?"

Chưa đợi cho Tưởng Ly kịp có phản ứng gì, anh đã giơ tay ra giữ lấy gáy cô, ngay sau đó đè cô xuống dưới người mình, áp môi xuống. Quá bất ngờ, môi cô như bị anh nghiền đau đớn. Cô định giơ tay ngăn cản nhưng anh đã rút tay về để ghìm chặt hai cổ tay cô.

Tưởng Ly đâu phải là người giơ tay chịu trói? Sau vài lần dùng sức nhưng vẫn phí công vô ích, cô lại càng giãy giụa kịch liệt hơn.

Cô càng như vậy, môi của Lục Đông Thâm càng trở nên nặng nề.

Anh kéo bung cúc áo của cô.

Cô cảm nhận được sức mạnh của anh, cũng nghe thấy tiếng cúc bật ra, văng xuống sàn nhà. Tim cô như ngừng đập, cả người cứng đờ ra.

Lục Đông Thâm vùi mặt vào cổ cô.

Cho đến khi cô cảm nhận được cơn đau nơi lồng ngực, cơ thể dường như mới có phản ứng lại. Đọ sức, cô không bằng anh, không thoát ra được, cô chỉ có thể đả kích bằng miệng: "Lục Đông Thâm, anh làm vậy có khác gì những người đàn ông mà anh nhận định không?"

Lục Đông Thâm dừng lại, nhưng vẫn đè chặt lên người cô. Anh ngước lên nhìn cô, ánh mắt vừa như mây mù vừa như trăng đen. Sau một màn giằng co vừa rồi, anh đã vững vàng nắm giữ quyền chủ động, áo sơ mi có phần nhàu nhĩ nhưng hơi thở không hề hỗn loạn. Khiến Tưởng Ly hiểu rằng, mấy chuyện cưỡng ép này thực ra anh khinh thường.

Cô nhìn anh chằm chằm, bả vai hở ra trở nên hơi lạnh.

Anh cũng nhìn cô không chớp mắt, một lúc lâu sau, ngón tay anh chạm lên gò má cô, anh nói từng câu từng chữ: "Nhớ kỹ, đôi diện với người con gái mình thích, đàn ông ai cũng vậy thôi."

Tưởng Ly ngẩn người.

Nhưng Lục Đông Thâm cũng đã dứng dậy, không làm khó cô nữa. Tưởng Ly cũng bò dậy khỏi sofa, kéo kín áo lại. Cúc áo đã đứt quá nửa, cô chỉ còn cách dùng tay túm chặt cổ áo lại.

Lồng ngực vẫn còn đau rát, nhịp thở chung quy không thể ổn định được.

"Anh chưa bao giờ ép buộc em cả."

Lục Đông Thâm đứng nhìn cô: "Thế nên, em cảm thấy không việc gì phải sợ, đúng không? Hạ Trú, em thật sự nghĩ rằng anh sẽ không bao giờ cưỡng ép em?"

Giữa hai người nhanh chóng dựng lên một bức tường chắn, không nhìn thấy được, không sờ vào được, nhưng nó thật sự tồn tại, che chặt cả hai.

Im lặng trở thành kẻ thù lớn nhất.

Tưởng Ly không biết phải trả lời như thế nào. Trong suy nghĩ của cô, việc giải quyết những mâu thuẫn kiểu này còn gian khó hơn việc cô trực diện đối mặt với mưa máu gió tanh. Cô bước xuống từ sofa, đi ra mở rộng cửa: "Lục Đông Thâm, em buồn ngủ rồi."

Lục Đông Thâm trầm mặc một lúc lâu, sau đó với lấy áo khoác rời đi.

Từ lúc anh vào nhà cho đến giờ, anh chưa quát, chưa gào một câu, thậm chí từ biểu cảm bình thản của anh cũng không nhận ra anh đang giận dữ. Cho dù anh rời đi, giây phút cánh cửa đóng lại cũng không phát ra một âm thanh long trời lở đất nào.

Nhưng Tưởng Ly lại cảm thấy lạnh lẽo.

Sự lạnh lẽo này xuất phát từ Lục Đông Thâm.

Xuất phát từ hành động giằng xé ban nãy của anh khi đè lên người cô, xuất phát từ sự im lặng của anh, xuất phát từ thái độ bình thản quá mức so với mọi ngày của anh. Nó khiến cô cảm thấy, thật ra sự lạnh lùng này còn đáng sợ hơn cả một cơn giận bùng nổ.

Tưởng Ly không quay lại phòng khách, cô ngồi ngay ở cửa ra vào. Ngọn đèn trong phòng khách không chiếu được dài đến thế, thế nên cả người cô bị bóng tối trùm kín, chút bóng nhạt nhòa cũng bị nó nuốt mất.

Trong một chuyện tình cảm, những cuộc cãi vã kiểu này khiến Tưởng Ly cảm thấy bối rối và hoang mang. Cô tức, cô giận, giống như có một thứ cảm xúc nào đó không thể bộc phát ra được, cứ chặn lại làm lồng ngực khó chịu, là buồn bã, là đau lòng, là bi thương, là hoảng sợ, là nỗi đau xa lạ mà cô không thể dọn dẹp.

Gò má hơi lạnh.

Cô giơ tay lên, phát hiện ra nước mắt đã chảy xuống…

***

Nửa đêm xuất hiện tiếng thì thầm.

Chí ít thì âm thanh ấy là không bình thường.

Khi Tưởng Ly choàng tỉnh giấc, ngoài cửa sổ, trời tối đen như mực, không thấy một chút ánh sáng nào, giống như ánh trăng hay ánh sao đều đã rơi vào một cái lỗ cực lớn và cô cũng bị giam hãm trong đó không sao thoát ra được.

Không sao thở nổi, lại cảm thấy xung quanh quấn bện một bầu không khí quỷ quái.

Thế là, cô đã nghe thấy âm thanh ấy.

I i a a, như từng sợi kẹo đường bị kéo tới một phía chân trời nào xa lắm.

Tiếng hát kịch, một âm thanh quen thuộc nhưng cô nhất thời lại không nhớ ra đó là giọng của ai.

Tưởng Ly lần sờ công tắc ở đầu giường, bật đèn nhưng đèn không sáng.

Không có điện, cả căn phòng giống như một nhà giam tối tăm.

Cô tập quen với bóng tối, bước xuống giường, lần tìm về phía có tiếng hát, hình như ở phòng khách dưới nhà. Ngay đầu phòng là cầu thang, cô bước xuống từng bậc. Dưới tầng có chút ánh sáng lấp lánh, giống như một đám đom đóm đang bay lượn.

Mượn chút đốm sáng nhỏ nhoi ấy, Tưởng Ly nhìn thấy có hai người đang di chuyển. Họ mặc trang phục hí kịch, cô gái yêu kiều, người đàn ông cao ráo. Vạt áo nhẹ nhàng tung lên như khói sóng cuộn trào. Cô gái cất giọng thê lương: "Khuyên quân vương ngâm rượu nghe Cơ ca, giải nỗi sầu bằng điệu múa thướt tha…"

Vừa hát cô gái vừa quay mặt lại.

Tưởng Ly đứng trên cầu thang sau khi nhìn kỹ lại thì sợ run lên. Cô thảng thốt, chân mềm nhũn ra, suýt nữa lăn xuống cầu thang.

Cô gái đang hát hóa ra chính là mình.

Chẳng trách giọng hát này nghe quen đến thế, thì ra nửa đêm cô lại nghe thấy giọng của chính mình!

Người đàn ông cũng quay người lại, khuôn mặt thoáng hiện lên qua quầng sáng mập mờ, từng đường nét đều là dáng vẻ cô từng gặp.

Là Tả Thời.

Tưởng Ly bỗng cảm thấy cổ như bị ai bóp chặt, tuyệt nhiên không thở nổi. Cô trợn trừng hai mắt, cả người cứng đờ.

Tả Thời đã vẽ mặt, đang bẻ giọng ra hát, nhưng mắt vẫn nhìn cô trân trân: "Chúng ta ở trong mộ, Hạ Hạ, ngôi mộ của chúng ta do chính tay em xây. Đừng sợ, anh sẽ mãi mãi ở bên cạnh em…"

Dứt lời, anh ấy bỗng tới bên cạnh cô, giơ tay về phía cô: "Anh ở ngay bên cạnh em."

Đầu tóc Tưởng Ly dựng đứng lên. Cô hoảng hốt bỏ chạy. Nhưng Tả Thời vẫn đuổi theo như hình với bóng, vẫn luôn ở ngay bên cạnh cô. Điệu

khúc kia vẫn ám ảnh không rời: Bao năm tình nghĩa ân ái, chớp mắt đã phải cùng người chia xa…

Cô gái vẫn bi thiết đáp lại: Đại vương hùng hồn khúc bi ca khiến người rơi lệ. Đợi thiếp phi ca múa một hồi rồi nói xem làm sao giải khúc sầu?

Tưởng Ly hoảng sợ kêu to: Lục Đông Thâm…

Khi cô kêu đến mức giật mình thức giấc, ngồi kia trời đã sáng trắng.

Trước khi ngủ, cô không kéo rèm cửa, phóng tầm mắt nhìn qua là một ngày nắng gắt. Cô ngẩn người nhìn ánh nắng hắt vào sàn nhà, rất lâu sau mới cảm thấy mình đã sống lại rồi, chỉ có điều cổ họng khản đặc.

Tưởng Ly vùi mặt vào trong chăn.

Mộ.

Không sai, tuy cô sống dưới ánh mặt trời nhưng trái tim lại chôn trong hầm mộ.

Người có thể đưa cô thoát ra khỏi ngôi mộ ấy, tối qua đã bị cô chọc tức bỏ đi rồi. Thế nên, trái tim của cô bị Tả Thời truy sát, nỗi sợ trong mơ há không phải là bóng ma trong lòng cô?

Cô mượn ánh nắng để nhìn lại tay mình, lạnh lẽo.

Di động trên đầu giường đổ chuông đã trở thành phao cứu sinh kéo Tưởng Ly ra khỏi thế giới âm u giá lạnh, cô khao khát đó là giọng của Lục Đông Thâm.

Nhưng lại là Dương Viễn, anh ấy uể oải lên tiếng: “Hạ Trú, hình ảnh CCTV trong khách sạn Skyline Thương Lăng, Lục Đông Thâm đã cho phép cô xem rồi. Ngoài ra, Giang sơn đồ cũng đã được vận chuyển tới

công ty, Lục Đông Thâm đã chuyển lời, cho phép cô kiểm tra, cô mau tới đây đi.”

~Hết chương 146~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 147: Thà Giết Nhầm Còn Hơn Bỏ Sót [2089 Chữ]

Chuyện nhỏ thôi mà, đừng làm phiền anh ấy.

Khi tới công ty, Tưởng Ly nhạy cảm phát giác ra bầu không khí trên dưới trong công ty đều có phần là lạ, thậm chí các cô gái ở quầy lễ tân đều cúi gằm mặt, không dám thở mạnh.

Bắt gặp Cảnh Ninh từ phòng Hành chính đi ra, cô bèn chào hỏi cô ấy. Tưởng Ly cảm nhận được rõ ràng vẻ nặng nề trên sắc mặt Cảnh Ninh, bèn kéo cô ấy sang một bên hỏi đôi ba câu.

"Việc phát triển tại thị trường Trung Quốc đại lục áp lực không nhỏ. Sau khi tiếp quản, đầu tiên tổng giám đốc phải 'bôi trơn' các mối quan hệ với các cơ quan chính quyền. Mảnh đất phủ Thân vương là phương thức bắc cầu tốt nhất. Nhưng vấn đề là phía trước có sói, phía sau có hổ. Thai Quốc Cường có nguồn vốn nước ngoài rót vào, dĩ nhiên sẽ tranh đấu tới cùng với Skyline. Bây giờ lại có thêm một Nhiêu Tôn. Một thái tử gia ở kinh thành muốn chen chân vào một dự án của nhà nước là chuyện quá đỗi đơn giản rồi." Cảnh Ninh nói rõ ràng: "Nếu không giành được mảnh đất đó, tương lai sau này của Skyline tại Bắc Kinh sẽ không thuận lợi cho lắm. Nhưng dù giành được về thì áp lực đè lên vai tổng giám đốc cũng sẽ không nhỏ."

Tưởng Ly không hiểu.

Bên cạnh có một vài đồng nghiệp ở các phòng khác đi ngang qua, lên tiếng chào hỏi hai người họ. Cảnh Ninh gật gù coi như đáp lại. Đợi họ rời đi hẳn, cô ấy mới hạ thấp giọng, nói với Tưởng Ly: "Phủ thân vương là một căn nhà ma nổi tiếng, vốn dĩ đã rất hoang lạnh. Đương nhiên mấy lời đồn ma quỷ này có thể không tin, nhưng kết cục của việc có quá nhiều những tin thất thiệt là không dễ giải quyết. E rằng sẽ trở thành một củ khoai lang nóng làm bỏng tay, tới lúc đó tổng giám đốc làm sao giải thích với Lục Môn?"

"Thế nên bây giờ trong tập đoàn, mọi người đều hoang mang?"

"Mọi người hoang mang cũng không hoàn toàn vì việc này." Cảnh Ninh nói: "Sáng sớm nay tổng giám đốc đã cho một người phụ trách bộ phận thị trường nghỉ việc, là một cán bộ lâu năm trong công ty, nói cho nghỉ là nghỉ luôn, cũng không nể tình chút nào, đồng thời hợp nhất phòng Marketing và phòng Kinh doanh lại, thế nên toàn bộ công ty từ trên xuống dưới đều thấp thỏm lo âu, không ai dám làm sai chuyện gì."

Tưởng Ly ít nhiều cũng có ấn tượng về nhân viên đó, số nhân viên thuộc quản lý của bộ phận thị trường không nhiều lắm: "Vì sao lại cho nghỉ?"

Cảnh Ninh ngừng một lát rồi nói: "Vì qua lại có hơi thân thiết với người bên tập đoàn Hoa Lực."

Trái tim Tưởng Ly cũng như dựng đứng lên.

"Thời kỳ nhạy cảm, Nhiêu Tôn lại khí thế bừng bừng, lúc này người đó thân thiết với người của Hoa Lực đích thực sẽ khiến người ta nghi ngờ. Nói một cách khác, bây giờ ai dính líu gì tới Hoa Lực cũng sẽ đều gặp họa." Nói tới đây, Cảnh Ninh lại bổ sung thêm một câu: "Tổng giám đốc làm việc trước nay luôn là thà giết nhầm còn hơn bỏ sót."

Tưởng Ly nghe xong, cả người run lên hết đợt này tới đợt khác. Cô chợt nhớ lại lời anh nói đêm qua, rồi bỗng nhiên ý thức được, có lẽ so với Tả Thời, cái tên Nhiêu Tôn càng khiến Lục Đông Thâm khó chịu hơn.

"Anh ấy đâu rồi?"

"Họp với người trên thành phố."

…

Dương Viễn đích thân mở cửa cho cô.

Khi cánh cửa mở ra, Tưởng Ly vẫn đang giơ một tay lên làm động tác gõ cửa, cả người như đang du đãng vào một không gian nào khác biệt. Dương Viễn đứng tựa bên cạnh cửa, để mặc cho Tưởng Ly coi mình như cánh cửa mà gõ gõ. Cuối cùng không nhịn nổi nữa, anh lấy ngón cái đè lên móng tay của ngón giữa, hà hơi một tiếng rồi hướng về trán cô búng cái "tách".

Tưởng Ly đau đớn kêu gào, ngay sau đó lập tức tỉnh lại, lạnh lùng trừng mắt với anh: "Anh muốn chết phải không? Đứng đực ở đây như thần giữ cửa làm gì vậy?" Rồi cô đẩy anh ra, xông thẳng vào phòng: "Đoạn băng đâu? Giang sơn đồ đâu?"

Dương Viễn đứng đằng sau tỏ thái độ không vui: "Này, cô đi vào phòng làm việc của tôi như công phá cổng thành quá vậy?"

Đoạn băng đó không quá dài.

Có lẽ chỉ là một đoạn cắt nhỏ từ một đoạn băng dài hơn, khoảng hai phút.

Một người con gái.

Không quay được mặt của cô ta, chỉ có bóng lưng.

Mặc một chiếc áo dài màu trắng, mái tóc dài vắt sang một bên, thoải mái, lười biếng, từ xa trông giống hệt như một cao nhân đã rũ bỏ hồng trần.

Tưởng Ly nhìn chằm chằm người con gái trong hình, sắc mặt nặng nề. Ngược lại, Dương Viễn thể hiện thái độ khá tò mò, dán sát khuôn mặt tuấn tú của anh lên màn hình máy tính. Nhìn một lúc lâu, anh lại ngước lên ngó Tưởng Ly: "Giống cô quá nhỉ nhưng cô không thể xuất hiện ở Thương Lăng được."

Thế nên mới có vấn đề.

Đối phương cố tình ăn mặc giống hệt cô là có mục đích gì?

Giang sơn đồ được sắp xếp để trong kho của công ty.

Dọc đường, Dương Viễn kể lại sơ bộ cho cô nghe đầu đuôi câu chuyện.

Thì ra cách đây không lâu, đường ống nước tại quán bar của khách sạn Skyline Thương Lăng bị vỡ, gây họa cho Giang sơn đồ. Ban quản lý khách sạn lo sợ bức tranh bị thiệt hại đã tìm một họa sỹ chuyên nghiệp tới, tiến hành sữa chữa phục hồi. Nhưng sau khi kết thúc quá trình phục hồi, họ cũng không dám đảm bảo Giang sơn đồ lúc này đã hoàn hảo không còn tỳ vết. Thế nên họ đã gửi tranh tới tổng bộ của Skyline, một là có thể bố trí lại, hai là cần có sự kiểm tra kỹ lưỡng.

Đợi Dương Viễn giải thích tường tận mọi việc xong, Tưởng Ly cũng kiểm tra Giang sơn đồ một lượt rồi cất giọng lạnh lẽo: "Còn tìm lại được người họa sỹ ấy không?"

Dương Viễn nói: “Việc này phải yêu cầu phía Skyline Thương Lăng kiểm tra.”

Giang sơn đồ được dựng ở góc tường, Tưởng Ly ngồi sụp xuống kiểm tra cẩn thận, cho tới khi tay cô chạm vào một trong số các góc của bức tranh, cọ nhẹ một cái, rồi ngửi thử ngón tay mình, cô mới lại lên tiếng: “Không cần kiểm tra nữa.” Cô đứng dậy giật lấy một tờ giấy lau sạch tay rồi giận dữ buông một câu: “Cho dù điều tra cũng không ra được, đám người ở Skyline Thương Lăng đúng là đồ bỏ đi!”

Nghe xong, Dương Viễn bàng hoàng: “Giang sơn đồ bị người ta động tay động chân ư?”

“Bên trong Giang sơn đồ không phải là nguyên liệu bình thường, càng là loại nguyên liệu vẽ kiểu này càng đòi hỏi sự tỉ mẩn. Một danh họa lưu truyền đời đời mà màu vẽ vẫn còn nguyên vẹn, không suy suyển qua thời gian là vì thứ nguyên liệu hiếm gặp của nó.” Tưởng Ly nhìn chằm chằm bức Giang sơn đồ và nói: “Các nguyên liệu này đều xuất phát từ các loại khoáng vật trong núi sâu. Có những loại khoáng vật ngày nay đã không còn tìm lại được nữa. Thế nên Giang sơn đồ mới quý giá đến mức đó. Tay họa sỹ kia đã ăn trộm một trong số các nguyên liệu, sau đó lại phủ lên một lớp nguyên liệu tầm thường nhất trên thị trường.”

“Sao có thể khẳng định là trộm chứ? Phía Thương Lăng nói lúc đó Giang sơn đồ đã bị dính nước, thế nên việc nguyên liệu bị tổn thất cũng là bình thường mà, phải không?” Dương Viễn bình tĩnh phân tích.

Tưởng Ly quay đầu nhìn anh, nhìn đến nỗi Dương Viễn nổi da gà.

Cô nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Loại nguyên liệu bị thiếu hụt ấy không sợ nước.”

Dương Viễn giật mình, rất lâu sau mới hỏi: “Đối phương cần lấy nguyên liệu làm gì chứ?”

Tưởng Ly trầm mặc.

“Chuyện này e là Lục Đông Thâm vẫn chưa biết.” Dương Viễn đăm chiêu suy nghĩ.

Tưởng Ly phản ứng lại, nói ngay: “Tạm thời đừng nói với anh ấy.”

Dương Viễn nhìn cô, ánh mắt hơi nghi hoặc.

“Một là bây giờ anh ấy phân thân không xuể. Hai là đây chẳng qua chỉ là một bức tranh, đừng nói là nguyên liệu tổn thất, cho dù bị mất, bị hủy hoại anh ấy cũng chưa chắc đã để tâm. Chuyện nhỏ thôi mà, đừng làm phiền anh ấy.” Tưởng Ly nói thoảng nhẹ như mây.

Dương Viễn đứng dựa vào bàn, khoanh tay trước ngực, nhìn cô cười: “Cô coi tôi là đứa trẻ ba tuổi dễ đùa bỡn phải không? Cô lo lắng cho Giang sơn đồ đến mức này, bên trong chắn chắn có vấn đề.”

“Có chuyện gì cũng chẳng liên quan đến anh, sao anh nhiều chuyện thế hả?” Tưởng Ly cãi lại: “Chuyện này tôi sẽ tìm một thời gian thích hợp để nói với Lục Đông Thâm.”

Dương Viễn không tức giận vì bị cô cãi. Anh là một người bắng nhắng đã thành thói quen, thế nên cũng chẳng hơi đâu so đo tính toán với Tưởng Ly. Tuy rằng trước đó, hai người họ không vui vẻ gì cho cam: “Chuyện tôi hóng hớt không chỉ có Giang sơn đồ đâu.”

Tưởng Ly che một lớp khăn trăng lên bức tranh: “Xem ra phó tổng giám đốc Dương cũng thật hao tâm tổn sức.”

“Hao tâm tổn sức thì không dám nhận. Tôi chỉ cực kỳ tò mò cô đã thuyết phục Lục Đông Thâm để cô nhúng tay vào chuyện của Thương Lăng bằng cách nào vậy?” Dương Viễn uể oải đứng dựa vào bàn: “Nể tình bạn bè, tôi nhắc cô một câu, sáng nay trong buổi họp, sắc mặt của tên đó không dễ coi lắm đâu.”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 148: Thế Nào Gọi Là Phải Lòng Tôi Rồi? [2076 Chữ]

Không phải anh tha thứ cho cô, mà anh đã từ bỏ, thế nên anh không quan tâm cô điều tra cái gì nữa.

Khi nói tới đây, Dương Viễn hơi ngừng lại một chút, rồi nhìn cô chăm chú, cố làm ra vẻ ngạc nhiên: "Kỳ lạ thật đấy, sắc mặt cô hôm nay hình như cũng không được khá lắm thì phải."

Không cần anh ấy nhiều lời, Tưởng Ly cũng biết sắc mặt mình tệ đến mức nào. Qua những giấc mơ lộn xộn, sau khi tỉnh dậy, cô nhìn chằm chằm chiếc gạt tàn trên bàn uống nước một lúc rất lâu. Trong gạt tàn vẫn còn tàn thuốc, là do anh hút xong để lại.

Anh đã đi như thế.

Không nói thêm dù chỉ một câu, từ đó đến bây giờ cũng không có lấy một cuộc điện thoại.

Anh nói anh chỉ yêu cầu cô cố gắng yêu anh.

Yêu một người cần có "vốn". Chuyện ba năm trước đã rút cạn kiệt toàn bộ vốn liếng của cô, những gì không thể thẳng thắn nói ra chính là "số vốn" cô đã hết sạch. Nút thắt trong lòng cô đâu phải chỉ của một mình cô? Một khi cô thật sự kể hết toàn bộ mọi chuyện cho Lục Đông Thâm thì cuối cùng nút thắt đó sẽ là của hai người.

Cô không phải là người lương thiện, nhưng vì thích anh, ham muốn được có anh nên cô đã giấu đi tất cả những điều kinh khủng của mình, cải trang thành dánh vẻ thích hợp nhất với anh. Chuyện tình yêu này giống như một ly rượu độc. Cô si mê chìm đắm vào nó, nhưng trong lòng hiểu rõ, rồi sẽ có một ngày mọi lớp vỏ bọc bên ngoài sẽ bị xé rách. Tới lúc đó, liệu anh còn có thể chấp nhận một kẻ xấu xa, đáng khinh như cô không?

Quá dè dặt thận trọng, đây là điều trước nay cô chưa từng làm.

Đánh răng rửa mặt xong, cô đứng trước gương trong phòng tắm.

Xương quai xanh đỏ rực một mảng, rõ nét nhất phải nói là dấu hôn trên ngực trái, giống hệt như một đóa hoa đỏ tươi trên nền ngọc trắng muốt. Lúc đó khi ngậm lấy đầu ngực cô, anh khá dùng sức, khiến cô cảm nhận được đau đớn trong cơn thỏa mãn.

Nỗi đau ấy khảm vào lồng ngực, ngay vị trí của trái tim.

Chung quy anh vẫn không làm khó cô phần nào, để cô được xem đoạn băng ghi hình và Giang sơn đồ, có phải có nghĩa là anh đã nhường cô một bước không?

“Trước kia anh nói Lục Đông Thâm không dễ nổi nóng, nhưng một khi nổi giận là rất đáng sợ, đúng không?” Tưởng Ly khoanh hai tay trước ngực. Thật ra vị trí vết đỏ trên ngực rất thấp, người ngoài không thể nhìn thấy được, nhưng cô luôn cảm thấy đôi mắt ấy của Dương Viễn giống như một chiếc móc câu, luôn phát hiện ra được điều gì đó. “Lúc nổi nóng trông anh ấy như thế nào?”

Dương Viễn liếc nhìn cô: “Không quát tháo, không kêu gào, không đập đồ, không chửi bậy, chỉ hành động thôi.”

Tưởng Ly giật mình: “Giống như việc đuổi nhân viên sáng nay?”

“Cô cũng nghe nói rồi hả?” Dương Viễn cười: “Đối phương tiếp xúc với phía Nhiêu Tôn ngay trong thời điểm này đích thực đã giẫm chân lên vạch giới hạn của Lục Đông Thâm. Đương nhiên vẫn còn những nguyên nhân khác. Người đó trong bảng báo cáo của mình đã giở trò, bị Lục Đông Thâm phát hiện ra, đây mới là điểm mấu chốt. Cậu ấy là người làm ăn, làm gì cũng xếp lợi ích lên hàng đầu. Đối phương đụng chạm vào lợi ích của cậu ấy, dĩ nhiên cậu ấy sẽ ra tay. Không chỉ đơn giản là đuổi việc đâu, cậu ấy sẽ khiến cho người đó vĩnh viễn không sống nổi trong giới kinh doanh nữa.”

Nghe anh ấy nói xong câu đó, Tưởng Ly bắt đầu cảm thấy an tâm hơn một chút. Tối qua Lục Đông Thâm không nói không rằng, theo miêu tả của Dương Viễn về hậu quả nổi giận có thù tất báo của anh, chắc là hôm nay cô không thể nào được xem đoạn băng và Giang sơn đồ.

Vậy phải chăng có thể chứng tỏ, thật ra anh không giận cô?

“Những lời đồn đại về phủ Thân vương cực kỳ không tốt, Skyline có cần phải tranh đấu tới cùng với Hoa Lực và Trường Thịnh không?”

Dương Viễn nhìn cô chăm chú, cười mà như không cười. Tưởng Ly cảm thấy phiền nhất là dáng vẻ nửa chính nửa tà này của anh ấy. Tuy rằng anh ấy cũng khá đẹp trai đấy, nhưng thi thoảng cô lại muốn văng một cú đấm lên khuôn mặt kia. “Có gì thì nói luôn đi!”

Dương Viễn nhe răng cười: “Trong vườn hoa có hàng ngàn hàng vạn bông hoa khác quyến rũ, yêu kiều, sao Lục Đông Thâm lại phải lòng cô được nhỉ?”

Ngoài miệng, dĩ nhiên Tưởng Ly quyết không thừa nhận: “Thế nào gọi là phải lòng tôi?”

“Hai người tán tỉnh ve vãn nhau trong vòng tròn bạn bè, cô tưởng tôi mù à?” Dương Viễn đổi tư thế, chuyển sang dựa nghiêng người: “Đây có lẽ là lần yêu đương nghiêm túc đầu tiên của Lục Đông Thâm, lần đầu tiên chủ động theo đuổi một cô gái, thế nên cái vòng tròn bé tý đó không đủ để cậu ấy thỏa mãn đâu, cậu ấy chỉ hận không thể công bố cho toàn dân thiên hạ biết. Trước đây làm gì có chuyện ấy? Toàn là phía nữ chủ động sát lại, kính nể. Người ở bên cạnh cậu ấy lâu nhất hình như là Trần Du thì phải, cũng chưa thấy cậu ấy tốn tâm tốn sức như thế bao giờ.”

Tâm trạng của Tưởng Ly như sống dậy.

“Về lý mà nói, mấy chuyện này tôi chẳng hơi đâu nói với cô, cũng không nên kể với cô, cô có bối cảnh phức tạp, hành xử và nói năng thì thô lỗ bạo lực. Nhưng hết cách thôi, cô là người phụ nữ của Lục Đông Thâm, tôi ít ra cũng nên có chút biểu hiện ‘yêu ai yêu cả đường đi’, phải không?” Anh ấy hắng giọng, sau khi nói một loạt những lời phí phạm thì quay trở lại chuyện chính: “Phủ thân vương nằm ở khu đất hoàng kim trong thành phố Bắc Kinh, nhưng lại chịu lời đồn có ma, kinh tế của cả một khu vực xung quanh đó đều không thể vực lên được. Mấy chuyện đồn đại này không phải cứ kiện tụng ra tòa là có thể giải quyết được vấn đề, nhưng cũng không thể để mặc cho nó phát triển được. Thế nên Chính phủ quyết định gây dựng khu đất ấy, lấy phủ Thân vương làm trung tâm, xây lên các con đường du lịch thương mại khắp bốn phía xung quanh, triệt để làm sống dậy khu đất chết đó. Nếu không phải là một dự án của Chính phủ, sẽ chẳng ai nhận lấy phủ Thân vương vô tích sự đó làm gì. Nhưng nay đã có Chính phủ trợ giúp, làm chỗ dựa, ý nghĩa sẽ hoàn toàn khác biệt. Skyline là tiền tiêu quan trọng của Lục Môn tại Trung Quốc, giành được dự án khu đất phủ Thân vương cũng đồng nghĩa với việc Lục Môn đã trực tiếp móc nối được với Chính phủ, điều này là rất quan trọng đối với tương lai phát triển của Skyline.”

Thì ra là vậy.

Sau khi nghe chuyện có ma trong phủ Thân vương, cô đã lên mạng tra cứu, quả thật tin đồn này lưu truyền đã lâu, nhưng mà…

“Mảnh đất đó kéo dài tới bây giờ mới được khai thác, có lẽ không đơn thuần chỉ vì chuyện ma quỷ phải không?”

Dương Viễn gật đầu: “Trong việc này đích thực có không ít chuyện phiền phức, thế nên đã đồng loạt quy về vấn đề ma quỷ. Nhưng dù thế nào, bây giờ có Chính phủ dẫn dắt thì có nghĩa rằng Chính phủ đã hạ quyết tâm động vào khu đất đó rồi.”

Cuối cùng Tưởng Ly cũng hiểu lý do vì sao Hoa Lực và Trường Thịnh cắn chặt không tha dự án này. Nếu chỉ là một phủ Thân vương, cũng chẳng cần tranh đến mức một mất một còn như thế. Nhưng giá trị của cả một con đường thương mại thì lại là chuyện khác. Quan trọng hơn, đây còn là dự án móc nối trực tiếp với Chính phủ.

Trước khi ra khỏi cửa, Tưởng Ly hỏi Dương Viễn: “Trước kia Lục Đông Thâm chưa từng yêu ai thật sao?”

Dương Viễn phá lên cười: “Một người đàn ông vì muốn theo đuổi phụ nữ mà vác về cả tá sách triết lý tình yêu như thế, cô nghĩ cậu ấy có giống một người từng yêu rồi không?” Dứt lời, anh ấy lại dặn dò thêm một câu: “Cô nghe thì biết vậy thôi, tay Lục Đông Thâm đó da mặt mỏng lắm, tính khí lại còn gia trưởng, cô đừng có mang câu này đi hỏi cậu ấy.”

Bấy giờ Tưởng Ly mới chợt nhớ lại cuộc đối thoại lần đó. Khi ấy cô hỏi anh đã có kinh nghiệm yêu đương gì chưa, trông anh cũng khá ngượng ngập.

“Này…” Dương Viễn bỗng gọi giật cô lại: “Ở trên thương trường, Lục Đông Thâm từ lâu đã luyện được thái độ nhẹ như gió thoảng, bình tĩnh trước mọi cám dỗ rồi. Tất cả mọi người chỉ cần động chạm tới cậu ấy ba phần là cậu ấy sẽ trả đủ bảy phần. Nhưng trong tình yêu, lúc cậu ấy giận hờn liệu có giống trạng thái bình thường hay không thì tôi không thể nói chính xác được, bởi vì tôi thực sự chưa thấy cậu ấy giận một cô gái bao giờ.”

Nghe xong câu nói này, chút an tâm khó khăn lắm mới nảy sinh trong lòng Tưởng Ly lại tan tành thành mây khói.

Dọc đường trở về phòng làm việc, trái tim Tưởng Ly cứ thấp thỏm bất an. Qua lời nói của Dương Viễn, bây giờ cô lại nghĩ, có lẽ mình đoán sai rồi. Không phải anh tha thứ cho cô, mà anh đã từ bỏ, thế nên anh không quan tâm cô điều tra cái gì nữa. Thích tra gì thì tra, anh mặc kệ.

Suy đoán này bất ngờ khiến cô không sao thở nổi, và bỗng xuất hiện một tia lo sợ.

Cô muốn gọi điện thoại cho Lục Đông Thâm, nhưng lại không biết gọi rồi thì nên nói gì. Xin lỗi ư? Nhưng cô lại cảm thấy mình làm vậy có hơi khúm núm. Cảm ơn ư? Vấn đề là, Lục Đông Thâm có nể tình không?

Trên cửa thang máy in khuôn mặt nhợt nhạt của cô, giống như một đóa hoa sen trắng khảm lên nền kim loại.

Rất nhanh, cửa thang máy bật mở.

Tưởng Ly vừa ngước mắt lên, chợt sững người…

~Hết chương 148~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 149: Nhất Định Phải Đợi Anh [2011 Chữ]

Hạ Hạ, sau này em thích làm gì thì cứ làm đi, mọi chuyện của em đều không liên quan gì tới anh nữa.

Trong tháng máy có khoảng bốn, năm người.

Lục Đông Thâm vừa như mặt trăng giữa những ngôi sao sáng, vừa như hạc giữa bầy gà, tuấn tú, thẳng tắp. Anh vẫn mặc nguyên một bộ vest, vô cùng nghiêm túc, nhất là chiếc cà vạt được thắt không một chút sai sót, không còn nhàu nhĩ, rối loạn như đêm qua nữa.

Anh không nói gì, ánh mắt hướng thẳng về phía cô, khuôn mặt như một mặt hồ phẳng lặng, không dấy lên một gợn sóng nào. Ngược lại, giám đốc phòng Kinh doanh đứng bên cạnh thì chào hỏi cô rất nhiệt tình.

Tưởng Ly bị ánh mắt của Lục Đông Thâm dồn ép, tưởng chừng như lùn đi còn một mẩu. Trái tim hỗn loạn, cô lên tiếng: "Tôi ấn nhầm, ấn nhầm rồi, tôi định đi lên cơ, mọi người xuống trước đi ạ."

Gót chân đang chuẩn bị chuồn lẹ thì Lục Đông Thâm giơ tay giữ thang máy lại, khẽ quát: "Vào đi."

Da đầu Tưởng Ly căng ra, huyệt thái dương cũng giật lên từng cơn đau đớn.

Cô cảm thấy nếu đúng như những gì cô suy đoán, cách tốt nhất bây giờ chính là né tránh không gặp mặt Lục Đông Thâm, cho dù dùng điện thoại

trao đổi cũng tốt hơn là gặp mặt trực tiếp. Cô sợ nhất anh sẽ nói câu:Hạ Hạ, sau này em thích làm gì thì cứ làm đi, mọi chuyện của em đều không liên quan gì tới anh nữa.

Con người ta thật là kỳ lạ.

Dù là ba năm trước hay ba năm sống ở Thương Lăng, cô vẫn ghét nhất là bị người ta gò ép. Tả Thời không bao giờ can dự vào những quyết định của cô. Nhiêu Tôn quyền thế là vậy nhưng lần nào cũng chịu lép vế. Cả Đàm Diệu Minh cũng dung túng cô hết mức.

Chỉ có mình Lục Đông Thâm, vừa nuông chiều cô lại đồng thời trói buộc cô.

Cô bỗng quen với sự can dự của anh trong mọi việc.

Lục Đông Thâm vẫn đang ấn thang máy, không có bất kỳ hành động nào khác, vững vàng đứng đó, ánh mắt bình tĩnh, hơi lạnh. Bên cạnh toàn là các cán bộ cấp cao của công ty, tất cả đều đang mắt tròn mắt dẹt chứng kiến cảnh tượng này. Tưởng Ly không còn cách nào khác, đành bấm bụng bước vào thang máy.

Vừa bước vào thì cánh cửa thang máy cũng khép lại ngay tức khắc.

Bên cạnh và đằng sau lưng Lục Đông Thâm đều đã có người. Tưởng Ly không còn chỗ nào khác, đành phải đứng trước mặt anh. Diện tích trong thang máy có to cách mấy cũng to được đến đâu? Cộng thêm việc vóc dáng Lục Đông Thâm thuộc hàng cao to, tuy rằng cô quay lưng về phía anh nhưng thật ra vẫn dựa rất sát, hoàn toàn cảm nhận được rõ nét hơi thở của anh phả xuống.

Nặng nề, ấm nóng.

Làm nóng rẫy gáy cô rồi lại theo đường của từng lỗ chân lông, len lỏi vào trong thiêu đốt huyết mạch cô.

Cô nhớ lại cảnh tượng anh đè lên người mình tối qua.

Khuôn mặt anh vùi sâu vào mái tóc, hõm cổ và áp lên má cô, bờ môi nóng rực cứ thế men dần xuống. Anh thở dốc những tiếng trầm thấp, hơi thở nặng nhọc ấy dường như vẫn còn văng vẳng bên tai cô.

Trong vô thức, Tưởng Ly cảm thấy trái tim mình rung rinh nhè nhẹ, giống như giây phút tối qua khi anh ngậm chặt lấy ngực cô.

Nó cứ thế làm bỏng cả trái tim cô.

Ngực trái hình như lại nhói đau rồi, hơi thở của cô trở nên gấp gáp.

Người đàn ông này đúng là một loại kịch độc trí mạng, cũng là liều thuốc giúp người ta hồi sinh.

Cho dù anh không làm gì cả, chỉ đứng ở đó cũng đủ khiến người ta rung động không thôi.

Khiến cô nhớ tới con rắn trong Vườn địa đàng, là nguồn gốc tai họa, là đáy vực sâu thẳm mê hoặc chúng sinh.

“Tìm anh có việc gì sao?” Bất thình lình, Lục Đông Thâm lên tiếng sau lưng cô.

“Hả?” Tưởng Ly quay đầu lại nhìn anh, thấy anh vẫn đang im lặng chờ câu trả lời từ cô. Lúc này cô chợt hiểu ra, ban nãy cô nói mình định đi lên… Ở trên đầu Dương Viễn làm gì còn ai nữa? Chỉ còn phòng làm việc của tổng giám đốc thôi. Lời đã nói ra như bát nước đổ đi, dù có sầu não thì

cũng không thể cứu vãn được gì nữa, cô đành hứng gió tiến lên: “Cũng không phải, không còn chuyện gì nữa.”

Lục Đông Thâm trầm mặc nhìn cô, đôi mắt mơ hồ như đựng sương, không thể nhìn thấu tâm tư bên trong.

Cô quay đầu lại, chấp nhận làm một con đà điểu. Lát sau, cô lại không kìm được lòng mình lén lén liếc nhìn lên cửa thang máy. Bóng người đàn ông in lên lớp kim loại vẫn đang nhìn cô chằm chằm.

Cô vội vàng quay mặt đi, trái tim đập thình thịch.

Thang máy từ từ đi xuống.

Tưởng Ly cảm thấy mồ hôi lạnh nơi sống lưng cũng đang chảy từ từ. Cô cụp mắt nhưng vẫn cảm nhận được Lục Đông Thâm đang nhìn mình. Có lẽ là ảo giác của mình, cô chỉ còn biết tự an ủi bản thân như vậy, nhưng cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn.

Chẳng biết đã qua bao lâu, cô lại nghe thấy Lục Đông Thâm nói một câu: “Tối nay anh có buổi tiếp khách với người của thành phố, tan làm em tự ăn cơm đi, không cần đợi anh.”

Cả người Tưởng Ly căng ra, trong đầu như có ngàn vạn quả bom ẩn vừa nổ tung. Sau đó cô nhạy bén nghe thấy tiếng xuýt xoa vang lên tứ phía.

Cô thầm nghĩ trong lòng: Lục Đông Thâm, anh làm vậy là đâm đầu vào chỗ chết à?

Cô vẫn luôn cho rằng Lục Đông Thâm có thể bất chấp như vậy trong vòng tròn bạn bè chẳng qua là vì anh cậy mình không có nhiều bạn, nhưng bây giờ…

Cô đang mải nghĩ thì cánh cửa thang máy bật mở, đã xuống tới tầng một.

Bấy giờ Tưởng Ly mới bàng hoàng, sao cô không ấn tầng của mình mà lại đi theo xuống tầng một thế này?

Ngoài cửa thang máy cũng có một vài người đứng, hầu hết đều là nhân viên của Skyline, nhưng Lục Đông Thâm thì vẫn bất động. Anh không nhúc nhích, những người ở phía sau cũng không dám đi ra. Người bên ngoài nhìn thấy tổng giám đốc đứng bên trong lại càng không tiện chen vào.

Nhất thời, thang máy cứ bị mắc lại tại đó.

Xung quanh bắt đầu có người rì rầm to nhỏ.

Cuối cùng, vẫn đến lượt Giám đốc phòng Kinh doanh nhỏ giọng nhắc nhở một câu: "Tổng giám đốc Lục, tới rồi ạ."

Lục Đông Thâm đánh mắt nhìn cô, hơi mím môi lại, không nói thêm gì nữa, đi ngang qua bên cạnh cô, chỉ để lại một mùi da thuộc trộn lẫn hương gỗ cực nhạt.

Những người bên trong thang máy lục tục bước ra, cả cô cũng thẫn thờ đi ra trong lúc mải nhìn theo bóng Lục Đông Thâm. Sau khi cửa thang máy đóng lại sau lưng, chẳng hiểu sao trong lòng chợt dấy lên một cảm xúc khác lạ, thứ cảm xúc ấy gọi là dũng khí.

"Ấy!" Cô buột miệng kêu lên.

Rõ ràng là một tiếng kêu rất nhỏ, chí ít thì bản thân cô cảm thấy vậy. Giữa một đại sảnh công ty người qua người lại tấp nập, bất kỳ một tiếng

giày cao gót nào ngang qua cũng có thể dìm chết âm thanh của cô. Thế nhưng, Lục Đông Thâm đã nghe thấy.

Anh dừng bước, quay người nhìn về phía cô.

Tưởng Ly rảo bước tiến lên, khẩn trương lên tiếng trước khi ngừng thở.

"À… đoạn băng đó em đã xem rồi, cả Giang sơn đồ em cũng đã kiểm tra, cảm ơn anh." Cô đứng trước mặt anh, vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

"Ừm." Trên đầu vang lên một tiếng rất lạnh nhạt.

Tưởng Ly ngước mắt lên, thấy ánh mắt anh quả nhiên lạnh lùng y như tiếng nói. Cô bấm bụng hỏi: "Anh vẫn còn giận à?"

"Ừm." Lục Đông Thâm lại hững hờ buông ra một chữ, nhưng có vẻ dịu dàng hơn tiếng ban nãy một chút.

"Vậy tức là tối qua chúng ta đã cãi nhau?"

"Ừm."

Tưởng Ly ngẫm nghĩ: "Thế thì anh đừng giận nữa."

"Vì sao chứ?" Cái miệng vàng ngọc của Lục Đông Thâm nói thêm được vài tiếng.

Tưởng Ly ngó nhìn đám người đằng sau đang đứng đợi anh, hít sâu một hơi rồi ghé sát lại: "Anh cúi thấp đầu xuống một tý, cao quá đi."

Khóe miệng Lục Đông Thâm khẽ giật giật. Anh không nói gì nhưng vẫn cúi đầu.

Cô áp miệng vào tai anh, thì thầm: “Sau anh em tuyệt đối sẽ không chủ động gặp gỡ Nhiêu Tôn đâu, em đảm bảo với anh đấy.”

Lục Đông Thâm nghe xong, đã hơi rướn môi lên. Anh ngẩng đầu, ngữ khí cũng ôn hòa hơn nhiều: “Được rồi.”

“Vậy anh đi công việc đi.” Sự áp lực trong lòng Tưởng Ly phút chốc tan biến, khóe miệng không giấu nổi nụ cười.

“Đợi đã.” Lục Đông Thâm gọi giật cô lại.

Tưởng Ly xoay người.

Lục Đông Thâm tiến thêm hai bước, đứng lại trước mặt cô: “Tối nay anh sẽ cố gắng kết thúc sớm, dù có muộn đến mấy, em cũng phải đợi anh cùng ăn cơm.”

Tưởng Ly ngạc nhiên: “Ban nãy anh còn nói không cần đợi anh mà.”

“Ban nãy là ban nãy, bây giờ anh đổi ý rồi.” Lục Đông Thâm giơ tay véo má cô, ánh mắt đong đầy nụ cười: “Nhất định phải đợi anh đấy.”

~Hết chương 149~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 150: Lục Đông Thâm Là Kiếp Nạn Của Phụ Nữ [2296 Chữ]

Nếu thật sự có một ngày như thế, liệu cô có còn thoải mái, bất cần như hôm nay không?

Khi Trần Du chủ động hẹn gặp nói chuyện, Tưởng Ly vừa hay mới từ phòng thực nghiệm mùi hương đi ra, vừa tháo khẩu trang, Trần Du đã tiến lên từ phía sau, gọi giật cô lại.

"Về công thức pha chế nước hoa của thương hiệu H, cô có ý gì?"

"Ý gì là ý gì?" Tưởng Ly không nhìn thẳng vào cô ta. Cô tháo chiếc khẩu trang y tế dùng một lần ra ném vào thùng rác, rửa tay sau đó đi vào phòng thay đồ.

Sau khi rửa tay xong, Trần Du cũng bám sát theo cô, cùng Tưởng Ly cởi chiếc áo blouse trắng ra, treo lên mắc. Cô ta nhìn cô chằm chằm và nói: "Công thức đó trước nay vẫn do tôi phụ trách, bây giờ cô thu hồi lại là có ý gì?"

Tưởng Ly đóng cửa tủ lại: "Ý tứ rất đơn giản, kể từ ngày hôm nay, tự tôi sẽ pha chế công thức cho loại nước hoa này."

"Cô quá đáng rồi đấy? Công thức này đã tốn không biết bao nhiêu tâm huyết và công sức của tôi, cô bảo lấy đi là lấy đi?" Trần Du tỏ thái độ không vui.

“Từng trang từng trang ghi chép khi xưa của tôi lẽ nào không phải là tâm huyết của tôi ư? Chẳng phải cô vẫn cứ nói lấy đi là lấy luôn đấy sao?” Tưởng Ly không hề khách khí.

Trần Du nghẹn lời vì câu nói này. Lát sau cô lên tiếng: “Thế nên, cô thuần túy chỉ muốn đả kích và báo thù thôi chứ gì? Cô để cho tôi mệt đến bở hơi tai, sau đó cô lại tới tiếp quản. Tưởng Ly, cô chèn ép công việc của tôi thú vị lắm sao? Bây giờ chúng ta đang làm lỡ dở thời gian khai thác và phát triển dòng nước hoa của thương hiệu H. Cô có ý kiến với cá nhân tôi cũng được thôi, nhưng đừng công tư bất phân.”

“Cô cũng không ngốc lắm nhỉ, cũng biết là tôi muốn trả thù cô cơ đấy. Thế nên sau này tốt nhất đứng trước mặt tôi, cô biết điều một chút. Nếu không chưa tính những chuyện khác, chỉ riêng trong công việc thôi, tôi đã có thể đè chết cô rồi. Còn nữa…” Tưởng Ly nhắc nhở cô ta một câu: “Tốt nhất cô hãy giống như mọi người gọi tôi một tiếng giám đốc Hạ, nếu thật sự không gọi thành tiếng được thì cứ gọi tôi là Hạ Trú đi. Cái tên Tưởng Ly này bị người ngoài nghe được cũng không quan trọng lắm, nhưng để lọt vào tai Lục Đông Thâm sẽ là tối kỵ đấy.”

Trần Du cuộn chặt tay lại thành nắm đấm, gào lên một tiếng sau lưng cô: “Chúng ta nói chuyện đi.”

Gần đến giờ tan làm đúng là có thể rút ra được một ít thời gian rảnh.

Tưởng Ly vẫn còn duy trì thói quen uống trà như lúc ở Thương Lăng, dù trời lạnh hay trời nóng cô đều uống trà đun, vì trà đã đun nóng, thứ uống vào người là tinh túy, còn trà pha thì chỉ uống được vị trà mà thôi.

Đây là điều Đàm Diệu Minh từng nói với cô, đồng thời còn dạy cô mỗi loại trà sẽ nên đun với một mức nhiệt khác nhau và đun trong khoảng thời gian bao lâu thì sẽ có được cái tinh túy của trà.

Đàm Diệu Minh có sự nghiên cứu, tìm tòi về trà, trong phòng sách của anh ấy có đủ các loại trà quý hiếm. Cô uống trà không kỹ tính như Đàm Diệu Minh, loại cô hay uống nhất là hồng trà. Đây cũng là loại trà hay gặp nhất ở đất Thương Lăng, hương vị của bản địa. Thế nên, cho dù bây giờ đã trở về Bắc Kinh, cô vẫn quen uống hồng trà.

Hồng trà không cần đun quá lâu, đun quá lâu sẽ làm nhạt đi một số vị chát. Tưởng Ly đổ thìa trà đã đun xong vào một chiếc bát đã được lọc qua, sau đó lần lượt rót cho mỗi người một cốc, bấy giờ mới từ tốn lên tiếng: "Cô tìm tôi nói chuyện, không đơn thuần chỉ vì công việc đúng không? Quan trọng hơn cả là vì Lục Đông Thâm. Nếu đã vậy, trước hết tôi sẽ nói với cô vài câu đơn giản liên quan đến công việc, sau đó sẽ nói tiếp với cô chuyện chính."

Trần Du không động vào tách trà trước mặt, chỉ nhìn cô chằm chằm: "Được, chuyện công việc, tôi hy vọng được nghe một lời thật lòng."

"Cô cũng rất thông minh." Tưởng Ly ngước mắt nhìn cô ta, bưng tách trà lên nhấp một ngụm rồi đặt xuống: "Ban nãy chẳng qua cũng chỉ là những lời nói đùa cho vui thôi. Thực tế là với tư cách người đầu tiên khai thác dòng sản phẩm nước hoa cho thương hiệu H, tư cách của cô là không đủ. Đã có các nhà điều chế hương hàng đầu của Lục Môn tập trung lại đưa ra nghi ngại, nói rằng trong số những người làm cho thương hiệu H, có rất nhiều người có tư cách hơn cô."

Trần Du nghe xong, sắc mặt trắng nhợt.

"Với tư cách là người chịu trách nhiệm công việc mùi hương của khu vực Trung Quốc đại lục, chỉ có tôi tiếp nhận mới dẹp yên được những nghi ngờ." Tưởng Ly nhẹ nhàng xoay tách trà: "Vậy thì có một vấn đề đặt ra, loại nước hoa lần này của thương hiệu H nhắm vào thị trường Trung Quốc đại lục, sau này cũng chỉ tung ra quanh khu vực châu Á, làm sao lại khiến

các nhà điều chế hương khác của Lục Môn phẫn nộ chứ? Trần Du, cô cũng là một người thông minh, không khó nghĩ chứ?"

Trần Du mím chặt môi, một lúc sau cầm tách trà lên uống rồi mới nói: "Có kẻ mượn tay những nhà điều chế hương ở tổng bộ để chia rẽ quan hệ giữa hai chúng ta."

Tưởng Ly gật đầu: "Tôi được Lục Đông Thâm tuyển vào đây. Nếu không có tôi, người một bước lên mây sẽ là cô. Các nhà điều chế hương cấp cao liên minh lại viết đơn, là người phụ trách tôi chắc chắn phải can dự vào. Hậu quả của việc can dự chính là hủy bỏ tư cách người khai thác và phát triển của cô, mà người có thể khiến quần chúng im lặng cũng chỉ có thể là tôi. Nói như vậy thì, coi như thù cũ nợ mới cô đều tính cả lên đầu tôi. Đương nhiên, tôi tin rằng đối phương dùng chiêu này chỉ có mục đích thăm dò, sau này chưa biết chừng còn điều gì khác đang đợi tôi."

"Rốt cuộc cô có ân oán gì với Quý Phi?" Trần Du hỏi thẳng.

"Tôi phát hiện cô đúng là không hề khờ khạo chút nào đâu, cũng biết kẻ giở trò là Quý Phi. Đã xinh đẹp lại thông minh lanh lợi, xem ra cũng không phải là một cô nàng bình hoa." Tưởng Ly uống nốt chút trà cuối cùng, rồi cầm thìa lên: "Ân thì không dám nói, tôi và cô ta, e là chỉ còn oán thôi."

Trần Du không hiểu.

"Nói thật là cô rất có thiên phú, lần thứ hai cải tiến công thức nước hoa hầu như không có vấn đề gì, xét về góc độ kết cấu và chủ đề xây dựng mùi hương đều khá ổn, nhưng vẫn thiếu một mùi. Tôi tiếp quản cũng tốt, chỉ cần bổ sung nốt mùi đó là không còn vấn đề gì nữa." Nói tới đây, Tưởng Ly nhìn cô ta: "Tôi biết, cô rất muốn thông qua lần khai thác và phát triển dòng nước hoa lần này để len lỏi vào Lục Môn, để được ngồi ngang hàng

với các điều chế hương trên tổng bộ, chắc là Lục Đông Thâm cũng có ý này. Tiếc là lòng người còn đen và bẩn hơn đầm lầy. Thế nên, cô đợi thêm đi, có cơ hội thích hợp tôi sẽ cho cô."

Bàn tay đang cầm tách trà của Trần Du khựng lại: "Cô thật sự không tính toán những chuyện tôi làm trước kia nữa ư? Dẫu sao thì, tôi cũng đã cướp một số hào quang của cô."

"Hào quang?" Tưởng Ly cười khẩy, uể oải dựa người ra sau lưng ghế: "Cô có biết trong cuộc đời này tôi ghét nhất là giành giật đồ với người khác không? Bởi vì tôi cảm thấy, thứ có thể giật về đều là rác rưởi."

Ánh mắt Trần Du hơi sững sờ, lát sau cô ta lên tiếng: "Vậy hà tất cô phải giành Lục Đông Thâm với tôi?"

Tưởng Ly cười khẽ: "Lục Đông Thâm từng thuộc về cô sao?"

"Chí ít thì khi cô chưa xuất hiện, tôi đã ở bên cạnh anh ấy." Trần Du bất mãn với thái độ thản nhiên như không của Tưởng Ly, bổ sung thêm một câu: "Không tranh không giành là vì cô đang có. Nếu một ngày kia có những người con gái khác giật mất Lục Đông Thâm thì sao? Tôi không tin cô vẫn có thể phong độ, điềm tĩnh như thế này."

"Kiểu đàn ông như Lục Đông Thâm e là biết rất rõ bản thân mình muốn gì. Nếu người như anh ấy đã không đặt tâm tư vào cô, thì giành về còn có ích gì sao?" Tưởng Ly thở dài: "Nếu một ngày anh ấy thật sự yêu người khác thì tôi sẽ để anh ấy đi. Chuyện tình cảm này tốt nhất là cả hai bên tình nguyện, một bên đã không còn lòng, bên còn lại có cố níu kéo cũng vô dụng."

"Tưởng Ly." Trần Du nhìn cô chằm chằm, nói rành mạch: "Lục Đông Thâm chính là một lọ thuốc độc trí mạng, giống như anh túc được chiết

xuất với nồng độ cao vậy. Cô càng ở lâu bên cạnh anh ấy sẽ càng trúng độc nặng. Tới lúc đó cô vẫn còn nghĩ tới chuyện dứt khoát rõ ràng? E là cô cũng sẽ giống như tôi thôi, ngày đêm chịu đủ mọi đau đớn gặm nhấm xương tủy!"

Sự tùy hứng của Tưởng Ly chẳng hiểu sao lại đóng băng vào. Ánh mắt Trần Du kiên định như vậy, tới mức khiến cô bắt đầu nghi ngờ bản thân mình. Nếu thật sự có một ngày như thế, liệu cô có còn thoải mái, bất cần như hôm nay không?

Thật ra cho dù cô không thích Trần Du đến mức nào thì cũng buộc phải thừa nhận những lời cô ta nói. Lục Đông Thâm đích thực là một sự dụ hoặc như hút lấy tâm hồn. Cô cứ chốc chốc lại nhớ tới hình bóng của anh, sau đó trái tim dấy lên một niềm hạnh phúc.

Anh, thật ra đã âm thầm kiểm soát mọi buồn, vui, mừng, giận của cô rồi.

"Trần Du, hình như cô nghĩ hơi nhiều thì phải." Cuối cùng, Tưởng Ly nói một câu.

Trần Du không giận mà bật cười: "Nghĩ nhiều ư? Lục Đông Thâm chính là kiếp nạn của phụ nữ. Gặp phải người đàn ông như vậy, có người phụ nữ nào cũng tự mình đa tình đây? Rồi cô cũng vậy thôi." Cô ta tự thêm trà cho mình, ngữ khí cũng dần ôn hòa hơn. Ở Skyline này đã ba năm, cho dù là một cô nhóc thôn dã đến đâu cũng sẽ học được cách kiềm chế cảm xúc của mình.

Sau khi nhấp một ngụm trà, cô ta nhìn lên Tưởng Ly: "Một tình nhân cũ của anh ấy, đã bị anh ấy mang đi tặng người khác. Nhưng dù như vậy, người tình nhân đó đến bây giờ vẫn nhung nhớ anh ấy không thể quên…"

~Hết chương 150~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 151: Em Vừa Gọi Ai Là "Tình Yêu Ơi" [5486 Chữ]

Anh ta càng sợ cái gì cậu càng phải cho anh ta nhìn thật nhiều vào, lâu dần sẽ thành quen

Bàn tay Tưởng Ly buông thõng, tách trà suýt chút nữa đã trượt khỏi ngón tay cô, cũng may cô lại vững vàng đỡ được, nên mới không để lộ ra ngoài tâm trạng đang mất cân bằng của mình.

"Xem ra cũng đâu phải một người quá quan trọng." Cô nhẹ nhàng bình thản nói một câu.

Nhưng kỳ thực cõi lòng cô đang cuộn trào dữ dội.

Từ lâu, qua những câu bóng gió úp mở của Dương Viễn, cô đã ngẫm ra được một vài điều. Bên cạnh Lục Đông Thâm chưa bao giờ thiếu những cô gái thướt tha yêu kiều, vậy thì chắc chắn anh phải là người "bước ra từ vườn hoa". Lý lẽ này đã quá rõ ràng, tạm thời chưa nói đến địa vị và thân phận của anh, chỉ xét riêng về độ tuổi của anh cũng không thể nào còn là một người đàn ông ngây thơ chuyện quan hệ nam nữ.

Nhưng đến lúc thực sự nghe thấy câu nói này, trái tim cô vẫn cực kỳ không thoải mái.

Thái độ của Trần Du vẫn rất từ tốn: "Cũng không thể dùng quan trọng hay không quan trọng làm tiêu chuẩn tìm tình nhân của Lục Đông Thâm. Tình nhân mà, nói trắng ra là ai có nhu cầu của người ấy. Lục Đông Thâm không như những người đàn ông khác thích trái ôm phải ấp. Tình nhân của

anh ấy là cố định, tới khi nào chán mới đổi. Cô gái đó đã đi theo anh ấy một thời gian khá dài, là một cô gái rất xinh đẹp, vừa tốt nghiệp đại học đã đi theo anh ấy. Lục Đông Thâm cũng không bạc đãi cô ấy, muốn có gì, muốn làm gì cũng chỉ cần nói một câu. Về sau, cô gái ấy bị một cậu chủ con nhà quan nhìn trúng. Lúc đó Lục Đông Thâm và người kia đang có một dự án hợp tác vận chuyển nước ngoài, không nói một lời đã lập tức tặng cô ấy đi."

Cô ta nhấp một ngụm trà, lẳng lặng liếc nhìn quan sát Tưởng Ly rồi nói tiếp: "Ở bên cạnh Lục Đông Thâm sợ nhất chính là bản thân rung động. Cô gái ấy đã rung động, thế nên ngay tối hôm đó khi phải đi cùng cậu chủ con quan kia đã đòi sống đòi chết, cắt tay tự sát đến nỗi nhập viện. Lục Đông Thâm cũng nhẫn tâm, từ đầu tới cuối không qua nhìn lấy một lần. Nếu không sao người ta nói phụ nữ lòng dạ sâu như biển cũng do đàn ông ép mà ra. Cô gái đó sau khi đi một vòng qua Quỷ môn quan đã suy nghĩ thông suốt. Cậu chủ kia có trâu cũng làm sao so được với ông già nhà cậu ta? Thế nên cô ấy đã sử dụng tất cả các loại mánh khóe để quyến rũ bố của cậu ta, làm tình nhân của bố trước. Hai năm trước, cuối cùng cô ấy cũng đá đít được người vợ của ông ta, trở thành chính thất. Cuộc sống yên ổn rồi vậy mà tình yêu và thù hận dành cho Lục Đông Thâm trước đó vẫn không kiềm chế được, vẫn không ít lần ngấm ngầm hoặc công khai quyến rũ Lục Đông Thâm. Nhưng cô ấy quên rằng, Lục Đông Thâm là một người mắc bệnh sạch sẽ, thứ mà người khác đã chạm vào, anh ấy chưa bao giờ cần."

Tưởng Ly đè nén nỗi chua xót trong lòng xuống, đặt tách trà lên mặt bàn: "Cô đang muốn thể hiện cho tôi thấy sự khác biệt của cô trong lòng Lục Đông Thâm? Nhưng thực tế là, trong công ty từ trên xuống dưới chẳng qua vẫn chỉ coi cô như tình nhân của anh ấy. Mà định nghĩa về tình nhân, ban nãy cô cũng nói rồi đấy thôi."

Trần Du không hề tức giận: "Lục Đông Thâm chưa bao giờ chạm vào tôi."

Câu nói này ngược lại khiến Tưởng Ly sững người.

Một là khắp công ty từ trên xuống dưới có ai không biết Trần Du do Lục Đông Thâm một tay đề bạt, quan hệ giữa hai người họ đã được đồn thổi ầm ĩ từ lâu nên việc Lục Đông Thâm bảo vệ cô gái xinh đẹp này, động lòng và "động thân" cũng rất bình thường; Hai là, với khí thế hùng dũng của Trần Du, cho dù Lục Đông Thâm chưa từng chạm vào cô ta, cô ta cũng nên bẻ ngoặt sự thật này để khiến cô rối loạn một phen mới phải chứ, sao lại nói toạc móng heo ra?

"Tôi biết Lục Đông Thâm đã động lòng với cô, ngay từ lúc ở Thương Lăng tôi đã biết." Sắc mặt Trần Du lạnh ngắt: "Một người đàn ông rung động với một người phụ nữ, mọi lời nói và hành động đều sẽ mất kiểm soát, sao người bên cạnh có thể không nhìn ra chứ? Tuy rằng Lục Đông Thâm chưa từng chạm vào tôi, nhưng, tôi là người phụ nữ đầu tiên khiến anh ấy phải trở mặt với Lục Môn. Tưởng Ly, cô có hiểu ý tôi muốn nói gì không?"

Tưởng Ly từng điều tra chuyện giữa Trần Du và Lục Đông Thâm, tuy rằng không ầm ĩ tới mức ai ai cũng biết, nhưng men theo nguồn tin phía Thai Tử Tân rồi tiếp tục tìm hiểu cũng có thể biết được câu chuyện đại khái.

Còn về mục đích của việc điều tra này, Tưởng Ly tự nói với mình rằng cô nhàn rỗi không có việc gì làm, kỳ thực bây giờ nghĩ lại, thật ra cô rất để tâm.

Chuyện liên hôn giữa hai gia đình Thai Lục vốn dĩ đã quá rõ ràng và hợp lẽ. Nhưng vì bị Lục Môn ra tay can dự thậm chí bắt cóc Trần Du, thế

nên trong một phút phẫn nộ, Lục Đông Thâm đã trở mặt hủy bỏ hôn ước trước mặt tất cả mọi người, đồng thời khiến Trần Du từng bước lên cao. Những ai biết rõ sự tình đều hiểu rằng vì một Trần Du, nhà họ Thai đã mất hết thể diện trước mặt Lục Môn và cũng vì thế bị thiệt một khoản làm ăn không hề nhỏ.

Và những người biết sự tình cũng biết rằng tận đáy lòng Lục Đông Thâm cưng chiều một cô gái. Cô gái đó chính là Trần Du. Vì cô ta, Lục Đông Thâm có thể nhẫn nhịn nhường bước cho Lục Môn. Và cũng vì cô ta, Lục Đông Thâm cũng có thể trở mặt với Lục Môn.

Có một dạo Tưởng Ly cho rằng, hai con người tình cảm sâu sắc như vậy chắc hẳn sẽ nhắm tới chuyện kết hôn. Lúc đó, nhìn thấy họ ở bên nhau, thật ra cô có phần ghen tỵ. Cho tới khi Lục Đông Thâm chủ động theo đuổi, cô mới hiểu ra, ân tình, có lúc còn quan trọng hơn cả tình yêu.

Thế nên, cô hiểu ý của Trần Du.

Lục Đông Thâm có thể nhẫn tâm với bất kỳ cô tình nhân nào, duy chỉ có cô ta là được đối xử đặc biệt. Cứ cho là cô ta không thể làm vợ Lục Đông Thâm, cho dù cô ta không phải là một tình nhân có quan hệ thể xác với anh thì cô ta vẫn cứ độc nhất vô nhị.

Đây mới chính là nguyên nhân thực sự khiến Trần Du dám tuyên chiến cùng cô.

Trần Du chậm rãi uống một hớp trà: “Đúng là tôi không chiếm được toàn bộ tâm tư của Lục Đông Thâm, nhưng chỉ cần chiếm một chút cũng đủ rồi. Tưởng Ly, thứ bố tôi cứu là mạng sống của Lục Đông Thâm. Vị trí này, cô không bao giờ có thể thay thế được. Lục Đông Thâm là một người xem trọng lợi ích, có thể dùng tình nhân để trao đổi lợi ích. Một thứ hão huyền hư vô như tình yêu, cô cho rằng anh ấy có thể kiên trì bao lâu? Ai

cũng nói Lục Đông Thâm không thích sắc, càng không ham sắc. Nhưng điều tôi nghĩ lại là, anh ấy và cô gái kia ngày đêm quấn quýt, đâu phải dạng vợ tạm chồng hờ, nói gì thì nói cũng sẽ nảy sinh chút tình cảm. Nhưng Lục Đông Thâm nói cho người khác là cho người khác. Sự nhẫn tâm này của anh ấy có thể dùng với tình nhân, có thể dùng với vợ tương lai, nhưng sẽ không bao giờ dùng với người có ơn với mình."

Tưởng Ly nhìn nước trà đang sôi sùng sục bèn giảm lửa xuống, mặt nước sôi trào bình lặng lại hơn một chút. Sao cô không hiểu ưu thế của Trần Du. Một người phụ nữ trông có vẻ trầm mặc, thực chất đã lẳng lặng nắm được điểm yếu của Lục Đông Thâm rồi. Điều cô sợ là, kỳ thực chính Lục Đông Thâm cũng kiêng nể chuyện ân tình ấy.

Nhưng nhận thua ngoài mặt thì không phải là Tưởng Ly. Muốn cô tỏ ra thản nhiên như không, chí ít ở trước mặt Trần Du, là điều hoàn toàn có thể.

"Cô biết Đàm Diệu Minh chứ?"

Trần Du khẽ nhướng mày: "Đương nhiên". Chỉ là cô ta không rõ vì sao Tưởng Ly đột ngột nhắc tới người ấy.

Tưởng Ly múc trà, tiếp tục đổ vào tách: "Ai ai cũng biết tôi là người phụ nữ bên cạnh Đàm Diệu Minh. Ba năm qua thứ khác tôi có thể không nắm được nhưng lại có thể nắm rất chặt trái tim của Đàm Diệu Minh. Đàm Diệu Minh đối xử với tôi có thể nói là 'nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa'. Ngay cả khi chuẩn bị nhắm mắt lìa đời, điều anh ấy nghĩ tới vẫn là làm sao để trải đường cho tôi." Nói tới đây, Tưởng Ly đặt chiếc muôi sang một bên, ngước lên nhìn Trần Du: "Đàm Diệu Minh là một người uống máu sống qua ngày vậy mà tôi vẫn có thể mê hoặc anh ấy đến điên đảo thần hồn, huống hồ là Lục Đông Thâm?"

Trần Du hơi nheo mắt lại: “Lục Đông Thâm và anh ta không giống nhau.”

“Sao lại không giống? Đàn ông một khi động lòng ai cũng như ai.” Tưởng Ly làm như bị cô ta chọc cười, cả người uể oải dựa vào ghế, mặc cho hương trà đã rót ra bay lơ lửng: “Tôi xảy ra chuyện, Lục Đông Thâm lấy danh nghĩa ra để bảo vệ cho tôi. Chuyện công thức, Lục Đông Thâm bất chấp tin tưởng tôi. Cô vừa nói, thứ người khác từng chạm vào Lục Đông Thâm sẽ không chạm vào. Tôi đã từng là người phụ nữ của Đàm Diệu Minh, nhưng Lục Đông Thâm vẫn rung động với tôi. Trần Du, cô bảo tôi có bản lĩnh xóa sạch chút ân nghĩa của cô trong lòng anh ấy hay không đây?”

Trần Du hoàn toàn á khẩu sau câu nói của cô, rất lâu sau mới lại lên tiếng: “Chuyện công thức, cô tưởng Lục Đông Thâm tin là tôi động tay động chân à?”

“Cô không có năng khiếu, càng chẳng có bản lĩnh. Biết dùng mùi hương âm thầm hại người sao có thể là một nhà điều chế hương nhỏ bé như cô?” Tưởng Ly nói không hề khách khí: “Chuyện này chưa xong đâu, dù là hữu ý hay vô tình, không những tôi, tôi nghĩ chính Lục Đông Thâm cũng sẽ điều tra tường tận.”

Trần Du cắn chặt môi: “Đừng có trách tôi không nhắc cô trước. Lục Môn là một địa ngục, sẽ lột trần từng lớp từng lớp da của cô ra đấy. Tới lúc đó, cô muốn buông tay đã quá khó rồi.”

“Chuyện hôm nay sao biết ngày mai, mà tôi lại là người chuyện đến đâu thì hay đến đó.”

***

Phủ Thân vương đã hoang lạnh gần trăm năm nay hôm nay bỗng dưng náo nhiệt. Trước cửa có mấy chiếc xe đang đỗ, lại có bảy tám vệ sỹ đứng túc trực bên ngoài. Thi thoảng có người qua đường nhìn thấy cảnh này đều thảng thốt quá mà vòng ra xa.

Chính quyền thành phố có lòng động vào mảnh đất này, dồn hết tâm sức để vực kinh tế của khu đất này lên, vì vậy đã cử người tới khảo sát, đi cùng còn có Lục Đông Thâm và Thai Quốc Cường.

Thai Quốc Cường coi đây là một lần gặp mặt chính thức, đưa cả phu nhân Hà Tư Nghi của mình theo. Kể ra người phụ nữ tên Hà Tư Nghi này cũng được coi là một người có lai lịch và gia thế không tầm thường. Xưa kia, bố của bà ta có một thế lực rất lớn trong giới xã hội đen Hồng Kông, đủ sức một tay che trời. Sau khi từ Hồng Kông trở về, tuy gia đình nhà vợ bắt đầu suy vong nhưng tình cảm của Thai Quốc Cường và Hà Tư Nghi vẫn khăng khít như ngày đầu.

Thần thái toát ra từ người Hà Tư Nghi cũng không có sự mặc cảm thân thế, ngược lại hoàn toàn ra dáng một quý phu nhân đài các nhã nhặn. Lần này Thai Quốc Cường đặc biệt đưa bà ta đi cùng là vì nghe nói bố của Tổng thư ký Từ cũng có mặt. Thế nên, ngoài việc có thể tạo cho chính quyền thành phố một ấn tượng về gia đình kiểu mẫu, vợ chồng hòa hợp, còn có thể lôi kéo quan hệ, tạo tình cảm thân thiết với phu nhân của Tổng thư ký Từ.

Tổng thư ký Từ của thành phố chân thành vỗ vai Lục Đông Thâm: “Lần nào gặp cậu cũng chỉ dẫn theo trợ lý, đến lúc nên có bạn gái rồi đấy.”

Lục Đông Thâm mỉm cười: “Bạn gái cháu hay xấu hổ, lại nhát gan, đưa tới đây sẽ khiến thư ký Từ chê cười.”

Thư ký Từ bèn phá lên cười, rồi chỉ tay vào anh: “Cậu ấy à, hóa ra là ‘Kim ốc tàng kiều’*.”

*Ý chỉ đã âm thầm có tình nhân, có bạn gái…

Nói quả không sai, Hà Tư Nghi và phu nhân của thư ký Từ vừa gặp đã như quen biết từ lâu, nói chuyện hết sức ăn ý.

Về sau, lúc họ khoác tay nhau đi vào nhà vệ sinh, Lục Đông Thâm và Thai Quốc Cường bèn cùng thư ký Từ đi ra sảnh trước. Thư ký Từ sắc mặt nặng nề: “Muốn làm sống dậy cả một con đường thương mại, thì thực lực của công ty chắc chắn phải rất hùng hậu. Thế nên, dù trong hai người ai giành được dự án này đều không được pháp lấy danh nghĩa Chính phủ để cải tạo mang tính phá hoại. Đây là một con đường cổ đã có văn hóa hàng mấy trăm năm. Phải tiến hành những khai thác và phát triển hữu ích dựa trên nền tảng tôn trọng truyền thống. Nhất thiết trong khoảng thời gian quy định phải nộp được báo cáo tiến độ khai thác phát triển theo từng giai đoạn. Nếu chúng ta đã muốn chạm vào mảnh đất này, thì phải có trách nhiệm với kinh tế và người dân nơi đây.”

Lục Đông Thâm và Thai Quốc Cường dĩ nhiên đều chấp thuận. Nhất là Thai Quốc Cường, ông ta tỏ thái độ chắc như đinh đóng cọt. Suốt quá trình hôm nay, ông ta trò chuyện trao đổi với thư ký Từ khá thuận lợi, cộng thêm tuổi tác của hai người lại tương đương nên càng có nhiều chủ đề dễ nói.

Phu nhân của thư ký Từ đi ra trước. Bà ấy là người thân thiện, dáng người hơi phát tướng nhưng da dẻ vẫn giữ gìn rất tốt, ánh mắt bờ môi đều toát lên thái độ yêu quý Lục Đông Thâm. Thấy bà người họ đã có phần rảnh rang nói chuyện phiếm, bà ấy bèn bóng gió hỏi Lục Đông Thâm xem đã có bạn gái chưa.

Thư ký Từ sao không hiểu ý tứ vợ mình, ông ấy bèn cười phá lên: “Bà muốn làm mối sao, muộn mất rồi. Tổng giám đốc Lục đã có bạn gái rồi.”

Từ phu nhân “ai ya” một tiếng, ra chiều tiếc nuối lắm: “Một cậu thanh niên vừa điển trai vừa trẻ trung có tài như vậy đáng nhẽ không được để lọt mất mới phải.”

Lục Đông Thâm cười khẽ: “Từ phu nhân quá khen rồi. Cháu chẳng qua chỉ là một người làm ăn khắp người toàn mùi tiền, nếu thật sự bước chân vào mảnh ruộng của giới quan chức thì sẽ làm thối um cả lên mất.”

Hai người họ phì cười, cuối cùng thư ký Từ bỗng nhiên nhớ ra: “Cô con gái út của Chủ tịch Thai hình như tuổi tác cũng phù hợp với tổng giám đốc Lục đấy, không biết hai nhà có…”

Dẫu sao cũng là người ngoài giới, không hề biết chuyện năm xưa.

Lục Đông Thâm chỉ cười, không nói gì. Thai Quốc Cường cũng cười trừ nhưng có phần ngượng ngập. Ông ta đang định trả lời thì thấy Hà Tư Nghi từ bên trong chạy ra, hình tượng tao nhã lịch thiệp trước đó đã biến đi đâu mất, lúc này bà ta giống hệt một mụ điên đi khắp nơi gào la inh ỏi.

Bà ta hoang mang thảng thốt, trong ánh mắt chỉ toàn là nỗi sợ hãi. Bà ta túm chặt lấy Thai Quốc Cường rồi chỉ về phía nhà vệ sinh: “Ma! Có ma đấy!”

“Bà nói linh tinh gì vậy?” Thai Quốc Cường lạnh lùng nhíu mày quát, nhưng chớp mắt nhớ ra ở đây còn có người ngoài, ông ta lại dịu giọng, giữ chặt lấy Hà Tư Nghi: “Nhất định là vì tối qua bà ngủ không ngon giấc. Đừng có tưởng tượng lung tung nữa.”

Thế nhưng Hà Tư Nghi đã bị dọa không hề nhẹ, thế nên hoàn toàn không quan tâm tới suy nghĩ của Thai Quốc Cường. Bà ta vẫn gào thét như

điên: “Tôi không nhìn nhầm đâu, là một nữ quỷ… Cô ta, cô ta ban nãy đứng trên sân khấu hát hí kịch, khuôn mặt trắng nhợt!”

Nhà vệ sinh gần chỗ này nhất nằm ở ngay cửa đi lên sân khấu. Từ đó đi ra có thể nhìn thẳng lên sân khấu.

Sắc mặt Thai Quốc Cường cực kỳ tệ hại.

Lời đồn đại về ma quỷ ở nơi này đã bay đi khắp bốn phương tám hướng. Tuy rằng đích thực đã ảnh hưởng tới việc vận hành quản lý khu vực, nhưng với tư cách là người của Chính quyền thành phố, thư ký Từ chắc chắn không muốn nghe nhưng lời đồn xằng bậy như thế. Huống hồ lại vào một ngày mấu chốt như hôm nay.

Từ phu nhân thấy vậy bèn tiến tới nắm lấy tay Hà Tư Nghi, an ủi: “Chắc là chị nghe nhiều lời đồn về nơi này quá. Thật ra đều chỉ là tin đồn tầm bậy, không cần tin tưởng. Trên đời này làm gì có ma quỷ chứ, đừng tự mình hù mình.”

Hà Tư Nghi trở ngược tay nắm lấy tay Từ phu nhân: “Chị không tin tôi sao? Mọi người đều không tin tôi sao? Ban nãy tôi đã thật sự nhìn thấy. Áo trắng phất phơ, khuôn mặt vẽ theo kiểu hí kịch, còn không có chân nữa…”

Thai Quốc Cường không nhịn được nữa, bèn kéo Hà Tư Nghi lại, hạ giọng: “Đủ rồi đấy.”

“Tôi nhìn thấy thật mà!” Hà Tư Nghi hoảng sợ vô cùng.

Sắc mặt thư ký Từ dĩ nhiên đã dần dần trở nên khó coi, ông ấy ho khẽ một tiếng: “Tôi thấy, hay là chúng ta qua đó xem sao. Chắc chắn là có kẻ tới phủ Thân vương làm loạn rồi.”

Thể diện của Thai Quốc Cường quả thực đã mất sạch.

Thư ký Từ nhìn về phía Lục Đông Thâm: “Tổng giám đốc Lục thấy sao?”

“Sao dám phiền thư ký Từ chứ?” Lục Đông Thâm mỉm cười, quay đầu ra hiệu bằng ánh mắt cho Cảnh Ninh. Cảnh Ninh hiểu ngay, lệnh vài tay vệ sỹ qua đó kiểm tra.

Thư ký Từ nhìn Lục Đông Thâm với thái độ rất hài lòng.

Cứ như vậy, mấy người vệ sỹ đã lục tung phủ Thân vương lên mấy lượt vẫn không thấy bóng dáng một người nào khác, nói chi tới người phụ nữ đứng trên sân khấu hát hí kịch.

Tinh thần của Hà Tư Nghi hoàn toàn không ổn. Không còn cách nào khác, Thai Quốc Cường buộc phải đưa bà ta về trước.

Lục Đông Thâm đích thân tiễn thư ký Từ trở về xe. Trước khi cửa xe đóng lại, thư ký Từ nhìn Lục Đông Thâm, có vẻ còn nhiều lời ý tứ sâu xa: “Trông cậu còn trẻ mà làm việc rất bình tĩnh, vững vàng. Bây giờ Hoa Lực đang có rất nhiều lời đồn đại không hay. Phu nhân nhà họ Thai lại ăn nói điên cuồng. Tổng giám đốc Lục à, trong khoảng thời gian chờ đợi này, Skyline tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì đấy.”

“Chú yên tâm, Skyline sẽ không khiến chú thất vọng đâu ạ.” Lục Đông Thâm chống tay lên cửa xe, sắc mặt bình thản: “Địa chỉ của nhà hàng cháu đã gửi cho tài xế, lát nữa chú cứ đi theo sau xe của cháu là được. Đầu bếp tối nay là người rất sành sỏi các món ăn gốc Thượng Hải.” Dứt lời, anh hơi cúi đầu nhìn Từ phu nhân: “Món giỏi nhất của người đó là Yêm Đốc Tiên*, đã chuẩn bị cho phu nhân rồi ạ.”

*Một món ăn theo kiểu canh nấu măng tươi.

Từ phu nhân cười nói: “Cậu thật là có lòng.”

Sau khi đóng cửa xe lại, Lục Đông Thâm dặn dò tài xế thêm vài câu rồi mới trở về xe của mình.

Cửa xe khép lại, chiếc xe từ từ tiến về phía trước. Xe của thư ký Từ bám sát theo sau, sau nữa là một loạt các xe của đội vệ sỹ.

Cảnh Ninh ngồi bên cạnh Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm im lặng rất lâu rồi bất thình lình hỏi Cảnh Ninh: "Chuyện Thai phu nhân gặp ma, cô nghĩ sao?"

Cảnh Ninh ngồi cứng người: "Chắc là bà ấy mắt hoa nhìn nhầm chứ trên đời làm sao có ma được ạ? Nhưng lần này ngược lại đã khiến ấn tượng của họ trước mắt chính quyền thành phố giảm đi đáng kể."

"Thế ư?" Lục Đông Thâm ngữ khí nhạt nhòa, dựa vào ghế xe, từ từ lên tiếng: "Người nói vô tâm, người nghe có ý. Cảnh Ninh, sắc mặt của cô tệ lắm."

Cảnh Ninh run người, vội đáp: "Tổng giám đốc, chỉ tại tôi không được nghỉ ngơi đầy đủ."

Lục Đông Thâm không nói thêm gì nữa.

Ngược lại cơn lạnh nơi đáy lòng Cảnh Ninh càng lúc càng nặng nề. Cô cũng đã từng nghe thấy có tiếng người hát trong phủ Thân vương, nhưng chuyện này tuyệt đối không được kể cho Lục Đông Thâm…

***

Khi hoàng hôn đã đè nặng xuống bầu trời cũng là lúc Tưởng Ly xách túi lớn túi nhỏ đi vào nhà.

Trong phòng là một mùi hương thanh mát, do chính tay cô pha chế.

Lò hương đó vẫn đang tỏa hương đều đặn, giống như những sợi tóc mềm mại, mỏng manh của người con gái.

Lúc Tưởng Ly vào cửa cũng là lúc trời đã lên đèn. Qua khung cửa sổ sát sàn, cô có thể nhìn thấy cảnh tượng đèn đuốc rực rỡ trong khu nhà. Không còn xe cộ nườm nượp, không còn những tiếng ồn ào huyên náo. Rõ ràng đang đứng giữa chốn phồn hoa vậy mà lại có thể sống những giây phút yên tĩnh như đi ẩn cư vậy.

Đầu tiên cô làm đầy tủ lạnh trước.

Hoa quả, rau xanh, các loại thức ăn có thể hấp chín, sữa tươi, thậm chí còn có bia. Tất cả các món được phân loại lần lượt và xếp gọn gàng. Cuối cùng, cô lại kiểm tra thêm lần nữa, đặt ngay ngắn những thứ chưa ngay ngắn, rồi xếp lại những thứ chưa xếp theo thứ tự lớn nhỏ dần đều.

Cuối cùng cô rút ra kết luận, quả thật một chiếc tủ lạnh trống rỗng vẫn là thích hợp nhất với người mắc chứng OCD.

Phòng bếp sạch tới muốn chửi bậy.

Tưởng Ly thậm chí còn giơ tay quẹt thử qua máy hút khói. Ông trời ơi, một chút xíu dầu mỡ cũng không có. Thậm chí còn nghe được cả tiếng kin kít khi cọ qua vì quá sạch. Lần trước Lục Đông Thâm đã từng nấu nướng, có cần phải lau tới mức không để lại dấu vết thế này không?

Các dụng cụ nấu nướng đều đầy đủ.

Trong tủ bày toàn thể các loại đồ sứ trắng, không có hoa văn hay màu sắc gì khác, còn khô khan hơn nhiều mấy kiểu bát đĩa trong khách sạn Skyline.

Đũa, thìa, dĩa… đều được đặt trong một chiếc khăn trải bàn trắng phau, xếp đều tăm tắp, không một cái nào lòi lên trên. Tưởng Ly cẩn thận lấy máy đánh trứng ra, nhưng cuối cũng vẫn chạm vào dụng cụ mở rượu bên cạnh, làm nghiêng nó. Cô căng thẳng, rút một ngón tay ra, ẩy nó về vị trí ban đầu.

Nghĩ đi nghĩ lại cứ cảm thấy đây không phải là một cách bền vững. Cô bèn rút di động, gọi thẳng cho Tố Diệp.

Đầu kia bắt máy rất nhanh, miệng đã tóp tép nhai gì đó. Với tình hình này, khả năng cô ấy đang ăn tối. Tưởng Ly đi thẳng vào chuyện chính: "Có những cách nào trị bệnh cho người mắc hội chứng ám ảnh cưỡng chế?"

"Cậu mới mắc bệnh hả?"

"Không phải mình."

"Lục Đông Thâm?"

"Ừm." Tưởng Ly đáp lại một tiếng: "Mà sao cậu biết?"

"Những người có thể khiến cậu để ý và quan tâm đâu có nhiều." Tố Diệp cười.

Tưởng Ly cầm một quả trứng gà lên, đập vào thành bát sứ: "Cậu có tin một ngày nào đó hứng thú dâng cao mình sẽ tới phòng tâm lý của cậu tán vài cô không?"

"Gia, cậu tuyệt đối đừng đến, nếu không thì mấy cô nương trong phòng tâm lý của mình sẽ ngơ ngơ ngẩn ngẩn cả ngày mất." Tố Diệp lập tức xin hàng: "Trị liệu tràn ngập thôi, cách thức đơn giản và trực tiếp."

"Nói tiếng người."

Tố Diệp phì cười: "Nói một cách đơn giản là anh ta càng sợ cái gì cậu càng phải cho anh ta nhìn thật nhiều vào, lâu dần sẽ thành quen."

Tưởng Ly nhướng mày: "Đơn giản vậy thôi á?"

"Bệnh tâm lý thôi mà, đâu có phải bệnh sinh lý."

"Được rồi, cúp máy nhé."

"Này, dùng xong là phũ luôn đấy à…"

Tưởng Ly thẳng thừng ngắt máy.

Trị liệu tràn ngập… Cô tung khăn trải bàn lên, bao nhiêu thìa dĩa bên trong rơi đầy ra ngoài.

Đang trong lúc chơi đùa cao hứng thì chuông di động kêu vang. Tưởng Ly những tưởng là Tố Diệp, không buồn nhìn màn hình, cứ thế nhận máy: "Tình yêu à…"

Đầu kia khựng lại.

Bấy giờ Tưởng Ly mới phát giác là điều không ổn. Cô nhìn lại số gọi đến, suýt nữa thì cắn đứt lưỡi: "Lục… Lục Đông Thâm?"

"Em vừa gọi ai là tình yêu đấy?" Lục Đông Thâm lên tiếng ở đầu kia.

Thái độ của Tưởng Ly chuyển đổi rất nhanh: "Anh đó."

"Hử?" Đầu kia cười khẽ: "Nói dối trơn tru quá nhỉ."

"Không tin thì thôi, tình hình của anh thế nào?" Tưởng Ly nghe bầu không khí trong điện thoại, có vẻ như đang trên bàn tiệc.

Lục Đông Thâm không trả lời, anh hỏi ngược lại: “Em đang ở đâu? Bảo em đợi anh cơ mà?”

Tưởng Ly uể oải dựa vào bệ bếp: “Ở nhà anh đây, khi nào anh mới về chứ?”

Đầu kia hơi sững lại: “Nhà anh?”

“Ừm, em đã nấu nướng xong đợi anh về. Anh Lục à, chưa có lệnh của anh, em không dám ăn cơm đâu.”

Lục Đông Thâm phì cười vì cô: “Anh sẽ khẩn trương. Một tiếng nhé. Em đói thì có thể ăn trước. Nhưng ăn xong không được đi đâu đấy, ở nhà đợi anh quay về.”

~Hết chương 151~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 152: Anh Muốn Nắm Giữ Trái Tim Em Thì Sao? [2154 Chữ]

Anh Lục à, anh đang định đi đâu đó?

Tập đoàn Hoa Lực đã xuất hiện tin đồn không hay.

Đại khái là đạo đức nghề nghiệp xuất hiện vấn đề, ngầm ám chỉ người phụ trách tập đoàn này đã có hành vi mua chuộc gián điệp thương mại. Tin đồn này tuy không trở thành một tin tức chính thống được đăng tải lên truyền hình nhưng đã đủ làm nóng mạng xã hội.

Tốc độ lan truyền các tin tức online rất khủng khiếp, còn có một dạo tin này được lên cả top search. Tuy rằng chẳng mấy chốc đã được người ta gỡ xuống nhưng vẫn có những lời ra tiếng vào của dư luận.

Đối với chuyện này, Nhiêu Tôn không ra mặt thanh minh, còn bộ phận quan hệ, truyền thông của tập đoàn cũng nhất loạt khẳng định đây chỉ là tin tức thất thiệt.

Tưởng Ly đọc được tin tức này trong lúc lướt Weibo sau khi đã làm xong món ăn cuối cùng, thầm sửng sốt trong lòng. Những ID VIP chia sẻ bài viết đó đều đã bị hạn chế. Tuy rằng cô chỉ đọc được một số bài viết lẻ tẻ, lác đác, nhưng trong giây lát cũng đã đoán ra được phần nào tình cảnh hiện tại của Hoa Lực.

Lục Đông Thâm vô cùng kiên quyết đuổi việc một người phụ trách có tiếp tục với Hoa Lực. Tạm thời chưa nói đến việc đối phương có thật sự bị tình nghi đã tiết lộ bí mật thương mại ra ngoài hay không, chỉ riêng lúc

này đưa ra hành động đuổi việc cũng đã quá đủ để mọi người bên ngoài suy đoán, ngờ vực. Càng chưa nói tới việc Lục Đông Thâm đã đi một bước cờ rất hiểm, dồn đối phương vào đường cùng.

Ngang nhiên và cứng rắn như thế, dĩ nhiên sẽ chĩa mâu thuẫn về phía Hoa Lực, cũng khiến ánh nhìn của mọi người bên ngoài tập trung chủ yếu vào Hoa Lực. Sao có thể trùng hợp đến vậy? Bây giờ lại đúng là thời điểm cạnh tranh nhà thầu cho dự án phủ Thân vương. Thế nên việc những lời đồn này dấy lên khắp nơi cũng có thể nhìn ra được phần nào vấn đề.

Tưởng Ly cảm thấy thấp thỏm bất an.

Lục Đông Thâm làm việc kín kẽ tỉ mỉ, ở trên thương trường anh như một con hổ luôn bày mưu tính kế chắc chắn, lúc nào cũng chờ thời cơ tốt để hành động, âm mưu từng bước một.

Nhưng cô cũng rất hiểu Nhiêu Tôn. Hôm nay phải chịu thiệt thòi như vậy, anh ấy tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho xong chuyện. Nếu Lục Đông Thâm đã định sẵn là một con hổ thì Nhiêu Tôn chính là một con sói. Trên thị trường Trung Quốc, Lục Đông Thâm đơn thương độc mã, còn phía sau Nhiêu Tôn lại là cả một nguồn tài nguyên có sự hậu thuẫn của chính trị.

Con đường tương lai cho dù không còn tập đoàn Trường Thịnh thì Nhiêu Tôn cũng sẽ là kẻ địch mạnh nhất của Lục Đông Thâm.

Tưởng Ly xem quá chuyên tâm, đến nỗi Lục Đông Thâm quay về từ lúc nào cô cũng không hay biết.

Cho tới khi, anh từ sau lưng nhẹ nhàng ôm chặt lấy cô: “Em đang xem gì đấy?”

Tưởng Ly giật nảy mình, tay run lên, di động suýt chút nữa thì trượt khỏi tay. Cô vội vàng nhét nó vào trong túi quần rồi nghiêng mặt sang nhìn

anh: “Có gì đâu, em lướt web xem linh tinh ấy mà. Anh uống rượu đấy à?”

“Ít nhiều vẫn phải uống một chút, người của chính quyền thành phố không thể tiếp đãi qua loa được.” Lục Đông Thâm buông cô ra, vòng ra sô pha, ngồi xuống ghế. Anh nới lỏng cà vạt, sau đó giơ tay kéo cô ngồi vào lòng mình. Người con gái trong vòng tay vô cùng mềm mại, tựa hồ mỗi lỗ chân lông đều đang toát ra một mùi hương thanh nhã. Anh thích không chịu nổi.

Cảm giác này thật tuyệt.

Tuyệt đến mức kỳ diệu.

Lục Đông Thâm chưa bao giờ có được một cảm giác tương tự như thế: Người ngồi trong bàn tiệc nhưng trái tim đã sớm lao băng băng về nhà.

Căn nhà trước mắt đây trong cái nhìn của anh xưa nay luôn chỉ là một ngôi nhà thuần túy, chưa bao giờ có cảm giác của gia đình. Thế mà chính vào tối nay, khi cô thông báo qua điện thoại với anh cô đang ở nhà anh, anh tiếp khách đã có phần đứng ngồi không yên. Suy nghĩ duy nhất trong đầu chính là: Phải khẩn trương trở về nhà.

Anh đã từng tưởng tượng ra dáng vẻ của cô khi đợi anh trở về, nhưng chưa từng nghĩ khung cảnh lại ấm áp nhường ấy.

Ánh đèn vàng dịu, không nhức mắt. Cả một căn phòng giống như được phủ lên một lớp voan mỏng. Còn cô ngồi giữa bầu trời voăn giăng mắc ấy, sống lưng vừa quyến rũ vừa ấm áp, xung quanh thoang thoảng mùi hương của thức ăn, chính là một bầu không khí khói bếp rất đời thường.

Dương Viễn từng nói với anh: Nhà cậu quá thiếu mùi khói bếp.

Nhưng kể từ ngày anh hiểu chuyện, Lục Môn nơi anh sống đã như vậy rồi. Cũng có mùi hương của thức ăn nhưng đều do đầu bếp trong nhà làm ra. Đầu bếp tới từ khắp các quốc gia trên thế giới, làm hài lòng được dạ dày của con cháu nhà họ Lục, nhưng lại không giúp được họ hiểu thế nào là mùi khói bếp.

Lục Đông Thâm cho rằng mình đã quen với một cuộc sống bếp núc lạnh lẽo như thế. Vậy mà tối nay, khi ôm cô vào lòng, anh mới hiểu ra. Mùi khói bếp giống như một thứ thuốc độc, một khi đã dính phải sẽ không bao giờ rời xa được nữa.

Loại thuốc độc ấy, chính cô cho anh uống.

Tưởng Ly cũng ngửi thấy mùi rượu ngấm vào chiếc áo sơ mi của anh. Không quá nồng nặc, chỉ thoảng qua nhẹ nhàng. Có lẽ anh đã uống loại rượu Mao Đài, hơn nữa, đúng như anh nói, chưa uống quá nhiều.

Cô ngồi dựa vào lòng anh, yên lặng đùa nghịch chiếc cà vạt của anh, rồi lên tiếng hỏi: "Xem ra người của chính quyền thành phố đã bị anh nắm giữ rồi? Trường Thịnh và Hoa Lực đều bị anh đá khỏi cuộc chơi rồi phải không?"

Cằm cô bị anh nâng lên. Anh cúi đầu xuống nhìn cô, vừa như chăm chú quan sát lại như đang nghiền ngẫm điều gì. Nhịp tim của Tưởng Ly đập nhanh hơn hẳn. Đúng là cô muốn biết trong cuộc đấu này với Nhiêu Tôn, phần trăm chiến thắng của anh có lớn không. Nhưng cô lại không muốn nhắc đến cái tên đó trước mặt anh.

Anh quan sát kỹ đến mức khiến cô có phần căng thẳng, giống như một chút tâm tư trong lòng cô thật ra cũng đã bị anh nhìn thấu hết.

Lục Đông Thâm bỗng nhiên bật cười, buông cằm cô ra, xoa gáy cô rồi hỏi một câu khác không liên quan: “Em ăn cơm chưa?”

Tưởng Ly thấy anh né tránh không trả lời thì cũng không gạn hỏi nữa: “Em chưa. Cơm nước đã xong xuôi hết rồi, chỉ đợi anh về cùng ăn nữa thôi. Nhưng mà chắc là anh đã ăn no trên bàn tiệc rồi phải không?”

“Em đích thân xuống bếp sao?” Lục Đông Thâm ít nhiều có phần ngạc nhiên. Anh những tưởng với tính khí lười biếng của cô thì tám chín phần cô sẽ mua đồ đã nấu sẵn ở ngoài về ăn.

Nét mặt và ngữ khí có phần không tin tưởng này của anh đã ít nhiều đả kích Tưởng Ly: “Em không thể vào bếp hay sao? Đợi anh chắc? Mấy món anh nấu ra làm gì có món nào nuốt được.” Cô giơ ngón tay chọc chọc lên ngực anh: “Trương Ái Linh có một câu nói rất hay, muốn nắm giữ trái tim người đàn ông phải thông qua dạ dày. Thế nên tối nay em đã thể hiện một chút tài nấu nướng.”

“Em không cần thông qua dạ dày cũng có thể nắm giữ trái tim của anh.” Cơ thể Lục Đông Thâm hơi đè xuống. Cô bật cười rụt về phía sau, anh bèn được đà tiếp tục lấn tới. Nét mặt anh rạng rỡ, nở một nụ cười xấu xa: “Thế nếu anh muốn nắm giữ trái tim em thì sao? Trùng hợp quá, anh cũng từng nghe đoạn văn này, nhất là nửa câu sau.”

Bình thường Tưởng Ly không đọc Trương Ái Linh, cuốn duy nhất cô đọc chính là “Sắc giới”, thế nên dĩ nhiên cô biết nửa câu sau là gì. Trái tim đột ngột nảy lên dữ dội.

Đúng như anh nói, cô không cần thông qua dạ dày cũng có thể nắm bắt trái tim của anh. Còn anh, cho dù không cần làm thêm chuyện gì với cô, trái tim của cô cũng đã bắt đầu lạc lối, hoảng loạn. Giống như lúc này đấy,

ở khoảng cách này, mùi hương trên người anh cứ quấn lấy hơi thở của cô, đan cài một cách trí mạng.

Cô vô thức lại nhớ đến nhiệt độ anh lưu lại trên ngực mình.

Ánh mắt cô chỉ có thể nhìn tới chiếc cà vạt đã được nới lỏng trên cổ anh.

Thật ra Tưởng Ly cảm thấy bản thân mình cũng rất háo sắc. Mỗi lần ở bên cạnh anh, ánh mắt cô lại thi thoảng liếc nhìn cơ thể anh. Cô thích lồng ngực rắn rỏi tráng kiện của anh, cho dù mặc sơ mi cũng có thể nổi bật những đường nét cơ bắp nuột nà mạnh mẽ.

Từng nút, từng nút cúc áo thật là hại người, che giấu đi sự mê hoặc từ những múi cơ của anh, khiến anh trở thành một người đàn ông vừa "cấm dục" lại vừa đầy quyến rũ.

Phần cuối của dãy cúc áo bị thắt lưng che khuất. Chiếc thắt lưng da màu đen và ghim cài tối màu. Một chiếc thắt lưng không thể đơn gian hơn. Đêm đó, hình như cô đã bị nó cọ vào người đau đớn, nhưng bản thân cô lại cảm thấy thứ thực sự cọ vào cô là một thứ khác.

Cô cho rằng "vốn" của anh rất đầy đủ.

Nhưng, còn có những cô gái khác từng được hưởng thụ nguồn vốn dồi dào của anh, nghĩ như vậy, Tưởng Ly ngậm chua ngậm xót nói: "Anh thông qua nửa câu sau của Trương Ái Linh nắm giữ số lượng trái tim các cô gái còn ít sao?"

Lục Đông Thâm sững người.

Tưởng Ly xoay người đứng dậy khỏi ghế, giật lấy đầu cà vạt của anh: "Rốt cuộc anh có định ăn không? Không ăn em đổ đi đấy!"

Lục Đông Thâm đứng dậy, để mặc cho cô kéo cà vạt dắt mình đi: “Ăn, dĩ nhiên là ăn rồi. Em vất vả nấu nướng như vậy, anh…”

Trong lúc nói dở, anh cũng đã bước chân vào trong phòng ăn, ngay sau đó, nửa câu sau của anh lập tức nghẹn lại, cả người đứng đờ ra tại chỗ.

Tưởng Ly buông cà vạt của anh ra, khua chân múa tay hướng về phía cả một bàn đầy thức ăn: “Xin mời, anh Lục.”

Phòng ăn ở kế bên phòng bếp, được thiết kế theo hình thức không cửa, thế nên trong kia hiện trạng ra sao Lục Đông Thâm đều đã nhìn thấy hết. Anh đứng đực ra đó phải đến mấy giây, rồi lập tức xoay chân định bỏ đi.

Một giây sau, Tưởng Ly nhanh nhẹn nắm bắt được ý đồ định chạy trốn của anh, cười quỷ quyệt: “Anh Lục à, anh đang định đi đâu đó?”

~Hết chương 152~

*Ai biết nửa câu sau của Trương Ái Linh thì trả lời hộ những bạn không biết hộ mình nhé =))))))))))))

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 153: Em Đúng Là Tổ Tông Của Anh Đấy [3680 Chữ]

Anh giai, em xin anh, tối nay anh tha cho em đi, em thật sự chưa chuẩn bị tâm lý.

Lục Đông Thâm cảm thấy mình như đang có mặt ở một chiến trường đã hạ cờ dẹp trống, xác phơi đầy đồng, tiếng than thấu trời.

Phóng tầm mắt nhìn qua, xoong chảo bát đĩa trên bệ bếp bay mỗi nơi một chiếc, phần cọng rau già được nhặt ra vẫn còn vứt nguyên đó, muối dầu giấm tỏi đủ các loại chai lọ đang chất đống trên mặt bệ, có lọ nắp còn mở nguyên, có lọ thì đậy hờ hững. Trong chạn bếp lại càng bát nháo hơn. Vốn dĩ anh đã sắp xếp chỉnh tề theo thứ tự lớn nhỏ, bây giờ đây thì đông một chiếc, tây một chiếc, xếp bừa xếp phứa.

Đây chỉ là những gì tạm nhìn thấy từ góc độ anh đang đứng. Nếu thực sự đặt chân vào bếp, chẳng biết sẽ còn hỗn loạn đến mức nào.

Lục Đông Thâm lại xuất hiện sự kích động như muốn phát rồ, giống như có vô số con côn trùng đang mặc sức bò lổm ngổm trên lưng anh, sau đó len lỏi vào từng lỗ chân lông của anh.

Căn bệnh ám ảnh cưỡng chế khiến anh chỉ hận không thể lập tức ra tay thu dọn tàn cuộc này. Căn bệnh sạch sẽ lại ép buộc anh chỉ muốn co cẳng bỏ chạy ngay tức khắc. Tưởng Ly chặn vững vàng trước mặt anh, hai tay khoanh trước ngực, nhàn nhã dựa vào một bên, trong nụ cười lộ rõ một sự xấu xa.

Cuối cùng, Lục Đông Thâm lên tiếng: “Hay là… chúng ta ra ngoài ăn đi.”

Tưởng Ly sao chịu nghe theo anh. Cô nghênh ngang bước vào trong phòng ăn, ngồi phịch xuống ghế: “Sao lại phải ra ngoài ăn chứ? Em đã nấu nướng xong hết cả rồi. Lục Đông Thâm, em xuống bếp không hề dễ dàng đâu, anh đừng vô lương tâm như thế.”

Nếu chưa nhìn thấy đống hổ lốn lúc này ở trong bếp, nghe xong câu nói của cô anh chắc chắn sẽ cảm động vô cùng. Nhưng bây giờ, vào giây phút này đây trong lòng anh chỉ hiện lên một điều:Làm gì có con gái nhà ai nấu xong một bữa cơm mà phòng bếp không khác gì bị vũ khí hạt nhân càn quét như vậy chứ?

“Thế này đi, em cứ ăn, anh dọn dẹp qua nhà bếp một chút.” Nói rồi, Lục Đông Thâm xắn tay áo lên. Anh cảm thấy nếu đã không còn cơ hội chạy trốn thì chỉ còn cách ra tay dọn dẹp chiến trường thôi.

Anh đang định mang theo tâm trạng như đi vào nghĩa trang để tiến vào bếp thì nghe thấy Tưởng Ly chậm rãi lên tiếng: “Anh vội gì chứ? Lát nữa ăn cơm xong anh thu dọn cả thể. Đằng nào em cũng chỉ lo việc nấu nướng thôi, không lo việc rửa bát đâu. Em nấu cơm, anh dọn dẹp, thấy không, một sự phối hợp vô cùng hợp lý.”

Vừa nghe xong câu này đầu Lục Đông Thâm tưởng chừng như nổ tung. Bảo anh ngồi ăn cơm trước một đống hỗn loạn như thế kia chi bằng giết chết anh đi cho rồi. Nhưng anh lại không đành lòng phản bác “lòng tốt” của cô, đành nói: “Anh đi rửa tay cái đã.”

Anh rửa tay mà mất gần năm phút đồng hồ.

Từ xa, anh nghe thấy Tưởng Ly hét lên: “Lục Đông Thâm, anh rửa tay hay tắm cả người luôn vậy? Ăn bữa cơm thôi, có cần trang trọng vậy không?”

Lục Đông Thâm đã rửa tay sạch sẽ từ lâu, chỉ có điều anh đang cố trốn được lúc nào hay lúc ấy. Nghe xong tiếng hét láu cá của Tưởng Ly, anh không còn cách nào khác, đành bấm bụng đi ra.

“Hiếm có dịp em nấu một bữa cơm, để tỏ lòng cảm kích, cho dù không tắm rửa anh cũng phải thay quần áo.” Lục Đông Thâm vẫn đang mặc nguyên bộ quần áo công sở từ lúc về đến giờ, cuối cùng anh cũng tìm được một lý do không thể thích hợp hơn.

Tưởng Ly một tay xoay đũa, một tay chống cằm, cả người hơi nghiêng đi, ngược lại đã tăng thêm một vẻ nịnh nọt so với thường ngày: “Anh yêu à…”

Âm thanh ấy quyến rũ tới nỗi có thể hút hồn người khác, nghe xong mà trái tim Lục Đông Thâm cũng dập dờn, phơi phới, vô cùng ngứa ngáy. Anh cũng ngẩn ngơ vì vẻ phong tình trong ánh mắt cô.

“Em đếm ngược đấy nhé. Nếu trong vòng năm phút anh yêu không ngồi xuống đối diện với em, thì cả căn phòng này cũng sẽ gặp họa đấy nhé.” Cô lả lướt mê hoặc, nhưng ý tứ qua lời nói thì không tốt đẹp chút nào: “Anh yêu cũng biết mức độ tàn bạo em dành cho phòng ốc rồi chứ?”

Da đầu Lục Đông Thâm căng lên rần rần, cổ họng anh khô khốc, rất lâu sau anh mới nói: “Anh biết mà, yên tâm, anh tuyệt đối không để em đợi lâu đâu.”

Năm phút có thể dài bao nhiêu?

300 giây.

Có người nói, năm phút rất ngắn ngủi, ngắn tới mức chỉ chớp mắt đã kết thúc. Lại cũng có người nói năm phút là rất dài, dài tới mức đủ để thay đổi cuộc đời một con người và làm chuyển biến của cả một thế giới.

Lục Đông Thâm cảm thấy mấy người nói năm phút dài miên man toàn là nói khoác, chí ít thì khi anh trốn tiệt trong phòng thay đồ năm phút, trời chưa già, đất cũng chưa cằn cỗi, "bãi lúa nương dâu" vẫn chưa thay đổi.

Nhưng anh biết, nếu còn không xuất hiện trước mặt cô, cuộc đời của anh sẽ long trời lở đất.

Các món ăn trên bàn thoạt nhìn đều có đầy đủ hương thơm, mùi vị và màu sắc.

Lục Đông Thâm thừa nhận mình rất kén ăn, món gì cho vào miệng cũng băn khoăn chán. Nhưng anh cũng lại cảm thấy, chưa nói đến hương vị khi ăn vào miệng, chỉ riêng diện mạo của các món ăn này thôi cũng đã đạt tiêu chuẩn của một nhà hàng cao cấp ba sao. Đương nhiên, với điều kiện tảng lờ đống hoang tàn đổ nát mà chỉ liếc mắt cũng thấy ở phía xa.

Tưởng Ly nhìn giờ: "Anh Lục thật là đúng hẹn." Anh đúng là đã đợi tới giây cuối cùng mới ngồi xuống ghế.

Lục Đông Thâm cố gắng ép ra một nụ cười: "Quá khen."

Các món ăn rất vừa miệng, nhất là món gà hầm thuốc bắc ăn rất đã miệng. Ít thịt nhiều rau, có cả thịt bò vàng Cao Sơn lẫn nhiều loại nấm hảo hạng. Lục Đông Thâm bất ngờ khi cô tìm được nhiều nguyên liệu như thế. Tưởng Ly thì khinh bỉ nhìn anh và nói: "Cậu chủ Lục vĩ đại ít vào siêu thị lắm phải không? Bây giờ mấy siêu thị lớn cái gì mà chẳng mua được?"

Lục Đông Thâm lấy tay xoa xoa mũi. Không phải anh "ít" vào mà là hầu như không vào bao giờ. Anh đã quên mất lần cuối cùng mình đi vào đó

là từ khi nào rồi, chỉ nhớ là hình như lúc ấy vẫn còn ở bên Mỹ.

Tưởng Ly phê bình: "Chỉ tiếc rằng đây không phải thức ăn tươi sống nhất." Chỗ này mà là Thương Lăng thì thịt bò vàng tươi non tha hồ bắt, mấy loại nấm hay bán trong siêu thị trên thành phố cũng bắt gặp dễ dàng.

Nhớ lại hồi ở Thương Lăng, cô thích nhất là nướng một ít thịt bò khô, hoặc là đích thân tới Xiangri La kiếm thịt bò Tây Tạng về ăn lẩu hoặc phơi khô. Tới ngày trời lạnh, cô và đám Tưởng Tiểu Thiên sẽ ngồi co ro trên ghế, vừa ăn thịt bò vừa uống rượu lúa mì, bên cạnh là lò lửa lúc nào cũng rực hồng.

Lục Đông Thâm thấy cô nói một nửa giữ lại một nửa cũng ít nhiều đoán ra cô đang nghĩ gì. Anh hỏi: "Em biết nấu món Tây không?"

Tưởng Ly quay trở lại hiện thực: "Anh ăn món Tây mãi chưa chán à?"

"Ăn quen rồi."

Tưởng Ly hỏi: "Em nấu ăn không ngon sao?"

"Không, ngon lắm." Lục Đông Thâm nói: "Chỉ có điều anh không quen ăn các món vùng miền Nam cho lắm, hoặc em cũng có thể thử nấu các món ở các vùng khác."

Nói tới đây, anh chợt nhớ tới phòng bếp bèn đổi giọng: "Nhưng mà nấu nướng ở nhà một lần cũng rất phiền phức, ra ngoài ăn vừa tiết kiệm thời gian, vừa đỡ tốn công."

Không phải anh không thích những món này do cô nấu, chỉ là không muốn cô quá hoài niệm Thương Lăng.

Thương Lăng đối với cô mà nói là một bầu trời ấm áp, đối với anh mà nói lại như chiếc gai mắc ở cổ họng. Cô càng nhung nhớ, anh càng bất an.

Có lẽ vì anh quá tham lam, muốn cô thuộc về mình hoàn toàn, triệt để, không cho phép cô nhớ lại quãng thời gian quá khứ ấy nữa, một quá khứ mà người đàn ông khác từng dành cho cô.

Cô nên là Hạ Trú của anh, không nên là Tưởng Ly của Đàm Diệu Minh.

Sự chú ý của Tưởng Ly lại bị hàm ý phía sau câu nói cuối cùng của cô dịch chuyển, cô lại cười xảo quyệt: "Vậy sao được? Ăn ở nhà mới có không khí gia đình, nhà anh cứ như cái khách sạn ấy, không ổn."

"Anh vốn dĩ cũng không hay về đây ngủ mà." Lục Đông Thâm nói một câu.

Tưởng Ly phì cười, đặt đũa xuống: "Phải rồi, anh toàn ngủ trên giường mấy cô gái khác mà."

Lục Đông Thâm đang uống canh, suýt nữa thì bị sặc, ngước lên nhìn cô.

Tưởng Ly có phần sầu não.

Thật ra cô không muốn nhắc mãi chuyện này, làm như mình nhỏ mọn lắm vậy, hoặc là bên kia Trần Du vừa tới nói một tràng thì bên này cô đã tìm Lục Đông Thâm tính sổ, vậy chẳng phải rõ ràng để Trần Du đắc ý sao? Nhưng mà, anh lúc này đang ngồi đối diện cô. Anh sau khi đã thay bộ quần áo ngủ lại càng thoải mái, tuấn tú, đẹp như tranh. Thế là cô lại vô thức suy nghĩ, đã có bao nhiêu cô gái được bò lên cơ thể tráng kiện này của anh, rên rỉ hòa hợp.

"Đừng có suy nghĩ lung tung." Lục Đông Thâm gắp thức ăn cho cô, ngữ khí dịu dàng.

Tưởng Ly không muốn tính nợ cũ với anh, hơn nữa cũng không biết phải tính từ lúc nào. Ngẫm nghĩ một lúc, cô vẫn cứ băn khoăn chuyện của Trần Du trước.

"Em nghĩ lung tung sao? Vậy còn Trần Du?"

Lục Đông Thâm thầm thở phào nhẹ nhõm: "Anh và cô ấy chẳng có gì cả."

Điểm này thì Tưởng Ly biết, nhưng ngoài miệng vẫn không tha cho anh: "Không có gì mà khắp công ty từ trên xuống dưới lại biết cô ta là tình nhân của anh?"

Chủ đề về Trần Du trước kia họ đã từng nói, nhưng Lục Đông Thâm cũng không giận việc cô lôi lại chuyện cũ. Anh đặt đũa xuống, khẽ thở dài: "Cô ấy không phải tình nhân của anh, nhưng miệng mọc trên mặt người khác, anh lo sao được. Nhà họ Trần có ơn với anh. Năm xưa ông Trần trước khi mất không có yêu cầu gì khác, chỉ hy vọng anh có thể chăm sóc tốt cho con gái của ông ấy, anh đã hứa với ông Trần. Bé con à, ơn cứu mạng, cho dù là lên núi đao, xuống biển lửa anh cũng phải báo."

"Rốt cuộc năm đó anh đã xảy ra chuyện gì?"

Lục Đông Thâm nói qua quýt: "Cuộc tranh giành lợi ích."

Tưởng Ly nghi hoặc.

Lục Đông Thâm ngước mắt nhìn cô, bật cười: "Lợi ích liên quan tới nhân tính, còn giết người nhanh hơn cả dao hay súng nữa."

Câu này thì Tưởng Ly tin.

Ăn cơm xong, Tưởng Ly nói: “Lục Đông Thâm, anh xem, ở trong một hoàn cảnh bừa bãi như vậy mà anh vẫn nuốt được cơm, chứng tỏ bệnh sạch sẽ và OCD của anh có thể chữa khỏi.”

Khi cô nói câu này, Lục Đông Thâm đang vùi đầu lau dọn hiện trường, nghe xong anh đáp: “Dao đã kề cổ rồi, buộc phải tuân lệnh thôi.”

Trên bữa cơm tối nay, ngoài khuôn mặt tươi cười hiền hòa của cô ra, bên cạnh tay cô còn có con dao Phần Lan kia. Mỗi lần anh cựa quậy ra chiều khó chịu, cô lại vuốt ve can dao, dáng vẻ giống hệt như có thể vung dao qua ngay vậy.

Tưởng Ly cười ngặt nghẽo: “Kẻ thức thời đúng là trang tuấn kiệt.”

Lục Đông Thâm rất nhanh chân nhanh tay, nguyên do là vì dọn dẹp sạch sẽ được phút nào, thì mắt anh sẽ được nghỉ ngơi sớm phút ấy.

Thấy anh thu dọn xong phòng bếp đi ra, Tưởng Ly vỗ tay: “Giỏi lắm, thành công mỹ mãn, sau này hãy tăng cường rèn luyện.”

Thấy cô xách túi, Lục Đông Thâm tiến lên: “Em đi đâu vậy?”

“Về nhà thôi.” Tưởng Ly chỉ tay lên đồng hồ: “Nhưng mà anh phải đưa em về, muộn quá rồi.”

“Anh cho em đi chưa hả?” Lục Đông Thâm cười.

Tưởng Ly cũng cười rất “thân thiện”, kéo tuột anh ra phía cửa ra vào: “Em cũng không muốn về đâu, nhưng em nghĩ là anh đang có một chuyện quan trọng hơn cần giải quyết. Không tin anh nhìn đi.”

Lục Đông Thâm nhìn về phía ngón tay cô chỉ, lập tức bàng hoàng.

Ban nãy vì vừa vào cửa đã nhìn thấy bóng dáng Tưởng Ly, anh hoàn toàn không chú ý thì ra trên nền nhà còn có một vết xước, dưới ánh đèn trông nó càng nhức mắt.

“Cái lò hương gây ra đấy, thật không ngờ nó còn cứng hơn đá cẩm thạch.” Tưởng Ly vô tâm vô tính giải thích một câu.

Một giây sau, cô liền bị anh ấn lên bức tường ngay cạnh cửa. Eo cô bị anh ghìm chặt, lực rất mạnh. Anh cúi đầu nhìn cô: “Em cố tình hành hạ anh, đúng không?”

Tầm mắt của Tưởng Ly liếc tới vết xước kia, quả thực thảm không sao kể xiết: “Chắc là không lau sạch được đâu. Hay là anh suy nghĩ tới việc làm lại sàn đi? Chắc là cũng mất của anh cả một đêm rồi.”

“Anh đang nói em đó.” Lục Đông Thâm cất giọng trầm thấp: “Khi nào thì sẵn sàng để cho anh, hm?”

Tưởng Ly sững người.

Môi anh ghé sát lại, hơi thở nặng nề: “Tối nay đừng đi nữa.”

Tinh thần Tưởng Ly như chao đảo. Cô hiểu ý anh, mặt bỗng chốc đỏ bừng, rồi lập tức đẩy anh ra: “Anh nghĩ cái gì vậy? Đừng có giở trò lưu manh!”

Lục Đông Thâm nửa đùa nửa thật: “Em ép anh thật sự phải dùng biện pháp mạnh với em đấy à?” Đây quả thực là lần đầu tiên anh nhẫn nại như vậy, thật là kỳ quái.

Tưởng Ly giơ hai tay ra, làm tư thế sẵn sàng đánh nhau: “Đã không nói chuyện được trong hòa bình thì chỉ có thể giải quyết bằng vũ lực.”

Lục Đông Thâm phì cười vì dáng vẻ của cô: "Với thế võ mèo cào của em?"

"Mèo cào? Lúc ở Thương…" Tưởng Ly đang nói dở thì khựng lại, chuyển lời: "Mấy người đàn ông lực lưỡng cũng không phải đối thủ của em đâu. Đâu phải anh chưa từng chứng kiến sự lợi hại của em. Nếu không phục, hôm nào ra võ quán ta làm ván."

"Lên thẳng giường đọ sức là xong." Nói rồi, Lục Đông Thâm lại túm lấy cô.

Cô lấy tay ra chặn nhưng không lại được với anh, cô sốt sắng: "Em hét ầm lên là có kẻ quấy rối bây giờ."

"Em hét đi, anh xem ai quan tâm." Lục Đông Thâm vươn cánh tay dài kéo cô vào lòng mình.

Tưởng Ly xoay người, muốn trốn nhưng bất thành. Cô thẳng thừng ngồi bệt xuống đất. Lục Đông Thâm giữ chặt hai cổ tay cô, lôi xềnh xệch cô đi xa vài mét vào trong nhà. Tưởng Ly liên tục cầu xin: "Anh giai, anh giai… Chúng ta đổi hôm khác, hôm khác nhé."

Lục Đông Thâm thật sự dở khóc dở cười vì điệu bộ của cô. Anh chẳng qua chỉ muốn có được cô thôi, sao lại giống như buôn bán thiếu nữ nhà lành vậy?

Anh ngồi sụp xuống, vân vê cằm cô, không nhịn được cười: "Hôm khác hả?"

"Hôm khác, hôm khác."

"Hôm nào đây?"

Tưởng Ly nuốt nước bọt: “Chuyển… Chuyển sang một hôm thiên thời, địa lợi, nhân hòa.”

“Anh cảm thấy hôm nay rất hợp.” Lục Đông Thâm có vẻ hứng thú: “Tục ngữ có câu rất hay: Chọn ngày không bằng gặp ngày.”

“Tối nay em không được.” Tưởng Ly buột miệng.

“Em vội gì sao?” Lục Đông Thâm vân vê cằm cô.

Tưởng Ly đành viện cớ: “Cái ấy của em đến rồi.”

Lục Đông Thâm ngẩn người, rất lâu sau mới hiểu ra “cái ấy” mà cô nói là cái gì. Anh bật cười: “Được rồi, nào, qua đây anh đích thân kiểm tra cho em.”

Tưởng Ly làm mặt mếu ôm chặt lấy chân anh: “Anh giai, em xin anh, tối nay anh tha cho em đi, em thật sự chưa chuẩn bị tâm lý.”

Bao nhiêu nhiệt tình của Lục Đông Thâm trở nên trơ trọi không biết để đâu sau tiếng van vỉ, nài nỉ của cô. Sống đến từng này tuổi rồi, đây quả thực là lần đầu tiên anh gặp khó khăn vì cái chuyện ấy, còn ép cho cô một cái gần như bật khóc.

Anh ôm cô vào lòng, vừa tức cười vừa tức giận: “Em đúng là tổ tông của anh đấy.”

“Vậy anh có thể đưa tổ tông về nhà không?”

Lục Đông Thâm hơi kéo cô ra, rồi véo má cô: “Em nhớ kỹ cho anh, đây là lần cuối cùng anh tha cho em đấy.”

~Hết chương 153~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 154: Mũi Có Thể Sai Lầm [2287 Chữ]

Anh phải tin tưởng em, công thức thật sự có vấn đề.

Khi Thương Xuyên kết thúc lịch quay phim cũng đúng lúc người trợ lý đi tới, thì thầm bên tai anh, nói rằng bên ngoài có người tìm.

Hôm nay là phân đoạn chính của anh, đã quá nửa đêm, giờ này không thể còn ai tới thăm phim trường, hơn nữa hôm nay đoàn làm phim cũng không sắp xếp cho thăm trường quay. Thương Xuyên ngẫm nghĩ một lát rồi hỏi: Người nào vậy?

Người trợ lý nói, cũng chỉ là có người khác truyền lời lại, bảo rằng ông chủ của họ vẫn đang đợi Thương Xuyên xong việc.

Quả thật chỉ là một người khác đưa lời. Người ấy mặc áo vest đen được cắt may rất tỉ mỉ, nhưng eo bàn tay sần sùi hẳn, trông có vẻ giống một vệ sỹ. Gặp được Thương Xuyên, người này tỏ ra vô cùng cung kính, nhưng anh ta không để trợ lý theo cùng. Anh ta đi trước dẫn đường, dẫn Thương Xuyên ra khỏi phạm vi trường quay, đi về phía một chiếc xe đang đỗ bên vệ đường.

Anh lên xe rồi thấy trên xe không có tài xế, cả người vệ sỹ cũng canh chừng ở bên ngoài.

Người đàn ông đối diện đang ngồi ngay ngắn.

Đây vốn dĩ là khu vực ngoại thành. Về đêm, đèn đường cũng không rực rỡ được bằng khu trung tâm thành phố. Thế nên cả một khoảng bóng tối bao trùm lên khuôn mặt người đàn ông.

Thương Xuyên quan sát anh ta qua tia sáng hơi yếu ớt, cứ cảm thấy người này có phần quen mắt. Rất lâu sau anh mới nhớ ra, ngập ngừng lên tiếng: "Anh là… Thai Nghiệp Dương?"

Thai Nghiệp Dương hơi ngẩng đầu lên: "Phải."

Thương Xuyên nhìn anh ta, có phần khó hiểu. Phó tổng giám đốc tập đoàn Trường Thịnh, thường xuyên xuất hiện qua các bài phỏng vấn trên báo chí. Họ cũng đã từng có vài lần giáp mặt ở một vài dịp nào đó. Nhưng hai người tuyệt đối không thân thiết đến mức độ có chuyện ngồi nói với nhau.

"Anh tới tìm tôi là…"

Thai Nghiệp Dương vắt chân trái lên chân phải, một tay cầm ly rượu vang, một tay đặt lên cửa sổ xe, thái độ vô cùng nhàn tản: "Tôi tới là muốn bán cho cậu một ơn huệ, không biết cậu có thể nhận được không."

Thương Xuyên chưa hiểu anh ta có ý đồ gì bên trong, đành hùa theo ý của đối phương: "Tôi xin rửa tai lắng nghe."

Thai Nghiệp Dương nhấp một ngụm rượu: "Chẳng phải cậu vẫn đang tìm kiếm tung tích của Tả Thời sao?"

"Anh biết Tả Thời đang ở đâu ư?" Thương Xuyên bỗng chốc trở nên kích động, nhưng cũng phản ứng lại ngay tức khắc, nhìn chằm chằm Thai Nghiệp Dương với thái độ cảnh giác: "Làm sao anh biết được Tả Thời?"

Thai Nghiệp Dương nở nụ cười thâm trầm: “Nếu tôi đã muốn bán ơn huệ cho cậu thì có một số chuyện và một số người phải nghe ngóng cho rõ ràng trước đã.”

Tuy rằng Thương Xuyên cảm thấy thật kỳ lạ, nhưng dính líu tới Tả Thời, bao giờ anh cũng sốt sắng, bèn gạn hỏi Thai Nghiệp Dương. Thai Nghiệp Dương nhẹ nhàng đung đưa ly rượu vang, màu rượu đỏ sóng sánh chạm vào thành ly, một vài giọt rượu đọng lại trên thành ly, đỏ rực như màu máu.

Anh ta nói: “Có lẽ, cậu nghe xong câu chuyện mà tôi kể sẽ biết ngay tung tích của Tả Thời, đồng thời sẽ cân nhắc lại xem có nên tiếp tục hợp tác cùng Skyline hay không.”

Thương Xuyên nhíu mày.

***

Ngày mà tổng bộ đưa ra kết quả cuối cùng cho việc điều tra thành phần công thức cũ, trời nổi gió lớn.

Bông liễu trắng triền miên bất tận bay ngang qua khung cửa sổ.

Khi bông liễu bay đầy trời cũng có nghĩa là mùa xuân của Bắc Kinh sắp kết thúc, bước vào mùa nóng nực oi ả với tiếng ve râm ran suốt ngày.

Năm Tưởng Ly theo bố mẹ tới Bắc Kinh định cư cũng đúng vào mùa này. Bông liễu còn nhiều hơn bây giờ, theo từng cơn gió trải xuống mặt đất, hết tầng này tới tầng khác.

Cô cảm thấy nó giống như tuyết.

Lúc đó Bắc Kinh cũng có tuyết rơi. Tuyết vừa rơi là các con ngõ đã râm ran, náo nhiệt hẳn lên. Luôn có tiếng nói cười trêu đùa và bóng dáng lũ trẻ. Ngay sau đó đã xuất hiện những người tuyết được đắp rất to. Chúng còn móc trộm một ít than tổ ong trong nhà để chấm thành hai mắt cho người tuyết.

Bây giờ Bắc Kinh đã hiếm có tuyết hơn, chỉ còn biết dựa vào dương liễu để nhớ nhung.

Cô rời khỏi Bắc Kinh ba năm, nhưng lại gặp được tuyết ở Thương Lăng.

Tưởng Ly thường hay ngắm dương liễu bay tới ngẩn người, sau đó thì nhớ lại trận tuyết rơi cuối cùng vào ngày tế đông của Thương Lăng.

Khi cô nhận được điện thoại là mười giờ sáng.

Khi cô tới kịp phòng hội nghị thì đã có người ngồi trong, ngồi ở vị trí chính giữa là Lục Đông Thâm. Người ngồi bên cạnh anh phía tay trái là Lục Khởi Bạch và Dương Viễn, ngay kế bên Dương Viễn còn có một nam một nữ. Vị trí ngay bên tai phải anh được để trống, sau đó là tới Cảnh Ninh.

Không có thư ký làm nhiệm vụ ghi chép nội dung buổi họp.

Chẳng hiểu sao Tưởng Ly lại thấy tim mình đập lỡ nhịp, đây là một buổi họp nội bộ.

Thấy cô tới, Lục Đông Thâm ra hiệu về phía chỗ ngồi trống bên cạnh anh: “Ngồi đi.”

Tất cả mọi người đều đang đợi cô, hoặc, đang cần cô đưa ra một lời giải thích.

Sau khi cô ngồi yên vị, Lục Khởi Bạch bèn lên tiếng giới thiệu qua: "Hai vị này là người chịu trách nhiệm tại bộ phận Kiểm tra giám sát của tổng bộ, Denny và kiểm nghiệm viên Karen."

Khi đang giới thiệu ngược lại tới Tưởng Ly thì Denny lên tiếng ngắt ngang: "Tôi đã biết cô, Hạ Trú, hoặc có lẽ cả Lục Môn hiện giờ đều biết cô đang tuyên chiến với Quý Phi."

Dennt trông có vẻ đã trên dưới bốn mươi, cằm được cạo râu sạch sẽ, ăn mặc tuy công sở nhưng trong đôi mắt màu xanh sẫm đó lại toát ra một vẻ bất kham, trên ngón đeo nhẫn của bàn tay trái đặt trên bàn làm việc đã đeo một chiếc nhẫn cưới.

Cho dù cách xa khoảng vài người, Tưởng Ly cũng ngửi thấy được mùi nước hoa nam giới trên người anh ta. Những người đàn ông ngoại quốc thường có mùi cơ thể rất nặng, đa phần thích dùng các loại nước hoa nồng hơn bình thường để che giấu. Nhưng Denny này thì khác, mùi cơ thể trên người anh ta khá sạch sẽ và sảng khoải, nhưng anh ta vẫn thích xịt nước hoa, chứng tỏ anh ta là một người khá huênh hoang.

Tưởng Ly đáp trả: "Tôi không thèm tuyên chiến với ai."

Nghe xong, Denny hơi nhướng mày.

Lúc này Lục Đông Thâm lên tiếng: "Hai vị nói về tình hình hiện tại đi."

Gần ngay bên cạnh anh, giọng anh trở nên vô cùng rõ ràng. Thật ra tiếng Trung của Lục Đông Thâm không tệ, thậm chí có thể nói là vô cùng lưu loát, dù là khẩu ngữ cũng nói rất nhanh, các loại điển tích điển cố, thành ngữ tục ngữ anh cũng hiểu rõ, chỉ thi thoảng anh sẽ nói không chuẩn xác lắm các thanh điệu, dù sao thì anh cũng là người học tiếng Anh từ nhỏ.

Bây giờ nghe anh nói tiếng Anh liền cảm thấy ngôn ngữ này mới chính là tiếng mẹ đẻ của anh. Đây là sự thật không thể nào thay đổi, cho dù tiếng Trung anh nói có lưu loát cỡ mấy cũng không so bì được.

Denny đánh mắt nhìn Karen.

Đầu tiên, Karen lần lượt phát cho mỗi người một bàn báo cáo hóa nghiệm, sau khi ngồi xuống, cô ta nhìn Tưởng Ly và nói thẳng: "Qua quá trình hóa nghiệm của chúng, trong công thức này không hề phát hiện ra thành phần Cường tâm thảo như cô đã đề cập, hơn nữa Quý Phi cũng không thừa nhận việc thêm vào trong công thức Cường tâm thảo."

Karen là một cô gái mồm mép lanh lợi, ngữ khí sắc bén, mặt không cười đùa quá trớn, khá trẻ trung nhưng bề ngoài trông cũng rất bảo thủ. Chiếc váy công sở dài tới đầu gối, độ dài này đã thuộc loại hiếm gặp trong các công ty nước ngoài rồi."

Cô ta chưa kết hôn, ngón đeo nhẫn vẫn còn trống trơn.

Khi lật giở báo cáo hóa nghiệm, Lục Đông Thâm khẽ nhíu mày. Tưởng Ly còn không buồn xem qua báo cáo. Cô gập tài liệu lại, hơi ngả người về phía sau: "Không thể nào, trong công thức có thành phần Cường tâm thảo là sự thật."

"Ý cô là bộ phận kiểm nghiệm của chúng tôi có vấn đề?" Karen nói với ngữ khí không vui, nhìn Tưởng Ly chằm chằm: "Với tư cách là thành viên của bộ phận kiểm nghiệm tại tổng bộ, nghiêm túc và cẩn trọng là thái độ nhất quán của chúng tôi."

Tưởng Ly phì cười: "Việc này không liên quan đến chuyện cẩn trọng và nghiêm túc, liên quan đến việc mấy người có khả năng hay không."

Denny nghe xong có phần hứng thú: “Xin hỏi cô Hạ Trú, cô đã thông qua cách thức nào để tìm ra thành phần Cường tâm thảo?”

Tưởng Ly từ tốn đáp: “Mũi.”

“Mũi?” Denny bật cười: “Lẽ nào mùi còn chuẩn xác hơn cả máy móc? Hạ Trú, cô đùa hơi quá rồi đấy.”

Tưởng Ly không vui: “Tôi chưa bao giờ lấy công việc ra đùa giỡn.”

Karen lên tiếng: “Kết quả kiểm tra trước mắt chính là như vậy. Trong công thức chỉ tồn tại trắc bách, đỗ tùng và thành phần trúc bách lá dài. Không phát hiện ra Cường tâm thảo, thế nên cũng hoàn toàn không xuất hiện thành phần độc tố Lycorin.”

Tưởng Ly vốn dĩ đã cảm thấy hai người này có ý bao che cho tổng bộ, nghe xong câu này lại càng không vui. Cô đang định lên tiếng tranh cãi thì Lục Đông Thâm vươn tay ra, vỗ nhẹ nhàng hai cái lên mu bàn tay cô, tỏ ý bảo cô cứ bình tĩnh.

Anh quay đầu nhìn Karen và hỏi: “Quy trình kiểm nghiệm liên quan đến công thức này đã làm mấy lần? Giữa chừng có ai xen vào hoặc thay đổi nhân viên kiểm nghiệm không?”

Karen vô cùng thẳng thắn: “Chuyện này từ đầu tới cuối đều do tôi chịu trách nhiệm. Vì tính nghiêm trọng của sự việc thế nên toàn bộ quá trình đều được cách ly với bên ngoài, không có ai xen ngang, tôi cũng không chuyển giao cho một ai khác. Trước sau tôi đã thực hiện ba lần, ra cùng một kết quả.”

Denny nhìn về phía Lục Đông Thâm và nói: “Marcus, sự uy tín và chuyên nghiệp của phòng Kiểm nghiệm tại tổng bộ có lẽ cậu hiểu rất rõ, mũi của con người có thể sai chứ máy móc thì không thể sai được.”

Tưởng Ly nghe xong trái tim như nhảy dựng lên. Cô vô thức xoay ngược tay nắm lấy tay Lục Đông Thâm: “Anh phải tin tưởng em, công thức thật sự có vấn đề.”

~Hết chương 154~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 155: Cô Ấy Sai Có Tôi Gánh Vác [2487 Chữ]

Nếu công thức cũ đã không có vấn đề gì, vậy thì cứ tiếp tục cho sử dụng đi.

Cường tâm thảo không hề đáng sợ, thứ đáng sợ là Lycorin được tạo thành sau khi các thành phần kết hợp với nhau. Công thức của cả khu vực Trung Quốc đại lục là thống nhất. Tuy rằng trong công thức của các khu vực khác cũng có Cường tâm thảo, nhưng tổ hợp mùi hương không phức tạp như trong phòng làm việc của Lục Đông Thâm. Sở dĩ bị Tưởng Ly tra ra có Lycorin hoàn toàn là vì trước đó loại thuốc lá anh hút có phản ứng với Cường tâm thảo.

Chính những chi tiết nhỏ nhặt không đáng nói này mới khiến Tưởng Ly toát mồ hôi lạnh. Từ lâu cô đã cảm thấy chuyện này hoàn toàn nhắm vào Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm để mặc cô nắm lấy tay mình, cũng lờ đi tất cả những ánh mắt có phần khác lạ của những con người đang ngồi trong phòng. Anh nhìn sang Karen và hỏi: “Đã lấy mấy mẫu ở khu vực Trung Quốc đại lục mang qua?”

“Bởi vì chuyện này có liên quan tới anh, thế nên phàm là những công thức có mặt tại các khách sạn của Skyline chúng tôi đều đã trích xuất mẫu. Marcus, đây là một việc làm rất tốn thời và công sức.” Karen nói chuyện vô cùng thẳng thắn và gãy gọn, ánh mắt hướng thẳng về phía Tưởng Ly: “Tôi biết, các nhà tạo hương luôn có những chiếc mũi cực thính, nhất là cô

Hạ đây. Trước kia tôi cũng đã nghe ít nhiều về tài năng của cô Hạ. Nhưng có lẽ cô chưa hiểu hết về mức độ uy tín của phòng kiểm nghiệm Lục Môn chúng tôi trên phạm vi toàn thế giới. Lục Môn sở hữu những nhà điều chế hương hàng đầu, và rất nhiều phòng thực nghiệm mùi hương của nhiều sản phẩm xa xỉ dưới quyền Lục Môn đều phải được phòng kiểm nghiệm của chúng tôi xét duyệt mới được. Tất cả các loại máy móc chúng tôi sử dụng trong kiểm tra kiểm nghiệm cũng đều là các loại máy đắt tiền, được dày công nghiên cứu nhiều năm trời. Còn theo tôi được biết, cách đây không lâu cô Hạ từng bị cảm cúm."

Cảm cúm là điều tối kỵ nhất đối với một người phân tích mùi hương, sẽ trực tiếp ảnh hưởng tới việc phán đoán mùi hương. Tưởng Ly không ngờ đối phương lại nắm tỉ mỉ mọi chuyện như vậy trong quá trình điều tra, ngay cả tình hình của bản thân cũng bị liệt vào danh sách âm thầm kiểm tra.

Cô đang định lên tiếng thì nghe thấy Lục Đông Thâm nói: "Cô ấy bị cảm cúm sau khi đưa ra kiến nghị sửa chữa và xây dựng lại công thức, hơn nữa còn không quá nghiêm trọng."

Đây cũng chính là những gì Tưởng Ly muốn nói. Hôm đó cô gần như bị lạnh cóng người lúc ở trong đoàn phim. Sau khi Lục Đông Thâm tới đón và đưa cô về thành phố, ngày hôm sau cô đích thực cảm thấy hơi khó chịu. Nhưng cũng chỉ là hơi nặng đầu và choáng váng một chút, còn lâu mới nặng tới mức độ phải uống thuốc hay đi tiêm. Hơn nữa, là một người làm lĩnh vực liên quan đến mùi hương, sao cô không nắm rõ quy tắc ngành chứ. Đừng nói là chỉ cảm sơ sơ, cho dù bị cảm nặng cũng không được tùy tiện sử dụng thuốc Tây.

Lần đó cũng coi như cô may mắn, chỉ uống một chút nước nóng là đã ổn hơn.

Có lẽ Karen không ngờ Lục Đông Thâm lại thẳng thắn đỡ lại như thế nên cô ta hơi sững người lại giây lát. Lục Khởi Bạch nãy giờ vẫn giữ thái độ im lặng lúc này lên tiếng: "Hiện tại công thức đang tồn tại những quan điểm bất đồng. Lấy an toàn làm trên hết, dự án Giang Nam xuân của chúng tôi sẽ không sử dụng các công thức có trong khách sạn Skyline."

Karen ít nhiều có phần không vui, Denny thì bật cười: "Ý của anh là sẽ nhập khẩu các sản phẩm từ bên ngoài?"

Lục Khởi Bạch ung dung điềm đạm, nhìn thẳng vào khuôn mặt Tưởng Ly: "Tôi tin rằng giám đốc Hạ đây đã có cho mình một phương án pha chế tốt nhất."

Tiếc là Denny hoàn toàn không cho Tưởng Ly một cơ hội để lên tiếng. Anh ta phản bác lại lời nói của Lục Khởi Bạch: "Việc này e là không được. Vì không kiểm tra ra được bất kỳ vấn đề nào từ công thức cũ, thế nên yêu cầu của tổng bộ là tiếp tục sử dụng nó. Nếu công thức mới muốn được sử dụng thì chí ít phải thông qua quy trình xét duyệt nghiệm thu trên nửa năm của tổng bộ chứ không thể trực tiếp đem ra sử dụng."

Lục Khởi Bạch khẽ mỉm cười: "Trong chuyện này có lẽ đã xảy ra nhầm lẫn gì đó. Tôi đã tự mình chứng kiến năng lực của giám đốc Hạ. Thế nên, tôi không tin cô ấy có thể sai lầm."

Câu nói này thật là thẳng thắn.

Dương Viễn ngồi bên cạnh mắt nhìn mũi, mũi nhìn ngực, như đang đăm chiêu lắm. Lục Đông Thâm hơi nheo mắt lại, giữ im lặng. Ngược lại Tưởng Ly ít nhiều có phần sửng sốt, không ngờ là Lục Khởi Bạch lại lên tiếng nói đỡ cho mình.

Denny nghe ra ý tứ đằng sau lời nói của Lục Khởi Bạch. Anh ta thu lại vẻ bắng nhắng của mình, nghiêm mặt: “Kể từ ngày trung tâm kiểm nghiệm của chúng tôi được thành lập, chúng tôi đã tiếp nhận tổng cộng trên 136.500 công thức khác nhau, tỷ lệ kiểm nghiệm sai là 0%. Uy tín không phải là thứ chúng tôi tự bịa ra hoặc tự nhận vào người, đó là thành tích chúng tôi gây dựng từng chút một từ mồ hôi công sức và thái độ làm việc chuyên nghiệp.”

Karen cũng hùa theo: “Không sai, việc của chúng tôi là kiểm nghiệm, chúng tôi không lo các việc khác. Nếu giám đốc Hạ có ý đồ gì khác, tôi nghĩ cô cũng tốt nhất không nên giở trò trong công thức, dù sao thì việc kiểm nghiệm công thức cũng không phải là trò đùa con nít.”

“Cô nói vậy là có ý gì?” Tưởng Ly không nhịn được nữa, đập bàn đứng dậy, con ngươi như bùng cháy dữ dội.

Karen không ngờ được Tưởng Ly lại đập bàn đứng lên, cô ta đã giật nảy mình vì thái độ hằm hằm hung dữ của cô, rất lâu không bật ra được câu nào.

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn cô: “Em cứ ngồi xuống đi đã.”

“Lục Đông Thâm.” Tưởng Ly hạ giọng xuống rất thấp.

“Ngồi xuống.” Lục Đông Thâm uy nghiêm lặp lại một lần nữa.

Tưởng Ly kiềm chế ngọn lửa giận trong lòng xuống, đành ngồi lại xuống ghế.

Tất cả mọi người đều đang hướng ánh mắt về phía Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm nhìn sang Denny: “Nếu công thức cũ đã không có vấn đề gì, vậy thì cứ tiếp tục cho sử dụng đi.”

Tưởng Ly quay ngoắt đầu sang, bàng hoàng nhìn anh.

Lục Đông Thâm không nhìn cô mà chuyển sang nhìn Lục Khởi Bạch: "Tất cả các sản phẩm sử dụng hằng ngày của Giang Nam xuân cũng phải áp dụng cùng một công thức thống nhất với Skyline."

"Được." Lục Khởi Bạch lên tiếng.

Tưởng Ly cuộn chặt tay lại thành nắm đấm, sắc mặt cực kỳ khó coi. Cô nhìn chằm chằm Lục Đông Thâm, nghiến răng: "Anh không tin em ư?"

Lục Đông Thâm đẩy tập tài liệu ra trước mặt cô: "Các con số ở trên này không thể làm giả được."

Bờ môi của Tưởng Ly mím lại càng lúc càng chặt hơn, bên trong đôi đồng tử như đang chứa hai quả bom nguyên tử, lúc nào cũng chỉ chực phát nổ. Dương Viễn ngồi đối diện cô, nhìn thấy rất rõ ràng, vội vàng ra mặt hòa hoãn bầu không khí: "Tôi thấy hay là thế này đi, chuyện này chúng ta sẽ tiếp theo bàn bạc thêm, xem có thể…"

"Không cần đâu, công thức sẽ được đưa vào sử dụng bình thường, nếu không sẽ ảnh hưởng tới việc phối hợp vận hành của các bộ phận khác." Lục Đông Thâm ngắt ngang lời nói của Dương Viễn, thái độ cứng rắn vô cùng.

Câu nói này của anh đã trở thành lý do cuối cùng khiến Tưởng Ly sụp đổ. Cô vốn dĩ nghĩ rằng anh chắc chắn sẽ đứng về phía cô, bây giờ sau tình huống này đủ để chứng tỏ anh hoàn toàn không tin tưởng suy đoán của cô.

Giống như bị cả đám người tát thẳng vào mặt, Tưởng Ly cảm thấy xấu hổ và khó nhẫn nhịn, trái tim lại đau đớn vô cùng. Người đàn ông luôn miệng nói rằng sẽ bảo vệ cô bây giờ lại không nể tình, thị phi bất phân.

Các hành xử kiên quyết của anh giống như một nhát dao đâm thẳng vào trái tim cô vậy.

Mọi cảm xúc trong cô không thể kìm nén được nữa. Cô đứng bật dậy, ném tập tài liệu trong tay lên cao: "Quăng mẹ nó cái công thức chó má của các người đi!" Dứt lời, cô đi thẳng ra khỏi phòng họp.

Tất cả mọi người đều sửng sốt.

Đặc biệt là Dương Viễn. Anh ấy giơ tay lên lau trán, mồ hôi lạnh túa ra ầm ầm.

Chỉ có Lục Đông Thâm, dường như đã sớm dự liệu được Tưởng Ly sẽ thể hiện thái độ này. Mặt anh vẫn không hề đổi sắc, từng đường nét trnê khuôn mặt cũng không hiện lên chút ấm áp nào. Anh nhìn về phía Denny: "Liên quan đến chuyện công thức cũ, tôi sẽ đích thân báo cáo với tổng bộ."

Denny hơi nhướng mày: "Chuyện này nên để giám đốc Hạ thực hiện thì phải? Dẫu sao thì cô ta cũng nên chịu trách nhiệm với sự việc lần này."

Ánh mắt Lục Đông Thâm nhìn anh ta trở nên nghiêm hẳn: "Hạ Trú là người của tôi, anh muốn bắt cô ấy chịu trách nhiệm chuyện gì? Cho dù cô ấy làm sai, cũng là tôi chịu trách nhiệm, anh còn gì không yên tâm đây?"

Denny nghẹn lời, rất lâu sau mới nói: "Có anh chịu trách nhiệm, đương nhiên rất yên tâm."

***

Tưởng Ly gọi một suất đủ món.

Cách tập đoàn Skyline một con đường, trong một quán ăn nhỏ góc Đông Bắc với diện tích chỉ khoảng sáu, bảy chục mét vuông. Ông chủ là

người Trùng Khánh, nấu những món ăn rất ngon. Giá thức ăn ở đây lại khá rẻ, thích hợp với mức sống cơ bản của mọi người trong khu vực này, thế nên cứ tới buổi trưa là quán đông khách khủng khiếp.

Lúc trước Tưởng Ly từng được Julia gợi ý tới đây ăn một lần, hôm nay cô vác theo cả một bụng tức kéo Julia cùng đi ăn. May mắn thay họ tìm được một bàn trống. Các bàn khác cùng lắm chỉ gọi món theo đũa. Tưởng Ly đầy rẫy phẫn nộ không biết trút đi nơi nào, lúc gọi món cô đã nhét cả cuốn thực đơn vào trong lòng bà chủ quán: "Cho một suất đầy đủ các món."

Bà chủ quán sững sờ: "Tất cả… các món trong thực đơn sao?"

Tưởng Ly đập bàn: "Đúng vậy!"

Kết quả, ông chủ đã thật sự làm đầy đủ các món có trong thực đơn, riêng bàn thôi đã phải ghép thêm cho cô bốn cái, chèn ép tới độ các khách hàng khác lên tiếng oán trách. Nhưng đa phần họ tò mò về việc cô gái bé nhỏ này đã chịu đả kích gì hơn.

Julia nhìn chằm chằm cả bàn thức ăn, đau đầu chết đi được. Cô ấy thì thầm với Tưởng Ly: "Giám đốc Hạ, nhiều món thế này chúng ta cũng ăn không hết đâu…"

Tưởng Ly nắm chặt đôi đũa: "Không ăn hết thì gọi về tặng cho mấy người đồng nát sắt vụn ngoài kia!"

Julia cũng không hiểu cô đang bị làm sao, lòng vô cùng hoang mang. Cô ấy đã ăn uống trong nhà ăn công ty rồi, làm gì còn dạ dày ăn thêm cả đống thức ăn như thế này nữa. Nhưng cô ấy cũng không dám không nghe theo lời Tưởng Ly. Đang trong lúc bứt rứt thì chuông di động vang lên,

Julia vội vàng bắt máy rồi ngay sau đó đứng thẳng dậy: “Đúng đúng đúng, à dạ, vâng, tôi sẽ ra cửa đón.”

Ngắt máy rồi, không đợi Tưởng Ly hỏi thêm một câu, Julia đã chạy bay biến như một làn khói.

Tưởng Ly cũng không còn tâm tư quan tâm xem Julia vừa nhận điện thoại của ai. Cô bẻ đôi đũa gỗ dùng một lần ra, cọ cọ hai cây đũa vào với nhau để gạt bỏ hết xơ đũa, rồi cắm cúi ngồi ăn.

Ăn được vài miếng, cô bỗng cảm giác ánh sáng phía đối diện bị che khuất.

Cô ngước lên nhìn, hóa ra là Lục Đông Thâm tới, vừa ung dung tự tại ngồi xuống đối diện cô…

~Hết chương 155~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 156: Phiền Chết Cô Ấy [2440 Chữ]

Với tính cách của Hạ Trú, chỉ có chiêu này là đối phó được với cô ấy, làm cô ấy phiền muốn chết.

Julia đã biến đi đâu mất dạng.

Sau khi bán đứng hành tung của cô, Julia đã thành công trốn thoát.

Việc Lục Đông Thâm xuất hiện ở những nơi như thế này là rất không phù hợp. Anh vẫn mặc nguyên bộ áo vest quần Âu như lúc ngồi họp, ngay cả chiếc cà vạt trên cổ anh cũng thẳng thớm không chút lệch lạc. Hình tượng này khi ngồi trên chiếc ghế nhựa trông kiểu gì cũng thấy kỳ kỳ.

Có vài vị khách ở bàn kế bên đều nhìn cả sang phía này rồi thì thầm to nhỏ. Trong đó có ba bàn gồm ba cô gái, mắt cứ nhìn chòng chọc vào Lục Đông Thâm, gần như không thể kéo về được nữa.

Tưởng Ly chỉ miệt mài vùi đầu ăn uống, không thèm để tâm tới anh.

Lục Đông Thâm quét mắt một lượt nhìn cả chiếc bàn lớn được ghép lại từ bốn chiếc bàn nhỏ. Quá nửa các món ăn trên mặt bàn vẫn còn đỏ au. Đừng nói là ăn vào miệng, chỉ nhìn bằng mắt thôi anh cũng cảm thấy đau dạ dày.

Thế rồi anh lại lẳng lặng quét mắt nhìn hoàn cảnh xung quanh. Một nơi chật hẹp, chỉ hơi giơ cao cánh tay lên một chút cũng có thể chạm phải người khác. Dưới chân được lát gạch đất nung, toàn bộ sàn nhà đều đã mờ

tịt không còn nhìn rõ hình thù hoa văn do bị người ta đi qua đi lại quá lâu rồi. Vết xước, lồi lõm mấp mô, trông không hề sạch sẽ chút nào.

Bàn ghế đều là loại rẻ tiền, mặt bàn cũng đầy dầu mỡ, ở một góc bàn xếp cả đống lọ gia vị và giấm ớt, thương hiệu bên trên cũng đã bị làm mờ bởi những vệt dầu tích tụ lâu ngày. Chiếc túi trong suốt được xé rách một góc, bên trong đựng những tờ giấy ăn thô ráp, xấu xí. Các đôi đũa dùng một lần thì được xếp tản mạt trong chiếc hộp đựng đũa bằng nhựa màu xanh lá cây đã ố vàng.

Lục Đông Thâm ngồi đó rất gượng gào, gần như không dám nhúc nhích. Anh cứ có cảm giác chỉ cần hơi nhúc nhích cơ thể thôi cũng có thể dính phải dầu mỡ hay vụn thức ăn rơi vãi.

“Đừng ăn mấy món này nữa, anh đã đặt nhà hàng cho bữa trưa nay rồi.”

“Không đi.” Tưởng Ly không buồn ngẩng đầu lên.

Lục Đông Thâm đau đầu. Anh đánh mắt nhìn nhanh người chủ quán đang đứng gần đó rồi hạ thấp giọng nói: “Mấy hàng quán kiểu này không sạch sẽ.”

“Em cảm thấy rất tốt mà.” Tưởng Ly bực dọc, cắm thẳng một chiếc đũa lên một miếng thịt bò nấu cay. Dáng vẻ ấy không thua kém gì việc cô đâm con dao Phần Lan kia lên người anh. “Em có bắt anh ăn đâu!”

Lục Đông Thâm dở khóc dở cười vì cô, nghĩ bụng ngồi trong hoàn cảnh này, anh cũng chẳng nuốt nổi. “Em là con gái, ăn nhiều như vậy có hết được không?”

Tưởng Ly chẳng thèm đoái hoài tới anh.

Nói thật, Lục Đông Thâm không có kinh nghiệm dỗ dành con gái. Lĩnh vực này đối với anh mà nói hoàn toàn là điểm mù. Bình thường thi thoảng anh cũng nghe được Dương Viễn tán tỉnh ngọt ngào với đám con gái. Nay dỗ cô này, mai gạt cô kia, anh nghe xong cũng thấy mệt thay Dương Viễn.

Dương Viễn là người đã bước qua vườn hoa, lá dính đầy lên người rồi, chỉ hận không thể quét thêm một lớp mật ong dày cộm nữa lên thôi.

Trước khi ra khỏi cửa, Dương Viễn đã chân thành, thấm thía đá cho anh bốn chữ: Bám riết không tha.

Anh ấy nói với anh: Với tính cách của Hạ Trú, chỉ có chiêu này là đối phó được với cô ấy, làm cô ấy phiền muốn chết.

Tuy rằng Lục Đông Thâm chưa có kinh nghiệm, nhưng cũng cảm thấy chiêu này khá mạo hiểm. Cuối cùng, anh hỏi Dương Viễn: Trong số mấy cô gái cậu từng hẹn hò có người nào có tính cách như Hạ Trú không?

Dương Viễn vô cùng thành thật đáp: Chưa hề, những cô bạn gái tôi từng hẹn hò không ai dám bỡn cợt với tôi như vậy.

Lục Đông Thâm dâng lên một nỗi kích động muốn tát chết cậu ta, cuối cùng cũng chân thành nói một câu: Cậu hẹn hò mấy năm nay coi như phí công vô ích.

Lý luận suông.

Lục Đông Thâm cảm thấy thật ra cậu nói "Thực tiễn là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý" là hoàn toàn chính xác. Tính Hạ Trú hoang dã, dễ kích động, trước mặt tất cả mọi người còn dám đập bàn với anh mà lại định quấy rầy bám riết lấy cô? Mấy người thiếu kiên nhẫn ghét nhất là bị làm phiền, cô không đâm cho một nhát dao coi như đã nhân từ lắm rồi.

Cách tốt nhất để chung sống với cô là tính toán từng bước, gặp chiêu nào giải quyết chiêu ấy.

Ông chủ mang món chính lên cuối cùng, bánh bao chay nóng hôi hổi, khói nghi ngút, vừa mới ra lò. Sau khi đặt chiếc đĩa xuống, ông chủ quán cười hà hà nhìn Lục Đông Thâm và hỏi: "Cậu có cần lấy thêm một bộ bát đũa không?"

Lục Đông Thâm vội khéo léo chối từ, anh chỉ nhìn độc cả bàn thức ăn này thôi đã đủ no rồi. Bà chủ quán là người có kinh nghiệm, mắt cực tinh tường. Bà ấy tiến lên kéo ông chủ quán đi, rồi hạ giọng thì thầm: "Hai cô cậu ấy đang giận dỗi nhau. Cậu kia vừa nhìn đã biết là rất giàu có, chắc là không ưng ý quán này của chúng ta đâu, anh đừng có nhiều chuyện."

Tưởng Ly bên này ăn uống rất đã đời, nhưng đa phần cô cũng chỉ lựa những món cay vừa phải để ăn chứ quá cay cô vẫn không chịu nổi. Riêng bánh bao chay là cô đã gặm được quá nửa. Lục Đông Thâm thấy vậy cũng biết cô chắc chắn không định đổi nhà hàng nữa rồi. Thấy cô gặm bánh bao chay sung sướng, anh cũng không lo cô đói bụng nữa.

Thấy cô giơ tay lên gắp một miếng ếch xào cay, Lục Đông Thâm khẽ thở dài một tiếng: "Em ăn thêm món chính đi, nhà này nấu cho nhiều dầu mỡ quá, hơn nữa anh thấy nguyên liệu ở đây có vẻ cũng không tươi ngon lắm."

Tưởng Ly bèn này giơ đũa lên, tuy rằng đã hạ giọng xuống thấp nhưng thái độ vô cùng tệ: "Sao anh lo nhiều quá vậy? Quán ruồi muỗi là như vậy đó, anh thấy không quen có thể đi!"

Lục Đông Thâm cảm thấy cô cũng hiểu chuyện, không khiến anh bẽ bàng ở những nơi như thế này. Còn về thái độ của cô trong phòng họp, anh có thể bao dung.

Nghĩ vậy, anh bèn giơ tay cầm một đôi đũa lên, từ tốn bẻ đôi ra, rồi bất ngờ nói một câu: “Bé con, em đã bao giờ được thấy cảnh nghe âm thanh đoán vị trí đập ruồi chưa?”

Tưởng Ly đang xé bánh bao, nghe xong sững người. Người này sao lại bất thình lình nói ra một câu như vậy, anh rốt cuộc có ý đồ gì?

Lục Đông Thâm thấy mình đã thu hút được sự chú ý của cô bèn mỉm cười. Anh vươn tay giơ cao đôi đũa rồi đập vào không trung, ánh mắt của Tưởng Ly như dừng hình trước động tác giơ đũa của anh.

Anh thu tay về.

Tưởng Ly bất ngờ trợn tròn mắt, kêu lên thất thanh: “Đập được thật này!”

Quả thật đúng là có một con ruồi bị Lục Đông Thâm vững vàng kẹp vào trong đũa. Anh từ tốn, bình tĩnh buông đũa, con ruồi đã nằm thẳng cẳng đó cũng rơi xuống mặt bàn. Anh nói: “Xem ra cách giải thích của anh không hề sai, quán ruồi muỗi quả nhiên có ruồi muỗi.”

“Làm sao anh kẹp được vậy?” Tưởng Ly đã sớm bỏ hết mọi chuyện phẫn nộ ra sau gáy, hoàn toàn sống dậy sự nhiệt huyết của mình.

Lục Đông Thâm rút một tờ khăn giấy ra đậy lên con ruồi: “Chẳng phải anh đã nói với em rồi sao, nghe âm thanh đoán vị trí và đập.”

“Anh bốc phét!” Tưởng Ly không muốn thừa nhận người ngồi trước mặt mình là một cao thủ tuyệt thế. Mấy chuyện nghe âm thanh đoán vị trí này cô thừa nhận là có tồn tại, nhưng kiểu nghe âm thanh đoán vị trí và đập ruồi chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết và phim ảnh, làm gì có ngoài đời thật.

Lục Đông Thâm vênh mặt chỉ chỉ vào "ngôi mộ ruồi" mới đắp.

"Thế anh đập thêm con nữa cho em xem nào." Tưởng Ly đưa ra đề nghị.

Lục Đông Thâm uể oải nói: "Chuyện này tốn công tốn sức lắm, một ngày chỉ có thể làm một lần."

Anh nghĩ bụng: Đập nữa hả? Ban nãy đập được ruồi chính anh cũng sửng sốt. Anh vốn dĩ chỉ định trêu cô cho vui, không ngờ con ruồi này thật sự không có mắt, đi chui vào đôi đũa của anh.

Tưởng Ly bĩu môi: "Mèo mù vớ cá rán!" Ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong lòng cô ít nhiều cũng cảm thấy kỳ quái. Tỷ lệ đập vu vơ cũng trúng quá nhỏ đi? Cộng thêm việc một người như Lục Đông Thâm thường ngày trông cũng không giống như đang đùa cợt. Nghĩ vậy, cô lại hỏi: "Anh biết nghe âm thanh đoán vị trí thật sao?"

"Ừm." Lục Đông Thâm bình tĩnh trả lời.

Tưởng Ly bán tín bán nghi: "Chém, anh cứ chém đi!"

Lục Đông Thâm cười khẽ.

"Anh không ăn sao?" Tưởng Ly nghĩ bữa trưa anh cũng chưa ăn, bèn tò mò hỏi một câu.

Lục Đông Thâm lắc đầu nguầy nguậy

"Có cần phải thế không? Hoàn cảnh đúng là hơi kém nhưng mấy món nhà này nấu mùi vị cũng khá lắm." Tưởng Ly nửa nghiêm túc nửa khích bác: "Anh nói xem, bản thân anh cũng từng đi vào rừng rồi. Nếu phải vào đó ăn uống, điều kiện còn tệ hơn cả đây mà!"

“Khác nhau chứ.” Lục Đông Thâm ra hiệu cho cô nhìn xuống con ruồi được đắp giấy ăn: “Chỗ này dù gì cũng không phải rừng rậm, hơn nữa, bảo anh ngồi ăn trước mặt một con ruồi như thế này, anh nuốt không trôi.”

Thật ra sau màn đập ruồi của Lục Đông Thâm, Tưởng Ly cũng không ăn nổi nữa. Việc mấy hàng quán kiểu này có ruồi là chuyện bình thường, nhưng lại bị anh đập trúng một con, không khác gì có người bắt một con ruồi bỏ vào bát của cô vậy.

Khả năng phá hoại quá mạnh mẽ.

Cuối cùng, Lục Đông Thâm thanh toán.

Vẫn còn nguyên cả một bàn thức ăn.

Ông chủ hỏi họ có định gói mang về không. Lục Đông Thâm vừa nhìn là thấy đau đầu, nhiều thức ăn như vậy cho dù gói hết cũng chẳng mang về nổi.

Tưởng Ly dứt khoát nói với ông chủ: “Gần đây có rất nhiều chó mèo hoang phải không. Ông gói lại giúp tôi, tôi xách qua đó.”

Đúng là gần đây có một điểm cho thức ăn cho chó hoang, mèo hoang, ông chủ bèn vội vàng gói thức ăn lại.

“Lục Đông Thâm, anh muốn em nguôi giận đúng không?” Tưởng Ly hỏi.

Trực giác nói cho Lục Đông Thâm biết chắc chắn không phải chuyện gì tốt đẹp. Nhưng cũng không thể co cẳng bỏ chạy, anh bèn hắng giọng: “Em nói đi.”

“Lát nữa đích thân anh mang đi cho chúng ăn.”

Da đầu của Lục Đông Thâm như sắp nổ tung, cả người không khác gì bị sét đánh trúng. Rất lâu sau, anh mới lên tiếng: “Hay là đổi một cách khác để em nguôi giận đi?”

“Lãng phí đồ ăn là đáng xấu hổ. Mấy món này em không thể mang tới khu dân tị nạn rồi, thế nên chỉ có thể tiếp tục phần nào cho những sinh mệnh lang thang bé nhỏ này thôi. Anh tưởng em đang phạt anh hay sao, cậu chủ Lục?” Tưởng Ly phì cười: “Anh tự chọn đi, hoặc là quay đầu bỏ đi, từ này chúng ta ai đi đường người ấy, hoặc là ngoan ngoãn cùng em đi cho chó mèo ăn.”

Lục Đông Thâm âm thầm hít một hơi: “Anh đi theo em.”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 157: Đối Xử Với Chó Còn Tốt Hơn [2103 Chữ]

Anh có duyên với động vật đấy.

Thực tế là Lục Đông Thâm suy nghĩ có hơi ngây thơ. Anh vốn tưởng rằng chẳng qua chỉ có hai ba chú chó con, đặt những hộp cơm đã được gói cẩn thận xuống đất rồi để mặc cho tụi chó con thoải mái phung phí là được. Nhưng tới nơi rồi mới biết, hiện thực luôn tàn nhẫn hơn rất nhiều so với tưởng tượng.

Có một địa điểm cho ăn cố định, nằm trong một lối đi rộng rãi, thoáng đãng ở giữa hai tòa nhà, chiều rộng đủ chỗ cho năm đến sáu người đi sánh vai nhau. Lối đi này hướng mặt ra đường lớn, nhưng được dùng hàng rào sắt ngăn cách. Có một cửa ra vào, mấy chú chó to nhỏ đều có thể len lỏi vào trong. Người muốn len vào trong thì sẽ rất tốn công tốn sức. Đây có lẽ là một cách để ngăn chặn nạn ngược đãi chó xảy ra.

Các loại cơm, thức ăn hay hạt muốn cho các chú chó lang thang này ăn đều phải được để vào một vị trí đã chỉ định, không được vứt bừa bãi.

Khi Lục Đông Thâm cùng với Tưởng Ly vòng từ một ngách khác đi vào trong lối đi, bên trong chỉ có độc một chú chó con to bằng một nửa con chó trưởng thành đang nằm ngủ. Nghe thấy động tĩnh, nó đứng bật dậy. Thấy có người mang thức ăn tới, nó phấn khích ngoáy tít khiến cái đuôi gần như cuộn lại như động cơ chân vịt.

Lục Đông Thâm giúp Tưởng Ly lấy thức ăn ra. Anh vừa ngồi xổm xuống thì thấy chú chó đó lao về phía bên này. Anh quát to: "Đứng lại!"

Chú chó con có lẽ đã run sợ trước khí thế của anh. Nó đột ngột đứng sững lại ở vị trí cách anh khoảng nửa mét, ngồi sụp xuống đất, nhìn anh chằm chằm.

Tưởng Ly rút ra một chiếc hộp rỗng và nói: "Anh không thể có chút tinh thần đoàn kết bác ái à? Thái độ gì vậy?"

Bây giờ Lục Đông Thâm nào dám chọc ghẹo cô, anh để mặc cho cô phê bình. Thấy cô lần lượt gắp hết ớt cay trong các món ăn ra ngoài, bỏ vào một chiếc hộp rỗng, anh bèn hỏi cô đang làm gì.

"Tuy rằng chúng chỉ là những động vật nhỏ sống lang thang, rất bền bỉ nhưng để chúng ăn nhiều ớt cay cũng không tốt."

Lục Đông Thâm tiện tay cầm lấy đôi đũa trong tay cô: "Để anh làm cho."

Tưởng Ly được nhàn nhã, bèn ngồi đó vẫy vẫy tay với chú chó con: "Qua đây nào."

Chú chó con vẫn cứ nhìn chằm chằm Lục Đông Thâm, hai chân trước cào cào xuống đất định xông lên nhưng rồi vẫn lùi về sau. Tưởng Ly bật cười ha ha vì dáng vẻ khôi hài của nó. Cô vẫy tay liên hồi: "Không sao đâu, mặc kệ anh ấy, chạy vào lòng chị này."

Chú chó vẫn rất thông minh, không hề bị mắc lừa. Lục Đông Thâm bèn giơ tay ra kéo mặt cô lại, cúi đầu cắn một cái lên môi cô, sau đó nói với vẻ hơi hậm hực: "Đối xử với chó còn tốt hơn với anh hả."

Tưởng Ly đẩy vài lần mới đánh bật được anh ra. Cô dứ dứ nắm đấm về phía anh: “Em còn chưa tha thứ cho anh đâu đấy, đừng có lợi dụng giở trò.”

Người đẹp ở ngay bên cạnh, lại chỉ có thể nhìn không thể ăn được, cả một bụng bùng bùng lửa xấu xa của Lục Đông Thâm không thể xả ra ngoài được. Anh nhìn sang chú chó con đang ngó anh với tư thế ít nhiều có vẻ hí hửng trên nỗi đau khổ của người khác. Anh bèn quát nó: “Nhìn cái gì mà nhìn?”

Chú chó con bèn nỉ non một tiếng.

Tưởng Ly chậm rãi nói: “Anh tuyệt đối đừng có mà đắc tội với nó. Về lý mà nói khu vực này cũng đâu có nhỏ, đúng không, nhưng sao lại chỉ có một mình nó ở đây?”

Lục Đông Thâm nghe xong câu ấy, thầm sửng sốt trong lòng, dĩ nhiên anh sẽ không cho rằng mọi chuyện đơn giản là vì nó đã dựa vào việc đánh nhau để tranh giành địa bàn. Tưởng Ly có lòng tốt nói với anh: “Loại chó này gọi là chó giữ cửa. Dù là đám chó lang thang thì cũng có nguyên tắc và quy định của chó lang thang. Chúng giữ một con ở nhà, còn các con khác đồng loạt ra ngoài kiếm thức ăn và vui chơi. Nhưng trong nhà một khi có bất kỳ tình hình gì xảy ra, con chó giữ cửa này sẽ lập tức đi triệu tập tất cả đồng bọn của mình về.”

Lục Đông Thâm lại nhìn chằm chằm con chó kia, lần này là với thái độ cảnh giác.

Chú chó đó giờ đã nhìn Lục Đông Thâm với vẻ nhàn nhã. Có lẽ sau khi được Tưởng Ly giới thiệu một lượt về “địa vị” của mình, nó trở nên dương dương tự đắc, rướn cao cái cổ lên, ánh mắt hướng về phía anh còn có vẻ rất ngạo nghễ.

Ban đầu Lục Đông Thâm còn cảm thấy vẫn ổn vì chỉ nhìn thấy một con chó lang thang. Sau khi nghe xong lời giải thích của Tưởng Ly, anh hoàn toàn cảm thấy bất an. Anh đứng thẳng lên nhìn con chó đó, tự nhủ thầm trong lòng: Đừng có chạy… Tuyệt đối đừng đi báo tin…

Suy nghĩ ấy vừa hiện lên thì anh đã nhìn thấy chú chó đó quay ngắt người, ngông nghênh chạy đi. Anh chỉ cảm thấy xung quanh như trời long đất lở.

"Quanh khu này có bao nhiêu con chó lang thang?"

Tưởng Ly dọn dẹp sạch sẽ chỗ ớt cay, đậy nắp, cầm lên tay sau đó đứng thẳng dậy: "Ai mà biết được chứ. Có thể nửa ngày sau nó vẫn chưa gọi được con nào về. Mà cũng có thể một lúc nó có thể gọi về vài con."

Gọi về vài con… Thôi cũng tạm.

Suy nghĩ của anh vừa dứt thì bỗng nghe thấy một loạt tiếng chó sủa vang vọng từ xa tới gần. Trái tim Lục Đông Thâm như run lên. Anh ngước mắt nhìn về phía ô cửa nằm trên hàng rào sắt. Có vài bóng hình cường tráng đang sột soạt chui qua, chạy về phía này.

Nhưng mấy con chó này chỉ là đội quân tiên phong. Chẳng bao lâu sau, cả một đàn chó đã bám ngay theo sau, phấn khích kêu ran, mừng rỡ co cẳng chạy về phía này.

Lục Đông Thâm sửng sốt, liên tục lùi về phía sau, tới một ranh giới an toàn hơn. Thế nhưng anh vẫn bị vài con chó to gan quây lấy. Anh đứng im bất động giữa đàn chó, không dám nhúc nhích một phân.

Tưởng Ly cố phải nhịn cười.

Một người mắc bệnh sạch sẽ như anh, e rằng chịu không nổi nhất chính là có cả đám động vật đầy lông bám riết lấy mình không buông. Nghĩ tới chuyện thường ngày trên thương trường anh uy phong như sư tử, lạnh lùng tàn nhẫn như sói, bây giờ lại bối rối không biết phải làm sao với một đám chó lang thang, nhìn cảnh này thật sự rất hài hước.

Khó khăn lắm anh mới thoát ra được khỏi đám chó đó. Con chó ban nãy chạy đi báo tin gần như đã tiễn họ tới tận bên ngoài hàng rào sắt, dáng vẻ dường như rất quyến luyến, bịn rịn, nhưng ở trong mắt Lục Đông Thâm, nó hoàn toàn không thân thiện.

Đôi giày da bóng loáng, sạch sẽ của anh lúc này đã xuất hiện mấy vết cào của chó, chiếc quần Âu thì càng khỏi cần nhìn. Tưởng Ly thì cả người sạch sẽ, vẻ vang đứng ngay dưới một cây dương liễu đang kỳ rụng bông, trông vô cùng tự nhiên, phóng khoáng. Cùng là cho chó ăn mà cô thì tự to tự tại, còn anh suýt nữa làm thức ăn cho chúng.

“Anh có duyên với động vật đấy.” Tưởng Ly cười không lương thiện chút nào.

Lục Đông Thâm làm sao không nghe ra lời châm chọc đằng sau câu nói của cô. Khuôn mặt trắng sáng của cô được bông dương liễu tôn lên trông thật là đẹp, nhưng ý tứ đằng sau đôi mắt ấy cũng thật là xấu xa. Cô cứ đứng đó, nở một nụ cười nửa thiện nửa tà, kiều diễm tận cốt tủy và cũng xấu xa tận mạng.

Anh mua một chai nước khoáng, rửa sạch mặt giày rồi vẩy vẩy vài giọt lên quần để gạt bỏ bụi bẩn, sau đó mỉm cười nhìn cô: “Bây giờ đã hết giận chưa?”

“Ở đâu ra chuyện dễ dàng như vậy hả ông chủ Lục. Em dồn vào đó toàn bộ nhiệt tình của mình, cuối cùng bị anh ngang nhiên vả mặt trước mặt bao

người. Món nợ này chỉ cần cho vài con chó ăn là có thể thanh toán sạch sẽ hay sao?" Tưởng Ly từ tốn nói rồi giơ tay lên gảy gảy móc tay: "Con người em cực kỳ ghi thù, nhất là khi bị người ta vả mặt."

Lục Đông Thâm giơ tay ra, giữ chặt cằm cô rồi xoay mặt cô sang trái, sang phải.

"Anh làm gì vậy?" Cô gạt tay anh ra.

"Ngắm khuôn mặt em." Lục Đông Thâm nhướng mày: "Bên trái hay bên phải cũng rất đẹp, có bên nào sưng đâu?"

Tưởng Ly hằn học liếc xéo anh một cái. Dáng vẻ đó khiến anh lo lắng không biết con ngươi của cô có văng ra ngoài hay không. Thấy cô quay người định bỏ đi, anh rảo bước tới trước chặn cô lại: "Được rồi, đừng giận nữa, anh đưa em tới chỗ này."

"Không đi, anh cũng đâu phải loại người tử tế gì, lỡ bị anh tìm một chỗ không người nào đó cưỡng trước giết sau thì phải làm sao?"

"Cô bé còn nhỏ, đừng nhìn vấn đề tinh tường quá vậy." Lục Đông Thâm khoác tay lên vai cô: "Tuy rằng, anh đích thực muốn cưỡng bức em đấy."

***

Thuận Nghĩa, một vùng ngoại ô khá gần với trung thâm thành phố. Xuyên qua cả rừng các tòa nhà cao chọc trời, Tưởng Ly cảm thấy nơi này thay đổi quá nhiều.

Lục Đông Thâm quả thật đã đưa cô tới một nơi không có người, nhưng chẳng liên quan gì đến việc anh nói muốn cưỡng bức cô cả.

Phía xa xa là ngọn núi xanh mướt như vươn tận trời cao. Xuyên qua con ngõ dài, tận cùng là một cánh cửa ngỗ và một bức tường gạch trắng xám. Nhưng lại gần rồi mới biết trên cánh cửa gỗ đó là hệ thống chống trộm hiện đại nhất bây giờ. Đình viện rất rộng lớn, có những hàng cây um tùm rậm rạp, cũng có những cây anh đào trắng cao vút. Hoa đào đã tàn lụi, bắt đầu mọc ra những mầm lá non. Còn có cây hòe cổ, đứng xa xa ăn khớp với anh đào. Như vậy đến mùa xuân sẽ có hoa anh đào rơi rụng, sang mùa thu lại có lá vàng trải đầy mặt đất.

Đây giống như một căn nhà cổ đã có tuổi đời trăm năm từ cuối đời nhà Thanh, nhưng một mặt ô cửa sổ sát sàn bằng kính trong suốt rất lớn lại khiến nơi đây toát lên một vẻ hiện đại. Tổng cộng có ba sân bốn phòng, kết cấu vô cùng tỉ mỉ.

Tưởng Ly đắm mình trong căn nhà này. Điều đập vào mắt cô đầu tiên là cả một phòng khách rộng lớn. Thứ nổi bật nhất chính là chiếc lò sưởi nằm sâu trong vách tường phía Tây, nó giống hệt dáng vẻ khi ở Thương Lăng. Bên cạnh lò sưởi còn có sô pha và bàn trà, một chiếc lư hương nam vạng cao khoảng nửa người bình thường cũng được đẽo gọt rất cầu kỳ.

Nơi này rất thích hợp ở vào mùa đông, khi ngoài cửa sổ là tuyết trắng trời, còn trong nhà là lò sưởi ấm áp hồng lửa cả đêm…

~Hết chương 157~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 158: Anh Đối Với Em Còn Chưa Đủ Tốt Sao?

Anh là người đàn ông của em, em lo cho anh không được à?

“Thế này là ý gì?” Cô không hiểu rõ lắm mục đích của anh.

Lục Đông Thâm không trả lời, chỉ nắm tay cô đi tới Tây viện.

So với các đình viện trước, trong này lại càng kín đáo và ẩn dật hơn.

Điều khiến Tưởng Ly kinh ngạc nhất là bên trong căn nhà hoàn toàn được xây dựng như một phòng thực nghiệm. Cô đánh mắt nhìn một loạt các máy móc, đều là các loại tiên tiến nhất trên thế giới tính đến thời điểm hiện tại.

“Việc này…”

Lục Đông Thâm vẫn chỉ cười không nói, rồi lại kéo cô ra vườn sau.

Diện tích của vườn sau gần như mênh mông ngút tầm mắt, bởi vì nó giống hệt một khu rừng nhỏ. Nhưng nếu quan sát tỉ mỉ, thì những hoa cỏ và thảm thực vật trước mắt không phải là các loài thực vật sinh trưởng tự nhiên, mà giống như mới được di chuyển và trồng lại vào đây, chiếm trọn toàn bộ cảnh quan.

Nơi khuất ánh sáng của vườn phơi đầy các loại cỏ cây, còn có loại treo ngược xuống dưới mái hiên. Góc tường có những giá cây cao khoảng hơn

ba mét, được đúc bằng sắt vô cùng chắc chắn. Trong các ô nhỏ được chia ra toàn bộ là các loại bình, chai lọ thủ công, độ lớn nhỏ không đồng nhất.

Hơi thở của Tưởng Ly trở nên dồn dập, trong ánh mắt ngập tràn sự kích động.

Quen thuộc mà lại có phần xa lạ.

"Anh bảo bọn họ vận chuyển những thứ này từ Thương Lăng tới đây. Em xem còn thiếu sót thứ gì không?" Lục Đông Thâm lên tiếng.

Tưởng Ly quan sát cẩn thận, vừa xem vừa lần sờ, rồi lẩm bẩm: "Không thiếu thứ gì, còn to lớn hơn cả trước kia nữa."

Ở Thương Lăng, cô có một nơi ẩn cư của mình.

Không những trồng một lượng lớn các hương liệu quý hiếm, hơn nữa còn cất trữ không ít các loại hương liệu cô thu thập được từ khắp nơi. Có thành phẩm, có bán thành phẩm. Tất cả đều được phơi khô và cất kỹ. Lúc đó vì ra đi quá vội vàng, cô còn không kịp trở về đó một chuyến. Mà cho dù trở về được, cũng có rất nhiều thứ cô cầm không đặng.

Không ngờ, Lục Đông Thâm lại giúp cô thu thập tất cả về đây, hơn nữa các loại hoa cỏ và thực vật trồng ở vườn sau cũng đều là những loại cô trồng ở căn nhà tại Thương Lăng, thậm chí còn nhiều loại hơn cả lúc trước.

"Phòng thực nghiệm kia là?"

"Em vẫn luôn than phiền rằng phòng thực nghiệm của Skyline quá nhỏ, thiết bị lại không tiên tiến. Bây giờ phòng thực nghiệm ở đây đã được coi là lớn nhất khu vực Trung Quốc đại lục rồi, thiết bị hoàn toàn có thể sánh ngang với tổng bộ Lục Môn. Thiết bị chuyên nghiệp đã được đầu tư, lại có

những nền tảng thực nghiệm chuyên nghiệp, vậy thì nếu có công thức nào xảy ra vấn đề, chúng ta cũng hoàn toàn có thể giải quyết ngay tại lãnh thổ Trung Quốc, có đủ lý do để phản bác lại truyền thống thích xía mũi chen chân vào việc điều chế và nghiên cứu của tổng bộ.” Lục Đông Thâm nói.

Tưởng Ly rất bất ngờ vì những gì anh nói, sau đó trong đầu cô lúc này chỉ còn lại toàn là kích động. Cô tới trước mặt anh: “Thế nên, ý của anh là, từ nay về sau em có thể sử dụng nơi này?”

“Nó vốn dành cho em mà.” Lục Đông Thâm cười: “Nơi này về sau chính là phòng thực nghiệm dành cho em cùng đội ngũ của mình.”

“Lục Đông Thâm, chuyện này quá đường đột!” Cô gần như bất ngờ hét toáng lên, trước đó hoàn toàn không có một dấu hiệu nào gợi mở.

Lục Đông Thâm vén tóc của cô ra sau vành tai: “Trái tim em luôn nhưng nhớ Thương Lăng, ngoài phần ân tình không thể trả hết kia ra, có lẽ chỉ còn phòng thực nghiệm này, dẫu sao thì ở đó vẫn còn tâm huyết em chắt chiu bao năm.” Nói tới đây, anh hơi cúi mặt xuống: “Bây giờ, anh đã cho em một phòng thực nghiệm rộng lớn hơn, em muốn làm thế nào thì làm thế ấy. Bé con, có thể thu trái tim của em từ Thương Lăng trở về đây không?”

Tưởng Ly thật sự vừa bất ngờ lại vừa mừng rỡ. Nhưng nghe xong câu nói vừa rồi của anh, cô lại không nhịn được, phản bác: “Anh cho em phòng thực nghiệm chính là để em thu lại trái tim mình à?”

“Đương nhiên.” Lục Đông Thâm không hề giấu giếm: “Dẫu sao thì anh cũng không hy vọng trái tim em cứ nhớ mãi một Đàm Diệu Minh. Bảo em buông tay làm tất cả những điều mình muốn làm là anh muốn nói với em rằng: Những gì Đàm Diệu Minh có thể cho em, anh cũng có thể; Những gì Đàm Diệu Minh không thể cho em, anh vẫn có thể.”

Ánh mắt Tưởng Ly hơi tối đi: “Đàm gia đã qua đời rồi, anh hà tất phải như vậy chứ. Vả lại…” Cô không nói được tiếp.

Đã có mấy lần cô cũng từng tự hỏi mình. Đàm Diệu Minh ở trong lòng cô chung quy được coi là gì? Rốt cuộc cô đã bao giờ yêu Đàm Diệu Minh hay chưa?

Đàm Diệu Minh đủ tốt, cô cũng thích anh ấy.

Nhưng tình cảm yêu mến này lại có một cảm giác khác với tình yêu dành cho Lục Đông Thâm.

Đàm Diệu Minh đối với cô là ơn, là kính, là lòng trung thành mà cho dù phải bỏ mạng cô cũng không bao giờ hối hận. Lục Đông Thâm đã nói đúng một câu: Ân nghĩa lớn như trời biển. Đàm Diệu Minh đối với cô mà nói chính là một người cao lớn như trời biển.

Thật ra những điều cô định nói với Lục Đông Thâm là đây.

Nhưng giữa nam và nữ vẫn tồn tại những sự khác biệt. Lục Đông Thâm có thể rành mạch rõ ràng giải thích mối quan hệ giữa anh và Trần Du. Còn cô khi nói ra một Đàm Diệu Minh, dù chỉ là ân nghĩa vẫn trở thành một khúc mắc trong lòng Lục Đông Thâm. Anh là người đàn ông có tính chiếm hữu quá mãnh liệt, không cho phép trong lòng có chỗ cho bất kỳ một người nào, kể cả chỉ là ân nghĩa.

Lục Đông Thâm kéo cô vào lòng mình, tựa cằm lên đầu cô, dường như anh cũng có thể đoán ra những lời ngập ngừng cô đã nuốt xuống phía sau: “Phụ nữ và đàn ông không giống nhau. Có những lúc ân tình lắng đọng, lâu dần họ sẽ ngộ nhận đó là tình yêu. Thế nên, anh mặc cho em điên cuồng, náo loạn tùy thích, chỉ yêu cầu một điểm, trong lòng em không được phép nghĩ đến người đàn ông nào khác, ai cũng không được.”

Tưởng Ly ngước lên nhìn anh: “Anh không để em nhớ tới người đàn ông nào khác, vậy thì cũng phải đối xử tốt với em mới được.”

“Anh đối xử với em còn chưa đủ tốt sao?” Lục Đông Thâm bật cười.

Tưởng Ly mím môi. Cũng phải, anh đối xử với cô quá tốt rồi.

“Thật ra, anh luôn tin tưởng em, đúng không?” Lát sau cô hỏi. Nếu không tin tưởng, sao có thể tặng cho cô cả một phòng thực nghiệm chứ?

“Anh chưa bao giờ nghi ngờ em.” Lục Đông Thâm nói.

“Nhưng anh vẫn cho tiếp tục đưa vào sử dụng công thức kia.”

Lục Đông Thâm thở dài: “Anh hỏi em nhé, công thức đó ngoài việc gây ảnh hưởng với riêng anh ra, có làm tổn thương tới bất kỳ người nào khác không?”

Tưởng Ly ngẫm nghĩ rồi lắc đầu. Mùi hương giữa các loại công thức cần phù hợp với nhau. Trọng điểm nằm ở việc trên loại thuốc lá ngày xưa nh hút, mùi hương của thuốc lá cùng mùi hương trong phòng làm việc khi kết hợp lại sẽ sản sinh là độc tố mang tính kết tủa lâu dài.

“Thế nên, nó hoàn toàn có thể được sử dụng.” Lục Đông Thâm nói lý lẽ với cô.

“Nhưng anh phải làm sao?” Tưởng Ly sốt ruột: “Tuy rằng anh đã ngừng hút loại thuốc lá đó, nhưng ai biết được sau này trong công thức lại thêm vào thành phần gì? Em không tin đám người bên đó.”

Nghe xong câu ấy, Lục Đông Thâm cười rất vui vẻ: “Em phải lo lắng cho anh đến mức nào hả?”

“Anh là người đàn ông của em, em lo cho anh không được à?” Tưởng Ly hờn dỗi.

Lục Đông Thâm tươi cười ôm chặt lấy cô. Cụm từ “người đàn ông của em” này khiến tâm trạng anh tốt kỳ lạ. “Anh sẽ xin phép của tổng bộ, sau này mọi công thức có liên quan đến mùi hương mà anh sử dụng đều do em thực hiện.”

“Liệu có được không? Người của tổng bộ đã phản bác lại yêu cầu của Lục Khởi Bạch rồi.”

“Nếu yêu cầu thay đổi công thức dựa trên nền tảng nghi ngờ công thức cũ thì dĩ nhiên là không được. Nhưng anh có thể căn cứ vào sở thích cá nhân mà.” Lục Đông Thâm nói: “Anh không thích mùi đó, muốn đổi một mùi mới phải được chứ. Lý do này nghe ra mới càng hợp lý.”

Tưởng Ly nhìn anh chăm chú rồi không nhịn được cười.

Quả nhiên là gian thương, mấy quỷ kế này anh cũng nghĩ ra được.

Thấy cô cười, cuối cùng Lục Đông Thâm cũng yên tâm hơn. Anh bấu má cô: “Bây giờ khu vực Trung Quốc đại lục vẫn đang dựa dẫm vào tổng bộ, thế nên có những lúc không thể quá cứng rắn với mấy người bên đó. Chuyện công thức ảnh hưởng rất lớn, Quý Phi ở trong tổng bộ lại có một chút thế lực và quan hệ. Chưa nói đến việc trong phòng thực nghiệm của tổng bộ có người của cô ta gài vào, chỉ tính riêng chuyện này thôi, nếu tổng bộ thật sự truy cứu tận gốc, thì em sẽ còn phải chịu thiệt thòi.”

“Nhưng công thức đó thật sự có vấn đề, chuyện này không thể cứ cho qua như vậy được?”

“Đương nhiên không thể cho qua, đây cũng chính là một lý do khác nữa khi anh tặng em phòng thực nghiệm.” Lục Đông Thâm thành thật giải

thích: “Phòng thực nghiệm của tổng bộ dĩ nhiên có được sự uy tín của riêng nó, anh không mấy nghi ngờ bọn họ giở trò trong quá trình kiểm nghiệm, chỉ sợ rằng họ thật sự không thể kiểm tra ra được thành phần mà em nghi ngờ. Thế nên anh mới để công thức được tiếp tục đưa vào sử dụng. Một là sẽ không ảnh hưởng tới anh và những người khác. Hai là chúng ta vẫn có thể tiếp tục lấy mẫu về kiểm tra, một công đôi việc. Trong buổi họp, em ngang nhiên trở mặt với anh sẽ khiến cho tất cả mọi người đều nghĩ rằng anh không tin tưởng em. Thế nên càng tiện cho em sau này lấy mẫu kiểm tra lâu dài.”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 159: Mùi Hương Hại Người Chẳng Thể Đề Phòng [2277 Chữ]

Nếu không thường xuyên ở bên cạnh nhau, đầu gối tay kề, phóng đãng lăn lộn thì sao có thể như vậy chứ?

Tưởng Ly quả thực như nở hoa trong lòng.

Sở dĩ cô phủi tay áo bỏ đi trong phòng hội nghị, một mặt là vì người của tổng bộ quá dồn ép người khác, và mặt khác là vì việc Lục Đông Thâm đồng ý tiếp tục đưa vào sử dụng công thức cũ.

Dọc đường rời khỏi công ty, cô rất tức giận. Không chỉ đơn thuần vì sự không tin tưởng của anh, mà phần nhiều là vì lo lắng. Thông qua chuyện lần này, cô cũng có thể cảm nhận được những áp lực và uy quyền từ tổng bộ đè nặng xuống. Muốn dựa vào một công thức để làm giảm quyền hành của Quý Phi tại tổng bộ là việc gần như không thể, trừ phi có được một bằng chứng trực tiếp nhất.

Nhưng phải tìm bằng chứng bằng cách nào đây?

Nếu vấn đề của công thức hoàn toàn chỉ là trùng hợp, thì chuyện này sẽ vĩnh viễn trở thành một bí ẩn. Nhưng nếu đây là hành vi cố tình của một kẻ nào đó, thì lần này nếu cô không xen vào được, cô sẽ càng làm gia tăng sự hốc hách, ngạo nghễ của hắn, sau này chắc chắn hắn chỉ càng được đà lấn tới.

Sử dụng mùi hương để hại người, cô biết phòng thế nào?

Một khi cô không có quyền can thiệp thì sẽ không thể phòng ngừa được.

Một Lục Môn không chỉ là của riêng gia đình Lục Đông Thâm. Khi vào đây nhậm chức cô đã tìm hiểu qua. Lục Môn là tập đoàn của cả dòng tộc Lục thị hợp thành, cấu thành nhân sự hết sức phức tạp, các ngành nghề phân chia cũng nhiều như mạch máu trong cơ thể người vậy, động vào một chỗ là dính líu tới toàn bộ cơ thể. Các ngành nghề đan cài vào nhau, móc nối với nhau rất khó gỡ.

Ngoài vị trí Chủ tịch ra còn có sáu cổ đông lớn, ai nấy đều là các nhân vật tiền bối trong dòng họ Lục, đã tốn bao công sức gây dựng nên cả giang sơn này, có thể nói là thế lực mạnh mà quyền phát ngôn cũng nặng. Lục Đông Thâm là người phát triển nhanh nhất trong số lớp con cháu, đồng thời cũng là người chịu cản trở lớn nhất. Muốn thật sự ngồi vào vị trí Chủ tịch đâu phải là chuyện dễ dàng.

Việc anh phải cân nhắc, phải đắn đo là điều cô có thể hiểu được, chỉ sợ rằng "đạn sáng dễ trốn, tên ngầm khó phòng"*.

*Một viên đạn được bắn công khai còn dễ tránh hơn một mũi tên được bắn ngấm ngầm.

Bây giờ, Lục Đông Thâm lại nói mọi chuyện ra một cách rõ ràng như vậy, nói cả những ý đồ giấu kiến đằng sau. Anh không những tin tưởng cô, còn cho cô điều kiện để tin tưởng anh.

Cô nên nghĩ tới việc tổng bộ sẽ không bỏ qua chuyện này. Lãng phí biết bao nhiêu nhân lực và vật lực trong khoảng thời gian dài, công thức lại vẫn duy trì không thay đổi, chắc chắn sẽ phải túm kẻ chịu trách nhiệm chuyện này ra gánh bom. Nhưng rõ ràng là quả bom của cô đã được Lục Đông Thâm gánh giúp.

Lục Đông Thâm thấy được nét mừng rỡ trên khuôn mặt cô liền hỏi: "Bây giờ có còn giận anh không?"

Tưởng Ly vươn dài cánh tay, chủ động vòng qua cổ anh, dính chặt vào anh như người không xương vậy: "Cũng chưa hẳn là đã nguôi hoàn toàn."

Trên người cô vừa có mùi thơm vừa có mùi quyến rũ, giống hệt như đôi mày và ánh mắt của cô vậy. Lục Đông Thâm si mê nhất là ánh mắt và đôi mày của cô. Đôi mày ẩn giấu sự khí khái anh tuấn, nhưng ánh mắt lại rất yêu kiều, cuốn hút khiến người ta không thể rời bỏ. Anh vòng tay qua ôm chặt eo cô, vô thức nhớ lại cô từng nói mình là một kẻ lười biếng. Ở trong mắt anh, cô là một người yêu mị, từ ánh mắt tràn vào tận cốt tủy, mạch máu rồi in dấu lên mùi hương trên cơ thể, thông qua một vòng eo thon gọn để truyền tới lòng bàn tay anh.

Anh nói: "Nếu đây cũng là một cách thức giận dỗi của Hạ cô nương thì anh xin nhận, giận suốt ngày thế này cũng chẳng sao."

Tưởng Ly ngước lên nhìn vào mắt anh. Khi anh mỉm cười trông rất dịu dàng, dịu dàng tới mức cả hình ảnh cô in trong đôi đồng tử của anh cũng trở nên mềm mại. Cô không nhịn được cười, bèn ôm chặt lấy anh, vùi mặt vào lòng anh: "Thật ra tính tình của em khó ưa lắm, nhưng thật là kỳ lạ, anh luôn có cách khiến em không thể nổi nóng được."

Lục Đông Thâm nghe mà lòng ngọt hẳn đi. Anh cúi đầu cọ cọ lên má cô: "Em cũng có cách của mình để có thể dẫn dắt cảm xúc của anh bất kỳ lúc nào."

Tưởng Ly siết chặt lấy anh: "Lục Đông Thâm, anh thật tốt." Cảm giác này cũng thật tuyệt vời, là một sự tuyệt vời chưa bao giờ có. Cô ôm anh, mà tựa như được ôm cả thế giới vào lòng mình vậy, quá chân thật.

“Tới giờ mới biết là anh tốt hả?” Lục Đông Thâm bật cười, hỏi.

“Biết từ lâu rồi.” Tưởng Ly không né tránh suy nghĩ trong lòng mình: “Chỉ là em không dám nghĩ sâu thêm.”

“Sợ gì chứ?”

“Sợ trúng độc, sợ đánh mất. Anh đối xử với em càng tốt, em sẽ càng suy nghĩ, nếu như có một ngày chúng ta chia tay nhau, phải chăng em sẽ vô phương cứu chữa?”

Lục Đông Thâm giơ tay búng một cái lên trán cô, đau tới nỗi cô lườm anh chằm chằm. Anh nói: “Cả ngày từ sáng tới tối trong đầu em toàn nghĩ những chuyện đâu đâu vậy? Sao ở bên cạnh anh mà cứ nghĩ tới chuyện một ngày nào đó sẽ chia tay?”

“Em đang nói một chuyện rất thực tế mà! Ai có thể bảo đảm chúng ta có thể đi cùng nhau suốt đời suốt kiếp, tới khi trời già nua, đất cằn cỗi chứ?” Tưởng Ly nói.

Lục Đông Thâm véo mũi cô: “Em không rời xa anh được đâu.”

“Dựa vào đâu?” Tưởng Ly nhướng mày cười.

“Vì sức hấp dẫn của con người anh.”

Tưởng Ly thở dài vì sự tự tin quá mãnh liệt của anh: “Nếu một ngày sức hấp dẫn này không còn linh nghiệm nữa thì sao?”

Lục Đông Thâm suy nghĩ một lúc vô cùng nghiêm túc, rồi lại chân thành nói với cô: “Vậy thì chỉ còn khả năng giường chiếu thôi.”

Tưởng Ly sững người, cứ ngỡ rằng với khuôn mặt nghiêm túc đó, anh phải nói ra được một lời có trọng lượng, kết quả lại là câu này. Quá đột

ngột lại quá câu dẫn khiến tai cô nóng rực lên. Cô nhe răng với anh: "Anh lúc ào cũng chỉ nghĩ tới chuyện giở trò lưu manh với em thì phải?"

Cô được anh ôm trở lại vào lòng, anh bật cười: "Đúng thế thật."

"Bề ngoài thì tỏ ra đứng đắn, bên trong phong lưu sa đọa." Cô nói: "Khiến em bỗng dưng nhớ tới Denny."

Lục Đông Thâm cúi đầu xuống nhìn cô.

"Em không thích hai người họ chút nào." Tưởng Ly thành thật nói.

"Trong buổi họp họ ngang nhiên đắc tội với em, em không thích được cũng là chuyện bình thường thôi."

"Không liên quan đến việc đắc tội em." Tưởng Ly bĩu môi: "Lục Môn của anh cũng loạn quá đấy. Denny và Karen có gian tình, tối nay chưa biết chừng lại có một màn mây mưa vần vũ ấy chứ. Lần này tới Trung Quốc công tác quả thật là một lý do chính đáng để đôi gian phu dâm phụ ấy cấu kết. Đã là một người có vợ rồi, không biết sĩ diện hay sao?"

Lục Đông Thâm kinh ngạc: "Sao lại nói vậy?"

"Em ngửi được mùi của Karen trên người của Denny." Nói tới đây, trong đầu Tưởng Ly vụt qua một tia sáng, giống như cô gần nghĩ ra được một chuyện gì đó vậy. Nhưng trong chớp mắt cô đã quên mất, không nắm bắt kịp: "Nếu không thường xuyên ở bên cạnh nhau, đầu gối tay kề, phóng đãng lăn lộn thì sao có thể như vậy chứ?"

Lục Đông Thâm khẽ thở dài: "Đó là chuyện riêng của họ."

Tưởng Ly hừ một tiếng: "Chỉ là em không ưa thôi." Rồi cô ngước lên nhìn anh: "Ngược lại Lục Khởi Bạch hôm nay khiến em khá bất ngờ. Anh

ta không hề thân thiết với em, tự dưng lại lên tiếng nói đỡ khiến em cảm thấy không an tâm.”

“Không an tâm là đúng rồi, trên đời chẳng có ai vô duyên vô cớ giúp đỡ em đâu, kể cả khi em xinh đẹp như hoa.” Lục Đông Thâm cười khẽ.

Nhưng trong lòng anh thì sáng như gương. Những câu nói của Lục Khởi Bạch trong phòng họp bề ngoài là giúp đỡ, thực chất là chà đạp. Ở trong tình huống đó, thậm chí trong tình hình ván đã đóng thuyền mà cậu ta vẫn có ý thiên vị Hạ Trú, điều này chứng tỏ cậu ta đang cố tình kích động gây mâu thuẫn.

Cậu em họ này của anh không hòa nhã, tử tế như vẻ bề ngoài đâu.

Nói một cách khác, con cái Lục Môn chẳng phải loại tử tế gì, dòng máu chảy trong người đều tàn nhẫn hơn người thường một bậc. Tưởng Ly liếc xéo anh.

Lục Đông Thâm hiểu rõ hàm nghĩa ánh mắt này của cô: “Không sai, nếu không phải vì đã để ý em, em tưởng anh rảnh rỗi đi giúp đỡ em à?”

“Nghe anh nói như vậy, sao em cứ có cảm giác ngay từ đầu anh đã đầy rẫy mưu đồ thế nhỉ?”

Lục Đông Thâm cười xấu xa: “Thì rõ, anh nhung nhớ em có phải chuyện ngày một ngày hai nữa đâu.”

“Đường đường là tổng giám đốc của Skyline, có cần nghĩ sao nói vậy như thế không?” Tưởng Ly nghe mà trái tim cứ đập thình thịch, thình thịch.

“Vậy thì anh sẽ nói với em một chuyện còn bậy bạ hơn.” Lục Đông Thâm vòng tay ra sau lưng ôm chặt cô: “Em nhìn chỗ này đi, ngoài phòng

thực nghiệm mùi hương và phòng tiếp khách ra, còn có một phòng ngủ cực rộng nữa. Anh suy nghĩ chu toàn không?"

"Ừm, chu toàn đấy." Tưởng Ly gật gù: "Nếu thật sự phải làm thực nghiệm mùi hương ở đây thì cũng có nghĩa là phải ở lại rồi?"

"Chu toàn mà anh nói là tiện cho hai chúng ta." Lục Đông Thâm cười gian xảo: "Nói theo cách của em sẽ là đầu gối tay ấp, lăn lộn phóng túng."

Vành tai lại nóng rực lên, Tưởng Ly quát to: "Lục Đông Thâm, anh có tin em cho anh nếm mùi uy lực Giáng long thập bát chưởng của em không?"

Lục Đông Thâm càng nghĩ càng muốn trêu cô, anh đang tươi cười định phản bác thì chuông di động kêu lên.

Giờ này còn gọi điện thì tám chín phần là chuyện công việc.

Quả không sai, khi nhận điện thoại, sắc mặt Lục Đông Thâm hơi trầm xuống. Đợi đối phương nói xong, anh mới lên tiếng: "Tôi biết rồi."

Tưởng Ly có một dự cảm chẳng lành. Sau khi anh cất di động đi, cô vội vàng hỏi đã xảy ra chuyện gì. Lục Đông Thâm cũng không định giấu cô: "Là Thương Xuyên, tới một cảnh quay quan trọng nhất thì bây giờ lại đang ầm ĩ đòi hủy hợp đồng."

~Hết chương 159~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 160: Qua Đây Kiếm Bữa Cơm [2029 Chữ]

Anh thích ăn đồ em nấu.

Việc bộ phim "Phù Sinh" khởi quay đã nhận được sự quan tâm của đông đảo khán giả, cũng lại vì có sự góp mặt của Thương Xuyên nên nó đã trở thành một trong những bộ phim truyền hình dài tập được kỳ vọng nhất. Vì vậy, công ty Hoàn Gia Media đã đầu tư vào đây một khoản lớn tiền của và nhân lực.

Vậy nên việc Thương Xuyên muốn hủy hợp đồng đã trở thành trận phong ba, hoàn toàn đẩy Hoàn Gia vào tầm ngắm của khán giả. Chuyện này vừa nảy sinh đã bung bét, sau đó được đồn ầm ĩ khắp nơi.

Nói về lý do của việc hủy hợp đồng, rất nhiều phương tiện truyền thông đưa ra lý do rằng trong quá trình quay phim "Phù Sinh, Thương Xuyên đã nhiều lần gặp phải những trải nghiệm không vui vẻ, đồng thời cho rằng Hoàn Gia đã vi phạm nghiêm trọng các điều khoản của hợp đồng.

Cụ thể và chi tiết về việc họ vi phạm thế nào và vi phạm khoản gì thì chưa được liệt kệ tỉ mỉ. Những người ầm ĩ gào thét nhất phải kể đến các fan của Thương Xuyên, có thể nói là đồng loạt giãy đành đạch khiển trách Hoàn Gia Media ức hiếp người quá đáng. Bởi vì các fan cho rằng Thương Xuyên xưa nay vẫn là một người tính tình ôn hòa, nhã nhặn, không dính vào các chuyện thị phi, xây dựng hình tượng một diễn viên thực lực. Nếu không vì đối phương thái quá gây khó dễ, Thương Xuyên nhà họ đã chẳng đi tới bước đường hủy hợp đồng.

Tổng giám đốc của Hoàn Gia đích thân vội vã tới Skyline. Rõ ràng chuyện Thương Xuyên gây rối đã khiến áp lực dồn lên Hoàn Gia tăng đột biến. Ngay cả một người đã nhiều năm sống trong showbiz như vị tổng giám đốc này cũng không lường trước được tính nghiêm trọng của vấn đề, để giờ đây phải tới cầu xin sự trợ giúp.

Phạm vi công việc của Tưởng Ly không có sự giao thoa nào với Hoàn Gia, thế nên cô không quyền tham dự buổi họp. Sau khi trở về nhà, việc đầu tiên cô làm là lên mạng tra cứu một lượt nguyên nhân cũng như hậu quả của việc hủy hợp đồng lần này. Cô không phát hiện được tình hình tiến triển mới nhất nhưng giữa cuộc chiến "nước bọt" của cộng đồng mạng, lại có mấy dòng bình luận đã khiến Tưởng Ly thấy kỳ lạ. Nó có liên quan tới bộ phim "Phù Sinh". Có người nói bộ phim này thật ra rất kỳ quái, năm xưa khi lần đầu tiên bộ phim được khởi quay, nam chính hình như cũng đã trở mặt, tỏ thái độ bất mãn với phía nhà sản xuất.

Phải nói rằng bộ phim "Phù Sinh" quả thật là một truyền kỳ, nó chính là một tác phẩm đã sống trong lòng công chúng của cả một thế hệ.

Chuyện này vẫn phải kể từ bộ tiểu thuyết nguyên tác " Phù Sinh".

Năm xưa, bộ tiểu thuyết này có thể nói là nổi tiếng từ Bắc chí Nam. Tác giả của nó cũng dựa vào bộ tiểu thuyết này để nhảy vọt lên, thành công tạo dựng được một sự nghiệp sáng tác huy hoàng cho riêng mình. Cho tới bây giờ, nó vẫn đang được tái bản nhiều lần với nhiều phiên bản khác nhau. Tiểu thuyết nổi tiếng là thế, vậy nên năm xưa bộ phim truyền hình chuyển thế cũng nóng rần rần.

Nhưng sự nổi tiếng của một bộ phim truyền hình chung quy vẫn khác tiểu thuyết.

Rõ ràng là tuổi thọ của một bộ tiểu thuyết luôn lâu dài hơn, còn bộ phim truyền hình năm đó thì cũng chỉ có thể xây dựng tượng đài trong lòng người hâm mộ thời bấy giờ mà thôi.

Thường thì trước khi các bộ phim hot được làm bản mới, các phiên bản cũ đều được hâm nóng trở lại. Nhưng bản cũ của "Phù sinh" quả thật đã quá lâu rồi. Thời đại ấy mạng xã hội hoàn toàn chưa phát triển, muốn lưu giữ các thông tin truyền hình phim ảnh một cách hoàn chỉnh gần như là không thể. Thế nên những thứ mọi người tìm kiếm được trên mạng chỉ là vài phiên đoạn chắp ghép.

Tưởng Ly cũng từng tìm kiếm, thông qua rất nhiều các nguồn khác nhau, nhưng các thông tin cô có được nhiều nhất hầu như cũng chỉ xoay quanh diễn viên.

Nam diễn viên chính của phiên bản năm xưa tên Ngô Trùng, một nghệ sỹ có tiền đồ nhất thời bấy giờ. Nói theo cách của bây giờ thì đó chính là một "tiểu thịt tươi" làm rung động biết bao trái tim thiếu nữ và phụ nữ. Anh ấy đóng không nhiều phim, nhưng bộ phim nào cũng nhận được rất nhiều lời khen, nhất là cho vai diễn của anh ấy trong "Phù Sinh". Chỉ tiếc là anh ấy bạc mệnh, đây cũng là nguyên nhân tới nay các thông tin về anh ấy trên mạng càng ngày càng hiếm hoi chăng.

Năm xưa nữ chính của "Phù Sinh" là một diễn viên trẻ, hình như cũng đã giải nghệ ngay sau khi đóng xong "Phù Sinh", nên các thông tin về cô ấy trên mạng lại càng ít đến đáng thương.

Thế nên, về thông tin trên mạng nói năm xưa trong quá trình quay phim, nam chính cũng từng phát sinh mâu thuẫn với đoàn phim, Tưởng Ly tra rất lâu mà vẫn không tìm ra.

Nhưng chỉ là cô vẫn âm thầm cảm thấy có điều gì không ổn.

Rõ ràng chỉ là quan điểm của thiểu số, cô lại cảm thấy trong mơ hồ có một sự liên hệ nào đó.

Con gái nghĩ mọi chuyện, có lúc dựa vào trực giác.

Tưởng Ly tin tưởng vào trực giác của mình.

Mấy năm nay tuy rằng cô ở Thương Lăng, nhưng cũng coi như là một người đã đi khắp trong Nam ngoài Bắc, xuyên qua nơi hoang vu, thâm nhập nơi mênh mông, từng đắm mình xuống biển sâu, từng thám hiểm nơi sa mạc. Những nơi ấy thường không một bóng người, thế nên những trải nghiệm tàn khốc nhất cô gặp phải thường là thử thách của tự nhiên. Vài lần đối mặt với sinh tử, thứ cô dựa vào đều là trực giác.

Lúc trời nhá nhem tối, Tưởng Ly gọi điện tới cho Thương Xuyên, nhưng được thông báo là tắt máy. Cô cũng không liên lạc được với người quản lý, lại biết tin từ sáng sớm nay Thương Xuyên đã rời khỏi đoàn làm phim. Suy đi tính lại cô bèn tới thẳng chỗ ở của Thương Xuyên.

Cô gõ cửa rất lâu nhưng không có ai.

Cuối cùng, cô gửi cho một tin nhắn thoại cho cậu ta, rồi đề phòng vạn nhất, cô lại viết thêm một tờ giấy kẹp vào khe cửa nhà, bảo cậu ta đọc xong nhất định phải liên lạc với cô ngay.

Sau khi khổ sở làm xong từng ấy việc và trở về nhà, cũng đã hơn tám giờ.

Tưởng Ly vẫn cảm thấy thấp thỏm không yên. Cô không biết giờ này Lục Đông Thâm đã họp xong chưa. Sợ làm phiền tới anh, cô bèn gọi vào di động của Dương Viễn.

Ngược lại, đối phương bắt máy rất nhanh. Xung quanh hơi ồn ào, có tiếng người đang nói chuyện, thỏ thẻ dịu dàng.

“Anh đi công tác đấy à?”

Dương Viễn hình như vừa rời ra xa khỏi bàn tiệc: “Đúng thế, hôm nay là ngày khai trương Giang Nam Xuân, tôi và Lục Khởi Bạch đã cùng tới Tô Châu, có chuyện gì vậy?”

Tưởng Ly nói về chuyện Thương Xuyên đòi hủy hợp đồng và hỏi xem anh ấy có biết nội tình gì không.

Dương Viễn nghe xong liền ai oán: “Chuyện này cô hỏi thẳng Lục Đông Thâm là được mà? Em gái à, bây giờ anh đây đang ở xa, với không tới.”

“Nói phí lời gì vậy? Chẳng phải vì tôi sợ quấy rầy tới công việc của anh ấy sao? Vả lại anh đường đường là Phó tổng, tập đoàn xảy ra chuyện anh cứ thản nhiên như không là sao?”

Dương Viễn thở dài: “Tập đoàn từ trên xuống dưới còn biết bao nhiêu là việc, chút chuyện của Thương Xuyên thì có đáng là gì? Có Lục Đông Thâm đích thân giải quyết còn xảy ra vấn đề gì được? Còn nữa, tôi bắt buộc phải sửa lại lỗi logic của cô. Tôi là Phó tổng giám đốc, chứ không phải là trợ lý. Lục Đông Thâm quyết định chuyện gì làm sao tôi biết ngay trong vòng một nốt nhạc chứ?”

“Thế thì cần anh có ích gì?” Tưởng Ly nghiến răng.

Ở đầu kia, Dương Viễn khúc khích: “Thế này đi, cô cho tôi chút lợi lộc, hối lộ tôi một ít, từ nay về sau tôi sẽ giúp cô trông chừng mọi nhất cử nhất động của Lục Đông Thâm.”

Tưởng Ly cười khẩy, chẳng nói chẳng rằng lập tức ngắt máy.

Cô đang định gọi điện cho Cảnh Ninh thì chuông cửa vang lên.

Cô mở cửa ra, là Lục Đông Thâm.

Có lẽ anh họp xong đã tới thẳng đây, cà vạt còn chưa kịp tháo. Tưởng Ly không ngờ giờ này mà anh vẫn đến, vội vàng lấy dép lê cho anh thay.

Thay xong giày, Lục Đông Thâm đi vào trong nhà, nói với cô: "Lát nữa anh vẫn phải quay lại công ty."

"Hả?" Tưởng Ly sững người: "Vậy anh còn tới đây một chuyến làm gì?"

Lục Đông Thâm xoa đầu cô: "Xin bữa cơm."

Tưởng Ly cố tình làm ra vẻ kinh ngạc: "Tổng giám đốc Lục, theo em được biết, các đầu bếp trong khách sạn Skyline đều được mời từ nước ngoài về với mức lương không hề thấp thì phải? Cùng lắm thì ở trên tầng của trụ sở Skyline vẫn có nhà hàng mà?"

"Anh thích ăn đồ em nấu." Lục Đông Thâm ngồi trên sô pha, nới lỏng cà vạt, dang rộng hai cánh tay, gác lên hai bên ghế, giống như một con chim ưng đang trải rộng cánh. Những múi cơ bắp của anh cuộn trào, nổi bần bật trên lớp sơ mi.

Tưởng Ly mím môi cười, hỏi anh: "Thế anh muốn ăn gì nào?"

"Em làm món gì anh ăn món đấy." Lục Đông Thâm cười nói.

"Vậy thì sẽ khiến anh hối hận vì đi chuyến này rồi, trong nhà em giờ chỉ còn dưa mặn và wotou*." Nói rồi, Tưởng Ly thoắt một cái đã chạy vào trong bếp.

*Một dạng như bánh bao chiên dạng nón nhồi nhân bên trong, làm bằng bột ngô.

Trước sau chưa đầy hai mươi phút, Tưởng Ly đã lại từ trong bếp đi ra.

Lục Đông Thâm đã nằm trên sô pha rồi, nhắm nghiền mắt, hơi thở nhịp nhàng.

Tưởng Ly khẽ khàng bước tới bên cạnh anh, ngồi xuống tỉ mỉ ngắm nhìn khuôn mặt anh.

Vậy là đã ngủ rồi ư?

Nhìn những đường nét trên mặt anh trông có vẻ mọi mệt, nếu anh ngủ được cũng coi như là chuyện tốt.

Cô chống tay lên mặt, dỏng tai lắng nghe, hơi thở cũng không nặng nề lắm, chắc là anh chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi chăng?

Khuôn mặt anh thật là ưa nhìn.

Đôi mi của anh thật là dài.

Bỗng nhiên cô ngứa tay, muốn bứt ra vài sợi để so với lông mi của mình. Cô phát rồ, chuẩn bị chạm vào khuôn mặt điển trai của anh thì anh bỗng nhiên mở mắt, nhìn thấy đôi tay đang lơ lửng trên không trung ngay trước mặt mình, anh cười hỏi: “Cô nương có ý gì đây?”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 161: Em Cũng Đừng Trách Anh [2016 Chữ]

Có ngon hay không phải xem khẩu vị của riêng em, thử một lần chẳng phải là biết ngay sao?

Tưởng Ly bị bắt tại trận nhưng vẫn không hề xấu hổ hay tức giận, tay cô đổi hướng túm chặt lấy chiếc cà vạt hơi lỏng của anh: "Em đang định gọi thánh tăng dậy ăn cơm đây."

Lục Đông Thâm theo đà sức tay cô ngồi bật dậy, giơ tay túm lại cà vạt rồi kéo cô vào lòng mình: "Là định gọi thánh tăng dậy ăn cơm hay định ăn thịt thánh tăng hả?"

"Thịt của thánh tăng có ngon không?"

Lục Đông Thâm cười khẽ: "Có ngon hay không phải xem khẩu vị của riêng em, thử một lần chẳng phải là biết ngay sao?"

Tưởng Ly sát lại gần anh, cọ cọ mũi mình lên người anh: "Anh mà là thánh tăng cái nỗi gì, rõ ràng là tên gian thương khoác áo cà sa, trên người từ trên xuống dưới toàn mùi chi phiếu."

Lục Đông Thâm phá lên cười sảng khoái.

Hai món mặn, một món canh, đơn giản mà tinh tế.

Cải ngọt xào nhạt, thịt gà mềm xào lăn, canh măng, ngoài ra kèm thêm một bát cơm.

“Trong tủ lạnh còn lại những món này, coi như anh may mắn đấy, nếu không sẽ thật sự chỉ được ăn uống vớ vẩn thôi.” Tưởng Ly ngồi đối diện với anh, rót một cốc sữa rồi cùng anh ăn cơm.

Bữa trưa Lục Đông Thâm cảm thấy không ngon miệng, về tới công ty lại bận tối mắt tới tận khuya, đến bây giờ anh quả thực cũng đói rồi. Anh ăn say sưa ngon miệng. Nhưng cho dù có đói đến mấy, anh cũng không nhồm nhoàm như hổ vồ. Tưởng Ly quan sát anh mà lòng thầm cảm thán. Người này từ nhỏ sống trong Lục Môn, phải được nhận một sự giáo dục nghiêm khắc tới mức nào mới có rèn luyện được một tính cách bình tĩnh và chín chắn như vậy?

“Lát nữa anh về công ty lại phải họp tiếp sao?” Tưởng Ly chống tay lên cằm hỏi.

Lục Đông Thâm uống một ngụm canh: “Không cần họp nữa, đêm nay phòng Quan hệ ngoại giao sẽ tăng ca xuyên đêm để khởi động phương án đối phó gấp. Anh sẽ đích thân về công ty theo dõi.”

Tưởng Ly sửng sốt: “Vì chuyện của Thương Xuyên sao?”

“Đúng vậy.”

Cảm giác hoang mang xoay tròn trong lòng từ lúc nãy giờ lại dâng lên. Tưởng Ly đăm chiêu, đường đường là một tổng giám đốc lại phải đích thân theo dõi phương án giải quyết cấp bách, có thể thấy được tính nghiêm trọng của sự việc này.

“Rốt cuộc cậu ta hủy hợp đồng vì lý do gì?”

Lục Đông Thâm giải thích ngắn gọn: “Cậu ta cho rằng trong thời gian thực hiện hợp đồng, phía đối tác, cũng có nghĩa là công ty Hoàn Gia Media có hành vi lừa dối.”

“Hành vi lừa dối gì?” Tưởng Ly sững người.

Lục Đông Thâm cười: “Đây chẳng qua chỉ là một cái cớ mà các nghệ sỹ vẫn quen lôi ra thôi.”

“Hình như em nghe nói hợp đồng ban đầu Thương Xuyên ký với Hoàn Gia là hợp đồng dài hạn đúng không?”

“Phải.” Lục Đông Thâm gắp thức ăn: “Thế nên lúc đó Hoàn Gia mới đầu tư cả một lượng lớn tiền bạc và nhân lực.”

Tưởng Ly đăm chiêu suy nghĩ rồi lại hỏi: “Chẳng phải cậu ta còn là hình tượng đại diện cho Skyline hay sao? Làm thế này thì…”

“Mục đích thật sự của cậu ta chính là muốn hủy bỏ việc hợp tác với Skyline.” Lục Đông Thâm nói trúng trọng điểm.

Tưởng Ly không hiểu: “Trước mắt Thương Xuyên đúng là nghệ sỹ hạng A, nhưng việc hợp tác với tập đoàn Skyline cũng là việc rất nhiều ngôi sao hạng A muốn giành được mà, phải không? Thương Xuyên này rốt cuộc đang giở trò gì chứ?”

Lục Đông Thâm ngẫm nghĩ: “Phải chăng vì có sự tham gia của bên thứ ba, thế nên cậu ta mới không biết sợ.”

Đây có vẻ là một lý do bình thường nhất. Nhưng Tưởng Ly cảm thấy Thương Xuyên không giống một người như vậy, thấy lợi ích quên tình nghĩa tuyệt đối không phải tác phong của cậu ta. Lý do có hành vi lừa dối buông ra đích thực khiến người ta không tin tưởng, nguyên nhân thật sự lại không điều tra ra, không hiểu là do Lục Đông Thâm không nói hay vì anh cũng không biết thật.

Thấy cô nhíu mày rất chặt, Lục Đông Thâm bật cười: “Chuyện này thì em không cần phải bận tâm, công ty sẽ giải quyết.” Anh ăn xong miếng cơm cuối cùng, đứng dậy dọn dẹp bát đũa.

Thấy anh đi vào bếp, Tưởng Ly cũng lảo đảo đi vào theo: “Công ty định giải quyết thế nào?”

Lục Đông Thâm không dùng máy rửa bát, có lẽ là vì rửa có một bộ bát đũa quá mất công nên anh rửa luôn bằng nước thường. Thấy Tưởng Ly thò tay về phía trước, anh nói một câu: “Em đừng đụng tay vào nước nữa, ôm anh là được rồi.”

Tưởng Ly vòng tay từ phía sau ôm lấy anh.

“Thái độ của công ty rất rõ ràng, nếu đã không thể thương lượng thì sẽ trực tiếp căn cứ vào hợp đồng. Theo hợp đồng thì bất luận là Hoàn Gia hay Skyline đều không vi phạm, thế nên việc Thương Xuyên muốn hủy hợp đồng là không thể.” Lục Đông Thâm nói lại chuyện của Thương Xuyên.

“Nếu cậu ta vẫn khăng khăng muốn hủy hợp đồng và đình công thì sao?”

Lục Đông Thâm mới đó đã rửa bát sạch sẽ rồi vẩy nước: “Rất đơn giản, vậy thì gặp nhau ở tòa án. Một khi đã đi đúng theo trình tự pháp luật, khả năng chiến thắng của Thương Xuyên là bằng không. Skyline sẽ bắt cậu ta chịu một khoản bồi thường hủy hợp đồng không hề nhỏ.”

Nghĩ cũng đủ biết, một khi Thương Xuyên hủy hợp đồng thì tức là thẳng thừng trở mặt với hai công ty lớn. Cậu ta bị điên rồi sao?

“Không còn cách giải quyết nào khác ư?”

Lục Đông Thâm bỏ bát đã được rửa sạch sẽ vào trong tủ. Sau khi rửa tay xong, anh quay lại vòng tay qua người cô: "Có chứ, bảo cậu ta nghiêm túc ngoan ngoãn quay về đóng phim, đừng giở trò gì nữa, thì Skyline sẽ không truy cứu việc làm lần này của cậu ta nữa, bằng không…"

Tưởng Ly giật mình ngước nhìn anh.

Lục Đông Thâm nhàn nhã dựa vào đó, ngón tay cái cọ nhè nhẹ lên eo cô: "Có lẽ Hoàn Gia không xử lý được cậu ta nhưng Skyline thì có thể."

"Có cần trở mặt dữ dội như vậy không?" Tưởng Ly dè dặt hỏi.

Lục Đông Thâm cười khẽ: "Mảnh đất khu phủ Thân vương đã sắp có kết quả đấu thầu rồi. Lúc này Thương Xuyên lại gây rối, thứ cậu ta phá không phải chỉ là bát cơm của Hoàn Gia. Bây giờ đúng là Thương Xuyên rất cao giá, nghệ sỹ hạng A, nhưng nói chẳng ra cũng chỉ là một kép hát. Anh muốn bóp chết cậu ta chẳng khác gì bóp chết một con kiến." Anh giơ tay lên xoa đầu cô: "Bé con, anh biết em và Thương Xuyên có giao tình, nếu có ngày cậu ta thật sự ép anh phải ra tay thì em cũng đừng trách anh."

Tâm trạng của Tưởng Ly rối bời, chỉ hận không thể mọc thêm đôi cánh tìm ra Thương Xuyên để hỏi cho ra nhẽ. Rõ ràng là trong chuyện này Lục Đông Thâm không có quá nhiều nhẫn nại. Một khi Thương Xuyên chạm tới giới hạn và mức độ dung thứ của Lục Đông Thâm, thì anh tuyệt đối sẽ nói được làm được, hoàn toàn không nể tình cô và Thương Xuyên có quan hệ thân thiết mà rộng lượng khoan hồng.

Phải làm sao đây?

Chuông điện thoại vang lên, là của Lục Đông Thâm. Có lẽ là điện thoại của công ty, anh nói được vài câu thì đi ngay.

Tưởng Ly kéo cánh tay anh lại: "À… em cùng anh đi tới công ty nhé."

Lục Đông Thâm bị cô chọc cười: “Em đi thì làm được gì?”

Tưởng Ly á khẩu, rất lâu sau mới nói: “Thì em có thể tăng ca cùng anh. Anh làm việc, em ngồi nhìn.”

“Cảm giác nghe cũng hay đấy nhỉ.”

“Đương nhiên rồi.” Tưởng Ly kéo anh ra ngoài: “Anh vất vả cần cù, lại có người đẹp như em bầu bạn, quá tốt.”

Lục Đông Thâm ấn cô lên ghế sô pha: “Em đang giúp anh hay định hại anh đấy?”

“Anh là bạn trai của em, em có hại ai cũng không thể hại anh được.”

Lục Đông Thâm véo mũi cô: “Còn có người đẹp làm bạn nữa. Em cứ đi qua đi lại trước mặt anh như vậy, muốn anh tập trung làm việc bằng cách nào đây?”

Tưởng Ly lập tức hiểu ý của anh, kêu lên: “Anh không thể thanh tâm quả dục một chút sao?”

“Có thể, thế nên em phải ở lại nhà.”

Tưởng Ly bĩu môi: “Được thôi, được thôi, vậy em tiễn anh ra cửa là được chứ gì?”

Lục Đông Thâm đứng thẳng dậy, nhìn xuống cô ngồi dưới ghế: “Hiếm có thật, sao hôm nay lại dính anh như vậy?”

Tưởng Ly đứng dậy ôm chầm lấy cổ anh, tỏ vẻ phong tình: “Không nỡ để anh đi mà, thế nên muốn tiễn đưa ngàn dặm.”

~Hết chương 161~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 162: Anh Ta Có Tin Em Không? [2107 Chữ]

Chúng ta quen nhau bao lâu, còn em và anh ta quen nhau bao lâu? Em hiểu anh ta à? Em rút ruột rút gan cho anh ta, anh ta có tin em không?

Xe của Lục Đông Thâm đỗ bên ngoài khu nhà, không có tài xế đi theo mà anh tự mình lái. Tưởng Ly khoác tay tiễn anh một mạch ra đến tận ngoài khu nhà. Lục Đông Thâm lên xe rồi, lại hạ cửa kính xuống vẫy tay gọi cô. Cô tiến lên hỏi anh còn chuyện gì? Anh nói: Cúi đầu xuống.

Tưởng Ly không hiểu chuyện gì, nhưng vẫn làm theo.

Lục Đông Thâm vươn cánh tay ra, vòng qua cổ cô, rồi hôn nhẹ lên môi cô một cái, sau đó nói: "Tối nay nghỉ ngơi sớm đi, đừng lo lắng nhiều cũng đừng suy nghĩ lung tung, biết không?"

"Biết rồi, anh lằng nhằng quá." Tưởng Ly đẩy anh một cái: "Chú ý lái xe an toàn."

Đợi cho bóng chiếc xe khuất dạng trong màn đêm, Tưởng Ly mới quay ngược lại, trở về tiểu khu.

Lúc cô đi ngang qua phòng bảo vệ, có một nhân viên bảo vệ chủ động thò đầu ra chào hỏi cô. Cô cảm thấy ánh mắt người đó nhìn cô rất kỳ lạ. Xuyên qua bóng cây um tùm rậm rạp, Tưởng Ly cứ nghĩ mãi về ánh mắt đó. Có lẽ đó là một nhân viên bảo vệ đã làm việc trong tiểu khu này đã nhiều năm, từng nhìn thấy Nhiêu Tôn thường xuyên đưa cô về nhà. Bây

giờ người đàn ông đứng bên cạnh cô lại trở thành Lục Đông Thâm, có lẽ người đó cảm thấy tác phong sinh hoạt của cô rất có vấn đề.

Trong lúc vẩn vơ suy nghĩ, cô đã đi tới con đường đá nhỏ. Phía trước là cả một bụi cây đinh hương, còn có cả hoa đinh hương nở về đêm, gió đêm thổi qua lại ngào ngạt hương thơm. Tới trước cửa tòa nhà, bóng trăng mới lại hiện lên trên đỉnh đầu. Tưởng Ly chỉ kịp nhìn thấy có một cái bóng thoáng lướt qua. Cô chưa kịp định thần lại thì cánh tay đã bị ai đó giật mạnh, ngay sau đó cô bị một nguồn sức mạnh ấn thẳng lên tường.

Tưởng Ly giơ tay ra giãy giụa theo bản năng, nhưng đối phương dùng rất nhiều sức. Cô ngước mắt lên nhìn và chợt sững người.

Hóa ra là Nhiêu Tôn.

Cô hoảng hốt, giơ chân lên đá. Nhiêu Tôn phản ứng nhanh nhạy, né người kịp thời khỏi đòn công kích của cô, liên tục rùi ra sau mấy bước. Sau khi đứng vững lại, anh ta nhìn cô chằm chằm, rồi cười rất xấu xa: “Em đủ độc ác ấy. Đá hỏng của quý của anh, em có tin cả đời này anh sẽ bám riết lấy em không?”

Cả sống lưng Tưởng Ly dựa sát vào tường. Khoảng cách giữa hai người tạm gọi là an toàn, nhưng cô vẫn nhìn anh ta chằm chằm đầy cảnh giác, bặm chặt môi.

“Em có cần phải phòng anh đến vậy không?”

Nói rồi, Nhiêu Tôn định tiến lên.

“Đừng có lại đây, nếu không tôi không khách khí với anh đâu!” Tưởng Ly lạnh lùng quát.

Nhiêu Tôn cũng nhìn ra được sự bài xích và phòng bị từ trong ánh mắt cô. Anh ta dừng bước, cất nụ cười đi: "Hạ Hạ, nếu anh muốn khiến em khó xử thì ngay lúc nãy khi em khoác tay Lục Đông Thâm đi ra ngoài, anh đã chặn em lại rồi."

Trái tim Tưởng Ly lạnh ngắt. Cô hơi nheo mắt lại, không ngờ được anh ta lại phục ở đây lâu như vậy. Cô quát: "Nhiêu Tôn, anh không thể buông tha cho tôi à? Anh cứ bám riết lấy tôi như âm hồn vậy để làm gì chứ?"

"Anh nhớ em, muốn tới thăm em không được hay sao?" Nhiêu Tôn thể hiện thái độ bắng nhắng.

"Giao tình giữa tôi và anh đã sớm đứt từ lâu rồi!"

Trong đại sảnh, ánh đèn sáng rực rỡ. Nhiêu Tôn vóc dáng cao lớn, đã hoàn toàn chặn đứng một số nguồn sáng hắt về phía này. Thế nên đôi mắt anh ta như bao bọc lấy bóng tối, hoặc có lẽ là bóng tôi đã xâm nhập vào đó, tóm lại anh ta hoàn toàn không cười cợt nữa. Anh ta nhìn cô chăm chú một lúc rất lâu rồi bất thình lình hỏi: "Anh ta đã chạm vào em rồi?"

Có một giây phút Tưởng Ly hơi ngẩn người, nhưng cô cũng lập tức thể hiện vẻ lạnh lùng và cảnh giác của mình như trước: "Phải."

Sắc mặt Nhiêu Tôn âm u hơn không ít. Anh ta tiến lên trước vài bước. Tưởng Ly nhanh nhẹn né tránh, trong khoảnh khắc đã né được bàn tay thò ra phía trước của anh ta. Cô định tẩu thoát thật nhanh nhưng rõ ràng là lần này Nhiêu Tôn sẽ không để cô được như ý nguyện. Đầu tiên anh ta chặn đứng đường chạy trốn của cô, sau đó vươn tay ra tóm, một lần nữa ấn chặt cô lên tường. Cô dùng sức, anh ta cũng dùng sức, ghìm chặt hai cổ tay của cô, làm cô đau đớn.

Màn co kéo qua lại ấy đã khiến cổ áo cô bung ra. Nhìn từ góc độ của Nhiêu Tôn, dấu vết lưu lại trên ngực cô vừa hay lọt vào mắt anh ta.

Qua nhiều ngày, dấu vết ấy đã rất nhạt rồi, nhưng vì Tưởng Ly có làn da trắng trẻo nên một dấu vết dù có nhạt cũng vẫn nổi bật lên rõ ràng. Thế là Nhiêu Tôn lập tức mặt lạnh như sương, nhìn cô trân trân, răng nghiến vào nhau ken két. Anh ta không phải kẻ ngốc, dĩ nhiên hiểu được thông tin đằng sau dấu vết trên ngực cô. Ánh mắt anh ta như bốc cháy: "Dựa vào đâu? Anh ta có tư cách gì?"

Tưởng Ly đứng thẳng người, không giãy giụa được thì dứt khoát không cọ quạy nữa. Ba năm nay, mọi nỗi sợ hãi cô dành cho Nhiêu Tôn đều đã biến chất sau từng lần gặp lại khi quay trở về Bắc Kinh lần này. Cô trốn anh ta, né anh ta, nếu có thể chỉ mong sống chết không quan hệ. Nhưng bây giờ đã không trốn tránh được thì chỉ còn cách ngẩng đầu đối mặt. Cô nói: "Dựa vào việc anh ấy là người đàn ông tôi thích."

"Người đàn ông em thích?" Nhiêu Tôn cười khẩu: "Vậy thì em còn là người con gái anh thích nữa đấy!" Dứt lời, anh ta lấy cơ thể làm lá chắn, đè hẳn lên người cô, áp mặt xuống.

Giữa hơi thở dốc, Tưởng Ly chỉ cảm nhận được nơi lồng ngực đau đớn đến bỏng rát. Cô sốt sắng, dùng lực bả vai huých anh ta như phát điên, có ý muốn đẩy anh ta bay ra. Cô càng phản kháng, anh ta lại càng cắn chặt. Cô thở gấp, quát dữ: "Nhiêu Tôn, anh là đồ khốn kiếp!"

"Anh là đồ khốn kiếp!" Nhiêu Tôn buông ra, tựa lên trán cô, giận điên người: "Đáng nhẽ anh phải khốn kiếp với em hơn chút nữa!"

Tay Tưởng Ly đang rảnh, cô định giơ lên tát cho anh ta một bạt tai. Nhưng cô vừa có ý đó, Nhiêu Tôn đã giữ chặt lấy cổ tay cô, nghiến răng nghiến lợi: "Còn định đánh anh?"

Cô nhìn anh ta trân trân, nhấn mạnh từng từ từng chữ: "Buông tay!"

Nhiêu Tôn không chịu nổi ánh mắt này của cô, nó lạnh như băng. Dưới lớp băng đó là sự kháng cự và sợ hãi ngập tràn dành cho anh ta. Ngày đó của ba năm trước, lần đầu tiên cô thể hiện ánh mắt này với anh ta, và thế là cô đã rời đi ba năm.

Anh ta buông tay.

Tưởng Ly có được tự do, trốn thoát khỏi phạm vi của anh ta, thậm chí còn không buồn nói thêm nhiều lời với anh ta, thẳng thừng quay người rời đi.

"Anh sẽ không để Lục Đông Thâm được như ý nguyện đâu." Nhiêu Tôn quát to sau lưng cô.

Bước chân của Tưởng Ly khựng lại. Cô quay đầu lườm anh ta: "Chuyện của Thương Xuyên do anh gây ra có đúng không?"

"Chuyện hủy hợp đồng ư?" Nhiêu Tôn cười khẩy: "Mấy trò mèo đó Nhiêu Tôn này không thèm làm."

"Còn chuyện gì Nhiêu Tôn không dám làm ư?"

Khóe miệng Nhiêu Tôn cứng đờ lại: "Tùy em, muốn nghĩ sao thì nghĩ. Lục Đông Thâm dám chơi anh thì hoặc là anh không phản kích, đã phản kích thì chắc chắn sẽ đẩy anh ta vào chỗ chết."

Tưởng Ly quay người lại, ánh mắt lạnh giá: "Nếu anh dám ra tay hại chết anh ấy, tôi cũng dám ra tay hại chết anh."

"Em sẽ ra tay hại chết anh thế nào?" Nhiêu Tôn đút hai tay vào túi quần, đứng sững ở đó, cao lớn bức người.

Sắc mặt Tưởng Ly lạnh lùng: "Ba năm nay tôi ở bên cạnh Đàm Diệu Minh, thứ gì không học được, nhưng chút bản lĩnh khiến người ta nhìn thấy máu thì vẫn có thừa. Anh là Thái tử gia ở kinh thành, còn tôi bây giờ chẳng là gì cả. Có một câu rất hay, người chân đất chẳng sợ người đi giày, đừng có ép tôi phải dùng dao với anh."

Trong ánh mắt Nhiêu Tôn ánh lên một tia đau đớn, cực thoáng qua, chẳng mấy chốc đã hóa thành chế giễu: "Em đúng thật là hết lòng hết dạ vì Lục Đông Thâm đấy. Em được lắm, Hạ Trú. Chúng ta quen nhau bao lâu, còn em và anh ta quen nhau bao lâu? Em hiểu anh ta à? Em rút ruột rút gan cho anh ta, anh ta có tin em không?"

"Anh nói vậy là có ý gì?" Tưởng Ly cảnh giác.

Nhiêu Tôn mím môi nhìn cô chằm chằm một lúc lâu, cuối cùng lên tiếng, nhưng đã đè nén cảm xúc lúc trước xuống: "Anh tới tìm em là muốn bảo em có thời gian thì về thăm bố mẹ anh."

"Cô chú có chuyện gì sao?" Tưởng Ly sững người.

"Không có chuyện gì, chỉ là họ rất nhớ em. Nghe nói em quay về vẫn luôn muốn gặp em."

Tưởng Ly buông bỏ cảnh giác, cúi gằm mặt xuống, thể hiện vẻ lạc lõng.

Nhiêu Tôn thở dài: "Cho dù em hận anh, oán anh, bố mẹ anh đối xử với em cũng không tệ phải không. Về thăm họ đi, cùng lắm thì anh không xuất hiện là được chứ gì?"

Cổ họng Tưởng Ly căng ra chua xót, rất lâu sau mới lên tiếng: "Tôi sẽ tranh thủ về thăm." Dứt lời, cô quay người đi vào trong thang máy.

Nhiêu Tôn đứng nguyên ở chỗ cũ, rất lâu sau vẫn chưa rời đi.

~Hết chương 162~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 163: Anh Có Lấy Em Không? [3386 Chữ]

Tưởng Ly nghĩ thật ra mình rất muốn biết câu trả lời của anh.

Ngày hôm sau, Hoàn Gia Media đứng ra thanh minh tin đồn rằng trong việc hợp tác với nghệ sỹ Thương Xuyên có chuyện gian dối. Trong lời thanh minh này, Hoàn Gia chỉ trích Thương Xuyên dựng chuyện vô cớ, phủ nhận việc trong quá trình hợp tác có tồn tại bất kỳ hành vi lừa dối và gian trá nào, đồng thời bày tỏ hành động của Thương Xuyên không những vi phạm tinh thần của giao hết mà còn làm tổn hại nghiêm trọng tới hình tượng của công ty. Họ tuyên bố việc Thương Xuyên đòi hủy hợp đồng là vô hiệu, một khi cố chấp đơn phương chấm dứt hợp đồng không những sẽ bị kiện ra tòa mà còn phải đối mặt với một khoản phí bồi thường khổng lồ.

Từ lời thanh minh ấy, không khó nhận ra thái độ cứng rắn của Hoàn Gia Media. Nếu tiếp tục hợp tác thì họ sẽ bỏ qua chuyện cũ. Nếu kiên quyết hủy hợp đồng thì họ sẽ thẳng thừng giải quyết bằng con đường pháp luật.

Bài thanh minh này được đăng lên bằng ID weibo chính thức của công ty, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã lên top search, trở thành một chủ đề được rất nhiều người quan tâm. Có người còn tung tin rằng một khi Thương Xuyên thua kiện, thì khoản tiền bồi thường đó có thể khiến cậu ta vài năm sau cũng không vực dậy nổi sự nghiệp của mình.

Trong lúc đọc lướt bài thanh minh của họ, Tưởng Ly tựa hồ như đang nhìn thấy thần thái và ngữ khí của Lục Đông Thâm khi giải quyết chuyện này. Với tính cách của anh, thà rằng phải mất nhiều thời gian cũng không

cho phép một ngôi sao được lên mặt uy hiếp mình. Cô đang vô cùng sốt ruột, nhưng không tài nào liên lạc được với Thương Xuyên, xem ra đối phương có ý muốn tránh mặt cô.

Suy nghĩ như vậy, cô càng trở nên lo lắng, cũng không biết rốt cuộc lúc này Thương Xuyên đang có tính toán gì.

Cô đang định gọi thêm một cuộc điện thoại nữa thì Julia gõ cửa đi vào. Cô bé thò đầu vào phòng, thấy Tưởng Ly có ở đó, cô ấy vội vàng đi nhanh vào, rồi tiện tay khóa chặt cửa văn phòng lại. Tưởng Ly đặt di động xuống: "Sao thế? Sao cứ thần thần bí bí vậy?"

Julia tiến lên trước, thì thà thì thầm: "Em vừa nghe thấy phòng thư ký kể lại một chuyện, bảo rằng Trần Du cứ ở suốt trong văn phòng của tổng giám đốc. Từ lúc tổng giám đốc họp xong trở về, cô ta cũng vào đó theo."

Tưởng Ly lại cầm di động lên, lướt qua lướt lại màn hình: "Cô ta vào văn phòng của tổng giám đốc Lục thì có gì kỳ lạ đâu. Lúc trước khi công thức được chuyển tới tổng bộ kiểm nghiệm, người căng thẳng nhất chắc chắn là cô ta. Bây giờ công thức đó lại tiếp tục được đưa vào sử dụng. Nhưng bản thân tổng giám đốc Lục lại không dùng, cô ta chắc chắn muốn đi hỏi cho rõ ràng."

"Làm gì có chuyện đơn giản như vậy. Giám đốc Hạ, chị đoán sau khi Trần Du đi vào phòng của tổng giám đốc đã có chuyện gì xảy ra?" Julia cố tình vòng vo tam quốc.

Vừa nghe xong câu ấy, trong lòng Tưởng Ly loáng thoáng dấy lên một cảm giác không thoải mái. Cô nhướng mắt nhìn Julia: "Em còn bắt chị chơi mấy trò đoán già đoán non này, có tin chị bắt em tăng ca liên tục vài tuần không?" Cô hiểu rõ Julia. Cô bé này vừa mới yêu chưa được bao lâu, đang trong giai đoán bám riết lấy bạn trai, sợ nhất chính là phải tăng ca.

Quả nhiên, Julia lập tức hoang mang, nói ra tuồn tuột: "Dora ở phòng thư ký mang cà phê ra và nói Trần Du đã cãi nhau cùng với tổng giám đốc Lục."

Việc này quả thật đã nằm ngoài dự liệu của Tưởng Ly. Cô hơi sững người, hỏi: "Cãi nhau? Tận mắt nhìn thấy ư?"

"Vâng ạ. Dora nói lúc đó trông Trần Du cực kỳ kích động, nhưng nhìn thấy có người đi vào là cô ta cũng kiềm chế hơn một chút. Lúc Dora đi ra ngoài đóng cửa lại còn nghe thấy Trần Du lên tiếng nói chuyện, ngữ khí không vui chút nào."

Hai người này có thể cãi nhau vì chuyện gì?

Lục Đông Thâm nhất định là người không thể cãi nhau được, nhưng Trần Du cũng không phải là người hay sinh chuyện thị phi. Tuy rằng cô vẫn chưa bỏ qua được chuyện Trần Du lén lút ăn cắp sổ tay của cô, nhưng từ một mức độ nào đó mà nói, Trần Du phần nào vẫn tự cao tự đại, nhất là khi đối mặt với chuyện tình cảm.

Nghĩ một chút, cô hỏi Julia: "Hai người họ cãi nhau xong chưa?"

"Còn ai dám đi nghe ngóng nữa ạ, ngay cả việc ghé tai vào cửa nghe trộm cũng không dám."

Sau khi Julia ôm một chồng tài liệu đi ra ngoài, Tưởng Ly càng nghĩ càng không ngồi yên được nữa. Cô đứng dậy đi tới văn phòng của tổng giám đốc.

Cô không gặp Cảnh Ninh, Dora vừa hay đi lên từ một thang máy khác. Nhìn thấy Tưởng Ly, cô ấy vội vã chào hỏi. Tưởng Ly hỏi cô ấy tình hình hiện tại trong văn phòng. Dora vừa nghe xong thì sợ đến nỗi mặt trắng

bệch, vội xua tay: “Giám đốc Hạ, chị tuyệt đối đừng nói là em kể ra ngoài nhé.”

“Yên tâm đi, chuyện này tôi nghe biết vậy thôi.” Tưởng Ly nhìn cánh cửa phòng đóng chặt: “Cô chỉ cần nói cho tôi biết Trần Du đã ra ngoài hay chưa thôi.”

Dora lắc đầu: “Em không rõ lắm, ban nãy em sợ đến nỗi không dám ở lại tầng này.”

Tưởng Ly thở dài. Xem ra trong lòng các nhân viên, Lục Đông Thâm vẫn rất nghiêm khắc, một chuyện đáng để hóng hớt như vậy mà không ai dám tiếp tục theo dõi. Cô tiến lên nghe nóng, nhưng hoàn toàn không nghe được động tĩnh gì bên trong. Có lẽ Trần Du đã rời đi từ lâu rồi.

Cô giơ tay gõ cửa, làm Dora giật nảy mình, vội nấp ra sau lưng cô. Tưởng Ly đẩy cửa văn phòng, một giây sau đứng đực tại chỗ.

Trần Du hóa ra vẫn chưa đi, sau khi nghe thấy động tĩnh bèn quay ngoắt đầu lại.

Giây phút bốn mắt nhìn nhau, Tưởng Ly nhìn thấy được thứ gì điên rồ cuồng dại trong ánh mắt của Trần Du, bị sự trầm mặc tạm thời đè nén, giống như đang giam hãm một con thú trong đó. Rõ ràng là cô ta bị bất ngờ khi Tưởng Ly xông vào, đáy mắt thoáng qua chút sửng sốt. Ngay sau đó, con thú trong đôi mắt của cô ta đã bị giải phóng. Cô ta bất ngờ chỉ tay vào Tưởng Ly, nhưng mắt thì nhìn chằm chằm Lục Đông Thâm: “Có phải vì cô ta không? Lục Đông Thâm, anh nói cho em biết đi. Nếu không có cô ta liệu anh có lấy em không?”

Có tiếng xuýt xoa sửng sốt vang lên.

Người phát ra âm thanh ấy là Dora đứng sau lưng Tưởng Ly. Cô ấy thò đầu vào vừa hay bắt gặp cảnh này, lại sợ hãi vội vàng lùi về sau.

Lục Đông Thâm ngồi phía sau bàn làm việc, bên cạnh vẫn chất cả đống tài liệu. Sắc mặt anh rất bình thản, cho tới khi nghe thấy Trần Du hỏi như vậy, anh mới nhíu mày. Bên này, Tưởng Ly vẫn đang cầm chặt nắm đấm cửa. Sau khi bị Trần Du chỉ thẳng, cô mới bừng tỉnh, vội nói: "Xin lỗi, à… hai người tiếp tục đi." Dứt lời, cô nhanh chóng khép cửa văn phòng lại, đầu óc có hơi trống rỗng.

Hai cánh cửa trở thành đường phân cách, chia hai nơi thành hai thế giới. Tưởng Ly đứng dựa bên cánh cửa, hơi thở có phần dồn dập. Hiệu quả cách âm của hai cánh cửa ấy quả nhiên rất tốt. Dora ôm chặt tập tài liệu trong lòng, dáng vẻ hoàn toàn giống như vừa bị dọa chết. Nhìn thấy ánh mắt Tưởng Ly hướng qua, cô ấy giật mình, vội vàng bảo đảm: "Giám đốc Hạ, chị yên tâm, chuyện ban nãy có đánh chết em cũng không kể ra ngoài đâu."

Tưởng Ly gật đầu.

Dora tiến lên, dè dặt hỏi: "Chị không sao chứ?"

Tưởng Ly lại lắc đầu.

Dora đang định đi thì lại bị cô gọi giật về: "Ban nãy… Trần Du đã hỏi tổng giám đốc Lục câu gì vậy?" Cảnh tượng ban nãy trong văn phòng bây giờ đã trở nên hỗn độn hoàn toàn trong đầu Tưởng Ly.

"Cô ấy hỏi tổng giám đốc Lục là nếu như không có chị, anh ấy có lấy cô ấy không?" Dora nói nhỏ, rồi lại hỏi thêm: "Sao chị không nghe nốt câu trả lời của tổng giám đốc? Chị không sao thật chứ?"

Có sao.

Đi vào thang máy rồi, Tưởng Ly mới cảm thấy tim mình đập dữ dội, cảm nhận được ban nãy mình gần như là hoảng hốt bỏ chạy. Sau khi chắp nối lại những phần hồn bát nháo vụn vỡ của mình hoàn chỉnh trở lại cơ thể, Tưởng Ly nghĩ thật ra mình rất muốn biết câu trả lời của anh.

***

Cuộc điện thoại mà Tưởng Ly đợi được lại là của Thai Quốc Cường.

Khi cô tới nơi ở của Thai Quốc Cường ở Bắc Kinh, vừa hay có thể né được giờ cao điểm buổi tối. Cô trở về phòng làm việc không bao lâu thì nhận được điện thoại của ông ta. Cô thầm tính toán, chắc lúc cô rời khỏi công ty, Trần Du vẫn đang dây dưa trong văn phòng của Lục Đông Thâm.

Vợ của Thai Quốc Cường, Hà Tư Nghi đã đổ bệnh. Theo lời miêu tả của ông ta, từ lúc Hà Tư Nghi tận mắt chứng kiến một bóng người trên sân khấu hí kích trong phủ Thân vương, bà ta đã bị dọa đến bệnh luôn, đến bây giờ cũng không dậy nổi khỏi giường, chẳng biết đã nhờ cậy bao nhiêu bác sỹ rồi mà vẫn không khởi sắc.

“Pháp sư, tôi thật sự không còn cách nào khác, đành tìm tới cô.” Thai Quốc Cường nói.

“Ấy đừng.” Tưởng Ly ngắt lời ông ta: “Nếu ông đã biết tôi là nhà tạo hương của Lục Môn thì nên hiểu rõ nguyên nhân năm xưa tôi có thể trị bệnh cho ông. Ông coi tôi là người trừ ma diệt quỷ thật đấy à? Quý phu nhân nếu mắc bệnh sinh lý thì có thể tới tìm bác sỹ, nếu mắc bệnh tâm lý thì tìm bác sỹ tư vấn tâm lý, thật ra tôi không thể bận cùng lúc quá nhiều việc.”

Thai Quốc Cường thở dài: “Các bác sỹ đã khám cả rồi, không có bệnh gì nghiêm trọng. Nhưng cả ngày bà ấy cứ nằm đó mệt mỏi suy nhược. Bác

sỹ tâm lý cũng tới đây không ít. Nếu họ thật sự có cách, tôi còn cần làm phiền cô sao? Trước kia cô dùng mùi hương cứu mạng tôi, bây giờ xin cô hãy giúp bà xã nhà tôi."

Trong lúc ông ta nói, Tưởng Ly cũng đã quan sát Hà Tư Nghi một lượt. Bà ta trợn trừng hai mắt nằm trên giường, ánh nhìn rời rạc, sắc mặt nhợt nhạt, không nói năng gì, cũng không có phản ứng, tựa như sống trong thế giới của riêng mình. Rồi cô lại đánh mắt nhìn xung quanh một lượt, đi đi lại lại vài bước. Thai Quốc Cường ở ngay sau lưng cô, miêu tả lại tình trạng gần đây của Hà Tư Nghi như làm báo cáo. Chẳng bao lâu sau, có người gõ cửa. Là Thai Nghiệp Dương đi vào. Nhìn thấy cô, anh ta bèn gật đầu một cái nhẹ nhàng rồi nói một câu: "Làm phiền rồi."

Tưởng Ly cũng gật đầu đáp lại. Cô đi tới trước bàn trang điểm của Hà Tư Nghi, cầm một hộp phấn lên và ngửi: "Xét về việc dùng mùi hương cứu người, chẳng phải Trường Thịnh các ông cũng có một vị sao? Vệ Bạc Tôn là Hội trưởng hội văn thuật, về bản lĩnh, anh ta giỏi hơn tôi nhiều."

"Tôi chỉ tin cô." Thai Quốc Cường nói.

Tưởng Ly nhìn ông ta bằng ánh mắt kỳ lạ rồi đặt hộp phấn xuống: "Dùng người thì không nghi, đã nghi thì đừng dùng. Nếu ông đã không thừa nhận khả năng của Vệ Bạc Tôn thì vì sao còn mời anh ta về?"

Sắc mặt Thai Quốc Cường có phần ngượng ngập, ông ta giải thích: "Không phải tôi không thừa nhận năng lực của cậu ta. Cậu ta đích thực rất giỏi về chuyên môn. Nhưng ý của tôi là, một số thứ bàng môn tà đạo cậu ta chưa chắc đã rành." Nói tới đây, thấy sắc mặt Tưởng Ly hơi lạnh đi, sợ cô phủi tay bỏ về, ông ta lập tức giữ cô lại: "Ý tôi muốn nói là, cô còn biết cả những thứ mà các nhà tạo hương khác chưa chắc đã biết."

“Thế chẳng phải vẫn là bàng môn tà đạo ư?” Tưởng Ly cười khẩy, hất tay ông ta ra.

Thai Quốc Cường nhất thời không biết nên nói gì cho phải, ngược lại Thai Nghiệp Dương lên tiếng: “Giám đốc Hạ đừng hiểu lầm, khoảng thời gian này bố tôi lo lắng quá nhiều cho chuyện của mẹ tôi, tinh thần rệu rã, nên biểu đạt có phần không phù hợp cho lắm.”

Tưởng Ly cũng chẳng phải người nhỏ mọn gì. Ngoài miệng cô nói không lo, chẳng lo xuể, nhưng người nằm ngay dưới tầm mắt của cô, sao cô có thể khoanh tay đứng nhìn? Cô kiểm tra một lượt những thứ trong phòng, cuối cùng ngồi xuống trước mặt Hà Tư Nghi, tỉ mỉ quan sát lần nữa.

“Quý phu nhân chịu một sự hoảng sợ cực lớn, nói theo cách dân gian là rơi mất hồn, nói theo bệnh Đông y là chứng mất hồn. Còn giải thích theo y học hiện đại thì do thần kinh não bộ chịu đựng một sự kích thích mãnh liệt từ thế giới bên ngoài, khiến nó phát ra những điện tín hiệu và những tín hiệu hóa học bất thường, kiềm chế nghiêm trọng các dây thần kinh trung ương khác truyền đạt thông tin và tín hiệu. Việc tôi có thể làm là pha chế một vài loại hương liệu có tác dụng an thần và một số loại cỏ dùng để uống. Cụ thể dùng thế nào lát nữa tôi sẽ nói cho ông.”

Thai Quốc Cường cảm kích vô cùng: “Tôi biết cô nhất định có cách mà.”

“Quý phu nhân nói trên sân khấu của phủ Thân vương có má?” Tưởng Ly bất thình lình hỏi một câu.

Thai Quốc Cường thở dài nặng nề: “Là bà ấy cứ gào lên rằng mình thấy ma. Tôi đoán chắc là bà ấy hoa mắt. Lúc đó trời nổi gió, có những thứ bị

gió cuốn bay lung tung, biết đâu bà ấy lại nhìn nhầm thành bóng người. Chuyện này cũng bình thường thôi.”

Tưởng Ly “ừm” một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Trên đường trở về công ty, Tưởng Ly cứ nghĩ mãi về những lời Thai Quốc Cường nói. Hà Tư Nghi bảo trên sân khấu có ma. Chỉ là hoa mắt thôi ư? Việc này đã khiến Tưởng Ly nhớ lại đoạn băng trong di động của Thương Xuyên. Cùng là trên sân khấu ở phủ Thân vương, sao lại trùng hợp đến thế?

Người tài xế chở cô về làm việc cho công ty. Anh ta nhìn vào gương chiếu hậu và hỏi: “Giám đốc Hạ sao vậy?”

“Tôi không sao.” Tưởng Ly đáp một câu, đúng lúc đó di động trong túi rung lên.

Cô bắt máy, đầu kia là giọng nói trầm thấp của Lục Đông Thâm: “Sao em lại tới chỗ Thai Quốc Cường.”

Tưởng Ly cũng không còn lạ khả năng “Thiên lý nhãn, thuận phong nhĩ” của anh nữa. Hôm nay cô dùng xe của công ty. Anh nắm được lịch trình của cô trong lòng bàn tay. “Nếu hôm nay không tới chỗ Thai Quốc Cường, em còn không biết được nhiều chuyện như thế.”

Lục Đông Thâm cảm thấy kỳ lạ. Đúng lúc Tưởng Ly đang định giải thích thì nghe thấy có cuộc gọi khác xen vào. Cô nhìn nhanh rồi ngồi bật dậy, vội nói với Lục Đông Thâm: “Tạm thời không nói nữa, Thương Xuyên gọi điện thoại cho em rồi!”

Cô chuyển đổi ngay cuộc gọi.

Thương Xuyên ở đầu kia trầm mặc một lúc mới nói: “Chẳng phải cậu vẫn đang tìm tôi sao? Tới Hoài Nhu đi, tôi đã trở về đoàn làm phim rồi.”

~Hết chương 163~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 164: Ngu Cơ Xinh Đẹp Nhất [2088 Chữ]

Bây giờ nghĩ lại, lần cuối cùng được nhìn cậu vào vai Ngu Cơ đã là mười mấy năm trước rồi. Lúc đó, sư phụ và Tả Thời đều nói cậu là Ngu Cơ đẹp nhất.

So với mấy ngày trước đó, đoàn làm phim đã thảnh thơi hơn không ít. Có lẽ nguyên nhân là vì Thương Xuyên vẫn chưa làm việc. Lần trước cô tới, đi đến đâu cũng nhìn thấy bóng các nhân viên chạy lăng xăng, bây giờ có khi tất cả các đội nhóm sản xuất chính đều đang trong trạng thái nghỉ ngơi.

Khi Tưởng Ly tới nơi, cô nhìn thấy có bóng dáng của không ít phóng viên bị chặn ở ngoài. Cô liên lạc với người của đoàn làm phim, rồi thuận lợi len lỏi vào trong qua một con đường nhỏ bên cạnh. Người của đoàn phim ai oán nói: Cũng không biết đám phóng viên kia khi nào mới chịu giải tán, họ đã ngồi chờ ở đây hơn ba tiếng đồng hồ rồi.

Thương Xuyên ở trong phòng hóa trang, sau khi thấy Tưởng Ly đến cũng không quay đầu lại, chỉ nhìn vào gương, nói với cô một câu: Tìm chỗ nào đó ngồi xuống đi. Tưởng Ly làm gì còn tâm trạng để ngồi. Cô đi thẳng tới trước, nói thẳng: “Vì sao phải hủy hợp đồng?”

Trong phòng hóa trang không còn người nào khác, Thương Xuyên cũng chưa trang điểm, không biết là vì muốn đợi cô hay còn nguyên nhân nào khác. Thương Xuyên nghe vậy cười cười, rồi đùa nghịch một miếng dán tóc trong tay, không trả lời vào câu hỏi của cô: “Hồi cậu còn học hí kịch,

hát tốt nhất phần của Ngu Cơ, bây giờ đã sắp quên sạch thoại rồi phải không?"

Tưởng Ly khẽ nhíu mày, mím môi nhìn cậu ta.

Cậu ta đứng dậy, cầm miếng dán trong tay hướng về phía trán cô ước lượng, khẽ nói: "Thế nào? Có muốn hát lại Ngu Cơ một lần nữa không?"

Tưởng Ly gạt tay cậu ta ra: "Thương Xuyên, cậu đừng đùa nữa, đã là lúc nào rồi? Có chuyện gì, có lời gì muốn nói cậu không thể tâm sự với tôi sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Thương Xuyên buông tay, ném miếng dán tóc lên bàn trang điểm rồi đứng dựa vào đó, im lặng nhìn cô, cười mà như không cười. Tưởng Ly bị cậu ta nhìn đến thiếu tự nhiên: "Có chuyện gì cậu nói thẳng đi!"

"Cậu bảo tôi có chuyện gì cứ nói thẳng, còn cậu thì sao?" Thương Xuyên hỏi ngược lại.

Tưởng Ly sững người.

Mí mắt Thương Xuyên hơi nhướng lên: "Hạ Hạ, cậu có từng yêu Tả Thời không?"

Tưởng Ly há hốc miệng, rất lâu sau mới nói một câu: "Đương nhiên."

"Thế ư?" Thương Xuyên cười rất quái dị: "Yêu đến mức nào? Hay tình yêu của cậu đều có tiêu chuẩn, thật ra cậu chỉ yêu chính bản thân mình?"

"Thương Xuyên, sao hôm nay cậu cứ kỳ lạ kiểu gì vậy? Chúng ta mới quen nhau ngày đầu tiên hay sao?" Tưởng Ly không vui.

Thương Xuyên thu lại nụ cười, cụp mắt xuống, ánh mắt thoáng qua chút cô đơn: "Hạ Hạ, lâu nay tôi vẫn luôn tìm Tả Thời."

Trái tim Tưởng Ly như bật lên đôi chút. Rất lâu sau cô nói: “Cứ cho là như vậy thì liên quan gì đến chuyện cậu hủy hợp đồng?”

“Đương nhiên là có.” Thương Xuyên ngước mắt nhìn cô.

Cô không hiểu.

Thương Xuyên lại một lần nữa ngồi xuống.

Trước mặt cậu ta là một chiếc gương hình quạt, trong gương là khuôn mặt trắng như nến của cậu ta. Mới chỉ vài ngày ngắn ngủi, cậu ta đã gầy rộc đi hẳn. Cậu ta tiện tay cầm chiếc bút kẻ lông mày lên, khẽ nói: “Bây giờ nghĩ lại, lần cuối cùng được nhìn cậu vào vai Ngu Cơ đã là mười mấy năm trước rồi. Lúc đó, sư phụ và Tả Thời đều nói cậu là Ngu Cơ đẹp nhất.” Cậu ta quay người nhìn về phía cô, đưa cho cô cây bút: “Nào, tôi thật sự hoài niệm những ngày tháng được hát chung sân khấu với cậu.”

“Thương Xuyên, đây là đoàn phim, cậu làm vậy chẳng phải là gây rối sao?”

“Tôi còn chưa bắt đầu làm việc mà, bên sân khấu kịch dĩ nhiên vẫn còn trống, nên không thể coi là gây rối được.” Thương Xuyên đứng dậy, đi về phía cô: “Cứ coi như để tôi học hỏi cậu đi, Ngu Cơ do tôi thủ vai không thể so sánh với cậu được.”

“Tôi đã sớm quên thoại rồi.”

Trong đôi mắt Thương Xuyên ánh lên nụ cười: “Cậu trang điểm đi, tôi sẽ nói cho cậu biết nguyên nhân hủy hợp đồng.”

Tưởng Ly nói: “Thương Xuyên, đóng phim là nghề của cậu, cậu làm vậy có phải quá không tôn trọng nghề nghiệp của mình không?”

“Đối với tôi mà nói, kịch nặng như đời người, sao có thể là trò trẻ con.” Trong ánh mắt Thương Xuyên đã nhuốm chút tâm trạng nặng nề: “Nếu Hoàn Gia đã cắn chặt hợp đồng không buông thì tôi cũng chỉ còn cách thỏa hiệp. Người thầy đoàn phim mời tới, tôi lại cảm thấy chẳng giỏi bằng một nửa cậu.”

Tưởng Ly thở dài: “Thương Xuyên, tôi thật sự không làm được.”

“Coi như chơi đùa thôi.” Thương Xuyên thấy thái độ của cô buông lỏng, tâm trạng cũng tốt hơn một chút, nắm lấy tay cô: “Tôi rất nhung nhớ những tháng ngày trước kia.”

Những tháng ngày xưa ấy sao Tưởng Ly không hoài niệm chứ?

Ý cô là những tháng ngày xưa khi Tả Thời vẫn còn.

Lúc đó, bất luận là Thương Xuyên hay Nhiêu Tôn, chính vì có Tả Thời mà tình bạn giữa họ mới càng trở nên gắn bó. Thương Xuyên ấm áp, nhã nhặn. Tả Thời trí tuệ, thông minh. Nhiêu Tôn bướng bỉnh, bất kham, cô kiêu ngạo, huênh hoang. Bốn con người với bốn tính cách khác biệt lại có thể ở bên cạnh cùng, cùng uống rượu cùng ăn thịt cùng đàm đạo cuộc đời, e là chỉ có họ mà thôi.

Về sau…

Cũng không còn về sau nữa.

Không còn Tả Thời, ba người họ giống như ba cá thể đã đi tới tận cùng của ngã ba, muốn ra ngoài nhưng lại không còn đường ra.

Phủ lớp nền, đánh son, đánh phấn theo đúng vai diễn của mình. Lúc thợ trạng điểm vẽ lông mi cho Tưởng Ly đã thốt lên kinh ngạc: “Mắt của cô thật là đẹp.”

Tưởng Ly nhìn vào bản thân mình trong gương và nói: “Vẫn còn kém hơn rất nhiều so với một diễn viên chuyên nghiệp.”

“Không đâu, tôi đã trang điểm cho không ít diễn viên, mắt họ đều không đẹp được bằng cô.” Thợ trang điểm nói: “Trong mắt cô có dương có âm, có cương có nhu. Dù là vào vai anh hùng khí thế hay nữ nhi yểu điệu thì cũng khiến người ta phải ngơ ngác ngắm nhìn.”

Tưởng Ly mỉm cười không nói gì.

Buộc tóc, mặc phục trang, thắt dây eo, đội giáp, đội mũ… Trong gương xuất hiện một Ngu Cơ long lanh như nước, uyển chuyển thướt tha. Thợ trang điểm đứng bên tấm tắc nói: Đẹp thật đấy, đây mới đúng là Ngu Cơ chứ.

Tưởng Ly nhìn vào gương có phần ngơ ngẩn.

Dường như cô đã nhìn thấy một bức ảnh cũ kỹ nhưng có rất nhiều sắc màu.

Trên sân khấu kịch, cô và Tả Thời i i a a. Dưới sân khấu, thầy ngồi đĩnh đạc trên ghế thái sư, tay cầm thước. Bên cạnh nữa là hoa lê trắng trời lả tả bay bay, bầu không khí cũng thấm đượm một vị ngọt ngào. Tả Thời nhân lúc chuyển vị trí bèn hỏi cô: Sau này em muốn làm gì?

Cô nhẹ nhàng giơ cây kiếm mỏng trong tay lên, nói: Không biết nữa, nhưng có làm gì cũng không phải là hát kịch. Anh thì sao?

Tả Thời chặn cây kiếm của cô lại và nói: Có thể sẽ xoay quanh hoa hoa cỏ cỏ.

Vậy thì áo kịch của sư phụ không ai kế thừa rồi – Cô đùa giỡn.

Tả Thời len lén liếc xuống sân khấu: Anh đường đường là đàn ông con trai, sao có thể ngày ngày sống chung với son phấn được.

Thầy đứng dưới, ho một tiếng thật mạnh, rồi gõ cây thước lên mu bàn tay hai cái: Nghiêm túc tập đi!

“Mời cô đi bên này.”

Nhân viên tạo hình đưa kiếm cho cô, rồi chỉ về phía cửa sau của sân khấu.

Trên sân khấu đèn đuốc sáng trưng, hoàn toàn trống trải. Dưới sân khấu cũng không có một ai, giống như một góc khuất đã bị người ta quên lãng. Tưởng Ly bước lên sân khấu, tỉ mỉ ngắm nhìn cây cột trụ được điêu khắc rất đẹp, lớp rèm sa với những đường chỉ mảnh mai, tinh tế. Cô nhớ tới lời của sư phụ: Sân khấu này chính là cả cuộc đời của người đi hát.

Đời người như kịch, kịch tựa đời người. Muốn trở thành kẻ cuồng kịch không dễ, muốn sống tỉnh táo cũng không dễ.

Cô giẫm lên bóng đèn chậm rãi bước đi, hầu như đều đã quên sạch lời thoại, nhưng điệu khúc thì cô vẫn nhớ rất rõ. Việc đứng ở đâu, thay đổi vị trí như thế nào trên sân khấu có thể cô cũng đã quên rồi nhưng bước chân tựa như có thể cất giấu cả ký ức, nó cứ từ từ, từ từ được khôi phục.

Có những kỷ niệm đã quá lâu không chạm vào. Chỉ trách cô làm một kẻ trốn chạy, nhớ một lần là đau đớn một lần.

Bỗng nhiên có tiếng trống dồn vang lên, cùng với đó là tiếng bước chân từ từ tiến về phía cô.

Các nhạc sư đằng sau rèm đang gõ từng tiếng trống theo nhịp tiết tấu. Mọi âm thanh tan ra giữa sân khấu rộng, thu hút sự chú ý của mấy nhân

viên xung quanh đó, khiến họ tiến tới gần. Ở trên sân khấu, rèm sau được cuộn lên. Cùng với tiếng trống gấp rút, có thêm một người nữa xuất hiện.

Tưởng Ly nhìn kỹ lại rồi sửng sốt, liên tục lùi về phía sau mấy bước.

Là Bá vương Hạng Vũ, Tả Thời!

Nhưng tiếng gọi này còn chưa kịp bật ra, sự hoảng loạn của Tưởng Ly chưa kéo dài được vài giây, thì cô đã kịp nhận ra người đóng vai Hạng Vũ lúc này, Thương Xuyên!

~Hết chương 164

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 165: Anh Ấy Không Bao Giờ Quay Về Được Nữa [3153 Chữ]

Hạ Trú! Lương tâm của cô không thấy cắn rứt sao? Cô sẽ gặp báo ứng đấy!

Những tiếng chiêng trống vang dội càng ngày càng thu hút nhiều người tiến gần hơn với sân khấu. Đa phần đều là các nhân viên của đoàn phim, họ nhìn ngắm nhân vật Ngu Cơ và tấm tắc ngợi khen, những câu xì xào bàn tán đều nhất loạt khen xinh đẹp.

Tưởng Ly không ngờ Thương Xuyên lại vào vai Hạng Vũ. Cô những tưởng chẳng qua chỉ là một màn nhớ lại quá khứ. Giống như trước kia, cô trang điểm lâm trận, còn cậu ta sẽ đứng một bên, học cô từng cái nhăn mặt, từng nụ cười.

Thương Xuyên đứng nổi bật ở đó, uy phong lẫm liệt.

Nhưng trái tim Tưởng Ly thì thắt lại. Kiểu hóa trang hiện tại của Thương Xuyên thật sự giống Tả Thời như đúc, ngay cả độ cong được vẽ trên hai đầu mày cũng không khác chút nào so với Tả Thời. Sống lưng cô lạnh toát. Quen biết Thương Xuyên bao nhiêu năm nay, cô hoàn toàn không biết ngoài việc có thể vào vai Ngu Cơ ra, cậu ta còn có thể minh họa được Bá vương Hạng Vũ.

Có một dự cảm mơ hồ dâng lên, khi nó còn chưa thành hình, Hạng Vũ đã bắt đầu ca:Sức bạt núi, khí trùm đời – Ngựa truy chùn lại bởi thời

không may – Ngựa chùn biết tính sao đây? – Ngu Cơ ơi, tính sao đây hỡi nàng?

Là một trích đoạn trong "Tứ Diện Sở ca"

Trong lời kịch, tới phần này Ngu Cơ sẽ tặng một điệu múa, múa kiếm cho Bá vương, sau đó các cận vệ liên tục vào báo quân địch đã vây hãm, tấn công bốn phía, cuối cùng Ngu Cơ rút kiếm tự tử.

Khi Thương Xuyên hát đoạn này, từ ngữ tròn vành rõ chữ, tư thế chuẩn xác, trong ánh mắt cũng toàn là bi thiết, những nỗi bi thiết này không giống như một người chí lớn không thành, mà giống như có oán thán, có căm hận, có không đành lòng cũng có biệt ly. Theo đúng lời kịch, lúc này thứ không nên xuất hiện trong ánh mắt Hạng Vũ chính là ly biệt. Hạng Vũ có thể căm hận, oán giận, có thể không cam lòng, nhưng ở trong phân đoạn này, người nên nghĩ tới chia cách, nghĩ tới sinh ly tử biệt phải là Ngu Cơ chứ không phải Hạng Vũ.

Tưởng Ly đứng đờ ra đó, mãi không thể cử động.

Thương Xuyên mỗi bước một dồn ép cô, khi nhìn về phía cô, cậu ta đã đổi lời hát: I a a, Hán binh đã chiếm đất, bốn bề khốn đốn, chí khí quân vương đã cạn, thần thiếp còn bàn gì tới chuyện sống.

Câu "I a a" trước đó là thoại của Hạng Vũ, còn ba câu sau là lời hát của Tưởng Ly nhưng Thương Xuyên cũng hát luôn. Ngay sau đó, vốn dĩ theo lời kịch, Ngu Cơ sẽ đoạt lấy thanh bảo kiếm thắt ở hông, Hạng Vũ né tránh, Ngu Cơ một lần nữa đoạt lấy, Hạng Vũ lại né tránh. Ngu Cơ đoạt ba lần, Hạng Vũ né ba lần, cho tới khi Ngu Cơ hốt hoảng kêu lên rằng quân Hán đã xông vào, nhân lúc Hạng Vũ không phòng bị đã đoạt kiếm tự sát.

Nhưng Thương Xuyên đã cướp lời thoại của Tưởng Ly. Cô nhìn rất kỹ, cảm xúc trong ánh mắt Thương Xuyên đã trở thành khí thế bức người. Cậu ta cầm chắc thanh kiếm. Khi giơ kiếm lên, cánh tay cậu ta cũng hơi giơ cao. Chỉ một động tác như vậy thôi đã giống như có một nhũ băng xuyên thẳng vào đại não của Tưởng Ly, đau đớn bùng nổ, cùng với khí lạnh nhanh chóng tản ra.

Một tia sáng trong não bộ cuối cùng cũng nổi lên mặt nước. Dự cảm ở trên sân khấu ban nãy đã bị cô đè xuống giờ lại xuất hiện. Cô nhìn chằm chằm Thương Xuyên với vẻ khó tin, rồi lẩm bẩm: "Thì ra là cậu?"

Câu nói này xoay vòng trong cổ họng, khi bật ra đã chỉ còn hơi thở yếu ớt. Thậm chí đến cả giọng nói của mình cô cũng không nghe được nữa. Ngay sau đó, cô nhìn thấy ánh mắt sắc lẹm của Thương Xuyên, rồi cô cứ thế giương mắt nhìn cậu ta vung kiếm hướng về phía mình…

***

Tưởng Ly ngồi đờ đẫn như khúc gỗ trên chiếc ghế tựa tại hành lang bệnh viện, lớp trang điểm trên toàn bộ khuôn mặt vẫn chưa được tẩy rửa. Cô chỉ cởi ra lớp áo khoác ngoài phức tạp, mặc độc chiếc áo dài bằng lụa trắng, khoác ngoài một chiếc áo vest, mái tóc đã được cột chặt trên đầu cũng không hề rối loạn nửa phần.

Đây là bệnh viện gần với đoàn làm phim nhất, một bệnh viện huyện khá nhỏ, người cũng không đông đúc lắm, chỉ thi thoảng có một vài người đi ngang qua cũng tò mò và kỳ lạ nhìn Tưởng Ly chằm chằm. Cả người cô như đã hết sức, hồn vía bay đi đâu mất, ánh mắt cũng quá rời rạc, nhưng lớp trang điểm trên khuôn mặt lại quá tỉ mỉ à xinh đẹp, giống như một mỹ nhân bước ra từ một bài thơ cổ, khiến người ta không khỏi muốn dừng lại ngắm nhìn, cũng khiến người vô thức đau lòng.

Tưởng Ly cảm thấy hồn vía của mình đã bay đi mất rồi, bay lên trên sân khấu kịch.

Cô chỉ còn nhớ khi đó Thương Xuyên vung kiếm về phía cô. Thanh kiếm đó rõ ràng chỉ là một đạo cụ, nhưng khi lưỡi kiếm xuyên qua trang phục đâm vào da thịt cô, cô lại cảm nhận được nỗi đau. Giây phút đó ánh mắt tuyệt tình và quyết đoán của Thương Xuyên rơi vào tầm nhìn của cô. Cô cảm nhận được, Thương Xuyên thật sự muốn giết chết cô, nên đã dùng một thanh kiếm dài có lưỡi dao.

Sau đó hiện trường hỗn loạn đến mức nào cô đã không còn nhớ được nữa.

Cô chỉ nhớ mình đã ngồi bệt xuống sân khấu, máu thấm qua lớp trang phục. Đã chảy bao nhiêu máu cô cũng không biết, chỉ cảm thấy rất đau đớn, trái tim như rách ra dữ dội.

Có người hét ầm lên, có người chạy đi khắp nơi tìm mọi người. Còn cô thì ngây người nhìn Thương Xuyên. Thương Xuyên cầm thanh kiếm dài đứng nhìn cô từ trên xuống. Hai tai cô ong ong không dứt, mấy lần đều muốn hỏi cậu ta: Vì sao chứ?

Ba chữ ấy chung quy vẫn không hỏi ra được. Hình như lại có người tiến lên giữ lấy Thương Xuyên. Nhưng Thương Xuyên xô đẩy đối phương như phát điên rồi gào về phía cô: Hạ Trú! Lương tâm của cô không thấy cắn rứt sao? Cô sẽ gặp báo ứng đấy!

Chẳng biết đã qua bao lâu, Lục Đông Thâm tới kịp, lái xe một mạch đưa cô tới bệnh viện gần nhất.

Vết thương nằm ở vị trí hõm vai, cách tim khoảng năm đốt ngón tay. Khi y tá xử lý vết thương cho cô, Lục Đông Thâm đứng ngay bên cạnh. Cô

loáng thoáng nghe cô y tá nói một câu: Anh à, phiền anh ra ngoài đợi một lát. Sau đó Lục Đông Thâm lạnh lùng trả lời: Tôi là người nhà của cô ấy, cô khẩn trương băng bó đi.

Cô y tá nói với cô: Cũng may chỉ là vết thương ngoài da, không sâu lắm, mấy ngày này đừng động vào nước là được.

Rất lâu sau Tưởng Ly mới có phản ứng. Cô "ừm" một tiếng, bấy giờ mới biết Lục Đông Thâm vẫn chưa đi ra ngoài. Anh nhìn cô, sắc mặt rất nặng nề.

Lúc Lục Đông Thâm đi nộp viện phí, Tưởng Ly ngồi im không nhúc nhích trên hành lang, bên tai chỉ còn lại câu nói của Thương Xuyên. Người tài xế vẫn luôn ở bên cạnh cô. Thấy dáng vẻ ấy của cô, anh ta khá lo lắng, bèn nhỏ giọng hỏi han: "Cô Hạ, cô không sao chứ? Có phải vết thương rất đau không?"

Tưởng Ly ngước mắt lên, chỉ cảm thấy mí mắt rất nặng. Cô nhìn người tài xế một lúc lâu: "Sao anh ấy lại đến đây?"

Người tài xế cung kính trả lời: "Khi chúng ta vừa tới Hoài Nhu, tôi đã gọi điện báo bình an cho tổng giám đốc Lục. Chắc là không bao lâu sau đó anh ấy đã trên đường đến Hoài Nhu."

Tưởng Ly không nói gì nữa.

"Nói một câu nhiều chuyện. Biết cô Hạ bị thương, tổng giám đốc Lục sốt sắng hơn lúc nào hết. Ở trong lòng anh ấy, vị trí của cô Hạ rất quan trọng."

Tưởng Ly mệt mỏi gật đầu, cô biết chứ.

Có tiếng bước chân gấp gáp phá vỡ sự yên tĩnh ngắn ngủi. Đối phương gần như lao đi suốt dọc đường, giẫm nát tất cả những quầng sáng trắng dưới mặt đất: "Hạ Hạ!"

Bả vai Tưởng Ly cứng đờ. Khi cô ngước mắt lên, Nhiêu Tôn đã rảo bước tới trước mặt cô. Thấy lớp băng trắng bị máu nhuộm đỏ trên hõm vai cô, anh ta đau lòng ngồi sụp xuống. Anh ta nhìn khuôn mặt trắng nhợt của cô, khẽ hỏi: "Sao rồi? Vết thương có sâu lắm không?"

Tưởng Ly thẫn thờ một lúc lâu: "Sao… anh lại tới đây?"

"Anh thích lo chuyện bao đồng, được chưa?" Trong ánh mắt Nhiêu Tôn chỉ còn lại sự sốt ruột và tức giận. Anh ta nghiến răng: "Để xem anh có giết chết tên nhãi Thương Xuyên đó không!" Anh ta nghe nói hôm nay Thương Xuyên lại trở về đoàn phim, bèn tới Hoài Nhu xem tình hình ra sao. Không ngờ vừa bước chân vào đoàn phim thì đã nghe nói chuyện này, lúc đó anh ta chỉ hận không thể một cước đá chết Thương Xuyên.

So với sự kích động của Nhiêu Tôn, Tưởng Ly trông khá bình thản. Lát sau cô nói: "Anh đi đi, tôi không sao."

"Đợi lần sau cậu ta đâm xuyên tim em thì mới gọi là có sao hả?" Nhiêu Tôn bực bội: "Để anh xem vết thương ra sao." Dứt lời, anh ta giơ tay định chạm vào.

"Thương Xuyên nói tôi nhất định sẽ gặp báo ứng." Tưởng Ly bất thình lình lên tiếng.

Cánh tay Nhiêu Tôn chợt khựng lại giữa không trung. Anh ta thu tay về, nhíu mày: "Gì cơ?"

Hơi thở của Tưởng Ly trở nên gấp gáp, nhưng lần này nó kéo vết thương khiến cô đau đớn. Cô đành từ từ thở chậm và khẽ hơn: "Có lẽ, cậu

ấy đã biết chuyện của Tả Thời."

"Không thể nào."

Tưởng Ly cúi đầu xuống, cảm giác bất lực như rết bò lên lưng, trườn đi khắp xương sống rồi len lỏi vào huyết mạch. Nhiêu Tôn hạ thấp giọng nói: "Phía Thương Xuyên cứ để anh giải quyết."

"Anh định giải quyết kiểu gì?" Tưởng Ly giật mình, nhìn anh ta chằm chằm.

Ánh mắt cảnh giác ấy khiến Nhiêu Tôn tổn thương. Anh ta nhíu mày: "Hạ Trú, em nghĩ anh là loại người gì? Chẳng qua anh chỉ định tới hỏi xem rốt cuộc cậu ta có chuyện gì. Em nghĩ sao? Nghĩ anh giết người diệt khẩu à?"

Tưởng Ly nhấn mạnh từng câu từng chữ: "Còn chuyện gì Tôn thiếu không làm được đây?"

Nhiêu Tôn tức giận đứng bật dậy, nhìn cô không chớp mắt, chỉ hận không thể nuốt sống cô. Tưởng Ly cũng không chịu yếu thế, nhìn lại anh ta, không nhường nửa bước. Cuối cùng, vẫn là Nhiêu Tôn bại trận. Anh ta cúi người xuống, nói với cô: "Anh đã giải thích với em vô số lần rồi, lúc đó Tả Thời đã…" Anh ta ngưng lại, giận điên người, ra sức bặm chặt môi: "Mà thôi, em thích tin hay không thì tùy!"

"Thế nên chuyện của tôi, anh bớt lo đi. Chuyện của Thương Xuyên cũng không cần anh nhúng tay vào."

Cằm của Nhiêu Tôn căng chặt, có thể nhận ra tâm trạng hiện tại của anh ta tệ đến mức nào. Anh ta vẫn cố nhẫn nhịn không bùng mát, đang định lên tiếng thì nghe thấy giọng một người hờ hững vang lên ở gần đó: "Tôn thiếu có nhã hứng quá."

Là Lục Đông Thâm đã đi nộp tiền xong trở về. Ánh đèn trên đỉnh đầu kéo dài cái bóng của anh, cũng tôn lên biểu cảm bình thản không chút xao động trong đôi mắt anh.

Nhiêu Tôn nghe xong, đứng thẳng người dậy, ngoài miệng tuy mỉm cười nhưng ánh mắt thì lạnh lẽo: "Chuyện nhã hứng này mỗi người một khác. Đổi lại là người con gái khác, tôi đúng là không rảnh có nhã hứng."

Lục Đông Thâm tiến lên, bàn tay có vẻ như rất tùy ý đặt lên bả vai không bị thương của Tưởng Ly rồi nhìn Nhiêu Tôn: "Cũng đúng, dù sao thì bây giờ bia miệng của Hoa Lực liên tục xuống dốc, Tôn thiếu muốn dọn dẹp đống đổ nát này chắc cũng phải mất một khoảng thời gian, đúng là không có nhiều thời gian rảnh."

"Tổng giám đốc Lục lặng lẽ nhắm vào khu đất phủ Thân vương, đúng là khiến tôi phải nhìn bằng ánh mắt khác. Ai nói nhà đầu tư nước ngoài không hợp phong thủy ở đây? Tôi thấy tổng giám đốc Lục hiểu rất rõ nhân tình thế thái nơi này đấy chứ?"

Lục Đông Thâm mỉm cười: "Quá khen."

"Không dám quá khen. Tôi đây đang phải dốc hết sức lực đấu với tổng giám đốc Lục một ván đấy. Chúng ta còn ngày rộng tháng dài, thứ đã rơi vào tay tổng giám đốc Lục tôi đều thích cướp." Nói tới đây, Nhiêu Tôn tiến lên gần hơn một bước, hơi áp mắt lại gần như thì thầm vào tai: "Bao gồm cả người con gái của tổng giám đốc Lục."

Lục Đông Thâm không giận dữ cũng không phận nỗ: "Ngày rộng tháng dài."

***

Trở về nhà, Lục Đông Thâm không rời đi ngay. Anh gọi mấy cuộc điện thoại, cả quá trình đều kiềm chế hoàn toàn cảm xúc của mình.

Tưởng Ly ngồi co người trên sô pha, vạt áo lụa dài lững thững buông xuống. Đèn trong phòng không được bật hết, chỉ bật một ngọn đèn dưới sàn. Ánh đèn miêu tả đôi mày hơi nhướng lên của cô. Nó nhuộm nét cô đơn tịch mịch, lại có thêm một vẻ đẹp u buồn.

Giải quyết xong mấy cuộc điện thoại, Lục Đông Thâm trở về phòng khách, anh ngồi xuống ghế sô pha đối diện, mượn ánh đèn nhìn cô: "Phía Thương Xuyên tỏ ý cậu ta chỉ vì quá áp lực nên đã lỡ tay."

Tưởng Ly thu gọn hai chân lại, khẽ gật đầu: "Như vậy là tốt nhất, em cũng không muốn vì chuyện này mà dừng quay bộ phim, ảnh hưởng không tốt."

"Nhưng anh sẽ suy nghĩ lại việc để Skyline hợp tác với cậu ta." Lục Đông Thâm nói.

Tưởng Ly lắc đầu: "Anh muốn để người ngoài mắng em là hồng nhan họa thủy sao?" Cô lạc lõng: "Tất cả mọi việc Thương Xuyên làm đều vì Tả Thời, chỉ có điều…" Cô thật sự không ngờ Thương Xuyên lại quyết tâm như vậy, đây cũng là nguyên nhân cô ngơ ngẩn suốt từ lúc đến bệnh viện tới giờ.

Lục Đông Thâm im lặng nhìn cô.

Tưởng Ly ngước mắt lên: "Thương Xuyên nghĩ rằng em hại chết Tả Thời."

"Sự thực thì sao?"

Tưởng Ly cố gắng đè nén cảm giác tưng tức nơi lồng ngực: “Sự thực là, Tả Thời đã mất tích.”

Lục Đông Thâm đổ người về phía trước, chống tay lên đùi: “Từ trước tới nay mọi chuyện liên quan đến Tả Thời, em không nói, anh cũng tuyệt đối không hỏi. Nhưng hôm nay em đã nhắc đến thì anh sẽ hỏi một vấn đề.”

Cô nhìn anh.

Anh hỏi rành mạch từng câu từng chữ: “Tả Thời còn có thể quay về không?”

Bờ môi đỏ được tô vẽ tỉ mỉ của Tưởng Ly khẽ run lên. Cô lắc đầu: “Không, anh ấy không bao giờ quay về được nữa.”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 166: Dù Sao Cũng Không Thể Khủng Khiếp Bằng Nhân Tính [3169 Chữ]

Trong xã hội văn minh càng cao, con người biết khoác lên mình những bộ trang phục đạo mạo đàng hoàng, nhưng dưới lớp trang phục ấy là gì thì chẳng ai biết cả.

Cô ngồi dưới ánh đèn, giống như một bức tranh, đẹp thì đẹp thật nhưng lại có một nỗi bi thương từ từ chảy xuống. Khuôn mặt của cô, ánh mắt của cô đều đắm chím trong dòng thác bi thương ấy, không thể kìm hãm được.

Mất tích rồi.

Lại không thể quay về được.

Câu trả lời như vậy khiến Lục Đông Thâm trầm mặc rất lâu, sau đó anh nói một câu: "Được rồi."

Sau đó lại là một khoảng lặng dài.

Sự trầm mặc này kéo căng hai con người, giống như ngầm giấu kín một lưỡi dao sắc nhọn, khiến người ta ngạt thở.

Tưởng Ly bất lực dựa lưng vào sô pha, lát sau mới lên tiếng: "Chuyện của Thương Xuyên, vẫn không nên truy cứu nữa."

"Chuyện này đã xảy ra một lần thì sẽ có lần thứ hai."

“Thực tế là không có bất kỳ ai có thể chứng minh lúc đó cậu ta muốn giết em. Mà sự thật là cậu ta cũng không định giết em, nếu không thì thanh kiếm của cậu ta sẽ đâm thẳng vào tim em.” Bởi vì đứng mặt đối mặt với cậu ta, thế nên chỉ có cô nhìn thấy rõ sự căm phẫn và kiềm chế. Nếu đứng ở dưới sân khấu nhìn thấy cảnh này thì sẽ giống như Tả Thời đang diễn thì lỡ tay, thất thần. “Bây giờ cậu ta đã không nhắc đến chuyện hủy hợp đồng mà Skyline còn tiếp tục sinh chuyện thì danh tiếng của Skyline sẽ chịu ảnh hưởng.”

“Thương Xuyên đề xuất hủy hợp đồng, nguyên nhân lại mập mờ không rõ, lần này cậu ta đã mang lại ảnh hưởng tiêu cực cho danh tiếng của Skyline rồi.”

Tưởng Ly đăm chiêu suy nghĩ: “Tối nay sau một hồi giằng co, em cũng đã đại khái đoán ra nguyên nhân cậu ta muốn hủy hợp đồng, chắc là đã nghe ai đó kể một vài chuyện về Tả Thời. Thật ra sự oán trách của cậu ta chỉ nhắm vào em mà thôi.” Cô ngước mắt lên: “Tại em liên lụy Skyline rồi.”

“Ngốc nghếch.” Lục Đông Thâm cất giọng dịu dàng: “Trong lòng Thương Xuyên có oán trách hay không anh không quan tâm. Nếu như cậu ta đã nghe nói một số chuyện, vậy thì cậu ta nghe ai nói, đây mới là điều anh chú trọng.”

Tưởng Ly giật mình, sau khi nghe anh nói như vậy, cô mới cảm thấy sự phức tạp đằng sau chuyện này.

Nhưng nếu tất cả mọi chuyện chỉ là hành động xằng bậy của Thương Xuyên…

“Có lẽ, cậu ta chỉ có lòng do thám…” Nói được nửa chừng, Tưởng Ly lại lắc đầu, tự lẩm bẩm: “Không đúng, lần này cậu ta tuyệt đối không phải

chỉ do thám.” Cô ngước mắt lên nhìn Lục Đông Thâm: “Em dám khẳng định, đằng sau chuyện này nhất định có kẻ thao túng.”

“Đã xảy ra chuyện gì mà em khẳng định như vậy?” Lục Đông Thâm hỏi.

Hành vi tối nay của Thương Xuyên hoặc là tự phát, hoặc là bị người ta mê hoặc. Bây giờ cô khẳng định là vì lý do thứ hai, như vậy trước đó nhất định phải xảy ra chuyện gì.

Lần này Tưởng Ly không giấu giếm, cô nói: “Phủ thân vương.”

Nét mặt Lục Đông Thâm hơi sững lại.

“Thương Xuyên đã quay được bóng một người hát kịch trên sân khấu ở phủ Thân vương, bất luận là vóc dáng hay tướng đi lại đều cực kỳ giống Tả Thời. Cậu ta nói với em là Tả Thời đã quay về rồi.” Biểu cảm của Tưởng Ly có phần nặng nề: “Gần đây em nghĩ mãi vẫn không hiểu nổi, đến tận hôm nay em mới hiểu. Trước đó Thương Xuyên là người đóng giả Tả Thời, chính cậu ta đang giả ma giả quỷ, mục đích chính là muốn xem phản ứng của em. Nhưng hôm nay cậu ta lại thay đổi phương pháp giả ma giả quỷ, thẳng thừng trở mặt với em. Có thể nhận ra cậu ta đã phán em tội tử hình. Mới chỉ có vài ngày ngắn ngủi thôi mà? Nếu không vì đằng sau có kẻ khác xúi bẩy, cho dù Thương Xuyên nghi ngờ cũng sẽ không quả quyết đanh thép đến vậy.”

Lúc đó, đoạn băng trong di động của Thương Xuyên đã khiến cô mất đi kiểm soát, chính bởi vì cánh tay của Hạng Vũ hơi giơ cao lên khi vung kích. Đây là tư thế Tả Thời thường xuyên sử dụng. Cô nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra được người trong đoạn băng rốt cuộc là ai. Cho tới hôm nay khi Thương Xuyên bước lên sân khấu cô mới bàng hoàng tỉnh ngộ. Chính

cô đã bước vào một con ngõ cụt. Vì Thương Xuyên chỉ từng hát vai "đào" nên cô chưa từng nghĩ cậu ta cũng có thể đóng vai Hạng Vũ.

Vào giây phút Thương Xuyên vung kiếm, cánh tay cậu ta cũng hơi nhấc cao. Chỉ một động tác như vậy thôi đã khiến Tưởng Ly cuối cùng cũng hiểu ra nguyên nhân và kết quả trước sau của toàn bộ câu chuyện.

Cô tin rằng Thương Xuyên cố tình làm vậy để cô biết cậu ta chính là người đóng giả Tả Thời, ngụy tạo đoạn băng. Sự điên rồ và bất chấp tất cả ấy thực tế là vì cậu ta đã phán cô là hung thủ hại chết Tả Thời.

Lục Đông Thâm như có điều băn khoăn. Ánh mắt anh hơi trầm xuống giống như hoàng hôn buông xuống bầu trời. Lát sau, anh sờ bao thuốc lá, rút một điếu ra nhưng cứ vân vê qua lại giữa ngón cái và ngón trỏ. Điếu thuốc được làm riêng biệt đó gần như đã bị anh vê đến nát rồi mới ngậm lên miệng. Chiếc bật lửa lóe sáng, anh hơi nghiêng mặt để châm điếu thuốc.

Đây coi như là lần đầu tiên Tưởng Ly đọc hiểu được sự trầm mặc của anh một cách triệt để như thế.

Đúng như những gì anh vừa nói ban nãy, ai là người đứng sau thao túng Thương Xuyên mới là chuyện quan trọng.

Dự án phủ Thân vương tiến hành tới thời điểm này, tuy rằng Trường Thịnh và Hoa Lực vẫn tuyên truyền với bên ngoài là mình thắng chắc, nhưng những người tinh mắt đều nhìn rõ cục diện hiện tại. Hoa Lực thì không cần nói nhiều, họ đã là phía phải âm thầm chịu đau trong cuộc chiến danh dự lần này, chính vào lúc Nhiêu Tôn thừa nhận mình lật thuyền trong ống cống tại bệnh viện. Trước kia cô vẫn không biết Trường Thịnh vì sao không giành lấy thời cơ, nhưng màn "đuổi ma" lúc ban ngày đã cho cô một câu trả lời. Chính quyền địa phương đang cần một doanh nghiệp có tư

tưởng nghiêm chỉnh để vực dậy khu đất phủ Thân vương. Kết quả, công ty tranh thầu lại là người hét to có ma trước hết, đây đích thực là đại kỵ.

Thế nên, trong cuộc chiến này, Skyline giành được vị trí đầu.

Thương Xuyên và Hoàn Gia Media đang có sự hợp tác, đơn vị đầu tư cho Hoàn Gia lại là Skyline, Thương Xuyên đồng thời lại là người đại diện thương hiệu hoàn toàn mới của thương hiệu H, mỗi một khâu đều không tránh khỏi có can dự với Skyline. Một khi xảy ra sai sót vào thời điểm này thì sẽ tạo nên một sự ảnh hưởng vô cùng tội tệ. Tới lúc đó, Skyline sẽ bị cắt đứt quyền khai thác khu đất phủ Thân vương. Một khi thất bại trong việc thương thảo dự án của Chính phủ thì việc kinh doanh của Skyline tại Trung Quốc sẽ bị ảnh hưởng, tiếp theo đó tạo nên sự thất bại của Skyline trước mặt tổng bộ Lục Môn…

Tưởng Ly càng nghĩ càng lạnh người. Người ta nói thứ có thể khiến người ta trọng thương thường không phải là dao sắc kiếm dài, mà là dư luận. Giả sử như những gì cô suy đoán là hoàn toàn chính xác, vậy thì người này đã nắm chắc được quân bài mấu chốt, chỉ cần đẩy nhẹ một cái sẽ tạo ra hiệu ứng domino trí mạng.

Thế nên, những điều cô nghĩ đến được thì sao Lục Đông Thâm không nghĩ đến chứ?

Khói thuốc làm mờ đi nét mặt của Lục Đông Thâm. Vốn dĩ là mùi thuốc lá thanh nhã, nhưng qua sự im lặng của anh dần dần lại nảy sinh vài phần kỳ dị, yêu mị. Tưởng Ly ngẫm nghĩ rồi nói: “Nếu đúng là như vậy, hành vi của Thương Xuyên tối này càng không thể công khai tùy tiện.”

“Anh lại đang nghĩ đến một chuyện khác.” Lục Đông Thâm lên tiếng: “Nếu đối phương cố tình kích động làm Thương Xuyên giận dữ rồi đòi hủy hợp đồng với Hoàn Gia thì mục đích của đối phương đã đạt được rồi, hà

tất phải thêm một hành động tối nay? Phải biết rằng, việc làm của Thương Xuyên tối nay đã hoàn toàn đẩy cậu ta vào thế bị động. Chí ít thì cậu ta không thể đường hoàng đòi hủy hợp đồng với Hoàn Gia nữa."

"Nhưng em cảm thấy Thương Xuyên bị áp lực bởi một khoản tiền bồi thường khổng lồ nên mới thay đổi chủ ý."

Lục Đông Thâm gạt tàn thuốc, lắc đầu: "Đâu phải cậu ta không biết ông chủ của Skyline là ai. Tối nay cậu ta phát điên như vậy, cho dù có đạt được mục đích hủy hợp đồng với Hoàn Gia thì cũng làm tổn hại tới thanh danh của bản thân."

"Có thể nào cậu ta cảm thấy không thể hủy hợp đồng được nên dứt khoát từ bỏ suy nghĩ giả ma giả quỷ, thẳng thừng trở mặt với em không?" Tưởng Ly đưa ra một lý do.

Lục Đông Thâm nhả ra một làn khói, nhìn cô: "Đổi lại là em, liệu em có làm vậy không?"

Tưởng Ly ngẫm nghĩ một lúc lâu rồi lắc đầu: "Làm vậy đích thực lợi bất cập hại. Nhưng em nghĩ không ra nguyên nhân nào khác. Muốn biết chân tướng từ miệng Thương Xuyên lại càng khó hơn." Lý do này đích thực hoang đường. Thương Xuyên là người đã trưởng thành, có thiếu lý trí đến đâu cũng không đến mức hy sinh cả tiền đồ của mình để sống chết một phen với cô chứ?

"Có những lúc khi đi tới cục diện tiến thoái lưỡng nan, cách thức trực tiếp nhất là theo đà mà tiến. Tuy rằng hơi mạo hiểm một chút nhưng vẫn có thể moi ra một chút sự thật." Lục Đông Thâm nói một câu đầy ẩn ý rồi lại bổ sung thêm: "Chuyện này anh sẽ điều tra."

Tưởng Ly gật đầu.

Trông cô có vẻ mỏi mệt. Cô đứng lên khỏi ghế, lúc ngang qua Lục Đông Thâm, anh đưa tay giữ chặt cổ tay cô lại: "Em làm gì vậy?"

"Tẩy trang, rửa mặt."

Lục Đông Thâm không buông tay. Anh dập điếu thuốc mới hút được một nửa vào gạt tàn rồi đổi tay kéo cô ngồi lên đùi mình. Anh vòng tay qua eo cô: "Để anh rửa giúp em."

"Vậy không được." Tưởng Ly từ chối dứt khoát.

Lục Đông Thâm khẽ nhướng mày, có vẻ không hiểu.

"Anh có biết vì sao các diễn viên hí kịch lúc trang điểm và tẩy trang ngoài những người cùng ngành diễn ra thì đều né tránh người ngoài không?" Tưởng Ly cảm thấy nhìn anh từ góc độ này, từng đường nét lại càng tuấn tú bội phần, nhất là sống mũi cao thẳng tắp, còn đẹp hơn cả mũi giả. Thi thoảng cô lại thầm cảm thán trong lòng: Trên đời sao lại có một người đàn ông đẹp trai đến thế chứ?

"Anh tình nguyện lắng nghe."

Tưởng Ly giơ tay ra chạm lên mũi anh và nói: "Diễn viên kinh kịch sau khi được bôi lớp phấn nền, cả khuôn mặt sẽ trắng toát trông rất kinh người. Mặt có đẹp cách mấy cũng giống như ma vậy, ngay cả đôi lông mày cũng trắng nhợt. Mà đến khi tẩy trang lại càng thảm không kể xiết. Những người ngoài ngành nhìn qua kiểu gì cũng có bóng ma tâm lý. Em không muốn anh bị ám ảnh."

"Anh đâu có yếu đuối đến vậy." Lục Đông Thâm cười: "Xấu hay đẹp chẳng qua cũng chỉ là một lớp da người, làm sao khủng khiếp bằng nhân tính?"

“Câu này nói thật là thẳng thắn.”

Lục Đông Thâm giơ tay cọ cọ lên sống lưng cô: “Trong xã hội văn minh càng cao, con người biết khoác lên mình những bộ trang phục đạo mạo đàng hoàng, nhưng dưới lớp trang phục ấy là gì thì chẳng ai biết cả.”

“Anh nói vậy làm em nhớ tới Thai Quốc Cường đấy.” Tưởng Ly mệt mỏi dựa vào người anh: “Chẳng phải sáng nay lúc nói chuyện điện thoại em đã bảo với anh là em phát hiện được một vài chuyện của Thai Quốc Cường sao, chính là chuyện giữa ông ta và vợ mình.”

Lục Đông Thâm nghe xong bèn hỏi: “Chuyện của nhà người ta em còn quan tâm à?”

“Vợ ông ta từ lúc ở phủ Thân vương trở về cứ đổ bệnh liên miên, Thai Quốc Cường thì luôn cho rằng em có khả năng trừ ma diệt quỷ. Em cũng tới đó xem sao. Không giống như giả vờ đâu, ánh mắt rời rạc, vừa nhìn là biết bà ta cũng đã chịu một sự đả kích khủng khiếp. Đương nhiên, điều em muốn nói là quan hệ giữa Thai Quốc Cường và bà ta cơ.” Tưởng Ly ngồi thẳng dậy, nhìn thẳng vào khuôn mặt của Lục Đông Thâm và nói: “Từ trước đến nay, người ngoài đều nghĩ rằng tình cảm giữa Thai Quốc Cường và phu nhân rất tốt đẹp. Hai người họ khi xuất hiện ở những nơi công cộng cũng cực kỳ ân ái. Nhưng thực tế là, quan hệ giữa họ chẳng ra sao cả.”

“Chuyện này mà em cũng ngửi ra được?” Lục Đông Thâm có phần kinh ngạc.

“Là em quan sát ra được.” Tưởng Ly nói: “Phòng của bà Thai tuy rộng nhưng từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài chỉ có đồ đạc của một mình bà ấy. Hai người họ ngủ riêng đó. Trong nơi ở không có dép lê của nam giới sử dụng thường xuyên, điều này khiến em thấy rất kỳ lạ. Lẽ nào Thai Quốc Cường về nhà mà vẫn đi giày ở ngoài? Mệt chết đi được. Chứng tỏ thật ra

ông ta rất hiếm khi về nhà. Cộng thêm việc trước kia chẳng phải em đã cho Thai Quốc Cường một miếng hương cổ sao? Mùi hương của nó duy trì rất lâu. Cho dù không còn cháy nữa, mùi hương cũng sẽ vấn vít trong không khí mấy tháng liền. Em không ngửi thấy mùi hương đó ở nhà ông ta, điều này càng chứng tỏ thường ngày ông ta không hay đến đó ở."

Lục Đông Thâm nhíu mày: "Chuyện này cũng khiến anh khá bất ngờ đấy." Thai Quốc Cường và phu nhân tình cảm tốt đẹp là chuyện được tất cả mọi người công nhận.

"Nhưng chuyện này cũng chẳng có gì kỳ lạ. Trên đời này có bao nhiêu chính khách nổi tiếng hay doanh nhân thành đạt giả vờ hạnh phúc chứ? Chẳng qua là muốn giữ hình tượng tốt thôi?" Tưởng Ly thở dài, nhưng chạm phải vết thương, cô lại nhíu mày: "Vợ của Thai Quốc Cường cũng coi như xui xẻo. Em đang nghĩ có phải lúc đó bà ta hoa mắt nhìn nhầm không, hay thật sự có kẻ giả ma giả quỷ? Ví dụ như, thật ra hôm đó người ta bà ta nhìn thấy là Thương Xuyên?"

~Hết chương 166~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 167: Cho Tới Chết [2212 Chữ]

Hạ Trú à Hạ Trú, em đúng là yêu tinh đấy…

Trong ánh mắt Lục Đông Thâm chỉ toàn là một màu đen hỗn độn không rõ ràng, giống như một hỗ đen lửng lơ nơi tận cùng vụ trũ, lặng lẽ tồn tại và âm thầm nuốt trọn mọi thứ. Anh yên lặng nghe hết những lời Tưởng Ly nói rồi lên tiếng: "Bất luận là Thương Xuyên hay là một ai khác, có thể nghĩ tới chuyện giả ma giả quỷ thì chứng tỏ họ đã cùng đường bí lối rồi. Việc này ngược lại không đáng sợ."

Tưởng Ly tỉ mỉ ngẫm lại lời anh nói, bỗng nhiên cảm thấy đúng là như thế thật.

"Nói về em đi." Lục Đông Thâm chuyển đề tài.

Tưởng Ly nhìn anh, không hiểu.

"Vết thương của em còn đau không?"

Tưởng Ly thở dài: "Không đau, cũng đâu phải một vết thương sâu lắm, trước kia em còn từng chịu những vết thương nghiêm trọng hơn thế này nữa. Em chỉ cảm thấy thương cảm, nghĩ bụng thời gian thật sự rất tàn nhẫn, cứ thế chia tách tình cảm thành muôn ngàn mảnh nhỏ. Anh không biết đâu, ban nãy ở trên sân khấu, khi nhìn thấy ánh mắt của Thương Xuyên em đã nghĩ nếu giết người không phạm pháp thì cậu ta nhất định sẽ giết chết em."

Lục Đông Thâm cười khẽ.

“Không nói nữa.” Tưởng Ly đau lòng, một là không muốn nghĩ quá nhiều tới chuyện của Thương Xuyên, hai là sợ Lục Đông Thâm sẽ thật sự tìm Thương Xuyên tính sổ. Cô định đứng dậy nhưng Lục Đông Thâm thu chặt cánh tay lại: “Đừng vội tẩy trang, để anh ngắm một chút.”

Anh quan sát kỹ khuôn mặt đã được tô vẽ tỉ mỉ của cô. Chân mày hơi nhướng lên toát ra một vẻ xinh đẹp, gương mặt như bông hoa đào, đôi mắt như đựng cả xuân tình, bờ môi hồng như cánh anh đào lấp ló, một người con gái đẹp như tranh vẽ. Tưởng Ly bị anh nhìn đến nỗi không tự nhiên. Cô muốn quay mặt đi, Lục Đông Thâm liên giơ tay vân vê khuôn cằm nhọn của cô: “Nếu sống ở thời xưa, chỉ riêng gương mặt này thôi đã đủ trở thành trụ cột sân khấu rồi.”

“Hát kịch dựa vào bản lĩnh thật sự, sao có thể chỉ dựa vào một gương mặt để qua ngày chứ?”

“Đào kép hát kịch cho đàn ông xem. Em nghĩ đàn ông nghe kịch chắc?” Lục Đông Thâm buông tay, từng khớp ngón tay khẽ cong lại cọ cọ qua đôi mày của cô: “Đám đàn ông say mê đôi mắt của đào kép, đôi môi của đào kép.” Ngón tay anh kéo thẳng một đường từ trên xuống dưới, cuối cùng đặt lên eo cô: “Cơ thể của đào kép.”

Tưởng Ly cảm thấy ngón tay anh giống như châm một mồi lửa, bắn lên quần áo của cô, thiêu đốt da thịt cô. “Một chuyện nhã nhặn như vậy sao vào mắt anh lại trở nên đổi vị cơ chứ?”

Lục Đông Thâm mỉm cười: “Anh chưa từng biết là em cũng hát được hí kịch.”

“Hồi trẻ em từng học.”

Lục Đông Thâm nhướng mày: “Hồi trẻ? Bây giờ em cũng chỉ là một cô nhóc vắt mũi chưa sạch.”

“Ý em nói là hồi trẻ hơn nữa ấy.” Tưởng Ly mím môi.

Lục Đông Thâm thu cánh tay lại: “Khi nào hát cho anh nghe?”

“Anh thích nghe hí khúc?”

“Nếu là em hát, anh nghĩ anh sẽ rất thích.” Lục Đông Thâm kéo cô lại gần, ngữ khí trầm trầm: “Một cô gái đẹp như tranh dễ khiến đàn ông si mê nhất, đồng thời cũng khiến đàn ông cảm thấy nguy hiểm.”

Hơi thở của hai người đan cài vào nhau, Tưởng Ly cảm thấy hụt hơi: “Em đâu có hại anh.”

“Không liên quan đến ám hại tính mạng, nhưng cũng trí mạng.” Lục Đông Thâm giơ tay phủ lên gáy cô, ngón cái gõ nhè nhẹ như có như không: “Một người có thể khiến anh say mê thì cũng có thể khiến người đàn ông khác say mê. Cùng là đàn ông, anh dĩ nhiên có thể hiểu được bên trong ánh mắt Nhiêu Tôn nhìn em có thứ gì.”

Là dục vọng.

Là dục vọng thẳng thắn nhất của đàn ông đối với phụ nữ.

Đây là thứ tình cảm bùng nổ từ trong cốt tủy, là tình cảm nguyên thủy nhất của loài người. Anh có, Nhiêu Tôn cũng có.

Tưởng Ly đờ người.

Nhưng Lục Đông Thâm lại cười, anh đặt ngón tay cái lên môi cô: “Hồng nhan họa thủy.” Anh kéo đầu cô xuống, đôi môi gần như dính vào cô: “Anh chưa bao giờ có suy nghĩ này với bất kỳ cô gái nào. Chỉ muốn

giấu người đó ở nhà, dành cho một mình anh hưởng thụ. Thế nên Hạ Trú à Hạ Trú, em đúng là yêu tinh đấy."

Tình cảm nam nữ vốn dĩ là chuyện thuận theo tự nhiên, xưa nay anh luôn cho là như vậy. Chuyện tình cảm cũng không thể cưỡng cầu. Hai người có thể đến với nhau hay không phải xem duyên phận, xem tạo hóa. Anh không hà khắc với tình cảm, cũng không cưỡng ép duyên phận. Thế nên bao năm nay anh vẫn sống rất "tịnh tâm", thuận nước thuận thuyền. Anh cảm thấy mình có đủ sự tôn trọng với phái nữ. Không dùng tiền bạc để dụ dỗ, cũng không cưỡng đoạt của ai. Chuyện gì cũng là đôi bên tình nguyện, không nhùng nhằng dây dưa, không níu kéo, cù cưa.

Đô thị hiện đại, thời gian gấp rút và áp lực công việc khổng lồ khiến chuyện tình nam nữ mang tính chất như những bữa ăn nhanh.

Nghiêm túc nói chuyện yêu đương là điều anh chưa từng nghĩ tới. Dành thời gian và tâm sức vào một con người, chiều chuộng cô ấy, bao dung cô ấy, hóa ra anh vẫn cảm thấy ngọt ngào. Cảm giác yêu đương đối với anh mà nói vừa xa lạ vừa tuyệt vời, giống như một viên kẹo ngày nào cũng ngậm vào miệng, cho dù chỉ là nhớ tới cô, anh cũng không nhịn được cười.

Nhưng chính vào hôm nay, tâm tư của anh đã thay đổi.

Trên thương trường, ai ai ở sau lưng cũng coi anh như lang sói. Đó là sự theo đuổi và chiếm hữu bẩm sinh đối với chiến thắng đã ngấm vào cốt tủy, chảy tràn trong máu thịt của anh. Đây chính là người nhà họ Lục, sự ôn hòa nhã nhặn chẳng qua chỉ là bề ngoài, cưỡng đoạt và bất chấp thủ đoạn mới là sự khắc họa chân thực nhất.

Anh muốn để lại sự dịu dàng cho cô, trở thành một người tình đủ dịu dàng và chu đáo. Nhưng bây giờ anh lại không kiểm soát được cảm giác muốn chinh phục và muốn cưỡng đoạt bản chất của mình. Càng ở bên cạnh

cô lâu hơn, anh càng muốn kiểm soát. Cô bị người ta nhìn chòng chọc như hổ đói, anh thà bóp chết cô trong lòng mình cũng không nhường cho người khác.

Thật ra tối nay Tưởng Ly đã cảm nhận được sự đè nén cảm xúc của anh. Tuy rằng anh vẫn cười nói, nhưng ánh mắt vẫn luôn nặng nề. Cảm giác này khiến cô không thoải mái, nhất là lời anh nói, giống như đè một tảng đá nặng lên lòng cô. Nếu cô đã chủ động nhắc tới Nhiêu Tôn, thì cô có né tránh cũng chẳng còn ích gì. Cô bèn nói: "Việc anh ta xuất hiện trong bệnh viện em cũng rất bất ngờ. Anh cũng thấy đấy, em không chủ động liên lạc với anh ta."

"Lỗi không phải đóa hoa mà là con ong luôn tâm tâm niệm niệm bông hoa ấy." Ngón tay Lục Đông Thâm hướng tới cổ áo cô. Loại áo dài trắng này vốn chỉ là áo mặc lót trong, cổ áo chỉ cần kéo nhẹ một chút đã hơi lỏng ra. Trên hõm vai là vết thương đã được băng bó, xuống dưới nữa là làn da trắng lóa mắt.

"Thật ra đối với Nhiêu Tôn, em thật sự không có gì phải giải thích, hôm nay đơn thuần chỉ là trùng hợp."

"Vậy trước hôm nay thì sao?"

Sóng mắt Tưởng Ly khựng lại.

Lục Đông Thâm ngẩng lên nhìn cô: "Em có gặp mặt cậu ta không?"

Trong đôi mắt anh như thấm một nụ cười lại giống như ẩn giấu một sự nguy hiểm. Cô bất chợt nhớ tới con sói vương trên núi Kỳ Thần, thâm trầm vô cùng, khiến người ta không lạnh mà run. Cô chưa từng nghĩ sẽ lừa gạt anh, nhưng lần này cô lựa chọn không nói thật.

"Không có."

Bàn tay Lục Đông Thâm áp sát ngực cô. Theo độ cong, ngón tay cái chạm nhẹ lên vết đỏ nhức mắt đó. Dấu vết mới có vẻ như che đi dấu vết cũ một cách hoàn hảo, nhưng bóng hình của dấu vết cũ vẫn lưu giữ lại một cách vừa phải, giống như một sự khiêu khích đối phương dành cho anh. Anh cười: "Không gạt anh?"

Tưởng Ly kìm nén nhịp thở, nhìn vào mắt anh: "Không có."

Cô vừa dứt lời liền cảm thấy Lục Đông Thâm gia tăng thêm sức mạnh nơi đầu ngón tay, ấn lên trái tim cô. Đau chết người, tưởng chừng chỉ muốn ấn nát trái tim cô. Cô cố nhịn đau, mím chặt môi.

Cô biết câu nói này giống như tự lừa mình lừa người, dấu vết trên ngực cô sao không phải là bằng chứng cho việc cô nói dối? Nhưng cô hiểu rõ, một khi mình sống chết không thừa nhận, thì đàn ông sao lại không chấp nhận tự lừa mình lừa người?

Lát sau, cuối cùng Lục Đông Thâm cũng buông tay.

Cô cũng thầm thở phào một hơi, lồng ngực đau đến nóng rát.

"Anh tẩy trang cho em." Ngữ khí của Lục Đông Thâm lại khôi phục vẻ dịu dàng ban đầu. Anh kéo cô ngồi quỳ xuống sô pha.

Cô gật đầu, đang định kéo kín cổ áo lại thì Lục Đông Thâm lại nói: "Đừng động đậy, cứ để thế đợi anh." Dứt lời, anh đứng lên, đi vào nhà vệ sinh lấy nước.

Tưởng Ly áo quần xộc xệch, cực kỳ thảm hại. Cô cúi đầu, trên ngực lại có thêm một dấu tay. Cô cảm thấy ngạt thở, ngón tay của Lục Đông Thâm như ấn thẳng lên trái tim cô. Anh không nói một câu tức giận, càng không nổi nóng với cô, nhưng càng dịu dàng như vậy lại càng khiến cô không sao thở nổi, đồng thời không thể phản kháng.

Giống như một chiếc túi chụp lên đầu cô, dần dần rút hết không khí, kín như bưng, cho tới khi, cô chết.

~Hết chương 167~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 168: Nhà Họ Lục Các Anh Có Phải Đều Mắc Bệnh Sạch Sẽ Không? [2203 Chữ]

Chính tôi đã bị anh họ anh ngang nhiên biến thành tiểu hoàng tử của hộp đêm đấy.

Đã quá ba tuần rượu.

Buổi tiệc được chuyển từ bàn rượu qua hộp đêm.

Màn đêm xé toạc mọi đạo mạo đứng đắn, địa điểm "tửu sắc sinh hương" cũng là nơi ngợp trong vàng son, xa hoa đồi trụy.

Thiều Hoa Môn là một trong những hộp đêm xếp hàng đầu ở thành phố Tô Châu. Một vùng đất đã thấm nhuần lịch sử văn hóa hàng ngàn năm nên đến cái tên của hộp đêm cũng tao nhã đến thế. Trong phòng kín, vài vị khách đã say lướt khướt, trái ôm một cô, phải ôm một cô. Các cô gái tiếp rượu mỗi người một vẻ, quần áo xộc xệch hoặc đang dựa hoặc đang ngả vào người đàn ông.

Có người đứng riêng rót rượu, nhìn thấy cốc của ai đã cạn thì quỳ xuống trước, rót đầy ly rượu. Cô ấy cũng là một cô gái xinh xắn, nhưng không lên sân khấu, cũng không tiếp rượu, sau khi rót đầy cô ấy cũng qua một bên chờ đợi.

Trong lòng Dương Viễn ôm một cô gái, sóng mắt như nước hồ thu, làn da trắng trẻo. Chiếc váy quây đen không thể che giấu hết được những gì đang rục rịch ùa ra nơi vòm ngực. Sau khi đút rượu cho Dương Viễn uống

cạn, cô ấy nép vào lòng anh như nước, nũng nịu nói: “Lồng ngực của ông chủ rắn chắc quá.”

Dương Viễn cả người phóng đãng, nở nụ cười xấu xa: “Anh còn bộ phận khác rắn chắc hơn đấy, muốn thử không?”

Cô gái nghe xong hiểu rõ, nhưng không ngượng ngùng mà ngược lại càng dịu dàng như nước: “Anh đáng ghét.” Sau khi cốc rượu được rót đầy, cô gái ấy lại đưa ly rượu lên môi Dương Viễn rồi nói: “Được phục vụ ông chủ là vinh hạnh của em.” Cô gái liếc mắt lên nhìn các chị em khác của mình, họ bị mấy người đàn ông bụng bia, đầy mỡ vân vê trong lòng như đang nhào mỳ vậy là cô gái lại tự thấy mình may mắn. Vị ở trước mắt đây có thể nói là “ngọc thụ lâm phong”, lại có một vóc dáng đẹp. Những cô gái làm nghề như họ nhìn người nhìn vóc dáng, một người đàn ông như thế nào, khi lên giường liệu có ổn không, họ nhìn người nào chuẩn người nấy.

Vị mà cô ấy đang phục vụ, không cần nhìn cũng biết tính cách phong lưu bẩm sinh, là loại con gái thích nhất, nhưng không thể động lòng được, nếu động lòng sẽ bị tổn thương. Còn về người kia… Cô gái dùng ánh mắt liếc liếc, dáng người thẳng tắp mượt mà, cơ thể cũng khỏe mạnh rắn rỏi, dĩ nhiên cũng sẽ khiến con gái si mê, nhưng tâm tư thì khó đoán, khiến người ta hoang mang sợ hãi.

Dương Viễn thấy cô gái trong lòng mình liếc ngang cũng ngó lên nhìn Lục Khởi Bạch đang ngồi ngay gần đó. Anh ta không gọi cô gái nào tiếp rượu, chỉ cắm cúi uống hết rượu trong cốc của mình. Uống xong, cô gái rót rượu lại lập tức rót đầy. Cả căn phòng này, e rằng ngoài Lục Khởi Bạch nghiêm túc uống rượu ra thì ai cũng lấy rượu làm niềm vui. Thế nên rượu của người khác cứ từ từ mới rót, cô gái rót rượu bèn thẳng thừng đứng sang bên cạnh Lục Khởi Bạch để phục vụ riêng.

Lâu dần, Lục Khởi Bạch thấy cô gái trước mặt mình cứ phải quỳ dưới đất như thế cũng không đành lòng, bèn ném cho cô ấy một chiếc đệm đặt dưới đầu gối.

Dương Viễn cười, rồi đẩy cô gái trong lòng ra: "Đi, ra mời rượu cậu chủ Lục."

Cô gái ấy bò qua như một con rắn.

Cô ấy đang định áp sát Lục Khởi Bạch thì anh ta nhíu mày, giơ tay lên, ngăn cản sự dính dớp, ngả nghiêng của cô gái. Cô ấy quay đầu nhìn Dương Viễn, sắc mặt có phần ngượng ngập hơn nhiều. Dương Viễn vẫn ngậm cười từ đầu tới cuối, dùng ánh mắt ra hiệu về phía ly rượu. Cô gái bèn giơ tay lên, đưa ly rượu tới bên môi Lục Khởi Bạch.

Lục Khởi Bạch hơi quay mặt đi, tiện thể đón lấy ly rượu, không cần cô ấy mớm, cứ thế tự mình nốc cạn. Cô gái thấy vậy nũng nịu, ngắt một quả nho xuống: "Cậu chủ Lục, thế thì người ta đút hoa quả cho anh vậy." Nói rồi, cơ thể như không xương ấy lại chuẩn bị áp sát.

Lục Khởi Bạch dùng ly rượu vững vàng chặn cô ấy lại, ngăn cản ý định để cô ấy dựa vào lòng mình, hờ hững lên tiếng: "Hết rượu uống rồi, đi mở rượu."

Cô gái đứng dậy đi mở rượu với vẻ không mấy tình nguyện.

Dương Viễn xem trò vui cũng đã xem xong, bèn cầm cốc rượu ngồi xích qua, cười nói: "Sao hả? Mấy cô gái ở đây không cô nào lọt vào mắt xanh của cậu chủ Lục à? Người vừa bị anh đuổi đi là hoa khôi ở đây đấy."

Lục Khởi Bạch cầm một quả nho trên đĩa lên, tiện thể liếc nhìn sang sô pha đối diện. Mấy vị khách kia đang chơi rất hăng, không những các cô gái áo quần xộc xệch mà chính họ cũng bắt đầu cởi cúc áo, kéo khóa quần.

Còn có một tay họ Hứa tai to mặt lớn. Hắn đổ cả một cốc rượu đầy vào khe ngực của cô gái, cả khuôn mặt vùi vào lòng cô gái mà liếm láp.

Anh ta thu ánh mắt lại, chậm rãi tước vỏ nho: "Bẩn."

Dương Viễn cười sảng khoái: "Tôi nói này, nhà họ Lục các anh có phải đều mắc bệnh sạch sẽ không?"

"Phải mà cũng không phải." Lục Khởi Bạch ăn nho. Đang định rút khăn giây thì cô gái quỳ dưới đất đã tinh mắt đưa khăn giấy cho anh ta. Anh ta đón lấy, thản nhiên nói: "Ít nhất thì tôi vẫn đến được mấy chỗ này. Nếu đổi lại là ông anh họ của tôi, e là nửa bước cũng không tiến vào."

Dương Viễn nghĩ kể cũng phải. Ở Trung Quốc, tiếp khách tới tối khuya, không đến vũ trường thì cũng đi hộp đêm. Nhưng phàm gặp phải tình huống này, Lục Đông Thâm đều chuồn rất lẹ, gọi anh đi thay. Nếu không phải là bạn học nhiều năm, biết được Lục Đông Thâm mắc bệnh sạch sẽ, anh sẽ nghĩ rằng cậu ta không quen với kiểu làm ăn ở Trung Quốc.

"Câu nói này đúng là không sai. Chính tôi đã bị anh họ anh ngang nhiên biến thành tiểu hoàng tử của hộp đêm đấy." Dương Viễn cố tình tỏ ra ấm ức, rồi ngẫm nghĩ nói tiếp: "À, không đúng. Hồi ở Thương Lăng, Lục Đông Thâm cũng đã từng vào hộp đêm rồi mà. Lúc đó cậu ta đã dùng 999 bông sen vàng làm rung chuyển cả cơ ngơi của Đàm Diệu Minh. Kể ra ông anh họ anh cũng chẳng tốt với anh em gì cả, chỗ của Đàm Diệu Minh đâu phải ai muốn vào cũng được? Có một cơ hội mở mang tầm mắt như vậy mà lại chẳng nhớ đến tôi."

Rượu mới đã được mở ra, cô hoa khôi kia cũng không muốn tự kiếm thêm nhục nhã, lại tiếp tục nép vào một bên Dương Viễn. Ly rượu được rót đầy, Lục Khởi Bạch không uống ngay mà cầm lên tay đùa nghịch. Anh ta

trầm ngâm giây lát rồi cười khẽ: “Không khó giải thích, anh hùng khó qua ải mỹ nhân mà.”

“Ý anh là Tưởng Ly, à không, cô nhóc Hạ Trú kia là ải mỹ nhân?” Dương Viễn cười hờ hờ hai tiếng, dường như vẫn còn nhớ lần bị cô nhóc đó chặn trong nhà vệ sinh đến không dám đi tiểu: “Trên đời này e rằng chỉ có ông anh họ của anh mới có thể ‘hàng phục’ cô ấy thôi.”

Lục Khởi Bạch nhấp rượu: “Hạ Trú… đích thực là một cô gái không đơn giản.”

Dương Viễn nghe ra ý khác sau câu nói ấy: “Ý của anh là cô ấy đúng là Hạ Trú thật?”

“Anh họ tôi chưa bao giờ đánh trận nào không chắc chắn. Nếu anh ấy đã lấy danh nghĩa của Hạ Trú để vớt cô ấy từ Thương Lăng về thì chỉ có thể chứng tỏ cô ấy chính là Hạ Trú năm xưa, một bậc thầy về mùi hương hiếm có.”

Dương Viễn nói bóng gió: “Tôi cũng ít nhiều nghe nói về một vài chuyện của Hạ Trú, hình như có rất nhiều thị phi dị nghị.”

“Chẳng qua vụ án bí ẩn vẫn còn lẩn quẩn xung quanh cô ấy. Thêm nữa là cô ấy hay qua lại trong giới thương nhân, thủ đoạn quan hệ cũng không tồi, trong đó đồn đại nhiều nhất chính là cô ấy từng được một đại gia bao nuôi.” Lục Khởi Bạch đặt ly rượu xuống, khóe môi mỉm cười: “Cũng thú vị lắm, nghe nói người giàu có này còn là người của Lục Môn.”

Dương Viễn rất lâu sau mới “hả” một tiếng.

“Những chuyện khác thì tôi không rõ nữa.” Lục Khởi Bạch nâng ly lên uống cạn, cô gái bên cạnh lại rót đầy rượu.

Nét mặt Dương Viễn nặng nề. Một lúc lâu sau, anh đón lấy ly rượu cô hoa khôi đưa tới rồi mới nhìn Lục Khởi Bạch, hỏi với vẻ trầm tư: "Dự án Giang Nam Xuân coi như cũng đã ổn định, tiếp theo thì sao? Anh định ở lại Trung Quốc đích thân quản lý hay giao cho tổng giám đốc?" Anh không nhắc đến chuyện của Hạ Trú nữa, dù sao cũng chỉ là những tin đồn bóng gió, tuy rằng câu nói của Lục Khởi Bạch khiến anh mơ hồ cảm thấy bất an.

Lục Khởi Bạch nói: "Vẫn nên đích thân quản lý là hơn. Dự án Giang Nam Xuân dẫu sao cũng do một tay tôi gây dựng, là tâm huyết của tôi, bỏ không đành lòng."

"Bảng thành tích của anh đã đẹp lắm rồi. Trước mặt mấy vị cổ đông ở Lục Môn, anh còn được yêu quý hơn tên Lục Đông Thâm kia." Dương Viễn bình thản nói.

Lục Khởi Bạch mỉm cười: "Tôi không đáng nhắc đến, còn phải học hỏi anh họ rất nhiều. Mấy vị cổ đông của Lục Môn đều là những người chứng kiến anh họ khôn lớn trưởng thành, yêu cho roi cho vọt, ghét cho ngọt cho bùi. Anh ấy là người thừa kế chiếc ghế Chủ tịch của Lục Môn, trọng trách trên vai dĩ nhiên sẽ nặng hơn một chút."

Dương Viễn đang định lên tiếng thì nghe thấy một loạt những tiếng quát tháo vang lên từ sô pha đối diện: "Mày tưởng mày là cái thá gì? Xị mặt ra với ông mày phải không? Có tin hôm nay ông khiến mày không bước ra khỏi cánh cửa này được không?"

~Hết chương 168~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 169: Những Gì Nhung Nhớ Đều Là Lục Đông Thâm [2384 Chữ]

Diện mạo vẫn không đẹp lắm nhưng mùi vị cũng không tệ đâu.

Chính là vị khách họ Hứa ban nãy đã đổ rượu lên người các cô gái phục vụ. Nhìn từ góc này, kiểu tóc Địa Trung Hải của ông ta trông vô cùng hỗn loạn, ưỡn bụng ra, mặt đầy nộ khí. Cô gái đang phục vụ ông ta ôm chặt lấy nửa thân dưới, quỳ xuống đất, không ngừng van xin. Các vị khách hàng khác chỉ coi như nhìn thấy một trò đùa, khiển trách cô gái kia không hiểu chuyện.

Đã xảy ra chuyện gì tất cả vừa nhìn đã hiểu ngay.

Vị khách họ Hứa sau khi hứng thú lên liền bắt đầu giở đủ trò để hành hạ cô gái. Đầu tiên là đổ rượu lên người cô ấy, gọi vui là "hút mùi hương phụ nữ"; sau đó lại nhét đá vào trong người cô ấy, nói với mọi người rằng đây gọi là "ngọc khiết băng thanh". Cô gái bị hành hạ tới mức chịu không nổi bèn nổi đóa với ông ta. Ông ta sống chết ép cô gái cởi váy ngồi lên chai bia. Vùng bị thương toàn là những phần mềm của con gái. Cô gái không làm, thế là vị khách họ Hứa đã nổi nóng.

Dẫu sao Dương Viễn cũng là người mời khách, không muốn mọi chuyện trở nên ầm ĩ vì vậy đã tiến lên khuyên nhủ vài câu. Tay họ Hứa kéo khóa quần xuống, giật lấy tóc của cô gái: "Phục vụ ông mày thật tốt thì ông mày sẽ tha cho! Đừng tưởng mày ở đây ghê gớm cỡ nào, có ghê gớm chẳng phải vẫn cúi đầu trước tiền bạc đấy sao?"

Dương Viễn lại vỗ về mấy câu rồi quay lại chỗ ngồi, uống cạn rượu trong ly.

Cô gái đó không tình nguyện cho lắm, nhưng vẫn phải vùi đầu vào giữa khe quần của ông ta. Gã họ Hứa dựa vào sô pha, thoải mái bật ra những tiếng hừ hừ: "Vậy mới phải chứ. Mày làm nghề gì mày còn không biết sao? Lúc cần thiết vẫn phải cúi đầu trước ông đây."

Sắc mặt của Lục Khởi Bạch không tốt cho lắm. Anh ta cầm chặt ly rượu trên tay, ngửa cổ uống cạn, đang định đứng lên thì bị Dương Viễn giơ tay giữ chặt lại: "Anh làm gì vậy?"

"Quá đáng rồi, còn tiếp tục như vậy sẽ xảy ra chuyện."

Dương Viễn rót rượu cho anh ta: "Có thể xảy ra chuyện nhưng không thể xảy ra chuyện lớn. Mấy cô gái vào đây làm có ai không học được cách nhẫn nhịn? Các vị khách tới đây chơi thật sự không hiểu quy tắc thì cũng sẽ có người ra mặt giải quyết êm thấm. Anh cứ yên tâm uống rượu của mình đi."

Lục Khởi Bạch hạ thấp giọng, tỏ vẻ không vui: "Anh không nghe ra ông ta đang bóng gió chửi vào mặt chúng ta sao?"

"Nghe ra rồi, vậy thì sao chứ?" Dương Viễn bật cười: "Đâu phải anh không biết thời buổi này việc rút được tiền từ hầu bao của người khác ra vốn dĩ đã không dễ dàng. Ban nãy ở trên bàn rượu anh lại ra điều kiện gắt như thế, người ta oán thán giận dữ một chút cũng là chuyện bình thường thôi. Làm ăn trong nước là như vậy, quen rồi sẽ đỡ thôi. Anh mặc kệ ông ta thích mắng chửi gì thì mắng, đằng nào hợp đồng cũng đã được ký rồi."

Lục Khởi Bạch cúi đầu uống rượu, không nói gì nữa.

“Về điểm này anh thật sự vẫn nên học hỏi anh họ của anh một chút.” Dương Viễn cười ha ha: “Khi Lục Đông Thâm vừa tiếp quản việc làm ăn trong nước cũng từng bị người ta chỉ thẳng vào mũi mà mắng, ở ngay trước mặt rất nhiều người, muốn khó nghe bao nhiêu có bấy nhiêu. Hôm nay anh gặp chút chuyện vụn vặt này cũng là khá rồi, chí ít gã họ Hứa đó không dám chửi thẳng vào mặt anh.”

Sắc mặt Lục Khởi Bạch vẫn sa sầm từ đầu tới cuối.

Mệt mỏi tới tận khi trời gần sáng, người nào cần đưa về đều đã đưa hết, Dương Viễn ngã ngay xuống chiếc giường lớn của khách sạn. Một lúc sau, anh bò dậy với lấy di động, ấn một dãy số gọi đi. Sau khi đầu kia bắt máy, anh lên tiếng: “Lục Đông Thâm, cậu chưa đi ngủ hay là bị tôi ồn ào đánh thức vậy?”

“Vừa kết thúc buổi họp trực tuyến với phía tổng bộ, có chuyện gì thì nói đi.” Ở đầu kia, giọng Lục Đông Thâm nghe có phần mỏi mệt.

“Công việc làm mãi cũng chẳng hết. Nếu đang có người đẹp ở bên thì phải kịp thời hưởng thụ khoái lạc mới đúng.” Dương Viễn lẩm bà lẩm bẩm.

“Cúp máy.”

“Ấy đừng đừng đừng.” Dương Viễn ngồi bật dậy: “Tôi gọi điện tới là để báo cáo công việc với cậu đấy.”

Đầu kia cất giọng trầm thấp: “Dương Viễn, cậu bị bệnh phải không? Ba rưỡi sáng mà cậu còn gọi điện tới báo cáo công việc?”

Dương Viễn uể oải đáp: “Báo cáo công việc cậu có thể không nghe nhưng chuyện liên quan đến Hạ Trú không lẽ cậu lại không muốn nghe?”

Lục Đông Thâm trầm mặc giây lát: “Nói đi.”

“Nói về dự án Giang Nam Xuân trước đi. Hôm nay tôi đã theo dõi sát sao quá trình ký hợp đồng của hai bên, tóm lại là ván đã đóng thuyền. Nói thêm về con người Lục Khởi Bạch đi. Cũng không biết cậu ta thật sự bộc trực hay đang âm thầm che giấu nữa.” Dương Viễn kể lại một lượt những chuyện đã xảy ra trong hộp đêm cho Lục Đông Thâm nghe: “Khi bàn chuyện làm ăn thì chủ động đảm trách, nhưng nếu nói cậu ta không hiểu nhân tình thế thái thì tôi cũng không tin.”

“Ở trong mắt một vài cổ đông lão thành, Khởi Bạch đích thực là người nghe lời nhất.”

Dương Viễn phì cười: “Nói một cách khác, họ muốn nâng đỡ một người dễ kiểm soát lên chăng?”

“Khởi Bạch trông bề ngoài có vẻ giống như một con dê hiền hòa không tranh đấu, nhưng thực chất lại là một con sói không chịu nổi gông cùm.”

Dương Viễn nhích người về phía đầu giường, tựa hẳn đầu lên: “Thường ngày tôi cũng nghĩ, cậu là con trưởng của Chủ tịch Lục Môn, lại có được nhiều thành tích như vậy từ khi còn rất trẻ, góp thêm không ít thành tựu cho toàn thể Lục Môn. Bất luận xét về mặt lợi ích hay về tình người thì đáng nhẽ cậu phải là nhân tố dự bị được các cổ đông yêu quý nhất chứ, sao mọi chuyện cứ đi ngược lại lòng người nhỉ? Bây giờ cuối cùng tôi cũng hiểu ra. Đổi lại tôi làm một cổ đông kỳ cựu tôi cũng sẽ đề phòng cậu. Con người cậu nhìn mọi người, nhìn công việc đều quá chuẩn xác, quá độc, thủ đoạn làm việc nói dễ nghe thì là dứt khoát rành mạch, nói khó nghe thì là tàn nhẫn thâm độc. Một khi nâng cậu lên vị trí cao nhất, cho dù là một cận thần đắc lực cũng rất khó kiếm được chút hời từ phía cậu. Bản thân họ ai cũng phân chia các nhánh quyền lực của riêng mình, dĩ nhiên phải bảo vệ lợi ích của mình trước tiên.” Anh điều chỉnh lại tư thế ngồi: “Sau này cậu

thật sự nên xem thêm các bộ phim truyền hình, một vị Thái tử trước khi đăng cơ mà hào quang chói lòa quá không phải chuyện hay ho gì đâu."

"Nói năng vớ vẩn cái gì vậy, nói chuyện tiếp theo đi."

Dương Viễn bật cười: "Tôi thấy cậu quan tâm nhất chính là chuyện tiếp theo phải không? Được, tôi cũng không lãng phí thời gian nữa. Này, cô nhóc kia đang ngủ bên cạnh cậu đấy à?"

"Tôi đang ở công ty." Lục Đông Thâm cất giọng lạnh lẽo.

"Không phải chứ?" Dương Viễn lại ngồi dậy ngay lập tức, sống lưng thẳng tắp: "Lục đại thiếu gia à, có phải cậu có khiếm khuyết gì về mặt sinh lý không? Lúc trước có Trần Du cậu đã không quan hệ rồi. Giờ đã có Hạ Trú, cậu vẫn để người ta chăn đơn gối chiếc?"

"Cậu nói linh tinh cái gì vậy?"

Dương Viễn cố nhịn cười: "Được được được, tôi hỏi đại câu đó là sợ cô nhóc kia nghe thấy thôi. Cô ấy giơ dao lên, ngộ nhỡ cắt phéng mất linh kiện nào đó trên người tôi thì phải làm sao hả? Nói thật đi, cậu biết được bao nhiêu chuyện về quá khứ của cô ấy?"

"Dương Viễn, tốt nhất cậu hãy đi thẳng vào vấn đề chính. Tôi không có nhiều thời gian rảnh để cùng cậu quay ngược thời gian, tìm lại ký ức đâu."

Dương Viễn đã sớm quen với thái độ này của anh: "Được rồi. Vậy thì tôi nói thẳng. Nếu Tưởng Ly chính là Hạ Trú, thì trong quá khứ, cô ấy thật sự đã dính líu với không ít người đàn ông đâu. Nghe nói còn từng được một đại gia bao nuôi, mà đại gia đó chính là người của Lục Môn."

Ở đầu kia, Lục Đông Thâm trầm mặc không lên tiếng.

“Tôi nói xong rồi. Là chuyện hóng hớt cũng được mà là sự thật cũng được, tóm lại tự cậu có tính toán đi.”

***

Bắc Kinh đã vào hè.

Sau vài ba cơn mưa xuân rả rích lùi dần, cả khoảng trời ngọc lan cũng đã điêu tàn, nước mưa gột sạch từng đám lá xanh mơn mởn. Chẳng mấy chốc, những chiếc lá xanh mướt ở khắp các phố lớn ngõ nhỏ đều đã bị ánh nắng thiêu đốt thành vàng héo, đại diện cho việc đã bước vào mùa hè ít mưa.

Công thức dành riêng cho Lục Đông Thâm sử dụng đã thành phẩm. Tưởng Ly sợ mượn tay người khác lại xảy ra sự cố gì nên đã đích thân làm mọi việc. Cô thay đổi tất cả các mùi hương trong phòng làm việc và phòng nghỉ của Lục Đông Thâm, từ các sản phẩm vệ sinh cá nhân hằng ngày tới các sản phẩm dưỡng thể đều được đổi hết sang công thức mới, như vậy cô mới yên tâm.

Lục Đông Thâm không ở công ty.

Khoảng thời gian này rất hiếm khi được nhìn thấy anh. Trước đó, Tưởng Ly thật ra đã quen với việc anh ngiống thần long thấy đầu không thấy đuôi, bận rộn nhiều việc, rất bình thường. Nghe cô thư ký ở Phòng thư ký nói rằng mấy hôm nay Lục Đông Thâm đang đi công tác. Cô gọi điện thoại cho Cảnh Ninh. Cảnh Ninh bắt máy, hạ giọng xuống rất thấp, báo với cô rằng tổng giám đốc Lục đang họp. Cô ấy cũng tỏ ý kỳ lạ, hỏi cô vì sao không gọi thẳng cho Lục Đông Thâm. Tưởng Ly ngẫm nghĩ rồi nói: Vẫn không nên làm phiền anh ấy, cô nhớ dặn anh ấy ăn đủ ba bữa một ngày là được rồi.

Tuy rằng mấy ngày này Lục Đông Thâm vẫn gọi điện thoại cho cô, nhưng Tưởng Ly có cảm giác, dấu vết trên ngực đã vô tình trở thành một lớp vách ngăn cách đôi bên.

Tối đó, anh ở lại đến rất khuya mới đi. Anh ngồi ngay ở đầu giường nhìn cô ngủ, im lặng tới mức khiến người ta thắt lòng.

Ban đầu cô không sao ngủ được, cảm thấy lòng dạ nặng nề. Về sau, anh cứ vỗ nhè nhẹ lên đầu cô từng cái từng cái, lòng bàn tay to lớn ấm áp khiến cô bỗng có cơn buồn ngủ. Chỉ có điều, trong lúc mơ mơ màng màng, hình như cô đã nghe thấy một tiếng thở dài của Lục Đông Thâm.

Anh hôn cô, rất khẽ khàng, sợ quấy rầy giấc mơ của cô.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Lục Đông Thâm đã không còn ở đó nữa.

Trên bàn ăn có đầy đủ bữa sáng.

Dưới cốc sữa đặt một mảnh giấy nhớ do anh để lại, nét chữ rắn rỏi mạnh mẽ:Diện mạo vẫn không đẹp lắm nhưng mùi vị cũng không tệ đâu.

Cô ăn một lát bánh mỳ nướng, rất ngon.

Nướng vừa đủ mềm, lại có mùi sữa thơm phức mà cô thích.

Hốc mắt cô chợt đỏ ửng lên, trong miệng hay trong trái tim đều chỉ toàn là nỗi nhớ dành cho Lục Đông Thâm…

~Hết chương 169~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 170: Em Có Yêu Anh Không? [3286 Chữ]

Tình yêu vốn dĩ là một canh bạc.

Cô biết giữa cô và Lục Đông Thâm có vấn đề, những vấn đề trong tình yêu. Thật ra những vấn đề các cặp đôi khác gặp phải họ cũng có thể gặp phải.

Việc này không liên quan gì đến việc có tiền hay không có tiền.

Chỉ vì người ở trong cuộc. Có những chuyện người ngoài cuộc nhìn rất rõ ràng nhưng người trong cuộc lại nhìn không thấu mà thôi.

Cô là người con gái đã được đàn ông nhân nhượng mãi thành quen, anh là người đàn ông được phụ nữ chiều chuộng mãi thành quen, dây dưa với quá khứ sẽ ảnh hưởng đến hiện tại. Cộng thêm việc cả hai đều không phải cao thủ tình yêu, đều vô cùng lạ lẫm với những cách thức và phương pháp giải quyết các vấn đề tình cảm. Thế nên đã tạo thành cục diện nhìn thấu nhưng không nói rõ, vương vấn lại xa cách như hiện tại. Cũng giống như bầu trời Bắc Kinh, biết rõ xuyên qua mây mù kia sẽ là nắng đẹp nhưng làm sao để xóa tan mây mù chính là một vấn đề.

Tưởng Ly cảm thấy, vấn đề tình cảm luôn hao tổn thần kinh và khó khăn hơn nhiều so với việc phải phá giải một bí kíp mùi hương.

Có lẽ chính Lục Đông Thâm cũng sẽ nghĩ như vậy, giải quyết một chuyện tình cảm luôn khó hơn rất nhiều hoàn thành một vụ làm ăn.

Thế là, hai người họ thà né tránh coi như không nhìn thấy vấn đề. Chỉ sợ một khi lớp cửa sổ giấy này bị chọc thủng, tình cảm sẽ không đọ được với hiện thực, mọi điều tốt đẹp giữa hai con người đều theo dòng nước cuốn trôi.

Mấy hôm nay, Tưởng Ly đều ở trong phòng thực nghiệm mùi hương. Cô đang định hình nốt công đoạn cuối cho công thức nước hoa của thương hiệu H. Loại nước hoa này liên quan đến thành tích tiêu thụ của cả khu vực Trung Quốc đại lục. Hơn nữa, lúc trước Thương Xuyên ký hợp đồng làm đại diện thương hiệu cho Skyline cũng được chỉ định cụ thể, sản phẩm đại diện chính là loại nước hoa này.

Thái độ của Trần Du đối với Tưởng Ly rõ ràng rất lạnh nhạt, mấy lần nộp báo cáo đều không thấy người đâu, bản điện tử được gửi trực tiếp tới hòm mail của cô. Cô ta thể hiện ra mặt thái độ không đội trời chung. Thật ra Tưởng Ly vẫn đang đợi, đợi Trần Du chủ động xuất hiện, để hỏi cô ta những chuyện xảy ra trong phòng làm việc hôm đó. Kết quả, lần này Trần Du còn kiềm chế được hơn cả cô.

Về đêm, phía phòng thực nghiệm cực kỳ yên tịnh, sạch sẽ.

Một khu ngoại ô hiếm người qua loại, không khác gì một khu đất ẩn mình né tránh sự đời. Đình trước viện sau thi thoảng lại có tiếng dế kêu. Có được một căn nhà kính, ngẩng đầu là có thể nhìn thấy trời sao trên cao, quả thật không dễ dàng gì giữa đất Bắc Kinh. Năm đó cô nói với Đàm Diệu Minh: Em cực kỳ thích một câu thơ của Đào Uyên Minh "Thái cúc đông ly hạ – Du nhiên kiến nam sơn"*. Đàm Diệu Minh đã cho cô một khu đất thanh tịnh, tao nhã tại đất Thương Lăng, nhưng vẫn chưa đủ ẩn mình và sạch sẽ như nơi này.

*Dịch thơ: Rào đông hái cúc chiều nay – Xa trông thấy núi Nam ngay trước nhà" – Trích từ bài "Ẩm tửu kỳ 5" của Đào Uyên Minh.

Phòng khách có cả một bức tường được làm thành màn hình, xem phim hay gì đó đều đẹp như màn hình phẳng trong rạp chiếu bóng.

Tưởng Ly đổi sang ti vi, lúc dò kênh liền bắt gặp một bản tin kính tế. Trong lễ trao giải "Oscar" của ngành kinh doanh khách sạn được tổ chức một năm một lần, Skyline của khu vực Trung Quốc giống như một con ngựa đen đột phá vòng vây giữa vô số những khách sạn xa xỉ khác trên khắp thế giới, giành được đánh giá rất cao của Forbes Travel Guide, trong khách sạn còn có các nhà hàng Trung và nhà hàng Pháp ba sao Michelin nhận được đánh giá cao.

Với tư cách là người chịu trách nhiệm cao nhất cho khách sạn Skyline, Lục Đông Thâm đã tham gia vào lễ trao giải lần này. Cùng ngày, anh bay tới Mỹ, tham dự lễ bình chọn bảng vàng khách sạn tuyệt vời nhất thế giới, Skyline cũng vinh dự được trở thành khách sạn mới nổi bật nhất trong lễ bình chọn lần này.

Tối hôm đó, tập đoàn Skyline lại triệu tập một buổi họp báo, công bố Skyline sẽ mở thêm chi nhánh tại Hồng Kông, đồng thời cũng tuyên bố khách sạn Skyline và các khách sạn hạng sang khác thuộc quyền quản lý của tập đoàn Lục Môn sẽ đồng bộ tặng trải nghiệm chuyến bay riêng dành cho các khách VIP, trải nghiệm được sử dụng máy bay chuyên dụng của riêng tập đoàn Skyline, toàn bộ môi trường cũng được cung cấp bởi nhà thiết kế khách sạn Skyline. Đối với trải nghiệm giấc ngủ, Skyline tiếp tục hợp tác với công ty Simmons Bedding, tung ra một đệm giường mang tính định chế. Hệ thống cách âm và xử lý tạp âm trong từng căn phòng cũng đều được các chuyên gia âm thanh học tỉ mỉ kiểm tra đo đạc. Nhiệt độ phòng, thiết kế ánh sáng… đều sẽ làm hài lòng yêu cầu của các khách hàng khác nhau.

Cùng lúc này, Lục Đông Thâm nhấn trọng điểm vào mặt quản lý mùi hương trong không gian khách sạn. Anh thông báo đã mời được nhà tạo

hương đẳng cấp thế giới Hạ Trú về thiết kế mùi hương cho không gian của mình. Skyline sẽ là hệ thống khách sạn hạng sang có khả năng mang đến cho khách hàng một giấc ngủ tuân thủ khoa học nhất.

Lục Đông Thâm trước ống kính vô cùng xuất chúng.

Chỉ là một chiếc sơ mi trắng đơn giản cũng có thể tôn lên vóc dáng cao lớn, thoải mái của anh. Anh nói không nhiều, nhẹ nhàng và vừa phải.

Rõ ràng là các phóng viên đều rất hứng thú sâu sắc với việc quản lý mùi hương. Họ hỏi mười câu thì phải đến tám, chín câu liên quan đến mùi hương. Đương nhiên, hỏi tới mùi hương dĩ nhiên sẽ hỏi về Hạ Trú. Lục Đông Thâm trả lời rất tốt. Cũng có những người hỏi những vấn đề sắc nhọn nhưng nhanh chóng bị người của phòng Quan hệ ngoại giao đàn áp.

Khi hỏi về vấn đề chi nhánh Skyline mới được mở tại Hồng Kông, Lục Đông Thâm thể hiện rõ quan điểm: Khách sạn Skyline không mong muốn mở rộng quá nhanh và quá nhiều, chủ yếu hướng tới sự vững chắc. Skyline Hồng Kông là dự án đã được trù bị nhiều năm liền, từ sự lựa chọn người hợp tác kinh doanh cho tới vị trí đặt khách sạn, kết trúc thiết kế… Tất cả đều phải cùng một nhịp độ, vững vàng ổn định chính là quan niệm phát triển của Skyline.

Tưởng Ly ôm gối vào lòng, ngồi ngắm Lục Đông Thâm trên màn hình lớn. Cô luôn cảm thấy anh rất cao lớn. Có lẽ còn liên quan đến việc anh bỗng nhiên cao giọng tuyên bố sự tồn tại của cô, hoặc cũng có thể vì màn hình này quá lớn. Anh tồn tại như một người khổng lồ, trên đầu có gắn hào quang, khắp người cũng tỏa ra những ánh sáng vàng lấp lánh, giống như thần Mặt trời vậy.

Dưới sân khấu, tiếng vỗ tay như sấm dậy, còn cả tiếng hét của đám con gái. Cô giật giật một góc gối, ra sức giật, miệng lẩm bẩm: “Hét cái gì mà

hét, có phải người đàn ông của mấy cô đâu.”

Cô cầm di động lên, mở Wechat ra.

Khoảng thời gian này Lục Đông Thâm hầu như không đăng gì lên vòng tròn bạn bè. Giống như buổi lễ trao giải mấy hôm nay, anh càng không nhắc đến. Anh vốn là một người kín tiếng, có lẽ cảm thấy việc này không có gì phải khoe khoang.

Ngược lại, có không ít đồng nghiệp đã chia sẻ tin mừng của khách sạn Skyline, bài phát biểu công khai của bộ phận Thương hiệu. Nhưng thứ mọi người chia sẻ nhiều hơn cả là một bức ảnh của Lục Đông Thâm. Anh ngồi trên ghế khách mời, trên người là một bộ vest tây thẳng tắp và sơ mi vừa vặn, hai chân đan vào nhau, một tay đặt lên tay vịn của ghế. Gương mặt anh rất dịu dàng dưới ánh đèn, ánh mắt rất chắc chắn, tao nhã ung dung. Rõ ràng chỉ là một bức ảnh bình thường, thậm chí còn không cần dùng thêm hiệu ứng làm mờ nhưng những người xung quanh dường như đều trở thành phông nền cho anh.

Lục Đông Thâm quả thực là một người quá nổi bật. Cho dù có rất nhiều ngôi sao nam điển trai có mặt, anh vẫn là người khiến người ta phải chú ý nhất.

Đây chính là nguyên nhân trước đó Tưởng Ly mãi không dám chấp nhận Lục Đông Thâm.

Mỗi một cô gái đều hướng về sự tốt đẹp. Khi đối diện với những điều tốt đẹp ấy, có một kiểu phụ nữ sẽ dũng cảm tiến tới, cho dù đầu rơi máu chảy cũng quyết không từ nan. Lại có một kiểu phụ nữ loạng choạng lùi về phía sau, sợ bị rơi vào cảnh “thiên binh vạn mã qua cầu độc mộc”*, bản thân mình sẽ là người bị rơi xuống nước chết đuối.

*Ví với hoàn cảnh khó khăn, khốc liệt.

Cô là kiểu phía sau.

Cô không muốn giành giật cướp bóc, cũng sợ bị giết hại.

Bấy giờ, một người đàn ông như vậy lại trở thành của cô. Nói không hoang mang lo âu, không lo được lo mất đều là nói dối.

Tưởng Ly không kìm được lòng mình, chia sẻ bức ảnh đã sắp bị vòng tròn bạn bè spam khét lẹt. Cô viết một dòng: Tự tin là khí chất bẩm sinh của kẻ mạnh.

Sau đó càng ngắm cô càng thích bức ảnh này, bèn thẳng thừng cài đặt thành màn hình khóa điện thoại.

Vừa cài xong, ngón tay còn chưa rời khỏi màn hình, bỗng nhiên có cuộc gọi đến. Ba chữ "Lục Đông Thâm" lướt qua chưa đầy nửa giây, tay cô đã run run bấm vào nút nhận.

"Á…" Tưởng Ly kêu lên một tiếng.

Đầu kia hình như vừa bật cười vì tiếng gọi thảng thốt của cô: "Á cái gì mà á?"

"Không có gì." Tưởng Ly ngồi lại lên sô pha, uể oải như một con mèo. Cô thấy cảm giác này rất kỳ lạ, dường như cả thế giới đều đang theo dõi người đàn ông này, còn anh lại chỉ theo dõi cô. "Chúc mừng anh."

"Chúc mừng? Muốn chúc mừng anh mấy ngày rồi đều không có thời gian chợp mắt sao?"

Tưởng Ly ngẫm nghĩ: "Vậy chúc mừng em cũng được, được anh quảng cáo như vậy, những ngày tháng bình yên của em chắc là sắp hết rồi.

“Cái tên Hạ Trú sớm muộn cũng không giấu nổi.”

Cô thở dài, hỏi: “Khi nào anh quay về?”

“Nhớ anh à?” Anh hỏi.

Cô hỏi câu này vốn dĩ chỉ định chuẩn bị trước việc thay cho anh một số mùi hương và trà để giảm áp lực, giải tỏa stress. Nhưng chất giọng trầm ấp êm ru của anh khi rót vào tai mới khiến cô phát hiện thật ra mình đúng là rất nhớ anh, cô bèn “ừm” một tiếng vào di động.

“Ừm là ý gì đây?” Lục Đông Thâm hỏi khẽ.

Một chút ngọt ngào sung sướng len lỏi trong lòng Tưởng Ly, đồng thời cũng khiến cô xấu hổ: “Chính là nhớ anh rồi.”

Ở đầu kia Lục Đông Thâm bật cười, rất khẽ. Cô đã nghe thấy. Mây mù mấy ngay qua dường như được quét sạch. Anh nói: “Anh sắp quay về rồi.”

“Ừm.”

“Bé con.”

“Ừ?”

Đầu kia im lặng.

Đợi một lúc vẫn không thấy anh nói gì, cô tưởng là sóng yếu, bèn “alô” một tiếng. Lục Đông Thâm bấy giờ mới lên tiếng, giọng nghe trầm trầm: “Không có gì, chỉ là muốn gọi em, rồi nghe giọng em nói.”

Tưởng Ly thấy ấm lòng.

“Ở trong mắt em anh là kẻ mạnh sao?”

“Đương nhiên.” Cô không cần suy nghĩ.

Lục Đông Thâm thở dài: “Tất cả mọi người đều có thể nhìn anh như vậy, nhưng anh không hy vọng em cũng nhìn anh như thế.”

“Em… không hiểu.”

“Bởi vì anh cũng có lúc không tự tin, càng vì anh chỉ muốn làm người đàn ông của em, chứ không muốn làm một kẻ mạnh.”

Tưởng Ly không ngờ anh lại nói như vậy, nhất thời sững người.

“Trước kia trong tình cảm anh chưa bao giờ cưỡng ép bất kỳ ai, nhưng em có thể đến với anh vì anh là kẻ cưỡng ép. Hoặc có thể nói vào lúc em cùng đường bí lối, anh đã thừa cơ đột nhập.” Lục Đông Thâm khẽ nói: “Thế nên bé con, đến hôm nay anh muốn hỏi em một câu, em có yêu anh không?”

Từng câu từng chữ của anh đều giống như tiếng trống gõ vào trái tim cô. Nhịp thở của cô dần trở nên gấp gáp hơn, nhịp tim cũng ngày càng hỗn loạn.

“Không phải vì cảm kích, cũng không phải vì sùng bái, càng không phải vì thói quen. Chỉ vì em đã yêu anh rồi, thế nên muốn ở bên cạnh anh, muốn dựa dẫm vào anh, muốn tin tưởng anh.”

“Em…”

“Em suy nghĩ thật kỹ rồi hẵng trả lời anh.” Lục Đông Thâm hạ thấp giọng ngắt lời cô: “Ở trước mặt anh, anh muốn chính miệng em nói cho anh biết.”

***

Yêu sâu đậm một người sẽ như thế nào? Sống chết có nhau, đến chết không lìa?

Lúc mang hương liệu phụ trợ cho việc trị liệu tâm lý tới cho Tố Diệp, Tưởng Ly đã tiện thể hỏi cô ấy vấn đề này. Tố Diệp ngẫm nghĩ rồi nói: Yêu sâu đậm một người chính là sống chết cũng phải ở bên cạnh anh ấy. Nếu thật sự không thể ở bên cạnh anh ấy nữa thì chỉ cần anh ấy hạnh phúc, chuyện gì cũng chấp nhận.

Nếu có một ngày đối phương phụ lòng cậu thì sao? Cậu có hối hận không? Cô hỏi Tố Diệp.

Tố Diệp hỏi ngược lại cô: Vậy cậu có hối hận không?

Tưởng Ly trầm mặc.

Tố Diệp nói: Tình yêu vốn dĩ là một canh bạc. Có người sẽ thắng nhiều đến mức tiền rủng rỉnh trong túi, lại có người sẽ thua trắng tay. Nhưng dù thắng hay thua, chúng ta đều không thể không thừa nhận một sự thật: Quá trình đánh bạc cũng là một lần được ăn cả ngã về không, giành lấy niềm vui cho mình.

Được ăn cả, ngã về không? Cô lẩm bẩm.

Tố Diệp mỉm cười vỗ vai cô: Thật ra cậu là một con bạc bẩm sinh, chỉ có điều, bây giờ cậu vẫn chưa dám cược mà thôi.

Phải, cô không dám đặt cược, cô quá quan tâm kết quả, quá sợ thua.

Suy nghĩ này quấn lấy cô suốt ba ngày. Trong ba ngày này, Lục Đông Thâm vẫn đi công tác chưa trở về, cũng không gọi điện thoại. Cảnh Ninh ngược lại rất kính nghiệp, ngày nào cũng báo cáo đầy đủ. Cô được biết ba

hôm nay Lục Đông Thâm như người bay lượn giữa không trung vậy, ngay cả lúc ngồi trên máy bay cũng xử lý công việc.

Đến tận ngày thứ tư, sáng sớm khi Tưởng Ly vừa đặt chân vào công ty thì nghe thấy một tin mừng rầm trời: Quyền khai thác mảnh đất phủ Thân vương cuối cùng đã giành về tay. Một miếng thịt mỡ cực bự rơi vào miệng, toàn thể công ty từ trên xuống dưới đều hưng phấn theo.

Tưởng Ly tự nhiên cũng thấy vui. Tuy rằng từ mấy hôm trước cô đã mơ hồ linh cảm được chuyện này, nhưng hôm nay cảm giác này cuối cùng mới hoàn toàn được chứng thực.

Cô rút di động ra, đang định chúc mừng Lục Đông Thâm một tiếng, không ngờ tiếng chuông vang lên, là một số máy bàn.

Cô bắt máy.

Đầu kia là một tiếng thở được kìm nén.

“Alô?”

“Có thể tới bệnh viện một chuyến không?” Giọng nói ở đầu kia nghe rất tiều tụy, trầm đến mức khiến người ta hoảng hốt: “Phòng số 301, phòng chăm sóc đặc biệt.”

~Hết chương 170~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 171: Ở Trước Mặt Bố Rất Nghiêm Chỉnh [2300 Chữ]

Bố hỏi con, sau khi tìm được Hạ Hạ vì sao con không đưa nó về nhà? Sao lại để nó bước chân vào Lục Môn, bước chân vào Skyline?

Khi Tưởng Ly tới kịp bệnh viện, đúng lúc có một chiếc xe cấp cứu rú còi lướt ngang qua. Ngọn đèn đỏ sốt sắng nhấp nháy điên cuồng trên nóc xe hệt như màu máu đâm đỏ đôi mắt cô. Cửa xe vừa mở, các bác sỹ và y tá đã khẩn trương chạy tới di chuyển bệnh nhân. Trái tim của cô cứ đập thình thịch. Cô không suy nghĩ gì, lao tới trước hỏi: "Có phải Nhiêu Cẩn Hoài không?"

Không ai đoái hoài tới cô. Mọi người bận rộn tất bật lo cho bệnh nhân. Trong quá trình đó, Tưởng Ly cũng đã nhìn thấy khuôn mặt của người bệnh, bèn thở phào nhẹ nhõm.

Lao thẳng tới phòng điều dưỡng của khoa Hồi sức tích cực ICU, sau khi Tưởng Ly báo tên thì được cô y tá thông báo rằng thủ trưởng vừa được đẩy ra từ phòng cấp cứu, trước mắt đang nằm trong phòng bệnh đợi quan sát.

Nhiêu Cẩn Hoài, một nhân vật nổi danh trong nước, các huân huy chương quân đội có thể treo đầy nửa người và cũng là bố của Nhiêu Tôn.

Trong phòng bệnh rất yên tĩnh, không có mấy anh bạn đồng liêu hay cấp dưới tới thăm nom, cũng không có những hộp quà chất đầy khắp nơi, chỉ có một bó hoa được cắm rất tinh tế và một đĩa hoa quả đã gọt sẵn đặt ở đầu giường. Đối với việc này, Tưởng Ly không quá lạ lẫm. Nhiêu Cẩn Hoài

là người kín đáo, chính trực, thừa hưởng tính cách giống hệt như ông nội Nhiêu Nghị Chí của Nhiêu Tôn. Bình thường ông rất ghét thói a dua nịnh hót, mỗi lần đến kỳ nghỉ lễ hoặc khi nhà có người ốm bệnh đều đóng kín cửa. Ngay cả ngày ông nội Nhiêu qua đời, nhà họ Nhiêu cũng tổ chức hết sức giản tiện.

Nhà họ Tôn dù là học vấn hay chính trị đều rất có truyền thống. Ông nội Nhiêu tốt nghiệp trường quân đội Hoàng Phố, xuất thân làm quân nhân, sau này trở thành một nhà cách mạng của thế hệ cũ. Ông sinh hai người con trai, hai người con gái, họ đều trở thành các sinh viên xuất sắc của Đại học Bắc Kinh hoặc Đại học Thanh Hoa. Sau đó chịu ảnh hưởng sâu sắc từ bố, họ cũng lần lượt đi theo chính trị. Ngoại trừ một người chú nhỏ của Nhiêu Tôn tên Nhiêu Cẩn Vũ.

Tập đoàn Hoa Lực chính do chú của Nhiêu Tôn một tay sáng lập. Năm xưa, ông nội Nhiêu sau khi biết con trai út của mình từ bỏ chính trị theo nghiệp kinh doanh đã rất phật lòng. Ông nội không bỏ ra một xu nào, bắt chú ấy phải tự mình vật lộn. Nhiêu Cẩn Hoài thương em trai, ông luôn lén lút giúp đỡ vào lúc chú ấy khó khăn nhất.

Nhiêu Cẩn Vũ không có con, bình thường luôn coi Nhiêu Tôn như con ruột của mình, thế nên một lòng muốn để lại Hoa Lực cho Nhiêu Tôn. Nói theo lời của chú ấy thì nếu năm xưa anh trai không hết lần này đến lần khác cứu tế đã không có chú ấy của ngày hôm nay, càng không có Hoa Lực.

Học lực của Nhiêu Tôn dĩ nhiên không cần nói. Anh học trường cũ của bố, sau đó lại ra nước ngoài du học, bảng thành tích vô cùng tuyệt vời, nhưng cũng rất nhiệt huyết với nghiệp làm ăn. Nhiêu Cẩn Hoài đương nhiên cũng không vui, cách làm cũng tương tự như bố mình năm đó, không cho phép bất kỳ mối quan hệ nào giúp đỡ anh.

Nhưng Nhiêu Tôn là cậu cháu được ông nội Nhiêu yêu quý nhất, dĩ nhiên ông nội sẽ nghĩ cách giúp đỡ thứ này thứ kia. Vì chuyện này, không ít lần Nhiêu Cẩn Hoài cãi vã với ông nội Nhiêu. Ông nội chân thành khuyên nhủ: Không khác gì một người bố cách biệt thế hệ, đời này bố cũng chỉ thiên vị một lần này mà thôi. Nhưng bố cũng chỉ giúp nó lôi kéo một vài mối quan hệ, còn việc làm ăn có thể thành công hay không còn phải xem Tôn Tôn nhà chúng ta có bản lĩnh không, có phải người sinh ra để làm ăn hay không.

Khi Tưởng Ly bước vào phòng bệnh, bên trong chỉ có Nhiêu Tôn và mẹ anh – Kiều Trân. Kiều Trân xuất thân từ một gia đình mấy đời có truyền thống học hành, tổ tiên lại còn có quan hệ nhiều đời với quốc mẫu Tống Khánh Linh*, tài hoa và khí chất bộc lộ một cách tự nhiên, thần thái khoan thai, thoải mái. Bó hoa ở đầu giường do chính bà chuẩn bị.

*Tống Khánh Linh: Người vợ thứ hai của Tôn Trung Sơn, một chiến sỹ chủ nghĩa cộng sản, người phụ nữ vĩ đại của thế kỷ XX nổi tiếng toàn thế giới, cả đời hiến dâng cho cách mạng.

Bà cắt bỏ những cành khiếm khuyết, động tác ung dung, thuần thục. Ánh nắng hắt xuống bộ xường xám bằng the Hương Vân* màu xanh dương mặt hồ. Cũng không biết là làn da bà đã tôn thêm sự cao quý cho bộ xường xám hay chính màu xanh ấy đã khiến da bà trắng nõn hơn. Cũng giống như sợi dây chuyền trân châu trên cổ bà, mềm mại, gần gũi.

*Đặc sản tơ lụa của tỉnh Quảng Đông, Trung Quốc.

Đĩa hoa quả dĩ nhiên do Nhiêu Tôn chuẩn bị, được cắt gọt tỉ mỉ, cho thấy người dùng dao có một khả năng không thể xem thường. Bình thường anh ngông cuồng ngạo nghễ, nhưng khi ở trước mặt bố thì bớt phóng túng hơn nhiều.

Sau khi nhìn thấy Tưởng Ly, Kiều Trân sững người. Nhiêu Cẩn Hoài đang nằm trên giường bệnh, nghe thấy tiếng động, quay đầu lại và cũng ngây ra giây lát.

Nhiêu Tôn đặt con dao gọt hoa quả xuống, đi tới trước, khẽ nói: "Anh còn tưởng em không chịu đến." Cô chịu đến đây, trông anh kích động, cũng rất vui mừng.

Tưởng Ly không nhìn Nhiêu Tôn. Cô đi tới trước giường bệnh, cất giọng khô khốc chào một tiếng: "Bác trai, bác gái."

"Hạ Hạ? Có đúng là con không?" Kiều Trân đặt chiếc kéo cắt hoa xuống, tiến lên nắm lấy tay cô. Bà kích động ngắm trái ngắm phải: "Bác và bác trai của con vẫn luôn rất nhớ con, cứ mong mãi không biết khi nào con có thể về nhà. Hôm nay cuối cùng cũng được gặp con rồi. Tốt lắm, về được là tốt rồi."

Nhiêu Cẩn Hoài tuy rằng vừa ra khỏi phòng cấp cứu, sắc mặt có hơi nhợt nhạt nhưng tinh thần vẫn còn khá tốt. Ông nói: "Ngồi xuống nói chuyện đi, đừng đứng mãi." Rồi ông ngước mắt lên nhìn Nhiêu Tôn: "Thằng nhóc này, còn không biết đường kéo ghế cho Hạ Hạ."

"Vâng vâng." Nhiêu Tôn chân dài tay dài, khẩn trương mang một chiếc ghế đến.

Sau khi Tưởng Ly ngồi xuống, Nhiêu Cẩn Hoài thở dài: "Con nói xem, con bỏ đi biền biệt mấy năm trời, không nhớ hai bác sao?"

"Con xin lỗi."

Nhiêu Cẩn Hoài thật sự vừa giận vừa đau lòng, bèn chỉ tay vào cô: "Con ấy à."

Tưởng Ly sợ làm ông nổi giận, vội vàng kéo tay ông xuống: “Tại con không hiểu chuyện, bác đừng giận. Con đã hỏi bác sỹ rồi, lần này sở dĩ bác phải cấp cứu là vì bệnh tim lại tái phát. Sau này bác không được kích động nữa.” Cô cầm lấy đĩa hoa quả, xiên một miếng kiwi đưa tới bên miệng ông: “Nghe nói bác phải đi cấp cứu, con sốt ruột tới đây mà chưa kịp mua quà gì. Miếng hoa quả này coi như con mượn để lấy lòng bác.”

Nhiêu Cẩn Hoài không vội ăn. Ông nhìn Kiều Trân và nói: “Bà xem đấy, cái miệng của Hạ Hạ lúc nào cũng ngọt như bôi mật vậy. Rõ ràng là nó sai trước, thế mà nó nói xong, tôi lại chẳng thấy giận gì nữa.”

Kiều Trân mỉm cười: “Để nó giơ miếng hoa quả mãi thế, ông đừng mải kích động.”

Nhiêu Cẩn Hoài đón lấy và nói: “Cơ thể thật sự sẽ có lúc không ổn, Hạ Hạ, chỉ cần có con ở bên cạnh, bác sẽ cảm thấy yên tâm hơn nhiều.”

“Phải đấy, Hạ Hạ à. Ban nãy bác còn ngồi nói chuyện với bác trai của con. Nếu có con ở đây, lần này làm gì nghiêm trọng tới mức phải đi cấp cứu.” Kiều Trân cảm thán.

Nhiêu Tôn ở bên kháng nghị: “Bố mẹ, sao bố mẹ nói cứ như con là người ngoài vậy?” Hôm nay anh ăn mặc rất nghiêm chỉnh, cúc áo sơ mi cũng cài đầy đủ không thiếu chiếc nào, chứ không cởi vài cúc thể hiện sự bất kham của mình như mọi khi. Ở trước mặt Nhiêu Cẩn Hoài, Nhiêu Tôn trước nay luôn tuân thủ quy tắc. Anh không nói thì không sao, vừa lên tiếng Nhiêu Cẩn Hoài lại nổi cơn thịnh nổ: “Con còn mặt mũi để nói chuyện à? Bố hỏi con, sau khi tìm được Hạ Hạ vì sao con không đưa nó về nhà? Sao lại để nó bước chân vào Lục Môn, bước chân vào Skyline?”

“Vâng vâng vâng, bố, con sai rồi, sai rồi.” Nhiêu Tôn vội vàng xin lỗi.

Tưởng Ly nghe thấy rất rõ ràng: "Bác trai, lần này sở dĩ bác nhập viện không phải là vì con đấy chứ?"

Nhiêu Cẩn Hoài buông tiếng thở dài nặng nề. Kiều Trân kéo tay cô qua, vỗ nhẹ mấy cái: "Bác trai của con khoảng thời gian này cứ lu bù công việc, vốn dĩ không quá quan tâm tới những chuyện trong giới thương trường. Đến tận khi nhìn thấy buổi họp báo của tập đoàn Skyline có nhắc đến con, hai bác mới biết tình hình hiện tại của con. Bác trai con nghĩ không thông suốt, đấy, giận lên một cái là vào bệnh viện."

Tưởng Ly nghe xong câu này, không cần diễn tả cũng biết có bao nhiêu áy náy. Nhiêu Tôn đứng bên cạnh nhìn cô, cũng không biết nên nói những gì.

"Dù thế nào, con trở về được là tốt rồi." Nhiêu Cẩn Hoài nhích người lên trên một chút, có hơi khó nhọc. Tưởng Ly vội vàng tiến tới đỡ ông. Nhiêu Tôn cũng tiến lên nâng đầu giường cao hơn một chút. Sau khi đã dựa vững vào đầu giường, Nhiêu Cẩn Hoài mới hỏi cô: "Mấy năm nay con đã đi đâu vậy?"

Tưởng Ly đặt đĩa hoa quả lên đầu giường, khẽ trả lời: "Con ạ, con đi du ngoạn bốn phương."

Nghe xong câu này, Kiều Trân lập tức cảm thấy đau lòng, bà ngắm nhìn cô từ trên xuống dưới: "Vậy thì nhất định đã chịu không ít khổ cực phải không? Con bé này, trước kia đâu có từng chịu khổ chứ."

"Trời ơi bác gái, con đâu có mỏng manh như bác nói. Mấy năm nay con thu hoạch được rất nhiều. Trước kia ngày nào cũng ở lỳ trong phòng thực nghiệm, chỉ biết lý thuyết không có thực tiễn. Tuy rằng bây giờ ở trong tay con toàn là các phương thức hoang dại nhưng rất đáng quý, trong sách hầu như không có." Tưởng Ly không kể về Thương Lăng, không kể về Đàm

Diệu Minh. Theo thời gian, cô chỉ muốn cất kín khoảng thời gian đó trong lòng mình.

Kiều Trân nói: “Con nhạy cảm với mùi hương, có năng khiếu bẩm sinh, cho dù không đi du ngoạn bốn phương thì cũng đã là một miếng vàng rồi.” Sau đó bà thở dài: “Bác gái cũng biết tâm trạng con không vui, nhưng nếu bố mẹ con đã gửi gắm con cho hai bác, nếu hai bác chăm sóc con không tốt thì coi như không làm tròn nghĩa vụ với bạn “Bác gái, con không còn là trẻ con nữa, hơn nữa mấy năm nay vẫn luôn có sự chăm sóc tận tình của hai bác, đối xử với con như con gái ruột vậy, con rất cảm kích.”

Nhiêu Cẩn Hoài dựa vào đó, buồn thương: “Vận Thành… thật là đáng tiếc.”

~Hết chương 171~

*Kiểu liên quan đến đời nọ đời kia này ráng mà nhớ tên nhân vật nhé, Tầm nói là vụ thứ hai này rất phức tạp và rối rắm đấy, đừng đọc qua loa rồi sau này lại hỏi: Ơ, đây là ai…

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 172: Duyên Phận Trên Đời Vốn Dĩ Không Thể Cưỡng Ép Được [2360 Chữ]

Không làm được vợ chồng sao không làm anh em tốt?

Lòng Tưởng Ly dấy lên đôi phần đắng chát. Vận Thành mà Nhiêu Cẩn Hoài nhắc đến chính là bố nuôi của cô, Hạ Vận Thành. Năm xưa, khi được nhận nuôi, cô vẫn chưa biết thì ra bố nuôi của mình làm quan chức, mà ngay lúc đó, bố nuôi cũng không thể hiện ra ngoài tài năng của mình. Bố nuôi là người khiêm tốn, sống khép mình. Trong ấn tượng của cô, ông luôn lo lắng cho chuyện của người khác. Sau này, cô hay được mọi người kể lại, bố cô là một vị quan chức tốt. Nhưng khi con nhỏ, cô thường chạy sang nhà họ Tả học kịch, hoàn toàn không nắm rõ thành tích chính trị của bố nuôi.

Đến tận khi bố nuôi vì có thành tích chính trị tốt lại được người dân ngợi khen thế nên được người ta đề cử, cả gia đình chuyển tới Bắc Kinh, năm đó cô mới biết người đề cử bố nuôi chính là người thường xuyên xuất hiện trong các bản tin thời sự – Nhiêu Cẩn Hoài.

Bố nuôi là nhân viên đắc lực của Nhiêu Cẩn Hoài, đồng thời cũng là người bạn thân thiết mà ông có thể tâm sự nhất. Còn người mẹ nuôi của cô – Mai Sơ cũng vì là một người đọc nhiều biết rộng nên vừa gặp Kiều Trân đã như gặp bạn cũ, hai gia đình vô cùng thân thiết với nhau.

Cho tới tận ba năm trước, bố mẹ nuôi gặp tai nạn bất ngờ và qua đời.

Nhiêu Cẩn Hoài và Kiều Trân chỉ nghĩ rằng sự ra đi của cô là vì cái chết của bố mẹ nuôi, trên thực tế, còn những chuyện mà hai người họ không hay biết.

Kiều Trân ngắt lời Nhiêu Cẩn Hoài: "Ông Nhiêu, ông đừng có cảm thương sầu não nữa, bác sỹ đã nói rồi, tâm tình phải thoải mái, vui vẻ."

Nhiêu Cẩn Hoài cười ha ha gật đầu: "Được, Hạ Hạ quay trở về rồi, việc này còn có ích hơn bất kỳ loại thuốc thần tiên nào khác." Nói xong, ông lại lẳng lặng đánh mắt ra hiệu với Kiều Trân.

Kiều Trân và Nhiêu Cẩn Hoài tâm ý tương thông với nhau, dĩ nhiên sẽ hiểu ngay ý của ông. Bà nói với Tưởng Ly: "Hạ Hạ, con xem, mấy năm nay tất cả những mùi hương có thể ngửi được từ trên xuống dưới trong nhà họ Nhiêu đều do con trực tiếp quản lý, vấn đề sức khỏe của bác và bác trai con cũng đều do con một tay chịu trách nhiệm. Bây giờ con bước vào Lục Môn. Chưa nói đến việc trong tập đoàn đó quá nhiều quy tắc, đông người cũng lắm thị phi phức tạp, con sống trong đó làm sao có thể thích ứng được? Cứ quay về đi, được không? Nếu con thật sự muốn vào tập đoàn làm việc, vậy thì dễ thôi, vào Hoa Lực là được rồi. Có Tôn Tôn chăm sóc cho con, hai bác cũng yên tâm."

Nói xong, bà lại ngước mắt lên ngó Nhiêu Tôn.

Nhiêu Tôn nói ngay: "Đúng vậy, vào Hoa Lực đi, anh cũng có thể chăm sóc tốt cho em."

Tưởng Ly ngước mắt lên, ánh mắt nhìn chằm chằm Nhiêu Tôn đã không còn chút dịu dàng nào. Nhưng cô cũng chỉ có một ánh mắt lạnh lùng như vậy. Khi quay đầu lại nhìn Kiều Trân và Nhiêu Cẩn Hoài, cô lại dịu giọng, nhẹ nhàng nói: "Bác trai, bác gái, cho dù con không ở trong nhà họ

Nhiêu cũng vẫn có thể chịu trách nhiệm cho sức khỏe của hai bác mà. Hai bác không cần lo lắng, con rất quen với cuộc sống hiện tại của mình."

Nhiêu Cẩn Hoài và Kiều Trân đưa mắt nhìn nhau, Nhiêu Cẩn Hoài có phần khó xử.

Xa cách ba năm, dĩ nhiên có quá nhiều lời muốn nói. Bình thường Nhiêu Cẩn Hoài là một người nghiêm túc đã quen, nhưng đối mặt với Tưởng Ly, ông lại giống như một đứa trẻ nhiều tuổi, toàn bộ việc kiểm tra buổi chiều đều phải đi cùng với cô.

Làm xong các thủ tục kiểm tra, Tưởng Ly lại đẩy xe đưa Nhiêu Cẩn Hoài ra bãi cỏ hóng gió.

Qua cửa sổ phòng bệnh là có thể nhìn thấy bãi cỏ xanh, ngay gần đó là bóng hình Tưởng Ly. Cô đang chọc cho Nhiêu Cẩn Hoài phá lên cười vui vẻ. Nhiêu Tôn đứng sững trước cửa sổ. Đang lúc hoàng hôn buông xuống, cảnh tượng này đẹp đến nỗi khiến người ta mê mẩn, anh rất muốn lưu giữ lại tất cả những khoảnh khắc này.

Kiều Trân đi vào lấy cốc nước, mỉm cười nói: "Nhìn bố con kìa, từ lúc bác Hạ mất, lâu lắm rồi không thấy ông ấy vui như bây giờ."

Nhiêu Tôn đang định lên tiếng thì chuông điện thoại đổ.

Là di động của Tưởng Ly, đặt trong chiếc túi xách cô vẫn luôn mang theo người. Kiều Trân nghe thấy định mang túi xách ra đưa cho Tưởng Ly nhưng Nhiêu Tôn đã giữ tay bà lại: "Mẹ."

Kiều Trân không hiểu.

Nhiêu Tôn cầm lấy túi xách của Tưởng Ly dưới cái nhìn chăm chú của bà, rút di động ra. Kiều Trân sững người, một giây sau Nhiêu Tôn đã bắt

máy.

“Bé con à, đang ở đâu vậy?”

Nhiêu Tôn đặt chiếc túi xách sang một bên, đi từ từ tới trước cửa sổ, nhìn Tưởng Ly đang đẩy xe của bố mình chậm rãi tản bộ dưới hoàng hôn. Anh hơi nheo mắt lại: “Hạ Hạ đang ở chỗ tôi.” Khóe miệng Nhiêu Tôn hơi rướn lên, bổ sung thêm hai chữ: “Đang bận.”

“Nhiêu Tôn?” Giọng Lục Đông Thâm ở đầu kia hơi trầm xuống.

Nhiêu Tôn cười khẽ: “Tôi còn chưa chúc mừng tổng giám đốc Lục giành được dự án của Chính phủ.”

“Quá khen.”

“Được cái này thì mất cái kia. Tổng giám đốc Lục giành được đất, còn tôi thì ôm người đẹp về tay, cũng không thiệt thòi lắm.”

“Trước giờ tôi vẫn rất ngưỡng mộ sự tự tin của Tôn thiếu.”

Nhiêu Tôn mỉm cười: “Hôm nay chắc là quý tập đoàn đang rất náo nhiệt. Mấy khung cảnh đó Hạ Hạ chưa chắc đã thích, thế nên, tổng giám đốc Lục xin lượng thứ cho.” Dứt lời, anh ngắt điện thoại, ngay sau đó vạch pin cuối cùng của di động cũng biến mất, sập nguồn.

Trên lớp kính cửa sổ loáng thoáng vẫn còn in dấu gương mặt sắc lạnh có phần cứng đờ sau khi đã tắt nụ cười của Nhiêu Tôn.

Kiều Trân là người thông minh. Tuy không nghe được hết nhưng bà cũng đoán được phần nào câu chuyện. Bà ngồi xuống sô pha, hiếm khi tỏ ra ung dung tao nhã như thế. “Mẹ hỏi con một câu, con phải thành thật trả lời, có phải Hạ Hạ đã có người yêu rồi không?”

Nhiêu Tôn nghiến răng, quay người đối mặt với Kiều Trân: “Cô ấy chỉ nhất thời bị mê hoặc thôi.”

Kiều Trân nhìn anh, ánh mắt tuy bình thản nhưng cũng rất sáng suốt. Nhiêu Tôn thấy bực dọc trong lòng. Anh tiến lên phía trước, ngồi xuống, đặt hai cánh tay lên đầu gối, rồi lại xoa hai tay vào nhau áp lên mặt, thở dài nặng nề: “Mẹ, Hạ Hạ là của con!”

“Trên đời này có thứ gì nhất định sẽ thuộc về con sao?” Kiều Trân hỏi ngược lại.

“Mẹ!” Nhiêu Tôn quay mặt sang nhìn bà: “Chẳng phải mẹ và bố đã sớm coi cô ấy là con dâu trong nhà rồi sao?”

“Phải.” Kiều Trân không hề có ý giấu giếm: “Suy nghĩ này mẹ và bố con đích thực đã có từ lâu, cho dù là bây giờ suy nghĩ này vẫn chưa hề thay đổi. Nếu không vì sao bố con lại vui mừng như vậy khi Hạ Hạ quay về? Ban nãy những lời mẹ hỏi coi như cũng đã quá rõ ràng rồi. Nhưng Hạ Hạ không quay trở về nhà họ Nhiêu. Lúc đó mẹ đã nghĩ phải chăng nó đã có người trong lòng. Quả nhiên là như vậy, trên đời này thứ có thể khiến phụ nữ bất chấp tất cả chính là tình yêu thôi.”

“Con đã nói rồi, cô ấy chỉ nhất thời…”

“Con bé nhất thời bị mê hoặc hay chính con tự lừa mình lừa người?” Kiều Trân thở dài, nhìn anh đau xót: “Con thích Hạ Hạ, người làm mẹ như mẹ sao có thể không nhìn ra chứ? Nhưng chuyện này làm bố làm mẹ cũng chỉ có thể giúp con ở một mức độ vừa phải. Chẳng lẽ bố mẹ lại nhốt Hạ Hạ vào? Nếu như trong lòng nó có con, sao có thể không trở về chứ?”

Nhiêu Tôn đan mười đầu ngón tay vào nhau, ra sức nắm chặt. Rất lâu sau anh mới nói: “Mẹ, trước kia là Tả Thời, cậu ấy là anh em tốt của con,

con không thể giành giật. Nhưng bây giờ, con không muốn nhường."

Kiều Trân xoa đầu con trai, hỏi một câu đánh trúng tim đen: "Con đau khổ vật vã như vậy là vì con yêu cô ấy hay vì con muốn có được cô ấy?"

Nhiêu Tôn hơi sững người nhưng cũng nói rất nhanh: "Dĩ nhiên là con yêu cô ấy."

"Vậy thì con càng phải tôn trọng sự lựa chọn của cô ấy. Nếu cô ấy yêu con, vòng đi vòng lại cuối cùng cũng vẫn quay trở về bên con. Nhưng nếu cô ấy không yêu con, con hà tất phải để mình rơi vào tình trạng cá chết lưới rách? Không làm được vợ chồng sao không làm anh em tốt?"

"Không được!"

Kiều Trân lắc đầu, vỗ vỗ anh.

Nửa tiếng đồng hồ sau, cửa phòng bệnh mở ra, Tưởng Ly đẩy Nhiêu Cẩn Hoài trở về. Nụ cười vẫn đong đầy trên khuôn mặt Nhiêu Cẩn Hoài, có thể nhận ra quả thực Tưởng Ly đã khiến ông rất vui vẻ.

Nhiêu Tốn tiến lên đón lấy xe lăn và nói: "Hạ Hạ, tối nay em có thể ở lại với bố mẹ anh không? Có em ở đây, anh sẽ yên tâm hơn."

Nhiêu Cẩn Hoài nghe xong câu này rất tán đồng: "Đúng đúng đúng, ở lại đi, bác vẫn muốn nghe con kể những chuyện thú vị suốt mấy năm bôn ba."

"Bác trai, bác gái, con…" Tưởng Ly muốn ở lại với hai bác. Đây vốn dĩ là chuyện nên làm, nhưng cô lại không muốn nhừng nhằng với Nhiêu Tôn. Tuy rằng Lục Đông Thâm không có ở đây, cô vẫn sợ chuyện này truyền tới tai anh sẽ khiến anh hiểu lầm.

Thấy cô ngập ngừng, Nhiêu Tôn càng hăng hái: “Tối nay anh phải về công ty giải quyết công việc, bố mẹ đành giao lại cho em vậy.”

Anh biết cô không muốn nhìn thấy anh.

Tưởng Ly nghe xong câu này, trong lòng ít nhiều có phần yên tâm hơn: “Thế thì…”

“Hạ Hạ.” Là Kiều Trân lên tiếng: “Ban nãy hình như có điện thoại của công ty con gọi tới, di động của con sập nguồn rồi, lấy di động của Tôn Tôn gọi qua đi. Gọi điện thoại xong rồi, con hẵng quyết định có ở lại hay không.”

“Mẹ!” Nhiêu Tôn vừa bàng hoàng vừa sốt sắng.

Nghe xong câu ấy, Tưởng Ly vội vàng rút di động ra. Quả nhiên là đã sập nguồn vì hết pin. Nhìn thấy thái độ đó của Nhiêu Tôn, cô đã hiểu ra vài phần. Sắc mặt cô lạnh hẳn đi: “Đưa điện thoại cho tôi.”

Nhiêu Tôn đứng đờ ra, không động đậy.

“Đưa tôi!” Tưởng Ly quát lên.

Nhiêu Tôn rút di động ra với thái độ không tình nguyện. Tưởng Ly giật ngay lại, nói một câu: “Bác trai bác gái, con đi gọi điện thoại.”

Nhiêu Tôn sốt ruột giậm chân bình bịch, ngay sau đó cũng đi theo ra khỏi phòng bệnh.

Nhiêu Cẩn Hoài chẳng hiểu chuyện gì: “Thế là thế nào?”

“Không có gì đâu.” Kiều Trân giúp ông sửa sang lại đầu giường, khẽ thở dài một tiếng: “Duyên phận trên đời vốn dĩ không thể cưỡng ép được.”

~Hết chương 172~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 173: Hạ Trú Khác Với Tất Cả Mọi Cô Gái [2270 Chữ]

Buổi tiệc mừng công sắp bắt đầu rồi mà nó vẫn chưa đến. Có lẽ, ở trong lòng nó, tối nay không có gì quan trọng.

Ở tận cùng hành lang bệnh viện, hoàng hôn buông xuống, nơi đường chân trời một tia nắng vàng cuối cùng của ngày cũng bị bóng đen nuốt mất.

Tưởng Ly cầm điện thoại trầm tư suy nghĩ. Những quầng sáng mờ mờ di chuyển ngoài cửa sổ hắt lên gò má cô, giống như đàn cá phát sáng dưới làn nước trong vắt bơi qua bơi lại. Nhiêu Tôn không bám theo quá sát mà đứng cách cô vài bước chân, nhìn cô. Anh biết cô đang suy nghĩ cuộc điện thoại này nên gọi như thế nào.

Nghĩ như vậy, lòng anh lại đau nhói. Quả thật ở trong lòng cô, cảm nhận của Lục Đông Thâm vẫn là quan trọng nhất. Cô đã khi nào hao tâm tổn sức như thế vì anh?

Cuối cùng Tưởng Ly gọi điện thoại cho Cảnh Ninh. Vừa nghe thấy giọng cô, Cảnh Ninh vội nói: "Cuối cùng cũng liên lạc được với cô rồi. Bất luận bây giờ cô đang ở đâu, nhớ kỹ, hai tiếng đồng hồ nữa là buổi dạ tiệc chính thức bắt đầu, cô nhất định phải tới kịp đây."

"Dạ tiệc?"

"Từ sáng nay tập đoàn đã gửi mail thông báo toàn thể, không lẽ cô không đọc được?"

Tưởng Ly sững người. Email? Cả ngày hôm nay cô vẫn chưa kiểm tra hòm mail.

Bên phía Cảnh Ninh đang có tiếng nhạc vang lên. Có lẽ cô ấy đã có mặt tại địa điểm dạ tiệc rồi. Cô ấy chọn một nơi yên tĩnh khác rồi hạ thấp giọng: "Tóm lại, buổi tiệc tối nay rất quan trọng, tổ chức tại phòng hội nghị tầng hai khách sạn Skyline. Cô tuyệt đối không thể đến muộn. Quyền khai thác mảnh đất phủ Thân vương đã giành được về tay, tổng bộ rất coi trọng. Chủ tịch và một vài cổ đông quan trọng đã bay tới Trung Quốc, tất cả sẽ tham gia vào bữa tiệc tối nay. Đúng rồi, cả Quý Phi cũng sẽ đi cùng người của tổng bộ tới đây, xem ra là đặc biệt nhắm vào cô đấy."

Tưởng Ly cảm thấy trái tim mình như bị ai bóp nghẹt. Quý Phi… cuối cùng cũng tới rồi.

"Ngoài ra…" Cảnh Ninh ngập ngừng đôi chút, dường như đang sắp xếp từ ngữ. Lát sau cô ấy nói tiếp: "Sắc mặt của tổng giám đốc hiện tại rất khó coi. Có lẽ liên quan tới việc không liên lạc được với cô."

Hơi thở của Tưởng Ly trở nên dồn dập, cảm giác ngạt thở mấy ngày trước lại dồn tới. Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, cô nắm chặt di động, cả người dựa vào cửa sổ điều chỉnh lại hô hấp. Bên tai cô chỉ văng vẳng câu nói của Cảnh Ninh: Sắc mặt tổng giám đốc hiện tại rất khó coi…

Lục Đông Thâm đứng trước mặt người khác luôn nho nhã từ tốn đến mức nào. Người ngoài rất hiếm khi đọc được suy nghĩ thật sự trong lòng anh qua ánh mắt sắc mặt. Có thể khiến khuôn mặt anh đổi sắc, sao có thể chỉ đơn giản là việc không liên lạc được với cô?

Nhiêu Tôn tiến lên, thấy gương mặt cô nhợt nhạt, anh đau lòng vô cùng, khẽ hỏi cô: "Sao vậy? Có phải vết thương lại đau không?"

Tưởng Ly không ngẩng lên nhìn anh, chỉ cụp mắt xuống: “Anh gọi tôi tới đây, có phải vì đã sớm biết tối nay tập đoàn Skyline có dạ tiệc không?”

“Phải.” Nhiêu Tôn không giấu giếm.

“Ban nãy Lục Đông Thâm gọi điện thoại cho tôi, anh đã bắt máy?”

“Phải.”

Tưởng Ly gật đầu, cố gắng đè nén những nhịp thở dồn dập. Cô đập chiếc di động lên người Nhiêu Tôn, quay đầu bỏ đi. Nhiêu Tôn đút vội di động vào túi, giữ tay cô lại: “Hạ Hạ.”

“Nhiêu Tôn!” Tưởng Ly hạ thấp giọng nhưng không kiềm chế được ngọn lửa giận dữ trong lòng. Cô nghiến răng nghiến lợi: “Tôi không ngờ anh vẫn có thể tồi tệ như vậy đấy!”

“Em nghĩ Lục Đông Thâm thì cao thượng à? Tối hôm đó anh tới tìm em, em tưởng anh ta không biết chắc? Anh ta vốn không tin tưởng em!” Nhiêu Tôn siết chặt cổ tay cô.

Tưởng Ly nhìn Nhiêu Tôn chằm chằm, ánh mắt gần như bốc lửa: “Cho dù là vậy, đó cũng là chuyện giữa tôi và anh ấy. Anh buông tay ra.”

“Anh không buông! Anh không để em đi!” Nhiêu Tôn có một cảm giác, giống như trong buổi tiệc tối nay sẽ xảy ra một chuyện gì đó theo định mệnh. Anh cứ buông tay như vậy sẽ hoàn toàn đánh mất cô. “Em đâu có thích mấy nơi như vậy, sao phải khiến mình chịu thiệt thòi chứ?”

Tưởng Ly dùng sức hất tay anh ra, nói từng câu từng chữ: “Vì Lục Đông Thâm, tôi chấp nhận.”

Hành lang được trang trí bằng ánh sáng trắng của đèn trần dài đằng đẵng như cuộc đời một con người. Bóng cô như nhòe đi trong quầng sáng ấy và gần như mơ hồ, giống như đã sắp tan biến khỏi cuộc đời anh vậy. Nhiêu Tôn tiến lên trước vài bước, ôm chặt lấy cô từ phía sau, thủ thỉ van nài: "Hạ Hạ, đừng đi, anh xin em đấy. Anh sai rồi, chỉ cần làm chuyện gì không vui đều là lỗi của anh, đừng rời xa anh."

Cả người Tưởng Ly cứng đờ, trái tim muôn vàn chua xót. Một Tôn thiếu xưa nay vẫn luôn kiêu ngạo, đã khi nào chịu cúi mình van xin như vậy? Cho dù khi xưa lúc vừa bước chân vào Hoa Lực, bị người ta âm thầm bài xích, khi bàn bạc dự án bị người ta khinh thường, anh vẫn kiêu ngạo ngẩng cao đầu nói một câu: Cậu đây vẫn còn trẻ, có thừa thời gian để hành cho mấy người chết.

"Tình trạng sức khỏe của bác trai tôi hiểu rõ nhất, tôi sẽ chịu trách nhiệm. Sau khi pha chế xong công thức tôi sẽ thông báo lại với anh. Mấy ngày này bảo bác ấy bảo đảm giấc ngủ, đừng để cơ thể mỏi mệt." Cô cạy tay của anh ra, cuối cùng vẫn không quay đầu nhìn anh một lần. Giao tình bao năm, cô vẫn không nỡ nhìn thấy anh như vậy.

Nhiêu Tôn chỉ cảm thấy trái tim như bị thiên quân vạn mã lăn qua, khó thở tức ngực, nỗi đau gần như muốn bung ra khỏi người. Hai hốc mắt anh đỏ rực, gào lên sau lưng cô: "Hạ Hạ, em quay lại đây!"

Cô không bao giờ quay lại được nữa.

Thật ra trong lòng anh cũng hiểu rất rõ, cô và anh đã không bao giờ quay trở về như xưa được nữa.

***

Trong phòng dành cho khách quý tại hội trường khách sạn Skyline

Sau khi sắp xếp xong vài vị cổ đông của Lục Môn, Lục Đông Thâm cứ ở lỳ trong phòng dành cho khách quý không ra ngoài. Ngoài cửa sổ trời tối đen, cả một dãy đèn điện như đang thiêu đốt con đường dài. Những hàng xe tắc nghẽn đứng nối nhau thành hàng, ngọn đèn đuôi xe tưởng như không có điểm dừng, miên man đằng đẵng.

Anh đứng sững trước cửa sổ, châm một điếu thuốc, nhưng rất lâu vẫn không rít hơi nào. Cả một đoạn tàn dài đã chực rơi xuống đất. Khi Cảnh Ninh gõ cửa đi vào, vừa hay người tài xế của Lục Đông Thâm cũng đang ở trong. Cô ấy nghe thấy Lục Đông Thâm hỏi một câu: "Chắc chắn cô ấy đang ở chỗ Nhiêu Tôn?"

Người tài xế trả lời một tiếng "Chắc chắn". Lát sau, Lục Đông Thâm gật đầu: "Ra ngoài đi." Ba chữ ấy, ngữ khí của anh trầm và lạnh bất ngờ.

Cảnh Ninh biết rõ năng lực của người tài xế này. Khi hai người lướt ngang qua nhau, cô ấy cũng gật đầu coi như lời chào hỏi. Sau khi cửa phòng được đóng lại, cô ấy tiến lên và nói: "Đã liên lạc được với giám đốc Hạ."

Tàn thuốc rơi xuống đất.

Lục Đông Thâm không nói gì, ánh mắt anh như hòa cùng với màn đêm.

Cảnh Ninh lấy một tờ giấy ở bên cạnh, ngồi xuống dọn sạch sẽ chỗ tàn thuốc đã rơi xuống nền đá cẩm thạch màu đen. Cô ấy lẳng lặng nói một câu: "Thời gian bắt đầu buổi tiệc mừng công quá sát với giờ tan tầm, khả năng sẽ có một vài đơn vị báo chí không đến kịp. Anh xem, hay là chúng ta lùi lại một chút?"

Lục Đông Thâm rít một hơi thuốc. Khi khói thuốc vấn vít trước mặt, dường như anh lại nhìn thấy hình bóng cô. Ngay cả mùi hương thanh nhã

của loại thuốc lá này cũng thấm đẫm mùi hương của cô.

Mới mấy ngày không gặp mà anh đã nhớ cô, nhớ đến nỗi trái tim đau đớn.

“Báo chí đã đến cả rồi.” Anh lên tiếng.

Cảnh Ninh khẽ mím môi. Cô ấy đứng dậy, bỏ tờ giấy ăn vào trong thùng rác, rồi nghe thấy giọng nói hơi lạnh và hờ hững của Lục Đông Thâm: “Tiệc mừng công phải bắt đầu đúng thời gian quy định. Mấy vị trưởng bối của Lục Môn và lãnh đạo Chính phủ đều đã có mặt, chẳng có lý do gì bắt họ phải đợi ai.”

“Vâng.” Cảnh Ninh ngoài mặt ung dung bình tĩnh, thật ra trong lòng đang tâm niệm: Hạ Trú à Hạ Trú, cô nhất định phải tới kịp đấy.

Khi Tần Tô gõ cửa đi vào phòng dành cho khách quý thì cũng chỉ còn khoảng hai mươi phút nữa buổi tiệc mừng công sẽ bắt đầu.

Nghe thấy tiếng động, Lục Đông Thâm quay đầu lại. Nhìn thấy Tần Tô, anh lập tức dập tắt điếu thuốc trong tay: “Mẹ.”

“Sao thế, đang đợi ai à?” Tối nay Tần Tô mặc một chiếc xường xám màu xanh khói, một chiếc váy thêu tay theo kiểu Trung Quốc vô cùng tỉ mỉ. Với tư cách là vợ của Lục Chấn Dương, bà luôn xuất hiện trước mặt mọi người với sự dịu dàng và rộng rãi.

Nhưng dẫu sao không cũng là một người đã từng trải qua nhiều sóng gió, đôi mắt dĩ nhiên cũng rất độc, vừa mới đó bà đã nhìn thấy trong gạt tàn có không ít đầu lọc. Lục Đông Thâm mỉm cười: “Vâng, mẹ ngồi đi ạ.”

“Không nhiều người có thể khiến con phải chờ đợi.” Tần Tô ngồi lên sô pha, rồi tỏ ý bảo anh cũng ngồi: “Nghe nói tối nay con muốn giới thiệu

một cô gái cho mẹ và bố con làm quen, tên là Hạ Trú phải không?"

"Vâng." Lục Đông Thâm rót trà cho Tần Tô, sau đó ngồi xuống bên cạnh.

Tần Tô bưng tách trà lên, mở nắp, quẹt nhẹ vài cái: "Năm xưa con cũng giới thiệu Trần Du như vậy đấy."

"Không giống nhau." Lục Đông Thâm tỏ thái độ rõ ràng.

Động tác của Tần Tô khựng lại giây lát. Bà ngẩng đầu nhìn anh một lúc rồi từ tốn nói một câu: "Hiểu rồi." Sau đó bà nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà.

Sau khi đặt tách trà xuống, bà lại nói: "Buổi tiệc mừng công sắp bắt đầu rồi mà nó vẫn chưa đến. Có lẽ, ở trong lòng nó, tối nay không có gì quan trọng."

"Tình hình giao thông của Bắc Kinh không tốt."

Tần Tô chỉ mỉm cười, không nói thêm gì.

"Mẹ, Hạ Trú khác với tất cả mọi cô gái." Lục Đông Thâm khẽ nói.

Tần Tô giơ tay vuốt nhẹ mái tóc rồi nói một câu với ý tứ sâu xa: "Phải, mẹ cũng nên được gặp mặt cô gái tên Hạ Trú này rồi."

~Hết chương 173~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 174: Có Chuyện Gì Tổng Giám Đốc Lục Của Mấy Người Chịu Trách Nhiệm [2184 Chữ]

Chào anh bạn cũ đã lâu không gặp. Tôi, Hạ Trú, quay về rồi đây!

Khi Tưởng Ly đẩy cánh cửa gỗ tủ quần áo phía Tây trong phòng thay đồ ra, vài ngọn đèn thủy tinh khảm bên trong sáng rực lên, nhưng sáng hơn cả vẫn là những chiếc váy áo được treo gọn gàng. Cả một hàng váy lễ phục, đủ màu sắc, đủ kiểu dáng, đều được thiết kế bởi các nhà thiết kế lừng danh thế giới, bản giới hạn hay bản đặt riêng đều có cả. Bên cạnh váy lễ phục lại thiết kế một ngăn kéo ngầm. Bên trong mỗi một ngăn kéo đều có một kiểu túi xách phù hợp với váy. Có kiểu ngôi sao, có kiểu không bán… cùng tôn lên sự cao quý cho nhau.

Có một kiểu váy lễ phục được treo bằng loại giá ba chiều, màu đỏ rực, vạt váy chấm đất, hệt như một ngọn đuốc đang bừng bừng cháy. Tưởng Ly giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt ve vạt váy. Khi ngón tay cô tỉ mỉ vân vê lớp lụa mềm mại như da thịt ấy, bên tai văng vẳng tiếng nói cười ngày xưa:

“Giữ chiếc váy này lại, sau này trong hai chúng ta ai ngồi lên vị trí Hội trưởng, người ấy sẽ mặc.”

Một vài kỷ niệm ngưng đọng lại thành nỗi đau, giống như mầm bệnh ẩn nấp trong tế bào não, chốc chốc lại chạy ra ngoài giày vò khiến người ta đau đớn không sao sống nổi.

Tưởng Ly hít sâu một hơi, đè nén nỗi đau này xuống. Ngón tay cô rướn lên, với chiếc váy lễ phục treo bên cạnh đó xuống.

Bắc Kinh về đêm là một thành phố bệnh tật, máu chảy không ngừng nhưng lại không thể thuận lợi, thông thoáng. Nếu nhìn từ trên cao xuống, nó sẽ giống một thành phố bị chiếc lưỡi liềm của thời gian tàn sát.

Sau khi chỉnh trang xong, đi tới hầm để xe, Tưởng Ly nhìn thời gian, chỉ còn khoảng hơn hai mươi phút nữa là tới giờ bắt đầu mà Cảnh Ninh thông báo. Từ nơi ở của cô tới khách sạn Skyline không quá xa. Nhưng lái xe trong tình trạng tắc đường vào giờ này thì phải chật vật khoảng một tiếng rưỡi mới tới nơi.

Cô cúi đầu nhìn bộ váy trên người mình. Không thể nào mặc bộ đồ này rồi chen chúc lên tàu điện ngầm được phải không? Tạm thời chưa nói đến việc đã bao nhiêu năm rồi cô chưa ngồi tàu điện ngầm, hoàn toàn không còn nhớ cách tìm cổng vào trạm và ra trạm. Cho dù có thông thuộc tuyến đường, cô mang theo trang phục này rồi chen chúc với người ta trên tàu điện ngầm giờ cao điểm cũng không phải là việc làm thực tế. Nếu gặp phải vài thành phần dê xồm trên tàu điện ngầm, với tính cách của cô nhất định sẽ đánh cho đối phương què tay thì thôi, qua lại như vậy cũng làm lở dỡ rất nhiều thời gian.

Ánh nhìn của Tưởng Ly vọt qua chiếc xe, trong góc hầm xe vẫn còn một chiếc xe nữa đang đỗ, được phủ kín bằng một lớp vải chống bụi rất dày. Chiếc xe đó đã bị phong kín ba năm nay rồi. Cho dù là mấy ngày nay khi cô đã quay trở lại Bắc Kinh, cô cũng chưa từng có dũng khí lật mở ra nhìn một lần.

Cô tiến lên trước, vân vê một góc của tấm vải chống bụi, lát sau bất ngờ tung lên.

Tấm vải vẽ một đường cong như làn sóng trên không trung. Chiếc mô tô phân khối lớn màu đen hiện lên trước mặt. Vẫn bóng và sáng như ban đầu, thân xe rực rỡ như một viên kim cương đen.

Loại xe phân khối lớn kiểu này đã từng là tình yêu lớn nhất của cô. Thoải mái tự do phóng nó đi khắp các cung đường Bắc Kinh, giống hệt như những năm tháng từng không gò ép, không bó buộc.

Tưởng Ly trèo lên xe, đường cong của vạt váy ít nhiều làm hạn chế tự do. Nhưng vẫn ổn, đủ để cô phát huy. Cô khởi động xe, trong khoảnh khắc, tiếng động cơ xe nổ ầm vang khắp cả garage, lôi kéo những điều thân thuộc của cô dành cho chiếc xe này trở về hiện tại.

Cô giấu kín vạt váy, một tay vuốt ve đầu xe rồi khẽ nói: "Chào anh bạn cũ đã lâu không gặp. Tôi, Hạ Trú, quay về rồi đây!"

***

Buổi tiệc mừng công tối nay chia làm hai phần.

Phần công bố dự án và phần tiệc.

Phần công bố dự án có sự góp mặt của truyền thông, toàn bộ quá trình đều được họ theo sát ghi hình viết bài. Còn phần tiệc thì không công khai với bên ngoài. Các phóng viên có thể ở lại, nhưng không được phép sử dụng các loại phương tiện chụp trộm.

Trong lúc buổi tiệc mừng công đã đếm ngược tới giờ khai mạc, Cảnh Ninh lại tới xin chỉ thị của Lục Đông Thâm, hỏi xem có bắt đầu đúng giờ hay không. Lục Đông Thâm đang đứng nói chuyện cùng Lục Chấn Dương và một vài vị cổ đông lão thành của tổng bộ. Có một vị cổ đông trong số đó sau khi nghe thấy câu hỏi của Cảnh Ninh bèn cảm thấy kỳ lạ: "Có vị khách quý nào chưa tới kịp hay sao?"

Cảnh Ninh không thể trả lời, chỉ đành đợi Lục Đông Thâm quyết định.

Lục Đông Thâm giơ tay lên nhìn, rồi lại đánh mắt liếc Cảnh Ninh. Cảnh Ninh nhạy bén nhường nào, dĩ nhiên hiểu ánh mắt này của Lục Đông Thâm. Cô ấy lặng lẽ lắc đầu với anh.

Ánh mắt Lục Đông Thâm tối và trầm buồn như cảnh hoàng hôn. Anh quay đầu nhìn về phía vị cổ đông kia và mỉm cười: "Không có, mọi người đều tới đầy đủ rồi. Bố và các chú, các bác cứ vào chỗ ngồi trước đi ạ." Rồi anh lại dặn dò Cảnh Ninh: "Bắt đầu đúng giờ."

Cảnh Ninh gật đầu: "Vâng thưa tổng giám đốc. Lát nữa tôi xin phép xác nhận lại với anh bài phát biểu trong chương trình."

Sau khi Lục Chấn Dương và các cổ đông đi ra ngoài, Cảnh Ninh lại dặn dò quản lý hội trường về thời gian khai mạc, sau đó giở tài liệu ra, xác nhận lần cuối với Lục Đông Thâm về lịch trình phát biểu.

Ánh mắt anh nhìn vào tờ giấy, nhưng tâm tư thì lại để đi đâu.

Giọng Cảnh Ninh cũng càng lúc càng mơ hồ, cho tới khi nó bay đi tận chín tầng mây.

Lần trước anh cũng đã chờ đợi rất lâu như vậy, đợi từ lúc buổi tiệc bắt đầu, đợi tới khi buổi tiệc kết thúc. Phía tổ chức là đơn vị đã hợp tác cùng anh nhiều năm. Họ cười và nói với anh: Căn bệnh không chịu dẫn theo bạn gái tham gia các bữa tiệc của cậu phải sửa ngay đi, không thể cứ khiến người ta hiểu nhầm là cậu không thích phụ nữ được. Cho dù chỉ là một cô gái xuất hiện cùng mình cho có thì cũng nên chuẩn bị một cô.

Thật ra anh muốn nói anh đã dẫn theo bạn gái, chỉ có điều, bị cô ấy cho leo cây.

Tối nay…

Hạ Trú, tâm tư của em rốt cuộc đặt vào ai?

Hoặc có lẽ thật sự do anh nóng đầu. Anh hy vọng cô sẽ đến, anh hy vọng cô có thể hiểu rõ lòng mình, hy vọng cô có thể ở trước mặt nói với anh một câu:Lục Đông Thâm, em yêu anh.

Thì ra, chờ đợi một câu nói cũng hao tâm tổn sức như chờ đợi một con người vậy.

***

Suốt dọc đường xuyên qua biển xe, Tưởng Ly như một con cá đối giữa lòng biển sâu, cho dù cô khiến rất nhiều người phải bấm còi inh ỏi. Khi tới khách sạn Skyline, buổi tiệc mừng công đã bắt đầu được mười lăm phút rồi.

Trước cửa có người đỗ xe, bảo vệ nhìn thấy một chiếc mô tô phân khối lớn chình ình xuất hiện thì giật nảy mình, liều mạng vẫy tay tỏ ý bảo Tưởng Ly đỗ xuống tầng hầm.

Tưởng Ly làm gì còn thời gian đi đỗ xe nữa? Yêu cầu mấy cậu em này đưa xe đi đỗ cũng không thực tế. Cô liếc mắt nhìn thời gian hiển thị trên xe. Gấp rồi, cô xoay cổ tay, vặn ga một cái thật mạnh. Chiếc mô tô như một con thú dữ, cô nhìn thấy cánh cửa đại sảnh mở ra liền tức tốc phóng vào.

Đằng sau tiếng hét ầm ĩ không dứt. Cả một đại sảnh khách sạn toàn là tiếng gầm rú của mô tô, loáng thoáng còn có tiếng than trời kêu đất của bảo vệ: “Đứng lại! Dừng xe! Chỗ này không cho phép xe vào!”

Đằng sau có người theo đuổi.

Tưởng Ly mặc kệ hết thảy. Đã đến nước này rồi, cô còn dừng lại sẽ càng lỡ dở mọi việc. Cô cắn răng, lại tiếp tục rồ ga, chiếc xe mô tô cứ thế nhích dần lên cầu thang cuốn.

***

Hội trường tầng hai, diện tích cả ngàn mét vuông, các vị khách quý đã lần lượt ngồi yên vị.

Cảnh Ninh tỉ mỉ chọn lựa, cuối cùng chọn ra ba mươi đơn vị truyền thông. Không yêu cầu nhiều, chỉ yêu cầu sự uy tín và có quyền phát ngôn.

Lục Đông Thâm với tư cách là người chịu trách nhiệm sản nghiệp Skyline đã đích thân lên sân khấu khởi động dự án, đích thân ký kết hợp đồng với người tiếp quản dự án bên phía Chính phủ. Sau đó, các lãnh đạo xuống dưới ngồi, còn anh đại diện cho Skyline phát biểu.

Một bộ vest chỉnh tề, từ cổ áo đến cổ tay áo đều không sai một ly. Lục Đông Thâm như đang tập trung toàn bộ hào quang lên người, phong độ ngời ngời.

Chỉ có điều, anh lên tiếng phát biểu chưa được nửa phút, bỗng nghe thấy cửa hội trường bị một lực rất lớn đẩy ra, cùng với tiếng mô tô phân khối lớn rầm trời.

Hai cánh cửa lớn từ từ mở ra, tiếng động cơ cũng theo đó dừng lại.

Tất cả các vị khách quý đã có mặt ở hội trường đều giật nảy mình, lần lượt quay đầu lại nhìn, và rồi cũng bàng hoàng sửng sốt vì cảnh tượng trước mặt.

Lục Đông Thâm đứng trên bục cũng ngỡ ngàng. Sau khi nhìn thấy bóng dáng ngồi trên xe mô tô, nét bàng hoàng ấy tan dần, khóe miệng dãn ra

phần nào.

Hai cánh cửa mở ra, ở giữa là con đường trống trải, được ánh đèn soi chiếu trông giống như một đại dương xanh thẳm.

Chiếc mô tô của Tưởng Ly dừng lại trước cửa. Cô tắt máy, xuống xe. Đằng sau có rất nhiều bảo vệ khách sạn khẩn trương đuổi tới. Họ còn chưa kịp quát tháo, cô đã tháo mũ bảo hiểm, phóng khoáng ném về phía sau. Người bảo vệ đó đỡ gọn gàng.

Cô hơi nghiêng đầu, nói một câu: "Có chuyện gì tổng giám đốc Lục của mấy người chịu trách nhiệm."

Miệng người bảo vệ như bị nhét cả quả trứng vào bụng.

Tưởng Ly quay đầu lại, nhìn Lục Đông Thâm ở trên sân khấu, cao quý như một vị thần. Cô biết xung quanh có quá nhiều ánh mắt dồn về phía mình, nhưng vẫn đứng thẳng lưng, từng bước từng bước hướng về phía anh…

~Hết chương 174~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 175: Quá Bướng Bỉnh Rồi [2206 Chữ]

Tôi là Hạ Trú, chính là Hạ Trú mà mọi người hay suy đoán và nghe nói

Ký ức sẽ luân phiên thay thế nhau, đại não giống như một cỗ máy tinh vi, luôn lặng lẽ lấy ký ức mới làm khuất lấp ký ức cũ.

Nhưng ai cũng nói, nếu trong một bức tranh có sự tồn tại của mùi hương, vậy thì sẽ khắc ghi trong não bộ, một đời một kiếp cũng khó mà quên được. Hội trường tầng hai khách sạn Skyline, có thể nói là xứng danh hội trường xa hoa tráng lệ nhất khu vực Trung Quốc đại lục. Cứ nói riêng hôm nay, cả một hội trường giống như đại dương lúc về đêm. Lớp tinh thể dưới sàn chảy tràn khắp bốn hướng đều được thay bằng màu xanh dương đậm, lại có những chấm nhỏ điểm xuyết giống như sao xa lấp lánh. Không khác gì đang có một dải Ngân Hà chạy xung quanh hội trường. Màu trời đêm và màu xanh dương hô ứng với nhau, vừa thần bí vừa hùng vĩ.

Trong không khí có mùi hương của rượu ngon, hòa trộn với mùi hương nồng đêm đầu hạ.

Nhưng cũng không bằng mùi hương của Hạ Trú.

Cô như vừa bước ra từ giữa đại dương. Hai màu xanh dương và lam hổ phách đan cài vào nhau trên chiếc váy dạ hội càng tôn lên nước da trắng sáng của cô, tựa một vầng trăng tròn, lại giống như mỹ nhân ngư. Rất ít người mặc được một chiếc váy với tông màu như vậy, bởi vì một sắc màu quá đậm ắt phải được khoác lên người một cô gái đủ độ bí ẩn và thâm trầm

mới có thể thể hiện được nét đẹp của nó. Một chiếc thắt lưng tông đen càng khiến eo cô thon thả như có thể vừa nắm một bàn tay.

Vạt váy thướt tha cùng với bước chân, đôi chân dài trắng trẻo vẫn thấp thoáng hiện ra, trong nét thần bí lại có thêm một sự mê hoặc.

Nhưng điểm tuyệt diệu của chiếc váy này phải kể đến hai vạt lụa đen cân đối, rủ xuống hai bên cơ thể, trên vạt lại có chiếc đai rộng màu xanh đậm, bên trên có những bông hoa nhỏ thêu tay. Là sự kết hợp giữa phương Đông và phương Tây, trong nét dịu dàng có vài phần phóng khoáng.

Lục Đông Thâm đứng trên sân khấu nhìn chăm chú, cứ có cảm giác như cả trời đất này đã bị biển xanh nuốt chửng, còn cô chính là tia sáng lóe lên giữa vùng biển ấy.

Chiếc váy này được anh đặt riêng cho cô từ lần trước. Khi ấy, nhà thiết kế hỏi anh có yêu cầu gì không. Anh suy nghĩ rồi trả lời: Quyến rũ, cởi mở.

Nhà thiết kế lập tức cười và hỏi: Trên đời còn có một cô gái như vậy ư?

Anh chỉ mỉm cười không nói.

Khi còn chưa gặp cô, anh cũng không tin trên đời này lại có một cô gái như vậy. Quyến rũ mà không lẳng lơ, cởi mở lại rất quỷ quái. Sự phong tình của phái nữ và sự phóng khoáng của phái nam đều tập trung trong một con người.

Sau khi làm xong chiếc váy này, anh liền nghĩ, đây chính là chiếc váy lễ phục thuộc về cô. Có sự mê hoặc của Hạ Trú, có sự bất kham của Tưởng Ly.

Bây giờ nhìn thấy cô như vậy, anh luôn cảm thấy cô gái hiếm có khó gặp trên đời đã bước ra từ biển như thế, từ tranh như thế, kèm theo đó là hương thơm thanh nhã của cô.

Đây được coi là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô mặc váy.

Còn nhớ khi ở Thương Lăng, anh từng vô tình nghe thấy Tưởng Tiểu Thiên nhắc đến cô trong câu chuyện với người khác: Tưởng gia của chúng tôi ấy à chỉ là không thèm mặc váy thôi. Bây giờ chị ấy hay mặc đại quần bò áo phông mà còn tuấn tú thế, mặc váy thì còn dữ dội đến mức nào? Đẹp cực luôn.

Lúc đó anh đã nghĩ, đừng nghĩ Tưởng Tiểu Thiên cứ khoe khoang suốt ngày nhưng riêng câu này thì rất có mắt nhìn người.

Hạ Trú đi thẳng lên sân khấu, hoàn toàn không để ý những lời thì thầm xì xào dưới sân khấu.

Ánh đèn miên man như sóng biển, hòa cùng ánh đèn dưới sàn hắt lên bóng hai con người trên sân khấu. Một người mặc váy dài là cô, một người mặc áo vest là anh, cực kỳ nổi bật.

Lục Đông Thâm đứng thẳng người, tay đút túi quần, nhìn cô trầm mặc không nói.

Hạ Trú tiến lên trước một bước. Lục Đông Thâm vẫn đứng im bất động, mặc cho cô tiến lên, ánh mắt anh từ đầu tới cuối khóa chặt trên mặt cô.

Cô ngước lên nhìn thẳng vào mắt anh và hỏi: “Lục Đông Thâm, vậy anh có yêu em không?”

Phong thái gan dạ, dũng cảm này quả thực khiến những người bên dưới đi hết từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác, lại có những tiếng trầm trồ

vang lên. Các phóng viên mắt sáng rực lên, vô số ống kính chĩa chuẩn lên sân khấu. Cô gái này đang chủ động bày tỏ tình cảm sao?

Tần Tô ở dưới sân khấu trầm tĩnh quan sát cảnh tượng này.

Ngồi bên cạnh bà là Lục Chấn Dương. Ông cũng không thể hiện thái độ gì, ánh mắt bình thản, khó mà đoán được tâm sự bên trong. Ngược lại là mấy vị cổ đông, có người nhíu mày, có người cố nén giận, mỗi người một cảm xúc.

Trước mặt hai người họ dựng một cây micro, vốn dĩ được dùng để Lục Đông Thâm phát biểu. Bây giờ, câu nói này của Hạ Trú truyền đi rất sắc nét, mà câu trả lời của Lục Đông Thâm ắt cũng sẽ vang vọng khắp hội trường này.

Anh không né tránh, ánh mắt cũng không sửng sốt, thậm chí một tia do dự cũng không có. Anh chỉ đáp lại một chữ: Yêu.

Dưới sân khấu có dấu hiệu của sự bùng nổ. Những tiếng kêu ngỡ ngàng như những con sóng ngầm dưới đáy biển đang va đập vào nhau và vang vọng lại.

Trong đôi mắt Hạ Trú cũng có những tia sáng đang chuyển động, nhảy nhót, của niềm vui mừng và niềm hạnh phúc. Cô mặc kệ những lớp sóng bất ngờ đang vần vũ dưới sân khấu, chỉ nhìn thẳng vào Lục Đông Thâm và hỏi tiếp: “Vậy anh có đồng ý làm người đàn ông của em suốt cuộc đời này không? Tin tưởng em, bảo vệ em, không còn những suy nghĩ khác nữa, cũng không có người phụ nữ nào khác nữa.”

Câu hỏi này có phần trực tiếp và táo bạo.

Ánh mắt Lục Đông Thâm thâm trầm đi vài phần, nhưng khóe miệng anh vẫn không kìm được mà rướn lên. Anh nói: “Đồng ý.”

Dưới sân khấu hoàn toàn bùng nổ.

Họ biết rõ về Lục Đông Thâm. Đường đường con trưởng của Chủ tịch Lục Môn, chiến thần của chốn thương trường sóng gió đâu phải người như vậy. Lục Môn tuy rằng từ nhiều năm về trước đã di cư ra nước ngoài, nhưng vẫn giữ những lễ giáo truyền thống nhất. Con cái Lục Môn từ nhỏ đã trưởng thành trong sự giáo dục nền nếp và phép tắc nghiêm khắc ấy, dĩ nhiên luôn hành xử lịch sử, phép tắc, chu toàn, chừng mực. Lục Đông Thâm ở trong mắt người ngoài tất nhiên cũng là một người nói và làm theo chuẩn mực như thế.

Nhưng hôm nay, một chuyện không hợp quy tắc như vậy cũng có thể xảy ra, hơn nữa còn xảy ra tại một buổi tiệc mừng công chính thức như vậy.

Ngay cả đám phóng viên cũng như phát điên vậy, vừa thốt lên sửng sốt vừa giơ vội ống kính, chỉ sợ bỏ lỡ mất dù là một chi tiết nhỏ.

Hạ Trú mím môi cười khẽ, nghiêng đầu: “Anh phải nghĩ kỹ đấy. Có em rồi anh sẽ không được dây dưa lằng nhằng với bất kỳ cô gái nào khác. Trong mắt em không cho phép có một hạt cát nào. Em sẽ không nhẫn nhịn nhường bước như các cô gái khác, ép em vào đường cùng em sẽ dùng dao đấy.”

Ánh mắt Lục Đông Thâm dịu dàng: “Nghĩ kỹ rồi.”

Lòng Hạ Trú ấm áp vô cùng. Cô không kìm được lòng mình, níu chặt lấy cổ anh, thì thầm bên tai anh: “Em yêu anh.”

Lục Đông Thâm cảm động.

“Nhưng, phải làm sao đây?” Hạ Trú hạ giọng xuống rất thấp: “Xông vào đây rồi em mới biết hôm nay có không ít nhà báo xuất hiện.”

Lục Đông Thâm phì cười vì cô. Anh ôm lại cô, đưa tay vỗ vỗ lên gáy cô: "Bướng bỉnh quá rồi."

"Em mặc kệ, anh giải quyết đi." Cô vùi mặt vào cổ anh: "Cảnh Ninh nói sắc mặt của anh không tốt lắm, em chỉ nghĩ đến việc tuyệt đối không được chọc cho anh giận nữa nên đã tức tốc lao tới đây."

"Được." Anh cười khẽ.

Dưới sân khấu, có phóng viên không nhẫn nhịn được nữa: "Tổng giám đốc Lục, vị này là… Hạ Trú?"

Liên quan đến chuyện Lục Đông Thâm và Hạ Trú từ lâu đã có tin đồn tại Skyline. Có người nói ở Thương Lăng, Lục Đông Thâm đã nổi giận vì hồng nhan, hồng nhan này chính là Hạ Trú. Nhưng cũng có người nói, cô gái Lục Đông Thâm đưa về vốn không phải Hạ Trú, chẳng qua là lấy danh nghĩa của Hạ Trú mà thôi, chỉ để tiện cho việc thoát thân khỏi cuộc phân tranh ở Thương Lăng sau khi một dân anh chị qua đời. Thế nhưng, gần đây Lục Đông Thâm đã lớn tiếng tuyên bố sự tồn tại của Hạ Trú, nhất thời khiến cái tên Hạ Trú liên tục xuất hiện công khai trước mặt mọi người. Thế là mọi người cũng dần dần tin tưởng, cô thật sự là Hạ Trú.

Hạ Trú, người ngoài ngành hiểu biết không nhiều, nhưng các phóng viên chỉ cần hỏi thăm qua lại là sẽ biết. Một cô gái có quá nhiều yếu tố thần kỳ và đặc sắc, bây giờ, lại đang đứng ngay trên sân khấu.

Lục Đông Thâm buông cô ra, thoải mái đứng trước cái nhìn chăm chú của mọi người và nói: "Phải, cô ấy chính là Hạ Trú, nhà tạo hương mới nhậm chức của tập đoàn Lục Môn, trước mắt đang toàn quyền phụ trách công việc tạo hượng của tập đoàn Skyline tại Trung Quốc."

Bên dưới lại rần rần một hồi. Các phóng viên rục rịch muốn đặt câu hỏi, cả đống những thắc mắc liên tục được tung ra, sắp không thể kiểm soát được tình hình nữa. Lục Đông Thâm giơ tay lên ngăn lại toàn bộ sự thiếu kiểm soát ấy, quay đầu khẽ nói với cô: "Em chào hỏi mọi người một tiếng đi, những việc còn lại để anh giải quyết."

Hạ Trú âm thầm hít sâu một hơi. Giữa ánh sáng rực rỡ, cô nhìn thấy vài khuôn mặt, có người cô quen thuộc, cũng có người khiến cô hơi bất ngờ. Cô tiến lên trước, đứng sát cạnh Lục Đông Thâm, hướng mặt về phía micro và lên tiếng: "Tôi là Hạ Trú, chính là Hạ Trú mà mọi người hay suy đoán và nghe nói. Rất vinh hạnh có thể được đảm nhận vị trí nhà tạo hương của tập đoàn Lục Môn. Chuyện của tôi không quá phức tạp đến vậy, chỉ là không có việc gì nên ở nhà sống kín đáo ba năm giờ đã quay trở lại. Tôi nghĩ, liên quan đến việc này, một người bạn cũ ở dưới kia biết rất rõ." Nói tới đây, cô hơi ngừng lại, ánh mắt xuyên qua hàng loạt các khách quý, nhìn thẳng vào một cô gái mặc váy trắng ở dưới sân khấu, rồi mỉm cười: "Đúng không, Quý Phi?"

~Hết chương 175~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 176: Anh Thích Là Được [3102 Chữ]

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung về phía Quý Phi.

Ai ai cũng biết, Quý Phi – Phó Hội trưởng hội văn thuật, tuổi còn trẻ đã nhảy phắt lên cao, trở thành nhà tạo hương của tập đoàn Lục Môn, bên dưới sở hữu tới sáu ekip điều chế hương và phân tích mùi hương uy tín nhất. Các nhà điều chế hương đều lần lượt tới từ khắp các nơi trên thế giới, mỗi một người đều có kinh nghiệm điều chế hương cho các sản phẩm xa xỉ. Rất nhiều tờ báo khi nhắc đến cô ta đều sẽ vinh danh là nhà tạo hương có khứu giác trời sinh số một, nhưng cũng có tờ báo sẽ bồi thêm một tiền tố: Sau Hạ Trú.

Quý Phi ngồi ngay ngắn, mặc cho ánh mắt của tất cả mọi người đều đang quan sát và thăm dò mình, giống như vô số vì sao hắt lên chiếc váy trắng của cô ta. Trông cô ta cực kỳ dịu dàng, thùy mị. Đối diện với "lời hỏi thăm" từ xa của Hạ Trú, cô ta cũng chỉ nhẹ nhàng mỉm cười.

Một dáng vẻ hoàn toàn giống như lấy nhu khắc cương.

Nhưng các phóng viên cũng không phải là mấy đứa trẻ ranh mới tiếp xúc với đời. Những cơn sóng ngầm đang xôn xao đằng sau chuyện này sao họ lại không nhìn ra, nên nhất thời họ lại càng sôi nổi. Nhưng sự sôi nổi này chẳng mấy chốc đã bị Lục Đông Thâm áp chế. Anh nói đơn giản mấy câu, sau đó nắm lấy tay Hạ Trú cùng đi xuống dưới sân khấu.

Có một chiếc ghế vẫn để trống từ đầu đến cuối, bên trên không hề dán tên, nhưng những người như Cảnh Ninh đều hiểu rõ ràng đó là vị trí dành cho Hạ Trú.

Quả không sai, Lục Đông Thâm đã dẫn cô trở về ngồi trên chính chiếc ghế ấy, còn anh ngồi ngay bên cạnh cô.

Các chương trình trên sân khấu được tiếp tục, sự chú ý của đám phóng viên lại quay trở về với các dự án.

"Mấy vị cổ đông của Lục Môn sắp tức chết vì em rồi phải không?" Trong bóng tối, Hạ Trú hạ giọng hỏi Lục Đông Thâm.

Trên sân khấu đang giới thiệu tình hình trước mắt của mảnh đất phủ Thân vương và bản đồ quy hoạch phát triển trong tương lai. Lục Đông Thâm nhìn lên màn hình lớn, mím môi cười khẽ: "Không nghiêm trọng đến mức tức chết, chắc sẽ chỉ chụp lên đầu em cái mũ 'hồng nhan họa thủy' thôi."

"Họ sẽ nghĩ rằng anh bị em làm hư phải không?"

"Ừm." Lục Đông Thâm thong dong điềm đạm: "Tuy rằng ở trong mắt họ anh chẳng được coi là người hiền lành gì nhưng vượt quá giới hạn như vậy cũng không phải tác phong thường ngày của anh."

"Đó là vì họ không hiểu anh, trong con người anh chảy dòng máu chưa bao giờ chịu an phận thủ thường."

Lục Đông Thâm kéo tay cô, đặt lên bờ môi hôn nhẹ, rồi lại theo đà nắm chặt trong lòng bàn tay đùa nghịch. Anh cười nói: "Không hổ danh là người con gái của anh."

"Vậy ban nãy có phải em hơi quá đáng rồi không?"

Lục Đông Thâm nói: “Anh thích là được.”

Nghe được câu này, Hạ Trú cảm thấy sướng rơn trong lòng. Cô không kìm được lòng mình, siết chặt tay anh và sát lại gần anh, hạ giọng khẽ thở dài: “Cảm giác được người ta yêu thương thật là tuyệt.”

“Em có thể sát lại gần anh thêm chút nữa.” Lục Đông Thâm trêu chọc.

“Bao nhiêu người đang nhìn, em sẽ không phá hoại hình tượng của anh nữa. Em vừa chợt nhớ ra, chiếc mô tô của em…”

Hạ Trú men theo bờ vai anh đang định quay đầu, một giây sau đã bị anh xoay mặt lại. Cánh tay anh hạ xuống, đồng thời vòng qua eo cô, hơi kéo gần lại khoảng cách của hai người. Anh thì thầm: “Cảnh Ninh đã đi giải quyết rồi.”

Cô cảm thấy eo mình nóng rực, xuất phát từ nguồn sức mạnh nơi cánh tay rắn chắc của anh.

Sau khi lãnh đạo Chính phủ nói chuyện điện thoại xong, Lục Chấn Dương với tư cách là Chủ tịch tập đoàn đã phát biểu lời sau cuối. Là một người đã vượt qua vòng vây của biết bao người cùng vai vế trong Lục Môn để được ngồi lên vị trí Chủ tịch, một người đàn ông bao nhiêu năm nay đã làm nhân lên diện tích của Lục Môn trên bản đồ bằng nhiều cách dù là dịu dàng hay mạnh mẽ, nên cho dù đã gần tới những năm cuối đời, ông vẫn phong độ ngời ngời.

Ông giữ được một vóc dáng cực đẹp, từ độ mạnh nhẹ khi nói chuyện tới trạng thái tinh thần đều không thua kém gì lớp thanh niên. Nếp nhăn nơi khóe mặt có thể là dấu ấn tháng năm in dấu lại, nhưng lại là sự tự tin và thần thái khác biệt của ông.

“Ông ấy chính là bố của anh?” Hạ Trú nhẹ nhàng hỏi.

“Ừm.”

Hạ Trú nhìn lên sân khấu rất lâu mới nói: “Anh và bố giống nhau thật đấy, ngay cả sự tự tin đó cũng giống vô cùng.” Nhưng thứ bẩm sinh đã có trong cốt tủy thì những người ở xung quanh muốn học cũng không được.

“Mẹ anh cũng đã tới, trong bữa tiệc tối nay sẽ giới thiệu cho hai người làm quen.”

Ngón tay cô cứng lại. Anh phát hiện ra, bèn quay đầu nhìn cô. Trong mắt cô có sự hồi hộp: “Liệu họ có thích em không?”

Lục Đông Thâm vẫn mỉm cười: “Có anh, đừng sợ.”

Giữa buổi phát biểu về dự án và bữa tiệc tối có cách nhau một khoảng thời gian, dùng để những nhân viên của hội trường dọn dẹp bàn ghế, chuẩn bị thêm bát đũa dao dĩa. Một bộ phận khác là bảo vệ hội trường, họ sẽ phụ trách bảo quản và cất giữ toàn bộ máy quay phim, máy ảnh và các thiết bị ghi hình khác của phóng viên.

Các phóng viên đã có mặt ở đây không một ai bỏ về, đây quả thực là điều hiếm gặp trong các buổi tiệc tối khác.

Chẳng ai muốn tới đây xin một bữa ăn, nhất là những người làm nghề báo như họ, thường xuyên đi ra đi vào những buổi tiệc như thế này như cơm bữa, thế nên thường chỉ làm xong việc chính, cầm một khoản phí đi lại rồi bỏ về ngay, chứ chẳng bao giờ lãng phí thời gian trong các buổi tiệc. Nhưng các phóng viên có mặt tại buổi tối hôm nay đều giống như đã bàn bạc với nhau trước vậy, cực kỳ hợp tác trong việc giao nộp các loại máy móc hoặc để trợ lý đi theo mình trông giữ, còn mình thì ở lại tham gia buổi tiệc.

Nghĩ cũng là chuyện thường tình.

Một là, mảnh đất phủ Thân vương này đã chịu nhiều dị nghị trong một khoảng thời gian dài. Chính phủ có lòng muốn động vào, vậy thì nếu có thể trò chuyện vài câu với lãnh đạo trong buổi tiệc hôm nay thì sẽ có được tin tức độc quyền hơn mọi người.

Hai là Lục Môn thường có nhiều động thái lớn ở nước ngoài hơn. Tuy nhiên vài năm gần đây, sản nghiệp Skyline làm tiên phong, xông vào thị trường Trung Quốc, hơn nữa phạm vi kinh doanh lại mỗi ngày một rộng lớn. Sau khi Lục Đông Thâm đảm nhận lại càng quyết đoán mạnh mẽ, nắm chặt các thành phố trọng điểm loại 1 và phát triển tiềm lực ở các thành phố trọng điểm loại 2, mở rộng ra Hồng Kông, thu giữ Thương Lăng, thu mua Hoàn Gia, đồng thời nuốt trọn thương hiệu H, thành lập thương hiệu con của khách sạn Skyline – Giang Nam Xuân, liên tục đầu tư vào các sản phẩm thương mại, văn hóa, năng lượng… Nghĩ lại thì thấy, những ngày tháng tiếp quản của anh tuy rằng ngắn ngủi nhưng tốc độ ra tay thì nhanh đến mức khiến người ta phải lè lưỡi. Thế nên, việc tiếp theo đây Lục Môn còn có những động thái khác chính là điều mà các ký giả quan tâm.

Thứ ba chính là Hạ Trú.

Hôm nay Hạ Trú xuất hiện một cách nổi bật, họ muốn không quan tâm cũng khó.

Khoảng thời gian tiếp theo, Lục Đông Thâm và Hạ Trú bị mọi người hoàn toàn chia cách, xung quanh mỗi người lại có một nhóm người khác nhau. Khó khăn lắm Hạ Trú mới thoát ra được khỏi đám đông đó, có cảm giác như mình vừa bị lột cả một lớp da. Cô tiện tay cầm một ly rượu trên chiếc khay người nhân viên bưng bê ngang qua, nhân lúc ánh sáng hơi tối, cô chuồn tới một góc khuất thở dốc, cũng nhân tiện điều chỉnh lại cảm xúc. Lúc buổi tiệc tối bắt đầu cũng là lúc Lục Đông Thâm định chính thức đưa cô tới gặp bố mẹ, nghĩ thôi là lòng bàn tay cô đã toát mồ hôi rồi.

Sau khi ra được khỏi đám đông, cô lại đi tìm Lục Đông Thâm. Anh đang trò chuyện thoải mái cũng mấy vị lãnh đạo Chính phủ, bên cạnh có người của Lục Môn, Lục Chấn Dương và Lục Khởi Bạch, còn có mấy nhân vật có mặt mũi trong giới kinh doanh.

Tối nay Dương Viễn trông đạo mạo chỉn chu hơn hẳn bình thường, khoác tay một cô gái như hoa như ngọc. Nhưng rõ ràng cô gái đó cũng chỉ là người đi cùng. Bên cạnh anh ấy cũng có mấy doanh nhân và một người phụ nữ quý phái trang nhã, còn có một cổ đông của Lục Môn. Sau khi nghe xong toàn bộ buổi công bố dự án, Hạ Trú cũng đã biết người phụ nữ đó tên là Tần Tô, mẹ ruột của Lục Đông Thâm.

Anh ấy tập trung khoác lác trên trời dưới đất, cô gái trẻ kia nhàn nhã đi theo như hình với bóng.

Dương Viễn giống như hai cánh tay của Lục Đông Thâm. Trước khi Lục Đông Thâm tiếp quản Skyline, Dương Viễn vẫn luôn phụ trách việc kinh doanh vận hành các công việc thực tế của Skyline. Hạ Trú cũng nghe ngóng được một vài thông tin, Lục Môn trước nay xem trọng thành tích, Dương Viễn dường như đã đủ tư cách tham gia vào Hội đồng quản trị rồi. Cộng thêm việc cô nghe nói gia cảnh nhà Dương Viễn cũng không tệ, nên tại đây anh ấy được mọi người chú ý cũng là hết sức bình thường.

Tầm mắt cô bị một cái bóng trắng che chặt.

Bóng trắng đó bình thản không sợ hãi, giống như nụ cười trên khuôn mặt cô ta vậy: “Đã lâu không gặp.”

Là Quý Phi.

Hạ Trú không cảm thấy bất ngờ. Cô và Quý Phi quen biết nhiều năm, đôi bên đã quá hiểu nhau rồi. Quý Phi hiểu được việc cô làm cô ta khó xử

trước mặt nhiều người. Và cô cũng hiểu Quý Phi nhất định sẽ tìm cơ hội nói chuyện với cô.

"Lâu sao?" Hạ Trú lắc lắc ly rượu: "Khoảng thời gian ba năm đối với cậu mà nói chỉ như một cái chớp mắt, chắc phải cả đời không gặp tôi nữa mới xưng với câu quá lâu của cậu."

Quý Phi lặng lẽ cười: "Cậu đúng là không thay đổi một chút nào, vẫn cứ mồm mép lanh lợi như trước. À, cũng không phải là không thay đổi chút nào, ví dụ như cậu của trước kia tuy rằng nói không thích mấy nơi như thế này nhưng vẫn có thể ứng đối thoải mái, suôn sẻ mọi bề, chứ đâu có lực bất tòng tâm như bây giờ?"

"Quý Phi, cậu hiểu tôi mà, nói năng không thích vòng vo tam quốc. Giữa tôi và cậu còn chuyện cũ gì cần phải ôn lại sao?" Hạ Trú cười khẩy.

"Hà tất phải nghiêm mặt nặng lời? Cậu xem, ánh mắt của mọi người đều chưa tha cho chúng ta đâu."

Hạ Trú hơi nheo mắt lại. Không cần Quý Phi nhắc nhở dĩ nhiên cô cũng nhìn thấy. Trong số các ánh mắt xa gần bất nhất đó, có vài ánh mắt đang rơi xuống người họ, cho dù cả hai người đều đứng khá xa đám đông. Cô nhìn chằm chằm Quý Phi, cười khẩy: "Tôi nghĩ qua chuyện ban nãy, tất cả mọi người trong hội trường này sẽ chẳng ai nghĩ rằng tôi và cậu tình cảm sâu nặng nữa rồi. Thế nên nghiêm mặt nặng lời thì đã sao? À đúng rồi, tôi đúng là có muốn hiền hòa nho nhã với cậu. Trước khi tới đây, suýt chút nữa tôi đã mặc bộ lễ phục đó. Hai chúng ta từng nói, sau này ai ngồi lên vị trí Hội trưởng, người đó sẽ là chủ nhân của chiếc váy. Tôi nghĩ, cậu cách vị trí Hội trưởng còn cả một đoạn, thế nên đã không mang vật kỷ niệm duy nhất của chúng ta tới rồi."

Bờ môi của Quý Phi hơi cứng đờ lại.

“Thế sự khó lường, một người gần như không bao giờ có thể quay lại như tôi vẫn đứng trước mặt cậu ngay lúc này, cậu nghĩ Vệ Bạc Tôn liệu có nhường chức Hội trưởng cho cậu không?” Hạ Trú thản nhiên nói, cô hơi chạm ly rượu lên đầu mũi hít hà: “Hoặc là, chưa biết chừng cả hai người đều ngã ngựa.”

“Cậu đang định đấu với tôi tới cùng đấy à? Với khả năng hiện tại của cậu?” Quý Phi lại cười.

Hạ Trú nhấp một ngụm rượu, bình thản đáp: “Chẳng qua chỉ là hai tên trộm, có gì mà tôi không đấu lại được. Ba năm trước, tôi còn có thể giẫm cậu dưới chân mình thì ba năm sau tôi càng có bản lĩnh này.”

Quý Phi nhẹ nhàng xoay người, chặn đứng ánh mắt phóng tới từ sau lưng, đối mặt với Hạ Trú: “Xem ra bệnh cũ của cậu lại tái phái rồi. Sao, ở trong đó vẫn chưa thấy đủ à?”

“Quý Phi!” Ánh mắt Hạ Trú lạnh hẳn đi: “Năm xưa cậu và Vệ Bạc Tôn cấu kết với nhau, ăn trộm tâm huyết của tôi và Tả Thời, hại Tả Thời xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Cậu tưởng chuyện này cứ thế bỏ qua được sao?”

Quý Phi tiếp lợi rất mượt mã, cô ta thản nhiên hỏi một câu: “Bằng chứng đâu?”

Hạ Trú mím chặt môi.

“Nếu cậu có bằng chứng thì đã chẳng ngậm hột thị suốt ba năm trời. Đương nhiên, sở dĩ cậu cố ngậm bồ hòn làm ngọt còn có một nguyên nhân quan trọng khác.” Quý Phi tiến lên vài bước, đứng cách cô rất gần, tới mức chỉ cần thì thầm cũng nghe rõ được thanh âm của nhau: “Cậu biết rất rõ, người thật sự hại Tả Thời không phải tôi, cũng không phải Vệ Bạc Tôn, mà

là cậu.” Cô ta giật lấy cổ tay trái của Hạ Trí: “Nếu không, lưỡi dao này của cậu phải giải thích thế nào?”

Hạ Trú quyết không nhượng bộ: “Nếu tôi đã dám quay trở về thì không có dự định tiếp tục nhượng bộ hai người. Quý Phi, những gì cậu và Vệ Bạc Tôn nợ tôi, nợ Tả Thời tôi sẽ đòi lại từng khoản, từng khoản một.”

Một tia lạnh lẽo ánh lên trong đôi mắt Quý Phi: “Vậy tôi cũng không ngại nhắc nhở cậu một câu. Ba năm trước tôi đã có thể khiến cậu nói gì cũng không ai tin tưởng thì ba năm sau, tôi vẫn có thể.”

Hạ Trú dằn mạnh từng câu từng chữ: “Được thôi, để xem ngày hôm nay, sau ba năm, hai người còn có bản lĩnh ấy hay không.”

Hạ Trú siết chặt ly rượu, khuôn mặt như đọng sương.

Trong góc khuất có một cái bóng lướt qua rất nhanh. Cô nhạy cảm bắt được, cái bóng vừa chạy trốn đó rất giống Trần Du…

~Hết chương 176~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 177: Tổng Giám Đốc Lục Cũng Đã Có Những Thói Quen Trần Tục [3674 Chữ]

Lục Đông Thâm mạnh mẽ cỡ nào, kỹ thuật tốt cỡ nào cũng chẳng liên quan gì đến Phùng phu nhân

Mỗi một buổi tiệc đều là một lần dao kiếm tung hoành. Chúng ẩn nấp giữa những bóng áo vest lượt là đĩnh đạc, hay những bộ váy thướt tha đằm thắm. Chúng mai phục trong những cuộc trò chuyện kính trà mời rượu, nhẹ nhàng cởi mở. Về điểm này, Hạ Trú có sự thấu hiểu sâu sắc hơn bất kỳ người nào khác.

Nhiêu Tôn dù có khốn kiếp cỡ nào cũng đã nói đúng một chuyện. Cô đích thực chán ghét mấy nơi như thế này. Từng gương mặt trông có vẻ hòa nhã dịu dàng kỳ thực đều che giấu một bản tính xấu xa bỉ ổi, vì muốn theo đuổi danh lợi mà bất chấp thủ đoạn. Nhưng Quý Phi cũng đã nói đúng một chuyện. Cô của ba năm trước, cho dù có không thích cỡ nào, cũng sẽ như cá gặp nước ở mấy nơi như thế này.

Bây giờ, "công lực" của cô thế mà lại suy giảm rồi. Chỉ đối phó với một Quý Phi đơn giản cũng đã hao tâm tổn sức. Cũng không hiểu trước kia cô đã chống đỡ từng vở kịch cuộc đời như thế này bằng cách nào.

Đang trong lúc thổn thức thì có một cô gái cầm theo một ly cocktail chậm rãi đi đến.

Chỉ là một chiếc váy dạ hội màu đen nhưng vẫn tôn lên được làn da trắng trẻo của cô ta. Mái tóc dài được búi lại rất xinh, bên tai ghim một

viên trân châu trắng mịn. Đó là kiểu trang điểm rất đơn giản nhưng ngũ quan lại cực kỳ tinh tế. Vóc dáng đủ để thu hút ánh nhìn của người khác, nhất là khe chữ V đó và một cơ thể thắng tắp tiêu chuẩn.

Có thể được coi là một sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành.

Ánh mắt của Hạ Trú dừng lại trên người cô ta. Cô cảm thấy trực giác của phái nữ là một thứ cực kỳ chuẩn xác, người con gái này có đến tám chín phần là nhằm vào cô.

Quả không sai, thật sự bị cô đoán trúng.

"Tôi là Trình Lộ." Cô ta chủ động giơ tay về phía cô.

Hạ Trú đưa một tay ra, bắt tay lại với đối phương. Khi cô sắp rút tay về, Trình Lộ nhẹ nhàng nói: "Tay của cô Hạ thật là đẹp, đẹp như đôi mắt của cô vậy."

Hạ Trú bình thản nói một tiếng cảm ơn, trong lúc đó cũng âm thầm suy nghĩ về mục đích chủ động bắt chuyện của cô gái này. Cô còn lâu mới nghĩ rằng cô ấy thích mình.

"Từ xa đã nhìn thấy được vẻ đẹp của cô Hạ, bây giờ lại gần, quả nhiên là tuyệt sắc mỹ nhân. Ai ai cũng biết tổng giám đốc Lục không thích phụ nữ, xem ra cũng đâu phải là không thích, chẳng qua trên đời có quá nhiều 'phấn thường son tục' không lọt được vào mắt xanh của anh ấy mà thôi." Trình Lộ cười nhẹ nhàng, hàm răng trắng và sáng bừng lên như ánh trăng rằm: "Ban nãy chồng tôi còn nói hôm nay cuối cùng cũng thấy tổng giám đốc Lục có một sở thích giống với người phàm. Dự án này, được hợp tác với 'người phàm' là tốt nhất."

Ánh mắt Hạ Trú nhìn theo hướng mà Trình Lộ đang nhìn. Đó là phía của Lục Đông Thâm. Người đang nói chuyện cùng anh là một vị quan chức

tầm cao trong Chính phủ, đã có tuổi, nhưng có vẻ vẫn rất rắn rỏi, mạnh mẽ.

"Thì ra là Phùng phu nhân." Hạ Trú có ấn tượng, ban nãy lúc giới thiệu khách quý, người đầu tiên được giới thiệu chính là vị quan khách kia, chức tước không hề nhỏ.

Ánh mắt của Trình Lộ phải một lúc lâu sau mới dời về được. Hạ Trú nhìn rất tinh tường, ánh nhìn của cô ta từ đầu tới cuối đều lưu giữ trên người Lục Đông Thâm đứng bên cạnh chồng mình. Phát hiện này khiến Hạ Trú ít nhiều cảm thấy hồ nghi. Sau khi tỉ mỉ quan sát một lượt, cô nhạy bén bắt được một vết sẹo bên cạnh xương hõm vai của cô ta.

Rất mờ và nhạt, nếu không nhìn kỹ sẽ dễ bỏ qua, nó có hình thù giống một vầng trăng khuyết. Hạ Trú là người thường xuyên chơi dao, vừa mới đó đã nhìn ra đây là một vết sẹo do dao gây ra. Một người thuận tay phải, lấy mũi dao cứa vào cổ. Nhưng có lẽ lúc đó chỉ là vết thương ngoài da, chưa bị thương tới động mạch, nếu không vết thương đã chẳng hồi phục nhanh được như vậy.*

*Đoạn trước dịch sai, là cứa cổ nhé.

Hạ Trú giật mình.

Không phải vì lý do mình đã phân tích ra được nguyên nhân hình thành vết sẹo của cô ta, mà vì bỗng nhiên nhớ lại lời Trần Du nói.

"Cô gái đó đã theo anh ấy một khoảng thời gian khá dài, là một cô gái rất đẹp."

"Cô gái ấy đã rung động, thế nên ngay tối hôm đó khi phải đi cùng cậu chủ con quan đã đòi sống đòi chết, cứa cổ tự sát đến nỗi nhập viện… Sau khi đi dạo một vòng qua Quỷ môn quan, cô gái đó đã suy nghĩ thông suốt, sử dụng tất cả mọi mánh khóe để quyết rũ bố của cậu ta… Hai năm trước,

cuối cùng cô ta cũng đá đít được người vợ của ông ta, trở thành chính thất."

Thì ra, cô ta chính là cô gái năm xưa vừa ra khỏi cổng trường đại học đã đi theo Lục Đông Thâm.

Cái nhìn lưu luyến vấn vương lúc nãy quả thật là vẫn còn nhung nhớ chưa quên Lục Đông Thâm.

"Cứ gọi tôi là Trình Lộ được rồi, gọi Phùng phu nhân làm tôi thấy già quá. Tôi và cô Hạ cũng xấp xỉ tuổi nhau thôi mà." Trình Lộ mím môi cười khẽ.

Hạ Trú trao chiếc ly đã trống trơn cho người phục vụ rồi tiện tay cầm ly rượu vang lên: "Vậy sao được? Thân phận của Phùng phu nhân rất quý giá, khi cần phải xưng hô vẫn nên xưng hô."

"Nếu xét về thân phận, thân phận tương lai của cô Hạ cao quý hơn tôi rất nhiều." Trong nụ cười của Trình Lộ ánh lên phần chua xót: "Có thể được một người đàn ông trẻ trung có tài như vậy yêu thương, cô Hạ đúng là có phúc ba đời."

Hạ Trú bỗng nhiên bật cười, nhưng không phải vì câu nói của Trình Lộ.

Cô nhìn Trình Lộ, dáng nguyệt mặt hoa, nhất thời cảm thấy Lục Đông Thâm thật ra cũng có mắt nhìn người lắm đấy. Làm vợ chồng hờ ai cũng muốn chọn một cô gái nổi bật và xinh đẹp như thế này. Đến cô nhìn còn không kìm được cảm xúc, sinh lòng thương yêu, nuối tiếc, Lục Đông Thâm thật sự chưa từng động lòng ư? Nếu nhất quyết phải tìm ra được một điểm chưa phải của cô gái họ Trình này, vậy thì cũng chỉ có thể nói rằng lưỡi dao đó của cô ta chưa đủ tuyệt tình, nghi ngờ chỉ là diễn kịch, rỉ chút máu để người ngoài nhìn vào trông rất kiên quyết, rất điên rồ, chỉ mong

sao Lục Đông Thâm có thể hồi tâm chuyển ý. Nhưng ai ngờ, khi một người đàn ông đặt bạn và lợi ích lên bàn cân để cân đong đo đếm thì đã định sẵn bạn chẳng phải điều gì không thể thay thế trong lòng người đàn ông đó.

Thấy cô cười nửa chính nửa tà, Trình Lộ cảm thấy rất kỳ lạ, đôi mày lá liễu hơi nhíu lại: "Cô Hạ có ý gì?"

"Không có gì." Hạ Trú thản nhiên tiếp lời: "Tôi chỉ muốn chỉnh sửa lại một câu. Nếu tôi muốn, số tiền tôi kiếm được chẳng ít hơn Lục Đông Thâm. Thứ nhất, tôi cũng có chuyên ngành và lĩnh vực của mình. Thứ hai, tôi không cần Lục Đông Thâm nuôi tôi. Cô Phùng, Lục Đông Thâm được Hạ Trú này yêu thương, há chẳng phải anh ấy cũng có phúc ba đời sao?"

Trình Lộ sững người, có lẽ không ngờ cô lại nói như vậy. Hoặc có thể, khi tất cả mọi người đều mặc nhận cho rằng Lục Đông Thâm là một người quyền hành cao quý, cô lại thản nhiên nói với họ một sự thật, cô và Lục Đông Thâm kẻ tám lạng, người nửa cân. Đây là một sự tự tin như thế nào? Chí ít không phải là sự tự tin mà một cô gái bình thường có thể sở hữu.

Hạ Trú không phí lời nhiều với cô ta nữa. Trên đời này có quá nhiều gương mặt xinh đẹp, nhưng cũng có quá nhiều người không hợp nói chuyện với nhau. Gặp được Lục Đông Thâm, mọi sự lo lắng của cô chỉ xoay quanh việc chuyện tình yêu này của họ sẽ đi được bao xa. Mọi sự băn khoăn chỉ là vì sự lo được lo mất dành cho Lục Đông Thâm. Cô yêu một người đàn ông như vậy, thế nên vì yêu sinh sợ, đã quen nhờn với những điều tốt đẹp từ anh. Nếu có một ngày anh không còn yêu cô nữa, liệu cô có khô cằn mà chết đi không? Cô chưa bao giờ cảm thấy mình không xứng với Lục Đông Thâm. Còn về những thứ như môn đăng hộ đối, chim sẻ bay lên cành cao thành phượng hoàng… ở trong mắt cô đều là phân chó.

Thấy cô định bỏ đi, Trình Lộ bất thình lình nói một câu: "Cô Hạ hiểu lầm ý tôi rồi."

Hạ Trú quay đầu nhìn cô ta.

Trình Lộ cười khẽ: "Ý của tôi là, Đông Thâm có bản lĩnh khiến phụ nữ nửa sống nửa chết. Thế nên cô Hạ rất may mắn." Nói tới đây, cô ta bổ sung thêm ba chữ: "Ở trên giường."

Nghe xong câu này, Hạ Trú không tức giận mà bật cười. Vậy mới phải chứ, đây mới là cách thức nói chuyện chính xác của một người cũ tới tìm người mới tính toán nợ nần. Cô Trình ở trước mắt đây nếu không phải vì đang gặm đắng nhấm chua, cô còn tưởng nhầm Trần Du chẳng qua chỉ nghe tin đồn nhảm. Cô đang đợi cô gái họ Trình này tới ra thư khiêu chiến cho cô đây. Cho dù không dám công khai dằn mặt cũng sẽ nói vài chuyện khiến cô ghê tởm. Nói có sai bao giờ.

Cô quay ngược trở lại, đi về phía Trình Lộ. Tới lúc sát lại phía cô ta rất gần rồi, Hạ Trú cũng không dừng bước. Cô từ từ ép sát. Trình Lộ bị dồn ép, buộc phải liên tục lùi về phía sau, cho đến khi lưng chạm vào tường. Đây là một khu vực mù hoàn toàn khuất bóng, có một lớp rèm lụa dày che kín, ngăn cách với ánh nhìn của mọi người trong hội trường.

Cô định giở trò gì?" Nụ cười của Trình Lộ tắt ngấm, thay vào đó là một nét mặt đề phòng.

Hạ Trú chống tay trái lên tường, hơi nghiêng mặt nhìn biểu cảm có phần hoảng sợ của cô ta. Cô rướn môi nở một nụ cười rất gian tà, tay phải giơ lên vân vê cằm cô ta. Trình Lộ không ngờ cô lại có động tác này, đầu tiên là ngây người, sau đó là giãy giụa, nhưng cằm vẫn bị cô giữ chặt. Cô ta đành phải giương mắt nhìn cô trân trân. Nhìn ở khoảng cách này, Trình Lộ lại có phần không tự nhiên. Hạ Trú cười rất đẩu, nhưng những đường nét tuấn tú trên gương mặt thì còn quyến rũ hơn cả nam giới.

“Thật là một khuôn mặt đẹp, chẳng trách có thể ở bên cạnh Lục Đông Thâm rất nhiều năm.” Hạ Trú vân ve cằm cô ta rồi xoay mặt cô ta sang trái sang phải ngắm nghía. Cô cười mà như không cười: “Tôi tò mò lắm, một người phụ nữ có thể kìm lòng mình xuống, đợi được đến ngày ngồi lên vị trí chính thất đáng lẽ phải là người IQ không thấp mới phải. Sao hôm nay cô lại hồ đồ thế?”

Trình Lộ giơ tay, dùng sức hất tay cô ra, nhíu mày: “Cô biết tôi?”

Hạ Trú cười: “Đã tới tận cửa khiêu chiến rồi, tôi muốn không biết cô cũng khó.” Cô hạ thấp mặt xuống: “Người đàn ông của tôi ở trên giường có bản lĩnh gì không phiền Phùng phu nhân phải ghi nhớ. Dẫu sao cũng là phu nhân của một người có chức có quyền, cô vẫn nên để ý một chút tới thân phận của mình. Anh ấy đã có thể tặng cô cho người khác, cô còn mong chờ anh ấy lưu luyến nhớ nhung gì mình? Thế nên Lục Đông Thâm mạnh mẽ cỡ nào, kỹ thuật tốt cỡ nào cũng chẳng liên quan gì đến Phùng phu nhân. Nếu nhớ quá thì cứ âm thầm mà hồi tưởng là được rồi, thể hiện lộ liễu quá, chỉ e cái danh Phùng phu nhân này của cô không giữ được lâu.”

Trình Lộ bặm môi, rất lâu sau mới nói: “Dự án tối nay chồng tôi là người chịu trách nhiệm chính, đắc tội với tôi, hai người không có lợi gì đâu.”

“Định về nhà mách lẻo à?” Hạ Trú càng cười phóng đãng hơn: “Đường đường là một quan chức Chính phủ. Leo được lên vị trí này, cô tưởng ông ấy trải qua còn ít sóng gió à? Dựa vào vài câu đâm bị thóc chọc bị gạo của cô là có thể hủy cả một chuyện hợp tác giữa hai giới chính thương? Phùng phu nhân, cô đề cao mình quá đấy.”

“Cô…”

Hạ Trú đang định tiếp tục kích thích cô ta, thì nghe thấy bên cạnh có một tiếng gọi trầm thấp: "Bé con."

Hạ Trú bỗng nhiên đổi sang biểu cảm phong tình vạn chủng. Khóe môi cô khẽ rướn lên, sự tà mị trong ánh mắt hoàn toàn không còn nữa, chuyển thành dịu dàng vô bờ bến. Cô quay đầu nhìn bóng người đàn ông, tiến lên vài bước, chủ động nép vào lòng anh: "Đông Thâm."

Trình Lộ hận đến nghiến răng kèn kẹt. Người phụ nữ này thật giỏi đóng kịch. Nhưng khi ánh mắt cô ta dừng lại trên người Lục Đông Thâm thì giống như bị keo dính chặt, không rút đi được nữa. Tình yêu trong trái tim từ từ dâng lên đôi mắt, cũng lại vì thấy anh đang ôm một người con gái khác mà tình yêu ấy còn vo vụn cả nỗi đau và oán hận bên trong.

Lục Đông Thâm vòng tay ôm chặt Hạ Trú, khi nhìn sang Trình Lộ, biểu cảm rất nhạt nhòa. Dù ai nhìn vào cũng tuyệt đối không tưởng tượng được họ từng có quan hệ. Anh lên tiếng: "Bé con chơi bời nghịch ngợm thành quen, mong Phùng phu nhân lượng thứ."

Trái tim Trình Lộ như núi cao sập xuống. Hay cho câu Phùng phu nhân, vừa khách khí vừa xa cách đã hoàn toàn xóa sạch sẽ mọi tình cảm quá khứ của họ. Người đàn ông này, quả thật tàn nhẫn.

Lục Đông Thâm nắm tay Hạ Trú xuyên qua đám đông, đi thẳng về phía phòng nghỉ của khách quý. Chỉ khi tới một góc quặt, khi Hạ Trú còn chưa kịp phòng bị, cô đã bị Lục Đông Thâm đè thẳng lên tường. Rời xa bầu không khí cười đùa giả tạo, nụ hôn của anh cũng trở nên phóng túng, mất kiểm soát hơn.

Cho tới khi nhiệt độ cơ thể của cả hai đều tăng cao, hô hấp dồn dập đan cài, anh mới buông tha cho đôi môi của cô. Giống hệt như tư thế ban nãy Hạ Trú bày ra với Trình Lộ, chỉ có điều Lục Đông Thâm càng dựa sát cô

hơn. Anh giơ tay lên vuốt ve khuôn mặt cô, độ hừng hực trong ánh mắt rất lâu chưa nguội đi.

"Em chọc ghẹo Trình Lộ làm anh không vui hả?" Hạ Trú giơ tay chọc lên môi dưới của anh. Khi nó hơi mím lại sẽ rất nghiêm túc, khi buông ra thì lại mê hoặc chết người. Nghe nói một người đàn ông có bờ môi như thế, những khao khát dục vọng luôn mênh mông bao la vô tận, chẳng trách Trình Lộ nhớ mãi không thể quên anh.

Lục Đông Thâm há miệng cắn lấy ngón tay cô. Cô hốt hoảng vội rụt lại. Anh cúi mặt xuống, mơn man môi mình lên má cô, hơi thở nóng rực: "Anh không vui vì đám đàn ông trong buổi tiệc này."

"Gì cơ?" Hạ Trú thật sự không chú ý, cô chỉ mải đi ngắm gái đẹp thôi.

"Mười lăm tên." Anh khẽ cắn môi cô một cái, bàn tay đang giữ eo cô lại âm thầm siết chặt: "Buổi tiệc còn chưa bắt đầu mà đã có mười lăm tên tiến tới bắt chuyện với em rồi. Không được rời khỏi anh nửa bước, nghe rõ chưa?"

Hạ Trú tươi cười đẩy anh ra. Chiếc sơ mi phăng phiu của anh sau màn cọ qua cọ lại đã hơi nhàu nhĩ. Cô giơ tay chỉnh lại cà vạt cho anh: "Vừa ăn cướp vừa la làng, anh bận đến nỗi còn chẳng có thời gian để ý tới em, em lại mặt dày đi theo anh à?"

Lục Đông Thâm theo đà áp sát người cô, thì thầm: "Đừng để anh bận lòng, nghe lời."

Hạ Trú thấy ngọt ngào trong lòng: "Được rồi."

Bấy giờ Lục Đông Thâm mới hài lòng, giơ tay vuốt lại tóc cho cô. Tối nay cô trang điểm một chút, dù nhìn gần hay nhìn xa thì cũng say lòng người. Anh nói: "Đưa em đi gặp họ."

“Ấy, Lục Đông Thâm…” Hạ Trú vòng tay qua cổ anh: “Em có yêu cầu.”

Lục Đông Thâm cười, trán gần như tựa vào cô: “Em biết có bao nhiêu cô gái mỏi mắt ngóng chờ được gặp trưởng bối của Lục Môn không? Còn em thì hay rồi, lại dám có yêu cầu?”

“Thế thì anh đi tìm cô gái khác đi.” Hạ Trú vờ bỏ đi.

Lục Đông Thâm trở ngược tay kéo cô vào lòng, cười sảng khoái: “Được được được, em nói đi.”

Hạ Trú lại nép vào lòng anh: “Mấy cổ đông của Lục Môn đối xử với anh không tốt, em không thích họ, em chỉ gặp bố mẹ anh thôi.”

Lục Đông Thâm nhìn cô: “Em không thích họ là vì cảm thấy họ không tốt với anh à?”

“Đương nhiên, họ làm khó anh tức là làm khó em, gặp mặt rồi chưa biết chừng em sẽ phẫn nộ bất bình, thế nên vẫn không nên gặp là hơn.” Hạ Trú chân thành nói: “Hơn nữa họ cũng chẳng quản được chuyện của chúng ta. Em cũng không chủ động nịnh bợ hay cầu xin họ, càng không cần gặp mặt.”

Lục Đông Thâm thở dài một tiếng: “Em ấy à…” Rồi giơ tay quẹt một cái lên mũi cô: “Được rồi.”

~Hết chương 177~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 178: Đông Thâm Hoàn Toàn Không Biết Chuyện Giữa Hai Chúng Ta [2130 Chữ]

Có từng nghĩ tới chuyện tôi là bố của Đông Thâm không?

Buổi dạ tiệc bắt đầu cũng là lúc những buổi ngoại giao bắt đầu. Giữa yến tiệc linh đình, lợi ích cùng lợi ích trao đổi ngang giá, bên cạnh những con người quyền thế cao quý luôn xuất hiện vô số những bóng người. Những kẻ chưa thể leo cao cũng lợi dụng cơ hội này để kiễng gót, quay đầu, cố gắng với lên trên.

Nhờ có Lục Đông Thâm, Hạ Trú được "miễn tội" này.

Con đường dẫn đến phòng khách quý cực kỳ yên ắng. Khi tới trước cửa, trái tim Hạ Trú đập thình thịch dữ dội. Giây phút cửa phòng bị Lục Đông Thâm đẩy ra, cô liền cảm thấy trái tim vọt lên tận cổ họng, không lên được, càng không xuống đợc, cứ mắc lại ở đó, khiến cô nhất thời khó thở vô cùng.

Lục Chấn Dương và Tần Tô đang ở trong phòng.

Lúc họ đi vào vừa hay có người đi ra, là hai cổ đông của Lục Môn. Một vị là Charles Ellison, tuổi tác tương đương với Lục Chấn Dương, con ngươi màu nâu nhạt thể hiện rõ sự xa cách với người lạ, một người Trung Quốc lai thêm ba dòng máu khác; Vị còn lại là một Hoa Kiều, họ Hứa, trông ông ta hòa nhã hơn Ellison rất nhiều.

Hạ Trú từng nghe Lục Đông Thâm nói về tình hình của một vài vị cổ đông quan trọng trong Lục Môn. Xét toàn bộ Hội đồng quản trị, ngài Ellison và cổ đông Hứa này là những người có thâm niên lâu nhất, quyền phát ngôn mạnh nhất. Nguyên do là vì năm xưa, khi bùng nổ cuộc khủng hoảng kinh tế toàn cầu, tình hình tài chính của Lục Môn long đong lận đận một thời gian, chính ngài Ellison và cổ đông Hứa đã tiên phong lao đi khắp nơi, dẫn dắt Lục Môn gắng gượng chống đỡ được cuộc khủng hoảng ấy. Vì lẽ ấy, họ được coi như những cánh tay đắc lực.

Nhưng tính cách của hai người này thì quả thực hoàn toàn đối lập. Ellison là người khó tính, dễ nổi nóng. Ngài Hứa lại ôn hòa nhã nhặn, không khác gì trời và đất.

Lúc đó, khi nghe kể về hai người này xong, Hạ Trú liền cảm thấy cực kỳ thú vị, cô liền nói với Lục Đông Thâm: "Đâu chỉ là cánh tay đắc lực. Nếu có một ngày anh ngồi lên được vị trí Chủ tịch, hai người này sẽ là điển hình của cố mệnh đại thần. Này, anh bảo, Charles có khi nào sẽ là Ngao Bái, còn ngài Hứa sẽ là Tô Khắc Tát Cáp?"*

*Tô Khắc Tát Cáplà nhà chính trị gia người Mãn Châu, nguyên lão tam triều của nhà Thanh. Một trong bốn vị đại thần phụ chính trước khi Hoàng đếthân chính, saunàybịvu cáo hãm hại đến chết.

Lục Đông Thâm cười: "Charles có sự quyết đoán của Ngao Bái nhưng thiếu dã tâm của Ngao Bái. Ngài Hứa có sự tranh giành tương đối của Tô Khắc Tát Cáp nhưng cũng có khả năng cân nhắc suy tính và tận dùng thời cơ của Sách Ni."

Câu nói này khiến Hạ Trú cứ ngưỡng mộ anh mãi: "Thì ra anh hiểu biết về đoạn lịch sử đó đến thế cơ à?" Một câu nói đã khái quát một cách chuẩn xác số phận chìm nổi của các nhân vật lịch sử, cũng ám thị rằng anh đang

đứng ngoài cuộc, nhìn thấu những cuộc lục đục đấu đá trong nội bộ Hội đồng quản trị.

Lục Đông Thâm đón nhận sự ngưỡng mộ của cô một cách thản nhiên. Anh giơ tay vò vò mái tóc của cô bù xù như ổ gà, rồi nói: "Anh đây trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, không ai là không biết, biết bày mưu tính kế, ngồi trong trướng vẫn có thể chỉ huy cuộc chiến cách đó ngàn dặm."

Thế nên, hôm nay khi đối mặt một cách bất ngờ, Hạ Trú vô tình nhớ lại những lời Lục Đông Thâm nói, suýt nữa thì không nhịn được, bật cười thành tiếng, nhưng cô cũng đã nín nhịn và nuốt xuống rất nhanh. Charles và cổ đông Hứa nhìn rõ toàn bộ thái độ của Hạ Trú. Charles lập tức bày ra vẻ mặt không vui, ông ta nhìn sang Lục Đông Thâm: "Nhìn rõ xem cháu đang làm cái gì, đừng để chú và bố cháu thất vọng!"

Lục Đông Thâm cung kính trả lời: "Vâng."

Hạ Trú nép sau lưng anh, nhe răng cười. Người này ăn nói hàm súc thế làm gì chứ, thà rằng cứ thẳng tay chỉ vào mũi mắng cô là đồ gây họa cho rồi.

Cổ đông Hứa đi ngay theo sau. Ông ta không quắc mắt nghiêm giọng như Charles mà cười ha ha vỗ vai Lục Đông Thâm: "Chú hiểu được, ải mỹ nhân mà. Nhưng tuyệt đối không được biến nó thành mồ chôn anh hùng. Cháu còn trẻ, sức còn dài, vẫn nên kiềm chế một chút."

"Vâng."

Đợi cho hai vị cổ đông đi khuất, Tần Tô mới khẽ lên tiếng: "Vào đây đi."

Hạ Trú lập tức lại căng thẳng. Cô bất ngờ níu lấy cổ tay áo của Lục Đông Thâm. Anh thấy thế không nhịn được cười, bèn nắm lấy tay cô rồi bước vào bên trong.

Tần Tô ngồi xuống chiếc sô pha bên cạnh. Lục Chấn Dương ngồi ngay đối diện. So với sự hiền hòa của Tần Tô, sắc mặt Lục Chấn Dương không hề có chút thay đổi nào, tầm nhìn của ông từ đầu tới cuối gắn chặt trên người Hạ Trú, không nhìn ra được là vui hay giận.

"Bố mẹ, cô ấy chính là Hạ Trú." Trong phòng riêng, Lục Đông Thâm xưng hô cũng thoải mái nhẹ nhàng hơn nhiều. Một tay anh nắm chặt tay Hạ Trú, một tay vòng qua vai cô: "Bạn gái của con."

Không còn nhấn mạnh chức vụ của cô trong công ty, chỉnh một câu đơn giản rõ ràng "bạn gái của con", giống hệt với tác phong làm việc quyết đoán, ngắn gọn của Lục Đông Thâm.

Hạ Trú nhìn sang Tần Tô, rồi lại liếc nhìn Lục Chấn Dương. Thấy đối phương vẫn đang quan sát mình, cô lập tức rút tay mình ra khỏi tay Lục Đông Thâm, nuốt nước bọt rồi hắng giọng lên tiếng: "Cháu chào bác trai, bác gái."

Lục Chấn Dương chỉ khẽ "ừm" một tiếng. Trên bàn có trà, ông bưng tách trà lên, thổi thổi trên bề mặt. Tần Tô mỉm cười: "Ngồi đi, đừng đứng mãi thế."

Lục Đông Thâm giơ tay kéo cô qua ngồi xuống, bị cô đập vào tay rồi lườm mắt ra hiệu cho anh. Thấy cô đứng trước mặt trưởng bối biết ý tứ như vậy, khóe môi anh không khỏi rướn lên. Nhưng còn chưa kịp ngồi xuống đã nghe thấy Lục Chấn Dương lên tiếng: "Hạ tiểu thư ở lại, Đông Thâm, con ra ngoài trước đi."

Hạ Trú sững người.

Nghe thấy vậy, Lục Đông Thâm nhíu mày: “Bố, có lời gì muốn nói, bố cứ nói trước mặt con đi.”

Lục Chấn Dương uống một hớp trà, rồi từ tốn đặt tách trà xuống, cũng không ngước mắt lên nhìn anh: “Ra ngoài đi.”

“Bố…”

“Cái thằng này, bố con còn có thể làm khó cô Hạ hay sao?” Tần Tô đứng dậy xoa dịu bầu không khí, tiến lên trước đẩy anh một cái: “Là người con đích thân dẫn tới, ai dám làm khó?”

Nói thì nói vậy nhưng với cá tính của mình, Lục Đông Thâm sao có thể để người ta thích sắp xếp sao thì sắp xếp. Anh vẫn nắm chặt tay Hạ Trú. Anh đang định lên tiếng thì bị Hạ Trú ngăn lại. Cô ngước mắt lên nói với anh: “Anh ra ngoài trước đi.”

Lục Đông Thâm nhíu mày, khi nhìn về phía Lục Chấn Dương, trong mắt anh có thêm vài phần nghi hoặc và thận trọng.

Tần Tô vỗ vỗ anh: “Đi đi, từ lúc cô Hạ được con đưa vào tập đoàn nhậm chức, mẹ và bố con đã biết rồi. Là bạn gái của con, người làm cha làm mẹ dĩ nhiên phải tìm hiểu một chút. Còn với tư cách nhân viên công ty, bố mẹ là cấp trên dĩ nhiên cũng nên biết vài phần chứ, đúng không?”

“Đi đi.” Hạ Trú hiểu rõ tính cách của Lục Đông Thâm, sợ anh lại làm ra chuyện gì đó không vui.

Lục Đông Thâm đè nén tâm trạng bực dọc xuống, nhưng cũng không kiên trì nữa. Khi đi ra tới cửa, anh hạ thấp giọng nói với Tần Tô: “Mẹ, đừng làm khó cô ấy.”

Tần Tô phì cười, phát mạnh lên lưng anh một cái: "Đúng là có con dâu rồi quên hẳn mẹ."

Khi trong phòng khách quý chỉ còn lại ba người, Hạ Trú cảm thấy có một sự căng thẳng vu vơ dồn tới khiến cô lại hơi ngột ngạt. Cô giống như một con chim cô độc lẻ loi, muốn vỗ cánh bay đi nhưng phí công vô ích. Tần Tô trở lại chỗ của mình và ngồi xuống. Bà cũng không bảo cô ngồi, mặc cho cô đứng bên cạnh sô pha.

Ngược lại là Lục Chấn Dương, ông nhìn cô một lúc rồi nói: "Không ngờ nhiều năm sau gặp lại, cô đã vào Lục Môn, cũng trở thành bạn gái của con trai tôi."

Hạ Trú cắn môi: "Ông Lục…"

Tần Tô ngồi bên cạnh chậm rãi thưởng trà, lặng lẽ quan sát cảnh tượng trước mắt.

Lục Chấn Dương thở dài nặng nề, rồi giơ tay về phía cô: "Qua đây."

Hạ Trú dùng đuôi mắt liếc về phía Tần Tô, thấy bà không có phản ứng gì, cô khẽ tiến lên trước, đưa tay cho Lục Chấn Dương. Lục Chấn Dương kéo cô ngồi xuống bên cạnh. Nhìn cô ở khoảng cách này, khuôn cằm càng trở nên nhọn hơn. Ông nói: "Gầy hơn lúc trước rồi."

Hạ Trú mím môi không nói.

"Có từng nghĩ tới chuyện tôi là bố của Đông Thâm không?" Lục Chấn Dương hỏi.

Hạ Trú hít sâu một hơi, tiếng thở dài bật ra đầu môi: "Đông Thâm rất giống ngài, trước đây tôi cũng từng nghĩ đến, nhưng hôm nay gặp được ngài mới thật sự chắc chắn."

Lục Chấn Dương khẽ gật đầu: “Cũng tức là Đông Thâm vẫn chưa biết gì về chuyện giữa cô và tôi?”

Hạ Trú ngước lên nhìn ông: “Vâng.”

~Hết chương 178~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 179: Cô Là Người Đầu Tiên [3580 Chữ]

Khi nào cô ra khỏi phòng khách quý thì tới phòng anh ấy đợi anh ấy. Tổng giám đốc chưa để cô về đâu.

Ở bên này, Tần Tô đã uống xong một tách trà, sau đó lại đun sôi nước. Lúc thêm trà vào tách của Lục Chấn Dương, bà khẽ nói một câu: "Ông Lục, để cô Hạ uống hớp trà đã."

Sau đó bà lại rót trà vào chiếc tách không bên cạnh, từ từ đẩy tới trước mặt Hạ Trú.

Lục Chấn Dương vội vàng mời Hạ Trú uống trà. Cô nhìn Tần Tô nói cảm ơn, trong lòng lại vô vàn cảm thán đối với Tần Tô.

Lục Chấn Dương là một người như thế nào? Tạm thời không nói đến việc ông một tay dẹp yên bao sóng gió và biến cố trong Hội đồng quản trị, chỉ tính riêng sức hút trong việc mở mang bờ cõi và lãnh thổ cho sự nghiệp của mình đã không phải là một điều mà những người đang ông bình thường có thể sở hữu, vậy thì người phụ nữ có thể ở bên cạnh ông tới già còn lợi hại đến mức nào?

Cô ít nhiều có nghe nói về Tần Tô, hoàn toàn không phải hạng tầm thường.

Chưa nói đến việc gia thế và lai lịch của Tần Tô như thế nào, chỉ xét riêng sự bình tĩnh và chu toàn của bà trong cách đối nhân xử thế đã khiến người ta không thể xem thường. Người ta đều nói Lục Chấn Dương biết tự

kiểm soát bản thân, nhất là trong các mối quan hệ nam nữ. Vậy mà ông cũng đã từng có một người phụ nữ khác, đồng thời còn si mê đối phương vô cùng, đến nỗi kiên quyết dứt khoát vì người phụ nữ đó mà ly hôn cùng Tần Tô. Nhưng về sau vòng qua vòng lại, ông vẫn tái hôn với Tần Tô, sống cho đến tận bây giờ.

Những tin đồn về Tần Tô rất hiếm, chỉ có duy nhất một chuyện ai ai aungc nõi đó là mối quan hệ tốt đẹp giữa bà và bố mẹ của Lục Chấn Dương.

Nghĩ như vậy, Hạ Trú cũng suy đoán ra rồi. Phép tắc của Lục Môn nhiều đến mức nào, một đôi nam nữ dù có mãnh liệt giàu tình cảm đến đâu cũng không thể chống đỡ được một đống chuyện vặt vãnh trong hiện thực. Huống hồ, một khi ngồi lên vị trí dâu trưởng của Lục Môn, người đó đâu phải chỉ đối mặt với những chuyện lông gà vỏ tỏi? Lục Chấn Dương có giỏi giang cách mấy cũng chỉ có thể đối mặt với sóng gió bão bùng ở bên ngoài. Nếu trong gia đình có phân tranh không dứt, thì một tình cảm bền vững tới đâu cũng sẽ tan tành mây khói.

Đây chính là điểm lợi hại của Tần Tô, lấy tĩnh chế động, lẳng lặng nói cho Lục Chấn Dương và người vợ thứ hai của ông rằng, người có thể thật sự chấn giữ được các mối quan hệ giữa bố mẹ chồng và con dâu trong Lục Môn chỉ có bà mà thôi.

Bình tĩnh là pháp bảo để người phụ nữ chiến thắng mọi thứ.

Giống như bây giờ đây.

Đổi lại là người phụ nữ khác có lẽ đã không kiềm chế được lên tiếng hỏi han. Nhưng việc Tần Tô làm chỉ là chờ đợi, đợi Lục Chấn Dương chủ động lên tiếng giải thích. Còn Lục Chấn Dương cũng không định giấu Tần Tô, không thành thật nói: “Đây chính là nha đầu trước đó tôi đã kể với bà.”

Nghe xong, Tần Tô hơi sững người, sau đó bà đặt tách trà xuống, hỏi với vẻ hơi bất ngờ: "Chính là cô gái ấy sao?"

Lục Chấn Dương khẽ mỉm cười, gật đầu: "Phải, chính là cô gái ấy."

Hạ Trú ít nhiều có phần kinh ngạc, không ngờ rằng Lục Chấn Dương lại kể cho Tần Tô nghe về cô. Tần Tô tươi cười nhìn cô: "Bác Lục đã từng nói với bác, rất nhiều năm về trước ông ấy về nước làm việc bị lâm trọng bệnh, may mắn được một cô gái kịp thời cứu chữa qua khỏi, nếu để muộn một chút, bệnh tình sẽ chuyển biến xấu. Lúc đó bác cứ nghĩ mãi, rốt cuộc là một cô gái như thế nào lại to gan đến vậy, gặp bệnh nhân không lập tức đưa vào bệnh viện mà dùng mùi hương để cứu chữa. Lúc Đông Thâm còn ở Thương Lăng đã gửi cho tổng bộ đơn đề nghị đưa cháu tới làm chức nhà tạo hương. Bác trai dọc đường bận đèn xanh liên tục. Lúc đó bác cũng hơi ngập ngừng, sao có thể dễ dàng để một người lạ vào nhậm chức ở Lục Môn như vậy, hôm nay coi như đã hiểu rõ ràng rồi."

Nghe xong câu này, lòng Hạ Trú giật thót. Từ lúc còn ở Thương Lăng, Lục Đông Thâm đã lên kế hoạch chuyện của cô? Tâm tư của người này thật là chuyên chế. Cô vội nói: "Thật ra năm xưa tại cháu lỗ mãng, đáng nhẽ phải đưa bác trai tới bệnh viện ngay mới phải. Cũng may sức khỏe bác trai vốn tốt, chịu đựng được lần điều chế hương hỗn loạn đó của cháu."

"Đâu có, đâu có. Năm xưa mà đợi tới lúc đến bệnh viện là bác nhắm mắt xuôi tay từ lâu rồi." Lục Chấn Dương nói: "Cũng bắt đầu từ lúc đó, bác mới biết tầm quan trọng của một nhà tạo hương."

Hạ Trú xua tay, tỏ ý khiêm tốn.

"Bác Lục, vậy sau này bệnh tình của con trai bác thế nào rồi ạ? Đã ổn hơn chưa?"

Một câu nói rơi xuống, cô nhạy cảm phát hiện thấy sắc mặt Lục Chấn Dương hơi thay đổi, cả động tác uống trà của Tần Tô cũng khựng lại.

Lục Chấn Dương nhanh chóng mỉm cười: "Đã khỏe rồi, nhờ phúc của cháu."

"Bác Lục khách khí rồi, cháu chỉ làm chút chuyện vặt thôi." Hạ Trú thấp thỏm trong lòng.

Lục Chấn Dương nhấp một ngụm trà, sau khi đặt tách trà xuống, ông phá lên cười và nói: "Lúc đó bác cũng có lòng riêng, muốn đưa cháu đi, không nói rõ với cháu, thực chất là muốn đưa cháu về Lục Môn nhậm chức. Nhưng sau này điều tra ra cháu đang làm việc cho nhà họ Nhiêu, nên cũng đành thôi. Tiểu Hạ à, thế mới nói duyên phận trên đời kỳ diệu vô cùng. Nhiều năm về sau không ngờ cháu thật sự bước vào Lục Môn, đồng thời còn trở thành bạn gái của Đông Thâm."

Hạ Trú cười khẽ, không nói thêm gì nữa. Cô có phần nghi hoặc trong lòng, ông dường như đang né tránh chuyện về con trai mình.

Tần Tô ngồi bên cười nói: "Thế mới nói thế giới này thật là nhỏ, vòng qua vòng lại kiểu gì cũng gặp được nhau. Mọi người đều nói cái mũi của Hạ Trú rất nhạy, là một bậc thầy mùi hương hiếm có. Bây giờ hay rồi, cộng thêm Quý Phi, nhân tài trong Lục Môn chúng ta coi như đã tề tựu đủ. Nói đến Quý Phi bác mới nhớ ra, thì ra cháu và cô ấy cũng là bạn bè nhiều năm?"

Hạ Trú nói qua loa: "Coi như là bạn bè nhiều năm không gặp."

"Đã xảy ra chuyện gì sao?" Lục Chấn Dương tinh mắt, rồi nhớ lại bầu không khí trên sân khấu ban nãy, ai nhìn cũng biết là không bình thường.

Hạ Trú mỉm cười: “Cũng không có gì ạ, chỉ là một số quan điểm khác nhau. Cháu nghĩ trong sự việc thay đổi công thức lần trước, bác Lục cũng đã biết rồi.” Quý Phi nói đúng, người biết chuyện năm xưa rất ít, ngay cả Nhiêu Tôn là người thân thiết với họ nhất cũng hoàn toàn không biết gì, đi đâu để tìm bằng chứng đây? So với việc khua môi múa mép trước mặt Lục Chấn Dương, chi bằng cứ để cô đích thân ra tay, moi từng chút từng chút dã tâm của Quý Phi ra ánh sáng. Đối mặt với thù mới nợ cũ, cô chưa bao giờ thích mượn tay người khác.

Lục Chấn Dương vẫn còn định gạn hỏi, Tần Tô đã lên tiếng trước: “Chuyện này cũng phải, bạn bè với nhau kỵ nhất là làm cùng ngành. Tạm thời chưa nói tới chuyện tranh giành lợi ích, nói riêng đến việc ý kiến bất đồng, một khi tranh cãi nhau cũng rất tổn thương hòa khí. So với đàn ông, phụ nữ khi giải quyết những tình huống này sẽ kém cạnh hơn rất nhiều. Đàn ông chỉ quan tâm tới công việc, bỏ qua các mối quan hệ, nhưng phụ nữ vừa muốn giữ quan hệ vừa muốn suôn sẻ công việc. Tiểu Hạ à, thứ lỗi cho bác gái nhiều lời nhắc nhở cháu một câu. Bây giờ cháu đã tới Lục Môn nhậm chức rồi, vẫn nên hợp tác nhiều hơn là cạnh tranh với Quý Phi. Có ý kiến cũng đừng ngại, cứ đề xuất cho cấp trên giải quyết, nếu cấp trên giải quyết chưa đủ rõ ràng còn có Hội đồng quản trị cơ mà. Tóm lại, mọi người hãy vì tập đoàn mà phục vụ.”

Sao Hạ Trú không nghe ra lời khuyên chân thành của Tần Tô. Có những lời Lục Chấn Dương niệm tình năm xưa không nói rõ như dao chém đất, thế nên Tần Tô đã ra mặt nhắc nhở. Cô gật đầu nói: “Bác gái yên tâm.”

“Đương nhiên, cũng không thể để cháu chịu thiệt thòi được, nếu trong lòng có điều gì khó chịu, cứ tâm sự với bác.” Lục Chấn Dương bổ sung thêm một câu.

“Bác trai nặng lời rồi. Được vào Lục Môn cũng là một vinh hạnh với cháu, sau lại chịu thiệt thòi được ạ.” Hạ Trú đường hoàng nói.

Tần Tô cười: “Ông Lục à, ông lo thừa rồi. Đông Thâm sao có thể để nó chịu ấm ức chứ? Ban nãy trước khi ra cửa, nó còn sợ chúng ta làm khó con bé nữa là. Trước đây, chuyện công thức, Hội đồng quản trị đã làm dậy lên không ít sóng gió, chẳng phải đều do con trai ông một tay dẹp yên ư?”

Lục Chấn Dương mỉm cười gật đầu, khi nhìn về phía cô lần nữa, đã có vẻ như muốn ôn lại chuyện cũ: “Mấy năm nay sao lại tới Thương Lăng? Chúng ta hiếm có dịp gặp mặt, hãy kể lại những chuyện ly kỳ bao năm nay của cháu cho bác Lục nghe đi.”

Hạ Trú ngập ngừng giây lát: “Bác Lục, nếu cháu ở trong này quá lâu, e là Đông Thâm anh ấy sẽ… hiểu lầm.”

Lục Chấn Dương phá lên cười: “Người hiểu con trai nhất là bố. Ngay từ lúc đuổi nó ra khỏi phòng, nó đã hiểu lầm rồi. Nếu đã vậy, cháu ở lại đây thêm một phút hay ở lại đây thêm cả tiếng cũng có gì khác nhau đâu? Cứ để nó sốt sắng đi. Nào, nha đầu, qua đây kể chuyện của cháu cho bác nghe đi.”

Đương nhiên Hạ Trú sẽ không ngu ngốc tới mức kể lại cho Lục Chấn Dương nghe khi ở Thương Lăng cô đã cùng Đàm Diệu Minh rung chuyển trời đất như thế nào. Tuy rằng chuyện này nếu Lục Chấn Dương có lòng cũng dễ dàng điều tra ra được, nhưng từ miệng cô kể lại thì ý nghĩa sẽ khác biệt hẳn. Cô né tránh khỏi những ân oán giang hồ của Đàm Diệu Minh, chỉ kể cho Lục Chấn Dương những trải nghiệm mới mẻ ly kỳ của mình trong việc thu thập nguyên liệu pha chế mấy năm qua, cũng nghe được những tiếng cảm thán không ngớt từ phía Lục Chấn Dương và Tần Tô.

Không ngờ cứ thế đã một tiếng đồng hồ trôi qua, cho đến khi người thư ký vào phòng khách quý đến lần thứ tư nhắc nhở Lục Chấn Dương rằng vẫn còn không ít người đang đợi ông, ông vẫn còn nghe chưa chán câu

chuyện. Tần Tô lên tiếng khuyên nhủ: “Bây giờ Tiểu Hạ đã là người của Lục Môn rồi, ông còn sợ con bé bay đi mất à? Tôi tin rằng nha đầu này còn nhiều trải nghiệm quỷ quái lắm, chúng ta còn ngày rộng tháng dài. Bên ngoài có không ít khách quý, ông không thể vứt hết cho con trai tiếp đãi được.”

Lúc Hạ Trú chuẩn bị rời đi, Lục Chấn Dương nói với cô: “Nha đầu à, có chuyện này bác Lục muốn nhờ cháu.”

“Bác cứ nói.” Hạ Trú cung kính.

“À…” Một Lục Chấn Dương xưa nay dứt khoát lại có phần ấp úng, xoa xoa tay: “Về chuyện sau đó cháu đã pha chế công thức mùi hương cho con trai bác đừng kể với Đông Thâm. Nói cách khác, chuyện này đừng để Đông Thâm biết.”

Vì sao chứ?

Hạ Trú suýt nữa thì buột miệng nói ra, nhưng cô vẫn nhịn được, gật đầu: “Dạ vâng.”

Sau khi cô đi ra ngoài, Tần Tô đặt tách trà xuống, gấp gáp hỏi một câu: “Nam Thâm có chuyện gì ư?”

Lục Chấn Dương dựa người vào ghế sô pha, thở dài một tiếng nặng nề, nhìn bà: “Không phải Nam Thâm.”

Tần Tô sững người, rất lâu sau mới hỏi tiếp: “Là Bắc Thần?”

Lục Chấn Dương lắc đầu: “Là Bắc Thâm.”

Tần Tô bàng hoàng nhìn không: “Chẳng phải lâu nay vẫn không tìm ra tung tích của Bắc Thâm ư? Ông…”

“Bệnh của Bắc Thâm cần cách ly với thế giới bên ngoài. Năm xưa nó đã làm gì nhà họ Lục đâu phải bà không rõ.” Lục Chấn Dương có phần mỏi mệt: “Gặp Hạ Trú rồi, tôi đã nghĩ, con bé liệu có thể giúp Bắc Thâm làm dịu tình trạng bệnh không, thế nên tôi đã nhờ nó giúp đỡ pha chế một vài công thức. Nhưng bệnh tình của Bắc Thâm thuộc trường hợp di truyền, tuy dịu bớt nhưng không thể chữa trị tận gốc.”

“Vậy phải làm sao?” Tần Tô nói: “Ông không thể cứ nhốt nó như vậy được? Ông Lục, Bắc Thâm là một người đang sống sờ sờ, ông làm vậy đâu phải là chữa trị.”

“Sự điên rồ trong cốt tủy của Bắc Thâm khủng khiếp cỡ nào chỉ có tôi mới hiểu rõ. Một khi phát bệnh, nó sẽ giống hệt như mẹ nó vậy.” Lục Chấn Dương nhíu mày: “Nó là con trai tôi, tôi còn đau lòng và thương nó hơn ai hết. Bây giờ tôi chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào Hà Nại thôi, mong là loại thuốc mới của đội y học có tác dụng.”

“Nhưng chuyện này Bắc Thần có quyền được biết. Dẫu sao đó cũng là em trai sinh đôi của nó, cho dù ông có điều gì kiêng dè thì để Đông Thâm biết cũng đâu có sao?” Tần Tô không hiểu.

Lục Chấn Dương nói: “Mọi người đều nghĩ rằng Bắc Thâm đã chết. Như vậy rất tốt, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện, cũng tiện cho Bắc Thâm trị bệnh.”

***

Khi Hạ Trú ra khỏi cửa, cô không nhìn thấy Lục Đông Thâm.

Xuyên qua hành lang dài và sâu, cô có một giây phút ngẩn ngơ. Nghĩ lại đời người đúng như một vở kịch. Ai ngờ được một người nhiều năm trước cô tiện tay cứu giúp lại đường đường là Chủ tịch của Lục Môn. Còn bây

giờ, cô lại đang yêu con trai của ông, mà con trai của ông lại nhiều lần cứu cô thoát khỏi hoạn nạn.

Thì ra, mối quan hệ giữa người và người cũng là một sự trả vay.

Còn chưa tới được sảnh tiệc, trong một ngã rẽ, cô bắt gặp Cảnh Ninh.

Sau khi nhìn thấy cô, Cảnh Ninh lên tiếng: "May quá, tôi cũng đang định đi tìm cô, đi theo tôi."

"Đi đâu vậy?"

Cảnh Ninh chỉ ỉm lặng cười cười, dẫn cô đi thẳng lên thang máy.

Lúc ra thì bước vào một khu vực dành cho khách, là một gian phòng tổng thống.

"Cảnh Ninh?"

Cảnh Ninh dừng lại trước cửa một căn phòng. Sau khi quẹt thẻ, cánh cửa bật mở. Cảnh Ninh đẩy cửa đi vào, nói với Hạ Trú: "Tổng giám đốc đang ở trong sảnh tiếp đón các vị khách của Chính phủ, không thoái thác được. Anh ấy bảo cô cứ ngồi trong phòng đợi anh ấy."

Hạ Trú bất ngờ. Cô ngước mắt lên nhìn. 3601? Số phòng này sao nghe quen thế nhỉ?

"Ở trong phòng đợi anh ấy hả?" Cô nói: "Anh ấy mà bận quá thì tôi về trước cũng được."

"Không." Cảnh Ninh từ tốn nói: "Đây là việc tổng giám đốc đã đặc biệt căn dặn. Khi nào cô ra khỏi phòng khách quý thì tới phòng anh ấy đợi anh ấy. Tổng giám đốc chưa để cô về đâu."

“Phòng anh ấy?”

“À, căn phòng này được tổng giám đốc thuê thường niên.” Cảnh Ninh giải thích: “Khi nào không nghỉ lại công ty thì anh ấy sẽ về đây ở.”

Có nhà lại không về, bệnh không hề nhẹ.

Những nghĩ lại Hạ Trú thấy cũng phải. Khách sạn gần công ty nhất, lại chắc chắn là thoải mái hơn phòng nghỉ công ty. Cộng thêm việc nơi anh ở cùng lắm chỉ được coi là căn hộ, chứ không được gọi là “nhà”. Cô thở dài, dù sao thì có về nhà, chắc là Lục Đông Thâm cũng đang đợi cô giải thích, thế nên đợi ở đâu cũng không có gì khác biệt.

Trước khi ra khỏi phòng, Cảnh Ninh nói với cô: “Tổng giám đốc đã căn dặn nhà bếp rồi, lát nữa sẽ có quản gia mang đồ ăn lên cho cô.” Đang định đóng cửa phòng, Cảnh Ninh lại quay lại, tươi cười nói với Hạ Trú: “À đúng rồi, tổng giám đốc có bệnh sạch sẽ, chắc cô biết rất rõ, đúng không?”

“Đương nhiên.” Hạ Trú cảm thấy kỳ lạ: “Sao cô lại hỏi vậy?”

Cảnh Ninh mím môi cười: “Căn phòng này cũng sạch sẽ y như nơi ở của anh ấy hay phòng nghỉ công ty vậy. Ý của tôi là, tổng giám đốc chưa từng đưa bất kỳ cô gái nào tới đây, cô là người đầu tiên đấy.”

~Hết chương 179~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 180: Em Vĩnh Viễn Là Ngoại Lệ [3661 Chữ]

Trước kia em ra sao, đã làm gì, cùng với ai anh đều có thể không quan tâm. Hạ Trú, em phải nhớ kỹ cho anh, sau này mỗi ngày của em đều là của Lục Đông Thâm.

Một câu nói mang theo nhiều hàm ý sâu sắc, đủ để khiến Hạ Trú sau khi bước vào phòng đã phải dành rất nhiều thời gian để nghiền ngẫm những ý nghĩa mờ ám bên trong.

Cảnh Ninh không hề gạt cô.

Cho dù cô chưa bao giờ bước vào gian phòng này, cũng có thể biết được đúng là Lục Đông Thâm quanh năm đặt chỗ căn phòng này. Không trải thảm, mặt đất sáng đến nỗi có thể làm gương soi. Không thấy đồ nữ trang, cũng không có đủ các loại đồ dùng trang trí. Vài vật phẩm ít ỏi được may mắn giữ lại cũng được bày biện rất chỉnh tề, gọn gàng, đến hướng cũng được xếp thống nhất.

3601.

Hạ Trú nhớ ra rồi.

Ở Thương Lăng, khi cô nói: Thì ra anh ngủ ở phía trên tôi. Anh cười rất ôn hòa, trả lời rất nho nhã: Đúng vậy, tôi sống ở phía trên cô.

Xem ra căn bệnh ám ảnh cưỡng chế của Lục Đông Thâm không phải nghiêm trọng bình thường, ngay cả một căn phòng để ở mà cũng yêu cầu

biến thái và hà khắc đến vậy.

Cùng một độ cao, cùng một kiểu phòng, cùng một hệ thống các loại vật phẩm trang trí, sẽ khiến cô cứ ngỡ mình được trở được Thương Lăng, trở về những năm tháng mặc sức ngang ngược. Nhưng khi thật sự đứng trước khung cửa sổ sát sàn trong suốt, phóng tầm mắt nhìn ra bên ngoài, phong cảnh lại nhắc nhở cô thế nào gọi là vật đổi sao dời.

Xưa kia nhìn ra xa là quận Xuyên Dương của Đàm gia, về đêm đèn đuốc rực rỡ, người người nhộn nhịp, kiêu hãnh đối đầu với quận Quan Dương nơi Skyline chiếm cứ; Bây giờ, ngoài cửa sổ là cảnh đêm của Bắc Kinh, những con đường dài như dệt lụa đan xen vào nhau, những ngọn đèn xe đỏ rực vòng vèo miên man, dài tít tắp.

Nhưng rõ ràng là một khung cảnh náo nhiệt là thế, vậy mà đứng trên tầng 36 lại cô độc như cách dòng người kia cả ngàn dặm.

Cô không biết khi đứng trước khung cửa sổ này, Lục Đông Thâm đang nghĩ điều gì. Đứng sững trước cả trời đêm phồn hoa thịnh vượng, khi cúi xuống nhìn vô số những con người trên cuộc đời này, anh vẫn đang bày mưu tính kế hay cũng mang trong lòng một niềm cô quạnh giống như cô?

Thương Xuyên gọi điện thoại đến.

Mới chỉ vài ngày trôi qua, giọng cậu ta nghe có vẻ đã rất mỏi mệt.

Cậu ta hỏi xem tình hình vết thương của cô ra sao rồi, cuối cùng gần như khẩn cầu: “Cậu muốn hận tôi thế nào thì tùy, chỉ xin cậu nói cho tôi biết Tả Thời đang ở đâu.”

Hạ Trú nắm chặt di động, trên lớp kính thủy tinh in hằn khuôn mặt nhợt nhạt của cô. Cô nói: Thương Xuyên, tôi không hận cậu, cũng không trách cậu, Tả Thời mất tích rồi, tôi cũng không biết anh ấy đang ở đâu.

Ở đầu kia, Thương Xuyên trầm mặc một lúc rất lâu, cuối cùng khẽ hỏi cô một câu: Người yêu sống chết chưa rõ, cậu đã định tìm niềm vui mới?

Câu nói này giống như một bùa chú ma quỷ, cứ thế xuyên thẳng vào tận giấc mơ.

Chỉ có điều, giọng nói đó đã trở thành chất giọng của Tả Thời, người anh loang lổ vết máu, đôi mắt xinh đẹp toát ra nỗi thù hận dành cho cô. Anh đuổi theo cô, bám riết lấy cô, bóp chặt cổ cô và chất vấn: Vì sao em bỏ mặc tôi không quan tâm?

Hạ Trú kinh hoàng hét lên một tiếng "Tả Thời" rồi bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng.

Trước mắt là quầng sáng ảm đạm, nhạt nhòa.

Là ánh đèn vàng vọt dưới trời đêm hắt vào khung cửa sổ, mông lung và tĩnh mịch. Dưới người là một khoảng mềm mại, hóa ra cô đã ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Trong hơi thở có mùi hương của người đàn ông.

Tới từ chiếc áo vest được đắp trên người cô.

Hạ Trú ngồi bật dậy khỏi sô pha, sau đó lại bị giật mình bởi bóng đen ngồi bên cạnh ghế, nhưng hơi thở cùng mùi hương quen thuộc trôi nổi trong không khí đã nhanh chóng đè nén nỗi sợ hãi đột ngột đó của cô xuống. Cô giơ tay bật đèn sàn nhà lên, ánh sáng dịu dàng không nhức mắt lan tỏa, bóng Lục Đông Thâm tan ra giữa quầng sáng.

Chiếc sơ mi đen trên người anh càng tôn lên khuôn mặt với những đường nét góc cạnh vô cùng. Anh quay đầu lại nhìn cô, đôi mắt như chứa đựng cả dòng sông đen, hoặc có thể đã bị màu đen này nhuộm kín, không

nhìn thấy đáy, không thấy chút ánh sáng nào. Anh giơ tay lên, ngón trỏ luồn vào nút thắt cà vạt, khẽ giật giật, chiếc cà vạt lập tức được nới lỏng.

Anh nhìn cô đang hoảng hồn, hỏi một câu: "Đến anh cũng không nhận ra nữa sao?"

Hạ Trú lắc đầu, cô thấy ngập ngừng trong lòng là vì không biết ban nãy có gọi tên Tả Thời ra ngoài không.

Lục Đông Thâm vòng tay qua, nắm lấy cằm cô, lực không mạnh cũng không nhẹ, nhưng không giống với vẻ cưng chiều thường ngày, khiến trái tim Hạ Trú đập dồn dập rồi rơi rụng lả tả xuống đất, xem ra ban nãy cô đã gọi tên của Tả Thời. Cô chỉ ngửi thấy mùi thương trên ngón tay anh, có mùi thuốc lá và mùi rượu thoang thoảng.

Trong buổi tiệc anh đã uống rượu, về căn phòng này lại hút thuốc, kiên nhẫn đợi cô tỉnh lại trong lúc khói thuốc mỏng vấn vít ẩn hiện.

Lục Đông Thâm nâng cao khuôn mặt của cô lên, cần cổ của cô gần như rướn thẳng. Anh nhìn cô chằm chằm và hỏi: "Anh là ai?"

"Lục Đông Thâm."

Anh nheo mắt lại: "Tiếp tục nói."

"Đông Thâm." Cô để mặc cho anh nắm lấy cằm mình.

"Nói lại."

Cô liền nói lại.

Anh ra lệnh hết lần này tới lần khác, cô cũng đọc theo hết lần này tới lần khác. Cho tới khi được mười mấy lần, sắc tối trong mắt anh mới dịu đi đôi chút. Anh buông cằm cô ra, lần sờ tìm đến hộp thuốc lá trên bàn uống

nước, ngậm điếu thuốc vào miệng rồi châm lên. Tia lửa bắn ra ngoài, khóe môi anh cũng rướn lên một độ cong sắc bén.

Qua làn khói mỏng, Hạ Trú nhìn được gương mặt nghiêng của anh, trong im lặng toát ra một vẻ uy nghiêm khiến người ta phải kiêng dè.

Cô co hai chân lên, vòng hai tay ôm lấy chân, rất lâu sau mới lên tiếng: "Đông Thâm, anh hiểu lầm em rồi."

Lục Đông Thâm gạt nhẹ tàn thuốc, khi quay đầu lại nhìn cô, tia sáng trong mắt anh đã hiền dịu đi nhiều: "Giữa anh và em không có hiểu lầm."

"Anh bảo em ở đây đợi anh, chẳng phải là muốn nghe em giải thích sao?" Cô nhẹ nhàng hỏi.

"Anh bảo em tới phòng này, chỉ đơn thuần là vì tối nay anh sẽ uống rượu, không thể lái xe đưa em về nhà được. Bảo tài xế hay thuê người lái đưa em về anh lại không yên tâm. Tối nay em cứ ngủ lại đây đi." Lục Đông Thâm rít một hơi thuốc rồi từ từ nhả khói: "Bé con, em nhớ kỹ, chỉ cần là những gì em nói, anh đều tin."

Hạ Trú nhìn anh chằm chằm, nhất thời vừa đau lòng vừa tức giận: "Vậy được, em nói."

Hành động bất ngờ không theo thông lệ của cô khiến Lục Đông Thâm sững người, lát sau anh đáp: "Được, em nói đi." Đầu mối đã được anh đè xuống rồi, nếu đổi lại là những cô gái khác, họ cũng sẽ thuận theo, tìm một đường lùi cho mình.

Hạ Trú hắng giọng: "Phải, ban nãy em đã mơ thấy Tả Thời, mơ thấy cảnh anh ấy suýt nữa bóp chết em. Anh cảm thấy đây có giống với nỗi nhớ chúng khi chưa dứt được tình không?" Thấy anh kẹp điếu thuốc, yên lặng nhìn mình, cô tiếp tục nói: "Đương nhiên, việc anh để ý hoàn toàn không

phải là Tả Thời. Ba chữ "Lục Đông Thâm" buông ra há chẳng phải là một tấm biển chữ vàng nói một không nói hai? Khi em nói với anh Tả Thời không thể quay về được nữa, thật ra anh đã không còn tính toán với quá khứ của em và Tả Thời nữa rồi. Thế nên, hôm nay người khiến anh tâm tình bất định là bố anh. Dù sao thì trong công ty cũng có không ít những lời đồn thổi về em."

"Em từng cứu bố anh." Không đợi Lục Đông Thâm có bất kỳ phản ứng gì, cô đã thông báo thẳng thắn: "Nói ngắn gọn là rất nhiều năm trước, trên đường đến phòng thực nghiệm, em đã vô tình gặp bố anh. Lúc đó ông hôn mê bất tỉnh, người tài xế vội vã đi gọi xe cấp cứu nhưng đã qua quá nhiều thời gian vẫn không thấy bóng dáng họ đâu. Vì vậy em đã tiện tay cứu chữa cho ông. Em là ân nhân cứu mạng của bố anh. Nếu không có em, bố anh có thể đã chết thẳng cẳng từ lâu rồi."

Lục Đông Thâm nghe xong rất bất ngờ, đây là nguyên nhân anh chưa hề nghĩ đến.

"Lúc đó em hoàn toàn không biết ông là ai." Hạ Trú dựa vào sô pha: "Sau khi tỉnh lại, bố anh cảm thấy vô cùng hứng thú với chuyện em chữa được bệnh bằng mùi hương, nên thường xuyên tới phòng thực nghiệm tìm em trò chuyện. Ông là một bậc tiền bối rất hiền từ, cũng vô cùng bác học, đa tài, em rất kính trọng ông. Em và ông tiếp xúc được một khoảng thời gian, tuy rằng cả hai người đều không ai tiết lộ thân phận nhưng từ cách nói năng và hành xử của ông, em không khó phát hiện ông có lẽ là một nhân vật rất lợi hại. Đến tận tối nay, em mới biết thì ra ông là bố của anh. Bố anh là một người không thích thể hiện tình cảm ra ngoài. Sở dĩ hôm nay ông đuổi anh ra ngoài, em nghĩ là vì không muốn để anh biết ông từng phải trải qua một trải nghiệm chông chênh giữa sự sống và cái chết chăng."

Còn một chuyện nữa chính là đứa con trai khác của ông.

Đương nhiên, đối với chuyện này, cô chỉ có thể lựa chọn né tránh, không nói về nó.

Khoảng thời gian đó, cô và Lục Chấn Dương bầu bạn rất vui vẻ, giống như bậc tiền bối và hậu bối, giống như những người bạn hận không thể gặp nhau sớm hơn. Phong độ và kiến thức của Lục Chấn Dương khiến cô cảm thán không ngừng. Những lời lý giải độc đáo của cô đối với mùi hương cũng khiến Lục Chấn Dương vô cùng ngưỡng mộ. Nhưng lần nào Lục Chấn Dương tới tìm cô cũng là lúc trời vừa nhá nhem tối. Phòng thực nghiệm của cô không xa cách mọi người như căn phòng mới đây, cộng thêm việc Lục Chấn Dương vừa nhìn đã biết là người rất có tiền. Vì vậy, xung quanh bắt đầu có những tin tức không lọt tai đồn ra.

Tả Thời cũng từng chất vấn cô về chuyện này. Cô thẳng thắn nói rằng mình và Lục Chấn Dương không có gì cả, mặc kệ người ngoài thích nói gì thì nói. Cô cũng từng nghĩ tới chuyện dẫn Tả Thời đến làm quen với Lục Chấn Dương, nhưng Lục Chấn Dương xưa nay không thích gặp mặt người lạ. Mãi sau này cô mới biết nguyên nhân thực sự của ông.

Ông xin cô chữa trị cho con trai mình, đồng thời nói với cô rằng vì trước mắt bệnh tình của con trai ông không cho phép nó tiếp xúc với bất kỳ ai, thế nên chỉ có thể trình bày tình trạng bệnh và nhờ cô pha chế công thức.

Trước sau vất vả mấy tháng trời, đến lần cuối cùng gặp mặt, Lục Chấn Dương nói ông phải quay về Mỹ, đồng thời để lại cho cô một tờ chi phiếu giá trị lớn làm lời cảm ơn. Cô khéo léo từ chối, khi hỏi về con trai của ông, ông chỉ nói là vẫn đang quan sát.

Cứ như vậy, vài năm trôi qua, khi gặp lại đã là tình cảnh ngày hôm nay.

Lục Đông Thâm dập tắt điếu thuốc, đưa tay về phía cô: “Qua đây.”

Hạ Trú sát lại gần, trườn vào trong lòng anh như một cây dây leo. Anh cúi mặt xuống, hôn lên trán cô. Cô ngước mắt nhìn lên khuôn cằm nhẵn nhụi của anh: "Em biết có người nói em từng được một đại gia bao nuôi."

"Anh không tin." Lục Đông Thâm ôm chặt cô.

Hạ Trú đưa tay vuốt ve khuôn mặt anh: "Những chuyện về em, anh không chỉ từng nghe nói mỗi chuyện này thôi, phải không?"

Lục Đông Thâm kéo tay cô qua, cúi đầu, hơi thở phả lên sống mũi trắng trẻo của cô, hòa cùng mùi hương trên người cô. Anh hỏi khẽ: "Em còn muốn nói với anh chuyện gì?"

Hạ Trú nhìn chằm chằm vào mắt anh: "Anh có bệnh sạch sẽ."

Lục Đông Thâm hơi sững người, rồi bỗng bật cười: "Đây đâu phải bí mật gì, đúng không?"

"Ý của em là anh không bao giờ chạm vào người con gái nào đã bị ai khác chạm qua." Hạ Trú nói ngắn gọn rõ ràng.

Lục Đông Thâm vòng tay qua gáy cô, nhẹ nhàng đỡ lấy: "Ai nói với em?"

"Ai cũng có thể nói với em." Hạ Trú nói: "Chỉ cần là một người còn có suy nghĩ khác với anh."

Lục Đông Thâm hỏi: "Em muốn nói với anh, em từng bị người khác chạm vào?"

"Nếu em nói với anh rằng, em từng cùng với Tả Thời thì sao?"

Lục Đông Thâm đổ người: "Anh sẽ không ngu ngốc tới mức so đo với một người đã không bao giờ quay về nữa. Thế nên, anh không để ý."

Hạ Trú hơi đổ người ra sau, anh lại càng lấn tới, sát gần thêm chút nữa, cho tới khi sống lưng cô dựa hẳn vào gối tựa, anh cũng theo đà đè lên người cô. Cô ngẩng đầu lên, nói: "Cả Thương Lăng đều biết em là người phụ nữ của Đàm Diệu Minh. Em ở bên cạnh anh ấy ba năm, cũng đã ngủ ba năm. Như vậy, anh còn cần em không?"

Ánh mắt Lục Đông Thâm hơi tối đi. Bàn tay anh đặt nơi gáy cô hình như có phần dùng sức, anh nhìn sâu vào mắt cô: "Anh có thể không để ý."

"Còn có Nhiêu Tôn." Hạ Trú vẫn không rời mắt khỏi anh phút nào: "Em và anh ta cũng từng phát sinh quan hệ…"

Lục Đông Thâm cúi mặt xuống, dữ dằn hôn lên môi cô.

Nghiền nát, nuốt trọn, thậm chí còn có phần cuồng dã, có phần quyết tâm phải cắn nát người trước mặt. Lại giống như vạn cổ hồng hoang, thông qua bờ môi của anh, ánh mắt của anh, hơi thở nặng nề của anh phả ra ngoài. Cô như kẻ chết đuối, nhưng lại phải gắng gượng chống đỡ sức mạnh của anh. Cô cảm thấy, bàn tay anh đã sắp bóp nát xương cốt cô.

Rất lâu sau, Lục Đông Thâm mới buông ra cô, chóp mũi anh chạm lên mũi cô, anh nói trong tiếng thở khàn khàn: "Trước kia em ra sao, đã làm gì, cùng với ai anh đều có thể không quan tâm. Hạ Trú, em phải nhớ kỹ cho anh, sau này mỗi ngày của em đều là của Lục Đông Thâm."

Hơi thở của Hạ Trú đợt sau dồn dập hơn đợt trước.

Là sự cảm động chưa từng có, cũng là sự rung động chưa bao giờ sở hữu. Cô vẫn cứ mải miết nhìn anh. Mọi sự không cam tâm, cường thế, sự nghẹt thở đến trời long đất lở trong mắt anh đều hoàn toàn bị đè xuống. Thanh âm vấn vít bên tai là nỗi đau nhưng cũng mang sự quyến luyến dài lâu cùng trời đất.

Cô chủ động vòng tay qua cổ anh: “Tình yêu của anh khiến em vừa lo vừa sợ.”

Hơi thở của Lục Đông Thâm phả lên khóe môi cô: “Đừng sợ, vì những gì anh cho em, em đều phải chấp nhận.”

“Anh không chê em bẩn sao?”

Lục Đông Thâm nhìn cô: “Đối với anh, em vĩnh viễn là ngoại lệ.”

Hạ Trú chủ động hôn anh.

Răng môi quấn quýt.

Từ sự miên man ban đầu như một cơn mưa bụi lất phất cho tới khi mưa bụi hóa mưa rào ào ào thác đổ. Da thịt cọ vào nhau sinh ra những cơn nóng bỏng, làm bỏng rát tận cốt tủy của nhau, mạch máu của nhau.

Lục Đông Thâm tựa trán mình vào trán cô, giọng nói càng lúc càng khàn hơn trong cơn mãnh liệt: “Bây giờ không để anh đi, lát nữa muốn bắt anh đi cũng không thể nữa đâu.”

Cô nép mình dưới cơ thể anh, chiếc váy dạ hội hờ hững chỉ đợi rơi xuống, cảnh xuân như treo trước mặt anh. Khóe môi và phần xương quai xanh của cô đã đỏ rực lên sau màn cọ qua xát lại. Cô nghe anh nói xong, trái tim lại như bị hun lên giây lát. Cô không nói gì, nhưng vẫn giữ lấy anh không buông tay. Cảm nhận nhiệt độ nơi lòng bàn tay rộng lớn của anh, cũng nóng bỏng như nhiệt độ nơi ánh mắt cô vậy.

Cả hai đều như bùng cháy.

Một thứ vĩ đại nào đó đang cọ đau vào người cô.

Lục Đông Thâm đè chặt cô, mùi hương của anh như một tấm lưới, quấn chặt lấy cô, lôi kéo cô, trói buộc cô: "Tối nay để anh ở lại đây sao?"

Hạ Trú đỏ mặt, không lắc đầu cũng không gật đầu, mà tiếp tục hôn lên môi anh.

Trái tim anh như nổ tung.

Như kính vạn hoa, rực rỡ bừng sáng.

Một phía bị động hóa thành chủ động, hoặc có thể nói rằng, anh vẫn có thói quen chiếm thế chủ động. Anh bế cô đi thẳng vào phòng cũ, đặt cô lên giường, đồng thời cũng sốt sắng tìm kiếm đôi môi cô.

Hạ Trú như chìm vào những tầng mây.

Nụ hôn của anh là rượu, còn nồng hơn cả rượu của cao nguyên, hoang dã hơn cả rượu của Thương Lăng. Cô chỉ muốn nhấm nháp rồi dừng lại, nhưng càng lúc càng không thể. Chẳng biết từ lúc nào, cô đã bị anh dẫn dắt, trở thành một kẻ tham lam.

Trong mơ hồ, cô chỉ có cảm giác anh đã cởi thắt lưng.

Khi cơ thể áp sát, cô ngửi thấy mùi nam tính toát ra từ da thịt anh, mùi hương của một buổi tiệc thịnh soạn.

Bình thường là mùi hương tao nhã nhẹ nhàng toát ra từ bộ quần Âu áo vest là lượt, tươi mới mát mẻ. Nhưng bây giờ đây mới là mùi hương đích thực mà Lục Đông Thâm sở hữu, dã tính rắn rỏi, hung hăng dũng mãnh. Mùi hương này thông qua nguồn sức mạnh tiềm tàng trong cơ thể và da thịt của anh thấm đẫm vào hơi thở của cô, da thịt của cô, máu huyết của cô.

Tựa hồ đêm nay mới là sự bắt đầu của một bữa tiệc rực rỡ.

Linh hồn và thể xác của cô đều chết đuối trong bữa tiệc này.

Triền miên đến chết.

~Hết chương 180~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 181: Kỷ Niệm Một Cái [2401 Chữ]

Yêu một người sẽ là trạng thái như thế nào nhỉ?

Hạ Trú luôn cảm thấy đó có lẽ sẽ là một trải nghiệm cực kỳ tuyệt vời, khi giữa cuộc đời dài đằng đẵng vẫn luôn xoay vần này được tô vẽ thêm chút màu sắc. Những người yêu nhau sẽ nắm tay bước đi trong đêm dài u tịch, sự ấm áp của chàng trai và nụ cười của cô gái đều chìm vào ánh đèn đường xa xôi diệu vợi. Hoặc có thể giữa một bữa tiệc pháo hoa rực rỡ, chàng trai hôn nhẹ lên lọn tóc của cô gái. Cô gái ngẩng đầu là có thể nhìn thấy dòng sông sao vạn dặm trong mắt người tình, bao la vậy nhưng chỉ bùng nổ vì cô ấy.

Cô chưa từng nghĩ rằng nó còn có thể là một trận hỏa hoạn, hừng hực bốc cháy, hồi sinh trong mãnh liệt. Thứ được tái sinh là tình cảm, là tình yêu nam nữ được tạo thành sau những màn cọ sát, hòa hợp vào cơ thể của nhau. Kể từ giây phút đó, cô và anh đã có nhau, thấm đẫm hương thơm của nhau, quen thuộc những tư thế bản năng nhất của đối phương.

Trận hỏa hoạn này đi tới đâu là cỏ không thể mọc lên tới đó.

Hạ Trú nghĩ tới con thỏ từng bị Lục Đông Thâm tận tay sát bắt đồng thời xử lý lúc đang ở trên núi.

Cô không khác gì con thỏ đó cả.

Bị người ta tuốt lớp lông bên ngoài. Sau cơn đau đớn, Lục Đông Thâm đã trở thành đầu bếp chính.

Trước kia cô từng hỏi Lục Đông Thâm: Vì sao không đốt lửa lớn hẳn để nướng bùng lên? Lục Đông Thâm trả lời: Nướng bằng lửa nhỏ trước rồi mới sang lửa lớn, như vậy món ăn được nướng ra mới chín đều, cảm giác khi ăn mới là ngon nhất.

Tối qua, cô đã nghiến răng hỏi Lục Đông Thâm: Anh coi em giống như con thỏ đó, mặc sức giày vò đấy à?"

Lục Đông Thâm cười thầm, khẽ cắn lên môi cô rồi nói: Dư vị của em còn tuyệt vời hơn thỏ nhiều, thế nên, phải giày vò từ từ.

Đầu tiên sẽ là nướng bằng lửa riu riu.

Ngọn lửa dịu dàng sẽ mơn man da thịt, mùi thơm quấn quýt từng tấc từng phân. Người đầu bếp phối hợp độ lửa một cách hoàn hảo, xoay tròn con mồi, để lửa thiêu được đều khắp mọi chỗ. Ngọn lửa như đầu lưỡi, cùng với sự gia tăng của củi lửa, độ nóng cũng càng lúc càng tăng cao, cuối cùng trở thành trận đại họa dữ dội không thể kiểm soát.

Cuối cùng cô đã trở thành một con thỏ cả người bị dìm xuống nước, hoàn toàn bị luộc chín sạch sẽ, bị nướng đến nỗi da thịt tan nát, xương cốt đứt đoạn.

Ai nói Lục Đông Thâm không phải là một đầu bếp cừ khôi?

Ở trên núi Thiên Chu, cô đã được ăn món thịt thỏ ngon nhất trên đời.

Cũng giống như đêm qua vậy.

Cô cam tâm tình nguyện trở thành con mồi, khi tình đến nơi sâu thẳm nhất cũng tình nguyện sống, tình nguyện chết. Lý trí đã chết chìm và tan biến sạch sẽ trong hơi thở của anh.

Đến mức mà sáng hôm sau khi tỉnh lại, Hạ Trú cảm thấy xương cốt của mình vẫn còn rã rời, không thể cử động được, nhúc nhích một chút là cũng đau như bị nghiến.

Mở mắt ra, cô không hề nhìn thấy Lục Đông Thâm.

Trên đầu giường chèn một mảnh giấy. Cô quấn quá nửa chiếc chăn, gắng gượng thò tay ra với lấy. Vừa cử động, xương cốt khắp người đã răng rắc kêu lên.

Là mảnh giấy nhớ Lục Đông Thâm để lại:Em ngủ quá lâu, thật sự không đành lòng làm ồn đánh thức em dậy. Chiều nay anh tham gia một event, sẽ nhanh chóng quay về, ở trong phòng đợi anh.

Ngủ lâu lắm rồi sao?

Hạ Trú xem giờ, hóa ra đã hơn hai giờ chiều rồi, cũng may là cuối tuần.

Cô lại nằm bò ra giường.

Vẫn còn mùi hương của anh, thấm đẫm vào gối, vào vỏ chăn, hòa vào mùi hương của cô, tạo ra một cảm giác triền miên không dứt. Hạ Trú ôm gối, không nhịn được cười, mùi hương của người này thật là kỳ lạ, hóa ra có thể biến hóa không lường.

Cô thích mùi hương của Lục Đông Thâm, nhất là mùi hương khi ở trên giường.

So với sự thanh nhã lãnh đạm, thì mùi hương nam tính cuồng dã này càng khiến cô mê mẩn trong lòng hơn.

Trong phòng khách, quản gia đã mang đồ ăn tới. Đặt trong xe đẩy, yên lặng bày dưới ánh nắng. Ánh nắng ngoài cửa sổ rất đẹp, đẹp tới mức tắm

rửa xong Hạ Trú vẫn có đầy đủ tâm trạng để ăn hết một nửa xe đồ ăn. Nhưng cô cảm thấy nguyên nhân phần nhiều là vì đói. Lục Đông Thâm đã rút cạn sức lực của cô, cô cần ăn một lượng lớn đồ ăn mới bù đắp lại được.

Cuối cùng cô cũng hiểu nguyên nhân Lục Đông Thâm bảo cô ở trong phòng đợi anh.

Không có quần áo để thay giặt, chỉ có đúng bộ lễ phục tối qua từng mặc. Khóa kéo và dây đai thắt eo của chiếc váy còn bị Lục Đông Thâm tối qua xé hỏng.

Trong tủ có quần áo, toàn là đồ nam giới, của Lục Đông Thâm.

Cô tức đến nỗi mắng thẳng: Cụ nhà anh, anh rắp tâm cố ý phải không? Bảo Cảnh Ninh lừa em tới phòng này, là không để Cảnh Ninh mang thêm bộ quần áo tới cho em?

Cô rút di động ra định tố cáo, ai dè lại nhìn thấy Dương Viễn đăng một dòng trạng thái lên vòng tròn bạn bè. Là bức ảnh Lục Đông Thâm xuất hiện trong buổi event chiều này, áo vest quần Âu, thần thái ngời ngời, từng cử chỉ hành động đều thành thục ổn trọng, cùng với một câu bình luận: Thể lực và tinh lực của tổng giám đốc Lục vĩ đại quả nhiên vượt trên người thường.

Đằng sau câu nói này lại thêm vào một biểu cảm cười đểu.

Hạ Trú vẫn luôn cảm thấy Dương Viễn là một kẻ đê tiện, hôm nay lại càng chứng thực cho suy nghĩ của cô. Có thể gõ ra được một câu khiến người ta vừa đọc đã hiểu ngay như vậy, cũng chỉ có đồ tiện nhân Dương Viễn có thể làm được. Tối qua, cô cao ngạo thể hiện tình yêu, chuyện này dĩ nhiên sẽ bị mọi người trên dưới trong công ty đồn ra tán vào rôm rả. Trong wechat của Lục Đông Thâm không có mấy người, nhưng Dương

Viễn thì kết bạn với vô khối nhân viên trong công ty. Câu này có nghĩa là gì, ma cũng biết!

Nhưng mà.

Hạ Trú lại cảm thấy trong lòng rất sung sướng, thấm đẫm hương vị ngọt ngào, giống như có được một thứ tốt đẹp nhất trên đời vậy.

Hoặc có thể nói rằng, cơ thể được biết bao cô gái nhung nhớ và mê mẩn, tối qua lại đã mặc sức nhấp nhô, rong ruổi trên người cô.

Đã không làm thì thôi, đằng nào Dương tiện nhân cũng đã mở đường cho cô, cô không đáp lại chút đỉnh sao có thể ngăn chặn đám tiểu yêu tinh về sau đây? Suy đi tính lại, cô chụp một bức ảnh với phông nền có chút ánh nắng từ khe hẹp hắt vào, rồi đăng lên vòng tròn bạn bè với dòng bình luận: Kỷ niệm một chút.

Phong cảnh bên ngoài cửa sổ chính là phong cảnh được chụp từ phòng 3601, là phong cảnh Lục Đông Thâm mang đến cho cô.

Vất vả một lúc, cô lại nằm rạp ra giường như động vật không xương, nhìn chằm chằm bức ảnh Lục Đông Thâm mà Dương Viễn đăng lên, càng ngắm càng ưng. Lục Đông Thâm càng tỏ ra đĩnh đạc, nghiêm túc trước mặt mọi người, cô càng nghĩ tới dáng vẻ xấu xa của anh tối qua.

Vừa đăng lên đã có người bình luận, đua nhau mà nói, lời nào cũng có.

Còn có một bình luận của Lục Đông Thâm, thế mà anh cũng có thời gian bình luận cho cô: Dậy rồi à?

Chỉ ba chữ như vậy lại khiến trái tim Hạ Trú co rụt lại, sau đó đập thình thịch thình thịch. Trong đầu cô chỉ toàn là hình ảnh tối qua. Rõ ràng chỉ là

ba chữ hết sức bình thường, cô lại tựa hồ nghe thấy tiếng Lục Đông Thâm đang thì thầm câu đó bên tai mình, trầm khan, miên man.

Cô quăng điện thoại đi, kéo chăn trùm kín mặt, nhưng vừa quay đầu nhìn xuống ga trải giường đã tru lên một tiếng ai oán.

…

Khi Lục Đông Thâm quay về khách sạn cũng đã hơn ba giờ chiều.

Xe đồ ăn trong phòng khách vẫn còn đó, cả một khung cảnh thê lương. Anh thở dài, gọi điện thoại cho quản gia lên dọn dẹp. Sau khi quản gia đi khỏi, Lục Đông Thâm đi tới trước cửa phòng nhà vệ sinh, giơ tay lên gõ cửa: "Đồ lừa đảo kia, em đang làm gì trong đó mà lâu la vậy?"

Trong phòng vệ sinh có tiếng nước chảy, từ lúc vào cửa anh đã nghe thấy rồi. Ban đầu anh tưởng cô vừa dậy, đang tắm rửa. Nhưng quản gia đi rồi mà tiếng nước bên trong vẫn chưa dứt, đây quả thực là điều khiến Lục Đông Thâm rất kinh ngạc.

"Anh đừng vào đây." Bên trong vang lên tiếng của Hạ Trú.

Lục Đông Thâm mím môi cười khẽ, bảo anh đừng vào là anh không được vào chắc? Người cũng đã là của anh rồi, còn có gì không thể nhìn chứ. Nghĩ vậy, anh thẳng thừng mở cửa ra.

Hoàn toàn không có cảnh tượng hơi nước nghi ngút, cô nằm ườn trong bồn tắm như anh tưởng tượng. Hạ Trú đang mặc bộ áo ngủ của khách sạn, ngồi bên cạnh bồn tắm, nước vẫn chảy róc rách, trong bồn ngâm một chiếc ga giường trắng. Thấy Lục Đông Thâm đi vào, cô đỏ mặt: "Ai cho anh vào đây hả? Mau ra ngoài!"

Lục Đông Thâm càng thêm hứng thú. Anh đứng nhìn cô từ trên xuống: "Em cũng không cần đảm đang tiết kiệm tiền hộ anh như vậy đâu. Các nhân viên từ trên xuống dưới trong khách sạn đều do anh bỏ tiền thuê về để làm việc. Em làm hết công việc của họ rồi, họ còn biết làm gì?"

Hạ Trú trừng mắt với anh, con ngươi như sắp bắn cả ra ngoài.

Lục Đông Thâm phì cười, cúi người xuống, giơ tay vén một góc ga giường lên. Dấu vết vẫn còn chưa giặt sạch hoàn toàn lọt vào tầm mắt anh. Anh cười càng đắc ý và lộng hành hơn.

"Đừng nhìn nữa." Hạ Trú ngượng ngùng, giật lấy rồi dìm xuống nước: "Còn không phải tại anh?"

Lục Đông Thâm kéo cô đứng dậy, nét mặt trêu chọc: "Trách ai? Tối qua ai là người nói mình đã kinh qua trăm trận đánh?" Anh ôm chặt cô từ phía sau, cười khẽ: "Tem là do anh bóc, máu là do em lưu lại, hòa nhau."

"Được hời còn giả đò hả?" Hạ Trú đẩy anh một cái nhưng không đẩy ra được.

Lục Đông Thâm bật cười, càng ôm chặt cô hơn: "Được rồi, để anh bảo quản gia lấy đi giặt giũ. Em có giặt sạch cũng không dùng được, ga giường trong khách sạn phải được giặt giũ và khử trùng theo đúng quy trình."

"Không được, để người ta nhìn thấy là lập tức hiểu tối qua đã xảy ra chuyện gì." Hạ Trú cự nự.

Lục Đông Thâm phá lên cười: "Ở trong vòng tròn bạn bè em đăng bài rần rần như thế, còn sợ người khác biết à?"

"Có thể giống nhau được sao?" Hạ Trú ầm ĩ, quệt cả bàn tay đầy nước lên chiếc áo vest của anh.

Lục Đông Thâm mặc kệ cô tàn phá chiếc áo làm bằng thủ công của mình, cười càng ngạo mạn hơn: “Giống nhau. Em ở trong phòng 3601 suốt cả đêm, mọi người đều hiểu đã xảy ra chuyện gì rồi.”

~Hết chương 181~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 182: Yêu Sâu Đậm Sẽ Không So Đo Tính Toán [4013 Chữ]

Ghi nhớ một con người, chính là ghi nhớ một loại mùi hương.

Kết quả vẫn là nhân viên phục vụ tới thu dọn ga giường, nhưng cũng may Lục Đông Thâm để ý tới thể diện của Hạ Trú nên đã gọi điện thoại tới bộ phận buồng phòng, yêu cầu cho một nhân viên nữ tới dọn dẹp. Chiếc ga giường được vắt khô sơ qua, khi cho lên xe giặt, vẫn loáng thoáng nhìn thấy được dấu vết trên chiếc chăn. Hạ Trú rất mất công mất sức để giải thích với cô nhân viên đó một câu: "À, bà dì của tôi ghé thăm, thành thật xin lỗi."

Lục Đông Thâm ngồi trên sô pha, nhìn thấy hết toàn bộ dáng vẻ cố gắng tỏ ra đường hoàng ngay thẳng của Hạ Trú. Anh chống tay lên trán, không nhịn được cười.

Cô phục vụ rất khách sáo, dặn dò cô mấy ngày này phải chú ý giữ ấm cho cơ thể gì gì đó. Sau khi cô ấy đi rồi, Hạ Trú hoàn toàn nhẹ nhõm như được thả tự do sau khi mãn hạn tù, cô thong dong đi tới: "Nhân viên phục vụ của khách sạn Skyline đúng là nhiệt tình chu đáo quá, vì ông chủ đang ngồi ở đây phải không?"

Lục Đông Thâm lười biếng gác chân trái lên chân phải: "Nhân viên phục vụ của khách sạn Skyline tuy rằng không quá nhiệt tình, chu đáo, nhưng rất biết quan sát sắc mặt người khác, họ thông minh cực kỳ."

"Anh nói vậy có ý gì?" Hạ Trú cảnh giác.

“Nếu đối phương thật lòng tin lời em nói, chỉ trong vòng nửa phút sau, phòng chăm sóc khách hàng sẽ gọi điện tới hỏi thăm xem em cảm thấy trong người không khỏe chỗ nào, có cần thuốc giảm đau gì đó không. Và trong phòng một phút sau, bộ phận Nhà ăn chí ít sẽ bê lên cho em một cốc nước đường đỏ.” Lục Đông Thâm giơ cổ tay trái lên, ngón trỏ bàn tay phải gõ nhẹ lên mặt đồng hồ đeo tay, ra hiệu với Hạ Trú: “Có muốn cược một ván với anh không?”

Hạ Trú đứng đờ ra tại chỗ, một chân vẫn đang giữ tư thế đứng bằng một chân, cứ thế gượng gạo nhìn Lục Đông Thâm đúng một phút, cho tới khi điện thoại không kêu, cửa phòng không mở, và tới khi Lục Đông Thâm cười tươi như hoa: “Sự thật chứng minh, khả năng chém gió của em phải được trau dồi hơn nữa.”

Cảm giác bị người ta nhìn thấu thật sự vô cùng tồi tệ, trước mặt thì thôi đi, kiểu nhìn thấu sau lưng này lại càng giày vò người ta hơn. Chưa biết chừng đối phương đang cười thầm trong lòng đấy. Nghĩ như vậy, Hạ Trú càng phát rồ, cô nhe nanh múa vuốt trước mặt Lục Đông Thâm: “Có cần phải thế không? Có cần thiết không? Nhân viên của anh cũng biến thái quá đi mất!”

“Đây gọi là phục vụ tới tận cùng.” Lục Đông Thâm cười nói.

Hạ Trú xị mặt ra khó xử.

Lục Đông Thâm thấy vậy: “Được rồi, em cũng đừng mất cân bằng tâm lý nữa, qua đây thử quần áo đi. Tối nay cửa hàng đồ Pháp trên sân thượng tung ra món mới, anh đưa em đi ăn thử.”

Bên cạnh ghế sô pha đặt một hộp quà, ruy băng được thắt rất tỉ mỉ. Hạ Trú tiến lên, gẩy gẩy hộp quà: “Đây được tính là thù lao sao?”

“Ăn nói bừa bãi.” Lục Đông Thâm khẽ quở rồi giơ tay gạt cổ áo tắm của cô ra: “Em mặc mấy lớp áo vậy?”

Bên dưới áo tắm là sơ mi của anh, là bộ quần áo cô lục tung tủ ra để mặc tạm vì không còn cách nào khác. Nghe anh nói như vậy, cô mới cảm thấy nóng, bèn cởi áo tắm ra, quăng sang một bên, nét mặt oán trách: “Lễ phục không mặc được nữa rồi, em đành phải lấy sơ mi của anh để mặc đối phó. Quản gia lại là nam giới, em không thể chỉ mặc độc chiếc sơ mi của anh rồi đi loăng quăng trước mặt người ta được, đúng không?”

“Em giác ngộ được tư tưởng này, anh rất mãn nguyện.” Ánh mắt Lục Đông Thâm lưỡng lự chưa chịu dời khỏi cổ áo hơi hé mở của cô.

Sự chú ý của Hạ Trù dồn cả vào hộp quà. Cô cầm lên tay ước lượng: “Quần áo kiểu dáng gì vậy? Tốt nhất đừng là váy nhé. Tuy rằng em diện mạo như hoa mặc váy cũng rất đẹp, nhưng em không thích mặc váy một tý nào, mệt người lắm.”

“Anh thích ngắm em mặc váy.” Ngữ khí của anh trầm trầm, nói xong anh lại cười xấu xa: “Hoặc là, em không mặc gì cả cũng đẹp.”

Hạ Trú đang định mắng anh không nghiêm túc thì nguoắc mắt lên bắt gặp ngay ánh nhìn của anh. Tuy anh mỉm cười, nhưng thứ rõ nét nhất hiện lên trong ánh mắt không phải nụ cười mà là dục vọng.

Như biển khơi, như vực thẳm, không phải là sự thể hiện bề ngoài mà khắc sâu vào tận đáy mắt.

Dục vọng toát ra từ cái nhìn của người đàn ông mới là sự tham lam sâu đậm nhất họ dành cho người phụ nữ.

Thần kinh nhạy cảm của Hạ Trú lập tức quay trở lại. Cô quăng hộp quà xuống, giơ tay định giật lấy áo tắm, nhưng đã bị Lục Đông Thâm một tay

giữ chặt lại: “Muộn rồi.”

Trái tim cô bắt đầu đập thình thịch dữ dội. Cô lập tức nhớ lại cảnh tượng tối hôm qua, định cách anh một quãng xa. Ai dè anh một tay giật lấy một góc áo. Cô không dám cử động bừa bãi, nhìn anh chằm chằm: “Lục Đông Thâm, anh vừa mới nói định đưa em đi ăn cơ mà!”

“Vội gì chứ, bây giờ đi ăn tối vẫn còn sớm quá.” Lục Đông Thâm nửa đùa nửa thật.

Trái tim của Hạ Trú như chỉ chực vọt lên cổ họng: “À… em vẫn chưa quen lắm.”

“Thế nên mới cần siêng năng khai thác.” Lục Đông Thâm giở trò lưu manh một cách nghiêm túc.

Hạ Trú đỏ mặt, hoang mang: “Anh đừng có được nước lấn tới nhé.”

Lục Đông Thâm đùa nghịch vạt áo sơ mi của cô, chậm rãi từ tốn lên tiếng: “Em có biết vì sao tối qua anh chỉ muốn em một lần thôi không?” Anh ngước nhìn cô: “Chính vì anh suy nghĩ tới chuyện đó là lần đầu tiên của em.”

Nghe xong câu này càng khiến Hạ Trú mồm miệng khô khốc. Cô tự nhủ thầm trong lòng. Phải, chỉ một lần thôi, nói thì dễ nghe lắm, nhưng không tính tới thời gian dài…

Lục Đông Thâm dang tay kéo một cái, cô bèn ngã vào lòng anh: “Cô bé, đã chấp nhận cá cược thì phải chịu thua chứ?”

“Ai cá cược với anh? Sao em lại thua được?”

“Chính trong một phút cá cược vừa rồi, em đã thua rất thê thảm mà?” Lục Đông Thâm nói.

Hạ Trú trợn trừng hai mắt: “Em đâu có cá cược gì với anh.”

“Không phản đối tức là mặc nhận sẽ tham gia vào ván cược này. Bây giờ thua rồi lại định quỵt nợ? Làm gì có chuyện đó? Việc lấy gì để cược cũng không cần suy nghĩ nhiều, cứ hy sinh cơ thể này của em là được.”

Hạ Trú ngồi bệt xuống thảm trải sàn, níu lấy gấu quần anh cầu xin: “Anh làm vậy là ép con gái nhà lành làm kỹ nữ đấy.”

Lục Đông Thâm không nhịn được cười: “Tin anh đi, chẳng bao lâu sau em sẽ không cầu xin anh nữa đâu.”

“Anh zai, bây giờ em cầu xin anh.” Hạ Trú thẳng thừng ôm ghì lấy chân anh: “Các cụ có câu nói rất đúng: Món ngon không nên ăn nhiều, sẽ tổn hại tới sức khỏe đấy.”

“Phàm là những món ngon ăn rồi sẽ nghiện, có tổn hại sức khỏe anh cũng chấp nhận.” Lục Đông Thâm khẽ vân vê cằm cô, trong mắt như chứa cả một dòng sông sao rực rỡ mênh mông: “Còn về tiếng ‘anh zai’ của em, lát nữa kêu sẽ càng dễ nghe hơn.” Dứt lời, anh đứng lên bế thẳng cô dậy, gần như ném thẳng cô xuống giường, khí thế bừng bừng.

Nếu tình yêu là một bức tranh phong cảnh, cô sẽ hoặc sống hoặc chết giữa bức tranh ấy, tất cả đều được quyết định bởi anh. Anh là thuốc giải của cô, cũng là thuốc độc của cô.

Một lúc lâu sau, cô dựa vào lòng anh, trong tai vẫn văng vẳng tiếng nhịp tim mạnh mẽ của anh, và cả của cô nữa.

Ghi nhớ một con người, chính là ghi nhớ một loại mùi hương.

Hạ Trú đang nghĩ, trong những năm tháng còn sống, cô sẽ vĩnh viễn không thể quên được Lục Đông Thâm. Khả năng vận động của anh đã khiến mùi hương và dấu ấn của anh khắc ghi vào trong trái tim cô.

Cô cảm thấy anh tốt muôn phần. Khi anh dịu dàng chu toàn cũng tốt, khi anh cuồng dã lộng hành cũng tốt. Ngay cả mồ hôi của anh cũng như một con dao điêu khắc gợi cảm, từ góc mặt tuấn tú trượt xuống sống lưng rắn rỏi, lồng ngực rộng lớn, đẽo gọt nên dáng vẻ trời sinh của người đàn ông.

Người đàn ông trước mặt mọi người nghiêm túc, đứng đắn ấy, người đàn ông lạnh lùng, biết tự kiềm chế ấy, chính vì những giọt mồ hôi đó sẽ tô vẽ thêm cho anh một dư vị rất quyến rũ.

Dư vị ấy gọi là ngỗ ngược.

Lục Đông Thâm dựa vào đầu giường, trong lòng là người con gái mềm mại như ngọc, khiến anh không nỡ buông tay. Anh giơ tay lên, vén mái tóc ướt nhẹp của cô ra sau tai, lại là sự dịu dàng và cưng chiều với cô như hằng ngày: “Bế em đi tắm nhé?”

Hạ Trú uể oải gật đầu, ngay sau đó lại lắc đầu, ôm chặt anh: “Em nằm thêm lúc nữa.” Cô đâu có ngốc, hậu quả của việc đi vào phòng tắm chắc chắn chẳng tốt đẹp gì. Cô cảm thấy Lục Đông Thâm quen ức hiếp người yếu.

Lục Đông Thâm cười thầm.

“Này.” Hạ Trú tựa cằm lên ngực anh, ngước mắt lên nhìn anh, lười biếng như một con mèo: “Em và Trình Lộ dáng ai đẹp hơn?”

Một giây trước vẫn còn cảnh xuân miên man, một giây sau đã thẳng thừng rút dao oán trách, quả thực rất giống với phong cách của Hạ Trú,

nhưng cũng khiến Lục Đông Thâm trở tay không kịp. Anh cúi đầu nhìn cô một lúc lâu, sau đó "Á?" một tiếng.

Thấy vậy, Hạ Trú cũng đã hoàn hồn trở lại, cô hơi gượng ngồi dậy, nở nụ cười âm u, lành lạnh: "Anh đừng giả vờ vô tội trước mặt em. Trước kia em ngại hỏi anh, bây giờ chúng ta cũng được coi là những người thân thiết nhất rồi, đúng không? Thế nên có một vài món nợ nhất định phải tính toán rõ ràng. Con người em không hiền thục, tốt bụng đến thế đâu."

Lục Đông Thâm mím môi cười.

Anh vốn không thích những người thù dai. Rõ ràng, tính cách có thù ắt báo của Hạ Trú tuyệt đối không được xếp vào những mẫu người mà anh thích. Thế nhưng anh lại yêu cô một cách kỳ lạ. Cô càng chi li tính toán, anh càng không thể buông tay.

Anh từng nghe một câu nói thế này: Càng yêu sâu đậm càng không so đo tính toán.

Đây là nỗi đau chỉ tình yêu mới có, cũng là quyền lợi dành riêng cho tình yêu. Thế nên, đây mới là dáng vẻ đích thực của tình yêu.

Lục Đông Thâm hắng giọng: "Đương nhiên là dáng của em đẹp."

"Trả lời nuột nà quá nhỉ ngài Lục." Hạ Trú càng cười càng ghê, cô cũng quên hẳn cơn đau như gãy xương trên người, bò dậy, quấn kín chăn lên người, chỉ để hở độc khuôn mặt: "Anh đang giả ngây giả ngô với em đấy à, thứ em quan tâm là vấn đề ai dáng đẹp hơn ai hay sao? Cô gái họ Trình đó trong buổi tiệc chỉ hận không thể dán chặt con ngươi lên người anh, xem ra trước đây không ít lần được anh tưới tắm. Lục Đông Thâm, có phải anh nên giải thích rõ ràng quan hệ giữa anh và cô ta không?"

"Được, anh giải thích."

Thái độ thẳng thắn ung dung của Lục Đông Thâm khiến Hạ Trú sững người giây lát. Cô những tưởng anh sẽ tìm mọi cách né tránh hoặc chuyển sang một chủ đề khác. Với khả năng của mình, việc anh muốn lặng lẽ đổi đề tài không khó khăn gì. Lục Đông Thâm kéo tay cô qua, thảnh thơi đùa nghịch từng ngón tay: "Đúng là trước kia Trình Lộ từng đi theo anh. Anh không muốn nói rằng mối quan hệ đó vì lợi ích cá nhân mỗi người đến mức nào, nhưng thực tế đúng là mỗi người đều có nhu cầu của riêng mình. Còn về tình hình sau này, em cũng đã nhìn thấy, anh và cô ta không có chút liên lạc nào."

Hạ Trú nhìn anh chằm chằm rồi bắn như pháo: "Lục Đông Thâm, em phát hiện con người anh cũng tàn nhẫn thật đấy, dù sao cũng đã từng là người phụ nữ đi theo anh, bây giờ anh nhắc lại cũng quá đỗi thờ ơ. Người ta dù sao cũng là sinh viên đại học mà? Khi đi theo anh cũng là một người con gái trong trắng thuần khiết đúng không? Có phải vì lợi ích anh đã bán người ta đi không? Nói cho cùng, vẫn là anh có lỗi với con gái nhà người ta. Lưỡi dao đó cứa xuống, chưa cần biết là thật hay giả nhưng anh không cảm động dù là một chút sao? Nói thật lòng, em nhìn cô gái ấy mà cũng thấy không đành lòng."

Lục Đông Thâm nhìn cô, nét mặt buồn cười: "Cái tính phàm gặp một cô gái nào cũng thấy thương hoa tiếc ngọc của em khi nào thì kiềm chế bớt được đây?"

"Vậy những gì em nói không phải sự thật ư?"

Lục Đông Thâm điều chỉnh lại tư thế ngồi, nhìn cô đầy hứng thú: "Ai kể với em mấy chuyện này?"

"Anh mặc kệ là ai kể đi. Chuyện của anh người ngoài biết còn ít à?" Hạ Trú giơ tay phát lên ngực anh: "Nếu đã muốn giải thích với em thì anh phải giải thích rõ ràng vào."

Lục Đông Thâm nắm chặt cổ tay, dùng sức kéo cô vào lòng: “Trước khi theo anh, Trình Lộ từng có bạn trai. Trước khi đến với em, anh không bao giờ động vào những cô gái còn trong trắng.”

“Hả?” Hoàn toàn khác với những gì cô nghe thấy.

“Con gái thường không bao giờ quên được người đàn ông đầu tiên của mình. Anh không cho họ được phần tình cảm đó thế nên không bao giờ dây vào.” Lục Đông Thâm khẽ thở dài, tình và dục xưa nay anh luôn phân biệt rất rõ ràng: “Còn về việc em nói anh không bao giờ động vào thứ mà người ta từng động, anh không biết là em nghe ai nói, nghe ở đâu. Phải nói chính xác là anh không bao giờ ăn lại cỏ cũ. Còn về việc cô ta đi theo tay cán bộ kia cũng rất đơn giản. Công tử nhà họ Phùng đích thực là thích cô ta, tuy rằng biết quan hệ giữa anh và cô ta, nhưng vẫn rất si tình. Anh đã hỏi Trình Lộ xem có muốn cân nhắc thêm không, dù sao thì anh cũng không cho cô ta được tình cảm, con gái chung quy vẫn nên có một chốn về. Trình Lộ đã đồng ý, về sau đến chuyện ầm ĩ trong bệnh viện, quả thật anh cũng bất ngờ.”

Trình Lộ là sinh viên tốt nghiệp trường nghệ thuật, đi theo một quản lý người mẫu sang Mỹ phát triển sự nghiệp. Khi tới một siêu thị thuộc quyền quản lý của Lục Môn làm lễ khai trương, cô ta từng bị người ta quấy rối. Hôm đó anh đi qua, tiện tay giúp cô ta giải vây, dù sao cũng là siêu thị nhà mình. Về sau cũng không hiểu Trình Lộ nghe ngóng được từ đâu lịch trình làm việc của anh, xuất hiện ngay trước cửa khách sạn nơi anh nghỉ lại. Kể từ hôm đó, họ cũng xác định quan hệ giữa hai người.

Anh biết suy nghĩ trong lòng Trình Lộ. Một cô gái ham muốn thành công không dễ dàng, việc tìm kiếm một người có thể cho mình thứ mình muốn trong xã hội ngày nay là quá thường gặp.

Trình Lộ đi theo anh khá lâu, khoảng thời gian đó cô ta vẫn ở lại nước Mỹ phát triển. Mà khoảng thời gian đó anh thường xuyên bay đi khắp nơi, có lúc một tháng có thể gặp nhau hai ba lần, có lúc ba bốn tháng không gặp được một lần. Cho tới khi cô ta lọt vào mắt xanh của cậu chủ nhà họ Phùng.

Lúc đó cậu ta tới Mỹ du lịch, cứ thế bắt gặp Trình Lộ, câu chuyện về sau trở nên đơn giản hơn nhiều. Chí ít thì trong mắt Lục Đông Thâm, chuyện này không liên quan đến vấn đề trao đổi lợi ích, hơn nữa anh cũng cảm thấy đặt chuyện này vào việc làm ăn thương trường là rất hoang đường.

"Trên thương trường đấu nhau bằng thực lực. Anh thừa nhận có nhiều thủ đoạn kinh doanh nhiều lúc cũng ngấm ngầm, nhưng mang một người phụ nữ ra để trao đổi lợi ích, tạm thời không nói đến sự nguy hiểm của nó, riêng việc hợp tác đó cũng không thể dài lâu."

Hạ Trú nhìn anh, nửa tin nửa ngờ.

"Ánh mắt này của em khiến anh tổn thương lắm đấy." Lục Đông Thâm giơ tay cốc lên đầu cô một cái.

"Chẳng giống những gì em nghe thấy."

"Em tin người ta hay tin anh?" Lục Đông Thâm cười.

Hạ Trú lại lăn tròn dáng vẻ ủ như kén của mình vào lòng anh: "Dĩ nhiên là em tin anh rồi, người đàn ông như anh thật mê người." Bây giờ nghe xong cô thấy dễ chịu trong lòng hơn nhiều. Tuy rằng cô vẫn canh cánh chuyện Lục Đông Thâm từng chạm vào Trình Lộ. Có một điểm cô dám chắc chắn, Trình Lộ yêu Lục Đông Thâm.

Mẫu người như Lục Đông Thâm chắc chắn không hiểu rõ tâm tư của Trình Lộ, hoặc có thể khi đó anh không thật sự lý giải được suy nghĩ của Trình Lộ khi đồng ý hẹn hò với cậu chủ nhà họ Phòng. Yêu một người là tình nguyện làm thiêu thân lao vào lửa. Vốn dĩ Lục Đông Thâm có ý tốt, cảm thấy mình không thể cho cô ấy một tương lai thế nên rất muốn tác thành mối lương duyên với cậu Phùng. Nhưng cô Trình đâu có nghĩ như vậy. Cô ta cảm thấy đây là một vụ giao dịch, trao đổi lợi ích, trao đổi quyền sắc. Đối với cô ta có thể là một sự sỉ nhục, nhưng vì Lục Đông Thâm, cô ta tình nguyện.

Cô ta những tưởng làm như vậy chí ít sẽ nhận được sự quan tâm và thương xót của Lục Đông Thâm, cũng tưởng chí ít thì những ngày tháng về sau vẫn còn được vương vấn anh. Không ngờ Lục Đông Thâm lại dứt khoát như vậy, trong lúc tuyệt vọng cô ta mới đi nước cờ mạo hiểm.

Nhưng từ góc độ của Lục Đông Thâm mà nói, có lẽ không phải anh quá tuyệt tình. Anh chỉ nghĩ đó là chuyện tình yêu của nhà người ta, anh tham gia vào chẳng hay ho gì.

Lời đồn đại thật đáng sợ, làm tổn thương người, đau lòng mình. Sự thật thường rất đơn giản, nhưng quay đầu ra đi nó đã bị đổi khác…

~Hết chương 182~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 183: Từ Nay Về Sau, Chỉ Có Mình Em [2511 Chữ]

Dù có né tránh thế nào chung quy em vẫn không phải Tưởng Ly, rồi có một ngày em phải quay về.

Câu này Lục Đông Thâm thích nghe.

Cái miệng này của Hạ Trú, khi thâm đọc thì có thể nói đến giết chết người ta, lúc tâm tình vui vẻ lại ngọt như bôi mật. Nắng mưa thất thường là cô, mà thẳng thắn bộc trực cũng là cô, thông minh cơ trí vẫn là cô. Anh giơ tay, kéo cả người và chăn quấn bên ngoài vào lòng. Từ lúc cô đối địch, cảnh giác và xa cách anh, tới bây giờ nương tựa, dựa dẫm trong lòng anh, luôn khiến anh cảm thấy ấm áp tận đáy lòng. Anh cúi xuống hôn lên đỉnh đầu cô và nói: “Từ nay về sau, chỉ có mình em.”

Chỉ một câu nói ngắn ngủi nhưng còn có trọng lượng hơn nhiều những lời thề non hẹn biển. Hạ Trú lắng nghe, khi câu nói ấy vọng vào tai, như có một quả táo ngọt lịm chui xuống bụng cô. Cô không phải là một người đỏng đảnh, càng không phải mấy cô bé mười bảy, mười tám tuổi, dĩ nhiên hiểu được một khi anh nói được câu ấy, thì mình cũng không cần hỏi rõ ngọn ngành. Tính cách Lục Đông Thâm là vậy, chưa bao giờ là một người đàn ông thích chơi đùa với tình cảm, thế nên đây chính là lời hứa của anh.

Hạ Trú thò đầu ra khỏi chăn, ôm chặt lấy cánh tay anh, áp mặt lên lồng ngực anh, rất lâu sau mới nói: “Đông Thâm, anh biết không? Từ khi sinh ra em đã sống trong trại trẻ mồ côi rồi.”

Lục Đông Thâm để mặc cho cô ôm cánh tay mình, anh giơ tay còn lại lên, xoa đầu cô rồi nhẹ nhàng trả lời: "Anh biết."

Hạ Trú ngẩng lên nhìn anh.

"Đừng nhạy cảm như vậy, anh chỉ muốn hiểu về em hơn một chút thôi." Lục Đông Thâm sợ cô hiểu lầm, nhưng thực tế là tư liệu về quá khứ của cô quả thực khó điều tra, việc này hoàn toàn bắt nguồn từ bản lĩnh của Đàm Diệu Minh. Nếu lấy thân phận của Tưởng Ly để điều tra về quá khứ của cô thì hoàn toàn là một tờ giấy trắng. Để bảo vệ cô, Đàm Diệu Minh đã tốn không ít sức lực. Nếu Đàm Diệu Minh không sụp đổ, chắc là anh cũng không có cơ hội tra ra được chuyện xưa của cô.

"Anh đã biết những chuyện gì về em rồi?" Hạ Trú hỏi.

Lục Đông Thâm phát hiện ra cơ thể cô hơi căng cứng. Anh luồn bàn tay lớn của mình vào trong chăn, nhẹ nhàng vỗ về lưng cô an ủi: "Em và Thương Xuyên đều lớn lên trong trại trẻ mồ côi. Năm 7 tuổi, em được nhận nuôi. Bố mẹ nuôi của em cũng được coi là một nhân vật có danh có tiếng. Thương Xuyên được bậc thầy Kinh kịch Tả Quốc Đảng nhận nuôi. Tả Quốc Đảng còn có một người con trai, có lẽ chính là Tả Thời mà em nói đến. Năm 15 tuổi, em theo bố mẹ nuôi đến Bắc Kinh định cư. Năm 18 tuổi, em ra nước ngoài du học, tập trung theo đuổi ngành Thực vật học. Hơn nữa, vào năm 19 tuổi, ở nước ngoài, em đã được đăng tạp chí các bài viết liên quan đến học thuật, phát triển một năng khiếu bẩm sinh vượt trên người thường. Vì chuyện này, em trở thành thành viên nhỏ tuổi nhất từng tham gia vào Hội mùi hương quốc tế, Hội văn thuật. Năm 20 tuổi, em được mời làm nhà điều chế hương cho một công ty nước hoa hàng đầu. Loại nước hoa "Lost" mà cô điều chế ra có một dạo từng là loại nước hoa kinh điển của hãng. Nhưng khi đó em vẫn coi sự nghiệp học hành là quan trọng nhất, lại suy nghĩ tới nghề nghiệp của bố mẹ nuôi, thế nên đã lựa chọn sống một cách kín đáo, tập trung toàn lực nghiên cứu công việc tạo hương.

Trong những lúc rảnh rỗi, em còn lợi dụng cái mũi của mình giúp cục điều tra liên bang Mỹ phá được hai vụ án giết người liên hoàn. Từ đó trở đi, cái tên Hạ Trú đã gắn liền với bốn chữ thiên tài bẩm sinh."

"Năm 21 tuổi, em về nước, vẫn làm việc chủ yếu trong lĩnh vực mùi hương, nhưng lại thiên về việc phân tích và tạo dựng lại các mùi hương hơn, chủ yếu thiên về nghiên cứu. Tuy rằng không còn hoạt động tích cực ở tiền tuyến nhưng kỹ thuật phân tách mùi hương sau đó sáng tạo ra nhiều mùi hương mới thì không phải ai muốn cũng có được. Năm đó, sự coi trọng mà quốc gia dành cho lĩnh vực mùi hương tăng cao đột xuất. Chẳng biết đã có bao nhiêu quan to mang tiền mặt tới mời đón hiền tài. Có người muốn được xin một tờ bí kíp giấy, có người lại muốn sống lâu trăm tuổi, có người muốn mời em về bán mạng cho họ với mức lương ngất ngưởng. Em càng sống khép kín thì lời đồn về việc em có thể thao túng sự sống chết của người khác lại càng nhiều. Đương nhiên, anh cũng tin em có bản lĩnh này."

Nói tới đây, Lục Đông Thâm hơi ngừng lại, nhìn cô: "Cho đến ba năm trước, một cô gái 23 tuổi như em như gặp phải vực sâu cuộc đời. Bố mẹ nuôi ra đi, mọi vinh quang không còn nữa, ai ai cũng nói em giết người rồi bỏ trốn. Kể từ ngày đó, giới văn thuật không còn Hạ Trú. Anh đã cố gắng tìm hiểu về chuyện ba năm trước, nhưng tư liệu bằng không. Chỉ có thể chứng tỏ hai điều. Thứ nhất, chuyện năm xưa dính dáng tới quá ít người; Thứ hai, Đàm Diệu Minh đã quyết tâm xóa sạch đoạn trải nghiệm đó của em."

Hạ Trú nhìn anh, rất lâu sau mới nói: "Thì ra anh biết nhiều chuyện như vậy."

"Nhiều sao?" Lục Đông Thâm nắm lấy cằm, nâng mặt cô lên, hôn lên khóe môi cô: "Chuyện của ba năm trước có lẽ là nỗi đau lớn nhất trong

lòng em. Nếu em không kể, anh cũng không điều tra. Anh nói rồi, trước kia em thế nào anh không quan tâm, anh chỉ cần tương lai của em."

Hạ Trú để mặc cho đôi môi anh từng chút từng chút thiêu đốt khóe môi mình. Cô nhắm mắt lại, từng cảnh tượng điên rồ như lưỡi dao đâm thẳng vào tim khiến cô đau nhói. Thấy cô nhíu mày, Lục Đông Thâm ôm chặt lấy cô, thì thầm bên tai: "Thôi được rồi, đừng làm khó bản thân."

"Nhưng em muốn nói cho anh biết chuyện của Tả Thời và Nhiêu Tôn."

Lục Đông Thâm mím môi cười khẽ: "Em nói đi, anh nghe."

Hạ Trú lại dựa vào người anh, khẽ thở dài một tiếng: "Từ lúc còn rất nhỏ em đã rất thích Tả Thời. Lúc học hí kịch, anh ấy đã cho em không ít lời mắng chửi, chịu phạt không ít. Ở trong lòng em, anh ấy chính là người có thể chắn gió che mưa cho em nhất. Trước năm 15 tuổi, em, Thương Xuyên và Tả Thời có quan hệ tốt nhất. Sau khi em theo bố mẹ tới Bắc Kinh định cư thì quen thêm Nhiêu Tôn, bố nuôi em chính là nhân viên cấp dưới của bác trai Nhiêu. Hai gia đình qua lại cũng khá thân thiết và thường xuyên. Em và Nhiêu Tôn được coi là không đánh không quen nhau, suốt ngày cãi cọ như thế, cho đến năm 20 tuổi khi em gặp lại Tả Thời. Điều khiến em không ngờ là Tả Thời lại trở thành nhà phân tích mùi hương được tập đoàn Hoa Lực mời về. Còn em khi đó cũng đã về nước. Bác trai sức khỏe không tốt, ngoài những lúc ở phòng thực nghiệm ra, phần lớn thời gian em ở lại bên cạnh điều chỉnh sức khỏe cho bác trai. Nói một cách khác, em như điều dưỡng của bác ấy, chỉ có điều không chăm lo bữa ăn giấc ngủ mà thêm vào các món ăn sự ảnh hưởng của mùi hương."

Khi vừa mới quen biết Nhiêu Tôn, hai người họ chẳng ai ưa ai cả. Lần đầu tiên mâu thuẫn là ở trên bàn ăn. Nhiêu Tôn là người thuận tay trái, cô thuận tay phải. Các trưởng bối sắp xếp cho họ ngồi cạnh nhau ăn cơm, kết quả là tay đập vào tay, đũa đập vào đũa, cuối cùng trở thành cô và anh ấy

mắt lớn trừng mắt nhỏ, từ đó kết oán với nhau. Cô phiền anh ấy thường ngày tự cao tự đại, không coi ai ra gì. Anh ấy chê cô không dịu dàng, chẳng khác nào thằng oắt. Mỗi lần thấy cô trèo lên cây, trèo lên nóc nhà, anh ấy đều ở dưới gào khản cổ: Hạ Trú, em mà cứ như vậy sẽ không ai dám lấy đâu!

Bình thường gặp mặt cô, anh ấy không giật tóc cô thì cũng túm áo cô, nếu không thì giả ma giả quỷ hù cô. Hai người cứ nhìn nhau là khó ưa như thế tới năm cô 17 tuổi. Cô không nhịn được nữa, mới dùng mật ong, phấn bách hoa làm thành tinh dầu, trộn vào trong kem dưỡng da hằng ngày của anh ấy, đã thành công dụ dỗ được khoảng mười mấy con ong bâu tới đốt sưng vù mặt anh ấy lên, đến lúc đó anh ấy mới biết kiểm soát khi gặp gỡ cô.

“Ngành học của em giúp em không lo về tiền bạc. Sở dĩ sống khép kín, ngoài lý do bố nuôi thì phần nhiều còn là vì nhà họ Nhiêu. Nhà họ Nhiêu nhất cử nhất động cũng gây ảnh hưởng rộng lớn, thế nên mọi chuyện và mọi người trong nhà đều không thể tùy tiện nói ra ngoài. Nơi ở phải kín đáo, ra vào phải có vệ sỹ, sẽ tham gia một vài buổi tiệc nhưng đều có tính chọn lọc. Trước mỗi buổi tiệc tùng đều phải loại bỏ các khả năng nguy hiểm rồi em mới tham gia. Nhiêu Tôn thường ngày rất kiêu ngạo, nhưng đối xử với em và Tả Thời lại rất tốt, nhất là nói chuyện khá hợp gu với Tả Thời, thế nên họ coi nhau như anh em. Về sau Thương Xuyên cũng qua em và Tả Thời mà quen biết Nhiêu Tôn. Nhiêu Tôn thích em, cũng từng hoặc âm thầm hoặc lộ liễu tỏ tình với em. Năm 22 tuổi, em và Tả Thời chính thức xác nhận quan hệ yêu nhau, nên Nhiêu Tôn không còn nhắc đến chuyện yêu em nữa. Kỹ thuật chia tách mùi hương là do Tả Thời dạy em từng chút một. Về sau, em cải tiến thành kỹ thuật phân ly mùi hương, tăng cao tốc độ phân ly. Em và Tả Thời cũng từng nhờ kỹ thuật này, nghiên cứu ra được một bí kíp mùi hương có ảnh hưởng tới trung khu thần kinh của loài người, đồng thời nộp cho Hội văn thuật. Ai ngờ bí kíp bị lấy trộm…”

“Em và Tả Thời vì muốn lấy lại những gì đã mất nên quyết định tới nơi có nguyên liệu thêm một chuyến nữa. Nhiêu Tôn khi đó hoàn toàn không rõ đã xảy ra chuyện gì, vừa nghe bọn em muốn tới một nơi rất nguy hiểm đã nằng nặc đi theo. Nhưng cũng chính trong chuyến đi xa đó, vì một quyết định sai lầm của Nhiêu Tôn đã khiến cho Tả Thời mất tích. Từ đây, giữa em và Nhiêu Tôn cũng có sự xa cách. Bí kíp bị mất, Tả Thời mất tích theo, sự nghi ngờ và lên án của các thành viên trong hội, cộng thêm việc bố mẹ nuôi đồng loạt rời xa nhất thời đã khiến tinh thần em sụp đổ. Mà người kéo em ra khỏi tuyệt vọng chính là Đàm Diệu Minh. Khi em muốn quên đi tất cả, làm lại từ đầu, Đàm Diệu Minh đã cho em ba năm bình yên.”

Đàm Diệu Minh từng nói với cô: Dù có né tránh thế nào chung quy em vẫn không phải Tưởng Ly, rồi có một ngày em phải quay về.

Thế nên, anh ấy tuy xóa sạch mọi tài liệu của cô nhưng lại cất giữ những thứ chứng minh thân phận cũ cho cô. Nó được khóa trong két bảo hiểm tại Hoàng Thiên. Cô cũng chỉ phát hiện khi tới đó lấy đồ theo lời dặn dò của Đàm Diệu Minh trước khi chết.

Thứ đáng giá nhất Đàm Diệu Minh để lại cho cô không phải tài sản mà là khiến cô tỉnh táo nhận thức được mình là ai, những bằng chứng bắt cô thức tỉnh khỏi giấc mộng hư ảo, không thể trở thành sự thật.

~Hết chương 183~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 184: Em Sợ Anh Để Ý [2080 Chữ]

Bây giờ khác rồi, xét về độ thân mật, anh mới là người khiến em nhớ mãi không quên, đúng không?

Nói tới đây, Hạ Trú trầm mặc một lúc lâu rồi ngước mắt nhìn Lục Đông Thâm: "Tất cả mọi người đều nói em dây dưa không rõ ràng với đàn ông. Em không quan tâm, vì miệng mọc trên mặt người khác, em quản không nổi. Nhưng sau khi gặp anh, em biết sợ rồi. Em sợ anh để ý. Thương Xuyên là người thân của em, Nhiêu Tôn là bạn của em, Đàm Diệu Minh là ân nhân của em, còn Tả Thời là người em áy náy nhất. Đông Thâm, anh có thể hiểu em không?"

Lục Đông Thâm nghe mà ấm lòng, càng ôm chặt cô hơn chút nữa. Môi anh chạm lên trán cô, anh thì thầm: "Đồ ngốc."

Cô đã dùng cách thức trực tiếp nhất để chứng minh cho anh thấy sự trong sạch của mình, sao anh lại không hiểu cô? Chỉ có điều, tối qua anh đích thực không ngờ cô lại là lần đầu tiên. Tạm thời không nói đến Nhiêu Tôn, một Tả Thời có thể khiến cô nhớ mãi không quên, thậm chí trong mơ còn gọi tên, tình cảm sâu nặng dường ấy dù có xảy ra chuyện "nước chảy thành sông" cũng là rất bình thường. Còn Đàm Diệu Minh, một người trên giang hồ đã giao nửa tính mạng lên mặt dao, có thể vì một người con gái mà lên núi đao, xuống biển lửa, sau khi chết vẫn không quên trải đường cho cô, nếu không phải người phụ nữ của mình liệu có thể bất chấp tất cả như vậy không?

Sau đêm qua, anh bỗng nhiên cảm thấy buồn ngủ. Anh ôm cô, say ngủ một lúc rất lâu. Dường như anh đã mơ thấy Đàm Diệu Minh. Ở trong mơ, Đàm Diệu Minh hỏi anh: Nếu đổi lại là anh, liệu anh có vì cô ấy mà lên núi đao, xuống biển lửa không?

Sau khi anh mở mắt ra đã là hơn mười giờ sáng. Đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra trong cuộc đời mất ngủ của anh. Anh nhìn cô nằm trong lòng mình, ngủ rất say sưa, trên người còn vương mùi hương của anh, trên ngực còn lưu lại dấu ấn của anh. Anh nghĩ rằng, mình có.

Anh cũng sẽ giống như Đàm Diệu Minh, bất chấp tất cả để bảo vệ cho cô chu toàn, giúp cô có một cuộc đời bình an, yên ổn. Chẳng liên quan gì đến việc đã phát sinh quan hệ hay chưa, chỉ vì cô là Hạ Trú, là Hạ Trú độc nhất vô nhị trên thế giới này.

"Chuyện bí kíp có liên quan tới Quý Phi?"

Hạ Trú đăm chiêu một lát: "Có liên quan, nhưng cô ta rất thông minh, sẽ không để lại chứng cứ. Em và cô ta là bạn bè nhiều năm, quá hiểu cô ta rồi. Về điểm này không ai làm gì được cô ta hết, huống hồ cô ta còn có một Vệ Bạc Tôn."

Cô và Quý Phi là bạn từ thời đại học, vừa ở chung một phòng ký túc vừa có chung sở thích, nên trò chuyện với nhau rất hợp, và vì vậy tình cảm giữa họ cũng là thân thiết nhất. Sau này, thông qua Tả Thời, họ quen thêm Vệ Bạc Tôn. Bốn người họ đều có một sự nhạy bén và chuyên nghiệp hơn người trong lĩnh vực của mình, thế nên hay giúp đỡ lẫn nhau. Lúc đó phòng thực nghiệm của họ còn rất giản dị. Cứ mỗi lần tới mùa hoa anh đào bay lượn, phong cảnh bên ngoài lại rất tuyệt vời. Bởi thế một ngày nọ, họ đã kết nghĩa anh em dưới một gốc đào trong vườn phòng thực nghiệm.

Vệ Bạc Tôn lớn nhất, dĩ nhiên làm đại ca. Tả Thời xếp thứ hai. Quý Phi tuy cùng tuổi với cô nhưng lại sinh đúng mùng một Tết nên được quyền ưu tiên làm chị ba. Phải đứng bét, Hạ Trú hờn dỗi. Quý Phi liền nói: "Đừng buồn, chị mời em ăn đào."

Cô dị ứng với lông đào, nên lần nào Quý Phi cũng rửa sạch không còn một cọng lông rồi mới đặt vào tay cô.

Chuyện xưa như mây gió, còn những quá khứ đã bị lợi ích bán đứng thì chính là khói độc.

Lục Đông Thâm chìm vào suy tư.

Hạ Trú nhìn ánh mắt trầm mặc của anh, chọc chọc vào khóe miệng anh: "Quý Phi không chỉ đơn thuần là người của Lục Môn. Sau lưng cô ta còn có sức mạnh của cả một ngành. Anh là người hiểu rõ nhất quan hệ lợi hại trong chuyện này. Hơn nữa chuyện năm xưa vẫn còn ẩn tịnh, lúc này tuyệt đối không thể hành động khinh suất."

Lục Đông Thâm cụp mắt xuống nhìn cô: "Chắc em từng nghe câu nói này rồi, muốn khiến một người hoàn toàn bị diệt vong thì trước hết hãy khiến người đó phát triển vô hạn."

Khóe miệng Hạ Trú khẽ giật một cái, cô không nói thêm gì nữa.

Lục Đông Thâm cũng nhìn ra cô không muốn nói quá nhiều đến Quý Phi, bèn chuyển đề tài: "Có từng nghĩ đến chuyện tìm bố mẹ ruột của em không?"

Hạ Trú cụp mắt xuống, lát sau lắc đầu. Nghe viện trưởng nói, khi vẫn còn được bọc trong tã lót, cô đã bị vứt lại trước cửa trại trẻ mồ côi. Bố mẹ ruột của cô không để lại bất kỳ một mảnh giấy nào. "Em không biết ngày sinh nhật thật sự của mình là ngày nào, cũng không biết mình thật sự mang

họ gì. Sinh nhật hiện tại là ngày viện trưởng nhặt được em, vì là mùa hè, nên viện trưởng gọi em là Tiểu Hạ. Cũng thật trùng hợp, bố nuôi của em cũng họ Hạ, về sau đã đặt tên em là Hạ Trú. Bố mẹ nuôi nói, Hạ Trú Hạ Trú, ngày hè rực nắng, nhiệt tình ngút trời. Đây là mong ước của họ."

Nói tới đây, cô chợt nghẹn ngào rồi cắn răng: "Thế nên, vì sao em phải tìm lại người đã bỏ rơi em? Họ thậm chí còn không nỡ để lại cho em một cái họ."

"Được rồi, được rồi, không nhắc nữa." Thấy vậy, Lục Đông Thâm nhẹ nhàng vỗ về, như dỗ dành một đứa trẻ.

Hạ Trú vùi mặt vào hõm cổ anh, rất lâu.

Anh để mặc tư thế của cô, chỉ có điều, khi cảm nhận được cổ mình nong nóng, ươn ướt, trái tim anh chợt nhói đau. Ai cũng nói cô phóng khoáng tự tại, nhưng bây giờ, cô há chẳng phải vẫn là một đứa trẻ trong lòng còn đầy nuối tiếc và bứt rứt? Trên đời có ngàn loại tình cảm, vạn loại tình yêu, duy chỉ có tình cảm của cha mẹ là không ai có thể thay thế được. Cho dù anh có yêu cô, cưng chiều cô cũng không thể thay thế được tình máu mủ.

"Thương thảo một chuyện." Lục Đông Thâm quyết định triệt để chuyển hướng câu chuyện.

"Ừm." Cô không ngẩng đầu lên, chỉ buồn rầu bật ra một tiếng từ cổ họng.

"Không được phép nhớ đến Tả Thời nữa, nhất là không được gọi tên Tả Thời trước mặt anh nữa. Sau này lặp lại một lần, anh sẽ phạt em một lần."

Hạ Trú vừa nghe đã bỏ hết đau khổ và buồn bã sang một bên, ngẩng đầu lên nhìn anh chằm chằm: "Lục Đông Thâm, tối qua ai là người nói không

để ý hả? Chẳng phải anh là người nhất ngôn cửu đỉnh ư? Chẳng phải anh là người rộng lượng ư? Nói chuyện cứ như nhai lại bãi nôn thú vị lắm sao?"

Bàn tay Lục Đông Thâm lần tìm eo cô, bấu chặt: "Trước kia anh nghĩ nếu đó là người đàn ông đầu tiên của em, em nhớ mãi không quên anh cũng có thể thông cảm. Bây giờ khác rồi, xét về độ thân mật, anh mới là người khiến em nhớ mãi không quên, đúng không?"

"Lục Đông Thâm, anh làm vậy thấy hay ho lắm à?"*

*Đồng âm khác nghĩa với câu: "Anh khỏe hay yếu?"

Anh bật cười: "Anh khỏe hay yếu ban nãy em không biết à?"

Hạ Trú vừa nghe xong câu này, lồng ngực đã bắt đầu nóng lên hầm hập. Cô quấn chặt chăn, lại lăn sang một bên giường như tổ kén: "Haizz, Lục Đông Thâm, anh bảo em có tiềm năng làm tình nhân của anh không?"

"Không có." Lục Đông Thâm trả lời cực kỳ thẳng thắn.

Hạ Trú trợn tròn mắt, nghiến răng nghiến lợi: "Anh muốn chết hả? Chỉ có Trình Lộ mới đủ tiềm năng chứ gì?"

Lục Đông Thâm cố nhịn cười: "Em thấy chưa, với cái tính khí của em mà đòi làm tình nhân á? Người có thể cam tâm làm tình nhân là phải ôn hòa, ngoan ngoãn, nghe lời răm rắm, em làm được không?"

Con ngươi của Hạ Trú gần như sắp văng ra ngoài rồi.

Thấy cô cứ trừng mắt mãi, anh không nhịn được cười nữa, tiến tới, đè lên người cô: "Không sao, anh cố gắng chỉnh đốn lại một lượt là được."

"Vậy theo đôi mắt tinh tường của ngài Lục đây, loại tư chất như em phải dạy bao lâu mới được?" Hạ Trú lạnh lùng hừ một tiếng, ánh mắt sắc

như chứa dao.

Lục Đông Thâm mặc kệ ánh dao sắc lẹm, hôn lên khóe miệng cô, rồi nói: “Tính tình gàn bướng. Nói một cách khác là bùn loãng không trát được tường. Chưa mất nửa cái mạng là chưa thể thành công.”

Cô cảm thấy anh lại bắt đầu nhịn không nổi rồi.

Cô cười vô tội với anh: “Không phiền ngại Lục đích thân dạy dỗ. Em cảm thấy em cực kỳ thông minh nhanh nhẹn, lúc rảnh rỗi em sẽ tự tìm tòi lĩnh ngộ.”

Cô đang định rút người ra thì anh đã nằm bẹp xuống, cười thầm: “Không sao, anh coi như hành thiện tích đức vậy.”

“Hôm nay anh đã hành thiện xong rồi.” Hạ Trú níu chặt lấy góc giường, liều mạng nhắc nhở: “Anh bảy tám chục tuổi rồi hay sao mà đãng trí thế hả? Em còn phải ăn cơm nữa! Anh hành thiện thêm lần nữa em sẽ không ăn nổi cơm đâu!”

Lục Đông Thâm tách từng ngón tay của cô ra: “Chuyện hành thiện này, càng nhiều càng tốt.”

Hạ Trú cảm thấy, lưu manh!

Cô bắt đầu nhung nhớ Lục Đông Thâm khi còn ở trên núi Kỳ Thần rồi…

~Hết chương 184~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 185: Mắng Ai Là Mèo Hoang Thế Hả? [2701 Chữ]

Nhưng anh lại nuôi một con mèo, còn là mèo hoang, buổi tối đi ngủ không chịu nằm yên trong lòng anh, cứ thích chui xuống dưới gầm giường.

Cảnh Ninh đứng nép trong ánh đèn mờ.

Ánh sáng trắng xóa đến chói mắt người ta ngoài cửa sổ đều đã bị tầng rèm cửa dày của căn phòng chắn kín. Thi thoảng có một khe hẹp, vô số những tia sáng hắt vào vẫn bị bóp nặn thành từng đường mảnh. Chúng sốt sắng len lỏi vào trong, rơi xuống từng ngón tay đang nắm chặt lại của Cảnh Ninh, rồi phản xạ lên lớp thảm trải sàn màu trắng sữa.

Tia sáng quá yếu ớt, không thể soi rọi được tới chỗ người đàn ông ngồi trên sô pha.

Chỉ có điều nó đã làm nhòa đi bóng hình trong góc tối, làm mờ đi bóng dáng cao lớn và đĩnh đạc. Có duy nhất một tia sáng chính là ánh lửa nơi đầu điếu thuốc trên ngón tay anh. Nó giống như một đóa hoa màu cam đang đung đưa giữa bóng tối. Từng làn khói thuốc mỏng manh bay dần lên từ giữa bông hoa, rồi lại nhanh chóng bị bóng tối nuốt trọn.

Nhưng Cảnh Ninh lại cảm thấy, nó giống như đôi mắt của một ác ma đang nhìn cô chằm chằm. Cho dù ở trong bóng tối, sự theo dõi sát sao ấy vẫn không dừng lại.

Rất lâu sau, người đàn ông mới nhả ra một làn khói rồi lên tiếng: “Quyền khai thác mảnh đất phủ Thân vương Lục Đông Thâm giành được

vốn không phải dựa vào báo giá của mình. Đầu tiên là những lời ăn nói điên rồ của vợ mình khiến Thai Quốc Cường bị đá khỏi cuộc chơi, sau đó tập đoàn Hoa Lực lại bị chụp cái mũ thuê gián điệp thương mại. Từng chuyện từng chuyện như thế xảy ra vào những thời cơ quá chuẩn xác và cẩn thiết. Nếu nói phía sau không có sự thao túng của Lục Đông Thâm, tôi không tin."

Cảnh Ninh ra sức bấm vào lòng bàn tay: "Tôi không biết những chuyện này, thế nên, tôi không giải đáp được những thắc mắc của anh."

"Em phản bội tôi?"

"Tôi không hề." Cảnh Ninh phản xạ lại theo điều kiện.

Người đàn ông bật cười: "Tôi cũng đoán em không dám."

Cảnh Ninh mím chặt môi, ngón tay vừa buông ra lại nắm vào.

"Lục Đông Thâm chưa đi bước cờ hạ giá, em bảo vì anh ta biết nhìn xa trông rộng hay vì anh ta đã nghi ngờ em?" Người đàn ông hỏi.

Hơi thở của Cảnh Ninh trở nên dồn dập: "Tôi không biết."

"Em không biết?" Ánh mắt người đàn ông tinh như ưng, hơi nheo lại: "Trong số những người ở bên cạnh Lục Đông Thâm, em có thâm niên lâu nhất."

"Nhưng anh ấy không tin tưởng bất kỳ ai." Cảnh Ninh nói: "Không phải tất cả mọi việc tôi đều có quyền can dự. Cho dù là những nhân viên cốt cán lâu dài bên cạnh anh ấy, thì mỗi người lại phụ trách một lĩnh vực khác nhau. Anh ấy không bao giờ giao tất cả mọi việc cho cùng một người toàn quyền phụ trách."

Người đàn ông cười khẩy: “Đây đích thực là Lục Đông Thâm.”

“Thế nên, anh giữ tôi lại cũng vô ích, tôi vốn không thể tạo nên sự uy hiếp nào với Lục Đông Thâm.”

“Ai nói không có ích gì?” Người đàn ông chậm rãi lên tiếng: “Lần này, tôi vốn dĩ cũng không định lợi dụng giá thấp để đẩy Lục Đông Thâm khỏi cuộc chơi.”

“Anh có ý gì?” Cảnh Ninh thầm sửng sốt.

Người đàn ông cười thành tiếng: “Chỉ là tôi muốn thăm dò tâm ý của Lục Đông Thâm, quả nhiên là anh ta thích giương Đông kích Tây.”

“Cũng có nghĩa là, anh đã sớm dự liệu được anh ấy sẽ giành được mảnh đất đó?”

“Thứ mà Lục Đông Thâm đã muốn có được thì sẽ dốc hết tâm tư để đoạt về tay. Thế nên, anh ta có thể giành quyền khai thác mảnh đất đó không kỳ lạ chút nào.” Người đàn ông khẽ gạt tàn thuốc: “Trò chơi này, chỉ khi nào anh ta giành được đất rồi thì mới vui, bằng không sẽ nhạt nhẽo lắm.”

“Rốt cuộc anh định làm gì?” Cảnh Ninh nghiêm giọng quát.

Người đàn ông nhìn cô chằm chằm: “Em muốn biết suy nghĩ của tôi ư? Nếu biết rồi, liệu em có nói cho Lục Đông Thâm không?”

Cảnh Ninh cắn chặt môi, lát sau mới nói: “Tôi không muốn tham gia vào trò chơi tranh đấu này. Thế nên từ nay về sau, tôi sẽ không giúp anh làm thêm việc gì nữa. Còn về những việc đã làm tôi cũng sẽ không tiết lộ ra ngoài. Giữa anh và tôi không còn quan hệ gì nữa, anh cũng đừng tới tìm tôi nữa!”

Dứt lời, cô quay người định bỏ đi.

Khi cánh tay vừa chạm lên nắm đấm cửa, chiếc di động trong túi xách rung lên. Cô rút ra xem, sắc mặt hơi thay đổi, khi ngón tay ấn vào thì một đoạn clip nóng bỏng hiện lên.

Những tiếng rên rỉ, thở dốc đan cài vào nhau, toàn là những âm thanh sắc tình.

Cảnh Ninh cảm thấy như bị ai đó bóp chặt cổ, khiến cô tắc thở, tuyệt vọng. Hơi lạnh bò dọc sống lưng, cô quay đầu, lại nhìn trân trân người đàn ông đang nhàn nhã ngồi trên sô pha. Anh đang nghịch di động, ánh sáng màn hình chiếu rọi vào đầu mày đôi mắt của người đàn ông, đẹp trai như khắc nhưng lại thâm trầm nguy hiểm.

"Có phải em nghĩ rằng tôi không dám làm gì em không?" Anh từ tốn lên tiếng: "Khi đoạn băng này được tung ra, tôi hoàn toàn có thể rút lui an toàn, còn em thì sao? Chỉ cần Lục Đông Thâm không tin tưởng em nữa, một khi em bị đuổi việc, thì sự nghiệp cả đời này coi như đổ bể."

"Anh đủ rồi đấy!"

"Sao mà đủ được? Tôi kẻ là bày ra trò chơi này, chỉ có tôi mới có quyền nói dừng hay tiếp tục." Người đàn ông ném di động sang bên cạnh, đứng dậy, mặc cho đoạn băng ấy tiếp tục phát.

Từng âm thanh như từng nanh vuốt, cào vào mang tai khiến Cảnh Ninh đau đớn. Cả người cô không còn sức lực gì nữa, loạng choạng ngã dựa vào cánh cửa. Trong bóng tối, cô nhìn thấy người đàn ông tiến về phía mình.

"Cảnh Ninh, đừng cố gắng thoát khỏi tôi, em không có bản lĩnh này đâu." Người đàn ông đứng áp sát cô, giơ tay vuốt ve gương mặt cô: "Lục Đông Thâm đã si mê Hạ Trú, đây là một dấu hiệu tốt. Chí ít thì chúng ta

biết được đâu là điểm yếu của anh ta. Theo dõi Hạ Trú thật sát vào, nhất là khoảng thời gian này."

"Tôi không làm!" Cảnh Ninh phản kháng.

Một giây sau, cô bị người đàn ông bóp cổ, ngón tay anh đột ngột dùng sức khiến Cảnh Ninh cảm thấy nghẹt thở trong giây lát. Từng cơn thiếu khi dâng lên khiến cô có cảm giác huyệt thái dương đang giật lên điên cuồng. Môi anh gần như dính vào môi cô, hơi thở lạnh lẽo phả ra: "Em có tư cách nói không với tôi sao?"

Cảnh Ninh gần như sắp tắc thở, miệng cô hơi há ra nhưng vẫn không nuốt được ngụm khí nào. Cô liều mạng đẩy anh. Còn anh, cuối cùng cũng buông tay như ý cô. Cảnh Ninh bị sốc, ra sức ho khan kịch liệt.

Ngay sau đó, cô bị anh đè lên cánh cửa. Anh đột ngột cất hết mọi âm u đi, nở nụ cười dịu dàng: "Nhớ tôi không?"

Cảnh Ninh rất sợ sự nắng mưa thất thường này của anh. Cô đột ngột đẩy anh ra, nhưng tốc độ của anh nhanh hơn, mới đó đã ấn ngược cô trở lại bức tường bên cạnh cửa: "Em là của tôi, cả đời này em cũng đừng hòng chạy thoát."

Anh giơ tay dùng sức, giật tung quần áo của cô…

***

Khi Hạ Trú đi làm trở lại, rõ ràng đã cảm nhận được ánh mắt khác lạ các đồng nghiệp dành cho mình. Việc cô có thể làm chính là thẳng lưng ưỡn ngực bước qua giữa những ánh mắt đó. Nhưng khi tới phòng trà nước, cô vẫn loáng thoáng nghe thấy tiếng mấy đồng nghiệp xì xào to nhỏ bên trong: Nghe nói giám đốc Hạ đã ở trong phòng khách sạn riêng của tổng giám đốc Lục hai đêm liền đấy.

Mấy lời đồn đại này ở trong mắt cô chẳng có vị gì, thích đồn thổi thì đồn thổi, dù sao thì, cũng là sự thật.

Ngoài một đống việc ở phòng thực nghiệm, phương thuốc cho vợ của Thai Quốc Cường cũng đã được điều chế xong. Sau khi gọi người tới mang đi, cô lại lo lắng tới sức khỏe của bác trai Nhiêu nên nghĩ bụng sẽ căn cứ vào tình hình sức khỏe hiện tại của bác ấy để pha chế một vài dạng thuốc viên.

Cả một buổi sáng bận đến không ngóc đầu lên được, Trần Du thì cáo ốm xin nghỉ phép, Hạ Trú nghĩ buổi tiệc tối hôm trước đã gây ra một đòn đả kích không nhỏ với cô ta, nên cũng chấp nhận để mặc cô ta.

Đến gần trưa thì có người gõ cửa.

Cô tưởng là Julia nên cũng không lên tiếng, bận rộn đọc những số liệu phân tích từ phòng thực nghiệm chuyển tới. Sau đó, đầu bị ai đó xoa xoa. Cô vừa ngẩng đầu lên thì đập ngay vào đôi mắt cười của Lục Đông Thâm, bèn gào rú: "Anh có thể đừng có xoa đầu em nữa được không? Từ nhỏ cho tới lớn em ghét nhất là có ai chạm vào đầu em, em không phải thú cưng."

Lục Đông Thâm vẫn ngậm cười từ đầu tới cuối, không tức giận: "Trưa nay anh có buổi tiếp khách, không thể cùng em đi ăn được, đã bảo Cảnh Ninh đưa em đi ăn mấy món ngon rồi, đừng ăn cho xong chuyện. Tối nay có buổi họp với Hội đồng quản trị, nhưng anh sẽ cố gắng thu gọn thời gian."

"Thu gọn thời gian làm gì?" Hạ Trú vẫn chưa hiểu ngay.

Thế là đầu cô lại bị anh xoa thêm cái nữa: "Để ở cạnh em."

Hạ Trú càng lúc càng cảm thấy mình giống một con chó cưng, lại còn là thể loại chó con bé tý nữa.

“Ai cần anh ở cạnh?” Trong lòng cô hưng phấn như hoa nở, nhưng bên ngoài vẫn cứng miệng: “Mỗi mình anh bận à? Em cũng bận lắm đây.”

Lục Đông Thâm nuông chiều cho cô được cãi lý, thấy khuôn mặt giảo hoạt của cô anh lại càng yêu thích hơn. Anh không chịu được bèn lấy hai tay vầy vò hai má cô, tức đến nỗi cô đẩy tay anh ra: “Anh có thấy phiền không cơ chứ.”

Anh phá lên cười sảng khoái.

Rồi anh rút ví tiền ra, lấy một chiếc thẻ ngân hàng đưa cho cô: “Mật khẩu là sinh nhật em.”

“Ồ.” Hạ Trú nâng chiếc thẻ đen lên như nâng trứng: “Đúng là điển hình cho kiểu tổng tài bá đạo đã yêu tôi như thế. Có phải câu tiếp theo anh sẽ nói là: Người đẹp, đây là tiền tiêu vặt hàng tháng của em, tiêu thoải mái đi.”

Lục Đông Thâm phì cười: “Em cảm thấy anh zai có bá đạo không?”

“Anh zai thì không bá đạo nhưng anh zai rất độc tài.” Cô cố tình bẹt giọng ra nói.

Lần này là mũi bị véo, véo đến mức cô phát đau. Thế là bản tính ngứa răng đã xuất hiện, cô há miệng định cắn lên đầu ngón tay Lục Đông Thâm, cũng may anh rút lại kịp thời. Anh lắc đầu: “Lại còn tổng tài bá đạo yêu em? Em mà vào trong một bộ phim ngôn tình thì với tính khí này, nửa tập là đóng máy.”

“Thế anh cho em thẻ làm gì?” Hạ Trú vênh mặt đập thẻ xuống bàn.

“Phòng ngủ trong nhà cần lát thảm trải sàn. Anh không có thời gian, em chọn một loại em thích đi.” Lục Đông Thâm nói.

Hạ Trú ngây người: “Thảm trải sàn? Chẳng phải anh không thích nhìn thấy thảm trải sàn sao?”

“Cố gắng thích ứng.”

Hạ Trú hồ nghi nhìn anh rất lâu rồi nói: “Em chẳng biết chọn đâu, lỡ chọn phải cái anh không thích thì sao?”

“Em thích là anh sẽ thích.” Lục Đông Thâm nói: “Em là bà chủ, chọn kiểu dáng gì em quyết là được.”

“Ai là bà chủ chứ.” Hạ Trú lại ngượng ngùng.

Lục Đông Thâm bật cười, véo cằm cô rồi cúi người xuống rỉa một cái lên môi cô: “Đương nhiên, thẻ này là của em, tiền tiêu vặt chắc là cũng đủ dùng rồi.”

“Trời ơi là trời, anh mau đi tiếp khách đi.” Lòng Hạ Trú đã ngọt lắm rồi.

Lục Đông Thâm khẽ cười, đứng thẳng người lên: “Anh để tài xế lại cho em, em cứ dặn dò anh ấy lúc nào cũng được.”

Hạ Trú gật đầu.

Khi anh gần ra tới cửa, Hạ Trú gọi giật anh lại: “Việc trải thảm anh thật sự không gặp vấn đề gì chứ? Đang yên đang lành sao lại như trúng gió vậy? Anh có nuôi chó loại to đâu?”

Lục Đông Thâm từ tốn trả lời: “Chó loại to thì anh không định nuôi. Nhưng anh lại nuôi một con mèo, còn là mèo hoang, buổi tối đi ngủ không chịu nằm yên trong lòng anh, cứ thích chui xuống dưới gầm giường.”

Sau khi cửa đóng lại một lúc lâu, Hạ Trú mới tỉnh ra, nghiến răng ken két: Lục Đông Thâm, cụ nhà anh, mắng ai là mèo hoang thế hả?

~Hết chương 185~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 186: Đừng Đứng Nhầm Đội [2129 Chữ]

Tình yêu Lục Đông Thâm giành cho cô giống như mặt biển rộng lớn mạnh mẽ, mặc cho cô bơi lội. Nhưng càng rộng lớn lại càng nguy hiểm, một khi dậy sóng nó sẽ khiến người ta chết ngạt.

Buổi tối khi sắp tan ca, Hạ Trú nhận được một tờ chi phiếu, con số không hề nhỏ, cả một dãy số không khiến người ta nhìn đã yêu. Cô nhìn một lúc lâu, rồi gọi một cuộc điện thoại cho Thai Quốc Cường.

"Pháp sư, đây chính là một chút tâm ý của tôi, cô cũng đừng hiểu lầm." Thai Quốc Cường ở đầu kia giải thích.

Hạ Trú đi tới trước cửa sổ, nhìn dòng xe như mắc cửi dưới chân mình, nhẹ nhàng trả lời: "Pha chế công thức cho phu nhân của ông cũng chỉ là việc tiện tay, không tốn quá nhiều tâm sức của tôi. Ông rút lại chi phiếu đi, chỗ tiền này tôi không lấy đâu."

Thai Quốc Cường ở đầu kia liên tục khuyên nhủ, thái độ của Hạ Trú dĩ nhiên lại càng kiên quyết, cuối cùng cô hỏi một câu: "Ông nói phu nhân của ông lúc ở phủ Thân vương đã gặp ma. Con ma đó cũng hát kịch trên sân khấu ư? Hát bài gì? Đóng vai gì?"

Đầu kia gắng nhớ lại: "Sau khi trở về nhà bà ấy vẫn luôn lẩm nhẩm là nữ quỷ, còn nữa…"

Nghe ra sự ngập ngừng của Thai Quốc Cường, Hạ Trú truy hỏi ông ta còn chuyện gì nữa. Thai Quốc Cường đầu kia trả lời rất nhanh: "Cũng

không có gì, chỉ nói là nữ quỷ đó có cổ tay áo phất phơ rất dài, bay qua bay lại trên sân khấu. Pháp sư, vợ tôi chắc là khi đó hoa mắt thôi.”

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, Hạ Trú liền nghĩ: Nếu như là Thương Xuyên, vì sao không đóng vai Hạng Vũ giống lần trước trong đoạn clip? Còn nếu không phải Thương Xuyên thì người đó lại là ai?

Cô cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Sắc trời bên ngoài vẫn chưa đỏ rực hẳn. Vào hè, ngày trở nên dài hơn, nhưng độ nóng của những giờ cao điểm buổi tối vẫn như vậy. Hạ Trú ngồi nghịch di động, mấy lần định gọi cho Thương Xuyên, nhưng lại sợ quấy rầy cậu ấy đóng kịch. Nghĩ đi nghĩ lại, cô bèn gửi tin nhắn wechat cho cậu ấy: Thương Xuyên, chúng ta nói chuyện đi.

Khoảng năm, sáu phút sau, đầu kia trả lời: Được.

Hạ Trú ngẫm nghĩ, quyết định thời gian và địa điểm rồi gửi cho cậu ấy.

Cô chắc chắn phải nói chuyện nghiêm túc với Thương Xuyên.

Hôm nay lúc nghỉ trưa, dường như cô đã nằm mơ. Trong mơ, cô trở lại sân khấu kịch của thầy, ba người họ đùa giỡn vui vẻ. Sau khi mở mắt ra cô đã nghĩ. Nếu kể toàn bộ câu chuyện của Tả Thời cho Thương Xuyên, liệu cậu ấy có tha thứ cho cô không? Dẫu sao cũng là tình bạn từ nhỏ tới giờ.

Thế nên, cô cần kể lại cho Thương Xuyên chuyện của Tả Thời.

Trước khi ra khỏi công ty, cô lên tầng ngó thử. Trong phòng hội nghị, Lục Đông Thâm và các quản lý cấp cao của dự án đều đang có mặt, họ đang cùng các cổ đông tại tổng bộ Lục Môn tổ chức cuộc họp trực tuyến. Qua cánh cửa thủy tinh nhìn vào trong, cô vừa hay bắt gặp bóng hình Lục Đông Thâm.

Anh đang ngồi nghiêm chỉnh trên ghế, góc nghiêng trông rất nghiêm nghị, làm gì có chút bóng dáng nào của một người khi còn đang giày vò cơ thể cô?

Hạ Trú bĩu môi, đưa ra một kết luận bốn chữ: Thú đội lốt người.

Ra khỏi công ty, ngồi lên xe, Hạ Trú đưa cho tài xế địa chỉ của một nơi trong thành phố. Nghe nói là cô phải đi chọn thảm trải sàn, người tài xế cười ha ha: "Vị trí của cô Hạ trong lòng anh Lục rất quan trọng, bình thường anh ấy không chịu nổi thảm đâu."

Hạ Trú mỉm cười đáp lại: "Chọn cho nhà anh ấy mà."

Người tài xế nhìn cô qua gương chiếu hậu: "Cô Hạ là người thông minh. Cho dù là chọn thảm trải sàn cho nhà anh Lục thì thảm này anh Lục cũng trải vì cô Hạ thôi."

Người tài xế này suy nghĩ lanh lợi, ánh mắt rất tinh, ăn nói lại kín kẽ không để hở chuyện gì, khiến Hạ Trú bất thình lình nhớ lại lời trước đó Nhiêu Tôn từng nói. Nhân lúc phía trước tắc đường, Hạ Trú rảnh rỗi nói chuyện bâng quơ với người tài xế, rồi lặng lẽ nhắm vào trọng điểm của bản thân.

"Nghe nói gần đây sức khỏe của vợ anh không tốt lắm?"

"Vâng vâng, gần đây cô ấy rất hay kêu là ngực đau nhói, không thoải mái, tới bệnh viện kiểm tra cũng không phát hiện ra bệnh gì. Đó toàn là bệnh cũ tái phát. Hồi sinh em bé, cô ấy ở bên Mỹ, bên đó cũng không thịnh hành chuyện ở cữ, thế nên mỗi năm trời nóng là cô ấy lại không thoải mái trong người."

"Trong phòng thực nghiệm tôi có pha chế một mùi hương ôn hòa, lát về anh cầm một ít. Thành phần rất an toàn, chủ yếu là thôi chanh trắng. Mỗi

tối đốt lên mười lăm phút sẽ giảm bớt cơn đau của vợ anh."

"Thật sự cảm ơn cô Hạ." Người tài xế cảm kích vô cùng: "Trước kia thật ra tôi cũng rất muốn xin cô Hạ, nhưng lại sợ phiền cô."

"Không có gì, anh vẫn luôn làm việc cho Đông Thâm, đây cũng là điều tôi nên làm."

Người tài xế nói: "Cô Hạ thật là tốt bụng."

"Anh Từ, anh lái xe cho Đông Thâm bao lâu rồi?"

Anh Từ cười ha ha: "Từ khi anh Lục chính thức vào Lục Môn làm việc, tôi đã là tài xế cho anh ấy rồi, hơn mười năm."

"Xem ra anh ấy rất tin tưởng anh, thế nên tới Trung Quốc phát triển vẫn đưa anh theo."

Anh Từ vội nói: "Là anh Lục sai tôi quen rồi, đổi thành người tài xế khác lại phải làm quen từ đầu."

"Anh ở bên Đông Thâm nhiều năm như vậy, chắc biết được rất nhiều chuyện của anh ấy, và cũng rất hiểu anh ấy, phải không?" Hạ Trú nói.

Câu nói này rất thẳng thắn, dù là một người ngốc cũng nghe ra có vấn đề. Nụ cười của anh Từ có phần gượng gạo rồi anh ấy trả lời lấp lửng: "Cũng không thể nói vậy. Tôi chỉ là tài xế của anh Lục, cùng lắm cũng chỉ hiểu về thói quen dùng xe của anh ấy thôi."

Hạ Trú nhìn vào anh ấy trong gương chiếu hậu: "Buổi tối Nhiêu Tôn ở trong khu nhà tôi, là Đông Thâm bảo anh theo dõi tôi sao?"

Tốc độ xe hơi khựng lại, là do đạp chân phanh đột ngột, một hành vi vô thức khi người ta hoang mang hoảng hốt, lại giống như chỉ vì tình trạng

giao thông phía trước mà ra. Sau khi phát giác ra, anh Từ nói với vẻ ngượng ngập: "Chuyện này… cô Hạ hiểu lầm rồi chăng?"

"Anh Từ, anh bảo bây giờ ai mới là người kề gối với Đông Thâm?"

"Dĩ nhiên là cô Hạ rồi."

"Đông Thâm thương tôi bao nhiêu, anh cũng nhìn ra được. Có thể giao cả căn nhà của anh ấy cho tôi, chính vì anh ấy đặt tôi ở vị trí chủ nhân. Anh Từ, anh cũng là người thông minh, đừng đứng nhầm đội." Hạ Trú nói thản nhiên: "Một là, tôi muốn thông qua anh muốn hiểu một vài chuyện của Đông Thâm chứ không phải hại anh ấy; Hai là, anh cũng biết bản lĩnh của tôi rồi đấy, tôi muốn anh xảy ra chút lỗi lầm trong công việc là chuyện dễ như trở bàn tay."

Anh Từ dĩ nhiên rất thông minh, lập tức nói: "Vâng vâng vâng, cô Hạ nói đúng. Cô yên tâm, sau này tôi sẽ luôn báo cáo tình hình của anh Lục với cô. Còn về buổi tối đó… thật ra anh Lục chỉ quan tâm tới cô chứ không phải không tin tưởng cô. Cô Hạ tuyệt đối đừng hiểu lầm."

Hạ Trú ngồi dựa ra sau ghế, thầm thở dài trong lòng. Tình hình tối đó đúng là Lục Đông Thâm biết rất rõ ràng, còn cả dấu hôn đó nữa, thật ra anh đã có đáp án trong lòng từ lâu. Tình yêu Lục Đông Thâm giành cho cô giống như mặt biển rộng lớn mạnh mẽ, mặc cho cô bơi lội. Nhưng càng rộng lớn lại càng nguy hiểm, một khi dậy sóng nó sẽ khiến người ta chết ngạt.

Thứ anh cần là một tình yêu toàn tâm toàn ý, không cho phép có bất kỳ sự phản bội nào, dù chỉ là mầm mống, anh cũng sẽ bóp chết trong trứng nước.

Siêu thị đồ gia dụng này có chế độ đặt lịch sẵn. Sau khi tới nơi, nhân viên trong cửa hàng vô cùng nhiệt tình, họ chuẩn bị thảm trải sàn loại tốt từ lâu, bày ra trước mặt.

Hạ Trú xưa nay không phải là một người thích đi mua sắm. Nếu có mua sắm, cô cũng chỉ nhắm tới một vài thương hiệu nổi tiếng quen thuộc. Việc này bắt nguồn từ sự thiếu kiên nhẫn của cô. Nhưng trong việc lựa chọn thảm trải sàn này, cô lại rất nhẫn nại, từ nguyên liệu, cách may, cách sản xuất, công nghệ sản xuất, màu sắc… tất cả đều phải tìm hiểu một lượt thật rõ ràng.

Chọn mãi chọn mãi đã hơn một tiếng đồng hồ, tới tận khi di động kêu lên.

Là Trần Du gọi tới, ngữ khí rất không khách khí: "Tưởng Ly! Cô qua đây cho tôi!"

Dám hống hách như vậy, Hạ Trú cũng không khách sáo nữa: "Cô mắc bệnh à?" Dứt lời cô chỉ tay vào tấm thảm trải sàn bên trái, hỏi: "Miếng này sản xuất từ nước nào?"

Đầu kia di động nói: "Tôi có bệnh đấy, cô có chữa cho tôi không?"

"Cô uống nhiều rồi đấy!" Hạ Trú nói đại một câu.

Trần Du cười khẩy: "Uống nhiều sao? Ha ha, tôi đang uống rượu đấy, cô dám đến không?"

Hạ Trú sững người: "Cô đúng là đang uống rượu sao?"

Trần Du lẩm bẩm một câu ở đầu câu, một lát sau nói với giọng nặng nề: "Tưởng Ly, bây giờ tôi muốn gặp cô!"

~Hết chương 186~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 187: Mạng Của Anh Lúc Nào Cũng Có Thể Trả Cho Em [2175 Chữ]

Cô cùng lắm chỉ được tính là trộm cắp vặt, còn họ… Là đại gian đại ác, không thể dung thứ.

Khi tới quán bar, trời đã tối hẳn. Qua giờ ăn tối, cuộc sống về đêm mới chỉ vừa bắt đầu. Các quán bar bên cạnh khu Sanlitun đa phần cung cấp cho mấy tay thanh niên vắt mũi chưa sạch lần đầu tới, nhân lúc còn trẻ tuổi mặc sức ngang ngược, còn những quán bar xanh đỏ ẩn khuất trong khu đại sứ quán mới là nơi dành riêng cho những người muốn ngâm mình trong bóng tối.

Một mặt tiền không nổi bật cho lắm, trước cửa không có chỗ đỗ xe, không treo những tấm biển đèn Led đã trở thành thương hiệu của các quán bar. Nếu chỉ đi lướt qua vội vàng, tuyệt đối sẽ không bao giờ chú ý tới nơi này. Bên cạnh cây cột trụ ngoài cửa chỉ treo một tấm biển gỗ rất nhỏ, viết chữ: Night.

Khi Hạ Trú tìm được Trần Du, cô ta đang ngồi trên một chiếc sô pha trong góc uống rượu.

Vẫn chưa phải là lúc quán bar đông khách nhất nên xung quanh không có quá đông người, chỉ lác đác vài cái bàn như thế. Cộng thêm việc người khác đều đi có đôi có nhóm, chỉ có mình Trần Du cô độc một mình, muốn nhanh chóng tìm được cô ta là chuyện khá dễ dàng.

Trên sân khấu có ban nhạc sống, một tay keyboard đang từ tốn đánh một bản nhạc chậm. Khi không có nhiều khách, bầu không khí đúng là khá tĩnh mịch.

Trong khoảnh khắc, Hạ Trú chợt nhớ tới quán bar Miss ở Thương Lăng, quán bar của Đàm gia.

Đã từng có thời, các ca sỹ ở Miss cũng nhàn nhã thành thơi thế này. Sau khi bị cô tát một cái cho tỉnh, người ca sỹ đùa cợt cười với cô: Tưởng gia, vẫn chưa tới giờ khách khứa đến đông mà.

Phù Dung là thương hiệu của Hoàng Thiên, đồng thời cũng là khách quen của Miss, nhưng chị ấy cũng chỉ tới uống một ly những lúc quán bar không quá sôi động, sau đó lại vội vã lao tới một Hoàng Thiên chiến trường của pháo lửa. Phù Dung nói với cô: Chị thích Miss những lúc yên ắng, uống một ly rượu hơi ngà ngà say, sau đó cảm thấy mình cực kỳ an toàn khi ngồi giữa địa bàn của Đàm gia.

Trước nay cô biết Phù Dung vẫn luôn thích Đàm Diệu Minh, chỉ có điều theo lời của chị ấy thì: Chị là cái gì? Nói dễ nghe thì là diễn viên chính trên sân khấu, nói khó nghe thì là "gà". Một chút tình cảm dành cho Đàm gia chị cũng không được phép bộc lộ ra ngoài, sợ sẽ làm bẩn thanh danh của anh ấy.

Hoàng Thiên, Miss, Đàm Diệu Minh, tất cả giống như nỗi đau kiếp trước khắc sâu trong cốt tủy của cô, đã xa lắm rồi nhưng khó mà quên được. Còn Phù Dung, từ sau khi bị Long Quỳ chà đạp đã biến mất không một chút dấu vết.

Hạ Trú ngồi xuống chiếc ghế sô pha đối diện Trần Du: "Cô cũng được đấy, kiểu quán bar này vừa nhìn đã biết là ổ của những người sành sỏi, xem ra thường ngày cô cũng ghé đến đây không ít." Rồi cô nhìn nhanh chai

rượu trên mặt bàn: “Bản lĩnh điều chế hương của cô tuy rằng không tới từ năng khiếu bẩm sinh, nhưng cũng không thể chà đạp bản thân như vậy chứ? Không biết chất cồn có thể kích thích khứu giác hay sao?”

Trần Du nhướng mày nhìn cô, không nói thêm gì nữa, chỉ xoay tay cầm một chiếc cốc không, bỏ vào đó một viên đá, rót nửa cốc Whisky rồi đẩy tới trước mặt cô: “Rượu giả quá nhiều, rượu ở đây an toàn.”

Dưới ánh đèn, đôi má Trần Du chỉ ửng hồng, nói năng vẫn có logic, xem ra chưa quá say.

“Gọi tôi tới đây làm gì?” Hạ Trú không động vào rượu trước mặt.

Trần Du cười khẽ: “Uống rượu với tôi còn không được chắc?”

“Có gì thì nói luôn đi, nếu không tôi đi đây.”

Hạ Trú đang định đứng dậy thì Trần Du đã chậm rãi hỏi cô: “Cô nói đi, rốt cuộc cô có bao nhiêu bí kíp? Sao cứ bị trộm miết vậy?”

Nghe cô ta nói vậy, Hạ Trú lại không vội đi nữa. Cô dựa vào sô pha, chân trái vắt lên chân phải: “Cô nghe trộm cuộc đối thoại giữa tôi và Quý Phi thật đấy à.”

“Còn cần nghe trộm sao?” Trần Du phì cười: “Nếu tôi thật sự có âm mưu gì đó với cô, thì hôm nay đã chẳng gọi cô ra ngoài được.”

Hạ Trú hơi nheo mắt nhìn cô ta.

“Có lúc tôi đang nghĩ, cho dù cô là Hạ Trú thì đã sao? Lẽ nào cô có bản lĩnh hô mưa gọi gió? Nhưng, hóa ra cô lại có quan hệ với nhiều nhân vật có máu mặt như vậy, có thể khiến Đông Thâm sống chết hết lòng vì cô. Ngay cả một người trước nay kiêu ngạo như Quý Phi cũng phải kiêng dè

cô vài phần. Bây giờ tôi mới biết, thì Hạ Trú nằm xưa là một nhân vật đình đám như thế."

"Câu này nghe không giống như thật lòng khen tôi."

"Ở trong lòng cô, hành vi của tôi và Quý Phi đều như nhau. Cô đã sớm coi tôi là cái gai trong mắt rồi, tôi có khen hay không cũng có gì khác biệt đâu?"

Hạ Trú đăm chiêu giây lát rồi vươn người cầm lấy ly rượu. Viên đá tan đi một nửa trong dung dịch rượu màu hổ phách, tạo thành một lớp sương mỏng giăng ngoài thành ly. Cô lắc lắc ly rượu, cho tiếng đá va vào nhau vang lên khe khẽ rồi nói: "Khác nhau."

Trần Du nhìn cô, vẻ không hiểu.

"Cô cùng lắm chỉ được tính là trộm cắp vặt, còn họ…" Hạ Trú nhấp một ngụm rượu, trong mắt là sương lạnh: "Là đại gian đại ác, không thể dung thứ."

Trần Du sững người giây lát, rất lâu sau mới nói: "Cô cũng từng nói là cô sẽ không tha thứ cho tôi."

Hạ Trú nhìn cô ta chằm chằm như nhìn một kẻ vừa hỏi câu ngớ ngẩn, rất lâu sau mới lườm cô ta rồi dùng chiếc ly trong tay chạm vời Trần Du: "Cô muốn uống rượu cơ mà? Uống đi."

Trần Du choáng váng uống quá nửa ly.

"Cô sẽ không nói cho tôi biết ân oán giữa cô và Quý Phi đúng không?"

Hạ Trú đùa nghịch ly rượu trong tay, uể oải lên tiếng: "Cô cũng không quá ngu ngốc."

“Cuộc đối thoại giữa hai người tôi cũng loáng thoáng nghe được một ít, nhưng tôi không quan tâm tới chuyện này.” Trần Du thành thật khai báo rồi nhấp một ngụm rượu: “Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô, sau lưng Quý Phi là sức mạnh của cả một ngành. Cô uy hiếp tới quyền thế của cô ta, cô ta sẽ không để yên như vậy đâu.”

Hạ Trú chậm rãi uống rượu, về điểm này xưa nay cô đều hiểu rõ. Đặt ly rượu xuống, cô mỉm cười với Trần Du: “Cô làm vậy là sao? Chủ động tốt với tôi à?”

Trần Du lườm nguýt cô, cười khẩy: “Tôi chủ động tốt với cô? Phải, là tôi có lỗi với cô nhưng không có nghĩa là bà đây sẽ khom lưng uốn gối. Dù sao thì trong lòng cô tôi cũng là kẻ có tội, nịnh bợ nữa cũng ích gì! Công thức của cô ghê gớm thật nhưng bao năm qua tôi cũng không ngừng nỗ lực và phấn đấu đấy.”

“Vậy hôm nay cô tìm tôi tới đây làm gì?” Hạ Trú nhìn cô ta, vẻ tức cười.

Trần Du trầm mặc giây lát, sau đó ngửa cổ uống cạn rượu trong ly, rồi đặt mạnh nó xuống bàn: “Tôi đã suy nghĩ rất rõ ràng rồi, tôi từ bỏ.”

Hạ Trú nhìn cô không hiểu: “Từ bỏ cái gì? Bỏ chữa bệnh á?”

“Cô có thể nghiêm túc một chút không?” Trần Du bực bội.

“Không phải, cô nói chuyện có đầu lại cụt mất đuôi, bảo tôi nghiêm túc thế nào?”

“Tôi đang nói đến Lục Đông Thâm!” Trần Du gào tướng lên, nhìn cô ta chằm chằm, hằn học: “Tôi không muốn yêu Lục Đông Thâm nữa. Bà mệt rồi, từ bỏ rồi. Đàn ông trên đời này nhiều như vậy, vì sao bà phải treo cổ chết trên một cái cây?”

Hạ Trú bật cười: “Tư tưởng giác ngộ khá đấy. Tôi đã công khai thể hiện tình cảm với Lục Đông Thâm rồi, cô mà còn không từ bỏ thì định làm gì?”

“Hạ Trú, cô đừng được nước lấn tới. Tôi từ bỏ không phải vì cô đâu.” Nói xong, Trần Du mắng khẽ một câu: “Tên với tuổi quái quỷ!” Sau đó ngước mắt nhìn cô: “Lẽ nào cô không muốn biết hôm đó Lục Đông Thâm trả lời tôi thế nào ư?”

“Hôm nào?” Hỏi xong câu này, Hạ Trú mới chợt nhớ ra cảnh tượng trong phòng làm việc, lập tức chữa lại: “À, à, à, hôm đó à.”

Trần Du nhìn cô bằng ánh mắt quái đản: “Tôi phát hiện cô sống thật là bất cần đấy.”

“Không bất cần cô ăn cắp được bí kíp chắc?”

Trần Du chẳng buồn nhắc lại chủ đề này, cô ta lại rót rượu, nói thẳng: “Tôi hỏi Lục Đông Thâm, nếu không có cô anh ấy liệu có lấy tôi không. Anh ấy nói: Không.”

Hôm đó cô ta đánh cược chút tự trọng cuối cùng để hỏi một câu như thế.

Ngữ khí của Lục Đông Thâm tuy nhẹ nhàng nhưng thái độ rất đanh thép. Anh nói: “Trần Du, nhà họ Trần có ơn với anh. Anh có thể cho em bất kỳ thứ gì, duy chỉ có hôn nhân là không được.”

Cô ta cố đè nén nỗi đau, hỏi tiếp: “Vậy nếu em muốn mạng sống của anh thì sao?”

Chẳng qua chỉ là một câu nói trong lúc muốn phát rồ, cũng là câu nói dồn ép cô ta tới bờ vực thẳm không thể giãy giụa được nữa. Cô ta không

ngờ, Lục Đông Thâm lại trả lời mình rất nghiêm túc: “Nếu trên đời này không có Hạ Trú, mạng của anh có thể trả cho em bất cứ lúc nào.”

~Hết chương 187~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 188: Thật Sự Là Vì Cô Sao? [2055 Chữ]

Yêu Lục Đông Thâm giống như uống thuốc độc

Hạ Trú nghe xong, cầm chai rượu qua, tự thêm một ít cho mình rồi buông tiếng thở dài: "Thế mới nói, việc Lục Đông Thâm có lấy cô hay không chẳng liên quan gì đến tôi."

Trần Du im lặng, nhìn cô chằm chằm.

Thật ra cô ta hiểu điểm này, chỉ có điều, cô ta không muốn nói với Hạ Trú rằng, Lục Đông Thâm đã sớm coi mạng của cô như mạng của anh. Tuy rằng hôm đó khi nói những lời ấy, Lục Đông Thâm tỏ thái độ nhẹ nhàng như gió thoảng mây trôi, nhưng sự sâu nặng, thâm tình bên trong làm sao Trần Du không hiểu được?

Thấy Trần Du cứ nhìn mình trân trân, Hạ Trú lại từ tốn bổ sung thêm một câu: "Đương nhiên, nếu không phải vì tôi, giấc mộng tình si của cô vẫn có thể kéo dài thêm một khoảng thời gian nữa. Nhưng Trần Du này, cô phải cảm ơn tôi, thật đấy. Chính tôi đã cứu vớt tuổi thanh xuân và thời gian của cô. Tuy rằng cách thức đánh cho cô tỉnh này có hơi tàn nhẫn một chút nhưng cũng còn hơn để cô tiếp tục lãng phí tuổi xuân, phải không?"

Trần Du nghiến răng kèn kẹt: "Nhưng anh ấy đã vì tôi từ chối cả Lục Môn, từ chối cả Thai Tử Tân!"

"Thật sự là vì cô sao?" Hạ Trú bình tĩnh hỏi ngược lại một câu.

Trần Du nghẹn lời giây lát, sau đó cầm chặt chiếc cốc, ngửa cổ uống cạn. Cô ta không cần vì câu nói đó mà tính toán so đo với cô, trong lòng Hạ Trú hiểu rất rõ, đối mặt với chuyện tình cảm, cho dù Trần Du cả một bầu nhiệt huyết thì nhất định cũng có khả năng suy xét và sự nhạy cảm riêng.

Một khoảng lặng cứ xuất hiện giữa hai người như thế. Những ngọn đèn năm màu hắt những tia sáng đan xen lẫn lộn lên khuôn mặt cả hai. Gương mặt Trần Du ánh lên trong quầng sáng chỉ thấy ngàn vạn đau khổ, đến nỗi Hạ Trú nhìn cũng thấy đành lòng chẳng đặng. Rất lâu sau, Trần Du mới lên tiếng, giọng rất thấp: "Thật ra tôi vẫn luôn hiểu…"

"Từ sau khi bước vào Skyline, tôi vẫn luôn đuổi theo bước chân của anh ấy, từ nước ngoài về Trung Quốc, dù có bên nhau ít, xa nhau nhiều tôi cũng cố gắng ở bên cạnh anh ấy. Ai ai cũng mặc nhận quan hệ giữa tôi và anh ấy. Anh ấy không giải thích, không trốn tránh. Một là anh ấy không có thói quen giải thích, hai là anh ấy cũng nể phần ân tình cũ. Anh ấy tốt với tôi trăm lần, dịu dàng với tôi ngàn lần, chẳng qua là muốn tránh những dây dưa không cần thiết. Chỉ có điều, vở kịch này diễn nhiều, tôi dường như bắt đầu tưởng thật, cũng quên mất anh ấy từng nói với tôi: Ở trong lòng anh, em giống em gái hơn."

"Tôi những tưởng giấc mơ này sẽ kéo dài rất lâu, lâu tới mức khi bên cạnh anh ấy không còn một cô gái nào khác, lâu tới mức anh ấy sẽ kịch giả thành thật, cho tới khi, anh ấy đưa cô từ Thương Lăng về đây." Trần Du vân vê ly rượu, nghiêng người tựa vào sô pha, hơi ngà ngà: "Tôi phát hiện ra những điều khác thường, nhưng chính vào lúc đó tôi cũng đang tự lừa mình lừa người. Từ khi cô đến, tôi phải sống không bằng chết, thậm chí còn đánh mất lý trí cãi nhau ầm ĩ với Đông Thâm. Buổi tiệc tối hôm đó, cô khiến mọi người căng mắt quan sát, anh ấy vẫn nuông chiều vô vàn. Giây

phút đó, cuối cùng tôi mới hiểu, thì ra khi Lục Đông Thâm yêu một người con gái, trông anh ấy sẽ như vậy."

Hạ Trú vẫn im lặng không lên tiếng. Cô cúi đầu nghịch ly rượu, thật ra cô muốn nói vài câu, nhưng lại không biết nên nói gì. Vào lúc này, dù cô nói bất kỳ câu gì, khi rơi vào tai đối phương cũng giống một sự giả tạo.

"Kiểu đàn ông như Lục Đông Thâm không thể yêu nổi." Trần Du mệt mỏi vuốt mặt: "Giống như ma túy, một khi yêu vào sẽ không thể cai nghiện được nữa. Nhưng tôi không muốn ngày ngày sống trong đau khổ và ghen tỵ, tôi không muốn ngày ngày mệt mỏi như thế, tôi muốn buông tay. Nhưng đây lại là một chuyện gần như không thể."

Đổi lại là lúc bình thường, Hạ Trú không coi cô ta ra gì, vậy mà hôm nay nghe Trần Du nói vậy, cô nhất thời cũng rất xúc động. Không cần biết những chuyện trước kia Trần Du làm mất mặt dường nào, chí ít trong việc yêu Lục Đông Thâm, họ đều thống nhất chung với nhau một quan điểm: Yêu Lục Đông Thâm giống như uống thuốc độc.

Cô vĩnh viễn không thể quên được lần đầu gặp mặt, khi anh đứng ở đầu đường thành cổ, phong độ phóng khoáng. Chỉ một cái nhìn, cô đã biết, một khi chọc vào người đàn ông ấy, cuộc đời của cô rồi sẽ điên đảo nhường nào.

"Hôm nay cô gọi tôi tới đây, thật ra trong lòng cũng hiểu rõ, tôi chẳng giúp gì được cô." Hạ Trú nói: "Chuyện tình yêu, không phải ai nhường cho ai là người đó sẽ giành được."

"Tôi hiểu, hơn nữa với tính cách của cô, bây giờ có rút dao ra kề vào cổ cô, cô cũng sẽ không nhường lại Lục Đông Thâm đâu." Trần Du lại nhấp một ngụm rượu, tự cười mình: "Tôi cũng không biết làm sao, chỉ là rất muốn gặp cô, sau đó kể cho cô nghe những đau khổ tôi đang chịu đựng."

Nói tới đây, cô ta ngước mắt lên nhìn Hạ Trú: “Thú vị lắm phải không. Tôi đã thất tình, vậy mà lại muốn tìm tình địch kể khổ. Mấy năm qua tôi chỉ mải yêu Lục Đông Thâm, bây giờ quay đầu nhìn lại, các mối quan hệ của bản thân hoàn toàn trắng xóa. Đây không phải là cuộc sống mà tôi mong muốn.”

Hạ Trú cười khổ.

Cho dù các mối quan hệ phong phú, nhiều màu sắc thì đã sao? Cô cũng đã từng gọi bạn xưng bè, đã từng tâm sự đủ chuyện không giữ điều gì với Quý Phi, kết quả thì sao? Đời người đã ngắn còn khổ, huống hồ là một tình bạn đã bị lợi ích xen vào?

Thêm nữa, những cuộc gặp gỡ trong cuộc đời này kỳ lạ khó tả. Cô không tha thứ cho sự phản bội trước kia của Trần Du, nhưng cũng không căm hận hành vi của cô ta. Cô đã từng nghĩ, đời này họ sẽ ai đi đường nấy, không ngờ tối nay hai người họ vẫn có thể uống rượu tâm tình.

Thật ra trong lòng Hạ Trú hiểu rất rõ, so với Quý Phi, cái xấu xa của Trần Du chân thực hơn. Cô ta không che đậy cái ác của mình trong quá khứ, cũng không che đậy sự đố kỵ dành cho cô. Người như vậy, ngược lại khiến Hạ Trú không thể hận nổi.

Cứ như vậy, cô và Trần Du uống hết cốc này đến cốc khác.

Ban đầu không có gì để nói, mỗi người mang trong mình một tâm trạng riêng. Nhưng cuối cùng họ không chống đỡ nổi men rượu kích động và đêm đen khuấy loạn lý trí, dần dần hai người bắt đầu mở máy. Trần Du kể về trước kia, hồi hai người mới quen nhau, mang theo hơi rượu, cười hi hi ha ha hệt như một đứa trẻ.

“Cô còn nhớ món hoa hấp trầm hương mà cô nói với tôi không? Kết quả, tôi làm theo đúng cách cô nói, ra món bánh cổ long diên hương làm bố tôi suýt nôn mửa!” Trần Du say mơ màng, cười khúc khích.

Hạ Trú cũng uống không ít. Cô vốn có tửu lượng cao, cuối cùng gần như cướp rượu của Trần Du để uống. Nghe xong, cô giơ tay lên khuơ chân múa tay: “Tôi đã nói với cô thế nào? Có phải tôi nói với cô phàm là hương liệu, chưng nóng là tuyệt nhất? Cô đã chưng nóng nghiêm chỉnh chưa?”

“Chuyện này chúng ta phải lý luận rõ ràng lại mới được.” Trần Du trở nên ngang bướng, tuy rằng đã say nhưng những logic về chuyên ngành chưng cất hương liệu vẫn rất rõ ràng: “Chọn lấy trầm hương, bưởi bung và các loại hương liệu mủ cây cùng mùi và những loài hoa được chọn lọc cẩn thận bỏ chung vào nhau, phong kín vào trong chõ, sau đó cho vào nồi chưng lên. Thứ tự sai sao? Lúc đó tôi đã thêm vào bảy mùi hương hoa, kết quả mùi chưng ra lại khó ngửi tới phát khóc. Cô nói đi, cô cố ý phải không?”

Hạ Trú cười nghiêng cười ngả, chỉ vào cô ta rồi lại chỉ vào mình: “Tại tôi sót một câu. Phải là: Tứ thời, hoa gặp mùi hương, thì phải nấu nhiều lần.”

Câu này nói cho người ngoài nghe, họ nhất định chẳng hiểu ý tứ bên trong. Nhưng Trần Du xuất thân từ một gia đình làm y, lại có nhiều năm kinh nghiệm điều chế hương, vừa nghe đã hiểu ngay, cho dù trong tình trạng ngà ngà say: “Cũng tức là không chỉ chưng một lần, mà phải chưng suốt bốn mùa?”

“Đúng thế.” Hạ Trú nằm bò lên chiếc sô pha bên cạnh một cách vô tâm, cười rất khó chịu: “Khi lấy hương hoa để chưng cất hương liệu, khi đến mùa hoa nở, phải lấy hoa của mùa đó chưng với hương liệu một lần. Cứ

làm suốt một năm như thế thì khi nướng bánh thơm lên mới có mùi hương của trăm hoa.”

~Hết chương 188~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 189: Thâm Ca [2143 Chữ]

Cô trộm sổ tay của tôi, tôi trộm người đàn ông của cô, hòa rồi

Từ lâu ở đời nhà Tống, cách thức "hoa chưng trầm hương" này đã thịnh hành rồi, trong đó các loại hoa phong phú chính là chủ lực để chưng hương, bỏ thêm vào hoa mai, thụy hương, hoa nhài, hoa mộc… Không ngại nề hà, dựa theo sự thay đổi các mùa mà làm ra bánh thơm thì sẽ cực kỳ hấp dẫn.

Trần Du nghe xong hoàn toàn bùng nổ: "Cô quá đáng rồi đấy, những điều này cô đều chưa nói, cũng không viết vào trong sổ tay!"

"Cô có thể diện không Trần Nam Nam? Cô ăn trộm sổ tay của tôi, bây giờ lại còn trách móc tôi không viết đủ công thức nữa hả?"

Trần Du ầm ĩ: "Hai chúng ta ai không có thể diện? Có thể diện mà đi cướp Lục Đông Thâm của tôi à."

"Cô trộm sổ tay của tôi, tôi trộm người đàn ông của cô, hòa rồi." Hạ Trú say lắm rồi, xua tay: "Không đúng, Lục Đông Thâm cũng chưa từng thuộc về cô mà…"

Hai người vừa uống vừa oán trách nhau, đã sắp không biết năm nào tháng nào nữa rồi.

Cho tới khi nhạc trong quán bar trở nên ồn ã, bóng người đi qua đi lại, cuộc sống về đêm kéo rèm lên, bốn bề toàn là náo nhiệt. Trong lúc Trần

Du vào nhà vệ sinh, Hạ Trú như con mèo không xương dính chặt lên tay vịn sô pha. Cô chưa đến mức say khướt không biết gì, nhưng từng tế bào não bộ chưa bao giờ hoạt động tích cực như thế, đó chính là dấu hiệu của say rượu. Cô nhắm mắt lại một lúc, dần dần có cảm giác bốn bề đang xoay tròn. Khi mở mắt ra, trước mắt là cả một khoảng đèn xanh đỏ.

Có một cây cột được dựng ngay giữa sàn nhảy. Có một cô gái lĩnh xướng đang nhảy nhót bên trên, tư thế uốn éo mê hoặc. Cả một khoảng eo lộ hoàn toàn ra ngoài trắng đến lóa cả mắt. Cô gái để tóc ngắn, trên mặt trùm một chiếc khăn voan màu đỏ, vừa thần bí vừa quyến rũ.

Hạ Trú nhìn mãi nhìn mãi, đáy lòng dâng lên một cảm giác khác thường.

Nhưng rốt cuộc đó là cảm giác gì, cô nhất thời không thể nghĩ ra. Rất nhanh, cảm giác khác thường ấy bị suy nghĩ vô cớ khác xua tay. Cô rút di động ra, mở wechat gửi một tin nhắn thoại, giọng lè nhè say và uể oải: "Thâm ca, anh vẫn đang làm việc à?"

Đợi một lát không thấy tin nhắn trả lời, cô gửi thêm tin nữa: "Thâm ca, người ta nhớ anh rồi."

Như đá tảng chìm xuống biển khơi.

Chắc anh vẫn đang họp.

Trong lúc buồn chán, Hạ Trú mới giật mình phát hiện Trần Du đã vào nhà vệ sinh hơi lâu rồi, chẳng lẽ đã ngất xỉu? Cô vội vàng đứng dậy đi tìm, nhưng đi chưa được vài bước đã nhìn thấy bóng Trần Du. Dưới ánh đèn lập lòe, cô ta đang bị hai người đàn ông cao lớn lôi lôi kéo kéo.

Hạ Trú hơi nheo mắt lại. Hai gã đàn ông đó vóc dáng to cao, chỉ nhìn bắp tay thôi đã to hơn bắp chân của cô rồi, cắt đầu đinh, người xăm trổ,

trên cổ còn đeo một sợi dây chuyền vàng vừa to vừa thô kệch. Trần Du bị bọn họ kéo qua kéo lại, mặt có vẻ hoảng sợ lắm, xem ra vừa từ nhà vệ sinh đi ra đã bị giữ lại.

Loại ghế sô pha đơn, khá tương đồng với chỗ họ vừa ngồi. Trần Du thì bị bọn chúng kéo vào trong như cưỡng ép. Ánh đèn mê loạn, đám người như những hồn ma trôi nổi. Trong khung cảnh này, sự giãy giụa và kêu gào của Trần Du đều hoàn toàn bị chôn vùi, không ai để ý đến.

Hạ Trú buông một tiếng thở dài nặng nề, lẩm bẩm: Đúng thật là, lại kiếm rắc rối về cho mình rồi.

Bên cạnh chiếc ghế đó còn có một chiếc sô pha, diện tích rộng gấp ba lần, dựa vào góc khuất nhất, không chịu sự quấy rầy, đồng thời cũng che đi tầm nhìn của các vị khách khác. Khi Hạ Trú đi ngang qua, cô vô tình liếc vào trong, có một người đàn ông cực kỳ nổi bật giữa đám người.

Hóa ra là Thai Nghiệp Phàm.

Hạ Trú cười khẩy, tên công tử phá gia chi tử này tim cũng đủ to. Mẹ mình đang ở nhà dở điên dở khùng, bố thì đau đầu nhức óc mà hắn ta vẫn có tâm trạng ngồi đây rượu chè gái gú.

Trần Du bị kéo ngồi xuống sô pha, người ngồi đối diện có lẽ là đại ca của bọn họ, còn lực lưỡng hơn hai người kia, cánh tay để trần xăm trổ, miệng ngậm điếu thuốc, tay cầm cốc rượu, trông vô cùng lưu manh côn đồ. Sau khi nhìn thấy Trần Du, mắt hắn chợt sáng lên.

Hơi rượu nồng và khói thuốc làm Trần Du sặc sụa, ho khan liên tục. Cô ta giãy giụa nhưng bị hai gã kia giữ rịt. Một trong hai gã nhuộm tóc vàng cười nói: “Đừng vội đi như thế, ngồi chơi với mấy anh đã.”

Người còn lại con mắt khá nhỏ, gần như chỉ bằng hạt đậu, cười càng đê tiện hơn: "Ban nãy chẳng phải em cố tình đâm vào bọn anh sao? Bây giờ còn vờ vịt nỗi gì?"

Trần Du ban nãy uống đến đầu váng mắt hoa, sau một hồi bị giày vò cũng tỉnh rượu hơn nhiều, vội nói: "Tôi không cố ý đâu, không phải…"

"Gặp gỡ chính là duyên phận, em gái nhỏ, nào, cùng các anh uống một ly." Gã xăm trổ cánh tay cười xấu xa, cầm cốc rượu lên định đổ vào miệng Trần Du.

Trần Du càng ngọ ngoạy điên cuồng, ly rượu đổ nghiêng, rượu bắn ra ngoài, văng lên cánh tay hắn. Mặt hắn biến sắc, tên tóc vàng cười nói: "Đại ca, em gái này muốn liếm sạch cho anh đấy."

Vị trí văng rượu có hơi khó xử.

Người đàn ông xăm trổ phản ứng lại, cười ghê rợn, rồi ngồi hẳn lên sô pha, nói với Trần Du: "Không sai, không liếm sạch cho ông thì tối nay đừng hòng đi đâu."

Trong lúc ba người họ đang giằng co thì nghe thấy có âm thanh vọng tới: "Ba người đàn ông bắt nạt một người phụ nữ, thú vị lắm sao?"

Trần Du nhìn theo, rồi như vớ được phao cứu sinh: "Cứu tôi!"

Cả ba người đàn ông đồng thời nhìn về phía Hạ Trú, đầu tóc cắt ngắn gọn gàng, chiếc sơ mi trắng đơn giản, quần bò, đứng giữa khung cảnh này càng ngời lên vẻ phong độ và phóng khoáng. Gã đàn ông xăm trổ nheo mắt quan sát một lượt, sau đó bật cười: "Lại có một cô gái xinh đẹp quá, ăn mặc thật cá tính, anh mày thích đấy."

Hạ Trú không hề tức giận. Cô tiến tới gần, ngồi xuống chiếc sô pha đối diện gã đàn ông, dựa người về phía sau, gác chân phải lên bàn rượu, rồi gác chân trái lên chân phải, dáng vẻ bắng nhắng vô cùng: "Bạn tôi đắc tội gì với ba anh vậy?"

Gã xăm trổ chỉ vào quần: "Mày nói xem? Bà nó chứ, đi ra ngoài trong tư thế này, người ta lại nghĩ ông mày tè ra quần!"

"Vậy anh muốn thế nào?" Hạ Trú lười biếng hỏi.

"Bảo bạn mày bò qua đây liếm sạch cho tao!"

Hạ Trú mím môi cười, giơ ngón tay lên lắc lắc: "Không thể được."

"Vậy được, uống hết rượu trên bàn này cho ông. Không uống hết, hai chúng mày đừng hòng ra khỏi quán." Gã xăm trổ tức thở hồng hộc.

Hạ Trú liếc nhìn bàn rượu. Có rượu đỏ, rượu trắng, cả bia nữa, đám người này uống cũng khá phong phú. Cô thu lại ánh mắt, nhìn gã xăm trổ: "Tới đây chơi, va chạm nhau là chuyện khó tránh khỏi. Nếu thật sự đỏ mặt cũng chỉ phạt ba ly rồi ai về nhà nấy. Ba vị có phải người giang hồ không? Nếu đã là người giang hồ thì nên tuân thủ quy tắc, phạt rượu không quá ba chén, không làm khó người già yếu và người bệnh tật."

Gã xăm trổ nghe xong câu này bèn "Yo ha" một tiếng, quan sát lại Hạ Trú: "Thấy tuổi tác chưa nhiều mà có vẻ khá hiểu quy tắc giang hồ đấy nhỉ?"

"Ba ly rượu tôi nhận phạt, bạn tôi sẽ xin lỗi anh, người tôi đưa đi." Hạ Trú từ đầu tới cuối vẫn uể oải dựa vào đó: "Có ý kiến gì không?"

"Cô bé, ăn nói lưu loát quá nhỉ." Gã xăm trổ cười ghê tởm: "Quy tắc thì đúng là quy tắc, nhưng không thể hiểu như vậy được. Bạn cô không hiểu

chuyện đắc tội với tôi, cục tức này tôi không dễ nuốt trôi như vậy. Không uống rượu cũng được, cô phải nghĩ ra một cách để tôi tâm phục khẩu phục mới được."

"Tâm phục khẩu phục chứ gì? Dễ thôi." Hạ Trú hơi nhấc chân lên: "Cược một ván được không? Nếu anh thắng, trên bàn rượu có bao nhiêu rượu tôi uống hết bấy nhiêu. Nếu anh thua, tôi được đưa người đi."

~Hết chương 189~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 190: "Trình Giảo Kim" Văn Dốt Võ Dát (2461 Chữ)

Anh nghĩ, Tưởng gia của Thương Lăng muốn lấy đầu ngón tay của một ai đó là chuyện khó lắm sao?

Trải qua màn giày vò ấy, Trần Du cũng coi như đã hoàn toàn tỉnh rượu. Cô ta nhìn chằm chằm ba gã đàn ông hung thần hiểm ác trước mắt, tim đập thình thịch không thôi, sau đó ghé sát tới trước mặt Hạ Trú, hạ thấp giọng: "Cô đừng khoe sức khoe tài, chúng ta tìm cơ hội báo cảnh sát là hơn."

"Não cô bị lừa đá bay rồi phải không? Báo cảnh sát sau đó thì sao? Không sợ kết thù kết oán rồi đối phương tiếp tục tìm cô gây rắc rối à?" Hạ Trú rít kẽ răng, bật ra câu nói này, sau đó điều chỉnh tư thế ngồi, khi lên tiếng đã thoảng nhẹ như gió thổi, dáng vẻ lại tự tải thoải mái như lúc đầu: "Yên tâm, lúc tôi còn đang lăn lộn giang hồ, ba tên còn không biết là cái thứ gì gì này chẳng biết đang ở nơi nào bưng trà rót nước cho người ta nữa."

Trần Du siết chặt lòng bàn tay, ướt đẫm.

Gã xăm trổ đánh giá Hạ Trú một lượt từ trên xuống, cười một nụ cười rất quỷ quái, rồi lại ngước mắt lên ngó hai tên thuộc hạ của mình. Tóc vàng và mắt hạt đậu cười ngặt ngoẽo tưởng sắp ngã tới nơi. Tóc vàng làm mặt kiêu căng: "Con nhóc này ngữ khí gớm ghê thật, kẻ nào dám đọ cờ bạc với anh Hùng? Mày cũng không chịu nghe ngóng về danh hiệu của anh Hùng xem, một "Thánh thủ" danh tiếng lẫy lừng trên bàn bài, mày có thể cược với anh Hùng sao? Không chết mới lạ đó."

Gã xăm trổ làm mặt đắc ý, khi cười, những thớ thịt ngang dọc trên mặt sắp làm mắt hắn díp tịt lại.

Hạ Trú không hề suy suyển, giơ tay lên ra hiệu một chút: "Anh Hùng phải không? Nếu đã vậy thì tôi xin lĩnh giáo."

Anh Hùng hơi sững người, sau đó nheo mắt quan sát lại cô lần nữa. Bản thân đã là một cô gái xinh đẹp, lại vì có sự lười biếng và xấu xa toát ra mà thêm vào không ít thần thái tuấn tú. Vốn dĩ hắn nghĩ đây chẳng qua chỉ là một con nhóc vắt mũi chưa sạch, vài câu dằn mặt là sẽ ngoan ngoãn tiến lên nhận tội, không ngờ lại ngang nhiên khiêu khích?

Lát sau, hắn hừ lạnh: "Muốn cược với tôi, chỉ mỗi một bàn rượu này thôi sao? Cô bé, quá ít rồi."

"Vậy anh còn muốn thêm gì nữa?" Hạ Trú cười khẩy.

Ánh mắt anh Hùng nhìn cô không rời lúc này có thêm vài phần lưu manh, côn đồ: "Nếu như cô thua, đêm nay hai cô phải đi theo chúng tôi, sao hả? Nha đầu, thành phố Bắc Kinh này nói lớn chưa lớn, nói nhỏ cũng chẳng nhỏ. Người trong giang hồ mà muốn tìm hai cô kiếm chút phiền phức cũng được coi là một việc khá đơn giản."

Hạ Trú mỉm cười nhẹ nhàng từ đầu đến cuối, hoàn toàn không chút do dự: "Được thôi."

Trần Du vừa nghe xong câu ấy, lập tức siết chặt cổ tay Hạ Trú, sau đó cô ta lại nghe thấy Hạ Trú chậm rãi hỏi tiếp một câu: "Nhưng nếu anh Hùng thua thì sao đây?"

"Anh Hùng của chúng tao lại thua mày được ư?" Tóc vàng cười vô cùng ngạo nghễ.

Ngay cả anh Hùng cũng làm như mới nghe một câu chuyện cười vậy: "Vậy cô muốn sao?"

"Đơn giản thôi." Hạ Trú cười cực kỳ ngây thơ: "Để lại một đầu ngón tay cho tôi có được không?"

Câu nói này khiến Tóc vàng và Mắt hạt đậu tắt lịm nụ cười, có lẽ họ không ngờ được một cô gái trông có vẻ mảnh mai yếu đuối lại quăng ra một điều kiện như vậy. Các múi cơ trên gương mặt của anh Hùng co giật giây lát, hắn nhìn Hạ Trú chằm chằm: "Gì cơ?"

Hạ Trú thu chân về, đổ người về phía trước, nhìn thẳng vào mắt anh Hùng: "Nếu đã thêm điều kiện, nếu không chơi thật một chút thì chán lắm. Nếu anh Hùng thua, thì phải chặt một đầu ngón tay để lại cho tôi." Dứt lời, cô cầm con dao gọt hoa quả trên mặt bàn lên, đâm thật mạnh xuống lớp vỏ dưa.

Anh Hùng nhìn con dao gọt hoa quả đung đưa trước mặt, rồi lại nhìn Hạ Trú. Trong ánh mắt cô thấp thoáng một sự hung dữ, đây là vẻ dữ tợn chỉ có ở một người đã từng lăn lộn lâu trên giang hồ. Lát sau, hắn cười khẩy: "Được thôi, để xem cô có bản lĩnh gì nào." Bộ xúc xắc được đặt ra giữa hai người: "Muốn chơi thế nào?"

Hạ Trú nói: "Chơi đơn giản đi, năm con xúc xắc, xem điểm số đọ lớn nhỏ."

"Được."

Hai bên kéo rộng thế trận. Anh Hùng có Tóc vàng và Mắt hạt đậu ở bên trợ uy. Hạ Trú chỉ có mình Trần Du. Cô ta cũng biết trong tình hình này họ đã lên thớt không thể xuống được nữa, chỉ có thể bấm bụng, đè nén cảm

giác run sợ trong lòng, nghĩ bụng nếu Hạ Trú thua thật, cô ta có thể giữ lại chút sức lực để kéo Hạ Trú cùng chạy trốn.

Hạ Trú lúc này không biết những suy nghĩ trong đầu Trần Du. Cô xắn tay áo, cầm con xúc xắn lên tay, lắc qua lắc lại giữa ánh sáng khi sáng khi tối. Anh Hùng cũng đang lắc. Khi nhìn thấy dáng vẻ lắc xúc xắc của Hạ Trú, hắn cũng hiểu ra ngay. Thì ra cô nhóc này thật sự có chút bản lĩnh, lắc xúc xắc cũng rất thuần thục.

Hai người đồng thời úp bát xuống, bầu không khí bỗng chốc trở nên căng thẳng.

Tóc vàng ở bên cạnh bắt đầu kêu gào: "Mày toi rồi, tao nói cho mà biết. Anh Hùng của bọn tao đã không lắc thì thôi, đã lắc kiểu gì cũng ra sáu con Lục! Mày còn định lấy đầu ngón tay của anh Hùng ư? Không phải tao dọa dẫm gì mày đâu, mở xúc xắc ra thì mày cứ ngồi đó đợi chết đi! Tao để lời nói tại đây! Tao cũng để cả tay phải của tao ở đây. Nếu anh Hùng không tung được năm con Lục, không cần chặt đầu ngón tay của anh Hùng đâu, chặt thẳng tay tao đây này!"

Hạ Trú không màng tới Tóc vàng, chỉ cười lạnh: "Đàn em của anh lắm lời thật đấy." Dứt lời, cô thẳng thừng mở nắp.

29 điểm.

Tóc vàng nhìn xong mừng thầm, thiếu một chút.

Hạ Trú ra hiệu cho anh Hùng.

Anh Hùng dương dương tự đắc: "Tiểu nha đầu, đợi đó cùng bọn anh vui chơi đêm nay đi." Ngay sau đó, hắn mở nắp.

Tóc vàng tiến tới xem đầu tiên. Sau khi nhìn kỹ, đầu tiên là sững người, sau đó là ủ dột hỏi: "Anh Hùng, nếu em chỉ còn tay trái liệu có thể làm chút việc gì ở chỗ anh không?"

Anh Hùng cúi đầu xuống nhìn, sắc mặt cũng thay đổi ngay.

Lưỡi dao dự bị đặt bên cạnh đĩa hoa quả chẳng biết đã bay vào trong bộ lắc xúc xắc của hắn từ lúc nào. Sau một hồi quấy phá đã hoàn toàn ảnh hưởng tới màn phát huy của hắn, số điểm của xúc xắc muốn loạn thế nào cũng có. Tóc vàng đứng bên cạnh ôm đầu: "Anh Hùng à, hai viên một điểm, còn lại là ba bốn năm, anh mà lắc ra một con hai cũng được mà."

Anh Hùng bất ngờ ngước lên nhìn Hạ Trú, nghiến răng nghiến lợi: "Con nhóc chết tiệt, mày giở trò!"

"Giở trò? Anh Hùng, vấn đề nằm ở trong bộ xúc xắc của anh, thua rồi thì chấp nhận đi." Dứt lời, cô cầm lưỡi dao đặt trong bộ xúc xắc lướt một đường rất nhanh qua ngón út của anh Hùng, ra tay vô cùng gọn gàng.

Một tiếng la inh ỏi vang lên.

Nhưng tiếng la đó lại xuất phát từ Tóc vàng, hắn ta ra sức gào về phía Hạ Trú: "Dám chặt đầu ngón tay của anh Hùng? Mày chán sống rồi! Hôm nay mày đừng hòng đi ra được khỏi cửa này!"

"Im miệng cho tao!" Anh Hùng ôm đầu ngón tay, máu từ kẽ tay rỏ xuống. Đầu ngón tay chưa đứt, đối phương chỉ cứa bị thương ngón tay hắn. Nhưng xung quanh mọi người đã chú ý cả về phía này, nhất thời không còn thể diện gì nữa, hắn hậm hực gào tướng lên: "Con nha đầu chết tiệt giở trò gian xảo, còn định đi? Hai đứa chúng mày bắt chúng nó lại cho tao!"

Tóc vàng và Mắt hạt đậu lập tức nhào tới. Hạ Trú đang định bày ra thế trận đánh nhau tay đôi. Không ngờ, có một bóng hình xuất hiện trước mắt,

dáng vẻ tuy lười biếng nhưng đã thành công ngăn lại dự định của Tóc vàng và Mắt hạt đậu: "Đường đường là đàn ông, thua thì phải chấp nhận, nuốt lời trở mặt không hay lắm thì phải."

Hạ Trú định thần nhìn lại rồi chợt sững người.

Hóa ra là tên công tử phá gia chi tử Thai Nghiệp Phàm đó.

Thế này là ý gì đây? Lại định giở trò anh hùng cứu mỹ nhân sao? Hình như anh ta quên mất khi ở sòng bạc tại Thương Lăng mình đã thua thảm hại đến mức nào rồi.

Sau lưng Thai Nghiệp Phàm còn vài người nữa, là mấy người ban nãy uống rượu cùng anh ta, ai nấy trông đều không phải hạng vừa. Anh Hùng thấy khí thế này thì có hơi sợ, bèn gào lên với Hạ Trú: "Sao hả, còn gọi cả đội à?"

Hạ Trú còn chưa kịp trả lời, Thai Nghiệp Phàm đã tiến lên đẩy anh Hùng ra, thái độ cực kỳ ngạo mạn lại không khách khí: "Ảnh hưởng tới việc uống rượu của ông mày rồi có biết không? Mày còn tiếp tục ồn ào tao xem?"

Anh Hùng cũng là một người tinh mắt. Mấy người đang đứng trước mặt đây không giàu có thì cũng quyền thế, chưa chắc đã là người hắn có thể đắc tội được, nhất thời Tóc vàng và Mắt đậu xanh nãy giờ đứng im cũng không dám lên tiếng nữa, tuyệt nhiên không dám hung hăng.

Thai Nghiệp Phàm quay đầu nhìn về phía Hạ Trú, ánh mắt dừng lại một chút trên người Trần Du rồi hỏi họ: "Có việc gì không?"

Hạ Trú cười khẩy: "Cũng may có tên phá gia chi tử là anh ra tay trượng nghĩa."

Thai Nghiệp Phàm khinh thường: “Nếu không vì cô từng cứu bố tôi, cô nghĩ tôi thích lo chuyện bao đồng à? Mau đi đi.”

Một màn hung hăng chực đánh nhau đã được Thai Nghiệp Phàm hóa giải như thế, lấy đơn giản chế ngự thô bạo, lấy mạnh chèn lại mạnh.

Sau khi mấy người họ rời khỏi đó, anh Hùng ngồi phịch xuống sô pha, tức đến run người. Tóc vàng vội vàng giúp hắn băng bó vết thương, vừa làm vừa nói: “Cũng may đầu ngón tay chưa đứt.”

Anh Hùng đang định chửi thề thì có một người ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

Là cô gái ban nãy nhảy múa trên sân khấu, lớp mạng che mặt vẫn chưa được tháo xuống: “Vết thương thế nào rồi?”

Anh Hùng nói ngay: “Vết thương ngoài da, một con ranh thì có thể khỏe cỡ nào chứ?”

Nhưng cô gái bỗng bật cười: “Con ranh? Đầu ngón tay của anh giữ được là vì cô ta vốn không định chặt đứt. Anh nghĩ, Tưởng gia của Thương Lăng muốn lấy đầu ngón tay của một ai đó là chuyện khó lắm sao?”

Anh Hùng nghe xong bàng hoàng: “Cái… cái gì? Cô nói con nhóc vừa nãy là… là Tưởng gia?”

“Phải đó.” Cô gái dựa người ra sau ghế: “Quả nhiên là người đã từng đi theo Đàm Diệu Minh, khí thế hung hãn trên người không thể che giấu được.”

Anh Hùng vuốt mồ hôi trán.

“Kể lại toàn bộ những chuyện đã xảy ra vừa nãy cho tôi nghe một lượt.” Cô gái nói: “Nhất là từng cử chỉ động tác của cô ta, không được sót một chi tiết nào.”

~Hết chương 190~

Spoil: “Sao em thấy anh Lục chẳng giống tới chi viện gì cả, giống tới bắt gian hơn đấy.”

“Kẻ nào dám ‘gian’ em? Chán sống rồi!”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 191: Lục Đông Thâm, Anh Quá Đáng Rồi Đó (2305 Chữ)

Anh mà cứ quản hết thứ này tới thứ kia, em sẽ không chịu nổi anh đâu đấy.

Sau khi tạm biệt Trần Du cùng mọi người, Hạ Trú ra khỏi quán bar, đi về phía chỗ đỗ xe mé phía Tây của con đường quốc lộ, vừa rẽ đã nhìn thấy Lục Đông Thâm. Anh đứng dựa vào cửa xe hút thuốc, chiếc sơ mi màu xám nhạt không được thắt cà vạt, nhìn dưới trời đêm trông lại càng sạch sẽ. Đằng sau còn có một chiếc xe khác đang đỗ, có lẽ là xe của công ty, tự anh lái đến đây.

Người tài xế đang đứng hút thuốc ngay gần đó.

Thấy cô đi ra, Lục Đông Thâm dập tắt điếu thuốc, ném vào trong thùng rác ở bên cạnh, sau đó đút hai tay vào túi quần, đứng đợi cô dưới bóng đêm.

Chẳng hiểu vì sao, Hạ Trú lại thấy hân hoan trong lòng.

Có lẽ khi ở trong quán bar đã phải đối diện với "dung nhan" của anh Hùng trong một khoảng thời gian quá dài, sau khi gặp lại Lục Đông Thâm, cô cảm thấy anh như người trên trời, hành xử dịu dàng tao nhã, nhìn đâu cũng thấy thoải mái, đúng thật là không có so sánh sẽ không có đau thương.

Cũng có lẽ vì sự xuất hiện của anh vào giây phút này. Dưới trời đêm, sau lưng anh là ánh đèn đường rực rỡ và cả con đường dài được ánh đèn

nhuộm màu sáng trưng. Đi qua đi lại là bóng người và bóng xe cộ tấp nập, vậy mà anh vẫn đứng yên tĩnh giữa tất thảy, khiến cô nghĩ tới một cụm từ: Đội trời đạp đất.

Cô rảo nhanh bước chân tiến lên chủ động ôm chặt anh, ngẩng đầu nở nụ cười khéo léo: "Chẳng phải anh Lục bận đến độ còn không có thời gian trả lời Wechat sao? Sao bỗng nhiên lại xuất hiện ở đây?"

Lục Đông Thâm một tay ôm chặt eo của cô, một tay vén những lọn tóc lòa xòa trước trán cô: "Nghe nói người nào đó ở trong kia đã sắp động dao với người ta rồi, anh còn không đến sao được? Một khi thật sự thấy máu, rồi cũng phải có người dọn dẹp cục diện rối rắm."

Hạ Trú càng cười vui vẻ hơn: "Chi viện mà lại đứng đợi ngoài cửa quán bar à?"

"Nghe nói cô gái của anh vẫn xử lý được."

Hạ Trú nói: "Em nhìn anh Lục đây sao không giống tới chi viện chút nào vậy, giống tới bắt gian hơn."

Lục Đông Thâm cười, giơ tay búng một cái lên trán cô: "Ai dám gian em? Chán sống rồi."

Hạ Trú càng ôm anh chặt hơn: "Đông Thâm à Đông Thâm, anh tốt thật đấy." Cô hơi nghiêng đầu, ánh mắt dừng lại trên người tài xế đứng ngay gần đó. Cô nheo mắt lại: Lão Từ đáng chết, bằng mặt không bằng lòng hả, biết mách lẻo lắm đấy. Ở đầu kia, đúng lúc lão Từ chuẩn bị hút hơi thuốc cuối cùng, bất thình lình đối mặt với ánh mắt của Hạ Trú, anh ta sợ hãi run rẩy làm rớt luôn đầu lọc. Có lẽ biết mình đuối lý, anh ta vội vàng cười trừ, nhặt đầu lọc vứt vào trong thùng rác rồi tiến tới.

Lục Đông Thâm lệnh cho lão Từ lái xe của công ty trở về. Trước khi đi, lão Từ lại ân cần hỏi han: "Cô Hạ có cần trà giải rượu gì đó không? Nếu cần thì tôi sẽ đi mua cho cô."

"Hình như anh Từ có vẻ rất sợ em." Sau khi ngồi lên xe, thắt dây an toàn cẩn thận cho cô xong, Lục Đông Thâm nói một câu.

Hạ Trú dương dương tự đắc: "Dĩ nhiên, em là phái nữ nhưng đâu có chịu thua phái nam."

"Có thể khiến một người xuất thân từ lính đặc chủng, lại còn là cao thủ Taekwondo đai đen như anh ấy tỏ ra cung kính khép nép trước mặt em, em cũng lợi hại đấy." Lục Đông Thâm cười nói.

Hạ Trú suýt chút nữa thì sặc luôn nước bọt của chính mình. Cô lè lưỡi, ông trời ơi, lão Từ đó ghê gớm đến mức ấy sao. Chẳng trách chỉ cần có mặt anh ta, Lục Đông Thâm đều không cần dẫn theo vệ sỹ. Nếu thật sự đấu tay đôi, cô cũng chưa chắc đã nắm được phần thắng.

Chiếc xe đi thẳng một mạch, rất từ từ chậm rãi, phía trước là cả dãy đèn xe đỏ rực.

"Sau này không được tới quán bar nữa. Còn nữa, ngoài những lúc ở bên cạnh anh ra, bất kỳ lúc nào cũng không được phép uống rượu." Lục Đông Thâm vững vàng điều khiển vô lăng, ngữ khí tuy nhẹ nhàng nhưng những lời nói ra lại mang tính đả kích cực mạnh với Hạ Trú.

Hạ Trú xù lông lên: "Lục Đông Thâm, anh quá đáng rồi đấy!"

"Anh là người đàn ông của em, đưa ra bất kỳ yêu cầu nào với em cũng không hề quá đáng." Lục Đông Thâm từ tốn đáp lại.

“Em uống rượu đâu có làm hỏng chuyện, vả lại, tửu lượng của em thế nào anh không biết sao? Số người có thể khiến em ngã gục hiếm có vô cùng.” Hạ Trú cực lực tranh cãi.

“Đúng là em không làm hỏng chuyện, nhưng rước thêm phiền phức, nhất là vì phụ nữ, trò anh hùng nào em cũng làm hết rồi.”

Hạ Trú nhìn chằm chằm khuôn mặt nghiêng của anh: “Câu này nói chẳng có lương tâm chút nào. Trần Du yêu anh không được, đau lòng quá đi giải sầu. Cô ta bị người ta chọc ghẹo ngay trước mắt em, anh bảo em có thể không lo không?”

“Em chịu đến ngồi nói chuyện theo lời hẹn, chuyện này ở trong mắt anh đã đủ hoang đường rồi.” Lục Đông Thâm thản nhiên tiếp lời: “Hơn nữa, trong quán bar lúc nào cũng có bảo vệ, em đơn thương độc mã dùng dao với đối phương, lỡ phải chịu thiệt thì sao?”

Thái độ anh tuy ôn hòa nhưng ngữ khí sắc lẹm, câu nào câu ấy sắc như dao vậy. Đổi lại là người đàn ông khác, Hạ Trú đã sớm buông một câu: Shit, anh là cái thá gì mà dám ăn nói với bà cô đây bằng giọng đó? Nhưng đối mặt với Lục Đông Thâm, cô không dám ngông nghênh như vậy. Một là, người đàn ông này thật sự có bản lĩnh dùng sức mạnh cơ thể để nói cho cô biết khả năng của anh. Hai là cô cảm thấy, những câu này bật ra khỏi miệng anh, rót vào tai cô đều trở thành những lời ngọt ngào.

Cô chủ động sát lại gần anh, nịnh nọt: “Ai bảo em sẽ chịu thiệt thòi chứ, chẳng phải vẫn còn Thâm ca đây bảo vệ tiểu nhân sao?”

“Ừm, miệng ngọt lắm.” Lục Đông Thâm giơ một tay ra véo má cô, cười nói: “Gọi thêm tiếng nữa đi, dùng ngữ khí em nói trong Wechat đấy.”

Hạ Trú là loại người nào chứ? Tạm thời không thể dùng từ "gió chiều nào che chiều ấy" để hình dung cô, nhưng chí ít cũng là "kẻ thức thời". Có lúc nếu không dính vào những chuyện trắng đen thị phi nghiêm trọng, cô sẽ trườn qua trườn lại như cá trạch, gặp người nói tiếng người, gặp ma nói tiếng ma, cô là rành nhất.

Thế là, cô cất giọng ngọt ngào, bẹt âm ra gọi một tiếng: "Thâm ca…"

Lục Đông Thâm rất thích thú, đầu mày dãn ra thoải mái.

Thấy anh hình như dễ thương lượng hơn, Hạ Trú giơ tay lên, dùng ngón trỏ và ngón cái vân vê góc áo của anh, nhẹ nhàng đung đưa mấy cái: "Vậy ban nãy anh nói…"

"Những gì không nên cho phép vẫn không cho phép."

Hạ Trú chịu thiệt, nghiến răng: "Lục Đông Thâm, anh là đồ lừa đảo!"

"Anh lừa em cái gì?" Lục Đông Thâm trêu đùa cùng cô.

"Lừa cơ thể của em, trái tim của em!"

Lục Đông Thâm khẽ đánh tay lái, chiếc xe rẽ ngoặt, anh nhìn thẳng về phía trước mỉm cười: "Kể cũng phải, thế nên, tối nay về nhà với anh, tiếp tục để anh lừa."

"Em không đi!" Hạ Trú rút tay về, dựa vào ghế lái phụ: "Em muốn về nhà."

"Tới nhà em cũng được." Lục Đông Thâm nói.

"Lục Đông Thâm." Hạ Trú nhíu mày: "Anh mà cứ quản hết thứ này tới thứ kia, em sẽ không chịu nổi anh đâu đấy."

“Thế sao?” Anh cười thầm, kéo tay cô qua, ghì lên vị trí khóa quần của anh: “Anh cũng chịu không nổi rồi.”

Hạ Trú ngây người ra giây lát, rồi ngay sau đó đỏ bừng mặt.

***

Ngày hôm sau, hai người cùng nhau đi tới công ty, về điểm này, Lục Đông Thâm không hề có chút kiêng dè nào.

Thang máy nhân viên tới trước, anh bèn cùng Hạ Trú đi vào thang máy, phía sau các nhân viên đi làm bắt đầu ùa vào theo. Sau khi thấy anh, họ lần lượt cung kính chào hỏi, sau đó nhìn thấy Hạ Trú đứng bên cạnh Lục Đông Thâm, ánh mắt bèn có thêm vài phần mờ ám.

Hạ Trú không đứng quá sát anh, cũng không nắm tay anh nhưng vẫn cảm thấy cô và anh quá trắng trợn táo bạo. Những ai đã gặp anh hôm qua, nếu hôm nay vẫn nhìn thấy anh thì có thể dễ dàng phát hiện ra anh không thay áo sơ mi, lại còn đi ra đi vào cùng cô, nói trắng ra thì mọi người đều hiểu rõ trong lòng.

Cô ngước mắt lên len lén quan sát anh. Anh nhìn thẳng về phía trước, một nửa khuôn mặt sắc như kiếm, đẹp trai đến độ khiến cô sung sướng trong lòng. Cô không kìm được lòng mình, lấy ngón út nhẹ nhàng vạch vạch lên lòng bàn tay anh. Một giây sau, bàn tay cô được anh nắm chặt. Trái tim lâng lâng như có sóng biển cuốn qua, nhiệt độ lòng bàn tay anh ấm áp truyền từ tay cô vào tận trong tim.

Sau đó từ tận đáy lòng có một giọng nói đang hân hoan nói với cô rằng: Người đàn ông này là của mày. Người đàn ông được bao người chú ý, khiến các cô gái khác nhung nhớ khôn nguôi này là của mày.

Cảm giác này kỳ diệu cực kỳ, rất xa lạ nhưng lại vô cùng đáng mong đợi. Giống như có một món báu vật quý giá cô chưa bao giờ có được, nay bỗng cầm được trên tay, người khác muốn lấy cũng chẳng được.

Khi cô sắp đi ra khỏi thang máy, Lục Đông Thâm bèn nói với cô: "Tối nay đợi anh về ăn cơm, còn nữa, khẩn trương chọn thảm trong nhà đi."

Câu nói này vừa dứt, cô lập tức nghe thấy những tiếng xuýt xoa vang lên xung quanh. Vành tai cô nóng rần lên, ngay cả tiếp lời cũng không biết nói sao nữa. Cô ậm ờ mấy tiếng rồi vội vã đi ra khỏi thang máy. Tới khi cửa thang máy đóng lại, mấy đồng nghiệp ra cùng bèn mỉm cười hỏi cô: Khi nào thì định tổ chức đấy? Chúng tôi nhất định phải được tham gia đám cưới đấy nhé.

Hạ Trú hắng giọng nói: Cái gì với cái gì chứ, mau đi làm việc đi.

Sau khi đám người tản ra, cô mới bất chợt nhớ ra tối nay mình còn có việc. Tối qua chỉ mải triền miên, ban nãy lại mải xấu hổ cô quên bẵng mất chuyện chính rồi. Thôi, lát nữa nhắn cho Lục Đông Thâm qua Wechat vậy.

~Hết chương 191~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 192: Ở Cạnh Ai Học Thói Của Người Đó (2225 Chữ)

Tối qua Thai Nghiệp Phàm đưa cô về nhà, không phải đã xảy ra chuyện gì đấy chứ?

Cuộc hẹn gặp mặt với Thương Xuyên được chọn vào buổi tối.

Nghe nói hôm nay là một phân đoạn quan trọng nhất, thế nên Hạ Trú cũng không gấp gáp, đành đợi cậu ta đóng xong rồi hẹn nói chuyện.

Bận rộn tới tận gần cuối chiều cô mới nhìn thấy Trần Du tới công ty.

Sắc mặt cô ta trông không ổn cho lắm, rất nhợt nhạt. Sau khi nhìn thấy Hạ Trú, cô ta cũng không chào hỏi mà cúi đầu đi thẳng về văn phòng của mình. Hạ Trú cũng chỉ trùng hợp bắt gặp cô ta, bèn đi theo suốt cả đường. Cô gõ cửa rồi đi thẳng vào trong, quăng tập tài liệu trong tay cho cô ta: "Việc điều tra mùi hương trong không gian tại các cửa hàng đại lý của thương hiệu H đã có kết quả rồi, 90% khách hàng bày tỏ hài lòng với mùi hương ngửi thấy mỗi khi đi vào trong cửa hàng."

"Ồ." Trần Du uể oải đón lấy tập tài liệu.

Hạ Trú khoanh hai tay trước ngực, nhìn cô ta vẻ đầy hứng thú. Thấy cô mãi không chịu đi ra, Trần Du ngẩng đầu lên hỏi: "Còn chuyện gì cần dặn dò sao?"

Hạ Trú đánh giá cô ta từ trên xuống dưới, thái độ rất cố tình. Đến nỗi Trần Du cảm thấy khắp người không thoải mái: "Nhìn gì vậy?"

“Không giống cô chút nào.”

Trần Du giật nảy mình: “Cái gì không giống tôi?”

“Cô căng thẳng gì chứ?” Hạ Trú cười nửa đểu nửa thật: “Ý của tôi là, nếu bình thường cô mà biết khách hàng có tỷ lệ hài lòng cao như thế nhất định sẽ dương oai giễu võ với tôi. Dẫu sao thì việc quản lý mùi hương trong không gian tại các cửa hàng đại lý của thương hiệu H vẫn do cô chịu trách nhiệm chính. Sao hôm nay lại hờ hững trước lợi danh thế? Vẫn chưa tỉnh rượu à?”

“Đâu có, chẳng phải tôi chưa kịp phản ứng lại sao?” Trần Du cầm lại tập tài liệu, lật xem một lượt rồi nói: “Bây giờ tôi có được thành tích này rồi, cô có còn xem thường tôi nữa không?”

Hạ Trú nhe răng cười, nói trúng tim đen: “Tối qua Thai Nghiệp Phàm đưa cô về nhà, không phải đã xảy ra chuyện gì đấy chứ?” Nơi ở của Trần Du và nhà của cô người phía Nam kẻ phía Bắc, ngược lại nhà cô ta lại cùng một hướng với Thai Nghiệp Phàm. Thế nên tối qua Thai Nghiệp Phàm cũng coi như đã khí khái nghĩa hiệp được một lần, chủ động lên tiếng nói sẽ đưa Trần Du về nhà. Lúc đó vì chuyện xảy ra trong quán bar, Trần Du sợ đến nỗi chân run lẩy bẩy, dĩ nhiên đầu óc cũng trong trạng thái chập mạch, thế nên đã đi theo anh ta.

Trần Du vừa nghe xong, lập tức đứng bật dậy: “Cô đừng ăn nói hàm hồ!”

“Ô hay, tôi còn chưa nói là chuyện gì mà, sao cô phản ứng dữ dội thế hả?” Hạ Trú cười đểu.

Trần Du nhìn cô chằm chằm một lúc lâu rồi ngồi xuống, gập tập tài liệu lại: “Người làm sếp cứ thích chơi nhân viên, thú vị lắm sao?”

“Sếp thích chơi nhân viên thì không có gì thú vị.” Hạ Trú chậm rãi từ tốn phản kích: “Sếp thích đùa cợt với nhân viên mới thú vị.”

Trần Du nghe xong, ngược lại nhìn cô một cách nghiêm túc: “Tôi cực kỳ tò mò một chuyện.”

Hạ Trú nhướng mày.

“Giữa đàn ông và phụ nữ, cô thích người phía trước hay thích người phía sau hơn?”

Hạ Trú phì cười, nói một câu: “Bổn gia nam nữ đều chơi được tuốt.”

Khi gần ra khỏi cửa văn phòng, Hạ Trú quay đầu nhìn cô ta rồi bất thình lình hỏi một câu: “Cô thật sự không sao chứ?”

Trần Du chống cằm, chậm rãi nói: “Cô cứ không ưa tôi đi. Dẫu sao tối qua chúng ta cũng đã có trải nghiệm sát cánh chiến đấu, cũng coi như đã cùng chung hoạn nạn phải không. Cô có cần phải mong tôi xảy ra chuyện gì đến thế không?”

Hạ Trú cũng không tiếp tục truy hỏi nữa: “À đúng rồi, khẩn trương nộp cho tôi báo cáo chi tiết về mùi hương của loại nước hoa bản giới hạn khu vực Trung Hoa của thương hiệu H.” Cô nhìn giờ rồi bổ sung thêm một câu: “Trước giờ tan làm đi.”

Trần Du tức giận nghiến răng kèn kẹt. Đợi cửa phòng đóng lại rồi, cô ta mới chửi thầm một câu: “Đúng là theo người nào học thói của người ấy!”

***

Địa điểm hẹn gặp Thương Xuyên cuối cùng được thống nhất tại phủ Thân vương.

Đối với Hạ Trú mà nói, cô vừa hay nhân cơ hội này tới xem mảnh đất đã được Lục Đông Thâm giành về. Quan trọng hơn là, chuyện phu nhân của Thai Quốc Cường gặp ma càng về sau cô càng thấy kỳ lạ. Nếu Thai phu nhân lúc đó bắt gặp Thương Xuyên, thì mục đích hù dọa bà ta của Thương Xuyên là gì?

Nhưng nếu không phải là Thương Xuyên thì người đằng sau lại là ai? Lúc đó khi hai nhà Lục, Thai cùng với lãnh đạo địa phương tới khảo sát, đúng lúc lại xảy ra vụ ma quỷ. Chuyện này trông có vẻ ngẫu nhiên, nhưng sao nhìn kiểu gì cũng thấy giống một âm mưu đã được lên kế hoạch tỉ mỉ.

Hạ Trú không dám suy nghĩ sâu hơn. Cô tình nguyện cho rằng người Thai phu nhân nhìn thấy là Thương Xuyên. Nếu không phải là Thương Xuyên, thì xét từ góc độ người được lợi cuối cùng, thì người một tay lên kế hoạch chuyện này rất có thể chính là Lục Đông Thâm.

Đối với Thươn Xuyên mà nói, phủ Thân Vương hẻo lánh yên tĩnh, là nơi thích hợp để nói chuyện nhất. Kiểu thần tượng top đầu như cậu ta, bất luận xuất hiện ở nơi nào trong khu trung tâm thành phố cũng sẽ khiến mọi người chú ý.

Tám giờ tối, Hạ Trú đã lái xe tới phủ Thân vương.

Trước lúc đó, cô đã thông báo với Lục Đông Thâm tối nay có việc đột xuất không thể ăn tối chung. Lục Đông Thâm tuy không hỏi nhiều nhưng ý tứ vẫn muốn để lão Từ đi theo. Hạ Trú khéo léo từ chối, đồng thời nói thẳng với Lục Đông Thâm cô định gặp mặt Thương Xuyên, tránh để đôi bên có hiểu lầm. Địa điểm gặp mặt cụ thể cô không nhắc đến, vì một khi đề cập tới phủ Thân vương, Lục Đông Thâm sẽ dễ dàng đoán ra được cô nhắm vào chuyện ma quỷ

Vì chuyện này, Lục Đông Thâm có chút không vui. Tuy rằng trước mắt Thương Xuyên vẫn là người đại diện quan trọng của Skyline, nhưng hai lần trước sau gây chuyện của cậu ta đã khiến anh bất mãn. Hạ Trú thở dài nói: "Cậu ấy chỉ canh cánh trong lòng chuyện Tả Thời mất tích, cũng nhận định em là hung thủ. Em muốn kể lại toàn bộ chuyện lúc đó bọn em gặp nguy hiểm cho cậu ấy biết rõ."

Lục Đông Thâm hiểu Hạ Trú, cũng biết rõ tính khí của cô nên đã đồng ý.

Trên đường đến phủ Thân vương, cô nhận được điện thoại của Nhiêu Tôn.

Cũng không có chuyện gì quá gấp. Anh ấy chỉ hỏi cô sáng mai liệu có thời gian không. Bố anh ấy xuất viện, hy vọng cô có thể có mặt, dọc đường có thể trò chuyện cùng ông. Hạ Trú ngắt lời anh ấy: "Nếu anh nói ngày mai anh không có mặt, tôi sẽ có thời gian."

Nhiêu Tôn bực dọc nói: "Ngày mai anh họp cả một ngày, làm gì có thời gian gặp mặt em để mà em tức anh?"

Hạ Trú nói: "Được, vậy tôi đến, nhưng nếu để tôi nhìn thấy anh, tôi sẽ bỏ đi ngay đấy."

Nhiêu Tôn tức đến nghiến răng kèn kẹt: "Hạ Trú, em tưởng bây giờ em có Lục Đông Thâm rồi thì kê cao gối ngủ à? Rồi sẽ có một ngày anh giẫm hắn xuống dưới chân, bắt em bò tới cầu xin anh!"

Hạ Trú đè nén cơn giận nói: "Bao năm nay tôi vẫn luôn trốn tránh, ngoài trốn tránh anh ra còn trốn tránh chuyện gì chắc anh biết rõ. Tôi và anh không thể ở cạnh nhau, trước kia không thể, bây giờ càng không thể. Anh bảo tôi cầu xin anh? Nhiêu Tôn, bây giờ là anh đang xin tôi."

Đầu kia, Nhiêu Tôn trầm mặc, hơi thở có phần gấp gáp.

“Có chuyện này tôi phải hỏi anh.” Hạ Trú đi vào trọng điểm: “Trước khi mảnh đất phủ Thân vương được đấu thầu, hai nhà Lục, Thai đã từng cùng lãnh đạo địa phương tới tận nơi khảo sát, vì sao anh không tới?”

Đầu kia cười khẩy: “Tiểu gia đây còn phải đi theo trình tự đó sao? Anh và bên đó có quan hệ gì? Chẳng qua chỉ là nói một tiếng. Nếu không vì Lục Đông Thâm dùng thủ đoạn quá bỉ ổi, mảnh đất đó chính là của tiểu gia đây!”

Hạ Trú không nói gì nữa.

Qua một lúc khá lâu, Nhiêu Tôn mới thở dài nói: “Trong chuyện này còn có một nguyên nhân khác, hôm đó sức khỏe bố anh không được tốt, thế nên anh không tới công ty.”

Hạ Trú hiểu Nhiêu Tôn, bình thường hống hách nhưng tuyệt đối là một người con có hiếu.

Những lời dư thừa không cần nói nhiều thêm nữa, sau khi ngắt máy, Hạ Trú đã nghĩ, nhìn kiểu gì cũng không thấy Nhiêu Tôn giống người sẽ thuê ai đó giả ma giả quỷ.

Phủ Thân vương về đêm có thêm vẻ đoan trang, trầm tĩnh, yên bình và lánh xa thế sự của một gia đình đài các.

Vài con đường xung quanh khu vực này đều đã được dán logo của Skyline. Các tòa kiến trúc cũ đang trong quá trình tiến hành tu sửa. Đoạn đường này vì lời đồn phủ Thân vương có ma mà trở nên hoang vu hiu quạnh. Nhưng trong mắt các doanh nhân, nó vẫn là một miếng thịt mỡ. Chỉ cần cải tạo lại theo xu thế đường du lịch, chắc chắn sẽ có thể cứu sống khu vực kinh tế và tài chính ở đây, khi đó lợi ích thu về nghĩ cũng đủ biết.

Phủ Thân vương sẽ được tiến hành sửa chữa khai thác trên nền tảng lưu giữ các kiến trúc còn nguyên vẹn. Giá trị sử dụng cụ thể của nó Hạ Trú không được biết, nhưng dám chắc không bao giờ được phong kín lại. Khả năng lớn nhất, nó sẽ được mở cửa cho khách du lịch giống như Cung vương phủ của Hòa Thân.

Ở trong đế quốc thương nghiệp của Lục Đông Thâm, bản đồ kế hoạch của mảnh đất này ra sao cô chưa biết rõ, thậm chí còn không rõ rốt cuộc vị trí của nó trong lòng anh quan trọng đến mức nào. Hay, nó chỉ là hòn đá ngáng đường việc tiến thân vào thị trường Trung Quốc của các sản nghiệp dưới quyền quản lý của Lục Môn…

~Hết chương 192~

*Spoil: “Đàn em của anh vừa mới điều tra ra được, người dùng khăn tay dọa dẫm em chính là Thương Xuyên. Cậu ta đã đánh mất lý trí rồi, quá nguy hiểm!”

“Em nghi ngờ người động chân động tay trên Giang sơn đồ, người ở trong quán bar và người xuất hiện trong phủ Thân vương đều là một người.”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 193: Đột Ngột Gió Lạnh (2084 Chữ)

Đêm mùa hạ nóng nực oi ả, cô bỗng cảm thấy sau lưng gió lạnh thổi từng cơn. Nhất là sau gáy, giống như có người đang hà hơi vào gáy cô vậy.

Trên những con đường dẫn vào phủ Thân vương vẫn có người đang làm việc. Ở thành phố Bắc Kinh này, nghề xây dựng gần như luân phiên kéo dài suốt 24 tiếng đồng hồ, nếu không sao những căn nhà chọc trời có thể đạp đất đứng lên nhanh như vậy? Có chiếc xe bồn chở xi măng đi ngang qua. Người tài xế thò đầu ra ngoài nói với cô: Nơi này đang thi công, không thể vào được.

Hạ Trú ậm ờ đáp lời.

Phủ Thân vương vẫn chưa được động vào, có lẽ nó được xếp sau cùng. Ngang qua bùn sình lầy lội, tiến vào phủ Thân vương là một thế giới yên tĩnh hoàn toàn khác.

Nước suối vẫn róc rách chảy, cây lá vẫn xào xạc rung, rường hoa xà chạm, hành lang dài tối tăm yên ắng. Nhìn cảnh tượng trước mắt, chẳng hiểu sao Hạ Trú lại rùng mình. Cô luôn cảm thấy cả đệ phủ này thật sự rất có sức sống, giống như có người ở lại đây, bất kỳ lúc nào chủ nhân của nơi này cũng có thể bước ra từ trong trạch viện sâu hun hút.

Thương Xuyên vẫn chưa đến.

Hạ Trú đi đi lại lại trên hành lang, kiểm tra quan sát lần lượt từng căn phòng. Lần trước cô tới vội vàng rồi lại ra đi vồn vã, chưa tỉ mỉ ngắm

nghía được đệ phủ này, bây giờ đi xuống mới cảm thấy nó thật sự to lớn đến khó tin, diện tích phải to gấp đôi Cung vương phủ. Bây giờ có thể thấy đoàn làm phim "Phù Sinh" quả thật đã dốc hết vốn liếng, đích thực đã tiến hành so sánh lần lượt và dựng lại kiến trúc theo đúng bản góc. Đến khi phim đóng máy, khu kiến trúc giả kia quả thật đáng tiếc.

Ở trên sân khấu kịch, cờ bay phấp phới, đứng trong gió nhìn cảnh này đúng là quái đản. Hạ Trú quan sát kỹ càng, nhìn kiểu gì cũng thấy nó giống cờ gọi hồn.

Hạ Trú đứng bên dưới sân khấu một lúc rất lâu, cuối cùng cũng nhìn ra chỗ nào bất thường rồi.

Nếu nói kiến trúc được dựng lên tại phim trường ở Hoài Nhu giống y hệt với bản gốc thì cũng không hoàn toàn đúng đắn. Cùng một sân khấu kịch như vậy, nhưng độ cao lại không giống nhau. Sân khấu kịch ở phủ Thân vương cao hơn không ít. Thường thì các sân khấu chỉ cao cùng lắm ba đến bốn mét, nếu tỉ mỉ hơn thì có thể cao đến khoảng sáu mét. Nhưng đo bằng mắt thường, độ cao của sân khấu kịch ở phủ Thân vương phải lên đến tám, chín mét, phải cao ngang ba tầng lầu. Còn sân khấu kịch ở phim trường Hoài Nhu tuy cao, nhưng cũng không cao đến vậy, có lẽ họ suy nghĩ tới vấn đề an toàn của diễn viên.

Hạ Trú không hiểu.

Chủ nhân gốc của đệ phụ này có sở thích gì? Sao lại làm một đài sân khấu cao như vậy? Làm sao mà xem kịch được? Lần trước cô hoàn toàn không chú ý tới điểm này.

Cô nhìn xung quanh một vòng, ánh mắt dừng lại trên lầu cao đối diện và lập tức hiểu ra.

Các tiểu thư cổ đại đều là cửa lớn không ra, cửa nhỏ không bước, bình thường các hoạt động giết thời gian đã ít lại càng thêm ít. Xem kịch trở thành thú vui khiến họ say mê không dứt. Nhưng ở thời cổ đại, các đào kép hầu như đều là nam giới, cho dù là vai chính hoa đán cũng đều do nam cải trang thành nữ để đóng. Tất cả các lão gia của các phủ đệ đều cấm đoán các nữ nhân trong phủ mình trực tiếp chạm mặt với đào kép. Họ toàn phải quan sát qua lầu cao. Đây cũng chính là nguyên nhân đài sân khấu được làm cao hẳn lên.

Hạ Trú khẽ buông một tiếng thở dài. Cũng may cô không sinh ra ở thời đại ấy, nếu không ắt sẽ châm một mồi lửa cho nhà cửa cháy rụi mới vừa lòng.

Phu nhân của Thai Quốc Cường đã nói gặp ma ở đây.

Cô cất bước đi lên, xuyên ra phía sau cánh gà.

Cánh gà cũ kỹ, so với phía trước mặt lại càng yên tĩnh hơn. Cho dù bước chân có khẽ khàng cỡ nào, tai vẫn bắt được những âm thanh vọng lại. Thình thịch, thình thịch, Hạ Trú giật nảy mình, lắng nghe kỹ để phân biệt mới nhận ra đó là tiếng đập của trái tim mình.

Chiếc tủ kịch được làm từ loại gỗ thượng hàng. Chỉ có điều, cứ ngỡ rằng năm tháng đổi dời, thứ hỏng hóc đã hỏng hóc, thứ bám bụi đã bám bụi, vậy mà bên trong vẫn còn trang phục kịch, từ vai phụ đến hoa đán đều rất đầy đủ.

Có cả trang phục của Hạng Vũ.

“Bá vương biệt Cơ” là một màn kịch kinh điển, thế nên có vai của Hạng Vũ cũng là chuyện rất bình thường, chắc cũng tiện cho Thương Xuyên lên sân khấu này giả ma giả quỷ.

Các vai diễn khác cũng bắt nguồn từ những vở hí kịch mà mọi người đã nghe đến quen tai, nhưng…

Ánh mắt Hạ Trú dừng lại trên một bộ trang phục, loại áo dài trắng bằng lụa, cổ chéo tay rộng, bên trên có thêu hình hạc bay màu xanh lam, nét thêu sinh động y như thật. Cô tháo nó xuống từ móc treo, chất vải rất thật, cảm giác khi sờ vào rất mượt. Cô sờ lên vạt áo, trái tim chợt rung lên.

Không bám bụi.

Còn có một mùi hương rất thanh rất nhẹ phảng phất trong không khí. Khi tỉ mỉ phân biệt thì mùi hương lại có vẻ biến mất.

Mùi hương quá yếu.

Nếu là người khác, cùng lắm họ cũng chủ ngửi thấy mùi bụi bặm ở phía sau sân khấu, có trách thì trách mũi cô quá nhạy bén. Chỉ có điều, mùi hương này rất khó nắm bắt.

Cô cảm thấy giống mùi cơ thể hơn, hơn nữa, còn là mùi cơ thể thời cổ đại.

Người cổ đại rất giỏi về mùi hương, nhất là người Trung Quốc cổ. Họ thậm chí còn đạt được tới mức độ đỉnh cao trong sử dụng mùi hương, không có chỗ nào thoát khỏi mùi hương. Người cổ đại chế tạo mùi hương rất coi trọng nguyên liệu thuần túy, hơn nữa công nghệ chế tạo quan trọng thời gian. Chủ yếu gồm các công đoạn: Chưng, nấu, sấy, phơi… Thế nên mùi hương rất thuần khiết và ổn định.

Công nghệ chế tạo hương ngày nay đã được nâng lên một tầm mới. Đủ các loại máy móc tiên tiến nâng cao hiệu suất trong công việc chế tạo hương. Nhưng cũng vì vậy mà đã đánh mất sự thuần túy trong công nghệ thủ công.

Thế nên, đối với Hạ Trú mà nói, việc phân biệt không tốn quá nhiều công sức.

Thay đổi mùi hương cơ thể không phải chuyện gì khó khăn. Một thời gian dài bầu bạn với mùi hương, mùi trên cơ thể tự nhiên cũng sẽ nảy sinh sự biến hoa. Đương nhiên, điểm này chỉ có mùi hương cổ mới làm được, như các loại nước hoa hiện đại thời nay rất khó đạt tới trình độ này. Tinh dầu đúng là ít nhiều cũng chức năng thay đổi mùi hương cơ thể, nhưng không thể dừng sử dụng. Một khi dừng sử dụng, mùi hương nguyên gốc của da thịt sẽ một lần nữa phủ lấp.

Trong lúc Hạ Trú đang băn khoăn suy nghĩ thì loáng thoáng nghe thấy một tiếng thở dài.

Buồn bã, xuất phát từ một người con gái.

“Ai?” Hạ Trú cảnh giác, rảo bước đuổi theo ra ngoài.

Một cái bóng trắng thoắt ẩn thoắt hiện, ở một góc ngoặt gần đó. Cô vội vàng đuổi theo. Cái bóng đó mờ mờ ảo ảo, xuyên qua bảy tám chuỗi hành lang. Ánh sáng nơi phủ đệ không tốt, trong bóng tối, trông nó như thật như giả.

Cô đuổi theo sát sao, tới tận khi ra khỏi phạm vi sân khấu, đuổi tới tận đình viện.

Không còn bóng ai.

Giống như nó bỗng dưng biến mật, hoặc chưa từng xuất hiện.

Hạ Trú đứng đờ ra tại chỗ.

Đêm mùa hạ nóng nực oi ả, cô bỗng cảm thấy sau lưng gió lạnh thổi từng cơn. Nhất là sau gáy, giống như có người đang hà hơi vào gáy cô vậy.

Cô quay phắt đầu lại.

Đằng sau không một bóng người.

Cô bất thình lình nhớ tới một lời nói mà các cụ ở Thương Lăng từng dạy: Lạnh gáy là ma đang quẩn quanh.

Gặp ma?

Cô không tin.

Nhưng tận đáy lòng có một cảm giác càng lúc càng rõ nét, cũng tiện thể khiến cô nghĩ tới cảm giác khi nhìn thấy cô gái đó trong quán bar, giống y hệt!

Cô cảm thấy, cô gái đó, rất giống chính mình!

Suy nghĩ này vừa lướt qua, cô đã không khỏi rùng mình. Ngay sau đó tiếng chuông di động kêu vang làm cô giật bắn.

Lại là Nhiêu Tôn.

Hạ Trú tức đến nghiến răng kèn kẹt: "Tôn thiếu gia, anh rảnh lắm sao? Gọi hết cuộc này đến cuộc khác!"

"Hạ Hạ." Khẩu khí của Nhiêu Tôn có vẻ rất nghiêm túc: "Còn nhớ chiếc khăn tay lần trước em nhận được không? Em nói là giống với chiếc khăn của Tả Thời ấy."

Hạ Trú sững người, buột miệng: "Sao vậy?"

“Đàn em của anh vừa điều tra được, người dùng khăn tay hù dọa em chính là Thương Xuyên!” Giọng Nhiêu Tôn hạ xuống rất thấp: “Em nhớ kỹ, tuyệt đối không được tiếp xúc với Thương Xuyên nữa, cậu ta đã đánh mất lý trí rồi, quá nguy hiểm.”

“Cái gì?” Trái tim Hạ Trú thắt lại, kể từ lúc đó Thương Xuyên đã không còn tin tưởng cô rồi sao?

Bỗng nhiên một cơn gió lạnh thổi qua. Cơn gió này nào có giống cơn gió trong đêm mùa hạ? Càng giống như một cơn gió từ dưới đáy giếng vọng lên hơn.

Hôm nay cô hẹn Thương Xuyên gặp mặt.

Nếu trước sau những lần đó đều do Thương Xuyên gây chuyện, vậy thì tối nay… một khi cô nói hết sự thật cho Thương Xuyên, liệu cậu ta có ra tay tàn nhẫn với cô không?

Cô đang mải nghĩ thì nghe thấy một tiếng kêu điên cuồng.

Nghe phương hướng, là từ sân khấu kịch!

Hạ Trú vội vàng ngắt máy, chạy về phía sân khấu.

Sân khấu bị ánh trắng nhuộm đến trắng nhợt.

Khi Hạ Trú tới kịp thì thì đột ngột thảng thốt.

Thương Xuyên vốn dĩ đã hẹn sẽ gặp mặt cô, lúc này đang ở dưới sân khấu, nằm giữa một vũng máu…

~Hết chương 193~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 194: Em Đã Giết Thương Xuyên (2011 Chữ)

Cái chết của Tả Thời có liên quan đến em, đúng không?

Thương Xuyên rơi từ trên sân khấu xuống, tử vong tại chỗ.

Với tư cách là người duy nhất có dính líu tới vụ án đồng thời báo án, Hạ Trú bị đưa về Cục cảnh sát.

Trong phòng thẩm vấn, phía cảnh sát hỏi đi hỏi lại mục đích cuộc gặp mặt giữa cô và Thương Xuyên. Hạ Trú không trả lời được một chữ nào. Cả người cô căng thẳng, đờ đẫn như gỗ. Người cô đang ở trong Cục cảnh sát, nhưng hồn vía vẫn còn ở nơi phủ Thân vương, trước mắt cô vẫn đung đưa hình ảnh Thương Xuyên đầm đìa máu me.

"Có nhiều địa điểm để gặp mặt như vậy, vì sao hai người lại chọn phủ Thân vương?"

"Cô báo cảnh sát nói rằng cô nghe thấy âm thanh nên mới chạy vội tới đài sân khấu? Trước lúc đó cô đang ở đâu? Cô đang làm gì?"

Giọng nói ấy lọt vào tai Hạ Trú, có tiếng vang vọng lại, dần dần lại hóa thành mơ hồ. Cô nhìn chằm chằm chiếc huy hiệu trên mũ của người cảnh sát đang lấy lời khai, con ngươi không động đậy chút nào. Hình ảnh trong đầu cô vẫn là hành lang dài âm u gấp khúc, bóng hình người con gái đó thấp thoáng ẩn hiện nơi rường cột trạm trổ. Cô bám riết theo suốt dọc đường, từ sân khấu xuống tới đình viện, nếu xuyên qua đình viện sẽ là cửa lớn của phủ đệ…

Trong mơ hồ, cô nghe thấy có tiếng người nào đó lên tiếng: Qua khám nghiệm hiện trường và kết luận cuối cùng của pháp y, đã chắc chắn Thương Xuyên rơi từ trên đài cao xuống là sự cố ngoài ý muốn, đồng thời vì những cọc gỗ bên dưới đài cao nhiều năm không được tu sửa, thế nên khi rơi xuống, phần đầu của nạn nhân Thương Xuyên đập phải cọc tiêu sắc nhọn dẫn đến vết thương trí mạng, mất máu quá nhiều dẫn đến tử vong.

"Cô Hạ?"

Mọi hình ảnh trong đầu Hạ Trú đột ngột tan biến. Cô bất thình lình hoàn hồn trở lại, đối diện với ánh mắt của đồng chí cảnh sát. Người cảnh sát rất không hài lòng về thái độ của cô, anh ta nhíu mày, gõ gõ lên tập tài liệu: "Đây là báo cáo giám định vừa được gửi tới. Cô Hạ, cô cũng khá may mắn đấy."

Ánh mắt Hạ Trú dừng lại trên bản báo cáo đó. Rất lâu sau, cô chậm rãi lên tiếng: "Không, đây không phải tai nạn, tuyệt đối không phải."

"Cô Hạ đang nghĩ tới chuyện gì?"

"Là một âm mưu!" Hạ Trú lẩm bẩm: "Thương Xuyên bị giết hại, nhất định là bị giết hại! Trong phủ Thân vương ngoài tôi và Thương Xuyên ra còn một người thứ ba nữa, là một người con gái!"

"Cô tận mắt nhìn thấy?"

"Đúng vậy! Có một cô gái, nhất định đang ẩn nấp trong phủ Thân vương, không tránh khỏi có liên quan tới cái chết của Thương Xuyên."

Người cảnh sát nhìn cô một lúc lâu, nói một câu "Đợi chút" rồi ra khỏi phòng thẩm vấn.

Không gian cô ngồi trở nên yên ắng trong khoảnh khắc, dường như chỉ một hơi thở cũng có thể nghe thấy. Trong khoảng thời gian trống này, đầu óc Hạ Trú cứ hiện lên hình ảnh của Thương Xuyên. Sau khi chấn động và bi thương qua đi vì cảnh tượng tại hiện trường vụ án, phản ứng đầu tiên của cô là kiểm tra lại sân khấu một lượt, nhưng không có một ai. Rốt cuộc đó là người nào? Sau khi hại Thương Xuyên có thể biến mất không bóng hình?

Bây giờ, cô độc một mình, chỉ có mình cô, một nỗi đau đớn khổng lồ như cỏ dại um tùm sinh sôi nảy nở bao trùm mặt đất. Bấy giờ cô mới ý thức được, Thương Xuyên không còn nữa. Một Thương Xuyên đã từng lớn lên cùng cô, người vẫn hay chạy theo sau lưng cô khi còn ở trại trẻ mồ côi, không ngừng gọi cô là "chị" đã không còn nữa. Từ nay trên đời này, cô lại mất đi một người thân nữa.

Đau đớn cùng khổ sở như ngựa phi nước đại trong lồng ngực, va chạm khắp nơi. Cổ họng cô tắc nghẹn, gần như không thể thở nổi, cơn cay xè nơi sống mũi bị cô đè nén xuống hết lần này tới lần khác. Ba năm trước, ai ai cũng nói cô máu lạnh, cũng nói tay cô đã dính đầy máu. Ba năm sau, nước mắt của cô càng không thể rơi xuống. Cô phải giữ chút sức lực để điều tra rõ ràng chuyện này.

Cảnh sát một lần nữa bước vào thông báo với cô rằng, hiện trường đã được điều tra cẩn thận nhiều lần, không phát hiện một người đáng nghi nào khác. "Tối đó có một tài xế xe bồn đi ngang qua. Anh ta tỏ ý ngoại trừ cô ra không nhìn thấy có bất kỳ cô gái nào khác từng ra vào phủ Thân vương."

Như một tảng đá nặng đè thẳng xuống.

Chẳng mấy chốc, cửa phòng lại bật mở. Có một người đi vào, thì thầm nói câu gì đó bên tai vị cảnh sát. Anh ta nghe xong bèn ngước mắt lên nhìn

cô rất nhanh. Đợi người trợ lý rời đi khỏi, anh ta mới nói: “Bây giờ cô Hạ đã có thể rời khỏi đây. Nhưng trước khi vụ án kết thúc, chúng tôi sẽ còn tiếp tục tìm cô cho những tình tiết cần thiết của vụ án. Khoảng thời gian này, nếu cô nhớ được chuyện gì, phiền cô thông báo cho chúng tôi bất cứ lúc nào. Ngoài ra, tuy rằng trước mắt cô Hạ không được xếp vào diện tình nghi, nhưng vụ án này còn quá nhiều nghi vấn chưa được làm rõ, thế nên khoảng thời gian này cô cũng không được xuất cảnh.”

Lục Đông Thâm tới Cục cảnh sát, đồng thời bảo lãnh cho Hạ Trú.

Đương nhiên, với tư cách là người tiếp quản việc khai thác con đường du lịch thương mại trong khuôn khổ mảnh đất phủ Thân vương, anh cũng cần có lời giải thích với cảnh sát về vụ việc của Thương Xuyên. Một ngày khác, phía cảnh sat cũng sẽ tiến hành lấy lời khai theo đúng thủ tục.

Sau khi nhìn thấy Lục Đông Thâm, Hạ Trú mới phát hiện ra chân mình mềm nhũn. Lục Đông Thâm đỡ vững lấy cô, rồi vỗ nhẹ nhàng lên lưng cô: “Không sao, không sao rồi.”

Làm xong thủ tục, từ Cục cảnh sát đi ra, phía đường chân trời đã có màu trắng nhợt như bụng cá. Một tia sáng bừng lên giữa cả một khoảng tối tăm. Buổi bình minh còn có phần mờ ảo, vì là giữa hạ nên bầu không khí cũng không quá sảng khoái mát mẻ. Lục Đông Thâm đích thân lái xe, đi thẳng một mạch.

Có người đang vội vã đi làm, đi ngang qua trạm xe buýt có cả hàng dài người đang xếp hàng, đuôi của hàng bị chìm khuất trong bóng tối chưa nhìn thấy rõ.

Chúng sinh không ai không khổ.

Cho dù là một người đứng dưới hào quang như Thương Xuyên, cũng không tránh được số phận thê lương.

Lục Đông Thâm một tay giữ vô lăng, một tay nắm chặt lấy tay Hạ Trú. Tay cô rất lạnh, từ Cục cảnh sát lên đến ô tô, dọc đường bóng người bóng xe nườm nượp qua lại, tay cô từ đầu đến cuối vẫn không thể ủ ấm được. Cả sắc mặt cô cũng trắng bệch như tờ giấy, duy chỉ có đôi lông mày vẫn đen đậm, bờ môi cũng không còn sắc đỏ hồng hào.

"Đừng suy nghĩ gì nữa cả, về nhà ngủ một giấc thật say đi." Anh khẽ nói: "Mấy ngày nay em cứ ở nhà nghỉ ngơi, tạm thời đừng tới công ty."

Lòng bàn tay Hạ Trú được thấm đẫm hơi ấm của anh, rõ ràng là ấm áp mà vẫn không đấu lại được khí lạnh xông lên từ tận đáy lòng. Cô khản giọng lên tiếng: "Anh có từng nghi ngờ em không?"

"Nghi ngờ chuyện gì?"

"Nghi ngờ em đã giết Thương Xuyên."

Lục Đông Thâm nhìn thẳng về phía trước, ánh mắt kiên định: "Anh tin chuyện này không liên quan đến em."

"Nhưng, em có bản lĩnh gây ảnh hưởng khiến đối phương tự sát."

Phía trước đèn đỏ bật sáng, Lục Đông Thâm cho xe đi chậm lại, quay đầu nhìn cô, bàn tay nắm tay cô gia tăng thêm chút sức mạnh, giống như thái độ của anh vậy: "Bản lĩnh của em anh hiểu rất rõ, tính cách của em anh càng hiểu hơn. Em coi Thương Xuyên như người thân, cho dù trước đó Thương Xuyên từng làm em bị thương, em cũng tuyệt đối không ra tay tàn độc."

"Nếu em muốn giết người diệt khẩu thì sao?" Hạ Trú bất thình lình nói.

Thời gian đèn đỏ dài đằng đẵng, giống hệt cuộc đời vừa đau khổ vừa miên man.

Lục Đông Thâm không nói gì, chỉ đánh tay lái một cái, chiếc xe nhanh chóng trượt vào đường chuyển làn phải, khiến các xe phía sau liên tục ấn còi inh ỏi. Lục Đông Thâm chọn một đường nhỏ, rồi rẽ vào một con hẻm yên tĩnh, dừng xe, tắt máy, quay đầu sang nhìn cô.

"Tả Thời đã chết rồi đúng không?" Rất lâu sau, anh hỏi trúng vấn đề.

Lần này Hạ Trú không vòng vo tam quốc nữa, cô trả lời: "Đúng vậy."

"Thương Xuyên nghi ngờ em hại chết Tả Thời?"

"Phải."

"Sự thực thì sao?" Lục Đông Thâm nhìn thẳng vào mặt cô: "Cái chết của Tả Thời có liên quan đến em, đúng không?"

Từng sợi dây thần kinh trong đầu Hạ Trú giật lên từng hồi đau đớn. Những cảnh tượng trong quá khứ trôi qua vùn vụt trước mắt. Cô cố gắng làm dịu đi cơn tức nơi lồng ngực, lên tiếng: "Phải." Cô từng oán hận Nhiêu Tôn, khi đó đã đưa ra quyết định sai lầm khiến ba người họ gặp nguy hiểm. Nhưng việc Tả Thời thật sự gặp chuyện cô không tránh khỏi có can dự. Thế nên Nhiêu Tôn đang trách cô. Bao năm nay cô vẫn luôn trốn tránh, nhìn thấy Nhiêu Tôn càng giống như nhìn thấy Diêm Vương. Cô sợ Nhiêu Tôn sao? Không. Thứ cô sợ là quá khứ, là những trải nghiệm khiến cô đau đớn tưởng chết đó…

~Hết chương 194~

*Spoil: "Cái chết của Thương Xuyên không tránh khỏi có liên quan tới kẻ đã tung thông tin cho cậu ta."

“Hãy triệt để xóa sạch quan hệ với em, dù là anh hay Skyline, chỉ có như vậy, Skyline mới không bị liên lụy.”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 195: Em Đã Đâm Đầu Vào Một Ngõ Cụt (2088 Chữ)

Huyền thạch là một loại nguyên liệu chiết xuất lấy mùi hương cực kỳ hiếm gặp, có tác dụng can dự nhất định tới tế bào gốc phôi trong não bộ con người…

"Thương Xuyên không chỉ một lần giả ma giả quỷ, chính là muốn tìm ra bằng chứng em hại chết Tả Thời, không còn cách nào khác, cậu ta đã mượn một đoạn kịch để lấy lý do đâm em bị thương. Chuyện của Tả Thời là một bí mật, một khi bị cậu ta điều tra ra manh mối đối với em sẽ cực kỳ bất lợi. Thế nên em đã hẹn cậu ta ra ngoài, lấy lý do nói rõ chân tướng làm mồi nhử, nhân lúc cậu ta không phòng bị, lợi dụng mùi hương để cậu ta nhìn thấy ảo ảnh, từ đó dẫn dắt cậu ta nhảy xuống sân khấu."

Lục Đông Thâm nhìn cô: "Một lý do giết người rất có sức thuyết phục, nhưng đây không phải là em."

"Lục Đông Thâm, việc này xuất phát từ sự cảm tính của anh."

Lục Đông Thâm dựa vào ghế xe, khẽ buông một tiếng thở dài: "Vậy thì hãy xuất phát từ lý trí đi, càng là những việc trông giống như sự thật lại càng không phải sự thật."

Hạ Trú nghe xong, ánh mắt trở nên bi thương. Cô co chân lên, vòng hai tay ôm lấy chân, vùi mặt xuống đầu gối. Rất lâu sau, cô mới buồn bã nói: "Em không giết Tả Thời, nhưng có những chuyện em không có cách nào nói rõ. Em cũng không giết Thương Xuyên, nhưng một khi có người lấy

việc của Tả Thời ra để thu hút sự chú ý, em có trăm cái miệng cũng không thể giải thích được.”

Lục Đông Thâm xoa đầu cô: “Em còn có anh, anh sẽ không để xô nước bẩn này bị hắt lên đầu em. Mà trên thực tế, kẻ đứng phía sau tính toán từng bước, đánh một ván cờ lớn nh vậy, mục tiêu chưa chắc đã là em. Nếu có lòng hại em, thân phận tối nay của em đã là nghi phạm rồi.”

Hạ Trú ngẩng phắt đầu lên.

“Em bình tĩnh lại suy nghĩ đi, chuện của Tả Thời ngoài em và Nhiêu Tôn ra, còn có ai có thể biết?” Lục Đông Thâm hỏi.

Hạ Trú nói một cách rất chắc chắn: “Không thể có ai biết nữa.”

“Em nói Thương Xuyên không chỉ một lần giả ma giả quỷ, có thể suy đoán trong quá trình giả ma giả quỷ ấy cậu ta chỉ đang nghi ngờ em, cho tới khi, cậu ta đâm em bị thương.” Lục Đông Thâm giơ tay lên, vuốt gáy cô nhẹ nhàng từng cái một: “Anh suy đoán, lúc đó có lẽ đã có ai nói gì với cậu ta, thế nên trong một phút phẫn nộ cậu ta đã đòi hủy hợp đồng, không muốn cùng em hay Skyline có bất kỳ mối quan hệ nào nữa. Nhưng sau khi mọi chuyện trôi qua, cậu ta ít nhiều cũng đã lý trí hơn, chí ít thì không còn nghe lời nói phiến diện từ một phía nữa, nếu không lưỡi kiếm của cậu ta đã lấy mạng em rồi.”

Hơi thở của Hạ Trú hơi gấp gáp: “Thương Xuyên xưa nay vẫn là người cẩn trọng dè dặt, cậu ta chắc chắn sẽ không bất cẩn rơi xuống từ đài cao, càng không bao giờ tự sát. Người đứng phía sau có lẽ chính là hung thủ, lẽ nào…” Cô nhíu mày: “Là người phụ nữ đó? Trong phủ Thân vương có một người phụ nữ hay thích giả ma giả quỷ, đồng thời em nghi ngờ, người lúc trước Thai phu nhân bắt gặp vốn không phải Thương Xuyên, mà là người phụ nữ đó.”

“Người phụ nữ trông thế nào?”

Hạ Trú tỉ mỉ nhớ lại: “Không nhìn rõ được tướng mạo nhưng mặc kiểu áo dài màu trắng, mùi hương trên người rất đặc biệt. Ở trong quán bar em nhìn thấy một cô gái, đeo mạng che mặt đứng nhảy múa, cảm giác rất giống với nữ quỷ kia.” Nói tới đây, cô ngừng lại, đầu mày càng nhíu chặt.

“Muốn đến quán bar điều tra một người không quá khó khăn, phải xem mục đích của đối phương là gì thôi.” Lục Đông Thâm nói.

Hạ Trú đăm chiêu: “Người em nhìn thấy ở quán bar cắt tóc ngắn, ở phủ Thân vương lại là tóc dài, nhưng dáng hình thì em nhớ. Tuy rằng tầm nhìn ban đêm ở đây không được tốt.” Cô nhìn về phía Lục Đông Thâm: “Còn nhớ lúc trước em điều tra về người phụ nữ đứng trước Giang sơn đồ không?”

“Anh đã xem qua đoạn băng, người đó quả thực có vóc dáng giống em vài phần.”

Hạ Trú gật đầu: “Em nghi ngờ, người động chân động tay với Giang sơn đồ, người ở trong quán bar và người xuất hiện tại phủ Thân vương đều là cùng một người.”

“Trong Giang sơn đồ rốt cuộc có thứ gì?” Đây là lần thứ hai Lục Đông Thâm hỏi cô.

Hạ Trú cắn cắn môi, rất lâu sau mới nói: “Còn nhớ em đã từng kể với anh về bí kíp đó không? Chính là bí kíp mà em và Tả Thời kết hợp nghiên cứu ra, trong đó có một loại nguyên liệu tên là Huyền thạch, là một loại đá cực kỳ hiếm gặp chỉ tồn tại nơi sâu thẳm vùng đại mạc, được hình thành qua sự biến đổi trong nhiều tỷ năm của vỏ Trái đất, thế nên rất nhiều lúc phải dựa vào cơ duyên mới có thể có được. Loại Huyền thạch này sở dĩ

thần kỳ và quý hiếm là do nó có thể đùn đẩy ra ngoài một dịch khoáng màu đỏ tươi, đỏ như máu vậy. Loại dung dịch này sở hữu mùi hương có khả năng bốc hơi, nhưng cực kỳ nhạt, khứu giác của người bình thường hoàn toàn không ngửi ra được. Các họa sư thời cổ đại nếu kiếm được Huyền thạch thì cũng sẽ để nó tiết ra dịch rồi dùng làm màu vẽ, nghe nói có thể giữ cho màu không bay sắc suốt ngàn năm. Nhưng ở trong mắt các nhà tạo hương, Huyền thạch là một loại nguyên liệu chiết xuất lấy mùi hương cực kỳ hiếm gặp, có tác dụng can dự nhất định tới tế bào gốc phôi trong não bộ con người. Thế nên, đây cũng là nguyên liệu quan trọng nhất trong bí kíp của em và Tả Thời."

Cuối cùng Lục Đông Thâm cũng hiểu, chẳng trách khi ở Thương Lăng, cô lại có hứng thú với Giang sơn đồ đến thế.

"Có một dãy núi trong bức Giang sơn đồ được tô vẽ bằng dịch đá tiết ra từ Huyền thạch. Lúc đó bức Giang sơn đồ trong khách sạn Skyline Thương Lăng vì bị hỏng hóc thế nên đã tìm thợ đến sửa chữa tạm. Em nghĩ, chính kẻ trà trộn vào đám thợ lúc đó đã ăn trộm dịch đá của Huyền thạch." Hạ Trú lần lượt phân tích, đây cũng là nguyên nhân sau khi nhìn thấy Giang sơn đồ, cô nổi giận đùng đùng. "Sau này, việc bí kíp bị mất có liên quan tới Quý Phi và Vệ Bạc Tôn. Hiện nay không còn công thức nào có thể sử dụng đến Huyền thạch. Hơn nữa cũng không có nhiều nhà điều chế hương hoặc nhà tạo hương biết về Huyền thạch. Thế nên, người phụ nữ đó có khi nào có quan hệ với đám Quý Phi không? Có thể sử dụng tới Huyền thạch chỉ có bí kíp của em và Tả Thời mà thôi."

"Khi đó hai người nghiên cứu bí kíp này là định dùng vào việc gì?" Lục Đông Thâm hỏi.

"Chữa bệnh." Hạ Trú không giấu giếm: "Bí kíp bọn em nghiên cứu và điều chế ra có thể làm tê liệt dây thần kinh đau đớn của bệnh nhân, nhất là

các bệnh nhân ung thư, có thể làm giảm đau khổ cho họ trong quá trình hóa trị, xạ trị, đây là một kỹ thuật điều chế hoàn toàn mới."

Lục Đông Thâm suy nghĩ giây lát: "Lục Môn đích thực có quan tâm tới công nghệ sinh vật. Nhưng theo anh được biết, các nhà tạo hương không tham gia vào dự án này."

"Huyền thạch không dễ tìm, có lẽ đây cũng là nguyên nhân khiến bí kíp đó mãi không thể xuất hiện." Hạ Trú ra sức cắn môi dưới, cắn đến nỗi đôi môi trắng nhợt, cho đến khi Lục Đông Thâm giơ tay cứu vớt môi dưới của cô, bấy giờ cô mới buông tha cho nó: "Nhưng em nghĩ mãi vẫn không hiểu. Nếu người đó có liên quan đến Quý Phi thì họ đã giành được dịch đá của Huyền thạch về tay mình rồi, vì sao cô ta còn phải đuổi theo tới tận Bắc Kinh này? Thậm chí còn xuất hiện trong phủ Thân vương?"

Lục Đông Thâm suy nghĩ cẩn trọng, rồi gạt lớp mây mù ra cho cô: "Thế nên bé con à, em đã đâm đầu vào một con ngõ cụt."

Hạ Trú nhìn anh, tỏ ý không hiểu.

Anh kéo tay cô qua, đùa nghịch ngón tay cô: "Quả thực nhìn bề ngoài Quý Phi rất đáng ngờ. Nhưng nếu như là cô ta, thì mục tiêu của cô ta chắc chắn chỉ là em. Cô ta đảm nhận nhiệm vụ tại Lục Môn, đứng trên cao hưởng thụ đủ vinh hoa phú quý, dĩ nhiên sẽ muốn bảo vệ vững vàng những vinh quang của mình. Cô ta không phải kẻ ngốc, nên hiểu rất rõ nếu lấy cái chết của Thương Xuyên để làm công cụ diệt trừ em thì cái giá phải trả có hơi đắt. Lợi ích của Skyline bị tổn hại cũng sẽ ảnh hưởng tới Lục Môn, cô ta chấp nhận giết địch một ngàn để bản thân thiệt tám trăm ư? Không hợp lý. Còn về người phụ nữ mà em nói, nếu thật sự là người của Quý Phi thì người đó cũng chắc chắn phải có mục đích khác. Đương nhiên, tất cả đây đều là suy đoán của em, dẫu sao thì cô gái đó rốt cuộc là ai chúng ta còn phải điều tra."

“Anh nói như vậy…” Đầu mày Hạ Trú nhíu chặt lại: “Em bỗng nhiên cảm thấy, khi đó ở vương phủ em cứ mải miết chạy đuổi theo cô ta, bây giờ suy nghĩ kỹ lại, cô ta càng giống như dụ dỗ em tránh xa khỏi khu vực đài sân khấu hơn. Thế nên…” Nói tới đây, ánh mắt cô bỗng dưng trở nên hoảng hốt: “Người giết chết Thương Xuyên không phải cô ta.”

“Vì vậy, cái chết của Thương Xuyên không tránh khỏi có liên quan tới người đã tung tin cho cậu ta.” Lục Đông Thâm phân tích hết sức bình tĩnh: “Dù là Quý Phi hay người phụ nữ mà em nói, có lẽ cũng chỉ là một quả bom khói làm đánh lạc hướng của vụ án này mà thôi. Còn mục đích của kẻ đó, chỉ là Skyline, chỉ là anh.”

~Hết chương 195~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 196: Chưa Chắc Em Đã Không Giúp Được Anh (2092 Chữ)

Em nghĩ, món nợ ba năm trước cũng nên tính toán rõ ràng mới được.

Hạ Trú nhìn ra ngoài cửa xe, chút ánh sáng âm u không rõ ràng phía đường chân trời cuối cùng cũng đã phá vỡ bóng tối. Những tầng mây tràn ra xếp hàng lấp lánh như vảy cá, đỏ rực như máu. "Buổi sáng có vầng hồng đừng ra cửa, buổi chiều có vầng hồng đi ngàn dặm". Tuy những gợn mây miên man bên ngoài cửa xe trông rất tráng lệ, nhưng hôm nay chưa chắc đã là một ngày đẹp trời.

Giống như chuyện xảy ra trước mắt, trông thì có vẻ đơn giản rõ ràng, nhưng gạt bỏ lớp mây bình yên tĩnh lặng bên ngoài, đằng sau sẽ là cả một khoảng phong vân biến đổi khôn lường, kỳ quái khó mà dự đoán.

"Theo tình hình hiện tại, Thương Xuyên là hình tượng đại diện cho Skyline. Cậu ta xảy ra chuyện, lợi ích của Skyline đích thực sẽ chịu thiệt hại." Cô cũng ép buộc mình bình tĩnh lại, chỉ cần tư duy chuyển tới một quỹ đạo đúng đắn, dĩ nhiên sẽ lần tìm được mấu chốt của hiệu ứng quân bài. "Cậu ta là ngôi sao hạng A. Lúc đó khi trở mặt muốn hủy hợp đồng với Skyline, fan của cậu ta đã có một dạo điên cuồng công kích Skyline. Bây giờ cậu ta lại tử vong trong quá trình quay phim, e rằng Skyline sẽ phải đối mặt với một cuộc khủng hoảng truyền thông nặng nề. Fan đông, lời nói đáng sợ, cho dù chuyện này chẳng hề liên quan chút nào đến Skyline thì họ cũng sẽ không tha cho chúng ta đâu."

“Nếu Thương Xuyên tử vong do bị sát hại, vậy thì đối phương đã dám động vào cậu ta, cũng đã nghĩ tới việc sẽ lợi dụng đám fan để công kích. Thế nên, đối phương nhất định sẽ khiến cho cái chết của Thương Xuyên có dính líu tới Skyline. Như vậy mới có thể đẩy Skyline vào đường không thể trở mình.” Lục Đông Thâm gác một tay lên vô lăng, ngón tay gõ hờ hững từng nhịp.

Hạ Trú quay đầu sang nhìn anh.

Vầng mây đỏ rực hắt vào trong xe, có vài tia sáng rơi vào trong đôi mắt Lục Đông Thâm. Gợn sóng lăn tăn như ẩn chứa cả một mặt biển, sâu không lường được. “Xuất phát từ những gì em hiểu về Thương Xuyên, em khẳng định đây không thể là một tai nạn bất ngờ. Anh xuất phát từ những trải nghiệm bao năm qua lại càng chắc chắn cậu ta không thể tử vong ngoài ý muốn. Sở dĩ nói Skyline nhất định sẽ bị dính líu, là vì đối phương đang đi từng nước cờ cực kỳ chuẩn xác.”

Đầu óc Hạ Trú xưa nay cũng nhanh nhạy như mũi của mình vậy, nhất là khi được đi theo nhịp tiết tấu của Lục Đông Thâm. Cô dĩ nhiên cũng phát giác ra điều bất thường. “Ý của anh là, em sẽ trở thành kíp nổ?”

“Không phải sẽ, mà em đã là kíp nổ rồi, không né tránh được nữa.” Lục Đông Thâm xưa nay luôn nhìn rất xa: “Sự việc Thương Xuyên rơi xuống đài cao có sự góp mặt của em, nhưng lại vì kết luận tai nạn ngoài ý muốn mà em bị gạt ra ngoài. Trông bề ngoài có vẻ chỉ là một lần hốt hoảng, em rất may mắn, thực tế đây là một lần tai bay vạ gió. Ban nãy em nói không sai, nếu đối phương có ý dẫn dắt, cái chết của Thương Xuyên sẽ xuất phát từ sự mê hoặc của em. Ba năm trước là một Hạ Trú có thể giữ vững một vị trí cho mình trong thế giới mùi hương, ba năm sau lại là một bác sỹ phù thủy Tưởng Ly được người dân cả thành phố Thương Lăng trọng vọng, tin tưởng, muốn lặng lẽ âm thầm giải quyết một người có khó không? Bây giờ em lại là người được Skyline trọng dụng nhất, thế nên muốn Skyline bị lôi

kéo vào chuyện này, Thương Xuyên buộc phải chết như một tai nạn vô tình. Nếu đối phương trực tiếp khiến cái chết của Thương Xuyên liên quan đến em hoặc có một bằng chứng trực tiếp nào đó chính đích xác tên em thì đó rõ ràng là một cách làm ngu ngốc. Dẫu sao em cũng là người của anh, em giết Thương Xuyên sẽ gây ảnh hưởng trực tiếp tới Skyline, chẳng ai ngu ngốc cho rằng đây là sự thật. Nhưng nếu Thương Xuyên chết như một tai nạn hy hữu thì tính chất sự việc lại khác. Tất cả mọi người đều sẽ cho rằng em muốn âm thầm giải quyết Thương Xuyên với điều kiện Skyline không liên quan đến chuyện này, như vậy sẽ càng dễ định tội em hơn."

Hạ Trú cảm thấy sống lưng buốt lạnh từng cơn, cô tiếp lời anh lên tiếng: "Sau khi Thương Xuyên hủy hợp đồng em đã tới đoàn phim tìm cậu ta, sau đó thì xảy ra vụ việc đâm bị thương trên sân khấu. Bây giờ nghĩ lại, đây hoàn toàn là một chuỗi các âm mưu được lồng ghép vào nhau. Chuyện năm xưa có thể bị moi ra bao nhiêu em không thể biết, nhưng điểm bùng nổ trực tiếp nhất chính là sự việc đâm bị thương. Bên ngoài sẽ cho rằng em vì sinh lòng oán hận nên tìm cơ hội trả thù. Nhà tạo hương của Skyline là một người hành xử gàn dở như vậy, mà Lục Đông Thâm anh vẫn còn đắm chìm, mụ mị, rõ ràng là một hôn quân phá hoại giang sơn. Như vậy, đa số các fan ắt sẽ dồn mọi mâu thuẫn về phía Skyline."

Nói tới đây, cô quay đầu nhìn anh chăm chú: "Thế nên, một khi sự việc đi theo đúng chiều hướng hôm nay chúng ta suy đoán, Đông Thâm, tới lúc đó bất luận thế nào anh cũng phải thể hiện một thái độ dứt khoát với bên ngoài."

"Thái độ gì?"

"Xóa sạch hoàn toàn mọi quan hệ với em, dù là anh hay Skyline." Hạ Trú vô cùng kiên quyết: "Chỉ có như vậy, Skyline mới không bị liên lụy."

Lục Đông Thâm nhìn cô, nhíu mày: "Bậy bạ."

“Việc xóa sạch quan hệ mà em nói chỉ là ngoài mặt, không phải chia tay thật sự.”

“Vậy cũng không được.” Đầu mày Lục Đông Thâm trũng xuống rất sâu: “Em là con gái, đừng từ sáng tới tối suy nghĩ linh tinh.”

“Sao lại thành suy nghĩ linh tinh chứ?”

Lục Đông Thâm nhìn cô vô cùng nghiêm túc: “Dù là lúc nào đi chăng nữa, anh cũng sẽ không hy sinh lợi ích của em.”

Không có quá nhiều lời tình ý dạt dào, cũng không có những lời thề non hẹn biển, nhưng cõi lòng Hạ Trú như được vo tròn cùng một dòng nước ấm áp. Cô cảm thấy câu nói này của Lục Đông Thâm xuất phát từ tận đáy lòng. Lục Đông Thâm nắm chặt tay cô, khuyên chân thành: “Chuyện này có lẽ chúng ta chỉ nghĩ được một hướng, đối phương còn mục đích gì khác, chúng ta chỉ có thể tới đâu hay tới đó. Thế nên bé con, đừng ra kết luận vội vã như vậy, càng đừng thay anh quyết định bất cứ chuyện gì, hiểu không?”

Hạ Trú giật mình: “Anh cho rằng còn có điều gì chúng ta chưa phân tích ra?”

“Đối phương đã đánh một ván cờ lớn như vậy thì đến tám, chín phần cũng đoán được chúng ta sẽ nghĩ đến những chuyện vừa rồi, nhưng chỉ có vậy thôi sao?” Lục Đông Thâm nói: “Thương Xuyên xảy ra chuyện trong phủ Thân vương, vậy thì đối phương chắc chắn muốn lấy phủ Thân vương ra gây chuyện. Nhưng chỉ dựa vào việc Thương Xuyên vô tình ngã từ trên đài cao xuống và sự nghi ngờ các fan dành cho em để gây lên phẫn nộ ư? Anh cho rằng sẽ không đơn giản như vậy. Ngoài ra, nữ quỷ mà em nói cũng rất mấu chốt, nhưng chưa chắc đã liên quan tới người lên kế hoạch toàn bộ chuyện này. Chỉ có điều, đối phương đã thông minh lợi dụng điểm này.”

“Nếu lấy phủ Thân vương ra gây chuyện thì cuối cùng kẻ nào được lợi kẻ đó chính là chủ mưu đứng sau.”

Lục Đông Thâm hơi nheo mắt lại: “Cũng chưa chắc, có lẽ, chuyện của phủ Thân vương chỉ là một sự khởi đầu.”

Hạ Trú nghe được sự bất an đằng sau câu nói này. Trước kia cô chỉ cảm thấy là những chuyện lặt vặt lác đác không chút liên quan, bây giờ nghĩ lại chúng lại như được kết nối bằng một sợi dây vô hình, kéo một đầu thì tất cả đều bị liên lụy. Cô có thể nghĩ tới một vài người. Bên ngoài đáng ngờ nhất là nhà họ Thai và Nhiêu Tôn, còn nội bộ khiến người ta phải đề phòng nhất chính là Lục Khởi Bạch. Thật ra Lục Đông Thâm cũng sáng tỏ như gương về mấy người này. Chỉ có điều, nghi ngờ vẫn chỉ là nghi ngờ, bằng chứng đâu?

“Em muốn tới kiểm tra thi thể của Thương Xuyên một lần nữa.” Lát sau Hạ Trú lên tiếng: “Một là em muốn xem xem còn tìm được manh mối gì khác không. Hai là Thương Xuyên là trẻ mồ côi, hài cốt của cậu ta giao cho ai cũng không thích hợp, ngoại trừ em.”

Lục Đông Thâm suy tư giây lát: “Bé con, tang lễ của Thương Xuyên sẽ do Skyline chịu trách nhiệm, chuyện này anh hy vọng em càng ít can dự càng tốt.”

“Em muốn chắc chắn một chuyện.” Hạ Trú lắc đầu: “Đừng gạt em ra ngoài. Đông Thâm, anh hiểu em mà. Anh không thể làm được đâu, hơn nữa chưa chắc em không giúp được anh, đừng nghĩ em quá yếu đuối, vô dụng.”

Lục Đông Thâm không còn cách nào khác: “Anh chỉ muốn bảo vệ em không bị tổn thương.”

“Ba năm qua em đã hiểu được một đạo lý.” Ánh mắt Hạ Trú vừa chân thật lại vừa kiên quyết: “Con người ta nếu không muốn bị tổn thương thì phải chủ động xuất kích. Em không muốn làm một người đứng im chịu đòn. Ngoài ra, nếu nữ quỷ kia thật sự có liên quan tới Quý Phi, thì chuyện này sẽ không chỉ đơn thuần nhắm vào anh nữa. Em nghĩ, món nợ ba năm trước cũng nên tính toán rõ ràng mới được.”

~Hết chương 196~

*Spoil: “Trên người em chảy dòng máu của nhà họ Lục, dù đã xảy ra chuyện gì, em cũng không thể xóa bỏ được thân phận của mình, thế nên, con dâu chung quy vẫn phải về gặp bố mẹ chồng.”

“Xem ra Thương Xuyên vì Tả Thời đòi liều mạng với em cũng là chuyện tất yếu, quả nhiên, có tình yêu uống nước lã cũng thấy ngon.”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 197: Anh Cả Như Cha (2495 Chữ)

Thế nên, cô gái họ Hạ này rốt cuộc có bản lĩnh gì để lật đổ kết luận của em đây?

Ngày hôm sau, trên mạng xã hội quả nhiên đã dậy sóng.

Sự kiện Thương Xuyên rơi từ trên đài cao xuống tử mạng như mọc thêm chân, bò khắp các ngóc ngách. Fan của Thương Xuyên rần rần chấn động. Nhất thời tin tức Thương Xuyên quay phim tử mạng đã leo lên top đầu của bảng tìm kiếm. Các loại bài viết, điểm tin nóng và chủ đề lần lượt được tạo ra. Weibo, wechat gần như bị đăng đến nổ tung.

Xã hội mạng online, giữa mùa hạ nóng nực bực dọc này, một chuyện chỉ nhỏ bằng mắt muỗi cũng đã khiến đám cư dân mạng rảnh rỗi xúm vào tranh luận, huống hồ là chuyện một ngôi sao hạng A đình đám tử vong. Dư luận trong nước xưa nay rất kỳ lạ, thường thì những vấn đề xã hội liên quan tới chính cuộc sống của họ dù có nghiêm trọng đến đâu cũng không được quan tâm bằng tin một ngôi sao ngoại tình. Tin tức nóng hổi của showbiz là một sự tồn tại mà bất kỳ tiêu điểm xã hội nào cũng không thể thay thế được.

Độ nóng của tin tức về Thương Xuyên chính là không thể thay thế như vậy.

Giống như ngẫu nhiên, nhưng quá ngẫu nhiên lại trở thành cố ý. Mỗi một giây một phút tin tức dao động cũng là lúc nó không ngừng lên men,

phản ứng của mọi người có thể so sánh với sự kiện năm xưa khi Trương Quốc Vinh nhảy lầu vậy.

Skyline lập tức triệu tập buổi họp báo ngay sau khi sự việc xảy ra. Lục Đông Thâm cử Cảnh Ninh chủ trì, kết hợp với người phụ trách của Hoàn Gia. Tham gia trong buổi họp báo còn có nhân viên sản xuất chính của đoàn làm phim. Đạo diễn tỏ thái độ rất tiếc nuối về sự việc Thương Xuyên bất ngờ tử mạng.

Trong lúc trên mạng xã hội đang sôi sục cuộn trào, Lục Đông Thâm đích thân lái xe đưa Hạ Trú tới nơi khám nghiệm tử thi.

Vụ việc của Thương Xuyên vẫn chưa đậy nắp quan tài kết luận, bởi vì còn quá nhiều nghi vấn, thế nên thi thể của Thuương Xuyên đang được khám nghiệm tỉ mỉ và cẩn thận hơn. Hạ Trú biết lúc này cô không có tư cách bước chân vào khu vực khám nghiệm tử thi, thế nên hôm qua mới van vỉ cầu xin Lục Đông Thâm. Cô tin rằng anh sẽ có cách lợi dụng một số mối quan hệ.

Họ đi vào khu khám nghiệm, quả nhiên không bị ai ngăn cản. Có một cậu thanh niên đeo một chiếc kính gọng đen, thoạt nhìn trông giống hệt nhân vật Harry Potter ra có lời với phía cảnh sát. Sau khi cảnh sát cho họ qua, cậu ấy nói với Lục Đông Thâm: “Giáo sư đã tới rồi ạ.”

Hạ Trú không hiểu “giáo sư” mà cậu ấy nói có nghĩa là gì. Lục Đông Thâm cũng chỉ gật đầu không nói gì thêm.

Xuyên qua một hành lang dài đằng đẵng, ánh sáng trắng trên đỉnh đầu tuy sáng nhưng lại nhợt nhạt và âm u đến mức người ta phải rợn sống lưng. “Harry Potter” dẫn họ tới căn phòng ở tít tận cùng. Hai người vừa đi vào thì cánh cửa bên trong cùng cũng được đẩy ra, cùng với đó là sự xuất hiện của một người đàn ông.

Người ấy cũng cao tầm tầm Lục Đông Thâm, dáng người mảnh khảnh. Sau khi cởi khẩu trang ra, để lộ một khuôn mặt tuấn tú lạ thường. Hạ Trú nhìn chằm chằm khuôn mặt người đàn ông này, cứ cảm thấy có phần nào quen mắt. Harry Pottẻ tiến lên, người đàn ông kia cởi đồng phục giao vào tay cậu ấy. Khi anh ấy chào Lục Đông Thâm một tiếng "Anh cả", Hạ Trú mới bàng hoàng hiểu ra.

Chẳng trách cô lại thấy quen, từng đường nét của người này đều rất giống Lục Đông Thâm, chỉ có điều thần thái hơi lạnh lùng hơn một chút. Lục Đông Thâm giới thiệu với cô: "Đây là em trai thứ hai của anh, Bắc Thần, pháp y nhân chủng học." Sau đó lại giới thiệu với đối phương về cô: "Bạn gái của anh, Hạ Trú."

Hạ Trú bắt tay với Lục Bắc Thần, nhưng lại cảm giác ánh mắt Lục Bắc Thần nhìn cô có thêm vài phần khác lạ. Có lẽ, chỉ tại cô nhạy cảm mà thôi. Pháp y chính trong vụ của Thương Xuyên không phải Lục Bắc Thần, Hạ Trú biết đây là do Lục Đông Thâm sử dụng quan hệ riêng tư. Lục Bắc Thần quay đầu nói với Harry Potter một câu: "Ngữ Cảnh, chuẩn bị cho cô Hạ trang phục vô trùng." Sau đó anh ấy nhìn về phía cô và nói: "Vết thương của nạn nhân vừa nhìn đã rõ ngay, cô Hạ còn nghi vấn gì?"

Hạ Trú suy tư giây lát rồi nói: "Tôi cần xem thêm mới có thể đưa ra kết luận."

Sau khi Hạ Trú cùng Ngữ Cảnh đi vào trong, Lục Bắc Thần trở nên đăm chiêu. Lục Đông Thâm tinh mắt, lên tiếng trước: "Em muốn nói gì cứ nói đi."

Lục Bắc Thần nhìn anh, sau đó đi tới trước cửa sổ, mở hệ thống thông gió ra, lần tìm hộp thuốc lá, rút ra hai điếu, ra hiệu với anh. Lục Đông Thâm tiến lên, dựa vào bậu cửa sổ, không nhận lấy điếu thuốc của anh ấy mà rút bao thuốc của mình ra: "Hút của anh đi."

Mùi thuốc lá từ từ vấn vít như móc câu.

Lục Bắc Thần nhả khói ra, cười khẽ: "Thuốc lá này không tồi đâu." Rồi anh ấy đánh mắt nhìn vào bên trong: "Gan cũng to đấy, dẫu sao thì không phải ai cũng dám đứng quan sát thi thể."

Lục Đông Thâm chỉ cười không nói.

"Trước khi hai người đến, em đã kiểm tra cẩn thận xác nạn nhân, báo cáo khám nghiệm tử thi trước đó không có vấn đề gì."

"Ngay cả em cũng không nhìn ra điểm bất thường?" Lục Đông Thâm khẽ nhíu mày. Khoảng thời gian này vừa hay Lục Bắc Thần đang ở trong nước. Tối qua anh suy đi tính lại mới quyết định gọi điên cho Lục Bắc Thần. Cậu em thứ hai này của anh là người phiên dịch cho xác chết nổi tiếng, bất kỳ một dấu hiệu nào của nạn nhân cũng không lọt qua được đôi mắt của nó, thế nên anh đặc biệt mời nó tới xem sao.

"Vết thương trí mạng của nạn nhân nằm ở thái dương. Xét theo tình hình khám nghiệm hiện trường và góc độ rơi xuống của nạn nhân thì đây đích thực là một tai nạn ngoài ý muốn." Lục Bắc Thần vô cùng chắc chắn: "Thế nên, cô gái họ Hạ này rốt cuộc có bản lĩnh gì để lật đổ kết luận của em đây?"

Lục Đông Thâm suy tư giây lát, rồi nói: "Có lẽ… là mùi hương."

"Mùi hương?" Lục Bắc Thần khẽ nhướng mày: "Nếu lúc còn sống nạn nhân hít phải khí độc thì bất luận là trong khoang mũi hay trong khí quản đều có thể phát hiện ra dấu vết."

"Trên đời này thứ có thể giết người chưa chắc đã là những mùi hương có thể ngửi thấy." Lục Đông Thâm rít một hơi thuốc rồi nhả khói: "Trong

lĩnh vực nghiên cứu mùi hương, cô ấy mới là chuyên nghiệp, anh chỉ phán bừa thôi.”

Lục Bắc Thần giơ cao điếu thuốc trong tay lên, hướng thẳng về phía nắng, nhìn những sợi khói mỏng đua nhau bay lên: “Người này, đích thực là một cao thủ biết lợi dụng mùi hương.” Anh ấy buông điếu thuốc xuống, quay đầu nhìn Lục Đông Thâm: “Thế nên, đây phải chăng là lý do để anh thay lòng đổi dạ?”

Lục Đông Thâm gạt tàn thuốc, nói một câu nhẹ như gió thoảng: “Trước kia, chưa từng có tình cảm.”

Lục Bắc Thần nhìn anh một lúc lâu rồi hiểu ra: “Quả nhiên, là do em vẫn hiểu lầm lâu nay.”

“Việc tìm Bắc Thâm thế nào rồi?” Lục Đông Thâm không tiếp tục chủ đề này nữa.

Ánh mắt Lục Bắc Thần tối đi đôi chút. Anh ấy rít một hơi thuốc, nhả khói rồi lắc đầu. Lục Đông Thâm giơ tay lên vỗ vai anh ấy: “Rồi sẽ tìm được thôi.”

“Mong là vậy.”

Hai người nói qua nói lại chẳng mấy chốc đã trò chuyện hơn mười phút. Lục Đông Thâm nói với anh ấy: “Trên người em chảy dòng máu của nhà họ Lục, bất luận xảy ra chuyện gì em cũng không thể rũ bỏ được thân phận là người nhà họ Lục. Thế nên, con dâu kiểu gì cũng phải về gặp mặt bố mẹ chồng.”

Lục Bắc Thần nhướng mày: “Em không hiểu anh đang nói gì.”

“Em cất công nghìn dặm xa xôi về Trung Quốc, rồi lại tốn bao công sức để rũ bỏ quỹ tài chính Bắc Thần, em tưởng ông anh trai của em mù mắt mù cả tim phải không?”

Lục Bắc Thần hơi mím môi, lát sau mới lên tiếng: “Anh quản rộng thật đấy.”

Lục Đông Thâm cố nhịn cười, chân thành nói: “Hết cách thôi, anh cả như cha mà.”

Lục Bắc Thần còn định nói câu gì nữa thì Hạ Trú đã từ trong đi ra, cởi bỏ bộ quần áo vô trùng trên người trả lại cho Ngữ Cảnh, trông sắc mặt cô khá nặng nề. Hai người họ một trước một sau tiến tới. Lục Đông Thâm nhẹ nhàng hỏi cô: “Phát hiện được gì rồi?”

Hạ Trú ngập ngừng định nói lại thôi.

Lục Bắc Thần thấy vậy bèn lên tiếng: “Cô Hạ, tuy rằng tôi không chịu trách nhiệm trong vụ án này. Nhưng tôi vẫn phải nhắc nhở cô một câu. Nếu cô có bất kỳ phát hiện gì cũng nên kịp thời thông báo cho phía cảnh sát. Như vậy sẽ có ích hơn cho việc phá án.”

“Tôi hiểu, nhưng tôi còn cần tới một nơi và gặp một người nữa mới được.” Hạ Trú nói.

Lục Bắc Thần nhíu mày.

Nghe xong, Lục Đông Thâm không nói thêm nhiều, một lần nữa vỗ vai Lục Bắc Thần: “Hôm nay em vất vả rồi.”

Khi anh rút tay về, Lục Bắc Thần chợt giữ chặt cổ tay anh lại, hơi dùng sức, tuy không nói gì nhưng ánh mắt nhìn anh lại có thêm vài phần chất

vấn. Lục Đông Thâm mỉm cười rồi hạ thấp giọng trả lời: “Phải, anh tin cô ấy.”

Sau khi hai người họ đi khỏi, Lục Bắc Thần hỏi Ngữ Cảnh: “Cô ấy có chạm vào thi thể không?”

Ngữ Cảnh đáp: “Dạ không, cô ấy chỉ quán sát thi thể rất kỹ càng, ở một khoảng cách rất gần.”

Lục Bắc Thần nhìn về phía hai người vừa đi, nét mặt có phần suy tư.

Bên này, Hạ Trú bước lên xe. Sau khi cô ngồi vững, Lục Đông Thâm vòng cánh tay qua thắt dây an toàn cho cô. Cô quay đầu liếc nhìn tòa nhà khám nghiệm rồi nói đại một câu: “Cậu em thứ hai này của anh tuy rằng tim không tốt cho lắm, nhưng nhìn kiểu gì cũng không giống một bệnh nhân tâm thần.”

Bàn tay Lục Đông Thâm khựng lại, thấy vậy Hạ Trú nói: “Thuốc hợp với người. Thuốc lá em làm cho anh được pha chế từ những mùi hương dựa trên tình trạng sức khỏe của bản thân anh, nên khi anh hút dĩ nhiên sẽ cảm thấy tâm trạng thoải mái dễ chịu. Em trai anh chỉ hút nửa điếu rồi dập tắt vào trong gạt tàn, chứng tỏ mùi hương này không thích hợp với anh ấy. Thành phần của thuốc lá sau khi đi vào cơ thể sẽ nhanh chóng hình thành ột mùi hương cơ thể hoàn toàn mới. Em trai anh sau khi hút thuốc xong sẽ có mùi đắng. Ngũ tạng của cơ thể con người đối ứng với năm loại mùi cụ thể, những người có tim không khỏe thường có mùi đắng.”

“Nó từng bị tai nạn, tim cũng bị ảnh hưởng.”

Hạ Trú hiểu ra.

“Nhưng em vừa nói là bệnh nhân tâm thần?”

Hạ Trú sững người. Thấy Lục Đông Thâm thật sự hoàn toàn không biết gì, cô bèn nói: "À, không có gì, em nói đại ấy mà, em nói linh tinh thôi, anh đừng để bụng." Cô ý thức được mình đã lỡ lời. Khi đó Lục Chấn Dương đã dặn đi dặn lại không được phép nhắc đến chuyện em trai anh trước mặt Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm nhìn cô vẻ nghi hoặc.

Cô hít sâu một hơi, nhanh chóng đổi đề tài: "Đi thôi, em muốn tới đoàn làm phim một chuyến."

~Hết chương 197~

*Truyện tình của Lục Bắc Thần được viết trong tác phẩm "Bảy năm vẫn ngoảnh về phương Bắc", tên sách xuất bản: Anhấy nhìn thấy tiếng của bạn.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 198: Khi Em Đã Gặp Được Chàng (2018 Chữ)

Xem ra Thương Xuyên vì Tả Thời mà liều mạng với em cũng là có nguyên nhân

Đoàn làm phim đã dừng các công việc để chỉnh đốn, nhưng còn ồn ào hơn cả lần trước khi Thương Xuyên đòi bãi công, hủy hợp đồng. Rất nhiều nhóm fan tự tổ chức của Thương Xuyên tập trung lại, có mặt ở đoàn phim. Các hội trưởng giơ cao băng rôn in dòng chữ "Chúng tôi yêu cầu sự thật" để thị uy, thậm chí họ còn xếp vòng hoa và dải cờ chiêu hồn thành một hàng dài.

Vì phủ Thân vương đã bị cảnh sát phong tỏa, thế nên họ chỉ có thể tới đây biểu thị sự phẫn nộ. Ngoài những người hâm mộ ra, còn có một đám phóng viên, ký giả, ngồi đợi sẵn các thành viên của tổ sản xuất hoặc người có trách nhiệm. Họ vẫn còn đang có mặt ở buổi họp báo, nhưng nghĩ cũng đủ biết, nơi ấy chắc lúc này cũng đang bị vây kín bởi các fan.

Lục Đông Thâm thông minh đánh tay lái một vòng, né xa chốn hỗn loạn, đi vào từ đường phía sau. Tới nơi an toàn rồi, anh mới tắt máy, gọi một cuộc điện thoại tới công ty, thông báo cho phòng Quan hệ ngoại giao lập tức cử một nhóm người tới giải quyết tình trạng bị vây kín, công kích trước cửa đoàn làm phim, nhất định phải làm tốt công tác xoa dịu quần chúng.

Hạ Trú nhìn trân trân ra bức tường đỏ của vương phủ được dựng tạm lên, uy phong lẫm liệt, quả thật là "phù sinh như mộng". Lục Đông Thâm

gọi điện thoại xong thì vươn tay ra nắm chặt tay cô. Ngón tay cô vẫn lạnh ngắt như trước, hệt như nhiệt độ trong phòng khám nghiệm tử thi. Anh hơi dùng sức rồi nói: "Đi thôi."

Sau khi vào đoàn phim, Thương Xuyên vẫn luôn sống chung với mọi người, không kiêu căng như các diễn viên hạng A khác, không yêu cầu đoàn phim tự sắp xếp theo mình thì cũng bắt phải phục vụ môt khách sạn tốt nhất. Ở trong giới, Thương Xuyên là một diễn viên có tài có đứng nổi tiếng. Ngoại trừ lần này sau khi nhận kịch bản của Phù Sinh, tính tình cậu ấy có chút khác lạ ra thì bao năm qua, cậu ấy vẫn rất kính nghề yêu nghiệp, tôn trọng tiền bối, nâng đỡ đàn em, chưa bao giờ kiêu căng ngạo mạn, có lúc còn giúp các nhân viên bận rộn trước sau, giống như những ngày thời tiết khắc nghiệt, cậu ấy sẽ giúp các nhân viên vác những loại máy móc nặng nề, đây là chuyện hết sức bình thường.

Thế nên, căn phòng của cậu ấy cũng không có gì đặc biệt. Cũng chỉ là một căn phòng bình thường như bao người khác. Đồ đạc dùng hằng ngày được sắp xếp chỉnh tề ngăn nắp. Kịch bản được để trên bàn, đang được giở ra, bên trong được gạch chi chít xanh đỏ, có thể nhận ra Thương Xuyên vô cùng tận tâm. Trang đang được mở là cảnh quay cuối cùng, cũng là cảnh quan trọng nhất cả bộ phim.

Hạ Trú đứng nhìn những chỗ ghi chú chân thành ấy, là nét chữ của Thương Xuyên, rõ nét và thân thuộc. Nỗi đau thương giống như cơn mưa rào ập xuống, thậm chí còn chưa kịp hoàn hồn khóe mắt cô đã đỏ quạch lên. Trái tim tắc nghẹn lại rất khó chịu. Cô chỉ hận không thể đâm một nhát dao vào tim mình mới cảm thấy dễ chịu hơn. Cô nói: "Đông Thâm, em khó chịu quá."

Tai bay vạ gió ba năm trước đã quét sạch mọi kỳ vọng của cô vào thế gian này, ba năm sau cô những tưởng mình có thể phất áo bỏ qua quá khứ, nhưng cái chết của Thương Xuyên lại nói với cô một cách rõ ràng rằng:

Mày chung quy vẫn chỉ là một người bình thường, mà người thường thì không thể tránh khỏi sinh, lão, bệnh, tử, oán hận, căm ghét, yêu thương, ly biệt và những điều cầu cũng không được.

Lục Đông Thâm tiến lên, vòng tay ôm cô vào lòng, dịu dàng an ủi: "Rồi sẽ qua cả thôi."

Hạ Trú siết chặt vạt áo anh, mượn nó để xoa dịu cơn đau xé lòng này. Cô tựa trán vào hõm vai anh, anh kiên nhẫn vỗ về. Rất lâu sau cô mới đỡ hơn, khóe mắt liếc thấy một ngăn kéo tủ, nó được kéo ra một chút so với các ngăn kéo khác. Cô buông Lục Đông Thâm ra, tiến lên mở nó ra.

Bên trong có hai cuốn sách.

Một cuốn là "Những người khốn khổ" của Victor Hugo, cuốn còn lại là "Sơn trang giữa cơn bão tuyết" của Higashino Keigo. Trong đó, trang sách của cuốn "Sơn trang" trông khá cũ, có vẻ như thường xuyên được lật ra. Hạ Trú mở cuốn sách ra, một bức ảnh đột ngột rơi xuống.

Lục Đông Thâm nhặt nó lên, là một bức ảnh chụp chung. Người đàn ông ở bên trái trong bức ảnh là Thương Xuyên, người đàn ông bên phải trông khá tuấn tú, một chàng trai nhẹ nhàng thanh thoát. Hạ Trú ngước mắt lên nhìn rồi khẽ nói: "Là Tả Thời."

Anh khẽ gật đầu. Sau khi lật bức ảnh qua, ánh mắt anh chợt khựng lại sau đó đầu mày hơi nhíu. Hạ Trú thấy vậy bèn cầm lấy bức ảnh. Cô nhìn thấy phía sau nó có một hàng chữ: Khi em đã gặp được chàng – Lòng sao mà chẳng rộn ràng vui tươi?

Hạ Trú cũng sững người.

Lục Đông Thâm so sánh nét chữ trên ảnh và nét chữ trong kịch bản, lát sau lên tiếng: "Xem ra Thương Xuyên vì Tả Thời mà liều mạng với em

cũng là có nguyên nhân. Quả nhiên, có tình yêu rồi uống nước lã cũng thấy ngọt.” Dứt lời, anh trả lại bức ảnh vào trong cuốn sách.

Không phải Hạ Trú không chấp nhận được chuyện này, chỉ là cô cảm thấy cho dù chuyện này có nều cũng sẽ không xảy ra ngay bên cạnh mình. Bây giờ nghĩ lại đủ mọi thái độ và biểu hiện của Thương Xuyên sau khi gặặp cô, thì chỉ một câu thơ “Khi em đã gặp được chàng” này là lời giải thích rõ ràng cho toàn bộ vấn đề.

Rất lâu sau cô mới đặt lại sách vào trong ngăn kéo và nói: “Thế nên, khi chưa điều tra rõ ràng chuyện của Tả Thời, làm sao cậu ấy có thể cho phép bản thân gặp chuyện chứ?”

“Em đang tìm gì vậy?” Lục Đông Thâm hỏi.

Hạ Trú đáp: “Một loại mùi hương, chỉ khi tìm ra được mới có thể chứng minh cho suy đoán của em.”

Mùi hương rất khó kiếm, nhất là những mùi hương yếu ớt. Lục Đông Thâm tin rằng mùi hương mà Hạ Trú muốn tìm còn yếu ớt hơn cả những mùi hương yếu ớt, nếu không chỉ với cảnh sát hoặc Lục Bắc Thần là đã phát giác ra điều bất thường. Lục Đông Thâm rất muốn giúp cô. Anh bảo cô miêu tả về mùi hương một chút, cô suy nghĩ một lúc lâu rồi nói: “Anh còn nhớ Quỷ bát tử không? Anh cứ tìm theo mùi hương đó.”

Việc này quả thực là làm khó Lục Đông Thâm.

Quỷ bát tử anh từng gặp, một lần ở núi Kỳ Thần, một lần trong lễ tế đông. Theo lời Hạ Trú từng nói, bình thường Quỷ bát tử không có mùi hương gì, gặp ẩm ướt mới có một mùi cực nhạt bay ra. Hai lần trước đều là hoặc gặp nơi ẩm ướt hoặc gặp rượu, nên khi ấy mới ngửi ra được chút

vấn đề. Bây giờ không gặp tình trạng nào, dựa vào cái mũi của anh chắc chắn không tìm ra được Quỷ bát tử.

"Em nghi ngờ có người dùng cỏ gây ảo giác cho Thương Xuyên?"

"Chưa chắc đã đơn giản như vậy. Hơn nữa, khoảng thời gian này Thương Xuyên vẫn đang uống loại nước thay trà pha từ cây nữ lang và hoa mật ong." Hạ Trú gõ lên chiếc cốc, bên trong có một túi trà, còn chưa pha nước, chứng tỏ Thương Xuyên đang định pha nước thì gặp chuyện gì đó rất quan trọng và cấp bách: "Cây nữ lang bên trong trà là khắc tinh của cỏ gây ảo giác, thế nên cỏ đó không có tác dụng với Thương Xuyên."

"Ý của em là, Quỷ bát tử còn có tác dụng khác?" Lục Đông Thâm không hiểu.

Hạ Trú trầm mặc giây lát, nặng nề gật đầu: "Đúng vậy."

Cụ thể có tác dụng gì Hạ Trú không nói rõ, có lẽ cô cũng không muốn lãng phí thời gian. Lục Đông Thâm cùng cô ra khắp phòng trong phòng ngoài rất lâu mà vẫn chưa có phát hiện gì. Sau đó họ lại lấy chìa khóa xe van từ tay của trợ lý Thương Xuyên và lên đó kiểm tra kỹ lưỡng thêm một lượt.

Hoàn toàn không có phát hiện gì.

Khi hỏi về tình hình gần đây của Thương Xuyên, người trợ lý lần lượt liệt kê lại. Chẳng qua cậu ấy chỉ đọc kịch bản, tập kịch bản… Cuối cùng khi đề cập đến những người trước đó từng tìm cậu ấy, qua vài lần miêu tả, Hạ Trú và Lục Đông Thâm đã xác định đó là Thai Nghiệp Dương. Lục Đông Thâm không nói không rằng lập tức đi gọi điện thoại. Năm phút sau, anh quay lại, nói với Hạ Trú: Thai Nghiệp Dương từ đầu đã bị cảnh sát gọi tới lấy lời khai. Anh ta thừa nhận đã từng đến gặp Thương Xuyên, chỉ vì

mẹ của anh ta xưa nay vẫn là fan của Thương Xuyên, thế nên anh ta đến xin chữ ký cho mẹ. Thêm nữa, ngày xảy ra vụ án, Thai Nghiệp Dương cũng có bằng chứng ngoại phạm.

Manh mối vừa xuất hiện đã đứt phựt.

Hạ Trú cảm thấy trước mặt như có một bức tường chặn đứng, rất dày, không đẩy đi được, không đập vỡ được. Lục Đông Thâm dù sao cũng là người đã trải qua nhiều sóng gió. Anh kéo tay cô qua và nói: "Đi thôi, anh lại cùng em tới phủ Thân vương xem sao, nhân ngày hôm nay trời còn chưa nổi sóng to gió lớn. Chứ không tới ngày mai, em có muốn anh đi cùng em chắc anh cũng không còn thời gian nữa."

Trái tim Hạ Trú nghẹn lại, cô gật đầu.

~Hết chương 198~

*Spoil: "Vì sao hôm đó Thương Xuyên lại lên sân khấu? Theo lý mà nói cậu ấy quan tâm đến chuyện của Tả Thời như vậy, chuyện đầu tiên khi đến phủ Thân vương phải là liên lạc với em mới đúng chứ?"

"Sao lại giống như… một đôi chân?"

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 199: Lời Nguyền Giết Quỷ (2118 Chữ)

Có lẽ, cậu ấy bị ai đó dụ dỗ lên sân khấu.

Từ khu vực ngoại thành vòng vèo vào trong trung tâm thành phố cũng đã khuya khoắt. Bên ngoài cửa xe lại là dòng sông sao và ánh đèn điện sáng lấp lánh. Sau khi có phát hiện bất ngờ tại đoàn phim, dọc đường từ đó tới đây, Hạ Trú vẫn một mực im lặng. Thi thoảng nhân lúc đèn đỏ bật sáng hoặc những lúc cho xe rẽ, Lục Đông Thâm đánh mắt nhìn cô, lại liếc thấy đôi mắt cô đỏ quạch sau đó là thái độ cương quyết đè nén cảm xúc của cô. Khi gần về tới trung tâm, Lục Đông Thâm kéo tay cô qua, siết chặt: "Em đang nghĩ gì vậy?"

Hạ Trú chăm chú nhìn khoảng đèn hoa lập lòe phía trước, rất lâu sau mới nói: "Đông Thâm, anh biết không? Bao năm qua vì muốn thu thập nguyên liệu, em đã đi tới khắp các hoàn cảnh hiểm nguy, đã có mấy lần đều là thập tử nhất sinh. Thế nên em có thể thấu hiểu sâu sắc trên đời này có ngàn vạn điều tốt cũng không bằng được sống bình yên. Thương Xuyên có chuyện riêng tư thầm kín của cậu ấy, lọt vào tai người khác sẽ trở thành chuyện để đàm tiếu, giống như Trương Quốc Vinh năm xưa vậy, nhưng em cảm thấy, sự tình có hoang đường hơn nữa cũng có sao đâu, chỉ cần người còn sống…"

Cô nghẹn ngào, lời đang nói chợt ngưng lại.

Lục Đông Thâm khẽ thở dài, xoa đầu cô và nói: "Đúng vậy, sinh tồn là tàn khốc nhất, nhưng chỉ cần là người không muốn nhận thua thì đều chọn

cách sống tiếp.”

Bữa tối, họ dùng cơm tại một nhà hàng ở tận sâu trong ngõ, được Cảnh Ninh đặt sẵn từ trước. Cả cửa hàng chỉ tiếp đón đúng một mình họ, từ người quản lý cho tới đầu bếp chính, ai nấy đều rất cẩn thận, tận tụy. Các món ăn được bày la liệt trên mặt bàn nhưng Hạ Trú lại ăn không tập trung lắm. Di động của Lục Đông Thâm thì kêu hết cuộc này đến cuộc khác, giống như suốt cả ngày hôm nay. Có một số cuộc anh coi như không thấy, có một số cuộc anh đứng lên nhận máy.

Không cần nghĩ cũng biết là chuyện của công ty. Sự việc phát triển đến tối hôm nay, trên mạng xã hội đã bát nháo chi xiên, lời nào cũng có rồi.

Phủ Thân vương yên ắng, ngay cả các con ngõ đang thi công xung quanh đều đã nghỉ việc.

Từ xa đã có thể nhìn thấy dây cảnh giới, bên ngoài các dây cảnh giới cũng có những tấm băng rôn được căng rộng, là “kiệt tác” của fan Thương Xuyên. Trên ngã tư bên ngoài đệ phủ đặt một chậu lửa, bên trong chậu lửa có tàn tro, bị gió thổi bay hết chỉ còn lại muội, những tờ tiền giấy bay lung tung khắp nơi.

Không còn cảnh sát đứng canh gác, hai người họ đi xuyên qua dây cảnh giới. Trước khi đi vào cửa, ánh mắt Hạ Trú liếc thấy một tờ giấy vàng. Nó được dán bên cạnh khe cửa, bên trên giấy vàng có những nét chữ đỏ loang lổ, giống như bùa chú. Lục Đông Thâm cũng đã nhìn thấy, đầu mày anh nhíu lại, anh giơ tay định giật xuống nhưng bị Hạ Trú chặn lại và nói: “Đây là một lời nguyền giết quỷ.”

“Em biết?” Lục Đông Thâm ít nhiều cảm thấy bất ngờ. Ở trong mắt anh, việc này càng giống một trò đùa quái đản hơn, một kẻ nào đó vẽ nhăng vẽ cuội, không ngờ nó còn có lai lịch.

Hạ Trú sờ vào tấm bùa, sau đó hít hít và nói: "Anh quên là hồi còn ở Thương Lăng em từng làm một bác sỹ phù thủy sao? Không thể tránh khỏi phải dùng bùa chú để né tránh sự chú ý, thế nên những lúc rảnh rỗi em cũng nghiên cứu vài loại. Văn tự trên chiếc bùa này được vẽ bằng máu gà trộn lẫn chu sa. Từ đầu bùa tới chân bùa đều được làm theo đúng một phong cách, nhất định là đã được làm bằng bàn tay của một người chuyên nghiệp."

Lục Đông Thâm dẫu gì cũng không phải là người lớn lên ở Trung Quốc, nghe xong câu này, anh nói: "Quả thật là hoang đường."

Nhưng Hạ Trú lại bất thình lình hỏi một câu: "Nhưng vì sao phải dùng lời nguyền giết ma?"

Lục Đông Thâm vốn không tin vào những chuyện này, dĩ nhiên anh không thể trả ời câu hỏi của cô. Hạ Trú cũng không kỳ vọng anh có thể đưa ra đáp án, cô lẩm bẩm: "Nếu có một người kiên tâm tin tưởng vào chuyện bùa chú như vậy thì người này muốn giết con quỷ nào? Thương Xuyên? Hay là con quỷ từ trước đó đã có lời đồn xuất hiện trong phủ Thân vương?"

Vấn đề này không ai giải đáp được.

Hạ Trú cẩn thận gỡ lá bùa xuống, cất kỹ.

Một chân vừa bước qua cánh cửa lớn của phủ Thân vương, một cơn gió âm u bỗng chốc thổi qua.

Đêm mùa hạ lại bỗng dưng có một cơn gió lạ như vậy, giống như len lỏi từ những bậu cửa sổ chạm hoa rỉ sắt ra ngoài, lại giống như vô duyên vô cớ nổi lên, làm người ta lạnh lẽo tê rần. Từ trên xuống dưới trong vương phủ tối tăm vô cùng, đèn điện ở các công trường xung quanh cũng đã tắt

ngấm, cả vương phủ giống như bị một gã khổng lồ u tối bao trọn, chỉ có thể dựa vào ánh trăng mò mẫm bước đi.

Sân khấu kịch là hiện trường vụ án.

Lục Đông Thâm bật chế độ đèn pin của di động. Bên dưới nền đất vẫn còn những vệt máu đã khô lại. Hạ Trú nhìn chỗ máu rộng ấy, như bị ai đâm cho một nhát dao đau điếng. Nỗi đau tan vào trong da thịt, rồi thấm vào trái tim, giằng xé sự bình tĩnh của cô.

"Đi thôi." Lục Đông Thâm lên tiếng đúng lúc, giơ tay kéo cô đi.

Trên sân khấu, mọi thứ vẫn như cũ, quả thật không có dấu hiệu gì của những màn ẩu đả, cũng không có bất kỳ dấu vết tổn hại mới xuất hiện nào. Quả thực nhìn thế nào cũng cảm thấy giống một tai nạn ngoài ý muốn.

"Em không hiểu, vì sao hôm đó Thương Xuyên phải lên sân khấu?" Hạ Trú không hiểu: "Về lý mà nói, cậu ấy quan tâm tới tình hình của Tả Thời như vậy, việc đầu tiên khi tới phủ Thân vương phải là liên lạc với em ngay chứ, sao lại nhàn nhã lên đây?"

Lục Đông Thâm suy tư giây lát: "Có lẽ, cậu ấy bị ai đó dụ dỗ lên sân khấu."

Bị dụ lên sân khấu? Hạ Trú bất chợt nhớ tới nữ quỷ kia, nhưng ngay sau đó cô lại cảm thấy thời gian không khớp. Khi đó cô bị nữ quỷ dẫn dụ một mạch từ sân khấu ra đình viện. Nếu Thương Xuyên cũng nhìn thấy nữ quỷ thì không lẽ nào không nhìn thấy cô. Lúc đó cô nhìn rất rõ ràng, trên sân khấu vốn không có một ai.

Từ sân khấu ra sau cánh gà, Hạ Trú kiểm tra rất tỉ mỉ.

Trong không khí có mùi bụi bặm, là thứ mùi kết tủa sau nhiều năm không tu sửa, khiến người ta thấy sặc.

“Lúc đó em đang ở…” Hạ Trú đang nói thì đột ngột im bặt, cả bước chân cũng khựng lại.

Lục Đông Thâm cảnh giác.

“Đông Thâm…” Giọng Hạ Trú đươợc đè xuống rất thấp, cô níu chặt cổ tay anh: “Có người.”

Cô ra hiệu về phía phòng nghỉ sau cánh gà, cũng là nơi hôm đó cô gặp ma. Cô còn nhớ rõ, trong đó ngoài bộ trang phục có phần quái đản còn có mùi hương không thuộc về người hiện đại. Lục Đông Thâm kéo cô ra sau lưng mình, rọi ánh sáng di động về phía cửa phòng nghỉ.

Tia sáng chiếu rọi qua những lớp bụi mỏng bay lượn trong không trung, từ mạnh chuyển sang yếu dần, tới trước cửa thì chỉ còn là một tia sáng cực nhạt nhòa. Cửa phòng nghỉ không đóng, bên trong không có ánh sáng hắt tới nên tối om om, giống như một nhúm mực, cũng lại giống như miệng của một con quái thú đang mở ra chực sẵn, chỉ đợi họ lại gần là nuốt chửng.

Lục Đông Thâm hơi nheo mắt lại, trong căn phòng đen xì xì và ranh giới bên ngoài cửa giống như có thứ gì đó. Anh chầm chậm tiến lên, ánh đèn càng lúc càng tiếp cận gần. Hạ Trú bám sát theo anh, nhìn chằm chằm gần đó không rời mắt, nhỏ giọng nói: “Sao lại giống như… một đôi chân?”

Đích thực là một đôi chân.

Mũi giầy lộ ra ngoài, còn cả người nấp trong bóng tối, giống như đang đứng thập thò bên cửa yên lặng đợi họ, ánh sáng chỉ có thể hắt lên một góc đôi giày da.

Lục Đông Thâm ra hiệu cho cô ngừng bước. Anh từng bước tiến tới gần, rồi lạnh giọng quát: "Người nào?"

Bầu không khí hoàn toàn im ắng, âm thanh của anh khiến Hạ Trú rùng mình. Mượn tia sáng, cô nhìn qua, đôi chân đó vẫn ở kia, bất động không nhúc nhích.

Sau lưng như có một con rết bò qua, lạnh lẽo.

Cô không đợi ở chỗ cũ nữa, rảo bước bám theo, níu lấy tay Lục Đông Thâm. Anh xoay ngược tay lại nắm lấy tay cô, siết chặt, cho cô cảm giác an toàn. Cứ như vậy, hai người từ từ tiến tới gần phòng nghỉ, nhưng chủ nhân của đôi chân kia vẫn chưa rời khỏi đó.

Lục Đông Thâm hóa bị động thành chủ động, nhảy bật lao lên trước. Ánh đèn di động xoay một vòng bên trong căn phòng, ngay sau đó cả người anh chợt sững lại. Hạ Trú ở ngay sau anh, ngước lên nhìn theo phía anh chiếu đèn, cũng sửng sốt tưởng ngừng thở.

Tủ quần áo được đặt ngay cạnh cửa phòng nghỉ, bên cạnh tủ quần áo có một người đang đứng, dựa sát vào tủ. Nhưng người này nhắm nghiền hai mắt, khuôn mặt nhợt nhạt, giống như đang ngủ, lại giống như đã chết.

Nhưng bất luận là ngủ hay là chết, sao có thể đứng chứ?

Nhưng, điều khiến Hạ Trú thảng thốt không phải tư thế của người này, mà là bản thân người này!

Hóa ra đó là Nhiêu Tôn.

~Hết chương 199~

*Spoil: “Lúc trước, vì sao ông lại muốn đầu tư vào mảnh đất phủ Thân vương, bao nhiêu năm rồi, ông vẫn không quên được người đàn bà đó phải không?”

“Lúc còn sống, Thương Xuyên đã gây chuyện ầm ĩ không vui với Skyline, xét về âm mưu, Lục Đông Thâm anh là đáng nghi hơn cả.”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 200: Không Cần Phức Tạp Như Vậy (2099 Chữ)

Tốt nhất là chuyện này đừng có liên quan gì đến anh.

Một lúc lâu sau Hạ Trú mới định thần lại, phản ứng đầu tiên chính là kiểm tra hơi thở nơi đầu mũi Nhiêu Tôn. Lát sau cô thở phào nhẹ nhõm, vẫn ổn.

Nhưng vì sao lại như thế này?

Cô tiến lên, vừa chuẩn bị ghé sát mũi vào mặt Nhiêu Tôn thì đã bị Lục Đông Thâm kéo ngược trở lại: "Em làm gì vậy?"

Hạ Trú nói: "Anh ấy như vậy có lẽ được coi là hôn mê bất tỉnh rồi. Em phải xem xem có chuyện gì, phải làm cho anh ấy tỉnh lại chứ."

"Nếu người chưa chết vậy thì cứ trực tiếp gọi xe cấp cứu là được rồi." Thái độ của Lục Đông Thâm vô cùng kiên quyết.

Hạ Trú vừa mới nghe xong câu này thì chưa cảm thấy có vấn đề gì, nhưng càng ngẫm càng cảm thấy khác lạ, thế là cô nhướng mắt nhìn chằm chằm Lục Đông Thâm. Lục Đông Thâm bị cô nhìn đến hơi thiếu tự nhiên. Anh xoa xoa chóp mũi rồi lẩm bẩm: "Em có phải bác sỹ đâu."

"Anh ấy rơi vào trạng thái hiện tại, bác sỹ có đến đúng là cũng không có cách gì." Hạ Trú đẩy anh một cái: "Chuyện gì anh cũng ghen được hả? Đã là lúc nào rồi, điều tra ra chân tướng mới là quan trọng nhất."

“Chẳng phải là muốn làm cho cậu ta tỉnh sao?” Lục Đông Thâm liếc nhìn Nhiêu Tôn, rồi thản nhiên buông một câu.

Hạ Trú mím môi: “Phải, nếu anh đã nhỏ mọn như vậy thì anh hộ em đi. Ấn vào huyệt Nhân trung của anh ấy, chắc là có thể tỉnh lại.”

“Không cần phức tạp như vậy.” Lục Đông Thâm cười khẩy một tiếng rồi đánh một cái cực mạnh vào sau gáy Nhiêu Tôn. Lực rất mạnh, Nhiêu Tôn lập tức ngã sấp mặt xuống đất.

***

Khi Hà Tư Nghi từ từ tỉnh lại, cuối cùng Thai Nghiệp Dương cũng thở phào nhẹ nhõm. Thai Quốc Cường ngồi trên chiếc sô pha ngay gần đó đọc báo. Nghe thấy động tĩnh, ông ta đặt tờ báo lên bàn uống nước, đứng dậy đi tới.

“Mẹ.” Thai Nghiệp Dương khẽ lên tiếng gọi.

Ánh mắt của Hà Tư Nghi vẫn hơi đờ đẫn, rất lâu sau con ngươi mới chậm rãi xoay chuyển. Bà ta quan sát một lúc hoàn cảnh xung quanh, bấy giờ mới có phản ứng, khi lên tiếng giọng gần như khản đặc, bà ta hỏi Thai Nghiệp Dương mình bị làm sao. Thai Nghiệp Dương kể lại toàn bộ sự thật. Hà Tư Nghi nghe xong, bèn nhìn về phía Thai Quốc Cường đang đứng bên cạnh giường.

Thai Quốc Cường hỏi bà ta: “Cảm thấy thế nào? Có chỗ nào không thoải mái không?”

Hà Tư Nghi lắc đầu, gắng gượng ngồi dậy. Thai Nghiệp Dương thấy vậy vội tới dìu, nâng cao đầu giường lên. Hà Tư Nghi dựa vào đó, lát sau nói: “Nghiệp Dương, con ra ngoài trước đi.”

Thai Nghiệp Dương hơi bất ngờ đôi chút, nhưng vẫn làm theo.

Trong phòng im ắng trở lại.

Thai Quốc Cường ngồi trở lại sô pha, nhìn Hà Tư Nghi: "Lần này bà có thể tỉnh dậy nhanh như thế cũng nhờ công của cô Hạ, đợi sức khỏe của bà bình phục hoàn toàn, chúng ta kiểu gì cũng phải tới nhà cảm ơn."

Hà Tư Nghi không trả lời mà hỏi: "Lúc trước, vì sao ông muốn đầu tư vào mảnh đất phủ Thân vương đó?"

"Mảnh đất đó là động lực thúc đẩy cho sự phát triển của Trường Thịnh tại Trung Quốc, nhưng đã bị bà phá hoại rồi." Giọng Thai Quốc Cường chuyển lạnh.

Hà Tư Nghi vừa mới tỉnh dậy, sắc mặt chưa có chút hồng hào nào, nghe xong ánh mắt lạnh hẳn đi, hỏi ngược lại: "Lẽ nào mấy hôm nay tôi hôn mê bất tỉnh nằm đây không phải do 'công sức' của ông sao? Thai Quốc Cường, việc tôi gặp ma ở phủ Thân vương là thế nào? Đã bao nhiêu năm rồi mà ông vẫn không quên được người đàn bà đó đúng không!"

"Đủ rồi." Thai Quốc Cường nghiêm mặt: "Đã là chuyện của bao nhiêu năm về trước rồi, bà có thôi đi không!"

Thai Nghiệp Dương từ trong phòng Hà Tư Nghi đi ra đúng lúc bắt gặp Thai Tử Tân vừa bước vào nhà. Sau khi Trường Thịnh mất đi tư cách đấu thầu cho dự án phủ Thân vương, Thai Tử Tân đã dồn trọng tâm lên dự án Hàng Châu, cắn chặt khu Giang nam xuân của Skyline không buông, hoàn toàn bày ra dáng vẻ sống chết một phen. Cô giỏi việc ứng phó, thế nên trong dự án Hàng Châu cũng giành được về cho Trường Thịnh không ít lợi ích, ít nhiều có thể lấy lại thể diện mà Trường Thịnh đã mất vào phủ Thân vương.

Sau khi nhìn thấy Thai Nghiệp Dương, Thai Tử Tân ném chiếc túi xách lên sô pha, rồi hỏi thẳng: "Trước khi Thương Xuyên chết, anh từng gặp cậu ta?"

Thai Nghiệp Dương ngồi xuống sô pha, từ tốn trả lời: "Đây đâu phải chuyện gì bí ẩn."

"Rốt cuộc anh đang làm gì? Cái chết của Thương Xuyên có liên quan gì đến anh hay không?" Thai Tử Tân hỏi trúng chỗ hiểm.

Thai Nghiệp Dương đang châm điếu thuốc chợt khựng lại, ngước mắt nhìn cô: "Em điên rồi à? Anh là anh cả của em mà em lại nghi ngờ anh? Nếu anh thật sự có vấn đề thì chưa đến lượt em ở đây hỗn hào, cảnh sát đã sớm bắt anh đi rồi."

"Tốt nhất là chuyện này đừng có liên quan gì đến anh." Thai Tử Tân cất giọng lạnh lẽo: "Trường Thịnh không gánh nổi sự giày vò hai người đâu!"

***

Khi Nhiêu Tôn tỉnh lại, anh ấy đang ngồi ở ghế sau ô tô. Chiếc ô tô đi thẳng một mạch, đã rời xa khỏi phạm vi phủ Thân vương. Ánh đèn đường loang lổ rơi xuống cửa xe. Tư thế của anh ấy không thoải mái cho lắm, người nghiêng ngả xiêu vẹo. Một tay anh ấy túm lấy ghế trước, cố gắng ngồi dậy, ai ngờ xe rẽ đột ngột, trọng tâm không vững, anh ấy một lần nữa ngã xuống ghế.

Nghe thấy một tiếng hự, Hạ Trú ngồi ở ghế lái phụ quay đầu lại: "Anh tỉnh rồi à?"

Nhiêu Tôn cảm thấy đầu váng mắt hoa, nhưng tiếng nói của Lục Đông Thâm ở ghế trước nghe vô cùng chân thật. Anh ấy từ tốn nói một câu: "Xin lỗi nhé, vừa quẹo gấp."

Nhiêu Tôn khó khăn lắm mới bò dậy ngồi vững được, nhìn chằm chằm khuôn mặt Lục Đông Thâm trong gương chiếu hậu: "Tôi thấy anh cố tình thì có."

Hạ Trú phát đau đầu, hai người đàn ông lớn tồng ngồng này đều là những thương nhân thành công có giá trị, bây giờ lại ganh nhau như mấy đứa con nít vậy, vô lý vô cớ không chấp nhận được. Ai cũng nói đa phần đàn ông vẫn là những đứa trẻ, Nhiêu Tôn thì thôi đi, một người xưa nay thành thục ổn trọng như Lục Đông Thâm mà hôm nay cũng hờn dỗi ấu trĩ. Tạm thời không nói đến việc cú đánh của anh có thể làm người chết sống dậy, ngay cả lúc đưa Nhiêu Tôn lên xe anh cũng không mấy tình nguyện, anh quăng Nhiêu Tôn như quăng bao tải rồi ném vào ghế sau. Thế nên, cô tuyệt đối tin rằng phán đoán lần này của Nhiêu Tôn là chính xác.

"Sao anh lại tới phủ Thân vương? Đã xảy ra chuyện gì?" Cô không để hai người này tiếp tục cự cãi nữa.

Nhiêu Tôn có lẽ đau đầu, ra sức ấn tay lên thái dương rồi nói: "Anh cũng là bạn bè với Thương Xuyên. Cậu ấy chết còn nhiều nghi vấn, thế nên anh vào phủ Thân vương xem có thể điều tra được manh mối gì không."

Xe đi không vững lắm, làm người Nhiêu Tôn lảo đảo. Anh ấy bực dọc quát lên với Lục Đông Thâm: "Anh có biết lái xe không thế?"

"Không muốn ngồi, mời xuống." Lục Đông Thâm không hề khách khí.

Hạ Trú vò đầu bứt tai: "Sau đó thì sao? Nói chuyện chính đi đã, rung vài cái anh chết được sao?"

"Anh đã thật sự tưởng rằng tối nay anh không sống nổi nữa đấy." Nhiêu Tôn hướng về phía trước, hai tay lần lượt bám chắc vào hai ghế trên: "Anh

đã gặp ma! Một cái bóng trắng bay là là, một mực dẫn dụ anh ra phía sau sân khấu. Chuyện còn lại anh hoàn toàn không biết gì nữa."

Gặp ma?

Hạ Trú sững người, sao cả Nhiêu Tôn cũng gặp ma thế này?

"Hạ Hạ, khi em nhìn thấy anh, anh như thế nào?" Nhiêu Tôn giơ tay gác lên vai cô, hỏi.

Một giây sau, Lục Đông Thâm vắt tay qua, gạt tay Nhiêu Tôn ra rồi buông một câu hờ hững: "Cậu dở sống dở chết, giống như cương thi, đứng đực ra đó không nhúc nhích."

Nhiêu Tôn không vui.

Hạ Trú kịp thời nói một câu: "Đúng thật đấy. Anh xem phim 'Ma đạo tranh bá' chưa? Lúc đó anh giống như một cương thi bị bùa chú khống chế vậy, đứng thẳng người bên cạnh tủ quần áo, hết cả hồn."

"Trúng tà?" Nhiêu Tôn chửi thề: "Tiểu gia không tin!"

"Trước khi mất đi cảm giác, anh có ngửi thấy mùi gì không?" Hạ Trú hỏi.

Nhiêu Tôn nhớ lại: "Hình như… có một mùi ẩm mốc rất nồng, không đúng, hơi thối nữa, giống như mùi phân trâu phân bò dưới quê ấy." Nói tới đây, anh ấy giật mình: "Bà nó chứ, lẽ nào chúng nó cho tiểu gia ngửi phân của động vật nào đó? Chán sống rồi phải không! Dám giở trò đen tối với tiểu gia, tiểu gia lại làm một mồi lửa thiêu rụi phủ Thân vương bây giờ, ặc kệ là ma hay người cũng không còn chỗ náu mình!"

~Hết chương 200~

*Spoil: “Nếu đối phương không có ý hại anh, sao đầu anh cứ đau đau nhỉ?”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 201: Hai Vị Quý Nhân Có Thể Giải Đáp Cho Tôi Không? (2018 Chữ)

Đối phương biết em sẽ đến, cũng biết em là một cao thủ mùi hương, làm ra chuyện này chỉ là muốn biết bản lĩnh của em rốt cuộc đến đâu.

Câu nói này tuy ngông nghênh, nhưng cực kỳ phù hợp với tính cách của Nhiêu Tôn. Hạ Trú đã sớm quen thuộc, nhưng câu này lọt vào tai Lục Đông Thâm lại không khác gì trò cười. Anh nói: "Hóa ra Tôn thiếu ngất xỉu vì ngạt khói."

Mối thù giữa họ đã kết ngay từ lúc còn ở Thương Lăng. Sau khi trở về Bắc Kinh, Skyline và Hoa Lực lại ngoài ganh trong đấu, mối thù càng lúc càng sâu đậm. Bình thường, ngoài mặt mọi người đều giao đấu kiểu cao cấp, dù sao thì ai cũng khoác một lớp áo văn minh bên ngoài, tất cả những ánh dao bóng kiếm đều được ẩn giấu đằng sau những câu nói tiếng cười.

Nhưng có lẽ hôm nay khi có sự thay đổi của khung cảnh, cũng có thể sau khi gặp chuyện ly kỳ đã kích thích bản năng của con người, họ đã trở về với phương thức tấn công nguyên thủy nhất, trần trụi nhất. Không những EQ tụt dốc mà ngay cả IQ cũng trở về không. Thậm chí có lúc Hạ Trú còn cảm thấy, nếu mình không đứng giữa làm trọng tài, hai người đàn ông này chưa biết chừng nói ra câu nào khó nghe thậm chí còn lao vào ẩu đả.

Nói không sai chút nào, Nhiêu Tôn lập tức phản công: "Phủ Thân vương bây giờ là địa bàn của cậu chủ Lục, tiểu gia tôi mà có mệnh hệ gì,

Lục Môn các người đừng hòng được sống bình yên.”

Lục Đông Thâm từ tốn đáp lại: “Thì ra Tôn thiếu cũng biết cậu đang ở trên địa bàn của tôi? Phủ Thân vương đã bị cảnh sát chăng dây cảnh giới rồi, Tôn thiếu lén la lén lút vượt qua dây cảnh giới rồi diễn một màn kịch như vậy là định làm gì đây? Tôi có lý do để nghi ngờ Tôn thiếu có âm mưu khác.”

“Lục Đông Thâm, anh nói thế là có ý gì? Anh dừng xe lại nói rõ ràng cho tôi.” Nhiêu Tôn gào lên: “Tiểu gia tôi muốn đấu với anh còn cần phải giở trò ma quỷ sao? Thương Xuyên lúc còn sống đã xảy ra chuyện ầm ĩ không vui với Skyline, xét về âm mưu, Lục Đông Thâm anh càng đáng ngờ hơn.”

Lục Đông Thâm nghe xong bèn đánh mạnh tay lái. Chiếc xe trượt vào đường nhánh rồi dừng lại đột ngột. Anh thật sự nổi khùng lên với Nhiêu Tôn: “Được rồi, vậy thì tôi muốn nghe thử ý tứ của Nhiêu Tôn cậu xem sao. Cậu ở trong phủ Thân vương, nửa sống nửa chết, ai ở trong trạng thái này mà còn có thể đứng vững không ngã? Nhiêu Tôn, tôi thấy cậu không chơi công khai được thì đành giở trò ngấm ngầm, có phải cậu đã mua sẵn toàn bộ tít trang nhất các báo ngày mai rồi không?”

Nhiêu Tôn tức giận siết chặt tay lại thành nắm đấm: “Lục Đông Thâm, anh đừng có ngậm máu phun người!”

“Nói trúng tim đen nên thẹn quá hóa giận chứ gì?” Lục Đông Thâm cười khẩy.

“Hai người rảnh lắm phải không?” Hạ Trú khẩn trương chặn họng họ lại. Cô chỉ cảm thấy huyệt thái dương cũng giật lên đùng đùng cùng với động tĩnh của hai con người này. Nhiêu Tôn là người nóng tính, bình thường kiêu căng ngạo mạn, quát tháo người dưới ai cũng phải nhẫn nhịn.

Còn Lục Đông Thâm xưa nay là người bình tĩnh biết kiềm chế, oán trách ai cũng từ tốn, nội hàm, sắc bén. Nhưng bản chất anh vẫn là một người cao cao tại thượng đã quen, sao có thể nhượng bộ Nhiêu Tôn? Hai người này tranh cãi cũng là chuyện có thể dự tính trước, chỉ có điều, rất rõ ràng, xét về sự cay độc đằng sau những câu chữ nhẹ nhàng, Nhiêu Tôn không thể là đối thủ của Lục Đông Thâm. Nói chi đến việc màn cãi vã lần này của họ thấp kém đến mức nào.

"Nhiêu Tôn, ý của anh là trước khi mất đi ý thức, anh đã ngửi thấy một mùi ẩm mốc, sau đó là mùi thối, phải không?"

Nhiêu Tôn đang mải tức giận Lục Đông Thâm, bực dọc trả lời: "Có lẽ là vậy, không nhớ nữa."

"Vậy thì anh cố gắng nhớ đi." Hạ Trú tỏ thái độ không hài lòng.

Nghe ngữ khí này, Nhiêu Tôn cũng không xị mặt ra nữa. Anh ấy hắng giọng, tự tìm đường lùi cho mình: "Hôm nay vì có em ở đây, nếu không anh không thèm nói mấy lời nhăng cuội này đâu! À… để anh nghĩ xem nào, có thể khẳng định là mùi ẩm mốc trước sau đó là mùi thối."

"Không có mùi thơm?"

Nhiêu Tôn nhớ lại một lượt rồi trả lời: "Hình như, lúc nữ quỷ đó xuất hiện có thoang thoảng một mùi thơm, nhưng mùi thơm rất kỳ lạ, không giống mùi nước hoa."

Hạ Trú đăm chiêu suy nghĩ.

"Hạ Hạ, lúc anh không còn ý thức thật sự là vẫn đứng sao?"

"Ừm."

Nhiêu Tôn giật nảy mình: “Thứ gì mà lợi hại đến vậy?”

“Một loài thực vật tên là cỏ móng ngựa.” Hạ Trú phân tích: “Một loài cây không nổi bật chút nào, sinh trưởng trong các khe đá trên mực nước biển giống như các loài cỏ dại khác, nhưng lại chỉ nở hoa trong điều kiện thời tiết cực kỳ giá rét. Trên đời này rất hiếm có loài thực vật nào nở hoa mà không có mùi thơm, cỏ móng ngựa chính là một trong số đó. Nó không những không thơm mà mùi còn khó ngửi, một lần có thể nở ra từ bốn đến năm nhụy hoa, khi nở sẽ tỏa ra một mùi khó ngửi như phân ngựa vậy. Lá và rễ sau khi nghiền nát sẽ tạo thành một dung dịch màu trắng, mùi của dung dịch này giống mùi ẩm mốc, nhưng kỳ thực không phải mùi ẩm mốc, mà là mùi trước khi đến mùa hoa. Rễ, lá, hoa đều có thể làm thuốc, một lượng nhỏ có thể ngăn ngừa chứng động kinh. Nếu hít phải một lượng lớn thì tứ chi sẽ cứng đờ lại trong một khoảng thời gian nhất định. Đương nhiên, đây chính là phân tích bước đầu của tôi, dẫu sao thì cỏ móng ngựa cũng không phải loại thực vật dễ kiếm trên thị trường, càng không có ai lấy nó pha chế mùi hương. Tôi chưa từng gặp, cũng chưa từng tiếp xúc, chẳng qua cũng chỉ nghe người ta nói từ xưa khi xuống vùng quê thu thập nguyên liệu.”

Nhiêu Tôn nghe mà trợn tròn mắt, há hốc miệng.

Lục Đông Thâm ban nãy tuy không hợp Nhiêu Tôn, nhưng phần nhiều là tâm lý chiếm hữu rục rịch trong lòng. Bây giờ quay về chuyện chính, anh cũng không còn gay gắt nữa. “Cũng tức là, loại cỏ móng ngựa này chỉ có tác dụng làm tứ chi đông cứng? Vậy còn việc ý thức mơ hồ thì sao?”

“Có rất nhiều loại mùi có thể khiến con người mất đi ý thức, có thể nó được trộn lẫn vào trong cỏ móng ngựa, có lẽ mùi hương quá mỏng nên đã bị mùi của cỏ móng ngựa át đi.” Hạ Trú khẽ nói: “Lúc chúng ta đi vào hoàn toàn không ngửi thấy mùi gì kỳ lạ. Chúng tỏ đối phương sau khi sử dụng mùi hương đã nhanh chóng tìm cách di tản chúng. Xem ra đây cũng

là một người vô cùng am hiểu mùi hương. Đối phương chỉ khống chế chứ không giết người, chứng tỏ sự đột nhập của Nhiêu Tôn chỉ đang quấy rầy tới đối phương."

"Hoặc có thể…" Ánh mắt Lục Đông Thâm dừng trên người cô: "Đối phương đang ra lời khiêu chiến em thì sao? Đối phương biết em sẽ đến, cũng biết em là một cao thủ mùi hương, làm ra chuyện này chỉ là muốn biết bản lĩnh của em rốt cuộc đến đâu."

Hạ Trú nghĩ tới vô số những chuyện trước đó xảy ra, bỗng nhiên cảm thấy lý luận của Lục Đông Thâm không phải là hoàn toàn không có cơ sở.

Nhiêu Tôn ngồi đó ù ù cạc cạc, vội vàng ngắt lời hai người họ: "Khoan đã, ý của hai người là, tôi đã trở thành mồi câu?"

"Vô duyên vô cớ bị làm mồi câu thôi." Hạ Trú rút ra kết luận: "Có lẽ đối phương đang nghĩ đủ mọi cách để thăm dò giới hạn của tôi, vừa hay anh tới cửa."

Sắc mặt Nhiêu Tôn lại khó coi hơn.

"Có giống với mùi em nghĩ sẽ có trên người Thương Xuyên không?" Lục Đông Thâm hỏi thẳng.

Hạ Trú lắc đầu: "Em cho rằng, là hai đối tượng."

Khoang xe chìm vào yên tĩnh.

Một lúc sau, Nhiêu Tôn lên tiếng: "Có một vấn đề tôi cực kỳ không hiểu, hai vị quý nhân đây liệu có thể giải đáp giúp tôi một chút không?"

Lục Đông Thâm đánh mắt nhìn Nhiêu Tôn qua gương chiếu hậu, không lên tiếng. Hạ Trú quay đầu nhìn anh ấy: "Anh hỏi đi."

Nhiêu Tôn xoa xoa gáy: "Nếu đối phương đã không có ý làm hại anh, vì sao anh cứ thấy đầu đau đau vậy?"

***

Hôm sau, mạng xã hội bùng nổ dữ dội.

Fan của Thương Xuyên chĩa mũi nhọn vào Skyline, dù sao thì cậu ta cũng là người đại diện hình ảnh cho Skyline. Cái chết bất ngờ của Thương Xuyên khiến rất nhiều người bất mãn, cho dù trước đó một ngày đã triệu tập cuộc họp báo nhưng những lời chỉ trích của fan mạng dành cho Skyline vẫn chỉ tăng không giảm.

Skyline rơi vào khủng hoảng truyền thông.

Trên mạng lưu truyền đủ các loại phiên bản cho cái chết của Thương Xuyên, nhưng dù là phiên bản nào, Skyline vẫn trở thành con cừu non thế tội.

Ngoại trừ một tin.

Giữa vô số những lời gièm pha, một tin đồn quái đản lặng lẽ xuất hiện, sau đó nhanh chóng lan dần trên khắp mạng xã hội…

~Hết chương 201~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 202: Chuyện Tình Năm Đó (2006 Chữ)

Một lần, thầy Lê Viên bị nhiễm phong hàn, nên đã cử học trò của mình tới phụ đạo giúp. Không ngờ, sau khi gặp nữ đệ tử của Lê Viên, Ngô Trùng đã say mê cô ấy.

Lời đồn có ma trong phủ Thân vương đã có từ rất lâu rồi.

Phiên bản đào kép bị Thân vương giết hại, tiểu thiếp tự tử hóa hồn ma vẫn luôn lưu truyền trên mạng. Thường ngày, Hạ Trú không hề quan tâm tới những tin tức dân gian kiểu như vậy, nguồn tin duy nhất cô nghe được trọn vẹn vẫn là những gì lúc trước Đóa Á từng kể. Về sau, cô đã lên mạng tra cứu, quả thật ai ai khi nói tới phủ Thân vương cũng nói đó là một khu phủ ma, nhắc đến phủ ma là cũng nhắc đến chuyện liên quan đến tiểu thiếp kia.

Linh hồn của tiểu thiếp bị khóa trong phủ Thân vương, trọn đời trọn kiếp không thể ra ngoài được, oán và hận cùng năm tháng, cùng thời gian lan ra, thấm vào từng viên gạch, từng mảnh ngói trong vương phủ, không thể chuyển kiếp đầu thai. Những tiếng hí khúc phiêu diêu lơ lửng trong không trung đều như những chiếc móc câu giữ chặt lấy người sống, nuốt sống những kẻ vô duyên vô cớ xâm nhập vương phủ.

Nhưng nguồn tin hôm nay lan truyền trên mạng xã hội lại không phải là câu chuyện giữa đào kép và tiểu thiếp, mà về một chuyện xưa cũ liên quan đến chuyện trong lúc quay bản truyền hình đầu tiên của bộ phim "Phù Sinh". Kết cục cuối cùng của "Phù Sinh" là Duật Sinh đau đớn đánh mất

tình, đã nhảy từ trên sân khấu mình dành quá nửa đời người xuống dưới, kết liễu cuộc đời. Lúc đó, đoàn làm phim cũng sắp xếp phân đoạn này là cảnh quay cuối cùng, cũng là cảnh kết thúc phim cho diễn viên Ngô Trùng – người đầu tiên thủ vai Duật Sinh. Nhưng ngay chính trong cảnh quay đó, diễn viên Ngô Trùng lại diễn giả làm thật, nhảy từ trên đài cao xuống khi không có bất kỳ dụng cụ bảo hộ nào, tử mạng tại chỗ.

Lúc đó, sân khấu mà đoàn làm phim lựa chọn vừa hay chính là sân khấu trong phủ Thân vương.

Chuyện này bị phong tỏa, thời đại những năm 80 không có cái gọi là môi trường mạng xã hội, thế nên khán giả thời điểm đó hoàn toàn không biết. Thì ra kết cục năm xưa được xem trên màn hình ti vi lại chính là kết cục của Ngô Trùng.

Rất nhiều năm về sau, "Phù Sinh" được quay lại, nhưng không ngờ, kết cục của Phù Sinh cũng được tái hiện lại luôn.

Thương Xuyên ngã từ trên sân khấu xuống tử vong, giống y hệt như cách thức ra đi của Ngô Trùng.

Điều càng kỳ lạ hơn, hai người họ đều tử vong trong cùng một cảnh phim. Lúc đó vốn dĩ cũng là cảnh kết thúc phim của Thương Xuyên, kết cục trong phim là nhảy từ trên sân khấu xuống tử vong. Nhưng hôm đó trợ lý đi tìm khắp một lượt trong đoàn phim vẫn không thấy Thương Xuyên đâu, không ngờ là Thương Xuyên lại mất mạng ngay dưới sân khấu của phủ Thân vương.

Một câu chuyện hỗn độn không rõ ràng làm sôi sục nhốn nháo, sau khi trải qua một đêm lắng lại đã hình thành nên một tư duy rõ nét. Tư duy này chính là: Thương Xuyên giẫm lên vết xe đổ của Ngô Trùng.

Nhiều năm về trước, Ngô Trùng nhảy xuống từ sân khấu phủ Thân vương mất mạng. Nhiều năm về sau, Thương Xuyên cũng chạy tới phủ Thân vương, rơi từ trên cao xuống tử vong. Cả hai chuyện đều xảy ra vào đêm khuya, đều trùng hợp với số phận cuối cùng của Duật Sinh. Vì sao họ lại rơi từ trên cao xuống một cách ly kỳ như vậy? Vì sao lại tử vong ngay chính cảnh quay đó? Các fan mạng lần lượt đồn, đó là do hồn ma oan uổng trong phủ Thân vương đang lộng hành!

Oan hồn đó chính là tiểu thiếp trước kia thắt cổ tự tử trên sân khấu, chính cô ta đã dẫn theo Ngô Trùng và Thương Xuyên, vì câu chuyện Phù Sinh giống hệt cuộc đời bi thảm của cô ta.

Nhưng rất nhanh, có người đã chuyển hướng tin đồn, nói hồn ma oan uổng kỳ thực là Ngô Trùng. Anh ấy ôm ấp bao nhiêu oan uổng, ấm ức tử sát, oán khí cũng nặng nề như vị tiểu thiếp trong truyền thuyết, không thể đầu thai chuyển kiếp, thế nên đã hại chết Thương Xuyên.

Lý do thứ hai nhận được sự ủng hộ của rất nhiều cư dân mạng. Dẫu sao thì chuyện tiểu thiếp trong phủ Thân vương cũng chỉ là một lời đồn đại được lan truyền bằng miệng, nhưng việc Ngô Trùng hóa thân vào Duật Sinh, rồi trả thù những nam chính đóng tiếp vai Duật Sinh sau này thì càng có căn cứ hơn. Nguyên do bắt nguồn từ một bài viết của một người nặc danh nào đó.

Bài viết đó đã kể lại rõ ràng, cụ thể những câu chuyện trước sau khi bản truyền hình bộ phim Phù Sinh năm xưa được khởi quay.

Năm xưa, khi bộ phim Phù Sinh lần đầu được chuyển thể từ nguyên tác, có một dạo đã rơi vào tình thế cạn kiệt nguồn vốn. Về sau, nhà sản xuất lôi kéo được nhà đầu tư nên mới cứu được số phận chết yểu của Phù Sinh. Có vốn rồi, cả hệ thống sản xuất cũng nhanh chóng được vận hành trở lại,

đồng thời mời tiểu sinh trẻ tuổi có tiền đồ nhất khi đó, Ngô Trùng, tới làm nam chính.

Ngô Trùng là một thanh niên tuyệt sắc, chỉ cần xem qua một số đoạn băng hình tư liệu lẻ tẻ hiện nay còn sót lại, thì điểm này không còn gì phải nghi ngờ. Tuy rằng những hình ảnh đó khi được đăng tải trên mạng đã không còn rõ nét nữa nhưng cũng ít nhiều có thể nhận ra những đường nét thanh tú, sáng sủa của anh ấy.

Còn nữ chính được chọn ngay từ đầu khi đó thì danh tiếng vượt xa Ngô Trùng, trước khi nhận bộ Phù Sinh ai ai cũng đều đã nghe danh. Nhưng chỉ nửa tháng sau khi cô ấy vào đoàn phim thì bất ngờ nhận được tin phải ra về, nữ chính cứ thế bị thay đổi.

Theo bài viết miêu tả, thì ra một ngày nào đó, nhà đầu tư kia tới thăm đoàn phim. Đi cùng với ông ta còn có con gái của ông ta. Cô gái đó cũng như hoa như ngọc, bình thường kiêu ngạo đỏng đảnh, việc gì cũng từng thấy rồi, chỉ là chưa thấy người ta đóng phim bao giờ, thế nên tới đoàn phim liền hiếu kỳ với tất cả mọi thứ. Nhưng dẫu sao cũng vẫn chỉ là một cô gái còn trẻ tuổi, chẳng bao lâu sau đã gào lên là không có gì thú vị, quá nhạt nhẽo, hoàn toàn không thể xem nổi Ngô Trùng vào vai Thanh Y, hát i i a a trên sân khấu kịch.

Thế nhưng, chỉ ngay sau khi Ngô Trùng rửa sạch lớp trang điểm, mặc trang phục nam giới vào, cô gái đó đã yêu anh ấy từ cái nhìn đầu tiên.

Thế là chưa đầy hai ngày sau, đoàn phim bất ngờ thông báo thay đổi nữ chính, người được thế vào chính là cô con gái của nhà đầu tư. Ngô Trùng dĩ nhiên rất sửng sốt, nhưng là một tiểu sinh còn mới, anh ấy cũng không thể nói gì thêm. Nhà đầu tư đó ngoài tiền ra còn có vị trí đứng đầu giới xã hội đen Hồng Kông, nói chính xác hơn là đại ca xã hội đen. Mà ở thời ấy, không ít thế lực của xã hội đen đã vươn tay tới thế giới phim ảnh.

Con gái của xã hội đen thì làm sao biết đóng phim. Nhưng vì tiền vốn, đạo diễn cũng thật sự rất ôn hòa nhẹ nhàng. Cô gái đó cũng khá thông minh, tuy không có năng khiếu diễn xuất, nhưng học thứ gì cũng nhanh nhẹn. Một diễn viên có phần non nớt trước ống kính như vậy lại khá phù hợp với hình tượng Phù Dao tiểu thư trong phủ đệ.

Lúc đó Ngô Trùng cũng không suy nghĩ gì nhiều, chỉ cho rằng cô con gái của đại ca này muốn đóng phim cho đã mà thôi. Còn lúc đó, Ngô Trùng vào vai Duật Sinh, phải diễn một lượng lớn các phân đoạn đóng hí kịch. Đoàn làm phim đã đặc biệt mời cho anh ấy thầy Lê Viên. Một lần, thầy Lê Viên bị nhiễm phong hàn, nên đã cử học trò của mình tới phụ đạo giúp. Không ngờ, sau khi gặp nữ đệ tử của Lê Viên, Ngô Trùng đã say mê cô ấy.

Hát hí kịch từ nhỏ, từng động tác, từng câu hát đều rất phong tình. Nghe nói, nữ đệ tử đó tên là Nguyễn Anh, vô cùng xinh đẹp, nhất là một vóc dáng thon thả gần như có thể vắt ra thành nước. Cứ thế, Nguyễn Anh làm cho Ngô Trùng say mê như điếu đổ, lúc nào hướng dẫn đóng kịch cũng buộc phải có cô ấy ở bên.

Hai người lâu ngày sinh tình, thậm chí còn từng ngủ lại với nhau trong đoàn phim, đầu gối tay ấp. Chẳng bao lâu sau, đại ca xã hội đen cho gọi Ngô Trùng. Bấy giờ Ngô Trùng mới bàng hoàng tỉnh ngộ, thì ra đại ca xã hội đen sắp xếp cho con gái trở thành nữ chính, mục đích là gán ghép cho họ yêu nhau.

Dĩ nhiên là Ngô Trùng không chấp nhận, trong lòng anh ấy đã có người thuộc về, sao có thể thay lòng đổi dạ? Đại ca xã hội đen nổi khùng, cộng thêm việc cô con gái lại đòi sống đòi chết, bèn lấy Nguyễn Anh ra uy hiếp Ngô Trùng. Ngô Trùng không còn cách nào khác, đành ngoài mặt vờ đồng ý, sau lưng nghĩ cách thoát. Cuối cùng vào một đêm khuya nọ, cũng là trước khi đóng cảnh quay cuối cùng của bộ phim, Ngô Trùng đã đưa Nguyễn Anh bỏ trốn.

Con đường bỏ trốn của Ngô Trùng được sắp xếp rất chu toàn.

Một là có thể ở bên cạnh người con gái mình yêu, hai là đã đến cảnh quay cuối cùng rồi, đoàn phim thật sự không tìm được anh ấy cũng có thể sắp xếp diễn viên đóng thế. Anh ấy cảm thấy chí ít cũng không có lỗi với các nhân viên đoàn phim.

Hai người bỏ trốn suốt dọc đường, vượt ngàn dặm xa xôi để rời xa thủ đô, rồi trèo đèo lội suối, tới một vùng thôn trang nhỏ hoàn toàn không ganh đua với thế sự.

Không ai biết Ngô Trùng là ai, dẫu sao thì thời đại đó chưa nói đến mạng Internet, ngay cả ti vi cũng không phải đã phổ cập khắp các gia đình.

Họ vào sống trong một gia đình nọ.

Gia đình đó, họ Thai.

~Hết chương 202~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 203: Họa Nổi Lên (2015 Chữ)

Ai là hung thủ?Họ thẳng thắn chỉ ra Hạ Trú.

Một bài viết bài bản đâu ra đấy sau khi bùng nổ trên mạng xã hội, các trang web và fanpage chính thức của Skyline và Hoàn Gia cùng các đường link khác đều thất thủ. Với địa vị hiện tại của Thương Xuyên, tiểu sinh Ngô Trùng năm xưa sao có thể so sánh được? Ngày xưa thông tin truyền đạt có hạn, sau khi diễn viên chính tự sát cũng không làm dấy lên quá nhiều lớp sóng. Nhưng Thương Xuyên thì khác. Cậu ấy có một lượng người hâm mộ rất đông đảo khắp cả nước, chỉ cần mỗi người nhổ một bãi nước bọt là cũng đủ dìm chết Skyline rồi.

Bắt đầu có những tốp fan tập trung lại với nhau, tụ tập bên dưới các tòa nhà văn phòng của Hoàn Gia Media hay Skyline, thậm chí còn căng băng rôn với dòng tít muốn rửa sạch oan ức cho Thương Xuyên, cho dù trước đó Hoàn Gia và Skyline đã bắt tay nhau cùng tổ chức cuộc họp báo công khai có lời giải thích thì cũng phí công vô ích. Các fan vẫn tiến hành bao vây và rục rịch công kích trên mạng như một đám người điên rồ, chỉ trích Skyline – với tư cách là bên A trong hợp đồng đại diện hình ảnh và diễn viên chính với Thương Xuyên mà không có trách nhiệm, thậm chí trong sự việc hủy hợp đồng lần trước còn kích động tâm lý của Thương Xuyên và bao che cho hung thủ.

Nhất thời, câu chuyện này thu hút sự chú ý của không ít các phóng viên, báo đài.

Skyline bao che cho hung thủ, đây là một điểm mà các fan tập trung công kích.

Ai là hung thủ?

Họ thẳng thắn chỉ ra Hạ Trú.

Sở dĩ Hạ Trú một lần nữa cuốn vào câu chuyện này, vẫn phải bắt nguồn từ bài báo kia, bởi vì, bài báo đó vẫn chưa kết thúc.

Câu chuyện tiếp tục khi tiểu sinh Ngô Trùng vì muốn trốn tránh đại ca xã hội đen và người trong đoàn phim, vì muốn được ở bên cạnh người con gái mình yêu, hai người đã bỏ trốn tới một vùng núi non tươi đẹp, nơi dừng chân là một gia đình họ Thai. Nhà họ Thai này ở vùng đó cũng không được coi là một hộ lớn, chỉ có hai cha con bám lấy mảnh đất này sống qua ngày. Nhưng Ngô Trùng lại chọn đúng gia đình ít người này, tiện cho việc giấu giếm thân phận. Một gia đình quá đông người không tránh khỏi nhiều chuyện phức tạp.

Ông cụ nhà họ Thai tính tình hiền lành, thấy hai người họ đường sá xa xôi lặn lội tới nên đã nhận họ ở lại nhà.

Tuy rằng Ngô Trùng là một diễn viên nhưng cũng rất giỏi chịu khổ chịu cực, cùng với con trai nhà họ Thai xuống ruộng cày cấy, sống giản dị thô sơ không hề nề hà, dần dà cũng tạo được mối quan hệ thân thiết với hai bố con nhà họ Thai. Một xóm núi hẻo lánh, vắng vẻ có người lạ đến dĩ nhiên sẽ khiến mọi người chú ý. Nhà họ Thai nói rằng Ngô Trùng là người bà con xa đến đây cạy nhờ, thế nên những người trong thôn cũng không nghi ngờ thêm.

Một tiểu sinh tiền đồ rộng mở vì tình yêu chấp nhận ẩn mình ở nơi núi nghèo hiu quạnh, câu chuyện này ở trong các phiên bản thường gặp rất dễ

đoán trước được kết cục, ví dụ như Ngô Trùng chịu không nổi cuộc sống cực khổ đã rời xa Nguyễn Anh, hay ví dụ như lâu dần Ngô Trùng bèn hối hận, sống ấm ức đến cuối đời. Nhưng sự thật là, Ngô Trùng và Nguyễn Anh lại sống rất hạnh phúc, chẳng bao lâu sau hai người họ đã bái thiên địa, về chung một nhà. Ngày ngày, buổi sáng thì Ngô Trùng cùng con trai nhà họ Thai ra ngoài cày cấy trồng trọt, buổi tối lại về êm ấm bên Nguyễn Anh, một cuộc sống không tranh với đời như vậy khiến họ cảm thấy thật bình yên, chân thực.

Nhưng ngày tháng yên bình chẳng được bao lâu, họ chỉ sống vui vẻ như thế được nửa năm trời. Cuối cùng đến một ngày kia, có một đám người xông vào trong thôn, bắt Ngô Trùng và Nguyễn Anh đi, cuộc sống bình lặng của họ đã hoàn toàn bị phá vỡ. Thì ra đó là người của đại ca xã hội đen. Tuy rằng Ngô Trùng nghĩ cảnh tự sát cuối cùng hoàn toàn có thể tìm diễn viên thay thế để hoàn thành, nhưng đối với một người đã đầu tư một khoản kếch xù như đại ca xã hội đen, ông ta vẫn chịu tổn thất, bắt buộc phải bắt Ngô Trùng về quay cho hết bộ phim. Điều quan trọng hơn là, từ khi Ngô Trùng bỏ đi, cô con gái của ông ta ngày đêm buồn sầu, đau khổ. Nhìn thấy con gái yêu như vậy, làm sao ông ta chịu nuốt cục tức này xuống?

Ngô Trùng đã bị bắt về, hoặc là thực hiện theo điều khoản đơn phương hủy hợp đồng, có nghĩa là anh ấy phải đền bù một khoản phí bồi thường khổng lồ; hoặc là ngoan ngoãn quay cho xong bộ phim, đồng thời hợp tác với đoàn phim, xuất hiện tại tất cả các chương trình tuyên truyền, quảng bá. Ngô Trùng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn thấy chỉ còn cách chọn phương án thứ hai. Nhưng anh ấy đưa ra yêu cầu, anh ấy chỉ quay phim, về chuyện tình cảm, anh ấy tuyệt đối không chấp nhận. Anh ấy công khai với mọi người, mình đã là người có gia đình.

Đại ca xã hội đen dĩ nhiên phải suy nghĩ tới túi tiền của mình trước, bèn đồng ý với yêu cầu của Ngô Trùng. Cô con gái cũng chỉ còn cách buộc phải thu về sự quyến luyến, bịn rịn của mình.

Tất cả mọi việc có vẻ đều đang diễn ra một cách thuận buồm xuôi gió.

Thế nhưng, ngay trong lúc Ngô Trùng chuẩn bị cho cảnh nhảy lầu thì anh ấy nhận được hung tin, Nguyễn Anh đã gặp tai nạn giao thông!

Thì ra, đại ca xã hội đen đã chuẩn bị đầy đủ, vào lúc Ngô Trùng quay cảnh phim cuối cùng đã sai người đi bắt Nguyễn Anh, mượn cớ này để ép Ngô Trùng ký hợp đồng quay tiếp bộ phim sau, mà nữ chính trong bộ phim đó bắt buộc phải là con gái mình. Ai ngờ khi đám người kia phá cửa xông vào Nguyễn Anh đã cảnh giác. Cô ấy hoảng hốt bỏ chạy. Đám người kia đuổi theo gắt gao, trong lúc hoảng loạn, Nguyễn Anh bị xe đâm chết.

Sau khi Nguyễn Anh chết, Ngô Trùng sống như xác chết biết đi. Sau nhiều ngày trầm cảm nặng nề, Ngô Trùng một lần nữa bước lên sân khấu hoàn thành nốt cảnh quay cuối cùng. Chỉ có điều, khiến mọi người không thể ngờ được chính là anh ấy đã lén lút tháo dây an toàn, lấy phương thức tự sát thực tế ngoài đời để diễn cảnh cuối cùng của Duật Sinh.

Câu chuyện mà bài viết này kể khiến mọi người cực kỳ tin tưởng và khiến các cư dân mạng đoán già đoán non. Vào lúc tất cả mọi người đều cảm thấy đây chẳng qua chỉ là một câu chuyện tình bi thương thảm thiết thì bài viết lại đưa ra một kết luận: Thì ra năm xưa vị đại ca xã hội đen có thể thuận lợi tìm được Ngô Trùng không phải là ngẫu nhiên. Trung Quốc rộng lớn như vậy, thôn làng cũng nhiều, vào một thời đại thông tin khép kín nếu cố tình trốn tránh, làm sao có thể dễ dàng bị bắt? Trong chuyện này chắc chắn đã có người âm thầm tố cáo!

Nếu không có kẻ mật báo đã không có những cái chết sau đó của Nguyễn Anh và Ngô Trùng.

Kẻ mật báo chẳng qua là tham lam quyền lực tiền bạc, nhân tính khi đối diện với sự mê hoặc của kim tiền sẽ hoàn toàn sụp đổ.

Kẻ mật báo, chính là con trai của nhà họ Thai!

Bài viết tới đây dừng lại đột ngột, kết thúc, nhưng lại mang tới cho mọi người một cái kết đáng suy nghĩ.

Người mật báo năm đó rốt cuộc là ai? Hiện giờ còn sống hay không?

Ngoài chuyện này ra, cái chết của Thương Xuyên càng giống như có linh hồn của Ngô Trùng nhập thể, người chết oan trong lòng còn đầy oán khí, ắt phải kéo người sống chôn cùng. Trước khi chết, Thương Xuyên từng xảy ra tranh cãi với Hạ Trú. Quan trọng hơn cả là Thương Xuyên nhận được lời mời của Hạ Trú rồi mới đến phủ Thân vương, khi xảy ra chuyện sao có thể không liên quan tới Hạ Trú?

Quả nhiên giống như trước đó Hạ Trú đã suy đoán. Thân phận Tưởng Ly ở Thương Lăng được bóc ra, ngay cả những quá khứ trị bệnh "tà thuật" cũng bị lôi hết ra ngoài. Những lời đồn đại của mọi người càng lúc càng quái đản. Nói rằng kỳ thực cô là đệ tử của Thuật giáng đầu, lại còn nói cô nuôi ma nhỏ… Hoàn toàn có thể rút lui an toàn sau khi hại chết Thương Xuyên, đây sao có thể là bản lĩnh của một người bình thường? Chắc chắn là đã sử dụng tà thuật gọi oan hồn của Ngô Trùng, hại chết Thương Xuyên.

Nếu là bình thường, những căn cứ này cực kỳ hoang đường nhưng dư luận có sức mạnh ghê gớm, miệng lưỡi thế gian rất đáng sợ, những bài viết ùn ùn xuất hiện phân tích về các loại tà thuật và các cách chiêu gọi linh

hồn khác nhau đầy lý lẽ hùng hồn. Như thế, một chuyện có hoang đường đến đâu cũng trở nên đáng tin cậy.

Hạ Trú bị mọi người coi là điềm xấu, là yêu ma. Có người thậm chí còn lấy cái chết của Đàm Diệu Minh trong lễ tế đông khi trước ra, nói rằng lúc ở lễ tế đông cô có thể kêu gọi các linh hồn trên trời đất, khiến tất cả mọi người đều phải đứng yên.

Trong lúc trên mạng xã hội đang rất ồn ào, Skyline cũng phải đánh một cuộc chiến danh dự với các phóng viên. Khi Hạ Trú tới tìm Lục Đông Thâm, dọc đường, các đồng nghiệp của cô đều dè dặt cười trừ, nhưng tưởng chừng phải cách xa cô tám trăm dặm. Khi cô nhìn thấy Cảnh Ninh, di động của Cảnh Ninh vẫn đang réo, không cần nghĩ cũng biết đó là điện thoại của truyền thông.

Cảnh Ninh không né tránh cô, đối xử với cô như bình thường, và nói với cô: Tổng giám đốc vẫn đang họp, chuyện này khiến Lục Môn hết sức phẫn nộ, còn nữa… Cô ấy tỏ ra rất lo lắng, bổ sung thêm một câu với Hạ Trú: Bên phía Chính phủ, tổng giám đốc cũng phải có lời giải thích.

~Hết chương 203~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 204: Tặng Đồng Hồ (2053 Chữ)

Cô mà dám tiếp tục quyến rũ Lục Đông Thâm, tôi sẽ thu thập đủ mười hai linh hồn ma quỷ hành hạ cho cô chết.

*Chú thích: ỞTrung Quốc, đồng hồ có vai trò quan trọng trong việc đo đếm bước đi của thời gian hay gián tiếp đề cập tới một vòng đời người bị giới hạn.

Bên cạnh đó, chính bởi cụm từ "cho/tặng đồng hồ" đọc lên nghe giống như cụm "đi đám tang" theo tiếng Quảng Đông, Trung Quốc, nên việc tặng đồng hồ ở quốc gia này là điều tối kị. Lẽ dĩ nhiên, người Trung Hoa cũng không bày bán đồng hồ trong các cửa hàng lưu niệm.

Khi hoàng hôn buông xuống, dư luận trên mạng xã hội vẫn tiếp tục bàn tán, độ nóng chỉ có tăng chứ không hề giảm. Ảnh của Hạ Trú gần như đã đăng đàn khắp các mặt báo. Nhiều người nói dối sẽ có người tin là thật, tai họa của lần gièm pha này giống như một lưỡi dao, làm cho người ta máu thịt bầy nhầy.

Hạ Trú không tới quấy rầy Lục Đông Thâm. Chuyện này nổ ra, áp lực tới từ chính quyền thành phố, tới từ thị trường và từ chính Lục Môn cùng một lúc dồn cả lên đôi vai anh, anh bận cỡ nào, cô hiểu rõ.

Lúc cô tới tìm Trần Du, Trần Du vừa hay từ cửa hàng đại lý của thương hiệu H trở về. Gặp được Hạ Trú, câu đầu tiên mà cô ta nói chính là: Đám fan của Thương Xuyên quá điên rồ rồi, vây kín cửa hàng đại lý không có

một lối thoát nào. Phía cảnh sát cũng đã nói đây là một tai nạn ngoài ý muốn, cô bảo mấy người đó còn làm loạn gì chứ?

Hạ Trú không tiếp lời. Cô đặt một chiếc túi ni lông phong kín lên bàn của cô ta: "Trà thuốc, tôi đã để một ít vào văn phòng của Lục Đông Thâm, nhưng anh ấy cứ họp suốt, chắc cũng không có thời gian để uống, cô pha sẵn một cốc rồi mang tới phòng họp đi."

Trần Du mở túi ra, bên trong là từng túi nhỏ. Cô ta ngửi ngửi, một mùi hương thanh nhã đập vào mũi: "Trà Ngũ Hà?"

Hạ Trú "ừm" một tiếng.

Trà Ngũ Hà, nguyên liệu chính được thu thập là lá sen, hoa sen, đài sen, hạt sen, củ sen. Một bông hoa sen, mỗi một bộ phận khác nhau tác dụng khác nhau. Lá sen cấp ẩm cấp nước trong ngày hè, cung cấp dinh dưỡng cho cả thể; hoa sen ổn định tinh thần; đài sen giúp thanh lọc cơ thể; hạt sen giúp dưỡng tâm; củ sen giúp làm mát. Kết hợp thêm với một ít thảo quyết minh rang qua, hoa nhài và rễ bồ công anh đã được phơi nắng khô nước. Mùa hè, lấy nó làm nước uống thay trà không những cung cấp đủ nước chống khát mà hoa sen trong nguyên liệu chính còn có tác dụng giảm áp lực. Mùi hương thanh mát cũng giúp người uống thoải mái tinh thần, xóa tan bực dọc.

Trước đó, cô đã thêm một lượng lớn hoa sen trong mùi hương tại không gian phòng trị liệu tâm lý của Tố Diệp, thích hợp nhất dùng vào mùa hè.

"Đích thân cô làm à?" Trần Du kinh ngạc.

"Phí lời."

Trần Du chép miệng: “Thứ tỉ mỉ nhất trong trà Ngũ Hà chắc chắn là hoa sen, phải chọn sen hồng hiệu quả mới càng tốt. Hoa sen tốt nhất phải hái khi đọng đầy sương sớm, tác dụng lại lớn hơn một chút. Ở Bắc Kinh rất hiếm có hồ sen, cô làm cách nào mà có được?”

“Trồng hoa sen có gì khó đâu.” Hạ Trú không giải thích nhiều: “Trong túi có bình giữ nhiệt. Nhớ kỹ, nhất định phải pha cho anh ấy bằng nước suôi trong bình giữ nhiệt.”

Trần Du kinh ngạc, lát sau mới tỉnh ngộ: “Hiểu rồi, lần này cô đã trở về phòng thực nghiệm mùi hương một chuyến phải không?” Căn phòng thực nghiệm gần ngoại ô đó, họ từng tới một lần, xa cách phố phường bụi bặm, giống như một đào nguyên xa lánh hồng trần vậy, muốn có nước suối không phải chuyện khó khăn, trồng thêm một hồ sen quả thực cũng không phức tạp.

Hạ Trú không giải thích quá nhiều, dặn dò xong cô định rời đi, Trần Du uể oải hỏi với sau lưng cô: “Mất nhiều tâm tư công sức như vậy mà cô lại bảo tôi mang đi à? Cô không sợ tôi cháy lại tình cảm cũ với Lục Đông Thâm sao?”

“Cô cháy tôi xem nào?” Hạ Trú quay đầu lại, hừ lạnh: “Không nhìn thấy trên mạng người ta phong tôi là bác sỹ yêu quái à? Cô mà dám tiếp tục quyến rũ Lục Đông Thâm, tôi sẽ thu thập đủ mười hai linh hồn ma quỷ hành hạ cho cô chết.”

Sau khi Hạ Trú đi khỏi, Trần Du mới bĩu môi: “Cô mà có bản lĩnh ấy thật thì tốt quá.”

***

Hạ Trú vừa đi vào trong tiểu khu thì bị nhân viên trực ban của khu nhà gọi lại, đưa cho cô một chiếc hộp giấy. Hộp vuông, cũng khá nặng. Cô lắc nhẹ, ngay sau đó bên trong vang ra tiếng tích tắc. Người bảo vệ giật nảy mình, vội vàng nói: "Không phải là thứ gì nguy hiểm đấy chứ?"

Giống như âm thanh phát ra từ một thiết bị đếm ngược thời gian nào đó.

Hạ Trú dĩ nhiên không dám hành động khinh suất. Một là cô chưa bao giờ để lại địa chỉ của mình trên Taobao hay các trang web mua sắm online nào khác. Hai là người ngoài có thể tặng quà cho cô đã ít lại còn hiếm. Người bảo vệ thấy cô ngập ngừng, không nói không rằng, lập tức đoạt lấy chiếc hộp, lệnh cho cô đứng cách xa ra, rồi cầm một con dao rọc giấy, cẩn thận, dè dặt tách lớp băng dính trên hộp ra.

Chiếc hộp được mở ra, tiếng tích tắc càng lúc càng rõ ràng hơn. Gỡ lớp bọc ngoài và mở ra xem, cuối cùng người bảo vệ cũng thở phào nhẹ nhõm. Chỉ là một chiếc đồng hồ để bàn, bên ngoài màu vàng, chữ số bên trong màu đỏ, ngay cả các kim giờ kim phút kim giây cũng màu đỏ. Sự kết hợp màu sắc này trông vô cùng nhức mắt.

"Cái này…" Ngay cả người bảo vệ cũng nhìn ra sự bất thường. Tuy rằng bây giờ người ta không còn mê tín đến mức nói tặng đồng hồ là ám chỉ sự ra đi, nhưng nếu có bạn bè nào đó tặng quà cũng sẽ không chọn kiểu đồng hồ quái dị này thế này đúng không?

Hạ Trú tỉ mỉ quan sát chiếc đồng hồ này. Cô hiểu rằng việc tặng đồng hồ là không may mắn, nhưng điều không may mắn hơn cả là màu sắc của nó.

Nền vàng chữ đỏ, giống một loại bùa chú.

Chính vào lúc này, giờ chẵn đã điểm, chiếc đồng hồ bỗng kêu "cạch" một tiếng, hai cánh cửa nhỏ trên đồng hồ ngay sau đó bật ra.

"Cẩn thận!" Hạ Trú kịp thời đẩy người bảo vệ ra xa.

Kể thì chậm, thật ra mọi việc rất chóng vánh, một lưỡi dao găm sắc nhọn từ bên trong cánh cửa nhỏ bay ra ngoài, đâm rất mạnh vào bức tường đối diện, chiếc đồng hồ rơi xuống đất vỡ tan.

Người bảo vệ nhất thời chưa thể bình tĩnh lại, đứng đờ đẫn bên cạnh bàn, rất lâu không dám nhúc nhích. Hạ Trú tiến lên trước, rút con dao găm ra, sau khi nhìn thì sắc mặt lạnh hẳn. Con dao không to, mặt dao được mài sáng loáng, bên trên có bốn chữ được dùng sơn đỏ viết lên: Tiện nhân chết đi!

***

Sau khi Lục Đông Thâm từ Tòa thị chính đi ra, phía xa xa đường chân trời là chút ánh nắng tàn cuối ngày, đã sắp bị bóng tối nuốt trọn, đỏ rực một khoảng, làm tôn lên một màu đỏ như máu thấm vào cây cối ở hai bên con đường gần đó. Anh không bảo tài xế lái xe ngay mà hạ cửa sổ xuống, châm một điếu xuống. Phía trước là con đường dài đổ nghiêng, giờ tan tầm buổi tối, ánh đèn đường và đèn xe đan cài vào nhau, thoạt nhìn như làm bừng sáng cả một thành phố Bắc Kinh.

Dương Viễn không trở về xe của mình, mà mở cửa chui vào cùng. Lát sau, anh ấy giơ tay với anh: "Làm một điếu đi."

"Cậu tự hút thuốc của cậu đi." Lục Đông Thâm không buồn để ý đến anh ấy.

Dương Viễn bị hớ, bèn rút bao thuốc của mình ra, châm một điếu, rít mạnh một hơi, rồi hằn học nhả khói ra, nói: "Tôi thấy lão Phùng đó chẳng

qua là lấy lông gà làm lệnh tiễn*, trước đó lúc chúng ta đấu giá, hắn ta mũi không ra mũi, mặt chẳng ra mặt. Bây giờ thư ký Từ đang đi công tác ở nơi khác, hắn lại nhân cơ hội gây rối."

*Ý chỉ một người dựa vào cấp trên hoặc một ai đó để tung ra những mệnh lệnh hờ hững, ra ý kiến bằng khẩu khí kiêu ngạo, hoàn toàn không suy xét tới các nhân tố khách quan.

"Lúc này cho dù có mặt thư ký Từ ở đây, hắn cũng chưa chắc dám bảo vệ chúng ta." Lục Đông Thâm phân tích lý trí.

Người phụ trách của Chính phủ đối với dự án phủ Thân vương là tổng thư ký Từ, phó tổng thư ký Phùng là trợ giúp. Sau khi Skyline gặp chuyện, tổng thư ký Từ chần chừ không lộ diện, tất cả các buổi tiếp Skyline đều cho ông Phùng ra mặt. Phó tổng thư ký Phùng là người sành sỏi trong giới quan trường, việc thêu gấm thêm hoa là hoàn toàn không thể nữa, bây giờ ông ta thể hiện rõ thái độ giậu đổ bìm leo.

Dương Viễn vuốt mặt: "Chuyện này nếu để lão Phùng quyết định thì chúng ta chết chắc rồi, vẫn nên khẩn trương liên lạc với tổng thư ký Từ là hơn."

Lục Đông Thâm nhả ra một làn khói: "Nếu đối phương có ý trốn tránh, cho dù tìm ra cũng vẫn chỉ có một kết quả như vậy. Bây giờ, nhất là người của Chính phủ, không ai dám đứng về phía Skyline, đạo lý bo bo giữ mình này họ càng hiểu hơn ai hết."

Dương Viễn sửng sốt: "Ý của cậu là…"

"Chính phủ có quyền giám sát quản lý dự án phủ Thân vương, hợp đồng vừa ký đã xảy ra việc này, danh dự của Skyline chịu tổn thất, e rằng Chính

phủ sẽ xem xét lại việc hợp tác này.” Lục Đông Thâm gạt chút tàn thuốc, ánh mắt nhìn thẳng lên ngọn đèn ở con đường dài phía trước.

Dương Viễn chửi thề một câu sau đó nói: “Có thái độ của tổng thư ký Từ bày ra đó, cũng khó trách lão Phùng lại giở trò vòng vèo lê thê với chúng ta.” Anh ấy đánh mạnh lên vai Lục Đông Thâm: “Giờ tôi mới nhớ ra, chẳng trách lão Phùng lại cười trên nỗi đau của chúng ta. Vợ lão ta chẳng phải chính là Trình Lộ sao? Trước kia Trình Lộ và cậu…”

“Nói chuyện chính đi.” Lục Đông Thâm gạt phắt tay Dương Viễn ra.

~Hết chương 204~

*Spoil chút cho mọi người đỡ khó hiểu tại sao Trú Trú lại cho bạn Du gửi trà cho Đông là vì hôm nay chị đến nộp đơn xin nghỉ việc~~~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 205: Tôi Vui Còn Chẳng Kịp (2072 Chữ)

Không phải vì đôi chân của cô đã đi nhầm bước, mà vì trái tim của cô đã lệch quỹ đạo.

Dương Viễn ngồi thẳng người dậy: "Nếu cậu đã muốn nói tới việc chính thì tôi sẽ nói việc chính với cậu đây. Skyline hiện tại đang rơi vào cuộc chiến 'nước bọt', mức độ tin cậy càng ngày càng giảm, bên phía Hội đồng quản trị cũng đã tạo áp lực cho cậu rồi? Cậu như vậy…"

"Nói vào trọng điểm đi." Lục Đông Thâm nói.

"Đuổi việc Hạ Trú là vấn đề sẽ được giải quyết dễ dàng." Dương Viễn nói đúng trọng điểm.

Lục Đông Thâm quay đầu lại nhìn anh ấy, nét mặt bình thản.

Dương Viễn gượng gạo ho mấy tiếng: "Đương nhiên, đây chỉ là kế sách tạm thời thôi. Đợi sau này sóng gió bình lặng rồi, cậu lại kéo cô ấy về. Bây giờ điều đám fan của Thương Xuyên cần là một lời giải thích. Cậu cứ một mực bảo vệ cô ấy như vậy, không những khiến Skyline rơi vào thế khốn đốn mà phía Hội đồng quản trị bên kia cũng sẽ nghi ngờ năng lực làm việc của cậu, hơn nữa họ cũng sẽ có ý kiến đối với Hạ Trú."

"Không giải quyết được vấn đề liền kéo một cô gái ra hứng bom hộ mình sao?" Ngữ khí của Lục Đông Thâm nghe có vẻ bình thản, nhưng trầm thấp như đè chặt người ta xuống.

Dương Viễn phì cười: “Cậu tưởng cô nàng yếu đuối mỏng manh nhà cậu không gánh nổi bom chắc? Xét về năng lực, có rất nhiều người đàn ông có thể bị cô ấy giẫm dưới chân. Hơn nữa, chuyện này cũng vì cô ấy mà ra, đúng không? Nếu đã vậy, cũng nên thể hiện một thái độ gì đó mới đúng.”

“Thái độ của cô ấy, tôi thể hiện.” Lục Đông Thâm cất giọng thản nhiên.

Dương Viễn nghiến răng: “Lục Đông Thâm, cậu trúng tà rồi phải không? Cậu tin tưởng cô ấy như vậy sao? Lỡ như cô ấy đặc biệt tới đây để hại cậu thì sao? Cậu bị cô ấy gài rồi mà còn không biết!”

Lục Đông Thâm dập tắt điếu thuốc, chậm rãi đáp lời: “Tôi vui còn chẳng kịp.”

***

Vào lúc trời nhập nhèm tối, Cảnh Ninh gõ cửa một gian phòng khách sạn.

Khi người đàn ông ra mở cửa cho cô, sau lưng anh là cả một khoảng âm u đen ngòm. Tia sáng yếu ớt kia phát ra từ ngọn đèn sàn gần cửa ban công, lọt vào phòng khách, xuyên qua cửa chính. Cảnh Ninh căng thẳng nuốt nước bọt, cả người đứng đờ trước cửa. Người đàn ông một tay kéo tuột cô vào trong, cánh cửa sau lưng từ từ khép lại.

Trái tim Cảnh Ninh thắt lại.

Người đàn ông tháo mũ và khẩu trang của cô xuống, mỉm cười nhìn cô trong bóng tối. Cảnh Ninh không ngước lên nhìn biểu cảm của anh, nhưng cũng có thể phát giác ra ánh mắt chăm chú bức người của anh, sống lưng lại cứng và lạnh đi vài phần. Người đàn ông nâng cằm cô lên, nhìn mãi nhìn mãi rồi áp mặt xuống.

Cảnh Ninh đang định quay mặt đi thì người đàn ông đã khẽ ra lệnh: "Đừng động đậy."

Cô bèn đứng im không nhúc nhích nữa, ngón tay nắm chặt lại, mặc cho anh cạy mở môi mình từng chút một.

Rất lâu sau, anh mới buông tay, nhưng đôi môi vẫn còn mơn man nơi gò má cô, tiếp tục di chuyển, anh cười khẽ: "Mới vài ngày không gặp, tôi cũng rất nhớ em đấy, em thì sao?"

Cảnh Ninh kìm nén cơn giận: "Vào lúc này rồi anh còn bắt tôi tới khách sạn Skyline, anh điên rồi hả?"

"Sợ gì chứ?" Người đàn ông cọ qua cọ lại khuôn mặt cô: "Bây giờ Skyline từ trên xuống dưới đều rất hỗn loạn, còn ai rảnh quan tâm tới việc trợ lý của tổng giám đốc lên giường với người đàn ông nào chứ?"

"Anh ăn nói sạch sẽ một chút đi!" Cảnh Ninh giận đến run người.

Ánh mắt người đàn ông hơi nghiêm lại, anh kéo giật cô vào lòng, bàn tay lớn giữ chặt lấy eo cô, khiến cô không thể nhúc nhích được: "Không nghe được mấy câu đó sao? Nhưng ở trong mắt tôi, trợ lý Cảnh lúc ở trên giường của tôi rất sung sướng."

"Thả tôi ra!" Cảnh Ninh sống chết giãy giụa.

Nhưng cô bị người đàn ông kéo tuột vào trong phòng khách, sau đó đẩy mạnh một cái, Cảnh Ninh ngã nhào xuống sô pha, đầu gối va phải mép bàn uống nước, đau đến nhói lòng. Anh từ từ tiến lên trước, đứng nhìn cô từ trên cao, ngữ khí trầm lạnh: "Muốn thoát khỏi tôi? Không dễ dàng vậy đâu. Tôi nói rồi, em chỉ cần làm việc cho tôi một lần thì cả đời này cũng đừng hòng rửa được vết nhơ trước mặt Lục Đông Thâm."

“Anh rốt cuộc định làm gì?” Ngón tay Cảnh Ninh găm sâu vào lòng bàn tay. Anh nói đúng, cô đã càng bước càng sai, sau đó càng đi càng xa trên con đường dẫn xuống vực thẳm này, không bao giờ có thể quay đầu được nữa.

Nghe xong, người đàn ông bật cười, giơ tay nâng cao mặt cô lên, có ý đùa giỡn: “Buổi tối thế này, em vào phòng tôi, em bảo tôi định làm gì?”

Lần này Cảnh Ninh không điên cuồng nữa. Cô chống người dậy, ánh mắt lạnh lẽo, nhìn thẳng vào anh, dằn mạnh từng từ từng chữ: “Lục Khởi Bạch, anh biết tôi đang hỏi chuyện gì, chuyện của Thương Xuyên liên quan đến anh, đúng không?”

Có tia sáng yếu ớt nào đó hắt lên đôi mày của Lục Khởi Bạch. Anh buông tay, nụ cười khẩy vẫn còn trôi nổi nơi khóe miệng. Anh ngồi xuống chiếc sô pha đối diện cô, nhàn nhã châm điếu thuốc. Giữa làn khói, khuôn mặt tuấn tú trở nên mơ hồ. “Cảnh Ninh, em quá đề cao tôi rồi.”

“Đề cao sao?” Cảnh Ninh ngồi dậy, thẳng thắn đối mắt: “Tôi tưởng mấy vai diễn đứng phía sau giở trò này thích hợp nhất với anh.”

Là lỗi của cô.

Không phải vì đôi chân của cô đã đi nhầm bước, mà vì trái tim của cô đã lệch quỹ đạo.

Lần đầu gặp Lục Khởi Bạch là trong một buổi họp của Lục Môn, cô và Lục Đông Thâm cùng tới tham gia. Trong buổi họp đó, Lục Đông Thâm gần như đàn áp được số đông, thuyết phục Hội đồng quản trị mở rộng lãnh thổ kinh doanh bằng những số liệu có căn cứ và những tài liệu đã được tổng hợp, chuẩn bị từ nhiều năm trời. Không còn nghi ngờ gì nữa, Lục

Đông Thâm là người nổi bật nhất. Anh ấy đầy dã tâm, và đầu óc tỉnh táo, những người có mặt ở đó không ai có được sự hấp dẫn như anh ấy.

Ngoại trừ một người, Lục Khởi Bạch.

Anh phong độ ngời ngời, khuôn mặt tuấn tú vô cùng mê người. Khi tất cả các cổ đông đều tỏ thái độ nghi ngờ, anh lại đứng về phía Lục Đông Thâm, không phải là sự nịnh bợ lộ liễu mà là những lời phân tích hùng hồn, lý lẽ. Giây phút đó, cô mới chợt nhận ra, con cái nhà họ Lục, không một ai chỉ có cái danh.

Cô không những ghi nhớ con người ấy, còn cảm thấy từ tận đáy lòng, có một thứ như vừa trào dâng, thứ ấy gọi là: Tiếng sét ái tình.

Ai ai cũng nói, con cái nhà họ Lục là thuốc độc, không thể tùy tiện chạm vào, một khi chạm vào sẽ si tình, một khi si tình sẽ vạn kiếp bất phục. Biết rõ Lục Khởi Bạch là con thú đứng mai phục trong bóng đêm, thứ chảy trong cốt tủy của anh chưa bao giờ là mấy chuyện yêu đương nam nữ, vậy mà cô vẫn lao đầu vào.

Chỉ có điều cô không có bản lĩnh tiên tri trước tương lai, chưa bao giờ biết kể từ khoảnh khắc gặp anh, cuộc đời cô sẽ trở thành một đám cháy, cô vĩnh viễn phải chịu nỗi đau bị ngọn lửa liếm vào tim. Lần đầu tiên mơ màng tỉnh lại trên giường anh, anh đã hôn lên môi cô và nói: Cảnh Ninh, từ nay về sau, em sẽ là người của tôi.

Đối diện với một màn hình đang chiếu những cảnh quấn quýt triền miên của buổi tối hôm trước, cô lập tức hiểu ra, "người của tôi" mà anh nói có ý nghĩa gì.

Không thoát ra được, không né tránh được, cô như bị người ta trói chân trói tay, giống như một con rối gỗ được sắp đặt ở bên cạnh Lục Đông

Thâm, theo dõi từng nhất cử nhất động của anh ấy, còn sợi dây điều khiển cô thì nằm trong tay Lục Khởi Bạch. Anh chỉ cần móc một ngón tay, cô sẽ không thể hành xử bừa bãi.

Cô biết giá trị của mình, cô cũng biết anh chưa bao giờ yêu cô.

Lục Khởi Bạch nhả ra một ngụm khói, bật cười: "Tôi thấy em thông minh quá mức rồi. Thương Xuyên xảy ra chuyện, Skyline cũng gặp họa, tôi là người của nhà họ Lục, việc này có lợi gì cho tôi nào?"

Cảnh Ninh ngồi đờ người ra đó, nhìn chằm chằm đôi mắt cười của anh qua làn khói: "Công nghệ sinh học."

Lục Khởi Bạch nheo mắt lại, nhìn cô, rất lâu sau mới rướn môi lên: "Gì cơ?"

"Sao anh có thể cam tâm tình nguyện làm nhân viên cho Lục Đông Thâm? Dự án Giang Nam Xuân quá nhỏ, hoàn toàn không đủ làm no cái dạ dày của anh. Công nghệ sinh học của Lục Môn mới là mục tiêu lớn nhất của anh, lợi ích bên trong lớn cỡ nào nghĩ cũng đủ biết." Giọng Cảnh Ninh lạnh ngắt: "Trên khu vực quốc tế, ba ngành trụ cột lớn nhất của Lục Môn chính là năng lượng, sinh học và vũ khí quân đội. Ngành năng lượng từ lâu đã bị Lục Đông Thâm giành mất. Anh ấy dã tâm lớn, trước mắt chưa đụng được vào vũ khí quân đội, nhưng tầm mắt từ lâu đã để ý tới công nghệ sinh học. Dĩ nhiên anh không thể ngồi yên chờ chết, mà hòn đá kê chân tốt nhất để với tới công nghệ sinh học chính là Skyline!"

~Hết chương 205~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 206: Làm Người Đứng Ngoài Vở Kịch Là Thú Vị Nhất (2387 Chữ)

Có em ở bên tôi, gặp báo ứng thì đã sao?

Những sợi khói quấn quýt giữa những ngón tay của Lục Khởi Bạch, mảnh và trắng như từng sợi dây có thể thít chặt cổ họng, từng chút từng chút lan tỏa ra xung quanh Cảnh Ninh. Anh nhìn cô chăm chú, không giận dữ mà bật cười: "Em nói tiếp đi."

Cảnh Ninh đứng hẳn dậy, cuộn chặt tay lại thành nắm đấm: "Trong Lục Môn, anh gần như ngang tài ngang sức với Lục Đông Thâm, bốn công ty con dưới quyền đã chắc chắn kiếm được cho anh không ít. Vậy mà anh lại cam tâm tình nguyện tới Skyline sống nhờ sống gửi. Trông bề ngoài có vẻ giống như anh đang bị Hội đồng quản trị ép làm một việc bất đắc dĩ, thực chất là anh đang tìm một thời cơ thích hợp để chuyển chiến trường về phía thị trường nội địa. Đối mặt với một thị trường khổng lồ như nội địa, Lục Đông Thâm dĩ nhiên sẽ không bỏ qua. Mảnh đất phủ Thân vương đối với anh ấy mà nói chẳng qua chỉ là một hòn đá kê chân để tạo mối quan hệ thân thiết với Chính phủ. Chỉ cần cái miệng của Chính phủ rộng mở, anh ấy sẽ có thể lợi dụng nguồn tài nguyên hiện có của Skyline ở trong nước để tiếp nối công nghệ sinh học, sản xuất dược phẩm của Lục Môn. Đây chẳng qua chỉ là sự tiếp nối vốn, đối với Lục Đông Thâm mà nói không quá khó khăn, cộng thêm việc giá thành nhân công của khu vực châu Á vốn đã thấp hơn nhiều so với Âu Mỹ. Lục Đông Thâm muốn tranh giành công nghệ sinh học thì tới những nơi như Trung Quốc hay Ấn Độ là có thể giải quyết vấn đề nhân công. Vì vậy, dù xét về phương diện nào, Lục Đông

Thâm cũng đang quyết tâm giật ngành công nghệ sinh học này về tay. Như vậy đã động vào cái bánh của Lục Khởi Bạch anh. Công xưởng nghiên cứu công nghệ sinh học và sản xuất dược phẩm lớn nhất của Lục Môn đang do anh nắm giữ. Thứ anh đang thiếu chính là quyền phân phối sản phẩm. Vốn dĩ đang dựa vào công trạng của các công ty dưới quyền anh, cả chuỗi sản nghiệp công nghệ sinh học cũng đang ở trong túi anh, nhưng bị Lục Đông Thâm khuấy đảo như vậy thì một việc đã chắc đến tám, chín phần bỗng dưng bị ngâm đó, không chịu giải quyết."

"Mảnh đất phủ Thân vương kia là củ khoai nóng trong tay Chính phủ, đối với các doanh nghiệp mà nói thì lại là mảnh đất mở đường tuyệt vời nhất để giành được cơ hội hợp tác với Chính phủ. Chính phủ chọn doanh nghiệp hợp tác chẳng qua chỉ cần thỏa mãn hai điều kiện. Thứ nhất là nguồn vồn hùng hậu; thứ hai là độ tín nhiệm cao. Đây cũng là nguyên nhân Skyline có cơ hội bộc lộ tài năng. Nhưng một khi Skyline đánh mất độ tin cậy của mình, khiến người dân bất mãn, khiến dư luận phẫn nộ thì đó chính là tai họa dành cho việc hợp tác. Đương nhiên, mất đi một dự án chẳng thể khiến Skyline sụp đổ, nhưng danh dự và niềm tin của nó trong thị trường Trung Quốc có thể bị phá hoại, năng lực của Lục Đông Thâm cũng sẽ bị nghi ngờ. Việc này kéo dài, một khi Lục Đông Thâm bị cản trở, việc công xưởng sản xuất thuốc và công nghệ sinh học trong nước cũng sẽ bị hẫng, vừa hay trở thành cơ hội cho anh tạm nghỉ lấy hơi."

Giọng cô giòn tan, mạnh mẽ dứt khoát trong căn phòng chỉ còn tiếng thở của hai con người, từng câu từng chữ gợi mở những gì Lục Khởi Bạch đang suy nghĩ trong lòng. Nhưng Lục Khởi Bạch nghe xong hoàn toàn không phẫn nộ, anh nhìn cô đầy hứng thú, sau đó gạt chút tàn thuốc, lên tiếng nói: "Cảnh Ninh à, tôi bỗng nhiên cảm thấy để em ở bên cạnh anh ta thật là đáng tiếc."

Cảnh Ninh bặm môi, cảnh giác nhìn anh chằm chằm.

Lục Khởi Bạch hút hơi thuốc cuối cùng rồi dập tắt đầu lọc, đứng lên. Cảnh Ninh vô thức lùi sau nửa bước. Anh theo đà cũng tiến lên nửa bước. Cô tiếp tục lùi, kheo chân chạm vào sô pha, không đứng vững bèn ngã phịch xuống. Anh dồn ép tới trước, nắm chặt cằm cô, ép cô ngẩng đầu lên.

"Một cô gái thông minh như vậy một khi phản bội tôi thì không hay chút nào."

Cảnh Ninh cố chịu đựng cơn đau trên cằm: "Nói như vậy, chuyện của Thương Xuyên quả nhiên không tránh khỏi có can dự tới anh!"

Lục Khởi Bạch đè người xuống, từ từ dồn ép cô tới tận góc sô pha, bật cười: "Lục Đông Thâm đắc tội với quá nhiều người, có những chuyện không cần tôi đích thân ra tay cũng có người sốt sắng làm hộ. Cảnh Ninh, em ghi nhớ, người đứng trong cuộc chẳng bao giờ thú vị được bằng người ngoài cuộc. Đứng càng cao dĩ nhiên sẽ nhìn càng xa. Xem kịch ngoài việc xem cho vui thú, còn có thể nắm chắc người và việc trong lòng bàn tay để đưa ra sự tính toán. Về điểm này, Lục Đông Thâm giỏi nhất. Chỉ tiếc là, vì một Hạ Trú, anh ta buộc phải đắm chìm vào cục diện này, muốn thoát ra ngoài, quá khó."

Trái tim Cảnh Ninh lạnh ngắt hẳn đi. Câu nói này của Lục Khởi Bạch giống như đã trả lời cô, nhưng phần nhiều là ám thị cho tương lai khốn đốn của Lục Đông Thâm lần này.

Sự ấm nóng lan dần trong trái tim, phủ lên lớp băng lạnh trào dâng từ tận đáy lòng. Bờ môi của Lục Khởi Bạch mơn man trên cổ cô, hơi thở quấn quýt, nóng rực. Cô muốn đẩy anh ra, nhưng bị tay của anh ghìm chặt sự tự do.

"Lục Khởi Bạch, anh sẽ gặp báo ứng đấy!" Cảnh Ninh ngửa đầu nhìn chằm chằm cái bóng mờ mờ in trên trần nhà, chính là dấu vết của sự giãy

giụa trong bất lực của cô.

Lục Khởi Bạch cười khẽ: “Có em ở bên tôi, gặp báo ứng thì đã sao?”

***

Lúc Hạ Trú đang nằm co người trên giường nghiên cứu con dao găm bắn ra từ chiếc đồng hồ thì chuông cửa kêu lên. Cô liếc nhìn chiếc đồng hồ trên đầu giường, mười giờ mười lăm phút.

Cô giấu con dao găm vào trong túi áo ngủ, rồi loẹt quẹt dép lê đi ra cửa chính. Người ngoài cửa hết sức kiên nhẫn, tiếng chuông cửa vang lên chậm rãi từ tốn. Cô nhìn qua mắt thần, có phần kinh ngạc, vội vàng mở cửa.

Là Lục Đông Thâm.

Cái bóng cao lớn đứng dựa bên cạnh cửa, cúc áo được cởi ra mấy chiếc, cổ tay được xắn lên, gương mặt có phần mỏi mệt. Hạ Trú mũi thính: “Anh uống rượu đấy à?”

“Tối nay có buổi tiếp khách, ít nhiều cũng uống một chút.” Lục Đông Thâm một tay chống lên cánh cửa: “Anh làm phiền em không?”

“Em còn chưa ngủ nữa.” Hạ Trú nghiêng người cho anh đi vào: “Bây giờ anh vào nhà em như về nhà mình vậy, bảo vệ dưới tầng cũng coi như không thấy rồi.”

Lục Đông Thâm cốc một cái lên đầu cô: “Em nghĩ những người dưới kia mù cả à? Anh đã cùng em ra ra vào vào bao nhiêu lần rồi, kẻ khờ kẻ ngốc cũng có thể biết hai chúng ta có quan hệ gì.”

Hạ Trú bĩu môi.

Sau khi đi vào phòng khách, Lục Đông Thâm ngồi xuống sô pha, xem ra là thật sự mệt mỏi. Anh tháo đồng hồ đặt lên mặt bàn, ngửa đầu dựa vào ghế, nhắm nghiền mắt lại, cũng không nói gì, tùy ý như trở về nhà của mình vậy. Hạ Trú đang suy đoán ý định của anh khi đến đây tối nay, tuy rằng cô và anh đã đầu gối tay ấp nhưng giữa hai người vẫn giữ không gian riêng tư cho nhau. Chuyện ở chung không ai nói ra cả. Cô cảm thấy có lúc tuy rằng da mặt Lục Đông Thâm hơi dày nhưng kiểu bỗng dưng đề nghị sống chung với một cô gái thì người mắc chứng sạch sẽ và OCD nghiêm trọng như anh chắc sẽ không làm.

Cô vòng ra sau sô pha, đặt ngón tay lên hai bên thái dương của anh, nhẹ nhàng xoa bóp. Lục Đông Thâm không mở mắt ra, nhưng những nếp nhăn trên trán đã dãn ra không ít. Ánh đèn trong phòng không được bật tới mức sáng nhất, chỉ có một màu vàng nhạt nhòa hắt xuống gương mặt anh, từng đường nét sâu và sắc khiến người ta rung động. Cô không kìm được lòng mình, hôn lên trán anh rồi hỏi: “Anh thoải mái hơn không?”

“Ừm.” Lục Đông Thâm nhắm mắt hưởng thụ.

Hạ Trú ngẫm nghĩ, rồi vòng lại phía trước, ngồi xuống ghế, kéo anh nằm xuống, để anh gối đầu lên chân mình. Anh mở mắt ra, mỉm cười nhìn cô: “Không chê nặng à?”

“Nhắm mắt lại, đừng nói gì cả.”

Lục Đông Thâm mím môi cười khẽ, nghe lời.

Cô nhẹ nhàng day đầu cho anh, xoa dịu mỗi một huyệt đạo. Kể ra cũng buồn cười, chiêu này ngày trước cô học từ Trần Du. Cô ta xuất thân từ một gia đình bán thuốc Nam, đôi tay đó có thể làm cho người ta thoải mái sảng khoái khắp cơ thể. Hạ Trú đã học được, nhưng không có kiên nhẫn mát xa

cho ai hết, vậy mà bây giờ, cô lại cảm thấy mình thật may mắn khi có tay nghề này.

Đại đa số đàn ông không thích người khác chạm vào đầu mình, kiểu như Lục Đông Thâm lại càng như vậy. Hạ Trú không cần hỏi cũng biết, tay nghề tốt của Trần Du chắc là chưa dám thể hiện đối với Lục Đông Thâm. Nghĩ như vậy, cô càng yêu anh hơn.

Căn phòng yên tĩnh, giống như lánh xa thế sự ngoài kia.

Đương nhiên, việc này chỉ là tự lừa mình lừa người, Hạ Trú không phải không biết nguyên do anh mệt mỏi và phải đi tiếp khách khắp nơi như vậy.

Một lúc lâu sau, cô hỏi: "Hôm nay anh định ngủ ở chỗ em sao?"

Lục Đông Thâm chưa ngủ, nhưng tinh thần đã thả lỏng hơn: "Không, vẫn phải quay về công ty, nhân lúc đợi điện thoại thì tới chỗ em ngồi một chút."

"Anh như vậy không tốt đâu." Hạ Trú nói.

Anh mở mắt ra: "Hết khoảng thời gian bận rộn này, anh sẽ cố gắng ở bên em."

"Em không có ý đó." Hạ Trú khẽ thở dài: "Em biết bây giờ anh không chỉ gánh vác cho Skyline mà khi làm việc qua lại với các doanh nghiệp nước ngoài còn có vấn đề chênh lệch múi giờ, thế nên anh sẽ thường xuyên mất ngủ. Em cảm thấy có những việc anh thật sự không cần tận tâm tận lực, cho dù là người sắt anh cũng phải nghỉ ngơi chứ."

Lục Đông Thâm thoải mái nói: "Sau khi quen em, chứng mất ngủ của anh đã cải thiện không ít, ít nhất có thể ngủ trọn cả một giấc, bây giờ chỉ là thời kỳ đặc biệt mà thôi."

“Em đang sợ bao nhiêu nỗ lực của em đổ xuống sông xuống biển.” Hạ Trú bĩu môi.

Lục Đông Thâm kéo tay cô qua, vỗ vỗ mấy cái: “Lấy tập phong bì trong túi công vụ của anh ra đây.”

Hạ Trú làm theo.

Lấy phong bì ra, cô nhìn một cái rồi nói: “Em còn tưởng ngày mai Cảnh Ninh sẽ giao cho anh.”

“Tự xé đi.” Lục Đông Thâm thoải mái dựa dẫm rồi lại nhắm mắt vào nghỉ ngơi.

“Hả?”

“Hả cái gì mà hả? Xé ngay đi.” Lục Đông Thâm thản nhiên nói: “Chưa có sự cho phép của anh, không được phép từ chức.”

~Hết chương 206~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 207: Em Chính Là Quá Bướng Bỉnh (2137 Chữ)

Lợi ích khiến lòng người trở nên khó đoán. Đây là đạo lý anh hiểu được khi từ nhỏ nhìn bố từng bước đứng vững trong Lục Môn, không thể né tránh, không thể trốn thoát.

Hạ Trú vân vê lá đơn xin từ chức trong tay, thể hiện thái độ, nói lý lẽ với anh: "Ai rảnh rỗi thích chơi trò nghỉ việc cho vui chứ, hơn nữa lúc trước em còn được anh mất bao công sức mời về, chỉ riêng điểm này thôi cũng đủ để em được giương oai giễu võ trước mặt anh cả đời rồi. Nhưng tình hình hiện tại chẳng phải là không được phép sao? Tất cả mọi mâu thuẫn đều hướng về phía em, chi bằng em cứ nộp đơn xin nghỉ việc trước để chặn họng mọi người, sau đó tiếp tục điều tra rõ ràng cái chết của Thương Xuyên."

"Ngốc." Lục Đông Thâm chỉ bình luận một chữ duy nhất cho màn phân tích tràng giang đại hải của cô.

Hạ Trú đặt lá thư từ chức sang một bên, lấy hai tay ôm mặt anh rồi cúi đầu xuống: "Mắng ai đó? Có tin em cắn môi anh sưng lên như cái lạp xưởng không?"

Lục Đông Thâm mở mắt ra, giơ tay lên kéo, ngẩng mặt hôn lên môi cô. Cô khẽ cắn vào lưỡi anh tỏ ý kháng nghị, anh mới buông cô ra và nói: "Không thể từ chức, em mà từ chức là danh tiếng sẽ bị hủy hoại."

Hạ Trú sững người.

Thấy vậy, Lục Đông Thâm cười khẽ, hỏi cô làm sao vậy.

Hạ Trú cúi đầu, nhẹ nhàng áp mặt lên mặt anh rồi nói: "Đông Thâm, anh thật tốt."

Được gặp anh trong cuộc đời này là chuyện may mắn nhất của cô. Anh nâng niu cô trong lòng bàn tay mình, không những mang đến cho cô cuộc sống bình yên, còn cẩn thận bảo vệ cho tôn nghiêm của cô. Sự tốt đẹp của anh lặng lẽ tưới tắm cho vạn vật, rõ ràng là không cố tình nhưng lúc nào cũng coi cô quan trọng nhất.

Cô và anh vốn dĩ là người của hai thế giới, một người trái tim nơi giang hồ, một người lăn lộn chốn thương trường. Cô tiêu diêu tự tại, ghét sự cổ hủ, không thích bị gò bó. Anh thận trọng nghiêm túc, làm mọi việc đều thích tính toán từng bước, nắm chắc mọi thứ trong lòng bàn tay. Có lúc cô đã nghĩ, bất luận nhìn thế nào, cô và Lục Đông Thâm cũng không thể đi bên nhau. Thế mà bây giờ, họ lại thực sự đến với nhau.

Cô yêu anh, yêu sâu sắc những điều tốt đẹp của anh. Anh giống như một viên nam châm khổng lồ, hút chặt cô vào, không thể rời xa.

Lục Đông Thâm thích sự chủ động gần gũi như thế này của cô, ánh mắt trở nên dịu dàng: "Bé con, tâm tư của em, sự lo lắng của em anh đều hiểu, nhưng em cũng hiểu rõ tính cách của anh đấy. Tình hình hiện tại đúng là hơi khó khăn một chút, nhưng anh sẽ không đẩy em ra chắn tai họa. Danh tiếng quá quan trọng đối với một người con gái, thế nên, em phải ngoan ngoãn nghe lời anh."

Cô ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt anh, ánh mắt sáng rực, kiên định.

Anh lại nói: "Lợi ích khiến lòng người trở nên khó đoán. Đây là đạo lý anh hiểu được khi từ nhỏ nhìn bố từng bước đứng vững trong Lục Môn,

không thể né tránh, không thể trốn thoát. Chỉ cần giẫm chân vào hồ cá sấu này, tình trạng khó khăn sẽ liên tiếp xuất hiện. Thế nên, chuyện như ngày hôm nay không là gì cả. Việc em cần làm là nghe lời anh, đừng để áp lực trong suy nghĩ trở nên quá nghiêm trọng."

Hạ Trú không phải là một người thích dây dưa lằng nhằng vào cùng một vấn đề. Nghe xong những lời của Lục Đông Thâm, cô ngẫm nghĩ rồi nói: "Em muốn chia sẻ với anh."

Lục Đông Thâm mím môi cười khẽ, đùa nghịch đầu ngón tay cô: "Em cứ sống vô tư thoải mái là sự chia sẻ lớn nhất rồi."

"Trong Lục Môn không ít người nói em là hồng nhan họa thủy phải không?" Hạ Trú bĩu môi.

Lục Đông Thâm buông một câu nhẹ tênh: "Anh đã yêu phải chậu 'họa thủy' này rồi, hết cách."

Hạ Trú không nhịn được, bật cười thành tiếng.

Lát sau cô nói: "Muốn em không từ chức cũng đợc, anh phải hứa với em một chuyện."

Lục Đông Thâm nhướng mày.

"Không thể lập tức mai táng thi thể của Thương Xuyên, sau khi lấy ra khỏi nhà khám nghiệm phải để đó vài hôm." Hạ Trú nói.

Nghe xong, Lục Đông Thâm có phần ngạc nhiên, anh ngồi dậy, nhìn cô. Cô kéo bàn tay của anh lại, đan vào tay mình: "Đông Thâm, anh cũng hiểu em mà, em không thích ngồi yên đợi chết. Nếu cái chết của Thương Xuyên có liên quan đến mùi hương thì các pháp y có giỏi cũng chưa chắc đã tìm

ra được. Anh thấy em trai anh giỏi đúng không, anh ấy cũng không nhìn ra được vấn đề khác thường của thi thể."

"Ý của em là, để thi thể đó vài ngày có thể sẽ nhìn ra vấn đề?"

Hạ Trú gật đầu: "Trong truyền thống mai táng từ thời xa xưa vẫn luôn có tập tục để thi thể bên ngoài trong vòng bảy ngày. Lúc đó khoa học chưa phát triển, thế nên để ngoài bảy ngày đã trở thành 'Bảy ngày hồi hồn'. Sau này, càng ngày càng ít người hiểu về kỹ thuật chống phân hủy xác nên thời gian để xác bên ngoài cũng giảm từ bảy ngày xuống còn ba ngày, đến thời bây giờ thậm chí còn có người lập tức đưa xác vào lò hỏa thiêu. Thực tế, đây là phương thức cuối cùng để tìm ra nguyên nhân tử vong ở thời xa xưa. Thời cổ đại, các máy móc khám nghiệm tử thi có hạn, vào lúc nghi vấn cuối cùng không thể giải đáp được, họ chỉ còn cách quan sát sự thay đổi của thi thể sau nhiều ngày. Cái chết của Thương Xuyên nếu đã không thể điều tra ra bằng khoa học kỹ thuật hiện đại, vậy thì cách duy nhất chính là tiếp tục để đó."

Lục Đông Thâm đăm chiêu: "Bên phía nhà khám nghiệm cũng đang điều tra, cũng coi như đang để đó phải không?"

"Khác nhau." Hạ Trú nói: "Trong nhà khám nghiệm, thi thể vẫn cần để lạnh. Nhưng thật sự để đó tức là không đợc để lạnh, phải dùng một cỗ quan tài đặc biệt và các loại thuốc đặc biệt để duy trì không cho thi thể thối rữa, như vậy mới có thể nhìn ra sự thay đổi của thi thể. Nếu lúc đó Thương Xuyên bị mùi hương hãm hại thì theo thời gian, mùi hương di chuyển sẽ để lại dấu vết trên thi thể. Việc này không thể làm được trong hoàn cảnh để lạnh."

Lục Đông Thâm kéo cô qua, đặt ra nghi vấn: "Em thật sự khẳng định Thương Xuyên không chết vì tai nạn như vậy sao?"

“Ừm.” Hạ Trú gật đầu.

“Thông qua cách thức này nhất định có thể điều tra ra vấn đề sao?”

Hạ Trú suy nghĩ: “Chỉ có 50% chắc chắn.”

Lục Đông Thâm giơ tay vén tóc cô ra sau tai, khẽ thở dài: “Bé con, em đang mạo hiểm đấy.”

“Thi thể của Thương Xuyên ngày kia sẽ được đưa ra khỏi nhà khám nghiệm, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn thì phía pháp y sẽ vẫn không tìm ra vấn đề. Việc này rất bình thường, họ có thể tìm ra các vết thương ngoài sáng, nhưng điều tra các vết thương trong tối kiểu này chỉ có thể đi đường ngách. Không thể dây dưa đợc nữa, nếu không khi thi thể bị đẩy vào lò hỏa thiêu thì sẽ chẳng điều tra được gì nữa.” Hạ Trú lo lắng.

Lục Đông Thâm nhìn cô: “Em phải biết, anh hoàn toàn không muốn để em can dự quá nhiều vào việc này.”

“Nhưng em đã can dự rồi.” Hạ Trú dựa vào người anh: “Bây giờ em đã bị fan của Thương Xuyên đẩy ra đầu sóng ngọn gió rồi.”

“Đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, bây giờ em chỉ cần không quan tâm, không đáp trả là được.” Lục Đông Thâm nhíu mày: “Một khi em động vào thi thể của Thương Xuyên, ý nghĩa mọi chuyện sẽ thay đổi.”

Hạ Trú vòng tay ôm chặt cổ anh, ngồi lên đùi anh: “Em không thích bị đổ oan như vậy, cũng không thích chịu ấm ức. Đông Thâm, anh cứ coi như em bướng bỉnh đi.”

Lục Đông Thâm thở dài khó xử: “Cái gì gọi là coi như em bướng bỉnh? Em phải gọi là quá bướng bỉnh.”

Hạ Trú sát lại gần anh, mỉm cười: “Thì em chính là như vậy, anh còn thích không?”

Lục Đông Thâm nhìn chằm chằm nụ cười xấu xa của cô, ánh mắt rơi xuống cổ áo ngủ hơi mở của cô, yết hầu khẽ trượt lên trượt xuống, nghiến rắng: “Yêu tinh!”

Anh đè cô xuống, cắn mạnh vào cổ cô. Cô cười đau đớn, đang đẩy anh ra thì di động trên bàn bỗng dưng đổ chuông. Là điện thoại của Lục Đông Thâm. Hạ Trú vội vàng giúp anh cầm di động qua, dâng lên bằng hai tay với thái độ nịnh nọt. Trong ánh mắt Lục Đông Thâm toàn là sóng ngầm dâng cao, anh hít sâu một hơi, làm dịu đi những dục vọng đang dâng tràn sau đó nghe điện thoại.

Hạ Trú đang định rời đi thì bị anh giữ chặt eo lại, mím môi cười khẽ, bắt cô duy trì tư thế ngồi trên đùi anh, bò rạp ra lòng anh.

Bên tai là nhịp tim của Lục Đông Thâm, trên đầu vang lên giọng nói trầm thấp của anh.

Là điện thoại của Dương Viễn, cô loáng thoáng nghe thấy đầu kia nói: Tập đoàn Hoa Lực đang âm thầm nuốt trọn cổ phần công ty năng lượng quốc tế BOG.

Hạ Trú sửng sốt trong lòng, BOG là công ty năng lượng thuộc quyền quản lý của Lục Đông Thâm, nghe nói là lên sàn giao dịch từ năm kia, có một thành tích rất tốt trên trường quốc tế. Không ngờ Hoa Lực lại giương Đông kích Tây, hướng sự chú ý vào BOG.

Lúc này, khu vực thương mại phủ Thân vương tại Trung Quốc xảy ra vấn đề, công ty năng lượng quốc tế lại bị đánh úp. Hạ Trú lo lắng, ngước

mắt lên, nhìn thấy bờ môi hơi mím và khuôn cằm căng ra của Lục Đông Thâm.

Lát sau, cô nghe thấy anh nói: “Cứ để cậu ta nuốt.”

Hạ Trú sửng sốt.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 208: Có Phúc Ba Đời (2115 Chữ)

Lục Đông Thâm, anh cứ nói lời nuốt lời như vậy thú vị lắm sao?

Cuộc điện thoại không kéo dài quá lâu. Lục Đông Thâm kiệm lời như vàng, Dương Viễn ở đầu đó sau khi nghe được quyết định của anh bèn hỏi: Cậu chắc chứ? Anh trả lời: Chắc chắn.

Trước sau chỉ có hai câu, nhưng Hạ Trú lại ngửi thấy một mùi gió mưa vần vũ. Ánh quá bình tĩnh ngược lại càng khiến cô không an tâm. Quăng di động qua một bên, Lục Đông Thâm vùi đầu vào hõm vai cô, thì thầm: "Tay Dương Viễn này biết chọn lúc thật đấy."

Cô ôm chặt lấy mặt anh, đề phòng anh được nước lấn tới: "Nhiêu Tôn định làm gì?"

Lục Đông Thâm ngước mắt lên nhìn anh, tận sâu trong đáy mắt là những tia sáng âm u, giống như bóng đêm ở nơi vực sâu thăm thẳm, quấn chặt đến nỗi người ta không sao thở được. Hạ Trú liếm môi, gượng gạo bổ sung một câu: "Đâu phải vì em quan tâm tới anh ta."

Anh giơ tay lên, ngón cái chạm nhẹ lên môi cô, cọ cọ: "Hoa Lực mạnh tiền lớn thế, nguồn năng lượng mới ở quốc tế lại được nhiều người chú ý, dĩ nhiên cậu ta phải chen vào. Hai năm nay, Hoa Lực để liên tục thu mua hai công ty năng lượng có thương hiệu lâu đời ở Anh và Pháp, hoàn toàn có thể đứng ngang hàng với Trường Thịnh trong lĩnh vực khai thác năng lượng. Trước mắt, hai công ty vẫn đang là quan hệ cạnh tranh, nhưng một

khi cậu ta bắt tay với Trường Thịnh thì sẽ hình thành sự uy hiếp đối với nền công nghiệp năng lượng dưới trướng Lục Môn."

"Nhiêu Tôn cao ngạo vênh váo. Nếu không có được chút lợi nào từ Trường Thịnh thì anh ta thà nuốt gọn Trường Thịnh cũng không nhường miếng bánh của mình ra. Thế nên với tình hình trước mắt, hai bên hợp tác là điều không thể." Hạ Trú khẽ nói.

Lục Đông Thâm đè xuống mặt cô, cười nửa đùa nửa thật: "Đừng nhắc đến cậu ta, cũng không được phép thấu hiểu cậu ta như vậy."

Con người không ai hoàn hảo. Một gượng mặt "đẹp không góc chết" như Lục Đông Thâm có thể dụ dỗ, khiến cô cảm thấy anh trăm tốt ngàn tốt, nhưng cô quên mất rằng người đàn ông này cũng tật xấu đầy người: Gia trưởng, hẹp hòi, thích so đo với người khác. Hạ Trú bĩu môi: "Em chỉ nói sự thật hôi, chính suy nghĩ của anh xẻ tà, suốt ngày chạy lung tung thì có."

Lục Đông Thâm mím môi cười khẽ, nghiêng mặt qua cắn lấy vành tai xinh xắn của cô. Hơi thở của anh nóng rẫy, phả vào tai cô, rồi theo con đường ấy len lỏi vào trái tim. Cô biết anh không nói thật, có thể là chưa phải lúc, cũng có thể vì đối phương là Nhiêu Tôn, thế nên anh không muốn cô nhắc thêm câu nào. Nhưng bất luận là gì đi chăng nữa, cô cũng không thể xua tan dự cảm trong lòng mình, lo lắng và bất an.

Trước kia khi còn ở bên cạnh Đàm Diệu Minh, cô luôn lo lắng Đàm Diệu Minh không sống được qua ngày mai. Tính mạng của anh ấy như nằm trên lưỡi dao. Cứ mỗi khi đêm về, cô lại cảnh giác có kẻ đến tìm trả thù. Bây giờ đến với Lục Đông Thâm lại là một tâm trạng và hoàn cảnh khác. Giang hồ có sự hiểm ác của giang hồ nhưng cuộc chiến chốn thương trường lại càng khiến người ta tim đập chân run hơn nữa. Là một cuộc chiến không tiếng động, không có dao, không có máu, nhưng lại ngang nhiên ép người ta vào đường cùng. Ánh dao sáng loáng ẩn chứa đằng sau

những tiếng nói cười nhẹ nhàng. Cuộc tranh đấu nhân tính trên nền tảng lợi ích từ từ rộng mở giữa sự tao nhã và từ tốn.

Khong giống như dao sắc súng rền chốn giang hồ, kiểu người sở trường làm dây câu dài để câu cá to như Lục Đông Thâm trên thương trường là rất đông đảo. Đây không phải là lĩnh vực mà cô sở trường, cô lực bất tòng tâm.

Áo ngủ đã được cởi ra quá nửa, trái tim của cô cũng dập dềnh theo hơi thở của anh.

"Anh còn phải về công ty cơ mà? Đừng đùa nữa." Cô rất nhanh bừng tỉnh ý thức, người đàn ông này có độc trên người.

Lục Đông Thâm liếc mắt nhìn giờ, cất giọng khản đặc: "Anh sẽ cố gắng kiểm soát trong vòng một tiếng."

"Anh lừa ai chứ!" Tuy rằng cả người đã mềm oặt ra, nhưng Hạ Trú vẫn cứng rắn giữ vững lý trí, giữ chặt đầu anh, đẩy anh ra xa thật xa: "Đã có lần nào anh kiểm soát được đâu? Lần nào anh tốc chiến tốc thắng hả?" Cứ cởi áo vest ra anh lập tức trở thành sói, lần nào cũng rút cạn kiệt cơ thể và trái tim cô mới chịu, hành hạ cô đến không còn hình người, còn anh thì vẫn phấn chấn hứng khởi.

Trước kia khi cô vẫn thường xuyên qua lại với Phù Dung, Phù Dung rất hay chấm điểm những vị khách qua đêm với chị ấy trước mặt cô, trong đó có một người tìm chị ấy nhiều lần nhất, bị chị ấy đặt biệt danh là "Một đêm bảy lần". Ban đầu, Hạ Trú không hiểu nó có nghĩa là gì. Về sau, Phù Dung giải thích một chút là cô lập tức hiểu ngay, và cực kỳ ngỡ ngàng về thể lực của người ấy. Ai ngờ Phù Dung cười khẩy: "Nhìn là biết em chẳng có tý kinh nghiệm nào. Thời gian ngắn, chiến đấu nhanh thì dĩ nhiên phải

chia làm nhiều lần rồi. Đối phương thì sung sướng, còn chị thì cứ chới với trên không trung không lên không xuống được."

Sau đó Phù Dung dùng ngón tay hoa sen của mình chọc lên trán cô, phổ cập "thường thức" quan trọng cho cô: "Vũ khí chiến đấu mà mạnh mẽ, thể lực mà dồi dào thì thời gian chiến đấu sẽ duy trì được lâu. Một người có thể bảo đảm cả chất và lượng của mỗi một cuộc chiến đấu mới là người đàn ông giữa những người đàn ông."

Cuối cùng, chị ấy cảm thán một câu: "Những người làm nghề như bọn chị, gặp được một người đàn ông như vậy có thể nói là có phúc ba đời."

Hạ Trú cảm thấy, nếu được gặp lại Phù Dung, cô sẽ nói với chị ấy một câu: Có phúc ba đời cái đầu chị ấy! Chị cứ gặp thử kiểu đàn ông đó rồi xem? Anh ấy sẽ tước đi một lớp da thịt trên người chị, còn chẳng bằng người đã treo lơ lửng chị lên, chí ít người đó sẽ cho chị một ít thời gian để thở.

Ánh mắt Lục Đông Thâm như bốc cháy: "Không nhớ anh thật sao?"

Câu nói này khiến Hạ Trú gục ngã, tất cả cứng rắn đều sụp đổ trong hơi thở mạnh mẽ ấy. Không nhớ là nói dối. Đây là gì nhỉ? Rõ ràng là vừa lành vết thương đã quên đau.

Thấy vậy, Lục Đông Thâm bật cười, lập tức bế bổng cô lên, đi vào phòng ngủ.

Đêm đã rực rỡ sáng lạn.

Cuối cùng, khi Hạ Trú có sức lực để hoạt động gân cốt thì Lục Đông Thâm cũng vừa tắm qua và đi ra ngoài, áo sơ mi quần Âu chỉnh tề, cứ gọi là ung dung tao nhã. Hạ Trú nằm bệt trên giường, người ướt rượt như cá. Cô ngước mắt nhìn Lục Đông Thâm chằm chằm. Đúng là trong sáng như

nam thần của phái "cấm dục", làm gì còn dáng vẻ cầm thú ban nãy? Cô nghiến răng: "Lục Đông Thâm, anh cứ nói lời nuốt lời như vậy thú vị lắm sao?"

"Cực kỳ thú vị." Lục Đông Thâm bừng bừng sức sống, đưa tay véo cô một cái.

Hạ Trú gạt tay anh ra, kéo cao chăn lên.

Lục Đông Thâm mỉm cười, rõ ràng không khác gì một con mèo vừa được ăn no căng. Anh giơ tay cài cúc cổ áo, chậm rãi nói: "Đúng rồi, kể từ ngày mai, em dọn sang nhà anh ở."

"Hả?" Hạ Trú trợn tròn mắt: "Vì sao chứ?"

"Vì sự an toàn của em." Lục Đông Thâm nói: "Hôm nay lúc vừa đến, bảo vệ đã nói với anh chuyện em nhận được bưu phẩm rồi. Đề phòng vạn nhất, em vẫn nên chuyển về sống cùng anh."

Hạ Trú câm nín. Người bảo vệ khu nhà thật sự coi anh như ông chủ rồi, chuyện gì cũng mách. "Vừa nhìn là biết do fan của Thương Xuyên làm, mặc kệ họ là xong mà, em dọn đi như vậy há chẳng phải em chột dạ sao?"

Lục Đông Thâm lấy con dao găm cài trong áo ngủ ở đầu giường ra: "Tuy rằng con dao này vẫn còn bọc kín nhưng đã có thể phán đoán đây là một việc có thể gây nguy hiểm tới tính mạng. Fan của Thương Xuyên rất điên rồ, nơi ở của em đã bị lộ, chưa biết được sau này họ còn làm ra những chuyện gì khác. Thế nên, dọn qua ở cùng anh là ổn thỏa nhất."

"Tiểu khu này cũng có trị an rất tốt mà, bưu phẩm không thể tùy tiện mang lên nhà được. Cùng lắm sau này em không nhận hàng nữa." Hạ Trú vẫn chưa chuẩn bị tinh thần để sống chung với anh. Trước kia không phải anh chưa nhắc đến nhưng cũng chỉ là những lời bâng quơ, chưa đến mức

quyết định chính thức. Nhưng hôm nay, cô nhìn ra được sự quyết tâm tới cùng của anh.

Lục Đông Thâm lắc đầu: "Lần sau chưa chắc đã là bưu phẩm. Chuyện của Thương Xuyên ầm ĩ khắp nơi, một khi nó chưa kết thúc thì em ở lại đây sẽ rất nguy hiểm." Sau khi cài xong cúc cổ tay áo, anh đổ người xuống, dịu dàng nói: "Nghe lời anh."

"Thế…" Hạ Trú cứ cảm thấy ngượng ngùng. Tuy rằng cô thích được dính lấy anh, nhưng ở chung lại là hai chuyện khác nhau. Nghĩ một lúc, cô nói: "Vậy em sẽ qua chỗ anh lánh nạn một thời gian, đợi sóng gió qua đi em lại quay về."

Lục Đông Thâm nhìn cô cười, lát sau anh xoa đầu cô rất mạnh, quyết định: "Ngày mai anh bảo Cảnh Ninh qua thu dọn cho em. Em không cần phải lo lắng gì cả, sau khi tan làm cứ ngoan ngoãn quay về chỗ anh là được rồi."

Hạ Trú nghẹn lời, còn phải thu dọn đồ đạc à…

~Hết chương 208~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 209: Em Theo Nhầm Người Rồi (2392 Chữ)

Bây giờ, có vẻ như phong thủy đã đổi, chỉ không biết là tới cuối cùng tổng giám đốc Lục có chịu từ bỏ tình yêu không thôi.

Lục Đông Thâm làm việc nghiêm túc nhanh chóng. Ngay hôm sau, Cảnh Ninh đã túm mấy vệ sỹ của công ty làm nhân viên dọn nhà theo giờ, đồng thời thuê cả công ty chuyển nhà tới. Trong lúc nhà cửa đang được thu dọn một cách tuần tự gọn gàng thì những tâm lý tiêu cực trên mạng xã hội vẫn tiếp tục lên men, xoay xung quanh câu chuyện Hạ Trú từng là một bác sỹ phù thủy tại Thương Lăng và chuyện hồn ma vất vưởng Ngô Trùng.

Người nhà họ Thai từng bán đứng Ngô Trùng vô số lần được đề cập đến. Có người bắt đầu nghi ngờ kẻ năm xưa bán rẻ thông tin, bán rẻ tình bạn để cầu vinh chính là Chủ tịnh tập đoàn Trường Thịnh hiện tại – Thai Quốc Cường. Lời đồn này không phải là vô căn cứ, một là vì ông ta cũng mang họ Thai, hai là vì vợ của Thai Quốc Cường, Hà Tư Nghi.

Bối cảnh của Hà Tư Nghi không khó tìm ra. Trước khi Hồng Kông được trả về cho Trung Quốc, cha của bà ta từng là một đại ca xã hội đen đình đám tại Hồng Kông. Hồi đó những người có xã hội đen chống lưng, lại có tiềm lực tài chính đều nhất loạt đầu tư vào mảng điện ảnh truyền hình. Trong lịch sử phim điện ảnh Hồng Kông khi ấy, tại mục nhà sản xuất liên tục xuất hiện một cái tên "Hà Chí Siêu". Sau khi được các fan mạng moi ra thì Hà Chí Siêu chính là bố đẻ của Hà Tư Nghi, mà nhà sản xuất của bộ phim "Phù Sinh" phiên bản đầu tiên cũng trùng hợp chính là Hà Chí Siêu.

Còn Thai Quốc Cường thì khi trước có rất ít thông tin. Trên mạng chỉ có thể tìm được một số bài phỏng vấn của ông ta, có đề cập ngày trước sau khi thôi học thì đi tới địa phương khác làm thuê, từ làm thuê cho tới bán lẻ, sau đó dựa vào sự nhiệt tình dành cho ngành buôn bán mà tiến lên. Về sau ông ta bắt đầu làm các giao dịch xuất khẩu, trạm đầu mối chủ yếu là Hồng Kông, cũng trong khoảng thời gian đó ông ta gặp gỡ và yêu Hà Tư Nghi. Cùng với sự hình thành và phát triển lớn mạnh của thị trường, Thai Quốc Cường càng qua lại mật thiết với các công ty quốc tế, công ty thu về lợi nhuận lớn và thành công lên sàn giao dịch chứng khoán. Thai Quốc Cường di chuyển trụ sở chính ra nước ngoài, đồng thời đổi tên thành tập đoàn Trường Thịnh.

Trên mạng bèn có người nghi ngờ quá khứ của ông ta. Nếu chuyện về Ngô Trùng là thật thì sự thành công của Thai Quốc Cường nhuốm đầy rẫy âm mưu. Hơn nữa việc Trường Thịnh có thể đạt được tiêu chuẩn lên sàn giao dịch trong thời gian ngắn, rất nhiều người cũng cho rằng không thể không liên quan tới gia cảnh của Hà Tư Nghi.

Tin đồn ầm ĩ khắp nơi, bỗng chốc kéo cả hai tập đoàn còn lại vào cuộc, nghĩ cũng đủ biết khí thế rầm rộ cỡ nào.

Khi Hạ Trú tới nhà họ Thai, Hà Tư Nghi đang ở trong vườn cắt tỉa hoa, một bình trà hoa quả đã được pha sẵn, hương thơm thoang thoảng bay.

“Đều là mấy loại hoa cỏ nhà tự trồng, cứ yên tâm mà uống.” Hà Tư Nghi mặc một chiếc váy ở nhà màu xanh nhạt, toát lên vẻ tao nhã, sắc mặt đã hồng hào hơn không ít. Bà ta cầm bình pha trà bằng gốm lưu ly lên, rót đầy cốc cho Hạ Trú rồi nói: “Căn nhà này đã được mua lại từ lâu rồi, cũng may là mua được sớm. Nếu tính theo giá nhà đất hiện tại thì mua nó tốn không ít tiền đâu. Mấy năm nay tôi ở nước ngoài luôn suy nghĩ trong nhà trồng thêm hoa lá cỏ cây không biết sẽ như thế nào, bây giờ về đây sống mới cảm thấy nơi này là thoải mái nhất.”

Hạ Trú khẽ ngửi thử món trà hoa quả, đúng là vô cùng thuần khiết: "Đích thực là trà ngon." Cô nhấp một ngụm, vị thơm ngọt lan tỏa vào miệng. Cô nói: "Thai phu nhân cũng tìm hiểu khá tỉ mỉ về mùi hương thì phải? Tỷ lệ mùi hương trên thành phần của loại trà hoa quả này được nghiên cứu rất kỹ."

Ngoài việc này ra, lần trước khi tới phòng bà, các sản phẩm chăm sóc da trên bàn trang điểm cũng đều là sản phẩm được đặt riêng, mùi hương độc đáo, rất phù hợp với khí chất của bà ta. Loại mùi hương đó không phải một nhà điều chế hương bình thường có thể tạo ra.

Hà Tư Nghi cầm quạt phẩy nhẹ nhàng mấy cái. Tiết trời nóng nực, thi thoảng lại có cơn gió nhẹ thổi qua mặt, gió từ chiếc quạt thổi ra còn kèm theo một mùi hương dịu nhẹ. Bà ta nói: "Cô Hạ là người trong ngành, lần này tôi có thể tỉnh lại đều nhờ phúc của cô Hạ, thế nên tôi nào dám múa rìu qua mắt thợ? Nhà phân tích mùi hương của Trường Thịnh chắc là cô Hạ cũng quen biết. Hội trưởng Vệ có một trình độ nhất định trong lĩnh vực mùi hương." Nói tới đây, bà ta dùng quạt đặt nhẹ lên môi, cười nói: "Nhưng tôi cảm thấy cô Hạ còn hơn một bậc. Hội trưởng Vệ ấy à, vẫn còn quá theo nề theo nếp. Tôi nghe nói cô Hạ từng trị bệnh cho Quốc Cường lúc ở Thương Lăng, tôi lại càng cảm thấy cô Hạ là cao thủ ẩn dật."

"Cao thủ ẩn dật thì không dám, chẳng qua là một kẻ nghiệp dư mà thôi, so với hội trưởng Vệ thì chẳng thể nào lên được vị trí cao siêu ấy." Hạ Trú ít nhiều đã hiểu rõ trong lòng, chỉ không ngờ Vệ Bạc Tôn lại tận tâm tận lực như vậy.

Cô nhìn xung quanh một lượt vườn hoa. Căn nhà này đích thực rất hiếm gặp trong thời buổi này, nằm giữa thành phố lại như ẩn dật. Chỉ riêng diện tích của vườn hoa này thôi đã không hề nhỏ rồi. Bốn bức tường bao xung quanh như cao vút tận trời xanh. Giữa vườn là hàng trăm loại hoa cỏ um tùm xanh mướt. Cho dù là giữa hạ, ngồi giữa nơi này cũng mát mẻ thoải

mái. Cho dù là một Lục Đông Thâm tiền tài như nước cũng chưa chắc có cơ hội tìm được một nơi như vậy. Thứ có thể so sánh chính là phòng thực nghiệm là Lục Đông Thâm tặng cho cô, nhưng chẳng qua vẫn là một nơi nằm xa trung tâm thành phố.

"Căn nhà này đích thực rất đáng đồng tiền, để tới bây giờ đúng là phải mua với giá trên trời." Hạ Trú đứng dậy, đi bộ tới trước một cây lệ. Mùa xuân sẽ là mùa nó đẹp nhất, hoa lê bay ngập trời. "Nhưng tôi cảm thấy khi trước ông Thai chưa chắc đã có mắt nhìn đến thế?"

Hà Tư Nghi cũng là một người thông minh, bà ta nghe ra ý tại ngôn ngoại của Hạ Trú. Bà ta đặt tách trà xuống: "Tôi và cô Hạ cũng coi như vừa gặp đã thấy thân, thế nên tôi chẳng cần che đậy giấu giếm gì. Tôi biết cô đang nghi ngờ những lời đồn đại trên mạng, cho rằng Quốc Cường lập nghiệp là nhờ vào nhà vợ, càng nghi ngờ ông ấy là kẻ báo tin mật năm xưa. Thực tế đây chỉ là chuyện trùng hợp. Năm xưa bố tôi đúng là đã đầu tư vào Phù Sinh, nhưng năm đó Ngô Trùng chỉ vì quá nhập tâm vào vai diễn, cuối cùng nhảy lầu tự vẫn, làm gì có những chuyện mà đám người đó bịa đặt chứ? Câu chuyện này đã bị lẫn lộn đầu đuôi rồi. Tôi được gả về nhà họ Thai trước. Còn đám người kia lại mang cái danh họ Thai ra để hư cấu nên một câu chuyện vốn không có thật."

Cuối cùng bà ta thở dài: "Ai cũng nói đời người như vở kịch, vở kịch tựa đời người. Người làm diễn viên ấy à, có lúc si mê cả đời, không thể bước ra khỏi vai diễn cũng là chuyện thường tình. Đầu tiên là Ngô Trùng, sau đó đến Thương Xuyên, một vở Phù Sinh, một giấc mơ lớn."

Một vở Phù Sinh, một giấc mơ lớn, có ai lại không si mê tình cảm thù hận chốn nhân gian, cố chấp không tỉnh ngộ đây?

Ngồi trong xe, câu nói này cứ văng vẳng trong đầu Hạ Trú. Hà Tư Nghi chỉ dùng đôi ba câu để giải thích câu chuyện đồn đại trên mạng, tuy rằng

đã gạt bỏ sạch sẽ sự liên quan, nhưng cô vẫn cảm thấy bất ổn. Chí ít thì trong chuyện của Thương Xuyên, cô và bà ta không đạt được sự thống nhất.

Đang mải nghĩ thì chuông di động vang lên, là trợ lý Julia gọi tới, vô cùng sốt sắng. Hạ Trú nghe xong thì giật mình, lệnh cho người tài xế lập tức quay đầu trở về công ty.

Bầu không khí trong Skyline rất kỳ lạ, từ trên xuống dưới, vừa bước vào công ty Hạ Trú đã cảm nhận được ngay.

Julia đã đứng ra cửa đợi sẵn từ lâu. Thấy cô quay về, còn chưa đợi cô hỏi, cô ấy đã nói ngay: "Chắc là mảnh đất phủ Thân vương không ổn rồi, vị Thái tử gia kinh thành kia tới đây với khí thế rất dữ dội."

Khi cô vội vàng đi tới phòng họp thì đúng lúc cánh cửa phòng họp bị đẩy ra.

Ra đầu tiên là hai người vệ sỹ, sau đó là Nhiêu Tôn, đi bên cạnh có trợ lý, người trợ lý ôm một xấp tài liệu trong tay. Đằng sau Nhiêu Tôn là các cán bộ cấp cao của Skyline. Bên trong khói thuốc mù mịt, Hạ Trú đánh mắt nhìn, chỉ thấy được bóng hình trắng xám mờ mờ ẩn khuất bên trong của Lục Đông Thâm.

Nhiêu Tôn ăn vận chỉnh tề, từ bộ vest trên người không hề phát hiện ra chút thái độ khiêu khích nào, nhưng sự kiêu ngạo trên nét mặt thể hiện rằng anh ta đã đạt được mục đích của mình. Thấy cô thở hồng hộc đứng trước cửa, anh ta đi tới, cười đùa giỡn: "Anh còn tưởng lần này em sẽ không đứng ra đầu sóng ngón gió nữa chứ. Chí ít thì sẽ giống như ba năm trước, làm một con lạc đà trốn biệt đi."

Hạ Trú đứng ngược chiều sáng với anh ta, nhìn chằm chằm khuôn mặt cười nửa chính nửa tà của anh ta: "Nhiêu Tôn, anh làm vậy là trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi sao?"

Nhiêu Tôn giơ tay gõ gõ vào tập tài liệu của người trợ lý: "Hoặc có thể nói rằng bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ chực phía sau."

Sắc mặt Hạ Trú đờ ra.

Lục Đông Thâm từ trong đi ra, ánh sáng hắt ngược lên bờ vai rộng dài của anh, nét mặt anh dường như cũng vì chút ánh sáng ấy mà trông có phần mỏi mệt. Anh có vẻ như muốn tiễn khách, nhưng Nhiêu Tôn lại ngang nhiên nói tiếp trước mặt bao người: "Nhớ lúc trước Đàm Diệu Minh không thể tự bảo vệ mình, tổng giám đốc Lục nhân cơ hội đó cướp mất Hạ tiểu thư, bây giờ, có vẻ như phong thủy đã đổi, chỉ không biết là tới cuối cùng tổng giám đốc Lục có chịu từ bỏ tình yêu không thôi."

Hạ Trú sửng sốt, quát: "Nhiêu Tôn, anh đừng có ăn nói hàm hồ!"

"Tâm tư tôi dành cho Hạ tiểu thư, ai ai cũng biết." Nhiêu Tôn mặc kệ cô, nhìn thẳng vào mặt Lục Đông Thâm, cười mà như không cười.

Hạ Trú cuộn chặt tay lại, chiêu nay của Nhiêu Tôn thật sự đã lột trần tôn nghiêm và thể diện của Lục Đông Thâm.

Sắc mặt của Lục Đông Thâm cũng không dễ nhìn, khuôn mặt anh lạnh ngắt, sa sầm lại nói một câu: "Tôn thiếu đi cẩn thận, không tiễn."

Nhiêu Tôn kiêu căng, từ tốn đi tới trước mặt Hạ Trú, hạ thấp giọng nói với cô: "Ở Trung Quốc này, Lục Đông Thâm muốn đấu với anh còn kém xa. Hạ Hạ, em theo nhầm người rồi." Dứt lời, anh ta ngông nghênh bỏ đi.

Hơi thở của Hạ Trú trở nên gấp gáp, khi cô ngước mắt lên, Lục Đông Thâm đã quay người đi vào phòng họp, cái bóng trầm mặc khiến người ta đau lòng…

~Hết chương 209~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 210: Anh Ta Là Chim Sẻ (2118 Chữ)

Chỉ tiếc là, anh cũng thích.

Khi hoàng hôn công phá bầu trời, Cảnh Ninh đã gọi điện tới, nói nhỏ với Hạ Trú rằng: Tổng giám đốc đã họp xong rồi. Hạ Trú bỏ dở quá nửa cốc trà hoa, vội vàng lao tới văn phòng tổng giám đốc.

Giám đốc Lưu của phòng dự án sau khi đi từ trong văn phòng ra nhìn thấy Hạ Trú bèn buông một tiếng thở dài nặng nề. Cô nhạy cảm hỏi có chuyện gì, giám đốc Lưu cũng biết mối quan hệ giữa cô và Lục Đông Thâm, nên nói ngay mà không giấu giếm: "Tổng giám đốc đã dừng hẳn toàn bộ công việc của dự án phủ Thân vương rồi."

Trái tim Hạ Trú run lên.

Mùi thuốc lá trong văn phòng không hề nhẹ. Lúc Hạ Trú bước vào, trong chiếc gạt tàn bên cạnh Lục Đông Thâm đã cắm không ít đầu lọc, cũng may loại thuốc anh hút là loại được đặt làm riêng.

Thấy cô đi vào, anh bèn đứng dậy mở cửa thông gió, nét mặt có chút trầm mặc. Cô biết anh mệt mỏi, sau khi Nhiêu Tôn đi khỏi anh vẫn phải tiếp tục tổ chức buổi họp với các quản lý cấp cao. Trước khi đi vào, Cảnh Ninh đã thì thầm với cô rằng: Tâm trạng của tổng giám đốc khá tệ, lúc nói chuyện cô để ý một chút nhé.

"Sao Nhiêu Tôn lại đến đây?" Hạ Trú suy nghĩ một lúc lâu, vòng vo tam quốc chẳng bằng cứ hỏi thẳng. Sự xuất hiện của Nhiêu Tôn, dự án đã

dừng lại, những chuyện tồi tệ đã như ván đóng thuyền, an ủi thêm cũng vô ích mà thôi.

Lục Đông Thâm đứng trước cửa sổ, quay người lại nhìn cô. Ngược chiều ánh sáng, đôi mắt anh đen một cách kỳ lạ. Anh không giấu cô, nói ngay: "Cậu ta đã tiếp nhận dự án phủ Thân vương."

Tuy rằng trong lòng đã khấp khởi một dự cảm, nhưng khi câu nói này đích thực lọt vào tai, Hạ Trú vẫn thật sự giật mình: "Chẳng phải hợp đồng đã ký xong xuôi rồi sao? Phía Chính phủ sao có thể nói lời lại nuốt lời chứ?"

Lục Đông Thâm từ từ đi tới bên cạnh bàn làm việc, gạt tàn thuốc xuống gạt tàn: "Khi trước có cả ba công ty Skyline, Trường Thịnh và Hoa Lực cùng đấu đá. Dưới tình hình tài lực và thực lực của các công ty đều không quá chênh lệch, Chính phủ đã lựa chọn Skyline, mục đích chính là nhìn trúng sự tin cậy mà Skyline có được. Hiện tại, tin đồn có ma trong phủ Thân vương sau khi Skyline tiếp quản không những không dừng lại, hơn nữa còn càng rầm rộ hơn, dĩ nhiên sẽ khiến Chính phủ bất mãn. Tuy nói đã ký kết xong xuôi, nhưng xem xét những quy định ban đầu, Skyline đã thuộc về trường hợp vi phạm hợp đồng."

Hạ Trú nghe xong, lòng dạ như thắt lại. Tiếp nhận phủ Thân vương vốn dĩ là việc đôi bên cùng có lợi. Chí ít thì sẽ có sự trợ giúp rất lớn đối với Skyline trong việc tiếp tục mở rộng thị trường tại Trung Quốc. Nhưng bây giờ ầm ĩ tới mức phải trở mặt, độ tin cậy của Skyline trong mắt Chính phủ nghĩ cũng đủ biết.

Lại quay về với Nhiêu Tôn, mặc dù lúc trước Hoa Lực vì tin đồn ăn cắp bí mật thương mại đã đánh mất tư cách tranh thầu. Nhưng bây giờ, chuyện Thương Xuyên rơi xuống lầu đã đồng thời kéo cả hai công ty Skyline và Trường Thịnh xuống nước, đây chính là cơ hội phản công tuyệt vời cho

Hoa Lực. Đương nhiên, các doanh nghiệp trong nước và các doanh nghiệp có vốn nước ngoài không chỉ có ba người họ, nhưng Nhiêu Tôn đã dựa vào nguồn tài nguyên và quan hệ trong nước của mình, muốn đoạt lại dự án phủ Thân vương trong lúc mấu chốt này là chuyện dễ như trở bàn tay.

Từng chuyện cắn chặt lấy từng chuyện, thế giới thương trường nổi gió mưa xoay vần nhanh như chớp khiến người ta trở tay không kịp.

Cô hỏi: "Phía tổng bộ có ý kiến gì không?"

Nét mặt Lục Đông Thâm càng trở nên thâm trầm. Anh không nói gì, chỉ ấn đầu lọc vào gạt tàn, sau đó từ từ bóp nát điếu thuốc còn sót lại. Hạ Trú nhìn ra vấn đề từ sự im lặng của anh, càng cảm thấy không yên tâm hơn.

Mảnh đất phủ Thân vương khi trước đã chịu rất nhiều tranh luận trong mắt tổng bộ. Bây giờ đánh mất dự án, lại mất cả thanh danh của Skyline, nghĩ cũng đủ biết sóng gió tiếp theo sẽ lớn đến chừng nào. Sở dĩ anh nặng nề mệt mỏi, không chỉ vì bản thân mình rơi vào vòng xoáy khó khăn, mà vì khi đó người cố gắng bảo vệ anh là Lục Chấn Dương cũng khó mà xoay xở.

"Đông Thâm, thật ra là có cách mà." Cô gắng hết sức để đè nén mọi hoang mang bất an dành cho tương lai, căng thẳng nói.

"Đúng là có cách." Lục Đông Thâm giơ tay lên vuốt ve gương mặt cô, ngón tay anh hơi lạnh, khiến cô rùng mình đôi chút. "Nhiêu Tôn đề nghị hai công ty chung nhau khai thác dự án, nhưng điều kiện của cậu ta, là em."

Hạ Trú thảng thốt.

Lục Đông Thâm giữ chặt gáy, kéo cô lại gần, tỉ mỉ ngắm nhìn khuôn mặt cô. Cô bất an lo lắng nhìn anh. Màu mực trong mắt anh như mây đen

trên bầu trời, từng tầng từng tầng đè xuống khiến người ta không sao thở nổi.

"Có thể nhìn ra được cậu ta thật sự thích em, không tiếc mang lợi ích ra đánh đổi." Anh cười mà như không cười, ngữ khí nghe không giống đang giận, nhưng lại khiến ta thấp thỏm lo lắng.

"Đông Thâm, em…"

Lục Đông Thâm đặt ngón tay lên môi cô, ý bảo cô im lặng. Anh kéo cô vào lòng, cúi đầu tìm cánh môi cô, hơi thở ấm áp vẫn vẹn nguyên: "Chỉ tiếc là, anh cũng thích."

Như có màn pháo hoa đột ngột bùng nổ, đỏ rực sắc màu khiến người ta hân hoan. Hạ Trú chủ động vòng tay qua ôm anh và hôn anh.

Một giây sau, anh hóa bị động thành chủ động, cùng vần vò với môi lưỡi cô.

Một lúc lâu sau, Lục Đông Thâm buông cô ra, tựa cằm lên trán cô, hơi thở của anh như quấn bện vào từng lớp tóc, cũng thắt chặt trái tim cô đến đau đớn. Cô lẩm bẩm: "Nhưng cứ như vậy thì anh phải làm sao?"

Anh hít hà mùi hương trên mái tóc và cơ thể cô, nhẹ nhàng nói: "Việc đến đâu thì hay đến đó."

Hạ Trú lại càng buồn hơn. Tuy rằng quyết định của Lục Đông Thâm khiến cô cảm động, nhưng như thế anh sẽ đẩy mình vào thế cùng.

"Thi thể của Thương Xuyên không được động vào nữa. Anh đã ký giấy hỏa táng rồi, tang lễ của Thương Xuyên, anh sẽ ra mặt sắp xếp." Giọng anh vang lên trên đỉnh đầu cô.

Hạ Trú sững người, lát sau ngước mắt lên nhìn anh, ánh mắt đầy nghi vấn.

“Anh biết em có dự định của mình, nhưng bây giờ Hoa Lực đã toàn quyền tiếp nhận dự án phủ Thân vương, chuyện của Thương Xuyên có ầm ĩ hơn nữa cũng sẽ tạm dừng vì sự rút lui của Skyline.” Lục Đông Thâm ôm chặt eo cô, thở dài: “Em có thể an toàn lùi xa khỏi cuộc giao tranh này là điều không thể tốt hơn.”

Hạ Trú mím môi nói: “Em biết là anh muốn tốt cho em, nhưng Đông Thâm à, anh không thể không tin tưởng em như vậy. Chuyện của Thương Xuyên em nói có thể điều tra ra là nhất định có thể, chỉ cần cho em thời gian.”

“Thực tế là không phải chuyện gì cũng sẽ cho em thời gian.” Lục Đông Thâm nói đạo lý lợi hại với cô: “Bé con, em phải biết, có rất nhiều chân tướng sinh ra không phải để bị đào bới. Tình cảm giữa em và Thương Xuyên anh có thể thấu hiểu, nhưng điều tra rõ chân tướng cũng phải xem xét tình hình. Giai đoạn này việc để Thương Xuyên được nhắm mắt xuôi tay là thích hợp nhất.”

“Vậy những lời đồn thổi trên mạng phải giải thích thế nào?” Hạ Trú nói: “Rõ ràng việc này không phải do một đám người gây ra. Kích động tâm trạng của người hâm mộ, mặc sức tuyên truyền Thương Xuyên bị bác sỹ phù thủy mê hoặc là một đám người thực hiện. Moi móc ân oán giữa nhà họ Thai và Ngô Trùng ra lại là một đám người khác. Tuy rằng bạo lực trên mạng xã hội phần lớn đều từ fan của Thương Xuyên mà ra, nhưng rõ ràng kẻ đang thao túng dư luận này có ý đồ cụ thể. Cuối cùng ép anh phải nhượng lại dự án phủ Thân vương. Một kẻ ngấm ngầm làm đủ mọi việc như vậy, em không tin anh không nhìn ra, vì sao vẫn cứ dung túng?”

“Chuyện này dĩ nhiên không dừng lại tại đây, dù sao nó cũng dính líu tới độ tin cậy và bia miệng của Skyline, nhưng em thì đừng xen vào nữa.” Lục Đông Thâm vô cùng tỉnh táo: “Nhiêu Tôn làm việc có thủ đoạn của cậu ta, tiếp nhận phủ Thân vương, chí ít ở một mức độ nhất định đã bảo vệ em chu toàn. Đương nhiên, bản thân anh cũng có lòng riêng của mình, em tiếp tục điều tra chắc chắn sẽ dính líu với cậu ta, anh không muốn em quá gần gũi với cậu ta.”

Hạ Trú ngẩng đầu, nghiến răng: “Bản thân Nhiêu Tôn cũng nói rồi, anh ta là chim sẻ! Cái gì mà bảo vệ em chu toàn? Chẳng qua lòng tự trọng của anh ta thao túng, trong dự án phủ Thân vương này, đã khi nào anh ta phải chịu nhiều thiệt thòi đến mức ấy? Skyline và Trường Thịnh cần mượn dự án này để từng bước tiến lên. Bản thân Hoa Lực là một doanh nghiệp trong nước, Nhiêu Tôn lại đường đường là Thái tử gia, thiếu gì một cái phủ Thân vương! Anh ta mượn cơ hội trả thù thì đúng hơn!”

~Hết chương 210~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 211: Chúng Ta Tính Chung Cả Thù Mới Hận Cũ (2010 Chữ)

Tối nay về chỗ anh, nhớ chưa đấy?

"Nếu đã nhìn thấu mọi việc như vậy thì đừng đến tìm cậu ta." Lục Đông Thâm bình tĩnh đáp lời: "Nói trắng ra cậu ta đang đợi em đến cửa."

Hạ Trú nói: "Đông Thâm, anh phải tin tưởng em."

Lục Đông Thâm thở dài: "Được rồi."

Thái độ của anh đã thể hiện rõ ràng dứt khoát, không cho phép cô tiếp tục điều tra nữa. Lòng cô bí bách, hoang mang, không chỉ vì Thương Xuyên, mà còn vì những nỗi oan Skyline không ngừng nhận lấy. Cô vẫn muốn cố gắng, vẫn muốn tranh thủ, nhưng thấy sắc mặt anh có vẻ không tốt lắm thì đành nhịn xuống.

Cảnh Ninh gõ cửa đi vào, có lẽ cũng nhận ra bầu không khí khác lạ trong văn phòng, khi lên tiếng cô ấy vô cùng thận trọng: "Tổng giám đốc Lục, có buổi họp với Hội đồng quản trị."

Lục Đông Thâm khẽ gật đầu. Đợi Cảnh Ninh đi ra ngoài rồi, anh mới nói: "Anh đi họp trước đã, có chuyện gì tối về nhà nói tiếp."

Cảnh Ninh ra sức cắn môi, bờ môi đã bị cô in hằn một dấu răng.

Lục Đông Thâm đi ra tới cửa phòng lại quay ngược trở lại, hơi nghiêng mặt nhìn chằm chằm biểu cảm của cô rồi hỏi: "Tối nay về chỗ anh, nhớ

chưa đấy?”

Cô không lên tiếng, cũng không nhìn anh.

Anh đợi mãi không đợi được câu trả lời của cô, cuối cùng buông một tiếng thở dài khe khẽ, xoa đầu cô rồi đi ra khỏi phòng làm việc.

Tới buổi tối, chuyện Hoa Lực tiếp nhận việc khai thác dự án phủ Thân vương cũng đã được truyền ra. Khu vực phủ Thân vương dừng thi công nhiều ngày lại bắt đầu náo nhiệt, xe công trình ra ra vào vào. Có một đám công nhân trên người mặc đồng phục có hai chữ “Hoa Lực” bắt đầu làm việc, gỡ dần từng nơi có gắn logo của Skyline.

Trên mạng đa phần là các thành phần cười trên nỗi đau của người khác, nói đủ thứ về Skyline. Người hâm mộ tổ chức một lễ truy điệu cho Thương Xuyên trên mạng, dĩ nhiên sẽ đem hết mọi oán khí đổ lên đầu Hạ Trú. Nhưng sóng gió không thể to bằng sự kiện Ngô Trùng. Lục Đông Thâm nói không sai, việc Nhiêu Tôn tiếp quản ít nhiều đã hạ nhiệt sự bất mãn của một số fan mạng, chí ít việc chửi mắng cô không còn tiếp tục tăng cao.

Mọi người đều đang trông ngóng, chờ đợi, xem xem Hoa Lực sẽ đối diện với chuyện hồn ma oan khuất của Ngô Trùng như thế nào.

Trước khi bước vào nhà, Hạ Trú nhận được điện thoại của Nhiêu Tôn. Đầu kia, giọng nói uể oải, chắc chắn là lại đang phong lưu sung sướng ở nơi nào rồi. “Hạ Hạ, làm người không thể quá ích kỷ. Lục Đông Thâm vì em có thể bỏ cả dự án, em không thể vì anh ta làm chút chuyện gì sao?”

“Làm chút chuyện? Nhiêu Tôn, anh nói chuyện vòng vèo quanh co kiểu này từ khi nào thế? Chẳng qua là anh muốn tôi theo anh chứ gì?” Hạ Trú đè nén cảm giác không vui, lạnh giọng nói.

Nhiêu Tôn cười nói: “Không được sao? So với Lục Đông Thâm, anh càng hiểu em muốn điều gì hơn, so với bất kỳ ai anh cũng hiểu em hơn.”

“Thế ư?” Hạ Trú cười khẩy: “Vậy anh đoán thử xem bây giờ tôi đang muốn làm gì?”

“Băm vằm anh ra thành ngàn mảnh.”

“Biết là tốt.” Hạ Trú nghiến răng: “Lần nào anh cũng đối đầu với Đông Thâm, thủ đoạn bỉ ổi khiến người ta khinh thường, anh còn dám để tôi bên cạnh mình? Anh tưởng con dao của tôi cùn rồi phải không?”

“Chết dưới hoa mẫu đơn, làm ma cũng phong lưu.” Nhiêu Tôn không giận mà bật cười.

Muốn kích động sự phẫn nộ của Nhiêu Tôn, dễ mà cũng không dễ. Giống như Nhiêu Tôn vậy, anh ta hiểu cô, cô cũng vô cùng thấu hiểu tính cách của anh ta. Ngang ngược bướng bỉnh, tùy hứng bất chấp. Chỉ cần giẫm lên thể diện của anh ta, anh ta chắc chắn sẽ điên lên. Nhưng nếu tâm trạng đang vui vẻ, cho dù cô có nói những lời ác độc hơn nữa, anh ta cũng coi như gió thoảng.

Giống như bây giờ.

Thế nên Hạ Trú thông minh chẳng tốn nhiều nước bọt với anh ta. Anh ta gọi điện đến chẳng qua là muốn xem dáng vẻ giận dữ suy sụp của cô. Cô còn tiếp tục nói để làm bốc cháy cảm xúc, há chẳng phải đã làm vừa lòng anh ta? Cô hắng giọng: “Nhiêu Tôn, hôm nay anh nói những lời như vậy trước mặt Lục Đông Thâm, chẳng phải chỉ muốn khiến tôi và anh có khúc mắc trong lòng sao? Tôi là một người không cho phép có nửa hạt cát nào trong mắt, anh cũng biết mà. Chúng ta thù mới hận cũ cùng tính cả thể.”

“Được thôi, cửa nhà anh vẫn luôn rộng mở.” Nhiêu Tôn vẫn bày ra dáng vẻ thảnh thơi, nhởn nhơ chết tiệt.

Hạ Trú không nói không rằng, lập tức ngắt máy.

Tức giận đến mức ngón tay run bần bật, cô nghĩ, nếu lúc này Nhiêu Tôn đang đứng trước mặặt mình, cô nhất định sẽ đá anh ta một nhát, đá cho anh ta nằm liệt giường, không thể tự sinh hoạt cá nhân mới thôi.

Mở cửa ra, một hệ thống thông gió mới trong nhà tự động khởi động. Có cơn gió thoang thoảng thôi qua, như một cọng lông tơ phe phẩy qua mặt, còn có mùi hương thanh thanh do chính tay cô pha chế.

Cơn giận bừng bừng tan biến trong phút chốc.

Đập vào mắt là ánh đèn ngủ tự động sáng, ánh sáng vô cùng êm dịu, giống như ánh trăng sáng. Qua cả một khung cửa sổ sát sàn, màn đêm giao hòa, không gian yên bình, tất cả huyên náo và ồn ã dường như đều bị đêm đen hút hết.

Ánh trăng và ánh đèn đan cài vào nhau, đêm hạ nhờ thế lại càng mát mẻ. Kéo dài khắp nhà là một lớp sàn gỗ thượng hạng, dường như đọng lại cả bao năm tháng. Hạ Trú không nhịn được cười, từ tận đáy lòng cũng cảm thấy bái phục chứng ám ảnh cưỡng chế của Lục Đông Thâm. Thế mà anh lại thay toàn bộ mặt sàn, từ bỏ thói quen dùng đá cẩm thạch, chuyển sang sàn gỗ.

Đồ đạc của cô được Cảnh Ninh sắp xếp rất hợp lý và tỉ mỉ, hoàn toàn dung hòa vào các loại đồ đạc đã có sẵn trong căn nhà này, giống như cô đã ở đây từ rất lâu rồi vậy.

Trong phòng thay đồ, giày dép, quần áo của cô được xếp bên tay phải đồ của Lục Đông Thâm, nhất là rất nhiều loại váy của cô đều được sắp xếp

phù hợp, chỉnh tề theo màu sắc, kiểu dáng, ngắn dài.

Hạ Trú cảm thán sự chu đáo của Cảnh Ninh.

Dọn đến ở cùng Lục Đông Thâm là một khảo nghiệm, cô luôn luôn phải nhường nhịn chứng bệnh sạch sẽ và ám ảnh cưỡng chế của anh, giống như sự sắp xếp cẩn thận này của Cảnh Ninh hoàn toàn là suy nghĩ tới sự khó tính của Lục Đông Thâm trong cuộc sống.

Các sản phẩm tắm rửa của cô được Cảnh Ninh xếp vào trong một chiếc giỏ để đồ màu trắng, bên trên còn đặt một mảnh giấy nhỏ: Mấy món đồ này đều không phù hợp với đồ dùng cá nhân của tổng giám đốc, ví dụ như hình dáng, màu sắc hoặc độ lớn nhỏ, cô xem lại rồi thay đổi nhé.

Cảnh Ninh coi như cũng đã hết sức tận tâm, đã xếp xong toàn bộ những thứ có thể thống nhất về mặt hình ảnh, còn lại chắc là cô ấy cũng không còn cách nào khác.

Ví dụ như lọ tinh dầu hoa hồng của cô, lọ hình trái tim, nắp lại được khắc hình hoa hồng, chắc chắn cả căn nhà này của Lục Đông Thâm không có thứ nào hình hoa hồng cả.

Hay ví dụ như loại kem dưỡng cô dùng ban ngày và ban đêm, ban đầu mua vì vỏ ngoài của nó quá đẹp. Chiếc lọ không khác gì một viên kim cương. Mà một người chê rắc rối như Lục Đông Thâm, các sản phẩm bảo vệ da đều tiện thể mang từ Skyline về, hình thức của chai lọ đều được thống nhất là màu đen, hình chữ nhật, hoàn toàn là hai phong cách so với "các em kim cương" của cô.

Hạ Trú đau đầu, bỏ cái nào đây?

Bỏ cái của Lục Đông Thâm thì có tìm khắp thị trường cũng không thấy loại sản phẩm chăm sóc da nào dành cho nam giới có hình kim cương? Bỏ

của cô? Đương nhiên, đây chính là lý do Cảnh Ninh để những chiếc lọ không ăn nhập ra ngoài. Nhưng đùa sao? Đắt lắm đấy.

Nghĩ vậy, cô vo tròn mảnh giấy rồi vứt vào trong sọt rác, sau đó sắp xếp các loại mỹ phẩm trong giỏ vào vị trí cẩn thận, thầm lẩm bẩm: Mấy thứ đồ đắt như vậy đánh chết mình cũng không vứt đâu, thế nên anh cố nhịn đi.

Bước vào phòng ngủ, Hạ Trú sững người.

Bên dưới giường trải một lớp thảm trắng tinh, kết hợp với màu của sàn nhà trông lại càng sạch sẽ rộng rãi. Nhìn như vậy, tổng thể phòng ngủ không còn nặng nề mà sáng sủa hơn nhiều.

Cô bất chợt nhớ lại lời Lục Đông Thâm nói lúc trước: Anh thật sự phải suy nghĩ tới tính cần thiết của thảm trải sàn rồi.

Ngước mắt lên, trên chiếc giường rộng lớn có thêm một chiếc gối nữa.

Hai chiếc gối một chiếc chăn.

Nhìn mãi nhìn mãi, Hạ Trú bỗng cảm thấy cổ họng khô rát, gò má nóng bừng.

~Hết chương 211~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 212: Cậu Nghĩ Cô Ấy Yêu Cậu Hay Hận Cậu (2128 Chữ)

Vừa về nhà là được nhìn thấy em, thật tuyệt.

Sau khi cuộc họp trực tuyến với Hội đồng quản trị kết thúc, Lục Khởi Bạch không rời đi ngay. Dương Viễn ngồi đối diện anh ta nói một câu không thật lòng: "Chúc mừng Phó tổng giám đốc Lục."

Lục Khởi Bạch ôn nhu như ngọc: "Phó tổng Dương khách khí rồi, Giang Nam Xuân thoát ly khỏi Skyline, độc lập phát triển, ở trong mắt người ngoài là chuyện đáng mừng, nhưng ở trong mắt tôi lại ẩn chứa nhiều nguy hiểm. Tôi còn rất nhiều điều cần học hỏi anh cả và Phó tổng Dương."

"Làm sao tôi dám dạy cậu chứ?" Dương Viễn cười ha ha: "Thành tích của Giang Nam Xuân vẫn luôn đi lên, mới chỉ được vài tháng mà đánh giá của quốc tế và thanh danh của dự án đã có thể vượt mặt Skyline rồi, cũng vì vậy đã khiến tổng bộ bật đèn xanh. Phó tổng Lục kinh doanh rất có đầu óc."

"Nói ra chẳng qua Giang Nam Xuân cũng chỉ làm ăn nhỏ mà thôi." Lục Khởi Bạch đứng dậy, nhìn về phía Lục Đông Thâm: "Kế hoạch cho dự án phát triển xcác thương hiệu về sau của Giang Nam Xuân lát nữa tôi sẽ mang tới văn phòng, anh xem qua một chút."

"Ban nãy trong buổi họp với Hội đồng quản trị cậu đã trình bày rất rõ ràng rồi, anh ký tên là được." Lục Đông Thâm nói.

Lục Khởi Bạch mỉm cười nhẹ nhàng: "Vẫn nên xem tỉ mỉ là hơn."

Sau khi Lục Khởi Bạch ra khỏi phòng họp, Dương Viễn mới nghiến răng nghiến lợi nói: “Mẹ kiếp, đúng là xui xẻo, giẫm lên thành tích của cậu mà tiến. Giang Nam Xuân và Skyline chia nửa coi như giật mất một nửa tài nguyên của Skyline rồi, lại còn mở rộng thêm thương hiệu? Cậu em họ này của cậu đúng là tấm ngẩm tầm ngầm mà đấm chết voi đấy.”

Lục Đông Thâm châm một điếu thuốc lên: “Cậu ăn nói tử tế một chút.”

“Tôi chưa chửi ba đời tổ tông nhà cậu ta lên là đã khá lắm rồi.” Dương Viễn phẫn nộ bất bình.

Lục Đông Thâm nhìn anh ấy với vẻ mặt khó xử, nhắc nhở: “Tôi và nó có cùng một tổ tông.”

Dương Viễn đảo đảo mắt, đúng thế thật. Anh ấy lần sờ tìm bao thuốc lá, cũng rút một điếu rồi ngậm lên miệng: “Tôi nói cho cậu biết, tay Lục Khởi Bạch này chúng ta không thể không phòng. Cậu ta mới tới Trung Quốc được mấy bữa mà đã làm lung lạc tập đoàn chia năm xẻ bảy rồi. Hai lần họp rồi mà cậu vẫn chưa nhìn ra sao? Có mấy vị cán bộ cấp cao trong tập đoàn đã rục rịch rồi. Nhân tài quản lý khách sạn tuy rằng không hiếm nhưng có thể đạt tới tiêu chuẩn chọn người của Skyline thì không nhiều. Giang Nam Xuân và Skyline tách riêng, Lục Khởi Bạch là người dễ vớt được nhân sự của Skyline đi nhất.”

Lục Đông Thâm chậm rãi nhả khói thuốc, trầm mặc không nói.

Dương Viễn kéo ghế ngồi sát lại gần anh một chút, với chiếc gạt tàn ra trước mặt mình rồi gạt gạt tàn thuốc: “Cậu ấy à, mỹ nhân là mồ chôn anh hùng. Tôi phát hiện từ sau khi gặp Hạ Trú, cậu bắt đầu chần chừ lưỡng lự rồi. Tinh thần đánh đâu thắng đó trước kia đâu rồi? Tôi đã bảo cô gái đó là tai họa mà. Từ tình hình hiện tại đã nhìn ra được chưa? Bây giờ tôi còn đang nghi ngờ…”

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn anh ấy: “Nghi ngờ chuyện gì?”

Dương Viễn ngập ngừng giây lát mới nói: “Tôi nghi ngờ cô ấy đi theo cậu phải chăng có mục đích gì đó.” Thấy Lục Đông Thâm nhíu mày, anh ấy lập tức giải thích: “Cậu không thể không thừa nhận cô ấy rất kính trọng Đàm Diệu Minh, đúng không? Cái chết của Đàm Diệu Minh ít nhiều cũng có chút liên quan tới cậu. Cậu cảm thấy cô ấy có vì cái chết của Đàm Diệu Minh mà trả thù cậu không? Trước khi cậu quen biết cô ấy, Skyline của chúng ta đâu có lắm chuyện như bây giờ. Nhưng sau khi cậu đưa cô ấy về thì sao? Nhìn cả đống việc dồn lại một lúc đi, đủ để ép cậu vào đường cùng rồi.”

Nói tới đây, anh ấy lại vô cùng nghiêm túc hỏi Lục Đông Thâm một câu: “Cậu nói thật cho tôi biết đi, lúc trước cậu ra tay chỉnh Đàm Diệu Minh có phải vì cô ấy không?”

“Đàm Diệu Minh không trừ thì Skyline Thương Lăng không có đất dung thân, điểm này cậu rất rõ.” Lục Đông Thâm hờ hững nói một câu. Đương nhiên, đến bây giờ trong lòng anh đã sáng như gương. Thật ra lúc đó anh chính là muốn có được cô, điều kiện để có được cô là khiến Đàm Diệu Minh thất thế.

“Hiểu lầm của cậu đối với Hạ Trú quá sâu. Cô ấy là một cô gái hiểu rõ lý lẽ, lúc đó Đàm Diệu Minh đã không còn đường lùi rồi, tôi phải cứu thế nào?”

Dương Viễn cười khẩy: “Lục Đông Thâm, cậu quên hai chúng là bạn học bao nhiêu năm rồi à? Tôi còn không hiểu cậu sao? Xưa nay cậu vẫn luôn là người suy nghĩ sâu xa. Không sai, Đàm Diệu Minh khi đó đã bị dồn tới bên bờ vực thẳm. Nếu là một người bình thường, họ sẽ cho rằng chết vinh quang chi bằng cứ sống nhục nhã, cho dù phải ở trong tù. Nhưng Đàm Diệu Minh là người sắt đá, cậu không nghĩ được tới kết cục anh ta tự sát

ư? Nếu đã nghĩ được tới chuyện cuối cùng anh ta tự sát nhưng cậu ta bàng quan không hành động, chẳng phải là gián tiếp giết người sao? Hạ Trú là một người rất thông minh, chuyện tôi có thể nghĩ ra cô ấy lại không nghĩ ra sao? Thế nên, cậu nghĩ cô ấy ở lại bên cạnh cậu là vì yêu cậu hay hận cậu?"

"Chuyện trước kia tôi không nói nữa, cứ lấy chuyện lần này của Thương Xuyên ra xem xét, đang yên đang lành sao lại rơi xuống đất? Ngay cả em trai cậu Lục Bắc Thần cũng không điều tra ra vấn đề, người có thể giết hại người khác trong vô hình ngoài cô ấy ra tôi thật sự không nghĩ được ai khác. Khi dư luận chĩa mũi nhọn vào cô ấy, không sai, cô ấy đã để lại đơn xin nghỉ việc cho Cảnh Ninh, nhưng cô ấy không nghĩ đến việc cậu sẽ không cho phép sao? Cô ấy tính chuẩn là cậu có thể bất chấp tất cả để bảo vệ mình nên mới mặc sức làm càn. Thật sự là càng lúc tôi càng cảm thấy cậu đã rơi vào cái bẫy mà cô ấy dày công sắp đặt."

Lục Đông Thâm gạt tàn thuốc: "Cậu nói xong chưa? Nói xong rồi thì cậu khẩn trương cung cấp cho Lục Khởi Bạch một tổ dự án, chẳng phải bên phía nó đang cần dùng người gấp sao?"

"Lục Đông Thâm cậu điên rồi à?" Dương Viễn sững người: "Cậu ta đào tường của cậu, cậu còn chủ động dâng lên tận cửa? Cậu có biết tình cảnh hiện tại của mình không? Bên ngoài có con sói Nhiêu Tôn, trong công ty có con cáo già Lục Khởi Bạch. Việc xây dựng xưởng thuốc sinh học trong nước đã bị Hội đồng quản trị gác lại rồi, cậu lại còn giúp cậu ta lên như diều gặp gió?"

Lục Đông Thâm cười khẽ: "Cậu cũng nói là ở Skyline lòng người đang dao động. Cho dù tôi có một ngàn lần không đồng ý thì cũng không thể thua Lục Khởi Bạch về mặt rộng rãi được, đúng không? Người muốn đi chẳng giữ lại được, thế nên cứ để họ đi đi."

Dương Viễn nhìn anh chằm chằm: “Rốt cuộc cậu muốn làm gì?”

“Dương Viễn, chuyện làm ăn này quan trọng là có qua có lại. Có những chuyện có thể thẳng thừng quyết đoán, lại có những chuyện chỉ còn cách lấy lùi làm tiến.” Lục Đông Thâm rít một hơi thuốc, nhả khói, nói một câu đầy thâm ý sâu xa: “Tình hình ở Trung Quốc khác với nước ngoài, để lộ quá nhiều tài năng ắt sẽ thiệt thòi.”

Dương Viễn đang định hỏi tới cùng thì chuông di động của Lục Đông Thâm vang lên. Anh ấy đứng lên, dập tắt đầu lọc, gõ mấy cái xuống mặt bàn: “Cái gì mà lấy lùi làm tiến, tôi thấy cậu bị Hạ Trú mài nhẵn tâm tính rồi thì có!”

Lục Đông Thâm mỉm cười không nói, sau khi anh ấy ra cửa mới nhận điện thoại.

Là Cảnh Ninh, cô ấy thông báo: “Tổng giám đốc, Thai Quốc Cường nhập viện rồi.”

***

Hạ Trú lại chìm vào một giấc mơ sâu. Là một đêm đen mù mịt, giống như có con quái thú đã nuốt trọn ánh sáng. Tia sáng duy nhất là ánh đèn phòng thực nghiệm, cực kỳ nhức mắt.

“Tả Thời, trong bí kíp có một món chiết xuất không đúng, lâm sàng có phản ứng bài xích.”

“Phản ứng rõ ràng không?”

“Trước mắt chỉ bài xích nhẹ, nhưng em không biết…”

“Thế nên, đây chỉ là một trường hợp ngoại lệ.”

“Chúng ta cần báo lên cho Hội trưởng.”

“Không được, một khi báo lên, hạng mục thực nghiệm này của chúng ta sẽ bị dừng lại, tâm huyết bao nhiêu năm thế là công toi.”

“Tả Thời, anh điên rồi sao? Chết người đấy!”

“Tin anh đi, anh có thể điều chỉnh ra một công thức chuẩn, không thể báo cáo được, hiểu không?”

…

Trong mơ mơ hồ hồ, Hạ Trú cảm thấy khóe môi nóng ẩm. Cô đột ngột mở mắt, phía trước có một ánh mắt dịu dàng ẩn nấp trong bóng tối, xua tan đi sự giá lạnh trong giấc mơ.

“Anh về rồi à.” Cô đè nén mọi sự hoang vu trong lòng xuống, vòng tay qua cổ anh, hơi nghiêng đầu nhìn giờ trên tường rồi lẩm bẩm trách: “Muộn vậy sao?”

Lục Đông Thâm để mặc cho cô ôm cổ mình, cúi đầu hôn một cái, thì thầm: “Anh còn tưởng em sẽ hờn dỗi không quay về đây cơ.” Anh theo đà kéo cô ngồi dậy, vòng tay ôm vào lòng, vùi mặt vào cổ cô thở dài: “Vừa về nhà là được nhìn thấy em, thật tuyệt.”

~Hết chương 212~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 213: Chúng Ta Có Thể Kết Hôn Không? (2099 Chữ)

Thong thả, điềm đạm, tự nhiên, đây chẳng phải chính là cách thức chung sống giữa anh và cô sao?

Hạ Trú cũng cảm thấy rất tuyệt.

Trước khi Lục Đông Thâm về, cô đã ngồi trên sô pha phòng khách nhìn bốn xung quanh. Nơi đây vốn không phải là nơi cô xa lạ. Cô từng tỉ mỉ sắp đặt, cũng từng ở lại qua đêm. Cô từng cảm thán về diện tích của căn nhà này, và từng tiếc nuối nơi đây thật thiếu không khí gia đình. Nhưng bắt đầu từ ngày hôm nay, cô sẽ vào sống ở đây, nếu nói tâm trạng không hồi hộp thấp thỏm là nói dối.

Cô sẽ cùng chung chăn gối với Lục Đông Thâm, mỗi một buổi sáng sớm mở mắt ra là có thể nhìn thấy anh. Đây là sự thể hiện thân mật nhất của một mối quan hệ. Cô chưa từng sống chung với một người nào khác, cho dù là phái nữ. Cô hơi lo lắng, hai người sống quá gần gũi với nhau liệu có khi nào sẽ khiến mọi chuyện đi ngược lại dự tính ban đầu?

Nhà là nơi kín đáo nhất. Hai người cùng sống dưới một mái nhà, khuyết điểm và những điều chưa hoàn hảo liệu có khiến đôi bên chán ghét nhau không? Thời gian lâu dần liệu hai người có chiến tranh lạnh không…

Tất cả mọi lo lắng ấy đều tan thành mây khói sau cái ôm của Lục Đông Thâm.

Để cô biết anh rất cần cô, rất lo lắng cho cô. Phải, về đêm khi đường phố đã lên đèn, anh trở về nhà, cô ra cửa đón, đây chính là điều ấm áp nhất trong cuộc sống.

Thong thả, điềm đạm, tự nhiên, đây chẳng phải chính là cách thức chung sống giữa anh và cô sao?

Hạ Trú dậy làm bữa tối.

Hai món thức ăn một bát canh, một mặn một chay, vừa cân bằng dinh dưỡng lại vừa đủ phần cho hai người ăn, độ ấm vừa đủ, vừa có mùi hương của thức ăn vừa có mùi thơm của cơm.

Điều này khiến Lục Đông Thâm bất ngờ quá lại đâm lo lắng.

Trong suy nghĩ của anh, một cô gái ở tuổi Hạ Trú vẫn còn thích hờn giận, nhưng những thái độ khác hẳn của cô tối nay lại khiến anh yêu thương vô vàn.

Đương nhiên, anh cố tình tảng lờ đi một phòng bếp lại như vũ khí hạt nhân càn quét giống lần trước, tuy rằng mỗi lần và miếng cơm trong lòng anh lại sốt ruột như bị mèo cào vậy.

“Ngày mai anh bảo Cảnh Ninh thuê một quản gia tới đây.” Anh nói: “Sau này trong nhà không thể toàn dùng nhân viên quét dọn theo giờ nữa.”

Con ngươi Hạ Trú đảo đảo: “Không cần, không cần, bây giờ vẫn chưa cần, cứ thuê nhân viên dọn vệ sinh theo giờ cố định để quét dọn nhà cửa trước là được rồi. Phần còn lại để em làm.”

Lục Đông Thâm hồ nghi nhìn cô, cô cười hì hì: “Có quản gia rồi, chứng bệnh của anh sẽ không bao giờ chữa khỏi được.”

Anh biết ngay mà!

Ánh mắt Lục Đông Thâm lại soi vào trong bếp, đầu óc tê rần, rồi anh cười trừ: “Anh cho rằng, không cần lãng phí thời gian vào mấy việc này.”

Hạ Trú chống tay lên cằm, mỉm cười nhìn anh, cái giọng bẹt ra đến bản thân cô cũng cảm thấy nổi da gà: “Thâm ca ca, một nhà ở bên nhau một người nấu cơm, một người rửa bát, như vậy mới có không khí gia đình. Em sống với anh chứ có phải quản gia sống với anh đâu.”

Câu nói này tuy có phần cãi lý nhưng ngược lại đã nói đúng tâm lý của Lục Đông Thâm. Anh cắn răng: “Được rồi, vậy thì nghe em.” Nghĩ rồi anh lại nói: “Hoặc là em cứ nghỉ đi, sau này chuyện bếp núc để anh làm?”

Anh nghĩ bụng như vậy chí ít trong lúc ăn cơm anh cũng không phải thấp thỏm.

Ai ngờ Hạ Trú làm mặt chê bai: “Anh nấu cơm? Thôi bỏ đi, em vẫn muốn sống thêm vài năm nữa.”

Lục Đông Thâm nghe xong có phần ngượng ngập. Anh múc cho cô một bát canh, cố gắng ngụy biện cho bản thân: “Chỉ là anh chưa có thời gian học thôi. Sau này anh sẽ theo em trai học mấy món, tay nghề nấu nướng của nó cũng khá lắm.”

“Lục Bắc Thần?”

“Ừm.”

Hạ Trú rùng mình: “Thôi đừng, khắp người anh ấy toàn là mùi nước diệt khuẩn, nghĩ đến đã không có khẩu vị rồi.”

Lục Đông Thâm mỉm cười.

Hạ Trú nhấp một ngụm canh rồi hớn hở tự khen: “Canh này của em ấy à, quả thực là chỉ có trên trời không có dưới đất. Lục Đông Thâm, anh bảo sao em có thể nấu ăn ngon như vậy chứ?”

Lục Đông Thâm cố nhịn cười: “Phải, sao lại ngon như vậy được chứ? Có lẽ là tài năng thiên bẩm trong truyền thuyết chăng?”

Một câu nói khiến Hạ Trú sướng rơn, cười tít mắt rồi tóp tép cái miệng: “Em cũng thích anh mặc đồ ở nhà, đẹp hơn, không như áo vest quần Âu, lạnh lùng cứng đơ đơ.”

Lục Đông Thâm mím môi cười khẽ, chậm rãi uống canh. Trước kia khi ăn cơm anh rất sợ tiếng ồn, nhưng bây giờ cảm thấy bên cạnh có một cô gái với cái miệng ngọt ngào thật sự là một sự lựa chọn không tệ.

“Nhưng em thích nhất là nhìn anh không mặc gì cả.” Hạ Trú buông một câu.

Ngụm canh chưa kịp nuốt suýt chút nữa khiến Lục Đông Thâm bị sặc. Anh ngước mắt lên nhìn cô, cô cũng rắp tâm cô ý, thấy anh mất mặt lại càng hân hoan. Anh đặt thìa canh xuống, cầm khăn giấy từ tốn lau miệng: “Nha đầu chết tiệt, vết thương vừa lành đã quên đau phải không?”

Hạ Trú lập tức im bặt, cắm cúi ăn cơm.

Lục Đông Thâm giấu nụ cười vào khóe miệng, giơ tay gắp thức ăn cho cô. Dưới ánh đèn, khuôn mặt cô hơi ửng hồng, in trên làn da trắng lại càng khiến người ta thích thú. Trong lòng anh đung đưa một cảm giác khó mà lý giải, là ấm áp, là cảm động, giống như có một sợi lông mảnh đang cọ cọ ngứa ngáy khắp trái tim.

Tối nay số phận đã sắp đặt một sự khác biệt, từ nay về sau trong địa bàn của anh sẽ có thêm cô. Những ngày tháng như vậy anh chưa từng nghĩ đến,

nhưng sau tối nay anh sẽ càng thêm trân trọng.

“Này, Lục Đông Thâm.” Bàn ăn yên ắng chưa được bao lâu, Hạ Trú lại gọi một tiếng.

Lục Đông Thâm ngẩng lên nhìn cô.

“Anh bảo hai chúng ta bây giờ có còn là yêu nhau không?”

Lục Đông Thâm câm nín: “Phí lời, không phải yêu nhau thì anh đang chơi nhập vai với em chắc?” Uống một ngụm canh xong, anh lại nói: “Thế nên thường ngày đừng có gọi Lục Đông Thâm, Lục Đông Thâm mãi thế, có ai gọi bạn trai mình cả tên cả họ như vậy không? Chẳng phải vừa rồi gọi Thâm ca ca rất ngọt ngào sao? Sau này cứ gọi như vậy đi.”

Hạ Trú bĩu môi, rồi lại rùng mình: “Vậy cũng phải xem tâm trạng của em.”

Lục Đông Thâm bật cười, anh cũng không quá kỳ vọng cô có thể dịu dàng như nước.

“Vậy em hỏi anh một chuyện nhé.” Hạ Trú cả tối ngồi chống cằm, ăn không nghiêm túc chút nào.

“Hỏi đi.”

“Chúng ta có thể kết hôn không?” Hạ Trú bất thình lình tung ra một quả bom.

Nhưng Lục Đông Thâm đã vững vàng đỡ được quả bom này, không kinh ngạc, không bất ngờ, trả lời hết sức tự nhiên: “Có thể.”

Mắt Hạ Trú sáng rực lên: “Khi nào?”

Lục Đông Thâm có phần hứng thú. Anh cầm khăn giấy lau miệng cho cô: “Em làm vậy là định cầu hôn với anh đấy à?” Thấy cô hứng thú với chuyện kết hôn cùng anh như vậy, anh cũng yên tâm.

Hạ Trú kéo tay anh lại và nói: “Chúng ta phải thống nhất vấn đề, nếu không sẽ mất mặt trước đám bạn học của em.”

“Bạn học gì cơ?” Lục Đông Thâm sững người.

“Buổi họp lớp cấp hai của em.” Hạ Trú ôm bát cơm, ngồi xuống bên cạnh anh với vẻ âm mưu: “Là thế này, anh cũng biết em không quá hòa đồng. Trước kia mấy buổi họp lớp kiểu này em không tham gia bao giờ. Nhưng năm nay người ta mời ba bốn lượt, em nghĩ chủ yếu là vì có nhiều người đã đọc mấy tin đồn trên mạng, kéo em đến chắc chắn là để do thám tình hình. Em nghĩ rồi, chi bằng cứ đường đường chính chính mà đến, đỡ phải để đám người đó nói nhăng nói cuội.”

Lục Đông Thâm cảm thấy rất khó hiểu: “Có cần thiết không?” Nếu đã là một đám bạn học không nói chuyện được mấy thì hà tất phải lãng phí thời gian cho họ?

“Đương nhiên là cần thiết rồi.” Hạ Trú ôm cánh tay của anh: “Mọi người đều muốn xem trò cười của em, em phải chứng minh với họ rằng em rất hạnh phúc.”

Lục Đông Thâm dở khóc dở cười: “Bé con à, hạnh phúc là từ cuộc sống của chính mình, không phải là điều thể hiện cho người khác nhìn thấy.”

“Em biết, em biết.” Hạ Trú tựa cằm lên cánh tay anh, ngẩng đầu nhìn anh: “Hạnh phúc của em chẳng phải là anh sao?”

Lục Đông Thâm giật mình, cảnh giác nhìn cô: “Ý của em là muốn anh cùng em tham gia buổi họp lớp?”

“Đúng vậy!” Hạ Trú thừa cơ tiến lên, thẳng thừng ôm chặt cổ anh, nũng nịu: “Buổi đó yêu cầu dẫn theo người thân, chúng ta đằng nào chẳng cưới nhau. Anh là chồng chưa cưới của em, được coi là người thân thỏa đáng nhất rồi.”

~Hết chương 213~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 214: Em Sẽ Hát Cho Họ Nghe Cả Vở Kịch Lớn (2383 Chữ)

Không quen cũng phải quen thôi, từ lúc vào nhà tới giờ, mắt anh sắp được tôi luyện rồi, tê dại rồi.

Câu nói này lại như chui tọt vào trong trái tim Lục Đông Thâm. Anh giơ tay vân vê cằm cô, hơi nheo mắt lại: "Em nói anh là gì của em?"

"Chồng chưa cưới, không phải sao?" Hạ Trú tươi cười nhìn anh.

Xưng hô này khiến Lục Đông Thâm cảm thấy vô cùng xuôi tai. Anh mím môi cười khẽ, hài lòng "ừm" một tiếng: "Nếu đã là họp lớp, em cũng không thể không có ý kiến gì. Thế này đi, em chọn địa điểm gặp mặt, ở Trung Quốc hay nước ngoài đều được, mọi chi phí thuê mặt bằng anh sẽ bỏ ra."

"Không cần đâu." Nghe xong câu này, Hạ Trú sướng rơn trong lòng. Cô kéo tay anh lại đùa nghịch: "Có người chủ trì rồi, chúng ta chỉ cần lo việc tham gia là được, đừng có khoe khoang quá. Mấy bạn học cấp hai đó của em tuy không phát triển được bằng các bạn học hồi em du học ở nước ngoài, nhưng cũng được coi là có thành tích trong sự nghiệp hoặc đã lấy được một người tử tế. Ai nấy đều rất sỹ diện, em sẽ không khiến họ bức bối thêm."

Lục Đông Thâm nhướng mày nhìn cô, cười mà như không cười.

Hạ Trú đón ánh mắt anh: "Lần này họ tìm tới em, một là muốn chứng thực xem tin đồn trên mạng có phải sự thật hay không, hai là muốn xem

người yêu bên cạnh nh? thế nào. Họp lớp, nói dễ nghe là ngồi kỷ niệm tuổi thanh xuân, nói khó nghe chính là âm thầm so sánh lẫn nhau."

Lục Đông Thâm kéo tay cô xuống, vòng qua ôm chặt eo cô: "Bé con, em nói cho anh biết đi, em định làm gì?"

Những lời cô nói anh tán đồng. Mấy chuyện họp lớp này chỉ khi nào đến năm mươi, sáu mươi tuổi mới là lúc trong sáng nhất. Còn ở độ tuổi như cô bây giờ, các bạn học thân thiết với nhau đã thường xuyên qua lại rồi, đâu còn cần phải giương cờ khua trống ầm ĩ? Chẳng qua là mỗi người mang trong lòng một mục đích riêng mà thôi.

Cô là một cô gái nhanh nhẹn thông minh, từ đầu đã nhìn thấu điểm này thế nên không bao giờ tham gia các buổi họp lớp. Lần này cô phản ứng khác thường, chắc chắn là có mục đích của cô.

Hạ Trú dựa vào người anh, nghĩ đã thấy vui: "Lần này ấy à, là ông trời đang giúp em." Sau đó cô bắt đầu làm nũng: "Em mặc kệ, coi như anh đã đồng ý rồi."

Lục Đông Thâm sớm đã biết kể từ khi danh xưng "chồng chưa cưới" kia xuất hiện, mình đã bị cô dẫn dụ xuống hố. Anh khẽ thở dài, không nói gì nữa, nhưng thái độ rõ ràng là đã đồng ý.

Thấy vậy, Hạ Trú không nhịn được cười: "Anh đừng căng thẳng, chưa tham gia họp lớp bao giờ phải không?"

"Coi như là họp lớp của mấy cậu bạn chí cốt đi." Lục Đông Thâm nói: "Trong đó có Dương Viễn, em biết đấy. Anh với cậu ấy học chung lâu nhất, hết học thạc sỹ lại lên tiến sỹ. Ngoài cậu ấy ra, còn có vài người bạn khác nói chuyện cũng hợp, đến nay cũng được coi là những người bạn hợp tác

làm ăn. Nhớ lại lần họp lớp gần đây nhất có lẽ là ở Canada. Bọn anh đã bao nguyên một hòn đảo, đủ yên tĩnh."

Chuyện Lục Đông Thâm là sinh viên giỏi cô đã biết từ lâu, sinh viên xuất sắc của đại học Yale, có thể học chung với anh, sau này lại hợp tác làm ăn qua lại, không khó nghĩ họ toàn là doanh nhân thành đạt hoặc đại gia. Nhưng cô cũng không có gì phải tự ti. Học viện nghệ thuật của cô cũng xếp khá cao trong danh sách các trường đại học trên thế giới, coi như có thể đứng ngang hàng cùng Lục Đông Thâm rồi.

Cô như con cười nằm bò trên người anh, lẩm bẩm: "Nghĩ lại hồi còn đi học là thú vị nhất. Hồi đó em làm thêm nhẹ nhàng hơn các sinh viên du học khác nhiều. Phu nhân Raffaello là chủ nhà nơi em ở trọ. Bà ấy sống ở một thành phố khác, lại đã có tuổi nên không tiện đi qua đi lại nhiều, thế nên em cũng coi như trông nhà giúp bà ấy luôn, như vậy cũng được miễn cả tiền thuê nhà. Nói thật lòng, phu nhân Raffaello tìm tới em cũng coi như là một sự may mắn của bà ấy. Căn nhà đó cũ lắm rồi, khi em vừa vào ở trần nhà còn dột nước mưa, toàn là em sửa lại đấy. Còn cả đường ống nước cũ kỹ, sàn nhà nữa… Anh cũng biết là phí thuê công nhân ở nước ngoài đắt thuê nào rồi đấy, thế nên toàn là em tự túc, sau này càng ở càng thoải mái. Lần gần đây nhất em họp mặt các bạn là khi em quyết định về nước, mọi người đều đi tiễn em, cả đám tổ chức tiệc tùng ngay trong nhà, náo nhiệt cực kỳ."

Lục Đông Thâm rất ít khi nghe cô kể về chuyện trước kia. Thấy ánh mắt cô bừng sáng, anh càng thêm rung động. Ai ai cũng chụp lên đầu cô cái mũ bác sỹ phù thủy. Hội đồng quản trị hết lần này tới lần khác yêu cầu anh đuổi việc cô. Ngay cả Dương Viễn cũng nghi ngờ mục đích của cô khi vào Skyline. Vì họ đều chưa được nhìn thấy một Hạ Trú như thế này, một Hạ Trú thẳng thắn thoải mái, khi nhớ về những năm tháng tươi đẹp lại lưu luyến, bịn rịn khiến người ta đau lòng.

Thật ra anh vẫn luôn biết, một cô gái tính cách như Hạ Trú vốn không thuộc về thế giới thương trường lừa lọc dối gian, đấu trí đấu dũng. Cô hoài niệm thời đi học, nhung nhớ Thương Lăng, cho dù là những xa hoa phú quý lúc trước ở trong mắt cô đều đã bay xa như mây khói. Anh hiểu, cô thuộc về trời đất, thuộc về giang hồ, cô có một trái tim tự do lang thang nhưung lại bị giữ chặt trong túi không thể thoát ra.

Là anh ích kỷ, ép buộc nhốt một con báo hoang dã lại, thuần phục làm mèo trong nhà. Nhưng anh có thể để mặc cô rời xa anh không? Lục Đông Thâm biết rõ, anh không thể. Anh thà tạo cho cô một khoảng trời xanh và rừng thẳm cũng không cho phép cô rời khỏi anh nửa bước.

…

Khi cửa phòng tắm mở ra, Hạ Trú bèn ngó đầu vào trong.

Lục Đông Thâm vừa tắm xong, trên người chỉ còn lại một chiếc khăn tắm, đường nhân ngư gợi cảm lấp ló thập thò. Anh đứng trước gương, vuốt đi một lớp hơi nước đọng lại, vừa hay nhìn thấy bóng Hạ Trú thoắt qua.

Rất nhanh, Hạ Trú lại nhìn vào trong.

Lục Đông Thâm nhìn thẳng vào gương cười khẽ, rồi hỏi cô: “Em sao vậy?”

Hạ Trú mang theo mái tóc ướt rượt đi vào, hỏi anh: “Mấy sản phẩm dưỡng da đó của em hoàn toàn không phù hợp với đồ của anh, anh nhìn thấy chưa?”

“Ừm.” Lục Đông Thâm kéo cô qua, kéo khăn khô lau chân tóc cho cô.

“Liệu anh có quen được không?” Hạ Trú nhìn vào người đàn ông trong gương và hỏi.

Bàn tay Lục Đông Thâm khá to, một chiếc khăn mặt ủ lên đầu cô sau đó xoay tròn trên đầu cô như đất rung núi chuyển: "Không quen cũng phải quen thôi, từ lúc vào nhà tới giờ, mắt anh sắp được tôi luyện rồi, tê dại rồi."

Hạ Trú giơ tay lên gỡ khăn măgựt ra, mái tóc của cô đã rối bù xù. Cô xoay ngược tay ôm chặt anh: "Anh tốt thật đấy. Yên tâm, em thề em sẽ không khiến anh quá khó chịu đâu. Em sẽ cố gắng giữ vệ sinh sạch sẽ gọn gàng, hai chúng ta cố gắng đi theo tiêu chuẩn của người bình thường là được rồi."

Trong lòng mềm mại như ngọc, lại có mùi thơm tự nhiên làm Lục Đông Thâm có phần thiếu kiềm chề. Anh cúi đầu, cắn cô một cái: "Nói ai không bình thường hả?"

Hạ Trú cười khúc khích rụt cổ lại.

Lục Đông Thâm xoay cô lại, để cô tựa lưng vào anh, rồi cầm máy sấy, bật đến một mức độ gió vừa phải, sau đó tỉ mỉ sấy tóc cho cô. Hạ Trú nhìn chằm chằm người đàn ông cơ bắp rắn chắc trong gương, đùa giỡn: "Không dễ dàng gì, em tưởng còn anh sẽ bộc phát thú tính."

"Không vội." Lục Đông Thâm cười có phần xấu xa, ngón tay mảnh khảnh luồn qua mái tóc cô: "Món ngon phải từ từ thưởng thức mới có ý nghĩa, giống như sói khi ăn thịt thỏ, phải dỗ dành thỏ trước để thỏ tắm rửa sạch sẽ, hong khô lông rồi sau đó nuốt chửng."

Hạ Trú dùng cánh tay huých vào cơ bắp anh oán trách, khiến anh sảng khoái cười to.

Mái tóc dần dần khô trên ngón tay anh. Nó dài rất nhanh, ban đầu chỉ là kiểu pixie ngắn ngủn, bây giờ nó đã dài ra không ít, có thể túm lại buộc

vào rồi. Anh nói: “Lần này để dài đừng cắt đi nữa.”

Hạ Trú cảm thấy anh có một nỗi bức rứt với tóc dài, bèn tươi cười “ừm” một tiếng. Lát sau, cô hỏi một chuyện: “Nghe nói sau khi tới phủ Thân vương một chuyến, Thai Quốc Cường đã nhập viện?”

Lục Đông Thâm cũng không kỳ lạ khi cô biết chuyện này bèn gật đầu. Khi nhận được điện thoại anh cũng khó hiểu, về sau biết được Thai Quốc Cường tự ý chạy đến phủ Thân vương, sau khi ra khỏi phủ thì ngã nhào xuống đất, tài xế lập tức đưa vào bệnh viện.

“Chức năng tim bị tổn thuương, tạm thời đã thoát khỏi nguy hiểm, nhưng vẫn đang nằm trong phòng ICU.”

Hạ Trú nhìn vào gương: “Thế nên ban nãy em mới nói, lần này là ông trời đang giúp chúng ta. Chỉ có điều, em thật sự không nờ Thai Quốc Cường chung quy vẫn không thoát khỏi nạn này.”

Lục Đông Thâm dừng tay lại, đặt máy sấy sang một bên, quay người cô lại: “Rốt cuộc em định làm gì?”

“Đông Thâm, bây giờ dự án phủ Thân vương đã rơi vào tay Nhiêu Tôn rồi, như vậy bây giờ em làm gì cũng không phải kiêng dè. Chẳng phải anh ta vênh váo lắm sao? Chẳng phải anh ta muốn em qua cầu xin anh ta sao?” Hạ Trú cười khẩy: “Em sẽ khiến anh ta khóc lóc tới cầu xin em, để anh ta hối hận vì đã nhận dự án phủ Thân vương!”

Lục Đông Thâm quan sát cô, câm nín.

“Lúc trước em lùi bước là vì tiếp tục điều tra sẽ khiến anh gặp thêm nhiều rắc rối. Tình hình bây giờ khác rồi.” Cô nói: “Việc Thai Quốc Cường nhập viện đối với em chính là cơ hội tốt, cũng vừa hay tên phá gia chi tử

Nhiêu Tôn đó đã nhận phủ Thân vương, cộng thêm buổi họp lớp lần này…”

Nói tới đây, cô ôm chặt cổ Lục Đông Thâm, cười gian xảo: “Hát kịch có ai không biết chứ? Em sẽ hát cho họ nghe cả vở kịch lớn.”

~Hết chương 214~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 215: Tôi Là Chồng Chưa Cưới Của Cô Ấy (2102 Chữ)

Em dự định mặc đồ đôi với anh, anh có mặc hay không đây?

Tìnhhình trên mạng đã có sự chuyển biến.

Liên tục những scandal xấu xí của những ngôi sao có sức nặng lần lượt được tung lên mạng xã hội, từ đó cũng làm liên lụy tới không ít minh tinh hạng A đang nổi nhất hiện nay, nhất thời đã làm giảm ít nhiều độ nóng của câu chuyện Thương Xuyên rơi xuống đài cao và oan hồn Ngô Trùng.

Còn những người hâm mộ vẫn khăng khăng cố chấp muốn đòi lại công bằng cho Thương Xuyên thì chợt nhận ra, cho dù họ có muốn tiếp tục đăng những bài viết dài tràng giang đại hải thì một giây sau khi công khai lên mạng cũng sẽ bị xóa ngay tức khắc. Đằng sau như có một nguồn sức mạnh khổng lồ đang cấm họ phát ngôn vậy.

Trong phút chốc, mọi cảm xúc phản kháng chỉ có thể xả trong các nhóm bạn bè riêng tư hoặc ID Weibo cá nhân, tất cả các ID VIP có sức ảnh hưởng đều bị cấm.

Không khó nhìn ra thủ đoạn của Nhiêu Tôn rất mạnh và độc, các mối quan hệ sau lưng lại rộng rãi phát triển. Một mặt muốn "thay người chịu tội", mặt khác lại sắt đá dẹp yên những phát ngôn bất lợi.

Cùng lúc này, đội công trình của Hoa Lực đang hăng say làm việc ở khu đất phủ Thân vương. Họ cũng nhanh chóng mở một cuộc họp báo công khai, có sự tham gia của lãnh đạo chính quyền, hai giới chính thương hòa

hợp vui vẻ, hoàn toàn khác biệt với tình thế tiếng tăm chịu ảnh hưởng nghiêm trọng vì chuyện phủ Thân vương của Skyline, khiến cho giá cổ phiếu của Lục Môn rớt thảm hại tại nước ngoài.

Dướisự cưỡng chế ấy, những dư luận bất lợi có vẻ đã ít dần.

Nhưng vừa bình yên chưa được mấy ngày, bỗng nhiên có người tung ra chuyện Thai Quốc Cường nhập viện, đồng thời nhấn mạnh lý do nhập viện là vì đêm hôm đột nhập phủ Thân vương.

Tập đoàn Trường Thịnh đã ngã một vố đau trong dự án phủ Thân vương lần này, thế nên từ trước tới nay, hành tung của Thai Quốc Cường đều thuộc tình trạng bảo mật, nhất là lần nhập viện này. Nhưng sau khi trên mạng tung tin, chủ đề về Ngô Trùng lại được xào nóng. Lần này không chỉ là fan của Thương Xuyên, ngay cả các fan mạng mình thường cũng bắt đầu hoài nghi liệu việc Thai Quốc Cường nhập viện có phải là báo ứng hay không?

Mà mồi lửa của chủ đề này Nhiêu Tôn còn chưa kịp dập tắt, ngay sau đó đã có một tin tức khác được tung ra: Thi thể Thương Xuyên vốn dĩ phải được hỏa táng thì bỗng dưng không cánh mà bay!

Làm chấn động cả mạng xã hội.

Ai ai cũng bàn tán về chuyện này, lan tỏa như những câu chuyện trong các bữa trà chiều rảnh rang, chỉ là những lời vụn vặt chắp nhặt, cho dù có cất công ngăn cấm cũng vô ích.

Đương nhiên, phía cảnh sát lập tức ra mặt bác bỏ tin đồn. Nói rằng thi thể của Thương Xuyên không mất tích mà được người nhà ký tên nhận về.

Nhưng quần chúng càng thích mấy thứ được thêu hoa trên gấm hơn, ví dụ như thuyết Ngô Trùng mượn xác trả hồn.

Hoa Lực khó khăn lắm mới chèn ép được dư luận nay lại một lần nữa bị đào bới, hơn nữa lần này khác với trước đó. Trước đó là có tổ chức tiến hành đăng các bài viết hoàn chỉnh. Bây giờ thì trở thành đề tài thảo luận, gần như là thảo luận toàn dân. Bài viết còn dễ kiểm soát, còn những bình luận dông dài thì làm sao có thể chặn lại được?

Trong lúc mạng xã hội một lần nữa khói lửa ngập trời, Hạ Trú đã ăn diện xinh đẹp chuẩn bị cho buổi họp lớp.

Tuy rằngLục Đông Thâm bận rộn từ sáng tới tối, nhưng đến giờ đã hẹn anh vẫn giữ lời hứa xuất hiện trước mặt Hạ Trú. Có điều bộ áo vest quần Âu của anh khiến cô không thoải mái, cô ném cho anh bộ quần áo thoải mái hơn đã chuẩn bị từ trước.

Lục Đông Thâm không có quá nhiều trang phục thoải mái, bắt nguồn từ việc anh không có quá nhiều dịp để mặc. Trước khi quen Hạ Trú, anh chỉ có trang phục thể thao cho các buổi đánh golf, nhưng dù là sân bóng thì cũng là nơi bàn chuyện làm ăn. Sau khi quen Hạ Trú, mấy bộ quần áo đó của anh trở thành "chiến bào" thi thoảng cùng cô đi dạo phố mua sắm.

Hạ Trú chọn ch anh một bộ trang phục cực kỳ gần gũi với mọi người, áo phông trắng quần bò. Lục Đông Thâm cao lớn đĩnh đạc, vóc dáng rất đẹp. Kiểu phối đồ đơn giản ấy bỗng trở nên rất bắt mắt. Hạ Trú tấm tắc ngợi khen, sự quý phái của con cái nhà họ Lục đúng là người ngoài không thể bắt chước được.

Lục Đông Thâm mặc không thoải mái lắm, anh đưa ra nghi vấn: "Chẳng phải chúng ta đi dự tiệc tối ư? Ăn mặc thế này hơi tùy tiện quá."

Hạ Trú nhân lúc đang vuốt phẳng lại góc áo cho anh bèn đánh một cái lên ngực anh, cảm giác rắn chắc khiến trái tim cô chao đảo. "Anh có biết ở

nước mình ngoài những doanh nhân thành đạt như anh hay mặc áo vest quần Âu, thì còn loại người nào hay cà vạt chỉn chu không?"

Lục Đông Thâm lắc đầu.

Hạ Trú bẻ đầu ngón tay: "Nhân viên bất động sản, nhân viên môi giới và mấy gã lừa đảo khoác lên ngoài vẻ đạo mạo tử tế."

Lục Đông Thâm cười: "Rất tốt, anh đi lên từ nghề mua bán." Rồi anh vòng tay ôm cô vào lòng, bổ sung thêm: "Hơn nữa, anh cũng đã thành công lừa được người đẹp về tay."

Hạ Trú nép vào lòng anh, đặt tay lên vai anh: "Em dự định mặc đồ đôi với anh, anh có mặc hay không đây?"

Lục Đông Thâm tươi cười: "Mặc."

Trên thực tế, khi Lục Đông Thâm theo Hạ Trú tới địa điểm họp lớp, anh mới hiểu khi anh nói ra hai chữ "tiệc tối", nụ cười quái đản của Hạ Trú có hàm ý gì.

Địa điểm gặp mặt được chọn ở một nhà hàng có tiếng tăm hàng đầu Bắc Kinh, nổi tiếng nhất với món lẩu chính hiệu Bắc Kinh, trên đầu nhà hàng treo lơ lửng tấm hoành phi do chính vua Càn Long chắp bút, thể hiện một lịch sử lâu đời.

Người Bắc Kinh xưa thích nơi này, sau này theo khẩu hiệu "Bắc Kinh chào đón bạn" của Olympic 2008, người nước ngoài ào ạt đổ bộ, cửa hiệu lâu đời này cũng không ngừng mở rộng, chiếm cứ một vị trí đẹp nhất trên đường vành đai hai, với diện tích tròn ba tầng lầu, nhìn từ xa rường cột chạm trổ trông rất hoành tráng.

Cuối cùng Lục Đông Thâm cũng hiểu nỗi lòng của Hạ Trú, nếu mặc một bộ vest Âu vào nơi này quả thực là ngớ ngẩn.

Đúng giờ ăn tối, thực khách rất đông, người xếp hàng còn đông hơn nữa. Vừa bước vào là có thể ngửi thấy mùi thịt bò thịt dê thơm phức. Tầng một là bàn ăn riêng lẻ, tầng hai là bàn ghép và tầng ba là phòng kín. Lục Đông Thâm cảm thấy rất khó hiểu với việc ăn lẩu giữa mùa hè nóng bức. Hạ Trú phổ cập cho anh: Ăn một nồi lẩu khói bốc nghi ngút, uống vài cốc bia mát lạnh, đây mới là sự sung sướng đã đời vào ngày hè.

LụcĐông Thâm kinh hoàng nhìn các vị khách đang ngồi trên bàn. Khói lửa nghi ngút, điều hòa tổng thổi vù vù. Anh len lén hỏi Hạ Trú: "Chỗ này ngoài lẩu ra còn ăn được gì khác không?"

"Chỉ có lẩu thôi." Hạ Trú cười tít mắt khoác tay anh và nói: "Lục công tử à, anh cũng nên trải nghiệm các món ăn dân dã đi thôi."

Đẩy cửa phòng VIP ra, bên trong là những tiếng cười nói rôm rả.

Phòng VIP rất rộng. Hai chiếc bàn tròn to đùng bày ở giữa, nhìn thoáng qua phải có đến hơn hai mươi người. Đồ nhúng lẩu trên bàn đã được bày đầy đủ, chỉ còn thiếu nồi lẩu, ở giữa bàn hụt xuống một cái lỗ rất to.

Hạ Trú là người tới cuối cùng. Cô vừa vào mọi người đều nhìn thấy cô, lần lượt tiến tới chào hỏi. Có một cô bạn giọng to rất nhiệt tình, thậm chí còn chạy đến ôm cô, luôn miệng gọi "bảo bối, sau đó tròn mắt nhìn Lục Đông Thâm đứng bên cạnh cô: "Vị này là?"

Trên bàn quá nửa là nữ giới, dĩ nhiên sẽ tập trung sự chú ý cả vào Lục Đông Thâm. Hạ Trú nhanh chóng nhìn quanh phòng một lượt. Quả thật vẫn có những người đàn ông mặc vest chỉn chu, trông có vẻ ra dáng, nhưng tướng mạo vẫn kém Lục Đông Thâm không ít.

Cô thầm cảm thán trong lòng, so sánh kiểu này sẽ có người phải tức chết.

Hạ Trú đang định long trọng giới thiệu Lục Đông Thâm, anh bèn nhẹ nhàng thản nhiên đáp một câu: "Tôi là chồng chưa cưới của cô ấy, hân hạnh được gặp mọi người."

Cả bàn ăn chợt vang lên tiếng xuýt xoa.

Hạ Trú mím môi cười khẽ, cũng không giới thiệu nhiều thêm nữa.

Sau khi ngồi vào bàn, có bạn học nữ trêu đùa: "Tình yêu à, cậu được đây, tấm ngẩm tầm ngầm mà đã đám cưới rồi, còn kiếm được một anh chàng xuất sắc như vậy nữa chứ."

Hạ Trú nghiêng đầu ngó Lục Đông Thâm: "Ông trời yêu thương thôi."

Lục Đông Thâm chỉ mỉm cười, không nói gì.

Bầu không khí trên bàn ăn có sự thay đổi. Khi Hạ Trú chưa đến, mọi người đều ngồi quây lấy nhau nói chuyện về gia đình. Sau khi Hạ Trú đến, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào họ. Nhất là Lục Đông Thâm. Rõ ràng anh không phải ngồi ở ghế chính, nhưng với vóc dáng cao lớn và diện mạo tuấn tú, một khí chất bẩm sinh toát ra đã áp chế tất cả những người đàn ông khác, khiến người ta chỉ muốn theo dõi và quan tâm…

~Hết chương 215~

*Spoil: "Vẫn là Thẩm Ban của chúng ta thương Hạ Hạ nhất, phảiđợi Hạ Hạ tới mới khai mạc."

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 216: Có Thể Bật Đèn Xanh Cho Bọn Em Không? (2082 Chữ)

Đã là bạn học của em, đương nhiên là có thể.

Người tổ chức buổi họp lớp lần này là lớp trưởng của Hạ Trú, họ Thẩm, da dẻ trắng trẻo, mắt đeo đôi kính gọng vàng rất thư sinh, các bạn học ngồi đây vẫn thân thiết gọi anh ấy một tiếng "lớp trưởng Thẩm". Sau khi tốt nghiệp, anh ấy thi tuyển công nhân viên chức rồi vào làm công việc xuất nhập cảnh trên thành phố, tuổi còn trẻ nhưng tiền đồ rất rộng mở.

Có lẽ vì chịu ảnh hưởng của môi trường làm việc nên cung cách nói chuyện của anh ấy vẫn có phần quan chức. Thế nhưng đối với Hạ Trú anh ấy rất nhiệt tình, thấy cô đến lập tức yêu cầu nhân viên mang nồi lẩu lên. Lớp phó Dương theo ngành y, vì từ nhỏ đã được bố mẹ cho đi học múa nên lúc nào trên người cũng toát lên một vẻ kiêu ngạo, cô ta dẫn theo người nhà.

Cô ta cười đùa, rồi nói bóng gió với Hạ Trú: "Vẫn cứ là lớp trưởng Thẩm của chúng ta thương Hạ Hạ nhất, nhất quyết phải đợi Hạ Hạ tới mới khai tiệc."

Ở ngay trước mặt Lục Đông Thâm, câu này có phần khiêu khích. Các bạn học khác chỉ đùa đùa cợt cợt nói hùa theo chứ không lộ liễu như lớp phó Dương.

Hạ Trú khoác tay Lục Đông Thâm, cười nói: "Anh biết không, vị lớp trưởng Thẩm này của bọn em từ nhỏ đã có giấc mộng anh hùng, thích bảo

vệ kẻ yếu, chăm sóc người dưới. Hồi học cấp hai em vừa lùn vừa bé, cậu ấy vẫn luôn giúp em lau bảng. Nhưng lúc đó cậu ấy cũng đâu có cao lắm đâu, thế nên mỗi lần lau bảng cứ phải nhảy choi choi, buồn cười chết đi được. Bọn em ai ai cũng yêu quý lớp trưởng Thẩm, nhất là lớp phó Dương, mỗi lần thấy lớp trưởng lăng xăng giúp các bạn nữ lớp khác là cậu ấy lại tức phát khóc."

Một câu nói đã đẩy cục diện về hướng ngược lại, sắc mặt lớp phó Dương không tốt cho lắm, cùng với đó là người thân ngồi bên cạnh cô ta.

Lục Đông Thâm đã sớm quen với cái miệng lanh lợi của Hạ Trú, anh giơ tay véo mũi cô, cười nói: "Thì ra từ nhỏ đã được chăm sóc thành quen rồi." Dứt lời anh nhìn một lượt những người trong bàn, khóe miệng rướn lên: "Bé con bây giờ tính khí vẫn còn khó chịu lắm, động một tý không hài lòng là hờn dỗi với tôi." Nói rồi, anh lại quay sang xoa đầu Hạ Trú.

"Bé con?" Có cô bạn cười đùa: "Hạ Hạ, cậu có phúc thật đấy, được…" Rồi cô ấy nhìn Lục Đông Thâm: "Anh tên là gì nhỉ?"

Lục Đông Thâm mỉm cười trả lời: "Tôi họ Lục."

"Được anh Lục cưng chiều như con gái vậy." Cô bạn vừa nói chính là người ôm chầm Hạ Trú lúc cô mới tới, ăn to nói lớn, nhìn là biết mẫu người thẳng thắn thoải mái.

Hạ Trú tươi cười giới thiệu với Lục Đông Thâm: "Cô ấy là bí thư lớp bọn em, học cực kỳ siêu, giành đồng thời hai bằng đại học tại Houston. Bọn em gọi cô ấy là vua mắt kính, hồi cấp hai cô ấy là người đeo mắt kính gọng to nhất." Rồi cô nghiêng đầu nhìn anh chàng hiền lành, có vẻ kín đáo ngồi bên cạnh bạn: "Vua mắt kính, bạn trai cậu đấy à?"

Vua mắt kính phá lên cười: “Phải đó phải đó, cậu cứ gọi anh ấy là Đại Vệ được rồi. Cố vấn tài chính, cậu có tiền rảnh rỗi nhớ tìm Đại Vệ nhé.”

Lúc trước chắc là mọi người đã làm quen lẫn nhau rồi, thế nên Đại Vệ chỉ gật đầu với Hạ Trú và Lục Đông Thâm, nói câu “Hân hạnh”.

Nồi lẩu được bê lên, là loại nồi cổ đã được mở rộng kích cỡ. Mọi người đều đồng loạt bất ngờ. Các phục vụ mặc đồ Trung Quốc, trên cánh tay vắt một chiếc khăn trắng, nói tiếng Bắc Kinh đặc sệt, lần lượt giới thiệu các món ăn. Sau khi họ đi hỏi, lớp trưởng Thẩm nhìn về phía Hạ Trú và nói: “Nghe nói cậu đã ở nước ngoài không ít năm, nhớ mùi vị này lắm phải không? Hôm nay mình toàn gọi các món ngon chính gốc Bắc Kinh để làm đồ nhúng lẩu đấy.”

Nói xong, anh ấy lại nhìn sang Lục Đông Thâm: “Chỉ có điều không biết anh Lục có quen ăn mấy thứ này không thôi.”

Lục Đông Thâm mỉm cười: “Mọi người cứ tự nhiên.”

Trong lúc đợi nồi lẩu sôi, lớp trưởng Thâm bắt đầu “hỏi cung” Lục Đông Thâm: “Anh Lục hiện đang giữ chức vụ gì?”

Lục Đông Thâm từ tốn nho nhã: “Chức vụ thì không dám nhận, hiện tại tôi đang làm trong ngành quản lý nhà hàng khách sạn.”

“Là nhân viên hay là?”

Khóe miệng Lục Đông Thâm ẩn chứa nụ cười, anh quay đầu sang nhìn Hạ Trú: “Cũng được coi là… tầng lớp quản lý rồi nhỉ?”

Hạ Trú khẽ ho mấy tiếng, cố nhịn cười, gật đầu: “Ừm, nói nghiêm túc thì anh được xem là thuộc tầng lớp quản lý.”

“Ồ, vậy thì cũng vất vả lắm. Ngành nhà hàng khách sạn cạnh tranh rất khốc liệt, khó làm ăn.” Lớp trưởng Thẩm hiểu lầm ý tứ của họ, rồi cười với Hạ Trú: “Sớm biết cậu có nguồn tài nguyên này thì buổi họp lớp của chúng ta nên chuyển tới địa bàn làm việc của anh Lục đây mới phải.”*

*Có tiền thuê không -_- (Xin lỗi anh em, không nhịn được phải chĩa vào một câu.)

Lớp phó Dương nói: “Lớp trưởng Thẩm, cậu như vậy là không đúng rồi, người ta làm thuê kiếm tiền, cậu gọi cả đám người đến chẳng phải bắt người ta bật đèn xanh lộ liễu sao? Nếu thu tiền của cậu thì Hạ Hạ mất thể diện. Còn không thu tiền của cậu thì người ta lại biết ăn nói sao với ông chủ. Làm khó người ta vậy sao?” Rồi cô ta nhìn Hạ Trú chằm chằm, bổ sung một câu: “Phải không, Hạ Hạ?”

Hạ Trú dùng khuỷu tay huých Lục Đông Thâm, cười hỏi anh: “Này, bật đèn xanh cho bọn em nhé?”

Lục Đông Thâm để mặc trò đùa cố ý của cô, dịu dàng nói: “Đã là bạn học của em, đương nhiên là có thể.”

“Ôi chao, Hạ Hạ, cậu hạnh phúc thật đấy.” Vua mắt kính làm mặt ngưỡng mộ.

Các bạn học khác cũng hùa theo phụ họa.

Lớp trưởng Thẩm chỉ chỉ vào nồi lẩu vừa sôi: “Mọi người vừa ăn vừa nói chuyện đi.”

Cấp hai không giống đại học, mọi người hầu như đều là người ở đây. Tuy rằng nhiều năm sau kẻ phương Nam, người phương Bắc nhưng ai cũng cố chấp với mùi vị của quê hương. Lẩu than của Bắc Kinh xưa đã

đong đầy kỷ niệm thời học sinh của họ, bầu không khí ấm áp sôi sục xen lẫn cùng mùi hương quen thuộc.

Cả đám người ăn uống thoải mái, khui hết chai bia này tới chai bia khác. Các bạn học lâu ngày mới gặp lại nhau, cả những người thân đi cùng cũng rất nhanh chóng thân thiết với mọi người, chuyện gì cũng có thể nói được. Nhắc tới một bạn học họ Vương, Hạ Trú hỏi vì sao không thấy bóng dáng đâu, lớp phó Dương làm mặt khinh thường: "Lớp chúng ta lòi ra đúng một người theo cái ngành lá cải đó đấy, ai thèm quan tâm tới cậu ta? Làm nghề gì không làm. Năm ngoái mình còn bảo chồng mình giới thiệu công việc cho cậu ta, kết quả người ta có thèm nể mặt đâu."

Chồng của lớp phó Dương họ Chu, làm kế toán tại một trong bốn công ty Kế toán lớn, nói chuyện dĩ nhiên sẽ trở nên kênh kiệu: "Mỗi người một chí hướng, mấy ngành như chúng ta cũng không phải ai muốn là cũng vào được."

Lớp trưởng Thẩm hừ một tiếng rồi quay sang Hạ Trú thì thầm to nhỏ: "Đừng nghe lớp phó Dương nói bậy. Cậu ấy từng gọi điện cho mình, nói hôm nay mà rảnh thì sẽ qua ngay. Cậu cũng biết tính cậu ấy mà, thích náo nhiệt lắm, mấy buổi tụ tập như thế nào sao nỡ bỏ."

Hạ Trú gật đầu, rồi ghé sát lại Lục Đông Thâm, thì thầm: "Còn nói người ta lá cải nữa, ngồi trên bàn này có mười người thì tám người thích buôn chuyện thiên hạ."

Lục Đông Thâm không nhịn được cười.

Ở trong mắt mọi người, hai người họ rất ân ái mặn nồng, khiến ai nhìn cũng phải đỏ mắt. Quả nhiên, đúng như Hạ Trú phân tích, mọi người nói qua nói lại vẫn vòng về họ, nói về ngành phân tích mùi hương hiện tại của

cô. Có rất nhiều người tò mò nhưng những người cố tình dẫn chuyện còn nhiều hơn.

Hạ Trú ăn nói dõng dạc, kể về chuyện của mình cứ như chỉ có trên trời không có dưới đất. Dần dần, cả phòng đều ngồi nghe cô chém gió. Lục Đông Thâm im lặng từ đầu tới cuối, mọi người nghe mà tròn mắt há miệng liên tục ngợi khen, còn anh chỉ mỉm cười, sau đó lẳng lặng dùng đùa chung gắp thức ăn sống, sau đó đổi sang đũa của mình gắp thịt chín và rau chín vào bát của cô.

Cô cứ ngồi vừa ăn vừa kể chuyện vô tư, còn không quên nhắc nhở anh: Em không ăn cái đó đâu, em ăn thịt bò mềm, nấm bào ngư… Ừm, cả nấm mực nữa…

Lục Đông Thâm cực kỳ nhẫn nại, yêu cầu gì cũng đáp ứng. Cô nói gì anh cũng đồng tình, sau đó lại gắp ra trước mặt cô.

Những động tác tự nhiên như không ấy có thể chẳng là gì trong mắt đàn ông, nhưng các cô gái thì rất nhạy bén. Cho dù là một người thần kinh thô như Vua mắt kính cũng buộc phải lên tiếng: “Nam thanh nữ tú ngồi cạnh nhau đúng là đẹp mắt, nhưng mà anh Lục này, anh không ăn miếng nào sao?”

~Hết chương 216~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 217: Có Mắt Không Nhìn Thấy Thái Sơn (2191 Chữ)

Sau câu hỏi của Vua mắt kính, mọi người mới chợt nhận ra, từ lúc nồi lẩu sôi đến bây giờ, ngoài việc uống mấy ngụm rượu với mọi người ra, Lục Đông Thâm chưa ăn một miếng nào. Chiếc đĩa trước mặt anh vẫn sạch bong kin kít, ngay cả bát nước chấm cũng được sắp xếp chỉnh tề ở đó, chưa được đụng vào.

Lớp trưởng Thẩm sau khi thấy vậy bèn kỳ lạ hỏi: "Anh Lục ăn rồi mới tới đây sao?"

Hạ Trú quay đầu liếc nhìn Lục Đông Thâm, không nhịn được cười. Lục Đông Thâm cũng lẳng lặng nhìn cô rồi nói với mọi người: "Đúng vậy, bữa sáng tôi ăn hơi muộn, mọi người cứ tự nhiên, đừng lo cho tôi."

"Phải đó, anh ấy tập trung phục vụ cho mình là được rồi, mọi người ăn đi, ăn đi." Hạ Trú nhẹ nhàng thêm vào.

Các bạn học nữ khác nghe xong lại được một phen ngưỡng mộ: "Hạ Hạ, cậu tốt số thật đấy."

Chỉ có lớp phó Dương là không phụ họa theo. Cô ta liếc xéo người ngồi bên cạnh mình, người ấy lập tức hiểu ý, cũng gắp cho cô ta một miếng thịt.

Một buổi họp lớp, không những là sự so đo ngấm ngầm giữa các bạn học, ngay cả người nhà cũng không chịu yếu thế. Sau khi gắp xong miếng thịt cho lớp phó Dương, anh chàng kế toán lại bắt đầu phản kích, mục tiêu đương nhiên là Lục Đông Thâm.

“Khách sạn nơi anh Lục làm việc quy mô có lớn không? Một vài khách sạn nhỏ bé tầm thấp thì còn được, mấy khách sạn quy mô lớn cứ gọi là rắc rối. Nhóm của chúng tôi trước kia từng nhận việc ở một khách sạn bảy sao, tài chính loạn cào cào, ở trong mắt những người chuyên nghiệp như chúng tôi đó gọi là nói bừa làm bậy.”

Trông có vẻ như hỏi han Lục Đông Thâm, kỳ thực không cho anh thời gian để lên tiếng, rõ ràng đang tự thể hiện ưu thế của mình. Đợi anh ta huyên thuyên một hồi xong xuôi, Lục Đông Thâm gắp cho Hạ Trú một miếng, rồi cầm khăn ướt lên từ tốn lau tay: “Ồ? Anh Chu đã nhận việc ở khách sạn nào vậy?”

“Chúng tôi nhận việc ở khách sạn quốc tế đấy, WH. Lúc đó nghe nói khách sạn ấy có ý muốn tiến quân vào Trung Quốc, nhưng sau này không nghe thông tin gì nữa.” Anh chàng kế toán cười nói: “Chắc là bại trong kế sách rồi.”

Lục Đông Thâm cười, đặt tờ khăn ướt xuống: “WH là thương hiệu khách sạn cao cấp lâu đời tại Bắc Mỹ, hai năm trước đúng là đã có dự định tiến quân vào Trung Quốc. Nhưng thị trường trong nước phức tạp, các doanh nghiệp Trung Quốc cũng rất có tinh thần thổ công thổ địa, thế nên tạm thời trì hoãn kế hoạch, đồng thời kết hợp với tình hình trong nước thành lập một thương hiệu hoàn toàn mới để làm tiền tiêu. Còn về việc tài chính có vấn đề mà anh Chu vừa nói, tôi lại nghe được một phiên bản khác.”

Người đàn ông kế toán nhướng mày: “Anh Lục đã nghe được chuyện gì?”

Tất cả mọi người đều nhìn Lục Đông Thâm.

Anh nói tiếp: “Lúc đó đúng là WH đã ủy quyền cho một trong bốn công ty kế toán lớn nhất làm nghiệp vụ thẩm tra cho mình, nhưng có lẽ tư chất của công ty này không đủ để làm các dự án được giao, thế nên chẳng bao lâu sau WH đã rút lại ủy thác. Cũng vì suy nghĩ tới sự trì trệ và vàng thau lẫn lộn của các công ty kế toán, thế nên sau khi thành lập thương hiệu mới không lâu, WH đã bỏ ra một khoản tiền lớn để mời nhân tài từ KPMG, PricewaterhouseCoopers (PwC), Deloitte… năm công ty kế toán hàng đầu thế giới về làm, trở thành bộ phận nòng cốt của mình, tập trung phục vụ cho thương hiệu của mình.” Nói tới đây, anh cười: “Không ngờ anh Chu lại là nhóm dự án năm xưa, thật đáng tiếc.”

Anh chàng kế toán nghe xong, thể diện đã mất sạch rồi. Câu nói của Lục Đông Thâm ai ai ngồi đây nghe cũng hiểu, có người đã vụng trộm cười thầm rồi.

Lớp phó Dương lập tức giảng hòa: “Thôi, đó đã là chuyện của nhiều năm về trước rồi, bây giờ anh Chu nhà tôi không còn là học việc nữa, tự dẫn dắt đội ngũ rồi.” Sau đó cô ta lại mỉm cười nhìn Lục Đông Thâm, chỉ là không biết quy mô khách sạn nơi anh Lục làm việc, nếu có thể với tới bốn công ty kế toán hàng đầu thì có thể tìm anh Chu nhà tôi.”

Lục Đông Thâm từ tốn đáp: “Thật xin lỗi, chúng tôi tự có đội ngũ chuyên nghiệp của mình.”

Lớp phó Dương sững người, anh chàng kế toán muốn tìm lại thể diện, hắng giọng nói: “Cũng phải, khách sạn quy mô bình thường thì dùng kế toán của mình là đủ rồi, chọn công ty kế toán là lãng phí nhân tài.”

Lụcông Thâm mỉm cười không nói gì.

Hạ Trú huých huých vào người anh, tỏ ý đĩa của mình hết rồi. Nụ cười của Lục Đông Thâm càng rạng rỡ hơn: “Em muốn ăn gì?”

“Ừm… Dạ lá sách đi.” Hạ Trú nói: “Thời gian trần dạ lá sách không thể quá lâu, trần sơ sơ thôi.”*

*Từ này đồng nghĩa với “thấp thỏm, lo âu” nên Đông Thâm chưa nghe ra.

Lục Đông Thâm nhướng mày.

Hạ Trú giơ tay vẽ vẽ: “Sơ sơ thôi.”

Lục Đông Thâm bừng tỉnh ngộ: “Được.”

Làm cho các cô gái khác phá lên cười: “Hình như anh Lục không mấy khi ăn lẩu thì phải?”

Chưa đợi Lục Đông Thâm lên tiếng, Hạ Trú bèn giải đáp thắc mắc thay mọi người: “Mọi người chê cười rồi. Anh ấy là người nước ngoài, phải dần dần mới quen được với các món ăn Trung Quốc.”

Thật ra mọi người đã nghe ra được phần nào từ cung cách nói chuyện và phát âm của anh. Lớp trưởng Thẩm là người đi theo con đường quan chức, mắt dĩ nhiên không tầm thường. Từ ban nãy khi vừa gặp mặt, anh ấy đã cảm thấy trên người Lục Đông Thâm này toát ra một khí chất không giống người thường. Qua một cuộc nói chuyện, anh ấy càng cảm thấy người này không đơn giản, bèn hỏi: “Bọn tôi vẫn chưa biết anh Lục làm ở khách sạn nào đấy.”

Lục Đông Thâm gắp miếng dạ lá sách đã chín tới cho Hạ Trú, trả lời đơn giản: “Skyline.”

“Skyline?” Có người thảng thốt: “Chính là Skyline dạo trước ầm ĩ vì dự án phủ Thân vương? Hạ Hạ, cậu cũng đang làm ở Skyline phải không? Nói vậy hai người là đồng nghiệp?”

Tất cả mọi người đều tỏ ra hiếu kỳ.

Lúc này, Đại Vệ nãy giờ vẫn im lặng bỗng lên tiếng, ngập ngừng hỏi: "Lẽ nào anh chính là… anh Lục Đông Thâm, tổng giám đốc tập đoàn Skyline?"

Sở dĩ anh ấy trầm mặc không lên tiếng là vì đang quan sát. Từ lúc gặp Lục Đông Thâm, anh ấy đã cảm thấy quen quen, sau đó lại nói là làm trong ngành khách sạn. Tới tận lúc này khi tung ra làm việc ở Skyline, Đại Vệ mới dám liên hệ người trước mặt với Lục Đông Thâm.

Tất cả mọi người đều sửng sốt nhìn Lục Đông Thâm, bao gồm cả lớp trưởng Thẩm. Duy chỉ có Hạ Trú vẫn cắm cúi ăn.

Lục Đông Thâm không dừng động tác gắp thức ăn cho cô, cũng không cảm thấy chuyện này có gì quá to tát. Anh nói: "Phải."

Tiếng suýt xoa vang lên khắp bàn ăn, mọi người bắt đầu xôn xao.

Đại Vệ sững người, sau khi phản ứng lại lập tức đứng lên, vòng sang bên cạnh Lục Đông Thâm, giơ tay: "Anh Lục, đúng là có mắt không nhìn thấy Thái Sơn, hân hạnh, hân hạnh. À, trước kia tôi còn từng liên lạc với trợ lý của anh, anh nhiều công nhiều việc, chắc là chưa biết việc này."

Lục Đông Thâm đặt đũa xuống, không đứng lên, giơ tay bắt tay lại.

"Lúc đó cũng tại tôi không biết tự lượng sức mình, giá mà được nhận dự án của anh Lục thì quá tốt rồi." Có thể nhận ra Đại Vệ cũng là một người lịch sự, tuy cung kính nhưng không xu nịnh. Anh ấy cười nói: "Nhưng về sau mới biết tài chính của anh Lục đều thông qua các nhân viên chuyên nghiệp của Lục Môn quản lý, toàn là các cố vấn tài chính hàng đầu quốc tế, thế nên tôi không dám múa rìu qua mắt thợ nữa."

Lục Đông Thâm khẽ cười: “Chúng ta còn ngày rộng tháng dài.”

“Vâng vâng vâng.”

Đại Vệ nói ra Skyline, lại nói ra Lục Môn, làm cả bàn ăn lại được dịp choáng váng.

Nếu không có chuyện của Thương Xuyên, có lẽ mọi người chỉ biết Skyline, không biết Lục Môn, dẫu sao thì thời gian gần đây Skyline có những bước phát triển không nhỏ tại Trung Quốc. Ngoài các bất động sản, siêu thị, biệt thị dưới quyền Skyline, khách sạn Skyline giống như một con ngựa đen tự mang hào quang đột phá vòng vây, đồng thời đứng vững vị trí và tốc độ phát triển trong số các rừng thương hiệu khách sạn nước ngoài tại các đô thị loại 1.

Còn Lục Môn, một Lục Môn có vẻ rất xa xôi so với Trung Quốc, một thánh địa có vẻ như vĩnh viễn chỉ tồn tại trong truyền thuyết, tuy rằng các sản nghiệp dưới tay phức tạp rối rắm, phạm vi đầu tư lại càng dày đặc, chi chít như mạng nhện, nhưng có quá nhiều sản nghiệp tên tuổi đều đứng độc lập dưới thương hiệu của mình, ít khi chụp chiếc mũ Lục Môn, thế nên ngoài những người trong giới hoặc những người có hứng thú quan tâm tới thương trường mới để ý, còn những người dân bình thường sẽ không tìm hiểu tận gốc rễ như thế.

Giống như khách sạn WH mà Lục Đông Thâm nhắc tới, đó là một thương hiệu đã bị Lục Môn thu mua lại toàn bộ từ mấy năm trước. Trước khi thu mua, WH đã là một thương hiệu lâu đời có hàng trăm năm lịch sử, độ nổi tiếng tại Bắc Mỹ đã quá đủ, nhưng người kinh doanh lại thiếu sót ý thức quản lý và kinh nghiệm vận hành, thế nên đã khiến công ty đối mặt với cục diện thiếu hụt ngân sách trong thời gian ngắn.

~Hết chương 217~

*Spoil: “Hạ Hạ, cuối cùng mình cũng được gặp người nổi tiếng rồi, để mình ôm cái nào!”

“Nói năng vớ vẩn gì vậy, chồng chưa cưới của Hạ Hạ còn ở đây này, cẩn thận người ta xé xác cậu rồi ném ra ngoài đấy, ngày mai lại có tin trang nhất, phóng viên nổi tiếng bị giết hại tàn độc vì nói năng không suy nghĩ!”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 218: Định Khi Nào Thì Lấy Anh (2026 Chữ)

Câu này phải hỏi em rồi, định khi nào về làm vợ anh?

Sau khi thu mua lại, Lục Môn đã giữ nguyên tên thương hiệu WH, đầu tư vào một khoảng tiền khổng lồ để gây dựng lại thương hiệu. Có một dạo nó đã trở thành một trong những thương hiệu khách sạn kiếm nhiều tiền nhất Bắc Mỹ. Mà khoảng thời gian đó, Lục Đông Thâm đã đảm nhận chức vụ tổng giám đốc của WH, kiếm về cho WH rất nhiều lợi nhuận. Vì vậy, WH đích thực đã có dự định chen chân vào thị trường Trung Quốc. Về sau, qua một đợt nghiên cứu, điều tra thị trường, họ đã quyết định thành lập thương hiệu con của WH ở thị trường Trung Quốc, chính là Skyline, như vậy sẽ càng dễ dàng tiến hành giao lưu qua lại hiệu quả với thị trường này.

Ban đầu khi lựa chọn vị trí tổng giám đốc cho tập đoàn Skyline, Lục Môn đã chọn đổng sự Vương, người có kinh nghiệm phong phú trong việc quản lý khách sạn. Tuy nhiên vì chuyện ở Thương Lăng, cuối cùng họ đã điều chuyển Lục Đông Thâm – người đang định liều một phen với ngành chế tạo dược phẩm và công nghệ sinh học.

Kiểu sản nghiệp rẽ bảy đường tám hướng này, Lục Môn sở hữu không ít. Thế nên, chuyện của Thương Xuyên đã khiến tình hình thực tế của Lục Môn lộ diện một cách triệt để, cũng liên đới khiến Lục Môn đứng sau nó bị vạ lây.

Nhưng cho dù là vậy, một Phó Chủ tịch tập đoàn lẫy lừng, một Tổng giám đốc Skyline nghiễm nhiên xuất hiện trên bàn ăn này cũng quả thực

khiến người ta vừa bất ngờ vừa thấp thỏm, cho dù công ty ấy từng chịu nhiều dị nghị.

Anh chàng kiểm toán cũng đã nghĩ tới điểm này, sắc mặt bỗng chốc trở nên khó coi và ngượng ngập. Skyline thực chất là một khách hàng mà các công ty kiểm toán vẫn luôn muốn giành giật, nhưng đều nghe nói người chịu trách nhiệm của Skyline như rồng thấy đầu không thấy đuôi. Cho dù là trong lần tranh cãi này cũng chưa từng xuất hiện giao lưu với báo chí, ảnh chụp chính diện đã ít lại càng ít hơn.*

*Đổi nghề cho anh chàng kia theo góp ý của người đọc.

Không ngờ, người có thể lẳng lặng khiến người ta ngả mũ cởi giáp trước mặt này lại chính là Lục Đông Thâm.

Bàn ăn trở nên náo nhiệt hơn.

Những người trước đó bày ra vẻ kênh kiệu, xem trò vui lúc này đều sôi sục. Trên bàn dẫu gì cũng có những người vừa bắt đầu kinh doanh, tất cả đều cầm ly qua chúc rượu Lục Đông Thâm, xung quanh anh bỗng chốc bu đầy người.

Anh chàng kiểm toán không nhúc nhích, sắc mặt gượng gạo quan sát tình hình ầm ĩ trước mắt. Trước khi biết thân phận của Lục Đông Thâm, anh ta đã ăn nói khiến mình rơi vào ngõ cụt, bây giờ có niềm nở cũng không còn ích lợi gì nữa. Lớp phó Dương cũng không đứng lên, khuôn mặt giật lên từng cơn, sau đó trừng mắt hằn học với anh chàng kiểm toán.

Còn cả lớp trưởng Thâm nữa. Anh ấy cũng không lộ liễu như những người còn lại, mồm miệng không quay ngoắt một cách chớp nhoáng khiến người ta chẳng biết làm sao. Anh ấy đang đợi thời cơ, cũng là giữ sự dè dặt của một người quan chức.

Cuối cùng, Hạ Trú không chịu nổi nữa, đẩy tất cả những người muốn chúc rượu ra ngoài: “Thế là đủ rồi đấy, hôm nay là buổi họp lớp chứ có phải tiệc bàn chuyện làm ăn đâu, thế này là sao chứ?”

Lớp trưởng Thẩm cũng giúp cô lên tiếng: “Phải đó, sự nhiệt tình của mọi người anh Lục đây ghi nhận cả rồi, mọi người khẩn trương về chỗ ngồi đi. Nếu thật sự muốn hợp tác gì đó, tan tiệc chúng ta nói chuyện sau.”

Có người đã đi ra, nhưng có người vẫn làm như không nghe thấy, quyết phải mời được ly rượu mới xong.

Hạ Trú hiểu Lục Đông Thâm, kính rượu không quá ba ly, trừ phi anh tự nguyện uống. Cô thầm nghĩ làm sao anh để mấy người được như ý nguyện? Quả không sai, Lục Đông Thâm không nể mặt. Anh rót đầy một cốc, rồi đứng lên, nói với những người vây xung quanh: “Ly này tôi xin cạn, mọi người cứ tự nhiên.”

Uống xong, anh cũng giải tán hết mọi người.

Mọi người ầm ĩ nói không hợp lý. Hạ Trú cúi đầu cười trộm, cô nghĩ Lục Đông Thâm cũng là cao thủ tiếp khách nhiều năm, đối phó với mấy người này chẳng phải quá đơn giản sao? Rồi cô nghe thấy có một bạn học nữ hờn dỗi: “Nếu tổng giám đốc Lục không uống ly này tức là không nể mặt người ta.”

Ly rượu vừa được đưa lên thì bị Hạ Trú tiện đà chặn lại, cô cười chế giễu: “Anh ấy là chồng chưa cưới của mình, lại đi nể mặt cậu, có ra thể thống gì không?”

Cô bạn đấm cô một cái: “Thôi đi, cậu tưởng cậu có một khuôn mặt xinh đẹp là mình không nỡ tạt axit cậu à?”

Hạ Trú phá lên cười: “Cậu không sợ mình say rồi dâm dê cậu hả?”

Đùa qua đùa lại, trong lúc mọi người đang nói cười thì cửa phòng bật mở, tiếng một người đàn ông vọng vào: "Mình chưa có mặt đã mở màn rồi, quá đáng lắm đấy các bạn!"

Đó chính là bạn học Vương, tên Vương Truyền, một trong những phóng viên giải trí hàng đầu Trung Quốc. Rất nhiều scandal của minh tinh, các tin tức lá cải kỳ lạ khó tin đều do một tay anh ấy tung ra, được người trong ngành đặt biệt danh là "Vương lột dạ". Anh ấy trông cũng sáng sủa, ăn mặc thoải mái, tay khoác ba lô đen, có lẽ là vừa vội vàng đến đây, đầu tóc bết bát mồ hôi.

Ai ai cũng mang anh ấy ra đùa cợt, nhất là lớp phó Dương, bỗng chốc hứng khởi hẳn, nói anh ấy quá gầy, có phải vì ngày ngày lục lọi chuyện riêng tư của người khác đến mệt rồi không.

Vương Truyền cũng không tức giận, chỉ hi hi ha ha đùa cợt cũng cô ta. Sau khi nhìn thấy Hạ Trú, anh ấy càng hưng phấn hơn, chào cô qua bóng nhiều người khác: "Hạ Hạ! Cuối cùng thì mình cũng được gặp người nổi tiếng rồi, mau qua mình ôm cái nào!"

Vua mắt kính đánh anh ấy một cái: "Ăn nói vớ vẩn gì vậy, chồng chưa cưới của Hạ Hạ còn đang ở đây này, cẩn thận anh ấy xé xác cậu ra rồi quăng ra ngoài luôn đấy. Ngày mai trên báo sẽ giật tít trang nhất: Ký giả nổi tiếng bị giết hại tàn độc vì ăn nói không suy nghĩ!"

"Hạ Hạ sắp kết hôn rồi ư? Cậu…" Đang nói nửa chừng thì Vương Truyền liếc thấy Lục Đông Thâm. Anh ấy đứng ngây ra rất lâu rồi bỗng nhiên lao tới như phát hiện ra châu lục mới vậy, nắm chặt tay Lục Đông Thâm, lắp ba lắp bắp: "Tổng giám đốc Lục? Là tổng giám đốc Lục phải không? Chào… chào anh. Tôi tên Vương Truyên, tôi… tôi đã từng gặp anh trong một buổi họp báo, chỉ tiếc là khoảng cách có hơi xa, hôm nay cuối cùng cũng được nhìn cận mặt người sống rồi…"

“Vương Truyền cậu ăn nói kiểu gì thế hả? Ý cậu là trước kia anh Lục nhà mình không thở phải không?” Hạ Trú cảm thấy xót cho bàn tay của Lục Đông Thâm, vội vàng cứu thoát nó ra khỏi tay Vương Truyền. Đôi tay mảnh khảnh thon đẹp là thế mà bị người ta vân vê qua lại, cô muốn thu phí tới nơi rồi.

“Hai người sắp có chuyện mừng rồi à?” Vương Truyền không dám quá tùy tiện với Hạ Trú, cười nói: “Tôi đã nghe đồn tổng giám đốc Lục rất thương bạn gái từ lâu rồi, thì ra đúng là Hạ cô nương thật.”

Trên mạng đồn đại ầm ĩ. Có người cũng tung tin bác sỹ phù thủy của Skyline có quan hệ không hề đơn giản với tổng giám đốc Skyline, thậm chí khi tin đồn rầm rộ nhất, còn có người nói chiến thần thương trường tiếng tăm lẫy lừng đã bị con gái mê hoặc.

Những người ngồi đây đều từng đọc qua những lời đồn đó. Lúc trước họ chưa liên hệ Lục Đông Thâm với tổng giám đốc Skyline. Nhưng Vương Truyền thì rất thẳng thắn. Anh ấy vốn đã xuất thân nhà báo, moi móc tin tức là cải là công việc chính.

Lục Đông Thâm không có gì phải né tránh. Anh khoác eo Hạ Trú, mỉm cười nhìn cô: “Câu này phải hỏi em rồi, định khi nào về làm vợ anh?”

Nghe mà khiến trái tim Hạ Trú đập thình thịch, vành tai cô cũng nóng rần lên. Vua mắt kính thấy vậy hùa theo: “Một người đàn ông tốt như vậy cậu đừng có bỏ lỡ, đám bạn học nữ lớp chúng ta còn nhiều người độc thân lắm đấy, cậu đừng để người khác giành nhau nhào tới.”

Hạ Trú cười hờ hờ: “Ai dám lao vào thử xem, mình sẽ xé người đó thành mực khô.”

Vương Truyền đi vào chuyện chính, vội vàng đổ rượu vào một chiếc ly không: “Chúng ta nói trước nhé, khi nào hai người làm đám người nhất định phải mời mình. Tổng giám đốc Lục, nể mặt tôi uống một ly đi.”

“Ấy, Vương Truyền, tổng giám đốc Lục uống rượu có tiết chế, người ta vì lý do gì phải nể mặt cậu hả?” Có người cười nói.

Vương Truyền cũng là người giỏi nịnh nọt đã quen, có thể ở lâu trong nghề báo chí cũng không phải dạng vừa, anh ấy cao giọng nói: “Tổng giám đốc Lục không uống thì ly rượu này mình chỉ có thể mời bạn học Hạ Hạ thôi, một ly không uống mình sẽ mời một ly, mười ly không uống mình sẽ mời mười ly.”

~Hết chương 218~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 219: Chiêu Hồn (2035 Chữ)

Anh ấy thương cậu thật đấy, cứ thế giao di động của mình cho cậu, không sợ cậu phát hiện ra chuyện riêng tư nào à?

Hạ Trú sao lại sợ anh ấy? Cô khoanh hai tay trước ngực, vô cùng phong độ: "Nghe giọng điệu này là muốn chuốc say tôi hả? Hơi khó."

"Nào, thử xem sao?" Vương Truyền thật sự là kẻ sành sỏi, lập tức nâng ly lên.

Mượn sự nể nang của bạn học, giở trò cù nhây, còn khi người khác không biết nói gì. Các bạn học khác muốn làm như vậy nhưng cũng không dám, chỉ dám đợi Vương Truyền tạo tiền lệ trước, rồi nhân lúc có chút men rượu, họ sẽ lại gần tạo quan hệ với Lục Đông Thâm. Nhưng tất cả đều quên mất Hạ Trú, mấy năm nay ở Thương Lăng cô đã luyện được bản lĩnh ngàn ly không sau, vạn ly không gục. Cô đang định dũng mãnh ra trận, ly rượu đã bị Lục Đông Thâm giật lại.

"Khoe tài gì chứ?" Anh thấp giọng, dĩ nhiên không đành lòng để cô uống, bèn cạn với Vương Truyền một ly.

Những người khác thấy vậy thì đã hiểu ra, rục rịch muốn thử. Vậy nên tất cả những ly rượu đưa tới trước mặt Hạ Trú đều lần lượt bị Lục Đông Thâm chặn lại. Thế là anh đã uống liên tục mấy ly rượu.

Lớp trưởng Thẩm hô hào: "Đừng chỉ mải mê uống rượu, mọi người ăn đi chứ, ăn đi."

Vương Truyền ngồi ngay sát cạnh Lục Đông Thâm, liếc nhìn bàn ăn: "Ô, thế này là thức ăn không hợp khẩu vị tổng giám đốc Lục sao? Mang thực đơn lên đây, chúng ta gọi mấy món khác. Anh Lục xem anh muốn ăn gì?"

Đầu tiên là mời rượu, giờ lại mời ăn, cả đám người ồn ào náo nhiệt. Hạ Trú thấy Lục Đông Thâm khó xử, bèn vỗ cánh tay anh: "Này, chẳng phải mười giờ anh còn một buổi họp trực tuyến sao?" Rồi cô nhìn giờ: "Mau về công ty đi, cũng sắp rồi đấy."

Lục Đông Thâm hiểu ý, làm vẻ chợt nhớ ra, vội vàng đứng dậy xin lỗi mọi người. Mọi người tỏ ra tiếc nuối. Nhất là Vương Truyền, sống chết không muốn để Lục Đông Thâm đi, dẫu sao cũng có cả một con "cá sấu" trước mặt, biết bao nhiêu tin có thể moi? Còn những người khác thì muốn mượn rượu lôi kéo quan hệ, suy nghĩ muốn tìm kiếm mối làm ăn qua kẽ tay anh cũng tan thành bong bóng.

Trước khi đi, Lục Đông Thâm hỏi Hạ Trú: "Di động của em vẫn ở trên xe anh phải không?"

Bấy giờ Hạ Trú mới phát hiện ra mình không mang túi xách lên đây. Lục Đông Thâm mắng cô là "đãng trí" rồi đẩy di động của mình ra trước mặt cô, dặn dò: "Khi nào sắp tan thì gọi cho anh, nếu anh không qua được sẽ bảo tài xế tới đón em."

"Vâng." Hạ Trú cười ngọt ngào.

Lục Đông Thâm đi rồi, các bạn học nữ tỏ ra ngưỡng mộ: "Anh ấy thương cậu thật đấy, cứ thế giao di động của mình cho cậu, không sợ cậu phát hiện ra chuyện riêng tư nào à? Ấy, bình thường cậu có xem di động của anh ây không?"

…

Bãi đỗ xe dưới tầng hầm hoàn toàn yên ắng.

Lục Đông Thâm đi thẳng xuống bằng thang máy, day day hai bên thái dương rồi trở về xe. Những tiếng ồn ào bên tai dần xa. Anh không khởi động xe mà giơ tay bật nhạc.

Là một bản nhạc giao hưởng, có lúc khí thế hào hùng, có lúc dịu dàng mềm mại. Từng nốt nhạc như nước chảy, không khác gì bầu trời sao vạn dặm. Bản nhạc này chính là sáng tác của cậu em út nhà họ Lục, Lục Nam Thâm.

Lục Nam Thâm, kỳ tài âm nhạc với năng khiếu trời sinh, đọc nhạc phổ còn sớm hơn đọc chữ. Từ năm ba tuổi, chỉ cần nghe qua bản nhạc nào một lần là sẽ không quên, một nhạc phổ lạ lẫm nhìn từ đầu đến cuối một lượt, giơ tay là có thể đánh.

Cậu em nhỏ nhất của anh, niềm tự hào của gia đình họ Lục.

Cũng là hậu bối duy nhất của Lục Môn không chịu bất cứ dị nghị nào. Có lẽ vì nó sống xa thế giới thương trường, cũng có lẽ vì bản thân nó luôn được mọi người yêu quý.

Lúc trước khi sáng tác xong bản nhạc này tặng cho anh, Nam Thâm đã làm mặt rất ngầu và nói: “Anh à, xe của anh đừng bật loại nhạc nào khác nữa, sỉ nhục âm nhạc của em. Bản nhạc này em mất hai đêm mới làm ra được đấy.”

Anh buồn cười nói: “Bản nhạc chỉ mất có hai đêm đã làm ra được mà em cũng mang cho anh nghe à? Coi anh là sản phẩm thí nghiệm sao?”

Nam Thâm kiêu hãnh: “Tác phẩm em mất hai tối làm ra, người khác có mất hai năm cũng không làm ra được.”

Lục Đông Thâm xưa nay vẫn thích sự tự tin của Nam Thâm, dĩ nhiên, bắt nguồn từ thực lực của nó.

Chiếc túi nhỏ của Hạ Trú yên lặng nằm trên ghế lái phụ.

Chính là một chiếc túi vải đay đơn giản. Theo như lời cô nói thì một ngày nào đi dạo loăng quăng, ngang qua một cửa hàng bánh gato đã được họ tặng trong một sự kiện. Anh nghĩ, trong tủ quần áo nhà mình để không biết bao nhiêu là túi xách hàng hiệu. Hôm nay đi ra khỏi cửa cô cũng không mang gì nhiều, vậy mà lại xách một chiếc túi bao bố như thế này.

Di động và ví tiền đều trong túi, Lục Đông Thâm lấy ra xem. Ở bên nhau lâu như vậy, anh rất ít khi chạm vào đồ riêng tư của cô, ví dụ như ví tiền hay di động. Trong ví tiền xanh xanh đỏ đỏ, dán đủ các loại sticker. Lục Đông Thâm xem mà không nhịn được cười. Bên trong kẹp một bức ảnh chụp chung, hai nam hai nữ.

Anh đều biết mặt.

Vệ Bạc Tôn, Quý Phi, còn Hạ Trú đứng dựa vào vai một người đàn ông gương mặt sáng sủa, là Tả Thời.

Nói không ghen tỵ là nói dối.

Tiền trong ví không nhiều. Nói theo lời của Hạ Trú thì bây giờ ai còn mang theo ví tiền chứ, ai cũng thanh toán bằng di động cả. Nhưng Lục Đông Thâm vẫn quen mang theo thẻ ngân hàng hoặc tiền mặt. Anh rút ví của mình ra, nhét một ít tiền vào trong ví của cô.

Di động không có mật khẩu, anh mở ra. Cô cài đặt ảnh anh làm hình nền. Là một bức ảnh chụp nửa người ở trần của anh khi đang ngủ trên giường, vừa nhìn đã biết là chụp trộm. Lục Đông Thâm phì cười, cũng chỉ có cô mới dám to gan lớn mật như vậy.

Anh nhanh chóng soạn một tin nhắn gửi qua, rồi nhẹ nhàng hạ ghế xuống, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trong phòng, lúc này Hạ Trú đang chém gió trên trời, kể cho các bạn học nghe những câu chuyện kỳ lạ xoay quanh mùi hương, dù là chuyện cô tự trải nghiệm hay nghe ngóng dọc đường, tất cả được gom hết thành những năm tháng huy hoàng của bản thân.

Nghe đến nỗi mọi người quên cả ăn lẩu.

Vương Truyền tò mò hỏi cô: "Ý của cậu là, cậu có thể gọi hồn Thương Xuyên?"

Hạ Trú đang định lên tiếng thì di động bên cạnh rung lên. Cô cầm lên xem, là tin nhắn Wechat của Lục Đông Thâm: Anh ở trong xe đợi em.

Cô mỉm cười, sau đó mới trả lời Vương Truyền.

"Đương nhiên, mình có thể đuổi ma thì dĩ nhiên cũng có thể gọi hồn." Hạ Trú đập bàn, dáng vẻ hùng hồn như một vị tướng: "Trong 'Nội truyền' từng ghi chép về một loại mùi hương như thế, có thể khiến người chết sống lại, thuộc dạng hương thơm kỳ bí, không thuộc dạng các hương liệu Trung Nguyên, đứng đầu trong các loại cỏ. Thứ mình nói đến chính là Phản hồn hương. Dùng Phản hồn hương có thể nhìn thấy linh hồn, lấy tinh túy của nó là có thể gọi hồn. Phản hồn hương được nhắc đi nhắc lại nhiều lần trong các điển tích về mùi hương, đến thời Hán Vũ Đế thì được đổi tên thành Hoành vu hương. Tương truyền sau khi Lý phu nhân qua đời, Hán

Vũ Đế vô cùng nhung nhớ. Có một ngày, Lý phú nhân gặp ngài ấy trong mơ, thân thể mang theo mùi hương lạ. Vũ Đế tỉnh dậy, mùi hương vẫn còn trên quần áo và chăn gối, cả tháng thời không tan đi. Đoạn này đã được ghi chép lại trong ‘Thập Di Ký’.”

Lớp phó Dương cười có phần khinh bỉ: “Nếu cậu nói cậu có thể điều chế một loại nước hoa khiến người ta hồn điên phách đảo thì tôi còn tin. Gọi hồn? Hạ Hạ, cậu học hành bao năm để đổ xuống sông xuống biển à? Trên đời này làm gì có hồn ma? Hơn nữa, cậu với nói mấy chuyện kia, thoạt nghe có vẻ kinh dị, nhưng tôi cho là đều có căn cứ khoa học.”

Hạ Trú tựa người ra sau, cười mà như không cười: “Lẽ nào cậu chưa nghe câu cảnh giới cao nhất của khoa học chính là thần học sao? Từ cổ chí kim, có biết bao nhiêu nhà khoa học, cuối cùng đều có một đạo giáo của riêng mình? Lớp phó Dương, cậu không nhìn thấy không có nghĩa là nó không tồn tại. Trong y học có quá nhiều nan đề không thể giải thích, không phải sao?”

“Cậu mặc kệ cậu ấy đi.” Vương Truyền vội nói. Anh ấy đang theo nguồn tin về Thương Xuyên, ai moi ra được nhiều tin tức là sẽ được lên trang ất. Bây giờ là thời đại giành giật tin tức, cuối cùng cũng bắt được cơ hội lại gần nhân vật trong truyện, mặc kệ Hạ Trú nói gì, đối với anh ấy cũng đều là tin sốt dẻo.

“Cậu nói xem, rốt cuộc gọi hồn bằng cách thức gì?”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 220: Anh Ấy Yêu Giang Sơn Càng Yêu Mỹ Nhân (2056 Chữ)

"Nghi thức chiêu hồn rất phức tạp, có nói cậu cũng không hiểu." Hạ Trú nhẹ nhàng lướt qua, chỉ tập trung vào trọng điểm: "Các cụ đời trước có nói rằng sau khi một người chết đi, bảy ngày sau chính là đêm hồi hồn, thế nên thi thể của Thương Xuyên cần được để đó bảy ngày. Đến đêm ngày thứ bảy, mình sẽ tự có cách gọi hồn cậu ấy về. Đương nhiên, bây giờ trên mạng ai ai cũng nói là Ngô Trùng mượn xác trả hồn. Bất luận tới cuối cùng hồn của ai được gọi về đều có ích cho việc tìm ra chân tướng. Ngô Trùng và Thương Xuyên nếu đều là chết oan thì hồn phách sẽ không dễ dàng rời khỏi trần gian đâu."

Về lý mà nói, cách nói này quá ảo diệu, với đầu óc người hiện đại sẽ chẳng mấy ai tin tưởng, nhưng vì trước đó Hạ Trú đã bồi thêm rất nhiều câu chuyện kỳ quái, nâng bầu không khí lên một tầm khác, thế nên các bạn học nữ khi nghe tới câu này đều run lên cầm cập, bắt đầu bán tín bán nghi.

Vương Truyền truy hỏi: "Nhưng chẳng phải thi thể của Thương Xuyên bị mất rồi sao? Tuy rằng phía cảnh sát đã ra mặt thanh minh…"

Hạ Trú bật cười tự chỉ tay vào mình. Mọi người bừng tỉnh ngộ, nhất là Vương Truyền, anh ấy kinh ngạc nhìn cô: "Ở chỗ cậu?"

"Đương nhiên." Hạ Trú không hề giấu giếm: "Không còn thi thể mình còn gọi hồn kiểu gì? Thi thể là phương tiện cơ mà."

“Nhưng cậu lưu giữ thi thể bằng cách nào?” Có bạn học nữ xoa cánh tay hỏi.

“Đơn giản thôi, giữ ở nơi tránh ánh nắng và mát mẻ, sau đó để thi thể ngậm viên thuốc cổ mà mình pha chế, có thể tránh được việc bị thối rữa.” Hạ Trú nói tới đây, cố tình hạ thấp giọng: “Tới lúc đó chỉ cần ở bên linh cữu tới ngày thứ bảy, vào lúc đêm khuya yên ắng, hồn phách sẽ xuất hiện.”

Đã có bạn học nữ bị dọa đến kêu toáng lên. Vua mắt kinh cũng run bần bật: “Hạ Hạ, cậu đừng ăn nói hãi hùng như vậy được không?”

“Trước kia người mai mối linh hồn cũng đều như vậy, có gì phải sợ chứ.” Hạ Trú hơi ngừng lại một chút: “Đương nhiên, lỡ như gọi hồn của Ngô Trùng về, oán khí nhất định rất nặng, mình phải chuẩn bị chu toàn mới được.”

Vương Truyền nghe xong mắt sáng lên: “Mình trông linh cữu cùng cậu, lỡ có chuyện gì nguy hiểm mình còn có thể bảo vệ cậu.”

“Cậu bảo vệ mình?” Hạ Trú bật cười, rồi túm lấy cổ tay anh ấy, dùng sức. Vương Truyền đau đớn kêu toáng lên. Cô buông tay: “Thôi đi, người sống đừng nên lại gần. Cậu còn không phải đối thủ của mình, huống hồ đêm đó thứ xuất hiện là oán hồn.”

Vương Truyền nhe răng xoa xoa cổ tay: “Cậu không thể dán thứ bùa gì đó cho mình sao?”

“Nam giới dương khí trên người quá nặng, sẽ ảnh hưởng tới việc gọi hồn.” Hạ Trú chỉ nói một câu để phản bác.

Vương Truyền bất mãn.

Có một bạn học nữ nhát gan hỏi: “Hạ Hạ, cậu không sợ sao? Lỡ là ác hồn thì nguy hiểm biết bao? Mình có một người bà con ở vùng Đông Bắc, ở chỗ họ rất thịnh hành ông đồng bà đồng, hình như cũng có thể gọi hồn, nghe nói đáng sợ lắm.”

Hạ Trú giơ con mắt ở cổ tay lên cho cô ấy xem: “Con mắt này của mình có lai lịch lắm, là hình xăm xăm lên từ rất lâu trước kia khi tới Tây Tạng, là ánh sáng Phật sống chuyển thế mở cho, ác hồn nhìn thấy cũng phải né tránh ba phần.”

“Thật sao?” Các cô bạn sửng sốt.

Lớp phó Dương định tiến sát lên nhìn cho rõ, Hạ Trú đã kịp thời thu tay về. Cô ta học Y, nhìn ở khoảng cách gần chắc chắn sẽ phát hiện ra vấn đề. Lớp phó Dương nhìn không rõ, cười khinh bỉ: “Hạ Hạ, hôm nay cậu thật sự khiến tôi mở rộng tầm mắt đấy. Không ngờ trong số các bạn học của chúng ta lại xuất hiện một vị “thần bà”. Chi bằng cậu lo cho thân cậu trước đi. Trước kia đám phóng viên khen cậu như chỉ có trên trời không có dưới đất, thế rồi cũng lại đổ vụ án mạng lên đầu cậu, có khoảng thời gian này để minh oan cho bản thân, quá tốt đi.”

Câu này vừa thốt ra, các bạn học đã im bặt, quan sát sắc mặt nhau. Về lời đồn ba năm trước họ cũng đã khác nhau từ lâu, chỉ có điều trên bàn ăn không tiện nhắc đến. Lớp phó Dương thể hiện ra mặt là để trả đũa cho anh chàng kiểm toán, thế nên trút giận vào người Hạ Trú, thẳng thừng tung ra chuyện ba năm trước, mượn cớ này để đánh vào khí thế của Hạ Trú.

Hạ Trú là người có tâm lý thế nào chứ? Khi trước ở Thương Lăng, có sóng to gió lớn nào cô chưa từng trải qua, lẽ nào còn thiếu mấy lời bịa đặt vô lý? Cô không tức giận mà bật cười: “Nếu ba năm trước tôi thật sự giết người thì hôm nay các cậu cũng đâu có thấy tôi ngồi đây.” Nói rồi, cô hơi đổ người về phía trước, nhìn cô ta chằm chằm: “Cậu tuyệt đối đừng coi

thường thần bà. Nước Thái Lan còn có thể nuôi dưỡng tiểu quỷ thuật thì sao tôi không thể gọi hồn? Có câu ‘đi đêm lắm ắt có ngày gặp ma’. Những người làm bác sỹ như cậu đâu phải lần nào cũng phẫu thuật thành công? Làm sao cậu dám bảo đảm lúc cậu trực ban, đằng sau không có những oan hồn muốn tới đòi mạng cậu?”

Trong ánh mắt cô ánh lên những tia sáng quỷ quái, nụ cười nửa đùa nửa thật khiến lớp phó Dương không khỏi rùng mình.

Có nam sinh không nhịn được, hỏi: “Cậu lắm trò như vậy Lục tổng có hài lòng không? Anh ấy tin mấy thứ này à?”

“Anh ấy tin hay không không quan trọng, quan trọng anh ấy ủng hộ mình là được.” Hạ Trú cố tình chọc tức họ: “Anh ấy rất thương mình, mình muốn làm gì cũng được, anh ấy không ngăn cản.”

Anh chàng kiểm toán cuối cùng cũng tìm được chỗ trút giận, cười khẩy: “Ai cũng nói con cái nhà họ Lục không thích nữ giới, xem ra tin đồn cũng đâu đáng tin. Anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Đáng tiếc, đường đường là tổng giám đốc của Skyline lại đi tin vào mấy chuyện nhăng cuội này.”

“Anh hận không thể chụp cho tôi cái mũ hại nước hại dân phải không?” Hạ Trú cười hỏi.

Anh chàng kiểm toán lại cười khinh thường: “Hại nước hại dân thì chưa đến nỗi, nhưng một người đàn ông quá si mê một người phụ nữ, đến nỗi bị cô ta dắt mũi đi ắt sẽ ảnh hưởng đến việc phát triển sự nghiệp, thậm chí hủy hoại Skyline.”

Mắt Hạ Trú giật giật, cô mỉm cười nhìn lớp phó Dương: “Xem ra chồng cậu nghĩ khá rõ ràng. Lớp phó Dương, cậu phải cẩn thận đấy. Anh Lục nhà tôi thì khác, anh ấy yêu giang sơn, nhưng càng yêu mỹ nhân.”

Lớp phó Dương giận đến xanh mặt.

Ăn uống mãi cũng gần mười giờ, cuối cùng cũng tan cuộc. Có người uống mãi càng thêm bực bội, có người nói không dứt. Người trước là lớp phó Dương, người sau là Hạ Trú.

Lớp trưởng Thâm cố chấp muốn đưa Hạ Trú về nhà, nhưng bị cô từ chối với lý do tài xế đang đến rồi. Cuối cùng, lớp trưởng Thẩm bạo dạn nói với cô: Hạ Hạ à, sau này có gì cần giúp đỡ cứ nói với mình nhé. Cậu biết là mình…

Hạ Trú không để anh ấy nói nốt, liên tục bảo "Được được".

Các bạn học ai về nhà nấy, người gọi xe thì gọi xe, người thuê tài xế thì thuê tài xế.

Sau khi xác định mọi người đều đi hết, Hạ Trú mới lao thẳng xuống bãi đậu xe dưới hầm, tư duy cũng bùng nổ như kính vạn hoa, rực rỡ tùy hứng.

Xe của Lục Đông Thâm đỗ ở góc khuất nhất. Anh chọn một nơi khá yên tĩnh, từ xa cô đã nhìn thấy cửa xe để mở, một cánh tay Lục Đông Thâm vắt ra ngoài, trên tay còn kẹp điếu thuốc.

Nghĩ tới chuyện anh đã ở trên xe đợi mình mấy tiếng đồng hồ, trái tim Hạ Trú trào dâng niềm hạnh phúc, như có một dòng nước ấm chảy tràn trong huyết mạch. Cô rảo bước tiến tới trước, mở cửa chui vào trong xe.

Lục Đông Thâm đang gọi điện thoại bằng di động của cô. Đèn trong bãi đậu xe là cảm ứng âm thanh, tận cùng chỗ xa xa kia vẫn tối om, ánh đèn có sáng cũng không nhức mắt, hắt qua cửa kính chắn gió rơi xuống trán anh, toát lên một sự nghiêm nghị nặng nề.

Thấy cô lên xe, anh dập tắt điếu thuốc, đổi tay cầm di động, tay kia kéo tay cô lại, đùa nghịch trong vô thức. Hạ Trú không lên tiếng quấy rầy. Gọi vào giờ này, không nghĩ cũng biết là Lục Môn.

Cô chỉ nghe thấy anh nói: "Bố, vấn đề công xưởng giải quyết ở Trung Quốc và Ấn Độ là thích hợp nhất, đặc biệt là Trung Quốc… Vâng, chính phủ Trung Quốc bên này đang kiểm soát nghiêm ngặt tình trạng ô nhiễm môi trường của các xưởng sản xuất, nhưng việc này không khó giải quyết, chỉ cần…"

Đầu kia ngắt lời anh, nét mặt anh càng lúc càng nặng nề.

Có thể nhận ra, tình thế trước mắt rất bất lợi đối với Lục Đông Thâm.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 221: Bởi Vì Anh Ta Thích Em (2014 Chữ)

Thâm ca ca, tác dụng của anh cực lớn luôn, lần này em để anh làm chim sẻ, được không?

Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, Lục Đông Thâm trả di động cho cô, xóa bỏ biểu cảm nhíu mày ban nãy, mỉm cười hỏi: "Trò chuyện thế nào rồi?"

"Mọi việc đều thuận lợi." Hạ Trú sát lại gần, đau lòng vuốt vuốt nếp nhăn trên trán anh: "Anh có phải ngốc không? Thật ra anh có thể về công ty hoặc về nhà mà, ở đây đợi bao nhiêu lâu như vậy, mệt lắm."

Trên bàn ăn, cô chỉ viện một cái cớ để giải vây cho anh. Cô vốn dĩ nghĩ rằng muốn được để anh thoải mái một chút, không ngờ anh nhất quyết đợi tới giờ này.

"Mệt thì không mệt, ngồi trên xe coi như tỉnh rượu, giải tỏa bớt mùi nước lẩu." Lục Đông Thâm nói tới đây bèn lắc đầu: "Anh thật sự không hiểu nổi sao lại có người thích ăn lẩu, cả đám người khuấy qua khuấy lại trong một cái nồi."

Hạ Trú phì cười: "Có đũa dùng chung cơ mà?"

"Vấn đề là ở chỗ này đấy. Rõ ràng có một đôi đũa dùng chung nhưng mọi người đều không dùng, cứ nhúng đôi đũa đã dính nước bọt của mình xuống nồi." Nghĩ tới đây là Lục Đông Thâm không chịu nổi, thậm chí dạ

dày còn trào ngược từng cơn. Đây là nguyên nhân có đánh chết anh cũng không ăn lẩu.

"Vì vậy, em đã mua cháo cho anh đây này. Tối nay anh chẳng ăn uống gì cả, lại uống nhiều rượu như thế, dạ dày nào chịu nổi?" Hạ Trú xách chiếc túi bên người đặt ra trước mặt. Một phần cháo thịt nạc thêm hai món nhỏ, vừa thanh đạm vừa đủ dinh dưỡng. "Anh cũng đừng kén chọn quá. Vùng phương Bắc và Triết Giang phong cách khác nhau, ăn uống không quen dùng đũa chung."

Lục Đông Thâm không ngờ cô lại cất công mua cháo, lại còn nóng nguyên, ngửi mùi đã rất thòm thèm rồi. Anh xúc động, thấy cô gỡ đôi đũa dùng một lần, rồi lại lấy khăn ướt lau đi lau lại, anh bèn cầm lấy, nói: "Để anh làm cho."

Ngoài miệng thì liên tục chê bai anh có bệnh sạch sẽ, nhưng vẫn chăm sóc tới căn bệnh của anh.

Hạ Trú lần lợt giúp anh mở các hộp ra. Lục Đông Thâm cũng không phải là quá đói, nhưng vẫn cảm thấy cháo này đặc biệt ngọt. Anh còn múc một thìa đưa tới bên miệng cô. Cô há miệng ăn cháo, cười nói: "Anh không chê em bẩn à?"

"Nói vớ vẩn, sao anh có thể che em bẩn được."

Hạ Trú cười vui vẻ, co chân ngồi lên ghế phụ nhìn anh ăn: "Anh nói xem anh cũng đâu còn trẻ trung gì nữa, không biết tự đi kiếm đồ ăn à?" Cũng may cô nhìn trước được vấn đề, nếu không còn phải cùng anh dạo khắp phố phường tìm nhà hàng.

"Anh lười gọi tài xế, hơn nữa trong lúc đợi em anh đã giải quyết được bốn cuộc gọi và năm email của công ty, thời gian trôi qua lúc nào chẳng

biết.” Lục Đông Thâm ăn thử một món mặn, cảm thấy hương vị không tồi, thế là lại đút cho cô một miếng.

Hạ Trú sửng sốt nhìn anh. Hiệu suất làm việc có cần cao đến vậy không, bảo cô biết phải làm sao?

“À, còn nữa, cửa ải em không qua được anh đã qua giúp em rồi.”

“Á? A!” Bấy giờ cô mới hiểu ra, cầm di động lên, bật trò “Anipop” lên xem rồi hưng phấn: “Thật sao? Sao anh biết em chơi trò này?”

“Anh có mù đâu. Cửa này em chơi hai tuần rồi phải không? Ngày nào cũng bực tức định đập điện thoại.” Lục Đông Thâm trêu chọc.

Hạ Trú chẳng rảnh để xấu hổ. Cô ngả người về phía trước, xuýt xoa: “Anh chơi lại tất cả các cửa chưa full sao của em trước đó sao?”

Cửa nào cũng ba sao, cửa bốn sao thì lên tận bốn sao, thậm chí đến cửa ẩn anh cũng chơi đầy sao luôn. Đây là năng lực tính toán gì vậy?

“Anh phát hiện em chơi game cũng qua quýt lắm, qua cũng chỉ qua một sao.” Lục Đông Thâm chỉ ra vấn đề của cô.

Hạ Trú cảm thấy cần phải sửa chữa lại cho anh: “Trò chơi thôi mà, qua cửa là được, còn phải đạt đủ sao ư?”

“Không chơi đủ sao ai gọi là qua cửa?” Lục Đông Thâm chất vấn.

Hạ Trú không cãi cọ với anh. Đúng, anh mắc bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế, còn thuộc dạng nghiêm trọng. Một loạt các cửa ải không đủ sao, lôm côm, đều sẽ khiến anh cảm thấy không thoải mái. Thực ra trong lòng cô sướng rơn, có thêm biết bao nhiêu đạo cụ. “Mấy cửa sau, anh giúp em lên level đánh boss nhé.”

“Được nước lấn tới.” Trước kia Lục Đông Thâm chưa từng chơi mấy trò chơi vô vị kiểu này. Chơi rồi mới phát hiện nó quả thật… hết sức vô vị. “Nói về kế hoạch của em đi, diễn cả một vở kịch lớn như vậy, anh đoán nhân vật Vương Truyền đó là mục tiêu của em phải không?”

“Phải mà cũng không phải.” Hạ Trú cố tình bày ra vẻ mặt bí hiểm khó dò: “Có Vương Truyền ở đó dĩ nhiên là sẽ vẽ gấm thêm hoa. Cậu ấy là nhà báo, không cần nhiều lời cũng tự động quảng bá miễn phí cho em. Nhưng giả sử hôm nay cậu ấy không tới kịp thì cũng không đáng ngại. Trong số ngồi đó, có rất nhiều người là bà tám, chỉ cần có một bài báo thích hợp được tung ra, họ nhất định sẽ thêm mắm thêm muối. Tới lúc đó chuyện bác sỹ phù thủy này muốn gọi hồn Thương Xuyên sẽ lan đi như bão, trong vòng mấy ngày tới ai ai cũng sẽ thảo luận chuyện này.”

Lục Đông Thâm khó xử. Anh uống mấy hớp cho xong bát cháo rồi đậy nắp lại: “Chiêu thức nguy hiểm này chỉ có em mới nghĩ ra được.”

Hạ Trú giúp anh thu dọn rồi đưa nước cho anh: “Chỉ có cách này mới dẫn dụ được con hồ ly đứng sau xuất hiện.”

“Nhiêu Tôn sẽ không ngồi yên chờ chết đâu.” Lục Đông Thâm mở cửa xe. Anh vứt túi rác đã buộc gọn gàng vào một thùng rác gần đó, rồi đứng đó súc miệng, sau đó trở về xe mới bổ sung một câu: “Cậu ta đã đổ không ít tiền bạc vào mảnh đất đó, sẽ không để em làm bừa bãi đâu.”

“Anh ta dĩ nhiên sẽ sốt ruột phát điên, nhưng em cũng không sợ, chẳng phải vẫn còn có anh sao?”

Cái miệng cô rất ngọt, khiến Lục Đông Thâm cười khẽ. Anh vòng tay kéo cô qua, hôn lên trán: “Được, anh nghe lời tổ chức sắp xếp.”

“Vậy thì anh phải chuẩn bị tâm lý. Sau đây sẽ có kẻ chửi anh là bị hồ ly mê hoặc làm mờ mắt, hoặc sẽ có người nghi ngờ năng lực của anh. Tóm lại chắc là câu khó nghe nào cũng phải nghe hết.” Hạ Trú dính vào người anh.

“Anh chấp nhận rồi.” Lục Đông Thâm cười: “Anh chính là đã bị em mê hoặc, mù mắt luôn.”

Đáy mắt Hạ Trú như thấm đẫm mật ngọt, cô nghiêng đầu cười khẽ: “Muốn anh Lục thừa nhận mình tham lam nữ sắc đâu phải chuyện dễ dàng.”

“Vậy còn phải xem nữ sắc này có thể khiến anh vui lòng không. Nếu đã vui rồi thì tham lam có gì phải lo?”

Hạ Trú chủ động thơm lên má anh: “Như vậy có thể khiến anh vui lòng không?”

“Thiếu chút thú vị.” Lục Đông Thâm giơ tay bấu eo cô: “Để về nhà.”

Hạ Trú đỏ mặt, đẩy anh một cái. Trên người anh vẫn còn mùi rượu, đề phòng vạn nhất, cô là người lái xe.

Trước khi ra khỏi bãi đậu xe, Lục Đông Thâm hỏi cô: “Nhất định phải bảy ngày canh linh cữu sao?”

Ánh đèn rọi vào mắt Hạ Trú, đung đưa tạo thành từng quầng sáng lăn tăn, cô gật đầu: “Đúng vậy, bắt buộc phải trông linh cữu.”

Lục Đông Thâm đăm chiêu giây lát rồi hỏi cô: “Có cần anh làm gì không?”

Hạ Trú nở một nụ cười quỷ quyệt. Lục Đông Thâm nhìn xong cũng hiểu ngay. Cô nhóc này không xấu thì thôi, một khi bày trò thì choáng váng mọi người, chắc lại giấu giếm chiêu gì đây. Về điểm này, sự ngỗ ngược giang hồ của cô đã trọn điểm.

Quả không sai, cô nũng nịu gọi anh một tiếng: "Thâm ca ca, tác dụng của anh cực lớn luôn, lần này em để anh làm chim sẻ, được không?"

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn cô, hơi nheo mắt lại: "Em chắc chắn vậy sao?"

"Yên tâm." Hạ Trú dang tay vỗ vỗ vai anh: "Anh cứ đợi em thi triển yêu thuật để anh gặp ma đi."

Lục Đông Thâm mỉm cười không nói, nắm lấy tay cô. Khi xe đi vào đường lớn, anh mới chậm rãi lên tiếng, vẻ uể oải: "Đúng rồi, sau này đừng tiếp xúc với lớp trưởng Thẩm của em."

"Vì sao vậy?"

"Bởi vì anh ta thích em."

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 222: Để Tôi Giúp Anh Ta Một Tay (2109 Chữ)

Cảnh Ninh, đừng nói là tôi không thương em, bây giờ em vẫn có thể rút lui an toàn.

Mấy hôm nay Cảnh Ninh tinh thần bất ổn, làm việc liên tục sai sót nên cô thẳng thừng xin nghỉ ốm.

Skyline mất đi dự án phủ Thân vương, như cây cao đứng giữa mưa bão. Liên tục có các buổi họp từ phía Hội đồng quản trị. Lần nào Lục Đông Thâm cũng mang theo gương mặt uể oải, mệt mỏi. Người đi họp cùng anh là Dương Viễn, trước kia luôn là cô.

Cô luôn có một dự cảm, Lục Đông Thâm đã nghi ngờ cô rồi.

Lúc ra khỏi thang máy, mắt phải của cô giật giật, trái tim cũng nhảy dựng lên theo. Không lẽ là điềm xấu?

Trên hành lang thoang thoảng mùi thuốc lá nhạt nhòa, giống như nanh vuốt, từng chút từng chút lan ra khắp hơi thở. Mùi thuốc lá quá đỗi quen thuộc khiến trái tim Cảnh ninh chợt co thắt lại dữ dội.

Lục Khởi Bạch đang đứng ở tận cùng hành lang.

Ánh trăng sáng rực rơi xuống khung cửa sổ, tay vịn bằng kính sáng trắng lên một khoảng. Anh dựa bên cạnh tay vịn, sau khi nghe thấy tiếng động thì ngước mắt nhìn qua. Rõ ràng anh đang đứng giữa ánh trăng,

nhưng đôi mắt lại như chứa đựng cả một vùng biển đêm, không nhìn thấy đáy.

Thuốc đã hút quá nửa, đầu lọc kẹp giữa ngón tay chỉ còn phát ra chút ánh sáng mơ hồ không rõ, có thể coi là nguồn sáng duy nhất trên người anh.

Cảnh Ninh đứng đực tại chỗ, hơi thở dần trở nên gấp gáp. Cho dù chỉ đứng nhìn anh từ một khoảng cách nhất định như thế này, cô cũng cảm nhận được một áp lực khổng lồ. Thấy anh dập tắt đầu lọc đi về phía này, ngón tay cô siết chặt, chiếc túi siêu thị vang lên những tiếng sột soạt.

"Sao anh lại đến đây?" Ngữ khí của cô có phần cảnh giác.

Lục Khởi Bạch đánh mắt nhìn túi đồ trong tay cô, cười mà như không cười: "Em muốn ôn chuyện cũ với tôi trên hành lang à? Không mời tôi vào nhà sao?"

Đầu tóc Cảnh Ninh như sắp dựng ngược lên, dù ở nước ngoài hay ở trong nước, Lục Khởi Bạch cũng chưa từng tới tận nơi ở của cô. Hôm nay đường đột xuất hiện ở đây như thế này, trái tim cô cũng như bị treo ngược lên không trung.

"Anh có chuyện gì thì nói ngay ở đây đi."

Lục Khởi Bạch thở dài có vẻ tiếc nuối: "Thôi được rồi."

Thấy anh thỏa hiệp cô đang định thở phào nhẹ nhõm thì một giây sau, anh đã giơ tay nắm chặt cằm cô, áp mặt xuống, cánh tay trái đồng thời vòng qua ôm chặt eo cô.

Cô hoảng hốt giãy giụa nhưng anh càng dùng sức, thâm chí cắn mạnh môi cô. Cô đau thấu tim, lại nhạy bén phát hiện con số trên thang máy

đang tăng dần.

Có người lên đây.

Cảnh Ninh sợ là chủ nhà hàng xóm, lại càng chống cự mạnh hơn, nhưng tiếc là sức cô không đấu lại sức của Lục Khởi Bạch. Nụ hôn của anh dữ dội như dã thú. Cuối cùng cô nghẹn ngào cầu xin, ra sức gật đầu, anh mới buông cô ra.

Cửa thang máy mở ngay lúc này. Đúng là chủ nhà hàng xóm thật, một bà dì rất nhiệt tình. Vừa nhìn thấy Lục Khởi Bạch, dì đã tươi cười nói với Cảnh Ninh: "Bạn trai à?"

Cảnh Ninh ngượng ngập, cô vốn định nói là đồng nghệp, nhưng Lục Khởi Bạch đã mỉm cười chào hỏi bà dì hàng xóm, hoàn toàn khác với vẻ âm u ban nãy.

"Thanh niên này đẹp trai thật đấy, dáng cũng cao ráo, được lắm, được lắm.

Khi vào trong nhà rồi, Cảnh Ninh nghiến răng nghiến lợi: "Lục Khởi Bạch, bây giờ Skyline và Giang Nam Xuân đã chia làm hai ngả. Kế hoạch chen chân vào việc sản xuất dược phẩm và công nghệ sinh học cũng đã bị đình trệ. Những gì anh muốn có được đã có được cả rồi, mục đích cũng đã đạt, anh còn muốn gì nữa?"

Lục Khởi Bạch quan sát gương mặt cô, rồi nở nụ cười nửa chính nửa tà: "Xem ra không bị bệnh gì nặng."

Cảnh Ninh ngẩn người.

Anh qua đây chỉ để xem cô có bị bệnh không ư? Nhưng suy nghĩ này cũng chỉ hiện lên trong chớp mắt. Một người tâm tình bất định như Lục

Khởi Bạch, sao có thể tốt bụng quan tâm đến cô như vậy chứ?

Quả nhiên, Lục Khởi Bạch cười khây, ngón tay vuốt ve má cô, trông có vẻ dịu dàng nhưng trong ánh mắt lại không có chút nhiệt độ nào: "Sao? Không đành lòng trông thấy Lục Đông Thâm thất thế à? Cảnh Ninh, giây phút em bò lên giường tôi em đã không có tư cách để mềm lòng rồi."

"Im miệng!" Cảnh Ninh không nhịn nổi.

Lục Khởi Bạch đột ngột bóp chặt cổ cô. Ngón tay anh dùng sức, sắc mặt nghiêm lại: "Ai cho phép em ăn nói với tôi kiểu đó?"

Lần này Cảnh Ninh không giãy giụa nữa. Cô tình nguyện để anh bóp chết mình cho rồi. Cuối cùng Lục Khởi Bạch cũng buông tay, chân cô mềm nhũn ngã khuỵu xuống đất, thở hồng hộc.

"Tôi phải trở về tổng bộ báo cáo công tác." Lục Khởi Bạch khôi phục lại vẻ bình tĩnh. Anh đi tới trước cửa sổ, châm một điếu thuốc: "Em có thể suy nghĩ chuyện thay tôi làm việc, Giang Nam Xuân tôi sẽ giao cho em quản lý."

Cảnh Ninh chống tường đứng lên, nhìn anh chằm chằm: "Tôi sẽ không rời khỏi Skyline."

Khóe miệng Lục Khởi Bạch trầm xuống. Lát sau, anh rít một hơi thuốc, nhả ra cả một mảng khói lớn: "Thị trường trong nước bị mất đi dự án phủ Thân vương, đắc tội với Chính phủ, thị trường nguồn năng lượng ở nước ngoài bị Nhiêu Tôn gặm sạch, miếng bánh công nghệ sinh học và dược phẩm lại không rơi vào túi anh ta. Hội đồng quản trị bây giờ đang cực kỳ thất vọng về Lục Đông Thâm, việc thu hồi lại quyền kinh doanh trong tay anh ta chỉ còn là chuyện sớm muộn. Cảnh Ninh, đừng nói là tôi không thương em, bây giờ em vẫn có thể rút lui an toàn."

Cảnh Ninh cười khẩy: “Làm việc cho anh? Tôi thà thất nghiệp cũng sẽ không bán mạng cho anh đâu.”

“Được, tôi cũng không ép em.” Lục Đông Thâm nhả khói thuốc, hơi nheo mắt lại: “Em tình nguyện ở lại bên cạnh Lục Đông Thâm cũng được thôi. Hai ngày nữa tôi sẽ giao cho em một tài liệu. Em là người thông minh, sẽ biết nên làm gì.”

Một cơn rét buốt luồn qua các lỗ chân lông, xông thẳng vào tận đáy tim, lồng ngực Cảnh Ninh phập phồng: “Anh lại định làm gì?”

“Dẫu sao cũng là anh em họ của nhau, tôi cũng không muốn nhìn thấy Lục Đông Thâm quá khó xử. Mọi tai họa của anh ta đều bắt đầu từ khi quen biết Hạ Trú. Anh ta không đành lòng vứt bỏ gánh nặng đó thì tôi sẽ giúp anh ta một tay.”

Cảnh Ninh không thèm tin vào mấy lời vớ vẩn đó: “Anh muốn khiến Lục Đông Thâm không thể trở mình?”

“Tôi thích sự thông minh của em.” Lục Khởi Bạch nhàn nhã dựa vào đó, buông tay. Đầu lọc rơi xuống đất, đôi giày da bóng loáng nhẹ nhàng giẫm qua: “Một đốm lửa nhỏ cũng có thể cháy lan ra khắp đồng cỏ, tôi không phải là người thích để lại hậu họa về sau.”

“Tôi sẽ không làm!”

“Em sẽ làm.” Lục Khởi Bạch cười.

“Tôi không muốn đã sai càng thêm sai. Lục Khởi Bạch, anh đừng dồn ép tôi nữa! Nếu anh thật sự ép tôi vào đường cùng…”

“Ép em vào đường cùng thì sao nào?” Lục Khởi Bạch có vẻ hứng thú.

Ánh mắt Cảnh Ninh như bốc cháy: “Tôi sẽ chết cùng anh! Tôi sẽ không để anh sống tử tế đâu, tôi cũng sẽ không để anh tiêu diêu tự tại!”

“Chết cùng tôi? Cảnh Ninh, nói chuyện đừng dứt khoát quá. Em tưởng tôi chỉ có chỗ ảnh và clip đó để dọa em sao?”

Tay Cảnh Ninh run lên: “Anh có ý gì?”

Lục Khởi Bạch đi tới bên cạnh tường treo ảnh, thản nhiên nhìn từng bức ảnh treo trên đó. Có ảnh cả gia đình, có ảnh mình cô, nhiều hơn cả là ảnh chụp chung hai người. Anh giơ tay gỡ ra một khung ảnh. Cảnh Ninh sững người. Ngay sau đó anh buông tay, khung ảnh cứ thế rơi xuống đất vỡ tan.

“Lục Khởi Bạch!” Cảnh Ninh chạy vội tới.

Lục Khởi Bạch cúi xuống, ngón tay gầy gạt những mảnh thủy tinh vụn ra, nhặt bức ảnh bên trong ra ngoài. Trong ảnh là một cô gái với nụ cươi xinh xắn đứng dựa vào Cảnh Ninh, hai người trông khá giống nhau.

“Nghe nói em gái của em sắp tốt nghiệp đại học Cambridge, trông cũng xinh xắn, tiền đồ rộng mở.” Anh cười hờ hững, ánh mắt lại dừng trên Cảnh Ninh. Cô cười rất vui vẻ. Nụ cười này anh chưa bao giờ nhìn thấy. “Nếu tôi nhớ không nhầm, bố mẹ em đã ly dị, ai về nhà nấy, chỉ còn hai chị em sống nương tựa vào nhau.”

Một cơn khủng hoảng chưa từng thấy bao trùm Cảnh Ninh: “Anh đừng có ý định động vào em gái tôi!”

Lục Khởi Bạch bật chiếc bật lửa lên, ngọn lửa nhảy nhót, gương mặt cô gái trong ảnh bị thủng một lỗ. “Tôi có động vào em gái em hay không, còn phải xem em.”

Cảnh Ninh phát điên, lao tới định giật lấy: “Lục Khởi Bạch, anh là cầm thú!”

Lục Khởi Bạch ném bật lửa sang bên, giữ chặt vai rồi ấn cô lên tường, những chiếc khung ảnh rung lắc rồi rơi cả xuống đất.

“Thế nên em có đấu lại một kẻ cầm thú không?” Lục Khởi Bạch áp mặt xuống, gần như dính sát vào môi cô, nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Em phải nghe lời, nếu không, những người bên cạnh em đều sẽ vì em mà gặp họa.”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 223: Anh Dám Cưới, Tiểu Gia Em Sẽ Dám Lấy (2038 Chữ)

Giải quyết xong chuyện của Thương Xuyên, em hãy lấy anh đi.

Tắm rửa xong, Lục Đông Thâm trở về giường, vươn tay kéo Hạ Trú lại. Người cô đầm đìa mồ hôi, đến cuối cùng vẫn không hồi phục được sức lực để đi tắm, cũng thông minh từ chối "lòng tốt" muốn chăm sóc của anh.

Nhìn thấy cánh tay Lục Đông Thâm thò tới, cơn giận quái đản trong cô lại bùng lên. Cô há miệng cắn một cái. Anh không hất tay ra, để mặc cho cô giở trò ngang ngược như một con mèo bệnh, đằng nào cũng không đau không ngứa, lúc này đây cô cũng không còn sức lực gì nữa.

Cuối cùng cô vẫn ngoan ngoãn rơi vào vòng tay anh.

Lục Đông Thâm có thói quen xả nước lạnh, nhất là sau khi làm mấy chuyện đã đời sung sướng. Hạ Trú luôn cho rằng đây không được coi là một thói quen tốt, nhưng giống như bây giờ được dựa dẫm và dính chặt vào anh như thế này, nhiệt độ ban nãy gần như có thể thiêu đốt cơ thể cô lập tức mát lạnh xuống, vừa hay có thể làm dịu da thịt.

Tiếng nhịp tim đập vào tai, sức mạnh và rắn chắc, giống như sự nhiệt tình còn chưa tan đi, lan tỏa vào tận trái tim.

"Sau này uống rượu rồi đừng chạm vào em." Hạ Trú nhắm mắt, mơ mơ màng màng chực thiếp đi, miệng lẩm bẩm kháng nghị, mặc cho bàn tay lớn của anh vuốt ve mơn man.

Người đàn ông ban ngày chín chắn trưởng thành, về đêm thường xuyên thiếu kiểm soát. Lần nào cô cũng như mất đi nửa cái mạng. Những ngày tháng vừa ở bên anh, thật ra tâm lý cô có sự sợ hãi. Vừa nhìn thấy anh, xương cốt của cô đã liên tục kêu đau.

Cô nghĩ, nếu không vì quá yêu anh, chắc chắn cô sẽ tránh xa sự hổ báo vồ vập ấy. Lục Đông Thâm đúng là một loại thuốc độc, đồng thời lúc này anh cũng là thuốc mê. Anh dùng sức lực cơ thể để nói cho cô biết rồi cô sẽ mê đắm niềm đam mê quên cả sống chết này, chỉ cần là của anh, cô nhất định đều sẽ thích.

Mùi hương của anh thấm vào da thịt và từng lỗ chân lông của anh, cùng với nhịp thở của cô thấm vào xương cốt và huyết mạch. Cả sinh lý và tâm lý của cô đều ghi nhớ mùi hương của anh. Đúng như lời anh nói, cô đã say đắm đến không thể thoát ra, mặc dù sau đó đều nghiêm túc quở trách bản thân không chịu ghi nhớ.

Tối nay anh đã uống rượu, tuy không say khướt, nhưng có men rượu giở trò, anh càng không biết nặng nhẹ. Có lúc cô đã tưởng mình sắp bị gỡ từng khúc xương ra rồi.

Lục Đông Thâm uể oải: “Em phải tin rằng, đối với em, anh kiềm chế lắm rồi đấy.”

“Thế với ai anh không kiềm chế?” Hạ Trú đánh trả.

Lục Đông Thâm nhìn cô khó xử, biết điều im lặng không nói tiếp về vấn đề này nữa.

Hạ Trú chẳng qua cũng chỉ mạnh miệng bên ngoài, tuy rằng cứ nghĩ tới Trình Lộ là cô cảm thấy căm ghét, nhưng cô càng hiểu phải biết trân trọng

hiện tại, thế nên cô vốn không quá bứt rứt mãi chuyện quá khứ của Lục Đông Thâm. Cô nhắm mắt lại, nằm bò trên người anh nghỉ ngơi.

Chuyện của Thương Xuyên khiến mấy công ty đều không được ngồi yên, nhất là Skyline, thế nên những giây phút yên bình như đêm nay đối với cô mà nói xa xỉ biết chừng nào. Cô không hỏi rõ Lục Đông Thâm, nhưng qua Dương Viễn và người tài xế riêng của anh, cô cũng biết tình hình trước mắt của Lục Đông Thâm như lướt trên băng mỏng.

Thế nên, cô thầm lẩm nhẩm cái tên của Thương Xuyên trong lòng: Nếu cậu thật sự chết oan, thì lần này cậu hãy hiển linh giúp tôi một lần đi.

Người đàn ông nằm dưới hô hấp nhịp nhàng, mãi không lên tiếng. Hạ Trú tưởng anh ngủ rồi, bèn ngẩng đầu lên nhìn, không ngờ anh đang ngắm cô không chớp mắt, có vẻ đăm chiêu.

Hạ Trú nổi da gà: "Không phải anh đang nghĩ làm cách nào để giày vò em đấy chứ?"

"Hạ Trú." Lục Đông Thâm không hùa theo câu nói đùa của cô. Anh nâng cằm cô lên, ánh mắt nghiêm nghị và chân thành như khi đọc tên của cô: "Giải quyết xong chuyện của Thương Xuyên, em hãy lấy anh đi."

Hạ Trú sững người.

Tuy rằng cô cảm thấy việc anh và cô kết hôn là chuyện chắc chắn, dẫu sao thì trước đó Lục Đông Thâm cũng từng hứa hẹn. Những dẫu sao tháng ngày yêu đương của hai người họ vẫn còn khá ngắn ngủi, vẫn còn chưa đến mức bàn chuyện cưới xin. Vả lại, tình hình nhà họ Lục phức tạp, chuyện của Thương Xuyên chắc chắn sẽ khiến trưởng bối nhà họ Lục tỏ thái độ bất mãn với cô. Cô lại là một người thoải mái đã quen, thật sự có thể hòa

thuận vui vẻ với tất cả mọi người trên dưới trong Lục Môn hay không còn là một vấn đề.

"Anh đang hỏi em đó, nghĩ gì vậy?" Lục Đông Thâm thấy cô quá ngẩn ngơ cũng không còn cách nào khác, bèn giơ tay cốc lên đầu cô.

Hạ Trú không buồn ôm đầu. Thái độ nghiêm túc của Lục Đông Thâm khiến cô buộc phải nhìn thẳng vào anh. Cô ngừng lại một lát, cũng hỏi anh rất chân thành: "Anh chắc chứ?"

Lục Đông Thâm nhìn cô chằm chằm, nghiến răng: "Em nghĩ anh sẽ coi hôn nhân là chuyện con nít à?" Tuy rằng quá khứ của anh không mấy vẻ vang, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên nói đến hôn nhân. Dám nói ra chuyện này, anh chắc chắn đã suy nghĩ rất kỹ.

Đời người đã ngắn còn khổ sở, anh đã rút trọn toàn bộ tình cảm chỉ để yêu cô. Nếu bắt anh lại lao tâm khổ tứ yêu một người khác, chắc chắn là chuyện không thể. Gặp được đúng người, kết hôn là chuyện sớm muộn. Nếu cô chính là người anh chắc chắn sẽ lấy làm vợ, vậy thì vì sao còn phải đợi?

Hạ Trú thấu hiểu anh. Đứng trước những chuyện đại sự, anh chắc chắn phải suy nghĩ kỹ càng mới ra quyết định. Tính toán kỹ lưỡng là bản năng của người đàn ông này. Dĩ nhiên anh đã nghĩ tới những chuyện cô lo lắng, nhưng anh vẫn kiên trì kết hôn, chứng tỏ anh nghĩ mình có năng lực cân bằng tất cả.

Nghĩ như vậy, trong lòng cô lại dấy lên chút ngọt ngào. Cô níu lấy cổ anh, vùi mặt vào hõm cổ: "Được thôi, anh dám cưới, tiểu gia em sẽ dám lấy."

Lục Đông Thâm không ngờ cô lại sảng khoái như vậy, còn tưởng cô sẽ ngại ngùng như mấy cô gái trẻ, bắt anh phải quỳ xuống mới thôi. Thấy đôi mắt trong sáng, thản nhiên của cô, tình yêu trong anh lại dâng đầy. Anh xoay người lật cô xuống, bùng lên ngọn lửa chiến đấu.

"Dám xưng 'gia' trước mặt anh hả, để xem anh trừng trị em như thế nào."

***

Lúc đêm khuya thanh vắng, Nhiêu Tôn âm thầm đột nhập phủ Thân vương, chỉ một thân một mình, lặng lẽ không tiếng động.

Chuyện Thương Xuyên rơi xuống từ đài cao đã thành công kéo Skyline ngã ngựa. Anh ở giữa thành ngư ông đắc lợi. Nhưng ngay sau đó lại xảy ra sự kiện Thai Quốc Cường nửa đêm đột nhập vương phủ rồi hôn mê. Chuyện này chắc chắn là không thể che đậy. Một khi đã bị tung ra, phủ Thân vương sẽ lại bị chụp cái mũ "có ma."

Thế nên tối nay anh tới đây, muốn xem xem trong đây rốt cuộc che giấu người hay ma.

Để không đánh rắn động cỏ, anh đổi sang một bộ quần áo nhẹ nhàng hơn. Ngày trước khi anh còn chưa tiếp quản Hoa Lực, anh thích cùng Hạ Trú đi khắp miền Nam Bắc, sớm luyện thành bản lĩnh đi lại nhẹ nhàng như không. Cánh cửa phủ Thân vương nặng nề, không được sửa chữa quá nhiều năm, thế nên đi từ cửa chính vào chắc chắn sẽ vang lên tiếng động. Vì vậy anh trèo tường mà vào, động tác rất nhanh nhẹn, thuần thục.

Xung quanh cực kỳ yên ắng, giống như một vương phủ ẩn thế. Những tiếng xe huyên náo bên ngoài tường bao hoàn toàn bị che khuất, giống với

tình cảnh lần trước khi anh tới đây. Lần này anh phải vô cùng cẩn thận, dẫu sao thì lần trước đã một lần bị trúng chiêu.

Sân khấu kịch vẫn là nơi anh muốn điều tra chính.

Ảnh rảo bước đi lên sân khấu. Sân khấu cao chênh vênh tối thui như mực, tựa hồ vô số linh hồn không ai nhìn thấy đang chen chúc nhau nghe kịch. Anh quay người đi vào cánh gà, trong phòng nghỉ đó nhất định che giấu điều gì đó.

Bước chân khẽ đến mức có thể nghe thấy hơi thở của mình. Trong này yên tĩnh đến quái đản, anh giữ một độ tập trung cao, cẩn thận dè dặt trong từng nhịp thở.

Nhưng chính vào lúc sắp lại gần phòng nghỉ, có vẻ như từ ngoài vọng vào, cũng có thể giống như một âm thanh bất ngờ vang vọng giữa đất trời. Âm thanh đó phiêu diêu lúc có lúc không, vang vọng xung quanh sân khấu kịch.

“Bước vào cửa tương tư, mới biết tương tư khổ, tương tư mãi, tương tư hoài, tương tư khôn xiết vẫn hoài tương tư…”

Có một người đang hát hí kịch, từ vở kịch nào thì không rõ, chỉ cảm thấy lời hát vô cùng thê lương, loáng thoáng còn toát ra một nỗi bi thương không thể nói thành lời.

~Hết chương 223~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 224: Em Bị Điên Rồi Hay Đang Trả Thù Thay Lục Đông Thâm? (2196 Chữ)

Anh có giỏi thì bảo Lục Đông Thâm tới ngăn cản tôi đi, không có bản lĩnh ấy thì im lặng.

Nhiêu Tôn giật mình, sau khi phản ứng lại lập tức quay người lao ra ngoài.

Trên sân khấu hoàn toàn trống trải, không một bóng người, đến bóng ma cũng không có. Tiếng hát hí kịch đó cũng biến mất đột ngột từ lúc anh xuất hiện tại sân khấu.

Vắng vẻ, hoang vắng.

Giống hệt như lúc anh vừa mới đến, cả một sân khấu kịch rộng lớn đều gần như không có một chút động tĩnh nào.

Bắc Kinh hiện tại đã vào giữa hạ. Cho dù về đêm, gió phả vào mặt vẫn tạo cảm giác nóng nực ẩm ướt. Chỉ cần tới mùa này, âm thanh vang vọng nhất chính là tiếng ve. Chỉ cần xung quanh có những hàng ngô đồng hay hòe, đêm xuống sẽ lập tức ồn ào đến đinh tai nhức óc.

Phủ thân vương là địa giới cũ đã có lịch sử lâu đời, trước sau trong phủ không thể thiếu những cây cổ thụ, có những cây tuổi đời thậm chí còn lớn hơn cả phủ Thân vương này. Nhiêu Tôn là người gốc Bắc Kinh. Tuy rằng anh sinh ra giữa một đại viện quân khu, nhưng từ nhỏ cũng thường xuyên len lỏi khắp các ngõ hẻm để tìm bạn bè chơi, nên đã có tình cảm với mỗi

nhành cây ngọn cỏ bao quanh thành phố Bắc Kinh này. Thế nên, sau khi tiếp nhận dự án phủ Thân vương, anh đã quyết định sẽ giữ lại những cây cổ thụ này, không cho cưa chặt.

Còn lúc này đây, anh đang đứng sững trên sân khấu kịch, xung quanh không bắt được bất kỳ âm thanh nào. Nơi đây giống như đã bị đóng băng cả bốn mùa, đến cả tiếng ve cũng không có.

Nhiêu Tôn cảm thấy sau gáy lạnh ngắt.

Dường như, cả cơn gió mùa hạ cũng không chống lại được luồng giá rét này.

Đột nhiên, khóe mắt quét thấy một cái bóng trắng, giống hệt như buổi tối hôm đó, mờ mờ ảo ảo đứng dưới sân khấu. Anh lạnh lùng quát thẳng: "Ai ở đó? Đứng lại cho tôi!"

Anh nhanh chóng chạy xuống dưới sân khấu, lao về phía cái bóng trắng đó.

Bóng trắng đó lại không hề bỏ chạy như tối hôm trước, vẫn cứ phiêu diêu bất định nơi gấp khúc hành lang. Nhiêu Tôn nóng máu, lập tức lao về phía đó. Nhưng khi bước lên nhìn kỹ lại mới phát hiện, hóa ra đó chỉ là một bộ trang phục diễn kịch đang treo lơ lửng trên xà nhà, thi thoảng lại nhẹ nhàng đung đưa giữa cơn gió đêm.

Nhiêu Tôn giận dữ, nghĩ bụng đây là địa bàn của mình, nhưng lại bị một kẻ không biết là ai chơi đùa vòng quanh, anh chỉ hận không thể phanh thây kẻ đó ra làm ngàn mảnh. Anh giật bộ quần áo đó xuống. Trên bộ quần áo lại tỏa ra một mùi hương thoang thoảng, rất thanh, rất nhạt, nhưng lan tỏa dài lâu.

Con người thường có bản năng bài xích và né tránh với những mùi hương mang tính kích thích, đồng thời cũng có bản năng tiếp nhận và không phòng bị đối với những mùi hương thơm. Khi mùi hương đó theo hô hấp của Nhiêu Tôn xông lên đại não, anh mới bất thình lình phản ứng lại, trái tim đập lỡ nhịp.

Anh buông tay, một cơn gió lạ chẳng biết từ đâu xuất hiện. Bộ trang phục rơi dưới đất bị cuốn đi. Anh đang định bắt lấy thì nghe thấy có người đang cười.

Nhiêu Tôn nhìn về phía phát ra tiếng cười, nơi tận cùng hành lang có một cô gái đang đứng. Ánh trăng soi rọi vào chiếc áo dài trên người cô ta khiến nó trắng như bạc, làm cho khuôn mặt cô ta cũng trở nên trắng trẻo khác thường. Nhưng cũng chỉ để lộ đôi mày và đôi mắt, sống mũi cùng bờ môi đã bị cánh tay áo có phần rộng rãi của cô ta đưa lên che mất.

Anh hơi nheo mắt lại. Lần này anh có thể chắc chắn đó là một người bằng xương bằng thịt, không phải trang phục diễn kịch, cũng không phải ảo giác. Anh rảo bước tiến lên. Người con gái lại không hề bỏ chạy, không hề đi mất, để mặc anh níu cánh tay cô ta lại, ngay sau đó cánh tay cô ta cũng vòng qua ôm lấy cổ anh.

Cơ thể cô gái mềm mại như nước, làn da mát mẻ trắng trẻo như ngọc, cứ thế nép vào lòng anh, trên người lại thoang thoảng ột mùi hương lạnh. Nhiêu Tôn chỉ cảm thấy hơi thở của mình trở nên dồn dập, máu huyết khắp người đều đang cuộn trào, sôi sục, giống như có một ngọn lửa đang bùng cháy trong lòng. Bàn tay anh giữ cô gái cũng từ từ buông lỏng.

Dưới trăng, ánh mắt cô gái quyến rũ sóng sánh, khi nhìn chăm chú gương mặt anh lại như đang phát sáng. Nhiêu Tôn đang định đẩy cô gái ra thì cô gái bỗng buông tay áo xuống, khuôn mặt của người trong lòng đã lọt vào mắt anh một cách trọn vẹn.

Ánh trăng mông lung, khuôn mặt cô gái như thật như giả. Nhiêu Tôn chỉ cảm thấy mùi thơm nồng xộc vào mũi. Mùi hương này khiến anh nghiện, khiến anh tham lam. Anh nhìn cô gái chằm chằm, trong mơ hồ như nhìn thấy người con gái mà mình ngày đêm nhung nhớ.

"Hạ Hạ?"

Cô gái không lên tiếng, chỉ giơ tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tuấn tú của anh, vừa dịu dàng vừa đa tình.

Bùng lên trong đầu một thứ cảm xúc như có ngàn vạn con bạch mã lao qua, là sự kích động không thể kiềm chế được, dường như có thể phóng ra khỏi lồng ngực, lại như một con quái thú lao ra khỏi lồng giam. Anh áp mặt xuống không kìm lòng được hôn cô gái, chỉ cảm thấy đôi môi cô gái cũng lạnh lẽo mềm mại, anh thật chỉ muốn nuốt chửng.

Ngay sau đó là một cơn đau nhói lòng.

Anh buông đôi môi ra, cúi đầu xuống nhìn, một con dao găm đã được đâm thẳng lên bả vai anh. Chẳng mấy chốc, máu đã theo lưỡi dao sắc bén thấm ướt áo sơ mi.

Khi ngước mắt lên nhìn kỹ, cô gái trong lòng đã sớm rời xa phạm vi của anh, lại trở nên mờ mờ ảo ảo, không biết là người hay ma.

"Hạ Hạ…" Thái dương Nhiêu Tôn giật lên từng cơn đau đớn, cuối cùng hóa thành cơn đau dữ dội. Anh ngã xuống đất bất tỉnh.

***

Chuyện Hạ Trú muốn gọi hồn Thương Xuyên như một ngọn lửa bùng cháy, nhanh chóng thiêu đốt các ngóc ngách của mạng xã hội. Cô công khai thừa nhận mình đã lấy thi thể của Thương Xuyên đi. Với tư cách là người

thân thiết nhất của cậu ấy trên đời này, cô muốn chứng thực với tất cả fan của Thương Xuyên rằng, mình không liên quan tới cái chết của cậu ấy.

Câu chuyện này làm dấy lên một cơn phong ba bão táp.

Có người nghi ngờ đây chẳng qua chỉ là một màn kịch. Có người thì tin tưởng tuyệt đối vào chuyện gọi hồn. Đa số các fan của Thương Xuyên nghiêng về trường hợp hai. Chuyện gọi hồn như sóng dậy, thu hút đủ các chuyên gia vào thảo luận với đủ các đề tài.

Mà người tung ra tin tức này không ai khác chính là Vương Truyền. Anh ấy lấy được tin tức sớm nhất từ buổi họp lớp, bèn thổi bùng ngọn lửa nhỏ ấy lên, rêu rao khắp thiên hạ.

Lượt chia sẻ trong vòng tròn bạn bè là nhanh nhất. Đám bạn học thích xem trò vui của Hạ Trú có công không hề nhỏ.

Việc Hạ Trú ra mặt khẳng định chuyện này là cực kỳ quan trọng. Cô chứng thực chuyện gọi hồn, không những vậy còn thông báo địa điểm sẽ được đặt tại phủ Thân vương.

Trong phút chốc, tập đoàn Hoa Lực bị kéo vào cuộc.

Xuất hiện nguồn dư luận mạnh mẽ khí thế, người hứng chịu nhiều áp lực nhất phải kể đến Lục Đông Thâm. Vốn dĩ giá cổ phiếu của Lục Môn đang trong thời lao đao vì chuyện của Skyline. Bây giờ lại xuất hiện một việc mà trong mắt mọi người là vô cùng mê tín quái đản, mới bắt đầu phiên giao dịch, công ty đã chịu tổn thất nặng nề.

Các trưởng bối trong nhà họ Lục liên tục gọi 12 cuộc điện thoại để thúc giục Lục Đông Thâm ngăn cản hành vi hoang đường của Hạ Trú. Nhưng Lục Đông Thâm vẫn sống chết không chấp nhận. Ý kiến của anh là:

So với việc quá quan tâm tới chuyện của Thương Xuyên, chi bằng Lục Môn khẩn trương tạo ra những thông tin có lợi có mình.

Làm thế nào để tạo ra thông tin có lợi?

Lục Đông Thâm đã bóng gió ám chỉ tới việc khuếch trương toàn diện phạm vi các công xưởng sản xuất dược phẩm.

Nhưng các trưởng bối của Lục Môn thì cho rằng Lục Đông Thâm đã bị phụ nữ mê hoặc. Việc mở rộng các công xưởng cần phải hết sức thận trọng. Vì vậy, Lục Đông Thâm và phía các trưởng bối rơi vào tình thế giằng co, căng thẳng.

Trên mạng điên cuồng lưu truyền một bài viết như thế này: Con cả một tập đoàn khổng lồ bị một bác sỹ phù thủy mê hoặc, hy sinh giang sơn chỉ để đổi lây nụ cười hồng nhan.

Đối với Hạ Trú, cuộc tranh cãi trên mạng càng bùng nổ, cô càng có lợi. Dương Viễn và Trần Du đều đứng ngồi không yên. Dương Viễn gọi cô tới văn phòng với thái độ rất không khách khí, ánh mắt nhìn cô như nhìn Đát Kỷ* vậy. Hạ Trú không để anh ấy nói quá nhiều: "Anh có giỏi thì bảo Lục Đông Thâm tới ngăn cản tôi đi, không có bản lĩnh ấy thì im lặng."

*Một nhân vật nổi tiếng với việc quyến rũ quân vương, làm hại nước hại dân.

Trần Du lo lắng vô cùng. Cô ấy đuổi theo cô, hỏi: "Tưởng Ly, cô rốt cuộc định làm gì? Người ta nói cô là bác sỹ phù thủy cô cũng nhận luôn à? Cứ nhất định phải đi theo con đường tà ma ngoại đạo sao?"

Ngay cả một Quý Phi đang ở nước ngoài cũng gọi điện tới, cười khẩy: "Sao hả, giờ cậu còn biết làm phép cơ à?"

Cô cười vô tư: “Quý Phi, việc làm phép mưu hại Thương Xuyên chẳng phải chính cô là người khơi ra trên mạng sao?” Coi cô là con ngốc thật sao? Khi trên mạng đang có nhiều lời qua lại, người chỉ vây lấy danh tiếng của cô để tấn công, không cần nghĩ cũng biết là Quý Phi.

Việc đến đâu thì hay tới đó. Gọi hồn nhất định phải thực hiện, dẫu sao chuyện này cũng đạt được “kỳ vọng” của khá nhiều fan Thương Xuyên, cho dù phủ Thân vương đã không còn nằm trong phạm vi quyền lực của Skyline nữa.

Cho tới khi, cô đang tận tâm tận ực chuẩn bị các vật phẩm, nghi lễ cho buổi gọi hồn thì bị ba đến năm vệ sỹ lực lưỡng của Nhiêu Tôn cưỡng ép dẫn tới văn phòng tổng giám đốc tập đoàn Hoa Lực.

Sắc mặt Nhiêu Tôn tái xanh đi, nghiến răng nghiến lợi chất vấn: “Hạ Hạ, em bị điên rồi hay đang trả thù thay Lục Đông Thâm đây?”

~Hết chương 224~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 225: Bỏ Lỡ Manh Mối Quan Trọng (2192 Chữ)

Việc Nhiêu Tôn có thể tìm tới cô, cô hoàn toàn không kinh ngạc. Thậm chí, Hạ Trú cảm thấy cho dù mình bị cưỡng ép lôi đi cũng hết sức bình thường, đây chính là Nhiêu Tôn.

Nếu một ngày nào đó, Nhiêu Tôn bỗng dung trở nên khách khí ôn hòa, lễ phép nho nhã thì khi ấy cô mới cảm thấy kinh ngạc, sẽ cho rằng chắc chắn Nhiêu Tôn đã chịu một sự kích thích hoặc não kẹp cửa hay gì đó.

Vì đã sớm chuẩn bị tâm lý, thế nên Hạ Trú cũng không tỏ ra quá điên rồ. "Tuy rằng trên mạng có trăm người mười ý, nhưng thông tin thống nhất vẫn là, tôi, Hạ Trú muốn gọi hồn cho Thương Xuyên, chỉ đơn giản vậy thôi."

Nhiêu Tôn tức đến nghiến rang kèn kẹt, ngón tay chỉ vào mặt cô cũng run lên: "Em được lắm, em thích chà đạp anh như vậy phải không? Cái gì mà gọi hồn? Anh quen em đã bao nhiêu năm rồi, em mà có bản lĩnh này mới lạ đó!"

"Thương Xuyên chết trong phủ Thân vương, cho dù anh có ngàn vạn lần không mong muốn thì phủ Thân vương vẫn là địa điểm tốt nhất để giải quyết mọi chuyện." Hạ Trú nói thản nhiên: "Đương nhiên, bây giờ anh là ông chủ của phủ Thân vương, chuyện này nên thông báo với anh một tiếng. Nhưng về sau nghĩ lại, tôi thấy biết hay không biết cũng chẳng có gì khác biệt, thế nên đã không lãng phí nước bọt nữa."

Nghe xong câu này, Nhiêu Tôn càng phẫn nộ mà không có chỗ trút. Anh tiến lên, nhíu mày rất chặt: “Thế nào gọi là biết hay không biết cũng không có gì khác biệt?”

“Việc rửa sạch nỗi oan khuất của Nhiêu Tôn tại phủ Thân vương được mọi người đồng lòng, lẽ nào anh còn không đồng ý?” Hạ Trú nói thẳng, rồi cười lạnh: “Bây giờ đám fan trẻ tuổi đều không phải dạng vừa, nếu không phải vì điểm này, anh cũng không thể nào kiếm được hời từ tay Lục Đông Thâm.”

Sắc mặt Nhiêu Tôn càng sa sầm lại: “Thế nào gọi là rửa sạch oan khuất? Phía cảnh sát đã có thông báo rất rõ ràng về cái chết của Thương Xuyên rồi.”

“Thương Xuyên bị người ta hại chết.” Hạ Trú sát lại gần anh, nhấn mạnh từng câu từng chữ, trong đôi mắt ánh lên những tia sáng giá lạnh: “Ai hại chết Thương Xuyên, tôi nhất định sẽ không để kẻ đó sống yên!”

Cô gần trong gang tấc, khiến Nhiêu Tôn bất chợt nhớ lại cảnh ngộ trong phủ Thân vương. Khuôn mặt dưới bóng đêm đó ẩn hiện mờ ảo, giống hệt Hạ Trú, nhưng suy nghĩ kỹ thì lại thấy không giống.

Thấy anh nhìn mình chằm chằm không chớp mắt, cô chau mày, giơ tay bấu thật mạnh lên bả vai anh, lực không hề nhỏ: “Chuyện gọi hồn là chuyện bắt buộc, gặp ma giết ma, anh mà còn giở trò hèn hạ ngăn cản, đừng trách tôi ra tay tàn độc!”

Nhiêu Tôn ôm bả vai liên tục lùi về sau mấy bước, mồ hôi lạnh trên trán túa ra. Hạ Trú thấy vậy tỏ vẻ nghi hoặc: “Có đến mức đó không? Tôi hơi dùng sức, nhưng biểu hiện của anh có hơi khoa trương quá thì phải?”

Nhiêu Tôn không lên tiếng, bàn tay chống lên góc bàn.

Bấy giờ Hạ Trú mới cảm nhận được sự bất thường. Ban nãy vào cửa, thấy sắc mặt anh nhợt nhạt, cô còn hiểu lầm anh tức đến tái mặt vì cô. Bây giờ sắc mặt anh không những trắng bệch mà còn xanh xao, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng xuống dưới, to bằng hạt đậu, vừa nhìn đã biết chẳng liên quan gì tới miếng bấu của cô.

Cô tiến lên, chất vấn: "Anh bị thương sao?"

Nhiêu Tôn hờn giận: "Không cần em lo, đằng nào thì anh có chết em cũng đâu có đau lòng."

Hạ Trú chẳng buồn phí lời với anh. Cô giật tung cổ áo của anh ra, cúc áo sơ mi rơi xuống đất quá nửa. Lớp băng trắng trên bả vai cứ thế hiện ra trước mắt, thậm chí còn có vệt máu đỏ đang từ từ rướm ra ngoài, chẳng bao lâu nữa sẽ có thể thấm sang áo sơ mi.

"Ai làm anh bị thương?" Cô sửng sốt.

Vết thương không hề nông, chưa biết chừng đã vào tận xương, nếu không anh đã chẳng đau dữ dội đến thế. Những ngày còn ở Thương Lăng, cô từng băng bó không biết bao nhiêu vết thương cho các thuộc hạ của Đàm Diệu Minh, lớn hay nhỏ đều đã nhìn suốt thành quen, thế nên chỉ cần nhìn lướt qua đã nắm được đại khái độ nông sâu.

Nhưng điều khiến thảng thốt chính là việc Nhiêu Tôn bị thương. Chuyện này quả thực quá hoang đường. Tạm thời không nói đến việc anh mang thân phận Thái tử gia, ra ngoài trước sau đều có người hộ tống. Cho dù anh đi riêng lẻ thì cũng có thể chống cự được một lúc, cùng lắm anh còn có thể chạy cơ mà. Bỏ chạy là bản năng của con người, huống hồ trước đây anh còn từng chơi Parour* giành được cúp, chạy không phải là việc quá khó khăn.

*Parkourlà một phương thức huấn luyện sử dụng vận động bắt nguồn từ tập luyện kỹ năng tránh vật cản củaquân đội. Các học viên di chuyển từ A đến B theo cách hiệu quả nhất có thể. Điều này được thực hiện bằng cách sử dụng chỉ cơ thể con người và môi trường xung quanh tạo động năng, tập trung vào việc duy trì càng nhiều đà càng tốt trong khi vẫn giữ an toàn. Parkour bao gồm các bài tập vượt chướng ngại vật, chạy, leo, đu, nhảy, lăn, chuyển động trên 4 chi, và các bài tập tương tự khác tùy thuộc vào vận động nào được coi là thích hợp nhất cho những tình huống nhất định.

Mặt Nhiêu Tôn bỗng chốc đỏ lựng, cũng có thể là vì trước đó quá tái. Anh nén nỗi đau giật lấy sơ mi, che đi cơ thể trần nửa người: "Theo Lục Đông Thâm học thói xấu đấu hả, ban ngày ban mặt mà lột quần áo đàn ông, ra cái thể thống gì?"

"Mặt anh dày quá nhỉ? Anh tưởng tôi thèm giở trò lưu manh với anh?" Hạ Trú đối đầu: "Tôi còn thật sự phải cảm ơn người đã làm anh bị thương đó, đúng là trừ hại cho dân."

Nhiêu Tôn bị cô chọc tức đến nỗi môi run lên bần bật: "Nếu không phải vì anh hoa mắt, nhìn cô ta thành em thì cũng không đến nỗi bị thương!"

Hạ Trú vừa nghe xong câu này đã biết là bên trong có chuyện, vội vàng truy hỏi. Nhiêu Tôn cũng không định giấu giếm cô, bèn kể lại toàn bộ câu chuyện bị tập kích khi nửa đêm đột nhập phủ Thân vương. Cuối cùng, anh nói: "Em tưởng anh không muốn em giày vò cái phủ Thân vương là vì sợ tổn hại tới doanh thu à? Anh lo lắng em sẽ gặp nguy hiểm."

Hạ Trú có phần đăm chiêu. Cô coi như không nghe thấy lời anh nói, rất lâu sau mới hỏi: "Anh ngửi được mùi hương rồi mới nhìn thấy cô gái đó?"

Nhiêu Tôn gật đầu: "Xem ra đối phương cũng là một cao thủ lợi dụng mùi hương." Trước sau hai lần anh đều chết yểu vì mùi hương.

Hạ Trú nhíu chặt đôi mày: “Anh nghe được khúc nhạc, đối phương hát câu gì?”

Nhiêu Tôn cố gắng nhớ lại rồi lắc đầu: “Chỉ nhớ cái gì mà bước vào cửa tương tư, mới biết tương tư khổ. Anh không hiểu hí khúc, cũng nghe không rõ lắm.”

Hạ Trú giật mình, lẩm bẩm: “Bước vào cửa tương tư, mới biết tương tư khổ, tương tư mãi, tương tư hoài, tương tư khôn xiết vẫn hoài tương tư…”

“Đúng, hình như là bài này!” Nhiêu Tôn nghiêm mặt: “Làm sao em biết?”

“Hiểu rồi.” Hạ Trú hơi nheo mắt lại, lát sau cười rất ghê người: “Thì ra là vậy, thật không ngờ ‘con ma’ này lại đuổi theo xa như vậy.”

Thấy Nhiêu Tôn ngỡ ngàng, cô nói vào trọng điểm: “Thứ ban đầu anh trúng có lẽ là Quỷ bát tử, tạm thời đừng hỏi tôi Quỷ bát tử là gì, quá chuyên nghiệp, có giải thích anh cũng nghe không hiểu. Tóm lại, đây là một mùi hương có thể mê hoặc người, có thể khiến đối phương nhìn thấy những gì trong lòng mình hướng tới. Thế nên, việc anh thấy cô ta rất giống tôi chỉ là ảo giác của anh. Về sau, tôi đoán có đến tám, chín phần anh đã ngửi phải mị hương, nói ngắn gọn giống như một kiểu nước hoa kích tình, nhưng phương pháp đối phương sử dụng khá cao cấp, khiến anh động tình.”

Nhiêu Tôn ngẩn người một lúc lâu, sau đó kêu “Shit” một tiếng, phẫn uất vô cùng: “Cô ta đã dùng mị hương rồi, chẳng phải là muốn thấy cảnh ‘củi khô bén lửa’ sao? Thế quái nào lại đâm anh một nhát?”

Về điểm này Hạ Trú cũng không giải thích được, cô ngẫm nghĩ rồi nói: “Có lẽ, cô ta muốn nhân cơ hội này trừ khử anh? Sợ anh phản kháng?”

“Trừ khử anh làm gì?”

Câu hỏi này cũng khá hiểm. Phải, vô duyên vô cớ làm Nhiêu Tôn bị thương với mục đích gì? “Có thể là muốn anh tái diễn lại bi kịch của Thương Xuyên, chứng thực lời đồn có ma?”

“Mục đích của cô ta là gì?” Nhiêu Tôn hỏi liên tiếp: “Còn nữa, vì sao cô ta cứ nhất định phải ở trong phủ Thân vương?”

Đây thật ra cũng là một vấn đề.

Biết được đối phương có mục đích như thế nào thì có thể giải thích được nguyên nhân cô ta liên tục xuất hiện trong phủ Thân vương. Là con người, làm việc gì cũng phải có mục đích. Cho dù đối phương thật sự là một con ma thì cũng có lý do để nó cố chấp lưu luyến trần gian.

Bây giờ Hạ Trú dám khẳng định, nữ quỷ áo trắng xuất hiện trên núi Kỳ Thần, người đánh cắp nguyên liệu khoáng thạch trong Giang sơn đồ, người xuất hiện rồi biến mất một cách bí ẩn trong quán bar đồng thời là người xuất quỷ nhập thần trong phủ Thân vương đều là một.

Giỏi mùi hương.

Số lượng những người trong hiệp hội mùi hương có thể vận dụng mùi hương theo đúng mong muốn của mình lại không bị đối phương phát hiện ra đếm trên đầu ngón tay. Quý Phi đang ở Mỹ xa xôi, Vệ Bạc Tôn lại là một người đàn ông. Các nhà phân tích mùi hương hàng đầu khác cũng không nhàn nhã, rảnh rỗi đi làm việc này. Vậy còn có thể là ai?

Lẽ nào, là một cao thủ “ẩn dật”?

Hạ Trú nghĩ đến nỗi từng dây thần kinh trong đầu giật lên đau đớn. Từng hình ảnh lướt qua rất nhanh trong đầu cô, sau đó cô liên kết các sự

việc trước sau lại, từ từ phân tích.

Bỗng nhiên, sống lưng cô lạnh toát!

Hình như, cô đích thực đã bỏ lỡ một manh mối quan trọng rồi.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 226: Sáu Người Giấy (2455 Chữ)

Dù sao tôi cũng chẳng ưa gì cô, cô mà xảy ra chuyện gì thật, tôi cũng chẳng đau lòng.

Người chết, ba ngày âm hồn bất tán, bảy ngày tìm xác hồi hồn.

Thi thể của Thương Xuyên được thuận lợi vận chuyển tới phủ Thân vương. Khoảng thời gian này do được lan truyền rộng rãi, các fan của Thương Xuyên cũng chẳng mấy chốc đã bao vây toàn bộ phủ đệ, cho dù là lúc nửa đêm.

Thời gian vận chuyển xác đã được Hạ Trú đặt trước, căn cứ theo ngày sinh tháng đẻ, tử vi của Thương Xuyên, cuối cùng chọn vào nửa đêm của ngày thứ sáu, không thể tới muộn cũng không được đi sớm, sau đó ở lại phủ Thân vương một ngày một đêm. Đến đêm ngày thứ bảy, khi cánh cửa Quỷ môn quan rộng mở, sẽ bắt đầu tiến hành nghi thức gọi hồn.

Phủ thân vương là một căn biệt viện có ma, thế nên các đường phố xung quanh cũng đã lâu lắm rồi không được sửa sang đèn đuốc, cứ nửa sáng nửa tối, ẩn nấp sau những cây cổ thụ cao vút tận trời xanh, thoạt nhìn như những đốm lửa âm u.

Còn các fan của Thương Xuyên thì đều mặc quần áo tối màu, ngẩng đầu chờ đợi. Fanclub còn kéo theo câu đối phúng viếng, cổ tay đeo vòng phát sáng, lấp lánh như sao, trông cũng khá kinh dị dưới trời đêm.

Có không ít ký giả cũng thức xuyên đêm, cất công tới phủ Thân vương chờ đợi.

Trước đó, Hạ Trú có ngầm đồng ý khi thi thể được đưa tới phủ Thân vương có thể cho người đưa tiễn, chủ yếu là vì áp lực của các fan quá lớn. Nhưng bất luận là tiễn đưa hay phóng viên đều không được phép bước chân vào phủ Thân vương. Linh hồn người chết cần được an nghỉ, người sống quá nhiều sẽ nhiễm quá nhiều sinh khí tươi mới, hồn phách sẽ không dám đi đi về về.

Nhưng sang đêm thứ bảy, đừng nói là phủ Thân vương, ngay cả khu vực xung quanh bên ngoài phủ Thân vương cũng không cho phép người ta đứng xung quanh. Đêm gọi hồn đầy rẫy nguy hiểm, một khi linh hồn oan khuất nhập xác sẽ tổn thương tới người vô tội.

Khi gần tới nửa đêm, trời nổi gió, mây mù che khuất ánh trăng. Vào lúc tất cả mọi người đều run lên cầm cập, nổi đầy da gà khắp người, cảnh tượng khiến sống lưng lạnh toát đã xảy ra.

Từ xa, một chiếc xe tang đi tới.

Chỉ toàn một màu trắng.

Cờ gọi hồn cắm ở bốn phía quanh xe, tung bay theo gió dưới sắc trời đen xì như mực.

Không một tiếng động, cả đoàn xe đi im phăng phắc, giống như những con thuyền lướt trên sóng biển sâu, con thuyền của cái chết.

Khi xe tang đi ngang qua, tất cả mọi người đều im bặt, tuyệt đối không có bất kỳ tiếng động nào. Ngay cả đám phóng viên đã quen ăn to nói lớn cũng im như thóc. Chiếc xe tang chỉ một màu trắng, ai nhìn vào cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Khi xe tang dừng trước cửa phủ Thân vương vừa hay chính là nửa đêm.

Cánh cửa phủ đóng chặt từ từ mở ra. Một tấm thảm trắng như tuyết từ trước cửa kéo dài vào tận sâu trong phủ. Trên dưới phủ đệ đều không châm đèn, thậm chí còn tối hơn ngoài trời. Duy chỉ có tấm thảm đó, nhưng nó cũng dần dần bị màn đêm nuốt chửng, giống hệt như con đường nối giữa nhân gian và hoàng tuyền.

Rất nhiều người đều ngó vào trong phủ và đều sợ hãi rụt đầu lại. Họ cứ cảm thấy bên trong đó âm u rờn rợn, gió thổi vào mặt cũng như nhiễm sương lạnh mùa đông.

Thi thể của Thương Xuyên được sắp xếp trong một cỗ quan tài bằng gỗ lim thượng hạng. Có tổng cộng sáu người khiêng quan tài, vác vào trong phủ Thân vương. Cả quá trình đều rất tĩnh mịch, không được phép có tiếng kèn trống, không được phép có ai khóc lóc ỉ ôi.

Sau khi quan tài được khiêng vào, có người nhanh chóng dán mấy lá bùa lên cửa phủ. Lá bùa đó không giống với bùa nền vàng chữ đỏ, mà là giấy trắng hoa văn đen, hoa văn đó trông giống văn tự cũng lại giống một hình thù gì đó.

Có người nhanh chóng kiểm tra một lượt.

Phát hiện đây chính là bùa chú Hạ Trú dùng khi ở Thương Lăng.

Bùa chú này cụ thể có tác dụng gì không ai hay biết. Trên diễn đàn địa phương Thương Lăng, mọi người từng điều tra loại bùa chú này. Cho dù là người bản địa cũng không thể nói cụ thể. Nhưng tất cả đều thống nhất ý kiến rằng, Tưởng gia của Thương Lăng khi trị bệnh hay trừ tà đều sử dụng loại bùa có hình thù như thế này. Không ai dám duy đoán, nếu không sẽ là khinh thường thần linh.

Mọi người không nhìn thấy Hạ Trú.

Ngoài việc tiễn biệt thi thể của Thương Xuyên, người quần chúng tò mò nhất vẫn là Hạ Trú. Đại đa số mọi người vẫn chưa được gặp cô tận mặt, cho dù có tìm ra được mấy bức ảnh trước kia của cô thì cũng không quá rõ nét.

Thật ra mục đích mọi người muốn thấy Hạ Trú rất đơn giản. Họ tò mò, rốt cuộc một cô gái như thế nào có thể hô mưa gọi gió tại đất Thương Lăng. Rốt cuộc một cô gái như thế nào có thể khiến đường đường là Thái tử gia của Lục Môn đánh mất lý trí.

Nhưng mọi người không được như ý nguyện, từ lúc thi thể của Thương Xuyên được vận chuyển vào trong phủ, tới khi xe tang rời đi, từ đầu tới cuối Hạ Trú đều không lộ mặt. Mọi người thất vọng vô cùng, không ai hay Hạ Trú đã ở sẵn trong phủ chờ đợi từ đầu.

Phóng viên duy nhất có tư cách đi theo thi thể vào phủ Thân vương chính là Vương Truyền. Dẫu sao cũng là bạn học cũ, cuối cùng Hạ Trú vẫn đồng ý cho anh ấy vào theo, nhưng cũng chỉ cho anh ấy khoảng thời gian nửa tuần hương.

Nhưng đối với một người làm nghề này, đừng nói là nửa tuần hương, cho dù chỉ mười mấy giây cũng được, vậy là đã có thể tận mắt nhìn thấy chuyện "long trọng" này, cũng coi như không uổng công đến đây một chuyến.

Vì chuyện này, Vương Truyền rất đắc ý, mắt sắp mọc lên tận trời rồi. Các đồng nghiệp khác cũng van nài anh ấy chụp thêm vài bức ảnh. Anh ấy tự mãn: Xem tâm trạng của tôi đã. Hơn nữa, mấy chuyện này đều là cấm kỵ. Có những tấm thì chụp được, có những tấm tuyệt đối không được chụp.

Các đồng nghiệp đều hùa theo phụ họa. Sau khi Vương Truyền đi vào rồi, mọi người lại lầm bầm sau lưng: Cái quái gì chứ, chẳng qua là muốn giành được tin hot thôi mà?

Nhưng sau nửa tuần hương, Vương Truyền đã xị mặt đi ra.

Mọi người ào tới như ong vỡ tổ. Ngay cả các fan của Thương Xuyên cũng vây kín xung quanh anh ấy, truy hỏi tình hình bên trong. Miệng Vương Truyền run lẩy bẩy, lặp đi lặp lại một câu duy nhất: Quá đáng sợ!

Hôm sau, cũng tức là ngày thứ bảy, bài báo của Vương Truyền đã ra lò, miêu tả sinh động y như thật dáng vẻ của linh đường phủ Thân vương lúc nửa đêm.

Linh đường trong phủ Thân vương được đặt ngay trên sân khấu. Lớp thảm trắng cũng như cờ gọi hồn được kéo thẳng tới dưới sân khấu, vừa hay là nơi Thương Xuyên rơi xuống tử vong.

Ánh đèn trên sân khấu kịch vốn dĩ đã tối mờ, lại bị trang hoàng thành linh đường, chỗ nào cũng trắng rợn, khiến người ta nhìn cực kỳ không thoải mái.

Ngọn đèn xanh dán giấy đung đưa trong gió. Trên đèn cũng vẽ bùa, rất nhiều những lá cờ gọi hồn bị kéo thành biển cờ, kéo dài tới tận tòa lầu đối diện, từ xa nhìn lại giống hệt như một tấm lưới cực lớn, cũng giống như lá cờ đón gió ở Tây Tạng, chỉ có điều cờ gọi hồn toàn là màu trắng.

Quan tài được đặt phía sau sân khấu, trên linh vị bày các loại cống phẩm.

Dưới đất rắc đầy rượu và gạo nếp.

Có cây hương đang chậm rãi cháy. Nghe nói, cây hương này cho tới trước khi gọi hồn không được tắt, nếu không người sống sẽ gặp nguy hiểm.

Ngoài ra, trên linh đường còn có sáu người giấy, ba nam ba nữ, có tác dụng dẫn đường cho linh hồn.

Vương Truyền đã bị sáu người giấy này hù dọa.

Những người giấy mặc trang phục hí kịch, sống động còn hơn cả người thật, đâu có giống dáng vẻ của một đồ hàng mã? Trong bài báo anh ấy đã viết: Mắt của người giấy dường như có thể động đậy, cứ nhìn anh ấy chằm chằm, giống như một linh hồn được giấu trong lớp vỏ giấy, nhìn chằm chằm người đột nhập, tựa như một giây sau có thể nhào tới.

Trong bài báo chỉ có chữ không có hình. Vương Truyền nói: Hiện trường không cho chụp ảnh. Một là bất kính với người chết, hai là anh ấy cảm thấy đám người giấy ấy rất ma mị, nên có phần kiêng dè.

Mọi người sửng sốt.

Nhất thời, mạng xã hội lại sụp đổ, mấy chủ đề hàng đầu trên bảng top search đều có liên quan đến việc Hạ Trú chiêu hồn.

Bên ngoài mưa gió là thế, nhưng trong phủ Thân vương lại rất yên ắng.

Khi hoàng hôn sắp buông xuống, trên dưới vương phủ cũng đã nhuốm màu đen đỏ. Cây cổ thụ xào xạc, cờ gọi hồn như những cánh tay dài vươn về phía xa.

Trần Du từ sáng sớm đã bị Hạ Trú gọi qua. Hạ Trú ra lệnh cho cô ta trông lò hương và chậu lửa, cảnh cô cô ta tuyệt đối không được để nó tắt, hơn nữa còn phải không ngừng ném tiền giấy, vàng khối giấy… cùng các tế phẩm vào trong chậu lửa.

Chuyện này bình thường Trần Du rất sợ hãi, tránh còn chẳng kịp, nhưng vì ngại việc mình đã nợ Hạ Trú một ân tình. Thế nên mấy hôm trước, khi Hạ Trú tới tìm cô ta nhờ giúp đỡ, cô ta chưa hỏi đã nói luôn là không thành vấn đề. Kết quả lại bị thông báo là phải đến canh linh cữu, cô ta sợ đến suýt nôn ra máu.

Hạ Trú tỏ ra rất tự to tự tại, cứ ngồi nghịch chiếc áo "phù thủy" của mình, chốc chốc còn chẹp chẹp mấy tiếng: "Trần Nam Nam, sau một hồi nam chinh bắc chiến, cuối cùng vẫn phát hiện, khả năng may vá ở thành phố Bắc Kinh chúng ta là chuẩn nhất, nhìn họ làm chiếc áo của tôi có đẹp không này."

Trần Du chẳng thấy đẹp gì hết.

Trên ti vi, cô ta từng nhìn thấy loại quần áo này. Tuy rằng không giống toàn bộ nhưng cũng cùng một tính chất, giống như quần áo trên người các pháp sư, khiến người ta nhìn vào không thoải mái.

"Tôi thấy khó hiểu thật, vì sao cô nhất quyết chọn lúc Lục Đông Thâm đi công tác để gọi hồn? Lỡ như xảy ra chuyện thì phải làm sao?" Trần Du phẫn nộ bất bình ném tiền giấy vào trong chậu lửa: "Hơn nữa, cô tìm người khác không được sao? Cứ phải tìm tôi?"

Hạ Trú trả lời thản nhiên: "Thứ nhất, dương khí trên người Lục Đông Thâm quá nặng, sẽ ảnh hưởng tới việc gọi hồn. Thứ hai, dù sao tôi cũng chẳng ưa gì cô, cô mà xảy ra chuyện gì thật, tôi cũng chẳng đau lòng."

Trần Du tức đến nghiến răng kèn kẹt.

Hạ Trú tốt bụng vỗ về: "Giữ lại chút sức lực đi, còn sáu tiếng nữa mới đến giờ gọi hồn. Tốt nhất cô hãy giữ tinh thần và sức lực, chuẩn bị tâm lý

đầy đủ, nếu thật sự gặp linh hồn oan khuất, chạy không nổi thì đừng trách tôi.”

~Hết chương 226~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 227: Đêm Đó (6051 Chữ)

Tưởng Ly! Ma! Ma bị cô gọi hồn tới đây rồi!

Sau khi tia sáng cuối cùng nơi đường chân trời bị bóng tối nuốt chửng, tâm trạng của Trần Du cũng rơi xuống vực sâu. Cô ta ngơ ngẩn sinh ra một loại ảo giác. Mùa này vốn dĩ trời phải tối muộn, sao hôm nay mặt trời lại lạnh sớm như vậy chứ?

Mây đen che khuất một khoảng lớn ánh trăng.

Hắt một cái bóng đèn đen xì, khổng lồ bao trùm cả phủ Thân vương.

Nổi gió rồi.

Cơn gió dữ như đạp đất xông lên, âm u nặng nề như đè thẳng lên đầu người ta. Gió thổi làm lá cờ gọi hồn bay lơ lửng khắp bốn phía. Trên linh đường vang lên những tiếng rít liên hồi, xen lẫn với những tiếng nức nở của gió, giống như tiếng khóc của oan hồn.

Chậu lửa có mấy bận suýt nữa thì lửa bắn tứ phía. Trần Du vội vàng giữ vững ngọn lửa, nhưng hương trên lò hương lại có nguy cơ bị tắt. Cô ta lại vội vàng chăm sóc lửa hương.

Lúc dứng dậy, cô ta va phải một trong số những người giấy bên cạnh. Người giấy mỏng manh lắc lư vài cái. Trần Du nhanh tay lẹ chân giữ chặt lại và dựng thẳng lên trước khi phần đầu kịp đổ xuống chậu lửa. Sau đó, cô

ta nhìn vào bức di ảnh của Thương Xuyên, lẩm bẩm vẻ căng thẳng: "Tôi chỉ không cẩn thận thôi, đừng trách, đừng trách."

Sau lưng lại có một cơn gió âm u xuyên qua linh đường. Trần Du cảm thấy như rắn lạnh quấn chặt lấy cô tay, sống lưng đột ngột lạnh toát. Hai ngọn nến hai bên bị kéo đung đưa sang hai bên trái phải, khiến cho gương mặt trên bức ảnh lúc sáng lúc tối, trên đỉnh đầu là lưới dây đỏ Hạ Trú đã bố trí xong xuôi, bên trên treo lơ lửng rất nhiều bùa số mệnh và những chiếc chuông cực nhỏ.

Loại chuông này giống như được đặt làm riêng. Khi gió thổi qua, chuông sẽ phát ra những âm thanh rất nhỏ, hòa trộn vào nhau không khác gì chuông gió.

Âm thanh này mà nghe vào ban ngày ắt sẽ cảm thấy lanh lảnh vui tai. Nhưng vào buổi tối, lại ở ngay tại một linh đường mà người ta dự định sẽ dùng để gọi hồn, những tiếng chuông vụn vặt này sẽ khiến cô ta cảm thấy như đang có người nào đó niệm thần chú. Nhưng linh hồn đã chết tại phủ Thân vương đều đang bị âm thanh này gọi tới, bay là đà trên đỉnh đầu cô ta.

Cô ta là người phàm, không nhìn thấy họ. Họ là những hồn ma, họ đang nhìn cô ta chằm chằm với những mưu mô chước quỷ.

Ngay cả người giấy đó dường như cũng đã thay đổi hình dáng, thật sự linh hoạt sống động y hệt như trong bài báo của Vương Truyền. Con ngươi dường như đang động đậy, tuy rằng Hạ Trú đã sớm nói rõ với cô ta rằng người giấy đó từng bị Hạ Trú động chân động tay.

Trần Du lí nhí gọi Hạ Trú, cho dù Hạ Trú đáp lại cô ta một tiếng thôi cũng được. Nhưng trời vừa nhá nhem tối, Hạ Trú đã vào ngồi rịt trong phòng nghỉ phía sau sân khấu, bất động cứ như bị đóng đinh vào đó vậy.

Quan tài được đặt trong phòng nghỉ. Hạ Trú cứ thế ngồi bên cạnh canh chừng. Trần Du tuy rằng không nhìn thấy thi thể, nhưng một mùi dược thảo từ trong quan tài tỏa ra thì vẫn có thể ngửi thấy rõ.

Là loại thuốc viên chống phân hủy theo phương pháp cổ xưa nhất, có thể bảo đảm thịt trên cơ thể người chết không bị thối rữa. Một viên chống phân hủy được chế tạo một cách tỉ mỉ nhất thậm chí có thể giữ có xác chết tươi suốt ngàn năm, đương nhiên, công thức và tay nghề điều chế là cực kỳ quan trọng. Còn phương pháp chống phân hủy xác của người hiện đại là trực tiếp dùng Formalin. Nhưng mùi đó rất nhức mũi. Hơn nữa trong mắt của những nhà phân tích mùi hương cực kỳ chuyên nghiệp, đó là hành động không tôn trọng người chết.

Cô ta nghĩ, Hạ Trú đảm bảo là cũng có suy nghĩ này, nên một người giỏi về mùi hương như Hạ Trú mới không thèm dùng Formalin.

Cô ta chỉ có thể loáng thoáng ngửi được trong loại dược thảo này có các mùi của mộc lan hoa, sơn chỉ, hương ma, rễ Phật thủ, đỗ hành, lan trạch… Trong số này còn xen lẫn những mùi hương phức tạp mà cô ta không thể phân biệt được, thế nên không thể phán đoán được công thức cụ thể tạo ra loại viên chống phân hủy này.

Nghĩ như vậy, cô ta cũng chân thành khâm phục Hạ Trú, tinh thông cổ pháp, các điển tích về mùi hương đều không có cái nào làm khó được cô.

Trên quan tài có quấn lụa trắng, trên lụa trắng có vẽ bùa. Hạ Trú ngồi trên chiếc đệm hương bồ, quần áo trên người chỉ độc một màu trắng, cổ tay rộng, trên cổ tay áo có vẽ hình con thằn lằn, đuôi của nó cứ thế men dần tới tận cổ vai áo. Bên dưới cổ áo lần lượt có sáu sợi dây đai lơ lửng, trên dây đai có thêu hình chim nhiều màu.

Xung quanh quan tài châm 12 cây nến đối nhau, màu trắng. Có đường rạch khía trên bìa, trong đường rạch có màu đỏ của chu sa, thoạt nhìn trông giống một lá bùa máu.

Khi nến cháy cũng có mùi thơm, cũng chẳng biết là vì trong nến được trộn lẫn dầu có dược thảo hay chỉ đơn thuần là mùi của quan tài.

Nghe thấy tiếng của Trần Du, mắt Hạ Trú không buồn chớp lấy một cái, hỏi ngay: "Cô sợ à?"

Trần Du cũng không muốn thừa nhận mình sợ hãi, nhưng đây cũng đích thực là sự thật. Cô ta hắng giọng: "Tôi không tin cô thật sự có thể gọi hồn ma về! Mấy trò mê tín dị đoan này mà cô cũng làm được!"

"Các cụ nói con người ta có ba hồn bảy vía. Linh hồn nằm trong cơ thể con người. Khi xác thịt chết đi, linh hồn sẽ đánh mất nơi nương tựa, phiêu diêu khắp nơi. Thứ cô cho là mê tín, từ đời nhà Chu đã tồn tại rồi. Có thể trường sinh chắc chắn có đạo lý sinh tồn của nó. Có thể gọi hồn người sống thì cũng có cách gọi hồn người chết." Hạ Trú chậm rãi nói: "Phàm là những người chết oan âm hồn đều sẽ không tán. Tôi và Thương Xuyên quen biết nhau từ lâu, dĩ nhiên không thể để cậu ấy chết trong oan uổng."

Trần Du hừ khinh bỉ.

Hạ Trú lại một lần nữa nhập tâm vào vai diễn của mình, chẳng biết miệng đang lẩm bẩm cái gì. Nhìn từ góc của Trần Du, cảm thấy hơi đáng sợ.

"Này, ở Thương Lăng cô cũng giả thần giả quỷ thế này sao?"

Lần này Hạ Trú không đáp lại cô ta.

Trần Du bị tảng lờ, nhưng cũng không muốn trở về phía trước, đối mặt với một bức di ảnh khiến người ta lo lắng hãi hùng, bèn hắng giọng nói: "Có thể dạy tôi làm viên chống phân hủy không? Nể tình tôi lần này không có công lao, cũng có khổ lao."

"Cô không làm nổi đâu." Hạ Trú buông một câu.

"Vì sao chứ?"

"Phàm là việc điều chế thuốc hay mùi hương theo cách cổ xưa, ngoài việc mất rất nhiều thời gian ra thì việc lựa chọn nguyên liệu cũng vô cùng tỉ mỉ. Trong đó có một loại nguyên liệu là máu của cá voi xanh. Máu bắt buộc phải được lấy trong vòng hai tiếng sau khi con cá voi đó tử mạng, nếu không sẽ không có tác dụng. Hơn nữa con cá voi đó còn không thể là chết tự nhiên hay bị con người săn bắt, nhất định phải chết sau khi tương tàn cùng đồng loại, máu của một con cá voi như vậy mới giữ được sự sục sôi. Cho dù cô may mắn gặp được đúng con cá voi xanh chết theo cách này cũng chưa chắc đã thuận lợi giành được máu của nó. Bởi vì cá voi xanh vừa chết, ngoài việc sẽ thu hút các con kên kên trên biển ra, thì những con cá mập khổng lồ trong vòng vài chục dặm quanh đó cũng sẽ ngửi mùi máu mà đến. Một khi cô đứng giữa vòng vây của cá mập thì khó mà thoát thân. Mười người đi, chín người chết. Cô nghĩ liệu cô có thể trở thành người sống sót duy nhất, lại có thể lấy được máu trong vòng hai tiếng đồng hồ sao?"

Nghe xong, đầu óc Trần Du tê dại từng cơn: "Cô cố tình chém phải không? Khó lấy như vậy làm sao cô còn có thể giành về được?"

Hạ Trú cười khẩy: "Thì cứ cho rằng tôi là người duy nhất đó đi, có lẽ lúc đó đám cá mập đã ăn no rồi chẳng buồn để ý tới tôi. Nhưng tôi may mắn không có nghĩa là cô cũng may mắn như vậy. Lỡ như cô gặp phải một con cá mập ăn tươi nuốt sống không kiểm soát thì sao? Hơn nữa, cô bị tôi

kéo đến đây là để chuộc tội, trả ơn, khổ lao ở đâu ra? Chuyện cô ăn trộm sổ tay của tôi, tôi không muốn bỏ qua thì nó không bao giờ được xóa nhòa. Tối hôm đó ở quán bar, không có tôi thì cô toi đời rồi, đúng không? Cứ tạm gác việc tôi cứu cô một mạng qua một bên, chỉ nói riêng Thai Nghiệp Phàm thôi, không có tôi, cô cũng chẳng quen được anh ta."

Trần Du chẳng buồn tiếp tục nghe cô giương oai diễu võ thêm nữa, quay ngoắt đầu bỏ đi, thà ra phía trước chịu chút sợ hãi còn hơn.

Khi trăng lên cao sáng vằng vặc là lúc Hạ Trú ra ngoài.

Cô đứng trên sân khấu, hướng thẳng lên bầu trời đêm, múa một kiểu động tác mà Trần Du nhìn không hiểu, nói là giống vũ đạo thì không giống mà giống một phù thủy đang nói chuyện với ma quỷ thì hơn.

Gió đêm lại nổi lên, nhất đời mây đen che khuất ánh trăng, sức gió mạnh toát ra nhiệt độ lạnh lẽo, có dấu hiệu của một cơn mưa sắp ập xuống. Trần Du ngồi bên cạnh chậu lửa, hai tay run rẩy, nhất thời không dám ngẩng đầu lên nhìn Hạ Trú, chỉ cúi gằm ra sức ném tiền giấy và vàng khối vào trong chậu, miệng lẩm bẩm: "Nếu anh thật sự quay lại cũng đừng tìm tôi nhé, tôi chẳng liên quan gì tới chuyện này cả…"

Bỗng nhiên, bầu trời vụt sáng, ngay sau đó một loạt những tiếng rền vang từ phía đường chân trời dội lại, một giây sau đột ngột nổ tung, gần như có thể làm rung chuyển cả phủ Thân vương.

Trần Du vốn dĩ đã căng thẳng, bị một tiếng nổ như vậy đe dọa lại càng sợ hãi hơn. Cô ta đứng bật dậy theo phản xạ, nhưng không ngờ vừa đứng lên, còn chưa vững đã có một bàn tay từ đâu giữ chặt bả vai, cất giọng trầm trầm: "Tiền còn chưa đốt hết cơ mà, chạy đi như vậy không hay lắm thì phải?"

Trần Du hết hồn hết vía, sợi dây căng chặt trong lòng cuối cùng đứt phứt. Cô ta lập tức ngã khuỵu xuống đất, hai tay bịt chặt hai tai gào lên hoảng hốt: "Tưởng Ly! Ma! Ma bị cô gọi hồn tới đây rồi!"

Cô ta vừa dứt lời thì một tia chớp lóe lên, giống như bầu trời bị bổ đôi tạo thành một cái hố vậy, mưa lớn ào ào trút xuống.

Hạ Trú dừng động tác lại, quay đầu nhìn. Là Nhiêu Tôn.

Anh ấy đứng bên cạnh Trần Du, biểu cảm câm nín. Có lẽ anh ấy vừa đi lên sân khấu kịch bằng đường cửa ngách. Nếu là bình thường, người đứng ở phía bên cạnh sân khấu sẽ có thể nhìn thấy, nhưng hôm nay hai bên sân khấu đều được che kín mít, nên việc anh cứ lẳng lặng xuất hiện như thế này quả thực rất dọa người.

Nhiêu Tôn được hời còn tỏ vẻ: "Em tìm một trợ thủ như thế này không ổn rồi, có thể giúp gì được cho em chứ?"

Đối với sự "ghé thăm" của anh ấy, Hạ Trú không sửng sốt cũng chẳng mừng rỡ, không bực bội cũng chẳng phẫn nộ. Cô tiến lên, thản nhiên nói một câu: "Đúng là phòng người, phòng ma, quên phòng anh."

Sau đó cô giơ tay vỗ về Trần Du.

Trần Du như con đà điểu, vùi mặt vào cánh tay không hé một chút ánh sáng nào. Cảm thấy có người vỗ vai mình, cô ta lại réo rắt loạn cào cào một hồi. Hạ Trú kéo tay cô ta ra, ra hiệu cho cô ta nhìn lên: "Là người đó!"

Trần Du dè dặt ngước nhìn lên. Thấy vậy, Nhiêu Tôn cũng tỏ ra ngượng ngập vài phần. Anh ấy ho khẽ mấy tiếng: "Thật ngại quá, ban nãy tôi không cố ý đâu."

Nhiêu Tôn không nói thì thôi, vừa nói xong câu ấy đã trở thành kíp nổ, lập tức chọc giận Trần Du. Cô ta đứng bật dậy, lao về phía anh ấy, gào ầm ĩ, mặc kệ việc hai người họ vẫn chỉ là người xa lạ: "Anh bị bệnh à? Tôi thân thuộc với anh lắm sao mà dọa tôi như vậy?"

Nhiêu Tôn bị sặc, sắc mặt càng gượng gạo hơn. Anh ấy nhìn về phía Hạ Trú: "Đúng là ngưu tầm ngưu, mã tầm mã."

Trần Du làm mặt không thoải mái. Hạ Trú cũng chẳng buồn để ý tới thái độ nắng mưa thất thường đó. Cô hiểu anh ấy, kiêu ngạo thì kiêu ngạo đấy, nhưng trở mặt cãi nhau với con gái là việc Nhiêu Tôn không thèm làm. Thế nên cô vốn không lo sau khi Trần Du chỉ thẳng vào mũi anh ấy chửi mắng, anh ấy sẽ trả thù.

"Tôi biết đây là địa bàn của anh, nhưng cũng không đến mức nhìn như vậy chứ. Chuyện gọi hồn nói to thì to, nói nhỏ thì nhỏ. Đừng để đến lúc hại cậu chủ Tôn hao binh tổn tướng." Hạ Trú nói.

Nhiêu Tôn cũng không tính toán thái độ của cô. Anh ấy tiến lên: "Anh tới vì lo lắng cho em thôi."

Tiếc là Hạ Trú không nể tình, cô hỏi ngược lại: "Lo lắng gì cho tôi? Bị ma bóp chết à? Chẳng phải anh nói anh không tin tôi có thể gọi hồn sao?"

Nhiêu Tôn thật sự không chịu nổi cái miệng của cô, anh bực dọc quát: "Em nói xem, anh lo lắng gì cho em? Đúng là lòng tốt không được báo đáp."

Hạ Trú không giận mà bật cười: "Ô, là tôi hiểu nhầm hay cậu chủ Tôn mang danh nghĩa không yên tâm về tôi tới đây với mục đích khác?"

Nhiêu Tôn không vui: "Em có ý gì?"

“Nữ quỷ đó.” Hạ Trú rướn môi, cười mờ ám: “Bất luận đối phương là người hay ma thì cậu chủ Tôn anh bị tính kế như vậy lại còn chịu thiệt, kiểu gì cũng phải điều tra rõ ràng mới được.” Dứt lời, cô giơ tay phát lên vai anh ấy.

Đau đến nỗi anh ấy toát mồ hôi lạnh, rồi lại gào lên với cô: “Nhẹ thôi!”

“Đừng trách tôi không nhắc nhở anh, đối phương không phải Bồ tát đâu, có thể khiến anh trúng chiêu hai lần liên tiếp như vậy. Dựa vào…” Hạ Trú đánh giá Nhiêu Tôn từ trên xuống dưới rồi cười khẩy: “… cơ thể nửa tàn phế này của anh lại còn định so cao thấp với người ta sao? Đùa gì vậy?”

Mặt Nhiêu Tôn hết đỏ bừng lại trắng bệch bèn nghiến răng: “Hạ Trú, em muốn chết phải không?”

“Muốn chết?” Hạ Trú hừ khẽ: “Tối nay chỉ cần có mặt trong phủ Thân vương này đều nên ngồi cầu phúc đi.”

Trần Du đứng bên cạnh khó khăn lắm mới định thần lại được, nghe xong câu này lại bùng nổ: “Cô nói rõ ràng đi.”

“Có gì phải nói rõ chứ, tôi…”

Bỗng dưng có một loạt những tiếng sột soạt.

Giống như có vật nặng gì đó đập thẳng lên cửa kính, sau đó là tiếng cửa kính vỡ rơi xuống đất, ngắt ngang lời Hạ Trú nói.

Trần Du giật mình, cả người cứng đờ lại: “Hai người… có nghe thấy tiếng gì không?”

Hạ Trú và Nhiêu Tôn đều giữ yên lặng, cẩn thận lắng nghe.

“Không lẽ… oan hồn tới thật?” Trần Du sợ sệt hỏi.

Gió đang nức nở, mưa rơi lộp bộp xuống mái tòa lầu hí kịch. Ngoài âm thanh đó ra, dường như còn có một âm thanh nào khác bị chìm giữa tiếng mưa.

Nhiêu Tôn nhíu mày: “Hình như có ai đó?”

Ánh mắt Hạ Trú quét lên phía đối diện, cô nói: “Lầu gác!”

Nói rồi, hai người họ định rời khỏi sân khấu, Trần Du lập tức giữ Hạ Trú lại: “Cô đi thì chỗ này phải làm sao?”

“Cô canh chừng.”

“Hả? Không được, tôi không làm được!” Trần Du sắp sợ đến phát điên rồi: “Tôi đi cùng hai người, tôi không muốn ở lại đây đâu!”

Nhiêu Tôn quyết định: “Dẫn cô ấy theo đi, ở lại lỡ có chuyện gì xảy ra thì sao?”

Hạ Trú ngẫm nghĩ rồi dặn dò: “Nhớ kỹ, bất luận nhìn thấy gì cũng không được hét ầm ĩ lên.”

Trần Du không biết có thể nhìn thấy gì, sợ đến run cầm cập, bấm bụng gật đầu. Dù có nhìn thấy gì, cũng còn tốt hơn ở lại đây một mình đối mặt.

***

Đêm mưa này khiến Cảnh Ninh tinh thần bất ổn.

Trở về xe, bả vai ướt rượt quá nửa, cô không buồn lau khổ nữa, mở chiếc phong bì da bò vừa nhận được ra. Bên trong là năm, sáu bức ảnh.

Những bức ảnh này khi vừa nhận được, cô đã vội vã nhìn lướt qua. Người đưa tài liệu cho cô nói: Ông chủ không có ý làm khó cô, chỉ cần tới lúc cần thiết, cô gọi một cuộc điện thoại, chuyền tay chuyển những bức ảnh này đi là được.

Ông chủ mà người đó nói cô biết, là Lục Khởi Bạch.

Bây giờ trở về xe rồi, cô mới lật giở từng bức một ra xem. Mỗi khi xem một bức, tâm trạng lại trầm xuống một nấc. Sau khi cất hết ảnh vào trong phong bì, Cảnh Ninh cảm thấy lòng dạ nặng nề như bị đá tảng đè xuống, khiến cô có một cảm giác ngột ngạt tưởng chết. Cô gọi một cuộc điện thoại.

Đầu kia bắt máy rất nhanh.

"Lục Khởi Bạch, lần này anh rốt cuộc định làm gì?" Cảnh Ninh nhìn chằm chằm tấm kính chắn gió, những giọt mưa to bằng hạt đậu nhanh chóng bị phá vỡ, sau đó làm nhòa đi cả tầm nhìn.

Giọng Lục Khởi Bạch như cánh tay của một linh hồn u ám, cho dù cách nhau một chiếc di động cũng có thể thông qua sóng điện thoại bóp chẹt cổ cô: "Em sẽ biết nhanh thôi."

Cảnh Ninh siết chăgựt di động. Đối phương cúp máy rất lâu rồi cô vẫn chưa có phản ứng lại.

Trái tim cô đã sớm ngã khuỵu trong mưa gió, giống như một tấm bèo trôi dạt vô định, không nơi nương tựa…

***

Hạ Trú suy đoán chính xác. Sân khấu kịch sở dĩ được xây cao như vậy, mục đích là để những người ngồi trên căn lầu gác đối diện có thể xem

kịch.

Trong lầu gác lúc này trống trải vắng vẻ, dưới đất rơi không ít tiền giấy, đã mờ nhạt màu theo năm tháng, trở thành những đồng tiền xu trắng nhợt nhạt, dính chặt trên mặt đất, rồi lại bị gió thổi bay lên.

Khi ba người đám Hạ Trú xông lên lầu gác, phải đến mấy chục tờ tiền giấy trắng nhợt đang bay lượn trên không trung. Một khung cửa sổ đối diện đã bị đập vỡ một mảng lớn, thủy tinh vỡ đầy đất. Một chiếc ghế gãy đang xiên xẹo đổ bên cạnh cửa sổ. Gió từ mảng vỡ đó ào ào thổi vào trong, kèm theo cả nước mưa.

Trần Du vừa kịp đứng vững thì lại giật mình vì những tờ tiền giấy bay lên. Sau khi nhìn rõ đó là gì, cô ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng thường thì các căn lầu gác đều xây mái hiên, không đủ ánh sáng, thế nên trong này bốc lên một mùi ẩm mốc rất mãnh liệt. Hạ Trú cảm thấy mùi gay nhức. Cô vội vàng bịt mũi lại, rồi thầm hỏi Trần Du: “Cô ngửi kỹ mùi ở đây đi, ngoài mùi ẩm mốc ra còn mùi gì không?”

Trần Du cũng là nhà điều chế hương, mũi đích thức nhạy bén hơn người thường, nhưng cũng chưa đạt đến mức thiên phú như Hạ Trú. Sau khi cẩn thận phân biệt, cô ta lắc đầu: “Chỉ có mùi ẩm mốc thôi.”

Khi hỏi Nhiêu Tôn, anh ấy cũng cho một đáp án tương tự.

Hạ Trú vừa che mũi vừa nói: “Âm thanh chúng ta vừa nghe thấy từ trong này vọng ra. Lối ra duy nhất của lầu gác khi đứng bên sân khấu chúng ta có thể nhìn thấy. Thế nên, có người chắc chắn vẫn đang ở trong căn lầu gác này.”

Đây cũng là suy nghĩ của Nhiêu Tôn.

Rõ ràng, tại nơi này đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng sau khi họ tới nơi thì không thấy bóng một ai. Nếu đối phương đã bỏ trốn, cho dù tốc độ có nhanh cách mấy thì họ cũng có thể nhìn thấy kẻ đó thoát ra từ lối cửa duy nhất. Lầu gác có độ cao ba tầng nhà. Nhiêu Tôn vừa nhìn cửa sổ, bên dưới không có dây thừng, không thể có ai nhảy từ cửa sổ ra.

Trần Du quét mắt nhìn, lí nhí nói: "Chỗ này nhìn một cái là hết sạch, người có thể trốn vào đâu?"

Hạ Trú cũng nghĩ không ra.

Diện tích của lầu gác không lớn, phóng tầm mắt nhìn qua cũng chỉ khoảng ba, bốn mươi mét vuông, thi thoảng mới có chướng ngại vật, còn không che được tầm nhìn, lại không có đồ dùng gì để trốn tránh. Nếu có người, sao có thể vô duyên vô cớ biến mất?

Cô bỏ tay xuống, giải phóng cho cái mũi.

Gió đã xua tan bớt một chút mùi ẩm mốc trong phòng. Lúc hít thở, tuy cô có gặp chút khó khăn, nhưng cũng không đến nỗi bịt mũi suốt.

Ngoài mùi ẩm mốc còn có mùi nước mưa, lại cuốn theo cả mùi hoa nở trong phủ Thân vương, mùi mục ruỗng của xà nhà cũ nát và mùi oi nóng mùa hè trong đêm mưa… Trên đời này, có sự tồn tại của vật chất là sẽ có mùi hương. Cả một phủ Thân vương rộng lớn, vật chất tạo thành lại quá nhiều, mùi hương cũng thế mà trở nên phức tạp.

Ngoài phủ Thân vương này ra còn có cả thế giới mênh mông và mùi cơ thể của chính con người nữa.

Thế nên, khi người khác chỉ ngửi được vài mùi nổi lên bề mặt thì thứ mùi mà Hạ Trú ngửi được lại nằm ở những lớp vật chất tầng sâu hơn. Đủ các loại mùi giao thoa lẫn nhau, đủ các loại ôm trọn rồi lại tan rã.

Thế nên, lúc này đây, trong số những mùi hương này, cô còn ngửi thấy một loại mùi, rất nhẹ nhàng, đã bị gió xé tan tác thành nhiều mảnh.

Mùi nước khử trùng.

Loại mùi cô ghét nhất.

Bây giờ không ít bệnh viện đều nghĩ đủ mọi cách để tẩy đi mùi nước khử trùng, nhất là các bệnh viện cao cấp. Nhưng dù tẩy thế nào, người bình thường cũng có thể ngửi thấy. Hạ Trú lại càng có thể.

Từ sau khi bố mẹ nuôi qua đời, cô cực kỳ nhạy cảm với mùi này, cứ cảm thấy thứ mùi này như một lưỡi cưa dài vậy, khi rơi vào mũi sẽ làm mũi đau nhức. Thậm chí có một lần, Đàm Diệu Minh bị thương phải vào bệnh viện, cô ngồi bên giường suốt một đêm. Sáng sớm hôm sau, mũi cô đã chảy máu.

Tưởng Tiểu Thiên nói với cô: Gia, chị nóng trong rồi.

Cô cảm thấy thứ mùi đó đã kích thích niêm mạc mũi. Hơn nữa, xưa nay cô còn có tâm lý bài xích nước khử trùng. Tâm lý ảnh hưởng đến sinh lý, việc này quá bình thường.

Thế nên mỗi lần buộc phải tới bệnh viện, khi trở về nhà, cô luôn phải dùng nước mơ để rửa sạch mũi. Mùi thơm sáng khoái trong lành của lại có chút chua chua của nó là liều thuốc tốt nhất dành cho khoang mũi.

Bây giờ, trong một phủ Thân vương cũ kỹ còn chưa tiến hành tu sửa này lấy đâu ra mùi nước khử trùng?

Hạ Trú cố nhịn cảm giác ké chịu để tiếp tục tìm kiếm. Trần Du không biết cô đang tìm cái gì, đang định lên tiếng thì bị Nhiêu Tôn ngăn cản, ra hiệu cho cô ta đừng có làm phiền.

Trần Du đành bám gót theo sau, lần từng bước theo Hạ Trú đi đến tận cùng của lầu gác.

Ở một góc, Hạ Trú dừng bước.

Không gian tối đến khó tả.

Vốn dĩ là một ngày sấm chớp, không có ánh trắng, cộng thêm nguồn sáng trên lầu gác vốn không tốt, thế nên đi tới đâu cũng đen xì xì.

Thấy cô dừng bước, Nhiêu Tôn rút di động ra định soi sáng. Hạ Trú lập tức giữ chặt tay anh, lắc đầu. Cô ngồi sụp xuống, giơ tay vuốt nhẹ nền đất.

Nền của lầu gác vốn dĩ được lát gỗ. Nhưng vì thời gian đã quá lâu, rất nhiều chất gỗ đã hỏng hốc, khiến nền nhà trồi lên dập xuống không bằng phẳng. Hạ Trú chỉ cảm thấy dưới ngón tay có một khe rãnh. Khi tiếp tục sờ xung quanh, cô phát hiện ở rìa ngoài có một đường rãnh rất nhỏ, giống như tay nắm cửa.

Trái tim Hạ Trú lỡ một nhịp.

Đúng vào lúc này, một tia chớp lóe lên ngoài cửa, soi rọi sáng trắng cả căn phòng. Lúc này cả ba người đều nhìn rõ kết cấu dưới chân.

Là một cánh cửa ngầm, khảm xuống nền nhà.

Hạ Trú liếc nhìn Nhiêu Tôn. Nhiêu Tôn chẳng nói chẳng rằng, đột ngột kéo mạnh. Cánh cửa ngầm bất ngờ bị đẩy ra.

Bên trong thật sự có những tia sáng mỏng manh và những tiếng nức nở.

Hạ Trú phản ứng nhanh, chui vào trong rất nhanh nhẹn. Cô đi xuống dưới theo cầu thang, Nhiêu Tôn thấy vậy bám ngay theo sau. Trần Du

không muốn đi xuống, nhưng quay đầu nhìn một khoảng trống vắng thê lương sau lưng, sợ hãi cực kỳ, vội vàng đi theo.

Là một tầng hầm.

Cầu thang vừa dốc vừa dài, hướng thẳng xuống dưới, giống như một lối đi xuống địa ngục. Hai bên trái phải rất hẹp, không thể dang rộng hai cánh tay. Trên tường đã mọc rêu mốc xanh, ẩm ướt.

Cánh cửa kín được mở ra, giống như có thêm một lỗ thông gió.

Gió trên đỉnh đầu xoay tròn trong căn lầu gác, rồi lại len lỏi vô số xuống dưới tầng hầm, khiến con đường nhỏ hẹp vang vọng những tiếng gió rít gào, cực kỳ nhức tai.

Mùi thuốc khử trùng từ trong này bốc ra, cũng khá nhạt nhòa.

Nếu Hạ Trú suy đoán không nhầm, có lẽ là mùi của ai đó mang theo khi vào đây.

Càng đi xuống dưới, ánh sáng càng đầy đủ hơn.

Động tĩnh bên dưới cũng càng lúc càng lớn, giống như tiếng giãy giụa, cào xé, sau đó…

Một tiếng "Cứu mạng!" khó khăn bật ra.

Hạ Trú khựng lại, ngay sau đó khẩn trương đi xuống dưới. Mấy lần Nhiêu Tôn đều không bắt kịp cô. Cho đến tận bậc cuối cùng, anh ấy mới giữ được cô lại, quát: "Em thể hiện gì chứ? Lỡ như…"

Không có lỡ như.

Bậc thềm cuối cùng nối với cả một tầng hầm rộng lớn.

Diện tích giống hệt như tòa lầu gác trên kia, chỉ có điều kết cấu hơi khác.

Có rất nhiều ngóc ngách che khuất tầm nhìn, để không ít đồ đạc. Nhưng nổi bật nhất chắc chắn là chiếc giường dựa trong góc. Ga giường, chăn và gối đều đầy đủ, bên cạnh giường có tủ, đặt không ít đồ dùng sinh hoạt.

Có người đã sống ở đây một thời gian dài!

Mà người này, lúc này đang ở ngay trước mặt họ.

Trên người mặc một chiếc áo dài trắng, mái tóc đen dài chấm tới eo. Dáng hình đó khiến cả ba người ngây ra. Trần Du lẩm bẩm: "Tưởng Ly…"

Phải, giống hệt Tưởng Ly.

Điều càng khiến ba người họ sửng sốt hơn là, trên chiếc xà ngang trên đỉnh đầu đang treo lơ lửng một người. Một dải lụa dài mấy mét, một đầu đang nằm trong tay cô gái kia, một đầu quấn vào cổ đối phương. Người đó bị siết đến trợn mắt, chiếc ghế dưới chân đã bị đá văng ra.

Người đó bọn họ đều quen thuộc.

Chính là Thai Quốc Cường.

~Hết chương 227~

*Spoil: "Sao người bị thương lại là anh?"

"Yên tâm, rất nhanh thôi, người đó sẽ sa lưới."

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 228: Ve Sầu, Bọ Ngựa Và Chim Sẻ (4064 Chữ)

Yên tâm đi, rất nhanh thôi, kẻ đó sẽ sa lưới.

Cảnh tượng trước mắt khiến người hoảng sợ, chí ít thì, Trần Du đã thảng thốt kêu lên thành tiếng.

Cô gái đó quay đầu lại.

Chút ánh sáng le lói dưới hầm sâu rọi sáng khuôn mặt cô ta.

Không biết là do chiếc áo dài trên người màu trắng toát hay vì mái tóc quá đen, sắc mặt cô ta càng trắng bệch, tựa như ánh trăng lách ra khỏi mây đen. Nhưng khi tỉ mỉ quan sát cô gái này thì lại phát hiện cô ta rất xinh đẹp. Đôi mày như rặng núi, ánh mắt như sao xa, đôi môi tuy rằng cố tình bôi vẽ cho trắng nhợt ra nhưng đường nét lại đâu ra đấy.

Chỉ có điều, trong ánh mắt cô ta tràn đầy ý thù địch, thậm chí là đằng đằng sát khí.

Thai Quốc Cường đang ra sức vẫy vùng ở trên đỉnh đầu. Đường đường là Chủ tịch Hội đồng quản trị của Trường Thịnh, bây giờ lại như con cá mặn bị người ta treo lơ lửng lên cao, không cần nói cũng biết là thảm hại cỡ nào. Hạ Trú không buồn suy nghĩ, khẩn trương lao tới trước. Cô gái kia thấy vậy tức tốc lùi về sau, nhanh nhẹn né tránh thân thủ của Hạ Trú.

Dải lụa hơi lỏng ra đôi chút, cơ thể Thai Quốc Cường đung đưa. Sự giải thoát bất ngờ khiến ông ta tạm thời thoi thóp thở được trong giây lát. Ông

ta kêu to: “Pháp sư, pháp…”

Nhưng rồi dải lụa lại đột ngột bị siết chặt.

Hạ Trú nhìn lại, quả nhiên là một cô gái có võ, một lần nữa tiến công nắm lấy dải lụa. Tuy rằng Nhiêu Tôn không có giao tình gì với Thai Quốc Cường, nhưng cũng không định có thêm nhiều mạng người ra đi tại địa bàn của mình, nên cũng rảo bước tiến lên giúp đỡ.

Anh ấy không có thói quen động tay động chân với phụ nữ, cho dù đối phương từng đâm mình một nhát dao, bây giờ còn có ý định giết người. Anh ấy chỉ gắng giành lại dải lụa, định cứu thoát Thai Quốc Cường, như thế cũng tiện để Hạ Trú dốc toàn lực đối phó với cô gái này.

Cô gái thấy vậy bèn giật mạnh dải lụa, đồng thời nâng cơ thể lên không trung, vung cổ tay áo tung ra một cú đấm cực nhanh. Hạ Trú dĩ nhiên cũng không phải dạng vừa. Dẫu sao thì ba năm qua cô cũng đã lăn lộn đánh đấm nhiều tại Thương Lăng. Cô né người, tránh được cú đấm gió của cô ta, rồi bản thân cũng nhanh tay tung ra cổ tay áo, dùng lực va đập với cổ tay áo của cô ta. Ngay sau đó cô khẩn trương xoay tròn, hai chiếc tay áo cứ thế quấn chặt vào nhau.

Cô gái nhất thời không thoát ra được, bị Hạ Trú dùng lực kéo giật xuống. Ngay sau đó, con dao Phần Lan sáng loáng được rút ra, vung một đường tuyệt đẹp lên không trung: “Nhiêu Tôn!”

Dẫu gì trước kia cũng có tình cảm sâu nặng, cho dù sau này xảy ra chuyện đôi bên không còn vui vẻ nữa nhưng hai người họ vẫn khá ăn ý với nhau. Nhiêu Tôn đón chuẩn xác con dao, nhanh gọn rạch một đường lên dải lụa, lưỡi dao sắc bén rạch đứt lớp vải. Bên kia, Hạ Trú và cô gái vẫn đang vướng víu vào nhau, bên này sức nặng trên cổ Thai Quốc Cường đã được nới lỏng. Nhiêu Tôn thấy tình hình như vậy đành tự mình xông pha,

một giây trước vừa điều chỉnh xong tư thế đón người, một giây sau Thai Quốc Cường đã nặng nề rơi xuống.

Nhiêu Tôn suýt nữa thì lòi ruột gan, việc há hốc rồi lại ngậm chặt, rất lâu sau anh ấy mới thở được để hét lên thảm thiết: "Chủ tịch Thai, ông nên giảm béo rồi đấy!"

Thai Quốc Cường ở trên người không có động tĩnh gì.

Nhiêu Tôn nhìn lại, có lẽ vì khiếp sợ quá độ, Thai Quốc Cường đã ngất xỉu rồi.

Cô gái đó thấy tình hình đó, định tháo chạy rút lui. Hạ Trú đang định đuổi theo thì bị Nhiêu Tôn gọi giật lại: "Em ở lại đây, để anh đuổi theo, gặp lại cô ta!"

Hạ Trú nghĩ chắc là Nhiêu Tôn định trả cả nợ cũ lẫn thù mới rồi nên cũng đồng ý. Nhân lúc cô gái kia chạy chưa xa, cô nhanh chóng dặn dò: "Anh cẩn thận đó, ngửi thấy mùi gì không bình thường phải rút ngay."

Nhiêu Tôn cắn chặt răng, gật đầu đứng dậy lao ra ngoài.

Tất cả mọi việc xảy ra quá nhanh, từ lúc bước vào tầng hầm tới khi Nhiêu Tôn đuổi theo ra khỏi hầm, cả quá trình chưa đầy năm phút. Tới khi Hạ Trú mệt nhoài, ngồi phịch xuống bên cạnh Thai Quốc Cường, Trần Du mới thoát ra khỏi hoảng hốt và sợ sệt. Thấy Hạ Trú đang ra sức vỗ vào mặt Thai Quốc Cường, Trần Du thấp thỏm: "Cô muốn gọi người ta tỉnh dậy cũng không cần vỗ mạnh như vậy chứ?"

Sau khi chắc chắn Thai Quốc Cường chỉ ngất xỉu chứ không nguy hiểm tới tính mạng, Hạ Trú nói: "Không sai, đáng nhẽ tôi phải tát vào mặt cô mới đúng. Ban nãy cô đứng yên xem trò đúng không?"

“Ông trời ơi, ban nãy tôi hết hồn.” Bây giờ Trần Du mới tỉnh lại, giọng cao vút lên tám tông: “Cô gái đó rốt cuộc là người hay ma vậy?” Ban đầu cô ta còn tưởng mình hoa mắt, bóng dáng và vóc người thật sự rất giống Hạ Trú, nhưng quay người lại nhìn thì tướng mạo lại không còn giống nữa.

Tuy rằng cô ta sợ hãi nhưng cũng có thể ghi nhớ tướng mạo của cô gái đó, bởi vì phàm là những cô gái đẹp đều khiến người ta vừa nhìn đã khó quên, tuy rằng sắc mặt cô gái ấy nhợt nhạt như ma vậy.

“Trần Nam Nam.” Hạ Trú uể oải nói: “Lẽ nào cô không cảm thấy trên đời còn có thứ đáng sợ hơn cả ma quỷ sao?”

“Là gì?”

“Con người.”

Trần Du lạnh lùng hừ một tiếng, đang định lên tiếng thì nghe thấy “Pằng” một tiếng, xuyên qua cả đêm mưa gió lạnh thê lương, cho dù đang ở dưới tầng hầm họ cũng nghe rõ mồn một. Nụ cười mỉm của Hạ Trú chợt khựng lại, Trần Du đứng bên run lên: “Động tĩnh gì vậy?”

Chỉ vang lên một tiếng nhưng lại giống như có âm vang vọng lại mãi trong tai.

Nếu như không nghe nhầm, thì đó là tiếng súng!

Ngay cả Thai Quốc Cường đang nằm dưới đất dường như cũng chịu ảnh hưởng, mơ màng tỉnh dậy, mở mắt nhìn thấy Hạ Trú bèn đưa tay về phía cô: “Pháp sư…”

Hạ Trú không buồn để tâm tới Thai Quốc Cường, cô quay sang Trần Du: “Bên này cô chăm sóc một chút, gọi xe cấp cứu cho ông ta.”

Trần Du vừa nghe xong thì lập tức sốt sắng: “Cô định làm gì?”

Hạ Trú nghiêm mặt lại, đứng dậy: “Bọ ngựa tới rồi.”

“Hả?”

Hạ Trú không định phí lời thêm với Trần Du. Ngược lại, Thai Quốc Cường gấp gáp gọi giật cô lại: “Pháp sư, cô không thể bỏ mặc tôi được…”

“Thai Quốc Cường.” Hạ Trú quay đầu lạnh lùng nói: “Tôi nghĩ có một vài chuyện ông cần có lời giải thích đấy. Cứ từ từ, cảnh sát rồi sẽ tới phòng bệnh tìm ông thôi.”

Sắc mặt Thai Quốc Cường sững lại.Sau khi Hạ Trú khẩn trương rời khỏi tầng hầm rồi, Trần Du mới sực tỉnh, gào lên về phía bóng cô vừa khuất dạng: “Không phải chứ, bọ ngựa là cái gì? Tưởng Ly! Cô không được để tôi ở đây một mình đâu!”

***

Trên sân khấu kịch, đèn đuốc đã sáng trưng.

Lá cờ gọi hồn bị nước mưa giội xuống, mất hết phong thái, giờ chỉ còn đứng đực ở đó như cột cờ của tướng bại trận. Chuông vẫn bị gió thổi kêu ding dang loạn xạ. Trong chậu lửa chỉ còn lại tro tàn. Hương trong lò cũng đã bị thổi bay quá nửa, tắt hết cả.

Hạ Trú bước vội vã lên sân khấu kịch.

Tiếng còi xe cảnh sát loáng thoáng vọng lại trong trời đêm, từ xa tới gần.

Cô khẩn trương đi ra sau cánh gà.

Phòng nghỉ vốn tối tăm giờ sáng như ban ngày, bên trong cực kỳ nhộn nhịp. Khi cô đi khỏi, phòng nghỉ chỉ có xác người chết, bây giờ lại có thêm bốn người lạ. Khi nhìn lại quan tài của Thương Xuyên thì nó đã được mở tung ra, nắp bị lật nghiêng.

Đêm nay Lục Đông Thâm ăn mặc khá thoải mái, quần bò và áo phông đen, có lẽ là để tiện hành động. Mấy ngày trước khi gọi hồn, Hạ Trú đã thông báo cho anh toàn bộ kế hoạch chu toàn. Cô muốn anh làm con chim sẻ đứng phía sau vây bắt bọ ngựa.

Con bọ ngựa giảo hoạt đó, ắt phải để Lục Đông Thâm ra tay mới được.

Đương nhiên, ngoài anh ra, họ còn cần một đơn vị chấp pháp làm chi viện. Dẫu sao thì cả anh và cô đều không phải cảnh sát hay công an, không có quyền tự tiện giải quyết hung thủ.

Con "bọ ngựa" đó bị người ta còng vào bên cạnh một cột gỗ. Một khẩu súng bị đá văng ra xa. Hắn đang định giãy giụa thì bị một người đàn ông quát: "Đứng yên cho tôi!"

Còn có một người đàn ông đứng nấp trong chỗ tối, đang cúi gằm, đeo một chiếc ba lô.

Từ lầu gác tới sân khấu kịch, khoảng cách không xa, nhưng vì mưa như trút nước nên Hạ Trú vẫn bị ướt như chuột lột, lớp trang điểm trên mặt cô cũng tan tành mây khói, nhất thời không thể nhìn ra được một khuôn mặt người bình thường. Lục Đông Thâm tiến lên lau mặt cho cô, nhưng càng lau càng lem nhem, nên anh từ bỏ.

"Tình hình bên kia sao rồi?"

Hạ Trú đang định lne tiếng thì liếc thấy một khoảng đỏ rực trên cánh tay anh, cô bèn hét lên: "Sao người bị thương lại là anh?" Cô còn tưởng

phát súng kia bắn vào đối phương.

Lục Đông Thâm bình thản đáp: “Đạn chỉ sượt qua thôi, không đáng ngại.”

“Chẳng phải có cảnh sát ngầm sao? Đã sắp xếp chưa?” Hạ Trú nghiêng đầu, bực dọc nhìn chằm chằm người đàn ông “bọ ngựa”.

Người đàn ông tỏ ra ngượng ngập.

Lục Đông Thâm xoay mặt cô lại, thầm nói: “Súng là của anh phóng viên kia, không phải súng cảnh sát.”

Phóng viên?

Hạ Trú giật mình, quay đầu nhìn người đàn ông đứng trong góc tối. Đúng lúc anh ấy cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt chạm phải ánh nhìn của Hạ Trú, thế là lại vội vàng cúi xuống.

“Vương Truyền?” Hạ Trú sửng sốt kêu to.

Vương Truyền ngẩng đầu, nét mặt gượng gạo.

Hạ Trú tiến lên phía trước vài bước, túm chặt lấy cổ Vương Truyền: “Sao cậu nói lời không giữ lời thế? Trước lúc gọi hồn tôi đã đặc biệt chiếu cố cho cậu vào trong rồi, cậu còn không mãn nguyện. Lén lút chạy vào thì thôi đi, lại còn dùng súng làm người khác bị thương? Muốn chết hả?”

“Không phải tôi, thật sự không phải tôi!” Vương Truyền vội vã giải thích: “Súng là của tôi, nhưng bị hắn cướp mất, chính hắn nổ súng làm người khác bị thương, không phải tôi! Tổng giám đốc Lục và đồng chí cảnh sát đều nhìn thấy!”

Lục Đông Thâm tiến lên ra hiệu cho cô buông tay, nói rõ rằng chuyện nổ súng quả thực không liên quan đến đội trưởng Hứa hay Vương Truyền. Hạ Trú buông Vương Truyền ra, bực bội nói: "Bị bắt cũng đáng đời, không biết mang theo vũ khí là phạm pháp sao?"

Vương Truyền chực khóc, anh ấy cũng biết là mình bí quá hóa liều. Nhưng đêm nay vào trong phủ Thân vương chẳng phải sẽ có thể mất mạng bất cứ lúc nào sao, anh ấy bất chấp tất cả rồi.

Đội trưởng Hứa là chi viện Lục Đông Thâm mời tới, gương mặt vuông vức trông rất chính nghĩa. Sau khi Lục Đông Thâm chỉnh sửa lại kế hoạch của Hạ Trú, đội trưởng Hứa chính là một thành viên không thể thiếu. Nhưng hoàn toàn không thể ngờ được giữa đường lại xuất hiện một Trình Giảo Kim, có thêm một khẩu súng là thêm một phần nguy hiểm chưa thể lường trước, suýt nữa thì khiến "bọ ngựa" trốn thoát.

Nhưng người xuất hiện đột ngột đêm nay đâu chỉ có mình Vương Truyền, còn có Thai Quốc Cường.

Hạ Trú kể lại đại khái tình hình trong lầu gác cho Lục Đông Thâm và đội trưởng Hứa nghe. Chẳng bao lâu sau, đã có các thành viên trong đội cùng xe cứu thương lần lượt xuất hiện, cả phủ Thân vương bỗng chốc trở nên náo nhiệt.

Nãy giờ cô vẫn mải để tâm tới vết thương trên cánh tay Lục Đông Thâm, tới khi bình tĩnh lại mới nhìn sang người bị còng ở kia, vội vàng bịt chặt mũi lại: "Biết ngay là con hồ ly tinh đó sẽ không đích thân ra tay, trợ thủ tìm đến chắc chắn phải là một nhân vật lợi hại. Không ngờ mùi tội ác trên người này lại nặng như vậy."

Chưa nói tới việc khuôn mặt kẻ đó rất dữ tợn, từ khóe mắt tới khóe miệng còn có một vết sẹo dài. Nhìn người đối diện không bao giờ nhìn

thẳng, chỉ liếc xéo đã đầy sát khí. Sát khí này vẫn khác với "nữ quỷ" trên lầu gác. Sát khí của "nữ quỷ" bên trong còn có oán, có hận và một nỗi đau không thể nói hết. Còn sát khí trong mắt kẻ này chỉ đơn thuần là sát khí, không có chút tình cảm nào.

Một sát thủ điển hình.

Đội trưởng Hứa không phải là một người thích nói ngọt nhạt dễ nghe. Bao năm xoay vần cùng bọn tội phạm đã sớm hình thành một tính cách hào sảng và sắt đá cho anh ấy. Nhưng sau màn oán trách ban nãy của Hạ Trú, chẳng hiểu sao anh ấy cứ chột dạ, dù gì cũng đã có người bị thương. Anh ấy hắng giọng, nói một câu mà chính mình nghe xong cũng cảm thấy không thoải mái: "Người ta nói cô Hạ đây có chiếc mũi nhạy bén, mùi sát khí của kẻ này mà cũng có thể ngửi ra, khâm phục khâm phục."

Hạ Trú cũng không hề khách khí: "Diện từ tâm sinh*, thế nên mùi cơ thể cũng từ tâm mà ra. Tôi không những biết người này có tâm lý tàn sát hay không, mà còn có thể biết mùi bệnh trên người đội trưởng Hứa. Có lẽ đội trưởng Hứa thích uống canh gà nhân sâm phải không. Tôi nhắc anh một câu, anh thường xuyên không ngủ đủ giấc, áp lực tinh thần quá lớn dẫn đến nóng trong người, uống canh gà nhân sâm coi như đang từ từ tự sát. Còn nữa, mỗi ngày anh ít nhất phải hút hết một bao thuốc lá. Hút vừa phải thôi, nếu không với mùi thuốc lá này, anh phải cai thuốc hơn hai năm mới có thể hoàn toàn xóa sạch."

Đội trưởng Hứa bị nói đến nỗi mặt lúc thì đỏ bừng, lúc lại tái dại.

Lục Đông Thâm đã sớm quen với thái độ "không nói lý lẽ" của cô, cũng nhìn ra một bụng xấu xa của cô. Anh cố nhịn cười, nói với đội trưởng Hứa: "Xin lỗi anh, cô ấy vốn thẳng tính."

“Đâu có đâu có, cô Hạ đây rất chuyên nghiệp.” Nói xong, đội trưởng Hứa cũng không dám nhiều lời với Hạ Trú nữa.

Kẻ phạm tội sợ cảnh sát, vì họ có một đôi mắt sắc bén, nhưng anh ấy cảm thấy mình lại hơi sợ cô gái này. Cái mũi quá nhạy, nhạy tới mức có thể nhìn thấu bí mất của đối phương.

Anh ấy quay đầu nói với cấp dưới: “Đưa hai người này đi.”

Vương Truyền kêu lên như heo bị cắt tiết: “Tôi bị oan mà, tôi chỉ lén vào đây xem trộm nghi thức gọi hồn thôi.”

“Cậu tàng trữ vũ khí mà còn đúng cái nỗi gì? Đưa đi!”

Trong đêm mưa, tiếng kêu của Vương Truyền càng trở nên điên cuồng.

Sau khi khu vực sân khấu yên ắng trở lại, đội trưởng Hứa tiến lên, buộc phải bấm bụng hỏi lại Hạ Trú: “Nữ quỷ mà cô vừa nói…”

“Chạy mất rồi.” Hạ Trú không nhắc đến Nhiêu Tôn trong lúc kể lại tình hình, chỉ nói rằng khi cô và Trần Du tới nơi thì phát hiện Thai Quốc Cường ngất xỉu dưới tầng hầm, nữ quỷ đó lướt qua nhanh như một cơn gió.

Đội trưởng Hứa bán tín bán nghi.

“Chắc là khong cùng một nhóm với kẻ tình nghi tối nay. Mục đích của cô ta chỉ là Thai Quốc Cường. Còn về việc rốt cuộc năm đó Thai Quốc Cường đã làm gì, e rằng chỉ có mọi người mới hỏi ra được. Tôi vốn cũng định đuổi theo nữ quỷ kia hỏi cho ra nhẽ, nhưng cô ta nắm quá rõ địa hình trong phủ, lại chạy rất nhanh. Mưa to như thế này, tôi duổi không kịp.”

Đội trưởng Hứa “ồ” lên một tiếng: “Thi thể của Thương Xuyên chỉ là mồi câu? Không thể nào, nếu đã có thể làm mồi, thì ắt có giá trị của nó.”

Hạ Trú hừ khẽ một tiếng. Người này cũng không quá ngu ngốc. Rồi cô nhìn giờ: “Đợi thêm mười phút nữa đi, sau đó là có thể sắp xếp an táng rồi.” Cô vòng ra trước quan tài, nhìn Thương Xuyên nằm bên tỏng, ánh mắt trở nên nặng nề hơn: “Rồi cũng phải yên lòng về với đất mẹ thôi.”

Đội trưởng Hứa không hiểu vì sao phải đợi thêm mười phút, nhưng cũng cảm thấy người này quá kỳ lạ nên không hỏi han nhiều, chờ đợi là được rồi. Sau đó anh ấy lại thấy Hạ Trú giật một miếng bùa trên quan tài ra, đi lên sân khấu, ngẩng đầu, giơ cao lên bằng hai tay, miệng lẩm bẩm: “Thương Xuyên, oán khí của cậu đã tan rồi pahir không. Người làm hại cậu sẽ bị bắt sớm thôi, cậu hãy yên lòng ra đi, đừng quay về đây nữa, đừng lưu luyến nữa.”

Cô vừa dứt lời, một cơn gió nổi lên. Miếng bùa trong lòng bàn tay Hạ Trú bay lên, nó hoàn toàn không bị ướt nước mưa, cứ thế theo gió bay về nơi xa.

Đội trưởng Hứa run lên cầm cập.

Tuy rằng anh ấy là một phần trong kế hoạch, nhưng cũng không mê tín. Nhưng khi nhìn thấy Hạ Trú trong bộ quần áo phù thủy làm động tác này cũng thật là ghê rợn, cứ cảm thấy sau lưng lành lạnh, tưởng chừng như có một oan hồn đang bay phiêu du đâu đây.

Lục Đông Thâm hiểu cô.

Lễ tế đông ở Thương Lăng đã từng mang tới cho anh không ít bất ngờ. Cảm giác này không tới từ Đàm Diệu Minh mà tới từ sự kính cẩn trang nghiệm của người dân với trời đất. Khi tất cả mọi người quỳ xuống vái lạy

trời đất, cầu cho một năm hưng thịnh may mắn, đó mới là sự kỳ vọng và cảm kích thật sự với ông trời.

Hành động ban nãy của Hạ Trú chính là một nghi thức vỗ về dành cho người chết trong lễ tế đông. Đó là một lá bùa mang theo lời chúc phúc, là sự mong mỏi người chết có thể được yên lòng nhắm mắt.

Anh đi tới bên cạnh, nhẹ nhàng vòng tay ôm vai cô: “Yên tâm đi, rất nhanh thôi, kẻ đó sẽ sa lưới.”

~Hết chương 228~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 229: Đừng Có Đắc Ý (2035 Chữ)

Cô không muốn để cậu ấy ra đi với một thể xác bị phân hủy, như vậy cô sẽ không yên lòng.

Trong khoảng thời gian sau đó, Hạ Trú không nói gì về những chuyện liên quan tới tình tiết vụ án. Dường như vết thương trên tay Lục Đông Thâm mới là vấn đề cô quan tâm nhất. Cô tự tay làm mọi việc: Rửa sạch bằng nước oxy già, khử trùng, sau đó băng bó. Chốc chốc cô lại than vãn: "Anh nói đi, sao anh bất cẩn như vậy chứ? Thời buổi này tin người chẳng bằng tin mình. Anh đừng có tin tưởng người ta quá. Cảnh sát cũng là người, cũng có lúc sơ ý bất cẩn mà…"

Câu này lọt vào tai đội trưởng Hứa khiến anh ấy cứ gọi là khó xử. Đây rõ ràng là hành động đả kích âm thầm rồi, nhưng anh ấy cũng không thể nổi xung lên, dẫu sao người ta cũng không chỉ thẳng vào mũi mình mà chửi, đúng không?

Khi quay sang Lục Đông Thâm thì thấy anh ngồi đó, mặc cho cô càm ràm không ngớt, từ đầu tới cuối chỉ mỉm cười, ánh mắt nhìn cô cũng dịu dàng, đâu có giống Chiến thần thương trường quyết đoán tàn nhẫn như người ngoài nhận xét?

Đội trưởng Hứa cảm thấy, có lẽ lời đồn cũng không phải là vô căn cứ. Người ta đều nói các công tử Lục Môn, đặc biệt là tổng giám đốc Skyline gần như cưng chiều bạn gái tới biến thái. Chỉ cần cô thích, anh sẽ cưng chiều vô điều kiện, không có điểm dừng.

Nhìn lại cảnh này, có vẻ như đó là sự thật.

Mười phút đã hết, Hạ Trú cũng đã cằn nhằn xong xuôi. Trong vòng mười phút ấy, cô không nói với đội trưởng Hứa câu nào, thậm chí đến nhìn cũng không buồn nhìn, cực kỳ ngạo mạn.

Cô đi tới trước quan tài của Thương Xuyên, đăm chiêu giây lát.

Lục Đông Thâm đứng ngay bên cạnh cô, liếc nhìn khuôn mặt Thương Xuyên, phát hiện lúc này nó đã trắng trẻo như một viên ngọc. Đội trưởng Hứa cũng ghé sát tới, bất ngờ lên tiếng: "Mười phút trước còn không như vậy mà?"

Hạ Trú không để ý đến đội trưởng Hứa, cũng không giải thích bất cứ điều gì. Cô nói với thi thể của Thương Xuyên: "Nếu cậu thật sự bị oan thì hãy nói cho tôi biết."

Dứt lời, cô thầm hít sâu một hơi, rồi nhẹ nhàng thở hắt ra, sau đó thò tay vào trong quan tài, cởi từng chiếc cúc áo của Thương Xuyên ra.

Khi lồng ngực của thi thể lộ ra, đội trưởng Hứa cũng thảng thốt.

Cộng thêm thời gian lúc trước trong nhà xác, thi thể của Thương Xuyên đã để bên ngoài tròn bảy ngày. Chưa nói đến việc xác của cậu ấy hoàn toàn nguyên vẹn, ngay cả da thịt cũng không có dấu hiệu phân hủy. Đương nhiên, mùi thuốc nồng nặc trên người cậu ấy có thể khiến đội trưởng Hứa hiểu ra vài điều. Anh ấy phá án nhiều năm, cũng đã đi qua nhiều vùng quê thôn dã. Bây giờ còn có rất nhiều vùng núi hoang sơ có những phương thức giữ xác bí ẩn mà không ai hay biết.

Nghĩ lại việc Hạ Trú dám để thi thể bên ngoài bảy ngày, thì chắc chắn cô có cách để giữ nguyên vẹn cái xác.

Thế nên, điều đội trưởng Hứa ngạc nhiên không phải việc này mà là hình ảnh hiện ra trên ngực Thương Xuyên. Giống như vô số những cánh hoa, phải có đến bảy tám chỗ ở khắp nơi trái phải, màu sắc là hồng tối, thoạt nhìn giống màu của hoa hồng đã phơi khô.

Khi thi thể được đưa ra khỏi nhà xác, đội trưởng Hứa cũng coi như là người tiếp nhận. Anh ấy từng tận mắt nhìn thi thể, trên ngực đâu có những hình thù này. Mới chỉ qua mười phút, sao thi thể lại trở nên trong suốt, trắng bóc như vậy rồi trên ngực lại có những thứ kia?

Ngay cả Lục Đông Thâm cũng vô cùng sửng sốt, anh hỏi Hạ Trú: "Sao lại như vậy?"

"Trúng độc do mùi hương." Hạ Trú bình thản, nghĩ cũng biết sự xuất hiện của những hình thù kia đã nằm trong dự liệu của cô, giống như việc cô kiên trì khẳng định Thương Xuyên bị chết oan vậy. "Không giống như trúng độc do đồ ăn có thể kịp thời phát hiện biểu hiện trên cơ thể, trúng độc do mùi hương cần vài ngày mới có thể thể hiện ra trên xác chết. Có cao thủ mùi hương dùng độc thậm chí còn biết kéo dài tới hơn chục ngày mới có sự biểu hiện. Thường thì, thi thể chưa kịp đợi tới lúc đó đã bị hỏa táng rồi nên nguyên nhân tử vong thật sự cũng bị che giấu."

Đương nhiên, cô giữ lại xác của Thương Xuyên còn có nguyên nhân khác.

Dụ rùa vào hũ, bắt được hung thủ mới là mục đích lớn nhất.

"Trúng loại độc gì vậy?" Đội trưởng Hứa hỏi.

Hạ Trú khẽ thở hắt ra một hơi. Nghĩ lại mấy ngày qua bị giày vò cô cũng mệt mỏi rồi, cô nói: "Lát nữa tôi sẽ cung cấp cho anh một báo cáo phân tích mùi hương chi tiết. Còn về hung thủ sát hại Thương Xuyên, tôi

nghĩ, dựa vào kinh nghiệm hỏi cung nhiều năm của đội trưởng Hứa cũng có thể tìm ra từ kẻ vừa rồi. Bây giờ quan trọng nhất là sớm sắp xếp cho thi thể được an táng. Tôi không dùng quá nhiều đan dược lên thi thể, vì vậy cùng lắm chỉ tới trưa mai xác sẽ phân hủy."

Đan dược là bí kíp bí mật cô tìm được trên núi Đại Biệt, thời gian điều chế vô cùng dài. Trong đó ngoài các nguyên liệu chống phân hủy mà người thường có thể ngửi ra được như: hoa mộc lan, sơn chỉ, hương ma, rễ Phật thủ, lan trạch… còn có một loại nguyên liệu cực kỳ hiếm gặp, là một loại bùn đất tỏa ra mùi hương ngải thảo. Về lý mà nói, bùn đất không khó kiếm, nhưng riêng loại này thì không dễ chút nào. Nó là loại bùn của cây ngải thảo đã phát triển được mười năm. Hơn nữa cây ngải thảo này còn phải chưa từng bị người ta thu gặt. Ngải thảo sống năm này qua năm khác, qua mười mùa xuân hạ thu động, ngải thảo rụng xuống trộn lẫn vào lớp đất đã nuôi dưỡng nó, loại bùn đất này khi được đào lên mới là có giá trị nhất.

Lúc đó cô đi sâu vào núi Đại Biệt cũng chỉ đào được một chút xíu nên đan dược điều chế ra cũng không nhiều. Thương Xuyên là người ưa sạch sẽ gọn gàng nổi tiếng. Cô không muốn để cậu ấy ra đi với một thể xác bị phân hủy, như vậy cô sẽ không yên lòng.

Quan tài được khiêng ra khỏi phủ Thân vương, tuy rằng đội trưởng Hứa có cả một bụng nghi vấn, nhưng đúng như Hạ Trú nói, thi thể không đợi được. Hơn nữa, chỉ cần tối nay kẻ kia chịu khai báo, hung thủ sẽ hiện ra ngay trước mắt.

Sau khi đội trưởng Hứa đi khỏi, Hạ Trú thay một bộ quần áo sạch sẽ. Lúc lấy một chiếc gương nhỏ ra soi, cô giật mình thảng thốt kêu lên: "Ban nãy em cứ thế này đứng nói chuyện với anh à?"

Lục Đông Thâm cầm gương cho cô, cố nhịn cười: "Đúng vậy, làm sao chứ?"

Hạ Trú chỉ hận không thể đập đầu vào cột trụ chết ngay tức khức: "Với một khuôn mặt người không ra người, ma chẳng ra ma thế này, anh vẫn nhìn nổi sao?"

Lục Đông Thâm không sốt sắng, bình tĩnh đáp: "Tối nào em cũng nằm bò lên người anh, ngủ say như heo ấy, anh cũng còn chịu được, thế này thì đã là gì?"

"Khác chứ, dù có say như heo thì chí ít anh vẫn được nhìn thấy một khuôn mặt sinh động xinh đẹp, quyến rũ hấp dẫn, nghiêng nước nghiêng thành." Hạ Trú vội vàng dùng khăn ướt lau mặt, nhưng càng lau càng lem ra, cô tức đến nghiến răng kèn kẹt: "Loại màu vẽ này bôi lên mặt thật là khó rửa, không biết có phải sản phẩm lậu không nữa? Lục Đông Thâm, anh bảo khuôn mặt nửa công nửa thụ này của em mà bị hủy hoại thì phải làm sao đây?"

Lục Đông Thâm quả thật câm nín, đến lúc nào rồi mà cô vẫn không quên tự sướng.

Đang nói thì có tiếng bước chân từ sân khấu kịch đi tới, xen lẫn vào đó là tiếng quát của Nhiêu Tôn: "Đâm tiểu gia một dao, cô tưởng món nợ này cứ bỏ qua như thế hả?"

Trần Du chạy vào trong trước, nhìn thấy Lục Đông Thâm có mặt thì ngỡ ngàng giây lát, sau đó cũng chẳng nói chuyện với anh mà nhắm thẳng vào Hạ Trú: "Cô không sao chứ? Có bị thương không?" Tiếng súng kia làm Trần Du thấp thỏm. Sau khi Thai Quốc Cường được khiêng đi, cô ấy định sang bên sân khấu xem sao, không ngờ lại bắt gặp Nhiêu Tôn áp giải ma nữ kia trở về, bảo cô ta đợi thêm lúc nữa.

Đợi mãi tới tận bây giờ, Trần Du mới theo Nhiêu Tôn đến đây.

Hạ Trú thấy Trần Du hỏi vậy, không nhịn được, phì cười thành tiếng. Một giây sau, cô khoác cánh tay bị thương của Lục Đông Thâm, trêu chọc: "Nhìn thấy chưa? Thật ra xét về trình độ tán gái anh thật sự không bằng em đâu. Mới có vài ngày mà trong mắt người ta anh đã thành không khí rồi."

Lục Đông Thâm cũng mặc kệ cô vênh váo. Tán gái anh mặc kệ, chỉ cần cô đừng tán trai là được. Anh véo mũi cô: "Đừng có đắc ý!"

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 230: Giao Cho Tôn Thiếu Là Thích Hợp Nhất (2060 Chữ)

Họ không biết đằng sau lớp khuôn mặt của cô che giấu bao nhiêu tâm tư và những bí mật không ai biết.

Trần Du bình thản không tỏ thái độ gì. Thấy Hạ Trú không có vấn đề gì, Trần Du cũng chẳng buồn lên tiếng nữa. Khi nhìn lại thấy cánh tay Lục Đông Thâm được băng bó cẩn thận, trong lòng tuy dấy lên cảm giác đắng chát nhưng dẫu sao hai người trước mặt ván cũng đã đóng thuyền, đau thương sầu khổ thêm nữa chẳng phải chỉ khiến người ta khinh bỉ không?

Ngược lại là Nhiêu Tôn, hoàn toàn không có khả năng phân biệt tốt xấu, hoặc có lẽ là cố tình chọc ngoáy, thậm chí là hoàn toàn không coi Lục Đông Thâm ra gì. Anh ấy khẩn trương vắt một đầu dải lụa trong tay lên cột, cô gái kia bị buộc chặt vào đó. Anh ấy hừ một tiếng lạnh nhạt: “Loáng thoáng nghe ai đó nói thân thủ của tổng giám đốc Lục cũng khá nhanh nhẹn, tối nay xem ra tin đồn quả nhiên chỉ là tin đồn.”

Lục Đông Thâm nghe xong cũng chẳng quá giận dữ. Từ biểu cảm của anh có thể nhìn ra anh đã sớm biết Nhiêu Tôn sẽ can dự vào chuyện này. Anh còn chưa lên tiếng, Hạ Trú đã cãi lại: “Anh thì giỏi chắc? Có ai đuổi theo một cô gái mà thảm thương như anh không?”

Nhiêu Tôn cúi đầu xuống nhìn. Cổ tay áo và gấu quần bị rách cả một mảng lớn, được tạo thành lúc cô gái kia giật con dao trong tay anh ấy. Ngoài ra, khắp người anh ấy cũng ướt rượt, quả thật là thê thảm.

Anh ấy đứng thẳng lưng lên, trước mặt Lục Đông Thâm anh ấy chưa bao giờ làm một kẻ hèn nhát, ném lại con dao găm cho Hạ Trú rồi khinh bỉ nói: "Rảnh thì lau cái mặt của em đi, cứ như ma ấy."

Hạ Trú đã sớm chuẩn bị tâm lý, cũng mặc kệ cho Nhiêu Tôn chê bai, tảng lờ coi như không nghe thấy. Cô đi thẳng tới trước mặt "nữ quỷ". Khi nghiêng đầu nhìn ở góc này, dải lụa đã trói chặt hai tay cô ta, nút thắt kia vô cùng chuyên nghiệp.

Là kiệt tác của Nhiêu Tôn.

Đã có thời, anh ấy cũng cùng Tả Thời "lên trời xuống đất", cũng luyện thành được bản lĩnh sinh tồn nơi hoang dại với điều kiện cực kỳ khắc nghiệt, một trong những khả năng cơ bản chính là thắt nút. Ra ngoài không tránh khỏi việc phải leo trèo, khi lợi dùng dây thừng phải đề phòng việc nút thắt bị tuột ra. Nút thắt của Nhiêu Tôn rất chắc, hơn nữa còn là kiểu thắt càng giãy giụa càng siết chặt.

Cô "nữ quỷ" đó dọc đường cũng chống cự không ít, nơi cổ tay đã hơi đỏ rực lên như rướm máu rồi.

Hạ Trú nâng cằm cô ta lên. Cô ta dùng sức hất ra. Hạ Trú thẳng thừng giữ chặt cả khuôn mặt cô ta, lần này dùng sức rất mạnh. Cô ta không thể thoát ra được, buộc phải nhìn chằm chằm Hạ Trú.

"Da dẻ có nhiệt độ, xem ra là giả ma giả quỷ." Hạ Trú mượn ánh sáng trên sân khấu quan sát thật tỉ mỉ. Lớp hóa trang trên khuôn mặt cô gái trước mắt đã bị cơn mưa ào ào dội sạch vài phần, bây giờ khuôn mặt lại càng trở nên rõ ràng hơn.

Quả thật là xinh đẹp.

Ban nãy khi đánh nhau dưới tầng hầm, cô mới chỉ nhìn sơ qua, đại khái, nhưng đã cảm thấy đây là một mỹ nhân có vẻ đẹp không đại trà. Bây giờ nhìn kỹ lại, khuôn mặt tuy nhợt nhạt nhưng ngũ quan đâu ra đấy, mỗi một góc độ đều sắc nét như một tác phẩm điêu khắc. Đẹp nhất phải kể đến đôi mắt, mang một vẻ đáng thương khiến đàn ông nhìn vào phải rung động.

Nhưng đây lại là một cô gái vừa thông minh vừa bướng bỉnh, trong sự đáng thương lại toát lên cảm giác bất kham, thậm chí là một nụ cười nửa chính nửa tà.

Hạ Trú mơ hồ có một cảm giác, cô gái này tuy tướng mạo không giống cô nhưng cô lại phát hiện ra một vài thứ khá giống cô.

Đó là sự phản nghịch, sự bướng bỉnh, là dù thua cuộc cũng quyết không cúi đầu.

Cô gái đó nghe xong cười khẩy, quả thật vẫn giữ nguyên một thần thái cao ngạo. Cô ta nói: "Thật hiếm có dịp được diện kiến bậc thầy mùi hương Hạ Trú, Tưởng gia của đất Thương Lăng, quả thật là lợi hại."

"Xem ra cô rất hiểu tôi đấy chứ." Hạ Trú nói: "Thì ra ngay từ lúc ở núi Kỳ Thần cô đã chú ý tới tôi rồi."

"Kỳ tài mùi hương có năng khiếu bẩm sinh, đương nhiên tôi phải chú ý rồi." Cô gái chậm rãi cười: "Khi cô phá Tương tư tử của tôi, thoát ra khỏi phạm vi mùi hương Quỷ bát tử, khi ấy tôi đã biết người tôi chờ đợi, cuối cùng cũng tới rồi."

"Thế có nghĩa là cô đã cố tình xuất hiện trước bức Giang sơn đồ tại khách sạn Thương Lăng, mục đích là muốn thu hút sự chú ý của tôi?"

Cô gái nói: "Phần nhiều là muốn biết cô muốn gì. Nếu đã có lòng tiếp cận cô, thì tìm hiểu điều cô muốn là quan trọng nhất."

“Nói vậy là cô biết tôi muốn gì rồi ư?” Hạ Trú cười lạnh.

Cô gái nghiêng đầu, nhìn chằm chằm nụ cười như có như không của cô, ý tứ sâu xa: “Đương nhiên, trên đời này có lẽ không ai biết được cô muốn gì như tôi đâu.”

Hạ Trú thu lại nụ cười, bờ môi cứng đờ, đôi mắt hơi nheo lại: “Viên đá trên Giang sơn đồ cô đã đưa cho ai?”

Cô gái ung dung: “Cô thông minh như vậy, không nghĩ ra sao?”

Hạ Trú nhìn cô ta rất lâu: “Quả nhiên là Quý Phi, hóa ra cô bán mạng cho cô ta?”

“Không.” Cô gái vẫn cười từ đầu tới cuối: “Tôi cần một khoản tiền mà cô ta thì có khả năng trả khoản tiền này.”

“Rốt cuộc cô là ai?” Hạ Trú quát: “Tiếp cận tôi rốt cuộc có âm mưu gì?”

“Nhân tính quả thực là thứ bẩn thỉu nhất trên đời này. Mục đích của tôi chẳng qua là Thai Quốc Cường và cô. Ai ngờ, có người tạo ra ván cờ, thậm chí là bẫy trong bẫy. Kết quả, cục diện hiện tại đã thú vị hơn tôi tưởng tượng rất nhiều.” Nói rồi, cô gái đánh mắt nhìn Nhiêu Tôn sau đó lại hướng về Lục Đông Thâm.

“Hai vị đây quả thật rất lợi hại. Chỉ đáng tiếc, đằng sau lợi ích không có chân tình. Hai vị mà liên kết lại với nhau thì e rằng cả thương trường phải run sợ.”

“Đừng có đánh trống lảng!” Hạ Trú lạnh lùng.

Ánh mắt của cô gái quay trở về nơi khuôn mặt Hạ Trú: “Cô có thể dụ tôi ra ngoài, lại có thể dụ được cả hung thủ giết hại Thương Xuyên, không lâu nữa cô cũng sẽ biết tôi là ai thôi, tôi hà tất phải phí lời dông dài. Ngược lại, khuôn mặt này của cô…” Cô ta chép miệng, quan sát một lượt: “Người ta thường nói cậu chủ của Lục Môn mê đắm nữ sắc, bị bác sỹ phù thủy mê hoặc. Nhưng họ không biết đằng sau lớp khuôn mặt của cô che giấu bao nhiêu tâm tư và những bí mật không ai biết. Họ cũng không biết rằng cậu chủ của Lục Môn không hề bị mê hoặc, mà vì anh ta biết quá rõ một khi cô ra tay thì người đứng phía sau ắt sẽ nổi lên mặt nước. Sự nặng tình và lòng tin tưởng này thật khiến người ta ngưỡng mộ.”

Hạ Trú nén giận. Nhớ lại một loạt các tin tức trên mạng vài ngày gần đây, chẳng bao lâu sau, cô bật cười: “Thật không ngờ cô còn là một ma nữ biết xoay hướng dư luận. Cô muốn lợi dụng cái chết của Thương Xuyên để lật lại vụ án của Ngô Trùng.”

“Thế mới nói, tôi rất có hứng thú với cô.” Cô gái nói: “Chúng ta rất giống nhau, chỉ tiếc là những người càng giống nhau lại chưa chắc đã trở thành bạn bè.”

Hạ Trú từ tốn nói: “Cô nghĩ đủ mọi cách để tiếp cận tôi nhưng lại không tổn thương tôi. Tôi đoán đến tám, chín phần là cô có chuyện muốn cậy nhờ tôi. Chỉ có điều tôi nghĩ không ra, sao cô không có chút thái độ nào của người đi nhờ người khác vậy?”

“Tôi không cần phải trưng ra cái thái độ ấy, bởi vì, cô chỉ có thể giúp tôi.” Cô gái nói.

Hạ Trú nhướng mày: “Cô tự tin quá đấy.”

Cô gái ghé sát mặt vào cô, nhấn mạnh từng câu từng chữ: “Đừng quên, tôi làm ma trong phủ Thân vương này không phải ngày một ngày hai.

Những gì nên nhìn thấy hay không nên nhìn thấy tôi đều đã chứng kiến cả rồi.” Sau đó cô ta lại đứng thẳng lưng lên, bật cười: “Thế nên Tưởng gia à, cô nghĩ tôi còn cần phải cầu xin cô không?”

Hạ Trú nhìn cô ta chằm chằm, rồi bỗng bật cười: “Người tám lạng, kẻ nửa cân. Cuối cùng tôi cũng được gặp một người thực sự thú vị rồi.”

Mấy lời này khiến Trần Du đứng bên cạnh chẳng hiểu mô tê gì. Nhưng Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn thì vẫn tỏ ra bình thản, dường như đã nghĩ chung một hướng với Hạ Trú.

“Cô ta có phải hung thủ giết Thương Xuyên không? Vì sao không giao cô ta cho cảnh sát?” Trần Du tò mò hỏi.

Hạ Trú nhìn cô gái chăm chăm từ đầu tới cuối: “Cô ta không liên quan gì tới cái chết của Thương Xuyên, thế nên…” Cô quay đầu nhìn Nhiêu Tôn, nở một nụ cười kỳ quái: “Giao lại cho Tôn thiếu là thích hợp nhất.”

~Hết chương 230~

*Dù kết cục có mong manh, cũng xin phép chèo thuyền mới của Tôn thiếu từ hôm nay~~~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 231: Anh Giúp Em Làm Một Ván Lớn (4974 Chữ)

Anh ăn no rồi phủi mông bỏ đi, chỉ còn lại mình em nên giờ mới ăn đấy.

Khi về đến nhà thì mưa cũng đã ngừng.

Tắm rửa xong, Hạ Trú nằm co người trên giường mệt mỏi choáng váng. Mấy hôm nay với cường độ tập trung cao, cộng thêm cả một tối vất vả cùng cơn mưa tầm tã, cô cảm thấy thể lực sụt giảm nghiêm trọng.

Nhắm mắt lại cô vẫn không ngủ được, cứ có cảm giác mình đang nằm trên một chiếc xe xoay tròn từng vòng, từng vòng. Như bị mắc di chứng vậy, cơ thể đã dừng lại nhưng đầu óc thì vẫn liệng tròn trên không trung. Tất cả mọi chuyện từ khi vụ việc Thương Xuyên rơi từ trên cao xuống bắt đầu cho đến nay lướt nhanh qua đầu cô, không, thậm chí còn sớm hơn nữa.

Sớm từ trước khi Thương Xuyên chết, sớm từ lúc cô và cậu ấy gặp lại nhau trong đoàn làm phim, sớm từ ba năm trước khi Tả Thời chưa gặp chuyện và họ vẫn còn vui vẻ, sớm từ khi họ đến học kịch tại nhà thầy, thậm chí từ lúc họ còn đang ở trong trại trẻ mồ côi…

Cậu ấy nói: Cậu chính là người thân thiết nhất của tôi trên cuộc đời này.

Hốc mắt cay xè, một giọt lệ chảy xuống khỏi khóe mắt, rồi nhanh chóng thấm vào mái tóc.

Tắm rửa xong, Lục Đông Thâm quay trở lại phòng làm việc. Dọc đường từ phủ Thân vương trở về nhà, di động của anh kêu hết lần này tới lần khác. Đây chính là cuộc sống bình thường của anh, chỉ cần di động không tắt thì rất hiếm khi nó im lặng. Ban ngày thì giải quyết hết các việc lớn nhỏ trong nước, ban đêm lại phải họp với tổng bộ tại nước ngoài, cả người giống như một con quay.

Khi Hạ Trú không ngủ được mò tới phòng làm việc, Lục Đông Thâm đang ngồi trên sô pha nghe điện thoại. Chất giọng tiếng Anh tiêu chuẩn toát lên một vẻ nghiêm nghị, tranh luận cùng đối phương. Cô chỉ kịp nghe thấy chuyện có liên quan đến thị trường và công xưởng thuốc tại Trung Quốc.

Anh ấy không phải là một người gặp chuyện rồi sẽ thích nổi nóng. Anh ấy là con trưởng của Lục Môn, có gia giáo và lễ giáo tuyệt vời, thế nên gần như không nhìn thấy được anh nổi nóng. Thế nên, một người như vậy, chỉ cần anh hơi nhíu mày là cũng lộ rõ sự nghiêm nghị, khiến người ta phải lùi xa ba bước.

Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, Hạ Trú đứng bên cạnh cửa hỏi anh: “Anh bận rộn xong chưa?”

Lục Đông Thâm đặt di động xuống, mở chế độ im lặng rồi giơ tay về phía cô: “Sao vẫn chưa ngủ?”

Hạ Trú tiến lên, thuận theo lực tay, ngồi vào lòng anh. Anh mặc đồ ngủ, một bộ quần áo màu đen mềm mại, là kiểu đồ đôi với bộ trên người cô. Cùng là loại sữa tắm do chính tay cô pha chế, nhưng dùng trên người cô nổi bật mùi hương hoa, còn dùng trên người anh lại thấy thanh mát hơn nhiều.

Có liên quan đến mùi cơ thể con người, cùng là một loại sản phẩm, dùng trên những cơ thể khác nhau lại cho ra các mùi hương khác nhau. Cho dù là mùi nước hoa nồng thì dùng trên cơ thể người cũng tạo ra các mùi riêng biệt. Đương nhiên, mùi hương càng nồng đậm, hiệu quả che đi sự khác biệt sẽ càng mạnh. Trừ phi là người chuyên nghiệp, nếu không người bình thường khó mà tìm được sự khác nhau.

Cô vẫn luôn thích mùi hương mát lạnh trên người anh, tạo nên cảm giác ấm áp yên bình. Có mùi hương này sẽ luôn có cảm giác người này biết kiểm soát nhục dục của bản thân, nhưng càng giỏi kiểm soát lại càng tạo ra sự quyến rũ.

Cô dựa vào người anh, sự cứng rắn nơi vòm ngực người đàn ông cùng lớp quần áo mềm mại tạo thành sự tương phản khiến người ta không nỡ buông tay.

Ngón tay Lục Đông Thâm luồn qua mái tóc ướt rượt của cô, vò vò: "Đã nói với em bao nhiêu lần rồi, phải sấy khô tóc rồi mới được chạy lung tung."

Tóc cô càng ngày càng dài rồi, rơi xuống ngón tay anh là đã có thể quấn được vài vòng. Tóc cô rất đẹp, đen và bóng, vuốt lên có cảm giác mềm mại như sờ vào lụa vậy.

Những lúc rảnh rỗi, cô thích nằm bò trên nực anh. Anh vuốt ve mái tóc dài của cô, hoặc để mặc cho nó quần vào ngón tay mình như một sợi dây leo rồi khẽ lướt qua cánh tay. Những lúc đó anh thường cảm thấy cuộc đời thật bình yên.

Hạ Trú nheo mắt lại như một con mèo, mặc cho anh từ từ dùng tay làm khô tóc cho cô.

Không ai nói gì cả.

Tĩnh mịch.

Chỉ có tiếng kim đồng hồ chạy và những bóng sáng thay đổi luân phiên. Màn hình di động anh đặt bên cạnh sáng rồi lại tắt, tắt rồi lại sáng, chẳng mấy chốc đã phải có đến bảy, tám cuộc gọi nhỡ. Anh không nhận, cô cũng nằm im. Cho tới khi tóc đã khô, cô mới khẽ lên tiếng: "Đông Thâm, anh tin em không?"

Lục Đông Thâm buông lọn tóc của cô xuống: "Đương nhiên."

"Dù bất cứ chuyện gì, anh cũng sẽ tin tưởng em sao?" Cô lại hỏi.

Lục Đông Thâm nhẹ nhàng giữ lấy cằm cô, hơi xoay mặt cô lại: "Em có lừa dối hay phản bội anh không?"

"Không đâu." Hạ Trú nói ngay.

Anh mỉm cười, nụ cười tuy nhạt nhòa nhưng hòa vào đôi mắt lại rất dịu dàng: "Nếu đã vậy, vì sao còn lo anh không tin em?"

Bờ môi Hạ Trú mấp máy nhưng cô không nói được câu gì.

"Người khác đã nói gì anh không tin, anh chỉ nghe những lời em nói."

Một dòng ấm áp chảy ngược vào tìm, xua đi toàn bộ giá lạnh suốt dọc đường trở về nhà, càng xua tan cơn lo lắng cả một buổi tối. Cô ôm chặt lấy anh, muốn nói với anh lời cảm ơn hoặc xin lỗi, nhưng cuối cùng vẫn không thể bật ra một câu nào hoàn chỉnh, chỉ biết gọi tên anh hết lần này tới lần khác: Đông Thâm, Đông Thâm…

…

Cảnh cuối cùng tại phủ Thân vương chẳng hề vui vẻ.

Nữ quỷ đó cũng mang trong mình một sự ngang ngạnh không thua kém gì cô, thậm chí Hạ Trú cảm thấy, cô ta thật ra có ý thù địch.

Trước khi Nhiêu Tôn đưa cô ta đi, cô ta nhìn chằm chằm Lục Đông Thâm, nở nụ cười kỳ lạ: "Anh thật sự nghĩ rằng cô ta chia sẻ với anh tất cả mọi điều ư?"

Chỉ một câu nói như vậy đã khiến Hạ Trú trên đường trở về nhà trở nên bối rối.

Lục Đông Thâm không nhắc gì đến chuyện này, chí ít thì lúc ở trên xe vẫn sóng yên biển lặng. Anh vẫn xử lý công việc như mọi ngày, trở về nhà cũng không nhắc một chữ nào, cứ ngồi mãi trong phòng làm việc. Trái tim cô cứ lơ lửng trên cao từ đầu tới cuối, không thể yên lòng. Cô lo lắng Lục Đông Thâm sẽ nghĩ nhiều, sẽ nghi hoặc, sẽ không còn yêu thương cô như ban đầu nữa.

Trời đã tờ mờ sáng.

Lục Đông Thâm cũng không định giải quyết công việc nữa. Anh bế cô trở lại giường, vừa dựa đâu vào gối,ocô đã như một con mèo len tới. Anh rất vui vì sự gần gũi của cô, bèn lật người đè cô xuống, bàn tay gỡ bỏ lớp áo ngủ của cô một cách tự nhiên…

Khi Hạ Trú mở mắt ra đã là buổi trưa ngày hôm sau.

Cả người cô giống như rời từng khớp xương. Người đàn ông đã được ăn no đã đời giờ không thấy bóng dáng đâu. Đêm qua cô ngủ rất sâu, cơ thể tuy mệt mỏi nhưng tinh thần rõ ràng đã khá hơn tối qua rất nhiều.

Trong phòng ăn có một bữa cơm thịnh soạn, nhưng đã có phần hơi nguội rồi. Giấc ngủ này của cô quả thật rất dài.

Trong lúc cô đang hâm nóng lại thì Lục Đông Thâm quay về, thấy vậy anh rất kinh ngạc: "Sao giờ mới ăn cơm?"

"Đúng rồi đúng rồi. Anh ăn no rồi phủi mông bỏ đi, chỉ còn lại mình em nên giờ mới ăn đấy." Thấy anh tinh thần phấn chấn, Hạ Trú càng bực mình. Cô nghĩ chuyện quan hệ nam nữ này thật không công bằng. Một lần vui vẻ đối với Lục Đông Thâm mà nói giống như được tu dưỡng cả tinh thần và sức khỏe, còn với cô lại là một phen thiêu thân bay vào lửa, hoặc cũng có thể là chết đi sống lại.

Nghe xong, Lục Đông Thâm bật cười. Anh rửa tay rồi hâm lại thức ăn cho cô. Trong lúc cô bê đồ lên bàn, anh đã thay bộ quần áo mặc ở nhà rồi trở về phòng ăn. Anh ngồi xuống bên cạnh cô, cầm một đôi đũa lên, gắp thức ăn cho cô. Hạ Trú rất vui vẻ hưởng thụ màn phục vụ cấp độ sao của anh, yên tâm ăn uống rồi hỏi: "Skyline sắp sập hả? Nên họ bảo anh về nhà tránh họa?"

Lục Đông Thâm nhìn cô: "Anh phát hiện tâm lý của em thật u ám. Nói thế nào thì anh cũng là chồng sắp cưới của em, sao không mong điều gì tốt đẹp một chút cho anh vậy?"

"Nào có, em chỉ mong anh tốt thôi mà, anh tốt là em sẽ tốt." Hạ Trú nói: "Hôm nay là cuối tuần mà anh cũng đi miết, bận rộn như thế, chẳng phải em còn lo anh đói bụng sao?"

"Buổi trưa có một bữa tiếp khách, kéo dài tới tận hai, ba giờ chiều, sau đó lại đi gặp mặt đội trưởng Hứa, bây giờ bảo anh ăn anh cũng không nuốt nổi."

Vừa nghe được câu này Hạ Trú lập tức có tinh thần, cô hỏi ngay: “Gặp mặt đội trưởng Hứa rồi sao? Thế nào? Bắt được Thai Nghiệp Dương chưa?”

“Đối phương không chịu khai nhanh đến vậy. Ý của đội trưởng Hứa là muốn em ra mặt đối chất, anh từ chối rồi.” Lục Đông Thâm lau sạch sẽ tay từ trong ra ngoài sau đó xé nhỏ thịt gà cho cô.

“Đừng từ chối, em làm chứng được mà!” Hạ Trú phấn khích vô cùng.

Lục Đông Thâm đau đầu vì sự phấn khích vô cớ của cô. Anh tỏ ý cô cứ bình tĩnh ngồi xuống: “Nếu không phải vì trước đó em đã hứa với đội trưởng Hứa thì nguyên cả trình tự chuyên gia uy tin cung cấp chứng cứ tài liệu anh đều muốn miễn hết cho em. Trong chuyện này dính líu tới quá nhiều người và quá nhiều chuyện, em có thể rút lui an toàn là tốt nhất. Hơn nữa, cho dù em ra mặt làm chứng thì lý do em phán đoán Thai Nghiệp Dương là hung thủ giết người cũng quá khó tin, liệu có thể bắt hắn ngay không vẫn còn là một ẩn số. Xét về khả năng làm chứng, em đích thực không bằng ma nữ kia.”

“Mùi hương giết người mà?” Hạ Trú nhìn chằm chằm Lục Đông Thâm: “Anh nên hiểu rõ đây không phải chuyện khó giải thích.”

“Anh hiểu được, nhưng không đồng nghĩa với việc ai ai cũng hiểu đợc.” Nói rồi Lục Đông Thâm bỏ miếng thịt gà vào trong bát của cô: “Anh biết em có đủ kinh nghiệm chuyên nghiệp để tìm ra hung thủ, cũng thành công khiến đối phương ra tay thêm lần nữa để trúng kế. Đến đây là đủ rồi. Những việc còn lại cứ giao cho cảnh sát giải quyết, họ ắt sẽ tìm ra được hung thủ từ miệng của kẻ bắt được tối qua.”

Hạ Trú buông đũa xuống, thở dài, một lúc lâu sau mới nói: “Cái mũi của em không thể sai được, hung thủ chắc chắn là Thai Nghiệp Dương.”

Trước sự kiện gọi hồn bảy ngày, cô đã kể toàn bộ những chuyện mình nghi ngờ cho Lục Đông Thâm. Đây cũng là lý do anh chịu giúp cô diễn một vở kịch lớn.

Quỷ bát tử, là loại cỏ ảo giác hiếm có khó gặp, nhưng Thương Xuyên không phải chết vì ảo giác.

Thương Xuyên dưỡng sinh rất đầy đủ, lại vì từng sống chung với cô một thời gian dài, thế nên cũng khá chú ý tới mùi vị của một số thứ. Loại trà thay nước được pha chế từ cây nữ lang và hoa mật ong chính là khắc tinh của cỏ ảo giác. Công lực của cỏ ảo giác càng mạnh thì khả năng hóa giải của trà cũng mạnh lên theo. Việc này là hết sức bình thường, thế gian này mỗi sự vật hiện tượng đều có sự vật hiện tượng khác áp chế, mùi hương càng như vậy.

Nhưng, cậu ấy né tránh được Quỷ bát tử nhưng không né tránh được Quỷ tương.

Quỷ tương, chính là loại quả mọng nước được sinh ra từ Quỷ bát tử. Quỷ bát tử tám năm mới kết trái một lần, quý giá như người mẹ đợi chờ tám năm mới có một đứa con, thế nên dân gian mới gọi loài cây này là Quỷ bát tử. Ai ai cũng nghĩ rằng Quỷ bát tử là thâm độc và nguy hiểm nhất, nhưng sự lợi hại của Quỷ tương thì "mẹ" của nó không thể so sánh được.

Quỷ tương chỉ có một màu tím hồng thuần, kích cỡ bằng khoảng một hạt đậu xanh. Mỗi một nhụy hoa có thể kết ra tám Quỷ tương. Khi Quỷ tương sum suê xung quanh sẽ tỏa ra một mùi hương. Mùi hương này giống hệt với mùi hương của Quỷ bát tử khi gặp nơi ẩm ướt. Nhưng mùi hương mà Quỷ tương tạo ra có tác dụng làm tê liệt dây thần kinh vận động.

Thế nên, Quỷ tương không phải cỏ gây ảo giác, và vì vậy loại trà của Thương Xuyên không phòng được nó. Không những không phòng được, mùi hương của Quỷ tương lại có thể kết hợp với hoa mật ong trong trà, lợi dụng mùi thơm ngọt của hoa mật ong để dính mạnh hơn vào hô hấp của con người, khiến người ta không đề phòng, cứ thế vô thức hít vào nhiều hơn. Khoảng thời gian này, Thương Xuyên vẫn luôn uống trà thay nước, trong cơ thể dĩ nhiên sẽ còn tồn đọng mùi của hoa mật ong. Người thường không ngửi thấy được nhưng nó lại kết hợp hoàn hảo được với Quỷ tương.

Điểm khác biệt giữa mùi hương của Quỷ tương và Quỷ bát tử còn nằm ở chỗ, Quỷ bát tử gặp ẩm ướt mới có thể phát tán mùi, còn mùi hương của Quỷ tương không cần bất kỳ điều kiện gì cũng có thể phát tán.

Sau khi Thương Xuyên ngã từ trên cao xuống, Hạ Trú đã lần lượt tới đoàn làm phim và sân khấu kịch,

Ở trong đoàn làm phim, cô chắc chắn được rằng lâu nay Thương Xuyên vẫn uống trà thay nước, hơn nữa ngay buổi tối hôm đó cậu ấy cũng pha một tách trà, mùi hương vẫn lưu lại trên người. Đồng thời, cô lại ngửi thấy mùi của Quỷ tương trên sân khấu kịch, rất nhạt nhưng vẫn giúp cô tìm ra được một vệt Quỷ tương trong khe hẹp trên sân khấu.

Một chút xíu không đủ để ảnh hưởng tới thần kinh vận động của con người. Nhưng cô tin rằng, đại đa số Quỷ tương đã được dùng trên người Thương Xuyên.

Tác dụng của mùi hương nằm trên cơ thể. Ngoại trừ những loại mùi cực kỳ kích thích sẽ tìm được chứng cứ trong khí quản hoặc nội tạng thì khi gặp những mùi cực nhạt hoặc gần như không có thì coi như chết không đối chứng. Mùi hương của Quỷ tương thuộc trường hợp hai, không trí mạng, nhưng vô hình có thể khống chế con người, tiện cho việc ra tay của hung thủ. Thế nên, cho dù là một "người phiên dịch xác chết" như Lục Bắc

Thần cũng sẽ gặp khó khăn. Ai ai cũng biết anh ấy có một đôi mắt chim ưng, chỉ một vài manh mối vụn vặt cũng có thể tìm ra chân tướng. Nhưng xét về khứu giác, anh ấy chưa chắc đã là người giỏi.

Đây cũng là nguyên nhân anh ấy khẳng định cái chết của Thương Xuyên là sự cố ngoài ý muốn.

Có lẽ, việc Thương Xuyên ngã xuống là ngoài ý muốn, nhưng trước đó cậu ấy nhất định đã bị mùi hương của Quỷ tương kiểm soát.

Thi thể của Thương Xuyên được chuyển vào trong nhà xác, bại vì đông lạnh, nhưng thành công cũng nhờ đông lạnh.

Nhiệt độ giảm thấp đột ngột, không những ngăn được tốc độ phân hủy xác, đồng thời cũng đóng băng được mùi hương của Quỷ tương, việc này khiến cô gặp khó khăn trong lúc tìm kiếm mùi hương. Nhưng may mắn là, một khi đóng băng, mùi hương đó sẽ không chạy đi đâu được, cứ thế lưu giữ lại trong tử thi.

Khi cô ra khỏi nhà xác, cố đè nén nỗi đau đớn tột cùng của việc mất người thân. Cô tự cảnh cáo bản thân: Bất luận thế nào cũng phải tìm ra mùi hương của Quỷ tương.

Phải tìm bằng cách nào?

Cũng giống như những chuyện cô nghe được, thấy được trong mấy năm gần đây khi sống ở nơi thôn dã. Có rất nhiều mùi hương vẫn còn sót lại trong cơ thể con người, có bất cứ ảnh hưởng gì cũng cần vài ngày thậm chí vài năm mới thể hiện ra. Quỷ tương là một sự tồn tại nguy hiểm và thần kỳ. Phàm là người sống khi hít phải một lượng lớn Quỷ tương, ngoài việc sẽ lập tức xuất hiện tình trạng tê liệt chân tay, không thể cử động được ra,

bảy ngày sau sắc mặt cũng sẽ trắng trẻo khắc thường, hơn nữa da dẻ cũng hồng hào, cực kỳ đẹp mắt.

Thế nên cũng có sách cổ ghi chép lại, các mỹ nhân cổ đại trong cung đình muốn được đắc sủng đã không tiếc vàng bạc châu báu để tìm kiếm Quỷ tương, lấy nó chế tạo ra mùi hương, ngửi nó để tạo nên một làn da đẹp, cho dù trước đó sẽ có tình trạng tê bì chân tay. Thông thường mà nói, nếu lợi dụng Quỷ tương để chế tạo mùi hương thì hoàn toàn có thể kiểm soát liều lượng, thế nên tê bì cũng chỉ là tạm thời, ngay sau đó sẽ là một diện mạo rực rỡ hút hồn.

Mà người chết từng hít phải mùi hương của Quỷ tương thì biểu hiện ra ngoài cũng có sự khác biệt.

Mặt mũi trắng trẻo, mịn màng như ngọc, nhưng không phải là kiểu trắng hồng hào. Bởi vì thi thể đối diện với khả năng bị phân hủy, nên cho dù có dùng loại dược thảo chống phân hủy tốt cách mấy thì những tế bào lão hóa cũng dần dần phân giải. Vì vậy chỉ có một phần diện tích nhỏ có thể thể hiện rằng trước khi chết nạn nhân đã dùng Quỷ tương mà màu của phần diện tích này cũng giống nh cánh hoa hồng khô.

Thế nên, Hạ Trú đã đợi bảy ngày.

Phản ứng mùi hương của người chết cũng giống với người sống, đều cần bảy ngày để thể hiện ra ngoài.

Quả thật, sắc mặt Thương Xuyên trắng như ngọc, nhưng trên ngực lại có một lớp màu như cánh hoa hồng khô, là kết quả của việc mùi hương di chuyển không được thuận lợi.

Nhưng hiện tượng kiểu này không thể duy trì một thời gian quá dài.

Người sống có thể duy trì nửa tháng, nhưng người chết chỉ có thể duy trì một ngày.

Thế nên đêm đó, Hạ Trú đã để lại tư liệu hình ảnh cho đội trưởng Hứa, đồng thời chuẩn bị sẵn tinh thần trình bày những biểu hiện của Quỷ tương trên cơ thể con người, đồng thời nói rõ việc trên người Thương Xuyên vì còn lưu lại mùi hoa mật ong, nên sẽ có thể kết hợp với Quỷ tương.

Nếu từ đầu đã nhận định chắc chắn Thương Xuyên chết oan, thì ắt phải nghĩ ra cách bắt hung thủ.

Thật ra Lục Đông Thâm nói đúng. Họ đều đang đánh cược, cược rằng kẻ này chính là Thai Nghiệp Dương.

"Thai Nghiệp Dương làm điều khuất tất nên chột dạ. Anh ta bí mật gặp gỡ Thương Xuyên là chuyện đã chắc như đinh đóng cột, sau đó lại nói là muốn xin chữ ký. Với tiền bạc và khả năng của mình, anh ta muốn tạo ra bằng chứng ngoại phạm đâu có khó như vậy." Hạ Trú cắn mạnh đầu đũa: "Trợ lý của Thương Xuyên khai rằng, lúc đó họ ngồi trên xe nói chuyện một lúc lâu. Sau khi xuống xe, sắc mặt Thương Xuyên rất khó coi. Nếu chỉ là xin chữ ký, thì sao phải như vậy? Quan trọng hơn là, bên cạnh Thai Nghiệp Dương còn có một Vệ Bạc Tôn!"

Lục Đông Thâm không phản bác ý kiến của cô, anh rút chiếc đũa ra khỏi miệng cô, nói: "Xét về mục đích, Thai Nghiệp Dương đích thực là kẻ đáng ngờ nhất. Nhưng nói gì đi nữa, chúng ta cũng chưa hề tận mắt nhìn thấy anh ta ra vào phủ Thân vương."

Hạ Trú đăm chiêu suy nghĩ.

Cô lên một kế hoạch dụ rùa chui vào hũ, muốn lợi dụng thi thể dụ hung thủ xuất hiện. Nhưng phải lợi dụng như thế nào, cô không có cách nào hay.

Sau đó, Lục Đông Thâm đã nói với cô: Anh sẽ giúp em chơi một ván lớn.

Thế nên, Lục Đông Thâm mới chính là quân sư đứng sau kế hoạch này.

Ván bài của anh chính là: Gọi hồn.

Sở dĩ anh nghĩ tới gọi hồn, bắt nguồn từ hai lý do.

Thứ nhất: Quỷ tương phải bảy ngày mới có thể thể hiện ra trên cơ thể người. Bảy ngày, vừa hay chính là đêm hồi hồn theo quan niệm truyền thống của người Trung Quốc.

Thứ hai, tấm bùa giết ma trên xà nhà phủ Thân vương.

Ai dán nó lên đó không quan trọng. Quan trọng là vì sao lại xuất hiện bùa giết ma. Đây là vấn đề Hạ Trú nghĩ mãi không ra. Giết ma? Giết con ma nào? Ban đầu cô cho rằng có người muốn giết con ma đã hãm hại phu nhân Thai Quốc Cường trong phủ Thân vương. Cho tới khi sự việc Ngô Trùng bị tung ra, cô mới bừng tỉnh ngộ. Có người muốn giết linh hồn của Ngô Trùng.

Vậy thì người dán lá bùa này dễ suy đoán rồi.

Hoặc là fan của Thương Xuyên, họ cho rằng hồn của Ngô Trùng hại Thương Xuyên; Hoặc là người sợ linh hồn của Ngô Trùng làm hại mình.

Ai lại sợ hồn của Ngô Trùng?

Cứ nhìn cách "ma nữ" trong phủ Thân vương nhắm vào Thai Quốc Cường là không khó suy đoán.

Năm xưa, người bán đứng Ngô Trùng, hại Ngô Trùng nhảy lầu, hại Ngô Trùng và người yêu âm dương cách biệt, trong tin đồn là "nhà họ Thai", vậy nên tám chín phần chính là Thai Quốc Cường.

Thế nên, Lục Đông Thâm đề nghị họ sẽ tương kế tựu kế, lợi dụng đêm gọi hồn này. Một là có thể phán đoán ra Thương Xuyên có bị hại bởi Quỷ tương hay không. Hai là có thể khiến kẻ đứng sau lo lắng, thậm chí là dụ được hắn xuất hiện.

Nếu Thương Xuyên thật sự chết vì Quỷ tương, chứng tỏ hung thủ rất am hiểu về mùi hương, hoặc bên cạnh có một người am hiểu về mùi hương, nếu vậy thì việc gọi hồn vốn không lừa được đối phương. Nhưng hung thủ lại buộc phải xuất hiện, bởi vì nếu thật sự là Quỷ tương thì đêm thứ bảy, trên thi thể sẽ xuất hiện chứng cứ trực tiếp.

Đêm gọi hồn đó, cô vốn dĩ chỉ định một mình bí mật tiến hành, nhưng đề nghị này bị quân sư Lục Đông Thâm phủ quyết.

Anh nói, đã là một ván lớn, đương nhiên phải làm càng khoa trương càng tốt. Chẳng phải em muốn anh làm chim sẻ sao? Vậy thì anh cũng phải làm một con chim sẻ thứ thiệt mới được.

~Hết chương 231~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 232: Mưa Núi Sắp Qua, Gió Khắp Lầu (2174 Chữ)

Một cuộc chiến quyền lực đã đến sớm hơn nhiều so với anh dự tính…

Hạ Trú muốn Lục Đông Thâm làm chim sẻ, nhưng chỉ cần anh liên kết với cảnh sát làm ngư ông đắc lợi mà thôi. Tuy vậy, Lục Đông Thâm cho rằng, hung thủ giảo hoạt, sẽ không để cô được như ý nguyện. Nếu Thương Xuyên chết vì Quỷ tương, nếu đối phương là một cao thủ am hiểu mùi hương hoặc sau lưng tồn tại một quân sư mùi hương đích thực thì chẳng thể nào không biết Hạ Trú là người dựng lên màn kịch này. Đối phương muốn tiêu hủy chứng cứ nhất định sẽ chuẩn bị sẵn sàng rồi xuất hiện.

Cách trực tiếp nhất để xóa sạch chứng cứ chính là phá hoại thi thể, nhưng muốn tiếp cận thi thể, đầu tiên phải dùng kế "điệu hổ ly sơn".

Muốn hổ rời núi, nhất định phải có một con mồi khiến hổ hứng thú xuất hiện.

Con mồi này chính là "ma nữ" ẩn nấp trong phủ Thân vương.

"Ma nữ" bám theo suốt cả hành trình, nắm bắt rất rõ tình hình của Hạ Trú, hiểu biết về Giang sơn đồ, ra vào quán bar, chứng tỏ đây không phải là một người sống khép kín. Nếu trong phủ Thân vương tổ chức một nghi thức gọi hồn long trọng, cô ta chắc chắn sẽ không thể ngồi yên.

Hung thủ cũng sẽ nghĩ tới điểm này, vậy nên, sẽ nghỉ đủ mọi cách để ma nữ xuất hiện sớm, sau đó lợi dụng thời cơ thích hợp để xóa dấu vết trên thi thể.

Tin tức tiền tiêu là rất quan trọng.

Đây cũng là nguyên nhân Hạ Trú rầm rộ tung tin sẽ tới tham gia buổi họp lớp.

Vương Truyền, chính là "cây kèn lệnh" đó.

Tạm thời không nói đến việc anh ấy ở trong giới showbiz đang lên như diều gặp gió. Chỉ riêng tinh thần liều mình quyết chiến đó thôi, chỉ cần cho anh ấy một điểm tựa thì chuyện Hạ Trú giả ma giả quỷ, tiến hành gọi hồn cũng sẽ được lan truyền ầm ĩ khắp nơi.

Trong màn "tuyên truyền" này, Lục Đông Thâm có tác dụng "đổ thêm dầu vào lửa".

Chuyện gọi hồn chưa bao giờ rầm rộ đến thế, thần tốc lan đi khắp các trang mạng như cuốn chiếu, một dạo còn lên cả top search, người ta không muốn quan tâm cũng khó. Một tình thế trông có vẻ khó kiểm soát, kỳ thực đều nằm trong tầm tay Lục Đông Thâm. Một người bạn tốt "học giỏi" của anh đã nhanh chóng tìm hiểu các hình thức mạng xã hội tại Trung Quốc và khẩn trương tăng cường lợi dụng.

Nước có thể lật thuyền, cũng có thể đẩy thuyền.

Ban đầu, Skyline đánh mất phủ Thân vương là vì dư luận, bây giờ, anh lấy dư luận đáp trả lại.

Hạ Trú gọi hồn, bị chụp cái mũ "bác sỹ phù thủy".

Ở trong mắt fan Thương Xuyên, cô đang chuộc tội.

Ở trong mắt một số fan mạng ngây thơ lương thiện, cô thật sự có bản lĩnh này.

Ở trong mắt cánh nhà báo, ví dụ Vương Truyền, cô là công cụ để giật được tít báo.

Ở trong mắt Lục Môn, Skyline cùng các đối thủ cạnh tranh khác, cô đang giở trò hoang đường, bậy bạ.

Thế nên, Lục Đông Thâm chính là kẻ tội đồ, dung túng cho các hành vi của Hạ Trú, là một nhà quản lý ngu dốt chìm đắm trong sắc đẹp đến đánh mất lý trí. Tất cả mọi lời khinh bỉ, khích bác, dù là công khai hay ngấm ngầm đều chết thành núi trong vài ngày ngắn ngủi.

Nghi thức gọi hồn được tổ chức y như thật, cộng thêm việc Vương Truyền ra sức tung tin, nhất là đám người giấy được tỉ mỉ trang trí, chỉ cần đọc báo là ai nấy đều hết hồn.

"Thế nên, ma nữ trong phủ Thân vương rất thông minh. Cô ta biết nắm điểm yếu của em, có việc nhờ cậy em nhưng lại không cần phải khom lưng uốn gối." Hạ Trú chẳng muốn ăn nữa, buông đũa xuống thở dài: "Mùi hương giết người rất có kết án. Nhưng nếu có người tận mắt chứng kiến thì tính chất sẽ khác ngay. Mà ma nữ kia chính là người chứng kiến."

Lục Đông Thâm thấy cô buông đũa, bên trực tiếp làm thay, gắp thức ăn đưa tới bên miệng cô: "Thế nên em cũng rất thông minh, giao cô ta lại cho Nhiêu Tôn."

"Em không biết cô ta có phải là một nhà tạo hương hay không. Nhưng có một điểm em rất chắc chắn là cô ta biết vận dụng các mùi hương một cách thành thạo. Trừ phi bản thân cô ta tình nguyện hợp tác với cảnh sát, nếu không muốn bước ra khỏi Sở cảnh sát một cách bình an vô sự là việc dễ như trở bàn tay." Hạ Trú nhai miếng cơm một cách nhạt nhẽo, tâm tư chỉ dồn cả vào phủ Thân vương. "Rơi vào tay Nhiêu Tôn thì khác. Nhiêu Tôn đã bị cô ta chơi trước sau hai vố, lần thứ hai còn bị đâm một nhát dao

trong lúc mơ màng. Việc này đối với một Nhiêu Tôn bản tính kiêu ngạo không khác gì bị hạ nhục. Cho dù cô ta có bản lĩnh lên trời xuống đất thì cũng sẽ bị Nhiêu Tôn quản thúc chặt chẽ. Thiệt một lần, khôn một đời, cho dù cô ta định giở lại trò cũ, Nhiêu Tôn cũng sẽ cẩn trọng hơn nhiều."

Mép của cốc nước bị dí thẳng vào miệng cô, Lục Đông Thâm hờ hững buông một câu: "Em cũng hiểu cậu ta quá đấy."

Hạ Trú không phòng bị, cứ thế bị sặc nước bọt. Cô đẩy chiếc cốc ra, ho liền hồi, một lúc lâu sau mới dịu đi. Cô trừng mắt lườm anh: "Chính anh là người nhắc đến Nhiêu Tôn, em thay anh giải đáp thắc mắc còn không được à?"

Lục Đông Thâm liếc xéo cô: "Anh là người nhắc đến trước, nhưng anh bảo em tiếp lời sao?"

"Lục Đông Thâm, anh ghen thật vớ vẩn!" Hạ Trú lườm nguýt.

Lục Đông Thâm bấu một miếng bánh dứa nhét vào trong miệng cô: "Ý của anh là, rất có thể cô ma nữ kia sẽ cắt đứt những suy nghĩ tơ tưởng em của Nhiêu Tôn, thế nên, coi như em đã làm một chuyện thông minh."

Hạ Trú sửng sốt nhìn anh, một lúc sau mới nói: "Quả nhiên không gian không làm thương nhân."

Lục Đông Thâm im lặng mỉm cười, anh đã quá quen với mấy câu oán hận kiểu này rồi.

"Hỏi anh một chuyện nhé." Hạ Trú sát lại gần anh: "Việc Nhiêu Tôn đến có nằm trong dự liệu của anh không?"

"Phủ Thân vương đó là địa bàn của cậu ta, xảy ra chuyện lớn như vậy, cậu ta có thể ngồi yên sao?"

Hạ Trú lại hỏi: “Vậy sự xuất hiện của Thai Quốc Cường thì sao?”

“Đầu tiên là phu nhân của Thai Quốc Cường gặp ma, sau đó lại chính Thai Quốc Cường đột nhập phủ Thân vương nhập viện. Nói chuyện của Ngô Trùng không liên quan tới ông ta là không thể nào. Ông ta thấy em gọi hồn, dĩ nhiên cũng muốn chứng thực sự thật, dù sao thì có tật giật mình.”

“Nhưng nữ quỷ kia muốn giết ông ta, nếu em và Trần Du tới muộn một chút, ông ta đã ngừng thở rồi.” Hạ Trú nhíu mày.

Lục Đông Thâm đặt đũa xuống, nhìn cô, trong ánh mắt có chút gì nặng nề, như tia sáng trong đêm tối. Anh nói: “Đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn, anh không hề nghĩ tới điểm này.”

Hạ Trú nhìn anh nghi hoặc.

Ánh mắt đó khiến Lục Đông Thâm dở khóc dở cười, anh cốc một cái lên trán cô: “Sao nhìn anh như nhìn kẻ buôn người vậy?”

Hạ Trú nheo mắt lại: “Em đang nghĩ, một vở kịch như thế nào mới gọi là lớn? Dụ hung thủ ra ngoài ư? Không phải. Thương Xuyên là người đại diện phát ngôn của Skyline. Cái chết của cậu ấy gây đả kích rất lớn đối với cái chết của Skyline, bắt được hung thủ dĩ nhiên quan trọng, nhưng đó là chuyện phía cảnh sát quan tâm nhất. Ở trong mắt anh, vở kịch lớn là khi có thể xoay chuyển được hiện trạng bất lợi của Skyline. Mà cách tốt nhất chính là khiến lợi ích của Hoa Lực và Trường Thịnh cũng bị chết yểu trong chuyện này, khiến họ lo cho bản thân cũng không xong.”

Lục Đông Thâm nhìn cô, cười mà như không cười, lát sau mới nói: “Em bảo anh nên vui vì em hiểu rõ về anh như vậy, hay nên tự kiểm điểm sâu sắc sao mình lại để lại trong em một hình tượng gian thương như vậy đây?”

Hạ Trú nhìn thẳng vào mắt anh, bán tín bán nghi.

Lục Đông Thâm thở dài: "Anh không phải thần thánh, anh cũng là người bình thường, có rất nhiều chuyện chưa chắc đã làm được như dự liệu. Giống như việc Thai Quốc Cường suýt nữa gặp hại, hay như việc cậu bạn học của em lén lút bò vào đến mức khiến hung thủ cướp cò nổ súng." Nói rồi, anh chỉ vào lớp băng trên cánh tay mình: "Anh còn đang bị thương đây này, sao lại tích cực đến sự sống chết của người khác như vậy. Lúc anh tắm còn chẳng thấy em quan tâm gì đến vết thương của anh."

Hạ Trú hỉ mũi giễu cợt.

Mấy tiếng đồng hồ trước, lúc như sói như hổ trên giường, sao không thấy anh gào lên kêu đau đi?

"Tiếp theo sẽ thế nào?" Hạ Trú hỏi: "Dự án phủ Thân vương có trở về tay của Skyline không?"

Lục Đông Thâm bật cười: "Em đang vòng vèo để nhận định anh có mục đích khác."

"Anh biết rõ Nhiêu Tôn và Thai Quốc Cường đều sẽ tới mà vẫn mặc kệ buông xuôi, nói anh không có chút mục đích nào, em không tin."

Lục Đông Thâm lấy khăn giấy ra, cẩn thận lau tay: "Thôi được rồi, nói thế này đi. Skyline muốn độc chiếm dự án phủ Thân vương là rất khó. Đồng thời, Hoa Lực cũng không có bản lĩnh này."

Hạ Trú giật mình.

"Còn về Trường Thịnh…" Lục Đông Thâm đăm chiêu giây lát, nói: "Một cuộc chiến quyền lực đã đến sớm hơn nhiều so với anh dự tính, giống như…"

Sống lưng Hạ Trú dần dần lạnh toát: “Giống như cái gì?”

Lục Đông Thâm ngước mắt nhìn cô, nói từng câu từng chữ: “Giống như Lục Môn, cũng là cảnh ‘Mưa núi sắp qua, gió khắp lầu’.”*

*Trích từ bài “Hàm Dương thànhđông lâu” của Hứa Hồn.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 233: Nguyễn Kỳ (2114 Chữ)

Không sai, chính là ma nữ trong phủ Thân vương, con gái của Nguyễn Anh.

Lục Đông Thâm sinh ra ở Lục Môn, lớn lên ở Lục Môn. Lục Môn có bất kỳ biến động nào dù là nhỏ nhất anh cũng có thể cảm nhận ngay tức khắc. Đối với những thay đổi cơ cấu chưa rõ ràng của Lục Môn trong tương lai, anh có một sự nhạy cảm cực mạnh. Đây là bản năng được tạo thành của anh sau nhiều năm lăn lộn thương trường.

Tại sao Hoa Lực lại ngã chổng vó sau khi đã giành được dự án thì Hạ Trú không rõ, nhưng cuộc chiến tranh giành quyền lực tại Trường Thịnh mà Lục Đông Thâm nhắc tới thì cô có thể cảm nhận được ít nhiều. Thai Quốc Cường, thật ra vừa nãy nhìn thấy ông ta, cô cũng biết được ông ta đã gần đất xa trời. Không phải vì tuổi tác, mà vì tình trạng sức khỏe của ông ta. Cô đã tận tâm tận sức, muốn cứu vãn thêm một chút. Nhưng từ tình hình nhập viện lần gần đây nhất của ông ta, có một số chuyện đã không thể tránh khỏi nữa.

Trước kia cô không thể khẳng định chắc chắn. Đưa cho Thai Quốc Cường một miếng hương cổ, thực chất là muốn cảnh cáo ông ta đằng sau đang có kẻ muốn dùng mùi hương hại ngại, phải biết tiết chế. Nhưng cô sai rồi, con người bản tính tham lam, thứ mà kẻ đứng sau ham muốn đâu chỉ có lợi ích? Có lẽ, trong chuyện này còn những điều cô không biết.

Lịch sử ân oán trong Trường Thịnh cô không biết rõ, Lục Đông Thâm có lẽ cũng không có hứng thú tìm hiểu. Phán đoán của anh chỉ dựa vào sự nhạy cảm trên thương trường. Cô cảm thấy, lần này Trường Thịnh thật sự sẽ long trời lở đất.

Nhưng Lục Môn thì sao?

Mưa núi sắp qua, gió khắp lầu.

Rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì đây?

Không cho Hạ Trú thời gian để suy nghĩ sâu thêm, chớp mắt thứ Hai đã tới, mưa bụi vần vũ, Thương Xuyên được an táng.

Tang lễ do Skyline hoàn toàn chịu trách nhiệm. Hạ Trú xuất hiện với tư cách là người thân của Thương Xuyên.

Ngày hôm nay, bên ngoài nhà tang lễ có cả đám người ăn vận đen xì đang đứng. Toàn bộ đều là fan của Thương Xuyên. Họ giơ cao ảnh và vòng hoa của Thương Xuyên. Có không ít các cô gái gào khóc trong đau đớn.

Họ giữ lại thủ tục từ biệt người đã khuất trước khi thi thể được đẩy vào lò hỏa thiêu.

Tiếng khóc vang trời.

Cộng thêm việc ngoài kia trời lại mưa bụi giăng lối, rả rích suốt, kết hợp với tiếng thút thít lại càng khuấy đảo cho lòng người thêm rối loạn.

Suốt cả buổi, Hạ Trú không khóc.

Cô mặc đồ đen toàn tập, cảm ơn từng vị khách tới dự tang lễ. Có lúc cô lại nhìn về phía di ảnh của Thương Xuyên, thất thần, bên tai cứ vọng về dáng vẻ của cậu ấy khi vẩy tay áo hát hí kịch trên sân khấu. Dạ dày đau hết

cơn này tới cơn khác, giống như có một bàn tay không ngừng túm lấy, vầy vò.

Những người hâm mộ được tới chia buồn đều được lựa chọn cẩn thận, đều là các fan trung thành của Thương Xuyên, nên họ cũng không gục trước di ảnh khóc trời kêu đất. Cho tới khi, trưởng fanclub tiến tới, hỏi thẳng Hạ Trú: "Có phải cô nên cho chúng tôi một lời giải thích không?"

Nghi thức gọi hồn được tổ chức rầm rộ, lúc trước là vì mục đích lan truyền, dụ hung thủ rơi vào bẫy. Bây giờ, phía cảnh sát đã có thu hoạch, những fan thực sự của Thương Xuyên vẫn đang chờ đợi hồn của thần tượng mình đã đi đâu về đâu. Hạ Trú ngước mắt lên, đó là một cô gái ngoài hai mươi, cắt mái đầu vic.

"Vụ án đã có một chút manh mối, phía cảnh sát hiện đang điều tra, mọi người cần kiên nhẫn chờ đợi."

"Tôi biết mà… biết mà…" Cô gái lẩm bẩm, sau đó lập tức quỳ xuống trước di ảnh, mắt đỏ rực lên: "Anh đã hiển linh đúng không? Anh yên tâm, bọn em nhất định sẽ kêu oan cho anh."

Kêu oan cho Thương Xuyên.

Lúc nghe thấy những lời này, Hạ Trú không cảm thấy có gì ghê gớm. Cô nghĩ chẳng qua là những lời trưởng fanclub nói ra trong lúc đau thương. Cứ như vậy, Thương Xuyên được an táng. Vì thi thể đã để ra ngoài suốt bảy ngày, thế nên hỏa táng xong, cậu ấy được đưa thẳng vào nghĩa trang.

Ngôi mộ cũng do Hạ Trú đích thân lựa chọn, tựa núi ôm sông, nằm nơi cao ráo, có thể ngắm nhìn toàn bộ phong cảnh đẹp như tranh. Thật ra sao Hạ Trú không hiểu rằng người chết rồi như ngọn đèn tắt? Núi non sông

nước có đẹp cách mấy, chẳng qua cũng chỉ là cách để người sống tự an ủi bản thân mà thôi.

Mưa to một cách kỳ lạ, giống hệt như đêm gọi hồn.

Nước mưa năm nay, dường như đặc biệt nhiều.

Hôm sau, fan của Thương Xuyên đã vây lại, tập trung tại Cục Công an.

Trong ngoài đều ba vòng.

Không ầm ĩ như lúc trước vây lấy đoàn làm phim hay phủ Thân vương. Lần này do hội trưởng dẫn đầu. Mọi người ký một lá đơn tình nguyện, lấy lụa bạch làm giấy, cứa ngón tay lấy máu làm bút. Dải lụa dài hàng trăm mét, bên trên lấm lem vết máu đó đều là tên của mỗi một người tình nguyện, dùng máu thể hiện tinh thần, yêu cầu cảnh sát trừng trị nghiêm hung thủ.

Chẳng bao lâu sau đã có tin tức. Trên mạng càng náo nhiệt hơn. Sự "điên cuồng" của fan Thương Xuyên trong phút chốc phủ sóng khắp các vòng tròn bạn bè, thậm chí nhảy lên thành chủ đề hot số một của năm, không có số hai.

Cũng vì vậy, Hạ Trú mới bừng tỉnh về ý tứ của trưởng fanclub khi nói câu đó lúc trước.

Thì ra khi ấy cô gái đó đã xem trộm ngực của Thương Xuyên. Dấu ấn hình cánh hoa trên đó tuy đã nhạt màu, không còn rực rỡ như "đêm gọi hồn". Nhưng rõ ràng nó cũng chẳng liên quan gì đến vết hoen tử thi mà người ta hay biết đến. Thi thể có điểm kỳ lạ, lại xuất hiện sau đêm gọi hồn, khó mà cấm người ta suy nghĩ xa xôi.

Trên mạng đua nhau bình luận. Lần này bác sỹ phù thủy đã thật sự gọi được hồn, oan hồn bèn để lại dấu ấn trên thi thể, mượn nó để bày tỏ sự oan khuất của mình.

Thần tượng mình sùng bái nhất chết thảm, thân là fan hâm mộ phải giương cao tinh thần, khí thế trong phút chốc trở nên rầm rộ.

Dư luận dồn ép các cơ quan chấp pháp, sức ảnh hưởng này mang đến cho cảnh sát những áp lực không hề nhỏ.

Sau khi chuyển cho cảnh sát một bản phân tích chứng cứ mùi hương chi tiết cùng bản giải thích tình trạng sức khỏe của Thai Quốc Cường, Hạ Trú đã chứng kiến màn dư luận lớn chưa từng có này. Cô không ngăn chặn, cũng không lên tiếng. Tuy hành động của cô gái kia vượt ngoài dự liệu của cô, nhưng có một điểm cô đồng tình, đó là phải sớm phá án.

Thương Xuyên chết oan, với tư cách là người thân duy nhất trên đời này của cậu ấy, cô chỉ hận không thể phanh thây hung thủ, hoặc cũng khiến đối phương nếm thử nỗi khổ sau khi bị kiểm soát thần kinh vận động, không thể tự kiểm soát hành động của bản thân. Không, thậm chí cô còn nhiều cách khiến đối phương sống không bằng chết. Nhưng là một công dân, cô không có quyền làm vậy, không có quyền kết tội một ai đó sống hay chết, thế nên chỉ có thể nén đau thương đợi cảnh sát tới giải quyết.

Có lúc sức ép của dư luận cũng không phải chuyện xấu. Ít nhất thì nó có tác dụng trong vụ án của Thương Xuyên.

Quả nhiên, phía cảnh sát đã công khai lên tiếng sẽ sớm ngày phá án, trừng trị hung thủ.

Mà ngay sau khi lời tuyên bố ấy được đưa ra, giá cổ phiếu của Trường Thịnh cũng bị tổn hại, trượt dốc nặng nề trong phiên cuối ngày. Skyline

sau khi tổ chức tang lễ cho Thương Xuyên đã ổn định lòng người, giá cổ phiếu đang trên đà rớt lại bỗng có dấu hiệu bình ổn.

Độ nóng của dư luận vẫn không hề giảm, bắt nguồn từ việc Thương Xuyên có một đội ngũ fan hùng hậu.

Một tuần sau, Lục Đông Thâm họp xong, từ Mỹ trở về Bắc Kinh, tới thẳng Cục cảnh sát.

Hạ Trú biết được tin này, cũng ở lại trong văn phòng đợi anh.

Cho tới khi ngoài cửa sổ đường phố đã lên đèn, Lục Đông Thâm mới trở về trong dáng vẻ bụi bặm, mang theo cả cái nóng nực bên ngoài, nhưng chẳng mấy chốc đã được không khí điều hòa xua tan bớt. Theo sau anh là Cảnh Ninh, kéo theo vali. Sau đợt bệnh, cô ấy như gầy rộc hẳn đi. Hạ Trú để ý đến điều đó, nhưng vì đang mong ngóng tin tức từ cảnh sát nên không còn lo được đến Cảnh Ninh. Đặt vali xuống, Cảnh Ninh hỏi Lục Đông Thâm còn gì cần dặn dò không. Hành trình cả một ngày của Lục Đông Thâm cũng đã kết thúc, anh bảo cô ấy ra về trước.

Hạ Trú pha một tách trà cúc trắng và hoa sen cho anh.

Anh đón lấy, nhấp một ngụm. Mùi hoa cúc hoa sen thanh mát, làm dịu đi cái oi ả và bực dọc mùa hè.

“Sao rồi? Hỏi ra được Thai Nghiệp Dương chưa?” Hạ Trú hỏi.

Lục Đông Thâm giơ tay cởi hai chiếc cúc áo ra, đặt tách trà lên bàn, cũng không giấu giếm cô: “Có thể sẽ khiến em thất vọng đấy. Người cảnh sát hỏi ra được không phải Thai Nghiệp Dương, mà là Hà Tư Nghi.”

“Cái gì?”

“Còn nữa, Nguyễn Kỳ cũng tới Cục cảnh sát rồi.”

“Nguyễn Kỳ?” Hạ Trú sững người, sau đó lập tức tỉnh ra: “Có liên quan đến Nguyễn Anh?”

Lục Đông Thâm gật đầu: “Không sai, chính là ma nữ trong phủ Thân vương, con gái của Nguyễn Anh.”

~Hết chương 233

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 234: Chết Đi, Vĩnh Viễn Ôm Sầu Tương Tư (4075 Chữ)

Không phải cô đã chôn mẹ mình… ngay trong phủ Thân vương này đấy chứ?

"Mười năm cách biệt muôn trùng, dù không cố nhớ nhưng lòng chẳng quên…"*

*Trích từ bài từ "Giang thành tử – Ất Mão chính nguyệt nhị thập nhật dạ ký mộng" của Tô Thức.

Ai ai cũng nói đào hát đa tình, nhưng cũng có người nói đào hát vô tình. Ngô Trùng trong những năm trẻ trung tuấn tú, trước khi gặp Nguyễn Anh chỉ biết rằng kịch là đạo lý cao nhất cuộc đời mình. Sau khi gặp Nguyễn Anh, ông cảm thấy tất cả mọi điều tốt đẹp trên thế gian này đều giấu cả trong đôi mắt sáng của bà. Một nụ cười, một cái nhíu mày, một bước đi, một chút dừng lại cũng đều là phong cảnh. Nhất là khi Nguyễn Anh mặc một bộ quần áo dài, khẽ giơ vạt áo lên che đi chóp mũi, đôi mắt đó đã hút hết tất cả những ảo ảnh phù hoa.

Một người là diễn viên, một người là đào hát trong Lê Viên.

Cả hai đều nhập vai để thể hiện cuộc đời của người khác. Thế nhưng vào giây phút gặp gỡ tại phủ Thân vương, quỹ đạo cuộc đời của cả hai người cũng đã được xác định.

Là si mê, là bầu bạn.

Đồng thời, cũng là một kiếp nạn tai bay vạ gió.

“Ngô Trùng là bố tôi.”

Đây là câu đầu tiên Nguyễn Kỳ nói sau khi tiếp nhận buổi thẩm vấn của cảnh sát.

Không lãng phí quá nhiều nước bọt, thậm chí là thẳng thừng, trực tiếp.

Mà sau này tất cả đầu đuôi sự việc Hạ Trú biết được đều qua lời khai của Nguyễn Kỳ để lại tại Cục cảnh sát. Còn nữa, sau khi Nguyễn Kỳ ra khỏi Cục cảnh sát, rốt cuộc cũng đã nói cho cô biết một số việc mà cô muốn.

Nguyễn Kỳ không né tránh cảnh sát, điều này khiến Hạ Trú phải nhìn cô ta bằng con mắt khác. Dẫu sao cô ta cũng đã giả ma giả quỷ trong phủ Thân vương, làm dấy lên dư luận chỉ là chuyện nhỏ, có âm mưu giết hại Thai Quốc Cường mới là chuyện lớn.

Cô ta kể lần lượt tất cả mọi chuyện xảy ra năm xưa tại Cục cảnh sát, những chuyện quá khứ ấy đã khiến đội trưởng Hứa, người phụ trách vụ án này, phải kinh ngạc và dừng bút.

“Bố tôi bị bán đứng, buộc phải quay trở lại đoàn phim. Ông đi chưa được bao lâu thì mẹ tôi phát hiện ra mình mang thai.” Nguyễn Kỳ khi kể về chuyện cũ, ánh mắt rất lạnh nhạt, nhắc đến nhà họ Thai thì sắc mặt càng thâm trầm hơn. Chỉ khi nhắc đến mẹ, ánh mắt cô ta mới lộ ra sự bi thương.

Ở một thời đại như thế, khi một người phụ nữ ly biệt quê hương, bơ vơ không nơi nương tựa, tất cả mọi hy vọng đều được gửi gắm vào sinh mệnh bé nhỏ sắp chào đời. Đến mức sau này khi Ngô Trùng chết rồi, Nguyễn Anh vẫn quyết tâm cả đời không tái giá, cắn răng một mình nuôi Nguyễn Kỳ khôn lớn.

Cô ta mang họ Nguyễn, vì Nguyễn Anh không muốn để Nguyễn Kỳ biết quá nhiều chuyện quá khứ. Về những tình cảm hay nghiệt ngã năm xưa, Nguyễn Kỳ đều được biết qua những bức thư tình của Nguyễn Anh. Những bức thư tình viết cho Ngô Trùng, nhưng chưa bức nào được gửi đi.

“Con trai của nhà họ Thai đó chính là Thai Quốc Cường, kẻ đã hãm hại bố mẹ tôi âm dương cách biệt.” Nguyễn Kỳ nói với cảnh sát: “Ông ta tham lam hư vinh, đã giàu có và phát đạt bằng cách giẫm lên máu của bố tôi.”

Muốn điều tra chuyện năm xưa, đối với Nguyễn Kỳ mà nói không phải việc quá khó khăn, dẫu sao thì lần theo nhà họ Thai kiểu gì cũng tìm ra được chút manh mối. Con trai nhà họ Thai bán đứng bạn bè để được leo lên hàng quyền quý, chẳng qua là nhắm vào cô con gái của nhà đầu tư. Mà sao trùng hợp đến vậy, chồng của người phụ nữ kia cũng họ Thai?

“Phủ Thân vương là nơi định tình của bố mẹ, có ý nghĩa rất lớn với mẹ tôi. Tôi náu mình trong vương phủ chẳng qua chỉ vì nhung nhớ bố mẹ. Ai ngờ vợ chồng Thai Quốc Cường năm lần bảy lượt tới quấy nhiễu, còn bị sợ đến hết hồn, người thì hôn mê, kẻ thì nhập viện. Đây chẳng phải là biểu hiện của việc có tật giật mình ư?

Hôm sau, khi Nhiêu Tôn đưa Nguyễn Kỳ ra khỏi Cục cảnh sát, Hạ Trú đã đứng ngoài đợi nhiều tiếng đồng hồ rồi. Chiếc xe đỗ dưới một cây ngô đồng đã nhiều năm tuổi. Lục Đông Thâm đích thân lái xe, Hạ Trú ngồi bên ghế lái phụ. Thấy họ bước ra, cô bèn hạ cửa xe xuống quá nửa.

Khuôn mặt Nguyễn Kỳ rất thuần khiết, mộc mạc, sắc mặt vẫn nhợt nhạt như mọi khi, trên trán có nét ưu phiền. Cô ta không nhìn sang phía đối diện. Ngược lại Nhiêu Tôn vừa đó đã liếc thấy xe của Lục Đông Thâm, nhưng lại vờ như không thấy, giữ chặt cổ tay Nguyễn Kỳ lại.

Đầu tiên Nguyễn Kỳ giật nảy mình, sau đó bắt đầu giãy giụa, ai dè không giằng ra được khỏi tay Nhiêu Tôn, thế là cô ta thẳng thừng cúi đầu xuống cắn.

Có thể nhận ra cô ta cắn rất mạnh, nhưng Nhiêu Tôn vẫn để mặc, vừa lôi vừa kéo đẩy cô ta vào trong xe.

Cảnh này lọt vào mắt Lục Đông Thâm, anh chỉ coi như xem kịch, cười nói: "Không hổ danh là Tôn thiếu, mới đó đã vớt được người ra ngoài rồi."

Về bản lĩnh của Nhiêu Tôn, dĩ nhiên Hạ Trú biết rất rõ. Thành phố Bắc Kinh tuy rộng lớn, nhưng có ai biết Tôn thiếu mà không nể mặt anh ấy vài phần, thế nên cô nhìn nhiều cũng thấy quen. Thấy Nhiêu Tôn đã khởi động xe, cô vội vàng vỗ cánh tay Lục Đông Thâm: "Mau bám theo."

Xe của Nhiêu Tôn đi thẳng, dĩ nhiên sẽ biết Lục Đông Thâm theo sát phía sau, nhưng anh ấy không tức giận cũng không cố tình cắt đuôi, mà vẫn giữ nguyên tốc độ đi xuyên qua biển xe.

Cho tới khi rẽ vào một con ngõ, Hạ Trú mới bừng tỉnh ngộ: "Nhiêu Tôn định tới phủ Thân vương?"

Lục Đông Thâm không quá bất ngờ. Anh vững vàng điều khiển vô lăng: "Lời khai của Nguyễn Kỳ nghe có vẻ không có kẽ hở. Nhưng khi tỉ mỉ cân nhắc lại, có vẻ mới hợp lý chứ chưa hợp tình. Nguyễn Kỳ ra vào Cục cảnh sát đều có Nhiêu Tôn đi theo, cậu ta sinh nghi cũng là việc bình thường."

Quả thật, chiếc xe đã tới phủ Thân vương.

Xung quanh vẫn là trạng thái tạm dừng thi công. Trước cửa vương phủ đào một con kênh dài để tiện cho việc thông đường nước, đang đào một nửa cũng để đó, thế nên khi xe tìm chỗ đỗ cũng khá mất công. Nhưng

Nhiêu Tôn rất ngạo mạn, đánh vô lăng thẳng thừng lăn bánh lên luống hoa lùn thấp rồi dừng lại, đầu xe lao thẳng tới trước cửa phủ Thân vương.

Lục Đông Thâm bảo Hạ Trú xuống xe trước, sau đó cho xe đỗ vững vàng bên lề đường, cách kênh đào chỉ khoảng vài phân.

Bên kia, Nhiêu Tôn cũng đã xuống xe, sau đó lại lôi Nguyễn Kỳ ra như xách một con gà con, đến Hạ Trú còn chẳng buồn nhìn, đã lôi Nguyễn Kỳ vào trong vương phủ. Hạ Trú thấy vậy bèn bám riết theo sau.

Hai cánh cửa lớn sơn đỏ đã ngăn cách mọi tiếng ồn ào bên ngoài. Cánh cửa rộng mở là phàm trần, cánh cửa khép lại trở thành chốn bồng lai. Nhiêu Tôn kéo thẳng Nguyễn Kỳ tới dưới chân sân khấu kịch, thái độ thẳng thắn: "Nói đi."

Hạ Trú và Lục Đông Thâm trước sau cũng tới nơi, không can dự vào mà đứng cách đó vài bước.

Nguyễn Kỳ đánh mắt về phía Hạ Trú ngay gần đó, rồi lại nhìn thẳng vào mặt Nhiêu Tôn, dùng sức giãy giụa mới thoát được khỏi gọng kìm của anh ấy, xoa xoa cổ tay: "Anh muốn tôi nói gì?"

"Những gì cô chưa nói với cảnh sát."

"Những gì cần nói tôi đã nói cả rồi." Nguyễn Kỳ rất không hợp tác.

Nhiêu Tôn tiến lên một bước, cố nén cơn đau nơi bả vai, giữ chặt cằm cô ta: "Đừng trách tôi không cho cô cơ hội, tôi có thể vợt cô ra ngoài thì tôi cũng có thể đẩy cô vào trong đó!"

Lần này Nguyễn Kỳ không chống cự nữa. Cô ta để mặc anh ấy giữ mạnh cằm mình đến đỏ bừng, ánh mắt rất nhạt nhòa, giọng nói cũng nhạt nhòa: "Vậy thì anh cho tôi vào đó đi."

Nhiêu Tôn tức giận đến tím tái mặt mũi, nghiến răng: “Tôi giết chết cô luôn cho rồi.”

“Anh tưởng tôi sợ chết à?” Nguyễn Kỳ cười khẩy: “Chỉ sợ Tôn thiếu không có gan.”

“Cô…”

“Mục đích chưa đạt được sao cô nỡ chết?” Hạ Trú chậm rãi lên tiếng: “Nhưng Nguyễn Kỳ, mục đích của cô sau khi bị Hà Tư Nghi giày vò cũng chưa chắc đã thuận buồm xuôi gió.”

Nguyễn Kỳ quay đầu nhìn Hạ Trú chằm chằm. Lát sau, cô ta đi tới trước mặt Hạ Trú. Hạ Trú cũng nhìn lại cô ta, từ tốn nói tiếp: “Mấy hôm nay tôi vẫn đang nghĩ rốt cuộc cô muốn nhờ cậy tôi chuyện gì. Chắc chắn là có liên quan đến mùi hương. Có thể là mùi hương gì? Về sau biết được cô là con gái của Nguyễn Anh và Ngô Trùng thì tôi hiểu rồi. Phải đến tám, chín phần cô đang cần một loại mùi có liên quan đến bố mình, sau đó chôn cùng với mẹ, để bà ra đi được yên lòng.”

Nguyễn Kỳ hơi nheo mắt lại.

Hạ Trú lại tiếp tục nói: “Cô được mẹ một mình nuôi lớn. Mẹ cô cả đời dành cho tương tư, quanh năm buồn bã cô đơn. Cô thừa hưởng được chất giọng và diện mạo xinh đẹp của mẹ nhưng lại không theo ngành hí khúc. Để chăm sóc sức khỏe cho mẹ, cô thường xuyên làm quen với cây cỏ. Trên đời này, một người không nghiên cứu về mùi hương lại rất quen thuộc các loại mùi thì chỉ có thể là người nghiên cứu về cây cỏ. Cô thường xuyên ra vào núi sâu hoang dã, dĩ nhiên có thể tìm đợc rất nhiều loại cây cỏ hiếm lạ, thế nên đây cũng là cách để cô kiếm sống. Các loại thực vật quý giá người khác không tìm được, cô lại luôn sẵn có trong túi. Cô xuất hiện ở núi Kỳ Thần cũng là để tìm kiếm các loại cây thuốc quý đúng không.”

“Ngoài việc này ra, cả đám Tương tư tử trên núi Kỳ Thần có lẽ cũng là mục tiêu của cô. Nhưng cô gặp phải một vấn đề khó nhằn. Cô biết rõ về các loại mùi nhưng việc phải chiết tách rồi xây dựng lại các mùi cô lại không giỏi. Quan trọng hơn là, các điều chế hương với khả năng bình thường cũng không pha chế ra được loại mùi mà cô cần. Ở Thương Lăng, chuyện tôi trừ tà cho Thai Quốc Cường đã lan truyền khắp nơi. Thế nên lúc đó cô đã biết được bản lĩnh của tôi. Tới Bắc Kinh, cô chần chừ không dám đối diện với tôi nguyên nhân là vì tôi liên tiếp trị bệnh cho Thai Quốc Cường nhiều lần, cô đang nghi ngờ phải chăng quan hệ giữa tôi và ông ta rất thân thiết.”

Nguyễn Kỳ nhìn Hạ Trú, cười mà như không cười: “Tôi thật sự càng lúc càng thích cô rồi đấy.”

“Cô rốt cuộc cần thứ mùi gì?” Hạ Trú hỏi thẳng.

Ánh mắt Nguyễn Kỳ từ từ tối đi, giống như chút hoàng hôn ở cuối chân trời, chầm chậm chìm vào màn đêm. Cô ta đi tới bên cạnh một cây cổ thụ cao ngút trời bên cạnh sân khấu, giơ tay vuốt ve dấu vết được khắc trên thân cây.

Đã là một dấu tích nhiều năm tuổi, nhưng nhìn kỹ vẫn có thể đọc được, là một đôi khóa đồng tâm. Trước kia tới phủ Thân vương, Hạ Trú cũng từng liếc thấy. Không phải không nhìn ra mà lúc đó cô không coi trọng. Phủ Thân vương là một căn nhà ma, những người thích thám hiểm trong thành phố cũng thi thoảng ra vào, chưa biết chừng chỉ là ai đó khắc lên.

Nhưng nhìn dáng vẻ này của Nguyễn Kỳ, Hạ Trú đã hiểu ra.

Đôi đồng tâm đó chắc chắn là do Ngô Trùng và Nguyễn Anh khắc lên, giống như Nguyễn Kỳ nói, nơi đây là nơi định tình của bố mẹ.

Bóng tối dần dần nuốt chửng vương phủ.

Nguyễn Kỳ có thể đấu võ mồm với Nhiêu Tôn, nhưng chưa chắc đã muốn giấu Hạ Trú. Rất lâu sau, cô ta lên tiếng: "Thở dài đau đớn nắm tay – Biệt sinh bởi nỗi, lệ cay vô ngần – Gắng luôn đẹp mãi hoa xuân – Chớ quên vui thuở ta gần bên nhau – Sống còn trở lại gặp nhau – Chết đi vĩnh viễn ôm sầu tương tư…"

Bầu không khí xung quanh có phần nặng nề. Cảm giác ấy như từ bốn phương tám hướng tụ lại, rồi tất cả ngưng đọng trên người Nguyễn Kỳ. Bóng lưng cô ta trông vừa mảnh mai vừa cô độc.

"Bài viết nặc danh kể lại câu chuyện của Ngô Trùng và Nguyễn Anh là do tôi đăng lên. Ngô Trùng bị bán đứng buộc phải trở về đoàn phim, đại ca xã hội đen vì con gái mình đã cố tình bắt cóc Nguyễn Anh. Nguyễn Anh chạy thoát nhưng không may bị tai nạn qua đời. Ngô Trùng nghe tin cũng đau thương tột cùng, sau đó nhảy xuống sân khấu kịch."

Cô ta lẩm bẩm: "Chuyện này không phải bịa. Năm xưa đám người đó đúng là đã bắt cóc mẹ tôi. Mẹ tôi bỏ chạy rồi bị xe đụng. Đám người đó cứ tưởng rằng mẹ tôi đã chết nên vội vàng quay về báo tin. Mẹ tôi phúc lớn mạng lớn, lúc đó chỉ ngất xỉu. Sau khi được người ta cứu sống mới biết mình đã mang thai."

Nói tới đây, Nguyễn Kỳ giơ tay ấn lên tim mình, đây là nỗi đau dành cho sự đau thương của mẹ.

"Mẹ tôi lại trở về thôn trang đó, chọn một mảnh đất yên tĩnh gần núi. Bà không dám đi đâu, chỉ sợ đi mất sẽ cắt đứt liên lạc với bố. Bà ngày đêm mong ngóng, không ngờ lại nhận được tin tử mạng của bố. Mẹ tôi không tin, tìm trăm đường ngàn đường, cuối cùng cũng tìm được nhân viên đoàn phim chịu nói về tình hình của bố. Người đó nói, sau khi bố tưởng mẹ

chết, bao nhung nhớ hóa thành tro bụi. Sau khi đọc xong câuSống còn trở lại gặp nhau – Chết đi vĩnh viễn ôm sầu tương tư, bố đã nhảy khỏi sân khấu tự sát. Mẹ tôi lúc đó cũng đã nghĩ tới chuyện chết quách đi cho xong, nhưng lại có tôi…”

Nguyễn Kỳ nghẹn ngào, run rẩy chạm tay lên thân cây, bả vai mong mảnh cứ run lên từn cơn.

“Bước vào cửa tương tư, mới biết tương tư khổ…” Đây là câu thơ Ngô Trùng đọc sau lần đầu tiên ly biệt rồi gặp lại Nguyễn Anh. Lúc đó Ngô Trùng đi tới nơi khác quay ngoại cảnh, đi suốt hơn mười ngày, lần đầu tiên nếm trải mùi vị tương tư.

Ngô Trùng nho nhã, cuộc đời lại lãng mạn. Nguyễn Anh trân trọng mỗi một bài thơ, câu thơ mà ông đọc. Mỗi câu thơ đều liên quan đến tương tư.

Ông nói: Bước vào cửa tương tư, mới biết tương tư khổ.

Ông nói: Tương tư mãi, tương tư hoài, tương tư khôn xiết vẫn hoài tương tư.

Ông nói: Chốn đây có mỹ nhân này – Sau khi gặp gỡ lòng này chẳng quên – Một ngày không thấy bóng nàng – Nội tâm lại nhớ xuyến xao đêm dài.

Ông nói: Một đêm nhung nhớ sao đo đạc – Góc biển chân trời cũng chẳng xa…

Cuối cùng, khi ông không còn lưu luyến trần thế này nữa đã nói câu: Sống còn trở lại gặp nhau, chết đi vĩnh viễn ôm sầu tương tư…

Mà câu nói này, vượt qua không gian, vượt qua ngàn vạn dặm trường cũng đã khiến Nguyễn Anh ôm theo nỗi đau khổ, tương tư sống cả đời.

“Cuối cùng mẹ buồn bã ra đi. Trước khi mất, bà nói với tôi, bà rất nhớ bố, nhớ đến đau nhói lòng, đau cả đời cuối cùng bây giờ cũng không phải đau nữa. Bà nói, nếu có thể, thật mong kiếp sau lại được gặp bố tôi.” Nguyễn Kỳ quay người lại, tựa vào thân cây ngồi bệt xuống.

Hoàng hồn hắt lên đôi mắt cô đơn ấy, không có ánh sáng, chỉ như bị vô số bụi trần che khuất.

“Cô nói không sai, đúng là tôi thường xuyên tiếp xúc với cây cỏ, thế nên tôi biết khá nhiều loại mùi tương sinh tương khắc. Nhưng nếu bắt tôi chiết xuất rồi xây dựng lại mùi hương tôi không làm được.” Cô ta nhìn về phía Hạ Trú: “Khi còn sống, bố từng tặng mẹ một chiếc túi thơm. Nó được mẹ đeo trên người ngày đêm. Mẹ nói, trong túi thơm có đậu tương tư mà bố bỏ vào. Chỉ có điều đeo mãi nó cũng mất dần mùi hương. Mẹ nói, mùi hương không còn, nỗi nhớ cũng đứt. Bà sợ bố xuống suối vàng sẽ uống canh Mạnh Bà rồi quên mất bà. Thế nên, bà cũng ra đi.”

Hạ Trú khẽ nhíu mày.

Đậu tương tư (còn gọi là trạch quạch) không có mùi gì đặc biệt, dù có mùi cũng không giữ được lâu như vậy, trong túi hương kia nhất định đã bỏ vào thứ gì khác.

“Lúc cô nhìn thấy tôi trên núi Kỳ Thần, tôi đang tìm loại mùi này. Ai cũng nói trên núi Kỳ Thần có cả một vườn đậu tương tư. Tôi đã sống ở đó rất lâu mà vẫn không tìm ra.” Nguyễn Kỳ thở dài: “Cũng coi như vô tình có duyên. Khách sạn Thương Lăng ầm ĩ vụ có ma, người trúng tà lại chính là Thai Quốc Cường. Khi trước ông ta ở nước ngoài, tôi đành bó tay. Bây giờ ông ta về nước, chẳng phải là tự sa đầu vào lưới ư? Chỉ có điều không ngờ cô lại trị bệnh cho ông ta. Thế nên ban đầu tôi đích thực không biết cô là chính hay tà. Ai ai cũng nói Thương Lăng có bác sỹ phù thủy. Khi cô

thoát được khỏi trận địa Quỷ bát tử là tôi biết, cô không phải bác sỹ phù thủy, cô là một cao thủ am hiểu mùi hương.”

Hạ Trú chìm vào suy tư.

Nhưng đúng lúc này, Lục Đông Thâm im lặng nãy giờ lên tiếng hỏi: “Cô chôn mẹ mình ở đâu?”

Câu hỏi này như bắt trúng mạch, chí ít thì cũng bắt trúng mạch của Nhiêu Tôn. Sau khi Lục Đông Thâm hỏi xong, ánh mắt Nguyễn Kỳ run lên. Nhiêu Tôn đột nhiên như bừng tỉnh, chỉ vào cô ta: “Không phải cô đã chôn mẹ mình… ngay trong phủ Thân vương này đấy chứ?”

Vì đột ngột dùng sức chạm tới vết thương, anh ấy đau đớn kêu lên một tiếng.

Nguyễn Kỳ không buồn để ý tới Nhiêu Tôn. Cô ta nhìn thẳng vào Lục Đông Thâm: “Phủ Thân vương này là nơi định tình của bố mẹ tôi, dù đường có xa xôi cách trở, tôi cũng phải mang tro cốt của mẹ về đây.” Nói rồi, cô ta vỗ vỗ thân cây bên cạnh, gằn mạnh từng chữ: “Ngay dưới cái cây này…”

~Hết chương 234~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 235: Biết Người Biết Ta, Trăm Trận Trăm Thắng (2039 Chữ)

Một khi nó bị tu sửa toàn bộ thì sẽ chẳng còn đất dung thân cho mẹ tôi nữa.

Hạ Trú giật mình, ngay sau đó nội tâm cũng cuộn trào như sóng lớn. Cô chỉ mải để tâm tới chuyện Nguyễn Kỳ có chuyện nhờ cậy liên quan đến mùi hương, mà quên mất điểm mấu chốt này.

Vì sao Nguyễn Kỳ lại xuất hiện trong phủ Thân vương?

Lời khai của cô ta tại Sở cảnh sát là vì biết được Thai Quốc Cường đang đấu thầu dự án phủ Thân vương, thế nên cô ta nhân cơ hội báo thù. Thai Quốc Cường có tật giật mình, ắt sẽ điều tra tới cùng, vì vậy càng tiện cho cô ta ra tay.

Mục đích trực tiếp, động cơ rõ ràng, không có lý do gì để căn vặn. Cái gọi là động thủ, chẳng qua là ép Thai Quốc Cường thừa nhận tội trạng năm xưa, chứ không có ý giết người.

Cảnh tượng dưới tầng hầm lúc trước, Thai Quốc Cường bị siết cổ suýt chết. Ai tinh mắt đều có thể nhận ra cô ta thật lòng muốn giết chết Thai Quốc Cường. Nhưng sở dĩ tới lúc này vẫn bình an vô sự, quan trọng hơn là vì sau khi tỉnh lại Thai Quốc Cường tuyệt nhiên không nhắc tới chuyện dưới tầng hầm.

Khi hỏi về vết thương trên cổ, Thai Quốc Cường cũng im lặng. Khi hỏi về chuyện xảy ra tại phủ Thân vương, ông ta chỉ nói là vì tò mò xem pháp

sư gọi hồn như thế nào, sau đó chẳng hiểu sao lại ngất xỉu.

Lời khai này vô vàn sơ hở nhưng đương sự một mực khăng khăng khiến cảnh sát nhất thời cũng bối rối.

Thai Quốc Cường không truy cứu nhưng đám Hạ Trú lại biết quá rõ chuyện này, thế nên chuyện Nguyễn Kỳ xuất hiện trong phủ Thân vương trở nên hợp tình hợp lý. Nhưng việc này không đúng.

Xét về mặt thời gian, Nguyễn Kỳ đã vào phủ Thân vương từ rất lâu trước khi Thai Quốc Cường đấu thầu dự án. Nếu cô ta muốn giả làm hồn ma của Ngô Trùng hay Nguyễn Anh để hù dọa Thai Quốc Cường thì vì sao không chủ động xuất hiện tấn công? Sao cô ta dám chắc chắn Thai Quốc Cường sẽ tới phủ Thân vương?

Nguyễn Kỳ không đuổi theo Thai Quốc Cường, ngược lại cứ ở lỳ trong phủ, ôm cây đợi thỏ ư? Không giống.

Nhìn từ trước sau mấy lần gặp ma có thể thấy, việc Nguyễn Kỳ quan tâm nhiều hơn cả dường như là không muốn bị người bên ngoài tới quấy rầy. Thi thoảng có người đột nhập, cô ta sẽ giả gia giả quỷ để dọa cho đối phương bỏ đi.

Suy luận như vậy, Hạ Trú chợt cảm thấy sáng tỏ mọi điều. Phủ Thân vương suốt một thời gian dài đều đồn đại câu chuyện một tiểu thiếp của vương gia si mê đào kép, sau đó bị vương gia tàn nhẫn chia ly. Tiểu thiếp và đào kép bị ngăn cách qua một bức tường bao, sống chết không thể gặp nhau. Thế nên phủ Thân vương trở thành căn biệt viện có ma. Và cũng vì thế, Chính phủ mới hạ quyết tâm kêu gọi các nhà đầu tư để bỏ vốn khai thác.

Nhưng khi bộ phim "Phù sinh" được làm lại, lời đồn có ma trong phủ Thân vương lại càng thêm dữ dội, thậm chí có người còn nói đã chính mắt nhìn thấy ma.

Rõ ràng, đây là việc làm của Nguyễn Kỳ.

Mục đích của cô ta chính là khiến mọi người lánh xa phủ Thân vương, thậm chí sau khi biết tin Chính phủ định khai thác mảnh đất đó, cô ta càng làm cho tin đồn trở nên rầm rộ hơn.

Phân tích được như vậy cô mới cảm thấy mãn nguyện.

Cô nghĩ Lục Đông Thâm đúng là mang trong lòng trái tim người ngoài cuộc. Từ khi câu chuyện phủ Thân vương bắt đầu đến bây giờ, manh mối rối rắm nhì nhằng, đầu mối tìm ra được rất dễ kéo lý trí của người ta đi mất. Giống như cô và Nhiêu Tôn đều bị Nguyễn Kỳ kéo đi. Chỉ có Lục Đông Thâm đầu óc bình tĩnh tới kinh người, vẫn hoàn toàn đứng bên ngoài câu chuyện, một câu hỏi đã trúng chỗ hiểm.

Nguyễn Anh được chôn ngay tại phủ Thân vương, chỉ đúng nguyên nhân này mới khiến Nguyễn Kỳ nghĩ đủ mọi cách để đuổi người ngoài đi, liều mạng bảo vệ mảnh đất nơi có Nguyễn Anh. Còn trả thù Thai Quốc Cường, chẳng qua chỉ là chuyện tiện tay của cô ta. Nếu có thể báo thù cho bố mẹ thì sao cô ta không vui chứ?

Nguyễn Kỳ nói: "Mẹ tôi buồn rầu quá mà qua đời. Trước khi mất vẫn cứ tâm niệm khoảng thời gian ở trong phủ Thân vương. Sau khi bà ra đi, tôi đã nghĩ, bằng bất cứ giá nào cũng phải đưa mẹ trở về phủ Thân vương." Bàn tay cô ta men theo thân cây chạm xuống rễ cây, nhẹ nhàng vân vê lớp đất đó.

“Nhưng Chính phủ lại định khai thác nơi này, một khi nó bị tu sửa toàn bộ thì sẽ chẳng còn đất dung thân cho mẹ tôi nữa.”

Nhiêu Tôn đứng đút hai tay vào túi quần, không nói năng gì, sắc mặt nặng nề.

Việc này cũng dễ hiểu. Tốn bao nhiêu tâm sức mới giành được mảnh đất này về tay. Kết quả dưới cái cây cổ thụ này lại chôn xương trắng. Chuyện này mà đồn ra ngoài còn khai thác kiểu gì nữa?

Lục Đông Thâm chậm rãi, từ tốn rút một điếu thuốc ra, ngậm vào miệng rồi châm lửa. Anh hơi nghiêng đầu, ánh lửa soi sáng một nửa khuôn mặt anh. Sau khi nhả khói ra anh mới lên tiếng: “Chôn cất ở đây chung quy cũng không phải cách, là vi phạm quy định.”

Đối mặt với Nhiêu Tôn, Nguyễn Kỳ rất hung hăng, thậm chí là sẵn sàng lấy cương đấu cương, có thể nhìn ra tính cách ương bướng bất chấp của cô gái này. Nhưng rõ ràng sự bình tĩnh điềm đạm của Lục Đông Thâm đã nắm thóp được cô ta, khiến cô ta mềm oặt bất lực như một động vật bị rút xương.

Bàn tay Nguyễn Kỳ run lên, lát sau, cô ta bất ngờ nhìn về phía Nhiêu Tôn, trong ánh mắt có thêm sự khẩn cầu. Nhiêu Tôn vẫn chưa nói gì, Lục Đông Thâm đã chậm rãi nói: “Tôn thiếu chưa chắc đã có khả năng quyết định lớn đến vậy đâu.”

Lời van xin của Nguyễn Kỳ tắc lại trong cổ họng.

Sắc mặt Nhiêu Tôn lạnh hẳn đi, ánh mắt nhìn Lục Đông Thâm không chút tình cảm: “Lục Đông Thâm, anh có ý gì?”

Lục Đông Thâm nhả xong một làn khói, vứt đi quá nửa điếu thuốc còn hút dở, dẫm đôi giày da sáng loáng lên rồi tiến thẳng tới trước mặt Nhiêu

Tôn.

Xung quanh là bầu trời xầm xì.

Sắc mây cũng bọc một cảm giác khó chịu, thấm đẫm vào không khí, xoay tròn quanh hai người đàn ông. Chiều cao của hai người tương đương, vóc dáng cũng cao thẳng mạnh mẽ. Dưới bầu trời âm u, giữa vầng mây nặng nề, không khác gì cuộc chiến giữa các vị thần, xung quanh đều toát ra một cảm giác lạnh lẽo.

Nguyễn Kỳ đứng khá xa, còn Hạ Trú đứng gần họ hơn một chút, thế nên cô nghe được giọng Lục Đông Thâm.

Thâm trầm, từ tốn lại ẩn giấu một sự sắc bén: "Khoảng thời gian này Tôn thiếu nuốt không ít cổ phần năng lượng phải không?" Khóe môi anh khẽ rướn lên, cười mà như không cười: "Dạ dày của Hoa Lực lớn đến thế sao? Cẩn thận không tiêu hóa nổi."

Nhiêu Tôn nhìn thẳng vào mắt anh, khi hơi nheo lại, trong ánh nhìn toát ra một sát khí, nhưng nó cũng tan đi nhanh như mây khói. Anh ấy cười khẩy: "Biết rõ là tôi mạnh tay, Lục tổng không những không đánh lại mà còn nhường bước, xem ra là định thả cần dài bắt cá lớn rồi."

"Tôn thiếu ở Bắc Kinh này một tay che trời, tôi vẫn phải nể mặt Tôn thiếu vài phần mới được." Lục Đông Thâm cười nhạt.

Nhiêu Tôn nhướng mày: "Vài phần? E là chưa đủ, tôi không dễ đối phó như Đàm Diệu Minh đâu."

"Đấu với Tôn thiếu dĩ nhiên phải cẩn thận hơn nhiều. Nếu không kết cục hiện giờ của Trường Thịnh sẽ phản chiếu tương lai của Lục Môn. Dù sao thì muốn làm ăn tại thị trường Trung Quốc, tôi không muốn 'đánh trận chưa thành, người đã tử'." Nói tới đây, Lục Đông Thâm đổi giọng: "Nhưng

nói đi cũng phải nói lại, Trung Quốc đúng là một mảnh đất thần kỳ, sức mạnh của chính quyền có thể can dự tới sức mạnh của thị trường. Nhưng dòng vốn một khi bị tê liệt…”

Những lời còn lại anh không nói nữa.

Nhưng Nhiêu Tôn cũng không phải kẻ ngốc, nghe ra được ý tứ còn ẩn phía sau.

“Anh định bóp chết dòng vốn của Hoa Lực? Tôi nhắc anh một câu, bây giờ anh là phận bèo dạt trôi sông, lo cho bản thân còn chưa xong đâu.”

“Lá bèo muốn trôi sông đâu chỉ có mình tôi? Có Tôn thiếu đi cùng cũng không quá cô đơn.” Ngữ khí của Lục Đông Thâm nhạt nhòa: “Một màn gọi hồn, người chết đâu chỉ có Trường Thịnh? Tôn thiếu xưa nay ưa sĩ nhiên, chắc chắn cũng sẽ không công bố cậu đang ở đó vào đêm gọi hòn. Vì sự vắng mặt của Tôn thiếu, Hoa Lực đã gặp tổn thất nghiêm trọng ở nước ngoài phải không?”

Hạ Trú nghe rất rõ ràng, bả vai đột ngột cứng đờ.

Nhiêu Tôn đứng sững bất động, sống lưng thẳng tắp. Anh ấy không cười, nhưng cũng không tức giận, chỉ lạnh lùng lên tiếng: “Lục tổng quả nhiên có bản lĩnh tìm đường ra trong ngõ cụt.”

Lục Đông Thâm mỉm cười: “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.”

~Hết chương 235~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 236: Cô Hoàn Toàn Không Thuộc Về Nơi Này (2095 Chữ)

Nơi cuối cùng thích hợp nhất chỉ có giang hồ, chỉ có trời đất mà thôi…

Hai người đàn ông ngang sức ngang tài, ăn nói kín kẽ không để lộ sơ hở. Cả hai trông đều có vẻ bình thản không xao động, nhưng giữa từng câu từng chữ đều ẩn chứa một sự sắc bén khiến người ta không rét mà run.

Chí ít thì Hạ Trú đã nghe ra được vài điều. Cô đánh mắt nhìn Lục Đông Thâm, có một cảm giác không nói rõ thành tên đang cuộn trào như sóng cả. Còn trong bóng hoàng hôn, Lục Đông Thâm cũng nhìn về phía cô. Sau khi chạm phải ánh mắt cô, trong đôi mắt anh dấy lên một vài cảm xúc. Là thầm lặng, là đau lòng và một lời giải thích thoảng nhẹ không thể miêu tả, tất cả đều được viết trong ánh mắt.

Nguyễn Kỳ không nghe được cuộc đối thoại của hai người họ. Cho dù nghe được, với một người không hiểu tình hình như cô ta cũng sẽ không suy nghĩ quá sâu xa. Nhưng thái độ của Lục Đông Thâm rất rõ ràng, khiến cô ta cảm thấy không yên lòng về việc chôn cất mẹ dưới gốc cây của mình. Cô ta nhìn Nhiêu Tôn, rất lâu sau mới lên tiếng: “Anh Nhiêu…”

Nhiêu Tôn dời ánh mắt khỏi Lục Đông Thâm, từ từ đi tới trước mặt Nguyễn Kỳ. Gió đêm thổi qua, ánh trăng non nớt. Anh ấy đứng từ trên nhìn xuống Nguyễn Kỳ ngồi cạnh gốc cây.

Cô ta ngẩng đầu nhìn anh, trong ánh mắt có thêm một sự thận trọng và cầu xin, đâu còn thái độ ngạo mạn vài ngày trước khi đối diện với anh ấy?

Tuy rằng mới tiếp xúc một thời gian ngắn, nhưng cũng có thể đánh giá được tính cách của cô gái này: Thà chết không cúi đầu, cực kỳ ương bướng, lại có thêm một chút võ nghệ. Hai hôm nay anh ấy nhốt cô ta lại, hai vệ sỹ mà không trông chừng nổi, buộc anh ấy phải tăng cường số lượng.

Một nhân vật khó đối phó như vậy, bây giờ lại đang nhìn anh ấy bằng cái nhìn khẩn cầu, khiến anh ấy bỗng nghĩ tới Hạ Trú.

Khi gặp lại Hạ Trú ở Thương Lăng, cô cũng từng quỳ xuống nhìn anh ấy bằng ánh mắt này, nhưng ngoài khẩn cầu, trong mắt cô còn có né tránh, chối bỏ, và sợ hãi.

Anh ấy biết cô đang trốn tránh điều gì, cũng biết cô đang sợ hãi điều gì.

Một cô gái như Hạ Trú, tính cách mạnh mẽ còn hơn cả đàn ông, có thể rút dao vì cả trung và nghĩa, muốn bắt cô quỳ xuống trước mặt một người đàn ông quả thực còn khó hơn lên trời. Thứ cô trốn tránh và sợ hãi chưa bao giờ là anh ấy.

Cũng giống như Nguyễn Kỳ ở trước mặt.

Người cô ta khẩn cầu cũng chưa bao giờ là anh ấy.

Anh ấy không trực tiếp đồng ý với lời van xin của cô ta. Cũng không phải vì Lục Đông Thâm đã nói ra sự thật, mà vì anh ấy đang giữ trong lòng một cơn bực dọc. Không thể giải tỏa được, càng không thể nuốt xuống được, bèn nói: “Trước kia cô chẳng biết sợ gì là vì biết Hạ Hạ quan tâm nhất đến cái chết của Thương Xuyên. Bây giờ người xuất đầu lộ diện là Hà Tư Nghi, cô cảm thấy vì sao tôi phải giải giúp cô?”

Lời Nhiêu Tôn nói cũng là điều Hạ Trú suy nghĩ.

Nguyễn Kỳ có việc muốn cầu xin cô nhưng lại không xin. Nguyên nhân là vì cô ta là người duy nhất chứng kiến cái chết của Thương Xuyên. Đêm đó, Nguyễn Kỳ ở ngay gần, khi cô còn chưa đến, Nguyễn Kỳ nhất định đã nhìn thấy một ai khác ngoài Thương Xuyên.

Suy đoán hung thủ là Thai Nghiệp Dương nhưng không có chứng cứ trực tiếp, chỉ dựa vào việc hắn có thể xuất hiện tiêu hủy chứng cứ vào đêm gọi hồn, ai ngờ lại đợi được một kẻ cầm tiền làm việc. Vốn dĩ cô cũng nghĩ còn có một nhân chứng là Nguyễn Kỳ, lại không ngờ Hà Tư Nghi đã thẳng thừng nhận toàn bộ tội lỗi.

"Hành động của Hà Tư Nghi hoàn toàn chứng tỏ bà ta đang nhận tội thay con trai mình. Nguyễn Kỳ, tối đó rốt cuộc cô có nhìn thấy Thai Nghiệp Dương hay không?" Hạ Trú hỏi.

Nguyễn Kỳ nói sự thật: "Tối đó tôi đúng là đã nghe thấy Thương Xuyên nói chuyện. Trời rất tối, tôi cũng không nhìn được rõ ràng, nhưng có thể phán đoán ra người nói chuyện với Thương Xuyên là một người đàn ông." Nói tới đây, cô ta quay đầu nhìn Hạ Trú: "Thương Xuyên đúng là đã trượt chân ngã xuống dưới."

"Tôi biết." Hạ Trú cực kỳ bình tĩnh: "Nhưng lúc đó Thương Xuyên đã trúng mùi của Quỷ tương. Cô thường xuyên tiếp xúc với Quỷ bát tử, không thể không ngửi ra mùi của Quỷ tương."

"Đúng." Nguyễn Kỳ đứng lên, phủi lớp bụi bẩn trên người: "Xung quanh đúng là có mùi của Quỷ tương. Chỉ có điều khi cô tới thì mùi hương này đã tan đi sạch sẽ. Trước kia tôi không cầu xin cô là vì nghĩ cô chắc chắn sẽ tới cầu xin tôi ra tòa làm chứng. Tuy rằng tôi không nhìn rõ mặt mũi đối phương, nhưng dựa vào vóc dáng cũng có thể phán đoán được tám, chín phần. Làm chứng cho người chết thì không thành vấn đề, nhưng

bây giờ lại nảy ra một người đàn bà. Đối phương hoàn toàn có thể nói lúc đó trời quá tối nên tôi nhìn nhầm.”

Hạ Trú hơi nhíu mày.

Lục Đông Thâm nhìn Nguyễn Kỳ và hỏi: “Cô nghe thấy Thương Xuyên nói gì?”

Nguyễn Kỳ trầm mặc trong chốc lát rồi ngước mắt nhìn Lục Đông Thâm, ánh mắt có phần kỳ lạ: “Tôi nghĩ phần nhiều là Thương Xuyên chết vì Skyline của các anh chăng.”

Hạ Trú đột ngột sững người.

Nhiêu Tôn đứng bên cũng hơi ngỡ ngàng.

Lục Đông Thâm không có quá nhiều phản ứng, trầm ngâm giây lát, anh bỗng bật cười: “Xem ra đối phương thất bại lần đầu định chơi lần hai. Thương Xuyên đã từng một lần muốn hủy hợp đồng làm cả thành phố xôn xao, sau khi tiếp tục quay phim đương nhiên không muốn gây ra quá nhiều rắc rối. Nhưng mục đích của đối phương chắc là có liên quan đến việc hủy hoại uy tín của Skyline.” Nói đến đây, anh hơi ngừng lại một chút rồi mới tiếp tục: “Cái chết của Thương Xuyên, quả thực có thể khiến Skyline rơi vào khốn đốn.”

Nguyễn Kỳ cười khẩy: “Ai cũng nói tổng giám đốc Lục cực kỳ bình tĩnh, bây giờ xem ra không chỉ là lời đồn. Lúc đó tôi đúng là đã nghe Thương Xuyên nói: Anh ta không muốn tiếp tục đối chọi chính diện với Skyline nữa, bảo người kia đừng dồn ép anh ta. Khi ấy tôi đứng khá xa, không nghe rõ quá nhiều nội dung, nhưng nhìn từ thái độ trốn tránh kẻ kia của Thương Xuyên, có lẽ hắn ta sau khi biết Thương Xuyên đến phủ Thân vương đã quyết tâm đuổi theo.”

Nhiêu Tôn đứng bên nghe rất rõ ràng, lại gần Nguyễn Kỳ nên có thể nhìn thấy những tia máu đỏ trong mắt cô ta, một sự thù hận nổi rõ. Anh ấy hỏi: "Nếu tôi đoán không nhầm, sự xuất hiện của Hà Tư Nghi càng hợp ý cô hơn thì phải?"

"Không sai, nếu Hà Tư Nghi đã bị định tội thì tôi hà cớ phải làm thêm việc thừa thãi?" Nguyễn Kỳ gằn giọng, sự sắc bén trong ánh mắt rất giống một con báo.

"Rõ ràng cô biết người đến phủ Thân vương tối đó không phải Hà Tư Nghi!" Hạ Trú nghiêm giọng quát.

"Biết đâu tôi nhìn nhầm thật thì sao?" Nguyễn Kỳ cười khẩy, đi từng bước một tới trước mặt Hạ Trú, nhìn thẳng vào cô: "Cái mũi của cô rất nhạy, cũng biết rõ Hà Tư Nghi không phải loại tốt đẹp gì. Thai Quốc Cường liên tục nhập viện là do bị tôi hại sao? Đừng có ngây thơ nữa. Bà ta nhận tội nào là hay tội ấy, chi bằng cứ để bà ta nhận luôn phần của con trai đi. Quan trọng hơn là, tôi và con trai bà ta không có thâm thù đại hận gì, ngược lại tôi hận bà ta đến chết không buông. Bà ta chính là cô con gái năm xưa của đại ca xã hội đen. Nếu không có bà ta dồn ép tới đường cùng, bố mẹ tôi liệu có phải sinh ly từ biệt không? Bà ta đáng bị băm vàm thành trăm mảnh!"

"Chuyện nào ra chuyện ấy, tội nào xử tội ấy. Hà Tư Nghi không thoát được tội nhưng Thai Nghiệp Dương cũng không thể tha thứ." Hạ Trú bình tĩnh nói.

Nguyễn Kỳ phì cười vì câu nói của cô. Lát sau, cô ta nhìn cô chằm chằm, gần như nói bằng tông giọng chỉ hai người nghe được: "Cô đang sốt sắng muốn định tội Thai Nghiệp Dương hay đang muốn moi ra kẻ đứng đằng sau lưng anh ta? Theo tôi được biết, nhà tạo hương hiện thời của Trường Thịnh, Vệ Bạc Tôn, rất thân với Thai Nghiệp Dương."

Sắc mặt Hạ Trú cứng đờ.

Thấy vậy, Nguyễn Kỳ lại càng cười ngặt nghẽo. Sau khi đã cười chán, cô ta nói: “Trên đời này, thứ tuyệt nhiên không thể nhìn thẳng chính là lòng người, vừa đáng cười vừa đáng thương.” Cô ta lại nhìn về phía Hạ Trú: “Đừng tưởng cô đã từng oai phong lẫm liệt, không ai sánh bằng. Nhưng nơi cuối cùng thích hợp nhất chỉ có giang hồ, chỉ có trời đất mà thôi. Cô hoàn toàn không thuộc về nơi này. Cô có bí mật không thể nói, cô cũng không đấu lại được mấy người này, bao gồm cả người đàn ông thân thiết nhất bên cạnh cô.”

Lục Đông Thâm nghe xong nhíu mày, kéo Hạ Trú vào lòng, khẽ nói: “Nên đi thôi.”

Hạ Trú đờ đẫn như khúc gỗ, đôi chân như bị đóng đinh lại.

Lục Đông Thâm siết chặt tay cô, thì thầm: “Giao cho cảnh sát giải quyết, việc gì cần điều tra nhất định có thể điều tra ra, yên tâm đi.”

~Hết chương 236~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 237: Thế Nên Em Là Quân Cờ Của Anh? (2112 Chữ)

Em phải biết, đây là trò chơi thương trường, không có chỗ cho sự nhân từ.

Trên đường trở về nhà, có một khoảng thời gian Hạ Trú chìm vào yên lặng. Khi Lục Đông Thâm nói chuyện với cô, cũng rất lâu sau cô mới có phản ứng. Kể cả sau khi phản ứng lại cũng hỏi một đằng đáp một nẻo, tinh thần cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ.

Về sau, Lục Đông Thâm không nói gì với cô nữa. Anh cứ lái xe, sắc mặt ít nhiều hơi sa sầm lại.

Cả hai đều không nói gì, nhưng bầu không khí trong xe cũng không yên lặng.

Chuông di động kêu hết lần này đến lần khác, là điện thoại của Lục Đông Thâm. Anh đã nhận mấy cuộc điện thoại, đa phần đều là việc của công ty. Còn cả điện thoại của Cảnh Ninh gọi đến xác nhận lịch trình với anh.

Sau khi phải nhận thêm vài cuộc điện thoại, Lục Đông Thâm thẳng thừng cho xe đi vào trong một con ngõ nhỏ, rồi dừng lại.

Không biết là điện thoại của ai, giọng Lục Đông Thâm rất trầm thấp, giống như bầu trời đen sầm xì không chút gió bên ngoài cửa xe, đè xuống khiến người ta không sao thở nổi.

Thời tiết Bắc Kinh tháng Bảy hoàn toàn không ổn định, lúc mưa lúc nắng, có lúc còn mưa dầm dề liên miên. Bên này xe vừa đỗ lại, bên kia bầu trời đêm cũng bắt đầu âm u sầm xì. Mây đen che kín mặt trăng, ánh sáng âm u bất định hòa cùng ánh đèn đường đã cũ, thấp thoáng phản chiếu lên tấm kính xe.

Hắt xuống gương mặt nghiêng của Lục Đông Thâm, giống như sắc màu nơi đáy mắt anh.

Tới tận khi có một tia chớp rạch ngang qua, khiến bầu trời ngoài cửa sáng trắng lên, cũng tiện thể thức tỉnh một Hạ Trú đang trầm tư. Cô liếc nhìn ra ngoài, đây là một con ngõ vô cùng chật hẹp, một bên đã đỗ đầy xe, diện tích thừa ra chỉ đủ cho người đi bộ.

Loại ngõ hẻm này vẫn còn tồn tại rất nhiều tại Bắc Kinh. Quy mô các chỗ để xe ở khu thành phố cũ không bằng khu mới, thế nên những người sống ngõ hẻm cũng chỉ có thể đỗ xe trong ngõ. Thế nên cứ tới giờ đi làm buổi sáng hay giờ tan tầm buổi tối, ô tô, xe đạp và người đi bộ ầm ĩ tắc nghẽn, cả con ngõ trở nên ồn ào, mang một cảm giác rất cuộc sống đời thường.

Bây giờ là đêm khuya, trong ngõ đã hoàn toàn yên ắng. Cả một con ngõ dài dằng dặc, dưới mây mù, đèn đường cũng chỉ còn mờ ảo như ánh sáng đom đóm. Trước sau đều không nhìn rõ được tận cùng, giống hệt con đường hướng về âm tào địa phủ.

Bên tai là tiếng Lục Đông Thâm nói chuyện điện thoại: “Chuyện gì không chắc chắn tôi không bao giờ làm, thứ chúng ta đánh cược là cơ hội chiến thắng trong nguy hiểm.”

Hạ Trú không biết anh đang nói chuyện với ai, nhưng rõ ràng không phải là quản lý cấp cao hay Cảnh Ninh, cũng không giống với đối tác.

Hoặc có thể là với một người như Dương Viễn. Vì trong lần khủng hoảng này, Dương Viễn vẫn ở suốt bên Mỹ quan hệ vòng quanh. Lần trước cô đã liếc nhìn qua đoạn băng buổi họp, Dương Viễn ở trên màn hình gầy rộc hẳn đi, khuôn mặt lại càng trở nên góc cạnh rõ ràng. Trải qua chuyện này, Dương Viễn sẽ càng cho rằng cô là một mối họa. Mỗi khi cô chào anh ấy, anh ấy đều nhìn cô vẻ khinh thường.

Đối phương là ai, Hạ Trú không thể suy đoán, nhưng nội dung cuộc nói chuyện ít nhiều khiến sống lưng cô lạnh toát. Dọc đường, cô đều đang suy nghĩ, nghĩ rất nhiều chuyện, một loạt các chuyện từ lúc ở phủ Thân vương cho đến giờ, nghĩ tới Skyline, nghĩ tới Trường Thịnh, nghĩ tới Hoa Lực…

Cô cảm thấy mình giống như bị một tấm lưới vô hình chụp lên, nghĩ rằng mình nắm tất cả mọi thứ trong tay, những tưởng đó là chân tướng. Nhưng thực tế, chung quy mình vẫn không phải con chim sẻ đó.

Bất luận con chim sẻ là ai, điều này vẫn khiến cô cực kỳ không thoải mái. Không khác gì việc cô trở thành một con rối gỗ bị giật dây, hoặc là bị người khác giẫm chân lên thành quả, mượn công sức của mình để tiến lên.

Lục Đông Thâm là người như vậy, đúng như anh nói, chuyện gì không chắc chắn anh không bao giờ làm, cho dù phía trước là gai nhọn, là mạo hiểm anh cũng đã có sự phòng bị từ đầu.

Cuộc nói chuyện không dài. Sau khi kết thúc, Lục Đông Thâm hạ cửa xe xuống, châm môt điếu thuốc. Gió tràn vào trong, thổi phần phật chiếc áo sơ mi của anh. Nó dính chặt vào lồng ngực của anh, hiện lên những múi cơ bắp rắn chắc, cũng làm những làn khói thuốc bay tan tác khắp nơi.

Bàn tay kẹp điếu thuốc của anh được vắt ra ngoài cửa sổ, ánh mắt nhìn xuyên qua lớp kính chắn gió hướng về phía đường chân trời xa xôi mây mù cuộn xoáy. Người con gái bên cạnh càng yên lặng, anh càng bất an.

Cảm giác này tồi tệ vô cùng.

Hạ Trú đợi mãi cũng không thấy anh lái xe, thấy một nửa gương mặt thâm trầm của anh, cô cũng không lên tiếng hỏi, chỉ dựa đầu vào cửa xe, tiếp tục trầm mặc.

Cứ như vậy, điếu thuốc của Lục Đông Thâm sắp được hút hết. Anh lên tiếng, giọng nói vẫn thấp và trầm như thế: "Bé con, em đang nghĩ gì?"

Hạ Trú khó khăn lắm mới tỉnh ra là anh đang gọi mình. Cô "á" lên một tiếng, quay đầu nhìn anh, một lúc sau mới lẩm bẩm: "Không nghĩ gì cả, chỉ cảm thấy hơi mệt thôi."

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn cô.

Ánh đèn loang lổ hắt lên tấm kính chắn gió, ánh mắt anh cũng âm u bất định. Anh giơ tay vân vê cằm cô: "Thế ư?"

Đầu ngón tay anh vẫn thấm đượm mùi thuốc lá. Tuy đó là thứ mùi thoảng qua do chính tay cô pha chế nhưng đã nhuốm sự thâm trầm của anh, nó bỗng trở nên đầy áp lực. Cô không nói gì, chỉ nhìn anh chăm chú, mặc cho anh vân vê cằm mình đến đỏ rực.

Lục Đông Thâm rít nốt hơi thuốc lá cuối cùng, sau đó dập tắt đầu lọc, rồi rướn người qua phủ môi mùi lên môi cô, chuyển dần từng chút khói thuốc sang miệng cô. Loại mùi hương dù có nhạt nhòa cách mấy cũng vẫn là thuốc lá, một luồng khô khan trào lên tận đầu. Cô định giãy giụa, nhưng ngón tay anh càng dùng sức hơn, gần như ngang tàng cạy mở hàm răng cô, để hơi thở của nhau kết hợp không chút sai lệch.

Cô ho khẽ, anh nhân cơ hội ấy bắt được lưỡi cô. Khói thuốc đã tản đi nhưng mùi hương trên người anh chưa tan hết.

Rất lâu sau, Lục Đông Thâm buông cô ra, bàn tay lớn vòng ra sau gáy cô, giữ chặt, áp đôi môi mỏng lên má cô, nhìn cô chăm chú: "Anh biết em đang nghĩ gì, em cảm thấy anh rất bỉ ổi, đúng không?"

"Em không nghĩ vậy, nhưng, đây là sự thật." Hạ Trú không trốn tránh.

Lục Đông Thâm hơi ngước mặt lên: "Nhiêu Tôn tự nguyện chui vào hũ, anh chẳng qua chỉ thuận nước đẩy thuyền, mảnh đất phủ Thân vương cậu ta không nuốt trôi được." Ngón tay anh đổi hướng, chuyển sang mơn man khuôn mặt cô: "Dã tâm của cậu ta quá lớn, số cổ phần năng lượng trong tay anh đã bị cậu ta rút không ít. Em nghĩ anh bỉ ổi, vậy Nhiêu Tôn thì sao? Em phải biết, đây là trò chơi thương trường, không có chỗ cho sự nhân từ."

"Em không hiểu trò chơi thương trường của các anh, nhưng em cũng không phải con ngốc." Hạ Trú nói: "Anh làm rầm rộ nghi thức gọi hồn. Việc Thai Quốc Cường tới anh đã sớm biết. Chỉ cần ông ta tới, Trường Thịnh coi như chết yểu. Việc Nhiêu Tôn tới anh cũng biết. Em nghĩ, khoảng thời gian này nhất định là anh ấy đã đích thân thao túng nên mới dồn ép các cổ phần năng lượng của Lục Môn liên tục thảm bại. Anh ấy thao túng thị trường cổ phiếu chuẩn xác nổi tiếng rồi. Còn ngày gọi hồn là thời kỳ mấu chốt của việc giao dịch cổ phiếu đúng không. Anh đã sớm trù bị mọi việc. Chỉ cần anh ấy vắng mặt, anh sẽ có cơ hội phản kích. Sự thật là anh đã làm được. Anh nói Nhiêu Tôn không nuốt được mảnh đất phủ Thân vương. Không sai, bởi vì toàn bộ vốn của Hoa Lực đã dùng để chiến đấu với Lục Môn rồi. Bây giờ dòng vốn của Hoa Lực đã cạn kiệt, đương nhiên anh ấy phải giơ hai tay dâng mảnh đất phủ Thân vương."

Lục Đông Thâm thu tay về, dựa ra sau ghế, ánh mắt vẫn quấn quýt lấy gương mặt cô: "Em phân tích khng sai. Nhưng em có biết ngoài Skyline ra, trong cuộc đấu trí đấu dũng này với Nhiêu Tôn anh cũng tổn thất không

ít không? Anh tàn nhẫn, Nhiêu Tôn thâm độc, anh và cậu ta đều tổn thất một nửa.”

“Nếu rõ ràng đã biết kết quả, vì sao còn phải như vậy?” Hạ Trú hỏi.

“Là thứ của anh anh không thể bỏ, cho dù cái giá tổn thất quá lớn.” Lục Đông Thâm nói: “Nhiêu Tôn biết quá rõ tầm quan trọng của mảnh đất phủ Thân vương đối với Skyline. Cậu ta giật đi, chẳng qua là hành động cảm tính. Nhưng anh thì khác, giành về mới có thể sống lại, hồi sinh.”

Hạ Trú cảm thấy xung quanh lạnh toát, cơn lạnh này men theo từng lỗ chân lông rồi tràn vào huyết mạch, thậm chí làm lạnh từng đầu ngón tay. Ánh mắt cô cũng không còn chút nhiệt độ. Cô chậm rãi nói: “Thế nên, em là quân cờ của anh, đúng không?”

~Hết chương 237~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 238: Cả Thế Giới Mà Cô Cần (4087 Chữ)

Cả hai đều ghi nhớ rõ mùi hương của đối phương, không thể tan đi, không thể vứt bỏ.

Cơn mưa đột ngột ập tới, giống như nước đổ xuống khó vớt, vừa gấp gáp vừa dữ dội. Gió như bẻ đứt ánh sáng, khiến chút ánh sáng mơ hồ vốn dĩ đã đung đưa bất định càng trở nên vụn vỡ.

Loang lổ yếu ớt, hắt xuống đôi mắt Hạ Trú khiến nó xa vời như sông Ngân Hà, càng thêm ngăn cách hai người.

Lục Đông Thâm nhíu mày: "Em nói gì cơ?"

"Thương Xuyên rơi từ trên cao xuống tử vong, tạo ra một tổn thất rất lớn đối với Skyline. Nhưng chỉ cần bắt được hung thủ, Skyline sẽ thoát khỏi nguy cơ." Hạ Trú nhìn chằm chằm khuôn mặt anh: "Nghi thức gọi hồn, mục đích của em là dẫn dụ hung thủ xuất hiện và bắt gọn. Còn mục đích của anh là dồn Trường Thịnh và Hoa Lực vào chuyện này để cùng chịu trận với anh. Em đã nghĩ chúng ta có thần giao cách cảm, thật không ngờ mục đích của chúng ta chưa bao giờ giống nhau. Anh nên biết em canh cánh trong lòng bao nhiêu vì cái chết của Thương Xuyên. Còn anh, lại lợi dụng em, thậm chí là lợi dụng một người chết để đạt được mục đích của anh. Thế nên Lục Đông Thâm, trong ván cờ này, ai cũng thua thê thảm. Duy chỉ có anh là lật ngược được thế trận, anh bảo em phải nghĩ sao đây?"

Tình yêu chính là một cốc nước, nóng hay lạnh chỉ có người trong cuộc tự biết.

Ngay từ khi ở Thương Lăng, cô đã biết Lục Đông Thâm là một người đàn ông giỏi suy tính từng bước, mượn thế lực của Đàm Diệu Minh để đánh bại nhà họ Thai, rồi lại dụ Nhiêu Tôn ra để ép Đàm Diệu Minh vào đường cùng, cuối cùng ngồi đó, "ngư ông đắc lợi".

Cô không nên yêu một người đàn ông như vậy.

Suy tính của anh quá thâm sâu, thủ đoạn quá tuyệt tình, tâm tư quá khó đoán. Còn cô, Hạ Trú, sinh ra đã thẳng thắn, bộc trực, ghét sự vòng vo tam quốc. Nếu đời này chưa từng gặp Lục Đông Thâm, cô nghĩ mình chắc chắn sẽ không yêu kiểu đàn ông như anh.

Nhưng, cô lại gặp và cũng lại yêu.

Sau đó, trong mỗi một trò chơi được lên kế hoạch tỉ mỉ của anh, cô bắt đầu mơ màng, bắt đầu nghi hoặc, thậm chí bắt đầu hoài nghi tình cảm này phải chăng đã quá nặng nề, chèn ép khiến cô không sao thở nổi?

Lục Đông Thâm nghe cô nói xong, trầm mặc giây lát rồi nói với cô: "Em không phải là quân cờ, chẳng qua là em đứng trong ván cờ."

Hạ Trú thở gấp gáp, hơi thở như một sợi dây dẻo càng lúc càng siết chặt cổ cô. Điểm tốt duy nhất của anh là sẽ không nói những lời êm ru để lừa gạt cô. Đây có lẽ là lời giải thích chân thành nhất của anh. Cô đúng là không phải quân cờ, nhưng vì đứng trong ván cờ này nên đã bị lợi dụng.

Cô lắc đầu nói: "Em không chấp nhận được."

Anh nhìn cô, nét mặt bình tĩnh, nói rành mạch: "Em là người con gái của Lục Đông Thâm này, có những chuyện không chấp nhận được cũng

phải chấp nhận.”

Hạ Trú ấn tay lên ngực, lát sau cô giơ tay mở cửa.

Một giây sau, tay cô đã bị giữ chặt, ngay sau đó cánh cửa lại bị đóng lại. Quá nửa cơ thể anh đổ xuống, anh hỏi cô: “Em định làm gì?”

Hạ Trú cúi thấp đầu, hạ giọng nói: “Em khó thở quá, muốn xuống xe đi dạo một lúc.”

Cô đang định giãy giụa thì anh đã cưỡng ép ấn cô lên ghế, áp sát mặt mình vào mặt cô, âm thầm nghiến răng: “Điều khiển em không chấp nhận nổi là việc này ư?”

Cô ngước lên, ánh mắt hoảng loạn.

“Em đã sớm biết anh là người như thế nào. Em cũng hiểu rõ với tư cách là con trưởng của Lục Môn, có rất nhiều chuyện anh không muốn làm nhưng vẫn bắt buộc phải làm. Ở Thương Lăng xảy ra chuyện lớn như vậy, cuối cùng em vẫn chọn đi cùng với anh. Chuyện của Thương Xuyên so với cái chết của Đàm Diệu Minh chỉ như châu chấu đá voi, bây giờ em mới nói là em khó thở?” Lục Đông Thâm giữ chặt gáy cô, ép cô nhìn mình.

“Điều em quan tâm vốn không phải là anh đã đứng sau lợi dụng chuyện của Thương Xuyên. Em đang bí bách, đang hoảng sợ. Em cảm thấy em đã đánh mất tự do, giống như con chim bị anh nhốt vào lồng kín.”

Hơi thở của Hạ Trú mỗi lúc một căng thẳng hơn. Câu nói của anh, từng từ từng chữ đều thấm vào lòng cô. Một người đàn ông như Lục Đông Thâm, trời sinh đã có một đôi mắt có thể nhìn thấu lòng người. Bình thường không nói không phải vì anh không nhìn ra, chỉ đơn thuần là anh không muốn vạch trần mà thôi.

“Nhưng, anh đối với em không tốt sao?” Lục Đông Thâm nhẹ nhàng tựa trán mình lên trán cô, giọng nói đầy áp lực: “Bé con,anhđã cho em đủ sự tin tưởng, cho em đủ không gian và tự do, những điều kiện có thể chuẩn bị trong tình yêuanhđều dành cả cho em, lẽ nào còn chưa đủ sao?Anhkhông biết người khác yêu sẽ như thế nào, nhưnganhđã dốc hết tất cả để yêu em, như vậy còn không được sao?”

Trái tim Hạ Trú nhói đau.

Bởi vì tin vào những lời anh nói, vì tin rằng giây phút này đây anh cũng đang đau khổ.

Cô lẩm bẩm lên tiếng: “Đông Thâm, anh cho em quá nhiều thứ. Được yêu anh em rất hạnh phúc. Nhưng có khi nào anh nghĩ những gì anh cho em chưa chắc đã là những gì em cần không. Anh cho em một thảo nguyên hay bầu trời có thể hít thở, nhưng điều kiện tiên quyết là em buộc phải ở trong phạm vi do anh kiểm soát. Anh nói em cho rằng mình giống như một con chim bị nhốt trong lồng kín. Anh sai rồi, thứ anh mang tới cho em không phải lồng mà là một cung điện nguy nga tráng lệ. Em ở trong đó, muốn làm gì tùy thích, nhưng không thể bước ra ngoài.”

Cô nhìn vào mắt anh: “Anh có hiểu ý của em không? Em muốn một chuyện tình yêu đơn giản thuần túy, không có âm mưu, không có tính toán, không có những thứ lung tung lộn xộn khác. Tâm tư của anh quá khó đoán, thế nên những thứ anh dồn ép lên người em đã trở thành trói buộc, trở thành tham vọng khống chế. Em muốn có một sự tự do thực sự. Em thường nhớ lại lúc chúng ta cùng ở trên núi Kỳ Thần. Quãng thời gian tuy ngắn ngủi, nhưng đó là khoảng thời gian em thấy vui vẻ nhất khi ở bên cạnh anh.”

“Rõ ràng em biết anh không thể cho em thứ tình yêu đó.” Ánh sáng nơi đáy mắt Lục Đông Thâm âm u bất định: “Thân phận của anh, vị trí của anh

trong Lục Môn đã định sẵn anh không thể làm gì tùy thích. Em là của anh, thế nên cũng đã định sẵn không thể làm gì tùy thích. Em muốn có cả thế giới, nhưng anh chỉ có thể cho em thế giới của anh. Ở trong thế giới của anh, em muốn làm gì cũng được. Em cho là em đang sống nhờ sống gửi, nhưng đây chính là cách mà tôi yêu em.”

Thật ra anh đang hoảng sợ.

Nhiêu Tôn nói cô là một con sói, câu này đúng mà cũng không đúng. Cô đích thực kiêu ngạo bất kham, tự do tự tại. Nhưng cô không phải là sói. Cô ngoài lạnh trong lòng, nhạy bén dũng cảm, cô giống một con báo hơn.

Ngay từ lần gặp cô đầu tiên tại Thương Lăng anh đã cảm thấy, cô là một con báo bừng bừng sức sống, đủ sức hấp dẫn người khác, nhưng khó mà chinh phục.

Trước khi mất, Đàm Diệu Minh đã gửi gắm cô cho anh, muốn anh bảo vệ cho cô sống bình yên cả đời. Anh ta nói với anh rằng: Cô trước nay không chịu quản giáo, để cô được tự do tự tại chính là sự tôn trọng lớn nhất dành cho cô.

Lục Đông Thâm không thể không thừa nhận, Đàm Diệu Minh là người hiểu cô nhất, nhưng chính vì quá hiểu, thế nên bao năm nay mới không giành cô cho riêng mình.

Anh không phải Đàm Diệu Minh, anh biết cô muốn thứ gì, cũng hiểu cô muốn sống một cuộc sống như thế nào. Nhưng muốn bảo vệ cô cả đời có rất nhiều cách. Anh không muốn buông thả, anh muốn giữ chặt cô bên cạnh mình. Anh đã quen với việc kiểm soát, đối diện với tình yêu cũng vậy thôi.

Không phải anh không biết cô đang kháng cự, đang dùng một cách thứ tự thuyết phục bản thân và thỏa hiệp để thể hiện sự bức xúc. Anh muốn cô tập quen, muốn nuôi một con báo vào trong khu rừng anh đã dày công sắp xếp. Điều anh nghĩ là, cô đến từ thành phố, cho dù đã ở Thương Lăng sống hoang dã một thời gian thì cuối cùng vẫn sẽ quen với sự gò bó nơi thành thị.

Dù sao thì thứ anh xây dựng lên cũng không phải lồng cũi, tuy rằng không thể thật sự so sánh với thiên nhiên rộng lớn, nhưng ít nhất anh đã cho cô một công viên động vật hoang dã.

Nhưng bây giờ càng lúc anh càng cảm thấy, báo chung quy vẫn cứ là báo. Thứ cô cần chưa bao giờ là thế giới của anh, mà là một thế giới thật sự.

Anh không cho phép như vậy.

Cảm giác vượt ra khỏi phạm vi kiểm soát của bản thân này khiến anh rất bất an.

Hơn nữa khiến anh lo sợ hơn là vì còn có một người, Nhiêu Tôn.

Nhiêu Tôn là người nửa tà nửa chính, cũng thoải mái, phóng khoáng như Hạ Trú vậy. Tạm thời chưa nói đến việc giữa cậu ta và Hạ Trú còn từng có tình bạn trong quá khứ, chỉ riêng việc Thương Xuyên lần này cũng đủ để anh dấy lên hồi chuông cảnh giác.

Ai ai cũng gọi cậu ta là "Thái tử gia" nhưng chưa chắc đã mang nghĩa xấu. Ngược lại, Nhiêu Tôn là người làm việc quả quyết, tàn nhẫn, khí thế như mãnh hổ xuống núi. Cậu ta nói cậu ta muốn giành được mảnh đất phủ Thân vương là quả thật đã có thể cướp lại từ tay anh.

Thân là con trưởng của Lục Môn, anh buộc phải tính toán từng bước đi. Còn Nhiêu Tôn muốn gì làm nấy, muốn làm gì hay không muốn làm đều dựa vào tâm tình của bản thân. Mảnh đất phủ Thân vương là vậy mà sản nghiệp năng lượng điên cuồng công kích anh ở nước ngoài cũng vậy.

Đêm gọi hồn, anh chỉ tính được đến 90% Nhiêu Tôn có thể tới. 10% còn lại chẳng qua là đánh cược sự lý trí của cậu ta trên thương trường.

Hạ Trú nói không sai. Vì tối đó chính là thời điểm mấu chốt kết thúc giao dịch. Chỉ cần Nhiêu Tôn vắng mặt thì nguồn vốn của Hoa Lực ở nước ngoài sẽ bị khóa. Nhiêu Tôn cũng không phải đồ ngốc, sao cậu ta không hiểu rõ một khi mình xuất hiện ở phủ Thân vương sẽ phải đối diện với hoàn cảnh nào.

Nhưng cậu ta vẫn tới.

Mục đích của cậu ta Lục Đông Thâm hiểu quá rõ. Đêm gọi hồn đầy rẫy hiểm nguy, cho dù cậu ta đoán được Lục Đông Thâm có thể xuất hiện làm chim sẻ, thì cậu ta vẫn không yên tâm cho an nguy của Hạ Trú.

Ở trong lòng cậu ta, sự tốt xấu của Hạ Trú mới là quan trọng nhất.

Kiểu làm việc bất chấp hậu quả, kiểu tính cách tự do thoải mái này giống hệt Hạ Trú. Sở dĩ Lục Đông Thâm sợ hãi là vì anh hiểu rõ, nếu Hạ Trú chọn đến với Nhiêu Tôn, thì thứ mà cậu ta có thể cho cô chính là cả thế giới.

Mà những điều anh có thể nghĩ tới, Hạ Trú lại không ư?

Thế nên, hôm nay không phải là Nguyễn Kỳ ăn nói bừa bãi. Mà cô ta đã nhìn thấu, nói ra tất cả những tự do mà Hạ Trú khao khát nhất tận đáy lòng.

Nguyễn Kỳ giống như người đã phá vỡ hệ sinh thái của công viên sinh vật hoang dã. Anh rõ ràng đã huấn luyện cho Hạ Trú đến mức có thể chấp nhận thịt tươi hiện tại, nhưng cô ta cứ thế ném cho Hạ Trú một con linh dương biết chạy biết nhảy, kích động mọi sự hoang dã trong Hạ Trú.

Hạ Trú không hề biết trong vài phút ngắn ngủi đó Lục Đông Thâm đã suy nghĩ nhiều như vậy. Cô bị anh giữ chặt, rất khó thở, bèn nói: "Em muốn về nhà, em không muốn thảo luận về vấn đề này nữa."

Thấy cô né tránh, Lục Đông Thâm không hài lòng, anh nhíu mày lại: "Mọi suy nghĩ của em đều phải nói cho anh nghe, biết không?"

Hạ Trú muốn đẩy anh ra, nhưng lại thương sự nặng nề trong ánh mắt anh. Không đẩy anh ra, cô cảm thấy lòng mình như đá tảng đè nặng. Cô thở dốc, sau khi cố gắng bình ổn lại mới nói: "Đông Thâm, em xin anh, anh để em hít thở chút không khí."

Lục Đông Thâm nghiến răng: "Em muốn rời xa anh?"

Hạ Trú sững người.

Không, cô không hề nghĩ sẽ rời xa anh, chỉ đơn thuần muốn xuống xe đi dạo. Câu chuyện hôm nay quá nặng nề, cô không muốn quan hệ giữa họ trở nên căng thẳng nên mới dừng lại.

Nhưng sự thất thần của cô đã khiến Lục Đông Thâm hiểu lầm.

Anh dồn thêm sức vào bàn tay, cả người gần như đè lên cô. Anh thì thầm: "Em là của anh, Hạ Trú, em là của anh em nghe rõ không?"

Hạ Trú vốn đã cảm thấy bí bách, bây giờ lại càng không sao thở nổi. Tay anh to lớn, cổ cô lại mảnh khảnh. Anh giữ tay sau gáy cô, đồng thời

ngón cái cũng chạm lên cổ họng cô, thế nên dùng sức chính là bóp nghẹt hơi thở của cô.

“Anh buông ra.” Cô dùng sức cạy tay anh ra.

Nhưng Lục Đông Thâm lại cúi đầu bịt kín môi cô, anh buông tay chuyển sang nắm lấy cổ tay cô. Cô cảm thấy đau, anh nói: “Hạ Trú, anh chưa làm vậy với người con gái nào hết, chưa bao giờ!”

Cô định mở miệng nói chuyện, anh lại hôn cô.

Như một cơn hồng hoang, chôn vùi tất cả những đắng chát vừa dâng lên buộc cô phải nuốt xuống.

Bên ngoài trời mưa càng to hơn, xen lẫn tiếng sấm đì đùng. Thi thoảng lại có ánh sáng lóe lên, khuôn mặt Lục Đông Thâm tối đến kinh người.

Nước mưa táp vào lớp cửa kính, bầu trời như bị rạch một lỗ, nước mưa đổ xuống như trút, vùi dập tất cả mọi âm thanh. Cửa xe như một mặt gương di động, phản chiếu khuôn mặt nhợt nhạt của Hạ Trú.

Cho tới khi tiếng sấm lặng đi, đường chân trời cũng không còn chớp nhoáng nữa, cơn mưa rả rích mãi cuối cùng cũng ngừng, chỉ còn những giọt nước theo cành cây nhỏ xuống, xe cũng yên tĩnh trở lại.

Lục Đông Thâm ôm chặt lấy cô, vuốt mái tóc dài của cô và nói: “Bé con, đây chính là nguyên nhân em không thể rời xa tôi.”

Khuôn mặt Hạ Trú áp lên lồng ngực nhễ nhại mồ hôi của anh, khóe mắt đỏ ửng cũng chua xót.

Cả hai đều ghi nhớ rõ mùi hương của đối phương, không thể tan đi, không thể vứt bỏ. Biết rõ là một sự tổn thương, nhưng vẫn không thể

chống cự được tình yêu và sự quyến luyến chết người này.

***

Khi lấy lời khai của Hà Tư Nghi, Hạ Trú đang kiểm tra công việc xây dựng mùi hương không gian tại trung tâm thương mại của Skyline, nhất là mùi hương không gian tại cửa hàng đại lý của thương hiệu H.

Mới hai ngày trước, thương hiệu H nhận được phản ánh của khách hàng, cho rằng mùi hương trong cửa hàng quá nồng đậm, ảnh hưởng tới tâm trạng mua sắm. Sau khi nhận được thông báo, Hạ Trú đã điêu chỉnh lại công thức trước đó Trần Du thực hiện, thay hoa quế bằng hoa nhài, đồng thời đích thân tới kiểm tra.

Cả một buổi sáng, Hạ Trú chẳng nói năng gì. Cô làm ký hiệu mùi hương ở từng ngóc ngách. Mọi người trong cửa hàng đều biết quan hệ giữa cô và Lục Đông Thâm, thấy cô nghiêm nghị, ai nấy đều không dám thở mạnh.

Trần Du tới đây cùng cô. Sau vài lần cãi cọ và làm việc chung, Trần Du đã không còn sợ cô nữa. Thấy cô cứ nhìn mãi lọ nước hoa rất lâu không có phản ứng gì, bèn giơ tay chọc vào người cô một cái: “Sao thế? Mọi người đang nhìn cô chằm chằm kia. Lục Đông Thâm đi công tác thôi, hồn cô cũng bay theo luôn hả? Có cần phải vậy không?”

Bấy giờ Hạ Trú mới hoàn hồn trở lại. Cô mặc kệ Trần Du, đặt lọ nước hoa cầm trong tay đã lâu vào trong tủ trưng bày rồi lẳng lặng gọi quản lý tới, dặn dò: “Tủ trưng bày phải được phong kín, nhất là các loại nước hoa nặng mùi. Đừng bày sản phẩm mẫu ra ngoài, nếu không sẽ ảnh hưởng tới mùi hương không gian. Ngoài ra, nước hoa mới sắp được tung ra rồi, giám đốc kinh doanh đã thông báo cho các cô chừa ra không gian chưa?”

“Dạ, đã thông báo rồi.”

“Tới lúc đó tôi sẽ lại đến đây điều chỉnh mùi hương không gian.”

Ra khỏi cửa hàng, Hạ Trú vuốt ve lên lan can bằng kính. Trần Du tiến lên vỗ vào người cô: “Cô không sao chứ? Trông sắc mặt cô không tốt lắm, hay là cô về nghỉ ngơi đi, công việc còn lại tôi làm được rồi.”

Hạ Trú lắc đầu, không quên trêu chọc cô ấy: “Giao công việc cho cô tôi không yên tâm đâu, với cái mũi đó của cô thì ngửi ra được gì.”

Cả người cô đang đau nhức dữ dội, cử động một chút cũng tưởng như gãy xương.

Cô biết tối qua mình và Lục Đông Thâm đã rơi vào cục diện bế tắc. Ai cũng muốn thoát ra nhưng không ai thoát được, chỉ có thể dùng cách trực tiếp nhất để trút hết ra ngoài.

Hôm nay lúc trời còn chưa sáng, cô mơ mơ màng màng nghe thấy Lục Đông Thâm nói chuyện với mình, ý tứ đại khái là anh sẽ đi công tác vài ngày, cố gắng trở về sớm nhất.

Trong mơ màng, hình như cô nghe thấy anh nói bằng một giọng rất thấp: Anh xin lỗi.

Tới khi trời sáng hẳn, mở mắt ra cô mới biết mình không nằm mơ. Người đàn ông bên cạnh đã không còn nữa, chỉ còn lại mùi hương thơm mát. Có điều, tiếng xin lỗi đó như thật như giả, cô không phân biệt được là hiện thực hay mộng ảo.

~Hết chương 238~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 239: Cô Vội Vã Đầu Thai, Chọn Nhầm Giới Tính Rồi (2110 Chữ)

Thế nên, hoặc là cô rời xa anh ấy, hoặc là cô phải chấp nhận số phận…

Trần Du nghiêng đầu nhìn một nửa khuôn mặt cô, ngay sau đó giơ tay phát một cái lên lưng cô: "Cô cứ cố chịu đựng đi."

"Tôi chịu đựng gì chứ?" Hạ Trú ôm bả vai phải, quay đầu lườm cô ấy: "Còn nữa, lớn mật rồi phải không? Dám đánh tôi?"

Trần Du bật ra một tiếng hừ nơi đầu mũi, sau đó cũng dựa lên lan can kính, chậm rãi nói: "Cãi nhau rồi hả?"

So với chiếc váy công sở cùng chiếc áo sơ mi trên người Trần Du, Hạ Trú ăn mặc quá tùy ý. Áo phông trắng kết hợp với một chiếc quần yếm màu đay. Dáng cô thon nhỏ thế nên chiếc quần yếm cũng trở nên rộng thùng thình. Dưới chân là đôi giày trắng kinh điển, đầu đội mũ xô, mái tóc dài dưới mũ được tết gọn, hất sang một bên, lười biếng lại tự tại.

Cô đút hai tay vào túi quần, không trả lời Trần Du, rất lâu sau mới bất ngờ hỏi: "Cô từng theo Lục Đông Thâm, cảm thấy anh là người thế nào?"

Trần Du trả lời như có chuyện ấy thật: "Yêu anh ấy như uống phải thuốc độc, biết rõ đó là con đường chết những vẫn tình nguyện sống vì anh ấy, chết vì anh ấy. Nhưng mà, nói gì thì nói, anh ấy vẫn là con trưởng của Lục Môn, bên ngoài dù có tỏ ra khiêm tốn thì bản chất bên trong vẫn rất kiêu ngạo, hơn nữa một người đàn ông có thủ đoạn trên thương trường đã

định sẵn là rất gia trưởng. Người không được anh ấy yêu, người đó đau khổ. Nhưng người được anh ấy yêu cũng vẫn đau khổ thôi. Nhưng chuyện này mỗi người mỗi khác. Có người con gái thì thích được đàn ông quản lý, chăm sóc từng chút một, lại có người không chịu nổi gò bó mà cô là người phía sau."

Hạ Trú dựa vào đó, nhìn từng khách hàng đi qua đi lại dưới tầng. Không đông, nhưng những người có thể ra vào trung tâm thương mại của Skyline kiểu gì cũng giàu có, quyền quý. Thế nên bầu không khí xung quanh rất yên tĩnh và tao nhã, thích hợp nhất để trò chuyện và đứng ngẩn ngơ.

Trần Du thấy cô không nói gì bèn hắng giọng, tiếp tục: "Cô và Lục Đông Thâm thật ra đều là hai con người có cá tính mạnh. Nếu là đối thủ thì ngang tài ngang sức, không ai chịu thua ai. Nhưng làm người yêu, nếu không từ bỏ được phần tình cảm này, thì ắt phải có một người chịu hy sinh. Tưởng Ly, trước kia chúng ta từng chung sống với nhau, thế nên tôi hiểu rất rõ một cuộc sống quy củ khuôn phép đối với cô cực khổ nhường nào. Cô yêu tự do còn hơn cả mạng sống, tuy rằng ngoài miệng cô không nói, nhưng tôi có thể nhìn ra cô cũng yêu anh ấy khá sâu đậm. Vì vậy số trời đã định cô sẽ thua, từ giây phút cô phải lòng Lục Đông Thâm, cô đã thua rồi. Thế nên, hoặc là cô rời xa anh ấy, hoặc là cô phải chấp nhận số phận." Nói tới đây, Trần Du nhìn cô và hỏi: "Từ đã, nói nhiều như vậy cô cũng phải trả lời cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chứ? Hai người cãi nhau thật à?"

"Hai chúng tôi vô cùng tốt đẹp. Chính cô tự suy nghĩ quá nhiều, đứng đó bô lô ba la nói một tràng thể loại tản văn súp gà bồi bổ tâm hồn đấy chứ? Mở miệng là tuôn ào ào, không sợ dinh dưỡng quá không tốt cho sức khỏe à." Hạ Trú kiềm chế cảm xúc đang hỗn loạn trong lòng, bắt đầu công kích Trần Du: "Vả lại, cô không thấy xấu hổ à? Tôi chỉ khách sáo nói rằng

cô từng qua lại với Lục Đông Thâm, cô lại thật sự tiện thể? Cô từng yêu anh ấy à? Hay thật sự coi mình là tình nhân của anh ta? Cô từng quan hệ với anh ấy sao? Cô đã bao giờ nhìn thấy anh ấy ở trần chưa?"

Trần Du nghe đến đây là bực mình, chỉ muốn tung một cái tát, vả chết cô. Nhưng lại ngại mình không phải đối thủ của cô, nên cô ấy đành chuyển sang công kích bằng lời nói, chỉ tay vào cô: "Tưởng Ly! Sau này tôi còn thương cảm cô chút nào, tôi làm con heo!"

"Trần Nam Nam, cô chính là một con heo bố thí tình cảm lung tung!"

"Cô…" Chuông di động vang lên, là máy của Trần Du. Trước khi nghe máy, cô ấy còn hậm hực bồi thêm một câu: "Tôi thấy cô vội vã đầu thai, chọn nhầm giới tính rồi!"

Hạ Trú không giận, nhân cơ hội ấy liếc vào màn hình di động, nở nụ cười kỳ quặc: "Ồ, chẳng trách bị Lục Đông Thâm đá mà vẫn bình thản, nhẹ nhàng. Thì ra là đã bắt đầu với cậu hai nhà họ Thai. Đừng nói là tôi không nhắc nhở cô, bây giờ nhà họ Thai đang đứng đầu sóng ngọn gió, cô tự chú ý một chút đi."

"Cái gì với cái gì chứ. Là anh ta gọi điện cho tôi, chứ tôi đâu có chủ động gọi cho người ta. Kiểu công tử đào hoa lăng nhăng này tôi tránh còn chẳng kịp." Nói rồi, Trần Du bắt máy, bực bội đi sang một phía khác.

…

Buổi chiều, Hạ Trú nhận được thông báo, phía cảnh sát hy vọng cô có thể lấy tư cách chuyên gia về mùi hương tới giúp đỡ điều tra. Cô ở trong phòng thực nghiệm làm chiết tách mùi hương, không có nghe thấy tiếng chuông, người tới truyền đạt thông báo cho cô là Dương Viễn.

“Sáng sớm nay tôi về tới Bắc Kinh, trùng hợp lại vội vã gặp được Lục Đông Thâm ở sân bay.” Dương Viễn đích thân đưa cô tới Sở cảnh sát. Vì lý do chênh lệch múi giờ, trông anh ấy hơi mệt mỏi, để đề phòng tình trạng ngủ gật, anh ấy huyên thuyên suốt cả đường: “Tuy rằng tôi không hài lòng lắm về cô, nhưng anh em đã thích, tôi cũng hết cách. Khi nào thì hai người kết hôn? Tôi phải báo trước với cô rằng, khi nào hai người tổ chức đám cưới, tuyệt đối đừng mời tôi làm phù rể. Người ta bảo làm phù rể không được làm quá ba lần, nếu không sẽ ế cả đời. Mà nội trong năm nay, tôi đã làm phù rể ba lần rồi. Chuyện này cứ bảo không tin nhưng thật sự không được. Cô nhìn Lục Đông Thâm đó, có ai dám mời cậu ta làm phù rể đâu, thế là sắp cưới rồi đó?”

Hạ Trú ngồi yên lặng ở ghế sau, cũng không biết là nghe thấy hay không nghe thấy, nhìn thẳng về phía trước, ánh mắt đăm chiêu.

Nhân lúc cho xe rẽ, Dương Viễn đánh mắt nhìn gương chiếu hậu, thấy mình chỉ tự lẩm bẩm độc thoại, nhưng vì chỉ có hai người họ, không nói anh ấy sẽ buồn ngủ nên anh ấy lại tiếp tục lải nhải: “Cô biết vì sao không ai dám nhờ Lục Đông Thâm làm phù rể không? Trước kia cậu ấy từng làm phù rể cho người ta một lần, kết quả cô dâu cả buổi cưới chỉ nhìn chằm chằm Lục Đông Thâm, ánh mắt đó khiến khách khứa nhầm tưởng cậu ta mới là chú rể. Từ đó về sau, trong giới, không ai dám tìm Lục Đông Thâm nhờ làm phù rể nữa. Mà không chỉ cậu ta đâu, đám anh em họ hàng trong Lục Môn của cậu ta cũng chung một số phận. Con cái nhà họ Lục ngoại hình xuất chúng, nam đẹp trai, nữ xinh gái, đều có một khuôn mặt mê hoặc chúng sinh. Làm gì có chú rể nào dám mạo hiểm tìm họ để tự dìm mình xuống?”

Rồi anh ấy lại liếc Hạ Trú: “Này, tôi đã nói nhiều như vậy rồi, cô có thể lên tiếng chút không?”

Con ngươi của Hạ Trú không buồn động đậy.

“Giám đốc Hạ?”

Hạ Trú không phản ứng gì.

“Hạ Trú.” Dương Viễn thẳng thừng quát lên: “Tưởng gia!”

Hạ Trú bấy giờ mới có chút phản ứng, ngước mắt lên nhìn Dương Viễn. Dương Viễn vẫn đang lái xe, anh ấy liếc cô một cái, sau khi thấy vậy sống lưng bèn lạnh toát: “Cô đừng có nhìn tôi chằm chằm như thế.” Bây giờ từ trên xuống dưới trong công ty đều đang ngầm thảo luận chuyện gọi hồn, càng nói càng thái quá. Có người thậm chí còn tin cô giở một vài thủ đoạn, mấy lời đồn này đã đồn tới tai Lục Môn.

Tuy anh ấy không tin, nhưng bị cô nhìn chằm chằm như vậy vẫn hoảng loạn tinh thần.

“Sao anh lại quay về rồi?” Hạ Trú bất thình lình hỏi.

Dương Viễn lườm nguýt, thở dài: “Gia à, cung phản dạ của bà chị hơi dài đấy.” Lúc vừa gặp cô, anh ấy đã nói rõ nguyên nhân rồi. “Tên phá gia chi tử Nhiêu Tôn đó khi đối chọi với Lục Đông Thâm đã thảm bại, nhưng không giúp Lục Đông Thâm tăng thêm chút giá trị bản thân, mà còn xoay chuyển cục diệện khó khăn hiện tại của cậu ấy ở trong nước. Thế nên cậu ấy phải về Lục Môn điều chỉnh một lần nữa các sản nghiệp. Còn tôi, nhiệm vụ ở Mỹ đã hoàn thành, bây giờ quay lại giúp cậu ấy quản lý Skyline.”

Đầu óc Hạ Trú xoay chuyển nhanh chóng: “Nói vậy, cuộc chiến cổ phần năng lượng là anh thực hiện?”

“Đương nhiên, Lục Đông Thâm là tổng chỉ huy, tôi trợ giúp cậu ấy một tay. Chuyện quan trọng như vậy đương nhiên cậu ấy phải tìm một người tin tưởng được.” Dương Viễn dương dương tự đắc. “Cô tưởng tôi qua Mỹ chỉ là để đối phó với mấy lão già của Hội đồng quản trị thôi sao? Sai rồi,

đối phó với Nhiêu Tôn là chuyện Lục Đông Thâm nhà cô đã lên kế hoạch từ sớm.”

Quả nhiên.

Chẳng trách Lục Đông Thâm không cần đích thân ra tay, cũng chẳng trách Lục Đông Thâm có thể một phát ăn ngay. Nhiêu Tôn thua là thua ở việc không suy tính xa xôi như Lục Đông Thâm, cũng thua ở chỗ bên cạnh Nhiêu Tôn không có một người đáng tin cậy như Dương Viễn.

~Hết chương 239~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 240: Bà Thật Sự Muốn Giết (3156 Chữ)

Bây giờ thì sao? Cô ra sức muốn giành một phần tự do trong sự chuyên chế của anh. Còn anh, chắc là cũng không còn nhẫn nại dành cho cô nữa?

Liếc nhìn khuôn mặt Dương Viễn trong gương chiếu hậu, Hạ Trú hỏi: "Anh vừa nói ai là kẻ phá gia chi tử?"

"Nhiêu Tôn đó, còn ai vào đây nữa." Dương Viễn cười khẩy: "Cậy mình có thế lực ở Bắc Kinh, chèn ép chặt chẽ Skyline. Lúc ở Thương Lăng thì khiêu khích khiến Lục Đông Thâm phạm phải đại kỵ, đầu tiên là đắc tội với các cơ quan chấp pháp, sau đó lại chọc giận khiến Hội đồng quản trị bất mãn, bây giờ lại vì mảnh đất phủ Thân vương mà suýt nữa khiến Skyline chết yểu. Cậu ta nghĩ mình nhiều tiền nhiều quyền là có thể một tay che trời chắc? Đùa sao, tưởng danh hiệu 'Chiến thần' của Lục Đông Thâm vô duyên vô cớ xuất hiện à? Trên thương trường, với những thủ đoạn của Lục Đông Thâm, chưa chắc cậu ta đã đỡ được ba chiêu."

Hạ Trú cười lạnh: "Phải rồi, nhất là khi có người trợ giúp đắc lực như anh."

Dương Viễn thích nghe câu này, bày ra vẻ mặt đắc ý: "Dĩ nhiên, Lục Đông Thâm mà thiếu tôi thì việc gì cũng không thành. Cậu ấy có giỏi hơn nữa thì tay cũng không thể vươn xa như vậy được, phải có người giúp cậu ấy tung chiêu. Cô cũng không cần cảm kích tôi, tôi và Lục Đông Thâm có quan hệ gì chứ? Bạn thân hồi đi học, chiến hữu trên thương trường, nếu nói theo cách của dân giang hồ các cô thì đó chính là giao tình sống chết."

“Giao tình sống chết ấy hả?” Hạ Trú vẫn cười rồi giơ chân đá lên ghế trước: “Giao tình sống chết này! Tôi thấy anh là cái loại già mồm thái quá thì đúng hơn*!”

*Hiện tượng đồng âm khác nghĩa trong tiếng Trung.

Dương Viễn ngồi ở phía trước, bị cô đá đến nỗi giật bắn mình, anh ấy đảo vô lăng, suýt chút nữa thì đâm lên vệ đường. Anh ấy quát: “Cô bị điên à? Sao tự dưng lại đá tôi!”

“Đá anh thì sao? Tôi cứ thích đá anh!” Hạ Trú lại giơ chân đá thêm hai phát nữa: “Can tội ngứa miệng này!”

“Đừng đá nữa! Đại tỷ, gia!” Dương Viễn cuống cuồng giữ vững tốc độ xe: “Xin hãy bỏ qua cho tôi, cô làm vậy là không phân rõ trắng đen đấy.”

Hạ Trú lại đá thêm một cú rất mạnh nữa, sau đó không còn tiếp tục giày vò anh ấy mà bắt đầu phương châm “im lặng là vàng”. Dương Viễn cảm thấy lưng bị rung lắc đến phát đau. Anh ấy nhìn vào gương chiếu hậu, hỏi cô: “Rốt cuộc tôi đắc tội với cô chỗ nào?”

Hạ Trú không buồn để tâm tới anh ấy.

Dương Viễn cảm thấy mình vô duyên vô cớ trở thành nơi trút giận, việc này khiến anh ấy ít nhiều có phần bất bình. Ngẫm nghĩ một chút, anh ấy nói: “Tôi biết trước kia cô và Nhiêu Tôn có mối quan hệ không rõ ràng…” Nói tới đây, nhạy bén liếc thấy Hạ Trú đang nheo mắt, ý cảnh cáo cực kỳ rõ ràng, thế nên anh ấy lại lẳng lặng thay đổi ngữ khí: “Đương nhiên, chủ yếu là vì cô quá đẹp, luôn có những người đàn ông quỷ kế khó lường nhung nhớ cũng là chuyện bình thường. Bây giờ Nhiêu Tôn và Lục Đông Thâm coi như đối đầu trực diện, cô nghe thấy chuyện của Nhiêu Tôn thì cũng đừng quá nhạy cảm. Vì dù gì cô cũng sẽ lấy Lục Đông Thâm. Phản

ứng này của cô hôm nay gặp tôi, có thể tôi không suy nghĩ gì nhiều, nhưng nếu để mấy người hay để bụng bắt gặp, nhất định sẽ cho rằng cô và Nhiêu Tôn có gì đó mờ ám nên mới bảo vệ cậu ta như vậy."

Vừa dứt lời, Dương Viễn đã cảm thấy gáy mình lành lạnh. Anh ấy ngước nhìn vào gương chiếu hậu, không nhìn thì thôi, vừa nhìn hồn phách đã bay sạch, trong lúc loạng choạng, anh ấy vội vàng cho xe tấp vào lề đường. Anh ấy ngồi thẳng cổ, không dám nhúc nhích, con ngươi liếc thấy mũi dao nhọn hoắt, run rẩy như gặp phải kẻ địch mạnh: "Cô định làm gì?"

Hạ Trú cầm chặt con dao Phần Lan trong tay, đổ người về phía trước, lưỡi dao áp thẳng lên cổ Dương Viễn. Cô cười gian tà: "Ai nói tôi và ai quan hệ không rõ ràng? Mờ ám với ai?"

Dương Viễn cười gượng gạo, thò một ngón tay, cẩn thận đẩy mũi dao ra: "Chúng ta đừng đùa nữa, dao súng là rất nguy hiểm." Anh ấy từng nghe nói về con dao Phần Lan này. Trên lưỡi dao này còn từng dính máu của một loài quái thú chưa từng thấy trong lịch sử. Chỉ cần tay cô hơi run một chút thì với khoảng cách như thế này, cổ anh ấy ắt sẽ rướm máu.

"Dương Viễn, anh cho rằng tôi không xứng với Lục Đông Thâm chứ gì?"

"Đâu có? Con gái trên đời nhiều vô số kể, nhưng không ai có thể quyến rũ và sắc sảo được như Tưởng gia đây. Cô nhìn cô xem, không những trẻ trung xinh đẹp, lại còn…" Dương Viễn cụp mắt xuống, rồi lại thận trọng liếc nhìn đầu mũi dao: "… dũng cảm như vậy. Quan trọng hơn, cô là một kỳ tài trời sinh. Lục Đông Thâm cưới được cô làm vợ là cậu ấy có phúc ba đời. Mấy cô gái yểu điệu khác đứng trước mặt cô đều trở thành hoa cỏ tầm thường."

Hạ Trú cười khẩy, lấy chuôi dao gõ gõ lên cổ anh ấy: “Tốt nhất anh hãy ghi nhớ những lời anh đã nói hôm nay, sau này khách sáo với tôi một chút. Tôi không phải là người có tính kiên nhẫn cao đâu, đối với những người lắm mồm, tôi không thể lịch sự lễ phép được đâu. ‘Lấy lễ phục nhân’* chưa bao giờ là phong cách của tôi, tôn chỉ của tôi là đã động thủ được thì khỏi cần động khẩu, hiểu chưa?”

*Dùng nhân nghĩa để thu phục mọi người trong thiên hạ.

Dương Viễn vội nói: “Đúng vậy đúng vậy, lãng phí nước bọt quả thực không phù hợp với nhịp sống nhanh gọn của đô thị hiện đại ngày nay.” Thấy sắc mặt Hạ Trú dịu đi, bèn cười trừ: “Con dao này…”

Hạ Trú thu dao về, ném vào trong túi xách tay. Dương Viễn vuốt mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống trán, xuýt xoa không ngừng. Vị tổ tông này thật sự khó chiều. Anh ấy liếc nhìn chiếc túi đựng dao của Hạ Trú. Hermes Birkin… Loại túi xách mà những người phụ nữ khác dùng để đựng nước hoa, son hoặc một số đồ trang điểm dặm lại hằng ngày. Cô thì hay rồi, đựng dao Phần Lan.

Hạ Trú tựa ra sau ghế, rồi lại bồi thêm một cú đá lên lưng ghế trước: “Lái xe.”

Dương Viễn cũng không định chọc thêm vào vị tổ tông đằng sau nữa. Anh ấy ngoan ngoãn lái xe rồi thổn thức: Cô gái này có thể khiến người khác phải gọi cô một tiếng “gia” quả thật không phải dạng vừa. Người ta hay nói: Phụ nữ thời nay không thua kém gì đấng mày râu. Nhưng anh ấy thấy, kể cả là mười đấng mày râu cũng không bằng một mình cô.

Vui giận thất thường, sáng nắng chiều mưa… Cô gái này sao có thể khiến Lục Đông Thâm nhìn trúng, thậm chí là rung động nhỉ? Không ngờ ngày nào đó chưa kịp nói câu nào đã mất mạng sao?

“Dương Viễn.” Vị “gia” đằng sau kéo dài giọng.

Tiếng gọi ấy khiến cả người Dương Viễn ớn lạnh.

“Ban nãy anh nói đến chuyện kết hôn của tôi và Lục Đông Thâm, anh ấy đã nói gì với anh?” Hạ Trú uể oải, vừa gẩy móng tay vừa hỏi anh ấy.

Dương Viễn cố gắng ngồi thẳng, chỉ sợ cô không được vui lại giơ chân đá: “Còn có thể nói gì? Lục Đông Thâm trước nay là người thẳng thắn. Thì dạo trước đó, cậu ấy nói cô sắp làm vợ cậu ấy rồi.”

Hạ Trú nhướng mày: “Tôi cực kỳ tò mò là tại sao anh ấy lại bỗng dưng nói với anh câu này.”

Dương Viễn thắt tim lại, cười hờ hờ: “À thì… cậu ấy khoe khoang thôi.”

Thực tế là, khi còn chưa biết kế hoạch của Lục Đông Thâm, anh ấy thật sự bất bình với chuyện gọi hồn. Anh ấy cho rằng Lục Đông Thâm đã bị sắc đẹp mê hoặc, để mặc cho con hồ ly tinh đó muốn giày vò thế nào cũng tùy. Sau này, khi Lục Đông Thâm nói rõ cho anh ấy nghe suy nghĩ của mình, anh ấy mới tỉnh ngộ.

Sau đó Lục Đông Thâm nói với anh ấy: Sau này không được nói xấu cô ấy nữa. Cô ấy là cô gái tôi muốn lấy làm vợ. Trong mắt tôi, cô ấy tốt hơn bất kỳ cô gái nào khác.

Thế nên, nguyên do Lục Đông Thâm tự dưng nói chuyện này dĩ nhiên Dương Viễn không dám kể ra, chỉ sợ con dao Phần Lan kia sẽ thật sự cứa qua cổ mình.

Hạ Trú không hỏi nhiều nữa, cô dựa vào cửa sổ, mặc cho phong cảnh bên ngoài lướt qua.

Kết thúc chuyện của Thương Xuyên sẽ kết hôn.

Đây là chuyện lúc trước họ đã thống nhất.

Giây phút đó, cô cảm thấy Lục Đông Thâm thật lòng muốn lấy cô, mà cô cũng thật lòng muốn làm vợ anh. Bây giờ thì sao? Cô ra sức muốn giành một phần tự do trong sự chuyên chế của anh. Còn anh, chắc là cũng không còn nhẫn nại dành cho cô nữa?

Chuyện tình yêu này khiến cô vừa mừng vừa lo, lời hứa khi trước phải chăng cũng đã thay đổi?

***

Hà Tư Nghi vẫn luôn giữ dáng vẻ tao nhã đó, cho dù đang bị tạm giam.

Nhưng Hạ Trú đã từng sống trong giang hồ, chỉ một cái nhìn là có thể nhận ra sát khí toát ra từ Hà Tư Nghi. Truyền thống gia đình rất quan trọng, đây là số phận không thể thay đổi, cũng không thể giải thoát. Bố của Hà Tư Nghi là người xã hội đen. Lớn lên, dù bà ấy có cố gắng giống một tiểu thư khuê các cỡ nào thì cũng không thể thoát khỏi bản chất thế hệ sau của xã hội đen.

Nghe nói Thai Nghiệp Dương bôn ba vì mẹ, không tiếc tiền của tạo dựng quan hệ. Nhưng Hà Tư Nghi không gặp anh ta, hoặc có thể nói, bà ta không gặp bất cứ ai, cũng không cần bất cứ ai bảo lãnh.

Điều khiến Hạ Trú cảm thấy kỳ lạ là khoảng thời gian này, Thai Nghiệp Phàm không tỏ thái độ gì. Cho dù vì vấn đề sức khỏe, Thai Quốc Cường đang phải nằm trong phòng chăm sóc đặc biệt, anh ta phải ở đó túc trực, thì khi mẹ mình bị bắt, anh ta cũng nên sốt sắng mới phải.

Hạ Trú nhìn Hà Tư Nghi, thấy bà ta đang cố tỏ ra bình tĩnh, cô bèn đi thẳng vào vấn đề chính: "Thương Xuyên không phải do bà giết, nhưng Thai Quốc Cường là người bà thật sự muốn giết."

Từ lúc Hà Tư Nghi bị bắt đến giờ, tất cả mọi người đều xoay quanh cái chết của Thương Xuyên. Vì vậy, việc Thai Quốc Cường nhập viện dường như đã trở thành chuyện như một lẽ tự nhiên, ai cũng đều cho rằng ông ta đến phủ Thân vương và bị khiếp sợ.

Không ai nghĩ rằng Hà Tư Nghi đang che giấu một sự thật, hoặc có thể nói, bà ta đang dùng một cách thức cực đoan để bảo vệ một người ở phía sau mình.

Mà người đứng sau bà ta, có thể chỉ là một, cũng có thể, không chỉ là một.

Sự thật mà Hà Tư Nghi muốn che giấu là bà ta muốn giết Thai Quốc Cường, muốn giết chồng ta.

~Hết chương 240~

*Hermès Birkin – 1 số mẫu túi xách

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 241: Tương Sinh Tương Khắc (2074 Chữ)

Nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, khi tôi gặp lại Thai Quốc Cường, ông ấy đáng nhẽ phải rất khỏe mạnh mới đúng.

Sự thẳng thắn của Hạ Trú khiến Hà Tư Nghi cứng người. Tuy bà ta nhanh chóng nở nụ cười, nhưng có thể nhận ra đang cố gắng che giấu sự hoảng sợ và bất an nơi đáy lòng: "Cô đang nói cái gì vậy? Cảnh sát cũng thật nực cười, tìm một bà đồng giả ma giả quỷ tới đây bịa chuyện sinh sự."

"Cũng phải, có lẽ tất cả mọi người đều sẽ nghĩ những lời tôi nói là hoang đường, nhất là những chỉ trích dành cho bà." Hạ Trú tựa người vào ghế, nhẹ nhàng nói: "Dẫu sao, bà và Thai Quốc Cường lâu nay vẫn diễn màn kịch một đôi vợ chồng hạnh phúc kinh điển, cho dù cuộc hôn nhân này thật ra đã chỉ còn cái danh."

Hà Tư Nghi cười khẩy: "Bên ngoài đồn đại Hạ Trú danh tiếng vang dội của Skyline có một cái mũi mà người thường không có. Sao, lẽ nào cô cũng có thể ngửi ra mối quan hệ vợ chồng chúng tôi có tốt hay không? Nực cười."

Hạ Trú không nói gì, chỉ đẩy tập tài liệu trong tay ra trước mặt bà ta. Hà Tư Nghi nghi hoặc, cầm lên xem, sau vài giây sắc mặt đã thay đổi.

Hạ Trú chậm rãi lên tiếng: "Đương nhiên tôi chẳng thể ngửi ra được vợ chồng bà còn hạnh phúc hay không. Nhưng tôi có thể ngửi được mùi của cây móng tay và cỏ thanh phong. Thai phu nhân, à không, có lẽ tôi nên gọi

bà một tiếng bà Hà. Với tình hình âm mưu hãm hại, lấy mạng Thai Quốc Cường này, tôi nghĩ có lẽ bà đã sớm bí mật ly hôn với ông ta rồi phải không?"

Khuôn mặt Hà Tư Nghi hơi co giật.

"Hai loại thực vật này, bà Hà không lạ lẫm chứ?" Hạ Trú khoanh hai tay trước ngực: "Lúc trước khi còn ở Thương Lăng, không phải tôi chưa từng nghi ngờ những người sống ngay bên cạnh Thai Quốc Cường. Trợ lý của ông ta, cấp dưới của ông ta, đối thủ của ông ta, thậm chí là con cái của ông. Chỉ có điều, tôi không thể nào ngờ được, người muốn lấy mạng ông ta lại chính là vợ ông ta."

"Chỉ dựa vào hai loại thực vật này?" Hà Tư Nghi cười khẩy: "Hai loại thực vật này đâu phải cỏ độc gì, làm sao giết người?"

"Phải đấy, đâu phải thứ cỏ gì có độc tố. Dù có lấy mẫu ra kiểm tra cũng chỉ là những loài thực vật bình thường." Hạ Trú nhìn bà ta chằm chằm, rồi đổi giọng: "Nhưng, bà Hà làm sao biết hai loài cây này không có độc?"

Hà Tư Nghi nheo mắt lại, âm thầm cuộn chặt bàn tay giấu dưới gầm bàn vào.

"Cây móng tay và cỏ thanh phong đều rất hiếm, người thường đến nghe còn chưa nghe qua. Vậy mà bà Hà không những biết đến chúng, còn rất quen thuộc với tính chất của chúng, đáng để tôi mở rộng tầm mắt." Hạ Trú lấy lại tài liệu của mình, gập vào: "Hại người có rất nhiều cách, có cách công khai, có cách âm thầm, có cách thấy máu, có cách không thấy máu. Chiêu thức giết người bằng mùi hương này của bà Hà thật sự là kín đáo vô cùng. Có thể tiếp theo đây tôi cần phân tích về quá trình giết người của bà Hà, nếu có chỗ nào chưa chính xác, mong được bà Hà dạy bảo."

Mùi hương móc nối với tình trạng sức khỏe của con người.

Cái gọi là một cơ thể khỏe mạnh phải bao gồm cả sinh lý và tâm lý.

Tâm lý Thai Quốc Cường có vấn đề gì không thì Hạ Trú không rõ. Cô chỉ biết, thông qua mùi đường cháy khét thoảng qua trong cơ thể ông ta, có thể phán đoán ra quá trình chuyển hóa BCAA* của ông ta đang gặp trở ngại.

*BCAA là chuỗi gồm ba loại axit amin thiết yếu: leucine, isoleucine và valine. BCAA có tác dụng cung cấp năng lượng, thúc đẩy sự tăng trưởng và phục hồi của cơ bắp.

Thông thường mà nói, quá trình chuyển hóa BCAA gặp chướng ngại xuất hiện do di truyền bẩm sinh. Nếu gặp phải hiện tượng này, bệnh nhân có thể mắc bệnh Si-rô niệu.

Loại bệnh này là đối tượng sàng lọc trọng điểm của các bé khi mới chào đời, tránh trường hợp ảnh hưởng nghiêm trọng đến não bộ, gây khuyết tật trí tuệ. Thế nên Thai Quốc Cường không thể là trường hợp bẩm sinh.

Vậy thì chỉ còn một nguyên nhân.

Vì một nguyên nhân nào đó, quá trình chuyển hóa BCAA trong cơ thể ông ta đã bị tổn thương, thế nên cơ thể mới tỏa ra mùi đường cháy, tạo ra những hiện tượng bệnh lý tương đồng với bệnh Si-rô niệu, nguy kịch có thể dẫn đến tổn thương não bộ.

“Tôi suy đoán rằng, ban đầu bà không hề muốn lấy mạng Thai Quốc Cường, mà chỉ muốn kiểm soát và khống chế ông ta.” Hạ Trú từ tốn, nhìn Hà Tư Nghi với vẻ bình thản: “Trên đời này, vạn sự vạn vật đều tuân theo nguyên lý tương sinh tương khắc. Hai loại thực vật trông bề ngoài không

có độc tính gì, nhưng khi kết hợp với nhau thì chưa chắc đã vô hại. Chiết tách Ki-nôn trong cây móng tay, sau đó lại tách thành phần Methoxy trong rễ cỏ thanh phong ra. Hai thành phần này một khi kết hợp lại sẽ hình thành một mùi hương hoàn toàn mới có thể làm ảnh hưởng tới tế bào. Đương nhiên, cũng có thể không cần làm những quy trình đặc biệt, để mặc cho hai loài cây này tự kết hợp cũng có thể tạo ra hậu quả tương tự. Có điều thời gian sẽ rất lâu, không nhanh bằng cách chiết xuất thành phần."

"Thai Quốc Cường thường xuyên chịu ảnh hưởng của sự kết hợp này, nên về suy nghĩ và hành động dần dần có hiện tượng trì trệ, khiến thể chất ông ta suy yếu. Đây cũng là nguyên nhân, cả khách sạn Skyline Thương Lăng có nhiều vị khách đứng ở hành lang quầy bar như vậy, nhưng người 'trúng tà' lại là ông ta." Đây cũng là nguyên nhân quan trọng, lúc đó kế hoạch của cô có thể thành công thuận lợi.

Những người ra vào Skyline Thương Lăng thân phận đều không đơn giản, cũng gần như là những người tài trong giới làm ăn. Những người như vậy thường sẽ càng chú ý tới việc bảo vệ sức khỏe hơn. Thế nên khi giở trò trên bức Giang sơn đồ, kỳ thực cô cũng không chắc chắn 100%, bởi vì mùi hương rất nhạt lại có thời hạn.

Lúc đó muốn đạt thành mục đích của mình cần thỏa mãn đủ hai điều kiện: Một, đây phải là một người am hiểu tranh cổ, hoặc có hứng thú với chính bức Giang sơn đồ; hai, đây phải là người có sức khỏe kém.

Trùng hợp thay, cô lại gặp Thai Quốc Cường, nên mới có một loạt các câu chuyện trong kế hoạch tới Skyline "trừ tà" sau đó của cô.

"Khống chế người khác tốt hơn là giết hại. Thử nghĩ mà xem, nếu trí tuệ của Thai Quốc Cường giảm xuống còn không, nằm im trên giường không thể nhúc nhích, nhưng lại chưa chết hẳn, thì có rất nhiều chuyện bà có thể làm gì tùy ý." Hạ Trú điều chỉnh lại tư thế ngồi: "Gặp phải tôi

không biết là may mắn hay bất hạnh của Thai Quốc Cường nữa. Ông ta bị cái gọi là hồn ma trong Giang sơn đồ dọa cho hồn bay phách tán, sau đó lại bị tôi hành hạ tưởng chết. Nhưng chí ít ông ta có được cơ hội sống lại. Sự xuất hiện của tôi nằm ngoài kế hoạch của bà, nếu không thì cùng lắm chỉ ba năm nữa thôi, Thai Quốc Cường sẽ trở thành một kẻ đần độn."

Hà Tư Nghi hơi nheo mắt lại nhìn Hạ Trú, bờ môi ban nãy hơi dãn ra lúc này căng chặt.

"Giáng tiên tử có thành phần mùi hương với sức phá hoại rất mạnh, vì vậy, mùi của nó khá nồng. Mùi của nó chủ yếu tỏa ra từ nhụy hoa. Lấy đi thành phần metyl trong nhụy họa, sau đó tổ hợp lại mùi hương rồi lại kết hợp với gỗ chìm dưới nước lâu năm. Mùi hương cuối cùng có tác dụng rất lớn trong việc hoạt hóa tế bào trong cơ thể con người và làm tỉnh táo não bộ. Tôi đã cho Thai Quốc Cường liều thuốc đầy đủ, đồng thời xóa sạch chỗ mùi hương tích tụ lâu năm trong cơ thể ông ấy. Nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, khi tôi gặp lại Thai Quốc Cường, ông ấy đáng nhẽ phải rất khỏe mạnh mới đúng."

Trong lúc nói, người Hạ Trú hơi đổ về phía trước, cô nhìn chằm chằm vào mắt Hà Tư Nghi. Bà ta rất đẹp, tuy rằng đã có tuổi, nhưng vẫn còn những nét xinh đẹp của thời tuổi trẻ. Chỉ tiếc là, bên dưới khuôn mặt xinh đẹp này ẩn giấu một tấi tim quá đỗi ác độc.

"Nhưng bà, thấy một chiêu chưa đủ đã quyết tâm sát hại." Cô nói: "Sau khi nhận được miếng hương cổ, Thai Quốc Cường đã dấy lên sự cảnh giác với những người xung quanh. Ông ta chỉ tin vào loại hương cổ của tôi, thậm chí sau khi về nước đã bắt đầu ở riêng. Thế là, bà đã giở trò ngay trên miếng hương cổ mà tôi đưa cho Thai Quốc Cường. Công dụng của Giáng tiên tử không khó phá hủy, gặp nước sẽ tan, cho dù là trong một căn phòng ẩm ướt."

Sắc mặt Hà Tư Nghi có phần run rẩy.

Hạ Trú cười nói: "Thế nên, bà đã sai người mang tặng máy phun sương cho Thai Quốc Cường, lý do đưa ra là vì thời tiết ở Bắc Kinh quá khô. So với những thành phố mà mấy người sống quanh năm ở nước ngoài, độ khô nóng của Bắc Kinh quả thật khiến Thai Quốc Cường không chịu nổi, nên máy phun sương đã có lúc dùng đến. Dùng máy phun sương còn có một lợi ích khác, là có thể nhỏ thêm vài giọt tinh dầu bên trong, trong đó thường thấy nhất chính là tinh dầu chanh, cũng có thể thức tỉnh não bộ. Nhưng bà Hà, vấn đề nằm ngay tại tinh dầu chanh này, đúng không?"

Hà Tư Nghi âm thầm hít sâu một hơi, cười khó hiểu: "Tôi còn nghĩ cô và Thai Quốc Cường chỉ gặp gỡ qua loa vài lần, không ngờ ngay cả chỗ ở riêng của ông ta, cô cũng biết."

Hạ Trú cười thản nhiên, rồi dựa người ra sau ghế: "Tôi không có hứng thú với đàn ông cao tuổi. Tuy rằng Thai Quốc Cường cũng đẹp lão đấy nhưng sao có thể so sánh với vóc dáng và cơ thể của Lục Đông Thâm. Khi kiểm tra nơi ở của Thai Quốc Cường, cảnh sát không có thu hoạch gì. Tôi đọc được máy phun sương trong bản tổng kết của cảnh sát. Sau khi hỏi lại mới biết, trong máy phun sương có mùi chanh. Tôi nghĩ, một người như Thai Quốc Cường chắc chắn không bao giờ chủ động nhớ ra việc tự mua máy phun sương, chỉ có thể là do người khác tặng. Một người tỉ mỉ chu đáo như vậy còn có thể là ai ngoài bà Hà đây? Thời buổi này, muốn kiểm tra lịch sử mua hàng của ai đó không phải là chuyện khó khăn, hơn nữa như tôi thấy, loại máy phun sương đó còn là hãng nhập khẩu nổi tiếng."

Hà Tư Nghi cười khẩy: "Thật là nực cười, cho dù tôi là người tặng máy phun sương thì sao nào? Dựa vào tinh dầu chanh là có thể định tội tôi?"

"Tinh dầu chanh quả thực hết sức bình thường. Nhưng sức thẩm thấu của tinh dầu là cực kỳ mạnh. Thông qua những hạt sương do máy phun ra

đã phân giải công hiệu của Giáng tiên tử. Lúc này nếu cho thêm một ít cây móng tay hay cỏ thanh phong thì dễ như trở bàn tay.” Ánh mắt Hạ Trú lạnh hẳn đi: “Mà lần này, mà đã thêm vào hai loại thực vật sau khi đã được tổ hợp lại mùi, lợi dụng thêm mùi của tinh dầu chanh để che lấp đi. Không những gia tăng tốc độ lão hóa tế bào não bộ của Thai Quốc Cường, mà còn nhờ sức thẩm thấu của tinh dầu làm tổn thương tới hệ thống tim mạch.”

“Giống như tôi vừa nói ban nãy, mùi hương sau khi được tổ hợp lại hiệu quả sẽ càng cao hơn, nhanh tới mức có thể lấy thẳng mạng đối phương. Nhưng cách lấy mạng thông qua triệu chứng suy tim này vừa hay có thể che giấu sự thật những tổn thương của não bộ.”

“Hàm hồ!” Hà Tư Nghi cười ghê rợn: “Cô luôn miệng nói cái gì mà cây móng tay rồi cỏ thanh phong, lại một mực khăng khăng là do tôi làm, bằng chứng đâu? Dựa vào cái miệng đỏ răng trắng của cô mà muốn vu vạ tôi sao?”

“Cần chứng cứ ư?” Hạ Trú uể oải nghịch móng tay, “con mắt” trên cổ tay lại nhìn chằm chằm Hà Tư Nghi như một vị thẩm phán. Cô liếc nhìn bà ta, bật cười: “Chẳng phải nằm ngay trong bộ sản phẩm chăm sóc da trên bàn trang điểm của bà sao?”

~Hết chương 241~

*Spoil: “Thai Nghiệp Dương chính là hung thủ sát hại Thương Xuyên, tôi nhất định sẽ không để anh ta nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật. Còn tội trạng của bà, và cả người đứng sau lưng bà cũng đừng hòng chạy thoát.”

“Cô về rồi, có phải Lục Đông Thâm cũng về rồi không?”

“Đứng dưới lợi ích táng tận lương tâm, làm sao con người còn biết hai chữ áy náy viết thế nào. Tôi nói có đúng không, Ngô Trùng?”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 242: Tựa Như Ngăn Sông Cách Núi (2179 Chữ)

Phải, sóng gió sắp kéo tới với nhà họ Thai rồi, vậy còn Lục Môn thì sao?

Từ lúc cô bước vào cho đến giờ, tuy sắc mặt Hà Tư Nghi có chút thay đổi nhưng nhìn chung vẫn giữ được sự bình tĩnh kiềm chế. Bà ta khiến người khác không thể không nể phục. Xuất thân từ một gia đình xã hội đen, quả nhiên cũng có khả năng giấu kín cảm xúc, nhưng sự bình thản ấy cũng chỉ duy trì được đến lúc này.

Cuối cùng, câu nói của Hạ Trú đã phá tan bình tĩnh.

Tay của Hà Tư Nghi run lên một cách rõ ràng, sắc mặt có phần không giấu được hoảng hốt. Bà ta nhìn Hạ Trú chằm chằm: "Gì… Gì cơ?"

Hạ Trú điềm tĩnh nói rõ từng câu từng chữ: "Những thành phần chiết xuất từ nhụy hoa của cây móng tay và thân rễ của cỏ thanh phong đều có tác dụng làm căng da, nhưng đây không phải là một nguyên liệu thường được sử dụng trong các sản phẩm chăm sóc da. Bởi dù sao thì nó cũng rất hiếm, không thể khai thác một lượng lớn dành cho sản xuất. Bà Hà rất để ý tới việc chăm sóc da mặt. Có biết bao nhiêu thương hiệu với tác dụng làm căng bóng da nhưng sao bà lại chỉ chung thành với một loại nguyên liệu được đặt làm riêng vừa hiếm gặp mà hiệu quả lại không quá rõ nét như thế?"

Vì chuyện của Thai Quốc Cường, cô đã đặc biệt tới nơi ở của ông ta một chuyến. Lúc đó, ngoài việc phát hiện ra hai người hoàn toàn không sống chung, tình cảm không tốt đẹp như bên ngoài đồn đại ra, cô còn đặc biệt để ý tới bàn trang điểm của Hà Tư Nghi.

Không phải là cô cố tình làm vậy, chỉ bởi cô đã ngửi thấy mùi hương.

Mùi hương nhẹ nhàng như nước, như những sợi tơ mảnh vắt ngang qua không khí. Đổi lại là người khác chắc chắn không thể ngửi ra được, nó ẩn khuất giữa những mùi hương khác nhau, có thể là nhạt nhòa, có thể là nồng đậm trên bàn trang điểm. Cô lần tìm theo mùi hương, phát hiện sản phẩm dưỡng da của Hà Tư Nghi không phải các thương hiệu nổi tiếng trên thị trường, tất cả đều được đặt làm rồi.

Việc này cũng không quá kỳ lạ, mấy năm gần đây Trường Thịnh giống như Lục Môn đều thu mua một vài thương hiệu xa xỉ, cũng có ekip xây dựng mùi hương cho riêng mình. Việc đặt làm riêng các sản phẩm dưỡng da đã không còn quá hiếm gặp. Nhưng điều khiến Hạ Trú bất ngờ là trong đó có mùi của cây móng tay và cỏ thanh phong.

Vì vậy, cuối cùng cô cũng hiểu nguyên nhân cơ thể Thai Quốc Cường tỏa ra mùi đường cháy.

Như cô đã nói, nếu chiết tách các thành phần trong cây móng tay và cỏ thanh phong ra rồi xây dựng lại mùi hương, thì Thai Quốc Cường tuyệt đối không thể còn sống đến tận bây giờ. Thế nên Hà Tư Nghi vẫn chưa muốn lấy mạng ông ta ngay, chỉ muốn khiến ông ta sống không được, chết chẳng xong. Mùi hương của cây móng tay và cỏ thanh phong trong sản phẩm dưỡng da sẽ giống như thuốc độc, ngày qua ngày gặm nhấm sức khỏe của Thai Quốc Cường.

Cũng từ việc này có thể biết, lúc ở nước ngoài, thật ra Thai Quốc Cường vẫn sống chung cùng Hà Tư Nghi. Khi trở về nước, vì có miếng hương cổ của cô nhắc nhở, ông ta mới bắt đầu sống riêng. Hà Tư Nghi đổ bể kế hoạch, nên đã thẳng thừng ra tay sát hại.

"Bây giờ điều tôi tò mò hơn cả là người đứng phía sau bà Hà." Hạ Trú cười nói: "Dễ dàng nhận ra, sản phẩm chăm sóc da đặt riêng trước hết phải được sự khẳng định và thừa nhận của Vệ Bạc Tôn, nhà tạo hương của Trường Thịnh. Lợi dụng cây móng tay và cỏ thanh phong giết người là chủ ý của bà hay hai người cùng lên âm mưu?"

Khóe miệng Hà Tư Nghi giật giật: "Hạ Trú, tôi không biết cô đang nói bậy bạ cái gì?"

"Tôi có nói bậy hay không, phía cảnh sát sẽ điều tra rõ ràng." Hạ Trú từ tốn nói tiếp: "Thành phần rất dễ tra ra, chỉ cần khám nghiệm là sẽ thấy. Tôi nghĩ bà Hà chưa chắc đã là một cao thủ mùi hương, thế nên khi tôi tới nhà bà, bà mới không tăng cường phòng bị với tôi. Nếu có người đứng sau lưng bà ở đó, nhất định sẽ nghĩ cách để che giấu hai loại mùi này."

Hà Tư Nghi không nói gì, chỉ nhìn Hạ Trú chằm chằm.

"Nhưng, có một chuyện tôi cực kỳ không hiểu." Hạ Trú nhìn thẳng vào mắt bà ta: "Vì sao bà muốn hãm hại Thai Quốc Cường?"

Hà Tư Nghi im bặt, quyết không trả lời.

Hạ Trú tự nói một mình: "Câu chuyện giữa nhà họ Thai và Ngô Trùng được đồn ầm ĩ trên mạng. Mà bà cũng có một vị trí không thể thiếu trong câu chuyện Ngô Trùng rơi xuống từ trên đài cao. Thai Quốc Cường bị cho là người tiết lộ bí mật năm đó. Nhìn cách mà bà phản bội phần tình cảm với Ngô Trùng, thì bà với Thai Quốc Cường cũng là kẻ tám lạng, người

nửa cân. Một người là con gái của đại ca xã hội đen tham lam mỹ sắc chia cắt người có tình, người kia là kẻ tiểu nhân thấy cái lợi trước mắt thì bán đứng bạn bè. Sự kết hợp của hai người cũng coi như là trời sinh một cặp. Vậy thì, lấy Thai Quốc Cường rồi, bà còn gì phải căm hận đây? Hận ông ta, thậm chí còn khiến ông ta đau khổ mà chết, tổn thương não bộ của ông ta, chấp nhận khiến ông ta trở thành người thực vật. Bà muốn khống chế điều gì của ông ấy? Nếu là vì con cái thì càng kỳ lạ hơn. Thai Nghiệp Dương, Thai Nghiệp Phàm và Thai Tử Tân đều là con của bà. Mọi thứ Thai Quốc Cường để lại đều sẽ thuộc về ba đứa con. Bà càng không cần vì lợi ích của họ mà khiến Thai Quốc Cường ngoan ngoãn nghe lời."

Hà Tư Nghi bỗng bật cười, không còn nét ung dung tự tại. Nụ cười này cũng trở nên dữ dằn. Bà đổ người về phía trước: "Cô muốn biết à? Nếu không có việc gì cô không làm được thì cứ từ từ điều tra đi."

"Không cần tôi từ từ điều tra, một khi tìm ra được thành phần cây móng tay và cỏ thanh phong, bà chắc chắn không thể thoát tội. Đương nhiên, chuyện Thương Xuyên bị giết lại là chuyệện khác." Hạ Trú cũng đổ người về phía trước, càng sát lại gần bà ta hơn, cô gằn giọng: "Con người tôi rất nhỏ nhen, có thù ắt báo. Thai Nghiệp Dương là hung thủ giết hại Thương Xuyên, tôi nhất định sẽ không để anh ta ung dung ngoài vòng pháp luật. Tội trạng này, không ai nhận thay được hết. Bà cũng có tội của riêng bà, mà kẻ đứng sau lưng bà, cũng đừng hòng chạy thoát."

***

Vài ngày sau, phía cảnh sát đưa ra kết quả.

Trong sản phẩm dưỡng da của Hà Tư Nghi đích thực có thành phần cây móng tay và cỏ thanh phong. Qua phân tích chuyên nghiệp và cơ sở lý luận vững chắc của Hạ Trú, phía cảnh sát cực kỳ ửng sốt trước cách hãm hại Thai Quốc Cường của Hà Tư Nghi, đồng thời tức tốc lập lại án điều tra.

Đồng thời cũng vì không hề tìm thấy dấu vết Quỷ tương trên người Hà Tư Nghi, thế nên nghi ngờ bà ta nhận tội thay người khác, vì vậy vụ án Thương Xuyên cũng đồng thời được điều tra lại.

Còn Nguyễn Kỳ thì một lần nữa bị Nhiêu Tôn áp giải tới Cục cảnh sát, tiến hành tường thuật tỉ mỉ một lần nữa chuyện Ngô Trùng, nhà họ Thai và cô con gái đại ca xã hội đen năm xưa, đồng thời khai báo về đêm Thương Xuyên gặp nạn.

Cô ta nói vì trời tối, đích thực không nhìn rõ là nam hay nữ. Lúc đó người ấy mặc quần áo đen, đầu đội mũ lưỡi trai. Khi Thương Xuyên rơi xuống, hình như người đó có kéo Thương Xuyên một cái, nhưng không hiểu vì sao cuối cùng lại buông tay, vì vậy mà Thương Xuyên tử mạng.

Thai Nghiệp Dương mấy ngày gần đây đều không lộ mặt nơi công cộng, cũng không tới theo lệnh triệu tập của cảnh sát. Trước khi chết, Thương Xuyên từng gặp Thai Nghiệp Dương, còn những âm mưu đen tối của anh ta cũng khiến cảnh sát nghi ngờ. Nhưng khổ nỗi chưa có chứng cứ trực tiếp, nên họ không thể kết án được.

Mấy hôm nay Thai Quốc Cường ở trong bệnh viện, những lúc tỉnh táo không nhiều. Thai Nghiệp Phàm và Thai Tử Tân luân phiên chăm sóc. Tình hình ấy được đám nhà báo miêu tả sinh động vô cùng. Đến cả Julia cũng nghe nói rồi hỏi Hạ Trú: “Giám đốc Hạ, cô bảo lần này Chủ tịch Thai liệu có thể qua khỏi không?”

Hạ Trú nói: Khó mà tránh khỏi cái chết.

Julia cảm thán: “Vậy thì Trường Thịnh há chẳng phải sẽ có biến lớn ư?”

Hạ Trú dừng công việc dang dở lại, nhìn ra bầu trời âm u xầm xì ngoài cửa sổ, chợt nhớ tới những lời Lục Đông Thâm từng nói. Phải, sóng gió sắp kéo tới với nhà họ Thai rồi, vậy còn Lục Môn thì sao?

Hôm sau, được tin báo của Trần Du rằng Thai Quốc Cường đã có dấu hiệu tỉnh lại, suy đi tính lại, Hạ Trú quyết định tới bệnh viện xem sao, tuy rằng bây giờ họ đang đứng đầu sóng ngọn gió, nhưng hai bên nói gì cũng có quen biết.

Ai ngờ vừa ra khỏi thang máy, cô đã thấy mấy vệ sỹ đứng ngoài hành lang trước cửa phòng Thai Quốc Cường, nghiêm túc vô cùng, trong đó có hai người không phải vệ sỹ nhà họ Thai. Ngoài vệ sỹ ra, cô còn nhìn thấy anh Từ.

Anh Từ thấy Hạ Trú tới thì rất kỳ lạ, cúi đầu hỏi han. Hạ Trú nói cô quang minh chính đại tới đây, chẳng có việc gì cả. Sau đó cô quan sát anh ấy một lượt rồi hỏi: "Anh đến đây thì phải chăng Lục Đông Thâm cũng về rồi?"

Anh Từ mỉm cười nói: "Tổng giám đốc đang ở bên trong đó."

Điều này ít nhiều khiến Hạ Trú cảm thấy kinh ngạc. Cô đi vài bước tới trước cửa phòng ngủ. Qua ô cửa kính, Lục Đông Thâm đang đứng ngược sáng, bộ vest thẳng thớm, tuy người có vẻ mệt mỏi nhưng trông anh vẫn nghiêm nghị.

Trái tim Hạ Trú chợt rung rinh, ngay sau đó là ột cảm xúc khó tin trào dâng như sóng biển. Mới có mấy ngày không gặp, chỉ qua khoảng cách của một cánh cửa, cô bỗng cảm thấy họ như xa cách trăm núi ngàn sông…

~Hết chương 242~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 243: Anh Là Người Thứ 100 (2139 Chữ)

Nhưng cũng chưa chắc, đứng dưới lợi ích, con người vẫn luôn táng tận lương tâm, làm sao còn quan tâm hai chữ ‘áy náy’ viết như thế nào nữa?

Mấy hôm trước Lục Đông Thâm lặng lẽ đi công tác, bây giờ anh lại lặng lẽ trở về. Sự tự nhiên ấy giống như anh chưa từng đi đâu quá xa xôi, chẳng qua chỉ ra ngoài một lát rồi quay lại vậy. Nhưng màn cãi vã trước khi anh đi là chân thực. Mấy ngày nay không có anh, lòng cô hoàn toàn trống trải.

Buổi tối, người không ngủ được là cô. Muốn gọi điện cho anh, nhìn giờ nghĩ chắc anh đang làm việc, cô lại không muốn quấy rầy. Quan trọng hơn là, cô không biết nên mở lời nói gì.

Ban ngày choáng váng nặng nề, cũng muốn gọi điện thoại cho anh, lại sợ quấy rầy anh nghỉ ngơi. Khoảng thời gian này chất lượng giấc ngủ của Lục Đông Thâm đã khá lên, cô không muốn việc sắp thành lại hỏng.

Anh không có thói quen đăng trạng thái lên vòng tròn bạn bè. Cảnh Ninh theo anh trở về tổng bộ, nhưng Cảnh Ninh cũng không có thói quen đăng bài, hại cô hoàn toàn không biết gì về tình hình của họ.

Ngược lại, cô đã đăng một bài. Một trung tâm thương mại tổ chức event chia sẻ và thu thập nhiều like cho bài viết để giành giải thưởng. Bài đăng được 500 like sẽ giành được một nồi cơm điện, bài đăng được 200 like sẽ giành được một máy ép hoa quả, bài đăng được 100 like sẽ giành

được một con búp bê thủ công đủ màu sắc. Cô đã nhìn trúng một con búp bê hình các nhân vật trong bộ phim South Park, phiên bản giới hạn, thế nên đã chia sẻ một bài và xin mọi người like.

Kết quả, cô ôm nồi cơm điện về nhà. Ban tổ chức nói: Bao nhiêu like thì cũng có quà tương ứng nên không thể đổi lại.

550 like, một trong số những cái like đó là của Lục Đông Thâm. Cô đếm ngược từ dưới lên, người like thứ 100 chính là Lục Đông Thâm

Anh Từ tiến lên, hạ thấp giọng hỏi: "Cô Hạ, hay là cô lên xe của tổng giám đốc đợi trước?"

Hạ Trú đứng im không nhúc nhích.

Anh Từ hiểu chuyện, lùi sang một bên.

Cô mở hé cửa phòng bệnh ra chút xíu, khí lạnh của điều hòa trong phòng theo khe hẹp bay ra ngoài, rơi xuống đầu ngón tay cô, khá rét.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại Thai Quốc Cường và Lục Đông Thâm. Tuy rằng bây giờ Thai Quốc Cường như ngọn nến sắp tàn trước gió, lúc mê lúc tỉnh, nhưng sự nhạy cảm và xúc giác vẫn còn. Thế nên khi ông ta nhìn thấy Lục Đông Thâm xuất hiện trong phòng bệnh, ông ta đã bảo các nhân viên y tế và những người khác đi ra ngoài.

Lúc đó Thai Tử Tân cũng có mặt, cô ấy ôm thái độ cảnh giác với sự xuất hiện của Lục Đông Thâm, trước khi đi còn đặc biệt điều tới hai vệ sỹ rồi nói với Lục Đông Thâm: Em không cần biết anh tới đây có mục đích gì, đừng kích động bố em.

Thế nên, sau khi Thai Tử Tân rời khỏi phòng bệnh, Lục Đông Thâm đã nói với Thai Quốc Cường: "Con gái ông cảnh cáo tôi đừng kích động ông.

Nhưng tôi nghĩ, ông thà chết được rõ ràng chứ cũng không hy vọng sống cả đời này trong hồ đồ.”

Nhiệt độ trong phòng cực kỳ lạnh.

Thời tiết hôm nay cũng không tốt lắm, trời âm u không thấy một tia nắng, cũng không biết là do sắp mưa hay do sương mù ảnh hưởng, khiến lòng người cũng nặng nề theo.

Trong phòng bệnh, Lục Đông Thâm giúp Thai Quốc Cường kê cao gối lên, trong chiếc máy kiểm tra bên cạnh hiển thị những mạch đập yếu ớt của ông ta. Lục Đông Thâm kéo ghế ngồi xuống, cầm một quả táo lên ra hiệu với Thai Quốc Cường.

Thai Quốc Cường không nói là có ăn hay không, chỉ nhìn Lục Đông Thâm chằm chằm.

Lục Đông Thâm mỉm cười, cũng không tiếp tục hỏi nữa mà rút một tờ khăn ướt từ bên cạnh ra, chậm rãi lau tay, sau đó từ từ lau sạch sẽ quả táo, với lấy con dao trong giỏ hoa quả, bắt đầu gọt. “Chủ tịch Thai sống thận trọng quá nửa đời người, kết quả vẫn bị hãm hại bằng mùi hương. Nếu hung thủ là quý phu nhân, tôi nghĩ nguyên do trong chuyện này chủ tịch Thai là người nắm rõ nhất.”

Chuyện của Hà Tư Nghi quá ầm ĩ, sau khi tỉnh dậy Thai Quốc Cường cũng đã được kể. Nghe nói, lúc đó ông ta tức giận ngất xỉu, khi tỉnh lại trong miệng chỉ lẩm bẩm hai chữ: Nghiệt duyên, nghiệt duyên…

Thai Quốc Cường nhìn Lục Đông Thâm, lẩm bẩm: “Cậu muốn do thám chuyện gì từ tôi? Tôi nói cho cậu biết, cậu sẽ không hỏi được gì đâu.”

Lớp vỏ táo càng lúc càng dài dưới lưỡi dao, mỏng nhẹ lướt qua đầu ngón tay anh. Anh cười: “Làm người đừng nên chặn đứng đường đi của

mình. Trong lòng chủ tịch Thai có nghi hoặc, muốn giải đáp nghi hoặc, chí ít phải giữ thái độ chân thành thẳng thắn cái đã."

Thai Quốc Cường hơi nheo mắt lại, không nói gì.

Lục Đông Thâm nói: "Nhắc lại chuyện cũ đích thực chẳng phải là việc gì đáng để mở lòng, nhất là khi dính líu tới hoàn cảnh gây dựng cơ ngơi của Chủ tịch Thai. Làm vợ chồng một đời, ngoài mặt tỏ ra ân ái, thực chất đã rạn nứt, đổ vỡ. Đôi bên đề phòng, thậm chí là hãm hại lẫn nhau, trong đây phải chất chứa một nỗi hận lớn đến nhường nào? Thai phu nhân có thù oán gì với ông? Chẳng qua là cái chết của một Ngô Trùng. Nhưng muốn trả thù một người có rất nhiều cách. Hơn nữa với một người đã từng trong sạch như ông, lúc đó Hà Tư Nghi với thế lực của mình muốn đè chết ông là chuyện dễ như trở bàn tay. Vậy mà bà ta lại lấy ông, rất kỳ lạ."

Thai Quốc Cường mím chặt môi, sắc mặt không tốt cho lắm.

"Người ta hay nói một người làm quan, cả họ được nhờ. Ông cưới Hà Tư Nghi, nhận được tiền của từ bố vợ để gây dựng tập đoàn Trường Thịnh, có thể nói là vô cùng thịnh vượng. Về lý mà nói, nhà họ Thai đáng nhẽ cũng phải rất phú quý mới đúng. Tôi có lòng tìm người đi điều tra, cụ ông cụ bà nhà họ Thai và bạn bè người thân đều sống bần hàn, cũng chưa từng xin một chút vinh hoa nào của ông. Điểm tốt duy nhất là sau khi vợ chồng cụ Thai mất đã được an táng ở ột nơi phong thủy đắc địa. Càng thú vị hơn là, bên cạnh đó lại có một ngôi mộ cô độc không bia. Nhìn ngược lại nhà họ Ngô, tuy rằng bố mẹ Ngô Trùng mất sớm, nhưng bà con thân thích trong nhà ai cũng tiền đồ rộng mở. Chủ tịch Thai, báo đáp một người bạn đã từng bị ông bán đứng đến mức này coi như cũng tận tâm tận nghĩa rồi."

Trong lúc nói mấy lời này, Lục Đông Thâm không nhìn ông ta mà chỉ tập trung gọt táo. Anh gọt rất nhanh, chẳng mấy chốc vỏ táo đã được gọt

hết. Dây vỏ dài ngoằng được anh gói trong một lớp khăn giấy không một nếp nhăn, rồi ném chuẩn xác vào trong thùng rác.

Thai Quốc Cường không ngờ Lục Đông Thâm lại làm triệt để như vậy, khóe môi giật giật: "Cậu định làm gì?"

"Chuyện của Thương Xuyên dính líu tới vụ án cũ của Ngô Trùng. Nếu tôi không điều tra rõ ràng, một là không thể giải thích với người con gái của tôi, hai là không thể hoàn toàn xoay chuyển cục diện bất lợi cho Skyline." Lục Đông Thâm bổ táo thành hai nửa, dùng mũi dao sắc tỉ mỉ gạt bỏ hột táo bên trong, rồi lại làm như vừa nãy, gói hột táo vào giấy và vứt đi.

"Ai ai cũng nói đào kép vô tình. Nhưng Ngô Trùng lại trở thành biểu tượng cho một đào kép si tình, thà bỏ mạng cũng không chịu từ bỏ tình yêu. Phiên bản này không những lừa được số đông quần chúng, mà còn lừa được đời sau của nhà họ Nguyễn."

Thai Quốc Cường giật mình, gượng ngồi dậy nhưng cơ thể quá yếu, cuối cùng vẫn phải tựa vào đầu giường, ánh mắt sốt sắng, giọng nói run rẩy: "Nhà họ Nguyễn… Người đời sau? Người đời sau nào?"

Nhưng Lục Đông Thâm vẫn rất chậm rãi. Anh lại cắt táo thành từng miếng nhỏ quy chuẩn: "Chính là nữ quỷ trong phủ Thân vương, đầu tiên là dọa quý phu nhân, sau đó suýt chút nữa giết chết ông."

Thai Quốc Cường bị sặc, ho kịch liệt. Lục Đông Thâm thấy vậy bèn dừng gọt táo, bình thản nhìn ông ta, cho tới khi ông ta không còn ho nữa mới bỏ táo vào đĩa đưa cho ông ta. Táo được anh bổ đều đặn miếng nào ra miếng đó.

Thai Quốc Cường không ăn mà gấp gáp hỏi anh: “Nó đang ở đâu, bây giờ nó đang ở đâu?”

Lục Đông Thâm lại cầm giấy ướt lau tay, sau đó cũng lau luôn cả con dao gọt táo. Sau khi đặt lại vị trí cũ, anh từ tốn nói: “Người đó đang ở đâu không quan trọng, chỉ cần người đó còn sống thì cho dù là chân trời góc bể chung quy vẫn có thể tìm ra. Ngược lại là ông, vinh hoa phú quý nửa đời người, đêm về nằm mộng chắc cũng sẽ nhớ lại một cảnh tượng đầm đìa máu me dưới chân sân khấu ngày ấy phải không? Nhưng cũng chưa chắc, đứng dưới lợi ích, con người vẫn luôn táng tận lương tâm, làm sao còn quan tâm hai chữ ‘áy náy’ viết như thế nào nữa?”

Nói tới đây, Lục Đông Thâm ngước mắt nhìn ông ta, mỉm cười, bổ sung thêm: “Tôi nói đúng không, Ngô Trùng?”

~Hết chương 243~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 244: Ly Miêu Đánh Tráo Thái Tử (2095 Chữ)

Nếu không nhờ người đó bí mật tố cáo, cũng đã không có ngày hôm nay, Ngô Trùng ông thoắt cái bay lên tận trời cao.

Một câu nói rất bình thản, rất nhẹ nhàng nhưng tác dụng lại khổng lồ như một quả bom. Khiến cho Hạ Trú đang đứng trên hành lang giật mình thảng thốt, tỏ thái độ không dám tin những gì mình vừa nghe.

Mà người nghe được câu này, ngoài cô ra còn có Thai Tử Tân. Sau khi bị Thai Quốc Cường đuổi ra ngoài, cô ấy không dám đi xa, chỉ xuống dưới mua hoa quả rồi lên ngay. Nhìn thấy Hạ Trú đến, cô ấy ít nhiều có phần ngạc nhiên, tiến tới định chào hỏi thì nghe thấy động tĩnh trong phòng và sửng sốt tại chỗ.

Phản ứng của Thai Quốc Cường ở trong phòng thì lại không đến mức đó, chí ít ông ta không bất ngờ bằng việc nghe tin nhà họ Nguyễn còn người kế cận. Có lẽ từ giây phút Lục Đông Thâm bước vào căn phòng này, ông ta đã hiểu rõ, có những chuyện đã khó mà che giấu, mà Lục Đông Thâm cũng đã chuẩn bị sẵn sàng khi xuất hiện ở đây. Ông ta hiểu rất rõ phong cách làm việc của Lục Đông Thâm, hoặc là không ra tay, hoặc là một nhát trúng đích ngay. Anh, với tư cách là con trưởng của Lục Môn, từ nhỏ đã học được thái độ bình thản trước mọi sóng gió, đây là một phẩm chất cơ bản nhất của người làm ăn cũng là điểm rất khó mà học được.

Càng bình thản nhẹ nhàng thì càng hiểm hóc, đây chính là Lục Đông Thâm, đây cũng là nguyên nhân lúc trước Thai Quốc Cường cố chấp muốn

gả Thai Tử Tân vào Lục Môn. Tuy rằng trong Lục Môn thâm sâu xảo quyệt, nhưng ông có linh cảm, người cuối cùng có thể ngồi lên chiếc ghế quyền lực chưa chắc đã là Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm đứng dậy, chậm rãi đi tới trước cửa sổ, mở ra một khe hẹp. Chẳng mấy chốc, khí nóng đã xộc vào phòng, va chạm với khí lạnh bên tỏng, hình thành một luồng nóng lạnh đan xen không đều nhau. Anh chậm một điếu thuốc, mùi thuốc lá thoảng qua, nhẹ nhàng cũng theo luồng khí nóng lạnh bất định ấy lan tỏa khắp phòng.

“Có lẽ, câu chuyện đằng sau bản Phù Sinh năm đó còn có một phiên bản khác. So với câu chuyện yêu hận cảm động lòng người đó, tôi nghĩ, phiên bản mà tôi nghĩ đến sẽ khiến người nghe rất không thoải mái. Nhưng chuyện đời là vậy, thứ thê lương và lạnh lẽo nhất chính là hiện thực, thứ khó dò nhất là lòng người.”

Thai Quốc Cường thở gấp gáp, một tay nắm chặt mép giường, mắt nhìn chằm chằm Lục Đông Thâm.

“Những năm trước đây, diễn viên đa phần xuất thân nghèo khó, Ngô Trùng cũng không phải ngoại lệ. Bố mẹ mất sớm, từ nhỏ được gia đình bác trai nuôi nấng, tuy vậy lại có một khuôn mặt mà ai gặp cũng ưng, thế nên từ khi còn trẻ đã được đoàn phim chú ý đến. Ban đầu ông diễn hai bộ phim không có tên tuổi, sau đó lại nhận một bộ phim điện ảnh Hồng Kông, sau khi được công chiếu mới có chút danh tiếng. Trung Quốc thời đại đó, có rất nhiều nơi đến điện còn chưa có, thế nên sự nghiệp diễn xuất của Ngô Trùng thật ra tiến bước rất chật vật, cho tới ngày Phù Sinh khởi quay.”

Làn khói thuốc làm mờ đi khuôn mặt anh. Anh xoay tay gạt tàn thuốc rồi nói tiếp.

Phù Sinh ban đầu dự định sẽ công chiếu tại Hồng Kông, nhưng sau đó lại được người Trung Quốc đại lục biết đến nhờ kế hoạch nhập khẩu phim, tuy vậy cũng chỉ hạn chế trong một số đô thị loại 1 khá giả, sau này thì các thông tin cũng chỉ là bao sao biết vậy. Còn phim ảnh Hồng Kông thời đại đó đa phần đều có bóng dáng của xã hội đen, dù là nhà sản xuất hay nhà đầu tư. Hà Chí Siêu chính là một trong số đó, sau khi đã kiếm được kha khá, ông ta bắt đầu chuyển hướng sang phim ảnh. Ban đầu ông ta không quá coi trọng Phù Sinh, ông ta thường đầu tư vào phim điện ảnh mà kể cả thị trường Hồng Kông năm đó cũng chỉ nhận định phim điện ảnh. Thế nhưng con gái của Hà Chí Siêu vừa gặp Ngô Trùng đã si tình. Hà Chí Siêu yêu con gái hơn cả bản thân mình nên đã tung một khoản tiền khổng lồ vào Phù Sinh.

Con gái của Hà Chí Siêu chính là Hà Tư Nghi, nghiệt duyên mà Thai Quốc Cường nói cũng bắt đầu từ giây phút đó.

Đoàn làm phim xây dựng trường quay, Ngô Trùng bắt đầu quay phim, sau đó đến việc Hà Tư Nghi thay thế nữ chính trở thành Phù Dao của Phù Sinh… Tất cả những tình tiết đó đều giống với câu chuyện Nguyễn Kỳ đã tung lên mạng. Còn Nguyễn Anh quen biết được với Ngô Trùng, cũng đúng là vì thầy của bà bị bệnh, không thể theo đoàn.

Nguyễn Anh học hí kịch từ nhỏ, tài năng thiên bẩm, bản thân theo thầy dạy học cũng là người xuất thân trong gia đình hí kịch. Bà dạy Ngô Trùng hát Thanh y, dần dần, hai người nảy sinh tình cảm.

Một chàng trai tuấn tú sáng sủa, một cô gái yểu điệu dịu dàng, cả hai đều đang ở độ tuổi ngây ngô và chưa hiểu gì về tình yêu, lại sống trong một môi trường tương đối khép kín như đoàn phim, thế nên tình yêu ấy đến vừa thẳng thắn vừa trong sáng.

Về sau, Ngô Trùng biết được mục đích của Hà Chí Siêu và Hà Tư Nghi đã từ bỏ sự nghiệp, cả đêm dẫn theo Nguyễn Anh rời khỏi đoàn phim, chuyện này cũng là sự thật. Đoàn phim Phù Sinh lúc đó chọn địa điểm quay ngay tại Phủ thân vương. Sở dĩ họ chọn địa điểm thật là vì đạo diễn và biên kịch của năm đó đều ưng ý với bối cảnh của nơi này.

Cái gọi là bối cảnh, chính là truyền thuyết có ma vẫn trong phủ mà mọi người luôn lan truyền. Câu chuyện liên quan đến vị vương gia có thê thiếp say đắm một đào kép rồi mất mạng được mọi người kể lại sinh động, thế nên lựa chọn nơi này quay phim quả thực có thể thu hút và tạo hiệu ứng khán giả. Cả sân khấu kịch đã cũ trong phủ cũng rất phù hợp với dự kiến trong lòng đạo diễn. Đó là nơi để ngăn cản người thiếp và đào kép trực tiếp tiếp xúc, vương gia đã cho xây cao chót vót. Truyền thuyết về phủ Thân vương sẽ đạt được hiệu quả cao, Duật Sinh trong Phù Sinh cuối cùng cũng rơi xuống đài cao mà chết. Thế nên nơi đây trở thành địa điểm quay phim không thể tuyệt vời hơn.

Việc này đã tiện cho Ngô Trùng và Nguyễn Anh bỏ trốn, dẫu sao thì trong đại lục có quá nhiều nơi để trốn. Cộng thêm thời đó thông tin liên lạc chưa phát triển, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, cả đời cũng không ai tìm ra họ.

Họ đích thực đã tìm ra một nơi tốt, chung sống như người một nhà với nhà họ Thai.

“Con trai của nhà họ Thai tên là Thai Quốc Cường, tuổi tác tương đương với ông. Trước khi biết thân phận của ông, người đó vẫn là một thanh niên thật thà, chất phác, nhưng sau khi biết thân phận của ông rồi, mới có những suy nghĩ khác.” Lục Đông Thâm dựa người vào trước cửa sổ, đặt bàn tay cầm thuốc lá lên trên bệ cửa: “Nếu người đó không bí mật tố cáo, có lẽ cả đời này ông sẽ cùng Nguyễn Anh chung sống hạnh phúc, trải qua một cuộc sóng bình an giản dị. Nhưng, nếu không nhờ người đó bí

mật tố cáo, cũng đã không có ngày hôm nay, Ngô Trùng ông thoắt cái bay lên tận trời cao.”

Đứng trước lợi ích, nhân tính rồi sẽ thảm bại.

Cái gọi là thanh cao, chẳng qua là chưa bị lợi ích dụ dỗ.

Khi đối mặt với một sự cám dỗ to lớn mới là lúc thật sự thử thách bản tính của con người.

“Hà Chí Siêu là nhà đầu tư, dù không vì con gái thì vì trả thù cũng quyết phải tìm ra ông. Sau khi bị người của Hà Chí Siêu tìm ra, ông buộc phải tiếp tục thực hiện hợp đồng, nếu không sẽ phải đền bù một số tiền khổng lồ.” Lục Đông Thâm rít một hơi thuốc rồi nhả khói: “Ban đầu ông cũng muốn quay xong phim cho hết chuyện. Nhưng Hà Chí Siêu một lần nọ đã tìm ông nói chuyện. Nói cách khác, ông ta bày tỏ rõ dự định của mình với ông, muốn có một cậu con rể tài hoa, mọi thứ của nhà họ Hà sẽ là của hồi môn. Nhà họ Hà lúc đó giàu nứt đố đổ vách, Hà Chí Siêu cũng muốn trước khi Hồng Kông được trả về cho Trung Quốc có thể rửa sạch sẽ chỗ tiền của mình, tốt nhất là thành lập được công ty ở nước ngoài, nhưng ông ta buộc phải tìm một người có thể tin tưởng. Không ai mong cả đời này cứ thế sống giản dị, bao gồm cả ông, người lúc đó chỉ có cái mặt để kiếm cơm. Đối diện với sự cám dỗ của lợi ích, cuối cùng ông đã động lòng. Nhưng lấy Hà Tư Nghi thì phải cho Nguyễn Anh một lời giải thích, dù sao thì hình tượng bỏ vợ đối với ông là bất lợi. Vì vậy, cuối cùng ông đã nghĩ ra một kế hoạch ‘Ly miêu tráo thái tử’.”

Tay Thai Quốc Cường hơi run rẩy. Trên màn hình máy kiểm tra, chỉ số huyết áp của ông ta cũng không ổn định.

“Ông đáng nhẽ phải căm hận Thai Quốc Cường, vì người đó là người bí mật tố cáo. Nhưng ông lại giả vờ không biết, tiếp tục kết bạn, đồng thời

hứa hẹn sẽ cho người đó một tiền đồ rộng mở. Cho tới cảnh kết thúc bộ phim "Phù Sinh", Thai Quốc Cường thật sự đã làm thế thân cho ông. Nhưng người đó không ngờ rằng hoàn toàn không có dây an toàn và mình phải ngã xuống đất tử vong. Người ngoài không biết chân tướng, một vài người biết chuyện cũng đã bị Hà Chí Siêu bịt miệng thành công. Kể từ ngày đó, ông trở thành Thai Quốc Cường, còn Nguyễn Anh thì nhận được tin Ngô Trùng tử mạng."

~Hết chương 244~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 245: Ông Giẫm Tôi Một Nhát, Tôi Trả Lại Mười Nhát (2253 Chữ)

Chỉ là trong một khoảnh khắc, cô bỗng có phần thương cảm cho Thai Tử Tân mà thôi.

Hạ Trú đứng ngoài phòng bệnh, nghe đến run rẩy cả người. Khi cô quay đầu lại cũng nhìn thấy Thai Tử Tân, không còn vẻ kiên cường của một người phụ nữ hiện đại, tài ba. Giờ cô ấy như một con gà rù dựa vào bức tường đối diện, sắc mặt trắng nhợt, bả vai không ngừng run lên.

Hạ Trú đang nghĩ, đổi lại là cô rơi vào tình cảnh của Thai Tử Tân, cô cũng sẽ cảm thấy trời long đất lở. Mà cô tin rằng, Lục Đông Thâm nói được những lời này, chắc chắn đã trải qua quá trình điều tra rõ ràng chân tướng.

Lúc trước cô từng tìm kiếm hình ảnh của Ngô Trùng trên mạng. Có lẽ vì đã quá xa xôi và cũng vì sự nghiệp diễn viên quá ngắn ngủi nên các hình ảnh để lại đều mờ nhạt. Ngay cả bộ phim Phù Sinh vang bóng một thời thì chất lượng ảnh cũng rất tệ hại. Vóc dáng và diện mạo của một con người sẽ thay đổi dần theo năm tháng, béo lên hoặc gầy đi, thậm chí còn chịu ảnh hưởng của môi trường sống, dù ít dù nhiều cũng sẽ thoát ly hình bóng trước kia. Nhất là Ngô Trùng của hiện tại, với hình tượng một doanh nhân tiếng tăm lẫy lùng, cho dù là nét mặt còn những đường nét của quá khứ thì không ai có thể liên hệ ông ta với một tiểu sinh nổi tiếng năm xưa.

Thai Quốc Cường thật sự, không ai biết ông ấy là ai, thế nên càng tiện cho Ngô Trùng tiến hành tráo đổi thân phận.

Chiêu này quả thật quá tàn nhẫn và tuyệt tình. Một là có thể lấy Hà Tư Nghi với một thân phận hoàn toàn mới, trở thành cậu con rể quý của nhà họ Hà; Hai là có thể hoàn toàn bóp chết khả năng Nguyễn Anh tìm tới tận nơi. Còn nhà họ Thai lại sống ở một nơi quá hẻo lánh xa xôi, việc con trai đi làm ăn xa mưu sinh cũng không phải chuyện lạ. Ngô Trùng hoàn toàn có thể lấy danh nghĩa của Thai Quốc Cường để an ủi nhà họ cho tới khi họ mất.

Ban nãy Lục Đông Thâm có nhắc đến một ngôi mộ lẻ loi. Nếu cô đoán không nhầm, thì ngôi mộ không bia đó có lẽ là nơi chôn cất Thai Quốc Cường thực sự.

Ngô Trùng, tráo đổi thân phận, thay đổi cuộc đời. Người ta thường nói đại trương phu đi không đổi tên, ngồi không đổi họ. Nhưng đối diện với cám dỗ, Ngô Trùng cứ thế đổi cả họ lẫn tên. Con rể nhà họ Hà, người sáng lập tập đoàn Trường Thịnh, Chủ tịch của một công ty trên sàn giao dịch… Những danh hiệu rực sáng và vẻ vang, phải chăng ông ta đã quên mất mình là Ngô Trùng?

Ngô Trùng ở trong phòng bệnh đã nằm liệt trên đầu giường từ lâu, nhưng ánh mắt nhìn Lục Đông Thâm chằm chằm vẫn còn một thứ gì cố chấp. Ông ta không phản bác bất kỳ điều gì anh nói, rất lâu sau mới lẩm bẩm: “Thế nên, cô gái suýt chút nữa thít chặt cổ khiến tôi tử mạng là…”

“Tạo hóa trêu ngươi, khi ông quyết định tái sinh với thân phận của Thai Quốc Cường, ông hoàn toàn khong biết Nguyễn Anh đã mang thai, mà Nguyễn Kỳ cũng không hề hay biết, thì ra người mà cô ấy muốn báo thù lâu nay lại là bố mình.”

Ngô Trùng không thở nổi, bật ra một cơn ho dữ dội, lồng ngực rung lên kịch liệt, đau đớn. Một tay ông ta ấn lên ngực, khó khăn lắm mới dịu được cơn ho. Ông ta nói: "Nguyễn Kỳ… Nó tên là Nguyễn Kỳ."

"Có lẽ vì không muốn con trẻ hỏi han quá nhiều chuyện về bố nên cô ấy theo họ mẹ." Lục Đông Thâm nói.

Ngô Trùng ngẩn người nằm đó, chẳng bao lâu sau, mắt đã đỏ rực lên: "Không thể nào… Làm sao có thể chứ?"

Lục Đông Thâm không nói nữa. Hút xong điếu thuốc, anh dập tắt đầu lọc. Sau lưng anh là mây mù cuồn cuộn, che khuất bầu trời khiến nó càng lúc càng ảm đạm. Cho tới khi, cây cổ thụ ngoài cửa sổ đung đưa dữ dội, một cơn phong ba bão táp sắp đến rồi.

Ngô Trùng đắm chìm trong cảm xúc của chính mình, một lúc lâu sau mới lại lên tiếng: "Cậu tới đây, có lẽ không chỉ điều tra ra những chuyện này."

So với tâm trạng lên xuống thất thường của Ngô Trùng, Lục Đông Thâm vẫn điềm đạm và bình tĩnh từ đầu tới cuối. Nhưng có lẽ đây chính là điểm tàn nhẫn nhất của anh, không nóng không lạnh, không sốt sắng không bức bối lại khiến đối phương chết nghẹn. Anh đứng im bên cửa sổ, hai tay đút vào trong túi quần Âu, nói: "Vấn đề tác phong sinh hoạt của Chủ tịch Thai tôi vốn không muốn can dự, nhưng Thai Nghiệp Dương đáng hận, muốn một mũi tên bắn trúng hai đích, hại Skyline suýt nữa ngã ngửa, nên tôi buộc lòng phải ra mặt."

Ngô Trùng bất ngờ nhìn về phía Lục Đông Thâm, ánh mắt cảnh giác.

"Lâu nay, thứ mà Hà Tư Nghi muốn có không phải là mạng của ông. Bà ta muốn lợi dụng mùi hương để kiểm soát ông trong vô hình, mục đích

phía sau khiến ai cũng phải suy ngẫm.” Lục Đông Thâm cười khẽ: “Nghĩ đi nghĩ lại, ngoài việc bà ta căm hận ông bao năm qua chỉ bằng mặt mà không bằng lòng ra, tôi nghĩ vẫn còn một nguyên nhân quan trọng nhất.”

Ngô Trùng hơi nheo mắt lại.

Lục Đông Thâm ung dung đối mặt với ông ta: “Thai Nghiệp Dương, Thai Nghiệp Phàm và Thai Tử Tân, trong ba người con của ông, chỉ có mình Thai Nghiệp Dương là con trai ruột của Hà Tư Nghi.”

Ngô Trùng đột ngột dựng người dậy, chỉ tay vào anh: “Cậu… Cậu…” Ngón tay ông ta run rẩy, giọng nói cũng run rẩy, lát sau ông ta bỗng bật cười, nụ cười như khinh bỉ lại như tự chế giễu mình: “Quả nhiên là Lục Đông Thâm, quả nhiên là người nhà họ Lục…”

Đúng vậy, không hổ danh là Lục Đông Thâm.

Ngay cả Hạ Trú đứng ngoài cũng đang có suy nghĩ này.

Mấy ngày qua cô vẫn luôn nghĩ mãi về mục đích thực sự của Hà Tư Nghi, nghĩ tưởng banh não. Đến tận hôm nay, sau khi biết Thai Quốc Cường chính là Ngô Trùng, cô bắt đầu dần dần hiểu ra. Ngô Trùng không yêu Hà Tư Nghi. Một người phụ nữ có thể chịu đựng một cuộc hôn nhân thất bại, nhưng tuyệt đối không thể chấp nhận một chuyện tình yêu dối trá. Thế nên, việc trong lòng Ngô Trùng có người khác chính là điều kiện cho thù hận trong lòng Hà Tư Nghi sinh sôi nảy nở.

Một cuộc hôn nhân vì lợi ích thật ra không hiếm gặp trong giới kinh doanh, việc bằng mặt mà không bằng lòng thì mười đôi cũng tới tám chín đôi, nói chi tới một người còn sống dựa vào bố vợ như Ngô Trùng. Đứng trước mặt ông ta, Hà Tư Nghi dĩ nhiên sẽ tỏ thái độ cao ngạo tự phụ. Lúc này, nếu có một người hồng nhân tri kỷ dịu dàng hiểu chuyện, thì đích thực

sẽ thỏa mãn được sự mất cân bằng trong lòng Ngô Trùng. Chỉ có điều không ngờ họ lại sinh con.

Nghĩ cũng đủ biết người đó đã sớm không còn trên cõi đời này. Có thể là bạc mệnh, có thể là tai nạn ngoài ý muốn. Tóm lại, với thế lực của nhà họ Hà, chắc chắn sẽ không để người đó có đất dung thân. Từ thái độ của Thai Nghiệp Phàm và Thai Tử Tân, có thể thấy họ vẫn hoàn toàn coi bà ta là mẹ ruột của mình. Xem ra Hà Tư Nghi coi như cũng tận tâm tận sức nuôi dưỡng. Dẫu sao thì người lớn làm sai còn trẻ con vô tội, mà Ngô Trùng cũng sẽ không ngu ngốc tới mức rêu rao rằng mình từng ngoại tình để làm tổn hại danh dự.

Gà cùng một mẹ còn có thể khác biệt, huống hồ là con từ hai người mẹ sinh ra, vậy nên lớn lên cả ba mới khác nhau như vậy.

Trong số các con, Thai Nghiệp Phàm được nuông chiều nhất, Thai Tử Tân lại có thể một mình quản lý được công ty. Vì vậy, Hà Tư Nghi nhất định đứng ngồi không yên. Trường Thịnh là tâm huyết của nhà họ Hà, sao bà ta có thể cho phép con của người khác ngồi lên chiếc ghế quyền lực? Thế nên, bà ta không giết Ngô Trùng mà lợi dụng mùi hương để khống chế. Như vậy bà ta không mang danh giết người mà vẫn có thể giúp Thai Nghiệp Dương thuận lợi một tay che trời. Nếu nhìn ở góc độ này thì hành vi của Hà Tư Nghi là hợp tình hợp lý.

Cô nghĩ được điều này thì dĩ nhiên Thai Tử Tân cũng sẽ nghĩ được. Cô ngước mắt lên nhìn Thai Tử Tân, chỉ thấy cô ấy đang thở gấp, lảo đảo rời khỏi đó. Cô muốn gọi cô ấy lại, nhưng gọi rồi biết nói gì đây? Chỉ là trong một khoảnh khắc, cô bỗng có phần thương cảm cho Thai Tử Tân mà thôi.

Trong phòng yên ắng một lúc lâu, lâu tới mức nếu Hạ Trú không nhìn, còn tưởng Ngô Trùng đã tắt thở.

Ngô Trùng lên tiếng, lần này, giọng ông ta có vẻ lạnh lùng: “Cậu muốn thế nào?”

Ngoài cửa, Hạ Trú run lên. Mải nghe một câu chuyện thảng thốt, cô suýt nữa thì quên mất, Ngô Trùng và Lục Đông Thâm đều là người làm ăn. Nhất là Lục Đông Thâm, sao anh có thể lãng phí thời gian vào việc này?

“Con trai ông, Thai Nghiệp Dương không tránh khỏi can dự tới cái chết của Thương Xuyên. Anh ta một mặt muốn lợi dụng cục diện rối ren để đoạt lại thực quyền trong Trường Thịnh, một mặt muốn dồn Skyline vào chỗ chết để trải đường cho mình. Tính toán thì cũng chuẩn đấy. Người tinh mắt đều biết Hà Tư Nghi đang nhận tội thay cho con trai. Nếu cuối cùng, anh ta thật sự may mắn thoát tội, vậy thì chúng ta chỉ có thể gặp nhau trên thương trường. Tuy đó không phải là đứa con trai mà ông cưng chiều nhất, nhưng nếu chết trong tay tôi thì cũng không phải là kết cục ông mong muốn.” Lục Đông Thâm từ từ đi tới trước giường bệnh, cầm con dao trong tay lên, mũi dao sắc chậm mà chắc găm thẳng vào miếng táo: “Tôi là người làm ăn, trên thương trường, người ta giẫm tôi một nhát thì tôi sẽ trả lại mười nhát. Trong từ điển của tôi không có từ ‘quan hệ thân thiết’. Thế nên, đối với Thai Nghiệp Dương, tôi cũng tuyệt đối không nương tay.”

“Cậu muốn gì?” Ngô Trùng nặng nề hỏi.

Lục Đông Thâm đứng nhìn từ trên xuống: “Quyền khai thác Trường Hồ của Trường Thịnh tại Giang Nam Xuân, còn nữa rút lại kế hoạch thu mua Công ty bất động sản Hằng Đại, Bắc Kinh.”

~Hết chương 245~

*Spoil: “Tôi chỉ đang nhắc nhở em việc cần em làm, tên Lục Đông Thâm đó cáo già gian xảo, em đừng có sơ ý rồi ngã chổng vó.”

“Hồi Thai Tử Tân học ở nước ngoài từng có quan hệ tốt với vị vương thất này, thế việc Casa khăng khăng cho rằng mùi hương có vấn đề rất có thể còn là nhắm vào cô nữa.”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 246: Ai Ai Cũng Quý Giám Đốc Hạ (2142 Chữ)

Là anh rể tương lai đúng không?

Hạ Trú không biết mình đã về nhà bằng cách nào, bên tai chỉ còn lại giọng anh Từ hỏi đi hỏi lại cô: "Cô Hạ, thật sự không cần tôi đưa cô về sao?"

Khi cô đi, Lục Đông Thâm còn chưa ra khỏi phòng bệnh, nhưng hai người họ đã nói đến mức đó, câu chuyện phía sau có lẽ cũng chỉ xoay quanh việc bàn bạc thương trường. Trường Hồ mà Lục Đông Thâm nhắc tới cô biết. Nằm sát gần Giang Nam Xuân, một khu danh thắng nổi tiếng. Lúc trước khi Skyline khai thác Giang Nam Xuân, Thai Tử Tân đã gọn ghẽ giành quyền khai thác Trường Hồ trước Skyline, vì việc này mà việc quy hoạch khu danh thắng Giang Nam Xuân vẫn luôn bị Trường Thịnh kìm hãm.

Bây giờ Giang Nam Xuân đã bước ra khỏi cái bóng của Skyline, độc lập tác chiến, thuộc về bản đồ sản nghiệp của Lục Khởi Bạch, Lục Đông Thâm muốn giành quyền khai thác Trường Hồ, nghĩ cũng đủ biết mục đích của anh.

Còn bất động sản Hằng Đại là một trong những đơn vị tham gia vào thị trường bất động sản Bắc Kinh từ những năm đầu, địa vị có thể sánh ngang với Quốc tế mậu dịch, đã từng đứng đối diện với Quốc tế mậu dịch, ra vào nơi đó đa số đều là những nhân vật quyền quý trong ngành kinh doanh thương mại. Muốn nuốt chửng cả một thị trường lớn như vậy không phải

là chuyện một sớm một chiều. Nhưng có thể bớt được một đối thủ cạnh tranh mạnh như Trường Thịnh, thì Skyline sẽ có phần thắng khá lớn. Quan trọng hơn là, so với mảnh đất phủ Thân vương, việc thu mua bất động sản Hằng Đại là một trong những việc mấu chốt để tạo thế gọng kìm trong một số mối quan hệ với Chính phủ.

Tạm thời chưa nói tới cuộc tranh đấu trong nội bộ Trường Thịnh, chỉ nói riêng Thai Nghiệp Dương. Anh ta muốn lợi dụng sự việc của Thương Xuyên để hủy hoại danh dự của Skyline, dồn ép Lục Đông Thâm vào thế cùng đường, nhưng lại bị Lục Đông Thâm phản kích bắt sống, cuối cùng lợi dụng dã tâm của anh ta để trị lại Thai Quốc Cường.

Thai Quốc Cường, có lẽ từ nay nên gọi là Ngô Trùng, tự biết bản thân không còn nhiều thời gian sống trên đời, cho dù tuyệt vọng tột cùng về cách hành xử của con trai, cũng không đành lòng chứng kiến cảnh Trường Thịnh loạn cào cào sau ngày ông ta mất và kết cục Thai Nghiệp Dương bị Lục Đông Thâm thừa cơ tiêu diệt.

Thế nên, cuộc chiến này Lục Đông Thâm đã chiến thắng giòn giã trong im lặng.

Cũng phải tới ngày hôm nay, dường như cô mới thật sự hiểu Lục Đông Thâm và cuối cùng mới tin lại vào cái mũi của mình. Khi mới gặp Lục Đông Thâm, cô đã từng nói với Đàm Diệu Minh rằng: Người này rất nguy hiểm, có dã tâm. Giờ đây trở thành người trong cuộc, càng bên nhau cô càng trở nên trì độn, chỉ còn nhìn thấy đôi mắt cười có phần lương thiện của anh, mà quên mất anh có một trái tim rất giỏi kiểm soát và khống chế.

Lục Đông Thâm nói đúng lắm, tính toán từng bước, âm mưu toán tính là bản năng của anh. Thế nên anh không thể bỏ được, mà cô cũng không thể thay đổi anh.

Yêu phải Lục Đông Thâm, đã định sẵn sẽ phải nhìn thấy những dối trá lọc lừa đằng sau nụ cười bình thản, phải chứng kiến những bi thương của nhân tính bên dưới quyền thế và lợi ích.

Đến khi ngoài cửa sổ trời đã nhá nhem tối, cô vẫn chưa Lục Đông Thâm trở về.

Hành lý của anh được để ở phòng khách, thoạt nhìn giống như anh chỉ vội vàng trở về đặt tạm ở đây rồi đi ngay. Nhưng Hạ Trú hiểu rất rõ, bất luận chiếc vali kia là Lục Đông Thâm hay Cảnh Ninh mang về, đều không thể nào tùy tiện vứt đó.

Lục Đông Thâm mắc chứng ám ảnh cưỡng chế, cứ tùy tiện để vali ngoài phòng khách như vậy anh sẽ phát điên. Cảnh Ninh biết rõ tính cách của Lục Đông Thâm, càng không bao giờ để đồ đạc lung tung như thế.

Hạ Trú bê một tách trà, ngồi tựa vào sô pha, giơ chân là có thể móc chiếc vali về phía mình. Nó sạch sẽ tới phát điên, thậm chí trên các khe kẽ cũng không thấy một hạt bụi nào. Anh thường xuyên đi công tác, những lúc cực kỳ cấp bách sẽ điều động chuyên cơ riêng, còn bình thường chỉ đi các hãng hàng không chung. Anh gần như không bao giờ gửi hành lý xách tay vì anh không có nhiều đồ đạc.

Chiếc vali bị cô xoay mòng mòng, cuối cùng, cô quyết định mở ra xem.

Cô từng được chứng kiến khả năng sắp xếp đồ đạc của Lục Đông Thâm, nhưng quả thật vẫn cứ giật mình vì trạng thái quá mức ngăn nắp bên trong làm. Quần áo, bàn chải, khăn mặt… được xếp đều tăm tắp như giáo trình. Có tập tài liệu, có lẽ anh cần giải quyết trên đường đi. Còn có một cuốn sách liên quan đến văn hóa Tiền Tần*. Đừng tưởng Lục Đông Thâm từ nhỏ đã sống ở nước ngoài, nhưng anh rất rành về lịch sử Trung Quốc. Anh

thích nhất là thời Xuân Thu. Theo lời anh nói thì Trung Quốc sau thời Chiến quốc đã bước vào thời đại "băng hoại đạo lý".

*Văn hóa trước khi nhà Tần được thành lập.

Ngoài những thứ ấy ra còn một thứ khác nữa.

Được bọc trong một chiếc túi gấm, giống một chiếc hộp.

Hạ Trú cởi túi gấm ra, lập tức nhìn thấy hình vẽ trên chiếc hộp và reo ầm lên một tiếng. Cô nhanh lẽ mở hộp ra, bên trong chỉ có một tượng nhân vật trong phim South Park bản giới hạn số lượng, chính là chiếc mà cô hô hào muốn có trong vòng tròn bạn bè.

Tặng cô sao?

Cô cảm thấy là tặng cô.

Phiên bản mô phỏng làm bằng thủ công này không ít nhưng nhìn một cái là nhận ra ngay đâu là bản giới hạn số lượng. Trước kia, chiếc được dùng làm quà chia sẻ và like của trung tâm thương mại, nói nghiêm khắc thì cũng chưa được coi là bản giới hạn thực sự. Loại này rất khó tìm được, chỉ có thể lấy hết kiên nhẫn đi khắp các cửa hàng ở Mỹ, từ từ tìm kiếm mới ra.

Hạ Trú nắm chặt nó trong tay, nỗi đau nhẹ và chút ngọt ngào trong lòng quấn bện lại, cuối cùng trở thành một đám cỏ rập rạm sinh sôi.

***

Khi Cảnh Ninh tắm rửa xong xuôi trèo lên giường đã gần nửa đêm. Cô ôm chiếc laptop, trả lời mấy email xong thì cũng bắt đầu ngáp ngắn ngáp dài. Cô là người chạy theo Lục Đông Thâm đã thành thói quen, thế nên

mấy chuyện như chênh lệch múi giờ không tồn tại trong cuộc sống của cô, hoặc có thể nói cô vốn không có thời gian để làm quen lại với múi giờ ở đâu. Lục Đông Thâm là người cuồng công việc, cô có thể tranh thủ nghỉ ngơi đã khá lắm rồi.

Nhưng bây giờ đã khá hơn trước đây nhiều rồi. Trước kia Lục Đông Thâm mất ngủ trường kỳ. Một khi anh mất ngủ, những nhân viên bên dưới cũng gặp họa theo. Có lúc đang ngủ mơ màng bỗng dưng nhận được điện thoại của Lục Đông Thâm, cô quay đầu nhìn giờ thì là ba, bốn giờ sáng.

Có một lần trong buổi liên hoan công ty, có một lãnh đạo cấp cao của phòng Thị trường đề xuất ý kiến, tỏ ý rằng mình rất đau khổ khi liên tục mấy tháng nay nhận được công việc khi trời còn chưa sáng. Lục Đông Thâm bèn hỏi ngược lại: Cậu buồn ngủ lắm à?

Cô của bây giờ có thể ngủ trước một giờ sáng đều là nhờ công của Hạ Trú.

Nghĩ tới Hạ Trú, Cảnh Ninh cũng tiện thể nhớ lại câu hỏi của Lục Đông Thâm lúc trên máy bay: Cô có quý Hạ Trú không?

Cô trả lời: Quý ạ, tuy cách hành xử của cô ấy có phần thái quá, nhưng mọi người trong Skyline đều yêu quý giám đốc Hạ.

Lục Đông Thâm lại hỏi: Nếu bắt cô làm một vài chuyện bất lợi với cô ấy, cô có làm không?

Cho tới bây giờ, Cảnh Ninh vẫn cảm thấy run rẩy trái tim khi nghĩ lại câu nói ấy. Cô nhớ rằng khi đó mình đã trả lời: Không ạ. Còn Lục Đông Thâm thì nhìn thẳng cô và hỏi: Thật không? Cô nói: Thật. Từ đó anh không nói thêm gì nữa.

Cô cảm thấy lòng dạ hoang mang, ngay cả giây phút này cũng vậy.

Cô gập máy tính lại, vừa nằm xuống thì chuông di động đã kêu, cô giật mình theo phản xạ. Sau khi cầm máy lên, cô thở phào, là em gái.

Cô bật chế độ videocall.

Đầu kia là hình ảnh một nhà hàng, ánh nắng chói chang hắt lên bộ thìa dĩa bằng sứ. Hoa tươi bày khắp xung quanh, trông khá sang trọng. Tâm trạng của Cảnh Ninh dần thả lỏng hơn, lần này quay về tổng bộ cô cũng vội vội vàng vàng, hoàn toàn không có cơ hội gặp nó trò chuyện.

Sau vài câu hỏi han đơn giản, bên kia nói với giọng thần bí: "Chị à, chị đoán xem em đang ăn cơm với ai?"

Cảnh Ninh đùa: "Anh khóa trên nào đó em đang yêu thầm hả?"

Đầu kia bĩu môi, màn hình di động được xoay chuyển, hiện lên một gương mặt quen thuojc, ngay sau đó em gái hạ thấp giọng cười đùa: "Là anh rể tương lai đúng không?"

Một tiếng nổ vang lên trong lòng Cảnh Ninh. Cô bỗng cảm thấy máu trong người lạnh ngắt đi một nửa. Cô gấp gáp hỏi: "Sao em lại ở chung với người đó?"

Em gái chưa kịp lên tiếng, di động đã bị một bàn tay đàn ông giật lại, sau đó là giọng nói ôn hòa vang lên: "Để anh nói chuyện với chị em mấy câu."

Trái tim Cảnh Ninh vọt lên tận cổ họng. Cảm giác căng thẳng này không thua gì ánh nhìn chằm chằm của Lục Đông Thâm khi hỏi cô. Khi khuôn mặt người đàn ông xuất hiện lại một lần nữa trên màn hình, Cảnh Ninh sốt ruột nói: "Lục Khởi Bạch, anh giở trò gì vậy?"

Lục Khởi Bạch đứng lên, chọn một chỗ khác, cười thản nhiên: “Căng thẳng vậy sao?”

Cảnh Ninh nghiến răng: “Anh đã hứa với tôi sẽ không quấy rối em gái tôi!”

“Tôi đang rất tò mò một chuyện.” Lục Khởi Bạch nhàn nhã cất lời: “Nếu đêm nay tôi ngủ với em gái em, em sẽ lo lắng sợ hãi hay là sẽ ghen tị đố kỵ?”

~Hết chương 246~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 247: Lai Lịch Không Đơn Giản (2086 Chữ)

Thai Tử Tân còn chưa thèm có ý kiến gì, bỗng dưng lại xuất hiện một vị 'lương sơn hảo hán'

Sống lưng Cảnh Ninh lạnh toát, huyệt thái dương cũng căng lên đau nhức. Cô kiềm chế ngọn lửa giận dữ đang bùng lên, gằn mạnh từng chữ: "Anh không dám!"

"Ồ?" Lục Khởi Bạch nhướng mày.

"Em gái tôi chính là điểm yếu của tôi. Anh động vào nó coi như rút mất điểm yếu của tôi. Tới lúc đó anh còn mong tôi mặc cho anh sắp xếp?" Cảnh Ninh cười khẩy.

Lục Khởi Bạch mỉm cười: "Coi như em thông minh."

"Tôi không cần biết hôm nay anh ôm mục đích gì ngồi đó, nhưng tránh xa em gái tôi ra!" Cảnh Ninh như một con nhím bị kích động, bộ gai sắc trên người dựng đứng lên: "Lục Khởi Bạch, em gái tôi nếu có mệnh hệ gì, thì đứa chân trần như tôi không sợ kẻ đi giày như anh đâu đấy!"

Lục Khởi Bạch không tức giận mà châm một điếu thuốc, nhả khói rồi nói: "Làm người ấy à, để thần kinh quá căng thẳng không phải là chuyện tốt đâu. Thả lỏng một chút. Hôm nay tôi đi ngang qua trường của em gái em, nên mời nó một bữa cơm thôi mà."

"Rồi sao nữa?"

“Rồi sao nữa?” Lục Khởi Bạch từ tốn nói: “Không còn sau đó.”

Thái độ khác thường của anh khiến Cảnh Ninh cảnh giác: “Anh lại định bắt tôi làm gì cho anh phải không?”

Lục Khởi Bạch ở đầu kia im lặng hút thuốc, đôi mắt hơi nheo lại. Cảnh Ninh cảm thấy anh nhất định không nghĩ điều gì tử tế, nên lại càng căng thẳng hơn. Rất lâu sau, Lục Khởi Bạch mới nói: “Váy ngủ đẹp đấy, lấp ló, mềm mại, rất quyến rũ.”

Tất cả mọi suy nghĩ của Cảnh Ninh đều tập trung toàn bộ vào “nhiệm vụ” mà anh chuẩn bị nói ra, không ngờ anh lại buông một câu như thế. Đầu tiên, cô sững người, sau đó tỉnh lại, lập tức ngắt cuộc gọi hình ảnh.

Tim gần như nhạy vọt ra khỏi cổ họng. Cô ấn tay lên ngực, bỗng cảm thấy lòng bàn tay cũng như bị va chạm đến đau đớn.

Hoảng loạn, bối rối… Tất cả những cảm xúc phức tạp ấy dồn nén lại cũng không bằng cảm giác nóng rực trên gò má. Chẳng hiểu sao, nó khiến cô nhớ tới nhiệt độ của anh, bàn tay của anh và một độ nóng đủ làm tan chảy xương cốt.

Chuông di động lại vang lên, Cảnh Ninh như chim non sợ cành cong.

Lần này là từ số của Lục Khởi Bạch.

Cô đè mọi sự hoảng loạn vô cớ trong lòng xuống, âm thầm hít sâu một hơi rồi bắt máy, cất giọng lạnh lùng: “Lục Khởi Bạch, hôm nay anh lại phát điên gì vậy?”

“Ai cho phép em ngắt máy?”

Cảnh Ninh mím chặt môi, im lặng.

Đầu kia di động cũng im lặng.

Qua sóng điện thoại, ngăn cách trăm núi ngàn sông, hơi thở hai người như quyện vào nhau, lôi kéo nhau, cũng như số phận của họ vậy. Cảnh Ninh siết chặt di động. Chẳng hiểu sao, một cảm xúc không tên cứ lặng lẽ lan tỏa tận đáy lòng. Chính vào những giây phút cả hai không nói gì những đều không cúp máy thế này, nó bỗng ào ạt như sóng biển.

Cảm giác này Cảnh Ninh vừa quen thuộc vừa sợ hãi. Cô đang định kết thúc sự trầm mặc vô cớ tồn tại giữa anh và cô lại thì nghe thấy Lục Khởi Bạch lên tiếng: "Lần này em về Mỹ quá vội vàng, tôi lại đi Paris công tác, chúng ta chưa được gặp mặt…"

"Lục Khởi Bạch." Cảnh Ninh bóp chết ngọn cỏ đang điên cuồng phát triển trong lòng, lạnh lùng nói: "Giữa anh và tôi không tồn tại thứ gọi là ôn chuyện thì phải."

Sống thế nào cũng là sống hết một đời, đây là đạo lý cô hiểu được sau khi bố mẹ ai đi đường nấy. Cô chưa bao giờ oán trách bố mẹ, bởi vì ai cũng có cuộc đời của riêng mình phải đi hết. Cuộc đời của cô còn có em gái bầu bạn, thế nên cô luôn nỗ lực hết mình, chưa bao giờ tuyệt vọng. Cô muốn lấy mình làm gương để em gái hiểu rằng dù cuộc đời còn nhiều sóng gió, chúng ta cũng phải chân thành sống với nhau.

Cô chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày bản thân rơi xuống một vực sâu không đáy. Cô khổ sở giãy giụa nhưng chỉ càng lún càng sâu. Không còn ánh sáng nữa, cô đã từng nhìn thấy ma quỷ. Ma quỷ, chính là Lục Khởi Bạch.

Lần đầu gặp gỡ, anh như gió xuân ấm áp, nhưng anh càng dồn ép từng bước lại càng trở thành gió dập mưa vùi.

Anh là bàn tay bóp chẹt cổ cô, cô có thể hít thở thoải mái hay không đều xem tâm trạng của anh. Cô đã từng ảo tưởng nghĩ, nhất là những lúc cả hai thấm đẫm mồ hôi của nhau. Cô hỏi anh: Lục Khởi Bạch, tôi được coi là gì?

Lúc nghe được câu hỏi này, Lục Khởi Bạch chỉ cười, ngón tay trượt từ xương quai xanh xuống ngực cô, sau đó nhướng mày hỏi cô: Vậy em muốn trở thành gì của tôi?

Cô chẳng là gì của anh cả.

Ở trong mắt anh, cô chẳng qua chỉ là con cờ, khi nào anh đạt được mục đích, công thành danh toại, thì cô sẽ trở thành con cờ phế. Còn ảo vọng lời hứa hẹn chân trời góc biển gì từ anh chứ?

Bầu không khí bên kia điện thoại rõ ràng đã trầm xuống. Sau một khoảng im lặng dài, Lục Khởi Bạch cất giọng lạnh lẽo: "Tôi chỉ muốn nhắc nhở em việc em cần làm. Với lão cáo già gian xảo Lục Đông Thâm đó, em đừng có đắc ý quá rồi lại ngã chỏng vó!"

Hạ Trú cảm thấy việc hít thở gặp trở ngại, nuốt xuống thì đau đớn như bão tố ập đến.

"Còn nữa…" Lục Khởi Bạch lạnh lùng bổ sung thêm: "Chưa được tôi cho phép, không được ngắt cuộc gọi của tôi."

***

Hôm sau, Hạ Trú vội vàng tới Hồng Kông.

Sau khi khách sạn Skyline chi nhánh Hồng Kông thành lập đã nhận được rất nhiều sự quan tâm. Nơi đây ngoài việc sở hữu một hệ thống xử lý tạp âm và cảm thụ thị giác, xúc giác xuất sắc bậc nhất thế giới ra thì việc

quản lý mùi hương trong không gian khách sạn cũng là điều mà Lục Đông Thâm hứa hẹn với khách hàng trong buổi họp báo.

Nhưng vấn đề lại xảy ra ngay tại mùi hương không gian của khách sạn.

Đáp một chuyến chuyên cơ riêng, thông qua Cảnh Ninh, Hạ Trú cũng đã nắm được phần nào sự việc.

Mùi hương trong không gian của hầu hết các khách sạn thuộc quyền quản lý của Skyline đều thống nhất, nhưng đồng thời cũng sẽ được điều chỉnh thích hợp dựa theo khí hậu và hoàn cảnh bản địa. Ví dụ như Skyline Hồng Kông, lúc trước khi Hạ Trú kết hợp mùi hương đã suy tính tới khí hậu gần biển của nơi này. Nhưng bất ngờ có một vị khách sau khi vào ở đã có hiện tượng nổi mẩn. Đầu tiên, quản lý khách sạn đã loại trừ trường hợp chăn ga giường bị nhiễm bẩn tiếp xúc với da, vì qua kiểm tra, tất cả đều đạt tiêu chuẩn.

Cuối cùng, họ nghi ngờ khách hàng đã dị ứng với mùi hương, còn bản thân khách hàng cũng khăng khăng cho rằng mình không thích mùi hương trong phòng.

Chuyện này được phản ánh lên Hạ Trú. Cô cho rằng khả năng bị dị ứng mùi hương không phải là không có, vì dẫu sao cơ thể mỗi người mỗi khác. Cô vốn định cử Trần Du tới đó làm kiểm tra, nhưng Cảnh Ninh lại nói với cô rằng cô buộc phải đích thân tới Hồng Kông, sau đó còn bổ sung thêm: Tổng giám đốc cũng đã đích thân bay qua đó giải quyết chuyện này rồi.

Lục Đông Thâm cả đêm không về, Hạ Trú biết chắc chắn anh bận rộn công việc, không ngờ anh đã đáp chuyến bay sớm nhất tới Hồng Kông.

Khi hỏi về khách hàng, Cảnh Ninh cho biết, đó là Casa, vương thất nước Maroc.

Bấy giờ Hạ Trú lập tức hiểu ngay, thì ra là lai lịch không hề đơn giản.

Sau khi tới Hồng Kông, có xe riêng của công ty đến đón, vừa lên xe, Hạ Trú đã nhận được điện thoại của Trần Du.

"Cô biết lai lịch của khách hàng chưa?"

"Nghe nói rồi." Hạ Trú ngồi đọc báo cáo tổng quát về sự việc. Cô không quá để ý việc này, dù là vương thất hoàng gia hay người bình thường thì chỉ cần có vấn đề với mùi hương, cô đều coi trọng như nhau.

Trần Du ở đầu kia hầm hừ mấy tiếng: "Nhưng còn một thân phận nữa cô chưa biết. Khi còn học ở nước ngoài, Thai Tử Tân có quan hệ khá tốt với người này, thế nên việc Casa khăng khăng nói rằng vấn đề nằm ở mùi hương rất có thể là vì nhắm vào cô."

"Nhắm vào tôi làm gì?"

"Thì cô đã cướp chồng tương lai của bạn người ta."

Hạ Trú lườm nguýt: "Thế thì cô mới phải là người bị trúng đạn mới đúng."

Trần Du chép miệng: "Tôi đang nói chuyện nghiêm túc với cô đấy. Phụ nữ là loại nhỏ nhen, cô cẩn thận một chút."

"Đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi. Thai Tử Tân còn chưa thèm có ý kiến gì, bỗng dưng lại xuất hiện một vị 'lương sơn hảo hán'." Hạ Trú câm nín.

Tới khách sạn, Hạ Trú vừa mang được vali về phòng, còn chưa kịp uống hớp nước thì Cảnh Ninh đã tới gõ cửa: "Cuộc họp các lãnh đạo đã bắt đầu rồi. Tổng giám đốc đích thân chủ trì, gọi cô đến tham gia." Nói rồi, cô ấy giơ đồng hồ lên xem: "Anh ấy chỉ cho cô năm phút thôi."

Vừa nghe mấy chữ "tổng giám đốc", trái tim Hạ Trú đã đập nhanh không tưởng. Cô đi rửa tay, kiềm chế lại cảm xúc, thầm nuốt nước bọt: "Đi thôi."

~Hết chương 247~

*Spoil: "Cơ thể của tôi rất cao quý đấy, một người như cô có thể chạm vào sao?"

"Không cần gọi ai hết, trong lĩnh vực quản lý mùi hương, tôi chính là người phụ trách."

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 248: Chua Loét (2221 Chữ)

Nếu khách hàng quan trọng đến như vậy, thì tôi cũng phải cố gắng chuẩn bị một chút mới được.

Phòng họp của khách sạn nằm trên tầng cao nhất, gần như chiếm trọn diện tích cả tầng. Từng ô cửa kính đã ngăn cách âm thanh, cả cửa sổ cũng được thiết kế theo dạng cửa ban công hình cung, nằm lơ lửng trên cao bên cạnh vịnh Victoria, giẫm toàn bộ phong cảnh xuống dưới chân mình.

Sau khi nắng gắt qua đi, trước khi hoàng hôn ập tới, ánh nắng vào khoảng thời gian này tuyệt đẹp, trải dài thành những đốm sáng hắt xuống cửa kính, sau đó lại vỡ tung và tản ra xung quanh. Khoảng sáng đó dường như ngưng đọng, có lẽ vì điều hòa tổng trong phòng quá mạnh, cũng có thể vì Lục Đông Thâm. Vì ánh sáng hắt lên người anh, không thể tan đi.

Chiếc sơ mi trắng trên người anh bị chiếu vào lại càng bừng sáng hơn, gần như chói mắt, làm khuôn mặt anh càng trở nên sinh động lạ thường. Anh ngồi chính giữa phòng họp, hơi nghiêng mặt bàn bạc với người chịu trách nhiệm bộ phận thị trường. Tia sáng đi qua đi lại trên gò má anh. Cổ tay anh đeo một chiếc đồng hồ cơ, khi hơi cử động, ánh sáng trên mặt đồng hồ sẽ phản chiếu lên yết hầu và cổ áo của anh, quyến luyến sự nổi bật và khác biệt ấy.

Sắc mặt anh bình tĩnh, người ở phòng Thị trường đang nói còn anh đang nghe, im lặng nhưng vẫn đầy quyền uy. Rõ ràng trong phòng có cả đống người, nhưng anh vẫn cứ là người hấp dẫn nhất.

Hạ Trú đánh mắt nhìn qua, trái tim lại bắt đầu đập cuồng loạn một cách vô dụng, làm thái dương cũng rung lên đau nhức. Cô ghét cảm giác này, giống như một sợi dây thừng dẫn dắt cô, kéo cô đi, khiến cô không thể tự chủ được cứ thế sát vào anh. Cho dù trong lòng còn nhiều oán trách đến nhường nào, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy anh, mọi cảm xúc đều biến thành vui sướng. Cảm giác này là nhung nhớ, là lưu luyến.

Cô cảm thấy mình không còn là bản thân mình nữa.

Trước kia cô lên trời xuống đất không chịu gò bó. Bây giờ, vì sự tồn tại của Lục Đông Thâm, cô đã thay đổi toàn diện. Càng ở lâu bên cạnh anh, cô càng khó tách rời. Giống như bây giờ, chẳng qua mới vài ngày không gặp, cho dù là đứng cách một lớp cửa kính như thế này, trái tim cô cũng đang không ngừng tự nói với mình: Mày đang nhớ anh ấy, rất nhớ, rất nhớ.

Phải, cô đã yêu một Lục Đông Thâm như vậy, không trốn thoát được, không cai nghiện được, yêu mặt dịu dàng tình cảm của anh, cũng yêu vẻ nghiêm khắc không nói cười của anh. Kể cả là lúc anh khốn kiếp cô cũng không thể không yêu.

Giống như có thần giao cách cảm.

Đúng lúc này Lục Đông Thâm cũng quay đầu lại, mới đó đã nhìn thấy cô.

Khoảnh khắc hai mắt giao nhau, Hạ Trú tựa hồ như quay lại buổi chiều hôm đó ở Thương Lăng. Cô quay đầu, anh đứng từ xa nhìn lại, chỉ một giây phút mà thế gian như bừng sáng.

Bước vào phòng họp, Lục Đông Thâm ra hiệu cho cô ngồi.

Vị trí sát gần anh nhất, giống như mọi người đều cố tình nhường lại.

Sau khi cô ngồi xuống, ánh mắt mọi người nhìn cô rõ ràng có thêm nhiều tầng nghĩa.

Nghi thức "gọi hồn" khiến cái tên vốn dĩ đã nổi bật của Hạ Trú càng tăng thêm nhiều cảm giác thần bí. Ánh mắt mọi người trong Skyline nhìn cô ngoài sự cung kính còn có chút e dè, sợ sệt. Đây là lần đầu cô tới Skyline Hồng Kông. Lúc đó đa phần mọi người tỏ thái độ tò mò về cô, bây giờ thì khác rồi.

Đối với những ánh mắt ấy, Hạ Trú không hề cảm thấy khó chịu. Nhớ lúc trước khi còn ở Thương Lăng, cô có thể được gọi là "Tưởng gia" cũng là nhờ sự kính nể cùng sợ hãi của mọi người. Kính nể bản lĩnh của cô mà cũng sợ hãi bản lĩnh của cô. Nhưng đám người trước mắt này thì khác. Họ vốn là những người giỏi ở khắp nơi trên thế giới, được nhận những nền giáo dục đỉnh cao. Họ không tin vào tà thuật, họ chỉ tin đó sự mê hoặc.

Cũng giống như các đồng nghiệp ở Skyline Bắc Kinh, họ tin tưởng sâu sắc rồi, đường đường là con trưởng Lục Môn lại si mê cô, bị cô mê hoặc.

Hạ Trú không biết Lục Đông Thâm có phát hiện ra ánh mắt của họ không. Sau khi cô nhận lấy tài liệu, Lục Đông Thâm cũng tuyên bố buổi họp bắt đầu.

Đại khái là nói về tình hình kinh doanh trước mắt của khách sạn, không quá đi vào chi tiết, cuối cùng dồn toàn bộ trọng tâm vào việc thảo luận vấn đề của vương thất Maroc. Việc có một vương thất tới ở không phải là chuyện thường. Từ lúc Skyline Hồng Kông nhận được thông báo này, trước sau đã có tới sáu quản gia được gọi tới phục vụ. Các bữa ăn đều được thực hiện bởi đầu bếp của khách sạn SW thuộc quyền quản lý của Lục Môn. Mỗi một chi tiết đều tỉ mỉ và hoàn hảo, đến Phó tổng giám đốc khách sạn cũng phải tận tâm tận lực.

Không ngờ, càng sợ xảy ra chuyện thì càng gặp họa, thậm chí chuyện này đã lan truyền rộng rãi trên Facebook rồi. Casa còn đặc biệt đăng lên một bức ảnh chu miệng chỉ chực khóc.

Ban đầu, Hạ Trú không hề quan tâm tới những hoạt động kế hoạch trong các ngày lễ sắp tới của khách sạn. Cô ngồi rất gần anh, mỗi một động tác cử chỉ của anh đều có thể khiến cô cảm nhận được mùi hương của anh. Cô không thể nào tập trung tinh thần được, cho dù là ngồi đọc tài liệu cũng hít thấy mùi hương của anh, trong đầu chỉ toàn nghĩ đến những hình ảnh màu sắc.

Cho tới khi anh vòng cánh tay qua, ngón tay gầy gõ gõ xuống tập tài liệu trước mặt cô. Cô ngẩng phắt lên, anh nhìn cô và hỏi: "Nếu là dị ứng mùi hương, có thể kiểm tra ra không?"

Hạ Trú nhìn thấy đôi chút nghiêm khắc trong ánh mắt anh, không phải là dáng vẻ cuồng dã phóng túng của anh đêm đó, cũng không phải sự dung túng dịu dàng trước kia. Anh bình tĩnh như một vị sếp bình thường, không cho phép người ta lấn tới.

Trong lòng ít nhiều cảm thấy không thoải mái, cô hắng giọng rồi nói: "Cần phải kiểm tra nguyên nhân dị ứng, kiểm tra từng thứ một. Nhưng em phải thanh minh một điểm. Tình huống dị ứng mùi hương không phải là không có, nhưng mùi hương em xây dựng phần nhiều là dịu nhẹ, không tồn tại cách thành phần kích ứng với cơ thể con người. Thế nên, em tỏ ý nghi ngờ."

"Giám đốc Hạ, từ đồ đạc tới thức ăn chúng tôi đều đã kiểm tra rồi." Phó tổng giám đốc lập tức nói: "Sở dĩ chúng tôi nghi ngờ mùi hương không gian là vì những thứ như phấn hoa, hương hoa có người vô hại, nhưng có người lại bị dị ứng. Thế nên, dù là mùi hương dịu nhẹ cách mấy cũng không hẳn là an toàn với mọi đối tượng."

Hạ Trú nhìn về phía Lục Đông Thâm: "Anh đã xem xét tình hình của khách chưa?"

Lục Đông Thâm đẩy tới một bức ảnh: "Đây là ảnh quản gia chụp được."

Hạ Trú cầm lên xem. Là lưng một cô gái, từ trên vai trái xuống đến sau gáy xuất hiện những vết mẩn đỏ, tuy không nhiều nhưng chắc chắn sẽ tạo ra một ảnh hưởng không tốt. "Thế nên, anh cũng cho rằng cô ta bị dị ứng mùi hương?"

"Không loại trừ khả năng này." Lục Đông Thâm bình thản nói.

Hạ Trú không nói, mắt nhìn thẳng vào bức ảnh. Tuy rằng cô gái này chưa lộ mặt, nhưng chỉ nhìn bờ lưng khêu gợi này cũng có thể phán đoán được đây là một người đẹp. Trong lòng cô ít nhiều bắt đầu khó chịu, quyết không muốn Lục Đông Thâm nhìn thêm lần nào nữa. Mà câu trả lời của anh cũng khiến cô không thoải mái, tuy rằng biết rõ cô ta chỉ là khách hàng, việc Lục Đông Thâm giải quyết với tư cách là Tổng giám đốc Skyline là quá bình thường, nhưng cô chính là không muốn Lục Đông Thâm nghi ngờ cô, có tình cảm với người con gái khác.

"Em cần phải gặp khách hàng một chút, phân tích cụ thể tình hình. Nếu đích thực là do mùi hương có vấn đề, em sẽ lập tức điều chỉnh." Cô đè nén cảm giác kỳ lạ trong lòng xuống, cũng đè nén luôn cả sự kích động hôm qua khi nhận được quà.

"Được." Lục Đông Thâm nhìn sang Cảnh Ninh: "Có lẽ giờ này khách đang nghỉ trưa, cô sắp xếp cho giám đốc Hạ."

Gọi cô là giám đốc Hạ? Hơn nữa người ta đang nghỉ trưa mà anh cũng biết!

Hạ Trú cảm thấy dạ dày như cuộn trào, toàn nước chua, men theo thực quản trào lên trên, ăn mòn cổ họng, da thịt của cô. Còn chưa đợi Cảnh Ninh trả lời, cô đã đứng phắt dậy: "Tổng giám đốc Lục còn gì cần dặn dò không? Nếu không còn gì nữa, tôi xin phép đi trước."

Cảnh Ninh toát mồ hôi lạnh. Ai cũng biết rõ lúc Lục Đông Thâm đang họp, kỵ nhất là ai đó tự tiện bỏ đi. Cho dù có buồn đi vệ sinh thì cũng phải cố mà nhịn. Trừ phi được anh cho phép ra ngoài. Thế nên hành động của Hạ Trú quả thật đã chạm vào giới hạn của anh.

Bầu không khí trong phòng họp dường như tụt xuống âm độ.

Lục Đông Thâm ngước mắt nhìn cô, ánh mắt có phần u ám. Hạ Trú nhìn thẳng vào mắt anh, bổ sung thêm một câu: "Nếu khách hàng quan trọng đến như vậy, thì tôi cũng phải cố gắng chuẩn bị một chút mới được." Dứt lời, cô nhét bức ảnh vào trong tập tài liệu, gập vào, đứng dậy, quay người ra khỏi phòng họp.

Mọi người ngồi đó im phăng phắc, còn không dám thở mạnh.

Lát sau, Lục Đông Thâm mới quay đầu lại, nhìn về phía mọi người, ánh nhìn không một gợn sóng: "Tiếp tục họp."

~Hết chương 248~

*Có hai lưu ý: Khi Hạ Trú ở gần Đông Thâm, mình vẫn để xưng hô "anh – em" nhưng khi Hạ Trú nói to hoặc có mặt người ngoài, mình để xưng hô "tôi – anh", một phần là vì thường những khi đó Hạ đang giận, phần vì xưng hô tại nơi công sở và thân phận của hai người nên để như vậy.

Thứ hai, cô Casa là vương thất Maroc, không phải là công chúa hay nữ hoàng gì. Maroc là quốc gia quân chủ lập hiến, còn tồn tại vương triều

Maroc, có vua. Thế nên đây mới chỉ tạm là nhân vật có quan hệ với vương triều mà thôi.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 249: Giác Quan Thứ Sáu Của Phụ Nữ Không Bao Giờ Sai (2119 Chữ)

Còn khách sạn, chung cư thì thích hợp nhất với các mùi hương lạnh.

Sự thật chứng minh, giác quan thứ sáu của người phụ nữ không bao giờ sai.

Casa vô cùng xinh đẹp, ngay cả một người ngày thường rất tự tin về nhan sắc của mình như Hạ Trú cũng chân thành cảm thấy cô ta quả thực có một diện mạo làm điên đảo chúng sinh. Mũi thẳng, môi cong khêu gợi, hốc mắt sâu, hai mắt có hồn. Nghe quản gia của khách sạn kể: Đôi mắt của Casa có thể phát ra những tia sáng hút hồn như mắt mèo vậy. Cả mái tóc xoăn dài màu hạt dẻ kia cũng có một sức hấp dẫn mê hoặc lòng người.

Khi Hạ Trú được cho phép vào phòng, Casa đang tựa vào chiếc ghế dài đọc sách. Căn phòng mà cô ta ở giống như một vườn hoa trên cao. Hệ thống làm sạch không khí luôn hoạt động thường xuyên, lúc nào cũng mát mẻ như mùa xuân. Thế nhưng cô ta vẫn mở rộng ô cửa kính thông ra vườn hoa. Gió nóng trên cao va chạm với gió mát trong phòng, hình thành một làn gió khá ôn hòa nhẹ nhàng trôi chảy. Có mùi thảo mộc và mùi hoa trộn lẫn vào nhau. Mùi thảo mộc ở trong phòng, mùi hoa ở bên ngoài.

Cô ta xoay lưng về phía Hạ Trú. Kể cả lúc quản gia tiến lên chuyển lời, cô ta cũng không quay người lại, vẫn cứ nằm dựa uể oải. Một bộ váy dài bằng vải sa màu đỏ trông rất kiều diễm. Gió nhẹ thổi qua, lật một góc váy lên, đôi chân trắng như tuyết lộ ra quá nửa.

Quản gia ít nhiều có chút ngượng ngập, Hạ Trú ra hiệu cho anh ta, tỏ ý bảo anh ta cứ ra ngoài trước.

Casa nằm ườn ra không nhúc nhích, có lẽ là chẳng thèm để ý tới cô.

Hạ Trú cũng không quấy rầy Casa. Cô vòng ra trước mặt cô ta. Cô ta đang đọc một cuốn Kinh Thánh bằng tiếng Anh, khuôn mặt trái xoan dù hơi cúi xuống cũng đủ hút hồn. Maroc chủ yếu tôn sùng Hồi giáo, xem ra cô ta cũng không phải ngoại lệ.

Quan sát xung quanh, cô thấy có bức tranhCuộc thương khó của chúa Giêsumà cô ta mang đến, bên dưới bức tranh có tấm thảm bảy màu, chắc là cô ta dùng để cầu nguyện. Trong phòng, ngoài mùi hoa và mùi thảo mộc ra, còn có một mùi thơm khác phảng phất, tới từ chính cơ thể cô ta, mái tóc của cô ta, quần áo của cô ta, cho dù là qua động tác lật trang đơn giản của cô ta, mùi hương đó cũng như u hồn tản mát ra ngoài.

Hạ Trú tỉ mỉ phân biệt mùi hương này trong im lặng.

Sau đó cô lại đi lòng vòng quanh phòng, như đi tuần, rất nhàn nhã.

Cuối cùng Casa cũng không chịu nổi nữa, ngước mắt lên nhìn Hạ Trú.

Đầu tiên là thấy một bóng lưng.

Mặc một chiếc áo dài màu trắng, kiểu áo Trung Quốc cổ, tay chắp sau lưng, có vẻ như đang quan sát chiếc lò hương tráng men mà cô ta mang theo người.

Casa nheo mắt lại, chỉ nhìn bóng lưng thôi, đã biết đây là một người phóng khoáng rồi.

Nhưng khi nhìn thấy Hạ Trú cầm lò hương lên, Casa lập tức quát: “Cô làm gì vậy? Bỏ xuống!”

Hạ Trú quay đầu lại.

Khoảnh khắc hai người chạm mặt nhau, nội tâm của cả hai đều chấn động dữ dội.

Casa cảm thấy đôi mắt người đối diện rất mê hoặc, lại rất tuấn tú; Hạ Trú thì cảm thấy cô ta bẩm sinh đã có một ánh nhìn có thể quyến rũ đàn ông, nhưng đối với cô lại tràn đầy ý thù địch.

Một câu nói, nửa câu trước dùng tiếng Anh, hai chữ sau dùng tiếng Trung, phát âm lại không quá chuẩn xác, còn phát âm tiếng Anh lại đậm đặc khẩu ngữ tiếng Pháp.

Hạ Trú đặt lò hương xuống, đi tới trước mặt cô ta: “Tôi muốn xem chỗ nổi mẩn của cô.” Cô nói tiếng Trung, vì dọc đường tới đây đã nghe đại khái lời giới thiệu của Cảnh Ninh. Vị vương thất này bình thường rảnh rỗi việc thích làm nhất là tới Trung Quốc đi du lịch. Nếu đã vậy thì cho dù tiếng Trung không lưu loát, thì cũng có thể nghe hiểu.

Casa quả thật vẫn nghe hiểu ý cô, một lần nữa dựa vào lưng ghế, cao ngạo nhướng mày: “Cơ thể của tôi rất cao quý, người như cô có thể chạm vào được sao?”

Hạ Trú không nói không rằng lập tức giật cổ áo của cô ta xuống, vết mẩn đỏ phần cổ rơi vào mắt cô.

“Quá đáng!” Casa không vui, gạt tay cô ra: “Cô dám chạm vào tôi?”

Hạ Trú không tức giận mà giơ chân lên, móc lấy một chiếc ghế, ngồi xuống đối diện với cô ta, chặn mọi ánh sáng từ ngoài vào.

“Cô không thích mùi hương trong không gian này?”

Casa gập quyển Kinh Thánh lại: “Rất không thích. Mùi hương không những khó ngửi, hơn nữa còn khiến tôi sinh bệnh! Tôi có thể kiện cô.”

“Khó ngửi? Có sao?” Hạ Trú cười khẽ, gác chân phải lên chân trái.

Khi Skyline Hồng Kông mới thành lập, cô đã kết hợp khí hậu và môi trường xung quanh khách sạn để đưa ra phương án quản lý mùi hương. Ban đầu cô dự định dùng tùng hương, nhưng lại cảm thấy tùng hương quá nồng, thế nên về sau chuyển sang mùi cây trắc bá diệp của Nhật Bản là chính, còn mùi thích bá và tùng sà là phụ, rút hạt giống và thành phần chủ yếu ra để tiến hành pha chế. Tác dụng chủ yếu làm thuốc khử mùi sau khi tẩy trùng và điều hòa không khí.

Qua điều tra được biết, thường thì những mùi hương ngọt thích hợp với nhà hàng, ví dụ như quế hoa, cam ngọt, vì có thể kích thích vị giác, tăng cường cảm giác thèm ăn; những mùi hương ấm thích hợp với siêu thị và trung tâm thương mại, ví dụ như bách hợp, diên vĩ… vì có thể khiến người ta phấn khởi, vui vẻ, thích được đứng trong không gian đó.

Còn khách sạn, chung cư thì thích hợp nhất với các mùi hương lạnh.

Bắt nguồn từ nhu cầu tâm lý về mức độ sạch sẽ của nơi ở của con người, ví dụ như khách sạn nơi họ ở lại. Nếu họ ngửi thấy mùi nước diệt khuẩn thì sẽ nghĩ chăn rất sạch, khi ở cũng sẽ thả lỏng. Mọi vật dụng trong khách sạn Skyline đều được giặt giũ và diệt khuẩn nghiêm ngặt. Hơn nữa để tránh khách hàng dị ứng với mùi nước diệt khuẩn, thế nên việc vận dùng mùi thảo mộc là vô cùng cần thiết. Ví dụ như mùi thanh lạnh của những cây họ bách, không có sự lạnh lẽo của nước diệt khuẩn, nhưng cũng khiến người ta cảm thấy thoải mái, dễ chịu.

Lúc trước Hạ Trú cũng đã điều tra qua, nếu khách sạn không dùng mùi hương lạnh mà dùng mùi hương ngọt hay mùi hương ấm thì cho dù là mùi cam chanh mà đại đa số mọi người đều thích ngửi, khi xuất hiện trên chăn đệm cũng khiến người ta cảm thấy không sạch sẽ, thậm chí còn có phản ứng sinh lý ghê ghê.

Việc này cũng giống như bạn mở một căn phòng ra, phát hiện trên chăn có mùi Chanel No5. Vậy thì phản ứng đầu tiên của bạn không bao giờ là khen nước hoa này dễ ngửi, hoặc cho rằng khách sạn phun nước hoa để diệt khuẩn, mà sẽ cảm thấy họ giặt chăn chưa sạch, mùi hương này do vị khách trước đó để lại.

Mùi hương sẽ sinh ra phản ứng tâm lý, sau đó sẽ tạo thành phản ứng sinh lý. Thế nên Hạ Trú mới muốn xem tận mắt chỗ mẩn đỏ của Casa.

"Vết mẩn của cô không phải do mùi hương tạo ra. Cô vừa tới đây, lại là giữa hè nóng nực, sớm nhất là tối nay, muộn nhất là ngày mai, chúng sẽ biến mất." Hạ Trú nói thẳng: "Đương nhiên, nếu cô chỉ đơn thuần không thích mùi hương trong phòng này, tôi có thể giúp cô bày một số loại nến thơm dưỡng thần lọc máu."

Casa cười khẩy: "Cô nói vậy tức là không phải trách nhiệm của cô?" Dứt lời, cô ta đứng lên, đi vào phòng ngủ, lấy ngón tay ngoắc một góc ga giường lên, giật nhẹ, đồ đạc loạn hết lên: "Toàn là những mùi khó ngửi. Tôi ngủ trên này, đương nhiên sẽ không thoải mái!"

Hạ Trú chậm rãi tiến vào, nhìn chiếc giường bề bộn, bình thản nói: "Cô nổi mẩn là vì nóng trong người, cộng thêm nhiệt độ ngoài trời lúc này, chứ không liên quan gì tới mùi hương trong phòng."

"Buổi sáng bác sỹ đã tới đây, sức khỏe của tôi không có bất cứ vấn đề gì."

Hạ Trú không muốn nhẫn nhịn thái độ ức hiếp người khác của cô ta, lạnh lùng buông một câu: "Sức khỏe của cô không có vấn đề gì, nhưng viên thuốc trong người cô thì có vấn đề. Cô dùng thứ gì, bản thân không rõ à?"

Casa sững người giây lát, rất lâu sau mới phản ứng lại, nhìn cô chằm chằm, sau đó ngồi xuống chiếc sô pha bên cạnh, giữ một thái độ cao ngạo: "Nói vậy là cô định thoái thác trách nhiệm? Được, gọi người phụ trách của mấy người tới đây."

"Không cần gọi, trong việc quản lý mùi hương, tôi là người phụ trách."

Ánh mắt Casa quắc lại. Nhưng dù là vậy, người phụ nữ này cũng đẹp thật sự. Nhìn thế, Hạ Trú bỗng nhiên hối hận. Cô không nên quá gay gắt với người này, vì ầm ĩ lên Lục Đông Thâm sẽ phải vào cuộc. Đối diện với gương mặt quyến rũ hết sức này, liệu anh có đánh rơi trái tim không?

Đang mải nghĩ, một giọng nói trầm thấp quen thuộc vang lên ngoài cửa: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Hạ Trú giật nảy mình, quay ngoắt lại.

Lục Đông Thâm đã đến, phía sau là người quản gia đã bị cô đuổi ra ngoài.

~Hết chương 249~

*Spoil: "Tổng giám đốc Lục tin lời cô ta sao? Anh nói có phải cô ta đang chột dạ không?"

"Cảnh Ninh, có lẽ cô hiểu nhầm rồi, bây giờ người anh ấy quan tâm chắc gì đã là tôi."

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 250: Chỉ Hận Không Thể Xé Nát Mặt Cô Ta (2382 Chữ)

Anh dịu dàng, nhẹ nhàng với Casa như thế, còn thái độ dành cho cô lại lạnh lùng nghiêm khắc.

Casa cũng bị thu hút bởi giọng nói này. Cô ta ngước mắt nhìn lên, bỗng cảm thấy người đàn ông đứng bên cạnh quản gia thật cao lớn uy nghi. Sắc mặt tuy lạnh nhạt nhưng điển trai hấp dẫn, thần thái quý tộc.

Hạ Trú thấy đôi mắt Casa sáng rực lên, trái tim bỗng đập chệch nhịp, chẳng hiểu sao lại lo lắng vu vơ.

Casa nằm sấp người trên ghế như một con mèo, không còn miêu tả cũng biết gợi cảm đến mức nào. Nhìn từ góc độ của Hạ Trú, ánh mắt cô ta quả thật toát ra một vẻ mơ màng và dụ dỗ như mắt mèo. Cô ta nhìn Lục Đông Thâm và nói: “Ga giường cần được thay mới.”

Hạ Trú vô thức nhìn sang Lục Đông Thâm.

Sắc mặt của anh không thay đổi, vẫn cứ bình thản như mọi khi. Anh quay đầu nhìn người quản gia. Quản gia hiểu ý, lập tức đi sắp xếp.

“Về chuyện lần này, khách sạn chúng tôi cảm thấy vô cùng đáng tiếc. Trước mắt, chúng tôi đang kiểm tra và đưa ra phương án điều chỉnh cụ thể. Những tổn thất mà cô phải chịu, chúng tôi cũng chịu trách nhiệm toàn bộ.” Lục Đông Thâm đi vào, ngữ khí khiêm tốn, nhỏ nhẹ.

Casa nằm chống cằm, dáng vẻ mềm mại, rồi nhìn Lục Đông Thâm với ý tứ sâu xa: "Chỉ cần có người chịu trách nhiệm là được."

Hạ Trú khẽ nhíu mày.

Chẳng mấy chốc, người quản gia đã mang ga giường và vỏ chăn mới tới, đang định trải xuống thì nghe thấy Casa uể oải nói: "Chẳng phải có người chịu trách nhiệm sao? Nếu đã không có cách nào lập tức giải quyết vấn đề của tôi thì cũng phải có một vài đãi ngộ đặc biệt chứ?"

Quản gia sững người.

Lục Đông Thâm dĩ nhiên nghe hiểu ý tứ đằng sau của cô ta. Anh đi tới bên cạnh giường, giơ tay cởi cúc tay áo, nói với quản gia: "Để tôi làm."

Người quản gia có phần bất ngờ, đang định lên tiếng thì Lục Đông Thâm đã giơ tay chặn lại. Anh xắn tay áo lên, đón lấy ga giường.

Hạ Trú đứng bên cạnh quan sát, trong lòng không thoải mái.

Đầu tiên, anh sửa lại đệm, vuốt lại đệm cho phẳng, sau đó phủ ga giường lên trên, nhắm đường trung tuyến vào đúng giữa giường, sau đó lần lượt quấn đầu giường và đuôi giường lên. Sau khi đảm bảo bốn góc đã vuông vức, anh dùng đệm đè chặt, lấy tay trải phẳng từ trên xuống dưới để loại bỏ chỗ không khí dư thừa.

Lúc lồng vỏ chăn lại càng nhanh gọn hơn. Đầu tiên là lồng trước hai góc, cố định lại, một tay rung một tay giữ. Người anh cao lớn, cánh tay lại rắn chắc có lực, ga giường lúc này đã hoàn chỉnh rồi. Sau đó tiếp tục cố định nốt hai góc còn lại, thắt nút, rồi giơ cao tay lên. Chiếc chăn được trải đều lên mặt đệm, gập lại khoảng 25 phân, rồi một lần nữa dém lại các góc, đặt gối lên trên, tất cả các động tác đều thuần thục nhanh gọn.

Hạ Trú nhìn đến ngây người, trình độ này còn chuyên nghiệp hơn cả người chuyên nghiệp.

Casa đứng dậy, tiến tới, nhìn chiếc giường được trải phẳng lì, đáy mắt ánh lên sự tán thưởng. Sau đó cô ta đi đến trước mặt Lục Đông Thâm, ngước mắt lên mỉm cười: "Thật sự rất lợi hại, tôi vẫn chưa biết vị này là…"

Quản gia vội trả lời: "Vị này là tổng giám đốc Lục, tổng giám đốc tập đoàn Skyline."

Ánh sáng mê hoặc trong đôi mắt Casa lại càng nồng đậm hơn. Cô ta dựa gần vào anh, gần như là áp sát: "Từng nghe qua danh tiếng của tổng giám đốc Lục, quả nhiên là trăm nghe không bằng một thấy."

Từ lúc cô ta gặp Lục Đông Thâm tới giờ, cô ta vẫn luôn sử dụng tiếng Trung, tỉa tót từng từ từng chữ, có thể nhận ra cô ta muốn kéo gần khoảng cách với anh. Hạ Trú đứng bên cạnh quan sát. Cách một khoảng cô dường như cũng có thể ngửi thấy mùi "đàn bà" nồng nặc tỏa ra từ người cô ta. Casa xuất thân cao quý, những người đàn ông cô ta từng gặp có lẽ đều tìm đủ mọi cách để tiếp cận cô ta. Thế nên những người đàn ông như Lục Đông Thâm, bề ngoài tỏ ra lạnh lùng xa cách, quan hệ nam nữ sạch sẽ nhưng lại nắm giữ quyền lực trong tay, mỗi một động tác, một một cử chỉ đều toát lên sự hấp dẫn đầy nam tính, đối với Casa mà nói càng là đối tượng cô ta muốn chinh phục.

Lục Đông Thâm đút hai tay trong túi quần, không né tránh cũng không hùa theo sự gần gũi của Casa. Anh hỏi cô ta: "Tiểu thư Casa còn gì dặn dò không ạ?"

Casa ngẩng đầu lên, bờ môi như chạm vào cằm anh, khẽ nói: "Đương nhiên là có, cô Hà trong khách sạn của anh có vẻ đang muốn thoái thác

trách nhiệm, chuyện này tổng giám đốc Lục có quản không đây?”

Hạ Trú phải cố kiềm chế, chửi thầm trong bụng: Cút cụ cô đi, thích ăn đấm phải không?

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn cô, hỏi: “Điều tra thế nào rồi?”

Hạ Trú trong lòng bực bội. Từ lúc vào cửa tới giờ, đây được coi là câu đầu tiên anh nói với cô, những lúc khác anh toàn mặc kệ cho con yêu tinh đó õng ẹo trước mặt mình. Cô kiềm chế, bình tĩnh thuật lại một lần nữa những phân tích ban nãy của mình.

Nghe xong, Lục Đông Thâm có phần suy tư. Casa thì vẫn tỏ ra tao nhã thong dong: “Nổi mẩn cũng không phải là quá nghiêm trọng. Nếu cô Hạ đây biết điều thì tôi cũng chẳng muốn truy cứu. Nhưng rõ ràng cô ta đang định đổ hết mọi sai trái lên đầu tôi, như vậy thì không hay chút nào. Đã làm trong ngành phục vụ thì phải có đạo đức của một người làm phục vụ.”

Hạ Trú vốn không phải là một người giỏi nín nhịn. Nghe cô ta nói vậy, cô không định để mặc cô ta lấn tới nữa: “Ô rô bà, tế tân, tiêu Tứ Xuyên, đinh hương, hương thảo, quế đơn, hái xuống, phơi khô, sau đó lại để bảy bảy bốn mươi chín ngày trong thời tiết mát mẻ. Nghiền nát thành bột, cho thêm mật ong vào tinh luyện, độ to bằng khoảng hạt ngô đồng. Cứ cách hai tối lại nhét một viên vào trong người, viên thuốc tan ra sẽ có tác dụng hạn chế tình trạng hứng tình và làm da dẻ mềm mại. Lâu dần, mùi hương cơ thể cũng dễ chịu hơn, chủ yếu có mùi của hương thảo. Nó vốn không phải thứ gì xấu, nhưng cơ thể cô vốn tính nhiệt, thành phần của viên thuốc cũng đa phần là ấm nóng. Thế nên trong cơ thể cô đã tích tụ quá nhiều nhiệt độc. Sau khi cô vào khách sạn ở, gặp mùi hương lạnh sẽ càng khiến nó dễ phát ra ngoài, khiến cô nổi mẩn. Cô chỉ cần hiểu, mùi hương lạnh mà tôi thiết kế không những không ảnh hưởng tới sức khỏe của cô mà còn có tác dụng bổ trợ rất lớn.”

Cô nói một tràng dài, Casa quả thực không sao hiểu nổi. Nhưng phần mấu chốt thì cô ta hiểu, vành tai bất giác đỏ lựng lên, ánh mắt tỏ thái độ không vui. Dù sao đó cũng là chuyện riêng tư, cô ta bèn hắng giọng: "Viên thuốc gì chứ? Cô Hạ, phiền cô đừng cậy mình biết nhiều để vu vạ cho tôi."

Hạ Trú cười khẩy: "Tiểu thư Casa, mũi tôi rất nhạy, mùi hương trên cơ thể cô người khác người không ra nhưng tôi thì có."

Casa nhìn cô chằm chằm, ánh mắt sắc lẹm. Ánh mắt Hạ Trú cũng như hai ngọn đuốc, nhìn thẳng cô ta không chịu lùi bước. Quản gia thấy không khí có phần căng thẳng, ngước mắt liếc Lục Đông Thâm. Thấy sắc mặt anh không chút sóng gió gì, ông ta không dám thở mạnh.

Lát sau, Casa mới lên tiếng: "Cho dù cô cho đó là vấn đề của tôi, vậy được, tôi cứ không thích mùi hương trong phòng này, sao bây giờ?" Nói rồi, cô ta ngồi xuống giường, ngửa cổ ra sau, cơ thể mềm oặt như không xương, nhướng mắt nhìn về phía Lục Đông Thâm: "Tổng giám đốc Lục, hay là anh tới đây ngửi thử ga giường đi? Xem xem tôi có gạt anh không?" Dứt lời, cô ta giơ tay vỗ vỗ lên mặt giường.

Quả nhiên rất giỏi quyến rũ đàn ông, động tác này của cô ta đầy mê hoặc, e là Phù Dung gặp cô ta cũng phải tu luyện thêm vài năm.

Dĩ nhiên Lục Đông Thâm sẽ không tiến lên. Anh đứng yên đó, nhưng mấp máy môi: "Không biết tiểu thư Casa thích mùi hương gì?"

Trong mắt Casa chỉ còn lại mình Lục Đông Thâm: "Bình thường tôi thích nhất là mùi cam chanh, đổi thành mùi tôi thích đi."

Lục Đông Thâm còn chưa lên tiếng, Hạ Trú đã quả quyết phản đối: "Không được, mùi cam tuy có thể nhanh chóng làm hết mẩn đỏ của cô, nhưng sẽ chỉ càng làm nhiệt độc trong người cô tăng cao."

Lần này Casa không tức giận. Cô ta gác đôi chân trái trắng nõn nà lên trên chân phải, cộng thêm lớp vải sa màu đỏ che che đậy đậy càng tạo cảm giác kích thích người nhìn hơn. Cô ta cười với Lục Đông Thâm: "Tổng giám đốc Lục tin lời cô ta nói sao? Cô ta vu vạ tôi, tôi không để ý. Bây giờ tôi chỉ muốn đổi sang mùi hương tôi thích, anh bảo, có phải cô ta đang chột dạ không?"

Lục Đông Thâm nhìn sang Hạ Trú: "Đổi cho tiểu thư Casa mùi mà cô ấy thích."

Trái tim Hạ Trú như bị một tảng đá lớn đè nặng xuống, ngay sau đó nó nhói lên. Cô im lặng nhìn anh chằm chằm, mím chặt môi, rất lâu sau mới nói: "Không thể được!"

Lục Đông Thâm nghiêm mặt lại: "Nếu tiểu thư Casa đã thích thì làm theo."

Hạ Trú âm thầm cuộn chặt tay lại, nỗi đau bí bách trong tim trở thành một nỗi chua xót, dấy lên là một cơn ghen tuông ngập trời. Anh dịu dàng, nhẹ nhàng với Casa như thế, còn thái độ dành cho cô lại lạnh lùng nghiêm khắc. Lúc này cô thật chỉ muốn xé nát cái gương mặt mê hoặc chúng sinh của Casa.

Casa thấy vậy bật cười, đứng dậy, nhẹ nhàng đung đưa nút thắt cà vạt, nở nụ cười ma mị: "Tôi bỗng nhiên rất thích Skyline, tổng giám đốc Lục có thời gian để cùng tôi đi tham quan khách sạn không?"

Hạ Trú suýt chút nữa thì ngộp thở, cô nhìn Lục Đông Thâm vẻ cảnh giác.

Nhưng Lục Đông Thâm không nhìn cô, anh mỉm cười với Casa: "Vinh hạnh cho tôi."

Hạ Trú cảm giác từng ngón tay mình đều đau buốt khó chịu, là kết quả của việc găm quá sâu vào lòng bàn tay.

“Còn có vấn đề gì không?” Lần này, Lục Đông Thâm quay đầu hỏi cô.

Hạ Trú khó khăn nuốt nước bọt xuống, không thể làm dịu cơn đau, càng khó mà đè nén cảm giác ghen tỵ lại. Cô không nói không rằng, quay đầu rời khỏi phòng…

~Hết chương 250~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 251: Yêu Tinh Trong Mắt Anh Không Còn Là Cô (2201 Chữ)

Sao anh không tới đón em? Bị con hồ ly tinh đó quyến rũ giữ chân rồi chứ gì?

Việc thay đổi thành mùi cam không hề khó, thậm chí đối với Hạ Trú mà nói còn là việc dễ như trở bàn tay, hơn nữa việc chiết xuất mùi cam còn không khó bằng mùi các loài bách mà trước đó cô thực hiện. Nhưng Hạ Trú không vượt qua được chướng ngại tâm lý.

Chiều lòng khách hàng dĩ nhiên là không sai, nhưng cô phải giương mắt nhìn khách hàng dùng một mùi hương không thích hợp rồi xảy ra phản ứng ư? Biết rõ hậu quả thế nào mà vẫn thực hiện, đây không phải là chuyện Hạ Trú cô có thể làm được. Nhưng rất rõ ràng, Lục Đông Thâm hoàn toàn không tin cô.

Hạ Trú gọi điện thoại cho Trần Du, dặn dò cô ấy mang thành phẩm tinh chất cam đã chiết xuất sẵn trong phòng thực nghiệm ra, nhờ người gửi đến Hồng Kông. Không cần quá nhiều, vì chỉ cần Casa rời khỏi khách sạn sẽ lại tiếp tục sử dụng mùi bách hương. Ngoài ra, cô còn lệnh cho Hạ Trú gửi luôn cho mình tinh chất chiết xuất từ đỗ kinh, bình linh xoan, quảng phiếm phong, hoạt huyết đan.

Trần Du ghi chép lại cẩn thận rồi hỏi cô: Xảy ra chuyện gì vậy?

Hạ Trú bực dọc nói với cô ấy: Tôi muốn hạ độc giết chết một người.

Ai ngờ, nghe xong Trần Du phì cười: Cô mà có được sự nhẫn tâm ấy thì ba năm trước đã chẳng xuất hiện trước cửa nhà tôi như chó mà có tang!

Hạ Trú chỉ thưởng cho Trần Du một chữ: Cút!

Khi Hạ Trú rời khỏi khách sạn, phía đường chân trời đã có hoàng hôn, ráng chiều phủ vàng cả bầu trời, những oi nóng còn chưa tan hết. Cô không thông báo cho Cảnh Ninh cũng không dùng tài xế mà chỉ gọi một chiếc xe rồi đi thẳng vào trung tâm thành phố. Cô bước vào từng căn nhà bán thuốc Nam, đi đến mức gót đau nhức. Cho tới tận khi đường phố đã lên đèn, cô mới tới một cửa hàng thuốc Nam khá rộng lớn.

Cô nói tiếng Quảng Đông không lưu loát lắm. Ông chủ ở đây lại là một người đã có tuổi, chưa nói tới việc nghễnh ngãng, lại còn không nghe rõ tiếng Phổ thông và tiếng Anh. Hạ Trú thật sự hối hận đã không dẫn Cảnh Ninh theo. Cô mệt nhọc giải thích bằng ngôn ngữ cơ thể, cố gắng nói những câu tiếng Quảng mình quen thuộc một cách vụng về để giao tiếp, sau đó lại viết lên giấy tên tiếng Anh của loại dược thảo mà cô cần tìm: Anisochilus carnosus (Linn.) Wall.. Ông chủ cũng là người nhiệt tình, nhìn một lúc, gãi đầu gãi tai có vẻ cũng sốt ruột. Cuối cùng Hạ Trú bỗng nhiên nghĩ tới di động. Cô dùng chế độ tìm kiếm, ông chủ vừa nhìn hình ảnh loài cây lập tức tỉnh ra, đi lấy ngay.

Hạ Trú mệt gần chếtm, bò rạp lên quầy hàng thì thầm: Cảm ơn mạng Internet.

Cô muốn tìm một loài trong họ Hoa môi, lá có thể làm thuốc, mùi hương có thể tan đục. Thật ra đây cũng không phải thứ gì khó mua, nhưng những cửa hàng thuốc quá nhỏ quả thực sẽ không đủ hàng.

Vất vả xong mấy việc này, Hạ Trú đứng ở đầu con đường nhộn nhịp tấp nập, thầm mắng mình: Mày đúng là hèn mà! Cái cô vương thất kia thích

chết thì cứ để cô ta chết, mày lo lắng nhiều làm gì? Còn cả Lục Đông Thâm nữa, ngay cả tâm tư của anh ấy mày cũng đoán không ra còn chạy đi khắp nơi vì anh ấy, não bị kẹp cửa rồi à?

Sau đó lại có một giọng nói khác vang lên: Chẳng phải vì đó là Lục Đông Thâm sao? Đổi lại là người khác, mày chấp nhận ngu ngốc vì anh ấy chắc?

Ngay sau đó, giọng nói này lại bị cái tôi cá nhân của Hạ Trú chặn lại. Cô buột miệng: Lục Đông Thâm, cụ nhà anh! Anh mà dám thích cô ta, em phế anh!

Những người đi đường xung quanh quay ra nhìn cô, cô cảm thấy ánh mắt họ như đang nhìn một đứa thần kinh.

Chuông di động vang lên, là Lục Đông Thâm gọi tới. Hạ Trú nhìn chằm chằm tên anh, nghiến răng nghiến lợi. Cô bắt máy, bực dọc nói: "Có chuyện gì?"

"Đã ra ngoài gần bốn tiếng rồi, lang thang đủ rồi chứ?" Đầu kia cất giọng trầm trầm.

"Ai lang thang, ai lang thang hả? Anh lang thang thì có, cả nhà anh đi lang thang!" Hạ Trú quát to.

Lục Đông Thâm không giận mà bật cười. Sau khi để cho cô trút giận thoải mái xong, anh nói: "Gửi cho anh địa chỉ của em, anh bảo Cảnh Ninh qua đón em."

Sao anh không tới đón em? Bị con hồ ly tinh đó quyến rũ giữ chân rồi chứ gì? Câu này vòng vèo trong đầu Hạ Trú hết lần này tới lần khác, cuối cùng cô hậm hực quát: "Không cần!" Cô không nên tốt bụng. Đáng nhẽ

phải bảo Trần Du gửi cho mình một ít cỏ độc, để hạ độc giết chết cô vương thất đó. Cô bảo đảm có thể giết trong thầm lặng, không thấy máu.

Lục Đông Thâm vẫn kiên nhẫn từ đầu tới cuối, ra lệnh: "Nghe lời."

Nghe cái đầu anh! Hạ Trú ngắt máy.

Nửa tiếng sau, Hạ Trú ngồi lên xe của Cảnh Ninh. Cảnh Ninh lái xe khá vững, xuyên qua thành phố đông đúc. Cô ấy nói với cô: "Cô cần gì cứ nói với quản gia là được rồi. Cô đi khỏi khách sạn như vậy, tổng giám đốc sẽ lo lắng đấy."

"Lo lắng? Có sao?" Hạ Trú ngồi ở ghế lái phụ, nhìn đèn đường hai bên qua ô cửa kính, trong lòng bực tức. Làm gì có chuyện lo lắng. Có mà sợ cô bỏ gánh giữa đường, không kịp thời hài lòng được yêu cầu của cô Casa đó thì có, thế thì mất mặt Lục Đông Thâm phải biết?

Nghe xong câu ấy, Cảnh Ninh bật cười: "Đương nhiên tổng giám đốc sẽ lo lắng cho cô rồi. Tôi là trợ lý hành chính đặc biệt của anh ấy, cô nghĩ ai anh ấy cũng cử tôi đi đón à?"

Hạ Trú tựa đầu vào cửa sổ, im lặng.

Ánh đèn khách sạn Skyline sáng rực dưới bầu trời đêm, ánh sáng của đài phun nước đan cài vào nhau.

Trở về khách sạn, ý của Cảnh Ninh là cô ấy cần báo cáo lại với Lục Đông Thâm một tiếng, đây là yêu cầu của tổng giám đốc. Tuy rằng trong lòng khó chịu nhưng nếu nói Hạ Trú không nhớ Lục Đông Thâm thì là nói dối. Tương tư là một thứ mà cho dù được nhìn thấy anh cũng không thể đỡ khát, cứ nhất định phải dính chặt vào nhau, cảm nhận hơi thở của anh mới được coi là giải phóng nỗi tương tư.

Khi suy nghĩ này xông lên não bộ, bản thân Hạ Trú cũng giật nảy mình. Sao cô lại như vậy? Cho dù là Tả Thời, cô cũng chưa bao giờ có cảm giác mãnh liệt đến vậy.

Cảnh Ninh đã hỏi quản gia, được biết Lục Đông Thâm đang ở Hoa Du Gian, bèn đưa Hạ Trú tới thẳng đó.

Cả khách sạn có tổng cộng ba bể bơi. Một bể nằm trong phòng tập gym ở tầng ba, toàn bộ khách của khách sạn đều có thể sử dụng. Một bể nằm trong hội quán trên tầng 23, là nơi phục vụ các khách của tầng VIP và phòng tổng thống. Và bể thứ ba chính là Hoa Du Gian này, chỉ dành riêng cho khách phòng tổng thống.

Hoa Du Gian* là tên riêng của bể bơi này, vừa kín đáo vừa lộ thiên. Nước bể bơi gợn sóng lăn tăn. Xung quanh trồng rất nhiều hoa, hương thơm thấm đẫm lòng người, vì thế mà có cái tên này.

*Du ngoạn giữa hoa.

Hạ Trú mới đó đã nhìn thấy Lục Đông Thâm. Giữa bóng hoa, bên cạnh bể bơi.

Anh vẫn ăn vận chỉnh tề, có điều tay áo lúc nãy xắn lên tới khuỷu vẫn chưa thả xuống, để lộ ra bắp tay rắn chắc. Hai tay anh đút vào túi quần, đứng nghiêm đó, từ xa, cái bóng cao lớn đĩnh đạc đã đập vào tầm mắt. Anh im lặng quan sát bể bơi. Hạ Trú nghe thấy tiếng đập nước, nhìn theo hướng tầm mắt anh, bỗng chốc dấy lên một cơn đau như thiêu đốt cõi lòng.

Dưới bể bơi chỉ có một người.

Casa.

Mặc một bộ bikini màu đỏ, đang uốn lượn dưới làn nước như đuôi cá.

Cảnh đẹp người xinh, tất cả đều lọt hết vào mắt anh.

Hạ Trú từng nhìn thấy ánh mắt chăm chú kiểu này. Mỗi lần trong lúc cô cởi bỏ quần áo, ánh mắt anh đều đong đầy dục vọng, khen cô có một vóc dáng như yêu tinh. Bây giờ, chắc là yêu tinh trong mắt anh đã thay đổi rồi, không còn là cô nữa, mà là cô vương thất ở dưới bể bơi.

Chẳng trách anh không có thời gian đi đón cô.

Casa không bơi về phía xa nữa. Có lẽ đã mệt, hoặc cũng có lẽ vì một mục đích nào khác, cô ta từ từ bơi về bờ. Sóng nước và những vụn sáng dưới sàn như bao bọc quanh cô ta, cho dù cô ta không có ý quyến rũ thì cũng đầy mê hoặc.

Cô ta bơi tới trước mặt Lục Đông Thâm, ngẩng đầu nhìn anh. Cái cổ trắng như tuyết, ánh mắt vô cùng phong tình. Sau đó cô ta giơ tay về phía anh, vô số những giọt nước vẫn còn đọng trên ngón tay, như trân châu trượt qua bạch ngọc.

Lục Đông Thâm chỉ mỉm cười, đứng nhìn cô ta chăm chú từ trên xuống dưới, không có ý định kéo cô ta lên bờ.

Casa đợi hồi lâu không thấy anh nhúc nhích gì, bèn lấy tay hất nước về phía anh, sau đó cười e thẹn rồi lại lặn xuống nước.

Hạ Trú chưa bao giờ cảm thấy trái tim mình đau như vậy, như có người đang dùng một con dao cùn cứa từng nhát, từng nhát, khiến cô không thở nổi. Cả người cô run lên, có phẫn nộ, có không cam tâm, có sự bất lực và cả sợ hãi.

Cảnh Ninh cũng đã nhìn thấy cảnh tượng bên cạnh hồ bơi, quả thực kinh ngạc, bèn quay đầu sang nhìn Hạ Trú, phát hiện sắc mặt cô nhợt nhạt, vội nói: “Cô đừng hiểu lầm, có lẽ là…”

“Cảnh Ninh, là cô hiểu nhầm thì phải. Người anh ấy quan tâm bây giờ chắc gì đã là tôi.”

“Này, giám đốc Hạ…”

Cái bóng của Hạ Trú loạng choạng, lảo đảo biến mất.

Lục Đông Thâm đang ở trong Hoa Du Gian nghe thấy tiếng động bèn quay lại nhìn về phía này, ánh mắt thâm sâu như biển…

~Hết chương 251~

Spoil lần cuối, hết ngày mai là dịch bằng Tầm rồi:3

*Spoil: “Chỉ mình cô ta đi ngủ thôi à? Lục Đông Thâm thì sao?

“Tổng giám đốc Lục đang cùng tiểu thư Casa ăn sáng ạ.”

“Giám đốc Hạ chỉ thích mấy kiểu vận động kích liệt, nhiều sức thôi.”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 252: Xứng Đôi Vừa Lứa (3064 Chữ)

Bình thường em ăn sáng cũng mất từng ấy thời gian mà.

Hạ Trú không biết mình đã rời khỏi Hoa Du Gian bằng cách nào. Giống như thể xác cô đã rời khỏi đây rồi thì hồn vía vẫn còn ở lại đó nhìn Lục Đông Thâm, nhìn cảnh anh ngắm bóng hình một cô gái khác. Cơn đau chầm chậm nhói lên trong tim đợt sau lại mạnh hơn đợt trước, không biết đặt vào đâu, cũng không biết giải tỏa như thế nào.

Khi ngang qua một căn phòng, Hạ Trú nghe thấy có tiếng nhân viên dọn vệ sinh bên trong đang nói chuyện.

"Tổng giám đốc Lục của khách sạn chúng ta thật là đẹp trai, đứng cạnh tiểu thư Casa đó rất xứng đôi, một đôi trời sinh đấy."

"Cũng không thể nói là tổng giám đốc Lục của khách sạn chúng ta. Anh ấy là tổng giám đốc của tập đoàn, khách sạn này chẳng qua cũng chỉ là một trong những tài sản trong tay người ta mà thôi. Còn về việc cô nói anh ấy và tiểu thư Casa xứng đôi vừa lứa thì đừng ăn nói lung tung. Bây giờ từ trên xuống dưới trong khách sạn có ai không biết chuyện của tổng giám đốc Lục và giám đốc Hạ chứ?"

"Nói ngoài miệng đâu có phạm pháp, tôi chính là cảm thấy có một người phụ nữ xinh đẹp cứ lượn qua lượn lại trước mặt tổng giám đốc Lục, anh ấy là một người đàn ông liệu có thể không rung động không?"

“Tôi thấy cô ta không xinh đẹp bằng giám đốc Hạ. Tôi thích nhất là đôi mắt của giám đốc Hạ, quá đẹp đi, còn của cô gái đó tôi không thích. Vả lại, tổng giám đốc là người như thế nào chứ, bên cạnh có rất nhiều cô gái xinh đẹp, ai anh ấy cũng rung động thì có mà chết mệt à?”

“Cô vương thất đó vừa nhìn là biết có ý với tổng giám đốc Lục, cô bảo có khi nào cô ta muốn tuyển tổng giám đốc của chúng ta về làm rể không?”

“Tổng giám đốc trẻ tuổi tài cao, lại có một diện mạo xuất chúng, ai mà không thích? Nhưng tôi cảm thấy cô vương thất đó cùng lắm là không cam tâm thôi. Chứ với xuất thân đó của cô ta, bên cạnh có thể thiếu được soái ca sao?”

Khi Hạ Trú quay trở về phòng, đầu ngón tay cũng run lên.

Tiềm năng của con người quả thật vô hạn, mà thường hay phát huy tác dụng vào những lúc quan trọng nhất. Toàn bộ cuộc hội thoại giữa hai nhân viên khách sạn kia đều được nói bằng tiếng Quảng Đông. Bình thường, cô mới nghe đã thấy đau đầu vậy mà ban nãy lại lắng nghe rất rõ ràng nội dung mà họ nhắc đến.

Trời sinh một cặp.

Từ ấy như đâm thẳng vào tim, khiến nỗi đau trong lòng cô thêm nhức nhối.

Ngoài cửa sổ là đêm đen nồng đậm, trong phòng lại không bật đèn.

Hạ Trú khoanh gối ngồi xuống trước cửa sổ sát sàn, dưới chân là cảnh sắc rực rỡ đèn hoa lúc về đêm, trong lòng lại là nỗi bi thương chảy ngược thành sông. Trên bến cảng Victoria, sóng nước lăn tăn, rơi vào nơi tận sâu trong lòng cô lại là sự thê lương khổ sở.

Cô không ngừng muốn kéo lại lý trí của mình, sau đó bình tình nói với bản thân: Lục Đông Thâm là người chịu trách nhiệm trong khách sạn này, anh phải đi theo phục vụ Casa cũng là trách nhiệm. Quan trọng là, Casa đích thực đã gặp vấn đề sau khi vào ở trong khách sạn, Lục Đông Thâm không thể đổ trách nhiệm cho người khác.

Nhưng cảm tính lại hết lần này đến lần khác kéo hồi chuông cảnh báo trong đầu cô. Cô sợ Lục Đông Thâm sẽ thích cô ta, sợ anh cũng sẽ rung động.

Cho dù là đám nhân tình trước kia của Lục Đông Thâm hay Thai Tử Tân, Trần Du, cô cũng chưa bao giờ sợ hãi như vậy. Đối mặt với họ, cô hoàn toàn yên tâm, vì cô chắc chắn mình sẽ là người chiến thắng. Nhưng đối mặt với Casa, cô lại có một sự dè chừng chưa từng thấy.

Xuất thân của Casa, dung mạo của Casa đều là những thứ khiến Hạ Trú kiêng dè. Cô thường xuyên có suy nghĩ này trong đầu: Phải hủy hoại diện mạo của Casa!

Cô ta không còn dáng vẻ xinh đẹp đó nữa thì cho dù Lục Đông Thâm có trách nhiệm đầy mình hơn nữa cũng sẽ không muốn nhìn cô ta quá lâu.

Suy nghĩ này khiến Hạ Trú cảm thấy mình thật vô liêm sỉ, rồi lại cảm thấy mình rất giống một kẻ điên vô lý vô cớ, tâm lý u ám.

Quả nhiên, đố kỵ khiến người ta thật xấu xí.

Thời gian vẫn cứ trôi đi, ngoài cửa vẫn cứ rực rỡ, chỉ là trời đêm càng thêm nồng.

Hạ Trú đánh mắt nhìn di động: 22h30.

Lục Đông Thâm vẫn chưa trở về.

Căn phòng mà cô đang ở là phòng khách sạn để lại riêng cho Lục Đông Thâm: 3601.

Khách sạn Skyline là một trong những sản nghiệp quan trọng của tập đoàn Skyline, thế nên rất nhiều lúc Lục Đông Thâm tận tụy hơn là chuyện bình thường, và chuyện anh có phòng riêng trong khách sạn cũng có thể hiểu được. Mỗi lần ở lại khách sạn, anh đều chọn dùng một phòng duy nhất. Lâu dần, mọi người đều biết anh thích phòng 3601. Thế nên, Skyline ở khắp các chi nhánh đều nhường lại phòng 3601 cho Lục Đông Thâm.

Hạ Trú cũng từng hỏi Lục Đông Thâm. Khi cô cho rằng có thể khiến Lục Đông Thâm cố chấp như vậy, đó hẳn phải là một con số có ý nghĩa đặc biệt. Nhưng anh lại nói: Em nghĩ nhiều rồi, lần đầu tiên anh chọn phòng 3601 chỉ đơn giản là vì các phòng khác đều đã kín khách, chỉ còn mình phòng đó là trống. Ở lâu trong phòng 3601 rồi thế nên lười đổi.

Câu trả lời này cực kỳ phù hợp với tinh thần của một bệnh nhân mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế.

Sau khi cô tới Hồng Kông, Cảnh Ninh đã sắp xếp cho cô vào phòng 3601 một cách đầy quyết đoán. Ý của cô ấy là: Tổng giám đốc không yêu cầu khách sạn đặt thêm phòng nữa, chẳng phải là anh ấy muốn ngủ chung với cô sao?

Lúc này, cô đang ở trong phòng 3601, còn Lục Đông Thâm có phải đang ở trong phòng của Casa không? Anh nói, anh thích kết cấu của căn phòng 3601, nhưng những phòng có kết cấu như vậy không ít, hoặc, phải chăng anh đã phá lệ vì Casa?

Càng nghĩ, trái tim càng khó chịu. Cuối cùng không nhịn nổi, cô phải gọi điện thoại cho Cảnh Ninh. Nhưng cô kiên quyết không nhắc đến Lục Đông Thâm, chỉ hỏi cô ấy tình trạng nổi mẩn của Casa ra sao rồi.

“Nghe quản gia báo là tiểu thư Casa đã đi ngủ rồi.” Cảnh Ninh trả lời cô: “Nếu đã ngủ được, chắc không còn nghiêm trọng nữa.”

Hạ Trú giật mình buột miệng: “Ngủ sớm vậy sao?”

“Nghe nói giờ giấc sinh hoạt của tiểu thư Casa rất khoa học và quy củ, cứ khoảng mười giờ tối là nhất định phải đi ngủ.”

“Thế còn…” Hạ Trú hoang mang dữ dội. Casa ngủ rồi mà Lục Đông Thâm lại chưa về. “Mình cô ta thôi sao?” Hỏi xong, cô lại cảm thấy mình hơi hèn mọn, bèn bổ sung thêm một câu trong vội vã: “Lục Đông Thâm thì sao?”

Cảnh Ninh dĩ nhiên là một cô gái rất nhạy bén và thông minh, cô ấy nghe xong bật cười: “Tổng giám đốc còn đang họp ạ.”

Hả…

Hạ Trú ngây ra giây lát, sau đó hỏi: “Muộn vậy rồi mà vẫn họp à?”

“Làm khách sạn là như vậy mà. Ban ngày bộ phận nào cũng bận rộn, các cuộc họp thường được sắp xếp vào buổi tối.” Cảnh Ninh đưa ra lời giải thích.

Hạ Trú bỗng nhiên nghe thấy những tiếng đá tảng rơi ầm ầm xuống trong lòng mình.

Hôm sau là một ngày mưa, nằm trong khách sạn lại có một cảm giác khác biệt.

Khi tỉnh dậy, Hạ Trú không nhìn thấy Lục Đông Thâm, bên cạnh không còn hơi ấm, nhưng trên chăn có mùi hương của anh. Tối qua anh đã trở về

lúc nào và ngủ bên cạnh cô lúc nào, cô không hay biết. Rồi sáng nay anh đã rời đi lúc nào cô càng không hay biết.

Khi quản gia đi vào hỏi cô tình hình bữa sáng, cô hỏi luôn về Lục Đông Thâm, quản gia không giấu giếm và nói: "Tổng giám đốc Lục đang cùng tiểu thư Casa ăn sáng trong nhà ăn ạ."

Một câu nói lại khiến tâm trạng thấp thỏm của Hạ Trú trở về trạng thái ban đầu.

Nhà ăn nằm ở trên tầng cao, là một nhà hàng xoay 360 độ, ngồi trong này ăn uống có thể ngắm trọn vẹn một nửa phong cảnh Hồng Kông. Đầu bếp trong nhà hàng đều là những người giỏi giang tới từ khắp nơi trên thế giới, ngày nào khách hàng cũng được thưởng thức những món ngon vật lạ trên đời. Người trong nhà hàng không nhiều. Mới có bảy giờ, giờ này đối với đa phần khách đến nghỉ tại khách sạn là vẫn còn sớm.

Mới đó Hạ Trú đã nhìn thấy Lục Đông Thâm và Casa. Họ ngồi trong một góc khá yên tĩnh. Nhưng cho dù là như vậy, vào một ngày mưa âm u như thế này, cả hai người họ đều rất bắt mắt. Sáng nay Lục Đông Thâm đã thay áo sơ mi, màu xám khói trông khá trầm và kín đáo. Anh cũng đã nhìn thấy cô đi vào, nhưng ánh mắt không dừng trên người cô quá lâu.

Hôm nay Casa ăn mặc khá đơn giản, váy dài, áo ngắn tay, cổ áo khá trễ, để lộ ra đường xương hõm vai cực đẹp. Từ trên xuống dưới cô ta không đeo loại trang sức nào. Trông cô ta có vẻ rất vui, còn Lục Đông Thâm thì từ đầu đến cuối vẫn mỉm cười lắng nghe, sau đó từ tốn dùng bữa.

Hạ Trú cảm thấy mình đang tự ngược, yên ổn ngồi ăn sáng trong phòng không được hay sao, quyết đi đến đây để nhìn thấy cảnh đau thương này. Nhưng đôi chân lại không muốn rời đi, cho dù hình ảnh Lục Đông Thâm ngồi cùng với Casa có khiến cô khó chịu nhường nào.

Không có khẩu vị, cô chỉ cầm lên một lát bánh mỳ gối, không uống nước, cũng không quết thêm mứt ngọt. Cứ thế ngồi gặm một cách khô khốc. Hình như cô vừa liếc thấy Lục Đông Thâm đứng dậy, trái tim bắt đầu đập rộn ràng.

Cô những tưởng anh sẽ đi về phía mình, không ngờ anh chỉ định lấy thêm một ít đồ ăn, sau đó trở về vị trí cũ.

Hạ Trú tức đến nghiến răng nghiến lợi. Bình thường có thấy anh ăn nhiều như vậy đâu, bây giờ ngồi đối diện với Casa lại bắt đầu ngon miệng thấy rõ hay sao?

Lát bánh mỳ như cứa đau vào cổ họng.

Lửa như bốc lên trong lòng cô. Cô cố đè nén nó xuống. Cuối cùng, cô thẳng thừng không ăn nữa. Đang định bỏ đi thì cô lại thấy Lục Đông Thâm đứng lên. Lần này anh đi về phía mình. Hạ Trú vội vàng thu chân lại, cúi đầu tiếp tục gặm bánh mỳ, trái tim đang nóng hừng hực lại bắt đầu rộn ràng.

Lát bánh mỳ gối gặm chỉ còn viền bánh bị người đàn ông giật mất, thay vào đó là một chiếc đĩa sứ trắng, bên trong có một miếng thịt vịt và măng tây được thái đều tăm tắp, độ nhỏ vừa đủ ăn, kèm thêm một phần mỳ vằn thắn.

Hạ Trú giật mình.

Không ngờ ban nãy anh đứng lên là để đi lấy đồ ăn cho mình.

Cô ngước mắt lên nhìn anh, ở khoảng cách gần như vậy, cô rất muốn được ôm lấy anh.

Đôi mày hơi nhíu lại của Lục Đông Thâm dãn dần ra. Anh tiện tay sắp xếp lại thìa dĩa trước mặt cô cho gọn gàng rồi nói: "Ăn hết chỗ trong đĩa rồi mới được đi."

Hạ Trú cúi đầu nhìn cái đĩa. Anh lấy không quá nhiều cũng không quá ít, chính là lượng quà sáng bình thường của cô. Lồng ngực bỗng dưng căng lên rồi một cơn chua xót lại theo đó chảy xuống dạ dày.

"Đã có phương án thay đổi mùi hương chưa?" Lục Đông Thâm chưa có ý định rời đi.

Hạ Trú không ngẩng lên: "Một lần điều chỉnh quá đơn giản, không cần phương án."

"Cần tôi đợi bao lâu?" Lần này là Casa đang hỏi.

Hạ Trú ngẩng lên, trả lời rành mạch: "Chí ít cũng phải để tôi ăn hết bữa này đã chứ?"

Casa đường hoàng: "Đương nhiên." Sau đó cô ta không để ý tới Hạ Trú nữa, quay đầu nói với Lục Đông Thâm: "Nghe nói tổng giám đốc Lục giỏi đánh golf nhất, có thể chỉ giáo không?"

Hạ Trú ra sức chà chiếc dĩa trong tay, cùng đĩa tạo ra những âm thanh chói tai.

Lục Đông Thâm trầm ngâm giây lát rồi nói: "Được."

"Vậy chúng ta đi thôi." Casa vui vẻ: "Ngoài trời cũng ngớt mưa rồi, thật tốt."

Hạ Trú siết chặt chiếc dĩa, ngẩng lên nhìn Casa: "Vừa mưa mà đã định đi đánh golf thì cũng gan đấy. Cô đừng cố quá, mấy nốt mẩn trên người cô

chưa chắc đã chịu được gió mưa đâu.”

Casa đang định lên tiếng thì Lục Đông Thâm đã nhìn Hạ Trú và nói: “Vậy nên, em cũng phải đi.”

“Gì cơ?”

“Sau cơn mưa, gió trong sân bóng rất lớn, tình trạng sức khỏe của tiểu thư Casa vẫn nên có em ở đó theo dõi sát sao là ổn nhất. Thế nên…” Lục Đông Thâm giơ tay lên xem giờ: “Anh cho em hai mươi phút để ăn sáng, anh và cô ấy ở trên xe đánh golf đợi em.”

“Em…” Hạ Trú tức giận nghiến răng, bực bội nói: “Hai mươi phút không ăn xong được.”

Nghĩ gì chứ, bảo cô đi theo họ như con hầu à? Còn phải theo dõi sát sao tình trạng sức khỏe của Casa? Chỉ nổi mấy vết mẩn thôi mà? Có phải bệnh nan y phức tạp gì đâu. Cô chỉ muốn giết chết cô ta cho rồi, lại còn bắt cô trông cô ta?

Thái độ của cô còn ác liệt hơn cả lúc ở phòng họp nhưng khóe miệng Lục Đông Thâm lại hơn rướn lên, một nụ cười thoáng qua không phải ai cũng thấy. Anh thản nhiên nói: “Bình thường em ăn sáng cũng mất từng ấy thời gian mà.” Dứt lời, anh bèn đưa Casa rời khỏi nhà hàng.

~Hết chương 252~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 253: Em Ghen? (2149 Chữ)

Giám đốc Hạ thích những môn thể thao cần vận động kịch liệt.

Bầu không khí sau khi thấm đẫm nước mưa, bọc lấy không khí mùa hạ. Cũng may giờ là buổi sáng, sau khi mưa ngớt cũng không quá oi ả.

Xa xa có người làm vườn đang cắt cỏ. Mùi cỏ thơm bị cưỡng ép vò nát lan tỏa trong không khí, sau khi tan ra sẽ thấm vào lòng người.

Hạ Trú không thay quần áo. Một là Lục Đông Thâm không cho cô thời gian, hai là cô vốn dĩ cũng mặc khá thoải mái.

Chiếc áo phông trắng đơn giản, chiếc quần bò ống thẳng rộng rãi được mài trắng, trên đầu gối trên trái còn thủng lỗ. Mái tóc đã dài đến vai cũng được búi tạm lên đầu. Cô còn đi một đôi giày thể thao trắng, trông vừa trẻ trung vừa đầy sức sống. Chỉ có điều, nhìn thấy lỗ thủng trên quần bò của cô, Lục Đông Thâm đã nhíu mày.

Hạ Trú tảng lờ coi như không thấy, rồi nhanh chóng chui vào trong xe đi ra sân golf. Sau khi ngồi vững, cô gác hai chân lên ghế trước, nói với nhân viên: “Đi thôi.”

Lục Đông Thâm trước nay là người chú trọng diện mạo hình ảnh. Anh luôn cho rằng, ăn vận chỉn chu là sự tôn trọng dành cho người đối diện và xã hội. Thế nên, từ khi biết cô có không ít quần bò thủng lỗ, anh đã cực kỳ không thích. Cô mặc lần nào anh nhăn mặt lần đó. Có lần, thật sự không

chịu nổi nữa, anh đã nói với cô: Bé con à, em nghe lời đi, sau này đừng mặc kiểu quần này nữa.

Cô cố tình chọc tức anh: Em thích mặc, gió thổi qua từ các lỗ thủng, mát rượi.

Sau đó, Lục Đông Thâm nhịn cả ngày trời rồi nói với cô: Thế để anh chọc thủng nốt bên quần còn lại của em, đối xứng.

Thế nên, lần này suốt dọc đường, trong lòng Lục Đông Thâm cồn cào khó chịu cỡ nào, Hạ Trú có thể tưởng tượng ra.

Casa đã thay một bộ quần áo rộng rãi. Chắc là cô ta phải cuồng màu đỏ lắm. Cả người cô ta đỏ rực như ngọn lửa, càng tôn lên sự nhiệt tình của cô ta. Chỉ có điều cổ áo cô ta vẫn quá trễ. Nếu đứng bên cạnh Lục Đông Thâm, với chiều cao đó của anh, chỉ cần anh liếc mắt là sẽ nhìn thấy một khoảng "ầm ầm sóng dậy".

Hạ Trú cúi đầu xuống nhìn ngực mình.

Vĩ đại à, to lớn à, ai không có chứ. Để mai cô cởi cúc áo tới rốn cho coi.

So với sự nhiệt tình như lửa của Casa, Lục Đông Thâm lại rất trầm. Từ trên xuống dưới trên người anh chỉ có hai sắc màu cơ bản là xám nhạt và xám đậm, đơn giản mà nổi bật. Màu xám luôn là sự lựa chọn hàng đầu của phái nam, nhưng không phải người đàn ông nào cũng mặc được màu này. Những người có vóc dáng hơi kém một chút hoặc thần thái hơi hèn một chút là thường mặc vào trông sẽ khá thường. Vóc dáng và khí chất của Lục Đông Thâm đều bày cả ra đó, nên màu xám ở trên người anh trông lại càng cao quý.

Khi người nhân viên đưa gậy đánh golf tới, Hạ Trú vẫn ngồi yên trên xe. Lục Đông Thâm đón lấy gậy, nói với cô: "Xuống xe đi."

Chân Hạ Trú vẫn đang gác lên ghế trước, cô đáp lại rất không khách khí: "Tổng giám đốc Lục, kiểu vận động này không thích hợp với tôi đâu."

Lục Đông Thâm đứng bên cạnh cô, nửa đùa nửa thật: "Kiểu vận động này làm sao?"

"Tôi trẻ trung như vậy, mà kiểu vận động này lại chỉ thích hợp với người đã có tuổi."

Casa nghe xong câu này lập tức cảm thấy khó chịu. Nhưng trước mặt Lục Đông Thâm, cô ta không thể hiện quá rõ ràng: "Thế không biết cô Hạ thích môn thể thao nào?"

Hạ Trú cảm thấy phiền Casa, cô nhún nhường chịu đến đây cũng là để theo dõi Lục Đông Thâm, thế nên cô vốn không để Casa vào mắt. Lục Đông Thâm lại trả lời thay cô một cách bất ngờ: "Giám đốc Hạ thích những môn thể thao cần vận động kịch liệt."

Hạ Trú nhướng mày nhìn Lục Đông Thâm. Lục Đông Thâm cũng nở một nụ cười khẽ đầy hàm ý, như trêu chọc.

Câu nói của Casa đầy sự cố tình. Cô ta cười: "Thế nên, cô Hạ và tổng giám đốc Lục là hai loại người, là người của hai thế giới."

Lục Đông Thâm không hùa theo lời Casa, ngược lại hỏi Hạ Trú: "Hai loại người, phải vậy không?"

Hạ Trú bực dọc, buông một câu: "Phải phải, không cùng chí hướng khó mà cộng sự."

Nụ cười mỉm của Lục Đông Thâm chợt khựng lại.

Khi ánh nắng xuyên qua tầng mây, không khí bắt đầu trở nên oi nóng.

Hạ Trú chung quy vẫn không xuống sân bóng.

Cỏ mọc xanh rì, Casa vung cây gậy đánh bóng, cả người như lò lửa đang bừng bừng. Không, ở trong mắt Hạ Trú, cô ta giống như một con mèo đang hứng tình, ánh mắt nhìn Lục Đông Thâm như đong đầy thuốc kích dục.

Kỹ thuật đánh bóng của Lục Đông Thâm dĩ nhiên không cần phải nói, ngay cả một người mù tịt về golf như Hạ Trú cũng cảm nhận được sự chuyên nghiệp của anh. Anh vung gậy một cách thoải mái, bóng rơi chuẩn xác. Khi tới lượt Casa, anh vẫn tỏ ra từ tốn, bình thản.

Hạ Trú nhìn thấy hết, rồi lại vô tình nghĩ tới lời của người nhân viên hôm qua: Trời sinh một cặp.

Cô thầm chửi rủa trong lòng: Cút m* cái xứng đôi đó đi!

Dứt lời cô mới sửng sốt nhận ra một sự thật: Bây giờ cô không thể chấp nhận bất kỳ cô gái nào đứng chung với Lục Đông Thâm, bất kỳ ai.

Khi nhận được điện thoại của Cảnh Ninh, Casa đang vật lộn với quả bóng. Lỗ golf chỉ cách đó có mười mấy mét, nhưng cô ta đánh mãi đánh mãi cũng không thể cho bóng vào lỗ. Cảnh Ninh thông báo với cô rằng người chuyên về nguyên liệu đã có mặt tại khách sạn. Cô nói "Tôi biết rồi" sau đó gọi ngay cho giám đốc bộ phận khách hàng, thông báo chuẩn bị những thứ cần thiết.

Sau khi mọi công việc bên phía Hạ Trú đã được chuẩn bị ổn thỏa, bóng của Casa bên kia vẫn chưa vào lỗ. Cũng chẳng biết là cô ta cố tình hay gì.

Cô ta thẳng thừng ném gậy xuống, nũng nịu gọi Lục Đông Thâm: “Anh Lục, cây gậy này khó đánh bóng vào quá. Anh tới dạy tôi đi.”

Còn chẳng buồn gọi “tổng giám đốc Lục” nữa, mà đổi thẳng sang “anh Lục”. Hạ Trú cười khẩy, đút di động vào túi quần, nhảy thẳng xuống xe. Chỉ vài ba bước sải chân, cô đã đi tới gần Casa. Casa đang dùng gậy đánh bóng giữ bóng, đợi Lục Đông Thâm tiến lên. Không ngờ Hạ Trú nhanh hơn một bước, nhặt thẳng quả bóng lên.

“Cô làm gì đấy?” Casa nghi hoặc.

Hạ Trú cầm gọn quả bóng trong tay, vân vê rồi giơ lên. Quả bóng vẽ một đường cong Parapol trong không trung rồi rơi chuẩn xác vào lỗ.

“Cô…” Casa tỏ ra khó chịu.

“Tôi đang giúp cô tiết kiệm thời gian đấy.” Hạ Trú quay đầu nhìn cô ta, nụ cười tươi như gió xuân: “Mùi hương trong phòng đã có thể thay đổi rồi. Bây giờ bóng đã rơi vào lỗ, tiểu thư Casa có thể đi cùng tôi rồi chứ?”

Chẳng qua là bỏ một quả bóng vào lỗ thôi mà? Đúng là lề mề.

Lục Đông Thâm cũng bước qua. Casa tỏ vẻ không tình nguyện: “Anh Lục, nhân viên của anh thú vị thật.”

Lục Đông Thâm đã quan sát hết mọi cử chỉ của Hạ Trú. Anh mỉm cười, nói với Casa: “Sức khỏe của tiểu thư Casa là quan trọng.”

Casa là người kiêu ngạo, cũng nhận ra Lục Đông Thâm có ý thoái thác, bèn đặt gậy đánh bóng vào tay người nhân viên, quay người bỏ đi.

Hạ Trú đang định đi theo ngay sau thì cánh tay bỗng bị Lục Đông Thâm giữ lại. Cô quay đầu, trừng mắt nhìn anh.

Anh thấp giọng hỏi: “Em ghen đấy à?”

Hạ Trú vốn đã khó chịu, nghe anh hỏi vậy bèn lập tức hất tay anh ra: “Ghen cụ nhà anh!”

…

Buổi chiều, căn phòng mà Casa ở đã được thay mùi hương. Mùi cam thanh nhẹ thông qua hệ thống điều hòa không khí len lỏi vào từng ngóc ngách trong căn phòng. Casa rất hài lòng về việc này. Điều càng khiến cô ta bất ngờ hơn là vết mẩn trên người có dấu hiệu tan đi. Cô ta nói: Sớm làm như vậy thì tôi đâu phải chịu khổ. Đáng ra khách sạn nên tìm hiểu trước sở thích của khách hàng mới phải.

Sự hài lòng của cô ta và những lời oán trách, Hạ Trú không rảnh để nghe. Sau khi thực hiện việc kết hợp nhiều loại nguyên liệu xong xuôi, cô tới phòng tập.

Trong phòng tập có nơi dùng để tập boxing, một không gian tương đối kín đáo, xuyên qua đây chính là bể bơi.

Bình thường Hạ Trú không thích đánh đấm. Đấm nhẹ thì bao cát không nẩy mà đấm mạnh thì người ta lại bảo cô bạo lực. Chỉ có những khi bức xúc không có chỗ giải tỏa cô mới tới đây. Lúc trước cô bị Quý Phi bán đứng, cô đã ở đây đánh đấm suốt một ngày một đêm, tay đau hơn nửa tháng.

Lúc đeo găng tay, nhân viên hỏi cô có gần gọi huấn luyện viên tới không. Cô hừ khẽ: Tìm huấn luyện viên làm gì? Thích ăn đấm à?

Cô vừa ngẩng đâu đã nhìn thấy Casa đứng trước cửa. Có lẽ vừa bơi xong, tóc vẫn còn ướt, cô ta đứng đó nhìn Hạ Trú, nở một nụ cười lập lờ khó hiểu.

~Hết chương 252~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 254: Anh Lục Đến, Bệnh Của Tôi Cũng Khỏi Rồi (6080 Chữ)

Chỉ vì anh dành toàn bộ tâm tư cho một người con gái duy nhất, mà tôi thì rất muốn thử xem mình có thể thay thế hay không.

Việc Casa xuất hiện vừa nằm trong dự liệu của Hạ Trú, mà cũng nằm ngoài dự liệu của cô. Nếu cô ta thật sự có hứng thú với Lục Đông Thâm, vậy thì Hạ Trú cảm thấy việc Casa đến tìm cô đã có thể dự liệu từ trước. Đương nhiên cô cũng nghĩ đến việc mình tính sai. Dẫu sao cô ta cũng là người của vương tộc, sao có thể để cô vào mắt. Thế nên Hạ Trú cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần Casa sẽ trực tiếp, chủ động tiếp cận Lục Đông Thâm.

Phòng tập gym trên tầng này được cung cấp cho bất cứ khách nào đặt phòng tại khách sạn. Casa tới nơi này bơi lội, phải đến tám, chín phần vì biết cô sẽ đến đây đánh đấm.

“Có gì thì nói thẳng đi, đừng lãng phí thời gian của tôi.” Hạ Trú làm nóng người trước, tỏ thái độ thờ ơ lạnh nhạt với cô ta.

“Cô nói mùi cam sẽ làm gia tăng nhiệt độc trong cơ thể tôi là gạt tôi phải không? Vì cô không muốn phải thực hiện việc thay mùi hương rắc rối đó?” Casa đứng dựa bên cạnh sàn tập võ, nhìn cô.

“Cô thích tin hay không thì tùy.”

Casa cười nửa đùa nửa thật: “Tôi biết cô.”

Hạ Trú buộc chặt lại chiếc đai đeo trên cổ tay: “Tôi là nhà tạo hương của Lục Môn, cô biết tôi có gì lạ đâu.”

“Trước khi vào làm ở Lục Môn, cô Hạ đã nổi tiếng lắm rồi.” Casa uể oải: “Ba năm trước, cái tên Hạ Trú là một tài năng xuất chúng của ngành. Những người muốn mời cô Hạ về làm việc nghe nói có thể xếp hàng dài. Cũng đúng, một nhà phân tích mùi hương, nghe thì có vẻ ngành này chẳng có gì, nhưng nếu bên cạnh thật sự có một chuyên gia về mùi hương thì người ấy sẽ an toàn hơn nhiều.”

Hạ Trú không nhìn cô ta, vung một cú đấm, bao cát bay một đường hoàn hảo trong không trung: “Nếu tôi nhớ không nhầm, tiểu thư Casa vốn không tin tưởng ngành của chúng tôi.”

“Ai cũng nói Hạ Trú khó tính, bây giờ xem ra tin đồn này là thật.” Casa cười nói: “Thần tiên cũng có lúc phạm sai lầm. Tôi đúng là không thích mùi hương trước đó cô kết hợp, nhưng việc này cũng không ảnh hưởng tới sự tán thưởng tôi dành cho cô.”

Hạ Trú không để ý tới cô ta, tung những cú đấm vô cùng mạnh mẽ.

“Rời khỏi Lục Môn, phục vụ cho tôi, thế nào? Những vẻ vang mà tôi có thể mang lại cho cô, Lục Môn không thể.”

Bao cát bay tới, Hạ Trú nhanh gọn đỡ lấy, từ đầu tới cuối không nhìn Casa: “Chiêu mộ nhân tài không phải là mục đích quan trọng nhất của cô. Nếu cô đã nghe nói về tính khí của tôi thì có chuyện gì cứ nói thẳng, tôi không có thời gian chơi trò đoán mò với cô.”

Casa không giận mà bật cười: “Tôi muốn cô giúp tôi giành lấy trái tim của một người đàn ông.”

Hạ Trú khựng lại, lực đấm cú tiếp theo nhỏ đi không ít. Bao cát lảo đảo trong giây lát, sau đó gặp trở ngại bèn đảo nhẹ. Cô quay đầu nhìn Casa: "Lục Đông Thâm?"

"Thông minh đấy." Casa cười nói: "Anh ấy là một người đàn ông quá quyến rũ, tôi muốn có được anh ấy."

Cõi lòng Hạ Trú cuộn trào dữ dội. Cô cười khẩy khích bác: "Tiểu thư Casa chẳng phải đã có cách hấp dẫn đàn ông rồi sao?"

"Có được một người đàn ông rất đơn giản, nhưng muốn giành cả trái tim anh ta thì chưa chắc đã dễ dàng. Nhất là trái tim của một người đàn ông như anh Lục, lại càng khó khăn gấp bội." Casa nói: "Tôi biết, cô nhất định sẽ có cách."

Hạ Trú nhìn thẳng cô ta, lạnh lùng nói: "Tôi không có cách gì cả."

"Xem ra cô không chấp nhận lời mời của tôi."

"Con người tôi thô lỗ quen rồi, sự quý tộc của vương thất tôi không với tới."

Casa nhìn cô, nở một nụ cười đầy bí hiểm. Cô ta cũng không định miễn cưỡng Hạ Trú. Cuối cùng, cô ta nói: "Nếu đã vậy, tôi chỉ còn cách thực hiện từng bước, từng bước thôi."

Hạ Trú hơi nheo mắt lại: "Cô có ý gì?"

"Là đàn ông, ai cũng sẽ rung động trước phụ nữ đẹp, cho dù chỉ là một sự rung động thoáng qua cũng sẽ thành công." Casa khoanh hai tay trước ngực: "Tạm thời chưa tính đến việc bối cảnh gia thế của tôi có thể giúp cho anh Lục một bước lên mây. Chỉ tính riêng sự hấp dẫn của phái nữ dành

cho phái nam, cô đoán xem, dựa vào sắc đẹp này, tôi có thể giữ Lục Đông Thâm ở lại một đêm không?"

Cô ta lại tiến thêm một bước, đứng rất gần Hạ Trú, cười mê hoặc: "Thế nên, cho dù không có sự giúp đỡ của cô, tôi cũng tự tin sẽ giành được anh Lục, chẳng qua là vấn đề sớm muộn mà thôi."

Hạ Trú hơi nheo mắt lại, không giận mà bật cười. Ngay sau đó, cô tung ra một cú đấm, làm Casa hết hồn hết vía. Cú đấm đó trượt qua ngay sát mặt Casa, mang theo gió đánh thẳng lên bao cát. Bao cát bay ra, vẽ một đường cong, sau đó bật trở lại.

Casa hồn bay phách tán, né tránh không kịp, chỉ biết giương mắt nhìn bao cát bay về phía này. Cô ta còn chưa kịp kêu lên, Hạ Trú đã giơ tay đỡ vững vàng bao cát. Nhìn Casa đứng thở dốc, cô cười lạnh: "Vậy thì cảm phiền tiểu thư Casa hãy quay về phòng từ từ mà suy nghĩ. Cú đấm và bao cát này đều không có mắt đâu, lỡ như làm bị thương khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành này của cô thì phải làm sao?"

Casa nghẹn lại, đang định phản bác thì Hạ Trú lại nói: "Tôi cho cô một gợi ý, cứ về nuôi hai chục con sói trước đã."

"Hả?"

Hạ Trú cũng không còn tâm trạng đánh đấm nữa, cô chậm rãi tháo găng tay ra, nói: "Khi nào cô có kinh nghiệm thuần phục hai mươi con sói, mới có thể chinh phục được một Lục Đông Thâm."

***

Kế hoạch Trung thu bắt đầu được cụ thể hóa. Ngoài ra, event chuẩn bị một loạt các ngày lễ lớn sau dịp Trung thu như Quốc khánh hay Tết Nguyên đán cũng được lên kế hoạch dần. Việc sắp xếp các bộ phận trong

suốt các dịp lễ như Tết Cửu trùng, Halloween hay Noel… đều lần lượt được triển khai.

Ngoài các hoạt động nhân dịp lễ Tết, các vấn đề về quản lý thương hiệu, quy hoạch thị trường hay điều phối nhân sự của khách sạn trong suốt một năm sắp tới cũng đang được cụ thể hóa.

Lục Đông Thâm chuyển buổi tiếp khách sang trưa, rồi khẩn trương trở về khách sạn tổ chức cuộc họp.

Ở tập đoàn Skyline, thời gian họp mọi người nghe theo anh. Ở khách sạn Skyline, anh phải theo thời gian biểu của các quản lý cấp cao. Tổng cộng có ba buổi họp lớn nhỏ, trước sau ngốn hơn sáu tiếng đồng hồ. Khi cuộc họp cuối cùng kết thúc, ngoài cửa sổ, trời đã tối mịt, đồng hồ trên tường điểm chín giờ tối.

Kiểu sinh hoạt này đối với Lục Đông Thâm đã thành thói quen, ngay cả Cảnh Ninh làm việc bên cạnh anh cũng không xa lạ. Có điều, trong lúc dọn dẹp giấy tờ, cô ấy nói: "Tổng giám đốc, chiều nay tiểu thư Casa đã đến tìm giám đốc Hạ. Quản gia nói, giám đốc Hạ chưa dùng bữa tối."

Đầu mày Lục Đông Thâm hơi nhíu lại.

"Ý của giám đốc Hạ là… cô ấy đang muốn giảm cân."

Nghe xong câu này, Lục Đông Thâm không vui, anh khẽ quát: "Béo đến mức nào mà đòi giảm cân? Dặn nhà ăn chuẩn bị một vài món."

"Vâng." Cảnh Ninh từ tốn nói: "Quản gia trong phòng tiểu thư Casa đợi ở bên ngoài suốt. Anh ấy nói, hình như tiểu thư Casa có chút vấn đề."

Khi Lục Đông Thâm tới được phòng của Casa đã là chín rưỡi tối. Một vị quản gia khác trong phòng bị vệ sỹ đuổi ra, nhìn thấy Lục Đông Thâm

bèn nói: “Trước mắt tình hình của tiểu thư Casa không tốt lắm, nhưng cô ấy không muốn để người ngoài biết.”

Lục Đông Thâm trầm ngâm giây lát rồi quay người lại, giao cho Cảnh Ninh túi đồ ăn đã được nấu xong xuôi, dặn dò cô ấy: “Phải tận mắt nhìn thấy cô ấy ăn xong.”

Cảnh Ninh gật đầu, rồi xách chiếc túi rời đi.

Quản gia mở cửa phòng cho Lục Đông Thâm. Sau khi anh đi vào, người đó lại lặng lẽ khép cửa. Người vệ sỹ đứng trước cửa cũng biết điều rời đi.

Mùi hương trong phòng rất thanh nhã là mùi cam, sạch sẽ trong lành. Nhưng trong sự thanh nhã vẫn có sự ngào ngạt, vừa như được giấu kín, lại vừa như trôi nổi ra ngoài. tưởng như một bàn tay hấp dẫn người ta. Mùi hương này xuất phát từ người Casa.

Căn phòng không bật đèn lớn.

Ánh sáng của đèn dây và đèn ban công hòa vào nhau, khiến ánh sáng trong phòng trở nên mông lung, mơ hồ.

Người nổi bật nhất là cô gái ngồi trên sô pha.

Mảnh mai thanh thoát, như màn sương trong giấc mộng. Nhưng đôi chân dưới chiếc váy voan lại đặt hờ hững như vô tình cũng như cố ý, màu trắng ấy trông lại vô cùng chân thật. Thấy Lục Đông Thâm tới, cô ta khẽ cười: “Anh Lục, tôi đợi lâu lắm rồi.”

Lục Đông Thâm không tiến lên: “Tiểu thư Casa có vấn đề gì vậy?”

Casa đứng lên, đi chân trần tới trước: “Soi gương không nhìn thấy rõ, người khác tôi lại không tin tưởng, tôi cảm thấy hình như lại nổi mẩn rồi,

thế nên gọi anh Lục qua đây xem giúp.”

Sắc mặt Lục Đông Thâm tuy vẫn tỏ ra bình thản nhưng đôi mày lặng lẽ nhíu lại.

Casa quay người lại, chiếc váy mỏng trượt xuống khỏi vai. Cô ta hơi nghiêng mặt: “Anh Lục nhất định phải nhìn cho kỹ đấy.”

Chỗ mẩn sau gáy đã tan đi từ lâu, chiếc váy được thả rơi vô cùng khéo léo, không rơi quá thô kệch để thể hiện sự thấp kém, chỉ để lộ một khoảng lưng lớn, trắng trẻo như ngọc, vừa phải mà vẫn đủ sức quyến rũ.

Lục Đông Thâm bình thản lên tiếng: “Nếu tiểu thư Casa cảm thấy không thoải mái, tôi sẽ gọi bác sỹ cho cô.”

Đôi môi hồng của Casa rướn lên, ngay sau đó cả người dựa vào lòng anh: “Không cần đâu, anh Lục tới đây là bệnh của tôi cũng khỏi rồi.”

***

Cảnh Ninh có vẻ đứng ngồi không yên.

Lúc cô ấy mang đồ ăn tới phòng của Hạ Trú, Hạ Trú hỏi cô ấy: “Lục Đông Thâm đang họp à?”

Cô ấy nói: “Đúng vậy, tổng giám đốc đã họp suốt sáu tiếng rồi.”

Hạ Trú lại hỏi: “Thế còn bây giờ thì sao?”

Cảnh Ninh muốn nói dối là anh vẫn đang họp, nhưng nói dối kiểu này cũng không có ý nghĩa gì, Hạ Trú muốn chứng thực là quá dễ dàng. Cô ấy hắng giọng, nói: “Tiểu thư Casa xuất hiện một số tình hình mới, là người phụ trách, tổng giám đốc phải qua đó xem sao.”

Nói xong những lời này, cô ấy âm thầm quan sát sắc mặt của Hạ Trú. Nếu tình hình thật sự không ổn, có chết cô ấy cũng phải gọi được tổng giám đốc ra khỏi phòng Casa. Hai hôm nay, mọi động thái của Casa cô ấy đều nắm được, với tính cách của Hạ Trú, nhịn được đến bây giờ đã là không dễ dàng gì.

Hạ Trú không nổi giận đùng đùng như trong tưởng tượng của cô ấy. Cô chỉ hơi mạnh tay khi tháo hộp thức ăn ra, sau đó lại hỏi: "Lục Đông Thâm vào phòng của Casa lúc mấy giờ?"

Cảnh Ninh nuốt nước bọt: "Khoảng chín rưỡi."

Sau khi nói xong, cô ấy lẳng lặng nhìn đồng hồ trên tường: Mười giờ kém mười…

Cô ấy thấy Hạ Trú cũng vừa nhìn đồng hồ, trái tim liền vọt lên tận cổ họng. Hạ Trú cười khẩy, thầm lẩm bẩm: "Đã ở trong đó hai mươi phút rồi."

"Giám đốc Hạ, tổng giám đốc Lục là người tinh tường, anh ấy hiểu rất rõ…"

"Sao cô còn chưa đi?" Hạ Trú bất thình lình ngắt lời cô ấy.

"Tổng giám đốc sợ cô bỏ bữa tối, bảo tôi phải đứng nhìn cô ăn hết." Cảnh Ninh cố gắng biểu đạt thật rõ ràng ý tứ của Lục Đông Thâm.

Hạ Trú "ồ" lên một tiếng, nhưng cũng không hỏi thêm nhiều. Cô dồn sự bực tức vào đôi đũa trong tay, sau khi so cho bằng thì bắt đầu dùng bữa. Cô ăn một miếng cơm to với một miếng thức ăn, có vẻ rất ngon lành. Sau đó có lẽ cảm thấy đũa chưa đủ sức, cô chuyển sang dùng thìa, đổ tất cả thức ăn mình thích vào cơm, trộn đều sau đó ăn từng thìa lớn.

Cảnh Ninh hoảng hốt lo sợ nhìn tướng ăn của cô, cũng không biết có phải Hạ Trú đã giận đến phát điên rồi không, phải dùng cách thức gần như tự phá hoại chính mình này để giải tỏa. Thật sự lo lắng cô sẽ nghĩ không thông suốt, Cảnh Ninh dè dặt hỏi: "Hay là… để tôi gọi điện thoại cho tổng giám đốc?"

"Không cần." Hạ Trú không buồn ngẩng đầu lên, miệng lúng búng thức ăn nói cũng không rõ ràng. Cô thoải mái khoát tay: "Anh ấy có công việc cần làm."

Thật hay giả vậy?

Cảnh Ninh nghi hoặc nhìn cô. Không biết vì sao, Hạ Trú càng tỏ thái độ thản nhiên, cô ấy càng không yên tâm trong lòng, thậm chí từng đợt gió lạnh còn thổi qua sống lưng.

Mới đó Hạ Trú đã ăn xong xuôi. Cô lấy tờ giấy qua, lau miệng sạch sẽ rồi nói với Cảnh Ninh: "Được rồi, cô về phòng nghỉ ngơi đi, tôi cũng phải tắm rửa đi ngủ đây."

Cảnh Ninh cứ không yên tâm kiểu gì đó nhưng cũng không biết trong lòng Hạ Trú nghĩ gì, đành gật đầu rời đi.

***

Nhìn từ bên ngoài, căn phòng mà Casa ở chẳng khác gì những căn phòng khác, nhất là những khi ngoài cửa không có vệ sỹ túc trực. Nó nằm tận trong góc, theo lời của quản gia thì tiểu thư Casa thích yên tĩnh.

Lúc đó nghe xong, Hạ Trú đã cười khẩy. Những người quanh năm ở khách sạn thường rất kỹ tính, căn phòng ở trong góc của khách sạn là không bao giờ nên ở.

Bây giờ, Hạ Trú đang lượn vòng tròn trước cửa phòng.

Cảnh Ninh vừa đi khỏi cô đã ra khỏi phòng ngay, lao thẳng về phía phòng của Casa.

Hành lang rất yên tĩnh.

Tầng này vốn dĩ cũng không ồn ào gì, dù là lúc nào, thế nên Hạ Trú cảm thấy Casa đang đòi hỏi quá đáng.

Cô cố gắng nghe ngóng động tĩnh trong phòng.

Không nghe thấy gì.

Có lẽ vì hai người họ vốn không làm gì, hoặc cũng có thể như nhân viên khách sạn đã nói: Hiệu quả cách âm của căn phòng này cực tốt.

Phải rồi, thương hiệu nổi bật của khách sạn Skyline chính là hệ thống cách âm và việc quản lý mùi hương mà.

Hạ Trú đi qua đi lại, cõi lòng cồn cào như bị mèo cào vậy. Lục Đông Thâm ở trong đó thêm phút nào, cô lại kích động muốn san bằng nơi này phút ấy. Cô ra sức ép bản thân phải bình tĩnh, nắm đấm hết buông ra lại siết vào. Cô nhìn bốn phía xung quanh, nghe thấy có tiếng thang máy ở đầu hành lang, cô lại tỏ thái độ thản nhiên như không. Là quản gia đẩy xe đồ ăn tới, sau khi nhìn thấy Hạ Trú cũng không cảm thấy quá bất ngờ mà chào hỏi cô vô cùng lễ phép.

Hạ Trú biết Casa có thói quen ăn đồ ngọt trước khi đi ngủ. Có điều hôm nay rõ ràng đồ ăn được đưa tới muộn hơn, chắc là vì Lục Đông Thâm đang ngồi trong đó. Cô từ từ tiến tới, giơ tay mở nắp. Một chiếc đĩa sứ tinh xảo đựng một chiếc bánh gato mật ong. Món bánh gato này là món bánh đặc

sắc nhất của nhà hàng trên tầng. Có vô số người vượt ngàn dặm xa xôi tới khách sạn Skyline chỉ để thưởng thức món bánh mật ong này.

Ngoài bánh gato còn có nước chanh. Một chiếc ly thủy tinh đế cao trong suốt, từng lát chanh được tỉa tót thành hoa đào.

“Tuy rằng mẩn đỏ trên người tiểu thư Casa đã chuyển biến tốt hơn nhưng tôi vẫn phải kiểm tra lại những đồ cô ấy sẽ ăn.” Hạ Trú thản nhiên nói.

Người quản gia dĩ nhiên không dám nhiều lời, mặc dù trước đây Hạ Trú chưa bao giờ để tâm nhiều tới đồ ăn của Casa như vậy. Hạ Trú đẩy xe thức ăn vào một góc, cầm bánh gato lên ngửi ngửi, rồi lại mở nắp ly thủy tinh, cúi xuống ngửi tiếp.

Quản gia đứng đợi bên cạnh. Cách đó vài bước, người đó chỉ nhìn được bóng lưng Hạ Trú.

Lát sau, Hạ Trú đẩy trả xe đồ ăn và nói: “Được rồi, đẩy vào trong đi.”

Quản gia làm theo.

***

Trong phòng, lại là một khung cảnh khác.

Sự nhiệt tình của Casa bị tạt nước lạnh.

Cô ta phong tình dựa vào lòng Lục Đông Thâm, Lục Đông Thâm lẳng lặng kéo cô ta ra. Casa ngậm cười, ánh mắt như chôn giấu một ngọn lửa, Lục Đông Thâm theo đà lùi về sau một bước.

Casa không dồn ép từng bước, mà đứng đó nhìn anh, cười như không cười: “Tôi không xinh đẹp sao?”

“Xinh đẹp.”

“Dáng người tôi không đủ chuẩn sao?”

“Rất chuẩn.”

Khóe môi Casa rướn lên: “Nhưng, anh vẫn cứ hờ hững như không.”

“Xin lỗi.”

Casa không giận, ngược lại bật cười, quay trở lại ngồi xuống sofa. Tuy cô ta uể oải nhưng cũng không còn vẻ mê hoặc như lúc Lục Đông Thâm vừa vào cửa. Cô ta nói: “Thường thì những người đàn ông như anh lại khiến người ta muốn chinh phục nhất.”

Lục Đông Thâm không tiếp lời cô ta mà nói: “Nếu tiểu thư Casa không còn việc gì nữa, tôi xin phép, cô nghỉ ngơi sớm đi.”

“Xem ra có không ít cô gái đã nói với anh câu này. Thế nên anh vốn không quan tâm trong mắt phụ nữ, mình là người đàn ông như thế nào.” Casa nói với một câu sau lưng anh.

Lục Đông Thâm dừng bước, quay đầu nhìn cô ta: “Đúng là tôi không quan tâm.”

“Đương nhiên, người anh quan tâm chỉ có cô Hạ thôi.” Casa nói trúng tim đen: “Anh rất yêu cô ấy.”

Lục Đông Thâm không phủ nhận: “Phải.”

Nhưng Casa lại không giấu được nụ cười: “Tôi muốn chinh phục anh không phải vì anh đẹp trai nhiều tiền, cũng không phải vì anh được bao nhiêu cô gái nhung nhớ. Chỉ vì anh dành toàn bộ tâm tư cho một người con

gái duy nhất, mà tôi thì rất muốn thử xem mình có thể thay thế hay không.”

Lục Đông Thâm nhìn Casa và nói: “E là sẽ phải khiến tiểu thư Casa thất vọng rồi.”

“Không thất vọng, ngược lại tôi thấy rất thú vị.”

Lục Đông Thâm không hiểu: “Thú vị?”

Casa nhẹ nhàng tựa vào gối, ánh mắt như sóng nước: “Anh Lục là một người đàn ông rất tự tin, nhưng cũng ngã ngựa trong chuyện tình cảm. Trung Quốc có một câu nói dùng để hình dung về chuyện tình yêu nam nữ rất chuẩn xác gọi là hao tổn tâm tư. Anh Lục đang hao tổn tâm tư, sau đó thuận nước đẩy thuyền lợi dụng tôi để thăm dò phản ứng của cô Hạ.”

Lục Đông Thâm chỉ cười không nói.

“Dù sao tôi cũng trở thành một con cờ, vậy thì tại sao không ngồi nói chuyện với quân cờ này, dẫu gì tôi cũng vô tội.” Casa cười nói.

Lục Đông Thâm trầm ngâm giây lát rồi quay người lại, ngồi xuống chiếc sofa đối diện cô ta: “Thế nên, chiều nay cô đã tới tìm Hạ Trú.”

“Yên tâm, cô ta mồm mép lanh lợi, tôi chẳng được tý lợi nào.”

Lục Đông Thâm đăm chiêu.

Casa nhìn anh: “Anh Lục giỏi chuyện làm ăn nhưng thật ra chẳng hiểu gì về phụ nữ. Giống như tôi, biết rõ anh có lòng lợi dụng, nhưng vẫn tình nguyện cùng anh diễn vở kịch này.”

“Vì sao?”

Casa cười để lộ hàm răng trắng: “Rất đơn giản, nếu cô Hạ phản kích kịch liệt thì anh sẽ được như ý. Người có tình về với nhau là chuyện tốt đẹp. Nhưng nếu cô Hạ thờ ơ thản nhiên thì tôi cũng sẽ tranh thủ một cơ hội để được bước vào trái tim anh.”

Lục Đông Thâm im lặng giây lát rồi hỏi: “Chiều nay cô ấy đã nói gì?”

Anh vừa dứt lời thì chuông cửa vang lên. Casa ra hiệu cho anh đợi một chút rồi đứng dậy ra mở cửa. Quản gia đẩy xe đi vào. Cô ta hớn hở nói: “Món bánh gato mật ong của khách sạn Skyline là ngon nhất, từ xa đã ngửi thấy mùi thơm rồi, thật tuyệt.”

Quản gia bê bánh lên, rót hai cốc nước rồi rời đi.

Casa nuốt nước bọt, rồi nói với Lục Đông Thâm: “Đây mới là tình yêu lớn của tôi.”

Lục Đông Thâm khẽ cười.

“Ban nãy anh hỏi tôi cái gì nhỉ? À đúng rồi, chiều nay cô Hạ đã nói gì phải không?”

Casa cắt nhỏ bánh gato rồi cho miếng bánh vào miệng, vị ngọt tan ra nơi đầu lưỡi. Cho dù có ăn món mình thích, cô ta vẫn giữ nét thanh tao của một người có quan hệ với vương thất. Lục Đông Thâm bất giác nhớ tới Hạ Trú. Nếu là thứ cô thích ăn, cô sẽ ăn như thuồng luồng không có chút hình tượng nào hết.

Nghĩ tới đây, lòng anh cũng thấy ngọt ngào.

“Thật ra cô Hạ đã nói gì không quan trọng, quan trọng là thái độ của cô ấy.” Casa uống một ngụm nước, ăn một miếng bánh: “Cô ta tỏ thái độ thù

địch với tôi. Không liên quan gì tới chuyện tôi đòi hỏi cô ta trong công việc, chỉ vì tôi nói tôi có bản lĩnh giữ anh lại một đêm."

Lục Đông Thâm khẽ nói: "Giống như bây giờ?"

Casa nhướng mắt nhìn anh: "Anh đoán xem cô ta có tin hay không? Tôi thì nghĩ là cô ta sẽ tin."

"Xin phép." Lục Đông Thâm đặt chiếc ly xuống, đứng lên.

"Chẳng phải anh muốn cô ta ghen hay sao?" Casa vội đặt chiếc dĩa xuống.

Lục Đông Thâm hơi nhíu mày: "Nhưng có những chuyện không thể đùa được."

"Anh…" Casa bỗng nhíu mày, sắc mặt hơi khác.

Lục Đông Thâm nhìn cô ta vẻ hoài nghi.

"Tôi có thể giải thích với cô ta, tôi…" Casa nói có phần thờ ơ, tư thế ngồi trông cũng hơi kỳ quặc.

"Cô không thoải mái sao?" Lục Đông Thâm hỏi.

"Không sao." Casa cũng không ăn nổi nữa, đẩy bánh gato sang một bên, uống vài ngụm nước rồi lại đổi tư thế ngồi, hắng giọng: "Anh muốn thử lòng cô ta mà lại không nhẫn tâm thì không thành công."

Lục Đông Thâm thấy trán cô ta lấm tấm mồ hôi, đang định gọi bác sỹ thì cô ta vội đứng bật dậy, cười rất không tự nhiên: "À… thành thật xin lỗi, tôi phải vào rửa tay một cái, chạm phải bánh gato rồi."

Lục Đông Thâm giơ tay bày ra tư thế mời.

Nhưng anh không rời đi. Dù sao cũng là khách hàng của khách sạn, anh không thể cứ thế bỏ đi.

Trong nhà vệ sinh có tiếng nước, bật lên mức to nhất, như sắp nổ tung cả vòi nước đến nơi. Lục Đông Thâm cảm thấy không ổn, bèn đứng lại trước cửa nhà vệ sinh, giơ tay gõ cửa: "Cô không sao chứ?"

Vừa dứt lời, anh loáng thoáng nghe thấy có tiếng động, tuy rằng đã bị tiếng nước che lấp nhưng vẫn biết được người trong phòng vệ sinh bị làm sao.

Lục Đông Thâm dừng lại, cố gắng đứng cách xa phòng vệ sinh một chút.

Con người có ba thứ gấp về mặt sinh lý.

Đi tiểu tiện, đi đại tiện và xì hơi. Hai việc trước thì không có gì phải nói, còn việc cuối cùng đối với một người chú trọng hình tượng như Casa mà nói chính là đại họa. Đừng nói là Casa, dù là người bình thường đứng ở nơi công cộng hay đang nói chuyện với người khác mà gặp tình trạng này cũng còn thấy xấu hổ. Thế nên, Lục Đông Thâm đã ý nhị giữ lại thể diện cho cô ta.

Chẳng bao lâu sau, Casa đã ra ngoài, mặt đỏ bừng, ánh mắt còn có phần thiếu tự nhiên.

Lục Đông Thâm coi như chưa có chuyện gì xảy ra, giơ tay lên xem giờ và định xin phép rời đi.

Casa thật ra sợ bị anh nghe thấy, muốn nói lời nào đó để cứu vãn tình thế. Nhưng mới đó mà cái bụng đã sôi lên òng ọc. Sắc mặt cô ta lập tức thay đổi, cô ta nói ngay với Lục Đông Thâm: "Được được được, ngày mai gặp lại, tôi không tiễn anh nữa."

Thậm chí chưa đợi được tới lúc anh ra khỏi cửa, cô ta đã vội lao thẳng vào nhà vệ sinh.

Bước chân Lục Đông Thâm chợt khựng lại.

Anh bỗng nhiên ý thức được sự việc không đơn giản như thế.

Trong đầu anh bất giác hiện lên khuôn mặt của Hạ Trú.

Casa xuất thân cao quý, từng hành vi cử chỉ đều khuôn phép, sao có thể để mình mất mặt trước anh? Thế nên, là có người muốn cô ta không còn biết giấu mặt vào đâu.

Nhưng nếu là Hạ Trú ra tay, cô chỉ muốn Hạ Trú mất mặt thôi sao?

Lục Đông Thâm bắt đầu lo lắng.

Buổi chiều, Casa từng tới tìm Hạ Trú, không khác gì giẫm lên thể diện của Hạ Trú. Không cần biết lúc ấy Hạ Trú đã nói gì, tóm lại quả bom này đã bị kích nổ.

Lục Đông Thâm giơ tay mở cửa.

Vừa bước ra ngoài, anh đã liếc thấy con dao gọt hoa quả và một mảnh giấy được găm lên cạnh cửa. Trên giấy có để lại lời nhắn, nét bút phóng khoáng: Không sai, là em đó.

Quả nhiên là cô.

Lục Đông Thâm nhất thời không biết nên khóc hay cười.

***

Lúc Nhiêu Tôn về tới nhà, trên người thoang thoảng mùi rượu, nhưng vẫn còn khá tỉnh táo. Anh không đi lên gác mà ngã vật ra sofa phòng khách. Chưa buồn cởi giày đã gác thẳng chân lên tay vịn sofa.

Quản gia nhanh chóng bưng bát canh giải rượu lên. Chiếc cốc vừa chạm vào mặt bàn thì trên gác vang lên một tiếng "rầm" rất lớn.

Động tĩnh không hề nhỏ.

Quản gia không quá sửng sốt. Nhiêu Tôn cũng đã quen thuộc. Anh nhắm mắt lại, chậm rãi hỏi: "Vẫn đang tác oai tác quái trên đó đấy à?"

"Vâng, cô gái đó nóng tính quá, thứ gì có thể đập được trong phòng đều không thoát." Quản gia thở dài: "Nếu đã ổn thỏa rồi thì đừng nhốt cô ấy nữa, chuyện này mà để ông biết thì chắc chắn ông tức chết mất thôi."

Nhiêu Tôn mở mắt ra, ngồi bật dậy, cầm cốc nước lên tu ừng ực, rút khăn giấy lau miệng rồi vo viên lại ném vào trong thùng rác: "Góc cạnh vẫn chưa mài mòn được à. Được, để bổn thiếu gia lên trên xem sao."

~Hết chương 254~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 255: Cũng May Em Chưa Đi (2179 Chữ)

Em đối xử với cô ta như vậy là nể nang cô ta lắm rồi. Lục Đông Thâm, anh đừng có ức hiếp người quá đáng!

Trong gian phòng ngủ ở tận cùng tầng hai, trước cửa có hai người vệ sỹ.

Đừng tưởng ít người trông giữ, nhưng thân thủ của hai người này không phải dạng vừa, chí ít thì một người biết võ như Nguyễn Kỳ cũng không thể thoát ra khỏi căn phòng này.

Khi Nhiêu Tôn bước vào, trong phòng đã không còn thứ gì có thể đập được, thế nên Nhiêu Tôn coi như đã thoát được một kiếp nạn.

Cũng không biết có phải vì đã đập phá mệt rồi, tóm lại sau khi nhìn thấy Nhiêu Tôn, Nguyễn Kỳ cũng không có phản ứng gì thái quá. Cô ngồi trên chiếc ghế da rộng rãi, co gối lên, đôi chân trần giẫm lên ghế. Nghe thấy tiếng động, cô chỉ ngước mắt lên nhìn.

Nhiêu Tôn nhìn xuống đống thảm họa dưới đất, vừa né những mảnh vỡ của lọ hoa, vừa lắc đầu chép miệng: "Nguyễn Kỳ, nếu tôi thật sự tính toán với cô, chỉ riêng số tiền đền mấy món đồ mà cô đập vỡ, cô đã phải trả nợ cả đời rồi."

Nguyễn Kỳ nhìn anh chằm chằm: "Nhiêu Tôn, đến bây giờ anh còn nhốt tôi lại làm gì? Anh bị bệnh à!"

Nhiêu Tôn vòng sang bên cạnh giường, ngồi xuống, cách cô một khoảng, mặt đối mặt. Anh châm một điếu thuốc rồi ném đại chiếc bật lửa sang một bên: "Cô là một mầm họa, thả cô ra ngoài làm gì? Hãy biết thỏa mãn đi, so với thời gian trước, giờ tôi đã khoan dung với cô lắm rồi."

Nguyễn Kỳ tính tình nóng nảy, Nhiêu Tôn ít nhiều cũng đã được lĩnh giáo. Có điều, ban đầu khi mới áp giải cô về nhà, anh vẫn xem nhẹ khả năng tàn bạo của cô. Đám vệ sỹ đầu tiên được phái tới vốn không phải đối thủ của cô, kết quả là bị đánh sưng bầm dập mặt mũi, chỉ trong vài phút đã diệt sạch thể diện của anh. Nếu anh không dùng sức mạnh đã không thể khắc chế được cô. Thế nên anh quyết tâm, thẳng thừng trói gô cô lại.

Lần này từ Cục cảnh sát trở về, cô có vẻ đã tiết chế hơn nhiều. Cộng thêm việc anh thay vệ sỹ, cô muốn chạy cũng không chạy được, nên cô đã chuyển sang chế độ đập đồ xả tức.

"Tôi hại anh sao? Anh quan tâm nhiều chuyện làm gì?"

Nhiêu Tôn cố tình phả khói thuốc lá về phía cô: "Hạ Trú là cô gái mà tôi thích, cô hại cô ấy tức là hại tôi."

Nguyễn Kỳ nghe xong cười khẩy: "Cô gái mà anh thích? Nực cười, anh thích người ta, nhưng người ta đâu có thích anh? Đường đường là cậu chủ Tôn, thì ra vẫn chỉ là thành phần tự mình đa tình!"

Sắc mặt Nhiêu Tôn lạnh hẳn đi. Anh ném điếu thuốc đã cháy quá nửa xuống đất, lấy giầy da giẫm lên, đứng dậy hướng về phía Nguyễn Kỳ.

"Anh định làm gì?"

Nguyễn Kỳ thấy tình hình không ổn, vội vàng đứng lên. Một giây sau, hai tay của Nhiêu Tôn đã vươn tới, giữ chặt hai cổ tay cô như gọng kìm.

Anh bẻ quặt tay cổ ra sau, lực không hề nhỏ, khiến Nguyễn Kỳ đau đớn đến méo xệch gương mặt.

"Đập đồ không thôi còn giở trò tuyệt thực phải không, cùng tiểu gia đi ăn cơm." Trên đường trở về anh đã nghe thấy quản gia báo trong điện thoại: Cô gái này từ sáng tới tối không chịu ăn uống tử tế, có vẻ như đang định tuyệt thực để chống đối.

Nguyễn Kỳ giãy giụa rất ghê. Nhưng một là Nhiêu Tôn cũng rất khỏe, hai là đã mấy ngày cô ấy không ăn uống tử tế, yếu đi không ít, nhất thời đành để mặc cho Nhiêu Tôn kéo tuột mình xuống nhà.

Quản gia là người đã làm cho nhà họ Nhiêu nhiều năm, tức lúc Nhiêu Tôn vừa mới sinh ra. Sau khi ông Nhiêu đuổi Nhiêu Tôn ra khỏi nhà vì chuyện anh theo nghiệp kinh doanh, bà Nhiêu sợ con trai ở ngoài không biết tự chăm sóc bản thân nên đã cử người quản gia này tới hầu hạ. Nhiêu Tôn bình thường cũng rất tôn trọng quản gia, luôn gọi một tiếng bác Lưu.

Bác Lưu hiểu Nhiêu Tôn, dù tiếp khách nào thì về tới nhà cũng phải ăn thêm cho no bụng, thế nên từ lúc anh đi lên gác đã bắt đầu chuẩn bị sẵn thức ăn. Thấy anh kéo Nguyễn Kỳ xuống nhà, bác lẳng lặng chuẩn bị thêm một bộ bát đũa nữa.

Sau khi bị Nhiêu Tôn ép ngồi xuống, Nguyễn Kỳ vẫn không yên phận. Cơn bực của Nhiêu Tôn cũng dâng lên. Anh vươn một tay xúc một thìa cơm rồi nhét vào miệng cô, chạm phải răng khiến cô đau đớn, lại phải nuốt trong khó chịu, cuối cùng cô hét ầm lên: "Tôi tự ăn!"

Nhiêu Tôn dừng tay lại, cười nửa đùa nửa thật: "Đây là cô nói đấy nhé. Dám lừa tôi thì tôi sẽ có cách đối phó cô." Dứt lời, anh nhét chiếc thìa vào tay phải của cô, rồi buông cô ra.

Nguyễn Kỳ bày ra vẻ mặt không tình nguyện, nhưng sau khi có được tự do cũng không làm gì nữa, chỉ xoa xoa cổ tay, sau đó đổi thìa sang bên trái.

Nhiêu Tôn nhìn thấy vậy có vẻ vui: "Thuận tay trái à."

Nguyễn Kỳ không buồn để ý đến anh, cúi đầu ăn cơm.

Nhiêu Tôn cười cười, cũng không nói gì nữa, bắt đầu dùng bữa.

Nguyễn Kỳ tranh thủ liếc về phía anh, anh cũng là người thuận tay trái.

Thấy vậy, Nhiêu Tôn uể oải nói: "Tuy rằng cô là người quái đản, nhưng chí ít thì chúng ta ngồi ăn cũng không chọc đũa vào nhau. Chỉ tính riêng điểm này, tôi cũng sẽ cố gắng chăm sóc cô hơn."

Nhớ lại ngày xưa vì thuận tay trái, anh không ít lần chèn ép Hạ Trú. Anh lại muốn ngồi gần cô, lần nào ăn cơm cũng ngồi sát bên cạnh, kết quả một người thuận tay trái, một người thuận tay phải, còn chưa ăn cơm, đũa đã đánh nhau trước rồi, sau đó Hạ Trú lại đánh anh. Không còn cách nào khác, sau này ngồi ăn với cô, anh chỉ còn cách ngoan ngoãn chuyển ra đối diện.

Nguyễn Kỳ ăn không tập trung lắm, cô hỏi: "Anh định nhốt tôi đến lúc nào? Đừng tưởng anh có quyền có thế thì thích nhốt ai là nhốt!"

"Vậy cô dám báo cảnh sát không?" Nhiêu Tôn cười hỏi: "Tôi thì không ngại phiền, cùng lắm tôi lại cùng cô tới Cục cảnh sát một lần, chỉ là không biết phía cảnh sát liệu có càng điều tra càng ra lắm chuyện của cô không."

"Làm chuyện thất đức chịu báo ứng là Thai Quốc Cường chứ không phải tôi!" Nguyễn Kỳ nghiến răng nghiến lợi.

“Bây giờ ông ta chỉ còn lại hơi thở tàn chờ chết. Cô nên tới gặp ông ta, biết đâu tâm trạng sẽ cân bằng hơn.” Nhiêu Tôn chậm rãi nói.

Nguyễn Kỳ cười lạnh: “Đợi tới ngày ông ta thật sự tắt thở, lấy cái chết tạ tội, tâm trạng của tôi mới có thể cân bằng.”

“Lấy cái chết tạ tội à…” Nhiêu Tôn chậm rãi uống một ngụm canh rồi nói: “Suýt quên một chuyện mà cô còn chưa biết, Thai Quốc Cường của bây giờ vốn không phải là Thai Quốc Cường, ông ta là Ngô Trùng.”

***

Nửa tiếng đồng hồ sau, Lục Đông Thâm tìm được Hạ Trú trên ban công lộ thiên.

Ban công lộ thiên nằm ở tầng cao nhất của khách sạn Skyline, là một phòng họp trên cao xoay tròn 360 độ. Các nhân viên làm việc tại khách sạn Skyline, vì tính chất công việc nên thường xuyên được ngắm mắt trời mọc ở đây. Còn các nhân viên ca tối nếu có thời gian rảnh rỗi cũng sẽ chạy lên đây ngắm mặt trời lặn. Ráng chiều đỏ rực đó, nhìn từ góc độ này lại càng tráng lệ.

Vì lúc trước trời đổ mưa nên sao đêm nay sáng rực như được gột rửa vậy.

Hạ Trú đứng dựa vào ban công, gió đêm thổi tung mái tóc dài của cô, ít nhiều xua tan được cái nóng nực ngày hè. Trong tay cô cầm một chai bia lạnh, trên hiên ban công cũng bày vài chai khác. Nghe thấy tiếng động, cô quay đầu lại nhìn. Còn chưa kịp phản ứng, Lục Đông Thâm đã lao tới như tên bắn, kéo cô vào lòng. Cằm Hạ Trú va phải ngực anh, cô đau đớn kêu lên một tiếng. Lục Đông Thâm giữ lấy đầu cô, lẩm bẩm: “May là em chưa bỏ đi.”

Mọi ấm ức và phẫn nộ của Hạ Trú lại càng trở nên gắt gao khi được anh ôm vào lòng như vậy. Cô đẩy anh ra: "Đáng lẽ anh phải mong em đi mới đúng chứ? Vừa hay không có ai quấy rầy anh và Casa mắt qua mày lại."

Trán Lục Đông Thâm lấm tấm mồ hôi, không biết là vì đi tìm cô hay còn nguyên nhân nào khác. Anh buông cô ra, không dỗ dành hay giải thích mà vội hỏi: "Thuốc giải đâu?"

Lần này Hạ Trú đẩy anh ra thật, cười khẩy: "Thì ra anh vội vã tới tìm em như vậy không phải vì lo lắng cho em."

Lục Đông Thâm không để ý tới những lời lạnh nhạt của cô. Anh giữ chặt bả vai cô: "Đừng đùa giỡn nữa, anh xin lỗi em, đều tại anh không đúng, em đưa anh thuốc giải được không?"

Hạ Trú gần như phát điên, cô gào lên với anh: "Em đối xử với cô ta như vậy là nể nang cô ta lắm rồi. Lục Đông Thâm, anh đừng có ức hiếp người quá đáng! Bây giờ cô ta sắp tắt thở hay là nguy kịch tới tính mạng? Anh gấp gáp vậy sao? Có cần phải thế không? Cùng lắm thì cô nằm đánh rắm cả đêm thôi, đã sao nào!"

"Không phải…" Lục Đông Thâm cắn răng nhìn thẳng vào mặt cô: "Anh cũng uống nước trong cốc đó rồi."

~Hết chương 255~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 256: Không Giống Các Cô Gái Bình Thường (2220 Chữ)

Hạ Trú ép anh uống hết nửa chai để giải thoát nỗi "khó khăn" của anh. Sớm biết thuốc giải là cồn thì…

Câu nói của Lục Đông Thâm vang lên bất thình lình.

Ban đầu Hạ Trú ngây ra, ngay sau đó thì không nhịn được mà phì cười thành tiếng. Nhìn lại thấy trán anh vã mồ hôi, nghĩ tới dáng vẻ cao quý, lịch thiệp của anh thường ngày, cô lại càng cười nghiêng ngả không thể dừng lại.

Nếu là bình thường, thấy cô cười như vậy, trong lòng Lục Đông Thâm chắc chắn như đang nở hoa. Hạ Trú tuy là một cô gái nóng tính, nhưng không khiến người ta khó chịu. Mọi chuyện chỉ cần thấy cô cười tức là ổn thỏa, sau này cũng tuyệt đối không nhắc lại. Nhưng bây giờ Lục Đông Thâm không có tâm trạng để đánh giá tính cách của cô, anh chỉ một lòng nghĩ đến việc có thể lấy được thuốc giải hay không. Ban nãy vẫn còn ổn, sau khi tìm được cô, anh đã bắt đầu có phản ứng.

"Ai bảo anh vào phòng cô ta. Vào phòng thì thôi đi, nước trong phòng người ta anh cũng uống. Thật sự không nghĩ mình là người ngoài à, sao hả? Hay định uống nước cho nhuận giọng để khoanh chân ngồi nói chuyện cả đêm trường?"

Lục Đông Thâm liên tục nói: "Anh sai rồi, anh sai rồi."

“Có phải anh cảm thấy cô ta rất xinh đẹp, thế nên nửa đêm nửa hôm muốn xảy ra chuyện gì đó không?”

“Thật sự không có.” Lục Đông Thâm giữ chặt bả vai cô, giải thích: “Cô ta không đẹp bằng em, anh cũng không thích cô ta.”

“Đừng có lừa người. Mấy hôm nay tuy rằng anh không tích cực chủ động, nhưng cũng không có thoái thác từ chối.” Hạ Trú tỏ thái độ lập lờ.

“Anh là người chịu trách nhiệm của khách sạn…”

“Nói thật đi!” Hạ Trú tỏ thái độ cứng rắn: “Người đang chịu khổ sở là anh đấy.”

Lục Đông Thâm cũng bị dồn ép tới đường cùng rồi. Nếu là những lúc bình thường, bình tĩnh tự tại, anh tuyệt đối sẽ không thừa nhận động cơ nực cười này của mình, nhưng bây giờ cũng buộc phải nói sự thật: “Anh chỉ muốn xem phản ứng của em thế nào. Em cứ tỏ ra không lạnh không nóng với anh, anh cũng phải biết rốt cuộc trong lòng em nghĩ gì chứ.”

“Thế nên anh lạnh nhạt với em, thờ ơ với em, không thèm quan tâm tới em?” Hạ Trú thật sự không biết trút giận vào đâu, cô giơ tay túm lấy cà vạt của anh: “Chuyện này tuyệt đối không thể do anh tự nghĩ ra. Nói, ai dạy anh!”

Lục Đông Thâm vốn dĩ định nói dối là chủ ý của mình, nhưng nhìn sắc mặt như đã nắm hoàn toàn sự thật của câu chuyện cùng khẩu khí dồn ép người khác của cô, dáng vẻ giống như chưa truy ra hung thủ thật sự sẽ không chịu để yên, lại nhớ tới sự thảm hại của Casa khi bị cô trừng trị, anh không rét mà run, đành cắn răng bán đứng bạn bè cầu thuốc: “Niên Bách Ngạn, là Niên Bách Ngạn dạy anh!”

Chưa đầy nửa phút sau, cuối cùng Lục Đông Thâm cũng trở lại bình thường.

Anh nhìn chằm chằm chai bia.

Hạ Trú ép anh uống hết nửa chai để giải thoát nỗi "khó khăn" của anh. Sớm biết thuốc giải là cồn thì…

"Anh nói xem, con người anh cũng thật lằng nhằng. Đến cô Casa còn biết cách tìm nơi xả khí, anh bị ngốc à? Tưởng mình là thần tiên thật hay sao, đến cả phương pháp bài tiết sinh lý cũng không biết?" Hạ Trú nhàn nhã tiếp tục uống bia.

Lục Đông Thâm không nhìn cô. Anh mở rộng hai cánh tay, chống tay lên ban công, để mặc Hạ Trú trêu chọc mình, con ngươi vẫn nhìn chằm chằm chai bia, nghiến răng nghiến lợi: "Dọc đường đi lúc nào cũng có người theo đuôi. Lúc đi tìm em thì có đám Cảnh Ninh đi theo, lúc tìm được em rồi thì lại có em!"

Lớn từng này rồi, anh thật sự chưa từng gặp tình cảnh nào đáng xấu hổ như vậy, tất cả là nhờ phúc của Hạ Trú.

Hạ Trú nhìn anh kinh ngạc, sau đó vỗ tay: "Cơ vòng của anh khỏe thật đấy."

Cô có quá nhiều chiêu trò có thể dùng để đối phó Casa, thậm chí có thể khiến cô ta sống không bằng chết. Nhưng làm vậy thì quá lộ liễu, cô vẫn chưa muốn cả khách sạn này gánh tội theo. Casa khí thế bừng bừng, lại có lòng tham lam vẻ ngoài của Lục Đông Thâm. Sau khi biết tin Lục Đông Thâm vào phòng cô ta, thật ra việc cô lo lắng nhất không chịu nổi mê hoặc rồi cả hai lăn lên giường.

Thế nên Hạ Trú đã nghĩ ra chiêu này.

Chiếc bánh gato và bình nước to đó đều bị cô lẳng lặng giở trò.

Đánh rắm đối với một người cực kỳ chú trọng hình tượng như Casa mà nói còn sụp đổ hơn là đi ngoài, nhất là ở ngay trước mặt Lục Đông Thâm. Như vậy, cô ta làm gì còn bụng dạ nào quyến rũ anh? Chỉ là, cô không ngờ quản gia lại rót nước cho cả Lục Đông Thâm…

Rượu có lúc là một thứ tốt, giống như bây giờ, không ai ngờ được rượu cũng có tác dụng chữa trị tình trạng đầy bụng. Hạ Trú thật ra định giày vò Lục Đông Thâm một chút, dẫu sao thì mấy ngày nay cô vẫn luôn phải nhịn đến phát điên. Nhưng thấy anh sốt sắng tới độ trán vã mồ hôi hột, dáng vẻ liên tục nhận lỗi, cô lại không đành lòng.

Nhưng mà cũng đủ rồi.

Chút trải nghiệm này cũng đủ giúp cô rảnh rỗi lại lôi ra chọc anh.

“Niên Bách Ngạn hả…” Một tay cô với lấy chai bia, uể oải nói: “Em biết anh ta, chẳng phải là chồng cũ của Tố Diệp sao? Đã ngồi tù rồi mà còn không an phận, chán sống rồi phải không?”

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn cô không chớp mắt.

Nếu xét về quan hệ thì Lục Môn và Niên Thị cũng được coi là có chút gốc gác, nhưng ở trong mắt Lục Đông Thâm, đó được coi là một đoạn nghiệt duyên.

Một lần khủng hoảng kinh tế toàn cầu năm đó, rất nhiều doanh nghiệp chịu họa, duy chỉ có Lục Môn là phát triển nhanh chóng dữ dội, thậm chí còn nhân cơ hội khủng hoảng đó để đánh úp đối thủ đồng thời mua lại doanh nghiệp. Niên Thị khởi nghiệp bằng ngành kim cương, trùng khớp với một vài sản nghiệp kinh doanh đá quý lúc đó của Lục Môn. Lục Môn lao vào thị trường với tư cách một nhà tư bản, ấn định vị trí hàng đầu trong

giới đá quý đồng thời cũng gián tiếp làm ảnh hưởng tới Niên Thị. Niên Thị năm đó bốn phía là kẻ địch, một mặt là vì vấn đề của bản thân doanh nghiệp, một mặt cũng do bị nhà tư bản gây khó dễ, thế nên đã tuyên bố phá sản.

Trong giới làm ăn, những người có thể khiến Lục Đông Thâm khâm phục không nhiều, một trong số đó là Niên Bách Ngạn.

Anh và Niên Bách Ngạn chưa được tính là tri kỷ, thậm chí còn chưa thân thiết như bạn bè. Nhưng vì đều là những người làm ăn, một người là hậu bối của Lục Môn, một người là hậu bối của Niên Thị, thế nên trên thương trường luôn có những mối liên hệ bắc cầu. Nói theo lời của Niên Bách Ngạn thì: Anh ấy và Lục Đông Thâm giống những người bạn tinh thần hơn.

Xét về góc độ lợi ích, Lục Đông Thâm không cho rằng Lục Môn mắc nợ Niên Thị, dù sao đây cũng là quy luật cạnh tranh tự nhiên. Xét về góc độ tình cảm, Lục Đông Thâm và Niên Bách Ngạn có thể nói là người tài thương xót người tài. Từ tận đáy lòng, anh luôn cảm thấy có sự áy náy.

Trước khi Niên Bách Ngạn vào tù, Giang Mạc Viễn và mọi người đã xin giúp anh ấy. Lục Đông Thâm tuy không tiện ra mặt nhưng cũng ở phía sau nhờ cậy một số quan hệ.

Lần này sau khi đi công tác trở về, Lục Đông Thâm đã tới thăm Niên Bách Ngạn một lần.

Trong khoảng thời gian có hạn, hai người trò chuyện rất vui vẻ. Họ nói về thị trường thời điểm hiện tại, quan điểm của cả hai rất thống nhất về nhiều khía cạnh. Khi nhắc tới Tố Diệp, Niên Bách Ngạn lại trầm mặc. Tuy rằng Lục Đông Thâm nhỏ tuổi hơn Niên Bách Ngạn, nhưng nhìn sự việc

cũng rất trúng trọng tâm. Anh bèn nói: Trùng hợp quá, cô bé nhà em cũng quen với Tố Diệp nhà anh.

Lời này không khác gì tạo cho Niên Bách Ngạn một đường lùi. Thế là, Niên Bách Ngạn bắt đầu tò mò về "cô bé" mà anh nhắc đến.

Sau khi biết quan hệ giữa họ khoảng thời gian này có chút xích mích, Niên Bách Ngạn trầm ngâm giây lát, rồi bày cho Lục Đông Thâm một chiêu: Tìm một cô gái để trêu tức cô ấy là được.

Lúc đó nghe xong Lục Đông Thâm cứ cười miết, rồi nói với Niên Bách Ngạn: Chiêu này ấu trĩ quá, đừng đùa nữa.

Nhưng Niên Bách Ngạn lại nhấn mạnh với anh một cách hết sức nghiêm túc: Tôi ăn muối nhiều hơn cậu mấy năm, cậu phải tin tôi. Gặp phải chuyện này, cậu ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng, giảng giải đạo lý với phụ nữ mới là nực cười. Cách thức để kích thích phụ nữ chính là phụ nữ, chỉ cần trong lòng cô ấy có cậu. Thế nên cậu không cần quan tâm thủ đoạn này hèn kém, có ích là được.

Sau đó, anh ấy lại kể cho Lục Đông Thâm nghe trải nghiệm khi trước của mình và Tố Diệp, cuối cùng đưa ra một câu tổng kết: Trong tình yêu, làm gì có lý trí.

Lúc đó nghe xong, Lục Đông Thâm rất hồi hộp, anh nói với Niên Bách Ngạn: Cô bé nhà em, tính cách có thể vẫn không giống bác sỹ Tố cho lắm, thế nên, phản ứng chưa chắc đã giống.

Niên Bách Ngạn nghe xong, thái độ cũng không còn kiên quyết như lúc nãy nữa. Anh ấy tỏ thái độ ngập ngừng: Hay là cậu thử tạm trước đã? Dù hết thuốc chữa nhưng vẫn hy vọng mong manh, dẫu sao thì… cô ấy chơi thân được với Tố Diệp, cũng coi như vật hợp theo loài.

Câu nói cuối cùng của Niên Bách Ngạn vẫn cứ luẩn quẩn trong đầu Lục Đông Thâm, cho đến tận giây phút này.

Lợi dụng phụ nữ để khiến đối phương ghen tuông, chiêu này có linh nghiệm với Hạ Trú không tạm thời chưa nhắc đến. Lục Đông Thâm chỉ cảm thấy mình vẫn khá hiểu Hạ Trú, phản ứng của cô quả nhiên không giống các cô gái bình thường khác…

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 257: Bẻ Gãy Cánh Vì Tình Yêu (2108 Chữ)

Lục Đông Thâm, lần sau anh còn dám để người con gái khác nép vào lòng anh, em không bẻ gãy cánh đâu, bẻ anh đó!

Lục Đông Thâm chưa bao giờ gặp phải những khúc mắc trong tình yêu, thế nên đi đến bước đường hôm nay cũng bắt nguồn từ việc anh không có kinh nghiệm gì. Nhưng qua chuyện lần này, anh cũng thấu hiểu sâu sắc một đạo lý: Kinh nghiệm của người từng trải dĩ nhiên quan trọng, nhưng cách thức phù hợp với tình hình thực tế còn quan trọng hơn.

Rõ ràng, tuy chiêu của Niên Bách Ngạn có hiệu quả, nhưng không phù hợp với tính cách của anh, cũng không áp chế được Hạ Trú, vậy thì anh chỉ còn cách làm theo phương pháp của mình.

Thấy anh nhìn mình chằm chằm, Hạ Trú không dám lơ là. Cô đặt chai bia xuống, hỏi với vẻ cảnh giác: “Anh định làm gì vậy?”

Lục Đông Thâm thay đổi hẳn dáng vẻ nham hiểm vừa rồi. Anh mỉm cười, trông rất ôn hòa: “Không có gì, chúng ta nói chuyện đi.” Một giây sau, nụ cười của anh tắt ngấm, anh sải bước tiến lên, một tay giữ chặt Hạ Trú như túm một con gà con.

Hạ Trú kêu lên sửng sốt, nhưng còn chưa kịp phản kháng gì đã bị Lục Đông Thâm khiêng cả người lên.

***

Phòng 3601 rất yên ắng. Đến giờ này, các quản gia đều rất thức thời, nếu khách hàng không yêu cầu thì thường sẽ không lượn lờ trong phòng.

Cửa phòng khép hờ.

Vừa vào phòng, Hạ Trú đã được Lục Đông Thâm đặt xuống, ngay sau đó bị đè lên cánh cửa, thậm chí cả phòng khách họ còn chưa kịp vào. Trong phòng không bật đèn, chỉ có những ánh đèn đường bùng nổ ngoài cửa sô, hắt một số vụn sáng vào trong.

Lục Đông Thâm đè chặt cô, thứ đan cài sâu nhất là hơi thở của nhau.

“Nha đầu chết tiệt, anh thấy em quên nỗi khổ da thịt rồi.”

“Lục Đông Thâm, anh lại phát điên gì đó.”

Cô đẩy anh, ngay sau đó cổ tay bị anh ghìm giữ phía sau lưng. Anh dùng hơi nhiều sức, khiến hai cánh tay cô đau đớn. Lồng ngực anh cũng rất rắn chắc, đè mạnh khiến cô không sao thở được. Anh cúi xuống, há miệng cắn môi cô, thì thầm: “Nhớ anh không?”

Cô im lặng.

Ánh mắt Lục Đông Thâm đen sẫm lại: “Anh hỏi em có nhớ anh không?”

Cô vẫn bấm bụng không nói.

“Không nhớ anh chứ gì?”

Hạ Trú bị anh cắn đau, bèn dùng bả vai huých anh. Tay anh càng dùng sức hơn: “Để mặc anh đi bao lâu cũng được phải không? Đến một cuộc điện thoại cũng không gọi. Em có biết mấy hôm nay anh sống thế nào không, hả?”

“Vậy anh thì sao? Biết rõ em đang giận, anh nói đi công tác là đi công tác, ngay một tiếng chào hỏi cũng không nói, trở về thì lại bày ra vẻ mặt giải quyết công việc, cho ai xem hả? Còn cả Casa nữa, anh dựa vào đâu mà lấy cô ta ra kích động em?” Hạ Trú phản kích: “Nếu như anh nhớ em, vì sao không gọi điện thoại cho em? Vì sao bắt em chủ động? Mấy hôm nay anh buồn, lẽ nào em không buồn? Lục Đông Thâm, anh thấy em dễ bắt nạt đúng không?”

Cô có tố cáo, có ấm ức, tất cả đều trút ra qua một câu chất vấn.

Lục Đông Thâm ôm chặt lấy cô, vùi mặt vào hõm cổ cô.

Hơi thở anh nóng rực, đã bớt đi nhiều sự hằn học lúc trước, lại có thêm nhiều sự thâm tình triền miên. “Anh vẫn luôn lo lắng em không thể chấp nhận được một con người như thế này của anh. Bé con, anh càng quan tâm tới em thì càng sợ em sẽ ra đi. Anh biết em lo lắng chuyện gì, nhưng anh sẽ không làm vậy. Anh có thể lợi dụng bất kỳ ai, duy chỉ có em là anh không đành lòng lợi dụng. Anh sợ em nghĩ thông suốt một số vấn đề, ví dụ như sự thỏa hiệp của em trong tình yêu. Anh cũng sợ em đã đưa ra quyết định, ví dụ như em muốn tìm kiếm một thứ tình cảm thích hợp hơn. Có rất nhiều chuyện anh không dám nghĩ, gọi điện thoại thật sự sợ rằng em sẽ nói ra những lời chia tay.”

Hạ Trú đã quen với sự mạnh mẽ tự tin của Lục Đông Thâm, chưa từng nghĩ rằng anh cũng có lúc hoang mang lo sợ. Câu nói của anh lọt vào tai cô, theo hơi thở gấp gáp chảy vào huyết mạch, vừa đau vừa thương lại vừa thấy ấm áp. Tất cả những điều không cam tâm, đố kỵ và oán trách đã không còn nơi để trút ra nữa.

Lục Đông Thâm ngẩng mặt lên, cọ mũi mình vào mũi cô: “Là lỗi của anh, anh sợ mình đánh mất em, thế nên lại càng muốn kiểm soát em.”

“Vì sao anh lại nghĩ sẽ đánh mất em?” Hạ Trú nhìn thẳng vào mắt anh.

Lục Đông Thâm nâng mặt cô lên bằng hai tay, cúi đầu cẩn thận hít hà đôi môi cô rồi nói: “Anh không biết, một cảm giác nào đó. Nó rất tồi tệ, nó khiến anh lúc nào cũng sống trong lo sợ, khiến anh lần đầu tiên có cảm giác bất lực khi không thể nắm giữ thứ gì.”

Có lẽ vì cô quá thoải mái, có lẽ vì tính cô quá độc lập, cũng có thể vì cô quá tôn sùng tự do, và có thể vì cô đã trải qua quá nhiều đau khổ. Anh muốn dốc hết sức mình để thương cô, yêu cô, để mang tất cả những thứ tốt đẹp đến cho cô, muốn khiến cô quan tâm tới anh cũng giống như anh quan tâm tới cô vậy.

Anh đang hưởng thụ tình yêu, nhưng càng là thứ tình cảm tuyệt đẹp lại càng khiến người ta bất an. Anh sợ đây chỉ là một cảnh “hoa trong gương, trăng dưới nước”, đến cuối cùng chỉ mộng ảo mong manh. Có lúc anh rõ ràng đang ôm lấy cô, cảm nhận mùi hương của cô, nhưng vẫn có cảm giác cô sẽ biến mất bất kỳ lúc nào.

Hạ Trú nhìn anh, trong bóng tối, đôi mắt anh như chứa cả sông Ngân Hà, sâu xa, sáng rực. Trước kia cô luôn cảm thấy ánh mắt anh phức tạp, khó hiểu như đại dương sâu thẳm. Nhưng tối này, vào lúc này đây, cô đích thực cảm nhận được cảm giác của anh.

Sâu nặng thâm tình, đây là những gì anh mang tới cho cô.

“Sẽ không đâu…” Cô cúi mặt, lắc đầu.

“Sẽ không gì cơ?” Lục Đông Thâm nâng cao mặt cô lên, để cô nhìn thẳng vào anh.

Cô nhìn vào anh, rất lâu sau mới nói: “Lục Đông Thâm, thật ra mấy ngày qua em cũng từng nghĩ đến vấn đề chia xa. Em ghét bị bó buộc, cũng

ghét bị lợi dụng, cho dù anh vô tình thì cũng khiến em không thoải mái. Nhưng, khi em nghĩ tới chuyện cuộc sống tương lai không còn anh, em liền thấy rất buồn. Anh đi biệt không chút tin tức, em liền suy nghĩ lung tung. Anh vừa về đã có Casa ở bên cạnh, tuy rằng em ra sức thuyết phục bản thân rằng anh đang làm việc nhưng em vẫn đố kỵ tới phát điên. Lúc đó em mới hiểu, bị anh lạnh nhạt, bị anh tảng lờ còn đáng sợ hơn cả đánh mất tự do. Thật sự rất kỳ lạ, em đâu có ở bên anh quá lâu, nhưng vì sao lại khắc cốt ghi tâm chứ? Anh là một người đàn ông vừa nguy hiểm vừa quyến rũ, vậy mà em lại yêu phải anh. Lục Đông Thâm, bẻ gãy cánh vì tình yêu chính là cách em yêu anh. Thế nên em sẽ không rời xa anh."

Một câu nói đã khiến Lục Đông Thâm sửng sốt.

Ngón tay cái của anh run rẩy chạm lên môi cô, sau đó anh cúi đầu đặt lên đó một nụ hôn sâu.

Là lỗi của anh, anh không nên khiến cô tổn thương như vậy. Trong tình yêu, cô là một cô gái quá trong sáng, có thể như thiêu thân lao vào lửa, có thể bất chấp tất cả. Anh nên bao dung cô hơn, nuông chiều cô hơn mới phải. Có lẽ anh đã sớm qua cái tuổi si dại vì tình yêu, nhưng chính vì tình yêu với cô, anh tự trở thành một kẻ điên.

Trong lúc môi lưỡi quấn quýt, Hạ Trú hậm hực cắn Lục Đông Thâm một cái. Anh kêu hự một tiếng, cơn đau làm chấm dứt bao suy nghĩ rối ren. Anh buông ra. Nhưng Hạ Trú đã không còn vẻ nồng nàn tình cảm như lúc nãy, mà chủ động công kích anh, vừa gặm vừa cắn môi anh, chớp mắt đã biến thành con sói con.

"Lục Đông Thâm, lần sau anh còn dám để người con gái khác nép vào lòng anh, em không bẻ gãy cánh đâu, bẻ anh đó!" Cô dữ dằn, điển hình của kiểu giờ mới tính sổ.

Lục Đông Thâm bất thình lình nhớ lại lúc Casa dựa vào lòng mình, nhưng anh cũng né ra rất nhanh, tuyệt đối không muốn để sinh thêm chuyện. Anh đang định lên tiếng phủ nhận thì nghe thấy Hạ Trú giận dữ nói: "Trên sơ mi toàn là mùi son của Casa thôi, anh tưởng mùi em là đồ giả, đúng không? Đáng nhẽ em phải cho cô ta ăn loại nấm mõm lợn mới đúng!" Áo sơ mi của anh tối màu, tuy không nhìn thấy vết son nhưng cô ngửi ra được mùi.

Lục Đông Thâm tích cực phát huy bản lĩnh bạn trai tuyệt vời, lập tức cởi phăng áo sơ mi, quăng ra cửa: "Vứt luôn đi, nhé?"

Đôi mắt Hạ Trú nóng rực lên vì cơ thể cường tráng của anh, cô hắng giọng: "Coi như anh biết điều."

Lục Đông Thâm mỉm cười, bế bổng cô lên.

Cô bất ngờ.

"Im lặng, giờ tới lúc anh thể hiện."

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 258: Vươn Vai Cũng Là Cách Yêu Anh (2219 Chữ)

Thâm ca, nếu anh có thể trở thành thần bếp, thì em chính là người tạo ra vị thần rồi.

Hôm sau, trời rất tươi xanh. Từ cửa sổ phòng khách sạn nhìn ra ngoài, bầu trời trở thành một viên ngọc lưu ly, đến cả vân mây cũng rất đẹp.

Hiếm có ngày Lục Đông Thâm lại lười biếng trốn việc.

Khi Hạ Trú vươn vai đi theo mùi hương ra khỏi phòng ngủ, Lục Đông Thâm đang gắp miếng xíu mại tôm thịt ra đĩa, bày biện cực kỳ chỉnh tề, ngay cả hoa văn cũng phải hướng về một phía. Còn một vài món ăn sáng nữa, đều được anh cho vào cùng một loại đĩa sứ trắng chung kích cỡ.

Bóng anh nhòe đi trong quầng sáng, bộ quần áo ngủ rộng rãi màu nâu nhạt cũng được nắng chiếu vào trông rất dịu dàng.

Một Lục Đông Thâm như vậy khiến Hạ Trú yêu thích, đồng thời cũng muốn bò lên người anh như một con mèo lười không phải rời đi. Cô tiến lên, dang rộng hai tay tiếp tục vươn vai, rồi ôm chặt lấy anh từ phía sau, áp mặt lên tấm lưng rộng rãi của anh.

Mùi hương trên người anh thật dễ ngửi.

Là mùi hương trên cơ thể kết hợp với mùi sữa tắm cô pha chế, khiến người ta chỉ muốn lại gần, ôm chặt anh không buông. Nhớ lại chiếc sơ mi tối qua, cuối cùng nó vẫn không thoát khỏi kiếp nạn bị một người mắc

bệnh sạch sẽ như anh ra lệnh cho quản gia đốt đi, sau đó lại nghĩ tới chuyện vòng tay anh là nơi quá nhiều cô gái khao khát, và cô lại được ở trong lòng anh.

Niềm kiêu hãnh này khó mà diễn tả.

Lục Đông Thâm để mặc cô bám dính vào người mình, anh cười hỏi: "Làm sao vậy?"

"Không có gì." Hạ Trú ngáp ngủ, ngửi mùi hương của anh luôn cảm thấy an lòng, lại chỉ chực muốn ngủ tiếp: "Bây giờ em vươn vai cũng là thể hiện tình yêu với anh."

"Mới sáng sớm ra miệng đã bôi mật hả?" Lục Đông Thâm đặt nốt miếng xíu mại cuối cùng lên, mỉm cười.

Bữa sáng của anh vẫn luôn đơn giản, cafe đen kèm với bánh mỳ yến mạch. Sau này khi sang Trung Quốc làm việc, anh lại thích uống trà, nhiều lúc cũng là một tách hồng trà và bánh mỳ nướng sẵn, cùng lắm là kèm thêm một phần hoa quả. Một là vì anh không biết làm các bữa sáng phức tạp, hai là không có quá nhiều thời gian.

Nhưng từ sau khi đến với Hạ Trú thì đã khác. Cô nhóc này tuy nấu nướng rất ngon nhưng lại lười. Theo lời cô nói, cô chỉ xuống bếp khi đang bực dọc. Thế nên, đa phần cô chẳng nấu ăn bao giờ. Cô nói với anh: Hết cách thôi, tại em cũng nào cũng phơi phới.

Bản thân không nấu ăn, nhưng cái miệng thì không tha cho con người, lại cực kỳ kén chọn. Chỉ riêng bữa sáng thôi đã đủ khiến người ta rối mắt.Cô nói với anh rằng: Bổn gia ăn cơm là phải đạt tới đẳng cấp ngự tiền.

Bữa sáng hôm nay anh đã đếm, tính cả món chính và món phụ thì tổng cộng có 13 món.

Hạ Trú vẫn đang treo mình trên người anh, uể oải: “Câu đó em đọc được trên mạng, sửa lại một chút để tặng anh.”

“Tạ chủ long ân.”

“Bữa sáng hôm nay không tệ.” Hạ Trú thò ra đầu ra từ nách anh, nhìn cả một bàn đầy sắc, hương, vị, hài lòng vỗ ngực anh, rồi nhân cơ hội ấy sờ mó cơ ngực rắn chắc của anh: “Nếu là anh làm thì càng tuyệt vời hơn. Nhưng không sao, anh đã thể hiện tốt lắm rồi, đúng là một chú chó con khiến người yêu thương.”

Khi cô quay người định đi thì bị Lục Đông Thâm kéo ngược trở lại: “Là cái gì?”

Hạ Trú quay trở lại lòng anh, ngón tay men theo xương hõm vai của anh, vuốt ve: “Ý muốn nói anh vừa ấm áp vừa nghe lời đó.”

Lục Đông Thâm ôm chặt eo cô, cười xấu xa: “Cún con hả?”

Ngay sau đó anh áp mặt xuống, nhưng bị Hạ Trú giơ tay chặn lại: “Em đi đánh răng rửa mặt.” Cô rụt người, trượt ra khỏi cánh tay anh rồi chuồn mất.

Lúc dùng bữa, cái miệng của Hạ Trú cũng bắt đầu hoạt động hết công suất.

Đầu tiên cô hết lời khen ngợi đầu bếp của nhà ăn khách sạn, sau đó khi nghe tới chuyện em trai của Lục Đông Thâm là Lục Bắc Thần nấu ăn giỏi, cô tiếp tục bóng gió chê bai Lục Đông Thâm được chiều quá hóa hư. Hạ Trú nói tía lia, Lục Đông Thâm chỉ mỉm cười lắng nghe, chốc chốc lại gắp cho cô một miếng xíu mại. Bao nhiêu món ăn sáng, cô thích nhất là xíu mại tôm thịt.

Nếu không phải là lúc tiếp khách, bình thường anh rất ít khi ăn chung với người khác. Ngoài việc anh mắc bệnh sạch sẽ, cho rằng đối phương khi nói chuyện sẽ bắn nước bọt lung tung vào đồ ăn ra thì anh còn sợ ồn ào. Đây là thói quen có sẵn từ nhỏ. Tôn chỉ của ông Lục chính là đã ăn thì không nói chuyện. Thế nên mỗi lần trở về nhà họ Lục, dù là anh hay Nam Thâm thì tôn thủ nghiêm ngặt các quy định truyền thông, lâu dần trở thành thói quen của bản thân.

Ban đầu khi ăn cơm với Hạ Trú, Lục Đông Thâm quả thực phát đau đầu vì cô. Nhưng chỉ sau vài bữa cơm, anh đã thích ứng được. Bây giờ không có sự ồn ào của cô, anh bỗng cảm thấy ăn uống nhạt nhẽo.

“Được, anh sẽ cố gắng tu luyện trở thành thần bếp.” Lục Đông Thâm nói.

Hạ Trú bỗng nhiên nợ nụ cười phong tình: “Thâm ca, nếu anh có thể trở thành thần bếp, thì em chính là người tạo ra vị thần rồi.”

Lục Đông Thâm cười, nha đầu chết tiệt cứ hay đè đầu anh.

“Này, em nói chuyện nghiêm túc đây.”

Thấy vậy, Lục Đông Thâm cũng dấy lên cảnh giác, anh cảm thây cô không có chuyện nghiêm túc gì để nói.

“Trên người Casa có mùi hương lạ, giống như lúc trước em đã nói, đó là mùi hương của thuốc viên. Cô ta nhét thuốc viên vào trong cơ thể, thế nên làm việc gì cũng tỏa ra mùi hương.”

Lục Đông Thâm tùy ý ậm ừ, không dám hỏi han quá nhiều những chuyện liên quan đến Casa.

“Anh đoán, viên thuốc đó có tác dụng gì?” Hạ Trú cắm đũa vào một miếng xíu mại tôm thịt, giơ lên đưa tới bên miệng.

Nếu giết người không phạm pháp, Lục Đông Thâm cảm thấy chiếc đũa đó của Hạ Trú chắc chắn sẽ cắm vào đầu anh chứ không phải miếng xíu mại. Về viên thuốc trong người Casa, hôm đó tuy Hạ Trú chưa nói rõ nhưng anh cũng có thể đoán ra ít nhiều, nhưng bây giờ trước mặt Hạ Trú, anh chắc chắn phải giả ngây giả ngô.

Anh cười gượng: “Trước đó em nói rồi, có thể khiến cơ thể có mùi hương thoang thoảng.”

“Thế thì xịt nước hoa là được rồi, sao phải phức tạp vậy?” Hạ Trú nhìn chằm chằm Lục Đông Thâm với vẻ mặt lương thiện: “Nếu Thâm ca không nắm rõ lắm thì để em phổ cập cho anh. Nguyên liệu dùng trong viên thuốốc đó toàn là các loại hương ấm. Mùi hương tỏa ra không những có thể quyến rũ người khác mà sau khi thuốc tan đi, các chất dinh dưỡng trong thành phần còn có thể khiến cơ thể người sử dụng căng chặt như thiếu nữ. Nói trắng ra, đó là một viên xuân dược của cung đình mà ngoài đời không dễ gặp.”

Lục Đông Thâm chỉ “ồ” đại một tiếng. Chủ đề này đừng nói là anh không thể tùy tiện tiếp lời Hạ Trú, cho dù ở chỗ khác, là đàn ông, anh cũng không nên bàn bạc thoải mái.

“Thật là…” Hạ Trú đặt viên xíu mại xuống, giả vờ chống cằm tỏ vẻ bi thương, con ngươi cứ đảo qua đảo lại trên khuôn mặt Lục Đông Thâm: “Một vị gia nào đó tối qua không được thưởng thức mùi vị của thiếu nữ có phải rất tiếc không?”

Lần này Lục Đông Thâm từ tốn tiếp lời: “Tối qua cô gái trên giường của một vị gia nào đó còn khiến người ta mê đắm hơn cả thiếu nữ, thế nên

có dùng xuân dược cung đình không không quan trọng, vẻ đẹp trời sinh mới có thể khiến đàn ông khó quên.”

Hạ Trú khá bất ngờ khi anh phản công như vậy, hơn nữa còn khiến cô như uống mật vậy. Tâm trạng quá vui vẻ, cô mím môi cười: “Không hổ danh là con trưởng của Lục Môn, trả lời kín kẽ không chút sơ hở.”

Thật ra bình thường trêu chọc anh cũng rất thú vị, thấy anh ngượng ngập, thấy anh vờ tỏ ra bình tĩnh, đều là niềm vui.

“Sự thực là vậy.” Lục Đông Thâm đổi cho cô một cốc sữa chua, rải thêm mật ong: “Bé con, mấy thứ đó của cô ta không ích gì với anh. Nam nữ vui vẻ, quan trọng nhất là ở chữ ‘tình’. Vui vẻ nhất thời, trái tim vẫn cứ trống trải thôi. Một khi anh đã nếm trải niềm vui tột đỉnh thì dĩ nhiên sẽ không thể ăn một thứ nhạt nhẽo.”

Hạ Trú nghe xong thấy ấm áp trong lòng, xúc một miếng sữa chua bỏ vào miệng. Vị ngọt thơm của mật ong giống như lời anh nói tràn vào cổ họng. Cô hắng giọng, cô tình nói: “Quả nhiên mồm miệng dẻo quẹo.”

Lục Đông Thâm bật cười, cũng không tranh cãi với cô nữa. Anh giục cô: “Ăn nhanh lên, lát nữa anh còn một buổi họp.”

Khi quản gia đi vào, đúng lúc tâm trạng của Hạ Trú vui vẻ nhất.

Quản gia đánh mắt nhìn Hạ Trú, rồi nhìn sang Lục Đông Thâm, nói: “Tổng giám đốc Lục, tiểu thư Casa lại nổi mẩn rồi, còn nghiêm trọng hơn lúc trước.”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 259: Anh Đâu Có Không Tin Em (2535 Chữ)

Cho dù cô ta muốn truy cứu, anh là người chịu trách nhiệm của khách sạn, anh cũng sẽ gánh vác hết.

Đúng như Hạ Trú từng nói, lấy hương cam làm mùi chính trong không gian phòng, tuy rằng có thể nhanh chóng hóa giải hiện tượng nổi mẩn của Casa, nhưng nhiệt độc trong người cũng sẽ càng trở nên nghiêm trọng.

Toàn bộ lưng của Casa đã nổi mẩn, đúng như lời quản gia miêu tả, nó còn nghiêm trọng hơn lúc trước. Cô ta đuổi tất cả mọi người ra ngoài, chỉ "triệu kiến" một mình Hạ Trú, ngay cả Lục Đông Thâm cũng tránh mặt không gặp.

Có lẽ vì nổi mẩn quá nghiêm trọng không muốn bị anh nhìn thấy, cũng có thể vì sự thất thố trước mặt anh tối hôm trước.

Lần này, Casa đã biết yên lặng lắng nghe sự sắp xếp của Hạ Trú.

Hạ Trú đã chuẩn bị sẵn từ trước một loạt các dung dịch chiết xuất từ những mùi hương như đỗ kinh, binh linh xoan, quảng phiếm phong bỏ thêm vào hệ thống thanh lọc không khí, rồi ra lệnh cho quản gia đổi các sản phẩm trên giường từ mùi cam sang mùi cây bách như trước. Để nhanh chóng xua tan hương cam, Hạ Trú lại lấy miếng bông được ngâm sẵn trong tinh chất hoạt huyết đoan bỏ vào lò tinh dầu. Sau khi được làm nóng bằng điện, chiếc lò từ từ tỏa ra mùi hương của hoạt huyết đơn.

Mùi hương được giải phóng của lớp bông sẽ có khả năng phát huy trực tiếp đều đặn hơn, các loại mùi sẽ nhanh chóng hòa lẫn vào nhau trong không khí, tạo thành một mùi thanh có phần nhức mũi.

Casa không chịu nổi phải bịt mũi. Hạ Trú ngước lên đánh mắt nhìn cô ta, thấy vậy Casa lại âm thầm bỏ tay xuống.

“Cô Hạ, có phải cô nên giải thích qua với tôi không?” Casa buột miệng.

Hạ Trú lấy chất dịch từ sáng đã chiết sẵn ra từ hoa môi, nhỏ vào trong lò tinh dầu, không buồn ngẩng đầu lên: “Giải thích cái gì? Những gì cần nói trước đó tôi đã nói hết với cô rồi.”

“Ý của tôi là, về những mùi này.”

Hạ Trú lấy những bông hoa môi đã được chưng cất ra, một phần bỏ vào trong cối giã thuốc: “Dù tôi có giải thích với cô, cô cũng chẳng hiểu.”

Casa đã bao giờ phải chịu đựng sự lạnh lùng này? Nhưng ngại vì tình hình vết mẩn trên người bị cô nói trúng, cô ta đành nhẫn nhịn trước thái độ khó chịu của Hạ Trú. Thấy Hạ Trú đỏ thứ đen xì trong cối ra, rồi đi về phía mình, cô ta giật mình, nhìn Hạ Trú chằm chằm như gặp kẻ địch: “Cô định làm gì?”

Hạ Trú chẳng buồn nói nhiều với cô ta, thẳng thừng bắt cô ta cởi áo. Casa tuy không tình nguyện nhưng cũng đành làm theo. Hạ Trú từ từ bôi hoa môi lên lưng Casa, cảm giác lành lạnh khiến Casa lập tức nổi da gà.

“Tôi có thiện cảm với anh Lục, nhưng tôi có thể nhìn ra anh ấy rất quan tâm tới cô.” Casa khoanh tay, xoay lưng về phía Hạ Trú, khẽ nói: “Anh Lục là một người quân tử. Anh ấy chưa bao giờ có bất kỳ hành vi thái quá nào với tôi, hành xử giao thiệp rất có chừng mực.”

Bàn tay Hạ Trú chợt khựng lại giây lát.

Casa điều chỉnh lại tư thế ngồi cho thoải mái hơn rồi thở dài: “Một người có thân phận như tôi, rất nhiều đàn ông chỉ cần có cơ hội là sẽ không bỏ qua. Thế nên, anh Lục khiến người ta rất tôn trọng.”

Hạ Trú không nói gì, tiếp tục ngồi bôi lưng cho cô ta.

Casa thấy cô không nói gì, nhất thời cũng hơi ngượng ngập, bèn im lặng theo. Sau khi bôi xong, Hạ Trú quay lại quầy bar cầm một chiếc ly. Casa ngồi trên giường gọi với: “Lưng tôi hơi đau.”

Chẳng bao lâu sau, Hạ Trú đã quay lại, hờ hững nói: “Chuyện rất bình thường.” Rồi cô đưa chiếc ly trong tay cho Casa: “Uống đi.”

Casa thoạt nhìn, bên trong chiếc ly có thứ gì đó không rõ, mùi cũng hơi kỳ quặc, cô ta có phần do dự. Hạ Trú nhét nó vào trong tay Casa: “Bây giờ, mùi hương trong phòng này có tác dụng tỉnh táo và tiêu viêm, tan đục, cũng có tác dụng đối với nhiệt độc và mẩn đỏ, còn tốt hơn cả hương bách lúc trước. Có điều nó không thơm bằng hương bách, nhưng giờ trị bệnh thì hết cách thôi. Hoạt huyết đan trong lò tinh dầu có thể gia tăng không gian lan tỏa của mùi hương. Hoa môi là hương hoa cỏ, có thể nhanh chóng làm tan đục, lá có thể làm thuốc chữa nhiệt độ, có tác dụng trị mẩn đỏ. Thế nên một phần bôi lên người cô, còn một phần để cô uống.”

Casa sững người. Cô ta không ngờ Hạ Trú lại giải thích. Tuy đúng là cô ta nghe cũng không hiểu lắm, nhưng biết rằng Hạ Trú không có ác ý.

Cô ta gần như nín thở uống cho xong cốc nước. Hạ Trú nói: “Còn phải uống ba lần nữa thì vết mẩn trên người cô mới tạm tan đi, tôi sẽ nhắc nhở quản gia.”=

Casa quay đầu hỏi cô: “Sau này tôi còn gặp phải tình trạng này không?”

“Còn.” Hạ Trú rất quả quyết.

“Vậy phải làm sao?” Casa sốt sắng.

Hạ Trú cầm lấy chiếc ly: “Sau này cô đừng dùng viên đan được đó là được.”

Casa có phần gượng gạo.

“Tiểu thư Casa, tôi thân thiện nhắc cô một câu. Đã là thuốc thì kiểu gì cũng có phần độc, không cần biết nguyên liệu của nó quý giá đến mức nào. Loại đan được đó đích thực có thể khiến cơ thể cô căng chặt, mềm mại, nhưng lâu dần sẽ dẫn đến tác dụng phụ. Nổi mẩn mới chỉ là biểu hiện của nhiệt độc thời kỳ đầu. Cơ thể cô vốn tính nhiệt, không thích hợp để dùng nó.” Hạ Trú nghiêm túc cảnh cáo.

Casa sợ hết hồn, gật đầu lia lịa: “Tôi không dùng nữa, sau này nhất định không dùng nữa.”

Hạ Trú đã quen nói đến đó rồi thôi, nói nhiều cũng vô ích.

Cô gọi quản gia ra cửa, lần lượt nhắc nhở từng việc phải chú ý.

Khi cô sắp đi, Casa ngập ngừng hỏi: “Cô Hạ này, à… tối qua tôi xả hơi liên tục, việc này cũng có liên quan đến nhiệt độc trong người sao?”

Hạ Trú cố nhịn để không cười phá lên, hắng giọng, lạnh mặt nói: “Phải.”

***

Giờ này quán café trong khách sạn rất yên tĩnh, thi thoảng có khách cũng đều đến bàn công việc.

Ánh nắng bị lớp kính màu trà xoa dịu, hắt xuống một góc, mất hẳn cái oi ả của ngày hè. Lục Đông Thâm ngồi ở vị trí ngắm cảnh, trước mặt đặt một cốc café, nhưng mãi không thấy uống ngụm nào, từ đầu tới cuối vẫn đang xử lý tài liệu.

Hạ Trú vừa đi vào quán đã nhìn thấy anh nhàn nhã ngồi một phía. Cô rảo bước tiến tới, kéo một chiếc ghế, gần như là nằm thẳng cẳng trước mặt anh.

Lục Đông Thâm ngước mắt nhìn cô, cười hỏi: "Em muốn uống gì?"

Hạ Trú nghĩ mãi vẫn không biết nên uống gì, Lục Đông Thâm bèn gọi nhân viên mang cho cô một cốc nước chanh. Cô ôm cốc nước, nghiêng đầu nhìn anh cười gian tà.

Lục Đông Thâm vốn đang đứng đây đợi cô, cũng nhân tiện giải quyết công việc. Bây giờ cô tới, dáng vẻ lại như có lời muốn nói, anh bèn thẳng thừng gập tài liệu lại. Hạ Trú hắng giọng: "Sao anh không hỏi em đã giải quyết thế nào hay Casa còn vấn đề gì không?"

"Có em giải quyết, anh yên tâm rồi, có gì phải hỏi?"

"Bây giờ yên tâm rồi à?" Hạ Trú phì cười: "Lúc trước anh có thèm tin lời em nói đâu."

"Anh đâu có không tin em." Lục Đông Thâm tỏ rõ thái độ của mình.

Hạ Trú cười lạnh: "Tin em? Ông chủ Lục, hôm đó ở trước mặt Casa, thái độ của anh đâu có như vậy." Lúc đó anh vốn không nói đỡ lời cho cô. Cô đã tỏ rõ thái độ không thể dùng hương cam. Nhưng anh thì sao? Kiên quyết bắt cô nghe Casa.

Lục Đông Thâm nhấp một ngụm café, sau khi đặt chiếc cốc xuống, anh nói: "Anh chỉ dựa theo tình hình để khiến nhiều người tin tưởng em hơn mà thôi."

Hạ Trú sững người.

"Casa là khách quý. Em có sự kiên trì của mình dĩ nhiên là tốt, nhưng rõ ràng lúc đó cô ta không tin em, thế nên chúng ta chỉ có thể lùi bước. Ngoài ra, nếu lúc đó em kiên trì không đổi mùi hương, lỡ như Casa ăn phải thứ gì khiến cho vết mẩn trở nên nghiêm trọng hơn, thì em có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội. Vì dẫu sao chuyện mùi hương cũng không phải là phạm vi anh và em có thể kiểm soát." Lục Đông Thâm bình tĩnh phân tích cho cô: "Thế nên, so với việc để em hứng chịu nguy hiểm, chi bằng để cô ta tự ý thức được vấn đề của mình, không có cơ hội để người ngoài chỉ trỏ nói ra nói vào về em."

Hạ Trú không ngờ Lục Đông Thâm lại suy nghĩ sâu xa đến thế. Đây đích thực là cách tốt nhất để né tránh mọi nguy hiểm. Có lúc, đối mặt với một vài người kênh kiệu đã thành quen, đúng là không thể quá cứng rắn. "Nhưng làm như thế này chúng ta không còn bị nghi là cố tình sao?"

"Có chứ, hơn nữa Casa là người thông minh, nhất định sẽ hiểu rõ mục đích của anh." Lục Đông Thâm từ tốn nói: "Nhưng vậy thì đã sao? Cho dù cô ta muốn truy cứu, anh là người chịu trách nhiệm của khách sạn, anh cũng sẽ gánh vác hết. Huống hồ với tình hình hiện tại, cô ta chắc chắn sẽ không truy cứu nữa."

Nghe xong câu này, Hạ Trú cảm thấy trong lòng ngọt ngào vô cùng. Cô chủ động kéo tay anh qua, đan ngón tay mình vào ngón tay anh, cố tình cất giọng nũng nịu: "Anh Thâm à, anh đang gánh vác nguy hiểm cho em đấy à?"

Lục Đông Thâm đã sớm miễn dịch với cái miệng chỉ ngọt ngào khi vui của cô, cười nói: “Có phải bỗng nhiên cảm thấy có người gánh bom cho mình cũng không tệ không?”

“Thì đó, chọn anh làm bạn trai quả nhiên đúng đắn.” Hạ Trú kéo tay cô qua, khẽ cắn lên ngón tay anh: “Phải làm sao đây? Vốn dĩ em định ‘đạo cao một thước’ trước mặt anh, không ngờ cuối cùng anh lại ‘ma cao một trượng’. Hình như em lại nợ anh một phần ân tình nữa rồi.”

Lục Đông Thâm nhân lúc cô buông ra bèn rút tay về, tránh cho đầu ngón tay bị cô cắn nát. Anh sắp xếp lại tài liệu rồi chậm rãi nói: “Ân tình dễ trả lắm, thưởng thịt là được rồi.”

~Hết chương 259~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 260: Có Phải Cô Có Ý Với Bổn Thiếu Gia Không? (2141 Chữ)

Tôi sẽ không tha thứ cho ông đâu, và mẹ tôi cũng vậy…

Thai Quốc Cường đã tỉnh táo hơn không ít, chí ít khi Nguyễn Kỳ bước vào phòng bệnh, ông ta đang dựa vào đầu giường, trông rất có tinh thần.

Trong phòng còn có Thai Nghiệp Dương, Thai Nghiệp Phàm và Thai Tử Tân. Thai Quốc Cường đồng loạt gọi tất cả họ tới.

Nhiêu Tôn không vào trong mà đứng bên ngoài phòng bệnh, dựa vào bức tường hành lang, ngón tay nghịch qua nghịch lại một điếu thuốc, mãi vẫn không hút. Có những y tá và bác sỹ nữ trẻ trung đi ngang qua đều đồng loạt hướng mắt về phía bóng hình cao lớn mà nổi bật của anh. Ánh mắt anh không hề dịch chuyển, nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng bệnh, mặc cho các cô gái khác cứ mải miết ngắm mình.

Không lâu sau, tiếng thét điên cuồng của Nguyễn Kỳ đã vọng ra ngoài phòng bệnh. Nhiêu Tôn cho dù không vào trong cũng có thể tưởng tượng được biểu cảm của cô lúc này.

Cũng khó trách, một người lâu nay vẫn cho là kẻ thù giết cha bỗng nhiên lại chính là cha của mình, chuyện này dù là bất cứ ai cũng khó chấp nhận.

Nhiêu Tôn bỗng dưng cảm thấy khó chịu.

Anh ngậm điếu thuốc lên miệng vài lần rồi lại hạ xuống, sau đó thực sự cảm thấy lồng ngực tức dữ dội, anh bèn quay người đi vào nhà vệ sinh hút thuốc.

Phòng bệnh như vừa phải hứng chịu một quả bom nguyên tử.

Nghe xong Thai Quốc Cường thuật lại câu chuyện một lần, Thai Nghiệp Dương và hai người còn lại trợn tròn mắt sửng sốt. Nguyễn Kỳ ngồi bất động trên sofa, ánh mắt như dừng hình. Chỉ có Thai Quốc Cường đau lòng nhìn Nguyễn Kỳ, rất lâu sau mới lên tiếng: "Lúc trước bố ra đi hoàn toàn không biết mẹ con đã mang thai."

Qua một thời gian rất lâu, Nguyễn Kỳ mới như người tỉnh lại từ giấc mơ, quay đầu sang nhìn chằm chằm Thai Quốc Cường. Trong ánh mắt cô có đau đớn, có sầu não, còn có cả nỗi bi thương không thể nói rõ ràng. Nhịp thở của cô trở nên gấp gáp, cô dằn giọng hỏi từng chữ: "Sao ông dám tự nhận mình là Ngô Trùng mà không biết xấu hổ như thế? Thực tế là, bao nhiêu năm qua ông vẫn mượn danh Thai Quốc Cường mà sống, giẫm đạp lên nỗi đau của người khác để hưởng thụ vinh hoa riêng mình! Còn mẹ tôi, trước khi chết vẫn còn ôm theo nỗi nhung nhớ và tình duyên nửa đời dành cho ông! Ông nói ông là bố tôi, ông xứng sao?"

Thai Quốc Cường nằm tựa vào đó, như ngọn nến sắp tàn trong gió, ánh mắt như bị cánh diều nào đó kéo về một phía xa xăm. Ông ta lẩm bẩm: "Tôi không xứng làm bố người ta, con hận bố cũng là điều hiển nhiên… Năm đó đúng là trong một khoảnh khắc bố đã sai lầm, đối diện với cả một khoản lợi ích khổng lồ, bố đã lựa chọn thỏa hiệp. Nhưng, trong lòng bố chỉ nghĩ tới mẹ con. Bố từng tìm bà ấy, không chỉ một lần. Bố hy vọng bà ấy có thể cùng bố sống những ngày sung sướng. Cho tới khi, bố nhận được tin mẹ con bất ngờ qua đời… Bố đã tin nhầm người, tưởng bà ấy chết thật rồi."

Trong ánh mắt Nguyễn Kỳ là thứ nhiệt độ lạnh như băng: “Ông nói dễ nghe thật, ông hy vọng mẹ tôi được sống sung sướng cùng ông ư? Khi ông khoác lên người thân phận Thai Quốc Cường tiếp tục sống nhục là lúc ông đã lấy cô tiểu thư kia rồi phải không? Ông bảo mẹ tôi phải lấy thân phận gì để đi theo ông? Vĩnh viễn làm người tình trong bóng tối của ông à?”

Thai Quốc Cường mặt đầy đau khổ.

“Tôi không quan tâm năm xưa ông bị lợi ích thiêu đốt trái tim hay thật sự có nỗi khổ riêng hoặc tưởng rằng mẹ tôi chết thật rồi. Tôi chỉ biết kể từ khi ông quyết định từ bỏ thân phận Ngô Trùng, ông đã phản bội mẹ tôi. Tôi sẽ không tha thứ cho ông đâu, và mẹ tôi cũng vậy!” Nguyễn Kỳ đè nén nỗi đau, đứng dậy.

“Kỳ Kỳ…”

Nguyễn Kỳ đột ngột dừng bước, quay đầu nhìn ông ta: “Tôi tên là Nguyễn Kỳ.”

Khóe miệng Thai Quốc Cường giật giật, khuôn mặt vàng vọt bệnh tật có phần ngượng ngập và sự hối hận khó mà chấm dứt. Ông ta cất lời một cách khó khăn: “Mẹ con bà ấy… đã được con đưa về phủ Thân vương sao?”

Sự lạnh lẽo trong ánh mắt Nguyễn Kỳ cuối cùng vẫn không tan, mà cô cũng không trả lời câu hỏi của ông ta nữa, kéo cửa đi ra ngoài.

Tiếng đóng cửa rất lớn làm rung chuyển cả tầng bệnh viện.

Nhưng chẳng thể làm dậy lên lớp sóng nào, trong phòng bệnh vẫn yên ắng như đã chết. Lần này, Thai Quốc Cường cũng không trụ được nữa, gục hẳn vào giường, thở gấp gáp, mặt trắng bệch. Thai Nghiệp Phàm và Thai

Tử Tân vội vàng lao tới đỡ hai bên trái phải. Thai Nghiệp Dương lập tức giơ tay định ấn nút gọi bác sỹ nhưng bị Thai Quốc Cường ngăn lại.

Ông ta cố gắng điều chỉnh nhịp thở, rất lâu sau mới run rẩy nói: "Nghiệp Phàm, Tử Tân, hai đứa ra ngoài trước đi."

"Bố, bố phải được kiểm tra sức khỏe đã." Thai Nghiệp Phàm lo lắng cho sức khỏe của ông ta.

Nhưng Thai Nghiệp Dương rất kiên quyết: "Bố có chuyện muốn hỏi anh trai con, hai đứa ra ngoài."

***

Nguyễn Kỳ ngồi trên bồn hoa của bệnh viện, mắt vẫn đỏ rực.

Nhiêu Tôn cầm hai chai nước đi tới, đưa chai không lạnh cho cô. Cô không nhận, anh bèn ngồi xuống bên cạnh, tiện thể nhét vào tay cô: "Muốn khóc hả?"

Nguyễn Kỳ hít sâu một hơi, cúi gằm xuống: "Gió thổi đấy, mắt tôi từ nhỏ cứ gặp gió là bị đỏ."

Nhiêu Tôn "ồ" lên một tiếng, trong lòng biết rõ nhưng cũng không tiếp tục hỏi tới cùng hoặc châm chọc cô nữa. Anh mở nắp chai nước khoáng, quay sang nhìn cô, hắng giọng hỏi: "Cô tự mở được không?" Dứt lời, anh chìa tay ra.

Nguyễn Kỳ gạt tay anh sang bên cạnh, tiện thể âm thầm lau khóe mắt rồi vặn ngay chai nước ra, bực bội nói: "Tôi không phải Lâm Đại Ngọc*."

*Một nhân vật nổi tiếng trong tác phẩm kinh điển Hồng Lâu Mộng, đại diện cho những cô gái yếu đuối, hay khóc, yểu mệnh.

Nhiêu Tôn giơ tay lên véo tai cô: “Lấy oán báo ơn phải không? Bổn thiếu gia lãng phí cả một buổi sáng để làm chút việc vặt của cô, cô báo đáp tôi như vậy hả?”

Anh khá mạnh tay, Nguyễn Kỳ đau đớn nhíu mày lại, rồi đẩy anh ra giơ tay đánh lên vai anh: “Nhiêu Tôn, anh có bệnh à, anh có ơn nghĩa gì với tôi? Tôi không kiện anh là tốt lắm rồi! Tôi nhờ anh giúp đỡ à? Chính anh nhất quyết kéo tôi tới bệnh viện đấy chứ!”

“Tôi phát hiện con người cô thật không biết nói lý lẽ đấy.” Nhiêu Tôn cãi tay đôi với cô: “Chuyện cô đâm tôi một nhát dao cô tưởng cứ thế là xong à? Đừng có mơ, bổn thiếu gia đã bao giờ phải chịu thiệt chứ? Không truy cứu trách nhiệm từng là có ơn với cô rồi.”

Nguyễn Kỳ mang tâm sự trong lòng, chẳng buồn nói nhiều với anh, thẳng thừng mặc kệ anh.

Nhiêu Tôn tu mấy ngụm hết chai nước, rồi giơ tay, ném chuẩn chai nước vào thùng rác đối diện. Anh nghiêng đầu nhìn cô, có vẻ hứng thú: “Cô nói thật đi, lúc đó cô đã thích bổn thiếu gia rồi đúng không?”

Nguyễn Kỳ quay sang, nhìn anh bằng ánh mắt như nhìn một quái vật, mãi mới buông một câu: “Đồ thần kinh!”

***

“Con đã sớm biết việc mẹ con làm?” Sau khi Thai Nghiệp Phàm và Thai Tử Tân đi ra ngoài, Thai Quốc Cường mở lời hỏi Thai Nghiệp Dương.

Thai Nghiệp Dương cung kính đứng trước mặt ông ta: “Bố, con không biết, hơn nữa chuyện này con cho là một chuyện hiểu lầm, mẹ…”

Thai Quốc Cường gắng sức giơ tay ngắt lời anh ta, chậm rãi nói: "Nghiệp Phàm và Tử Tân là em cùng cha khác mẹ với con, chuyện này con đã biết từ lâu. Mẹ con vẫn không hài lòng về việc bố chiều con trai thứ hai hơn, ẩn tình trong chuyện này bố tin là bà ấy đã nói với con rồi. Mẹ con có lý do để hại bố, còn bố càng có lý do để căm hận bà ấy. Lẽ nào, bà ấy chưa nói với con?"

Ông ta tuy đang bệnh nhưng ngữ khí vẫn dồn ép đối phương, ánh mắt càng như lưỡi dao sắc đâm thẳng vào Thai Nghiệp Dương. Thai Nghiệp Dương thấy vậy vội vàng đứng lên: "Bố, mẹ chưa hề nói gì cả. Thế nên, bố hiểu lầm mẹ rồi. Cô gái ban nãy là khúc mắc của bố mẹ sao? Con không cần biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng bố mẹ đã là vợ chồng nhiều năm, bố cũng không thể giương mắt nhìn vợ mình chịu tội được, việc này sẽ gây tổn hại danh dự nghiêm trọng cho Trường Thịnh."

Thai Quốc Cường nhắm mắt lại, rất lâu sau mới nói: "Nguyễn Kỳ là em gái của các con, về điểm này, con phải khắc ghi cho bố."

"Bố, làm sao bố dám chắc chắn 100% cô ta là con gái của bố? Lỡ như lúc đó Nguyễn Anh cũng đã theo người khác…"

"Khốn kiếp!" Thai Quốc Cường đột ngột mở mắt, quát giọng giận dữ. Thế là tim ông ta lại dấy lên cơn đau dữ dội, thở gấp gáp.

Thai Nghiệp Dương không nói tiếp nữa.

"Ra ngoài đi!"

"Bố…"

"Mày ra ngoài ngay!"

~Hết chương 260~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 261: Cậu Phải Để Cho Cô Ấy Càn Quấy (4026 Chữ)

Trong cơn phong ba này, ai cũng muốn làm người đứng xem kịch, nhưng tiếc rằng ai cũng trở thành nhân vật trong câu chuyện này.

Trở về Bắc Kinh, họ trở lại với guồng quay bận rộn.

Vết mẩn trên người Casa đã dịu hơn, câu chuyện tại khách sạn Skyline Hồng Kông cũng coi như đã kết thúc. Hạ Trú nghe quản gia báo cáo lại, tuy rằng tiểu thư Casa tính tình có phần kiêu ngạo nhưng rất hợp tác trong quá trình trị liệu mùi hương. Đương nhiên, vốn dĩ việc theo dõi tình trạng của Casa thuộc về Hạ Trú nhưng cô nhỏ nhen, cứ nghĩ tới việc Casa đã từng dòm ngó Lục Đông Thâm, thế nên đã giao toàn quyền cho quản gia.

Nhưng trước khi rời đi, Casa lại đánh giá rất cao về khách sạn Skyline. Hạ Trú đã từng nghĩ tám, chín phần là vì cô ta có thiện cảm với Lục Đông Thâm, cho tới khi Casa kéo tay cô và nói:Cô Hạ này, quyết định của tôi vẫn luôn có hiệu lực với cô. Đương nhiên, không phải tôi ép cô làm những việc cô không thích, mà vì tôi thật sự cần một nhà tạo hương có chủ kiến.

Ngay sau đó, Hạ Trú đã chột dạ cảm thấy thật ra con người Casa cũng tốt đấy chứ, vừa xinh đẹp vừa rộng lượng.

Dĩ nhiên, chuyện của Casa xứng đáng trở thành một nguy cơ trong quản lý khách sạn, hơn nữa lúc đó lại nhắm thẳng vào mặt quản lý mùi hương trong không gian khách sạn. Thế nên với tư cách là người chịu trách nhiệm

của khách sạn, vừa về tới Bắc Kinh, Lục Đông Thâm đã phải soạn một email gửi cho tổng bộ, trình bày tỉ mỉ chi tiết về sự việc lần này.

Khi ngồi viết email đó, Lục Đông Thâm đang ở nhà, ngoài cửa sổ phòng làm việc cảnh đêm rực rỡ.

Bắc Kinh đã gần tới trung tuần tháng Bảy, giống như một lò hấp bánh khổng lồ. Cho dù trời đã tối nhưng nhiệt độ không khí vẫn cứ xấp xỉ trên dưới ba mươi độ. Giả sử có một hôm nhiệt độ xuống được hai mươi tám độ thì đó đã được coi là một ngày mát mẻ rồi. Nhiệt độ trong nhà rất ổn định, có làn gió nhẹ nhàng di chuyển, sẽ khiến người ta hiểu lầm là đêm mùa xuân.

Hạ Trú đã ở Thương Lăng suốt ba năm, từ lâu đã không còn quen với mùa hạ Bắc Kinh, cứ chốc chốc cô lại muốn mở cửa sổ. Kết quả, nguyện vọng của cô có lẽ cũng đã bị những đợt khí nóng hầm hập ở bên ngoài thiêu cháy rụi, cuối cùng cô đành ngồi nghĩ cách trong phòng. Cô bỏ thêm một số mùi hương như rêu trắng, gồ sồi, trộn lẫn với tử đinh hương tối mùa xuân và trầm hương đọng nước. Mỗi một loại mùi đều được lấy vừa đủ lượng, làm loãng mùi ra. Nói theo lời của cô thì cảm giác này sẽ khiến người ta liên tưởng tới việc đi dạo trong rừng cây cao su ở Piemonte*, mùi hương nồng nàn, khi hít vào thật sâu sẽ chỉ cảm thấy thanh mát, bớt khô.

*Piemontelà một trong 20. Diện tích vùng này là 25.399km² với dân số khoảng 4,4 triệu người. Thủ phủ là thành phố.

Đối với việc cô "giày vò" căn nhà, Lục Đông Thâm cưng chiều vô điều kiện, chỉ cần cô vui vẻ, anh thế nào cũng xong.

Sau khi Hạ Trú tắm rửa xong, cô bèn quấn chiếc khăn tắm lên người, uể oải dựa vào lưng Lục Đông Thâm, hai cánh tay như hai sợi dây leo lủng

lẳng trước ngực anh: “Hình ảnh giây phút này có giống nữ quỷ trong Lan Nhược Tự* có mưu đồ quyến rũ chàng thư sinh đứng đắn không?”

*Ngôi chùa trong bộ phim “Thiện nữ u hồn”.

Bàn tay gõ phím của Lục Đông Thâm không hề dừng lại, anh nhìn chăm chú vào màn hình máy tính và nói: “Điều kiện tiên quyết để giữ vững sự đứng đắn là em phải ngồi vào lòng anh trước thì mới biết liệu anh có sờ mó lung tung không?”

Hạ Trú tươi cười níu lấy cổ anh: “Lúc Thâm ca không nói không cười, làm gì có ai dám ngồi lên đùi anh chứ?”

Lục Đông Thâm bị cô chọc cười: “Còn có chuyện em không dám làm cơ à?”

Hạ Trú mím môi cười khẽ, đúng lúc đọc được những gì anh viết trong email. Anh ôm hết trách nhiệm về mình, đồng thời lên tiếng nói rằng nguy cơ lần này có thể được giải quyết thuận lợi đều là nhờ những phán đoán chuyên nghiệp và thái độ kiên quyết của giám đốc Hạ. Đôi tay mảnh khảnh ấy gõ ra từng câu tiếng Anh đều là những lời khen ngợi dành cho cô, việc này khiến Hạ Trú sửng sốt vô cùng: “Em không hề biết trong từ điển cuộc đời anh hóa ra cũng có nhiều vốn từ ngợi khen đến vậy đấy.”

Lục Đông Thâm không ngước mắt lên, sau khi gõ xong câu cuối cùng anh gửi đồng loạt cho các thành viên trong Hội đồng quản trị rồi nói: “Chứng tỏ anh và em còn cần phải tìm hiểu nhau nhiều.”

Hạ Trú nghiêng đầu nhìn anh: “Sao em cứ cảm thấy câu nói này của anh không có ý tốt đẹp thế nhỉ?”

Lục Đông Thâm thẳng thừng tắt máy tính, vươn tay kéo cô vào lòng. Cô bật cười: “Anh làm gì đấy?”

“Để anh dạy anh em thế nào là ‘tìm hiểu’.” Lục Đông Thâm cười xấu xa.

Hạ Trú đang định dùng “Vô ảnh chưởng” đối phó với anh thì di động trên bàn đổ chuông, là Cảnh Ninh gọi tới. Hạ Trú bĩu môi: “Khả năng của trợ lý Hứa càng ngày càng kém đấy.”

Lục Đông Thâm mỉm cười nhận máy.

Đầu kia nói rất ngắn gọn, Hạ Trú loáng thoáng nghe thấy tên của Thai Quốc Cường.

Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, Lục Đông Thâm cũng không giấu cô: “Thai Quốc Cường xin được gặp Hà Tư Nghi.”

Hạ Trú đăm chiêu: “Có lẽ vẫn còn chuyện mà chúng ta chưa biết.”

Lục Đông Thâm trầm mặc giây lát: “Trong cơn phong ba này, ai cũng muốn làm người đứng xem kịch, nhưng tiếc rằng ai cũng trở thành nhân vật trong câu chuyện này.”

***

Sáng sớm hôm sau, Hạ Trú bị Lục Đông Thâm xách dậy tới công ty họp.

Hạ Trú chịu không nổi chính là ngồi họp sáng sớm ra. Cô ngáp vặt liên tục, nhưng Lục Đông Thâm ngồi ngay giữa bàn coi như không thấy, vẫn nghiêm chỉnh ngồi.

Từng nội dung của buổi họp lướt qua, đại khái đều liên quan tới các cửa hàng đại lý của thương hiệu H và loại nước hoa phiên bản giới hạn sắp có mặt tại thị trường Trung Quốc. Trong các hạng mục công việc này, Hạ Trú

là người phụ trách chính, thế nên dù buồn ngủ hơn nữa cô cũng không dám chểnh mảng. Cô cùng phòng thị trường, phòng kinh doanh lần lượt báo cáo với Lục Đông Thâm.

Vì chuyện của Thương Xuyên, thương hiệu H đã bị ảnh hưởng, việc quảng bá sản phẩm mới cùng bị lùi lại, bây giờ mọi việc coi như đã tạm ổn, thế nên các bộ phận cũng bắt đầu khẩn trương tăng tốc.

Quá nửa ngày, họ đều ngồi báo cáo công việc.

Sau khi các nội dung liên quan đến sản phẩm mới đã xong, Hạ Trú coi như cũng thở phào nhẹ nhõm. Việc báo cáo của cô tạm xong, cô bắt đầu chống cằm ngồi ngắm dáng vẻ Lục Đông Thâm khi họp. Ánh mắt cô di chuyển dần từ đôi mày của anh xuống đến cà vạt, sau đó từ chiếc cúc áo nghiêm chỉnh lại tưởng tượng xa xôi tới lồng ngực anh, những tiếng báo cáo bên tai chuyển hết thành tiếng thở khàn đặc của anh tối qua.

Đang trong lúc mơ mộng, Lục Đông Thâm bỗng tuyên bố cho mọi người tạm nghỉ giữa giờ. Hạ Trú bất ngờ đối diện với ánh mắt Lục Đông Thâm phóng tới, với một nụ cười hờ hững mang ý tứ sâu xa.

Đợi tới lúc phòng trà nước đã vãn người, Hạ Trú mới rảo bước đi tới. Đang định vào cửa thì cô nghe thấy tiếng của Dương Viễn.

“Casa đưa ra đề nghị thay đổi mùi hương trong phòng, Hạ Trú kiên quyết phản đối, với sự chuyên nghiệp của cô ấy, lúc đó cậu tin tưởng cô ấy không có gì là sai. Nhưng cậu lại lựa chọn đứng về phía Casa. Ngoài việc muốn Hạ Trú tránh được những phong ba sau chuyện này ra, cậu còn mục đích khác đúng không?”

“Cậu định nói gì?” Là tiếng Lục Đông Thâm.

Dương Viễn cười hờ hờ: “Tôi thấy là vì cậu cho rằng Casa đã gây khó dễ cho Hạ Trú, thế nên cố tình khiến cô ta chịu thiệt. Với thủ đoạn làm việc của cậu, Casa vốn không cần phải chịu khổ thêm lần nữa.”

Lục Đông Thâm không nói gì, chỉ có tiếng máy xay café đang chạy.

“Bị tôi đoán trúng rồi chứ gì?” Dương Viễn hừ một tiếng: “Lục Đông Thâm, Casa là vương thất đó.”

“Vương thất thì làm sao?” Lục Đông Thâm hờ hững nói: “Vấn đề nằm trên cơ thể Casa, cô ta đáng phải nhận bài học, không liên quan tới việc cô ta có phải vương thất hay không.”

Dương Viễn nghẹn lời: “Được rồi, không nói Casa nữa, chúng ta nói tới thái độ ban nãy của Hạ Trú đi!”

“Cô ấy lại làm gì cậu rồi?”

“Cô ấy không làm gì tôi cả, chỉ là tôi không chấp nhận được cái vẻ dở sống dở chết của cô ấy lúc họp thôi.”

Lục Đông Thâm cười hỏi: “Cô ấy có làm lỡ dở việc báo cáo không?”

“Việc này thì không…”

“Công việc bình thường của cô ấy có sơ suất gì không?”

“… Cũng không.”

“Vậy cậu cứ soi mói mấy tật xấu nhỏ nhặt của cô ấy làm gì?” Lục Đông Thâm chưa khiến người ta nghẹn chết chưa thôi: “Chỉ vì lần đó cô ấy chặn cậu trong nhà vệ sinh, thế nên cậu vẫn không bỏ qua được à?”

“Này Lục Đông Thâm, tôi đang có lòng tốt khuyên cậu thôi, cậu cãi lại tôi đấy à? Cứ chiều đi! Cậu chiều cô ấy đến chết đi! Rồi sẽ có một ngày cô ấy bị cậu chiều đến càn quấy.”

Lục Đông Thâm nhẹ nhàng đáp trả một câu: “Muốn khiến một cô gái quan tâm tới cậu, cậu phải để cho cô ấy càn quấy.”

Lúc Dương Viễn đi ra khỏi phòng trà nước bỗng nghe thấy có người ho khẽ, là tiếng ho cố tình.

Anh ấy quay đầu sang nhìn thì thấy Hạ Trú đang khoanh tay trước ngực nghiêng người dựa vào tường, dáng vẻ bắng nhắng. Dương Viễn sững người, nghĩ tới chuyện những lời ban nãy mình nói đã bị cô nghe gần hết, anh ấy tỏ vẻ ngượng ngập.

Hạ Trú cười khẩy: “Phó tổng giám đốc Dương này, nghe nói văn phòng anh mới đổi sofa, đặt làm riêng từ một người thợ nổi tiếng thế giới, rồi lại vất vả chuyển từ nước ngoài về đây, quý giá lắm đúng không?”

“Cô lại định làm gì?” Dương Viễn nhìn cô với vẻ mặt đầy cảnh giác.

Hạ Trú liếc xéo anh ấy: “Có gì đâu, tôi bỗng dưng rất muốn thử chọc vào cái lỗ trên một chiếc sofa được làm thủ công xem cảm nhận có gì khác biệt không.”

Dương Viễn tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Khi Hạ Trú đi vào phòng trà nước, Lục Đông Thâm đang nhàn nhã đứng dựa vào bệ bếp uống café. Tách café đen nồng đậm, ngửi mùi thôi đã thấy rất đắng rồi.

“Cái miệng của Dương Viễn thật ngứa đòn.” Hạ Trú cầm một chiếc cốc tiến tới: “Một người như vậy sao có thể lên tới chức Phó tổng giám đốc

của cả một tập đoàn chứ, đáng nhẽ phải ra lề đường làm việc.”

Lục Đông Thâm ngậm cười, tay trái vắt ngang trước ngực ôm cánh tay phải, tay phải cầm tách café: “Mắt nhìn người của Hạ cô nương quả là cao cường, người thường không thể lọt vào mắt xanh.”

Hạ Trú ấn máy pha café, rồi thò đầu ngó ra ngoài, chắc là không còn ai vào nữa. Bấy giờ cô mới chủ động tiến lên ôm eo Lục Đông Thâm: “Nửa sau buổi họp em không tham gia nữa nhé?”

Lục Đông Thâm sợ tách café làm bỏng cô, bèn đặt nó xuống, rồi có vẻ suy nghĩ: “Nội dung nửa sau buổi họp liên quan đến Bất động sản Hằng Đại và việc khai thác dự án Trường Hồ, em không muốn tham gia thì thôi.”

Sống lưng Hạ Trú chợt cứng đờ. Bất động sản Hằng Đại và dự án Trường Hồ? Đã đi vào thảo luận bàn bạc nhanh vậy sao?

“Em sao thế?” Lục Đông Thâm cười hỏi.

“Không sao, chỉ là bỗng dưng anh dễ dãi quá khiến em chưa kịp phản ứng.” Hạ Trú thầm nghĩ, chứng tỏ Thai Quốc Cường đã thỏa hiệp rồi? Làm ăn kinh doanh quả nhiên là đầy thủ đoạn.

Lục Đông Thâm xoa đầu cô: “Thời kỳ đầu của hai dự án này đích thực không dính líu tới lĩnh vực của em, ép em ở lại trong phòng họp, em chỉ còn việc ngẩn người, ngáp ngủ và suy nghĩ luyên thuyên về anh thôi.”

Hạ Trú xị mặt: “Con mắt nào của anh thấy em suy nghĩ lung tung về anh?”

“Cả hai con mắt.” Lục Đông Thâm cười thầm rồi giơ tay xem giờ: “Thôi, đến giờ họp rồi.”

Hạ Trú buông anh ra.

“Đợi anh lát cùng đi ăn.”

“Ừm.”

Khi đi ra đến gần cửa, Lục Đông Thâm lại quay ngược về, đặt tay ra sau gáy cô, hơi dùng sức để cô ngẩng lên. Anh cúi xuống hôn cô. Trong lúc môi lưỡi giao hòa, anh lẩm bẩm: “Anh cũng vậy.” Sau đó anh rời khỏi môi cô, tiện thể cầm theo tách café mình vừa uống rồi quay người rời đi.

Hạ Trú ngẩn người rất lâu. Anh cũng vậy? Cũng vậy cái gì cơ?

Cô bất chợt nhớ ra: Suy nghĩ lung tung.

Vành tai nóng rực lên.

Quả nhiên là lưu manh y như cô mà.

Cô cầm tách café lên, còn chưa kịp uống thì chuông di động đã kêu vang.

Là một số máy lạ.

Nhưng Hạ Trú nhìn có vẻ quen quen. Cô bắt máy, không ngờ đó là Thai Quốc Cường.

“Pháp sư, tôi cần gặp cô một lần.”

***

Trước khi Thai Quốc Cường gặp Hạ Trú, đúng là ông ta đã tới gặp Hà Tư Nghi, ở trại tạm giam.

Thai Nghiệp Phàm không yên tâm về sức khỏe của Thai Quốc Cường nên đích thân đi theo, đi cùng còn có nhân viên bệnh viện. Nhưng tới trại tạm giam rồi, Thai Quốc Cường bảo họ ở ngoài hết, để mình gặp riêng Hà Tư Nghi.

Hà Tư Nghi dường như đã già đi rất nhiều, tiều tụy hơn rất nhiều, cũng không còn nét rạng rỡ ngày trước. Nhưng bà ta không hề luộm thuộm, vẫn rất chỉnh tề. Chỉ là sau khi nhìn thấy Thai Quốc Cường, mọi ân ái mà bà ta từng thể hiện cho mọi người thấy đều hóa thành ảo ảnh, trong ánh mắt bà ta chỉ còn hận thù và đau đớn.

Thai Quốc Cường rất tiều tụy, đến tận trại tạm giam một chuyến đối với ông ta mà nói đã vượt quá sức chịu đựng của cơ thể rồi, huống hồ ông ta còn phải đối mặt với quá khứ trước kia. Ông ta vào thẳng vấn đề: "Hà Tư Nghi, năm xưa chính bà lừa tôi nói rằng Nguyễn Anh đã chết, quả nhiên độc ác nhất vẫn là lòng dạ đàn bà."

Hà Tư Nghi cười khẩy: "Nguyễn Anh… Tôi hận sao bà ta không chết thật đi. Nếu có thể, năm đó đáng lẽ người bố tôi tìm thấy phải là bà ta rồi trừ khử tận gốc!"

"Bà là đồ ác phụ!"

"Tôi ác độc cỡ nào sao ác được bằng ông?" Hà Tư Nghi nhìn ông ta chằm chằm, không có chút tình cảm nào trong ánh mắt, giống như trong đó giấu một lưỡi dao, chỉ muốn băm vằm ông ta thành ngàn mảnh: "Đừng tưởng tôi sẽ tin rằng cái chết của bố tôi chỉ là tai nạn ngoài ý muốn. Ông lợi dụng tiền tài và quyền thế của nhà họ Hà để leo lên từng bước một. Cuối cùng vì muốn chiếm toàn bộ tài sản của nhà họ Hà, ông đã giết chết bố tôi. Phải, tôi không có chứng cứ tố cáo ông, nhưng tôi quá hiểu con người ông rồi. Ông âm mưu quỷ quyệt, nham hiểm bỉ ổi, vì lợi ích bất

chấp thủ đoạn, ông sẽ không được chết tử tế đâu. À đúng rồi, ông cũng sắp chết rồi.” Nói tới đây, bà ta bật cười, nụ cười khiến người ta lạnh gáy.

Người đàn ông trước mặt này là người bà ta đã yêu nửa cuộc đời cũng là người bà ta hận nốt nửa cuộc đời còn lại.

Hà Tư Nghi cho rằng Ngô Trùng thỏa hiệp là vì chấp nhận thực tại, dẫu sao thì đứng trước tiền đồ và tình yêu, ông ta đã từ bỏ thứ sau. Ngẫm kỹ lại, Ngô Trùng đích thực là một nhân tài kinh doanh bị sự nghiệp diễn xuất làm lở dỡ, sau khi trở thành Thai Quốc Cường đã phát triển rất thuận buồm xuôi gió. Nhưng từ đầu tới cuối ông ta vẫn không thể từ bỏ Nguyễn Anh, ông ta đã giấu Hà Tư Nghi cố gắng đi tìm tung tích Nguyễn Anh. Chuyện này cuối cùng bị Hà Chí Siêu phát hiện, trong lúc phẫn nộ ông ta đã nảy sinh ý định giết người.

Đó là một ngày mưa gió não nề, Hà Tư Nghi hét lên trong nước mắt với Ngô Trùng đang say khướt:Anh hãy từ bỏ đi, Nguyễn Anh chết rồi! Ngô Trùng, anh nhớ kỹ cho tôi, bây giờ mọi thứ của anh đều do nhà họ Hà mà có, anh đừng có hồ đồ! Nếu không anh sẽ mất trắng!

Kể từ ngày đó, Ngô Trùng không bao giờ nhắc tới Nguyễn Anh nữa. Cũng kể từ ngày đó, thế lực của Hà Chí Siêu trong tập đoàn từ từ bị Ngô Trùng lũng đoạn. Hà Tư Nghi đã từng tận mắt chứng kiến ông ta và bố mình cãi vã trong phòng. Ngô Trùng không còn vẻ thư sinh thường ngày mà túm cổ áo Hà Chí Siêu, hung hãn nói: Ông nghĩ xem, giờ ông lấy gì để đấu với tôi?

Lúc đó Hà Tư Nghi không biết đã xảy ra chuyện gì. Bà ta không tham gia vào những chuyện làm ăn, chỉ biết rõ vị thế của chồng mình mỗi ngày một phát trong Hội đồng quản trị, sau khi thấy cảnh ấy, bà ta cũng nơm nớp lo sợ. Chẳng mấy chốc thi thể Hà Chí Siêu bị người ta phát hiện. Cảnh sát đưa ra kết luận, Hà Chí Siêu gặp tai nạn vì lái xe khi say rượu.

Nhưng Hà Tư Nghi hiểu rõ bố mình nhất. Ông khởi nghiệp từ xã hội đen, hồi trẻ đã đánh đánh giết giết mà sống đến bây giờ. Càng tới ngày gần đất xa trời ông càng sợ bị trả thù, cho dù đã ra nước ngoài định cư nhiều năm, thế nên Hà Chí Siêu cũng đã cai rượu lâu lắm rồi.

Cái chết của Hà Chí Siêu không phát hiện bất kỳ dấu vết nào của việc bị sát hại. Vị trí Chủ tịch bị để trống, Ngô Trùng được lên thay. Chỉ trong vòng vài năm ngắn ngủi, thế lực nhà họ Hà đã bị ông ta đá bay sạch sẽ, các cổ đông kỳ cựu có quan hệ với nhà họ Hà cũng rơi vào thảm cảnh.

Trái tim Hà Tư Nghi đã từ từ lạnh ngắt đi như thế sau những thủ đoạn tàn nhẫn lạnh lùng dưới lớp mặt nạ ôn hòa ấy của Ngô Trùng.

~Hết chương 261~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 262: Bắt Đầu Sai, Từng Bước Sai (2108 Chữ)

Họ bằng mặt không bằng lòng lại thù hận lẫn nhau, đến nay, cũng coi như đã hạ màn rồi.

Vì yêu mà sinh hận.

Tập đoàn Trường Thịnh là toàn bộ tâm huyết của Hà Chí Siêu, cũng là con đường để Ngô Trùng từ một đào kép chuyển thành một nhà kinh doanh. Nhà họ Hà suy tàn, Ngô Trùng lấy thân phận Thai Quốc Cường thành công tẩy trắng cho tập đoàn Trường Thịnh, khiến bên ngoài cho rằng tập đoàn Trường Thịnh là do nhà họ Thai một tay gây dựng. Còn quá khứ của nhà họ Hà sớm đã trở thành một tấm ảnh cũ kỹ, những năm tháng huy hoàng của Hà Chí Siêu và sự nghiệp trước kia của tiểu sinh Ngô Trùng cũng bị phong kín vào năm tháng.

Cuối cùng Hà Tư Nghi cũng hiểu, thật ra Ngô Trùng chưa bao giờ yêu bà ta, cho dù là một ngày. Chồng của mình từ đầu đến cuối trong lòng chỉ tâm niệm người phụ nữ họ Nguyễn đó. Cho dù sau này ông ta có ngoại tình, đồng thời có thêm con cái, nhưng cũng vì người tình nhân đó làm đào kép và có những động tác múa hát trên sân khấu tương tự Nguyễn Anh vài phần.

Nhưng yêu hay không đối với bà ta đã không còn quan trọng. Mọi thứ của nhà họ Hà bà ta đã không thể giành lại được nữa, vậy thì, bà ta sẽ nắm giữ sinh mạng của Thai Quốc Cường trong tay, dẫu sao thì bà ta vẫn còn con trai. Đối diện với thù hận và với việc con trai đã không còn được yêu

chiều cũng như rất có thể sẽ đánh mất lợi ích, bà ta cho rằng lên kế hoạch bảo vệ địa vị của con trở thành việc quan trọng hàng đầu.

Thai Quốc Cường nhìn Hà Tư Nghi, trong ánh mắt ông ta không còn thù hận cũng chẳng còn tình yêu, chỉ còn sự lạnh lẽo, là cái lạnh như gai đâm thẳng vào trái tim người khác. Ông ta cất giọng trầm khàn và chậm rãi: "Nếu không có tôi, đã không có Trường Thịnh của ngày hôm nay. Các người tưởng với bản lĩnh của nhà họ Hà các người có thể giúp Trường Thịnh phát triển tới bây giờ sao? Hà Chí Siêu vượt bao vất vả chạy ra nước ngoài khởi nghiệp là có mục đích gì? Chẳng qua là muốn rửa sạch chỗ tiền bẩn thỉu trong tay ông ta mà thôi. Bà dám thề tiền của nhà họ Hà không dính máu không? Vì sự ích kỷ tham lam của các người, các người đã lấy hợp đồng và mạng sống của Nguyễn Anh ra để uy hiếp tôi. Hà Tư Nghi, từ đầu tôi đã hận nhà họ Hà các người tới tận xương tủy."

Nhất là khi chính miệng Hà Tư Nghi nói với ông ta rằng Nguyễn Anh đã chết.

Nỗi hận đè chặt tận đáy lòng bắt đầu hừng hực bùng lên, thiêu đốt toàn bộ lý trí và hy vọng mà ông ta dành cho cuộc đời này. Ông ta trả thù không vì điều gì khác, chỉ vì Nguyễn Anh. Có lẽ ở trong mắt Hà Tư Nghi, ông ta vẫn là một Ngô Trùng phải dựa dẫm vào nhà họ Hà, không có bất kỳ khả năng phản kháng nào. Thế nên bà ta mới bất chấp tất cả cảnh cáo ông ta, kích động ông ta, thậm chí uy hiếp rằng:Nếu không yên phận ở lại trong nhà họ Hà, tiền đồ và số phận tương lai của ông sẽ tan tành, thậm chí anh sẽ còn mất mạng, kết cục y hệt như Nguyễn Anh vậy.

Hà Chí Siêu hung tàn ác độc, đối phó với một con người thậm chí còn không buồn chớp mắt, thế nên Thai Quốc Cường cũng không thể quá rắn, chỉ có thể đợi thời cơ để hành động. Tuy rằng Hà Chí Siêu thành lập công ty nhưng lại không biết cách kinh doanh, thậm chí đối xử với nhân viên cũng như đối xử với các đàn em trong xã hội đen, khiến người ta phản

cảm. Đối với một người dần dần chỉ còn lại tiền như Hà Chí Siêu, ông ta muốn giành hết quyền lực thậm chí lật đổ là việc dễ như trở bàn tay, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Ông ta hận nhà họ Hà, hận Hà Chí Siêu. Khi chiếc xe của Hà Chí Siêu phát nổ trước mặt, ông ta thậm chí đã kích động tới nỗi muốn lôi Hà Tư Nghi tới hiện trường, bóp cổ bà ta và nói: Từ nay về sau, chỉ còn lại nhà họ Thai, không còn nhà họ Hà nữa.

Chỉ có điều, ông ta không ngờ Hà Tư Nghi đã nghi ngờ mình, hơn nữa bao nhiêu năm nay vẫn luôn giở thủ đoạn với mình. Ông ta đã bỏ quên trực giác của một người phụ nữ, cũng xem nhẹ sự nhẫn nhịn của bà ta. Họ bằng mặt không bằng lòng lại thù hận lẫn nhau, đến nay, cũng coi như đã hạ màn rồi.

"Ông đã giết bố tôi!" Hà Tư Nghi nghiến răng nghiến lợi.

Thai Quốc Cường tỏ thái độ bình thản: "Bà có bằng chứng không?"

Hà Tư Nghi âm thầm cuộn chặt tay lại.

"Bà biết rõ mọi chuyện là thế nào, nhưng khổ nỗi không bằng không cớ, thế nên bà đã nghĩ tới chuyện lợi dụng mùi hương để kiểm soát tôi." Đôi mắt Thai Quốc Cường đục ngầu, ông ta gắng gượng giữ vững cơ thể: "Là Vệ Bạc Tôn đúng không? Nếu là cậu ta, tôi nghĩ không ra lý do để cậu ta giúp bà hại tôi."

Lần này, tới lượt Hà Tư Nghi cười khẩy: "Nếu ông đã biết tôi hận ông thì nên hiểu rõ tôi sẽ không để ông ra đi trong rõ ràng."

Thai Quốc Cường dựa người ra sau ghế, im lặng nhìn Hà Tư Nghi một lúc lâu rồi nói: "Sức khỏe của tôi đã bị mùi hương gặm nhấm, chẳng còn lại bao nhiêu, đây là sự thật không phải chối cãi. Còn về người đứng sau

lưng bà, dù tôi muốn truy cứu cũng không còn thời gian nữa, thế nên chi bằng làm những việc có ý nghĩa hơn. Hà Tư Nghi, tôi nhân từ hơn một chút, có thể nói thật cho bà biết. Trước kia bà vì Nghiệp Dương mà phòng trong phòng ngoài Nghiệp Phàm cùng Tử Tân. Bây giờ tôi đã tìm thấy con gái của mình, con gái của tôi và Nguyễn Anh. Với tư cách là trưởng nữ, chị gái của Nghiệp Dương, Nghiệp Phàm và Tử Tân, quyền lợi của nó sẽ có được nhiều hơn.”*

*Lần trước chính xác Tầm viết là em gái, không phải mình dịch nhầm. Tầm chưa hề đính chính hay sửa chữa việc này nên mình cũng để nguyên. Còn Tầm nhầm hay đây là ẩn ý thì hồi sau sẽ rõ.

“Cái gì?” Hà Tư Nghi sửng sốt.

“Dẫu sao chúng ta cũng là vợ chồng, tôi ít nhiều vẫn hiểu bà mà. Lúc đó đích thực bà đã bị dọa ở phủ Thân vương, nhưng sau lần đó phản ứng thái quá há chẳng phải là rắp tâm cố ý? Bà phản đối tôi có liên hệ với phủ Thân vương, thế nên mượn chuyện bị dọa ma để phá rối việc làm ăn này.” Thai Quốc Cường cười gượng: “Chỉ có điều, bà không ngờ được rằng, con ma trong phủ Thân vương đó chính là Nguyễn Kỳ, con gái của tôi. Hà Tư Nghi, nếu không phải vì nhà họ Hà các người, con gái tôi cũng không ôm hận lâu đến thế.”

Hà Tư Nghi nghiến răng kèn kẹt: “Con đường này do ông tự chọn. Ngô Trùng, năm đó ông có thể chết đi cho xong, chẳng phải vì lợi ích nên ông mới để Thai Quốc Cường làm con ma chết thay sao? Ông có tư cách gì để thù hận, để ấm ức?”

Thai Quốc Cường lạnh lùng nhìn bà ta chằm chằm, cuối cùng nói: “Cả hai chúng ta đều không sạch sẽ, nhưng cũng vì con cái mà cố gắng hết sức. Việc đến nước này, điều duy nhất bà làm khiến tôi yên lòng chính là lần này. Bất luận Nghiệp Dương đã làm gì Thương Xuyên, mục đích phía sau

là gì, nó cũng là con trai tôi. Chỉ có điều, bao năm qua bà lợi dụng mùi hương hãm hại tôi, lẽ nào chuyện này Nghiệp Dương không biết? Nó suy nghĩ gì trong bụng tôi hiểu rõ. Thế nên, tình cha con coi như cũng đã bị nó cắt đứt."

"Nghiệp Dương nó không biết chuyện gì cả! Nó là con cả của ông, nó mới có tư cách giành được mọi thứ. Ông hận tôi cũng được, nhưng không thể hận con trai mình…"

Người cai ngục nhắc nhở: "Không được lớn tiếng ồn ào!"

Thai Quốc Cường đứng dậy bỏ đi.

"Ngô Trùng! Ông không thể cướp hết mọi thứ của Nghiệp Dương! Ông vì một đứa con gái không biết từ đâu chui ra mà cắt đứt tình cha con, ông điên rồi!"

***

Một chuyện đã sai từ đầu, quả nhiên càng tiếp tục chỉ càng sai thêm.

Đây là một câu nói Hạ Trú bất ngờ nhớ tới trong lúc đang bận rộn tại phòng thực nghiệm mùi hương.

Ngoài cửa sổ lá xanh mướt mắt, có mùi hương nhẹ nhàng từ hồ sen rộng lớn bay vào phòng. Nơi này mát mẻ hơn trong thành phố rất nhiều, nhất là sau khi hoàng hôn buông xuống, bầu không khí có ồn ã bức bối đến mấy cũng dịu nhẹ hơn. Cô hạ chiếc rèm chống muỗi xuống. Có dòng suối được dẫn vào trong sân, tiếng nước chảy róc rách hòa cùng tiếng ve thi thoảng vang lên, cùng với đó là tiếng gió đêm hiu hiu thổi vào qua màng che. Cực kỳ yên tĩnh, lại rất tự tại.

Lúc Hạ Trú đang kiểm tra tài liệu thì nghe thấy có tiếng bánh xe lăn trên nền đá. Cô ngước mắt lên nhìn, hai ngọn đèn xe hắt thẳng lên cửa sổ, sau đó vòng một vòng rồi tắt máy.

Cô gập sách lại đi ra phòng khách, nghe thấy có tiếng đóng cửa xe. Chẳng mấy chốc Lục Đông Thâm đã đi vào. Khi vén rèm lên, những sợi lưới vụn vặt rơi xuống bả vai anh. Anh nói: "Chỗ này nhiều muỗi, tốt nhất nên đóng cửa lại."

Hạ Trú chỉ vào lớp lưới: "Là loại em đặc biệt làm để chống muỗi, cho dù không có rèm chắn, muỗi bên ngoài cũng không dám bay vào."

Lục Đông Thâm nhìn quanh, thấy quả đúng như vậy, trong phòng chỉ có gió mát rượi, không thấy bóng dáng con muỗi nào. Anh cười nói: "Hạ cô nương quả nhiên là người giỏi sắp xếp cuộc sống gia đình."

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 263: Lấy Vợ Phải Lấy Người Như Em (2351 Chữ)

Con người sống trên đời, hô phong hoán vũ, thành công phát đạt như Thai Quốc Cường cuối cùng vẫn vì danh dự, vì lợi ích phải nhẫn nhịn nuốt xuống tất cả…

Mỗi lần tới đây Hạ Trú đều ăn vận rất thoải mái, cho dù có thành viên của tổ nhóm tới đây lấy mẫu mùi hương, cô cũng không để ý mấy chuyện vặt vãnh này. Hôm nay cả trăng và sao đều đẹp. Hoa nở đầy vườn, hương trà êm dịu. Là loại trà bách hoa mà cô tiện tay làm, nguyên liệu đều từ khu vườn này mà ra.

Tối nay cô mặc một bộ quần áo rộng rãi màu vàng nâu, sạch sẽ gọn gàng, mái tóc cũng được búi đơn giản. Cô đón lấy chiếc cặp công vụ của Lục Đông Thâm, để sang một bên rồi nói đường hoàng không hề ngượng: "Thế nên, lấy vợ phải lấy người như em." Buột miệng xong, cô bỗng nhiên cảm thấy có chút không hợp lý, nghe cứ như chỉ muốn lấy anh ngay vậy.

Nhưng ở bên kia, Lục Đông Thâm đã cười khẽ, trả lời: "Đương nhiên."

Vành tai Hạ Trú nóng rực lên, trong lòng dấy lên cảm giác ngọt ngào, cô hắng giọng hỏi: "Sao anh lại qua đây?"

Lục Đông Thâm cẩn thận rửa tay thật sạch, rồi ngồi xuống ghế, đón lấy tách trà bách hoa của Hạ Trú. Vừa uống một ngụm, hương thơm đã lan tỏa trong khoang miệng, vừa khiến tinh thần thoải mái lại không chứa chất Tê-in. "Em đã đến gặp Thai Quốc Cường?"

“Đúng vậy, lúc chiều nay. Ông ta nhờ em giúp đỡ pha chế ra một loài mùi.” Hạ Trú không giấu giếm anh.

Trong điện thoại, Thai Quốc Cường hẹn giờ gặp mặt vào buổi chiều. Ông ta không giống như vừa từ bệnh viện đi ra, mùi nước khử trùng trên người đã nhạt đi không ít. Thai Quốc Cường cũng nhìn ra sự ngập ngừng của cô, nên nói với cô rằng ông ta vừa đến trại tạm giam Hạ Trú nhớ tới cuộc điện thoại lúc trước của Cảnh Ninh, nghĩ bụng động thái của Thai Quốc Cường cũng thật nhanh.

Thai Quốc Cường không nhắc chữ nào đến Hà Tư Nghi. Ông ta biết Hạ Trú quan tâm nhất tới chuyện của Thương Xuyên, nên thanh minh ông ta chưa hỏi rõ ràng chuyện này từ Hà Tư Nghi, cuối cùng ông ta đi thẳng vào vấn đề chính, nói ra mục đích của mình.

“Trông ông ta không tốt chút nào, thậm chí em còn có thể ngửi thấy mùi chết chóc từ ông ta.” Hạ Trú bê đĩa hoa quả ướp mật ong lên, khi cô cúi xuống, mái tóc cũng hơi rũ ra, cô hơi phiền phức túm nó hất lên trên: “Mùa hè để tóc dài là phiền phức nhất, thật muốn cắt đi cho rồi.”

Cô rất ít khi bực dọc như vậy. Lục Đông Thâm nhìn người nhìn nội tâm, cộng thêm việc đã ở bên cô một thời gian dài anh dĩ nhiên cũng hiểu cô. Anh kéo cô ngồi xuống bên cạnh, tháo mái tóc bị túm rối bời ra, khẽ nói: “Cắt gì chứ, để dài đẹp mà, nữ tính trẻ trung.”

Anh đặt mái tóc dài của cô trong tay mình, lấy ngón tay gầy của mình làm lược, kiên nhẫn chải từng tý một: “Pha chế mùi hương là sở trường của em. Cho dù mùi hương mà Thai Quốc Cường cần có khó khăn đến mức nào, thì chỉ cần nó tồn tại, sẽ có cách thôi.”

Hạ Trú nửa ngồi nửa dựa vào anh. Ngón tay anh dịu dàng, mái tóc cô dần mượt mà hơn, cơn bực dọc cũng từ từ tan biến. Cô thở dài: “Sớm biết

nhọc công như vậy em đã từ chối giúp đỡ rồi.”

“Em thật chẳng hiểu bản thân mình gì cả.” Lục Đông Thâm từ tốn nói: “Càng là loại mùi có tính thách thức em sẽ càng nhận. Đêm hôm không về nhà mà lao thẳng tới đây, xem ra em đã quyết tâm phải giải quyết được vấn đề rồi.”

“Nhiệt độ ở đây thấp hơn trong thành phố mấy độ, dĩ nhiên đến đây em thoải mái nhất.” Hạ Trú co gập chân lên ôm đầu gối, thoải mái nheo hai mắt lại: “Những nơi yên tĩnh hơn thành phố thích hợp để suy nghĩ.”

Thật ra Lục Đông Thâm không thích đến đây cho lắm. Tuy rằng lúc trước xây dựng phòng thực nghiệm này cũng là vì muốn cô được tự tại. Nhưng có thể nhận ra cô quá thích khoảng thời gian ở đây, yên tĩnh thoải mái, mỗi lần qua đây cô đều không muốn trở về thành phố. Điều này khiến anh có phần lo lắng. Anh sợ cô sẽ chán ghét đô thị, chán ghét những ngày tháng ở bên cạnh anh.

Nhưng sau lần cãi vã hôm trước, Lục Đông Thâm đã lệnh cho bản thân phải nhìn nhận vấn đề này một cách lý trí. Chí ít, sau khi cô nói những lời này, anh sẽ không phản bác lại như mọi lần rằng: Em thuộc về anh, không thuộc về núi rừng hoang dã.

Anh vuốt phẳng lại lọn tóc cuối cùng rồi lẩm bẩm: “Thích thì cứ ở lại đây, đây vốn cũng là địa bàn của em mà.”

Hạ Trú xoay người lại, bỗng dưng dính chặt vào người anh, ôm hông anh: “Em có thể lấy danh nghĩa công việc để ở lỳ đây hằng ngày. Nhưng anh phải tới công ty chứ. Từ đây về Skyline xa như vậy, mệt chết được, thế nên để tiện cho anh, em đành từ bỏ.”

Lục Đông Thâm nghe được câu ấy cảm thấy rất ấm lòng, thấy cô dựa dẫm vào mình anh càng vui hơn. Anh xoa đầu cô: "Tối nay anh ở lại đây với em, nhưng ngày mai chúng ta phải xuất phát sớm, em không được ngủ nướng đâu đấy."

"Đương nhiên." Hạ Trú mừng rỡ.

"Buộc tóc kiểu gì đây? Anh không biết." Lục Đông Thâm đưa dây chun cho cô.

Hạ Trú nép vào lòng anh, lười cử động: "Tùy anh, dù sao ở đây cũng chẳng có ai, buộc xấu hay đẹp đều chỉ có anh ngắm."

Lục Đông Thâm dở khóc dở cười. Ngẫm nghĩ một chút bèn giải quyết theo kiểu đuôi ngựa đơn giản nhất cô thường buộc, trông vô cùng vụng về. Nhưng anh vừa quấn chun vào, đuôi ngựa được vuốt chỉnh tề đã xiên xẹo. Cuối cùng Hạ Trú ngẩng đầu lên, khiến đuôi ngựa chổng ngược lên đầu như đâm thẳng lên trời.

Lục Đông Thâm không nhìn nổi: "Để anh thử lại."

Hạ Trú xoa xoa đầu, không cần soi gương cũng đoán ra dáng vẻ đại khái, cô cũng không tính toán: "Thôi không sao, buộc lên là được."

Lục Đông Thâm thở dài, cảm thấy mái tóc của cô như một báu vật bị anh tàn phá.

"Kỳ lạ thật." Hạ Trú cầm miếng hoa quả ướp mật ong rồi ngồi xếp bằng trên ghế: "Dù là Thương Xuyên hay Thai Quốc Cường, Hà Tư Nghi đều không có bản lĩnh dùng mùi hương để đạt được mục đích. Cho dù chúng ta biết rõ người tối đó xuất hiện trong phủ Thân vương là Thai Quốc Cường, thì anh ta cũng không phải là cao thủ mùi hương. Người đáng ngờ nhất chính là Vệ Bạc Tôn, đây là chuyện chúng ta đều có thể nghĩ đến, Thai

Quốc Cường không thể nào không nghĩ đến, vì sao vẫn giữ Vệ Bạc Tôn ở lại Trường Thịnh?"

Nói xong câu này, cô nghĩ rằng Lục Đông Thâm cũng sẽ nghi vấn, ai ngờ anh bình tĩnh đáp: "Vì con trai ông ta, vì Trường Thịnh."

Hạ Trú nhướng mày, tỏ ý không hiểu.

"Vệ Bạc Tôn không những là nhà phân tích hương của Trường Thịnh, còn là Hội trưởng Hội văn thuật. Nếu thật sự bị vạch trần anh ta có liên quan đến cái chết của Thương Xuyên và việc từ từ hạ độc Thai Quốc Cường thì có nghĩa là gì?"

Hạ Trú ngậm một miếng hoa quả, nhìn vào mắt Lục Đông Thâm. Nghĩa là gì? Cô tỉ mỉ suy ngẫm: "Ý của anh là Vệ Bạc Tôn đã bị Thai Nghiệp Dương và Hà Tư Nghi mua chuộc?"

"Đây chỉ là suy đoán bước đầu." Lục Đông Thâm nói: "Hà Tư Nghi không có một chút quyền lực gì trong Trường Thịnh. Con trưởng Thai Nghiệp Dương lại không được cưng chiều như Thai Nghiệp Phàm, Vệ Bạc Tôn vì sao phải giúp họ? Bây giờ sự việc bại lộ, Hà Tư Nghi nhận hết về mình, sống chết không khai ra Vệ Bạc Tôn. Đương nhiên, đây là chúng ta đang giả sử người đứng sau lưng bà ta là Vệ Bạc Tôn. Vì sao bà ta phải làm vậy? Nếu Thai Quốc Cường thật sự điều tra rõ ràng, e rằng cuối cùng sẽ ra hẳn cả đám bùn. Ví dụ như việc quân sư sau lưng Thai Nghiệp Dương chính là Vệ Bạc Tôn, hoặc ví dụ như thật ra Hà Tư Nghi và Vệ Bạc Tôn chung chạ với nhau."

Hạ Trú sửng sốt.

Nghĩ thật kỹ, có lẽ lời Lục Đông Thâm nói là gần với chân tướng nhất.

Vệ Bạc Tôn đã có quyền cao chức trọng ở Trường Thịnh, trong hiệp hội không ai có thể uy hiếp vị trí của anh ta. Về lý mà nói, anh ta chẳng có lý do gì để hại Thai Quốc Cường. Điều khiến anh ta suy nghĩ lệch lạc, e rằng chỉ có phụ nữ thôi. Thai Quốc Cường và Hà Tư Nghi bằng mặt nhưng không bằng lòng, Vệ Bạc Tôn lại là một nhân tài, Hà Tư Nghi không chịu được cô đơn cũng là chuyện bình thường.

Nghĩ đến việc chất độc thấm dần của Thai Quốc Cường chính là từ bộ sản phẩm dưỡng da Hà Tư Nghi sử dụng. Một thứ riêng tư như vậy lại qua tay Vệ Bạc Tôn, có thể thấy quan hệ giữa họ đã cực kỳ đặc biệt.

"Nếu Thai Quốc Cường vẫn còn tâm sức thì tiền đồ của Vệ Bạc Tôn như nến trước gió. Nhưng bây giờ ông ta cũng chính là ngọn nến chuẩn bị lụi tàn, nếu cứ bám riết Vệ Bạc Tôn không buông thì tin xấu cuối cùng sẽ làm ảnh hưởng tới danh dự của Trường Thịnh. Ông ta đã không còn thời gian để dẹp loạn nữa rồi." Lục Đông Thâm thở dài: "Thai Nghiệp Dương nói đi nói lại vẫn là con trai ông ta, có bất hiếu thế nào ông ta vẫn phải nể tình. Huống hồ, ông ta ít nhất phải giữ lại một Trường Thịnh hoàn chỉnh cho Thai Nghiệp Phàm. Thế nên, vì đứa con trai thứ hai của mình ông ta cũng không thể hành động khinh xuất. Đương nhiên, Vệ Bạc Tôn không thể thuận buồm xuôi gió như thế. Với tâm tư của Thai Quốc Cường, chắc chắn sẽ không để anh ta sống tử tế."

Hạ Trú bỗng nhiên nhớ tới yêu cầu mà Lục Đông Thâm đưa ra với Thai Quốc Cường trong phòng bệnh hôm đó. Thì ra có rất nhiều chuyện, Lục Đông Thâm đã nhìn thấu, chỉ là cách thức khác với người thường. Anh là thương nhân, dĩ nhiên phải lợi dụng triệt để mọi cơ hội có thể để giành về lợi ích lớn nhất.

Con người sống trên đời, hô phong hoán vũ, thành công phát đạt như Thai Quốc Cường cuối cùng vẫn vì danh dự, vì lợi ích phải nhẫn nhịn nuốt xuống tất cả, quả thực khiến người ta sụt sùi…

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 264: Có Giỏi Thì Anh Giết Tôi Đi (2156 Chữ)

Nếu em đã không có được sự tin tưởng của Lục Đông Thâm thì tôi giữ lại em còn có ích gì?

Một tiếng thổn thức không thể kìm nén.

Có một cảm giác không tên trào dâng mà Hạ Trú khó lòng diễn tả, vừa phức tạp vừa khó khăn, không sao thở được lại chẳng biết làm sao. Giống như một lớp cửa sổ giấy chỉ cần chọc nhẹ là có thể giải quyết tất cả vấn đề, nhưng muốn chọc được ra nào có dễ dàng? Giống như việc biết rõ chân tướng là như vậy, nhưng lại không thể truy tìm nó tới cùng. Ví dụ như Thai Quốc Cường nghi ngờ Vệ Bạc Tôn còn cô nghi ngờ Thai Nghiệp Dương.

Trong thế giới của người trưởng thành quá nhiều chuyện muốn nhìn thấu nhưng lại không thể làm tới cùng. Thế nên sự chèn ép lẫn nhau về lợi ích mới rõ ràng đến vậy.

Lục Đông Thâm không nói năng gì, chỉ nhìn chằm chằm cô từ đầu tới cuối.

Sau khi cảm thán xong, cô cũng để ý thấy ánh mắt kỳ lạ của Lục Đông Thâm, bèn hỏi anh với vẻ khó hiểu: “Sao vậy? Anh lại nghĩ tới chuyện gì à?”

Lục Đông Thâm điều chỉnh lại tư thế ngồi, rồi lại nhìn chằm chằm vào gáy cô một lúc lâu, sau đó nghiêm túc nói: “Anh vẫn nên buộc lại tóc cho em là hơn.”

Đầu tiên, Hạ Trú ngây ra, ngay sau đó cô phì cười thành tiếng, thật là làm khó anh phải kiềm chế ngồi nói chuyện với cô lâu như vậy. Cô giơ tay giật giật mái tóc: "Chỉ là buộc lệch thôi mà? Có cần thiết không?"

"Nhìn khó chịu." Lục Đông Thâm thành thật nói.

Anh kéo cô vào lòng, giơ tay tháo dây chun ra. Mái tóc của cô được tính đi đo lại trên tay anh, cuối cùng anh khiến Hạ thật sự mất hết kiên nhẫn, phải giơ tay tự buộc. Mái tóc dài được búi gọn gàng, dây chun vòng một vòng, mới đó cô đã dễ dàng hoàn thành xong kiểu đầu búi tỏi.

Tuy rằng vẫn có mấy sợi tóc lơ thơ rơi xuống, nhưng được cái búi tóc chỉnh tề, cuối cùng đôi mắt của Lục Đông Thâm cũng được giải cứu.

"Rối loạn ám ảnh cưỡng chế đúng là một loại bệnh chết người." Hạ Trú lẩm bẩm một câu.

Lục Đông Thâm đắn đo một lúc rồi nói: "Cũng tạm ổn, không ảnh hưởng tới sinh lý là được."

Hạ Trú bị câu nói của anh chọc cười, cô vẫn thật sự thích cái vẻ lưu manh đằng sau lớp ngoài đứng đắn này của anh.

Đêm mùa hạ khá đẹp, cô gái lại cười tươi xinh xắn. Lục Đông Thâm cũng chưa bao giờ thoải mái như vậy. Nhìn thấy nụ cười của cô tươi rói như lấp lánh ánh sao, tình yêu anh dành cho cô càng thêm sâu đậm. Anh ôm chặt cô vào lòng, rục rịch khao khát.

Nhưng mới đó, có ánh đèn xe chớp nháy ngoài cửa sổ, ngay sau đó là tiếng còi xe vang lên.

Hạ Trú thấy kỳ lạ: "Hôm nay náo nhiệt quá nhỉ, đêm hôm rồi mà ai nấy đều đâm đầu vào chỗ này, có chuyện gì vậy?"

***

Lục Khởi Bạch tới Bắc Kinh dự cuộc họp.

Tuy rằng Giang Nam Xuân đã độc lập phát triển, nhưng vị trí Phó tổng giám đốc của anh vẫn còn đó, thế nên khi công ty có dự án sản nghiệp lớn cần điều chỉnh, anh buộc phải tới tham gia thảo luận.

Cả ngày hôm nay, Cảnh Ninh đều trốn Lục Khởi Bạch. Cho dù ở trong phòng họp, cô cũng cố gắng né tránh ánh mắt anh.

Cô có thói quen tăng ca.

Đương nhiên, thói quen này không chỉ mình cô có, khi từ trên xuống dưới trong Skyline phải chạy dự án, mọi người cũng coi việc tăng ca là chuyện thường tình, nhất là Bộ phận Kế hoạch thương hiệu và Bộ phận Thị trường.

Hôm nay, Cảnh Ninh ở lỳ tới tận khi cả hai bộ phận đó đều tan ca hết, cô mới bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Trong lòng mang đầy tâm sự.

Đồng thời cô cũng thấy bất an, chẳng biết có cơn gió lạnh từ đâu thổi tới, từng đợt càn quét sống lưng.

Có lẽ là từ chiếc điều hòa tổng.

Cảnh Ninh cầm lấy túi xách, kéo cửa phòng làm việc ra, ngay sau đó hét toáng lên một tiếng.

Người đứng trước cửa là Lục Khởi Bạch.

Bóng dáng cao lớn che đi quá nửa ánh sáng trên hành lang. Nhưng đôi mắt anh cực kỳ âm u, giống như bị sương đêm che phủ, thâm trầm đến đáng sợ. Anh không để tâm tới tiếng hét như gặp phải ma của cô, cứ đứng đó nhìn cô không một tiếng động.

Cảnh Ninh buông thõng ngón tay đang nắm chặt cửa ra, trái tim đập thình thịch dữ dội.

Một giây sau cô tỉnh lại, giơ tay định đóng cửa, nhưng động tác của Lục Khởi Bạch nhanh hơn. Anh cũng vươn tay giữ cửa lại, sau đó dùng sức, cánh cửa lại bị đẩy ra. Cảnh Ninh liên tục lùi về sau mấy bước, Lục Khởi Bạch sải bước đi vào trong.

Anh hất tay, cánh cửa phòng làm việc đã bị anh đóng lại.

Nỗi sợ hãi dâng lên trong Cảnh Ninh, nguyên do là vì anh trầm mặc khác hẳn mọi ngày, cũng vì cái bóng của anh đang từ từ sát lại.

Sống lưng cô chạm lên mép bàn, không còn đường lùi nữa, lòng bàn tay nắm chặt đổ đầy mồ hôi. Lục Khởi Bạch dừng bước trước mặt cô, cơn buốt lạnh trong ánh mắt lại càng đậm hơn, như ánh trăng tháng Chạp, đẫm sương. Cảnh Ninh sợ hãi biểu cảm của anh, đang định cảnh cáo anh không được làm bừa thì thấy anh vung tay lên giáng xuống một cái tát.

Một cái tát rất mạnh.

Cô ngã sụp xuống đất.

Bên tai ong ong dữ dội, cơn đau rát dấy lên trên gò má, khóe miệng xuất hiện mùi tanh của máu.

Lục Khởi Bạch ngồi xuống, giật lấy tóc cô, ép cô ngẩng lên nhìn vào mình. Anh nghiến răng nghiến lợi: “Cảnh Ninh, em chán sống rồi phải

không? Dám phản bội tôi!”

Bên má bị anh tát dường như không còn cảm giác nào nữa. Cơn tệ dại ấy lan đến tận da đầu, thậm chí bị anh giật như vậy cũng không cảm thấy đau nữa. Cô không nhúc nhích, ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt phẫn nộ của anh, lẩm bẩm: “Tôi không có…”

“Em không có?” Sự sắc nhọn trong ánh mắt Lục Khởi Bạch gần như trở thành con dao giết người, anh mạnh tay khiến cô phải ngồi im: “Việc Skyline thu mua Bất động sản Hằng Đại là sao? Quyền khai thác Trường Hồ rơi vào túi Lục Đông Thâm lại là thế nào?”

“Tôi không biết.”

Lục Khởi Bạch nghe xong càng giận dữ, lập tức túm cô lên: “Lục Đông Thâm làm một chuyện lớn như vậy, em là trợ lý của anh ta mà lại không biết gì? Tôi để em bên cạnh anh ta chính là để giám sát nhất cử nhất động, bây giờ em dám nói với tôi em không biết?”

Anh đẩy mạnh, cả người Cảnh Ninh va vào bàn làm việc, lục phủ ngũ tạng suýt chút nữa văng ra cả ngoài. Lục Khởi Bạch sải bước tiến lên, xoay ngược người cô lại, bóp lấy cánh tay cô: “Hay là, em đã bị anh ta mua chuộc?”

Cảnh Ninh cảm thấy mình rã rời rồi, đau đớn, phẫn nộ, hoảng sợ… tất cả mọi cảm xúc đan vào nhau, cô muốn hét lên cũng không còn sức nữa. Lục Khởi Bạch khí thế hung hăng, mọi sức lực của cô đều bị sự bạo tàn của anh rút cạn.

“Đúng là tới hôm nay ngồi họp tôi mới biết.” Cô dốc hết sức để nói.

Lục Khởi Bạch nheo mắt lại, đang suy đoán sự thật giả trong câu nói ấy.

Khó khăn lắm Cảnh Ninh mới thở lại được. Nó nuốt ngụm máu trong khoang miệng: "Lục Khởi Bạch, mọi tính toán của anh không được như ý, Lục Đông Thâm vốn không tin tưởng tôi."

Lục Khởi Bạch kéo cô lại, siết chặt cằm cô, nhìn cô chằm chằm bằng ánh mắt âm u: "Nếu em đã không có được sự tin tưởng của Lục Đông Thâm thì tôi giữ lại em còn có ích gì?"

"Có giỏi thì anh giết tôi đi." Cảnh Ninh cười khẩy, rướn môi, cơn đau đớn lan đi khắp cốt tủy: "Hoặc, đánh chết tôi luôn đi."

Lục Khởi Bạch dùng sức, Cảnh Ninh cảm thấy cằm mình sắp trật khớp tới nơi. Cô giận dữ nhìn anh chằm chằm, nhìn thẳng vào đôi mắt cũng đang hừng hực lửa giận ấy, không chút nhường nhịn. Những tháng ngày này cô chịu đủ rồi, chi bằng một lần giải thoát cho thanh thản.

Dần dần, bàn tay giữ chặt cằm cô cũng nhẹ sức đi.

Cơn giận trong mắt Lục Khởi Bạch như ngọn lửa tắt lụi, cuối cùng chỉ còn lại sương mù: "Chỉ cần Lục Đông Thâm còn giữ em lại bên cạnh ngày nào, thì em vẫn còn giá trị lợi dụng."

Một nỗi bi thương khổng lồ dâng trên trong lòng, Cảnh Ninh nhìn anh không chớp mắt, gằn rạch mạch từng chữ: "Lục Khởi Bạch, anh không được chết tử tế đâu!"

Lần này Lục Khởi Bạch không giận, chỉ lạnh lùng lên tiếng: "Con đường mà tôi và Lục Đông Thâm đi đều không có đường lùi. Chết tử tế chỉ xứng với người chiến thắng."

Cả người Cảnh Ninh run lên, cơn giận dữ biến thành sức mạnh. Cô đẩy anh, đánh anh như phát điên, mọi bí bách và uất hận đều hóa thành suy

nghĩ muốn liều mạng với anh: “Anh có tư cách gì mà làm vậy với tôi? Lục Khởi Bạch, anh là đồ khốn!”

Lục Khởi Bạch không để cho cô phát điên, anh khóa chặt hai tay cô sau lưng, rồi ấn cô lên tường. Anh áp mặt xuống, từng chữ đều lạnh ngắt: “Ở trước mặt em, tôi chưa bao giờ nhận mình là người tốt đẹp gì! Cảnh Ninh, em nhớ rõ cho tôi, nếu để tôi biết em phản bội tôi, tôi sẽ giết chết em!”

~Hết chương 264~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 265: Hợp Tác Vui Vẻ (2025 Chữ)

Trên thương trường, không có ai là bạn bè mãi mãi, cũng không có ai là kẻ thù mãi mãi. Thân hay sơ nói trắng ra đều do lợi ích quyết định.

Việc Nhiêu Tôn tìm tới tận phòng thực nghiệm mùi hương ở tận ngoại ô quả thực khiến Hạ Trú cảm thấy bất ngờ.

Vào trong sân, anh ấy xuống xe.

Hạ Trú đứng khoanh hai tay trước ngực, đứng trước chiếc xe, nghiêng đầu ngó thấy cô gái bên trong, bèn hỏi Nhiêu Tôn: "Thế này là ý gì?"

Nhiêu Tôn thản nhiên đáp: "Sợ cô ta chạy mất."

"Có cần thiết phải thế không?" Hạ Trú thật lòng cảm thấy Nhiêu Tôn biến thái.

Nhiêu Tôn từ tốn nói một câu: "Người em đã giao cho anh, anh phải trông chừng cẩn thận mới được." Anh ấy hất hàm về phía trong: "Lục Đông Thâm có ở đây không?"

Hạ Trú bất ngờ. Chuyện gì đây? Anh ấy cất công đến đây là để tìm Lục Đông Thâm sao?

Nhiêu Tôn bỏ qua nét mặt sửng sốt của cô, nhìn quanh một lượt rồi cười khẩy, chép miệng mấy tiếng: "Vì muốn theo đuổi được em, anh ta đúng là đã dốc hết vốn liếng đấy nhỉ." Dứt lời, anh ấy đi thẳng vào trong.

Hạ Trú chẳng hiểu chuyện gì.

Rất lấu sau, cô mới thơ thẩn đi ra trước mũi xe, gõ gõ lên ô cửa hạ xuống một nửa, nói với người ngồi trong: “Có muốn xuống xe hít thở không khí chút không?”

Nguyễn Kỳ ngồi ở ghế sau, không quay đầu ra nhìn Hạ Trú, chỉ giơ cổ tay lên cho cô nhìn.

Một đầu còng tay giữ chặt tay cô ấy, đầu kia bấm vào một chiếc khóa vàng, chiếc khóa vàng được nối liền với ghế xe.

Hạ Trú nhìn thấy khuôn mặt Nguyễn Kỳ qua nửa ô kính, trông cô ấy có vẻ hờ hững, sắc mặt cũng không tốt lắm. Nhớ tới thân phận thật sự của Thai Quốc Cường, cô nghĩ, chuyện này có lẽ cũng là một đả kích không nhỏ với Nguyễn Kỳ.

“Chuyện mở còng tay không làm khó được cô chứ hả?” Hạ Trú nói.

Nguyễn Kỳ quay đầu nhìn Hạ Trú: “Bản lĩnh này tôi chưa học được.”

Chìa khóa chắc chắn nằm trên người Nhiêu Tôn, anh ấy đến tận đây tìm Lục Đông Thâm nhất định không phải vì chuyện nhỏ, thế nên Hạ Trú cũng không định vào trong quấy rầy. Cô ngẫm nghĩ, bắt đầu tìm kiếm xung quanh. Nguyễn Kỳ cũng không sốt ruột, chống cằm tựa vào mép cửa sổ, nhìn Hạ Trú tay chắp sau lưng, đi qua đi lại.

Chẳng bao lâu sau, Hạ Trú đã tìm được một sợi dây thép. Nguyễn Kỳ thấy vậy, bày tỏ nét mặt hoài nghi.

Xe không khóa cửa, Hạ Trú kéo cửa ra. Nguyễn Kỳ tự động dịch vào bên trong một chút để Hạ Trú chui vào, đút sợi dây thép mảnh vào trong mắt khóa, từ từ cạy mở. Nguyễn Kỳ không thúc giục, cũng có thể vì mở

được hay không đối với cô ta hoàn toàn không quan trọng. Cô ta lên tiếng: "Mấy trò đầu trộm đuôi cướp này mà cô cũng biết à?"

Hạ Trú ướm thử từng chút một: "Tôi dựa vào mấy trò đầu trộm đuôi cướp này mới lên được chức gia của Thương Lăng."

Có được bản lĩnh này vẫn phải cảm ơn Tưởng Tiểu Thiên. Khi cô ở Thương Lăng, gần như tần suất mất chìa khóa là nửa tháng một lần. Ban đầu cô còn cất công đi tìm thợ khóa, sau này tìm nhiều thấy phiền phức, Tưởng Tiểu Thiên thì học được kỹ năng mở khóc. Lâu dần, cô cũng học được mấy trò vặt này từ nó.

Rồi cô cũng phải cảm ơn hết lời vì từ khi trở về Bắc Kinh đều dùng mật khẩu vân tay.

Chẳng mấy chốc, từ chiếc còng tay đã vang lên một tiếng "cạch".

Tay phải của Nguyễn Kỳ được giải thoát, cô ấy lấy tay trái xoa cổ tay phải đau nhức rồi nói: "Trước kia là chim hạc bay trên trời cao, bây giờ lại làm con công bị người ta nhốt nuôi trong lồng, Gia của Thương Lăng thật dễ thỏa mãn."

Hạ Trú xuống xe, bẻ cong sợi dây thép mảnh trong tay rồi quăng đại đi: "Chỉ cần gia này thích trời cao mây trắng tôi cũng bay được mà lồng vàng lồng bạc tôi cũng sống được."

Nguyễn Kỳ bĩu môi. Xuống xe rồi, cô ấy uể oải vươn vai khởi động gân cốt rồi hỏi: "Có thuốc lá không?"

***

Trong nhà lại là một cảnh tượng khác.

Không hằm hè đối nghịch, nhưng cũng tuyệt đối không hòa thuận.

Đối thủ cạnh tranh tới tìm mình ngoài giờ làm việc, Lục Đông Thâm cũng làm trọn phép lịch sự của một chủ nhà.

Hạ Trú không có thói quen uống trà, loại trà duy nhất cô uống nhiều là hồng trà. Nhưng sau khi thời tiết Bắc Kinh chuyển mát, cô cũng dựng một lò than bạch hương, nấu một bình trà để tiêu khiển thời gian. Bây giờ là mùa hè, loại trà nhiều nhất chính là trà bách hoa.

Lục Đông Thâm không có kiên nhẫn ngồi đun trà như Hạ Trú, nhất là khi đối mặt với Nhiêu Tôn. Anh nắm một vốc trà, ném cả vào trong bát, đun sôi rồi thì rót ra cốc cho Nhiêu Tôn, coi như cũng trọn đạo tiếp khách.

Nhiêu Tôn tới đây cũng không phải vì xin ngụm trà, anh ấy ngồi xuống ghế: "Lục tổng trước nay vẫn quen làm chim sẻ, sao lần này lại để người khác làm chim sẻ rồi?"

Câu nói này tuy không rõ ràng nhưng Lục Đông Thâm hiểu rõ ý tứ của Nhiêu Tôn. Việc Giang nam xuân độc lập phát triển đối với Skyline quả thực là thất sách, việc này cũng khiến dã tâm của Lục Khởi Bạch dần dần lộ diện. Ngón tay anh miết đi trên mép tách trà, xoay nhẹ rồi nói: "Làm ăn là như vậy, sông có khúc, người có lúc, ai dám nói chắc chắn chứ."

"Nói cách khác, phong thủy thay đổi luân lưu." Nhiêu Tôn không có hứng thú với trà. Anh ấy vân vê bông hoa khô trong chiếc bát sứ lưu ly, dựa người ra sau sofa: "Giang nam xuân bị loại ra ngoài nhưng lại dành được về quyền khai thác Trường Hồ, còn cả miếng bánh ngon Bất động sản Hằng Đại nữa, Lục tổng cũng coi như trong họa có phúc rồi."

Lục Đông Thâm từ tốn uống trà, thản nhiên mỉm cười: "Tôn thiếu đêm hôm tới đây tìm tôi, không phải chỉ đơn thuần muốn chúc mừng chứ?"

Đương nhiên Nhiêu Tôn sẽ không chúc mừng Lục Đông Thâm, từ từ bóp nát cánh hoa khô: "Bây giờ Trường Thịnh đang rối ren, đối thủ còn lại tại Trung Quốc của Hoa Lực chỉ còn Skyline. Đây là sự thật mà ai tinh mắt đều có thể nhận ra, nhưng càng như vậy sẽ càng có thể bị người ta lợi dụng. Đằng sau Skyline là một Lục Môn luôn nhìn chòng chọc, nhưng Lục Môn không phải là nơi một câu của Lục Đông Thâm là có thể quyết định tất cả."

"Thế nên, lần này Tôn thiếu tới là muốn hợp tác." Lục Đông Thâm nói thẳng vào vấn đề.

Nhiêu Tôn cũng không vòng vo: "Sau cuộc chiến nguồn năng lượng với Lục Môn tại nước ngoài, Hoa Lực bị đóng băng không ít vốn. Skyline tuy đã có được Trường Hồ và Hằng Đại nhưng cần vận hành tiếp cũng cần một số vốn không hề nhỏ. Nói trắng ra, dự án phủ Thân vương đó dù là Hoa Lực hay Skyline hiện tại đều không thể nuốt trôi một mình. Dự án của Chính phủ không thể vứt đi, nếu không sẽ ảnh hưởng tới danh dự công ty, chi bằng cả hai công ty cùng nhau khai thác, hợp tác cùng phát triển."

Lục Đông Thâm không bất ngờ trước quyết định của Nhiêu Tôn, chỉ mỉm cười: "Câu này được Tôn thiếu nói ra, quả thực không dễ dàng."

"Trên thương trường, không có ai là bạn bè mãi mãi, cũng không có ai là kẻ thù mãi mãi. Thân hay sơ nói trắng ra đều do lợi ích quyết định." Nhiêu Tôn vẫn đang vân vê bông hoa khô, lòng bàn tay rơi đầy bột mịn: "Chính quyền thành phố rất để tâm tới sự phát triển của dự án phủ Thân vương, không thể vì chuyện của Thương Xuyên mà đình trệ. Nếu hai công ty chúng ta tiếp tục cắn lẫn nhau, thì cuối cùng ai là người được lợi, Lục tổng biết quá rõ. Khi Trường Thịnh chưa loạn, cục diện ba bên kìm hãm lẫn nhau là tương đối ổn định. Bây giờ Trường Thịnh không lo nổi cho mình, chắc chắn sẽ có kẻ nhòm ngó miếng thịt rơi ra."

Lục Đông Thâm ngước mắt nhìn anh ấy: “Vụ án Thương Xuyên rơi xuống từ đài cao khiến Skyline đánh mất uy tín trước mặt Chính phủ, muốn được tham gia lại chưa chắc đã dễ dàng.”

Nhiêu Tôn phì cười: “Lục tổng xưa nay tính toán từng bước, một cục diện dù có thảm hại rơi vào tay anh cũng sẽ không quá thiệt. Chuyện tôi tìm tới đây đâu phải Lục tổng không nghĩ ra được? Nếu đã đoán trúng tôi tới tìm anh vì dự án phủ Thân vương, thì dĩ nhiên cũng nghĩ được tôi có bản lĩnh đá Skyline khỏi cuộc chơi thì cũng có bản lĩnh kéo Skyline quay trở lại.”

Lục Đông Thâm đặt tách trà xuống: “Được hợp tác với Tôn thiếu là niềm vinh hạnh.”

Nhiêu Tôn vứt chỗ hoa trong tay vào thùng rác: “Lục tổng khiêm tốn rồi.”

Lục Đông Thâm đứng dậy, giơ tay ra: “Hợp tác vui vẻ.”

Nhiêu Tôn cũng giơ tay bắt lại: “Hợp tác vui vẻ.”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 266: Chỉ Mong Người Ấy Sống Bình Yên (4048 Chữ)

Trong lòng có một người để nhớ, để mong mỏi, để tương tư đã là tốt nhất rồi.

Trong vườn có một cây ngân hạnh, dựa theo độ xù xì của thân cây để tính toán độ tuổi đại khái thì cũng phải tới trăm năm rồi. Nhánh cây vươn cao tận trời, lan ra tới tận lớp ngói xanh lưu ly, rậm rạp um tùm. Loài cây này đẹp nhất là vào cuối thu, nền trời xanh thẳm càng tôn lên sắc vàng ruộm của lá, mang một vẻ đẹp hoàn hảo và sạch sẽ.

Lúc trước bên dưới tán cây cổ thụ là thảm cỏ xanh được cắt tỉa gọn gàng, chỉnh tề. Hạ Trú không thể chịu nổi những thảm cỏ chỉ mang tính chất thưởng thức. Cô luôn cảm thấy thảm cỏ phải dùng để ngồi lên hoặc giẫm lên.

Vào một ngày rảnh rỗi, cô đã kiếm về một vài thanh gỗ, cưa đứt, mài nhẵn, dựa theo kết cấu ráp nối các lỗ hổng lại, không dùng một cây đinh sắt nào đã nhanh gọn làm ra một bộ bàn gỗ ghế gỗ đơn giản, sau đó quét sơn bảo vệ môi trường lên. Cô còn chăng dây đèn dưới cây cổ thụ, mắc vào giữa những phiến lá nhằng nhịt, giống như có cả một bầy đom đóm tới làm khách.

Nơi đây rất thích hợp để thưởng trà, ăn hoa quả và trò chuyện, đặc biệt là vào những đêm hè. Ban ngày nắng nóng, oi ả như thiêu đốt da thịt. Tới tối, trời có chút gió nhẹ đã đủ khiến cho tâm hồn nhẹ nhõm. Hạ Trú còn gài những chiếc túi vải trắng, bên trong có long não và những loài cây có

tác dụng đuổi muỗi bên dưới mặt bàn, mặt ghế và giữa các phiến lá. Như vậy có thể tránh trường hợp sau một đêm sung sướng bị muỗi đốt sưng chân.

Hạ Trú không bao giờ hút mấy loại thuốc lá bày bán khắp thị trường. Cô đưa cho Nguyễn Kỳ một điếu thuốc đặt làm riêng, từ trong bao thuốc lá màu đen trước kia của cô. Cô rất ít khi hút thuốc, trừ những lúc bị ký ức làm cho mệt mỏi mới châm lên một điếu để xoa dịu những cơn sợ hãi tận sâu trong lòng cô.

Nhưng từ sau khi yêu Lục Đông Thâm, cô không còn hút nữa.

Lục Đông Thâm không cho cô thời gian và sức lực để nhớ về những chuyện quá khứ, bao thuốc lá cô làm riêng cho bản thân mình cũng bị bỏ xó như thế.

Nguyễn Kỳ nhả ra một làn khói trắng, rồi để mặc cho những vệt khói tan dần vào bóng đêm, không ăn nhập gì với hương trà bách hoa thoang thoảng trên mặt bàn. Cô ấy nói: “Đắng chát.”

Hạ Trú không hút cùng. Cô đang ngồi vân vê lá bạc hà. Cô hái những búp lá non nhất về sử dụng. Bên cạnh là một chiếc gùi trúc, bên trong toàn là những lá bạc hà đợi ngắt. Cô không nói gì, cho tới khi Nguyễn Kỳ bổ sung thêm một câu: “Ký ức đau khổ nhất đi cùng với vị thuốc lá đắng nhất mới càng tăng thêm sức mạnh cho nhau.”

Hạ Trú đang vân vê lá bạc hà chợt dừng lại, sau đó bấm đầu móng tay vào gân lá, mùi hương thanh mát trong khoảnh khắc thấm đẫm ngón tay cô. “Thời buổi này sống chẳng dễ dàng gì, ai không có những hồi ức đắng chát chứ?”

“Nhưng ký ức của cô thì khác.” Nguyễn Kỳ gạt tàn thuốc: “Tuy cái mũi của tôi không nhạy như cô, nhưng tôi tin vào trực giác của mình. Câu chuyện của cô nhất định rất đặc sắc. Đương nhiên còn vì…” Cô ấy ngước lên nhìn Hạ Trú: “Chúng ta đều là một loại người, thế nên cách thức giao tiếp chỉ có thể đi tới tiêu cực, hoặc là thành bạn tốt, hoặc là thành kẻ thù.”

Hạ Trú bỏ những phiến lá đã được ngắt vào trong chiếc bát sứ màu xanh mực, rồi nói: “Tôi chẳng có bạn bè mấy, nhưng những kẻ không ưa tôi thì đầy rẫy.”

“Cô thật thẳng thắn.”

“Ban nãy cô cũng nói đấy thôi, chúng ta là một loại người.” Hạ Trú nhướng mắt nhìn cô ấy: “Thế nên đều sẽ cho rằng chuyện kết bạn này không cần gò ép.”

“Chẳng trách Nhiêu Tôn luôn tâm tâm niệm niệm, thời đại này, những cô gái cởi mở, thoải mái thật sự không nhiều.” Nguyễn Kỳ nói.

Hạ Trú không né tránh vấn đề này, nhưng cũng không hùa theo. Cô liếc nhìn vết bầm tím trên cổ tay Nguyễn Kỳ: “Nhiêu Tôn cũng thật tàn bạo.”

“Lời cô nói đối với anh ta chính là thánh chỉ.” Nguyễn Kỳ cười khẩy.

“Cô muốn bỏ đi, anh ta có bản lĩnh ngăn cô lại sao?” Hạ Trú hỏi ngược lại.

Nguyễn Kỳ nhìn cây thuốc lá thân dài mảnh màu đen trong tay mình: “Cô thử đối phó với mấy tay vệ sỹ đều xuất thân từ lính đánh thuê xem. Dùng mùi hương hả? Nhiêu Tôn đi một ngày đàng học một sàng khôn. Từ lần trước bị trúng chiêu của tôi, bây giờ tôi muốn dùng lại có hơi khó khăn.”

Nghe xong, Hạ Trú bật cười: “Tôi rất tò mò mục đích cô dùng mùi hương gây ảnh hưởng Nhiêu Tôn ở trong phủ Thân vương đấy.”

“Anh ta gây quá nhiều cản trở.”

“Vậy lần thứ hai thì sao? Vì sao cô lại dùng thứ có tác dụng kích tình?”

Nguyễn Kỳ cười khẩy: “Cô cũng hiểu về mùi hương. Có những mùi dùng nhiều sẽ có tác dụng kìm hãm đối phương, dùng ít sẽ có tác dụng kích tình. Lần đó Nhiêu Tôn vô tình xuất hiện. Tôi mà lại dùng mùi kích tình anh ta? Sướng cho anh ta rồi.”

“Vậy vì sao cô lại đâm người ta một nhát dao?”

Sắc mặt Nguyễn Kỳ thoáng qua vẻ ngượng ngập, sau đó cô ấy im lặng.

Hạ Trú thản nhiên đáp: “Tôi đoán rằng lúc đó khi bị mùi hương gây ảnh hưởng, Nhiêu Tôn đã định làm gì đó với cô.”

Nguyễn Kỳ có phần tức giận, rõ ràng đã bị Hạ Trú đoán trúng.

“Cô lỡ tay đâm người ta bị thương, ắt sẽ cảm thấy áy náy trong lòng. Thế nên mấy hôm nay dù Nhiêu Tôn có quá đáng, cô vẫn nhẫn nhịn. Hơn nữa, anh ta còn có ơn giúp cô tránh được nạn ngồi tù nữa.”

Nguyễn Kỳ lại nhả ra một làn khói: “Con người cô quả nhiên rất đáng ghét.”

Hạ Trú đổ hết chỗ lá bạc hà còn lại ra: “Vậy nói chuyện khác đi, cô thân với Quý Phi lắm sao?”

“Nghe qua tên của cô ta, chứ không thân.”

“Viên đá trong Giang sơn đồ là cô đưa cho cô ta, không thân sao dám mạo hiểm như vậy?” Hạ Trú lẳng lặng truy hỏi.

Nguyễn Kỳ tựa lưng ra sau ghế: “Tôi đã nói với cô rồi mà, viên đá đó cực kỳ giá trị. Tôi chỉ cần biết cô ta muốn mua, có thể trả được tiền, đơn giản vậy thôi. Tôi cần tiền, nếu không sao có thể ở lại trong phủ Thân vương.”

“Bao năm qua, cô sống dựa vào việc bán các loại dược thảo và nguyên liệu quý hiếm cũng kiếm được không ít đấy nhỉ?”

Nguyễn Kỳ không giấu gì cô: “Những thứ tôi bán đều vô giá, người tìm đến tôi đều không phải người nghèo.”

Hạ Trú đặt lá bạc hà trong tay xuống, vân vê cằm nhìn cô ấy.

“Nhìn tôi làm gì?” Nguyễn Kỳ cảm thấy cả người không thoải mái.

“Hồi còn trẻ tôi cực kỳ hồ đồ, đi mua một đống túi xách với giày dép hàng xịn, bây giờ có nhiều thứ còn chưa bóc tem kìa.” Hạ Trú nói với vẻ nghiêm túc: “Cô thích bán mấy thứ quý hiếm như vậy, hay là đổ đống bán giúp tôi đi, tôi có nhiều cái là phiên bản giới hạn lắm.”

Nguyễn Kỳ giận dữ nhìn cô: “Hạ Trú, trên đời này không chỉ có mình cô mới băng đèo lội suối đi tìm nguyên liệu!”

“Đùa thôi mà, làm gì nóng.” Hạ Trú cũng không định tiếp tục xoay quanh chủ đề Quý Phi nữa. Cô nghĩ, trong chuyện này Nguyễn Kỳ đã nói lời thật lòng. Từ sự thuần thục trong cách sử dụng mùi hương của cô ấy, đích thực là đã tiếp xúc với không ít các loại nguyên liệu quý hiếm.

Cô chuyển chủ đề: “Cô tìm bao nhiêu năm rồi mà vẫn không tìm thấy thứ mẹ cô muốn sao?”

Nguyễn Kỳ sững người.

“Cô bán nguyên liệu chắc cũng vì có duyên, chứ cũng không định lấy nghề này làm nguồn sống. Nhưng bao năm qua vì muốn tìm mùi hương mà mẹ cô tâm niệm, cô đã đi khắp nơi tìm kiếm nguyên liệu. Kết quả, thứ mẹ cô muốn thì không tìm được, ngược lại tìm được toàn những thứ người khác cần, nên cô mới thuận nước đẩy thuyền bắt đầu việc làm ăn này.” Hạ Trú lần lượt bỏ hai lá bạc hà vào hai tách trà: “Gặp được cô trên núi Kỳ Thần, cũng là vì cô đang tìm thứ mẹ cô muốn.”

Nguyễn Kỳ im lặng nhìn cô chằm chằm, trong ánh mắt có phần cảnh giác.

“Bố cô nói vậy.” Hạ Trú nói thẳng.

Cảm xúc của Nguyễn Kỳ bỗng tăng cao, ngữ khí trở nên lạnh lẽo: “Ông ta không phải bố tôi!”

“Ông ta là Ngô Trùng, cô biết rõ đây là sự thật không thể chối cãi.” Hạ Trú nói: “Không cần biết năm xưa ông ta đã làm gì, ông ta vẫn là bố cô.”

Nguyễn Kỳ siết chặt chiếc cốc, đôi mắt như bọc sương mù.

“Tôi cho cô xem cái này.” Nói rồi, Hạ Trú đứng lên, đi vào nhà.

Lúc trở ra, trên tay cô đã có thêm một chiếc hộp, gỗ lim ren vàng, điêu khắc rất độc đáo. Quan sát tỉ mỉ có lẽ là hình ảnh hạt tương tư. Nguyễn Kỳ đón lấy, tỏ vẻ không hiểu. Hạ Trú nói: “Chiếc hộp còn mới, nhưng tứ bên trong đã có tuổi đời nhiều năm rồi.” Cô giơ tay mở chiếc khóa vàng trên hộp ra, bên trong có những đường rãnh được làm bằng nhung.

Có một túi thơm.

Làm bằng gấm màu tím đậm pha xanh, tuy sờ vào mới biết không phải loại thượng hạng nhưng những hình vẽ trên túi gấm vừa nhìn đã biết là thêu tay. Hình vẽ là những nhánh cây mọng quả đỏ, hình ảnh của hạt tương tư. Bên dưới có tua rua lủng lẳng, cũng là màu tím đậm. Cả chiếc túi thơm đều một màu tối, duy chỉ có mấy hạt tương tư là nổi bật nhất, khiến nó trở nên rất đẹp mắt.

Đúng là đã nhiều năm rồi, túi thơm không còn thơm nữa, viền túi còn hơi xù lông. Nhưng nó vẫn sạch sẽ, vừa nhìn đã biết được người ta cất giữ cẩn thận, chỉ lôi ra ngắm những lúc rảnh rang.

“Sao cô lại có túi thơm này?” Nguyễn Kỳ nhìn qua rồi sửng sốt: “Rõ ràng tôi…”

“Rõ ràng cô đã hỏa táng nó cùng mẹ cô rồi đúng không?” Hạ Trú từ tốn nói.

Nguyễn Kỳ hồ nghi, sau đó tiếp tục ngắm nghía chiếc túi thơm, hơi nheo mắt lại: “Đây không phải túi của mẹ tôi.” Túi thơm của mẹ cô ấy có vài sợi tua rua đã bị đứt, nhưng vẫn được mẹ coi như báu vật.

“Đây là của bố cô.” Hạ Trú khẽ nói: “Ngày trước túi thơm này có một cặp, mẹ cô một chiếc, bố cô một chiếc.”

Nguyễn Kỳ nhìn chằm chằm chiếc túi thơm trong hộp, không lên tiếng.

“Bố cô đã tới tìm tôi.” Hạ Trú cầm túi thơm lên, nhẹ nhàng vuốt ve những bông hoa được thêu bên trên: “Ông ấy muốn tôi giúp ông ấy tìm lại mùi hương trong túi thơm, là mùi mà ông ấy và mẹ cô đều thích.”

Mùi hương chứa đựng ký ức.

Năm tháng dần trôi, có lẽ rất nhiều kỷ niệm đã vàng úa, thậm chí bị quên lãng, nhưng mùi hương sẽ dễ dàng khơi gợi lại những ký ức bị phong kín ấy, lần lượt gọi về những con người và sự việc đã sớm bị lãng quên. Mùi hương và kỷ niệm dính líu khá nhiều với nhau, đây cũng là nguyên nhân Tố Diệp hay mặt dày lôi kéo cô tới phòng khám tâm lý giúp đỡ.

Mỗi lần giúp xong, Tố Diệp còn không trả tiền. Khi cô đòi tiền thì Tố Diệp nói: Cậu thiếu gì mấy đồng lẻ này? Hạ Trú kiên quyết đòi, Tố Diệp bèn cãi: Cậu cứ dùng mùi hương nào đó đánh ngất mình rồi ăn trộm luôn đi.

Cô tức giận, lần nào cũng nghiến răng nghiến lợi cảnh cáo: Mình nể tình đứa bé trong bụng cậu mới không ra tay đánh cậu đó, đối phó với cậu mà cần dùng mùi hương đánh ngất hả? Cướp luôn là nhanh nhất.

Thế nên khi Thai Quốc Cường nhờ cô giúp đỡ, cô đã hiểu toàn bộ tâm tư của ông ta.

Người sống một đời, chịu biết bao cám dỗ.

Có người vượt qua được, nhưng đại đa số là không thể. Thai Quốc Cường chính là một người trong số đại chúng đó, vì ông ta đã bị lợi ích che mất trái tim. Quả thực bây giờ nhắc lại rất đáng hận, nhưng nhìn cách ông ta bảo quản chiếc túi thơm và một mũi hương nhớ mãi chẳng quên, thì đích thực trong lòng ông ta, người ông ta yêu nhất chỉ có Nguyễn Anh.

Khóe mắt Nguyễn Kỳ hơi đỏ rực lên, nhưng cô ấy vẫn kiên quyết không để lộ quá nhiều cảm xúc. Cô ấy vẫn nhìn chiếc túi thơm đó và nói: “Người đã mất rồi, ông ta tìm lại mùi hương có ích gì chứ?”

Hạ Trú nhìn cô ta, mượn lời của cô ta hỏi ngược lại: “Đúng vậy, người mất cũng đã mất rồi, vậy cô còn tìm mùi hương đó làm gì?”

Nguyễn Kỳ ngẩng phắt lên nhìn cô, trong ánh mắt còn vương những bi thương chưa kịp giấu đi.

“Trả thù Thai Quốc Cường chỉ là việc phụ, quan trọng nhất là cô muốn dựng lại mùi hương trong túi đúng không. Đây có lẽ là việc mẹ cô nuối tiếc nhất. Thế nên dù khó khăn đến đâu, cô cũng muốn hoàn thành di nguyện.” Hạ Trú nói chậm rãi, nhưng chữ nào cũng nhắm trúng trọng điểm: “Lúc trước cô nói có việc muốn nhờ, cũng là muốn tôi giúp cô dựng lại mùi hương trong túi thơm chứ gì. Cô vượt ngàn dặm xa xôi, từ Thương Lăng tới Bắc Kinh, chẳng phải vì mục đích này sao?”

“Đúng vậy.” Nguyễn Kỳ thừa nhận: “Tôi tìm được những nguyên liệu quý hiếm, nhưng không thể tạo ra mùi hương mà mẹ cần. Lúc tìm nguyên liệu trên núi Kỳ Thần, tôi đã gặp được cô. Tôi biết cô nhất định có thể giúp tôi, chỉ là sau này tôi mới phát hiện cô quen Thai Quốc Cường.”

“Nhưng về sau cô lại không tìm tôi nữa, cũng không nói rõ chuyện túi thơm, vì sao vậy?”

Nguyễn Kỳ buông một tiếng thở dài, rất lâu sau mới nói: “Mẹ tôi vẫn luôn cho rằng bố tôi đã chết, tương tư nhung nhớ cả một đời, trước khi chết còn nắm chặt túi thơm không buông. Nhưng người đàn ông đó vẫn còn sống, nếu mẹ tôi ở dưới hoàng tuyền biết được sẽ thế nào? Mẹ tôi tương tư nhầm người, tôi còn cần tìm lại mùi hương cho bà sao?”

Hạ Trú nhìn cô ấy. Sắc mặt cô ấy tuy có vẻ bình thản, nhưng trong đôi mắt là một nỗi đau không thể xua tan, nó đã ngưng tụ thành sương. Rất lâu sau, cô mới đặt lại túi thơm vào hộp, tỉ mỉ ngắm nhìn hoa văn bên trên: “Cô đã thật lòng yêu một ai đó bao giờ chưa?”

Nguyễn Kỳ không ngờ cô lại hỏi vậy: “Gì cơ?”

Hạ Trú nhìn cô ấy, cười: “Nếu cô từng thật lòng yêu một người thì cô sẽ hiểu, cho dù người ấy có tệ đến thế nào, trong lòng cô, người ấy vẫn là tốt nhất.”

Nguyễn Kỳ sững người.

“Tôi nghĩ bố cô năm trước đúng là từng tới tìm cô, nhưng có sự nhầm lẫn khiến cả hai bỏ lỡ nhau một đời.” Hạ Trú: “Tôi nghĩ nếu để mẹ cô lựa chọn, bà chấp nhận để bố cô được như bây giờ.”

“Làm sao có thể?”

“Sao lại không chứ?” Hạ Trú nói: “Yêu một người là hy vọng người sống tốt, không hy vọng người ấy phải lang bạt rồi đánh mất tiền đồ, cũng không hy vọng người ấy mất mạng, không thể sống lại.”

Nguyễn Kỳ cắn môi, lát sau mới nói: “Yêu một người không phải nên sống chết có nhau sao?”

“Đó chỉ là lý tưởng, nhưng hiện thực quá phức tạp, quá nhiều cám dỗ. Ai dám chắc mọi chuyện tình yêu đều có thể sống chết không rời đây?” Hạ Trú thầm thở dài: “Trong lòng có một người để nhớ, để mong mỏi, để tương tư đã là tốt nhất rồi. Đạo lý này, tôi nghĩ mẹ cô là người hiểu rõ nhất. Những tin tức liên quan đến Trường Thịnh vô cùng nổi tiếng, những tin bài về Thai Quốc Cường cũng chẳng ít gì. Mẹ cô đâu xa lạ gì cái tên Thai Quốc Cường, cả một đời người dài như vậy cũng dễ dàng ngẫm ra nhiều điều. Cô nghĩ mà xem, vì sao bà ấy không cho cô trả thù Thai Quốc Cường?”

Bàn tay Nguyễn Kỳ run lên, hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

Hạ Trú biết cô ấy cũng nghĩ được rồi.

Theo lời Nguyễn Kỳ, cô ấy biết mọi chuyện là thông qua sổ tay của Nguyễn Anh. Lúc còn sống, Nguyễn Anh không kể cho Nguyễn Kỳ quá nhiều chuyện, trước khi chết càng không cho Nguyễn Kỳ trả thù. Một người phụ nữ mà người đàn ông trong lòng mình bị gián tiếp hại chết, khiến hai người âm dương cách biệt, cho dù không giết cả nhà kẻ thù, thì chí ít khi nhắc đến cũng phải tức nghiến răng nghiến lợi. Nhưng Nguyễn Anh không hề.

Là không hận ư?

Có lẽ không hận, nhưng càng có lẽ vì Nguyễn Anh đã sớm biết Thai Quốc Cường chính là Ngô Trùng.

Ngô Trùng, một gương mặt tiểu sinh trẻ trung, thời gian dần trôi, cũng thêm việc ông ta tham gia nghệ thuật quá sớm nên việc ông ta sống dưới thân phận của Thai Quốc Cường người khác không nhận ra là chuyện bình thường. Nhưng Nguyễn Anh từng sống với Ngô Trùng, cho dù chỉ nhìn qua ảnh cũng đoán được phần nào.

Nghĩ tới đây, Hạ Trú thở dài nặng nề.

Tình cảm này phải sâu nặng đến mức nào.

Nhung nhớ một người cả cuộc đời, cho dù biết mình bị lừa gạt, cũng không muốn phá hỏng cơ hội để người ấy được sống.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 267: Nếu Anh Chê Em Phiền Phức (3020 Chữ)

Hạ Trú bĩu môi, hai người này đúng là ăn ý, dùng từ cũng giống nhau nữa.

Khóe mắt Nguyễn Kỳ đỏ rực, đôi tay vẫn run lẩy bẩy, sau đó cuộn chặt lại thành nắm đấm.

"Nếu mẹ cô cũng đã chọn tha thứ rồi thì cô cũng nên buông bỏ cho nhẹ lòng." Hạ Trú nói: "Đương nhiên, tôi không có tư cách khuyên răn cô. Nỗi đau của mẹ cô, cô là người chứng kiến, nhất thời không chấp nhận được cũng là chuyện thường tình. Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô một câu, sức khỏe của bố cô không tốt chút nào."

Nguyễn Kỳ mím chặt môi.

"Mẹ cô có miêu tả tỉ mỉ cho cô biết mùi hương trong túi thơm không?" Hạ Trú hỏi.

Rất lâu sau Nguyễn Kỳ mới lên tiếng, có thể nhận ra cô ấy đang cố gắng kiềm chế cảm xúc: "Thi thoảng cũng có nói, trong đó hình như có mùi hoa nhài, ngửi sẽ thấy rất ấm áp, nhưng cũng lại có một mùi hương mát lạnh, rất nhạt, có phần chua chát, khi ngửi sẽ giống như mùi vị của mối tình đầu."

Hạ Trú đăm chiêu: "Cũng không khác mấy với lời miêu tả của bố cô, nhưng ông ta không nói có mùi hoa nhài, chỉ nói mùi hương khi ngửi có sự thơm ngọt nhẹ, còn đa phần là mát lạnh."

“Trên túi thơm có đậu tương tư, ban đầu tôi còn tưởng mùi hương tới từ nhụy hoa của cây tương tư, nhưng tôi đợi đến khi cây tương tư ra hoa rồi đem cho mẹ ngửi cũng không phải.” Nguyễn Kỳ nói: “Về sau tôi cũng nghĩ có phải lúc trước người làm ra túi thơm này không phân biệt rõ ràng đậu tương tư và hạt tương tư tử? Nhưng mùi của tương tư cũng không đúng.”

“Bố cô nói, lúc đó túi hương được mua từ một nghệ nhân thủ công ở chợ phiên, thế nên quá trình tạo ra mùi hương có lẽ sẽ không quá phức tạp và tỉ mỉ.”

Nguyễn Kỳ gật đầu. Cô ấy cũng đã nghe nói tới lai lịch của túi thơm. Đôi túi thơm duy nhất đã được bố mẹ mua mất, mỗi người cầm một chiếc, luôn mang theo trong người, được coi như tín vật định tình của họ. Nhưng đến bây giờ, muốn tìm lại người nghệ nhân đó chắc chắn là chuyện không thể.

“Nếu đã vẽ tương tư thì nhất định có liên quan đến đậu tương tư.” Hạ Trú cầm túi hương lên ngửi thật kỹ, nhưng ngửi mãi cô cũng chỉ ngửi thấy mùi gỗ lim. Đặt lâu trong hộp, nó bị nhiễm mùi của hộp là chuyện khó tránh khỏi. Muốn tìm lại hình bóng mùi hương cũ lúc này cũng là điều không thể.

Nguyễn Kỳ ngẩng đầu lên nhìn cô: “Ngay cả cô cũng cảm thấy khó khăn thì chắc là không thể tìm được mùi hương này rồi.”

“Đúng là vẫn còn một cách.” Hạ Trú suy tư: “Cắt sợi vải của túi thơm ra, dùng máy móc phân tích thành phần. Túi thơm nào thì cũng được hun qua nguyên liệu, bên trong nhất định sẽ còn những thành phần chính của mùi hương trước kia, chỉ cần xem xem có tàn dư nào còn lưu lại hay không thôi. Nhưng, một là bố cô không hy vọng nó bị phá hủy, hai là cách này cũng chưa chắc đã thành công một trăm phần trăm.”

Nguyễn Kỳ khẽ nói: “Tôi biết việc này rất khó.”

“Rồi sẽ có cách mà.” Hạ Trú nói.

Bao năm nay, không phải cô chưa từng gặp những “chứng bệnh nan y”, phá giải một mùi hương cũng giống như điều tra một vụ án vậy, chỉ cần tìm được điểm mấu chốt thì bóc tách ra sẽ nhận được đáp án.

Hai người chìm vào yên lặng.

Sau khi dập tắt điếu thuốc, Nguyễn Kỳ âm thầm uống trà. Hạ Trú vẫn đang ngắt lá bạc hà. Sau khi cô ngắt tới chiếc lá cuối cùng thì Nguyễn Kỳ hỏi: “Ông ta còn bao lâu nữa?”

Hạ Trú hiểu ý tứ của cô ấy bèn trả lời: “Nhiều thì nửa năm, ít thì một hai tháng.”

Nguyễn Kỳ cúi đầu, nhìn những nhụy hoa trôi nổi trong tách trà, cuối cùng khẽ nói một tiếng “Cảm ơn”.

Hạ Trú không biết tiếng “Cảm ơn” ấy là vì cô sẽ giúp tìm kiếm mùi hương hay đơn thuần là nói cho cô ấy biết thời gian còn lại của Thai Quốc Cường.

***

Khi Nhiêu Tôn bước ra ngoài, cả người trông rất phấn chấn, sảng khoái.

Thấy chiếc còng tay bị vứt sang một bên, anh ấy nhướng mày nhìn Hạ Trú: “Xem ra lúc ở Thương Lăng em còn học cả mấy trò đầu trộm đuôi cướp này nữa.”

Đầu trộm đuôi cướp?

Hạ Trú bĩu môi, hai người này đúng là ăn ý, dùng từ cũng giống nhau nữa.

Lục Đông Thâm đi ra ngay sau đó. Anh tiến tới, ôm eo Hạ Trú rồi nói với Nhiêu Tôn: "Nếu Tôn thiếu đã có giai nhân bầu bạn thì tôi cũng không giữ lâu nữa."

Đâu chỉ không giữ lâu, ngay cả tiễn cũng lười.

Ban đầu Nguyễn Kỳ vẫn còn ngồi dưới cây cổ thụ, sau khi nghe thấy câu này lập tức đứng dậy chui lại vào xe, đến câu chào hỏi cũng không nói với Lục Đông Thâm. Chắc là trong lòng cô ấy vẫn ít nhiều kiêng dè Lục Đông Thâm.

Cũng không biết có phải Nhiêu Tôn cố tình hay không, anh ấy không lùi bước theo con đường Lục Đông Thâm đã tạo ra mà nhìn Hạ Trú nói: "Mấy hôm nay em rảnh không?"

Hạ Trú chưa kịp lên tiếng, Lục Đông Thâm đã từ tốn hỏi: "Tôn thiếu có việc gì không?"

"Cũng không có việc gì to tát." Nhiêu Tôn cười thản nhiên: "Quan hệ giữa Hạ Hạ và nhà họ Nhiêu, Lục tổng cũng biết rõ đấy, bố mẹ tôi nhớ Hạ Hạ, rảnh thì ăn bữa cơm."

"Sau khi ra viện, sức khỏe của bác trai thế nào rồi?" Hạ Trú hỏi.

"Cũng khá ổn. Em cũng hiểu bố anh đấy, rất chú trọng việc rèn luyện sức khỏe, nên nền tảng căn bản vẫn khá tốt." Đáy mắt Nhiêu Tôn ẩn hiện nụ cười: "Chỉ là nhớ em quá nên cứ muốn em có thời gian thì về nhà chơi."

Hạ Trú ngẫm nghĩ: "Em sẽ qua, nhưng mấy hôm nay thì chưa được."

“Sao…” Nhiêu Tôn nói được nửa chừng thì bỗng nhiên nhớ ra: “Đầu óc anh đúng là, anh đi cùng em.”

“Ngày mai tôi sẽ đi cùng cô ấy.” Lục Đông Thâm trả lời thay Hạ Trú, rồi nghiêng đầu nhìn vào xe của Nhiêu Tôn: “Đường núi xa xôi khúc khuỷu, chiếc xe thể thao này của Tôn thiếu hình như không thích hợp.”

Nhiêu Tôn nhìn Lục Đông Thâm chằm chằm.

Lục Đông Thâm cũng không quay đi, nhìn ngược lại, cười mà như không cười.

Bỗng nhiên Nhiêu Tôn bật cười: “Được thôi, bây giờ Hạ Hạ cũng coi như là vợ bạn, tôi không chọc vào là được chứ gì. Nhưng Lục Đông Thâm, anh tuyệt đối đừng để tôi có được cơ hội.”

Lục Đông Thâm nói một câu ý tứ sâu xa: “E rằng sẽ phải khiến Tôn thiếu thất vọng rồi.”

Sau khi Nhiêu Tôn đưa Nguyễn Kỳ đi khỏi, Lục Đông Thâm cũng đi vào trong nhà. Hạ Trú bước theo sau anh, hỏi: “Câu nói ban nãy của anh ta là ý gì?”

“Skyline và Hoa Lực đã hợp tác.”

Hạ Trú ngây ra giây lát, sau đó “Á” lên một tiếng.

“Có gì kỳ lạ đâu.” Lục Đông Thâm ngồi xuống, dọn dẹp chỉnh tề mấy chiếc cốc trên mặt bàn: “Skyline có nguồn tài nguyên ở nước ngoài, Hoa Lực có quan hệ với Chính phủ, hai bên là những đối tác làm ăn không thể thích hợp hơn.”

“Trước kia hai người gây với nhau như vậy mà…”

“Trên thương trường, theo đuổi được nhiều lợi ích nhất mới là cơ bản.” Lục Đông Thâm nói thẳng: “Anh và cậu ta cũng chẳng có thâm thù đại hận gì, xét về ân oán cá nhân thì phần nhiều là vì em.”

“Phần nhiều là vì em? Câu này thật sự khó nghe đấy, vì sao lại là phần nhiều?” Hạ Trú níu lấy cổ anh, tiện thể ngồi lên đùi anh: “Nếu anh chê em phiền phức thì tặng em cho người khác đi, như lần anh tặng ai kia cho ai kia ấy.”

Lục Đông Thâm khó xử: “Anh đã giải thích với em rồi mà, là cô ta muốn đi theo người khác.”

Hạ Trú cố nhịn cười: “Trên thương trường nhiều chuyện đen tối như vậy, em không tin người khác chưa bao giờ tặng phụ nữ cho anh.”

Lục Đông Thâm khá thành khẩn: “Có tặng.” Thấy Hạ Trú sắc mắt lại, anh lập tức bổ sung: “Anh không nhận.”

“Em không tin! Anh có phải loại tốt đẹp gì đâu!”

Lục Đông Thâm ôm chặt cô vào lòng, thì thầm: “Mấy chuyện này trong giới làm ăn đúng là không xa lạ gì. Trong những trường hợp nhất định, phụ nữ sẽ bị coi như món quà trao đổi để lôi kéo một số mối quan hệ. Nhưng trong mắt anh, làm ăn là làm ăn, nền tảng của hợp tác là có thể mang lại lợi nhuận đồng đều chứ không phải sự mất cân bằng. Anh làm việc cho gia tộc nhà mình, làm việc cho bản thân mình, không cần hạ thấp thân phận để đạt được một số việc hợp tác. Ngoài ra, em biết đấy, anh mắc bệnh sạch sẽ.”

Hạ Trú chọc tay lên ngực anh: “Có bệnh sạch sẽ mà anh còn chạm vào người phụ nữ khác à!”

“Anh sai rồi.” Lục Đông Thâm vô cùng thông minh, lập tức tích cực nhận lỗi lầm, lúc này nói đạo lý với anh hoàn toàn vô ích.

Hạ Trú thấy thái độ của anh không tệ mới thu cánh tay lại, áp mặt gần cằm anh: “Em đang nghĩ, nếu một ngày kia anh thích một cô gái khác…”

“Sẽ không có ngày đó, đừng nghĩ vớ vẩn.” Lục Đông Thâm cảm thấy tiếp tục thảo luận về vấn đề này có phần nguy hiểm. Nói theo lời của Dương Viễn thì phụ nữ sinh ra đã mang trong người căn bệnh thích hoang tưởng. Dù là một cô gái lý trí đến mức nào, gặp phải vấn đề tình cảm cũng sẽ chìm vào vòng xoáy ảo tưởng mình sẽ bị đối phương tổn thương mà không có điểm dừng.

Hạ Trú rất hài lòng với câu trả lời của anh, cũng không tiếp tục nữa, lát sau chuyển đề tài: “Ban nãy anh làm mất mặt Nhiêu Tôn thật không lý trí chút nào, anh biết em định làm gì mà nói sẽ đi cùng em?”

Lục Đông Thâm chỉ cười không nói.

Hạ Trú nhìn anh vẻ kỳ lạ.

Anh giơ tay vén mấy lọn tóc của cô ra sau tai rồi nói: “Khi giống đực tranh giành giống cái, EQ có ích hơn IQ.”

***

Khi chuông cửa vang lên, Trần Du đang nằm ngoài phòng khách đắp mặt nạ và đọc email.

Cô mở cửa, hóa ra là Thai Nghiệp Phàm, Trần Du khá bất ngờ.

“Làm phiền em rồi sao? Anh đi tới khu nhà em, bỗng nhiên rất muốn gặp em.”

Trần Du một lúc sau mới hoàn hồn lại: “À… Vậy mời vào.”

Sau khi Thai Nghiệp Phàm vào trong rồi, Trần Du mới nhớ ra mình đang đắp mặt nạ, vội vàng giật xuống, rồi lao vào nhà vệ sinh rửa mặt. Cô sửa sang lại tóc tai, khi đi ra đã nhìn thấy Thai Nghiệp Phàm ngồi dựa vào sofa bất động, nhắm nghiền mắt, trông có vẻ khá mệt mỏi.

Chuyện của nhà họ Thai cô cũng biết kha khá, ai cũng nói Thai Nghiệp Phàm là kẻ ăn chơi trác táng, lại bị người ta chụp cái mũ vô học vào đầu. Nhưng Trần Du cảm thấy thật ra Thai Nghiệp Phàm không phải loại người mà họ nói.

“Anh ăn cơm chưa?” Hỏi xong, Trần Du lại thấy thừa thãi. Trên người anh có mùi rượu và thuốc lá, chắc chắn là vừa từ một bữa tiếp khách trở về.

Thai Nghiệp Phàm gật đầu, mở mắt ra và nói: “Buồn lòng, nên về trước.”

“Thế…” Trần Du chưa tiếp người đàn ông nào ở nhà mình, trước kia dù có thân thiết với Lục Đông Thâm nhưng Lục Đông Thâm cũng chưa tới nhà cô bao giờ, nói chi tới trong tình trạng vừa uống rượu vừa buồn bã thế này. “Anh còn muốn ăn thêm gì không?”

“Không cần đâu, em qua đây ngồi đi.” Thai Nghiệp Phàm vỗ vỗ vào chỗ ngồi bên cạnh mình.

Trái tim Trần Du đập dữ dội, cô ngồi xuống bên cạnh anh.

“Có thể dựa vào em một lúc không?” Thai Nghiệp Phàm hỏi.

Trần Du gật đầu.

Cô tưởng anh chỉ dựa vào vai, ai ngờ anh thẳng thừng nằm xuống, gối đầu lên chân cô. Ánh mắt hai người đập thẳng vào nhau, nhất thời, sự thân mật này khiến cô nhớ lại buổi tối hôm đó, trái tim bắt đầu hoảng loạn.

"Em cũng cảm thấy anh là một kẻ không nghiêm túc đúng không?" Thai Nghiệp Phàm khẽ hỏi: "Thậm chí là kẻ tồi tệ."

Chẳng hiểu sao Trần Du lại thấy đau lòng: "Người tốt và người xấu có ranh giới sao? Tối đó khi anh đứng ra bảo vệ, ở trong mắt em, anh chính là người tốt."

Thai Nghiệp Phàm bật cười, nhưng ánh mắt lại đượm thêm nhiều nỗi cô đơn. Anh nói: "Thật ra họ nói cũng đúng. Anh chỉ biết tiêu xài, không đi học hành tử tế, chính là 'phế vật' mà họ nói."

"Đừng nói bản thân như vậy…"

"Nhà họ Thai rối loạn rồi, bố lâm bệnh nặng, mẹ vào tù, giờ lại bỗng dưng xuất hiện thêm một người chị gái." Thai Nghiệp Phàm tự cười mình: "Mẹ kiếp, đến họ của anh cũng là giả nốt!"

Trần Du không biết nên an ủi anh thế nào. Cô giơ cao tay một lúc lâu, cuối cùng vẫn chạm xuống đầu anh, vỗ về nhẹ nhàng: "Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi…"

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 268: Người Nào Có Thể Chạm Vào Cô Ấy (2044 Chữ)

Chúng ta vẫn nên làm bạn là hơn, hợp hơn là làm người yêu.

"Vậy sao?" Thai Nghiệp Phàm nhìn cô: "Thật ra em cũng biết đấy, sự nghiệp của nhà họ Thai chỉ coi như vừa mới bắt đầu. Một khi bố anh ra đi, sóng gió cũng sẽ ập tới. Thật ra anh chẳng thiết tha gì cả, chỉ muốn gia đình được bình yên như xưa."

Trần Du không nói gì, những lúc thế này, cô cảm thấy có nói nhiều cũng là vô ích.

Thai Nghiệp Phàm cũng im lặng, nhìn trân trân lên trần nhà chẳng biết đang nghĩ điều gì. Cả hai ngồi đó một lúc lâu, Thai Nghiệp Phàm mới quay lại nhìn cô.

Nhìn đến nỗi Trần Du có phần ngượng ngùng, bèn né tránh.

Anh kéo tay cô qua, lát sau hỏi cô: "Vì sao không muốn để anh chịu trách nhiệm?"

Ngón tay Trần Du chợt run lên, cô muốn rút về nhưng vẫn bị anh nắm chặt. Cổ họng cô khô khốc, lên tiếng một cách gượng gạo: "Mọi người đều trưởng thành cả rồi, không cần thiết…"

Buổi tối hôm đó ở quán bar là anh đưa cô về.

Hạ Trú tinh mắt, nhận ra cô và Thai Nghiệp Phàm có chuyện gì đó. Đích thực là có chút chuyện. Không hiểu tại sao đêm đó cô lại phát sinh quan hệ với anh. Sáng hôm sau tỉnh dậy, nhìn thấy Thai Nghiệp Phàm nằm trên giường, cô sợ gần chết. Lúc anh nhìn thấy cô, ánh mắt cũng rất phức tạp.

Cô không buồn suy nghĩ đã nói với Thai Nghiệp Phàm: Chuyện này đều là hai bên tình nguyện, em chưa từng nghĩ sẽ ép anh chịu trách nhiệm.

Thai Nghiệp Phàm không đồng tình cũng không phản đối. Tóm lại, sau buổi sáng hôm đó, thi thoảng anh lại gọi điện thoại cho cô, không thì cũng vài ba ngày lại rủ đi ăn. Anh không nhắc đến chuyện hôm đó nữa. Trần Du cảm thấy anh là một cậu chủ chơi bời, mấy chuyện kiểu đó anh cũng quen rồi. Vả lại, người thiệt thòi lúc nào cũng là phụ nữ, cô đã không tính toán rồi, thì anh sẽ coi như không có chuyện gì xảy ra.

Thế nên, tối nay khi anh bất thình lình nhắc lại chuyện này, Trần Du lại một phen hỗn loạn.

Nghe xong câu này, Thai Nghiệp Phàm đứng lên, một tay đặt lên tay vịn sofa, áp mặt vào cô rất sát, nhìn ngắm cô rồi nói: “Đâu phải một người có kinh nghiệm gì, thế mà suy nghĩ thật rạch ròi.”

Trần Du lập tức hiểu ý anh, đỏ mặt: “Có kinh nghiệm hay không liên quan gì đến chuyện hiểu rạch ròi? Việc nam nữ yêu đương còn phải xem duyên phận.”

“Kể cũng phải.” Thai Nghiệp Phàm ngồi xuống, vươn vai sau đó uể oải dựa vào ghế: “Vui vẻ một đêm thì dễ, trao cả trái tim mới khó, chẳng ai dám mạo hiểm chuyện này.”

Trần Du nghe xong câu này có phần thất vọng, bèn cười gượng: “Thì vậy.”

Thế nên mới có câu “quan hệ nam nữ”, thời buổi này ai dám dễ dàng rung động chứ.

Thai Nghiệp Phàm kéo tay cô qua, cô quay đầu nhìn anh.

“Hay là, em làm bạn gái của anh đi.” Anh bất ngờ nói.

Trần Du sửng sốt, vội rút tay lại, liên tục nói: “Không không không, tôi cảm thấy chúng ta không thích hợp lắm.”

“Vì sao không thích hợp?” Thai Nghiệp Phàm nhìn cô rất nghiêm túc: “Chí ít tối đó anh thấy quá hợp.”

“Anh đừng trêu em nữa được không? Anh còn thiếu bạn gái sao?” Trần Du nói: “Chúng ta vẫn nên làm bạn là hơn, hợp hơn là làm người yêu.”

Cô cảm thấy mình đã có chút rung rinh trước Thai Nghiệp Phàm, nếu không mọi chuyện tối đó đã chẳng xảy ra. Phải nói rằng Thai Nghiệp Phàm cũng rất quyến rũ, ngoại hình cũng khong tệ, tướng mạo điển trai. Nhưng không biết vì sao cô lại cảm thấy mình không thể bước vào thế giới của anh. Thế giới của anh có quá nhiều hoa lá, cô tự nhận mình không có khả năng níu giữ một người đàn ông như vậy.

Cộng thêm việc với Lục Đông Thâm khi trước quả thực khiến cô có chút đau lòng. Cô cảm thấy mình sẽ không động chạm tới tình yêu nữa, rất mệt mỏi.

“Làm bạn?” Thai Nghiệp Phàm nhìn cô: “Em nói thật không?”

Trần Du gật đầu.

Thai Nghiệp Phàm trầm mặc một lúc, sau đó lại nằm xuống, gối đầu lên chân cô: "Thôi được."

"Sao anh lại nằm xuống rồi?" Cô nghĩ nói trắng ra rồi thì anh nên đi mới phải.

Thai Nghiệp Phàm nói không chút mệt mỏi: "Anh không muốn về nhà, ở lại chỗ em vài hôm chắc không có vấn đề gì chứ?"

"Gì cơ?" Không…"

"Bạn bè." Thai Nghiệp Phàm nắm chặt tay cô rồi nhấn mạnh hai chữ ấy, sau đó cô được phổ cập định nghĩa bạn bè: "Là nên rút đao tương trợ khi người kia hoạn nạn."

***

Tháng bảy đã qua được một nửa.

Có người cảm thán trong vòng tròn bạn bè: Khi cái đuôi của tháng bảy bị mất, quá nửa năm nay cũng đã trôi qua.

Khi lướt Wechat đọc được câu này, Hạ Trú cũng nhìn rõ rất lâu và cảm khái. Ai cũng nói phụ nữ qua tuổi ba mươi sẽ cảm thấy thời gian trôi nhanh như cắt. Nhưng cô còn chưa tới tuổi ba mươi mà đã bắt đầu hoảng sợ bước chân của thời gian rồi. Cô với lấy gương soi mặt mình, tỉ mỉ quan sát một lượt. Cũng may, chưa có nếp nhăn hay quầng thâm mắt.

Cô ra sức nheo mắt lại, lấy đầu ngón tay chọc chọc vào những nếp nhăn đuôi mắt, tự cảm nhận nếu mình có nó sẽ như thế nào. Nhìn xong cô càng u sầu, không còn xinh đẹp nữa quả nhiên là chuyện thương tâm.

Nam nữ không công bằng như vậy đấy.

Nghĩ tới chuyện năm nay Lục Đông Thâm cũng ba mấy tuổi rồi, nhưng ngoài việc trông anh càng lúc càng chín chắn và trưởng thành ra thì anh vẫn điển trai, đẹp mã. Với tướng mạo đó, dù mắt có nếp nhăn thì cũng chẳng khó coi chút nào. Cô thì không dám kỳ vọng quá nhiều vào bản thân.

Cô ai oán tru lên một tiếng.

Chẳng có quá nhiều thời gian mà thương thân tiếc phận, công việc vẫn ùn ùn kéo tới. Cả ngày dài, cô và Lục Đông Thâm rõ ràng đều ở trong một công ty, thế mà đến thời gian gặp mặt cũng không có. Tình trạng này dần trở thành chuyện thường nhật.

Khi Cảnh Ninh bước vào phòng làm việc của cô, ngoài trời đã bắt đầu có ráng chiều. Cô ấy đưa cho cô một vài tài liệu liên quan đến loại nước hoa mới của thương hiệu H, sau đó nói: "Anh Từ mười phút nữa sẽ đợi cô ở dưới."

Tài xế của Lục Đông Thâm mà lại đợi cô, thật kỳ lạ.

Cảnh Ninh bổ sung thêm: "Trưa nay tổng giám đốc tiếp khách xong cũng không về công ty mà tới Thiên Cảnh Các của Skyline đợi cô, dặn anh Từ qua đây đón cô."

Thiên Cảnh Các là một nhà hàng nằm trên khách sạn Skyline, cũng là nơi làm những món ăn truyền thống Bắc Kinh ngon nhất nhì, quán đồ Trung có diện tích lớn nhất. Các đầu bếp được mời về đây đều có tên tuổi. Bình thường Hạ Trú thích ăn đồ ở đây nhất, càng thích vừa ăn vừa ngắm một nửa phong cảnh Hoàng thành ở đó.

Hạ Trú cảm thấy việc này không giống phong cách của Lục Đông Thâm. Một người coi công việc như mạng sống không những tự mình cho

phép mình lười biếng mà còn dung túng cho cô trốn việc? Nghĩ mãi, cô bèn hỏi Cảnh Ninh: "Anh ấy vẫn ổn chứ?"

Cảnh Ninh thấy kỳ lạ: "Vẫn ổn, sao thế?"

Thế thì chắc là bị trúng gió trong lúc giải lao rồi.

Hạ Trú gập tài liệu trong tay lại: "Được, tôi biết rồi. Lúc đứng lên, cô vô tình liếc qua cổ áo của Cảnh Ninh rồi hoài nghi tiến tới.

Cảnh Ninh không biết cô bị làm sao, đang định hỏi thì thấy Hạ Trú giơ tay vạch áo cô ấy ra. Cô ấy giật mình, vội vã lùi sau một bước, giơ tay che chặt, nhưng đã muộn, Hạ Trú vừa nhìn thấy rất rõ ràng.

"Cô bị thương đấy à?"

Nét mặt Cảnh Ninh thoáng qua một chút gượng gạo, cô ấy vội nói: "Không sao đâu, tại tôi không cẩn thận nên va vào đâu đó thôi."

Trên cổ cô có vết đỏ, thậm chí trên ngực cũng có.

Đây là lần đầu tiên Lục Khởi Bạch hung dữ với cô như vậy, bàn tay anh gần như bóp nát cơ thể cô. Ở ngay trong phòng làm việc, tàn nhẫn tới tận cùng. Sau một đêm, cô tưởng mình chết chắc rồi.

Hạ Trú nhướng mày: "Cô tự va phải?"

"Đúng vậy." Cảnh Ninh khẽ nói: "Gần đây nhiều việc quá mà."

Hạ Trú gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Sau khi Cảnh Ninh đi khỏi, Hạ Trú nheo mắt lại. Rõ ràng là nói dối, đó là vết bầm tím tạo thành từ tay người.

Ai có thể chạm vào Cảnh Ninh đây?

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 269: Anh Định Tặng Em Cái Này (3139 Chữ)

Quả nhiên là một kịch bản hay đến đâu cũng bị em phá tan tành.

Khách sạn Skyline Bắc Kinh thật ra cách trụ sở chính của tập đoàn không xa, bộ phận quản lý khách sạn cũng được đặt tại trụ sở chính. Bình thường thì Hạ Trú đi loăng quăng một lúc cũng tới, nhưng thấy anh Từ đến đón cô với vẻ chính thức, cô càng tò mò hơn.

Cô kịp tới được khách sạn trước giờ tan tầm.

Qua khoảng thời gian oi bức nhất, ông trời coi như cũng có lòng tốt, làm một cơn gió thổi qua, khiến mọi người cảm thấy mát mẻ hơn một chút. Vầng mây đỏ lúc hoàng hôn từ từ phủ kín bầu trời.

Khách sạn Skyline sở hữu một diện tích sân vườn ngoài trời lớn nhất châu Á, phần lớn đều được sử dụng làm sân golf. Xe của nội bộ công ty có thể đi bằng đường ngách vào thẳng sân bóng. Anh Từ cho xe đi tới cửa bãi đánh golf rồi dừng lại.

Lục Đông Thâm đang đợi ở đó, bên cạnh là giám đốc khách sạn, hai người họ đang trò chuyện.

Thấy Hạ Trú đến, người giám đốc chủ động chào hỏi, sau đó lịch sự rời đi.

"Đặc biệt tới đón em à?" Hạ Trú ăn mặc cũng khá công sở, chỉ có điều khi ra ngoài vì sợ trời nắng, cô đã tiện tay với lấy chiếc mũ lưỡi trai.

“Đúng vậy.” Lục Đông Thâm nắm tay cô, chầm chậm tiến bước.

“Em còn tưởng anh say khướt rồi không về được công ty nữa chứ.” Hạ Trú dựa vào cánh tay anh: “Vẫn ổn, không có nhiều mùi rượu.”

“Anh gần tỉnh rượu rồi.” Lục Đông Thâm cười.

Hạ Trú tò mò: “Chuyện gì mà thần bí vậy? Nghỉ cả làm.”

Lục Đông Thâm kéo thấp vành mũ của cô xuống: “Không có việc gì, chỉ là muốn ăn với em một bữa tối thôi. Hôm nay Thiên Cảnh Các có đầu bếp em thích nhất.”

Hạ Trú kinh ngạc nhìn anh: “Em không nghe nhầm chứ? Ăn tối sớm vậy sao?”

“Hôm nay là thứ Sáu, mọi người tan ca sớm.” Lục Đông Thâm vẫn đan tay mình vào tay cô: “Bữa tối không vội, anh muốn đi tan bộ với em một chút.”

Hạ Trú nghe thấy anh nói vậy, trong lòng càng ngọt ngào.

Khi ngang qua sân golf, có bóng xe điện, còn cả những người chăm sóc sân đang làm việc. Trời nóng, những ai thích đánh golf chủ yếu đều chọn buổi sáng, đặt lịch trước và không công khai với bên ngoài.

Hạ Trú chợt nhớ lại cảnh tượng Casa mời Lục Đông Thâm đánh golf lúc ở Hồng Kông, bèn hỏi anh: “Anh thích đánh golf lắm à?”

Nhưng Lục Đông Thâm lại nói: “Môn thể thao anh ghét nhất chính là golf.”

Hạ Trú sững người: “Nhưng cả công ty đều biết anh đánh golf giỏi nhất.”

“Đánh giỏi và thích đánh là hai chuyện khác nhau.” Lục Đông Thâm kéo cô đi men theo bãi cỏ bên cạnh sân golf, tầm nhìn rất khoáng đạt, xa xa kia là ráng chiều say lòng người. “Sân golf là một địa điểm quan trọng để bàn bạc việc làm ăn, dù có ghét cách mấy cũng phải học đánh.”

Câu nó ấy khiến Hạ Trú nghe mà xót xa trong lòng.

Kể cũng đúng, một người xuất thân như anh đã định sẵn phải làm những chuyện cần làm, chứ không phải là những chuyện muốn làm.

“Vậy anh thích môn thể thao nào nhất?” Hạ Trú cảm thấy tế bào thần kinh vận động của anh rất phát triển.

Lục Đông Thâm không cần suy nghĩ, trả lời ngay: “Dù lượn, lặn… Chỉ cần là những môn thể thao mạo hiểm, anh đều thích.”

Hạ Trú khẽ thở dài, thật sự là đáng thương. Cô cũng thích mấy trò ấy, nhưng cô muốn chơi là chơi được ngay.

“Em còn chưa biết đánh golf đây này.” Cô nói.

Lục Đông Thâm nhìn cô cười: “Chẳng phải em nói mấy môn thể thao dành cho người già đó không thích hợp với em sao?”

“Không thích hợp thì em vẫn phải học chứ, nếu không lần sau anh cùng người đẹp nào đó ra sân golf nói cười vui vẻ, em chỉ còn nước đứng đực bên ngoài làm nền thôi.”

Lục Đông Thâm khó xử: “Nói cười vui vẻ lúc nào?”

“Mặc kệ có nói cười vui vẻ không, anh phải dạy em.” Hạ Trú khoác cánh tay anh: “Em học thành tài rồi còn phải cùng anh đánh giặc bốn phía

trên sân bóng. Lúc đó, em xuất hiện trước mặt khách hàng của anh trông cũng oai phong."

"Vậy anh càng không thể dạy em." Lục Đông Thâm khẽ cười.

Hạ Trú nhướng mày.

Anh giơ tay gõ lên vành mũ của cô: "Không đành lòng?"

Hử?

Không đành lòng để cô xuất đầu lộ diện?

Hạ Trú mím môi cười: "Em mặc kệ, anh phải dạy em, em không muốn sau này anh lại đích thân chỉ dạy cho cô gái nào khác."

"Anh chưa dạy cô gái nào đánh golf bao giờ." Lục Đông Thâm thành thật nói.

Hạ Trú nghiêng đầu: "Thế thì phá lệ dạy em đi."

"Muốn học thật sao?"

Hạ Trú gật đầu.

Lục Đông Thâm không nói lại được cô, bèn giơ tay vẫy người nhân viên tới. Chẳng mấy chốc, một bộ dụng cụ đầy đủ đã được chuẩn bị sẵn sàng. Hạ Trú cầm cây gậy lên cân đo sức nặng có vẻ rất chuyên nghiệp, rồi gật đầu nói: Được đấy.

Anh phì cười vì cô.

Sự thật chứng minh một người đánh bóng giỏi thì đến tám, chín phần cũng là một người thầy vĩ đại.

Từ tư thế đứng đến cách vung gậy rồi cách chạm bóng, đẩy bóng, Lục Đông Thâm đều giảng giải cho cô tỉ mỉ không sót chỗ nào, hoàn toàn thể hiện triệt để tinh thần chuyên nghiệp của một huấn luyện viên. Với cách dạy này, ngốc nghếch thế nào cũng biết đánh.

Nhưng Hạ Trú học chẳng vào.

Cách dạy học của Lục Đông Thâm hoàn toàn khác với tưởng tượng của cô. Anh đứng bên cạnh cô, uốn nắn tư thế đứng của cô, nhưng cũng chỉ dừng ở việc uốn nắn. Làm gì có sự tiếp xúc thân mật nào? Lâu dần, Hạ Trú mất kiên nhẫn, bèn quăng gậy sang một bên: Không học nữa.

Lục Đông Thâm tiến lên nhặt gậy, rồi nhìn cô với vẻ buồn cười: "Làm sao vậy?"

"Anh dạy em một cách nghiêm túc thật đấy à?" Hạ Trú khiếu nại.

Lục Đông Thâm ngạc nhiên: "Thì em muốn học mà?"

"Đành rằng em muốn học, nhưng anh cứ dạy nghiêm túc thế thật á?"

Nghe xong, Lục Đông Thâm ngẩn người: "Vậy phải dạy thế nào?"

"Khi đàn ông dạy phụ nữ đánh golf người ta dạy thế nào, anh chưa thử thì cũng phải nhìn thấy rồi chứ?" Hạ Trú trừng mắt với anh: "Lúc trước Casa bảo anh dạy cô ta đánh vào quả bóng đó, vì sao anh từ chối?"

Lục Đông Thâm hiểu ra ý của cô, bật cười: "Cách dạy đó thuần túy là vớ vẩn, làm sao mà dạy học thành tài được? Chẳng phải em một lòng một tôi luyện bản thân thành một tài năng đánh golf ư?"

Hạ Trú bĩu môi.

Lục Đông Thâm đưa gậy cho cô: "Thế còn muốn học không?"

“Không học nữa, vô vị.” Hạ Trú không nhận lấy gậy.

Lục Đông Thâm cố nhịn cười: “Vậy phải làm sao mới thú vị đây?”

“Em không biết.” Hạ Trú hờn dỗi.

Lục Đông Thâm nhét cây gậy vào tay cô, từ sau lưng nhẹ nhàng ôm chặt cô vào lòng, tay trái nắm lấy tay trái của cô, tay phải cùng nắm lấy gậy với cô. Anh cúi đầu, thì thầm hỏi bên tai cô: “Thế này thì sao? Vẫn nhạt nhẽo à?”

Sống lưng Hạ Trú dựa vào vòm ngực rắn chắc của anh. Qua lớp vải, cô cảm nhận được rõ thân nhiệt nóng rực ấy. Trái tim cô bắt đầu chao đảo. Cô gật đầu: “Thế này còn tạm được.”

Lục Đông Thâm cúi mặt cười thầm, rồi áp má vào vành tai cô: “Gập gối, cúi xuống.” Anh đặt một tay đè lên lưng cô: “Đổ người về phía trước.” Sau đó bàn tay anh trước tới cái bụng nhỏ nhắn của cô, giọng nói trầm thấp len lỏi vào tai cô: “Mông và nửa người trên tạo với nhau một góc nghiêng bốn mươi độ, xong rồi…” Bàn tay anh nhẹ nhàng dùng sức: “Đẩy lên!”*

*Đừng ai hỏi mình đây là tư thế gì nữa nhé, phí công đọc Tầm =))

Anh cố tình trêu chọc, nâng cả người cô lên.

Cộng thêm việc hai khuôn mặt kề sát, hơi thở của hai người hòa vào nhau, gò má Hạ Trú bỗng chốc nóng bừng, tim đập nhanh dữ dội. Quả nhiên những người đàn ông điển trai đã không ra tay thì thôi, một khi ra tay ắt thành đại họa. Nhân lúc trái tim còn chưa vọt ra khỏi cổ họng, cô liền đẩy anh ra, nhét cây gậy vào lòng anh. Lần này không học nữa thật.

Hoàng hôn đã buông xuống hẳn.

Đường chân trời xa xôi là ranh giới của hai màu đen đỏ đang lôi kéo lẫn nhau, trở thành một vệt đỏ vàng sáng rực. Ánh sáng đó hắt lên khuôn mặt Hạ Trú, hơi hồng lên khiến Lục Đông Thâm vừa thương vừa yêu. Anh bất chợt giơ tay véo má cô: "Bé con, sao em học mãi mà không khá lên vậy?"

Ở bên Lục Đông Thâm, kiểu gì cũng có một khoảnh khắc cô phải rung rinh, một sự quyến rũ trí mạng.

Giống như khi đứng ngắm anh từ xa, khi nhìn anh lúc bình minh của ngày mới, hay như bây giờ.

Trong đôi mắt anh như ẩn chứa cả dòng sông Ngân hà, nụ cười tươi rói như ngàn vạn vì sao, cô chỉ nhìn một cái đã tình nguyện đắm chìm vạn năm.

Hạ Trú không muốn bị anh mê hoặc, bèn khẩn trương đi vào trong.

Đi được vài bước, cô quay người lại, nói với anh: "Lục Đông Thâm, sau này em không cho phép anh dạy bất kỳ cô gái nào đánh golf."

Lục Đông Thâm đứng giữa chút hoàng hôn cuối cùng, phá lên cười sảng khoái.

***

Cũng vừa lúc đến giờ ăn tối, đội nhạc sống của Thiên Cảnh Các đã vào chỗ ngồi. Hôm nay là ngày của violon, tiếng nhạc như những sợi tơ len lỏi khắp các ngóc ngách của nhà hàng.

Sau khi theo Lục Đông Thâm đi vào nhà hàng, Hạ Trú cứ cảm thấy có chỗ nào không ổn.

Cô đưa mắt nhìn bốn xung quanh.

Các thành viên đội nhạc sống ăn vận chỉnh tề, việc này có vẻ giống mọi ngày.

Trong nhà hàng có thêm nhiều hoa tươi, chủ yếu là màu trắng, tạo cảm giác dịu nhẹ so với những màu sắc khác, khiến người ta như đắm mình trong biển hoa. Việc này cũng bình thường.

Ánh sáng trong nhà hàng có hơi tối đi một chút. Nhưng cũng may hôm nay là ngày đẹp trời, sau khi màn đêm buông xuống, sao trên trời cũng sáng rực hơn mọi khi. Thế nên với ánh sáng này, căn phòng càng thích hợp để ngắm trăng, ngắm sao. Việc này cũng không có vấn đề gì.

Dường như tất cả mọi sự khác biệt đều được giải thích rõ ràng, nhưng Hạ Trú vẫn cảm thấy Thiên Cảnh Các hôm nay khác lạ.

Lục Đông Thâm chọn vị trí cạnh cửa sổ.

Từ đây có thể nhìn ngắm toàn bộ phong cảnh sân vườn, nhất là có thể nhìn ra khu sân golf cao cấp. Có điều, bình thường buổi tối san golf cũng vẫn sáng đèn, còn hôm nay thì tắt lịm.

Lục Đông Thâm kéo ghế cho cô. Sau khi ngồi xuống rồi, cô vẫn nhíu mày tìm sự khác lạ.

“Em sao thế?” Lục Đông Thâm vòng về ngồi xuống chỗ của mình.

“Kỳ dị.” Hạ Trú đổ người về phía trước, hạ thấp giọng: “Chỗ này không bình thường.”

Lục Đông Thâm cười khẽ: “Có gì không bình thường chứ?”

Hạ Trú ngồi thẳng lưng lên, một lần nữa nhìn xung quanh rồi bất ngờ đập bàn: "Biết rồi!"

Làm Lục Đông Thâm giật nảy mình.

"Không có khách nào khác." Cuối cùng Hạ Trú cũng phát hiện ra vấn đề: "Lục Đông Thâm, nhà hàng này không có khách."

Lục Đông Thâm sắp văng não ra ngoài vì những màn thon thót của cô. Anh giữ tay cô lại, nhẹ nhàng nói: "Vừa tới giờ ăn, còn chưa ai lên là chuyện rất bình thường. Huống hồ cả khách sạn Skyline đâu chỉ có mình nhà hàng Thiên Cảnh Các?"

Hạ Trú trở ngược tay, nắm chặt tay anh: "Thiên Cảnh Các nổi tiếng đông khách, hơn nữa toàn phải đặt trước cơ mà, sao lại có chuyện cần đợi khách tới chứ?" Nói tới đây, cô bèn cúi xuống, làm mặt cảnh giác: "Lục Đông Thâm, anh nói thật đi, anh đang đắc tội với ai phải không? Lúc Đàm gia còn sống cũng từng gặp chuyện này. Vào một nhà hàng không có một mống người, kết quả bọn em vừa gọi món chưa lâu thì một đám xông ra vây lấy, tấn công Đàm gia."

"Bé con…"

"Thời buổi này lòng người khó đoán. Tuy anh làm ăn đàng hoàng, đây lại là địa bàn của anh, nhưng biết đâu mấy kẻ bị anh chèn ép lại sử dụng trò bẩn." Hạ Trú càng phân tích càng cảm thấy chỗ này không an toàn. Cô đứng lên kéo anh đi: "Chúng ta đi ngay đi, bữa cơm này không thể ăn được."

Lục Đông Thâm vừa tức vừa buồn cười. Anh đứng lên, ấn cô xuống ghế, thở dài: "Quả nhiên là một kịch bản hay đến đâu cũng bị em phá tan

tành. Hạ Trú, đầu óc em từ sáng tới tối toàn nghĩ mấy chuyện gì vậy?" Cuối cùng để không mất hòa khí, anh giơ tay vò mạnh đầu cô.

Hạ Trú gạt tay anh ra, nhìn anh bằng mái đầu bù xù: "Thế là ý gì?"

"Là ý này đây." Lục Đông Thâm rút từ trong túi áo ra một chiếc hộp trang sức tinh xảo đặt lên: "Tối nay anh định tặng em cái này."

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 270+15 TháNg 7 (2145 Chữ)

Từ nay về sau, ngày 15 tháng 7 lại càng trở nên có ý nghĩa hơn với cô.

Một chiếc hộp nhung gấm màu tím đậm, chỉ một màu duy nhất khiến người ta ưng ý.

Hạ Trú ngẩn ra giây lát, nhìn chằm chằm chiếc hộp rồi ngước lên hỏi Lục Đông Thâm: "Bên trong là thứ gì vậy?"

Lục Đông Thâm ngồi xuống vị trí đối diện cô: "Em tự mở ra xem đi."

Hạ Trú nghĩ đi nghĩ lại: "Nhìn từ độ to nhỏ của chiếc hộp này thì rất có thể bên trong đựng nhẫn. Đương nhiên, bất kỳ ai nhìn thấy cũng sẽ nghĩ tới nhẫn đầu tiên."

"Vậy Hạ tiểu thư nghĩ đây là gì?"

"Đương nhiên em cũng sẽ nghĩ đây là nhẫn rồi." Hạ Trú giơ ra một ngón tay, chọc chọc chiếc hộp nhung gấm: "Nhưng, lỡ như trong này là một sợi dây chuyền hay một chiếc vòng tay, kiểu như vậy, há chẳng phải em sẽ rất mất mặt sao?"

Một người thích tính toán từng bước như Lục Đông Thâm quả thật không đành lòng nhìn bao tâm huyết của mình tan tành đổ bể, anh quyết định không tiếp tục lãng phí thời gian nữa. Anh cầm lấy nó, mở ra.

Hạ Trú liếc nhìn thứ bên trong rồi sửng sốt kêu lên.

Đó đích thực là một chiếc nhẫn kim cương.

Chưa nói đến sự tự nhiên, tỉ mỉ trong công nghệ khảm nạm, chỉ nhìn riêng viên kim cương thôi cũng đủ khiến người ta không thể rời mắt. Nó tỏa ra một màu hồng nhạt phơn phớt, càng thêm lấp lánh giữa không gian khá tối của nhà hàng. Ánh sáng của kim cương phản chiếu vào mắt người qua mặt cắt, cực kỳ tinh tế.

Hạ Trú tròn xoe mắt, chỉ vào chiếc nhẫn: "Trứng bồ câu?"

"Thích không?" Lục Đông Thâm rất hài lòng với phản ứng của cô. Anh thầm thở dài trong lòng, cuối cùng cũng quay trở về với quỹ đạo bình thường rồi.

Hạ Trú gật đầu lia lịa. Viên kim cương to thế này ai không thích chứ? Cô lấy chiếc nhẫn ra, nhìn trái nhìn phải: "Viên kim cương hồng to thế này trên thị trường không nhiều đâu, giá trị cao lắm."

"Em thích là được." Lục Đông Thâm khẽ nói.

Hạ Trú chép miệng, rồi lại thở dài, ngước nhìn anh: "Viên kim cương to thế này làm sao mà đeo đây?"

Lục Đông Thâm giật mình, to quá sao? Vẫn ổn mà nhỉ.

"Cực kỳ phiền phức." Hạ Trú nhìn anh rất nghiêm túc: "Trước kia em cũng tự mua một viên trứng bồ câu, đương nhiên không phải màu phớt hồng hiếm có khó tìm thế này. Em nghĩ cũng được, đeo khoe một tý. Kết quả lúc làm việc rất không tiện, hơn nữa còn dễ bị đám trộm cướp dòm ngó. Thế nên em đã quyết tâm mang bán đi, sau đó lấy tiền mua hai chiếc túi Hermes."

Lục Đông Thâm thầm hít sâu, đồng thời liên tục cảnh cáo bản thân: Kiên nhẫn, nhất định phải kiên nhẫn…

“Nhẫn là phải đeo thường xuyên, đeo dần sẽ quen mà.” Lục Đông Thâm kéo tay cô qua, dỗ dành: “Để anh đeo thử cho em.”

Nhẫn này anh cũng phải mấy không ít ngày để đặt làm, kích cỡ không khó đo lường. Anh nắm tay cô nhiều cũng biết được đại khái. Cái quan trọng là viên kim cương, tìm được một viên màu hồng phấn hoàn hảo như vậy cũng coi như là may mắn.

Anh kéo tay cô qua, chiếc nhẫn đang trên đà lồng vào ngón áp út thì Hạ Trú bất ngờ cuộn tay lại. Nó mắc ngay vào khớp ngón tay của cô. Cô nhìn anh, cười gian tà: “Thế này là anh đang định cầu hôn em đúng không?”

Lục Đông Thâm thấy cô không hợp tác bèn nghiến răng: “Kẻ mù cũng nhìn ra được.”

“Người khác cầu hôn luôn có nghi thức, anh thì sao?” Hạ Trú tháo chiếc nhẫn lủng lẳng trên ngón tay ra, đẩy trả lại anh: “Làm gì có ai cầu hôn như anh? Chẳng nói năng gì định lừa đeo vào tay em.”

Lục Đông Thâm từ nhỏ vẫn tự nhận mình là người có khả năng kiên nhẫn không tệ, nhưng sau khi gặp Hạ Trú, sự tự tin của anh đã bị lung lay, nhất là sau khi nghe cô nói câu này, anh gần như tức hộc máu: “Nha đầu chết tiệt, em có cho anh cơ hội để cầu hôn không?”

Ban đầu anh đã nghĩ rất công phu.

Chọn ngay một địa điểm cô thích trong địa bàn của mình, bố trí cẩn thận mọi thứ, rồi tiến hành cầu hôn dưới ánh nến. Anh đã nghĩ chu tất mọi tiết mục. Sợ giờ tan tầm đông người, thế nên anh còn bảo anh Từ tới đón

cô từ sớm. Thậm chí sợ cô tới khách sạn hứng lên lại bị trò khác dụ đi mất, anh đã thẳng thừng xuống tận nơi đón cô.

Lục Đông Thâm rất căng thẳng, dù sao đây cũng là lần cầu hôn đầu tiên trong cuộc đời. Tuy rằng trước đó Hạ Trú đã rất có lòng nhắc đến chuyện kết hôn này. Nhưng anh luôn cảm thấy cô vẫn còn là một cô bé, sợ một ngày nào đó hùng hùng hổ hổ, quay đầu lại đã quên phắt những gì mình nói.

Vì vậy, anh trù bị kỹ càng. Ai ngờ, phản ứng của cô quả nhiên không nằm trong phạm vi kế hoạch của anh.

Hạ Trú nhìn dáng vẻ của anh, cười ngặt ngoẽo, đổ cả người về phía trước: "Anh chuẩn bị cả nghi thức cầu hôn thật à?"

"Vâng." Lục Đông Thâm bực bội.

Hạ Trú nhìn ngó xung quanh: "Làm gì có hoa, có cũng là của nhà hàng tự chuẩn bị."

Lục Đông Thâm nhìn cô chằm chằm.

Hạ Trú chống hai tay lên cằm, làm điệu bộ ngoan ngoãn.

Lục Đông Thâm nhìn cô, thật sự muốn giận mà giận chẳng xong. Anh khẽ thở dài, bật tay cái "tách". Chẳng mấy chốc, nhân viên phục vụ trong nhà hàng đã mang hoa tươi tới. Bó hoa không hề nhỏ, phải cao bằng nửa người, vẫn có hoa hồng, nhưng không phải chủ đạo, là những loài hoa mùa hè thanh nhã làm dịu tầm mắt.

"Đẹp đấy chứ." Hạ Trú khen ngợi, không tầm thường là chỉ có hoa hồng. "Ngoài hoa tươi thì sao?"

Lục Đông Thâm đánh mắt nhìn nhân viên. Người đó gật đầu, vỗ tay một cái.

Không gian trong phòng lại tối thêm một chút, nhưng dần dần có nến sáng lên. Trong đây có mùi thơm, không quá nồng, mà thoang thoảng. Còn có cả những ngọn đèn led xanh dưới sàn, rực rỡ như cả bầu trời sao, thoạt nhìn như đang đứng giữa cả vũ trụ.

Tiếng đàn vĩ cầm réo rắt du dương, tông điệu rất phù hợp, không ầm ĩ, không nổi bật, chỉ làm nền cho tình cảm của đôi trai gái.

Cảnh đêm, ánh nến, ánh lửa, tiếng nhạc hoàn hảo, mùi hoa dịu dàng, đối diện lại là một người đàn ông điển trai với chiếc nhẫn đã được chuẩn bị sẵn. Tất cả đều là một cảnh tượng cầu hôn mà Hạ Trú nghe xong cũng cảm thấy mềm lòng. Nhưng nếu là nhân vật chính thì chưa chắc. Có một cảm giác khác lại nảy nở trong lòng, sau đó nhanh chóng lan ra khắp cơ thể.

Cảm giác này gọi là cảm động.

Còn cả một sự kỳ vọng vào tương lai.

Cô đè nén cảm giác ấy xuống, hắng giọng: "Thế nên, trong kế hoạch của anh, trình tự chính xác phải là hoa tươi, nến, sau đó mới là nhẫn cầu hôn?"

Lục Đông Thâm nhìn cô: "Chính tự chính xác là ăn trước đã."

Hạ Trú chống tay lên trán, buông một tiếng thở dài sâu sắc. Tất cả đều do cô.

"Lục Đông Thâm, hay là để em tiết kiệm cho anh một bữa cơm. Tuy đây là địa bàn của anh, nhưng bao cả nhà hàng lãng phí tiền bạc lắm."

Lục Đông Thâm kéo tay cô qua cọ nhẹ, ngữ khí có phần nghiêm túc hơn: “Ở Thương Lăng, hôm nay là sinh nhật em. Tuy đây không phải là ngày sinh trên giấy tờ của em, nhưng anh vẫn muốn cầu hôn với em vào ngày này, không muốn đợi thêm nữa.”

Ngày 15 tháng 7.

Lúc trước Đàm Diệu Minh hỏi cô sinh nhật cô là ngày nào, cô đã nghĩ rất lâu mới nói: 15 tháng 7.

Bởi vì đây là ngày cô hồi sinh.

Sinh nhật đối với cô mà nói không đủ thân thiết, vì cô chưa bao giờ biết mình thật sự chào đời vào ngày nào, nhưng cô cũng có những ngày sinh nhật tuyệt đẹp do bố mẹ nuôi mang lại.

Cô không ngờ Lục Đông Thâm lại chọn ngày này để cầu hôn. Từ nay về sau, ngày 15 tháng 7 lại càng trở nên có ý nghĩa hơn với cô.

“Em… thật ra không nghĩ anh sẽ làm vậy.” Không kích động là giả. Hạ Trú còn nghe được cả tiếng trái tim mình nở hoa. Niềm kích động này vượt qua tất cả, khiến cô hơi lắp bắp. Cô biết anh đã hứa, nhưng không ngờ ngày nay đến nhanh như vậy.

Ý nguyện muốn trở thành chồng của cô cũng giống như khi anh muốn làm bạn trai của cô vậy, vừa thẳng thắn vừa tự nhiên, khiến cô bất ngờ và xúc động.

“Chẳng phải chúng ta đã hứa rồi sao? Sau khi chuyện của Thương Xuyên kết thúc, chúng ta sẽ kết hôn.” Lục Đông Thâm thấp thỏm, không biết bây giờ cô nghĩ gì, có phải sau khi trải qua lần mâu thuẫn trước, cô đã thay đổi suy nghĩ?

Hạ Trú thở gấp: “Đúng là đã hứa…”

Nghe thấy câu này, Lục Đông Thâm lại càng căng thẳng.

“Lục Đông Thâm.” Hạ Trú nắm chặt tay anh: “Không phải anh còn định quỳ xuống cầu hôn đấy chứ?”

Lục Đông Thâm sững người.

~Hết chương 270~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 271: Yêu CầU CuốI CùNg ChíNh Là Em PhảI LấY Anh (2695 Chữ)

“Em cảm thấy…” Hạ Trú ngượng ngập: “Kiểu đó trông khờ khạo lắm. Em từng nhìn thấy mấy cảnh ấy trên đường rồi. Cô gái ôm bó hoa, chàng trai cầm nhẫn, quỳ một chân xuống cầu hôn. Em mà là cô gái đó, nhất định sẽ đá bay gã kia.”

Đây cũng là việc lúc trước Lục Đông Thâm rất bức rứt. Quỳ xuống cầu hôn đúng là rất ngốc. Với tính cách của anh xưa nay, anh chỉ có thẳng thừng đeo nhẫn lên cho cô. Người nào anh đã ưng ý, không thích cũng phải lấy, nhưng anh cũng sợ cô cảm thấy không được chính thức. Bây giờ chẳng phải đâu đâu cũng hô hào cuộc sống là phải có cảm giác thiêng liêng sao? Anh chỉ sợ về sau cô lại mang chuyện này ra càm ràm anh.

Thấy anh không nói gì, Hạ Trú lập tức căng thẳng. Cô nhìn quanh một lượt rồi nói với anh: “Anh không làm đấy chứ? Tuyệt đối đừng làm. Tuy rằng bây giờ trong nhà hàng không có khách, nhưng cũng có nhân viên chứ. Anh mà quỳ, ngày mai cả Skyline, thậm chí cả Lục Môn sẽ biết hết.”

“Thế nên, anh đã chuẩn bị một cách khác.” Trong lúc chuẩn bị, mãi rồi Lục Đông Thâm cũng không vượt qua được chướng ngại tâm lý. Cuối cùng, anh nghĩ ra một ý tưởng.

“Hả?”

Lục Đông Thâm ra hiệu cho nhân viên phục vụ.

Anh ngay lập tức kích hoạt được lòng hiếu kỳ của Hạ Trú: “Gì đó, gì đó?”

Lục Đông Thâm giơ đồng hồ lên: “30 giây nữa.”

Quả thật, không bao lâu sau đã nhìn thấy cả sân golf sáng bừng lên ngoài cửa sổ.

Ánh đèn ẩn hiện trên bãi cỏ, kết thành dòng chữ “Marry me”. Ngay sau đó, có vô số những ngọn đèn trời được từ từ thả lên, trên mỗi một chiếc đèn cũng viết dòng chữ “Marry me”. Chúng đang lơ lửng bay về phía bầu trời đêm xa xôi.

Hạ Trú trợn tròn hai mắt, không kìm được lòng mình mà đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ lấp lánh ánh sáng của đèn điện và đèn trời, trong tim như có ngàn vạn bông pháo hoa nổ tung, lấp lánh vui mừng.

Lục Đông Thâm đứng lên: “Muốn ra xem không?”

Mắt Hạ Trú sáng lên. Cô gật đầu, ngay sau đó lao ra ngoài như một chiếc vòi phun nước.

Lục Đông Thâm phì cười.

***

Khi đứng giữa khung cảnh ấy mới biết nó tráng lệ cỡ nào.

Ba năm trước, cô từng thả đèn trời. Đó là một lần đánh cược cuối cùng sau khi lòng đã lạnh, tim đã nguội. Một chiếc đèn trời không lớn, được cô viết đầy những điều kỳ vọng. Cô hy vọng bố mẹ nuôi có thể vượt qua cửa ải này. Nhưng cuối cùng, bác sỹ vẫn nói với cô: Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi.

Phải, cô từng cầu xin thần linh.

Nhưng một chuyện ngay cả thần linh cũng lựa chọn từ bỏ, chỉ một chiếc đèn trời liệu có thể thay đổi được không?

Trên thảm cỏ rộng lớn có vô số ngọn đèn trời và vô số câu "Marry me". Bên cạnh còn viết tên của cô và anh, cũng là ngàn vạn lần. Cô chưa đừng nhìn gần như vậy bao giờ, hệt như đứng giữa biển đèn. Ánh sáng màu vàng ruộm khiến tên của họ thêm hư ảo, vì vậy, trông càng tuyệt đẹp.

Hạ Trú bỗng nhiên cảm thấy đã lâu lắm rồi mình không được cảm động như vậy, sống mũi chợt cay xè.

Cô quay đầu lại nhìn Lục Đông Thâm.

Anh đứng giữa ánh đèn, sau lưng là những ngọn đèn trời đang đua nhau bay lên. Trời đêm và ánh sáng hòa vào đôi mắt cười của anh, vài phần dịu dàng, vài phần uy nghiêm. Hạnh phúc đã đến như vậy, nhưng có lẽ, kể từ giây phút gặp gỡ anh, cô đã được biết đến dáng hình của hạnh phúc.

Anh hỏi: "Có thích không?"

Hạ Trú gật đầu. Cô thật sự rất thích, thích hơn tất cả những kiểu hình thức lộng lẫy hoành tráng khác. Chiếc đèn trời đung đưa mang theo tên của họ. Ngay cả trời đất cũng biết, cô thuộc về anh.

Lục Đông Thâm tiến lên, nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau, khẽ hỏi: "Làm vợ anh nhé?"

Hơi thở của cô nhịp sau căng thẳng hơn nhịp trước, trái tim cũng chưa bao giờ đập dữ dội đến thế. Nó như vọt lên tận cổ họng, bất kỳ lúc nào cũng có thể nhảy ra ngoài. Anh vẫn ôm ấp cô như bao ngày, nhưng ngay

lúc này đây cô có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh, hơi thở của anh gần gũi và thân thiết hơn mọi khi.

Phải, chỉ cần cô gật đầu, anh sẽ trở thành người đàn ông thân thiết nhất của cô trên đời này. Từ nay về sau, cô sẽ nắm tay anh cùng vượt qua tất cả. Không, có lẽ một đời là chưa đủ, thời gian trôi đi quá nhanh, quen biết anh tựa hồ chỉ mới như ngày hôm qua. Yêu anh rồi, thời gian cũng dường như mất hết ý nghĩa.

Lục Đông Thâm thu chặt cánh tay lại, cúi đầu áp mặt vào má cô, thì thầm: "Em nợ anh ba yêu cầu, nay đã trả được hai, yêu cầu cuối cùng chính là, em phải lấy anh."

Từ khi nào có suy nghĩ muốn kết hôn, ngay cả bản thân Lục Đông Thâm cũng không nói rõ. Giống như việc anh không thể phán đoán mình đã yêu cô từ khoảnh khắc nào vậy. Anh không có kinh nghiệm yêu đương, cũng chưa từng để người con gái nào bước vào cuộc sống của mình. Gặp được Hạ Trú, tất cả mọi thứ "chưa từng" đều không tồn tại.

Anh muốn cô.

Gặp được cô một lần lại muốn gặp lần hai, rồi lần ba… Sau đó, anh muốn gặp cô hằng ngày, thậm chí hằng đêm. Trong định mệnh mơ hồ, dường như anh đã có ý kéo cô vào cuộc sống của mình.

Dương Viễn nói anh như bị ma xui quỷ khiến, bị Hạ Trú mê hoặc, bị cô quyến rũ đến điên đảo thần hồn.

Anh những tưởng bản thân chỉ là muốn có cô.

Thế nên, khi ở Thương Lăng, anh đã phá lệ bước vào địa bàn của Đàm Diệu Minh công khai giành giật, mượn cớ đả kích Đàm Diệu Minh, lợi dụng cái cớ bảo vệ cô để giữ cô bên cạnh mình. Thủ đoạn có được cô

chẳng vẻ vang gì, chí ít thì nếu là trước kia, Lục Đông Thâm tuyệt đối khinh bỉ một con người như vậy.

Anh cũng đích thực muốn có được cô.

Một người đàn ông nảy sinh ý nghĩ với một người phụ nữ, ban đầu đều xuất phát từ vẻ ngoài. Hạ Trú xinh đẹp, là vẻ đẹp không giống các cô gái khác. Nhất là đôi mắt ấy, nó rất mê hoặc, rất ma mị. Anh là một người đàn ông bình thường, có suy nghĩ muốn chiếm hữu cô dường như trở nên hợp tình hợp lý.

Nhưng có được rồi, anh vẫn muốn có hơn.

Anh như người đã bước chân xuống vũng bùn, cử động một chút là lún sâu cả người. Sau đó thì anh chỉ biết giương mắt nhìn bản thân càng lún càng sâu mà vẫn cam tâm tình nguyện.

Anh chấp nhận che mưa chắn gió cho cô, chấp nhận hứng chịu mọi lời đồn đại vì cô, chấp nhận làm tất cả chỉ đổi lấy nụ cười của cô. Sự cam tâm tình nguyện này chưa bao giờ có. Thế nên, ban đầu anh đối với cô không phải là muốn có được, mà là muốn yêu cô.

Dương Viễn nói đúng, anh đã bị cô mê hoặc. Nhưng Dương Viễn cũng biểu đạt sai rồi. Là anh cam tâm tình nguyện chịu sự mê hoặc này, vì đây chính là tình yêu.

Từ lúc trước khi Hạ Trú nhắc đến hai chữ "kết hôn", anh đã tự nhiên coi cô là người phụ nữ duy nhất của đời mình. Anh và cô đã từng đụng chạm da thịt, từng đầu gối tay ấp, từng đồng cam cộng khổ, đã từng trải qua mọi thân mật nhưng vẫn không chán ghét nhau ngược lại càng thêm quyến luyến. Sự nuông chiều này, anh chỉ dành cho vợ của mình.

Ở trong lòng anh, cô từ lâu đã là vợ, tối ôm đi ngủ, sáng dậy cùng ăn. Đây chẳng phải là cuộc sống mà anh muốn trải qua cùng cô sao?

Hạ Trú dựa vào lòng anh, hơi thở như gấp gáp hơn: "Nợ anh là phải mất cả đời để trả nợ à?"

"Không được à?" Lục Đông Thâm cười khẽ: "Em nợ anh cả mạng sống đấy. Bây giờ anh không đòi mạng của em mà đòi người của em, cả đời."

Cô cảm thấy vành tai ngưa ngứa, khiến cả tim gan cũng ngứa theo. Họng cô nhất thời căng ra không thể nói được câu gì. Bờ môi mỏng của Lục Đông Thâm men theo gò má cô lướt đi, trên đầu là những ngọn đèn trời lúc sáng lúc tối, tôn lên ánh mắt dịu dàng đa tình của anh: "Bé con, anh muốn trở thành chồng của em."

Hạ Trú chỉ cảm thấy hơi thở trở nên ngắn ngủn. Cô quay đầu nhìn anh, bị thiêu đốt bởi ánh mắt kiên định của anh. Lát sau cô quay hẳn người lại, ngón tay chạm lên cúc áo sơ mi của anh, cúi đầu: "Trước kia em cũng từng nghĩ chồng tương lai của em sẽ là người như thế nào, em sẽ lấy một người đàn ông ra sao. Em nghĩ, anh ấy sẽ rất yêu em, rất bao dung, rất nuông chiều em, sẽ tin tưởng em, tín nhiệm em vô điều kiện…" Ánh mắt cô men theo chiếc cúc áo từ từ đi lên, vượt qua cổ họng, bờ môi, sống mũi cao thẳng rồi bịn rịn nhìn sâu vào mắt anh: "Em ăn nói hơi lủng củng…"

Lục Đông Thâm bật cười, vòng tay qua người cô, thì thầm: "Bé con, em phải nhớ một câu nói của anh, bất luận là lúc nào em cũng phải tin rằng anh tin em. Chỉ cần là em nói, anh đều tin."

Ngón tay Hạ Trú run rẩy, trái tim cũng rung rinh. Cô nhìn anh, tình yêu từ tận đáy lòng như dây leo từ từ lan rộng, lấp đầy cả một khoảng trống trải. Cô không kìm được lòng mình níu lấy cổ anh, áp mặt lên ngực anh:

“Đông Thâm, Đông Thâm…” Cô lẩm bẩm tên anh, từng lần từng lần khắc vào trái tim mình.

Có lúc hạnh phúc đến quá đầy, cô lại thấy lo sợ. Cô muốn giữ chặt Lục Đông Thâm, nhưng lại sợ mình không thể nắm chắc.

“Sau này chúng ta thật sự sẽ không chia xa sao?” Cô hỏi.

“Không đâu.” Anh trả lời.

“Liệu anh có bỏ mặc em, phụ em không?” Cô lại hỏi.

“Không đâu.” Anh lại trả lời.

Hạ Trú ngước mắt nhìn anh, sóng mắt lăn tăn, không biết là vì ánh đèn trời soi vào hay vì mắt cô thật sự ươn ướt: “Vậy nếu thật sự có một ngày như thế, nếu có ngày anh đổi ý, bỗng nhiên không yêu em nữa, vậy em…”

“Em muốn làm gì cũng được.” Lục Đông Thâm nhẹ nhàng ngắt lời cô: “Bé con, sẽ không có ngày đó đâu, anh sẽ không đổi ý, cũng sẽ không bỗng dưng không yêu em nữa. Nếu em thật sự cho rằng sẽ có ngày đó, thì anh để mặc cho em xử lý, được không?”

Hạ Trú bật cười, nhưng khóe mắt cũng đỏ lên rất nhanh. Cô ôm lấy anh, thật chặt.

Trái tim Lục Đông Thâm bị cô khuấy đảo, vừa đau xót vừa ấm áp. Anh hỏi: “Có muốn trở thành vợ của anh không?”

Hạ Trú ra sức gật đầu.

Lục Đông Thâm trong lòng như nở hoa. Anh hơi kéo cô ra, giữ tay trên đầu cô, ép cô nhìn vào anh. Anh nói: “Nói em muốn làm vợ anh đi.”

Hạ Trú cắn môi cười, sau đó vênh mặt: “Em muốn làm vợ anh!”

Lục Đông Thâm thích sự phóng khoáng này của cô, anh bất giác cúi xuống hôn lên môi cô.

Cô ngâm nga kháng nghị: Nhẫn, anh còn chưa đeo nhẫn cho em mà…

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 272: Em CòN Có Anh (2126 Chữ)

Họ đặt cho em chữ ‘Trú’, là hy vọng cuộc đời em ngập tràn ánh nắng, tích cực tiến lên.

Chuyện Lục Đông Thâm cầu hôn chẳng mấy chốc đã được tất cả mọi người biết hết. Dẫu sao thì cảnh tượng hàng ngàn chiếc đèn trời từ từ bay lên, chỉ cần không mù đều có thể nhìn thấy.

Phóng viên ngửi mùi tìm đến.

Hạ Trú sợ nhất chính là ống kính của phóng viên, trong giây lát lập tức rụt cổ lại làm đà điểu. Lục Đông Thâm tuy không chủ động đối diện với phóng viên, nhưng cũng phong thanh ra ngoài, rằng khi nào có ngày tổ chức đám cưới sẽ thông báo với mọi người.

Những nhân viên phục vụ tối đó được tận mắt chứng kiến màn cầu hôn trong khách sạn Skyline cũng không giữ được mồm được miệng, đã lén lút tiết lộ cho báo chí, nói rằng mỗi một cái tên trên đèn trời đều do tổng giám đốc của họ chính tay viết lên. Đó là hàng ngàn chiếc đấy, nghe nói tổng giám đốc phải mất rất lâu mới hoàn thành, sau đó theo dõi sát sao nghệ nhân hoàn thành chiếc đèn trời.

Ai ai cũng nói hôn lễ của họ không còn xa nữa. Lục Đông Thâm chuẩn bị một nghi lễ cầu hôn hoành tráng như vậy, dĩ nhiên đã sớm có suy nghĩ kết hôn. Ngày cưới tuyệt đối không thể lần lừa thêm.

Khi chuyện này lan truyền khắp Skyline, có một khoảnh khắc Hạ Trú vẫn né tránh Trần Du. Nhưng Trần Du nghe xong lại rất vui mừng, hỏi cô: "Nến thơm tối đó thế nào hả? Là do tôi tự tay làm đấy."

Nghe xong, Hạ Trú sửng sốt.

Trần Du giải thích rằng: Lục Đông Thâm ngày nào cũng dành thời gian viết chữ lên đèn trời, bị cô ấy vô tình bắt gặp. Sau khi biết anh đang chuẩn bị cho ngày cầu hôn, cô ấy coi như bạn bè giúp đỡ.

Có lẽ cũng nhận ra suy nghĩ của Hạ Trú, Trần Du nói: Lục Đông Thâm là một người đàn ông khiến phụ nữ rất khó quên, nhưng cũng là một người đàn ông khiến rất nhiều phụ nữ phải tự biết mình đứng ở đâu. Tưởng Ly, chính vì đối phương là cô, nên tôi mới hy vọng hai người được hạnh phúc.

Những câu nói ngay thẳng của cô ấy khiến người ta cảm động, nhưng Hạ Trú đã quen đâm dao sau lưng, bèn chậm rãi hỏi: "Yêu người mới là cách tốt nhất để quên người cũ, tôi nói không sai chứ?"

Trần Du trừng mắt: "Tôi một lòng một dạ vì cô, mà cô lại mang tôi ra đùa giỡn à?"

Hạ Trú đi tới trước mặt cô ấy, ghé sát vào. Trần Du giật mình thở dốc. Hạ Trú cười: "Trần Nam Nam, cô tưởng mũi tôi nghỉ hưu rồi chắc? Trên người có mùi nước cạo râu, kết cấu sinh lý của cô thay đổi rồi hay cô lấy dao cạo râu ra cạo lông chân?"

Càng ngày cô càng thích trêu chọc Trần Du, nhìn thấy khuôn mặt cô ấy lúc đỏ hồng, lúc trắng bệch, cô cảm thấy cực kỳ thành tựu. Đương nhiên, Hạ Trú cũng đang thầm phân tích người đàn ông phía sau Trần Du. Liên tưởng tới trước kia cô ấy thông qua Thai Nghiệp Phàm để biết tình hình

Thai Quốc Cường thì có đến tám, chín phần đó chính là Thai Nghiệp Phàm.

Khi Tố Diệp gọi điện đến, cô ấy cười dở dở ương ương: "Mình biết là cậu nhất định không thoát khỏi lòng bàn tay của Lục Đông Thâm đâu. Anh ta muốn diện mạo có diện mạo, muốn vóc dáng có vóc dáng, chỉ riêng sắc đẹp đã đủ dụ dỗ cậu rồi."

Hạ Trú trả lời cô ấy một câu: Vô liêm sỉ.

Cô chạy trốn khỏi Bắc Kinh ồn ã vào một buổi sáng thứ Hai, không có mây mù, chỉ số không khí khá ổn. Ánh nắng đẹp một cách kỳ lạ, tầng mây miên man kéo dài ngàn dặm.

Cũng may, người ra ngoại thành không đông nên giao thông thông thoáng.

Tới trạm dừng chân, Hạ Trú xuống xe mua hai chai nước quay về, Lục Đông Thâm đang dựa vào xe hút thuốc. Sơ mi thẳng tắp, vóc người cũng thẳng tắp, nhòe đi trong ánh nắng rực rỡ. Thật ra cô thích nhìn anh lúc hút thuốc. Khi anh hơi nheo mắt lại lúc nhả khói, trông anh rất trưởng thành và tuấn tú, cũng rất đàn ông.

Cô tiến lên đưa cho anh một chai nước, một tay anh kẹp điếu thuốc đón lấy, tay kia vặn nắp chai. Anh đưa chai nước đã mở lại cho cô, còn mình cầm chai còn lại.

Hạ Trú uống nước cho nhuận giọng, rồi nói: "Em thật sự không ngờ anh lại biết."

Ngày giỗ của bố mẹ nuôi đã tới, đây cũng là nguyên nhân tối đó cô từ chối Nhiêu Tôn. Bố mẹ nuôi tuy nửa đời người làm chính trị ở Bắc Kinh, nhưng trong lòng vẫn nhung nhớ quê hương. Sau khi ông bà qua đời, cô đã

khéo léo từ chối sự giúp đỡ của Nhiêu Cẩn Hoài, để đưa tro cốt của họ về quê an táng.

Về một nơi non xanh nước biếc cách xa đô thị thật ra là mong muốn của cả bố mẹ nuôi. Có điều, mỗi lần tới ngày giỗ chạp đều khá vất vả. Con đường núi dẫn tới nghĩa trang rất gập ghềnh, cực kỳ hiểm trở.

Ba năm nay tuy cô náu mình ở Thương Lăng, nhưng một ngày trước ngày giỗ bố mẹ nuôi, cô lại về đây, né tránh tất cả những người quen. Bia mộ luôn được lau sạch sẽ, trước bia đặt rất nhiêu cúc trắng và cây mã đề, cộng thêm một chai rượu trắng.

Hoa cúc trắng được Nhiêu Cẩn Hoài chuẩn bị, Kiều Trân là người rất hiểu sở thích của mẹ nuôi, mỗi lần cùng Nhiêu Cẩn Hoài tới thắp hương đều chuẩn bị một bó mã đề. Rượu là do Nhiêu Tôn chuẩn bị. Bố nuôi có thói quen nhấp rượu, nhưng lại chỉ thích uống rượu trắng.

Lục Đông Thâm biết chuyện ngày giỗ ít nhhiều khiến Hạ Trú cảm thấy kinh ngạc. Chuyện này cũng không khó điều tra, điều khiến cô không ngờ là sự tỉ mỉ và chu đáo của anh. Chính vào buổi tối Chủ Nhật đó, anh ôm cô và nói: Ngày mai anh đã chuẩn bị đồ cúng đầy đủ rồi, anh đi cùng em.

Khi đó cô mới biết, thì ra anh biết nội tình.

Lục Đông Thâm cười, dập tắt điếu thuốc, xoa đầu cô và nói: “Đi thôi.”

Họ lên xe, đi thẳng về quê. Trời hơi tối đi một chút, chẳng biết có vầng mây đen từ đâu bay tới, từ từ che khuất mặt trời.

Trước khi vào núi, Lục Đông Thâm hỏi cô: “Bao nhiêu năm qua, em thật sự chưa từng nghe ngóng về bố mẹ ruột của mình sao?”

Chủ đề này trước đây từng nhắc đến, cô chỉ nhắc qua loa mấy câu. Nhưng hôm nay nghe xong cô im lặng một lúc mới nói: "Thật ra, em đã biết về bố mẹ ruột của mình từ lâu."

Bóng cây lướt nhanh ngoài cửa sổ, giống như năm tháng trôi vùn vụt vậy. Hạ Trú ngắm nhìn phong cảnh như tranh bên ngoài, trong mắt có thêm một tầng sương nặng nề: "Bố mẹ ruột của em rời quê hương đi nơi khác làm ăn. Bố em gặp tai nạn trong mỏ rồi mất, mẹ đẻ em ra thì để luôn lại bệnh viện. Em có thể hiểu được, một người phụ nữ nuôi con một mình là rất khó khăn, mà em lại chỉ là một đứa con gái."

Cô cười khổ, lắc đầu: "Bố mẹ nuôi của em đã tìm kiếm tung tích bố mẹ đẻ của em từ sớm. Về sau mới biết mẹ đẻ em cưới người khác không bao lâu sau cũng lâm trọng bệnh qua đời. Nhà người đó cũng chẳng ra sao, sau khi hỏa táng thì thả trôi tro cốt theo sông như tập tục của người dân bản địa cho xong chuyện. Bố mẹ nuôi không dám nói với em sự thật, hy vọng có thể giữ chút kỷ niệm trong lòng em. Cho đến khi họ qua đời, họ mới nói: Hạ Hạ, con phải nhớ kỹ, con chính là con gái của bố mẹ. Họ không biết rằng, thật ra em đã sớm biết rõ mọi chuyện, lúc họ điều tra em cũng nghe được rõ ràng."

"Mấy năm trước em rất căm hận, hận bố mẹ ruột vì sao lại vứt em đi. Nhưng trải qua nhiều chuyện rồi em cũng hiểu được. Con người sống không dễ dàng gì. Có lẽ ban đầu khi để em lại, bà cũng rơi nước mắt, trái tim cũng rỉ máu." Hạ Trú khẽ thở dài: "Tuy em không có bố mẹ đẻ, nhưng bố mẹ nuôi tốt với em như con ruột vậy. Họ đặt cho em chữ 'Trú', là hy vọng cuộc đời em ngập tràn ánh nắng, tích cực tiến lên. Họ không cầu mong em giàu có phú quý, chỉ mong em hạnh phúc vui vẻ. Những kỳ vọng như vậy chẳng phải là lời chúc của bố mẹ ruột hay sao?"

Lục Đông Thâm một tay giữ vô lăng, một tay kéo tay cô qua, khẽ nói: "Công sinh thành và dưỡng dục, dưỡng dục luôn lớn hơn."

Anh cũng từng điều tra về bố mẹ ruột của cô. Dẫu sao thì trên đời chẳng có đứa con nào không hy vọng gặp lại bố mẹ ruột. Anh vốn nghĩ nếu tìm được sẽ cho cô một bất ngờ, không ngờ lại điều tra ra hai vợ chồng Hạ Vận Thành năm xưa cũng từng điều tra chuyện này. Những gì anh điều tra được thật ra cũng giống lời Hạ Trú kể. Bố cô gặp nạn trong hầm mỏ, mẹ tái giá rồi mất. Sau khi điều tra rõ ràng rồi anh vẫn ngập ngừng không biết có nên nói cho Hạ Hạ không, không ngờ hóa ra cô đã biết từ sớm rồi.

Như vậy, anh càng thương cô hơn. Anh nắm chặt tay cô, đặt lên môi: "Bé con, em còn có anh."

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 273: Anh Có Nghĩ Em Xui Xẻo Không? [2151 Chữ]

Em là bảo bối khó khăn lắm anh mới có được, cho dù em không cần anh nữa, anh cũng tuyệt đối không buông tay.

Cho dù là ngày hè nóng nực, không khí trong nghĩa trang vẫn khiến người ta lạnh gáy.

Hạ Vận Thành và Mai Sơ được hợp táng, so với các ngôi mộ khác cũng không vì thân phận mà quá nổi trội, không to không bé không xa hoa.

Trên bia mộ là ảnh chụp chung của hai người họ. Lúc còn sống là một cặp vợ chồng ân ái, chết đi rồi cũng không lấy ảnh riêng. Hai người tựa vào nhau, cũng giống như sống chết không rời.

Dòng chữ trên bia mộ năm xưa được Nhiêu Cẩn Hoài tự tay khắc lên. Lúc đó sau khi khắc xong, ông ấy cũng như già đi cả chục tuổi.

Có người đã tới thăm viếng trước cả Hạ Trú.

Cúc trắng, mã đề và rượu trắng đều được bày chỉnh tề như bao lần. Trong bát hương có tàn hương, ly rượu cũng được rót đầy.

Hạ Trú chuẩn bị không ít vàng tiền, và cô cũng đã đốt hết trong lò trước khi lên núi. Ngoài đốt cho Hạ Vận Thành và Mai Sơ ra, cô còn đốt cho hai người nữa.

Bia mộ rất sạch sẽ, nhưng Hạ Trú vẫn cẩn thận lau thêm một lượt, sau đó mỉm cười khoác tay Lục Đông Thâm, nói với bức ảnh trên bia mộ: "Bố mẹ, con tìm được hạnh phúc rồi."

Lục Đông Thâm cúi gặp người xuống và nói: "Cô chú, cháu là Lục Đông Thâm, chồng chưa cưới của bé con, giao bé con cho cháu, cô chú cứ yên tâm."

Hạ Trú quay đầu nhìn anh, gương mặt tuấn tú của anh nhòe đi trong ánh nắng và bóng những chạc cây đan vào nhau. Một tiếng "chồng chưa cưới" khiến cô xúc động trong lòng.

Bên cạnh ngôi mộ hợp táng của Hạ Vận Thành và Mai Sơ còn một ngôi mộ khác, cũng là hợp táng, nhưng bên trên không có ảnh, chỉ khắc tên hai người: Hạ Hào, Phương Uyển.

Trước mộ cũng đặt một bó hoa tươi rất lớn.

Hạ Trú ngồi xuống trước mộ của họ, cũng lau lại tấm bia mộ đã khá sạch sẽ. Lục Đông Thâm đứng bên cạnh nhìn rất rõ ràng. Hai cái tên Hạ Hào và Phương Uyển anh không xa lạ gì. Thế nên ban nãy khi đốt vàng tiền ở dưới, anh cũng đoán ra được hai phần vàng tiền dư ra là dành cho ai.

"Dưới này không có gì, em không tìm được di vật của họ, thế nên chỉ có thể lập bia mộ cho bố mẹ ruột ở đây sau khi bố mẹ nuôi qua đời." Hạ Trú lau sạch từng khe kẽ nét chữ trên bia, đau thương nói: "Vốn dĩ chỉ là một cậu chủ tay không xách nặng được, vai không vác nặng được, xuống mỏ chẳng phải là tìm cái chết sao? Thanh mai trúc mã vốn tốt đẹp, tái giá cùng người lại thêm sầu."

Lục Đông Thâm nghe cô nói vậy là cũng hiểu ra vài phần. Xem ra cô không những đã biết bố mẹ ruột của mình là ai mà cũng đã điều tra rõ ràng

chuyện năm xưa.

Hạ Hào đích thực là một công tử như lời Hạ Trú nói. Gia thế nhà họ Hạ không tệ, là một gia đình giàu có ở địa phương. Hạ Hào và Phương Uyển là thanh mai trúc mã. Sau khi hai người họ kết hôn thì nhà họ Hạ đột ngột gặp biến cố, người thì chết, kẻ thì ly tán. Cụ bà nhà họ Hạ trước lúc lâm chung đã chỉ thẳng tay vào mặt Phương Uyển mà mắng bà là đồ tai họa, là yêu quái.

Hạ Hào dẫn theo Phương Uyển rời khỏi quê hương, vì sinh kế buộc phải xuống mỏ. Nhưng một cậu công tử thường ngày được ăn sung mặc sướng làm sao có thể làm mấy công việc vất vả ấy được? Cuối cùng ông vẫn gặp tai nạn mà chết. Phương Uyển khi đó bụng đã to, chuẩn bị đến ngày sinh. Khi bà phát hiện mình sinh ra một đứa con gái, bà đã quyết tâm bỏ nó mà đi.

Vì cuộc sống, Phương Uyển tái giá với người khác. Đối phương cũng chỉ là một người trong làng, lấy Phương Uyển một là vì bà đẹp, hai là muốn có người nối dõi, nhưng Phương Uyển về nhà chưa đầy nửa năm đã qua đời. Nguyên nhân là vì lúc sinh bà mất quá nhiều sức khỏe, lại không ở cữ điều dưỡng cơ thể, sau khi tái giá bệnh tật dầm dề. Mà nguyên nhân quan trọng hơn là bà bị nhà đó coi là một kẻ không may mắn. Cứ như vậy, Phương Uyển rầu rĩ lìa đời.

Sau khi lau sạch mộ, Hạ Trú đứng dậy, nhìn về phía Lục Đông Thâm, ánh mắt bi thương: “Đông Thâm, có phải anh cũng cho rằng em không may mắn không?”

Đáy mắt Lục Đông Thâm là đau lòng và cưng chiều: “Đồ ngốc, sao anh có thể nghĩ em như vậy? Việc mẹ em gặp phải chỉ có thể trách thời đại đó.”

Trong quá trình điều tra, Lục Đông Thâm được biết, Phương Uyển là một người phụ nữ đẹp nhất nhì ở địa phương, nhất là đôi mắt đó rất biết quyến rũ người khác. Nhưng một người phụ nữ đẹp như vậy cuối cùng bị người ta coi là điềm xấu, nguyên nhân là vì Phương Uyển có một điểm khác người. Sự khác người này đã tạo ra hiểu lầm của những người thời đó dành cho bà.

Điểm khác biệt này Phương Uyển có, và Hạ Trú cũng có.

Chính là một khứu giác nhạy cảm hơn người thường.

Họ có thể ngửi thấy những mùi hương mà người thường không thể, thế nên một vài biểu hiện sẽ khiến người ta thấy kỳ lạ và hiểu lầm. Khả năng thiên bẩm này chỉ di truyền qua các đời con gái nhà họ Phương, thế nên sau khi thấy mình lại sinh ra một đứa con gái, Phương Uyển đã đau đớn từ bỏ.

Lúc đó bác sỹ đỡ đẻ chỉ biết đứa bé họ Hạ, còn lại không biết gì khác, cũng vì thế, khi ở trong trại trẻ mồ côi, Hạ Trú chỉ tên là Hạ Hạ.

“Thứ xui xẻo thực sự là lòng người.” Lục Đông Thâm khẽ nói: “Nếu lúc đó nhà họ Hạ không tan cửa nát nhà thì họ đã coi mẹ em là ngôi sao may mắn chứ không phải là điềm họa. Thế nên, may mắn hay xui xẻo chỉ là một cái cớ để con người ta xoa dịu sự bất hạnh của mình mà thôi.”

Hạ Trú hít sâu một hơi: “Thời đại đúng là đã khác, nhưng em vẫn sợ…”

“Sợ điều gì?” Lục Đông Thâm nhìn cô.

Hạ Trú nhìn thẳng vào mắt anh, nói rành mạch từng câu từng chữ: “Sợ người khác sợ em.”

Lục Đông Thâm ban đầu sững người sau đó bật cười: “Nói linh tinh.”

Hạ Trú ôm chặt Lục Đông Thâm: “Thật ra, mỗi lần tới thăm bố mẹ ruột, em đều lo sợ. Có thể đời trước, con gái nhà họ Phương còn có mũi thính hơn em, thế nên họ không dám thể hiện ra năng lực của mình, nhưng cho dù vậy vẫn bị coi là quái vật. Em từng điều tra, thật ra tình yêu của họ đều rất gập ghềnh. Em thật sự sợ hãi. Đông Thâm, em rất sợ đánh mất anh, rất sợ đây là một lời nguyền của gia tộc.

Cảnh giới cao nhất của nhà tạo hương là bậc thầy mùi hương, có thể vận dụng những mùi mình ngửi thấy và không ngửi thấy để đạt được mục đích của mình. Cô được mọi người mệnh danh là bậc thầy mùi hương hiếm gặp, nên Quý Phi và những người khác đều kiêng dè và bôi nhọ.

Có người mất cả đời để bồi dưỡng cho khứu giác của mình, muốn đạt tới cảnh giới cao nhất ấy. Nhưng cô không cần nỗ lực, không cần cai rượu cai thuốc, không cần rèn luyện đã có tài năng bẩm sinh này. Người ngoài nhìn vào đây là một điều may mắn, nhưng Hạ Trú lại thấy lo sợ.

Cô thà được giống như Trần Du, Quý Phi nỗ lực bồi dưỡng, cũng không muốn gánh vác lời nguyền nặng nề của gia tộc.

Cô chỉ muốn có được sự bình an, muốn có được hạnh phúc. Bây giờ Lục Đông Thâm mang tới cho cô tất cả. Cô sợ sẽ đánh mất, thế nên trước đó cứ chần chừ không dám nhận. Nhưng có được rồi cô lại càng sợ mất hơn, rất sợ.

Lục Đông Thâm ôm lấy cô, nhẹ nhàng xoa đầu cô: “Em sẽ không đánh mất anh đâu.”

Cô ngước lên nhìn anh.

Anh cọ tay qua má cô: “Em là bảo bối khó khăn lắm anh mới có được, cho dù em không cần anh nữa, anh cũng tuyệt đối không buông tay.”

Sống mũi Hạ Trú cay xè. Gặp được Lục Đông Thâm mới là niềm may mắn nhất cuộc đời cô phải không?

Trước khi ra về, Hạ Trú thắp cho Phương Uyển loại hương đặc biệt. Đây là thứ duy nhất cô mang mỗi lần tới viếng Phương Uyển. Cô nói với Lục Đông Thâm: "Tuy em chưa từng gặp bà, nhưng em cảm thấy có lẽ bà thích thứ này."

Khi hai người họ rời khỏi nghĩa trang, phía đường chân trời hoàng hôn đã buông, kéo dài vạn dặm, ngày mai sẽ lại là một ngày tươi đẹp.

Xe trong bãi đỗ vốn không nhiều, ngoài xe của nhân viên ở đây thì chỉ còn xe của Lục Đông Thâm, nhưng chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện thêm một chiếc nữa, đỗ ngay phía trước xe của Lục Đông Thâm rất ngạo mạn.

Một chiếc xe việt dã biển địa phương, cửa xe để mở, có một cánh tay vắt ra ngoài, ngón tay gầy đang kẹp một điếu thuốc.

Hạ Trú đang định mắng ai mà thất đức như vậy thì có một người thò đầu ra, nở nụ cười nhắng nhít chào cô và Lục Đông Thâm.

Cô sững người, hóa ra là Nhiêu Tôn.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 274: Rồi Em Sẽ Hối Hận (2353 Chữ)

Em ghét anh như vậy, một phút cũng không muốn ngồi cạnh anh chứ gì? Được thôi!

Nhiêu Tôn mở cửa xe, ném đầu lọc đi, chân trái dẫm lên dập tắt điếu thuốc, sau đó chân phải đặt lên vô lăng, chân phải dẫm lên bàn đạp xe, tư thế vừa bắng nhắng vừa nghịch ngợm.

Vị khách không mời mà đến.

Khiến Lục Đông Thâm khẽ nhíu mày lại.

Hạ Trú nghi hoặc nhìn Nhiêu Tôn: "Sao anh lại ở đây?"

Nhiêu Tôn cũng tảng lờ nét mặt khó chịu của Lục Đông Thâm, nụ cười hiện lên trong đôi mắt hẹp dài, trông vừa phong lưu vừa bất kham: "Hôm qua, sau khi cùng bố mẹ anh tới thăm cô chú Hạ, anh đã không đi nữa, nghĩ bụng không biết hôm nay em có đến không."

Không cần nghĩ nhiều Hạ Trú cũng biết hoa tươi và rượu trước bia mộ do ai chuẩn bị, còn cả đồ lễ trước mộ bố mẹ cô nữa. Tuy rằng vợ chồng Nhiêu Cẩn Hoài cũng biết ngôi mộ đó trống rỗng,, nhưng từ sau khi cô tự lập nên, mỗi năm tới ngày giỗ của bố mẹ nuôi, Nhiêu Cẩn Hoài cũng sẽ thắp hương cả cho bố mẹ đẻ cô.

Vì chuyện này, Hạ Trú vẫn rất cảm kích trong lòng.

Nhiêu Tôn lại quay sang nhìn Lục Đông Thâm, cười khó hiểu: “Tổng giám đốc Lục quả nhiên có tâm, tôi còn tưởng tối đó anh chỉ nói vậy thôi.”

Màn sương mù trong mắt Lục Đông Thâm tan đi, nụ cười anh nhạt nhòa: “Chuyện của bé con chính là chuyện của tôi, thế nên không phiền Tôn thiếu nhọc lòng.”

Kẻ mù cũng có thể nhìn ra sự cất công của Nhiêu Tôn. Tới nghĩa trang đường núi gập ghềnh, chắc chắn là anh ấy sợ Hạ Trú chỉ có một mình, thế nên đặc biệt ở lại thêm một ngày chờ đợi. Tuy rằng phần tâm tư này khiến Lục Đông Thâm rất không vui, nhưng cũng buộc phải thừa nhận, một Nhiêu Tôn thường ngày kiêu ngạo phong lưu lại cực kỳ để ý đến những việc của Hạ Trú.

Hạ Trú cũng đoán được mục đích của Nhiêu Tôn, nhất thời tâm trạng có chút phức tạp, cô bèn nói một câu: “Đông Thâm vẫn luôn đi cùng tôi, cảm ơn anh.”

“Bao năm rồi, cuối cùng em cũng nói với anh một tiếng cảm…” Nụ cười của Nhiêu Tôn chợt khựng lại khi liếc thấy chiếc nhẫn nơi ngón áp út của cô, khuôn cằm cũng căng ra đôi chút. Anh ấy cũng đã nghe nói về chuyện Lục Đông Thâm cầu hôn, chỉ có điều vẫn không đau bằng khi nhìn thấy Hạ Trú đeo chiếc nhẫn đó.

Cuối cùng, anh ấy hạ giọng nói một câu: “Còn chưa chúc mừng hai người.”

Lục Đông Thâm vòng tay qua eo Hạ Trú, nói một tiếng “Cảm ơn” rồi tiếp lời: “Tôn thiếu về Bắc Kinh thì có thể cùng đi.”

“Được thôi.” Nhiêu Tôn cười mà như không cười, nhưng anh quay sang nói với Hạ Trú: “Em lên xe của anh, anh có chuyện muốn nói với em.”

“Có chuyện gì về Bắc Kinh rồi tính đi.” Tuy quan hệ giữa cô và Nhiêu Tôn đã dịu hơn lúc trước, nhưng bắt cô ngồi chung xe với anh ấy, cô vẫn bài xích.

Không chỉ là cô, ngay chính Lục Đông Thâm cũng không đồng ý. Trong nụ cười của anh mang thêm ý cảnh cáo: “Tôn thiếu đùa quá trớn rồi.”

Nếu đổi lại là người khác, bắt gặp ánh mắt này của Lục Đông Thâm đã sớm sợ hãi, nhưng Nhiêu Tôn tự tung tự tác đã quen, chỉ cười khẩy: “Tổng giám đốc Lục căng thẳng quá rồi, Hạ Hạ bây giờ là vị hôn thê của anh, anh còn sợ tôi cướp mất cô ấy sao? Nói gì tôi cũng được tính là một nửa người nhà của Hạ Hạ, cô ấy sắp lấy chồng, cho dù tôi không định lải nhải vài câu thì bố mẹ tôi cũng có lời muốn tôi chuyển tới cô ấy đấy.”

Lục Đông Thâm mím chặt môi, dáng vẻ khi không cười của anh trông cực kỳ nghiêm túc.

Hạ Trú cảm thấy bây giờ Nhiêu Tôn cũng không thể làm chuyện gì quá đáng, suy nghĩ một chút, cô gật đầu với Lục Đông Thâm.

Lúc xuống núi, phía chân trời đã tối sầm lại, một bên kia hoàng hôn đang kéo chút nắng tàn cuối cùng vào bóng tối.

Đường núi hẹp ngang, ngoằn ngoèo như ruột dê chênh vênh giữa ngọn núi. Hai chiếc xe một trước một sau vượt qua đoạn đường khúc khuỷu. Phía xa xa chỉ có những sống núi đen xì, dài miên man không dứt. Xung quanh đến đèn đường còn không có. Trời tối rồi, trên núi nhiều sương hơn. Cho dù bất đèn thì cũng không thể chiếu sáng quá xa.

Lục Đông Thâm đi trước mở đường, xe của Nhiêu Tôn chạy theo phía sau. Anh ấy nhìn thẳng phía trước, đôi mắt cũng đen thẫm lại như bọc một

tầng sương mù. Nhiêu Tôn châm một điếu thuốc, mở hé cửa sổ. Gió mang theo cái ẩm ướt của núi rừng tràn vào trong.

"Thật ra anh vẫn luôn mong cho hai người chia tay." Nhiêu Tôn cất vẻ bắng nhắng của mình đi, nói bằng giọng nghiêm túc: "Hai người vốn không chung một đường. Thân phận của anh ta đã quyết định anh ta làm việc phải bất chấp thủ đoạn và tính toán từng bước. Còn em thì sao? Em tự do phóng khoáng, không chịu bó buộc. Cuộc sống mà em mong muốn anh ta chưa chắc đã có thể đáp ứng. Lúc trước anh nghĩ em cũng chỉ nhất thời mê muội, ở bên cạnh anh ta lâu sẽ thật sự hối hận. Nhưng anh không thể ngờ em còn định kết hôn với anh ta."

"Đây cũng là lời bác trai muốn anh chuyển tới tôi sao?" Hạ Trú cười lạnh.

"Ngoài miệng tuy họ không nói gì, nhưng trong lòng đều hiểu rõ con người Lục Đông Thâm phức tạp đến mức nào, còn em thì đơn thuần đến mức nào." Nhiêu Tôn bực dọc.

"Thế nên, anh gọi tôi lên xe chỉ là muốn khuyên tôi chia tay với anh ấy?"

"Đúng là anh có suy nghĩ này. Dù sao thì anh vẫn nghĩ rằng nếu không còn Tả Thời, em sẽ thuộc về anh." Cằm Nhiêu Tôn căng ra: "Em cho rằng anh hẹp hòi ích kỷ cũng được, ghen ăn tức ở cũng được, em và Lục Đông Thâm không dài lâu được đâu. Anh quan tâm đến mức nào thì cũng hy vọng em được hạnh phúc đến mức ấy. Anh thật không hiểu em ưng Lục Đông Thâm ở điểm nào, vì sao cứ phải là anh ta!"

Ánh mắt Hạ Trú lạnh và tối đi: "Đừng nhắc đến Tả Thời với tôi."

Nhiêu Tôn nắm chặt vô lăng, nghiến răng nghiến lợi.

Sự trầm mặc dấy lên giữa hai người trong vài phút ngắn ngủi. Lát sau, Hạ Trú lên tiếng: "Yêu một người vốn không cần quá nhiều lý do, lý do duy nhất chính là tôi yêu anh ấy."

Đáy mắt Nhiêu Tôn ngập tràn bi thương: "Hạ Hạ, em sẽ hối hận đấy."

"Chỉ cần là chuyện tôi đã quyết định thì tôi sẽ không hối hận, cho dù một ngày kia thương tích đầy mình, tôi cũng chấp nhận."

Câu nói này như lưỡi dao cứ vào trái tim Nhiêu Tôn. Anh ấy bặm môi lại rất chặt, cả khuôn mặt tái xanh lạnh ngắt, ngay sau đó nhấn chân ga cho xe tăng tốc.

"Nhiêu Tôn, anh làm gì vậy?" Hạ Trú cảnh giác.

Nhiêu Tôn không nói gì, tiếp tục tăng tốc tiến lên. Ở một điểm khá rộng để rẽ, Nhiêu Tôn bất ngờ vượt qua Lục Đông Thâm.

"Anh điên à, đây là đường núi đấy!" Hạ Trú giơ tay nắm chặt tay vịn trên đỉnh đầu, gào lên với Nhiêu Tôn.

Phía sau, Lục Đông Thâm cũng tăng tốc. Nhưng đường núi lại trở về dáng vẻ hẹp ngang lúc trước, cố vượt lên chỉ khiến hai xe đâm nhau. Vì vậy, anh đành chiếu đèn và bấm còi liên tục, ra hiệu cho Nhiêu Tôn giảm tốc độ. Thậm chí anh còn mở cửa xe, gào lên phẫn nộ: "Nhiêu Tôn!"

Nhiêu Tôn làm như không nghe thấy, một mực tiến về phía trước, nhưng cũng không tăng tốc, chính là không để Lục Đông Thâm có cơ hội vượt lên.

Hạ Trú nghiến răng, nhìn anh ấy chằm chằm: "Đường kiểu này anh còn ra vẻ gì chứ? Dừng xe!"

Nhiêu Tôn mặc kệ.

“Tôi bảo anh dừng xe! Anh lên cơn điên gì vậy?” Hạ Trú gào lên với anh ấy.

Nhiêu Tôn cũng nghiến răng: “Em ghét anh như vậy, một phút cũng không muốn ngồi cạnh anh chứ gì? Được thôi!” Nhiêu Tôn lại tiếp tục nhấn chân.

Hạ Trú những tưởng Nhiêu Tôn sẽ cho xe dừng lại, nhưng chiếc xe vẫn đi tiếp. Phía trước lại là đường xuống dốc, chiếc xe bắt đầu tăng tốc. Cô phẫn nộ: “Nhiêu Tôn, anh chỉ mong tôi chết đi có phải không?”

Sắc mặt Nhiêu Tôn có chút thay đổi. Anh ấy nhấn chân phanh nhưng không thấy động tĩnh gì. Đường núi càng lúc càng dốc, có mấy lần Nhiêu Tôn muốn thay đổi tốc độ nhưng cũng vô ích. Hạ Trú cũng phát hiện ra điều bất thường, vội hỏi: “Sao thế?”

Nhiêu Tôn dùng sức kiểm soát vô lăng, liếc nhìn ra gương chiếu hậu, đo lường khoảng cách của mình và xe của Lục Đông Thâm rồi hạ thấp giọng: “Nhảy khỏi xe!”

“Cái gì?”

“Anh bảo em mở cửa nhảy ra ngoài!” Nhiêu Tôn sa sầm mặt ra lệnh: “Nhanh!”

Bên trái xe là sườn núi dốc đứng, bên phải là nơi người ta đã khai phá, thế nên rất an toàn, nhảy ra cũng chỉ rơi xuống những lùm cỏ thấp, thế nên Nhiêu Tôn mới yêu cầu như vậy.

Hạ Trú phát hiện ra chuyện nguy hiểm: “Xe có vấn đề gì vậy?” Sao cô chỉ quan tâm tới bản thân được chứ?

Nhiêu Tôn thấy cô chần chừ không nhảy, không nói không rằng, lập tức vươn tay đẩy cô ra ngoài. Một tay anh ấy vẫn giữ vô lăng, một tay đẩy mạnh: "Nhảy!"

Xe lao đi khá nhanh, Hạ Trú nhanh xuống cũng nguy hiểm. Nhưng cũng may Hạ Trú tràn đầy sức sống. Cô bị Nhiêu Tôn đẩy mạnh như thế, cả người lăn vào trong lùm cỏ. Cô liên tục lăn mấy vòng liền. Trong lùm cỏ có những hòn đá nhỏ lăn từ trên núi xuống, cọ qua khiến cô đau đớn khắp người, thậm chí còn làm cánh tay cô bị thương.

Bên tai vang tên tiếng phanh xe. Lục Đông Thâm nhảy từ trên xe xuống, lao vào lùm cỏ kéo cô lên. Hạ Trú đau đớn cắn răng, còn chưa kịp lên tiếng, từ xa đã nghe thấy một âm thanh vang dội.

Cả người Hạ Trú run lên dữ dội, sắc mặt tái dại đi. Cô thất thanh kêu: "Nhiêu Tôn!"

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 275: Đã Ở Bên Anh Như Thế (2048 Chữ)

Ông trời đã cho anh tìm thấy cô như thế, và cô vẫn luôn ở bên cạnh như thế.

Xe của Nhiêu Tôn đập vào sườn núi, thân xe đổ nghiêng về phía lùm cỏ, toàn bộ đầu xe bị đâm nát, đuôi xe vòng một đường rồi nằm ngang, hướng thẳng về phía vách núi cheo leo dựng đứng, chặn đứng con đường ruột dê vốn đã bé hẹp.

Thủy tinh văng khắp đất, âm thanh vang dội ban nãy là tiếng cửa sổ xe vỡ tan.

Hạ Trú loạng choạng đứng dậy lao về bên đó, khi ấy cô mới phát hiện chân mình cũng đang bị thương. Cơn đau rát bỏng cháy. Cô sờ lên, tay ướt đẫm một mảng, có lẽ là máu đã chảy ra, nhưng cô không quan tâm được nhiều như vậy.

Lục Đông Thâm dìu cô đi vội tới chỗ vụ tai nạn. Cô sửng sốt lo sợ. Bên dưới ngọn đèn xe nhấp nháy, Lục Đông Thâm nhìn thấy những vệt bánh xe lăn sâu xuống đường. Anh giật mình, sao Nhiêu Tôn lại chủ động đâm vào sườn núi chứ?

Có tiếng nước nhỏ xuống vọng ra, Hạ Trú ngửi thấy một mùi gây mũi, bèn kêu lên: “Bình xăng rò rỉ rồi!”

Ngay sau đó cô được Lục Đông Thâm giữ chặt trong lòng: “Cẩn thận!”

Lại một âm thanh lớn khác vang lên, lần nay là bình xăng nổ tung, đập vào sườn núi rồi bay ngược trở lại, sượt qua đỉnh đầu Lục Đông Thâm rồi lao xuống vực sâu đen ngòm.

Thân xe bắt đầu bốc cháy, là họa do đầu thuốc lá ban nãy của Nhiêu Tôn gây ra. Tuy rằng trong thực tế, rò rỉ bình xăng sẽ không khiến cả xe nổ tung thái quá như trong phim ảnh. Nhưng một khi ngọn lửa lan nhanh, người bên trong cũng khó thoát nạn.

Nhiêu Tôn không có động tĩnh gì.

Chỉ còn những tiếng ù ù không dứt vang lên bên tai Hạ Trú. Sau khi phản ứng lại, cô lao thẳng về phía trước. Lục Đông Thâm đẩy cô sang bên cạnh, quát: "Đừng tiến lên, gọi điện thoại báo cảnh sát và xe cấp cứu!"

Mình anh lao tới, cởi áo sơ mi ra quấn vào tay. Ô cửa sổ bị vỡ là cửa ghế sau. Cửa sổ ghế trước cũng đang đối mặt với nguy cơ bị nổ. Lục Đông Thâm không cho phép tình huống ấy xảy ra, anh đấm mạnh bàn tay đã quấn chặt áo, làm vỡ tung cửa sổ rồi kéo cửa xe nóng rẫy ra.

Túi khí tuy đã bật ra ngoài, nhưng rõ ràng vụ tai nạn này đâm quá nặng, cả người Nhiêu Tôn nằm gục trên vô lăng, úp mặt xuống bất động, máu đang theo vô lăng chảy xuống dưới.

"Nhiêu Tôn!" Lục Đông Thâm cố gắng kéo Nhiêu Tôn ra ngoài, hét to tên của anh ấy, nhưng anh ấy đã mất hoàn toàn ý thức, không có chút phản ứng gì.

Chân bị kẹt, Lục Đông Thâm không dám dùng nhiều sức, nhưng ngọn lửa ở hàng ghế sau đã bắt đầu lan tới. Phía kia, Hạ Trú đã tức tốc gọi điện báo cảnh sát và xe cứu thương. Nhưng đường núi vòng vèo, họ lên được

tới đây cũng phải mất một khoảng thời gian. Cô cố nhịn đau, muốn tới đó giúp sức, nhưng lại bị Lục Đông Thâm nạt quay về.

"Tiếng gì vậy?" Hạ Trú nghe thấy những tiếng tít tít bất thường.

Sắc mặt Lục Đông Thâm tái mét. Anh gào về phía cô: "Đứng xa ra một chút!"

"Không ổn, âm thanh này…" Hạ Trú hoang mang tột độ. Một khả năng chợt nảy ra trong đầu cô. Cô không buồn suy nghĩ, lập tức chạy tới: "Là đồng hồ đếm ngược đấy. Đông Thâm, nguy hiểm!"

Là một thiết bị đếm ngược thời gian.

Ban này khi trèo quá nửa người vào trong xe, định lôi Nhiêu Tôn ra ngoài, Lục Đông Thâm cũng đã phát hiện ra. Âm thanh này anh không xa lạ, là tiếng bom hẹn giờ đếm ngược.

"Hạ Trú, em đi ra ngoài cho anh!" Anh lại gào lên, ngay sau đó dùng hết sức lực, lôi bàn chân bị kẹt của Nhiêu Tôn ra, rồi đồng thời kéo cả người Nhiêu Tôn ra ngoài.

Lúc này làm sao Hạ Trú có thể bỏ rơi Lục Đông Thâm? Cô liều mạng lao lên, cùng anh kéo Nhiêu Tôn.

Lục Đông Thâm tuy vừa sốt ruột vừa giận dữ nhưng tình thế quá cấp bách, anh muốn đẩy Hạ Trú ra đã không thể nữa. Hơn nữa anh càng không có thời gian xem rốt cuộc quả bom thế nào. Cứ lần lữa mãi, Nhiêu Tôn không chết vì bom nổ thì cũng chết vì cháy. Anh bèn dốc hết sức bình sinh, được ăn cả, ngã về không.

Cuối cùng hai người họ cũng lôi được Nhiêu Tôn ra ngoài, mặt Nhiêu Tôn toàn là máu. Vết thương nằm trên đỉnh đầu, cánh tay và chân.

Lục Đông Thâm vác Nhiêu Tôn đang thoi thóp hơi tàn lên vai, tay kia nắm lấy tay Hạ Trú khẩn trương bỏ chạy. Họ chạy được vài bước thì phía sau đã nổ tung. Cả bầu trời đêm gần như sáng rực lên. Quả bom kia đã phát nổ, trước sau gần như chỉ trong khoảnh khắc.

Lục Đông Thâm nhanh tay nhanh mắt, vòng cánh tay che Hạ Trú dưới người mình, cả ba đồng thời lăn xuống đất.

Chiếc xe bị nổ vỡ vụn, một vài mảnh vỡ lẻ tẻ bắn ra, đập vào vách núi hoặc rơi thẳng xuống vực.

Một phen hú vía.

Hạ Trú được Lục Đông Thâm bảo vệ kín kẽ, không chịu bất kỳ thương tổn nào. Nhưng cảnh tượng trước mắt quả thực khiến cô rùng mình. Nếu muốn thêm vài giây, cả ba người họ đều tan xác.

Kẻ nào mà ác độc đến vậy? Nhằm vào Nhiêu Tôn ư?

“Em sao rồi? Có bị thương không?” Lục Đông Thâm gượng dậy, khẽ hỏi cô.

Cô lắc đầu, thật ra là tinh thần vẫn còn đang trong trạng thái ngơ ngẩn. Cô với lấy cánh tay Lục Đông Thâm, cảm thấy nó ướt đẫm, mới bàng hoàng: “Anh bị thương sao?”

“Không phải máu của anh, của cậu ta đấy.” Lục Đông Thâm liếc nhìn Nhiêu Tôn.

Nhiêu Tôn nằm dưới đất, vẫn không có chút ý thức nào. Quần áo trên người đã đỏ rực một màu máu, miệng cũng bầm tím. Hạ Trú không dám lay mạnh, sợ Nhiêu Tôn bị gãy xương nghiêm trọng. Cô chỉ ghé tới bên

cạnh, cố gắng gọi anh ấy dậy: "Nhiêu Tôn, anh tỉnh lại đi…" Cô giơ tay vỗ vỗ lên mặt Nhiêu Tôn: "Anh tỉnh lại đi…"

Lục Đông Thâm ngồi bệt dưới đất, cuộc vượt sinh tử ban nãy đã rút đi không ít sức lực của anh. Bây giờ tình hình thương tích của Nhiêu Tôn ra sao, liệu có vượt qua được cửa ải này không đành xem mạng của cậu ta đã tới chưa. Anh ngồi đó thở dốc, tiếng gọi Nhiêu Tôn của Hạ Trú vọng vài tai.

Anh sững người, ngay sau đó quay đầu nhìn Hạ Trú.

Hạ Trú quỳ dưới đất, quay lưng về phía anh, mặt nhìn vào Nhiêu Tôn, thế nên không thấy được biểu cảm của Lục Đông Thâm.

Giữa vùng núi hoang dại, đêm trăng mờ hư ảo, sương mù giăng kín, bóng lưng Hạ Trú rõ ràng ở ngay trước mắt mà như phiêu diêu, phảng phất. Bóng hình như có như không ấy hòa hợp với một hình bóng tận sâu trong ký ức Lục Đông Thâm, nhất thời anh dường như quay trở lại một ngày của ba năm trước.

Hoàng hôn u tối, núi cao chót vát, anh ở sâu trong rừng, khắp người toàn là máu. Trong lúc gần chết, anh nghe thấy tiếng một cô gái. Cô gái ấy vỗ nhẹ vào mặt cho anh tỉnh lại. Lúc đó ý thức của anh mỏng manh, trong mơ hồ ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng, như mùi của hoa, như mùi của thuốc. Cô nhét vào cuống lưỡi của anh rồi nói: Tôi có việc gấp phải đi ngay, có sống được hay không phải xem số của anh rồi.

Anh cố gắng mở mắt ra nhìn.

Trong rừng sâu sương mù phủ kín, trong thời khắc ánh sáng và bóng tối giao hòa, bóng hình người con gái ấy như thật lại như mơ. Anh cố gắng giơ tay ra với, nhưng cuối cùng nó vẫn biến mất giữa rừng núi.

Đoạn quá khứ đó bị Lục Đông Thâm vùi chôn trong ký ức. Thương Trường không như giang hồ, giang hồ ân oán còn có thể dùng đao kiếm thẳng thắn giải quyết. Còn sự cạnh tranh trên thường trường đều sẽ bị tiêu diệt sau những câu chuyện cười nói vui vẻ. Gỡ lớp mặt nạ văn minh điềm đạm ấy ra, chỉ còn lại mùi máu tanh lồ lộ.

Hạ Trú.

Quả nhiên mọi duyên phận đều không phải ngẫu nhiên, ông trời cho họ gặp gỡ ắt có lý do.

Bóng hình cô gái ba năm trước đã bị anh chôn cùng với ký ức. Ở Thương Lăng, một ly rượu của cô đã dễ dàng khơi gợi quá khứ ấy lên. Anh hỏi cô cho anh uống thứ gì. Cô đã mỉm cười khéo léo đáp lại: Còn anh Lục đã nhìn thấy thứ gì?

Anh nhìn thấy bóng lưng của cô, giống như tối nay vậy.

Người con gái anh đã từng cố gắng kiếm tìm, một thần nữ như tới từ thiên quốc xa xôi nào đó, cho anh một ngọn cỏ cứu mạng. Anh cũng từng nghi hoặc không biết đó có phải chỉ là ảo giác, có lẽ vốn không có cô gái thần tiên nào.

Nhưng, ông trời đã cho anh tìm thấy cô như thế, và cô vẫn luôn ở bên cạnh như thế.

~Hết chương 275~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 276: Lo Anh Sẽ Là Đàm Gia Tiếp Theo (2052 Chữ)

Kiều Trân lo cho cô, còn cô lại lo cho Lục Đông Thâm.

Nhiêu Tôn nhập viện.

Khi Nhiêu Cẩn Hoài và Kiều Trân vội vã tới kịp bệnh viện thì Nhiêu Tôn cũng đã tỉnh.

Vì được Lục Đông Thâm kịp thời cứu chữa, thế nên Nhiêu Tôn không bị thương nguy hiểm tới tính mạng. Vết thương nặng nhất cũng là do va đập vào đầu dẫn đến ngất xỉu. Đương nhiên, vết thương lớn không có, không có nghĩa là vết thương nhỏ đã dừng. Chân Nhiêu Tôn bị treo lên cao, một gánh tay bị nẹp, đầu quấn băng trắng toát, trên mặt có không ít vết xước.

Lục Đông Thâm thấy Nhiêu Tôn không còn gì đáng ngại, cũng lười giáp mặt, sau khi nộp đủ các chi phí lớn nhỏ, anh quay về xe hút thuốc.

Lúc Hạ Trú bước vào phòng bệnh, Nhiêu Tôn đang cố gắng cầm một chiếc gương lên bằng cánh tay còn có thể cử động của mình để ngắm gương mặt hiện tại. Nhiêu Cẩn Hoài ngồi trên sofa sắc mặt nặng nề. Kiều Trân tuy không gào khóc kêu trời kêu đất nhưng khóe mắt cũng đỏ ửng.

Không nhìn thấy Nguyễn Kỳ.

Thấy Hạ Trú đến, Nhiêu Tôn bỏ gương xuống, buông một tiếng thở dài nặng nề, nghiến răng nói: “Lục Đông Thâm ghen tỵ với diện mạo điển trai

của anh đúng không? Thế nên lúc kéo anh ra khỏi xe mới cố tình không bảo vệ gương mặt anh?"

Nhiêu Tôn ưa diện mạo.

Đây là chuyện Hạ Trú biết rõ từ ngày đầu tiên quen biết anh. Một công tử nhà giàu như anh, một Thái tử gia kinh thành nửa chính nửa tà, một gương mặt mê hoặc chúng sinh chính là thương hiệu của anh. Nếu nói anh quá quan tâm tới việc chăm sóc gương mặt thì không phải. Gương mặt kiểu này là do trời ban, dù có phung phí cách mấy thì vẫn đủ để khiến phái nữ điên đảo thần hồn. Thế nên Nhiêu Tôn rất quan tâm đến gương mặt mình. Người xung quanh không hiểu con người anh thường sẽ hiểu lầm, cho rằng anh cao ngạo, lạnh lùng. Nhưng Hạ Trú thì hiểu quá rõ, bình thường mặt chỉ nổi một cái mụn, anh cũng buồn bã cả ngày.

Hạ Trú tiến lên, ngắm trái ngắm phải rồi nói một câu: "Hủy dung là chuyện nhỏ thôi, giữ được mạng sống là tốt lắm rồi. Đại thiếu gia à, xe của anh bị người ta gài bom đấy."

Nghe xong câu ấy Nhiêu Tôn sốt ruột, rồi với lấy gương: "Anh có thể bị hủy dung sao? Ban nãy anh chỉ nhìn mấy vết xước thôi. Bác sỹ nói anh sẽ bị hủy dung?"

"Trời ơi Tôn Tôn, đã lúc nào rồi? Sao con vẫn còn bình thản như vậy chứ?" Kiều Trân không thể chịu nổi: "Con suy nghĩ kỹ xem trước kia đã từng đắc tội với ai, sao có thể ra tay tàn nhẫn với con như vậy? Lần nay nếu không có tổng giám đốc Lục, con khó mà giữ được mạng sống đấy."

Sau khi vợ chồng Nhiêu Cẩn Hoài tới nơi, nghe nói là có Lục Đông Thâm cứu giúp mới giữ được mạng sống cho Nhiêu Tôn, thì họ cảm kích vô cùng. Lục Đông Thâm không bị thương gì, ngoài vết xước trên cánh tay. Đối mặt với sự cảm kích của Nhiêu Cẩn Hoài, Lục Đông Thâm không thể

hiện quá nhiều cảm xúc, chỉ nói là người cùng hợp tác, không thể để bản thân thiệt thòi.

Nói thì không dễ nghe, nhưng Hạ Trú cảm thấy Lục Đông Thâm có lẽ là một người đàn ông không giỏi đáp lại những lời cảm ơn của người khác.

Nghe xong, Nhiêu Tôn bỏ gương xuống: "Mẹ, mở cửa làm ăn thì nhất định phải có thắng thua. Bao năm qua có biết bao đối thủ phải tổn thất vì Hoa Lực. Những người muốn lấy mạng con cũng vô số kể. Chuyện này bố là người hiểu rõ nhất, ngày nào mà trong giới chính trị không căng thẳng thót tim hơn con?"

Nhiêu Cẩn Hoài không lên tiếng, khuôn mặt sa sầm từ đầu tới cuối.

"Bố con là bố con, con là con." Kiều Trân lo âu ngồi trên giường: "Con làm ăn bao nhiêu năm nay, mẹ chưa bao giờ lo lắng có kẻ giở âm mưu với con, chỉ sợ những người không màng mạng sống kiểu này."

Rồi bà quay sang nhìn Nhiêu Cẩn Hoài: "Ông Nhiêu à, tìm người điều tra chuyện này đi. Chỉ sợ đối phương một lần chưa thành công sẽ có lần thứ hai. Lần này Tôn Tôn có người khác ở bên, lần sau lỡ như…"

"Mẹ, chuyện này con sẽ xử lý." Nhiêu Tôn nói: "Dám động vào con, nó chán sống rồi!"

"Mẹ con nói phải đấy, gặp phải chuyện này sống sót được là đáng lo nhất." Nhiêu Cẩn Hoài lên tiếng, nhíu mày: "Người dám động vào con không thể nào không biết gia thế của con, mà vẫn dám to gan lớn mật như vậy, vậy tức là nhắm vào mạng con." Nói tới đây, ông dừng lại suy nghĩ một chút: "Con nghĩ lại xem, trước mắt Hoa Lực đang động chạm tới lợi ích của ai?"

"Nhiều lắm."

“Lợi ích lớn nhất!” Nhiêu Cẩn Hoài không vui.

Nhiêu Tôn dĩ nhiên không dám bắng nhắng trước mặt Nhiêu Cẩn Hoài. Anh suy nghĩ một lúc lâu: “Cũng không có… Cũng có hợp tác với mấy bên, trong đó hợp tác lớn nhất là…” Nói tới đây, sắc mặt anh trở nên nghiêm túc, anh hơi nheo mắt lại: “Có lẽ mục đích thật sự của đối phương là một mũi tên trúng hai đích!”

Hạ Trú nghe xong sững người, hiểu ra ngay lập tức.

Nhiêu Cẩn Hoài dĩ nhiên cũng biết tình hình hiện tại của Hoa Lực, ông ngước mắt lên nhìn Hạ Trú: “Bảo Lục Đông Thâm cẩn thận một chút.”

Trái tim Hạ Trú đập những nhịp bất an.

Quan hệ giữa Hoa Lực và Skyline đi từ cạnh tranh tới hợp tác, tuy rằng họ chưa chính thức ký kết hợp đồng, nhưng đây cũng là chuyện ai ai cũng biết. Một khi Nhiêu Tôn gặp chuyện, tuy rằng sẽ không ai ngu ngốc tới mức kết tội Lục Đông Thâm là hung thủ, nhưng đây cũng sẽ là tổn thất rất lớn với Hoa Lực và Skyline.

Quan trọng hơn cả là, một khi Nhiêu Tôn mất mạng, đây sẽ là một thử thách đối với các đối tác tương lai của Skyline. Dẫu sao thì được hợp tác với Skyline là một cơ hội đắt giá, nhưng không đáng để mất mạng.

Người Trung Quốc làm ăn căn ke rất nhiều thứ, ví dụ như phong thủy, hoặc ví dụ như bát tự. Càng là một đối tác có thâm niên lâu năm thì họ càng để ý nhiều thứ.

Có một khoảnh khắc, Hạ Trú chợt khó thở. Chuyện này Nhiêu Tôn nghĩ tới được thì Lục Đông Thâm không thể nào không nghĩ đến. Có lẽ từ khoảnh khắc Nhiêu Tôn gặp chuyện, Lục Đông Thâm đã phát giác ra rồi.

Chiếc xe nổ tan tành, nghe khẩu cung của Nhiêu Tôn với cảnh sát thì đối phương làm hỏng hệ thống phanh xe, sau đó cài bom. Tức là đã tính chuẩn tình hình giao thông tối đó, dồn Nhiêu Tôn vào chỗ chết.

"Bác Nhiêu, ý của bác là, sẽ có người ra tay với Lục Đông Thâm?" Hạ Trú đè nén sự bất an xuống, bất chợt nhớ tới mùi hương trước kia gây ảnh hưởng đến Lục Đông Thâm. Chuyện đó cô dám chắc là có liên quan đến Quý Phi, khổ nỗi chưa tìm ra chứng cứ. Nhưng dù là vậy thì vẫn hành động âm thầm, còn ngang nhiên giết người như lần này, cô chưa nghĩ tới.

Nhiêu Cẩn Hoài suy nghĩ giây lát rồi nói một câu: "Có lợi ích là sẽ có sinh tử."

"Anh cũng từng nghe nói một chuyện." Nhiêu Tôn có phần đăm chiêu: "Rất nhiều năm trước, hình như Lục Đông Thâm cũng từng gặp một vụ tai nạn. Bây giờ xem ra, năm xưa chưa chắc đã là tai nạn."

Từng gặp tai nạn?

Hạ Trú bất chợt nhớ tới một câu nói của Trần Du: Năm xưa, khi tôi nhìn thấy Lục Đông Thâm, khắp người anh ấy toàn là máu…

Hạ Trú cảm thấy cổ họng như bị cả nhúm bông chặn lại, tắc nghẹn.

***

Sau khi về Bắc Kinh, Lục Đông Thâm cũng không nhàn. Anh tổ chức hai buổi họp trực tuyến, giải quyết vài tập tài liệu. Nhưng lúc anh đang nói chuyện với Dương Viễn thì vừa hay bị Hạ Trú đi ngang qua phòng làm việc nghe được.

Ý tứ đại khái là muốn Dương Viễn kín đáo điều tra tai nạn lần này của Nhiêu Tôn, sau đó anh hạ giọng xuống rất thấp. Hạ Trú loáng thoáng nghe

được vài chữ: Ba năm trước, tai nạn.

Đêm khuya, Hạ Trú trằn trọc không sao ngủ được, cứ nhắm mắt lại trong đầu cô lại hiện lên vụ nổ xe của Nhiêu Tôn. Giải quyết xong công việc, Lục Đông Thâm tắm qua rồi trở về giường, ôm lấy Hạ Trú theo thói quen. Thấy cô mở mắt tròn xoe, anh cười hỏi sao cô còn chưa ngủ.

Cô thở dài, im lặng, quay người lại ôm chặt lấy anh. Cô nhớ tới câu nói của Kiều Trân trước khi cô rời khỏi bệnh viện: "Hạ Hạ, cháu thật sự suy nghĩ kỹ sẽ lấy cậu ấy sao? Tuy bác không ép cháu đến với Tôn Tôn. Nhưng cháu theo Lục Đông Thâm bác cũng không yên tâm. Lai lịch của cậu ấy khá phức tạp, kẻ địch quá nhiều, bác lo cho cháu."

Kiều Trân lo cho cô, còn cô lại lo cho Lục Đông Thâm. Cô lo lắng anh sẽ trở thành một Đàm gia thứ hai. Sau khi suy nghĩ này thoáng qua, ngay bản thân cô cũng cảm thấy hoảng sợ, sống lưng lạnh ngắt một khoảng…

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 277: Suy Nghĩ Lung Tung (2655 Chữ)

Không có mùi nước diệt khuẩn, nhưng em lại ngửi thấy mùi cây anh túc trên người anh ấy đấy.

Trong phòng chỉ còn ánh trăng, tối tăm, thế nên Lục Đông Thâm không nhìn ra được cô đầy tâm sự.

Anh ôm cô, áp môi lên má cô, thì thầm: "Em muốn không?"

Hạ Trú không lên tiếng, tựa trán lên ngực anh.

Bàn tay lớn của Lục Đông Thâm luồn sâu vào trong váy ngủ của cô. Nhưng Hạ Trú giữ chặt tay anh lại, ngẩng đầu lên khỏi lòng anh: "Ba năm trước rốt cuộc anh đã xảy ra chuyện gì?"

Lục Đông Thâm hơi sững người.

Phòng ngủ hơi tối nên Hạ Trú không nhìn rõ biểu cảm nơi đáy mắt anh. Có thể anh cũng không thay đổi quá nhiều cảm xúc, một chút sững sờ trong giây lát chẳng qua chỉ là ảo giác của cô. Anh bỏ tay ra, nắm lấy tay cô đùa nghịch: "Chỉ là một tai nạn thôi."

"Có chuyện gì anh không thể nói với em sao?"

Lục Đông Thâm cúi xuống, hôn lên trán cô, nụ cười trầm đầy quyến rũ: "Bảo bối, em nghĩ quá nhiều rồi, đã qua cả rồi."

Anh vẫn như trước kia, đối mặt với chuyện bị thương chỉ nói qua loa có lệ, mặc kệ cô gạn hỏi kiểu gì cũng không hỏi được chi tiết tỉ mỉ. Thật sự là tai nạn hay như Nhiêu Tôn nghi ngờ, chỉ là trông giống một tai nạn?

“Nhắc tới trước kia, anh cũng khá tò mò một chuyện.” Lục Đông Thâm nói.

Hạ Trú nhìn anh.

“Em có từng cứu người nào đó không?”

Hạ Trú không buồn suy nghĩ: “”Đương nhiên là từng, cứu nhiều lắm.”

Lục Đông Thâm phì cười, cũng đúng, chỉ riêng ở Thương Lăng thôi cô cũng đã cứu không ít người rồi. Suy nghĩ giây lát, anh tiếp tục né tránh trọng điểm hỏi: “Ý của anh là, một người hấp hối sắp chết ấy.”

“Những người như vậy cũng nhiều mà.” Hạ Trú nói: “Có người chủ động tìm đến, cũng có cả đống người em vô cùng gặp mặt. Có người em cứu sống được, cả những người em không cứu nổi.” Nói tới đây, cô hỏi anh: “Sao thế?”

“Không có gì.” Lục Đông Thâm hôn nhẹ lên mặt cô.

Chuyện này anh không thể tiếp tục gạn hỏi tới cùng được. Thật ra anh biết rất rõ bóng hình anh khắc sâu trong ký ức năm xưa chính là Hạ Trú. Cô từng cứu vô số người, lúc đó anh thương tích đầy mình, còn cô cũng chỉ tiện đường cứu giúp, không nhận ra anh cũng là chuyện thường tình. Còn anh, khi vẫy vùng thoát khỏi tử thần cũng chỉ nhìn thấy bóng lưng cô, nhớ được giọng nói của cô là điều ngẫu nhiên.

“Đông Thâm.” Hạ Trú ôm chặt hông anh khẽ nói: “Anh thật sự không giấu em chứ?”

Lục Đông Thâm cúi đầu nhìn vào mắt cô. Ở khoảng cách này cô đã nhìn rõ, đôi mắt anh như tụ tập vô vàn tia sáng, thâm sâu không lường được, cũng giống như một vòng xoáy hút người ta vào trong. Anh nói: Đương nhiên là không.

Hạ Trú nhìn anh một lúc rồi nói: "Chuyện Nhiêu Tôn gặp nạn lần này không đơn giản, anh ấy nghi ngờ có người không muốn hai anh hợp tác."

"Chuyện này anh sẽ điều tra."

"Anh phải cẩn thận đấy."

"Yên tâm đi."

Tuy đã có được sự bảo đảm của anh nhưng trái tim Hạ Trú vẫn không sao yên được, đây là một chuyện chưa từng có. Mà trong những năm tháng sau này, Hạ Trú mới biết, có lẽ bắt đầu từ giây phút đó, giữa cô và Lục Đông Thâm đã từng bước rơi vào một cục diện không thể lường trước, không thể xoay chuyển.

***

Mấy ngày sau đó, Hạ Trú ở suốt trong phòng thực nghiệm. Trong vườn của những khoảng đậu tương tư được phơi khô, ngoài ra còn có gỗ tương tư, lá tương tư được mua về… Cô tin chắc rằng mùi hương mà Thai Quốc Cường nhớ mãi không quên thành phần chính vẫn xoay quanh đậu tương tư, cái gọi là mùi hoa nhài ấm áp chẳng qua chỉ là một mùi hương trong ký ức bị thay thế mà thôi.

Trong phạm vi công việc bình thường của cô, việc phải dựa theo yêu cầu khách hàng để pha chế một số mùi hương là thường gặp, nhưng rõ ràng yêu cầu của Thai Quốc Cường là đầy thử thách.

Cái gọi là một loại mùi hương không đơn thuần chỉ là một thứ mùi. Chỉ riêng việc lấy đậu tương tư làm thành phần chính đã phân ra rất nhiều tổ hợp mùi hương. Huống hồ, một khi bên trong có thêm gỗ tương tư, lá tương tư… thì tổ hợp mùi hương sẽ càng đa dạng hơn.

Mấy hôm nay, Nguyễn Kỳ không có phản hồi gì về chuyện mùi hương. Có lẽ đúng như cô ấy nói, khi sự việc được phơi bày, những thứ được coi là tương tư trở thành những chứng cứ nực cười.

Nhưng Hạ Trú vẫn phải tìm kiếm thông tin từ cô ấy. Cô đồng thời nhờ Cảnh Ninh âm thầm quan sát hành tung của Nguyễn Kỳ. Cảnh Ninh nói cho Hạ Trú biết, khoảng thời gian này Nguyễn Kỳ có tiếp xúc với một vài người cung ứng thực vật. Ngoài ra, cô ấy có lên tầng 6 bệnh viện, nhưng cũng đi ra rất nhanh.

Nhiêu Tôn được chuyển về bệnh viện Bắc Kinh. Điều rất trùng hợp là anh ấy và Thai Quốc Cường lại ở chung một bệnh viện. Nhiêu Tôn ở tầng 4, Thai Quốc Cường ở tầng 6.

Hạ Trú đã hiểu phần nào.

Ngoài mặt, Nguyễn Kỳ không tha thứ cho Thai Quốc Cường, nhưng dù sao thì "một giọt máu đào hơn ao nước lã", cô ấy âm thầm tới thăm cũng là chuyện bình thường. Nếu trong lòng không nhung nhớ sao lại tiếp xúc với mấy nhà cung ứng thực vật chứ?

Cuối cùng, Hạ Trú cảm ơn Cảnh Ninh. Dẫu sao cô ấy cũng là trợ lý hành chính đặc biệt của Lục Đông Thâm, giúp cô để ý chuyện này vốn dĩ là làm khó cô ấy. Cảnh Ninh cười nói cô khách khí quá rồi. Trong lúc nói chuyện, Hạ Trú để ý kỹ: Trên người Cảnh Ninh đã không còn vết thương hôm trước, mọi chuyện trở về bình thường, có lẽ cô thật sự nghĩ nhiều rồi.

Chớp mắt đã lại tới cuối tuần.

Hạ Trú ngủ nướng triệt để, nhưng cả đêm mơ mộng nhiều, khi tỉnh dậy người cô ướt đẫm mồ hôi. Rèm cửa trong phòng ngủ của phòng thực nghiệm làm bằng vải voan trắng. Cô mở cửa ra, ánh nắng bên ngoài đang rực rỡ, thi thoảng có cơn gió thổi vào, chiếc chuông treo trên cột lại vang lên những tiếng lanh lảnh.

Bước vào phòng khách, có mùi thuốc lá thoang thoảng từ ngoài bay vào.

Cô loẹt quẹt dép lê, qua tia nắng bị phản chiếu ngược vào rèm, cô nhìn thấy cái bóng ngoài vườn.

Có người tới chơi.

Dưới gốc cây ngân hạnh già, trà đang nghi ngút trên chiếc bàn gỗ, cốc chén được rửa sạch sẽ. Lục Đông Thâm hiếm có dịp nhàn nhã như vậy. Anh mặc chiếc áo phông ngắn tay rộng rãi màu trắng thuần và một chiếc quần dài vải đay màu café nhạt. Anh ngồi giữa bóng lá loang lổ, trông cực kỳ sạch sẽ, lại rất tuấn tú.

Đối diện anh cũng là một người đàn ông, ăn mặc khá nghiêm chỉnh. Chất liệu vải trên người có vẻ rất đẹp, còn tỏa sáng dưới bóng nắng. Cái bóng ấy cũng cao lớn ngang ngửa Lục Đông Thâm, có điều Hạ Trú trông nó hơi quen.

Thấy Hạ Trú đã dậy, Lục Đông Thâm vẫy tay chào cô từ xa. Người đàn ông đối diện thấy vậy quay đầu lại. Bấy giờ Hạ Trú mới nhìn rõ, thì ra là Lục Bắc Thần.

Tuy rằng lần trước chỉ gặp gỡ vội vã một lần, nhưng con trai nhà họ Lục có nhiều phần tương đồng, họ đều rất quý phái, thế nên Hạ Trú ấn

tượng sâu sắc.

Sau khi cô tiến lên, anh ấy khẽ gật đầu chào hỏi. Lục Đông Thâm giơ tay kéo cô lại. Cô nghiêng đầu cười: “Sao giáo sư Lục lại ghé thăm tệ xá vậy?”

Lục Bắc Thần cười khẽ: “Nơi đây được tính là tệ xá sao? Cô Hạ nói đùa rồi. Tôi tới tìm anh cả bàn bạc chút việc, cũng sắp xong rồi.” Nói rồi anh ấy đứng lên, có vẻ như muốn ra về.

“Hai anh em hiếm có dịp gặp mặt, ở lại ăn bữa trưa đi.” Hạ Trú đề nghị. Cô nghe nói Lục Bắc Thần làm việc chủ yếu ở Thượng Hải, không đến Bắc Kinh thường xuyên.

Lục Đông Thâm im lặng mỉm cười.

Lục Bắc Thần thì nói: “Càng ngày càng ra dáng chị dâu trưởng rồi.”

Vành tai Hạ Trú nóng rực lên.

“Cơm thì không cần đâu, chúng ta còn nhiều thời gian.” Lục Bắc Thần nói.

Lục Đông Thâm cũng không cố giữ, dặn dò anh ấy đi đường cẩn thận rồi nắm tay Hạ Trú cùng ra tiễn. Khi ngang qua bàn phơi cỏ, Lục Bắc Thần đột ngột dừng bước.

Bàn phơi cỏ là nơi Hạ Trú dùng để phơi khô các loại hoa cỏ. Trước sau vườn đều có không ít các loại bàn như vậy. Trong quá trình pha chế mùi hương, có rất nhiều nguyên liệu cần được phơi nắng.

Lục Bắc Thần có vẻ hứng thú với loại cỏ nằm ngay trên cùng. Anh ấy giơ tay chạm vào, Hạ Trú thấy vậy lên tiếng ngăn cản.

“Đây là cỏ Thiên Hồn, hiện tôi đang phơi nắng diệt khuẩn, chưa chạm vào được đâu.”

Lục Bắc Thần kinh ngạc: “Cỏ Thiên Hồn? Có độc sao?”

“Cỏ Thiên Hồn có tác dụng an thần với con người, dùng ít thì vô hại, dùng nhiều sẽ nguy hiểm tới tính mạng.” Hạ Trú giải thích: “Phơi nắng là có mục đích diệt trừ những nhân tố có độc, bởi vì cỏ Thiên Hồn cũng là nguyên liệu chính để pha chế một vài loại mùi.”

Lục Bắc Thần hiểu ra.

Lục Đông Thâm khẽ cười: “Địa bàn của bé con xưa nay rất nhiều mối hiểm họa, em phải cẩn thận.”

Lục Bắc Thần mỉm cười, không tiếp tục ở lại khu phơi nguyên liệu nữa. Trước khi đi, anh ấy bổ sung một câu: “Suýt thì quên chúc mừng hai người.”

Sau khi xe của Lục Bắc Thần đi khuất, Hạ Trú khẽ nhíu mày.

Lục Đông Thâm ôm lấy cô, giơ tay vuốt phẳng đôi mày của cô ra: “Em ngủ một giấc là tiết kiệm luôn bữa sáng rồi, trưa muốn ăn gì?”

“Đông Thâm.” Hạ Trú ngước nhìn anh: “Đó không phải giáo sư Lục.”

Đáy mắt Lục Đông Thâm lướt qua một tia sửng sốt, nhưng anh cũng bình thản lại rất nhanh, khóe môi khẽ rướn lên: “Em ngủ nhiều quá thành ngốc à? Nó không phải Bắc Thần thì là ai?”

“Mùi hương trên cơ thể người đó không đúng. Lần trước gặp, có mùi nước diệt khuẩn cơ mà.”

Ánh mắt Lục Đông Thâm lấp lánh nụ cười: “Vì nơi nó làm việc có mùi nước diệt khuẩn. Bé con, em đa nghi quá khoa trương rồi.”

Hạ Trú trầm mặc.

Mùi hương cơ thể của một người thật ra có thể bị môi trường làm việc gây ảnh hưởng, hơn nữa với tính chất công việc của Lục Bắc Thần, không thể dễ dàng xua tan đi thứ mùi ấy.

Nhưng người lúc trước rõ ràng chính là Lục Bắc Thần mà, đây là chuyện không thể nghi ngờ.

Lát sau, cô thở dài: “Không có mùi nước diệt khuẩn, nhưng em lại ngửi thấy mùi cây anh túc trên người anh ấy đấy.”

Cô chỉ mải nghi ngờ phán đoán của mình, hoàn toàn không nhìn thấy biểu cảm có chút thay đổi của Lục Đông Thâm, nơi đáy mắt anh tỏa ra những tia sáng khó hiểu.

Khi cô quay qua nhìn, anh đã cất đi toàn bộ sự phức tạp ấy, giơ tay xoa đầu cô: “Đừng suy nghĩ lung tung.”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 278: Đã DáM MờI Thì Tôi DáM ĐếN (2284 Chữ)

Con người ta có lúc thật kỳ lạ, rõ ràng đang là người trong cuộc mà luôn không biết gì hết.

Vết thương của Nhiêu Tôn hồi phục khá ổn.

Xuất phát từ việc cơ thể anh vốn dĩ đã khỏe mạnh. Nói theo lời của anh thì: Xương cốt tiểu gia đây rắn chắc lắm, nếu không sao có thể thu hút nhiều ong bướm nhào tới với tiểu gia như vậy?

Người phong lưu bất kham lúc nào cũng thể hiện ra ngoài khuôn mặt nửa xấu xa nửa quyến rũ.

Lúc Hạ Trú tới phòng bệnh vừa hay bắt gặp Nguyễn Kỳ.

Cô ấy đang ngồi trước giường bệnh, tay cầm dao gọt táo, khuôn mặt thanh tú không chút biểu cảm. Rõ ràng đây không phải việc quen tay của cô ấy, trên vỏ táo là một lớp thịt táo dày cộp. Một quả táo tròn trịa bị gọt thành vuông thành sắc cạnh.

Nhiêu Tôn nhăn mặt, trong đôi mắt dài toàn là sự chê bai. Một lớp băng trên đầu đã được tháo ra, chỉ còn vết thương trên trán là ngày ngày phải bôi thuốc, vết xước trên mặt cũng vẫn còn. Nhưng cho dù như vậy thì khuôn mặt tuấn tú của anh cũng vẫn rất hấp dẫn đối phương.

Những người có diện mạo đều ưa nhìn, cho dù có bị quấn thành xác ướp thì dựa vào vẻ bề ngoài của mình cũng vẫn là một xác ướp tuấn tú.

Chỉ có thái độ là không tốt.

“Sao cô ngốc vậy hả?”

Nguyễn Kỳ đâu phải là một cô gái dịu dàng? Nghe xong câu này, cô ấy tức giận găm con dao lên bàn, thẳng thừng đâm xuống mặt bàn, dựng đứng: “Anh có ăn không, bổn cô nương không rảnh chăm sóc anh đâu!”

“Cô lớn mật rồi hả? Dám ăn nói với tôi như vậy?” Nhiêu Tôn đung đưa đôi chân phải đang bị bó bột treo lơ lửng, nghiêng đầu lập tức nhìn thấy Hạ Trú, nét đùa giỡn trong ánh mắt lập tức cất đi, thay bằng dịu dàng: “Hạ Hạ?”

Hạ Hạ vốn không định quấy rầy hai con người đang chát nhau bôm bốp này. Cô luôn có một cảm giác, Nguyễn Kỳ bình thường là người lạnh lùng nhưng đối với Nhiêu Tôn vẫn sinh lòng trắc ẩn. Thấy bị Nhiêu Tôn bắt tại trận, không thể né tránh được, cô đành đường hoàng đi vào phòng.

Nguyễn Kỳ quay đầu lại nhìn cô, sắc mặt không có quá nhiều thay đổi, nhưng khi bắt gặp ánh mắt dịu dàng của Nhiêu Tôn, khóe môi chợt gượng gạo.

Hạ Trú ném cho Nhiêu Tôn một chiếc hộp tròn nhỏ.

Nhiêu Tôn nghi hoặc: “Gì đây?”

“Chẳng phải anh sợ dung nhân bị hủy hoại sao? Thuốc bôi hỗ trợ thêm, chỉ có thực vật thôi, hồi phục nhanh còn không để lại sẹo.” Hạ Trú uể oải nói.

Đôi mắt tà khí của Nhiêu Tôn đượm cười: “Em tự tay pha chế đấy à?”

“Anh luôn miệng nói Lục Đông Thâm ghen tỵ với sắc đẹp của anh, vậy thì tôi giữ hộ anh cái sắc đẹp này, để chặn họng anh, tránh để về sau đi đâu anh cũng bôi nhọ Lục Đông Thâm.”

Nhiêu Tôn thấy cô cứ luôn miệng nhắc tới Lục Đông Thâm, trong lòng ít nhiều cảm thấy không thoải mái, nhíu mày lại. Hạ Trú không nói nhiều lời với anh nữa, quay người định đi.

“Ném cho hộp thuốc vậy là xong sao?” Nhiêu Tôn gọi cô lại.

Hạ Trú quay đầu nhìn anh: “Anh còn muốn thế nào nữa?”

“Bôi giúp anh.” Nhiêu Tôn tỏ vẻ lười biếng, gợi cảm: “Làm sao anh biết trong thuốc này có độc hay không?”

Hạ Trú phì cười: “Bên cạnh anh có một cao thủ, có độc hay không cô ấy nhìn thoáng qua là biết ngay. Giúp người ta bôi thuốc không phải là việc thích hợp với tôi, chi bằng anh cầu xin người bên cạnh anh đi.”

Lúc cô ra khỏi phòng, Nguyễn Kỳ gọi cô lại.

“Tôi nhớ mẹ tôi từng nói, trước kia trong túi thơm có mùi hoa nhài thoang thoảng. Thế nên tôi nghĩ, bên trong còn có hoa nhài.”

Hạ Trú ngẫm nghĩ, lấy từ trong túi ra một chiếc hộp. Cô mở ra, trong hộp chia ra làm năm ô kín, bên trong đặt riêng rẽ từng túi thơm. Để đề phòng mùi hương lan tỏa sang nhau, mỗi một ô ngăn cách đều có một chiếc nắp nhựa đậy lại. Cô đưa hộp cho Nguyễn Kỳ. Nguyễn Kỳ đón lấy, lần lượt lấy từng túi ra ngửi.

“Đây là những mùi hương tôi tạo thành từ gỗ tương tư, lá tương tư, đậu tương tư và hoa tương tư dựa theo mùi hương trong ký ức của bố cô. Sự sai khác giữa năm loại mùi hương này không quá lớn, nhưng ngửi kỹ cũng

có thể ngửi ra sự khác biệt. Trong túi thơm cuối cùng, tôi đã cho thêm chiết xuất hoa nhài. Trước kia bố cô cũng nhắc tới hoa nhài. Nhưng đáng tiếc, tất cả đều không phải mùi hương ấy."

Trước khi xuống tầng bốn, Hạ Trú có tới tầng sáu một chuyến, mang cho Thai Quốc Cường năm loại mùi cô đã pha chế. Mấy ngày không gặp, Thai Quốc Cường lại gầy rộc đi nhiều. Trong phòng có cả Thai Tử Tân đang báo cáo cho ông ta một số chuyện của công ty, thấy cô đến thì không nói nữa.

Thai Quốc Cường cảm kích rơi nước mắt, nhưng sau khi ngửi xong ông ta vẫn lần lượt lắc đầu, khẽ thở dài nói không phải. Hạ Trú lại bảo ông ta cố nhớ kỹ lại xem sao rồi ghi chép lại tỉ mỉ một lần nữa.

Khi cô rời đi thì Thai Tử Tân đuổi theo ra ngoài, ngập ngừng định nói lại thôi. Hạ Trú tuy không giao lưu nhiều với cô ấy, nhưng cũng hiểu rõ chuyện khiến một cô gái mạnh mẽ như vậy phải ngập ngừng chắc chắn là Nguyễn Kỳ. Quả nhiên, cô ấy hỏi Hạ Trú tình hình hiện tại của Nguyễn Kỳ.

Hạ Trú không nói là tốt cũng không nói không tốt. Cô chỉ đáp một câu: Đừng quan tâm tới chuyện bố cô họ gì, chí ít thì từ nhỏ mấy người đều được sống bên cạnh ông ấy.

Thai Tử Tân gật đầu nói: Tôi không oán trách cô ấy, chỉ có điều chuyện này quá khó tin, tới bây giờ tôi vẫn còn mông lung, nhưng bất luận thế nào, tôi cũng tôn trọng ý kiến của bố tôi.

Tới khi đến thang máy, Hạ Trú chợt cảm thấy, đừng nói là Thai Tử Tân khó lòng chấp nhận, ngay cả một người ngoài cuộc như cô còn cảm thấy hoang đường. Khi cửa thang máy mở ra, cô định bước vào trong thì có một đôi nam nữ đi ra ngoài. Cô ngước lên nhìn thấy đó là Thai Nghiệp Phàm, bên cạnh lại là Trần Du.

Hạ Trú vừa buột miệng nói một chữ "Trần" thì lập tức bị Trần Du ngắt lời, cao giọng nói: Giám đốc Hạ, trùng hợp quá.

Khi gần tới phòng của Nhiêu Tôn, di động của cô chợt rung lên, là tin nhắn Trần Du gửi cho cô: Đừng gọi tôi là Trần Nam Nam, phiền phức!

Quả nhiên là qua lại với Thai Nghiệp Phàm rồi, nếu không sao Trần Du lại để tâm cô gọi Trần Nam Nam trước mặt anh ta? Cô hít sâu một hơi. Yêu ai không yêu lại vớ phải cái tên công tử trăng hoa ấy, không sợ thiệt thòi sao? Sau đó nghĩ lại cô cũng chép miệng: Mà thôi, chuyện tình yêu như cốc nước, chỉ người trong cuộc mới biết nó nóng hay lạnh.

…

Có lẽ Nguyễn Kỳ quá tập trung vào chiếc túi thơm, không so đó chữ "bố cô" trong lời của Hạ Trú. Cô ấy lần lượt bỏ túi thơm vào trong hộp rồi nhíu mày: "Vậy có khả năng khi các mùi hương khác nhau trộn lại sẽ sinh ra mùi của hoa nhài không?"

"Có khả năng sẽ có một loại mùi tương tự hoa nhài. Nhưng nếu cả bố và mẹ cô đều thống nhất cho rằng có mùi hoa nhài, chứng tỏ trong này phải có hoa nhài." Hạ Trú đăm chiêu: "Cô nghĩ mà xem, túi thơm là bố cô mua từ nghệ nhân đó. Một người bán hàng rong ngoài phố chợ làm sao có công nghệ chiết tách mùi hương, chắc chắn là dùng cách lấy mùi hương truyền thống."

Nguyễn Kỳ nghĩ cũng phải, bèn chau mày suy nghĩ: "Mấy hôm nay tôi cũng đã hỏi không ít người. Muốn làm được một thứ mùi giống mùi hoa nhài phải sử dụng công nghệ chiết tách hiện đại. Cô nói đúng, có lẽ trong này thật sự có hoa nhài. Nhưng túi thơm thứ năm chẳng phải đã có hoa nhài rồi sao? Vì sao mùi hương vẫn không đúng chứ?"

“Ý của bố cô là vẫn hơi ít hương ấm.” Hạ Trú thở dài.

Nguyễn Kỳ câm nín: “Thế nào gọi là thiếu ít hương ấm? Hương ấm là hương gì?”

Hạ Trú tựa vào tường: “Đây chỉ là cách miêu tả cảm giác. Chúng tôi đã quen rồi. Có lúc khách hàng sẽ miêu tả mùi hương dựa vào cảm giác. Bố cô nói, thứ mùi đó ấm áp như ánh nắng vậy. Mùi hoa nhài không nồng, bọc lấy hương thơm ngọt của đậu tương tư, nhạt mà dài lâu.”

Nguyễn Kỳ cũng thở dài.

Hạ Trú nghiêng đầu nhìn cô ấy. Cô ấy im lặng một lúc lâu mới phát hiện ra, trừng mắt nhìn cô. Hạ Trú cố nhịn cười, hỏi cô ấy sau này định thế nào.

Nguyễn Kỳ nhìn cô bằng ánh mắt kỳ lạ, mãi mới nói: “Ngữ khí của cô cứ như chúng ta đã thân nhau lắm vậy.”

Hạ Trú nói một câu đầy ý tứ: “Cô muốn giữ khoảng cách với tôi, vì sao chứ? Vì Nhiêu Tôn?”

“Cô có ý gì?”

“Chẳng có ý gì cả.” Hạ Trú cười nhẹ: “Con người ta có lúc thật kỳ lạ, rõ ràng đang là người trong cuộc mà luôn không biết gì hết.”

Nguyễn Kỳ hồ nghi nhìn cô chằm chằm.

Hạ Trú không muốn nói quá nhiều với cô ấy. Đúng lúc này, chuông di động vang lên. Cô giơ tay tạm biệt Nguyễn Kỳ, đi tới tận cùng hành lang mới bắt máy.

Một người nằm trong dự liệu của cô lại gọi một cuộc điện thoại bất ngờ.

Đầu kia giọng nói trầm thấp, Hạ Trú nghe xong, nét mặt như bị mây đen che phủ. Đợi đầu kia nói xong, cô lạnh lùng lên tiếng: “Nếu đã dám mời thì tôi đây cũng dám tới.”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 279: Người Đàn Ông Từng Rất Giản Dị (2224 Chữ)

Ngoài đêm Giao thừa ra thì tết Trung thu đoàn viên là ngày Tết được người Trung Quốc coi trọng nhất.

Từ sớm trước Trung thu, khách sạn Skyline đã tung ra các chương trình quảng bá cho bữa tiệc và lễ đêm Trung thu. Bữa tiệc đêm Trung thu chỉ tổ chức vào mười lăm và mười sáu tháng Tám tại nhà hàng cao cấp của khách sạn. Ngoài ra, Cục khí tượng còn thông báo, trung thu năm nay trăng sẽ tròn và đẹp hơn năm ngoái, thế nên có thể ngồi ngắm trăng trên cao là một chuyện vui.

Vị trí của khách sạn Skyline rất được ưu ái. Nhà hàng cao cấp bình thường phong cảnh như tranh, dùng làm nơi ngắm trăng lại càng thích hợp. Nhưng chỗ ngồi có hạn, hơn nữa nhân viên Skyline còn được ưu tiên, thế nên khi chương trình quảng bá vừa được tung ra, phía nhà hàng đã báo lên không nhận thêm bất kỳ trường hợp đặt bàn nào nữa, các bàn đều đã kín khách.

Giá trung bình cho một khách là 8888* tệ, công bố chưa đầy nửa ngày đã hết chỗ. Một là vì hiệu ứng ngày nghỉ lễ, hai là từ sức hấp dẫn của những món ăn ngon trong nhà hàng của khách sạn.

*Xấp xỉ 31 triệu VNĐ.

Tết Trung thu dĩ nhiên bánh trung thu là quan trọng nhất, từ việc lựa chọn nguyên liệu cho tới công nghệ làm bánh tới thiết kế túi bánh cũng

đều được làm rất tỉ mỉ, vừa giữ được hương vị truyền thống cũng đồng thời tung ra mười loại vị mới, giá cả khác nhau, đẳng cấp khác nhau để làm quà tặng tri ân cho các khách hàng cũ trở lại và các khách hàng mới.

Họ cũng bán ra ngoài, nhưng vì số lượng có hạn, thế nên cũng cần đặt trước. Nửa tháng trước Trung thu, đơn đặt hàng đã lên tới một con số kinh người.

Buổi họp báo công bố dự án hợp tác với Hoa Lực phải tạm lùi vì vết thương của Nhiêu Tôn. Cuối cùng hai bên thương thuyết, ấn định ngày họp báo là một ngày trước Trung thu. Bên ngoài cho rằng, ngày này rất có ý nghĩa, có nghĩa là hai công ty hy vọng việc hợp tác sẽ thành công viên mãn.

Nhưng Hạ Trú thì biết nguyên do bên trong. Thuần túy là vào một buổi chiều nào đó, Lục Đông Thâm hào hứng mang theo tâm trạng người hợp tác tới thăm Nhiêu Tôn, tiện thể đề cập tới việc họp báo.

Lúc đó, Nhiêu Tôn đã bày ra vẻ Thái tử gia Hoàng thành: "Tổn thương gân cốt phải mất trăm ngày, tôi thì không cần lâu như vậy, nhưng mặt lại quan trọng, hoãn lại ít nhất một tháng đi, nếu không tôi lên hình không được đẹp."

Lúc đó sắc mặt Lục Đông Thâm rất không vui. Với những gì Hạ Trú hiểu về anh, có lẽ trong giây phút đó anh đã cảm thấy việc cứu Nhiêu Tôn là thừa thãi.

Một dự án hợp tác mà cả giới kinh doanh đều quan tâm, ai ai cũng cảm thán ý nghĩa sâu xa trong ngày mà hai bên lựa chọn. Ai ngờ, đó chỉ là một ngày được chọn đại.

Thời gian chèn ép thời gian, chẳng mấy chốc đã tới tháng Tám âm lịch. Khí nóng giảm bớt đi nhiều, sáng sớm và tối muộn trời đã se lạnh, khi mặt trời lên vẫn hơi nóng nhưng không còn cái oi ả của ngày hè.

Trước Trung thu, Quý Phi về nước để làm ba việc.

Một là vì buổi họp báo giữa Hoa Lực và Skyline. Không chỉ Quý Phi, có cả những thành viên Hội đồng quản trị của Lục môn cũng tới tham gia lần họp báo này.

Một việc nữa là vì buổi ra mắt sản phẩm nước hoa mùa mới của thương hiệu H. Đây là loại nước hoa làm riêng cho các cô gái châu Á, không những có thiết kế độc đáo, đồng thời cả mùi hương cũng phải nghiên cứu rất nhiều năm. Tuy rằng sau này quyền quản lý tối cao của sản phẩm thuộc về Hạ Trú, nhưng thời kỳ đầu, Quý Phi cũng dồn không ít tâm sức vào việc thiết kế nó.

Việc thứ ba, chính là buổi hội nghị của Hội văn thuật.

Hội văn thuật so với hội của các ngành nghề khác là một sự tồn tại nhỏ bé mà tinh túy. Hơn nữa nó chỉ có ở Trung Quốc. Ban đầu, nó cũng do một số bậc thầy mùi hương độc lập tổ chức, các hội viên được kết nạp buộc phải có một khứu giác nhạy bén đồng thời làm việc trong lĩnh vực mùi hương, bài thi kết nạp cũng là bài thi đánh giá khứu giác.

Tuy Hội văn thuật xuất phát từ Trung Quốc, nhưng lại có một địa vị không thể xem thường trong giới mùi hương. Bởi vì những người vào được thường đại diện cho việc sở hữu một khứu giác nhạy bén. Thế nên một khi gia nhập, thành viên sẽ trở thành nhân tài cần thiết trong không ít lĩnh vực hàng đầu thế giới.

Thế nhưng từ thế kỷ trước, thành viên gia nhập Hội văn thuật bắt đầu tinh giảm. Thứ nhất, vì số lượng người có khứu giác nhạy bén càng ngày càng ít. Thứ hai là vì dù họ có khứu giác tốt họ cũng chưa chắc theo nghề.

Hội trưởng tiền nhiệm của Hội văn thuật là một cô gái kỳ tài, chưa nói đến một khứu giác nhạy bén trời sinh, người đó trước sau còn đảm nhận vị trí nhà tạo hương của ba thương hiệu nước hoa nổi tiếng thế giới, đức cao vọng trọng lại ôn hòa gần gũi. Vệ Bạc Tôn và Tả Thời gia nhập hội sớm hơn Hạ Trú và Quý Phi. Hai người đó đều là người đề cử cho cô và Quý Phi.

Lúc đó, đề thi của cô và Quý Phi là khác nhau.

Quý Phi phải ngửi một mùi hương, trong thời gian quy định phải liệt kê ra tất cả các tổ hợp mùi hương bên trong. Đó là một mùi hương trộn lẫn mùi của 50 loài cây khác nhau. Quý Phi có thể viết ra đầy đủ chỉ trong vòng một phút rưỡi.

Đề thi dành cho Hạ Trú là ba ly nước.

Trông thì đơn giản, nhưng trên thực tế trong ba cốc nước này có bỏ thêm một lượng cực ít muối biển và đường trắng. Chỉ có một cốc là nước trắng. Trong khoảng thời gian quy định phải phân biệt được nước đường, nước muối và nước trắng.

Hạ Trú chỉ cần ngửi qua đã có phán đoán chính xác.

Không tính được thời gian vì quá nhanh.

Hội trưởng trước càng thêm quý mến Hạ Trú, cho rằng cô là một tài năng bẩm sinh hiếm gặp, có khả năng trở thành Hội trưởng đời kế tiếp, đồng thời cũng nhìn ra được thời trẻ của mình từ Hạ Trú.

Hơn nữa trong số những người xin vào hội khi đó, Hạ Trú cũng đích thực là người có năng khiếu nhất. Vì vậy vừa vào hội, hội trưởng cũ đã xếp cô vào danh sánh bậc thầy mùi hương. Việc này không hề đơn giản, đó phải là người được ông trời ưu ái, là một danh hiệu mà nhà tạo hương bình thường nỗ lực cũng không với tới. Ngay cả Quý Phi và Vệ Bạc Tôn - những người có khứu giác nhạy bén cũng chỉ là nhà tạo hương mà thôi.

Vốn dĩ mọi chuyện vẫn thuận buồm xuôi gió, nhưng cảnh đẹp chẳng kéo dài lâu.

Ba năm trước, hội trưởng cũ lâm bệnh mất, Hạ Trú mất tích bí ẩn. Hiệp hội xảy ra rạn nứt, Vệ Bạc Tôn ngồi lên ghế Hội trưởng, còn các hội viên phản đối anh ta cũng dần dần bỏ đi.

Bây giờ, những người có thể ở lại trong Hội văn thuật có thể nói đều là những người trung thành một dạ với Vệ Bạc Tôn, bao gồm cả Quý Phi.

Khi Hạ Trú tới khách sạn Côn Luân thì hoàng hôn vừa tắt.

Ánh đèn sáng rực lên, phủ khắp con đường vành đai ba. Những dải đèn đuôi xe nối nhau thành hàng dài, báo hiệu giờ tan tầm đã tới.

Hội nghị của Hội văn thuật sáng nay đã kết thúc thành công tại đây. Nội dung buổi hội nghị còn bao gồm cả việc kết nạp thành viên mới. Lúc trước, Hạ Trú nhận được điện thoại của Vệ Bạc Tôn, ý của anh ta là muốn nói chuyện.

Nói chuyện ư?

Hạ Trú không cần nghĩ nhiều cũng biết đối phương muốn nói chuyện gì.

Phòng hội nghị của khách sạn Côn Luân đã được Vệ Bạc Tôn bao trọn. Khi Hạ Trú tới, cô thấy hai bên hành lang bày đầy hoa tươi, những lời chúc bay đầy trời. Cô nhìn hai chữ "liên nhiệm" đến thất thần. Suýt thì quên mất, Hội trưởng của Hội văn thuật trước kia ba năm chọn một lần. Nếu không có sai phạm nào mang tính nguyên tắc thì thường các Hội trưởng hiện đang giữ chức sẽ tiếp tục được giữ chức.

Có trợ lý đi ra, sau khi nhìn thấy Hạ Trú thì mắt sáng rực lên, hỏi cô có phải cô Hạ không, đồng thời dẫn đường cho cô. Cô giơ tay ngăn lại rồi chậm rãi tiến lên đẩy thẳng cửa phòng họp ra.

Người tới dự hội nghị đã về từ lâu.

Chỉ còn lại vài thành viên chủ chốt, trong đó có cả Quý Phi.

Sau khi nghe thấy động tĩnh, cô ta quay người lại nhìn về phía này. Mà trong khoảnh khắc ấy, người đàn ông ngồi giữa bàn họp cũng xuất hiện.

Vệ Bạc Tôn, giống như mặt trăng đứng giữa các vì sao, thần sắc ngời ngời. Anh ta cũng đã nhìn thấy Hạ Trú, nụ cười bên khóe miệng từ từ tắt đi, rồi anh ta cũng chậm rãi đứng lên.

Hạ Trú đứng trước cửa, nhìn chằm chằm Vệ Bạc Tôn trong bộ vest thẳng thớm, trước mặt chợt hiện ra những năm tháng vui vẻ trước kia:

"Tiểu Hạ, anh có quen mặc vest đâu, em đừng có giày vò anh."

"Anh đừng có để Tả Thời làm hư nữa, anh cần đi gặp khách hàng, dĩ nhiên phải ăn vận đàng hoàng rồi, lẽ nào lại xuề xòa?"

Thời gian thật sự là một bậc thầy tạo hóa. Ba năm trôi qua, người đàn ông đã từng ghét nhất mặc áo vest bây giờ lại cao quý đứng trước mặt cô, ngay cả nụ cười trên khuôn mặt cũng nhuốm vài phần khách khí.

~Hết chương 279~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 280: Cô Tự Lo Cho Mình Đi (2256 Chữ)

Vệ Bạc Tôn, có một dạo từng giống như anh trai nhà hàng xóm ở trong lòng Hạ Trú, nếu không đã chẳng có chuyện kết nghĩa anh em.

Anh ta lớn tuổi hơn mấy người họ, chưa nói tới chuyện chín chắn vững vàng, mà làm việc cũng rất có trách nhiệm, chỉ có điều đường tình cảm lại không thuận lợi cho lắm. Không phải vì điều kiện ngoại hình không ổn, ngược lại, trông anh ta rất đàn ông, đôi mày rậm, sống mũi cao, vóc người cao ráo lực lưỡng, cô gái nào nhìn cũng phải điêu đứng.

Chỉ là anh ta quá tập trung cho sự nghiệp của mình. Thường xuyên yêu rất lâu rồi mà đến bạn gái thích ăn gì cũng không biết.

Vì chuyện này, Hạ Trú và Quý Phi đã rất lo lắng cho chuyện chung thân đại sự của anh ta. Còn Vệ Bạc Tôn lại tỏ ra rất hờ hững, nói tất cả tùy vào duyên phận.

Lúc đó Hạ Trú rất nhiệt huyết. Cô nói với anh ta: Em gọi anh một tiếng anh trai, tức là em một lòng một dạ coi anh như anh trai ruột của mình, người làm em gái nhất định phải tìm cho anh một cô gái tốt.

Vệ Bạc Tôn luôn dở khóc dở cười, nói với cô: Em chỉ cần hạnh phúc với Tả Thời là coi như tốt với người anh này rồi. Em tự nhìn lại mình đi, từ sáng tới tối không dịu dàng thục nữ. Cũng chỉ có Tả Thời chịu được em thôi, người khác chắc điên từ lâu rồi.

Vệ Bạc Tôn khi xưa là hiền hòa thì Quý Phi khi xưa là chân tình.

Hạ Trú mãi mãi ghi nhớ cảnh cô ta cẩn thận chọn đào cho mình, sợ dính một tý lông cũng khiến cô dị ứng.

Họ đã từng hào sảng nói rằng: Có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia.

Những lời thề thốt đó chung quy vẫn cứ bay theo gió.

Giữa họ, không ai thực hiện được lời hứa khi có phúc thì cùng hưởng, khi có nạn thì cùng chia.

Trong phòng họp, ngoài Quý Phi và Vệ Bạc Tôn ra còn vài người khác. Có người quen cũ biết Hạ Trú, sau khi nhìn thấy cô thì rất sửng sốt. Có những người mới mà Hạ Trú không quen nhưng họ vẫn biết Hạ Trú, sau khi được gặp người thật, họ có phần tỏ ra sùng bái.

So với mấy con người ăn mặc công sở ngồi trong phòng họp, Hạ Trú chỉ vận áo phông trắng và quần bò đơn giản, tùy ý như đi nhầm phòng vậy. Nhưng không ai có thể tảng lờ sự xuất hiện của cô. Trong đôi mắt xinh đẹp là sự sắc bén, vóc dáng thanh mảnh mà đầy sức mạnh.

Vệ Bạc Tôn vẫn ân cần hòa nhã: "Cuối cùng em cũng đến rồi, ngồi đi."

Hạ Trú cũng không khách khí với anh ta, cô kéo ghế ra ngồi thẳng xuống. Vệ Bạc Tôn cười ha ha: "Tiểu Hạ, để anh giới thiệu với em..."

"Có chuyện gì nói luôn đi." Hạ Trú ngắt lời anh ta, nhìn thẳng vào mặt anh ta: "Tôi đến gặp anh, không phải để làm quen với người nào hết."

Ánh mắt Vệ Bạc Tôn có phần gượng gạo.

Sắc mặt những người khác cũng chẳng tốt hơn là bao, nhưng cũng không dám nói nhiều. Vì dù Hạ Trú nói ba năm trước bị Hội khai trừ,

nhưng không thể không thừa nhận, cô là bậc thầy mùi hương được Hội trưởng cũ chỉ định, cũng là bậc thầy duy nhất mấy năm gần đây.

Quý Phi ngồi bên cạnh Hạ Trú, âm thầm giật giật gấu áo cô, hạ thấp giọng nói: "Cô đừng có giương cung bạt kiếm như thế vội, có những chuyện cũng phải đối mặt chứ."

Hạ Trú không bực mình, chỉ đánh giá Quý Phi từ trên xuống dưới một lượt rồi cười khẩy: "Giương cung bạt kiếm? Quý Phi, thanh kiếm này là các người bắt tôi phải cầm đấy chứ."

Khuôn mặt Quý Phi không còn chút sáng sủa nào, trông có phần thê thảm.

Những người khác thấy Hạ Trú dám khích bác cả Quý Phi thì nhất thời im bặt, nhất là mấy gương mặt mới toanh kia, còn không dám thở mạnh.

Vệ Bạc Tôn dẫu sao cũng là Hội trưởng, đã ngồi ở vị trí này ba năm rồi, dĩ nhiên cũng học được cách kiểm soát cảm xúc. Anh ta ngồi xuống, mỉm cười: "Hôm nay anh gọi em đến là muốn hỏi ý kiến của em. Năm xưa em rời khỏi Hội cũng vì có nguyên nhân khách quan. Bây giờ mọi chuyện đã qua rồi, không biết em muốn gia nhập lại không? Hội của chúng ta vẫn còn rất cần em."

Hạ Trú cũng cười, có những tia sáng trong veo di chuyển trong mắt cô, khiến những người xung quanh nhìn đến ngẩn người. Cô nhìn quanh một lượt: "Ba năm trước, chẳng phải mọi người đều biết chuyện bậc thầy mùi hương được đích danh Hội trưởng cũ phong danh giết người rồi bỏ trốn sao? Một người như vậy còn có thể gia nhập Hội ư?"

Ánh mắt mọi người chợt sáng rực lên.

Vệ Bạc Tôn nói: "Tiểu Hạ, đó là lời người ta nói."

"Gọi tôi là Hạ Trú đi." Hạ Trú không nể mặt anh ta, quay đầu nhìn Vệ Bạc Tôn: "Hoặc anh có thể gọi tôi là giám đốc Hạ giống như Quý Phi. Danh xưng "Tiểu Hạ" này làm sao xứng với miệng vàng răng ngọc của Hội trưởng Vệ?"

"Tiểu Hạ..."

"Con người tôi không thích bị người ta chèn ép. Muốn tôi gia nhập hội cũng được thôi, có thể nhường chức Hội trưởng cho tôi không?" Hạ Trú lạnh lùng nói.

Quý Phi nhíu mày: "Hạ Trú, vừa phải thôi."

"Thế nào gọi là vừa phải?" Hạ Trú hừ lạnh, nhìn chằm chằm Quý Phi: "Hai người bò lên vị trí này bằng cách nào tưởng tôi không biết à?"

"Tiểu Hạ, hình như em hiểu lầm rồi." Vệ Bạc Tôn thở dài.

"Hiểu lầm?" Hạ Trú liếc xéo Quý Phi, cười thâm hiểm: "Hiểu lầm sao? Chuyện năm xưa, từng món nợ, từng chuyện tôi đều nhớ rõ."

Quý Phi âm thầm cuộn chặt tay lại.

Bên này Vệ Bạc Tôn ra hiệu bằng ánh mắt cho mấy người kia, họ lần lượt đứng dậy đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại ba người.

Vệ Bạc Tôn đứng lên, từ từ đi tới trước mặt Hạ Trú. Cái bóng cao lớn trùm xuống người cô, hai tay anh ta chống hai bên cạnh cô. Anh ta áp mặt xuống, nói: "Xem ra, ở trong đó mà cô vẫn chưa biết điều."

Hạ Trú nheo mắt lại, nói rành mạch: "Năm xưa, hai người đáng lẽ nên giết chết tôi."

"Một bậc thầy mùi hương mà chết sẽ là chuyện lớn." Vệ Bạc Tôn cất giọng ôn hòa: "Thế nên Tiểu Hạ, cái mũi của cô đã cứu cô. Con người sống trên đời, nhìn chuẩn hiện tại và tương lai mới là chuyện quan trọng nhất. Tôi biết cô vẫn canh cánh trong lòng chuyện bí kíp. Nhưng cô có từng nghĩ không, có lẽ mục đích của Tả Thời cũng giống tôi thì sao?"

"Không thể nào!" Hạ Trú cười khẩy: "Tả Thời khác với anh, anh ấy nghiên cứu bí kíp là vì các bệnh nhân, còn anh, tự tư tự lợi!"

"Không giống nhau ư?" Vệ Bạc Tôn bật cười: "Đều là con người cả, có gì khác nhau đâu? Tiểu Hạ, tôi nói cho cô biết, đối mặt với lợi ích, ai cũng vậy thôi. Tả Thời vì bệnh nhân ư? Năm xưa bí kíp đó vấn đề, tôi nghĩ cô không thể không phát hiện ra."

Hạ Trú sững người.

Đúng là, lúc đó cô đã phát hiện ra tác dụng không hề giống như trong tưởng tượng. Cô đưa ra nghi vấn với Tả Thời, đồng thời yêu cầu có sự điều chỉnh trong phương pháp chiết tách và việc lựa chọn nguyên liệu chính, nhưng Tả Thời có vẻ không đồng tình.

"Tôi và Quý Phi cải thiện lại bí kíp, và tận dụng vị trí hiện tại của chúng tôi để tạo phúc cho mọi người có gì là sai?" Vệ Bạc Tôn không hề nổi giận: "Tiểu Hạ, cô là nhân tài, thậm chí là có thể nói là thiên tài, thế nên tôi không muốn vì chuyện một bí kíp mà chúng ta trở mặt. Phải, ba năm trước chúng tôi đích thực có phần quá đáng với cô, nhưng đó cũng là vạn bất đắc dĩ. Cô nghĩ mà xem, khi đó Tả Thời đã mất tích rồi..."

"Miệng trơn như bôi mỡ." Hạ Trú lạnh nhạt nói: "Vệ Bạc Tôn, đứng trước lợi ích, một người đã từng không giỏi ăn nói quả nhiên cũng trở nên khéo léo."

Sắc mặt Vệ Bạc Tôn hơi thay đổi. Lát sau, anh ta đứng thẳng lên, nhìn Hạ Trú ngồi dưới: "Tôi đã cho cô đường lùi rồi đấy, Hạ Trú, cô đừng có không biết điều."

"Trùng hợp quá, tôi đích thực là một kẻ không biết điều." Hạ Trú đứng lên, đón thẳng ánh mắt của anh ta, trong đôi mắt là sự dứt khoát, là kiên cường, là giá lạnh ngàn năm tụ lại. "Người khác phụ tôi một phần, tôi xưa nay luôn trả lại mười phần. Vệ Bạc Tôn, tạm thời chưa nói đến chuyện trước kia anh và Quý Phi làm với tôi, chỉ tính riêng Thương Xuyên và Thai Quốc Cường, tôi đã không tin anh đứng ngoài cuộc rồi."

Sắc mặt Vệ Bạc Tôn tái đi. Anh ta nhìn cô chằm chằm một lúc lâu, rồi chậm rãi lên tiếng: "Có bằng chứng không?"

Hạ Trú dồn ép thêm một bước: "Không có bằng chứng, nhưng tôi sẽ tìm ra, tìm bằng được bằng chứng anh và Thai Nghiệp Dương thông đồng làm bậy! Vệ Bạc Tôn, tôi không biết vì lý do gì anh động vào Thai Quốc Cường, nhưng anh dám động vào Thương Xuyên tức là động vào giới hạn của tôi. Chuyện này, tôi sẽ không để yên đâu."

Đáy mắt Vệ Bạc Tôn thấp thoáng tia nhìn lạnh lẽo.

"Còn cả cô nữa, Quý Phi." Hạ Trú quay đầu nhìn cô ta, nói rành mạch: "Từ nay về sau, cô tự lo cho mình đi!"

~Hết chương 280~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 281: ĐịNh NuốT LờI Hay TíNh Nâng Giá (2345 Chữ)

Hạ Trú không biết mình đã rời khỏi khách sạn Côn Luân bằng cách nào.

Khi Lục Đông Thâm vội vã tới nơi, cô đang nằm gục xuống vô lăng, cả người run rẩy, mất hết sức lực, chút sức duy nhất đã dùng để gọi điện thoại cho Lục Đông Thâm rồi.

Chiếc xe dừng lại giữa dòng xe cộ như nêm, đứng im như một hòn đá tảng, tạo ra một khu vực ùn tắc nghiêm trọng. Chiếc xe phía sau phẫn nộ ấn còi rồi đổi làn vượt lên, giống như hai dòng nước phải rẽ sang hai bên vì một hòn đá làm chướng ngại vật.

Lục Đông Thâm bảo anh Từ lái xe của mình về. Anh lên xe của Hạ Trú. Cửa xe vừa đóng lại, phía sau lại có một chủ xe bực dọc lên tiếng mắng chửi: "Cô kia, bị bệnh à? Có biết lái xe không vậy? Xe hỏng hay sao mà không biết bật đèn nháy báo hiệu lên?"

Giờ này chắn đường không khác gì giết cha giết mẹ người ta. Lục Đông Thâm liên tục xin lỗi. Sau khi di chuyển Hạ Trú sang ghế lái phụ, thắt dây an toàn cho cô, anh bèn khởi động xe, khẩn trương rời xa khu vực ùn tắc.

Nửa tiếng sau, trên Oriental Plaza, tại Vương Phủ Tỉnh.

Hạ Trú ngồi trên bậc thềm, tay cầm cốc café, nhìn dòng xe đi qua đi lại trên con đường Trường An đến thất thần. Lục Đông Thâm không có thói quen ngồi bệt xuống đất, nhưng cô ngồi mà anh đứng thì chung quy cứ kỳ kỳ. Cuối cùng, anh cũng bấm bụng ngồi xuống bên cạnh cô.

Cô không được vui, thậm chí là suy sụp, từ lúc nhận được cuộc điện thoại đó của cô, anh đã nghe ra. Trên đường tới đón cô, anh bảo Cảnh Ninh nghe ngóng lịch trình của Hạ Trú, trong lòng cũng đoán ra ít nhiều rằng đã xảy ra chuyện gì. Anh muốn đưa cô đi ăn món gì ngon để tâm trạng vui vẻ hơn. Khi xe đi tới gần Vương Phủ Tỉnh, cô buồn rầu nói: Đã lâu lắm không tới Oriental Plaza rồi.

Tâm trạng không vui, đi mua sắm giải sầu, Lục Đông Thâm cho rằng đây là chuyện tốt, tốt hơn là cô rầu rĩ u buồn. Không ngờ, cô chỉ muốn lên tầng thượng ngồi, sau đó ngẩn người ngắm thành phố phồn hoa.

Người lên tận đây ngắm cảnh cũng không quá đông, nhưng cũng có lác đác vài cặp thanh niên trai trẻ. Lục Đông Thâm từ buổi tiếp khách đi thẳng tới đây, thế nên vẫn mặc nguyên quần Âu áo vest. Anh ngồi trên bậc thềm, tỷ lệ có người đi qua nhìn lại cực cao, anh trở thành phong cảnh trong mắt mấy cô bé mới lớn.

Hạ Trú không hề biết Lục Đông Thâm đã trở thành người nổi bật. Cô uống một ngụm café, vị đắng chát xoay tròn trong miệng rồi tràn xuống cổ họng, ít nhiều xoa dịu cảm giác gỗ đá. Cô tựa đầu lên vai Lục Đông Thâm, rất lâu sau mới nói: "Trước kia, em và Quý Phi rất thích lên đây ngắm Bắc Kinh về đêm, nhất là lúc xe cộ tấp nập. Luôn có cảm giác người ta đang phải vất vả bò trên đường, còn mình thì sung sướng."

"Thật ra em khá may mắn, có một khứu giác nhạy bén trời sinh, thế nên được lợi hơn mọi người vài năm phấn đấu. Em chưa bao giờ thiếu tiền, nhất là hồi còn làm cho nhà họ Nhiêu. Tiền đối với em đơn thuần chỉ là những con số. Chỗ này là nơi em hay tới mua sắm, em chẳng thấy có gì to tát. Ngược lại, với Quý Phi, đây là nơi cô ta khao khát mà không thể với tới. Quý Phi không phải là một người hám hư vinh, cô ta tự tin lại nỗ lực, tiền bạc mà cô ta giành được chính là nhờ cố gắng mà có. Em còn nhớ, lần đầu tiên có được một khoản tiền không hề nhỏ, việc đầu tiên Quý Phi làm

chính là mua cho em một xe đào. Cô ta đã hứa với em, nói rằng sau này kiếm được tiền, nhất định sẽ cho em ăn quả đào ngon nhất trên đời."

Nói tới đây, Hạ Trú bật cười, nhưng khóe mắt lại đỏ rực lên: "Thật ra lúc đó một xe đào đối với em có là gì, nhưng với Quý Phi ý nghĩa lại rất khác, đó là lời hứa. Em giống với Tả Thời, vì tài năng thiên bẩm của Tả Thời không thua kém em. Quý Phi và Vệ Bạc Tôn giống nhau, cả hai đều cần phấn đấu mới giành được sự công nhận của người khác. Họ đã nếm trải những thứ em và Tả Thời chưa từng nếm trải: Là cảm giác bị người ta từ chối, bị người ta lạnh nhạt, thậm chí là bị người ta chê cười. Thế nên, thành công đối với họ mà nói đáng quý trọng hơn cả."

Lục Đông Thâm để mặc cô tựa vào mình, không nói gì, chỉ yên lặng lắng nghe.

"Nhưng vì sao mọi thứ đều thay đổi?" Ngón tay Hạ Trú âm thầm dùng sức, cốc café bị bóp đến méo xẹo: "Quý Phi và Vệ Bạc Tôn mà em quen không còn nữa. Ngay cả Tả Thời có lẽ cũng đã làm những chuyện mà em không biết. Đông Thâm, anh nói cho em biết đi, em vẫn luôn sống trong tưởng tượng của bản thân mình sao? Hay khi đứng dưới lợi ích, tình cảm của con người thật sự không đáng một xu?"

Lục Đông Thâm nhẹ nhàng ôm lấy cô, nhìn xuống con đường rực rỡ phía dưới và nói: "Trên đời này chẳng có thứ gì mãi mãi vẹn tròn không đổi, kể cả lòng người. Em không tranh không giành là vì em không quan tâm được mất, em không khao khát thành công, là vì em giành được thành công dễ như trở bàn tay. Nhưng họ thì khác, họ không may mắn như em, cũng không phóng khoáng như em, thế nên đã định sẵn phải mất nhiều tâm sức thậm chí là không từ thủ đoạn."

Đáy mắt Hạ Trú ngập đầy bi thương: "Em không tranh không giành, bởi vì em cảm thấy thứ là của em cuối cùng vẫn sẽ là của em. Thứ có thể bị

người ta cướp mất đều là rác rưởi, không đáng phải đầu rơi máu chảy, không đáng phải đánh mất nhân tính."

Lục Đông Thâm giơ tay ôm lấy đầu cô, cúi xuống hôn lên trán cô, cười khẽ: "Em có sự kiêu hãnh của em, họ có tâm tư của họ. Cái gọi là không từ thủ đoạn, ở trong mắt họ chỉ là phòng vệ chính đáng, còn ở trong mắt em là phản bội lương tâm."

"Anh còn nói đỡ cho họ à?" Hạ Trú ngước mắt nhìn anh: "Chưa nói đến ân oán ba năm trước giữa em và họ, việc Thai Quốc Cường trúng độc, Thương Xuyên chết thảm có lẽ cuối cùng đều liên quan tới Vệ Bạc Tôn. Còn Quý Phi hiện đang phục vụ cho Lục môn. Anh đừng quên chuyện anh suýt nữa trúng độc. Họ, không thể tha thứ."

"Tạm thời anh chưa biết được mục đích của Vệ Bạc Tôn, Quý Phi ở trong Lục môn có được sự tin tưởng của vài cổ đông kỳ cựu, thế nên chưa đủ chứng cứ là không thể động vào cô ta." Lục Đông Thâm xoa đầu cô, nói chân thành: "Bé con, em phải nhớ, rất nhiều việc nên bình tĩnh không nên nóng vội. Động vào một người thì dễ, động vào một thế lực thì phải tính kế lâu dài."

Hạ Trú nhìn anh. Dưới bầu trời đêm, trong quầng sáng này, anh đẹp trai đến hư ảo. Đôi mắt anh như chứa cả bầu trời sao xa xôi quyến rũ. Nhưng, anh là Chiến thần, trước nay vẫn luôn tính kế với nhân tính. Những câu nói này đối với anh quá đỗi tự nhiên, nhắc nhở cô rằng, thật ra dã tâm và nhẫn nại mới là bản tính của anh.

Cô vô thức hỏi: "Anh có hy sinh em vì lợi ích không?"

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn cô, phì cười: "Suy nghĩ linh tinh."

Phải, là cô nghĩ quá nhiều, một suy nghĩ ngay chính cô cũng cảm thấy hoang đường. Cô đặt cốc café sang bên cạnh, cô ôm chặt hông anh, áp mặt lên ngực anh: "Đông Thâm, em chỉ có anh thôi. Em không sợ rút hết tình cảm ra với một người, thậm chí chọc mù hai mắt để mù quáng tin tưởng một người. Nhưng một khi bị phụ lòng, em sẽ không tha thứ."

"Ngốc ạ." Lục Đông Thâm nhói lòng, áp mặt lên trán cô, dịu dàng nói: "Sao anh nỡ phụ em?"

Sống mũi Hạ Trú cay xè, cô càng ôm anh chặt hơn. Cô tin anh, chỉ có điều ngoài vận may về sự nghiệp và tiền bạc ra, những thứ khác cô đều chưa từng nắm chắc. Cô không có tình thân, không có tình bạn, tình yêu sẽ chiếu cố cô chứ?

Lục Đông Thâm kéo tay cô qua: "Em ấy à, so với việc mất thời gian âu sầu vì chuyện này, chi bằng hãy nghĩ đến đám cưới đi. Tháng mười một là không kịp rồi đấy, tạm thời không nói cả Lục môn, chỉ riêng nhà họ Lục thôi trên dưới cũng cần thời gian chuẩn bị. Nghĩ đi nghĩ lại anh cảm thấy Noel cũng không tệ đâu. Đúng rồi, em muốn sính lễ gì?"

Nghe xong, Hạ Trú lập tức ngồi thẳng dậy, thật sự không còn buồn thương gì nữa mà sửng sốt nhìn Lục Đông Thâm không chớp mắt: "Anh vừa mới cầu hôn thôi mà?"

Lục Đông Thâm phì cười vì cô: "Cầu hôn trước kết hôn sau, đây là trình tự thông thường mà. Hạ cô nương, em thế này là định nuốt lời hay tính tăng giá đây?"

"Em không nghĩ là nhanh như vậy..." Hạ Trú bỗng nhiên hơi hoang mang, sắp thành vợ anh rồi sao? "Hơn nữa chúng ta phải cử hành hôn lễ sao? Sao không làm chuyến du lịch rồi đám cưới, không cần phiền phức vậy đâu."

Lục Đông Thâm đưa tay ra sức vò đầu cô, gần như làm cô chóng cả mặt: "Ban nãy ai là người luôn miệng nói sợ bị người ta phụ lòng? Bây giờ cho em một viên thuốc an thần, chính em lại không muốn nhận? Việc em phải lấy anh là ván đã đóng thuyền, cũng không cần dây dưa quá lâu nữa. Về việc du lịch đám cưới em đừng có mơ. Em là con dâu trưởng của nhà họ Lục, trình tự kết hôn người khác có thể giảm bớt, riêng em phải đầy đủ. Mấy chuyện này em không cần lo, để anh làm. Việc duy nhất em cần nghĩ là cố gắng vắt kiệt ví tiền của anh để nâng cao giá trị của cô con dâu trưởng nhà họ Lục đi."

~Hết chương 281~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 282: SốNg ChếT Có Nhau (3081 Chữ)

Lục Đông Thâm đã thật sự cho Hạ Trú một liều thuốc an thần. Theo như thời gian mà anh ưng ý, thật ra cũng không còn mấy tháng nữa. Việc chuẩn bị cho một hôn lễ tốn rất nhiều sức lực, khi ngồi viết danh sách khách mời Hạ Trú cũng ngập ngừng rất lâu.

Phương thức kết bạn của cô là kiểu đoạn tuyệt, những người cô quen với danh nghĩa Hạ Trú đều chẳng liên quan gì đến những người cô quen với danh nghĩa Tưởng Ly, thậm chí còn không cùng một tầng lớp.

Lục Đông Thâm hiểu sự rầu rĩ của cô. Anh cười nói: "Muốn mời ai thì mời người đó, hôn lễ của em, em quyết định."

Nếu đây chỉ là chuyện của mình cô, cô vốn chẳng cần suy nghĩ, anh em huynh đệ bốn biển là nhà, cô sẽ nóng máu lên gọi hết cả đến. Nhưng đây là hôn lễ của cô và Lục Đông Thâm, có liên quan tới thể diện nhà họ Lục, nếu thật sự mời một đám bạn bè giang hồ và mấy cô bé từng bán hoa thì người ngoài sẽ nhìn Lục Đông Thâm thế nào?

Thế nên Hạ Trú hết sức thận trọng trong việc viết danh sách khách mời, chọn lọc đi chọn lọc lại.

Chuyện hôn lễ, Lục Đông Thâm đã báo cho nhà họ Lục. Cô nghe thấy anh gọi điện qua Mỹ, thái độ vừa thẳng thắn vừa dứt khoát.

Hạ Trú không biết nhà họ Lục có thái độ gì. Trong ấn tượng của cô, ông Lục trước nay vẫn hòa nhã, cộng thêm việc không thấy Lục Đông Thâm

nhăn nhó mặt mày thì đến tám phần nhà họ Lục không phản đối chuyện hôn nhân này.

Cứ thế, chớp mắt đã tới tháng Chín.

Sáng sớm và tối muộn mát mẻ hơn rất nhiều rồi, nhưng dù không còn bức bối như cái lồng hấp thì ánh nắng mặt trời lúc ban trưa hắt lên người cũng vẫn bỏng rát, khó chịu.

Cũng may tiếng ve đã vãn bớt. Khi hoàng hôn ngả bóng về Tây, dưới những tán ngô đồng sẽ có các ông bà lớn tuổi, người thì đánh cờ, kẻ thì trò chuyện bâng quơ. Còn cả những ông bà đi đón các cháu nhỏ tan học, trẻ nhỏ chạy phía trước, người già xách cặp lững thững đuổi theo sau.

Đời sống giản dị tạo nên ngày tháng, ngày ngày trôi qua làm thành cuộc sống.

Trung thu năm nay khá gần Quốc khánh, nhóm những người làm công sở dự tính sẽ gộp hai ngày nghỉ lễ lại để ra ngoài thoải mái. Skyline đang gấp rút chuẩn bị những việc cuối cùng cho buổi họp báo dự án. Còn khách sạn Skyline cũng đang chuẩn bị cho hai ngày lễ lớn.

Hai ngày lễ gộp vào thành một kỳ nghỉ lớn, Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu và Hồng Kông trở thành địa điểm du lịch "hot". Nghe nói phòng tổng thống trong Skyline tại Trung Quốc và Hồng Kông đều đã được đặt trước hết cả. Cuối cùng, giám đốc bộ phận khách hàng phải đệ đơn lên, xin được lấy tạm phòng 3601 ra cho khách sử dụng.

Một ngày trước lễ Trung thu, Skyline và Hoa Lực tổ chức buổi họp báo kèm bữa tiệc tối công bố dự án tại đại sảnh khách sạn Skyline. Một đại sảnh vốn cũng không quá chật chội mà chỉ riêng chỗ đứng cho ký giả đã chiếm quá nửa.

Có mặt tại buổi họp báo là người phụ trách chính của Hoa Lực và Skyline. Ngoài ra còn có người phụ trách dự án này của Chính phủ. Cả ba bên đồng thời hoàn thành tiến trình họp báo.

Người được chú ý nhất dĩ nhiên là Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn.

Chưa nói tới việc họ cùng xuất hiện tại một sự kiện, một trong hai người xuất hiện riêng lẻ cũng đã đủ hút hồn. Dẫu sao thì địa vị của họ bày ra đó, một người là quý công tử của Lục môn, một người là Thái tử gia kinh thành.

Việc họ cùng xuất hiện tại đây thể hiện sự tôn trọng dành cho nhau. Cả hai đều mặc áo vest quần Âu đứng đắn.

Lục Đông Thâm thích màu tối, thế nên hôm nay chọn chiếc áo vest màu xanh đậm đi cùng với áo sơ mi đen, vững vàng ổn trọng, cao ráo điển trai, khí thế bức người; Nhiêu Tôn quen dùng những màu dễ phối, hôm nay mặc một chiếc vest xám bạc, áo sơ mi màu hồng sen rất nổi bật, tôn lên đôi mắt dài như hoa đào nở của anh ấy, cuồng dã và bất kham.

Điểm duy nhất không đẹp là vết sẹo của Nhiêu Tôn. Nói theo lời của anh ấy thì dưỡng thương được rồi những chưa lấy lại được gương mặt đẹp nhất. Nhưng nếu không có thuốc cao Hạ Trú pha chế, chắc sẹo còn nhiều hơn nữa. Trong khoảng thời gian ở bệnh viện, Nhiêu Tôn dù quên ăn quên uống cũng nhớ phải bôi thuốc thường xuyên, ngày ngày ép Nguyễn Kỳ phục vụ cho mình.

Tới gần buổi họp báo, Nhiêu Tôn còn cất công gọi điện thoại cho Hạ Trú, hỏi cô bằng giọng nghiêm nghị: Em nói thật cho anh biết đi, vết sẹo trên trán anh có thể xóa mờ được không?

Có thể, Hạ Trú khẳng định rất chắc chắn: Nhưng đó không phải là chuyện một tháng, hai tháng, chí ít phải nửa tháng hoặc một năm.

Nhiêu Tôn nghĩ đi nghĩ lại, quyết định mặt dày gọi điện cho Lục Đông Thâm xin đổi thời gian. Thái độ của Lục Đông Thâm rất kiên quyết: Buổi họp báo phải tổ chức đúng thời gian, Tôn thiếu tự xem xét đi. Nếu cậu không xuất hiện, có phóng viên hỏi tôi sẽ thành thật nói là cậu bị hủy dung.

Nhiêu Tôn tức đến nghiến răng nghiến lợi, nói một câu: Lục Đông Thâm, coi như anh lợi hại.

Thế nên hôm nay khi xuất hiện ở hoạt động này, Nhiêu Tôn đã đặc biệt để mái lòa xòa xuống trán. Chỉ cần quan sát không kỹ, ít nhiều vẫn che giấu được sự thật có sẹo trên trán. Bình thường anh ấy vẫn chải tóc gọn gàng hất lên trên, bây giờ làm vậy đã bớt đi nhiều khí thế, trông ôn hòa hơn rất nhiều.

Có điều, sau khi hai bên ký kết hợp đồng xong xuôi, có ký giả không biết điều, hỏi thẳng Nhiêu Tôn: "Tôn thiếu, nghe nói hơn một tháng trước anh gặp tai nạn, lúc đó đã may mắn có Lục tổng cứu giúp phải không ạ?"

Lúc đó Nhiêu Tôn ngoài miệng thì mỉm cười, nhưng trong ánh mắt đã thể hiện thái độ không vui. Lục Đông Thâm ở bên cạnh không nói gì, chỉ giơ tay day day thái dương cố nhịn cười.

Đây không phải là những vấn đề nguyên tắc không được hỏi, thế nên nếu Nhiêu Tôn nói "Không thể trả lời" thì ra rõ ràng là không có thành ý. Lát sau, anh ấy kiềm chế cảm xúc, hắng giọng: "Chuyện ngoài ý muốn mà thôi, lúc đó đúng là may mắn có Lục tổng ở đó."

"Vậy thì coi như là tình bạn sống chết có nhau rồi." Một phóng viên khác lại nhiều lời.

Nhiêu Tôn cười gượng gạo: "Đương nhiên."

Đây là chuyện khiến tất cả mọi người xôn xao. Ai cũng biết kể từ khi Lục Đông Thâm tiếp quản Skyline đến nay, Skyline và Hoa Lực vẫn luôn là quan hệ cạnh tranh. Từ Thương Lăng tới Bắc Kinh, từ việc khai thác đất đến việc xây trung tâm thương mại rồi đến nguồn năng lượng quốc tế. Bây giờ quan hệ giữa hai bên lại bỗng nhiên có sự thay đổi, việc này quả thực khiến người ta kỳ vọng.

Thế nên đã có phóng viên sốt sắng hỏi Lục Đông Thâm: "Tình hình lúc đó rất nguy hiểm phải không? Lẽ nào khi ấy anh Lục không suy nghĩ gì ư?"

"Suy nghĩ gì chứ?" Lục Đông Thâm hờ hững đáp một câu: "Tiện tay làm thôi."

Mọi người nghe xong đưa mắt nhìn nhau.

Nhiêu Tôn ngồi ngay bên cạnh Lục Đông Thâm, giữ nguyên nụ cười mỉm từ đầu tới cuối, rồi bật ra một câu bằng âm lượng chỉ hai người họ nghe thấy: "Lục Đông Thâm, anh nói một câu dễ nghe thì chết phải không?"

Lục Đông Thâm cuộn tay lại thành nắm đấm, đặt bên môi ho khẽ mấy tiếng rồi hướng về phía mọi người: "Các vị, ban nãy chỉ là lời nói đùa thôi. Hoa Lực là đối tác chiến lược quan trọng nhất của Skyline, thế nên Tôn thiếu có việc tôi ắt phải giúp đỡ, và ngược lại cũng vậy. Tôn thiếu, tôi nói không sai chứ?"

Nhiêu Tôn nhìn thẳng vào ánh mắt nửa đùa nửa thật của Lục Đông Thâm, trả lời lịch sự và đoàn kết: "Đương nhiên."

Dự án phủ Thân vương do hai công ty cùng nhau khai thác, dựa trên nguồn vốn cơ bản có sẵn cộng thêm một lượng đầu tư lớn mới gia nhập.

Điều này khiến mọi người đều chờ đợi. Chỉ có điều, chuyện của Thương Xuyên không ai nhắc đến chữ nào. Có những phạm vi nằm bên ngoài phạm vi của những mối quan hệ, ví dụ như vấn đề của Thương Xuyên.

Các phóng viên cũng chủ yếu đặt câu hỏi xoay quanh tương lai và triển vọng của dự án.

Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn đều trả lời đúng trọng tâm, thể hiện sự tự tin lớn đối với kế hoạch tương lai, thể hiện rõ một chân lý trong giới kinh doanh: Đứng trước lợi ích không có bạn bè vĩnh viễn, cũng không có kẻ địch vĩnh viễn.

Các cổ đông được Lục Môn cử tới vẫn ngồi bên dưới, lặng thầm không nổi bật, càng không để người của bộ phận Quan hệ sắp xếp bất kỳ hình thức phỏng vấn nào. Trước đó Hạ Trú từng gặp người cổ đông ấy, thế nên ít nhiều có chút ấn tượng.

Tới bữa tiệc tối thì náo nhiệt hơn nhiều.

Những doanh nhân nổi tiếng, những cậu ấm cô chiêu lần lượt có mặt. Hoa Lực và Skyline là người tổ chức, Nhiêu Tôn và Lục Đông Thâm vẫn là nhân vật chính. Các phóng viên tới từ chiều cũng tiện thể ở lại, nhưng cần phải bỏ các dụng cụ quay phim chụp ảnh vì đây là buổi tiệc kín.

Vì lúc trước Lục Đông Thâm cầu hôn rầm rộ, thế nên khi Hạ Trú mặc một chiếc váy đuôi cá, khoác tay Lục Đông Thâm bước vào đã nhận được sự chú ý của rất nhiều người.

So với buổi họp báo, lúc này Lục Đông Thâm ăn mặc thoải mái hơn. Áo sơ mi màu xanh khói tôn lên nét dịu dàng trên khuôn mặt anh, vóc dáng cứng cáp thẳng tắp.

Nhiêu Tôn có vẻ rất thích chiếc sơ mi màu hồng của mình. Không còn chiếc áo vest gò bó, anh ấy cũng cởi luôn ba cúc cổ áo, trông rất không đứng đắn nhưng cũng lại phong lưu và gợi cảm chết người. Anh ấy dẫn theo Nguyễn Kỳ tới đây, sau khi giải quyết được một hợp đồng làm ăn, trông anh ấy cũng phơi phới hơn.

Nguyễn Kỳ cũng giống như Hạ Trú, đều chọn váy trắng làm lễ phục. Cùng một màu sắc, mặc lên hai người lại mang hai khí chất khác nhau. Nguyễn Kỳ như một bông nhài trắng, đẹp và yêu kiều, mang hương thơm thầm kín và bí ẩn, Hạ Trú thì như một bông hoa hồng trắng, kiêu ngạo và độc lập, ma mị và thoát tục, sắc bén và tuấn tú.

Khi Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn bị người xung quanh vây kín, Hạ Trú và Nguyễn Kỳ đứng chung vào một chỗ, dĩ nhiên cũng rất cuốn hút ánh nhìn.

"Với tình hình sức khỏe của bố cô, gắng gượng được đến giờ đã là một kỳ tích rồi." Hạ Trú nói.

Nguyễn Kỳ tay cầm chiếc ly đế cao, ánh mắt có phần lạnh lẽo.

"Ngày mai tôi sẽ mang tới một chiếc túi thơm hoàn toàn mới. Tôi nghĩ, có lẽ tôi đã tìm ra mùi hương mà bố cô cần rồi." Hạ Trú khẽ nói.

Nguyễn Kỳ có phần kinh ngạc: "Tìm được rồi ư?"

Hạ Trú nhấp một ngụm rượu, gật đầu: "Chắc là không sai."

Trong khoảng thời gian gần một tháng, cô gần như ở lỳ trong phòng thực nghiệm, chiết tách mùi hương đậu tương tư hết lần này tới lần khác. Đầu tiên loại trừ các phương pháp chiết tách tiên tiến, cô áp dụng cách cổ xưa nhất.

Nếu đã ngửi được mùi hương thơm ngọt thì đậu tương tư và nhụy hoa tương tư là không thể thay thế. Túi thơm là tín vật định tình mà người xưa thậm chí là rất xưa đã nhận định. Túi thơm có ba loại. Một loại là bên trong đựng hương liệu. Loại đơn giản này, sau khi chiết tách được chỉ cần bỏ nguyên liệu vào túi là xong. Loại thứ hai là chất liệu gấm được nấu sôi bằng nước có hương thơm sau đó phơi khô, nước thơm chính là một dạng nước hoa như ngày nay, chọn lựa những loại hoa tươi nhất hoặc cây cỏ ép lấy dịch, kết hợp với nước suối trong hoặc nước chảy ra từ băng tuyết trên núi cao hoặc sương sớm... Kỹ càng hơn một chút thì đến nước cùng cần tỉ mỉ: Ví dụ như sương bốn mùa, hoặc sương đọng lại trên nhụy hoa nào, cách thức chế tạo cũng phức tạp hơn loại đầu tiên.

Loại phức tạp nhất là loại thứ ba, túi thơm được hun, xông.

Không những phải hun nguyên liệu thành nước, còn phải xông từng chút một, túi thơm được tạo thành từ chính nước đó bốc hơi. Khi xông phải để lửa to, loại củi làm lửa cũng có yêu cầu. Loại hương nào dùng củi nào đều có nghiên cứu tỉ mỉ, vì những chất củi khác nhau thì mùi hương sẽ bị ảnh hưởng bởi quá trình xông hơi, dẫn đến sự thay đổi về mùi.

Trong túi thơm mà Thai Quốc Cường giữ không có hương liệu. Theo ý của ông ta, túi hương này khi mua về cũng không có gì bên trong, thế nên mùi của đến chính loại gấm làm túi. Hạ Trú đã sử dụng cách thứ hai để thử nghiệm vài lần nhưng vẫn không đúng, cho đến một ngày, một buổi chiều nọ xảy ra một sai sót ngẫu nhiên...

~Hết chương 282~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 283: BấT An (2031 Chữ)

Trong công nghệ chế tạo hương truyền thống, ngoài việc ủ đông thì ánh nắng mặt trời cũng có tác dụng rất lớn trong việc định hình một số mùi hương.

Lúc đó, đậu tương tư sau khi được nghiền nát và trộn lẫn với phấn của nhụy hoa tương tư, rồi được đặt cả lên giá phơi. Ngoài ra, Hạ Trú còn mua một lượng lớn hoa nhài từ phía chợ hoa. Từng bông hoa nhài đều đang e ấp đợi ngày bung nở, sau khi hàng được vận chuyển đến, cũng được cô bày ra, phơi trên giá.

Qua tác động của ánh nắng, hoa nhài cũng sớm giải phóng mùi hương.

Thứ đựng hoa nhài là một chiếc khay phơi hình tròn được dệt bằng tre do chính tay Hạ Trú thực hiện. Có loại bằng tre, có loại bằng cây mây, phải xem hình thái mùi hương cần thiết mà lựa chọn dụng cụ phơi.

Hoa nhài được gác bên trên hoa tương tư.

Chính vào buổi chiều hôm đó, Hạ Trú vừa bước vào vườn đã ngửi thấy một mùi thơm rất thanh ngọt, giống vị ngọt của đậu tương tư, lại giống vị thanh của hoa nhài, nhưng nếu tỉ mỉ phân biệt lại cảm thấy không giống cả hai.

Cô cầm một vốc hoa nhài lên, mùi hương vẫn rất nồng.

Chỗ hoa tương tư đặt trong khay phơi bên dưới đã đổi màu. Việc này rất bình thường. Hong ở chỗ râm hay chỗ nắng chắc chắn cũng sẽ khiến màu sắc có sự thay đổi, nhưng mùi hương cũng có sự thay đổi. Mùi thanh ngọt mà cô ngửi thấy bắt nguồn từ hoa tương tư.

Quá trình thay đổi hình thái mùi hương của hoa tương tư trước sau cô đều nắm rõ trong lòng bàn tay, bây giờ bất ngờ xuất hiện mùi thanh ngọt chắc chắn là có vấn đề. Cô đã quan sát kỹ hoa tương tư, phát hiện bên trên ngoài những bột phấn hoa trên chính bông hoa còn dính cả bột phấn hoa nhài.

Bột phấn hoa nhài trải qua quá trình lên men do ánh nắng, ảnh hưởng qua lại với bột phấn hoa tương tư, thế nên mùi hương tạo ra sẽ bớt ngọt ngấy hơn mùi gốc của hoa tương tư, lại ấm áp hơn một chút so với mùi gốc của hoa nhài.

Cảm giác ánh nắng ấm áp, đây chẳng phải là mùi hương mà Thai Quốc Cường cần sao?

"Ý của cô là, chỉ có mùi hương được kết hợp bằng phấn hoa sau khi phơi nắng mới được?" Nguyễn Kỳ nghe Hạ Trú phân tích xong, không khỏi cảm thán.

"Nếu chỉ đơn thuần là mùi hương hun từ phấn hoa, thì mùi của túi thơm sẽ không giữ được lâu, vì bản thân mùi của đậu tương tư đã yếu rồi, hoa nhài cũng không phải hình thái mùi hương quá nồng." Hạ Trú nhẹ nhàng lắc lắc ly rượu vang, chất lỏng màu hổ phách vương trên thành cốc, phản chiếu ánh sáng rực rỡ.

"Giống như loại rượu này, mùi của chất lỏng mới càng đượm nồng dài lâu."

Nguyễn Kỳ tuy không biết chế mùi hương, nhưng cũng đã có nhiều năm tìm hiểu về các nguyên liệu và quan hệ với các nhà điều chế hương, vì vậy cũng hiểu vài phần. Cô ấy nhướng mày: "Xem ra cô cũng đã tìm ra cách chế hương thích hợp nhất."

"Chưng cất chiết tách, cho vào nước lấy hương, xông cách khoảng." Hạ Trú không giấu giếm: "Điều khẳng định đầu tiên là có ba nguyên liệu chính gỗ tương tư, hoa tương tư và đậu tương tư. Kỹ thuật hiện đại có thể chiết xuất mùi hương ra một cách chuẩn xác, nhưng ngày trước thì không được. Thế nên phải áp dụng biện pháp chưng cất nguyên thủy nhất, lấy gỗ tương tư làm nguyên liệu đốt, một nửa chỗ hoa tương tư dập nát, một nửa giữ lại, đậu tương tư làm thành bột mịn, đổ nước suối vào hầm kín, cất một tuần sau đó lại mang ra xông với hoa tương tư, ngâm vải làm túi thơm vào đó năm ngày. Năm ngày sau là quan trọng nhất. Có rất nhiều túi thơm khi xông cách khoảng là xông khô, nhưng chỗ này buộc phải xông ẩm. Lợi ích của việc xông ẩm là cố gắng hút được nhiều mùi hương nhất có thể, lại có thể làm dịu nhẹ mùi hương, sau đó giữ được mùi hương rất lâu."

"Vậy trực tiếp tiến hành xông hương hoa nhài chẳng phải là được rồi sao? Như vậy mùi hoa nhài cũng sẽ dịu đi, lại không cần phơi nắng kết hợp phấn hoa." Nguyễn Kỳ không hiểu.

"Đương nhiên không được." Hạ Trú khẽ nói: "Quá trình kết hợp mùi hương là cực kỳ tinh tế, sai một ly là đi một dặm. Cho dù chỉ sai khác một công đoạn, mùi hương tạo ra cũng khác nhau. Hoa nhài bị cưỡng ép hái xuống, sau khi được nắng chiếu xuống và tác động, mùi hương của phấn hoa đã khác hẳn với hoa nhài ở đầu cành rồi. Bột phấn của hoa nhài trên giá phơi rắc đều lên hoa tương tư, hai loại có thể hoàn toàn kết hợp, rồi kết hợp với mùi hương của cánh hoa, khi hoàn thành sẽ dịu hơn nhiều. Lúc này lấy mùi hương xông đã làm thành dạng bánh dùng để xông túi hương, khí ẩm của túi hương lại hút đi một phần hương hoa, thế nên coi như là

một lần lọc mùi hương, khiến mùi hương càng dịu dàng và thuần túy. Như vậy mùi hương tạo ra mới giữ được cái ấm áp của nắng đồng thời có vị ngọt của đậu tương tư và mùi thơm của nhài."

Nguyễn Kỳ đau đầu: "Nghe đã thấy phức tạp rồi."

"Thế nên người có thể kiên nhẫn giúp cô chỉ có tôi thôi." Hạ Trú đi thẳng vào chuyện chính.

Nguyễn Kỳ mím môi đến trắng nhợt: "Cô muốn tôi chịu ơn cô sao?"

"Không nên sao?" Hạ Trú cười: "Không cần biết ai là người nhờ tôi, túi thơm cũng là thứ mẹ cô cần, đúng không?"

Nguyễn Kỳ nhìn theo ánh đèn của đồ ăn và rượu vang, Nhiêu Tôn đúng lúc ấy quay qua, ánh mắt vững vàng rơi xuống Hạ Trú, nặng tình và chuyên chú. Có lẽ phát giác được gì đó, ánh mắt anh ấy quay sang chạm phải Nguyễn Kỳ, anh ấy nhướng mày, biểu cảm trở thành bắng nhắng và thiếu nghiêm túc.

Nguyễn Kỳ bật cười, thu lại ánh nhìn: "Cô muốn tôi làm gì?"

"Đơn giản thôi." Hạ Trú đợi câu nói này từ lâu rồi: "Tôi không cần cô lên núi đao xuống biển lửa. Ngày mai khi tôi mang túi thơm qua, cô đi cùng tôi là được rồi."

Nguyễn Kỳ há hốc miệng, Hạ Trú lập tức nói: "Cô cũng muốn mẹ mình được chết nhắm mắt chứ?"

Nguyễn Kỳ nhìn cô chăm chú một lúc lâu rồi nói: "Cô đúng là rất..."

"Rất gì cơ?"

Trong ánh mắt Nguyễn Kỳ nhìn cô có thứ gì mang ý nghĩa sâu xa, rồi cô ấy chậm rãi nói: "Rất may mắn."

May mắn ư?

Không ít người cho rằng cô may mắn, chí ít ở trong mắt Quý Phi và Vệ Bạc Tôn, Hạ Trú cũng đọc được ý tứ này. Nhưng câu nói này của Nguyễn Kỳ hình như có ý khác.

Tần Tô đã đến.

Không biết có phải vì chưa quen với chênh lệch múi giờ hay không mà trông bà có vẻ mỏi mệt. Khi Lục Đông Thâm đưa Hạ Trú đến gặp bà, ánh mắt bà nhìn Hạ Trú có phần cân nhắc, không giống sự dứt khoát lúc trước.

Trong phòng nghỉ, Lục Đông Thâm tranh thủ trốn khỏi bữa tiệc, quan trọng là muốn cùng Tần Tô bàn việc đám cưới.

Hạ Trú ngồi bên cạnh Lục Đông Thâm, đan tay mình vào tay anh. Cô không nói nhiều, lần này gặp Tần Tô cô cẩn trọng hơn nhiều, dẫu sao thì thân phận đã có sự thay đổi, cô thật ra ít nhiều vẫn có phần lo lắng.

Hơn nữa, lần này Lục Chấn Dương không đến, chỉ mình Tần Tô đến Trung Quốc. Hạ Trú cảm thấy đây là một lý do khiến cô căng thẳng. Tần Tô dẫu sao cũng là mẹ chồng tương lai, một người phụ nữ hiện đại đến đâu cũng sẽ luôn lựa chọn kỹ càng con dâu cho con trai mình.

Tần Tô không nói nhiều về chuyện đám cưới. Từ biểu cảm cười hờ hững của bà, Hạ Trú cũng không đoán được bà đồng ý hay phản đối.

Bà nói với Hạ Trú: "Cô Hạ, tôi có thể nói chuyện riêng với Đông Thâm mấy câu không?"

Khẩu khí vô cùng tôn trọng nhưng Hạ Trú lại cảm thấy vào lúc này càng tôn trọng càng khách sáo, thì càng không muốn coi cô là người trong nhà.

Khi cô đi ra, trong đại sảnh vẫn đang ca múa nhạc linh đình, những nam thanh nữ tú đi qua đi lại đều là những người cao quý, những con người đã bị giới thượng lưu giấu đi mọi tranh đấu, ham muốn và âm mưu.

Hạ Trú cảm thấy hơi khó thở bèn chọn một chỗ ban công lộ thiên để hít thở không khí. Mấy kiểu tiệc tùng này trước kia cô cũng tham gia không ít, nhưng chưa bất an như hôm nay.

Cảm giác bất an tới từ thái độ của Tần Tô, giống như đang có chuyện gì xảy ra vậy.

~Hết chương 283~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 284: Tôi NgốC Tôi Tự NguyệN (4025 Chữ)

Cô bỗng bị ai đập một cái lên vai.

Cô quay đầu lại nhìn, thì ra là Nhiêu Tôn.

Hạ Trú rầu rĩ, cũng chẳng buồn đoái hoài tới anh. Cô quay qua, tiếp tục ngắm nhìn khung cảnh đèn hoa rực rỡ, xe cộ tấp nập dưới chân mình.

Nhiêu Tôn không bực mình vì thái độ của cô. Từ lúc cô và Lục Đông Thâm vào hội trường đến bây giờ, anh luôn dõi theo bóng cô trong đám đông. Không phải anh không nhìn thấy biểu cảm của cô khi đi từ trong phòng nghỉ ra, sắc mặt cô có vẻ không tốt lắm.

Từ trước đến giờ, cô giận anh cũng được, sợ anh cũng được, thậm chí là hận anh cũng chẳng sao, anh cảm thấy mình đã dồn toàn bộ sự kiên nhẫn của mình suốt cuộc đời này dành cho cô rồi.

Thế nên với thái độ hiện tại của cô, anh đã rất mãn nguyện rồi.

Anh đi tới bên cạnh cô, một tay cầm ly rượu, một tay gác lên mép ban công. Ánh trăng rơi xuống mấy lọn tóc lòa xòa trước trán anh, ánh sáng dịu nhẹ, khiến những tia sáng trong đôi mắt anh cũng rực rỡ như không nhuốm bụi trần, nhưng cũng lại như ánh lửa bị vùi dập cuối con đường dài ngàn dặm, phong tình gợi cảm chết người.

"Lục Đông Thâm đúng là biết chọn một mảnh đất tốt." Ánh đèn đong đầy trong ánh mắt hẹp dài của anh. Anh nhấp một ngụm rượu, bàn tay cầm

ly rượu chỉ đại về một phía: "Xa nơi huyên náo ồn ã, lại vẫn nhìn thấy cuộc sống bình dị của mọi người."

Hạ Trú nhìn xuống chân mà nói: "Con người sống trên đời đa phần đều bị ruồi nhặng bâu quanh, có bao nhiêu người thực sự được đứng hẳn lên cao đây? Hơn nữa, cứ cho là được đứng trên cao hẳn thì sao nào? Một người càng đứng ở vị trí cao, trái tim lại càng cô đơn."

Nhiêu Tôn cười khẽ: "Cô đơn không liên quan gì đến việc có đứng ở trên cao hay không, cô đơn là vì đã nhìn thấy cái lạnh lẽo của nhân thế, cái hờ hững của lòng người."

Hạ Trú uống một ngụm rượu: "Anh ra đây tìm tôi để nói về triết lý đời người sao?"

"Để nói về con đường tương lai của em." Nụ cười của Nhiêu Tôn tắt dần, anh nhìn thẳng vào mặt cô.

"Tương lai do người ta xây đắp mà nên, sao có thể nói mà thành?" Hạ Trú cười khẩy.

"Có những tương lai đúng là cần cố gắng, lại có những tương lai nghĩ là đủ rồi." Câu nói của Nhiêu Tôn đầy ý tứ: "Đám cưới giữa em và Lục Đông Thâm đã sớm đồn thổi tới tai Lục Môn rồi. Hôm nay chỉ có Tần Tô tới, thế nên tương lai mà em mong muốn có thể thực hiện được hay không còn chưa chắc chắn."

Hạ Trú giận dữ lườm anh.

Nhiêu Tôn khẽ thở dài: "Hạ Hạ, không phải anh không muốn em hạnh phúc, mà vì vũng nước Lục Môn quá sâu. Lục Đông Thâm từ nhỏ lớn lên trong môi trường đó mà vẫn còn đầy rẫy nguy hiểm. Em được gả về nơi ấy,

sống với họ bằng tư cách dâu trưởng nhà họ Lục, thậm chí là dâu trưởng của Lục Môn, với tính cách của em sẽ rất khó, trừ phi..."

Hạ Trú trầm mặc giây lát, sau đó bất thình lình hỏi anh: "Hôm nay Lục Chấn Dương không tới, anh có biết đã xảy ra chuyện gì không?"

Nhiêu Tôn nói: "Không rõ nữa, tin tức mà Lục Môn không muốn công khai, thì bên ngoài rất khó thăm dò được."

Hạ Trú khẽ nhíu mày, nhìn dòng xe dưới chân đến thất thần, rất lâu sau mới hỏi lại anh: "Trừ phi gì cơ?"

Nhiêu Tôn đặt ly rượu lên ban công: "Trừ phi Lục Đông Thâm thuận lợi ngồi lên được vị trí tối cao của Lục Môn, cũng chính là vị trí hiện thời của Lục Chấn Dương. Nhưng, đây hoàn toàn không phải là chuyện dễ dàng. Có rất nhiều người cũng hứng thú với chiếc ghế ấy như Lục Đông Thâm, con cháu của Lục Môn cũng không phải chỉ có mình Lục Đông Thâm, tranh đấu quyền thế, có lúc muốn không thấy máu là điều không thể. Cho dù Lục Đông Thâm có thủ đoạn để ngồi lên chiếc ghế ấy thì anh ta cũng không thể muốn làm gì thì làm, tới lúc đó có lẽ em còn phải hy sinh nhiều hơn."

"Đừng nói nữa."

Nhiêu Tôn nhìn cô: "Em không muốn nghe là vì em muốn trốn tránh, nhưng thật ra trong lòng em hiểu rất rõ, bước chân vào Lục Môn không phải chuyện đơn giản. Lục Đông Thâm dù có ba đầu sáu tay bảo vệ cho em, nhưng lâu dần thì sao?"

"Tôi sẽ tự bảo vệ mình." Hạ Trú nghiến răng: "Nhiêu Tôn, anh hiểu rõ tôi mà, tôi không phải là một bông hoa trong phòng kính, thế nên không cần sự bảo vệ của người khác. Tôi không những bảo vệ bản thân mình, còn

phải bảo vệ Lục Đông Thâm. Anh ấy là người đàn ông tôi yêu nhất, tôi dốc hết sức mình cũng phải bảo vệ anh ấy."

Nhiêu Tôn nhìn cô chăm chú một lúc lâu, rồi giơ tay cốc đầu cô: "Anh nói này, em bị ngốc phải không?"

Hạ Trú không chịu yếu thế, trở tay đánh ngược lại: "Tôi ngốc tôi tình nguyện!"

Nhiêu Tôn túm lấy tay cô kéo vào lòng: "Anh có điểm nào không bằng Lục Đông Thâm? Xét về tướng mạo, anh cảm thấy anh không kém anh ta điểm nào. Xét về gia thế, quan trọng là em hiểu tận gốc rễ. Nếu em làm vợ anh, nhà họ Nhiêu mở rộng cửa chào đón."

Lần này Hạ Trú không giãy giụa, để mặc anh ghìm giữ eo mình. Cô mỉm cười nhìn thẳng vào mắt anh: "Nếu tôi làm vợ anh, anh thật sự chắc chắn nhà họ Nhiêu sẽ rộng cửa chào đón chứ?"

Nhiêu Tôn không cần suy nghĩ: "Đương nhiên."

Hạ Trú cười khẩy, khẽ lắc đầu: "Không đâu. Nếu tôi làm vợ anh, người đầu tiên phản đối chính là hai bác."

"Làm sao có thể, họ chỉ hận không thể coi em như con đẻ."

"Coi như con đẻ và làm vợ anh là hai chuyện khác nhau." Hạ Trú đẩy anh ra, nghịch ly rượu. Trong ly không còn rượu, vệt rượu đọng lại cũng bị gió thổi bay, giống như chút màu tận sâu trong đáy mắt cô vậy.

Cô khẽ thở dài, nói tiếp: "Tôi từng cứu Lục Chấn Dương, thế nên hiểu rất rõ dù là Lục Chấn Dương hay Tần Tô sẽ không bao giờ mang cái cớ "môn đăng hộ đối" ra để ngăn cản tôi và Lục Đông Thâm. Nếu ngăn cản, vậy thì chỉ còn một lý do duy nhất. Mà nguyên nhân này không chỉ đơn

thuần là nhà họ Lục, mà cho dù là nhà họ Nhiêu các anh cũng vậy thôi. Hoặc nói một cách chính xác, dù là gia đình nào đều có thể vì nguyên nhân này mà ngăn cản một cuộc hôn nhân."

Nhiêu Tôn ngẩn người: "Nguyên nhân gì chứ?"

Hạ Trú quay đầu nhìn anh, không nói gì, chỉ mỉm cười.

Nhiêu Tôn bị cô nhìn đến sởn cả gai ốc: "Có gì thì nói đi, đừng làm người khác rợn người chứ."

Hạ Trú uể oải vươn vai, quay người lại, chạm eo lên ban công, nhìn về phía ánh đèn trong đại sảnh: "Anh bỏ giai nhân ở đó lâu như vậy không thích hợp lắm thì phải?"

"Đừng có lảng sang chuyện khác." Nhiêu Tôn nhíu mày.

"Không phải tôi lảng sang chuyện khác, mà tại vì anh làm vậy thực sự không thích hợp." Hạ Trú nói.

Nhiêu Tôn thấy cô không định nói, cũng không thể miễn cưỡng, bèn nhìn theo ánh mắt cô, thấy Nguyễn Kỳ đang ngồi trên sofa nhàn nhã ăn hoa quả. Anh thở dài nặng nề: "Anh cảm thấy..."

Hạ Trú quay đầu nhìn anh.

Nhiêu Tôn ngập ngừng giây lát, tìm một từ ngữ thích hợp: "Cô ta rất khó gọt giũa, anh có phần không hiểu cô ta."

"Xem ra hàng ngày lúc rảnh rỗi anh đã gọt giũa cô ấy rát nhiều." Hạ Trú cố nhịn cười: "Đã không hiểu còn giữ lại bên cạnh làm gì chứ? Để người ta đi đi."

"Thả cô ta đi? Vậy thì không được." Nhiêu Tôn từ chối quả quyết: "Nguyễn Kỳ là một người nửa chính nửa tà. Với bản lĩnh của cô ta, để cô ta tự do cô ta sẽ trở thành một quả bom hẹn giờ, lỡ như cô ta làm em bị thương thì sao? Bây giờ anh chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu vẫn hiện lên cảnh tượng cô ta treo ngược Thai Quốc Cường lên trần nhà, quá kinh khủng."

"Thế nên, bây giờ anh chắc là đã hiểu ra nguyên nhân rồi đấy."

Nhiêu Tôn không hiểu.

Nhiêu Tôn không hiểu.

Hạ Trú khẽ cười: "Nguyên nhân khiến anh kiêng dè Nguyễn Kỳ cũng chính là nguyên người khác kiêng dè tôi."

Nhiêu Tôn sững người.

"Mau đi đi, bạn nhảy của anh sắp bị người ta cướp mất rồi." Hạ Trú đẩy anh một cái.

"Em..."

"Nhiêu Tôn, anh nhớ cho kỹ. Đàn ông là do tôi tự chọn, khổ sở khó khăn hơn nữa tôi cũng sẽ không từ bỏ, chỉ cần anh ấy còn yêu tôi và cần tôi." Hạ Trú trịnh trọng nói: "Anh vừa hỏi anh có điểm nào không bằng Lục Đông Thâm. Thật ra anh không hề thua kém anh ấy. Chỉ có điều, người tôi yêu là anh ấy, chứ không phải anh, vậy thôi."

Nhiêu Tôn ngẩn người nhìn cô một lúc lâu, ánh sáng trong đôi mắt dần dần tối hẳn. Sau đó, anh cười khẽ, giấu đi sự hụt hẫng và cô đơn của mình: "Được, anh hiểu rồi."

Tình yêu, luôn là thứ vừa ích kỷ vừa vô tư.

Ích kỷ đến mức không thể chia sẻ với bất kỳ một ai khác, vô tư đến mức có thể quên hết mọi con thiêu thân tình nguyện lao vào lửa.

Cô chính là một người như vậy, hoặc là không yêu, hoặc là không bỏ.

Sau khi Nhiêu Tôn đi, cô không quay về đại sảnh ngay mà tiếp tục ở ngoài ban công hóng gió. Từ sau chuyện của Tả Thời, đây là lần đầu tiên cô cùng Nhiêu Tôn nói nhiều lời chân thành từ tận đáy lòng như vậy.

Nguyễn Kỳ thật sự bị những người đàn ông khác để ý. Có người đã tiến tới bắt chuyện, có cả những anh chàng phong độ ngời ngời. Nhiêu Tôn không cho đối phương cơ hội, thoáng cái đã đứng bên cạnh Nguyễn Kỳ, lẳng lặng đưa cô ấy đi.

Hạ Trú chứng kiến cảnh ấy, chẳng hiểu sao lại mỉm cười, một nụ cười chân thành.

Tầm mắt của cô bị bóng dáng cao lớn của Lục Đông Thâm chặn lại.

Nụ cười nơi đáy mắt cô hóa thành dịu dàng, cho tới khi anh đi ra ban công, khóe miệng cô đã rướn lên gần tới đuôi mắt rồi.

"Có chuyện gì mà vui vậy?" Lục Đông Thâm đi tới ôm cô vào lòng.

"Cũng không có gì." Hạ Trú hít hà mùi hương trong lòng anh, vừa có mùi gỗ lại thoang thoảng mùi rượu. Cô ngước mắt lên: "Vì thấy anh đến đó mà."

Câu nói này khiến Lục Đông Thâm ấm lòng, anh cúi đầu hôn lên chóp mũi cô, thì thầm: "Anh còn không ra, ngày mai sẽ có tin đồn Nhiêu Tôn giật vợ chưa cưới của anh đấy."

Hạ Trú không nhịn được phá lên cười. Cô đẩy anh một cái, quay người lại, chỉ xuống dưới chân: "Em nhìn mặt Nhiêu Tôn quá đủ rồi, không đẹp bằng cảnh thành phố về đêm."

Lục Đông Thâm ôm lấy cô từ phía sau, vòng tay qua cánh tay cô, đan bàn tay hai người vào nhau. Hạ Trú được mùi hương của anh bao bọc, lòng đầy ắp. "Giữa chốn đông người tỏ ra thân mật vậy không hay thì phải."

"Anh ôm vợ anh có gì không hay chứ?" Lục Đông Thâm khẽ nói.

Hạ Trú nghiêng đầu nhìn anh: "Anh Lục kêu tiếng "vợ" này tự nhiên quá nhỉ, cử hành hôn lễ chưa đấy?"

Lục Đông Thâm cười khẽ, hạ thấp mặt xuống cắn lên môi cô: "Hôn lễ thì vẫn chưa cử hành, nhưng anh đêm đêm thực hiện nghĩa vụ người chồng còn không được à? Tiểu yêu tinh, em mặc váy thật là hút hồn."

Vành tai Hạ Trú nóng rực lên: "Anh là nhân vật chính của đêm nay, đừng có đứng đây."

Lục Đông Thâm thu chặt cánh tay lại, cô gần như bị anh siết đến khó thở. Anh không ngẩng đầu mà vùi mặt vào hõm cổ cô, thấp giọng nói: "Sợ em nghĩ nhiều, thế nên cần phải giải thích với em."

"Gì chứ?" Cả người cô mềm nhũn vì hơi thở nóng rực của anh.

Lục Đông Thâm thở dài: "Bố anh ốm rồi, đây chính là nguyên nhân ông không thể tới Trung Quốc gặp em, em đừng nghĩ nhiều."

Hạ Trú ngẩn ra, quay người lại: "Ốm ư? Sao vậy? Có nghiêm trọng không?"

"Không sao." Lục Đông Thâm vòng tay qua vòng eo thon gọn của cô: "Người có tuổi rồi không thể nào không có bệnh được."

Hạ Trú im lặng cắn môi.

Lục Đông Thâm giơ tay vuốt vuốt mái tóc cô: "Thế nên đừng có suy nghĩ lung tung."

"Em đâu có."

"Thế à?" Lục Đông Thâm mỉm cười: "Từ khi ở phòng nghỉ ra đã đi thẳng tới đây đúng không?"

Hạ Trú nhìn ly rượu bĩu môi: "Ra đây vừa uống rượu vừa ngắm cuộc đời bên dưới, càng có mùi vị của người ở tầng lớp tư bản."

Lục Đông Thâm nhìn cô, cười mà như không cười, đôi mắt sâu như chứa cả bầu trời sao, dịu dàng vô cùng. Hạ Trú nghiêng đầu: "Anh còn muốn nói gì với em?"

Lục Đông Thâm buông đôi tay đang ôm cô ra, đặt lên hai vai cô, khóa cô vào khoảng giữa lồng ngực anh và ban công. Anh cúi xuống, nhìn thẳng vào mắt cô: "Bé con, còn nhớ những lời anh nói ngày cầu hôn không?"

Những lời nói ngày cầu hôn?

Hạ Trú chớp chớp mắt: "Đã nói không ít, câu nào cơ?"

Lục Đông Thâm phì cười vì cô: "Nhớ hết từng câu cho anh."

Hạ Trú thích nhìn anh cười. Anh cười lên trông rất quyến rũ, không xa cách như bình thường, khiến người ta chỉ muốn lại gần thân thiết. Cô vươn tay níu lấy cổ anh, ngữ khí bất giác có chút nũng nịu: "Anh nói lại lần nữa là em nhớ."

Lục Đông Thâm để mặc cô kéo thấp cổ mình xuống, khẽ tựa trán mình vào trán cô và nói: "Bất luận là khi nào, em cũng phải tin rằng anh tin em, nhớ kỹ chưa?"

Hạ Trú nghe mà lòng ngọt ngào, khẽ gật đầu.

***

Cảnh Ninh rửa tay rồi đi từ nhà vệ sinh ra, đang ngang qua hành lang dài tít tắp thì trước mắt bị người nào đó chặn lại. Cô không ngẩng đầu lên mà tránh sang bên cạnh, ai ngờ đối phương lại tiếp tục ngăn cản cô.

Cô ngước mắt lên, sửng sốt, trong vô thức, trái tim lại như vọt lên tận cổ họng.

Lục Khởi Bạch nhàn nhã dựa vào tường, tuy đã nhường cả một khoảng tường nhưng rõ ràng anh không có ý để cô đi.

Anh rút một điếu thuốc ra, ngậm lên miệng: "Trò chơi sắp bắt đầu rồi, Cảnh Ninh, em phải chuẩn bị sẵn sàng đấy."

Cảnh Ninh cuộn chặt tay lại, mím chặt môi, nhìn anh chằm chằm một lúc, rồi cất bước định rời đi. Nhưng cô bị Lục Khởi Bạch giữ rịt cánh tay lại rồi ấn mạnh cô lên tường, tay kia anh kẹp điếu thuốc, vòng qua đỉnh đầu cô.

"Tôi cảnh cáo em, đừng có giở trò với tôi, cũng đừng khiến tôi thất vọng. Nếu không, tôi sẽ không để em được rút lui an toàn đâu."

"Lục Khởi Bạch, anh là đồ điên!" Cảnh Ninh hạ thấp giọng, hằn học: "Đây là buổi tiệc của Skyline, anh khẩn trương thả tôi ra, không sợ bị người khác nhìn thấy sao?"

Lục Khởi Bạch nhìn cô chằm chằm rất lâu không nói gì, nhưng cũng không buông cô ra.

Lúc này Cảnh Ninh không dám có động tĩnh quá lớn. Hành lang này thông tới nhà vệ sinh, bất cứ lúc nào cũng có thể có người đi tới.

Kiềm chế cảm xúc bất an, cô nói: "Bây giờ so với việc lo lắng mấy chuyện này, chi bằng anh dành thời gian ở bên bạn gái của mình đi, mục đích cuối cùng của anh chẳng phải là muốn ngồi lên vị trí cao nhất của Lục Môn sao? Bạn gái Anna của anh con gái của người "cận thần" xương cốt với Lục Môn. Có cô ta, chẳng phải anh đã có trong tay một tấm vương bài sao?"

Lục Khởi Bạch bỗng bật cười: "Em ghen đấy à?"

Trái tim Cảnh Ninh run lên, cô cố gắng không nhìn vào đôi mắt cười của anh, hơi thở có phần dồn dập: "Lục Khởi Bạch, giữa anh và tôi không có chút tình cảm nào, lấy đâu ra ghen tuông?"

Nghe xong, nụ cười của Lục Khởi Bạch tắt lịm, khóe môi hơi rướn lên chợt gượng gạo không ít. Anh nheo mắt, lát sau buông cô ra, ngậm lại điếu thuốc lên miệng, châm lửa, rít một hơi thật sâu, sau đó phả một lượng khói lớn lên mặt Cảnh Ninh, lạnh lùng nói: "Em cũng biết người biết ta lắm."

Cảnh Ninh âm thầm cắn môi, đau đớn.

Lục Khởi Bạch lại rít thêm một hơi thuốc nữa rồi hờ hững nói: "Tôi chỉ có hứng thú với cơ thể của em, người có thể làm vợ tôi, Anna đích thực phù hợp."

"Vậy thì mong hai người... sớm ngày thành đôi." Cảnh Ninh biết anh chẳng nói được câu nào hay ho, nhưng nghe được câu này, quả nhiên vẫn có một cảm giác đau đớn như bị lưỡi dao tù khía qua, khó mà thở nổi.

Nói xong cô cũng bỏ đi. Lần này, Lục Khởi Bạch không giữ lại. Chỉ có điều, khi bóng cô biến mất ở ngã rẽ, điếu thuốc của Lục Khởi Bạch cũng trở nên nhạt vị, anh giận dữ giẫm nát nó.

~Hết chương 284~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 285: Vị Khách Đoán Trước (2135 Chữ)

Trung thu, tết đoàn viên.

Có điều, với tư cách người chịu trách nhiệm của Skyline, Lục Đông Thâm đã định sẵn phải bận rộn trong một ngày mà người khác đoàn viên.

Hạ Trú rất thông cảm, cô không ép Lục Đông Thâm bắt buộc phải giành thời gian đón Tết cùng cô. Cô đặt bàn ăn tối ở ngay khách sạn Skyline. Cô nghe nói có mấy vị đối tác đang nghỉ lại đây, Lục Đông Thâm là chủ nhà chắc chắn phải tiếp khách, thế nên, ban ngày cô mặc cho anh cùng khách hàng thoải mái vẫy vùng, nhưng yêu cầu buổi tối anh phải ở bên cô.

Lục Đông Thâm nhận lời, ban ngày bận rộn việc công, bữa tối đợi cô ở khách sạn Skyline, không sắp xếp buổi tiếp khách nào.

Nguyễn Kỳ cũng rất giữ lời hứa, sáng sớm đã tới bệnh viện. Hạ Trú đỗ xong xe, vừa bước vào đại sảnh khu phòng bệnh thì nhìn thấy cô ấy. Cô tiến tới, cười hỏi: "Sao cô không vào?"

"Tôi hứa là sẽ đi cùng cô, đâu hứa sẽ gặp riêng ông ta." Nguyễn Kỳ nhíu mày.

Hạ Trú cũng không so đo, đến rồi cũng tốt hơn là không đến. "Vậy đi thôi." Cô quay đầu nhìn bệ cửa sổ bên cạnh: "Hoa cô mua đấy à?"

Nét mặt Nguyễn Kỳ gượng gạo.

Hạ Trú cầm lấy bó hoa, bên trong nổi bật nhất là bông hướng dương, rất có hàm ý. "Không tệ, đẹp lắm."

Nguyễn Kỳ giật lại, ném sang một bên: "Dọc đường có người kỳ kèo bắt tôi mua, bỏ đi, đừng mang theo nữa."

"Đã bỏ tiền ra rồi sao lại vứt? Tôi biết cô có tiền, nhưng đừng chà đạp chúng như vậy." Hạ Trú nhặt bó hoa lên, đưa cho cô ấy.

Cô ấy không nhận.

Hạ Trú thẳng thừng nhét vào lòng Nguyễn Kỳ: "Đi thôi."

Trong phòng bệnh, ba người con đều có mặt cả, thấy Hạ Trú kéo Nguyễn Kỳ vào, ba người họ đều tỏ ra ngạc nhiên.

Nguyễn Kỳ thấy vậy chau mày, đang định lùi ra ngoài thì bị Hạ Trú giữ chặt lại, thẳng thừng nói to với Thai Quốc Cường: "Con gái ông đến rồi này."

"Hạ Trú!" Nguyễn Kỳ nghiến răng nghiến lợi.

Hạ Trú mặc kệ, cưỡng ép kéo cô ấy đi vào.

Thai Quốc Cường đã gần như biến dạng gương mặt, yếu ớt không còn chút sức lực, nằm bẹt trên giường như người đã chết. Nhưng nghe thấy tiếng Hạ Trú, ông ta lập tức gắng gượng muốn ngồi dậy, nói trong hơi tàn: "Là... Kỳ Kỳ đấy à?"

Nguyễn Kỳ nhìn thấy dáng vẻ già nua của ông ta, chẳng hiểu sao sống mũi lại cay xè. Cô ấy sống chết không chịu tiến lên, bị Hạ Trú đẩy tới trước giường.

Thai Tử Tân vốn dĩ ngồi ở đầu giường, thấy vậy lập tức đỡ lấy Thai Quốc Cường, khẽ nói: "Bố, bố nằm đã."

Sau đó Thai Tử Tân nhìn sang Nguyễn Kỳ, đứng lên: "Chị ngồi chỗ tôi này."

Nguyễn Kỳ lạnh lùng nói: "Không cần đâu, hôm nay tôi đến không phải để thăm nom bệnh nhân."

Sắc mặt Thai Tử Tân tỏ ra ngượng ngập.

Thai Nghiệp Phàm không vui: "Nói gì thì nói cô cũng là con gái của bố chúng tôi, ăn nói kiểu gì vậy?"

Nguyễn Kỳ đang định phản kích thì Thai Nghiệp Dương đứng giữa giảng hòa: "Được rồi được rồi, chịu đến là được rồi."

Hạ Trú không quan tâm tới những cuộc cạnh tranh trong tối ngoài sáng giữa họ. Cô tiến lên, nói với Thai Quốc Cường: "Ông xem, Nguyễn Kỳ mua hoa cho ông đấy, đẹp không?"

Thật ra Thai Quốc Cường đã không còn tỉnh táo nữa, nhưng vẫn nỗ lực nhìn, không phải nhìn hoa mà là nhìn con gái của mình. Tuy nét mặt cô ấy lạnh lùng nhưng tới thăm là tốt rồi.

"Rất đẹp, tôi rất thích, cảm ơn con Kỳ Kỳ." Ông ta cố gắng nói câu này.

Nguyễn Kỳ đứng im ôm bó hoa.

Thai Tử Tân vội vàng đứng lên đón lấy hoa, cố làm ra vẻ nhẹ nhàng: "Đúng là rất đẹp, kết hợp cũng rất hay, để tôi đi tìm lọ hoa cắm vào."

"Anh đi cùng em." Thai Nghiệp Phàm nói, có lẽ vì thực sự không muốn nhìn dáng vẻ lạnh lùng của Nguyễn Kỳ.

Sau khi hai người họ ra khỏi phòng bệnh, Thai Nghiệp Dương bèn hắng giọng nói: "Bố, công ty còn có việc nên con đi trước đây."

Anh ta đánh mắt nhìn Nguyễn Kỳ, khi ra cửa chỉ gật đầu với Hạ Trú coi như đã chào hỏi mang tính tượng trưng.

Khi trong phòng chỉ còn lại ba người, Hạ Trú lấy chiếc túi thơm đã làm xong ra đưa cho Thai Quốc Cường xem qua. Thai Quốc Cường nói một tiếng "vất vả" với Hạ Trú rồi run rẩy mở hộp gấm ra.

Chỉ đơn thuần là mở ra, nhưng mùi hương đã len lỏi từ trong túi thơm ra ngoài. Ban đầu Thai Quốc Cường sững người, sau đó túm lấy túi thơm từ trong hộp gấm ra, Hạ Trú thấy bàn tay ông ra run lên.

Ông ta hít một hơi thật sâu để ngửi mùi hương trên túi gấm, chẳng bao lâu sau, khóe mắt đã đỏ ửng.

Khi Hạ Trú từ trong phòng bệnh đi ra, bên tai vẫn luôn văng vẳng giọng nói kích động đến lẩy bẩy của Thai Quốc Cường: Phải rồi... Chính là nó, Nguyễn Anh, tìm được rồi, tìm được rồi...

Ba tiếng cuối cùng bị chìm trong tiếng nấc nghẹn ngào của ông ta.

Thai Quốc Cường giữ Nguyễn Kỳ ở lại phòng bệnh.

Còn về việc ông ta đã nói gì, e là chỉ còn những lời nhắn nhủ trước khi chết. Hạ Trú nghĩ, lúc này Thai Quốc Cường giữ Nguyễn Kỳ lại, có lẽ là muốn nghe cô ấy gọi tiếng "bố" cuối cùng chăng.

Lòng cô cứ chua xót, căng lên.

Nếu đổi lại là cô, lúc này liệu có thể thoải mái không?

Thai Tử Tân và Thai Nghiệp Phàm đứng ngoài phòng bệnh không đi vào. Khi Hạ Trú đi ra thì nghe thấy Thai Nghiệp Phàm hạ thấp giọng nói với Thai Tử Tân: "Bố chúng ta bây giờ bị như vậy toàn "nhờ" bà ta, cho dù bà ta ngồi tù anh cũng không để bà ta sống yên thân đâu!"

Thai Tử Tân định nói gì đó nhưng ngước mắt lên nhìn thấy Hạ Trú. Thai Nghiệp Phàm cũng quay đầu nhìn cô, ngẫm nghĩ rồi tiến lên: "Tôi muốn nói chuyện một chút."

Hạ Trú theo anh ta đi tới tận cuối hành lang, chưa đợi Thai Nghiệp Phàm lên tiếng, cô đã đi thẳng vào vấn đề: "Tôi hiểu anh muốn hỏi chuyện gì, nhưng tôi muốn nói với anh rằng, tất cả mọi chuyện đều có nhân mới có quả. Sức khỏe của bố anh phải có bệnh trước sau đó mới chịu sự ảnh hưởng của mùi hương. Cái gọi là mùi hương hại người, chẳng qua là hiểu rõ sức khỏe của đối phương mà tiến hành chọn lựa thủ đoạn thôi. Anh cần hiểu rõ trình tự. Hơn nữa, Hà Tư Nghi cũng đã chịu chế tài của pháp luật rồi, nghiệt mà bà ta tạo ra dĩ nhiên bà ta phải chịu, dẫu sao bà ta cũng nuôi dưỡng mấu người, tôi không tin anh thật sự có thể ra tay tàn nhẫn."

Thai Nghiệp Phàm cuộn chặt tay lại, im lặng mím môi, rất lâu sau mới hỏi: "Lẽ nào bố tôi không còn chút hy vọng nào sao? Ở Thương Lăng, cô có thể cứu ông ấy một mạng, bây giờ thật sự hết cách ư?"

Hạ Trú hít sâu, xoa dịu cơn đau trong lòng: "Xin lỗi, tôi thật sự hết cách rồi."

Thai Nghiệp Phàm quay người đi, đấm hai tay lên cửa sổ, nhìn chằm chằm ra những chạc cây bị gió thu dập vùi bên ngoài, gật đầu: "Tôi hiểu rồi, cảm ơn cô đã làm tất cả vì bố tôi."

Hạ Trú khẽ thở dài, trước khi đi còn nói: "Nể mặt Trần Du tôi nhắc anh một câu, Vệ Bạc Tôn của quý công ty không phải kẻ vừa đâu."

"Tôi biết." Thai Nghiệp Phàm âm thầm nghiến răng.

***

Hạ Trú trở về phòng thực nghiệm mùi hương.

Sau khi từ bệnh viện ra, cô nhận được một cuộc điện thoại, sau đó vội vàng ra ngoại thành.

Bên ngoài sân có một chiếc xe đang đỗ.

Sau khi nhìn thấy cô, anh Từ bèn bước xuống xe, cung kính đứng bên cạnh xe chờ đợi.

Xe của tập đoàn Skyline, tài xế riêng của Lục Đông Thâm. Nhưng, Hạ Trú biết người trong xe chắc chắn không phải Lục Đông Thâm.

Sau khi đỗ xe cẩn thận, Hạ Trú bước xuống.

Bên kia cửa xe cũng đã mở ra, Hạ Trú nhìn thấy người xuống xe thì hơi sững sờ, là Tần Tô.

Bà không mặc chiếc xường xám đoan trang như trong buổi tiệc tối qua, mà mặc một bộ quần áo thoải mái màu trắng, càng tôn lên vẻ trẻ trung của bà. Tần Tô trông trẻ hơn nhiều so với những người cùng tuổi, nhất là bây giờ, màu trắng nổi bật ấy ở trên người bà giống càng rực sáng như ánh nắng, hoàn toàn không nhận ra bà đã là mẹ của một người con trai lớn như Lục Đông Thâm.

Đợi Hạ Trú tiến lên, Tần Tô nhẹ nhàng mỉm cười: "Đông Thâm rất coi trọng nơi này, hệ thống chống trộm làm rất khá."

Hạ Trú có cảm giác Tần Tô sẽ đến, chỉ không ngờ bà lại đến sớm như vậy.

"Thật xin lỗi, bác đợi lâu rồi phải không ạ?"

Tần Tô nho nhã đáp: "Là tôi phải xin lỗi mới đúng, hôm nay là Tết, mong là sẽ không làm ảnh hưởng tới buổi hẹn của cháu và Đông Thâm."

~Hết chương 285~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 286: Cháu Có Thể Giúp Nó, Cũng Có Thể Hủy Hoại Nó (2345 Chữ)

Lời của Tần Tô ngược lại càng khiến Hạ Trú cảm thấy bối rối. Hôm nay là tết Trung thu, là ngày đáng lẽ phải đoàn viên cùng người thân, cho dù Lục Đông Thâm muốn giành thời gian đón tết thì cũng phải đón với người nhà mới phải.

Cô không có người nhà, dù về mặt tình cảm hay tâm lý cô đều vô thức coi Lục Đông Thâm như người thân thiết nhất trên đời, thế nên mỗi lần gặp dịp lễ tết được nghỉ, cô lại tự nhiên muốn nghỉ cùng anh, mà suýt nữa quên mất, người không có gia đình là cô chứ không phải Lục Đông Thâm.

Cô nhất thời không biết nên trả lời Tần Tô thế nào, thế nên thẳng thừng không đáp lại nữa. Cô mở cửa, Tần Tô bước vào sân, anh Từ không vào theo mà đợi ở trong xe.

Hạ Trú trước khi vào nhà còn đánh mắt nhìn anh Từ, trong đôi mắt anh Từ dường như có phần khó xử, rồi nhanh chóng quay đi chỗ khác không dám nhìn Hạ Trú.

Hạ Trú lòng sáng như gương, Tần Tô dám sử dụng anh Từ, thì chứng tỏ lần này đến đây bà vốn không định giấu Lục Đông Thâm.

Gần về trưa.

Ánh nắng rực rỡ, bầu trời xanh ngắt, trong vườn có dòng suối mát lành, mùi vị đầu thu ở nơi ngoại thành này nồng đậm hơn một chút. Khi có gió

thổi qua, tán ngân hạnh già cũng xào xạc thổi.

Có tiếng chuông gió lanh lảnh, là chiếc chuông đung đưa trên cửa sổ.

Tần Tô nhìn xung quanh một lượt, hồ sen vẫn ánh lên màu hồng, cũng có những bông sen đã tàn úa, những cánh hoa đó được thu lại gọn gàng xếp dưới chỗ râm mát.

Trong vườn các có đủ loại hoa cỏ hoặc được phơi râm hoặc được phơi nắng. Có những loại Tần Tô biết tên, nhưng đa phần là không nhìn ra thứ gì.

Nằm bên ngoài cuộc sống thế tục, như ẩn cư giữa miền rừng núi, quả là một nơi tuyệt đẹp.

Thấy Tần Tô đang vuốt ve bông sen phơi trên giá, Hạ Trú nói: "Chỗ sen này được chuẩn bị cho Đông Thâm, có thể xoa dịu chứng mất ngủ kinh niên của anh ấy."

Tần Tô mỉm cười: "Có lòng thật, tôi cũng từng nghe Đông Thâm nhắc qua chuyện này. Mất ngủ là bệnh lâu năm của nó, trước kia chẳng biết đã thử qua bao nhiêu phương pháp, xem bao nhiêu bác sỹ nhưng đều vô ích, cũng may có cháu."

Hạ Trú không dám lơ đễnh mà thuận theo lời bà nói: "Cô..." Buột miệng xong, cô lại cảm thấy không ổn: "Lục phu nhân, mời vào trong nhà."

Một tiếng "cô Hạ" tối qua đã kéo dài khoảng cách, cô buộc phải giữ kẽ.

Vào trong nhà, Tần Tô hỏi: "Vẫn chưa ăn cơm phải không?"

Khi tới, tay Hạ Trú còn xách túi đồ siêu thị. Sau khi mời Tần Tô vào nhà, cô cũng ngại xách vào nên để ngoài vườn. Cô đích thực muốn về đây nấu cơm. Tần Tô hỏi như vậy, cô bỗng thấy đói thực sự.

Tần Tô khá phóng khoáng: "Nghe Đông Thâm nói cháu nấu ăn rất ngon, tôi có vinh hạnh được nếm thử tài nghệ của cháu không?"

Hạ Trú có phần không hiểu được Tần Tô, cô gật đầu rồi đi chuẩn bị.

Thời gian không lâu, ba món mặn một món canh.

Một chay một mặn một món mát, canh nấm, có những loại nấm được đặt về từ Vân Nam.

Hạ Trú trước nay thoải mái, chưa tiếp đãi ai mà căng thẳng đến vậy, gặp Tần Tô cô cũng bối rối chưa từng thấy. Cô đặc biệt chuẩn giá gác đũa và một cây đũa dùng chung cho Tần Tô, sắp đó múc cho bà một bát canh nấm. Hoang mang lo lắng đến mức này, chỉ vì bà là mẹ của người đàn ông cô yêu nhất.

Tần Tô không kén chọn mà mỉm cười nếm thử lần lượt từng món, hoàn toàn không thể hiện thái độ của một quý phu nhân. Bà liên tục gật đầu: "Thật sự không tệ, chẳng trách Đông Thâm tới bây giờ vẫn liên tục xem thường đầu bếp nhà họ Lục, còn nói với tôi, nếu có cơ hội nếm thử tài nghệ của cháu sẽ yêu thích ngay, quả nhiên."

"Lục phu nhân quá khen rồi ạ, tay nghề của cháu chỉ qua quýt thôi, làm sao so sánh được với đầu bếp nhà họ Lục chứ." Tuy rằng sự xuất hiện của Tần Tô khiến cô bất an, nhưng cô biết có rất nhiều chuyện đều xuất phát từ lời nói của Lục Đông Thâm, điều này khiến Hạ Trú cảm động.

Tần Tô im lặng mỉm cười.

Hạ Trú nhất thời cũng không biết nên nói gì. Cứ như vậy, trong lúc cô đang liên tục suy đoán thì Tần Tô cũng đã dùng xong bữa. Còn Tần Tô thấy Hạ Trú ăn xong, bà cũng không ăn nữa, cầm giấy ăn tao nhã lau khóe miệng.

Đến giây phút này Hạ Trú mới tỉnh ngộ. Tần Tô biết cô đói, thế nên đang kiên nhẫn đợi cô ăn xong. Có thể nhận ra Tần Tô ăn không nhiều, chỉ đang sợ cô không tự nhiên nên vẫn cầm đũa. Đây quả thực là một con người có giáo dục đỉnh cao, nghĩ lại sự gia giáo và phép tắc thường ngày của Lục Đông Thâm, có thể nói là ngấm vào người từ nhỏ.

Cô thu dọn bát đĩa xong xuôi, lại pha một ấm hồng trà. Trong lúc đợi trà sôi, cô hít sâu một hơi, nói với Tần Tô: "Lục phu nhân, bác có chuyện gì cứ nói thẳng ạ."

Tần Tô không quá bất ngờ về sự thẳng thắn của cô, cười nói: "Cháu đã sớm đoán ra tôi sẽ đến tìm cháu."

"Vâng." Hạ Trú là người dứt khoát: "Bác không hy vọng cháu lấy Đông Thâm."

Tần Tô nhìn cô, ánh mắt ôn hòa: "Nếu cháu không phải Hạ Trú, bác rất mong Đông Thâm lấy được một cô gái như cháu làm vợ."

Bàn tay đang rửa tách trà của Hạ Trú chợt khựng lại, sau đó cô tiếp tục rửa, cặp một tách trà đã sạch sẽ đặt tới trước mặt Tần Tô, không nói gì.

Tần Tô thở dài: "Cháu từng cứu mạng ông Lục, là ân nhân của nhà họ Lục, biết bách thảo, giỏi nấu ăn, con người rộng rãi lại dứt khoát. Bác và bác trai đều yêu quý cháu vô cùng, đều chỉ muốn Đông Thâm có thêm một cô em gái như cháu. Thế nên, hai bác tình nguyện cháu là con gái của nhà họ Lục chứ không mong cháu là con dâu của nhà họ Lục. Cháu thông minh

như vậy, nếu đã liệu tính trước được việc tôi đến tìm cháu thì chắc đã nghĩ ra được nguyên nhân."

"Cháu ngửi được những mùi mà mọi người ngửi được, cũng ngửi được những mùi mà mọi người không ngửi được, cháu có thể lợi dụng mùi hương cứu người, cũng có thể sử dụng mùi hương để giết người. Trên đời này, thứ trong sáng nhất là tình yêu mà thứ ích kỷ nhất vẫn là tình yêu. Thế nên bác ca ngợi cháu cũng đồng thời kiêng dè cháu. Nếu Đông Thâm lấy cháu làm vợ, chuyện tình cảm thuận buồm xuôi gió thì không có vấn đề gì, một khi tình cảm thay đổi, cháu sẽ là kẻ địch nguy hiểm nhất của Đông Thâm." Hạ Trú hiểu thấu hết, trần thuật toàn bộ nỗi lo trong lòng Tần Tô.

Ai ai cũng muốn ở bên cạnh cô, làm bạn bè cũng được, làm người thân cũng được, có cô tức là có một lá bùa hộ mệnh. Nhưng ai ai cũng kiêng kị cô, vì bản lĩnh của cô khiến đối phương có quá nhiều điều không chắc chắn...

Có thể làm bạn bè, có thể làm người thân, duy chỉ không thể làm người yêu. Là một người mẹ, không ai muốn con trai mình yêu một bậc thầy mùi hương. Họ vừa là cứu tinh nhưng cũng là mối hiểm họa, có thể hy sinh tất cả cho người mình yêu, nhưng cũng có khả năng dùng mọi thứ để hủy hoại người mình yêu, hơn nữa không ai hay biết.

Đây chính là số phận của cô, cũng là nguyên nhân cô chưa nói thẳng ra với Nhiêu Tôn. Nguyên nhân này dù là Nhiêu Tôn hay Lục Đông Thâm đều sẽ không nghĩ đến, vì họ còn chưa làm cha làm mẹ, vì họ luôn một mực khăng khăng rằng mình yêu một người là sẽ yêu trọn cuộc đời.

Nhưng Tần Tô nói đúng, thứ vĩnh hằng không đổi trên đời là tình thân, còn thứ có nhiều biến số hơn cả là tình yêu.

Tần Tô khẽ thở dài: "Tôi không có ý kiến về chuyện môn đăng hộ đối. Đông Thâm là con trưởng của nhà họ Lục, đồng thời là con trưởng của Lục Môn, liên hôn dĩ nhiên là con đường ngắn nhất. Nhưng từ lâu, Đông Thâm đã lợi dụng Trần Du để đạt được mục đích hủy hôn. Khi đó tôi đã biết việc liên hôn không thể thuận lợi với Lục Đông Thâm được. Thế nên tôi đã nghĩ, sau này nó tìm được một cô gái mà nó yêu, làm đám cưới cũng được. Sinh ra trong một gia đình như vậy, dù Đông Thâm có liên hôn hay không cũng nhất định phải bước trên một con đường chông gai. Giống như bố nó vậy, liên hôn rồi thì đã sao? Ngày ngày vẫn phải sống trong tình cảnh tranh giành đấu đá, lừa lọc lẫn nhau, chưa ngơi nghỉ phút nào, chưa an tâm giây nào. Đây chính là hiện thực mà con cái Lục Môn phải chấp nhận. Ai cũng căm ghét cuộc sống này, nhưng ai cũng buộc phải sống trong nó. Làm con cháu phải đấu tranh để bảo vệ lợi ích của trưởng bối, làm cha mẹ phải duy trì quyền lợi của con cái, hy sinh mọi thứ. Thế nên cô Hạ, tôi là mẹ của Đông Thâm, tôi có thể chấp nhận nó lấy một cô gái hết sức bình thường, nhưng tuyệt đối không thể chấp nhận cháu về làm dâu nhà họ Lục."

"Nó chưa hết lòng với một cô gái nào, duy chỉ có cháu. Từ Thương Lăng tới Bắc Kinh, chuyện nào của cháu nó cũng để tâm. Nó thương cháu, yêu cháu còn hơn cả bản thân mình. Vì cháu, lần nào nó cũng mạo hiểm bản thân, đắc tội với cảnh sát, đắc tội với Chính phủ, đắc tội với Lục Môn. Vì cháu, nó có thể bỏ qua tất cả mọi nguyên tắc." Tần Tô buông tiếng thở dài: "Việc này rất nguy hiểm. Cô Hạ, nó có thể yêu một cô gái, nhưng không thể bất chấp tất cả yêu một cô gái như bị ma nhập như vậy, hơn nữa còn là một nhà tạo hương. Bởi vì cháu không những có thể ảnh hưởng tới cảm xúc của nó mà còn kiểm soát mọi thứ của nó. Chỉ cần cháu muốn, cháu có thể giúp nó, cũng có thể hủy hoại nó."

~Hết chương 286~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 287: Số Phận (2897 Chữ)

Thực ra trong mơ hồ Hạ Trú đã biết, khi ông trời ban cho bạn thứ gì, thì ắt sẽ lấy đi một thứ khác.

Ví dụ như, cho cô một khứu giác nhạy bén khác với người thường, khiến cô không tốn quá nhiều sức lực để giành lấy thành công trong sự nghiệp, nhưng đồng thời cũng cho cô nguy cơ và dao động trong tình yêu. Trên đời này, lòng người là khó đoán nhất, thế nên người ngoài khi đứng về phương diện lợi ích sẽ tin tưởng cô, nhưng không thể gửi gắm toàn bộ về mặt tình cảm.

Trước khi Tần Tô về, bà đã nhìn cây ngân hạnh cao vút tận trời trong vườn, khẽ thở dài: "Khi tới mùa thu vàng sẽ là lúc nó đẹp nhất. Đông Thâm đích thân chọn cho cháu mảnh đất này, há chẳng phải là muốn bù đắp những tiếc nuối trong lòng nó? Cho dù nó không nói thì tôi cũng biết, nó yêu núi non, yêu tự nhiên. Chuyện tranh đấu nhân tính trên thương trường nó căm ghét tới cực điểm, nhưng như vậy thì sao nào? Kể từ giây phút sinh ra ở Lục Môn, số phận đã định cho nó phải như vậy rồi."

Con người sống một đời, liệu mấy ai có thể muốn làm gì tùy thích? Hoặc thật sự đợc như Đào Uyên Minh né tránh thế sự. E rằng trong xã hội ngày nay lại càng hiếm có hơn.

Lợi ích chắc chắn bao bọc lấy tham vọng, khao khát và si mê. Nhưng có lúc há chẳng phải là một sự thỏa hiệp đằng sau trách nhiệm và nghĩa vụ?

Sau khi Tần Tô đi, Hạ Trú ngồi rất lâu trên bàn trà dưới bóng cây ngân hạnh, lâu tới mức cô quên cả thời gian, không biết đang chờ đợi điều gì, cũng không biết đang nghĩ chuyện gì. Bình hồng trà được đun đi đun lại, cuối cùng trở thành một cốc trà sẫm màu.

Cho tới khi sắc trời tối hẳn.

Cho tới khi có một phiến ngân hạnh đột ngột từ trên cây rụng xuống, rơi trên lớp nước trà trong cốc. Ánh mắt Hạ Trú chợt co rụt lại, cô giơ tay nhặt chiếc lá lên.

Chiếc lá ngân hạnh vẫn còn xanh đã vùng vẫy rời khỏi sự bó buộc của cành khô để kết thúc sớm sinh mệnh của mình, giống như "số phận" mà Tần Tô nói.

Hạ Trú từ từ xé chiếc lá ra theo đường gân lá, đầu ngón tay cô thấm chút dịch lá, là mùi hương có phần đắng chát của ngân hạnh.

Trước khi bước vào mùa thu vàng diễm lệ, ngân hạnh định sẵn phải trải qua một khoảng thời gian ngượng ngập, đó là kết ra bạch quả sau đó rơi rụng.

Ai ai cũng biết công dụng làm thuốc của bạch quả nhưng lại kiêng dè mùi hương của thịt bạch quả. Phải nhẫn nhịn sự khó chịu và lo lắng mãnh liệt để thu thập bạch quả, tước vỏ, phơi khô, cuối cùng mới thực hiện được giá trị làm thuốc của nó.

Chỗ thịt bạch quả rữa thành bùn, trải thành lớp bảo vệ cho gốc rễ, sau đó mới là cảnh lá vàng bay đầy trời, trở thành cảnh tượng tráng lệ trải khắp mặt đất. Con người ta mặc sức cười đùa khi lá vàng rơi rụng, nhưng không biết thứ thật sự đang hy sinh để cho người ta vùi dập lại là thịt quả trước kia bị người ta khinh thường, bỏ qua.

Hạ Trú xòe tay, gió thổi qua, những vụn lá cây bay đi mất.

Bấy giờ cô mới chú ý tới chuyện hoàng hôn đã buông xuống. Cả một khoảng ráng chiều phủ lên đường chân trời, tầng tầng lớp lớp cực kỳ đẹp mắt.

Cô vừa đứng dậy thì nghe thấy loáng thoáng có tiếng bánh xe lăn trên đường, từ xa tới gần.

Còn chưa kịp phản ứng lại, cánh cổng lớn đã rộng mở. Chiếc xe trượt vào trong sân. Chưa đợi xe đỗ hẳn vào vị trí chuẩn xác, người lái xe đã phanh gấp, ngay sau đó cánh cửa bật mở, đôi chân dài của Lục Đông Thâm từ trong bước xuống.

Hạ Trú ngồi im dưới tán ngân hạnh, để mặc anh sương gió bụi trần đi về phía này. Sau khi nhìn thấy bóng cô, sự sốt sắng nơi đáy mắt anh mới có phần dịu bớt.

Thoạt nhìn, anh có vẻ như vừa bước ra từ một nơi lịch sự nào đó. Thời tiết nóng rực nhưng anh vẫn chưa kịp thay ra bộ áo vest quần Âu. Cô nhìn Lục Đông Thâm, cho tới khi anh tiến tới, cô vẫn không động đậy, chỉ ngẩng đầu, cả khoảng ánh sáng trước mắt bị cơ thể cao lớn của anh che kín kẽ.

Khi gió nổi lên, có mùi rượu cực nhạt từ trên quần áo của anh tỏa ra, có lẽ là mùi rượu ngấm vào người anh trong buổi tiếp khách, còn anh không hề uống rượu. Anh cúi xuống, một tay chống lên bàn trà, một tay chống lên lưng ghế, bao bọc cô trong khoảng không gian đó. Người đàn ông rõ ràng là sốt sắng như thế, vậy mà vào giây phút này lại có chút kiềm chế. Anh hạ thấp giọng: "Em đang làm gì vậy?"

"Đang ngắm một phiến lá." Hạ Trú trả lời cũng tự nhiên, không hề suy nghĩ, nhưng câu sau lại có một chủ đề rõ ràng: "Còn chưa đến mùa thu mà nó đã rụng rồi, thật giống một chuyện tình bị người ta ngang nhiên phá vỡ, rất đáng tiếc."

Cô vừa nói xong, ánh mắt Lục Đông Thâm lại trầm xuống một xuống. Cơn lo lắng khó khăn lắm mới có thể đè nén lại mơ hồ nổi lên. Anh kiềm chế cảm xúc, hạ thấp giọng hơn nữa: "Em muốn nói gì?"

Hạ Trú nhìn vào mắt anh, nó sâu như biển lớn, mỗi lần nhìn thật sâu như vậy lại có một nguồn sức mạnh khổng lồ có thể hút cô vào vũ trụ rộng lớn không bờ bến ấy. Bình thường cô yêu nhất là đôi mắt này của anh, khi bình tĩnh cũng quyến rũ, khi thâm tình cũng quyến rũ, khi mỉm cười cũng quyến rũ, khi cuồng dã cũng quyến rũ. Một người đàn ông đầy sức hút như vậy chính là Lục Đông Thâm mà cô yêu sâu sắc.

Cô cũng nhìn thấy bản thân mình trong mắt anh.

Một hình ảnh bé nhỏ khảm vào tận sâu đáy mắt, là sự đối lập thích hợp nhất với sự to lớn của anh. Cô vẫn còn nhớ lời mình nói với anh trong lúc anh: Tôi nhìn được mình trong mắt anh đấy, thật là kỳ lạ.

Tình yêu giữa nam và nữ kỳ lạ như vậy đấy, yêu là yêu vậy thôi, sau đó dần dà mê đắm lẫn nhau. Sau đó anh đã ôm cô và nói: Em ở trong mắt tôi có thể nhìn thấy em ở trong trái tim tôi.

Hạ Trú đứng dậy, nhẹ nhàng ôm chặt hông anh.

Mọi kiềm chế và dè dặt của Lục Đông Thâm cuối cùng cũng được hóa giải vào thời khắc này. Anh hóa bị động thành chủ động, ôm chặt cô vào lòng, cánh tay vòng qua người cô dùng thêm sức, cánh tay đặt trên lưng cô cũng dùng sức, bàn tay lớn giữ đầu cô áp chặt vào cổ anh.

Hạ Trú cảm thấy anh chỉ hận không thể vo tròn cô vào trong cơ thể mình. Người đàn ông xưa nay luôn vững vàng điềm đạm lại tràn đầy tự tin, giờ phút này đây, sự lo lắng, nỗi sợ hãi và bất lực của anh đều bộc phát hết ra ngoài từ những tế bào, xương cốt, thậm chí là hơi thở cùng sức mạnh từ cái ôm này của anh.

Như sóng trào biển dậy, tới tập dồn dập tấp vào người cô.

Bên tai cô vang lên nhịp tim của anh, gấp gáp mạnh mẽ. Khuôn mặt cô áp vào da thịt nơi lồng ngực anh, nóng rẫy bỏng rát.

Lục Đông Thâm đã lên tiếng, giọng nói còn trầm thấp hơn ban nãy, như đá tảng đè nặng lên trái tim cô. Nhưng nghe kỹ ra, anh vẫn đang tiết chế, kiểm soát sự run rẩy trong giọng nói. "Hoặc em có thể nghe anh nói đã."

Anh không buông cô ra, vẫn ôm ghì lấy cô: "Anh biết mẹ anh đã tới tìm em. Bé con, bất luận em đã nghe thấy lời gì cũng đừng coi là thật, nghe rồi thì biết vậy thôi."

Nói tới đây, anh hơi tách cô ra, đặt hai tay lên vai cô, hơi cúi người xuống, nhìn thẳng vào mắt cô: "Không được suy nghĩ nhiều, không được rời xa anh, nghe rõ chưa?"

"Anh nghĩ bác ấy có thể nói với em điều gì?" Hạ Trú khẽ hỏi.

Lục Đông Thâm đứng thẳng người, một lần nữa kéo đầu cô vào lòng mình, nói: "Bất luận mẹ anh quan ngại về điều gì, mục đích vẫn chỉ có một. Trước khi bà tới tìm em, anh đã nói chuyện với bà rồi. Thế nên, anh không cần biết chiều nay em đã suy nghĩ chuyện gì hoặc đưa ra quyết định gì, em đều phải ghi nhớ kỹ cho anh, em là của anh, đây mới là kết quả hiện thực nhất."

Hạ Trú sững người: "Anh đã nói chuyện với Lục phu nhân? Nói chuyện gì?"

Lục Đông Thâm cúi đầu, bờ môi mỏng áp lên đôi mày cô: "Không có gì tràng giang đại hải, anh chỉ nói với bà, kiếp này anh chỉ lấy một mình em làm vợ."

Anh Từ là người của anh. Sau khi biết được chuyện xảy ra lúc trưa từ lời kể của anh Từ, anh chưa bao giờ sốt ruột và lo lắng như thế.

Anh Từ từ đầu tới cuối chỉ đợi bên ngoài, thế nên không hề biết bên trong đã xảy ra chuyện gì. Khi báo lại với Lục Đông Thâm, anh ấy chỉ nói: Khi cô Hạ tiễn phu nhân ra, không nhận ra là vui buồn hay mừng giận. Cả phu nhân khi ngồi lên xe cũng không có cảm xúc gì đặc biệt. Đến tận khi vào gần trung tâm thành phố, phu nhân mới khẽ nói một câu: Mong là quyết định của tôi không hại Đông Thâm.

Câu nói này có tính ám chỉ quá mạnh mẽ, khiến Lục Đông Thâm hoàn toàn không thể ngồi yên. Anh lập tức gọi điện thoại cho Hạ Trú nhưng không gọi được. Anh bắt đầu có những dự cảm chẳng lành, một số suy nghĩ cũng bắt đầu điên cuồng phát triển như cỏ dại mọc um tùm.

Tần Tô dường như cũng sớm đoán được anh sẽ bỏ dở bữa tiếp khách. Anh thẳng thừng tỏ rõ thái độ với Tần Tô, phản ứng của bà cũng rất bình thản. Bà chỉ nói: Được, mẹ hiểu rồi. Bận rộn đến mấy cũng phải chú ý sức khỏe, cố gắng dành thời gian về thăm bố con.

Bình tĩnh như thế, có lẽ nguyên nhân chỉ có một, đó chính là bà đã đạt được mục đích của mình.

Vào giây phút đó, lòng Lục Đông Thâm cồn cào như lửa đốt, chỉ hận không thể mọc thêm đôi cánh lập tức đi tìm Hạ Trú. Anh về nhà một

chuyến, cô không ở nhà. Anh đến nhà cô, cô cũng không ở đó. Cuối cùng anh nhấn ga điên cuồng tiến về Thuận Nghĩa, dọc đường bỗng dưng rất hoảng sợ, trái tim đập dồn dập càng khiến màng nhĩ ồn ào, thái dương giật đùng đùng. Bởi vì anh chợt phát hiện, nếu ở phòng thực nghiệm cũng không tìm thấy cô, anh bỗng không biết phải đi đâu mới tìm thấy cô.

Cô không có người nhà, không có những người bạn thân đến mức ngày ngày quấn lấy. Với tính cách ưa sĩ diện đến chết của cô, khi chịu ấm ức hoặc là sẽ tìm người kể lể. Ví dụ như Tố Diệp khá thân thiết với cô, hoặc còn có Nhiêu Tôn. Nhưng nếu thật sự đưa ra quyết định gì, cả họ cô cũng sẽ không đi tìm.

Nghĩ tới những điều này, trái tim Lục Đông Thâm chợt đau thắt lại. Anh thương cho sự cô độc của cô, thương cho vẻ giả vờ mạnh mẽ của cô, thương cô cả thế giới dường như chỉ còn mình anh mà thôi.

Hạ Trú ngẩng đầu lên, men theo đôi môi anh nhìn lên đôi mắt anh, biểu cảm không có quá nhiều thay đổi: "Thế nên, anh đã đến đây như vậy? Hôm nay là Trung thu, anh nên ở bên Lục phu nhân mới phải."

"Mẹ anh không định đón Tết ở Bắc Kinh, đã đặt vé khứ hồi từ lâu rồi." Lục Đông Thâm khẽ nói: "Trung thu là ngày đoàn viên, là ngày phải ở bên người thân. Em cũng là người nhà của anh, hơn nữa anh đã hứa hôm nay sẽ ở bên em rồi."

"Nhưng mà..." Hạ Trú khẽ đẩy anh ra, lùi sau mấy bước quan sát anh từ trên xuống dưới một lượt: "Mặc thế này sao? Em không muốn lại về nhà thay một bộ váy khác để hợp với anh, quá phiền phức, hơn nữa em cũng không muốn ăn mặc chỉnh tề như vậy."

Trong lòng Lục Đông Thâm vẫn có một ngọn lửa đang cháy, thấy Hạ Trú né tránh vấn đề anh càng sốt ruột. Nhưng đồng thời cũng lo sự sốt sắng

và thô lỗ của mình sẽ khiến cô không vui. Anh kéo cô lại gần, hạ thấp thái độ: "Có thể nói cho anh biết rốt cuộc em đang nghĩ gì được không?"

Hạ Trú cắn môi nhíu mày: "Đang nghĩ anh mặc bộ đồ đó nóng đến mức nào."

"Hạ Trú!" Lục Đông Thâm nghiến răng, biểu cảm nghiêm nghị, một lần nữa giữ chặt hai vai cô: "Có phải em đã quyết định sẽ rời xa anh không?"

Hạ Trú từ tốn một cách vô tâm vô tính: "Rời xa? Vì sao em phải rời xa anh? Từ lúc anh tới đây đến giờ, em đã nói câu nào đòi bỏ đi chưa?"

~Hết chương 287~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 288: Nửa Phần Cũng Không Bằng Lục Phu Nhân

Lần này tới lượt Lục Đông Thâm sững người.

Hạ Trú mím môi, gạt tay anh ra, quay người định đi. Lục Đông Thâm đột ngột phản ứng lại, vươn tay kéo ngược cô lại: "Em đi đâu vậy?"

Đau tới mức Hạ Trú nhe răng, giơ tay tát một cái vào mặt anh: "Anh có biết thương hoa tiếc ngọc không hả? Tay như cái kìm vậy."

Lục Đông Thâm vô thức buông tay, Hạ Trú trừng mắt nhìn anh, rồi lại bấu mạnh vào cánh tay anh coi như trả thù, sau đó cô đi vào nhà. Lục Đông Thâm đứng đực ngoài vườn, có chút ù ù cạc cạc, cũng có phần bất an. Tuy rằng câu nói vừa nãy của Hạ Trú khiến trái tim mắc kẹt nơi cổ họng của anh rơi xuống được nửa đường, nhưng thái độ quá đỗi bình tĩnh của cô vẫn không thể khiến anh hoàn toàn yên tâm.

Suy đi tính lại, anh quyết định vào nhà hỏi cho cho rõ ràng.

Anh vừa đi tới cửa thì Hạ Trú đi ra, trong tay có thêm một chiếc túi. Có lẽ vì không ngờ anh đứng chặn trước cửa nên cô hơi sững người, sau đó giơ cao trong chiếc túi trong tay lên, khuơ khuơ trước mặt anh. Lục Đông Thâm nhìn cô chằm chằm, nhưng vẫn tránh đường sang bên cạnh một chút. Hạ Trú cứ thế nghênh ngang đi về phía bàn trà.

Lục Đông Thâm cuộn chặt tay lại thành nắm đấm, đặt bên khóe miệng, khẽ ho hai tiếng, tỏ rõ thái độ ngượng ngập. Rồi anh lại thấy Hạ Trú quay

đầu nhìn mình, đôi mắt mang một vẻ đẹp vừa mê hoặc vừa trong sáng, anh bèn tiến lên trước như một con rối gỗ bị dắt dây.

Trong túi là hai bộ quần áo.

Hạ Trú cầm một bộ lên ra hiệu với Lục Đông Thâm, áo là kiểu áo phông ngắn tay màu hồng đậm, chất liệu vải Modal*, cực kỳ mềm mại, trước ngực in chữ "Boy" màu xám nhạt, kết hợp với một chiếc quần ngắn caro to cũng màu xám nhạt, chất liệu giống với áo.

*Vật liệu vải sinh học được làm từ cellulose tái chế từ cây sồi.

"Thay vào đi." Cô nói.

Lục Đông Thâm nhìn chằm chằm bộ quần áo bị cô nhét vào lòng, nửa ngày không động đậy. Khi ngước lên nhìn cô, anh bày ra vẻ mặt khó hiểu.

"Đây là bộ quần áo cặp mà trước đó em đã mua. Em vốn cũng không định mặc hôm nay, nhưng bộ quần áo của anh khiến em nhìn vào nóng nực quá." Hạ Trú vỗ vỗ vào bộ còn lại: "Anh yên tâm, em đã giặt sạch và phơi khô rồi. Trong nước giặt đồ, em còn thêm vào một chút Điểu vỹ hương, là loại hương thơm chính tay em tạo ra từ hoa cỏ, chứ không phải chỉ tùy tiện dùng tinh dầu tử la lan chế ra đâu. Thế nên sau khi phơi khô, trên quần áo sẽ có một mùi hương dịu nhẹ và mềm mại."

Lục Đông Thâm ngửi được mùi êm dịu ấy trên quần áo, rất sạch sẽ, êm ái, vừa nhìn đã biết là được xử lý qua một cách tỉ mỉ. Anh hiểu Hạ Trú, bình thường cô rất cẩn thận với quần áo mặc hằng ngày, luôn sử dụng mùi hương để lưu lại dấu ấn.

Từ ngày có cô ở bên cạnh, cuộc sống của anh cũng ngập tràn vô vàn sắc hương, giống như một con người nhạt nhòa không có gì thú vị bỗng nhiên

có sức sống vậy. Anh những tưởng mình sẽ không quá dựa dẫm vào sự đa dạng này, nhưng bây giờ cuối cùng anh cũng hiểu, mình đã nghiện.

Sau khi anh thay xong quần áo đi ra thì Hạ Trú cũng vừa thay xong, màu sắc xanh non làm tôn lên làn da trắng trẻo của cô. Áo trên rộng rãi, để lộ xương hõm vai vô cùng đẹp, chiếc quần bên dưới ngắn tới đầu gối, hai bắp chân nhỏ thọn gọn như bắp sen, cũng trắng đến nổi bật, điển hình của kiểu mặc gì cũng đẹp.

Lục Đông Thâm mặc có phần không tự nhiên lắm. Sự gượng gạo này thể hiện ra từ hành động có phần cẩn trọng và ánh mắt của anh. "Màu của chiếc áo này không thích hợp với đàn ông, quá biến thái."

Hạ Trú nhìn anh rồi "ồ" lên một tiếng. Có lẽ do chất liệu, chiếc áo phông thể hiện được hoàn hảo các size số trên người anh, cả những múi cơ bắp rắn chắc, khiến người ta nhìn thấy chỉ muốn tiến lên lần sờ.

Anh cảm thấy màu này rất gai mắt, nhưng thực tế là cô cảm ấy anh mặc màu này rất hấp dẫn. Thường thì anh chỉ mặc màu tối, một màu sắc nổi bật như vậy anh cũng hoàn toàn có thể chế ngự, khiến anh trông dịu dàng hơn không ít, cũng tuấn tú vô cùng.

Ánh mắt của cô không thật thà, cô lại liếc xuống dưới, chiếc quần ngắn tuy rộng rãi nhưng cũng khó khiến người khác không suy nghĩ lung tung.

Lục Đông Thâm thở dài, ngồi thẳng xuống ghế, để mặc cho con ngươi của cô trêu chọc cơ thể mình. "Kiểu vải này cũng không thích hợp mặc ra ngoài."

"Hợp lắm mà, vừa thoải mái vừa mềm mại." Hạ Trú mím môi cười khẽ.

Lục Đông Thâm nhìn cô, bất thình lình giơ tay kéo cô lại. Cô không đứng vững, cứ thế ngồi thẳng lên đùi anh.

Hạ Trú vòng tay qua cổ anh, tay kia khẽ bấu lên ngực anh: "Nói kéo em là kéo em, nói giật em lại là giật em lại, anh thô lỗ quá thể đấy? Sao hả? Còn muốn khiến em và anh dùng dao nói chuyện à?"

Lục Đông Thâm im lặng, chỉ mỉm cười nhìn cô, trong đôi mắt có chút quầng sáng sâu xa.

Ban đầu Hạ Trú không cảm thấy gì, nhưng mới đó đã phát giác ra điểm bất thường. Cô vừa định đứng lên thì phản ứng của Lục Đông Thâm đã nhanh hơn. Anh thu cánh tay đang ôm eo cô lại, khiến cô không thể nhúc nhích.

Anh uể oải lười biếng, nụ cười trên khuôn mặt cũng có phần xấu xa: "Bây giờ em đã biết chất liệu này không hợp đến mức nào chưa?"

Vành tai Hạ Trú nóng lên, cô ngửa cổ cố làm ra vẻ bình tĩnh nhìn anh chằm chằm rồi đáp một câu: "Xem ra có lúc phát dục quá tốt, điện nước quá đầy đủ cũng chưa chắc đã là chuyện tốt."

"Thế sao? Anh thấy em thích lắm mà."

Hạ Trú giơ ngón tay chọc vào người anh: "Làm mặt kiêu ngạo phải không? Bây giờ có dám đứng lên không? Dám không?"

Lục Đông Thâm kéo tay cô lại, nắm chặt trong tay mình, cười nói: "Được rồi, đừng cử động lung tung, còn cử động lung tung anh sẽ không nói nổi chuyện nghiêm túc nữa đâu."

"Chuyện nghiêm túc gì?"

Lục Đông Thâm hơi thu lại nụ cười, ánh mắt ít nhìn có phần nghiêm nghị: "Em nói xem?"

Hạ Trú nhìn vào mắt anh, nửa đùa nửa thật, ngẫm nghĩ một chút rồi nói: "Thế này đi, hôm nay đón tết ở đây, không về khách sạn nữa, mệt lắm."

Lục Đông Thâm nhìn giờ.

Ngày lễ tết dù là ra ngoại thành hay vào trung tâm quả thực cũng đều phiền phức, nhất là vào giờ tan tầm như thế này. Nếu là bình thường, có phiền phức hơn nữa Lục Đông Thâm cũng sẽ đưa Hạ Trú vào trong thành phố, dù sao thì trong nhà hàng khách sạn cũng đã chuẩn bị không khí đón tết rất chu đáo. Nhưng hôm nay đặc biệt, Lục Đông Thâm quan tâm tới cảm xúc của Hạ Trú hơn, thế nên đón tết ở đâu không còn quan trọng nữa, chỉ cần hai người ở bên nhau là được rồi.

Trong phòng thực nghiệm không có đồ gì để đón tết, cuối cùng hai người họ bàn bạc rồi đi tới siêu thị.

Đương nhiên, điều kiện là phải thay quần ra.

Nói theo lời của Lục Đông Thâm thì loại vải này quả thực không thích hợp mặc ra ngoài.

Trong phòng thực nghiệm có một ít quần áo thay giặt đột xuất, Lục Đông Thâm chọn một chiếc quần dài thoải mái, bởi vì đối với một người chăm chút bề ngoài như anh, bắt anh mặc quần đùi và xỏ dép lê đi ra ngoài, chi bằng cầm dao đâm chết anh đi.

Họ mua thức ăn, hoa quả, nước uống, và cả thứ không thể thiếu là bánh trung thu. Suốt cả quá trình, Lục Đông Thâm đều như một đứa trẻ ngoan ngoãn, Hạ Trú đi tới đâu, anh theo tới đó, Hạ Trú chỉ vào thứ gì, anh liền bỏ thứ đó vào trong xe. Một là, người rất hiếm khi đi siêu thị anh quả thực không biết thứ gì nên mua, thứ gì không nên mua. Hai là, Hạ Trú chần chừ

không chịu tiết lộ nội dung cuộc trò chuyện trưa nay càng khiến anh lo lắng mãi không thôi.

Nhưng đôi tình nhân này quả thật nổi bật.

Tuy rằng Lục Đông Thâm đã thay ra chiếc quần đùi nhưng anh cùng như Hạ Trú vẫn mặc chiếc áo hồng đậm. Khi đi ngang qua, họ khiến không ít người phải quay đầu. Ngoài việc điều kiện ngoại hình của cả hai đều xuất sắc ra, thì có lẽ rất nhiều người cảm thấy một người đàn ông cao lớn tuấn tú như vậy lại đồng ý mặc đồ cặp với một màu sắc nổi bật, đồng thời đi loăng quăng nghe lời cô nhóc bên cạnh nh vậy, quả thực là một chuyện thú vị.

Khi ngang qua khu bán sữa, có hộp sữa bị người khác nào đó để lệch chỗ, khiến tầm nhìn không thống nhất. Khi Lục Đông Thâm đi ngang qua lại quay ngược lại, lần lượt đặt những hộp sữa rời xa tổ chức ấy về vị trí cũ.

Người bên cạnh chỉ cảm thấy người đàn ông này thật văn minh, Hạ Trú thì không nhịn được cười. Một người đàn ông mắc chứng OCD nặng như vậy dù có thất nghiệp cũng không sợ, ra thẳng siêu thị mà xin việc, tuyệt đối là một nhân viên sắp xếp đồ hoàn hảo.

Trung thu năm nay trăng quả nhiên sáng nhất và đẹp nhất.

Đồ ăn được đặc biệt nấu, mùi rượu thơm nồng nàn, lại có cả mùi hoa tươi và hoa quả. Dưới tán ngân hạnh, trên bàn trà, một bữa ăn thịnh soạn, vài phần tình cảm.

Rời xa phố phường tấp nập, bầu không khí buổi tối ở vùng núi rừng luôn tự nhiên và sâu sắc. Cho dù bị tán cây rậm rạp che bớt, vẫn có thể

nhìn thấy bóng trăng ẩn khuất sau kẽ lá. Tình này cảnh này sao khách sạn Skyline ở trên cao vời vợi kia có thể mang tới được?

"Theo anh nghĩ, Lục phu nhân sẽ nói gì với em?" Sau khi hơi ngà ngà, Hạ Trú đi thẳng vào vấn đề.

Lục Đông Thâm thấy cô cuối cùng cũng chịu mở lời nhắc đến chuyện này, trái tim vừa đặt xuống lại bị dựng dậy. Anh bình tĩnh lại: "Chắc là lại mấy vấn đề môn đăng hộ đối. Trung Quốc là một trong những thị trường Lục Môn đặt trọng điểm khai thác. Có thể mượn sức đánh sức là con đường nhanh nhất để phóng to lợi ích, trong đó bao gồm có hôn nhân. Những hai gia đình lớn nhất trước nay có lợi ích khá thân thiết với Lục Môn có con gái, một là nhà họ Thai, hai là nhà họ Lâm. Đây đều là các mối quan hệ hôn nhân mà Lục Môn khá coi trọng. Đương nhiên, cho dù không phải hai gia đình này thì cũng còn rất nhiều con gái của các đối tác khác. Thế nên mẹ anh tới tìm em, chẳng qua là muốn vào vai một thuyết khách."

Hạ Trú thở dài nặng nề, uống cạn ly rượu trong tay.

Lục Đông Thâm thấy vậy lại càng không yên tâm.

Rất lâu sau, Hạ Trú mới ngước mắt nhìn anh, khẽ lắc đầu, thở dài: "Lục Đông Thâm, em phát hiện anh đúng là vẫn chỉ nghĩ đến những vấn đề xưa xửa xừa xưa. Với cái tư tưởng giác ngộ của anh, nửa phần cũng không bằng Lục phu nhân."

~Hết chương 288~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 289: Với Thân Phận Vợ Của Anh (2709 Chữ)

Lục Đông Thâm vừa nghe được câu này, thì trái tim vẫn đang bay lơ lửng trong mưa gió cuối cùng cũng có nơi đáp xuống bình an. Hạ Trú có thể nói như vậy, thì chắc chắn không phải là vấn đề môn đăng hộ đối. Nhưng anh vừa bình tĩnh được mấy giây, lại bắt đầu cảnh giác: "Còn có nguyên nhân gì khiến bà đến tìm em?"

"Anh nghĩ thử xem." Hạ Trú đặt một cánh tay lên bàn chống má, một tay cầm ly rượu lên khẽ nhấp. Bầu trời đêm mát mẻ, ánh trăng trong sáng, khi cô nhướng mắt nhìn anh, trong đôi mắt là những quầng sáng nhạt nhòa mà vẫn quyến rũ. Nhạt nhòa là vì ánh trắng, quyến rũ là vì hương rượu.

Lục Đông Thâm suy nghĩ một lúc lâu rồi lắc đầu. Nếu không liên quan đến hôn nhân thương mại thì anh thật sự không nghĩ ra được còn nguyên nhân gì khác. Đầu tiên, anh dám chắc chắn bố mẹ mình rất thích Hạ Trú, hơn nữa còn cả mối duyên cứu mạng ở đó. Theo anh thấy, nếu không vì băn khoăn việc kết hợp lợi ích các bên, thì bố mẹ có thể bán đứa con trai này đi trả ơn cứu mạng cũng không quá đáng.

Hạ Trú đổi tay chống mặt: "Nếu con trai anh say đắm một bậc thầy mùi hương, anh sẽ thế nào?"

"Cho nó cưới luôn về nhà." Lục Đông Thâm trả lời vô cùng thản nhiên.

Hạ Trú bĩu môi: "Vừa nhìn là biết không có con không hiểu lòng cha mẹ, nhất là tâm tư của người làm mẹ, có lúc người làm cha không bao giờ

bằng được."

Lục Đông Thâm nghiêm măgựt lại, gõ khớp ngón tay lên mặt bàn mấy tiếng: "Khẩn trương nói."

Với biểu cảm này của anh mà ngồi trong phòng họp đã sớm khiến các nhân viên cấp dưới trống ngực dồn dập rồi. Hạ Trú thì không sợ trò này của anh, cô ngồi thanwgr dậy, thẳng thừng trở mặt: "Anh có thái độ gì đấy?"

Lục Đông Thâm lập tức mềm mỏng hơn, cười trừ: "Chẳng phải vì anh sốt ruột sao?"

"Sốt ruột là được gào lên với em à? Hơn nữa, anh việc gì phải sốt ruột? Em bỏ đi không lời từ biệt hay định mỗi người mỗi ngả với anh?" Hạ Trú không nể tình, tiền thể cầm ba chiếc bát không đặt lên bàn: "Tự phạt ba ly đền tội."

Lục Đông Thâm không nói năng gì, vớ ngay lấy chai rượu rót đầy ba bát, uống cạn ngay không hề chớp mắt.

Hạ Trú thích uống rượu ngon, thế nên cũng thích ủ rượu. Khi còn ở Thương Lăng, năm nào cô cũng ủ rượu tế đông cho Đàm gia, bình thường cũng ủ một số loại rượu hoa quả mà không cần thời gian quá lâu. Rượu hoa quả có thể nói là một tuyệt phẩm trong số những loại rượu Hạ Trú ủ, sử dụng những loại hoa quả tươi mới ngay thời điểm đó để tiến hành ép nước, lên men, cuối cùng rượu hoa quả sẽ có một mùi hương thơm ngát, nồng nàn.

Tối nay, thứ bày trên bàn chính là rượu hoa quả của Hạ Trú. Nó được chôn ngay dưới gốc cây ngân hạnh trước mặt. Hạ Trú lấy cả vò rượu ra, đất còn chưa buồn đắp lại, để dưới cây cả một lỗ lớn.

Lục Đông Thâm không thích uống rượu hoa quả lắm, anh cảm thấy nó hơi ngọt, thế nên tối nay cũng chỉ đành bấm bụng uống. Bây giờ bắt anh uống liền ba bát, tạm thời chưa nói tới độ rượu cao thấp, chỉ tính riêng việc bắt anh uống thứ mà anh không thích cũng đã khó khăn rồi.

Đặt bát rượu thứ ba lên mặt bàn, Lục Đông Thâm lấy ngón cái lau khóe miệng, sau đó rút khăn giấy lau ngón tay rồi nhìn Hạ Trú: "Hài lòng chưa?"

Hạ Trú bất giác nhớ tới ngày tế đông năm ngoái, anh biết rõ bên trong ly rượu cô đưa có gì mà vẫn uống cạn, sau đó mỉm cười hỏi cô đã hài lòng chưa?

Cô khẽ thở dài, hai cánh tay đều chống lên mặt bàn, cô tựa cằm nhìn anh: "Anh nói thật cho em biết đi, tửu lượng của anh rốt cuộc có lớn không?"

"Anh không biết." Lục Đông Thâm nói.

Hạ Trú nhướng mày: "Tửu lượng của mình có lớn hay không còn không biết?"

"Anh chưa bao giờ uống say cả, thế nên không biết tửu lượng của mình có lớn hay không." Nói rồi, Lục Đông Thâm đổ người về phía trước nhìn thẳng vào mắt cô: "Ngoại trừ lần đầu tiên gặp em và bị em hại."

Ánh mắt Hạ Trú sáng rực lên lấp lánh: "Thế mới nói, em muốn hại anh anh hoàn toàn không biết."

Nghe xong câu này, ban đầu Lục Đông Thâm ững người, sau đó hơi nheo mắt lại, nhìn cô có phần đăm chiêu. Lát sau, anh ngồi thẳng dậy, nói: "Thì ra là nguyên nhân này."

Nguyên nhân thật sự không khó nghĩ, chẳng qua là liệu có suy nghĩ đến phương diện này không mà thôi.

Hạ Trú cũng ngồi thẳng dậy, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve hoa văn trên chai rượu và nói: "Lục phu nhân có kiêng dè, để em ở lại bên cạnh anh, sợ em khi có lợi ích sẽ sinh lòng hãm hại, nhưng không để em ở bên cạnh anh, lại sợ anh không dưng mất đi một vũ khí lợi hại."

Lục Đông Thâm nhíu mày: "Anh chưa bao giờ coi em là vũ khí gì cả."

"Có lẽ hình dung của em không thỏa đáng cho lắm, nhưng ý nghĩa đại khái là vậy, không dám giữ nhưng cũng không đành lòng bỏ."

Lục Đông Thâm phản bác: "Lý do nực cười."

"Vẫn là câu nói đó, thương thay cho tấm lòng cha mẹ." Hạ Trú khẽ nói: "Thật ra em rất ngưỡng mộ anh, dù thế nào, bố mẹ anh vẫn thật lòng thương anh. Trên đời này ai cũng có thể phản bội anh, nhưng bố mẹ anh thì chắc chắn không."

Lục Đông Thâm nhìn cô: "Anh tin là em cũng sẽ không phản bội anh."

"Phải." Ánh mắt Hạ Trú sáng rực: "Em sẽ không phản bội anh, giống như em sẽ không phản bội chính mình vậy."

Lục Đông Thâm xúc động, giơ tay xoa đầu cô: "Thế nên, sao mẹ anh có thể cho rằng bà có thể thuyết phục em rời xa anh cơ chứ?"

"Bà không hề cho rằng mình có thể thuyết phục được em." Hạ Trú thành thật nói.

Lục Đông Thâm sững người.

"Anh là con trưởng của Lục Môn, thân phận đã định sẵn khác với những người bình thường, sau này trách nhiệm gánh trên vai càng nặng nề hơn, những mưa gió và phản bội, lừa gạt phải trải qua càng nhiều. Lục phu nhân nói dù anh có liên hôn hay không thì anh vẫn phải bước trên con đường gai góc, máu me. Chuyện Hà Tư Nghi làm với Thai Quốc Cường khiến cả giới thương nhân chấn động, thế nên Lục phu nhân lo lắng không phải là chuyện vô lý, hoặc nói rằng sự lo lắng bà dành cho em không phải là lo lắng, thật ra là mưa dầm thấm lâu. Bà là một người mẹ tốt, hy vọng có thể dốc hết sức mình để giúp anh san phẳng con đường gai góc đó."

Giọng Hạ Trú rất khẽ khàng, vào một đêm trăng sáng như thế này, khi gió đêm từ từ thổi qua, giọng cô cũng êm ái như tiếng thì thầm giữa hoa vậy.

"Bà không hy vọng em làm dâu Lục Môn, đồng thời cũng không hy vọng nhìn thấy em bị người ta lợi dụng. Nhưng, bà không tìm được một cách nào vẹn cả đôi đường, thế nên, đã tới tìm em, chẳng qua là muốn ở em một phần bảo đảm.

"Bảo đảm?" Lục Đông Thâm không hiểu.

Hạ Trú đứng lên đi tới bên cạnh anh, hai tay vòng qua cổ anh, theo đà ngồi xuống chân anh. Bàn tay anh cũng khoác lên eo cô một cách tự nhiên.

Cô khẽ cười: "Đúng vậy, bảo đảm, nói một cách khác chính là một lời hứa. Hứa rằng em sẽ không bị lợi ích mê hoặc, hứa rằng em lúc nào cũng phải ghi nhớ anh là người đàn ông mà em yêu, sẽ không suy nghĩ khác với anh."

Lục Đông Thâm nhìn cô, ánh mắt sâu xa, phức tạp.

Hạ Trú ôm chặt cổ anh: "Nếu bà đã muốn một sự yên tâm, thì em sẽ cho bà yên tâm. Dù sao đây cũng là những gì em nghĩ và tâm niệm trong lòng, em thực hiện lời hứa này không dối lòng mình."

Lục Đông Thâm đưa ra nghi ngờ: "Bà chỉ cần một lời hứa của em?"

"Đương nhiên." Hạ Trú cười: "Lẽ nào anh cho rằng mẹ anh có thể bắt em ký vào hợp đồng sinh tử gì sao?"

Lục Đông Thâm đăm chiêu: "Chỉ là anh không nghĩ sẽ đơn giản như vậy."

"Đơn giản?" Hạ Trú lấy hai tay nâng mặt anh lên: "Nếu em không thật lòng yêu anh, hoặc thật sự có ý đồ gì đó với anh, anh nghĩ Lục phu nhân không nhìn ra sao? Sinh được một người con trai như anh, người phụ nữ đó đâu có đơn giản. Đôi mắt anh thâm độc, mắt bà có thể còn thâm độc hơn anh."

Lục Đông Thâm thấy cô nói chắc như đinh đóng cột thì cũng yên tâm. Anh thu tay lại, kéo sát cô vào lòng, nụ cười trên gương mặt cũng thoải mái hơn không ít: "Vậy anh có phải nên thấy may mắn vì đã tìm được cho nhà họ Lục một cô dâu trưởng hiểu được tâm tư trưởng bối không?"

"Em hiểu cho họ cũng vì anh mà." Hạ Trú cười hì hì: "Thâm ca ca, anh nói em có tốt không nào?"

Thấy cô cười, chẳng hiểu sao Lục Đông Thâm lại thấy xót xa vô cớ, anh bất giác ôm chặt lấy cô, thì thầm: "Bé con, cảm ơn em."

"Cảm ơn gì chứ?"

"Cảm ơn em đã yêu thương anh như vậy." Lục Đông Thâm cảm thấy lòng đầy ắp, lồng ngực cũng tự nhiên dâng trào, đều là những kích động và

mãn nguyện không thể hình dung.

Hạ Trú áp mặt vào má anh, chỉ mỉm cười không nói.

Trong đầu cô hiện lên những lời Tần Tô nói trưa nay.

"Cô Hạ, tôi biết tôi không thể thuyết phục cháu rời xa Lục Đông Thâm, mà tôi cũng không muốn sau này Đông Thâm hận tôi. Nhưng mọi lời thề non hẹn biển sẽ theo thời gian và lợi ích mà cạn kiệt dần. Vì vậy, cháu cần cho tôi một viên thuốc an thần có tác dụng mạnh mẽ nhất."

"Từ trước tới nay những người hiểu cháu đều biết rõ cháu dị ứng lông đào. Nhưng họ đều cho rằng chỉ là dị ứng. Ví dụ như da dẻ nổi mẩn, ngứa ngáy bình thường. Nhưng thực tế là, một khi cháu tiếp xúc quá nhiều với lông đào, nhẹ thì mũi sẽ mất linh trong một thời gian, không ngửi thấy gì hết nữa. Còn nặng sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới niêm mạc mũi, cuối cùng hoàn toàn trở thành phế nhân, sống không bằng chết. Lục phu nhân, không biết viên thuốc an thần này có phải là loại bác muốn chưa?"

"Được, tôi hiểu rồi, cảm ơn cháu. Cháu yên tâm, bí mật của cháu sẽ không ra khỏi miệng tôi đâu."

Sinh ra ở Lục Môn, việc cần thiết nhất chính là tính toán từng bước, thế nên lời hứa đầu môi sao có thể khiến Tần Tô yên tâm? Sở hữu một cách có thể nắm bắt cô, đây mới là thứ Tần Tô muốn, để phòng hiểm họa.

"Bé con." Lục Đông Thâm lẩm bẩm gọi tên cô: "Quốc khánh anh không đi đâu được, qua dịp nghỉ lễ Quốc khánh này, em thao anh về nhà họ Lục thăm bố anh nhé?"

"Theo anh về nhà?"

Lục Đông Thâm nhẹ nhàng kéo cô ra, nhìn thẳng vào mặt cô: "Không chỉ là về nhà, mà là về Lục Môn."

Hạ Trú sửng sốt.

"Mấy hôm nay anh đang bảo đại sứ quán xuất một số giấy tờ chứng minh cần thiết, sau Quốc khánh chúng ta sẽ đi tới Cục dân chính đăng ký kết hôn." Lục Đông Thâm nói với ngữ khí kiên quyết: "Thế nên em cần phải cùng anh về Lục Môn, với thân phận vợ của anh."

~Hết chương 289~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 290: Có Thể Đã Xảy Ra Chuyện

Sau Trung thu, nhiệt độ giảm hẳn xuống, Quốc khánh cũng nối gót tới ngay.

Dù là khu thành phố cũ hay khu phát triển mới, đâu đâu cũng kéo quốc kỳ. Người dân gốc Bắc Kinh, đa phần đều rời xa Bắc Kinh, người sống ở tỉnh, đa số lại dồn về Bắc Kinh.

Bước vào tháng Mười, ở thủ đô đã có thể cảm nhận được hoàn toàn bốn chữ "thu sang mát mẻ". Không còn bầu không khí oi ả của mùa hè mà nhiều thêm cái trong trẻo của mùa thu.

Miền Nam hoa quế thơm, miền Bắc hoa cúc ngát. Nhưng dù là loài hoa nào đều rất phù hợp với những cửa hàng bán cua ghẹ treo tấm biển "Hồ Dương Trừng".

Khách sạn Skyline tung ra bữa tiệc toàn cua ghẹ, cua con nào con nấy đều chắc nịch, kể cả ăn thanh đạm thì mắt cũng chỉ toàn màu vàng của gạch, chứ chưa kể đến thịt cua trắng ngọt và các món ăn khác làm từ gạch cua.

Dương Viễn toàn quyền phụ trách mọi hoạt động quản lý khách sạn Skyline trong dịp Quốc khánh. Ngày nào anh ấy cũng bận túi bụi, thấy Hạ Trú là lập tức lườm nguýt rồi kể lể: Người ta hay bảo câu "Trọng sắc khinh bạn" dùng để hình dung nữ giới, nhưng anh thấy mang ra hình dung chồng em là rất thích hợp đấy.

Công việc quản lý khách sạn Skyline tại khu vực Trung Quốc sở dĩ rơi vào đầu Dương Viễn là vì Lục Đông Thâm còn dành tâm sức giải quyết những việc riêng của mình, ví dụ như quay về Lục Môn, hoặc ví dụ như chuyện kết hôn cuối năm.

Hạ Trú không biết Lục Đông Thâm đang bận rộn chuyện gì, dĩ nhiên cô phải bảo vệ anh, cũng chẳng quan tâm tới Dương Viễn: Anh cô đơn lẻ bóng mà cần nhiều thời gian nghỉ ngơi thế làm gì hả?

Dương Viễn tức nghiến răng nghiến lợi: Cái tay Lục Đông Thâm đó sai bảo anh như gia súc ấy, anh không cô đơn lẻ bóng mới lạ đó.

Sau đó, anh ấy lại hỏi cô với vẻ rất hóng hớt: Em thật sự sẽ theo Lục Đông Thâm về Lục Môn sao?

Thật ra Hạ Trú cũng rất tò mò tình hình của Lục Môn, bèn hỏi Dương Viễn: So với đầm rồng hang hổ thì thế nào?

Dương Viễn chân thành nói với cô: Em yên tâm, tuyệt đối kích thích hơn cả đầm rồng hang hổ.

Hạ Trú nghe xong lại càng tuyệt vọng.

Dương Viễn vỗ vai cô rất mạnh, rồi hào sảng nói: Không sao, em là ai chứ? Em là Tưởng gia gặp quỷ giết quỷ, gặp Phật hàng Phật. Tới Lục Môn, gặp đám người nhà họ Lục, thấy ai cứ ríu ra ríu rít, em cứ rút con dao Phần Lan sáng loáng đó ra. Cùng lắm thì em còn Viễn ca ca đây cơ mà. Để tỏ lòng thành rằng anh đứng về phía em, anh sẽ liệt kê cho em gia phả của nhà họ Lục, bảo đảm em có thể ung dung điềm tĩnh đối mặt với từng người một.

Hạ Trú hỏi anh: Làm sao mà ung dung điềm tĩnh?

Khuôn mặt điển trai của Dương Viễn nở nụ cười quỷ quyệt: Em thấy ai ngứa mắt, em pha chế một mùi hương cho hắn chết.

Hạ Trú mắng lại anh ấy một câu: Anh tưởng em toàn năng thật đấy à?

Dương Viễn hiếm khi trở nên nịnh nọt cô như vậy: Phải mà, ở trong lòng anh, em tồn tại như một vị thần tiên vậy.

Đây đâu phải là phong cách của Dương Viễn? Bản chất của anh ấy là cho dù cô đã thành vợ chưa cưới của Lục Đông Thâm, thì anh ấy vẫn coi cô là người phụ nữ xấu xa có thể hại chết Lục Đông Thâm bất cứ lúc nào. Đang dưng lại nhiệt tình sấn sổ, sự việc bất thường ắt có vấn đề. Quả không sai, Dương Viễn đê tiện nói: Anh ưng một cô gái, em giúp anh pha chế một mùi hương nào đó mà khiến cô ấy yêu anh điên cuồng đi.

Ấu trĩ.

Hạ Trú ném cho anh ấy hai chữ đó, đồng thời chán ghét gạt bàn tay đang kéo áo dài của cô ra. Đây là chiếc áo dài cô đặt mới, màu trắng thuần, cổ tròn rất dịu dàng, thân váy kiểu Trung Quốc, dài tới tận bàn chân, được làm chủ yếu bằng gấm và vải nhẹ, mặc mùa này rất thoải mái.

Trước kia cô có rất nhiều chiếc váy dạ hội được đặt làm riêng, bây giờ cô lại có rất nhiều kiểu áo dài được đặt làm riêng.

Cũng không biết vì trên dưới trong công ty đều coi cô là phu nhân tổng giám đốc tương lai hay vì cô thật sự có duyên, thế nên đi tới đâu cũng có người khen chiếc áo dài trắng của cô đẹp. Hạ Trú nghe mà mát lòng mát dạ, cô thích nhất là nghe người khác khen ngợi mình.

Buổi họp báo công bố sản phẩm nước hoa mới của thương hiệu H tới khu vực Trung Quốc đại lục sẽ được tổ chức ngay sau dịp Quốc khánh. Đây là thương hiệu nước hoa đầu tiên của thương hiệu H sau khi tiến vào

thị trường châu Á, vì thế mà nhận được sự quan tâm rộng khắp. Đồng thời, trong buổi họp báo còn tuyên bố hình tượng người đại diện của thương hiệu H tại châu Á.

Sau Thương Xuyên, vấn đề hình tượng mới của thương hiệu H tại thị trường châu Á vẫn luôn là đề tài được mọi người bàn tán xôn xao. Thế nên trọng điểm của buổi họp báo cũng là vấn đề này.

Lục Đông Thâm họp hành suốt, cả thời gian buổi trưa cũng ngồi lỳ ở phòng họp. Không chỉ anh, toàn bộ những người trong dự án sản phẩm mới của thương hiệu H cũng phải làm việc quên ăn quên ngủ.

Hạ Trú kiểm tra xong mẫu hương thì cũng đã qua mười hai giờ. Cô đang định xuống căng tin công ty ăn tạm bữa trưa thì chuông di động vang lên.

Là Trần Du gọi tới.

Say khi nghe máy, Hạ Trú thấy đầu kia rất ồn ào bèn thở dài: "Bạn Trần Nam Nam à, tôi biết là bây giờ tâm trạng của cô chỉ xoay quanh cậu chủ Thai nhà cô, rảnh rỗi là lại té tới bệnh viện, nhưng cô cũng không thể bỏ bê công việc không lo chứ? Cẩn thận tôi báo lại phòng Hành chính trừ lương của cô đấy."

Nếu là bình thường, việc đầu tiên Trần Du nói chính bắt cô đừng gọi cô ấy Trần Nam Nam, nhưng hôm nay, cô ấy không quan tâm được nhiều như thế nữa, trong điện thoại cũng có vẻ sốt sắng.

Hạ Trú nghe xong, sắc mặt sững lại.

Năm phút sau, Hạ Trú vội vội vàng vàng rời khỏi phòng làm việc. Khi cửa thang máy mở ra, cô vừa hay nhìn thấy Cảnh Ninh từ trong đi ra, thấy

sắc mặt Hạ Trú rất lạ, Cảnh Ninh chưa kịp hỏi cô có chuyện gì thì Hạ Trú đã nói: "Lát nữa Đông Thâm họp xong, cô bảo anh ấy gọi cho tôi nhé."

Cảnh Ninh vừa gật đầu, Hạ Trú đã chui vội vào thang máy.

***

Thai Quốc Cường đã biến mất.

Hôm nay Trần Du cùng Thai Nghiệp Phàm tới bệnh viện, chưa kịp tới phòng bệnh thì đã thấy các bác sỹ và y ta hốt hoảng hoang mang, sau đó nghe thấy tiếng quát tháo của Thai Tử Tân.

Có lẽ Trần Du đã "yêu ai yêu cả đường đi", khi gọi điện cho Hạ Trú giọng cũng run rẩy: "Bác sỹ nói bây giờ tình hình của ông ấy đã rất nguy kịch, có thể mất mạng bất cứ lúc nào. Cô bảo đã bệnh nặng như vậy rồi, còn có thể đi đâu chứ? Có phải bị ai đó bắt cóc rồi không?"

Thật ra khi Hạ Trú mới biết việc này, suy nghĩ đầu tiên của cô là bị bắt cóc. Một người có thân phận như Thai Quốc Cường, gặp phải mấy chuyện này cũng không quá kỳ lạ.

Nhưng trong nội tâm cô luôn có một cảm giác, rất kỳ lạ, giống như nó muốn nói với cô rằng chuyện này còn có ẩn tình khác.

Trên xe, cô lại hỏi han kỹ lương Trần Du về tình hình hiện tại, Trần Du ngẫm nghĩ rồi nói: "Hình như có nhìn thấy bóng dáng của ma nữ đó, nhưng cũng chỉ thoáng qua, không biết có phải tôi hoa mắt không nữa."

Cho đến bây giờ, Trần Du vẫn còn quen gọi Nguyễn Kỳ là ma nữ. Hạ Trú cảm thấy Trần Du không hoa mắt, cô có linh cảm, người đó chính là Nguyễn Kỳ.

Nguyễn Kỳ không thể đưa Thai Quốc Cường đi, vậy thì mục đích cô ấy đến bệnh viện cũng chỉ là để thăm Thai Quốc Cường. Vậy nên sự thoáng qua mà Trần Du nhắc tới chắc chắn là sau khi biết chuyện, Nguyễn Kỳ cũng bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Hạ Trú nhìn phong cảnh chạy vùn vụt bên ngoài cửa xe, ngẫm nghĩ: Thai Quốc Cường một khi bị bắt cóc thì đối phương có thể là ai, có mục đích gì? Người được lợi là ai?

Nếu không phải bị bắt cóc thì Thai Quốc Cường có thể đi đâu?

Bất chợt, Hạ Trú nghĩ tới hành tung lần trước của Thai Quốc Cường, trong đầu lóe lên một tia sáng. Ngay sau đó, chuông di động của cô lại kêu, là Nhiêu Tôn.

Địa điểm vừa chợt xuất hiện trong đầu cô giống với địa điểm mà Nhiêu Tôn báo trong điện thoại. Không hiểu sao, trái tim cô bắt đầu đập những nhịp bất an, bí bách căng thẳng. Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, co báo tài xế tới phủ Thân vương.

Chiếc xe quay đầu ngay, chuyển hướng.

Hạ Trú càng nghĩ càng thấy bất an. Cô gọi điện thoại cho Lục Đông Thâm nhưng không ai bắt máy. Cô lại gọi cho Cảnh Ninh, không nghe cô ấy cũng không nghe điện thoại, có lẽ đều đang bận họp.

Cuối cùng, cô gọi thẳng cho trợ lý Julia, nói với cô ấy, bất luận thế nào cũng phải báo được với tổng giám đốc Lục đến phủ Thân vương một chuyến. Nếu không nói được với chính anh thì phải tìm Cảnh Ninh, nhờ Cảnh Ninh chuyển lời.

Julia sợ hết hồn vì ngữ khí của cô, còn không dám thở mạnh. Rất lâu sau cô ấy mới hỏi cô: Giám đốc Hạ, chị cần em truyền đạt gì với tổng

giám đốc Lục ạ?

Hạ Trú cố gắng bình tĩnh lại rồi nói: "Bảo anh ấy rằng, có khả năng Thai Quốc Cường đã gặp chuyện trong phủ Thân vương rồi."

~Hết chương 290~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 291: Rất Muốn Khinh Thường Thứ Gọi Là Tương Tư

Mảnh đất phủ Thân vương đã một lần nữa rầm rộ, náo nhiệt khởi công, đội công trình ồn ào từ đầu đường tới cuối ngõ. Phủ Thân vương là nơi trọng điểm được khai thác và bảo vệ, thế nên được quây riêng lại, ngăn cách với những con đường khác được xây mới.

Khi Hạ Trú tới phủ đệ, ngoài lối vào nhỏ hẹp có chiếc xe đang đỗ, là xe của Nhiêu Tôn. Cõi lòng cô rất nặng nề, cô ngẩng đầu lên nhìn, bầu trời ban sáng vẫn còn trong lành bây giờ đã âm u hơn nhiều. Ở tận sâu đường chân trời dường như đang bị mây đen nuốt trọn, tầng tầng lớp lớp đè xuống che chặt ánh sáng.

Xung quanh toàn là vải che các công trình kiến trúc, chỉ có điều logo bên trên không còn của một mình Hoa Lực. Đây là sản nghiệp chung giữa hai công ty Skyline và Hoa Lực. Việc phá cũ xây mới là xu thế tất yếu, cho dù Thai Quốc Cường lê lết cơ thể tàn tới đây thì đã sao?

Những gì phải qua chung quy vẫn sẽ qua, dù có hoài niệm hơn nữa cũng nhọc công vô ích.

Gió thu nổi lên, kéo theo vài phần hương thu ập đến.

Hạ Trú không có thời gian để u sầu buồn bã, cô rảo bước đi vào phủ Thân vương.

Vương phủ vẫn yên ắng như mọi khi.

Dường như cả tiếng nước suối róc rách cũng không còn nghe thấy nữa. Dọc đường đi, trên cành cây cũng không thấy bóng con chim nào. Phía xa là những tiếng lọc cọc của đội xây dựng, càng làm tôn lên cái trầm mặc bi thương của vương phủ rộng lớn này.

Hạ Trú hướng thẳng về phía mà Nhiêu Tôn đã nhắc đến trong điện thoại: Cây cổ thụ đã từng được Ngô Trùng và Nguyễn Anh khắc lên đôi đồng tâm.

Vừa rẽ vào đình viện, cô đã nhìn thấy bóng dáng Nhiêu Tôn.

Anh đứng trước thân cây, bóng dáng thẳng tắp, ăn mặc có phần chỉnh tề, tuy rằng vẫn là chiếc sơ mi sáng, nhưng chí ít trên cánh tay vắt một chiếc áo vest ngoài đậm màu. Người anh cao, vai rộng, che đi một khoảng lớn khung cảnh trước cây. Tới khi Hạ Trú nghiêng người thay đổi góc nhìn, cô mới thấy rõ.

Thai Quốc Cường ngồi dựa bên thân cây, đầu cúi thấp. Nguyễn Kỳ ngồi bệt dưới đất, không hề nhúc nhích.

Khi Hạ Trú tiến lên, bấy giờ mới nhìn thấy Thai Quốc Cường hai mắt nhắm nghiền, gục mặt xuống dường như không còn chút sinh khí nào. Nhưng khóe miệng ông ta vẫn hơi rướn lên, giống như mỉm cười, trong lòng là chiếc hộp gấm. Trái tim Hạ Trú như đập lỡ môt nhịp. Cô nhìn chiếc hộp gấm đó, ít nhiều cũng có thể đoán ra bên trong là gì.

Sắc mặt Nhiêu Tôn rất nặng nề, như bị mây đen bao trùm. Sau khi thấy Hạ Trú đến, anh liếc nhìn sau lưng cô, thấy không có ai thì nhíu mày: "Lục Đông Thâm đâu? Xảy ra chuyện lớn như vậy sao không thấy anh ta đến?"

Hạ Trú chưa kịp nói gì, Nguyễn Kỳ nghe thấy tiếng động đã quay đầu lại. Sau khi nhìn thấy cô, cô ấy lục tục bò dậy, lao tới trước mặt Hạ Trú,

níu chặt lấy cánh tay cô: "Cô mau qua xem cho ông ấy đi!"

Ở khoảng cách gần, Hạ Trú mới thấy rõ sắc mặt Nguyễn Kỳ trắng bệch tới kinh người, giống như bị ai đó quét lên một lớp hồ vậy, khiến cô bất giác nhơ tới người giấy lúc trước gọi hồn cho Thương Xuyên. Gấu tay áo của cô thấm máu, là do Nguyễn Kỳ túm lấy, mà máu trên tay Nguyễn Kỳ... Hạ Trú quay qua nhìn, một tay Thai Quốc Cường nắm chặt chiếc hộp gấm, một tay nắm chặt một lưỡi dao, hơi hé mở, lòng bàn tay đầy máu.

Cô đi tới trước mặt Thai Quốc Cường, ngồi xổm xuống, giơ tay kiểm tra hơi thở của ông ta, sau đó ghé sát lại gần ông ta một chút, tỉ mỉ quan sát một lượt. Chẳng bao lâu sau, trái tim cô vì đập quá mạnh mà khó chịu thít chặt lại.

Máu thấm lên hộp gấm, Hạ Trú mở nó ra, bên trong chỉ có túi thơm, chính là chiếc túi cô tốn bao công sức mới làm ra được.

Hạ Trú đứng lên, ánh mắt dừng lại trên thân cây.

Ngoài đôi đồng tâm năm xưa khắc lên cây, bây giờ lại có thêm một dòng chữ: Còn sống mãi tương tư, chết như quay trở về.

Từng nét đều dùng rất nhiều sức, nét nào cũng sắc bén. Bấy giờ Hạ Trú mới hiểu lưỡi dao trong tay Thai Quốc Cường được dùng để làm gì. Có lẽ là lưỡi dao ông ta tiện tay ăn cắp từ trong bệnh viện. Khi ông ta dùng sức khắc từng nét chữ lên thân cây, đầu kia của lưỡi dao cũng làm tổn thương bàn tay ông ta. Khắc bao nhiêu chữ thì mất bấy nhiêu máu.

Còn sống quay trở về, nếu chết mãi tương tư. Nếu may mắn được sống, tôi nhất định sẽ quay trở về bên cạnh bà. Nếu không may chết đi, tôi cũng sẽ vĩnh viên nhớ đến bà.

Thai Quốc Cường đã sửa ý tứ của câu này và khắc lên cây.

Còn sống mãi tương tư, chết như quay trở về, câu nói sau khi được sửa lại đã thể hiện được toàn bộ tâm tư của Ngô Trùng.

Ở trong phòng bệnh, Ngô Trùng từng nói với Nguyễn Kỳ: Con phải tin bố, bố thật sự đã đi tìm mẹ con, thật sự không biết thì ra bà ấy còn sống...

Còn sống, không thể thực hiện lời hứa trọn đời, tuy rằng năm xưa vì lợi ích, nhưng cũng đã chịu khổ sở tương tư nửa đời người. Chết, mong có thể tìm được linh hồn bà, để nói một câu: Tôi đến với bà đây.

Nguyễn Kỳ thấy Hạ Trú đứng im không nhúc nhích, bèn sốt sắng tiến lên hỏi cô: "Vì sao lại dừng tay? Cô hãy cứu ông ấy đi, trước kia cô từng cứu được ông ấy mà?"

"Tôi không cứu nổi ông ấy." Lòng Hạ Trú rất nặng nề: "Ông ấy đã dùng hết sức lực còn lại của mình và qua đời rồi."

Với tình trạng sức khỏe hiện thời của Ngô Trùng, cho dù là ở trong bệnh viện theo dõi sát sao liên tục cũng chưa chắc đã sống được lâu, huống hồ ông ta còn vất vả tới tận phủ Thân vương? Ông ta biết rõ một mình rời khỏi bệnh viện sẽ cực kỳ nguy hiểm, nhưng vẫn đến dưới gốc cây định tình của mình và Nguyễn Anh, nắm chặt túi thơm với mùi hương Nguyễn Anh thích nhất và qua đời.

Một con người thực sự chết đi, trên người sẽ không còn mùi hương và mùi cơ thể của người còn sống. Tuy rằng cô không cứu được ông ta, nhưng cô có thể ngửi thấy rất rõ.

Mùi của người chết.

Đây là thứ mùi mà dù là quá khứ hay hiện tại cô đều rất căm ghét và sợ hãi.

Gương mặt hoảng hốt và bi thương của Nguyễn Kỳ đung đưa trước mặt, bên tai vẫn văng vẳng âm thanh của Ngô Trùng khi nắm chặt túi thơm trong tay, kích động nói: Tìm thấy rồi, A Anh, tôi tìm thấy rồi...

Nguyễn Kỳ gần như loạng choạng, Nhiêu Tôn tiến lên kéo cô ấy và nói: "Bố cô đã qua đời rồi, cô bình tĩnh một chút."

Nguyễn Kỳ hất tay Nhiêu Tôn ra, xoay ngược lại nắm chặt tay Hạ Trú, gần như quỳ xuống bên cạnh cô: "Sao cô có thể không cứu được ông ta? Cô là Hạ Trú, là Tưởng Lý, là bậc thầy mùi hương, là gia của Thương Lăng. Ở Thương Lăng có biết bao nhiêu người bị bác sỹ tuyên án tử, cô đều cứu sống được họ! Hạ Trú, tôi cầu xin cô, cầu xin cô hãy cứu ông ta... Ông ta không thể chết được, không thể..."

Cuối cùng, cô ấy gần như nấc lên thành tiếng, hai tay vẫn níu chặt cánh tay Hạ Trú, cúi gục đầu xuống.

Nhiêu Tôn không nhìn nổi nữa, muốn kéo Nguyễn Kỳ dậy. Hạ Trú khẽ lắc đầu với Nhiêu Tôn, Nhiêu Tôn cũng không miễn cưỡng nữa. Hạ Trú nhìn Nguyễn Kỳ gần như quỳ mọp bên cạnh mìn, trong lòng dâng lên nỗi đau khổng lồ. Cô không phải toàn năng, cô là bậc thầy mùi hương, là gia của Thương Lăng, nhưng cô vẫn phải giương mắt nhìn bố mẹ nuôi tắt thở, nhìn Tả Thời gặp nạn, nhìn vị gia thật sự của Thương Lăng chết trước mặt mình... Cô không cứu được họ, cô không phải thần.

Bây giờ, việc duy nhất cô có thể làm chính là trở thành chỗ dựa sức mạnh duy nhất của Nguyễn Kỳ, mặc cho cô ấy khóc lóc, đau đớn.

Ai nói huyết thống không phải thứ kỳ diệu?

Nếu Nguyễn Kỳ không biết Thai Quốc Cường trước mắt chính là Ngô Trùng, thì giây phút nhìn thấy ông ta tắt thở, cô ấy sẽ thoải mái, sẽ nhẹ

gánh. Nhưng ông ta lại chính là Ngô Trùng, bố đẻ của cô ấy. Cho dù ông ta bỏ rơi họ, cho dù đến chết cô ấy vẫn không chịu tha thứ cho lỗi lầm trong quá khứ của ông ta thì chung quy ông ta vẫn là bố của cô ấy, là người thân duy nhất của cô ấy trên đời này. Sao cô ấy có thể dửng dưng như không?

Nguyễn Kỳ khóc lóc nói: "Tôi còn chưa tha thứ cho ông ta đâu... Sao ông ta có thể chết chứ? Sao có thể vô trách nhiệm như vậy?"

Hạ Trú nghe xong câu này mà sống mũi cũng cay xè.

Không phải không tha thứ, chỉ là không biết tha thứ rồi sẽ phải đối mặt thế nào. So với việc nói cô ấy căm hận Ngô Trùng, thà nói rằng cô ấy căm hận tạo hóa trêu ngươi.

Có lúc cô nghĩ số phận của mình quá đỗi bất hạnh, đứng từ xa nhìn thấy người khác toàn được hạnh phúc. Nhưng trên đời này liệu được mấy ai có thể thực sự được như ý nguyện? Con người có bi hoan ly hợp, trăng có lúc tròn lúc khuyết. E là chỉ cần sống trên đời, ai rồi cũng phải trải qua khổ đau mà thôi.

Nhân lúc Nhiêu Tôn kéo Nguyễn Kỳ sang một bên an ủi, Hạ Trú đè nén cảm giác bí bách nơi lồng ngực xuống, lại gọi điện thoại cho Lục Đông Thâm, nhưng vẫn không ai bắt máy. Xem ra họ vẫn đang ở trong phòng họp. Thường khi tổ chức những buổi họp quan trọng hoặc các buổi họp với Hội đồng quản trị Lục Môn, sẽ xuất hiện tình trạng tín hiệu chập chờn. Đây là hành vi can thiệp cố ý, mục đích chính là ngăn ngừa việc tiết lộ các thông tin thương mại.

Cô gọi cho Cảnh Ninh, Cảnh Ninh vẫn không bắt máy.

Cuối cùng cô gọi cho Julia, đầu kia cũng bận bù đầu. Sau khi nghe thấy Hạ Trú hỏi, Julia nói: Tổng giám đốc Lục đang họp, tôi đã gọi cho trợ lý

Cảnh rồi, trợ lý Cảnh nói sẽ thông báo cho tổng giám đốc Lục.

Hạ Trú nghe xong, không biết nên cảm thấy yên tâm hay không yên tâm nữa. Nếu Cảnh Ninh đã biết thì Lục Đông Thâm có lẽ sẽ biết rất nhanh. Nhưng vì sao vẫn không gọi được cho anh? Cô lại dặn dò Julia tới phòng họp xem sao, nếu tổng giám đốc Lục vẫn còn ở phòng họp thì bất luận thế nào cũng phải xông vào.

Julia vừa nghe xong câu này giật mình tới nỗi suýt hồn bay phách tán, sắp khóc tới nơi: "Giám đốc Hạ, chị đang làm khó em sao? Với vị trí hiện tại của em, hoàn toàn không thể lên được tầng có phòng họp, gặp được trợ lý Cảnh đã là khá lắm rồi."

Hạ Trú nghiến răng: "Em cứ nói với thư ký rằng, tổng giám đốc phu nhân gặp chuyện, xem người nào dám cản?"

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, trái tim Hạ Trú đập rất dữ dội, cũng rất hoang mang. Nhiêu Tôn tiến lên hỏi: "Khi nào Lục Đông Thâm tới kịp?"

Hạ Trú ngẫm nghĩ một lúc, đành phải nói thật với anh rằng vẫn chưa liên lạc được với Lục Đông Thâm.

Sắc mặt Nhiêu Tôn rất khó coi, anh hạ thấp giọng nói: "Thai Quốc Cường mất ở phủ Thân vương là chuyện lớn. Mảnh đất này hiện giờ là nơi khai thác chung của hai công ty. Anh ta phải ra mặt để bàn bạc một chút. Cho dù anh ta không ra mặt, cũng phải thống nhất lý do với Hoa Lực mới được."

"Anh ấy sẽ đến thôi." Hạ Trú nói chắc chắn, rồi hỏi: "Báo cảnh sát chưa?"

Nhiêu Tôn nói: "Chuyện này bắt buộc phải báo cảnh sát, anh đang lo phía người nhà họ Thai."

Anh vừa dứt lời thì chuông di động đã kêu lên. Anh bắt máy, nghe được câu đầu, sắc mặt đã hơi cứng lại. Anh bỏ di động xuống, nói với Hạ Trú: "Em rời khỏi phủ Thân vương trước đã."

Hạ Trú ngước mắt nhìn anh.

"Người nhà họ Thai tìm đến rồi." Nhắc tới Tào Tháo là Tào Tháo có mặt. Nhiêu Tôn không quá bất ngờ. Họ nghĩ ra được Thai Quốc Cường sẽ tới phủ Thân vương thì người nhà họ Thai sao lại không nghĩ ra. "Để tránh những phiền phức không đáng có, em tránh mặt đi đã, có tình hình gì anh sẽ lập tức báo cho em."

Hạ Trú hiểu nỗi lo của Nhiêu Tôn, tuy rằng Thai Quốc Cường chết tự nhiên, nhưng nếu cô dính líu vào chuyện này thì những lời đồn đại bên ngoài sẽ lệch hướng. Cô gật đầu, Nhiêu Tôn bảo cô đi ra ngoài từ cánh cửa nhỏ khu thi công đằng sau, tránh bắt gặp người nhà họ Thai.

Cô vừa ra khỏi cửa thì loáng thoáng nghe thấy tiếng nức nở của Thai Tử Tân, trái tim đột ngột thắt lại.

Khi tới đây, Hạ Trú không lái xe. Cô vòng từ phố nhỏ ra đầu đường, giơ tay bắt một chiếc taxi. Sau khi ngồi vào trong xe, từ xa cô đã nghe thấy tiếng xe cảnh sát và xe cấp cứu từ xa tới gần, chẳng mấy chốc, nó đã đi lướt qua chiếc taxi của cô.

Người tài xế thò đầu ra nhìn rồi nói một câu: Trời, chưa biết chừng có án mạng đấy.

Hạ Trú nghe mà giật mình.

Người tài xế lại tự nói chuyện một mình: Ngay phía trước kia là phủ Thân vương, mảnh đất đó đang thi công, trước kia đã có một người tên Thương Xuyên chết ở đó, bây giờ mà có công nhân nào thiệt mạng thì đúng là ứng với lời nguyền quỷ ám rồi.

Hạ Trú đè nén sự bất an, nói một câu: "Bác tài, bác cứ đi đi đã."

"Dạ vâng."

Khi chiếc xe rẽ ra khỏi phạm vi phủ Thân vương, cuối cùng Hạ Trú cũng nhận được điện thoại của Lục Đông Thâm. Gần như mới kêu nửa hồi chuông cô đã bắt máy ngay, muốn hỏi anh đang ở đầu, muốn hỏi chuyện này phải giải quyết thế nào. Tất cả những lời đó đều nghẹn lại trong cổ họng, ngược lại Lục Đông Thâm lên tiếng trước: "Bé con, anh đang khẩn trương tới phủ Thân vương, nếu em vẫn còn đang ở trong đó thì đi ngay."

Suy nghĩ của anh và Nhiêu Tôn là thống nhất.

Hạ Trú báo cho anh biết mình đã rời khỏi phủ Thân vương rồi.

Lục Đông Thâm nói một tiếng "Tốt", sau đó nói tiếp: "Em cứ tạm về nhà hoặc tới chỗ nào đó đợi anh, ra khỏi phủ anh sẽ liên lạc với em."

Hạ Trú gật đầu, ý thức được anh không nhìn thấy, cô mới lên tiếng đáp "Được".

Đầu kia ngắt máy, xem ra anh cũng đang rất vội.

Tuy chỉ có vậy nhưng cuối cùng Hạ Trú cũng giống như đã nuốt xuống được ngụm khí cứ lửng lơ trên cổ họng, ít nhiều có thể an tâm hơn một chút. Chỉ cần Lục Đông Thâm tới kịp là được. Lỡ như anh chần chừ không tới được thì nhất định sẽ xuất hiện cả đống phiền phức.

Hạ Trú tựa vào ghế, nhất thời cảm thấy cả người không còn chút sức lực nào, cho dù chỉ giơ cánh tay lên cũng khó khăn.

Tài xế hỏi cô đi đâu, cô nghĩ rất lâu cũng không muốn phải đi đâu, chỉ nói một câu: "Anh cứ lái đi đã."

Chiếc xe tiến thẳng.

Bầu không khí nhộn nhịp của Quốc khánh xuất hiện khắp phố lớn ngõ nhỏ, dù ở bất kỳ đâu cũng có bóng dáng khách du lịch. Tài xế Bắc Kinh nhiệt tình hiếu khách, thích nhất là trò chuyện với khách khi đang đi xe, nói chuyện trên trời dưới bể, bất kể chuyện gì. Có lẽ đã coi Hạ Trú là khách du lịch tới Bắc Kinh chơi, người tài xế lên tiếng hỏi cô đã đi được những đâu rồi, đồng thời giới thiệu cho cô một vài chỗ chơi thú vị.

Hạ Trú đang đầy tâm sự, cũng không đáp lại người tài xế. Anh ta cũng biết điều im lặng, bật radio lên. Bên trong đang thông báo tình hình giao thông phía trước, sau đó thi thoảng lại xen ngang việc thông báo chỗ nào có tai nạn giao thông... Cuối họ chuyển sang bật nhạc, là một bản nhạc du dương, cũng khá xưa cũ rồi.

"Hồng đậu sinh nơi phương Nam

Đã là chuyện rất xa vời

Tương tư có là gì đâu

Đã sớm chẳng còn ai để ý

...

Rất muốn đi thơ của cô nhân

Rất muốn khinh thường thứ gọi là tương tư

Giữ mãi lấy tình yêu sợ người ta chê cười

Còn sợ người nhìn thấu

Xuân lại đến, hồng đậu lại nở

Nhưng đâu còn người có tình đến hái..."*

*Bài "Tương tư" của Mao A Mẫn - Nhạc phim "Hậu Tây du ký".

Hạ Trú nhìn ra ngoài cửa sổ, từng câu từng chữ của bài hát vọng vào tai, trái tim của cô bỗng càng lúc càng rất khó chịu. Cô đè chặt tay lên ngực. Câu nói Thai Quốc Cường khắc lên cây không ngừng đung đưa trước mặt cô, sau đó tiếng khóc của Nguyễn Kỳ: Cô là gia của Thương Lăng mà, vì sao không cứu sống được ông ấy? Rồi dường như cô lại nhìn thấy Thai Quốc Cường tay nắm chặt túi hương, vui mừng như một đứa trẻ: A Anh, tôi tìm thấy rồi...

Cô bảo người tài xế dừng xe.

Người tài xế quay đầu nhìn cô, bấy giờ mới nhìn thấy vết máu lốm đốm trên cổ tay trắng của cô. Người ấy giật mình, vội hỏi: "Cô gái, cô bị thương sao?"

Hạ Trú cúi đầu nhìn xuống người, máu đã chuyển sang đỏ sậm, không còn đỏ tươi nữa, giống như một sinh mạng, tàn lụi cũng đã tàn lụi rồi. Cô lắc đầu, trả tiền rồi hoang mang bước xuống xe.

Cô chọn một bậc thềm, ngồi xuống.

Trái tim cô tắc nghẹn lại, gần như không thở nổi. Cô không biết mình đang bi thương chuyện gì, chỉ là vô cùng áp lực và nặng nề. Thai Quốc Cường đã dùng cách thức này để gặp Nguyễn Anh, để bù đắp những sai

lầm đã phạm phải. Thật ra bình thường cô cực kỳ căm hận loại người này, nhưng bây giờ, cô lại cảm thấy thương cho một đôi tình nhân âm dương cách biệt như vậy hơn.

Xung quanh thi thoảng có người lại qua, lần lượt quay đầu lại nhìn.

Một cô gái phong độ mặc chiếc áo dài trắng, nhưng lại bàng hoàng bất lực ngồi trên bậc thềm, cổ tay lại có những dấu vết lốm đốm, sắc mặt cô còn trắng bệch, nhưng vẫn xinh đẹp, tuấn tú khiến người ta chú ý. Sắc trời sầm xì không chút ánh sáng, rơi vào mắt cô, giống như bi thương chảy ngược thành sông.

~Hết chương 291~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 292: Nếu Như Chúng Ta Chia Xa

Khi đường chân trời sắp chìm vào bóng tối thì Lục Đông Thâm gọi điện đến.

Lúc nhận điện thoại, Hạ Trú có vẻ rất yếu ớt, Lục Đông Thâm hỏi cô đang ở đâu, cô mệt mỏi cho biết đang ở nhà.

Cô ngồi trên bậc thêm đó đến khi chân tê nhừ, cuối cùng mới phát hiện ra ánh mắt mọi người nhìn mình có phần không bình thường, cuối cùng cô trở về nhà. Sau khi về nhà, chút sức lực gắng gượng cuối cùng của cô cũng không còn nữa. Cô nằm bệt trên sofa không muốn nhúc nhích, cho tới khi Lục Đông Thâm gọi điện đến.

Khoảng nửa tiếng sau, anh trở về.

Đặt cặp công vụ xuống, anh thay giày trước cửa, sau khi vào phòng khách thì nhìn thấy Hạ Trú nằm đó, trong lòng ôm một chiếc gối. Thất anh quay về cô cũng không động đậy, cứ thế giương mắt nhìn anh. Việc đầu tiên của Lục Đông Thâm khi vào nhà là rửa tay, nếu chỉ quay về tạm rồi trở lại công ty hoặc đi tiếp khách, anh sẽ không thay quần áo.

Hạ Trú nhìn thấy khi ra anh đã thay đồ ngủ, nên biết anh sẽ không đi nữa.

Lục Đông Thâm ngồi xuống bên cạnh sofa, hỏi cô có chuyện gì. Cô nói không thoải mái. Anh bèn giơ tay sờ lên trán cô, không nóng. Cô kéo tay

anh ra, nhưng nắm chặt lấy và nói: "Em không sốt, chỉ là trong lòng không thoải mái, rất khó chịu."

Lục Đông Thâm im lặng đan tay mình vào tay cô.

"Giải quyết thế nào rồi?" Cô hỏi.

"Người nhà họ Thai tới đưa thi thể đi, anh và Nhiêu Tôn tới Cục cảnh sát một chuyến." Lục Đông Thâm sắc mặt bình thản: "Chuyện này dính líu tới cả ba công ty, cho dù phía anh và Nhiêu Tôn muốn dìm nó xuống thì cũng phải xem ý nhà họ Thai ra sao."

Nghe xong, Hạ Trú ngồi dậy: "Thai Quốc Cường chết tự nhiên, không có chuyện mưu sát hay tự sát, không cần phải giấu bên ngoài chuyện này đúng không? Hơn nữa, cũng chẳng thể giấu mãi được."

"Anh không có ý giấu giếm, chỉ là không muốn để chuyện này phát triển quá nhanh. Xét về nguyên nhân cái chết của Thai Quốc Cường mà nói, Skyline và Hoa Lực đích thực không có chút quan hệ gì. Nhưng vấn đề là, bây giờ phủ Thân vương không thể có thêm một thông tin tiêu cực nào, dù sao thì cả hai công ty cũng đang đồng thời khai thác." Lục Đông Thâm suy nghĩ thấu đáo: "Thế nên, trước mắt anh và Nhiêu Tôn đang thỏa thuận với nhà họ Thai, giấu đi vị trí tử vong của Thai Quốc Cường, nói với bên ngoài là chết tại bệnh viện."

Hạ Trú ngẫm nghĩ giây lát: "Có lẽ nhà họ Thai sẽ không phản đối đâu, dù sao thì việc Thai Quốc Cường chết trong phủ Thân vương là phiền phức nhà họ mang tới cho Skyline và Hoa Lực. Hơn nữa, trước khi chết Thai Quốc Cường lại chạy đến phủ Thân vương, chuyện này mà để bên ngoài biết cũng không hay, mọi người sẽ lại có những câu chuyện tầm phào ngồi đàm tiếu."

Lục Đông Thâm khen ngợi vỗ đầu cô: "Đầu óc cũng đủ dùng rồi đấy."

Hạ Trú nghe xong liền biết ngay suy nghĩ của mình cũng là suy nghĩ của người nhà họ Thai, xem ra ba bên đã đi đến được thống nhất. "Là Thai Tử Tân ra mặt bàn bạc với hai anh sao?"

Lục Đông Thâm gật đầu.

"Bây giờ người trụ cột cho nhà Thai cũng chỉ còn Thai Tử Tân thôi, cô ấy cũng rất hiểu lý lẽ, biết chuyện gì nên khéo léo. Cho dù năm xưa cô ấy hận anh thay lòng đổi dạ, nhưng bây giờ cũng phải nhìn vào thế lực của Nhiêu Tôn mà nhường lại một bước, dẫu sao thì sau lưng Hoa Lực còn là chính trị."

Lục Đông Thâm nghe xong nhướng mày: "Thay lòng đổi dạ?"

Hạ Trú ôm lấy cổ anh, nằm rạp trong lòng anh như người không xương vậy. Cô ngẩng đầu lên: "Em chỉ ví dụ một câu đơn giản thôi, đại ý có nghĩa là người ta đại nhân không chấp với tiểu nhân."

"Càng nói càng chẳng ra sao." Lục Đông Thâm cũng không kiêng dè: "Ngoài một số thủ đoạn tiểu nhân để có được em ra, anh còn tiểu nhân khi nào nữa chứ?"

Hạ Trú nhìn anh, tập trung tinh thần.

Cô nhìn đến nỗi Lục Đông Thâm toát mồ hôi lạnh, nhìn lại cô với vẻ mặt cảnh giác.

Hạ Trú nhìn anh một lúc lâu rồi cảm khái: "Anh bảo anh đẹp trai như thế này, có phải có rất nhiều cô gái chỉ mong được anh "lăng nhục" không?"

Một câu nói khiến Lục Đông Thâm á khẩu, anh cứ nghĩ cô đang đăm chiêu chuyện gì rất nghiêm túc, không ngờ lại bật ra một câu không đầu không cuối như vậy. Anh khó xử nói: "Anh không có sở thích này."

Hạ Trú thở dài nặng nề.

Tiếng thở dài này rơi vào tai Lục Đông Thâm lại là một chuyện vô lý vô cớ khác. Anh cảm thấy với tính khí của cô chắc chắn sẽ cùng anh nói lăng nhăng tới cùng, ví dụ như nhớ lại lần anh cố gắng lôi cô vào trong phòng ngủ mong đạt được mục đích "lăng nhục".

Hạ Trú lại nép vào lòng anh: "Anh bảo Nguyễn Anh tương tư một người đàn ông cả đời. Phần tình cảm này phải sâu nặng đến mức nào. Lẽ nào những năm đó bà ấy không gặp được ai tốt hơn Ngô Trùng sao? Bà ấy cứ cố chấp với Ngô Trùng vì điều gì chứ? Tuấn tú? Hay là chu đáo? Biết rõ là một chuyện tình yểu mình, vậy mà vẫn không buông bỏ được."

Lục Đông Thâm ôm cô, tựa cằm lên đỉnh đầu cô, ngẫm nghĩ rồi nói: "Có lẽ là lời hứa chăng, lời hứa tình yêu. Trên đời này có biết bao nhiêu người, nhưng sau khi em dốc hết trái tim để yêu một người thì sẽ không còn muốn một ai khác nữa."

Hạ Trú ngẩng mặt lên nhìn anh.

Lục Đông Thâm cúi đầu, nhìn thẳng vào mắt cô: "Trung Quốc có một câu nói chính là: Nhược Thủy ba ngàn thước, chỉ cần một gáo nước."

"Anh cũng sẽ như thế sao?" Hạ Trú hỏi: "Nếu chúng ta chia xa, anh cũng sẽ mãi mãi nhớ em, mong em chứ?"

"Anh sẽ nhớ em mong em." Ngữ khí của Lục Đông Thâm rất trịnh trọng: "Nhưng chúng ta sẽ không chia xa."

Hạ Trú lại nhìn anh không nói.

"Em cảm động đến câm nín rồi đấy à?" Lục Đông Thâm bật cười nhìn cô.

Hạ Trú không hùa theo anh: "Em đang nghĩ, lần này thật sự sẽ không có gì nguy hiểm chứ?"

Lần này tới lượt Lục Đông Thâm im lặng. Anh véo mũi cô: "Nha đầu này, sao hôm nay em nói chuyện chẳng có tý logic nào vậy? Râu ông nọ cắm cằm bà kia."

Hạ Trú kinh ngạc: "Câu này mà anh cũng biết sao?"

"Em xem, em xem đi." Lục Đông Thâm nhướng mày.

Hạ Trú vội nói: "Thôi quay về chuyện chính."

"Lần này thái độ của người nhà họ Thái thống nhất một cách bất ngờ nằm ngoài dự liệu của anh. Thai Tử Tân thì hiểu chuyện rõ rồi, có thể nghĩ thông suốt những lợi hại thiệt hơn anh không quá ngạc nhiên, nhưng Thai Nghiệp Dương làm việc rất cực đoan, lại có thể thỏa hiệp nhanh với Thai Tử Tân như vậy thật là khó hiểu." Lục Đông Thâm đưa ra lo lắng: "Một khi Thai Quốc Cường chết, giá cổ phiếu của cả tập đoàn Trường Thịnh nhất định sẽ bị ảnh hưởng, nếu anh là Thai Nghiệp Dương, muốn ổn định lại giá cổ phiếu, một lá có tin tức tốt nhanh chóng truyền ra, hai là phải chuyển hướng mâu thuẫn. Rõ ràng khiến mâu thuẫn một lần nữa dính líu tới phủ Thân vương là chuyện vừa tiết kiệm thời gian vừa tiết kiệm sức lực."

Hạ Trú sửng sốt: "Vậy phải làm sao?"

Lục Đông Thâm nói đơn giản: "Dễ thôi, binh đến nước chặn, gặp chuyện nào giải quyết chuyện ấy, hành sự tại nhân."

Hạ Trú nghe ấy như vậy, quả thực khâm phục hiệu suất làm việc của anh và Nhiêu Tôn. Xem ra họ không chỉ đạt được thỏa thuận với người nhà họ Thai mà ngay cả tình huống khi bị nhà họ Thai quay ngược lại cắn càn, họ cũng đã sớm bàn bạc đối sách.

Bỗng nhiên cô cảm ấy, thật ra phong cách làm việc của họ rất giống nhau, cũng rất hợp nhau đấy chứ.

"Phía Cảnh Ninh nói thế nào." Chuyện này Hạ Trú không hề quên.

Lục Đông Thâm nói: "Hôm nay công ty từ trên xuống dưới đều bận rộn, Cảnh Ninh quên mất. Cô ấy cũng xin lỗi vì sơ suất này."

"Cô ấy là trợ lý hành chính của anh, có nhiều việc vặt hơn nữa cũng phải nhớ chứ. Hơn nữa Julia còn tới tìm cô ấy, cô ấy nên biết rõ đây là việc lớn, sao có thể quên?" Hạ Trú nghi vấn.

Lục Đông Thâm nhìn cô: "Cảnh Ninh chỉ nói có gặp em ở thang máy. Còn về Julia, cô ấy nói lúc sau không nhận được thông báo của bất kỳ ai."

Hạ Trú run lên, sao cơ?

~Hết chương 292~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 293: Nghi Vấn

Hôm sau, tin tức Thai Quốc Cường lâm bệnh qua đời đã được lan truyền ra ngoài. Dù sao cũng là một đời ông lớn trong kinh doanh, sự ra đi của ông ta cũng tạo nên một cơn chấn động không hề nhỏ cho giới thương trường. Tuy rằng trong năm nay có không ít những câu chuyện bên lề liên quan tới Trường Thịnh, nhưng đều không nóng hổi và bất ngờ bằng tin tức Thai Quốc Cường từ trần.

Người chèo lái con tàu Trường Thịnh đã không còn, những đối tác đang hợp tác hoặc chuẩn bị hợp tác làm ăn dĩ nhiên cũng sẽ có sự tính toán lại. Thai Tử Tân làm việc dứt khoát, lập tức tuyên bố thời gian tổ chức buổi họp báo công khai, dáng vẻ như đã trở thành người trụ cột.

Mà ngay buổi chiều hôm đó, có phóng viên đã vây lấy chặn đường Thai Nghiệp Phàm, trong lúc hỏi về tình hình hiện tại của Trường Thịnh, họ cũng đề cập tới cả việc Ngô Trùng. Ban đầu Thai Nghiệp Phàm còn tỏ ra khách khí, nói rằng trước mắt chỉ muốn để bố mình được yên nghỉ. Nhưng khi nghe câu nói của phóng viên: Đáng lẽ hai người phải mang họ Ngô mới đúng, phải không? Câu nói này đã thực sự chọc giận Thai Nghiệp Phàm, lập tức vung nắm đấm.

Thế nên, suốt cả ngày trời, khắp Trường Thịnh đều "ồn ào náo nhiệt", từ tin tức Thai Quốc Cường qua đời, sau đó lại tới tin cậu ấm văn dốt võ dát Thai Nghiệp Phàm ra tay đánh bị thương người ta.

Về địa điểm tử vong của Thai Quốc Cường, Thai Tử Tân đã giữ đúng lời hứa, không nói với bên ngoài là tại phủ Thân vương. Nhưng có tay phóng viên thần thông quảng đại nào đó hình như nghe được ít tin phong thanh, từ đầu tới cuối vẫn kiên trì cố gắng có được quan hệ, giành được tin tức đầu tiên trước khi người nhà họ Thai triệu tập buổi họp báo.

Cảnh Ninh bị nhận hình phạt trừ tiền thưởng nửa năm và tiền lương tháng đó, đồng thời thông báo khắp tập đoàn Lục Môn về việc phê bình một lần. Đây được coi là hình thức phạt rất nghiêm trọng đối với nhân viên, nghiêm trọng nhất là đuổi việc. Tiền thưởng và tiền lương thì còn dễ, dẫu sao thì ngồi ở vị trí của Cảnh Ninh cũng không thiếu gì tiền. Nhưng việc thông báo phê bình thì khác, đó thuộc về hình thức ghi sổ, hơn nữa còn là tập đoàn Lục Môn, coi như đã có một vết bẩn trong sự nghiệp công việc. Cho dù rời khỏi Lục Môn, vết bẩn này cũng sẽ luôn đi theo mình.

Đích thân Lục Đông Thâm đưa ra hình thức xử phạt. Cảnh Ninh thừa nhận mình vì quá bận rộn công việc mà quên không báo cáo. Nhưng từ đầu đến cuối, cô ấy không thừa nhận chuyện Julia đã nhắc lại với mình, đồng thời nói, nếu Julia đến tìm cô ấy thì cô ấy nhất định sẽ vì biết tình thế cấp bách mà lập tức báo lại.

Thế nên, lần này người bị phạt không chỉ có Cảnh Ninh, còn có cả Julia, do giám đốc phòng Hành chính trực tiếp đưa ra thông báo xử phạt. Chỉ có điều gì chức vụ của Julia còn thấp nên không có thông báo phê bình mà chỉ trừ lương thưởng nửa năm. Nguyên do là vì lúc đó khi Julia đi tìm Cảnh Ninh nói chuyện, xung quanh không có ai chứng kiến, hai là không có camera. Thế nên, không có chứng cứ chứng minh Julia đã truyền đạt thông tin.

Đối với việc này, Julia tỏ ra vô cùng ấm ức, ra sức thanh minh mình bị oan, hoan nữa còn bất chấp địa vị của Cảnh Ninh trong công ty, chất vấn cô

ấy vì sao lại vu vạ cho mình, vì sao không tự nhận là sự thiếu trách nhiệm của bản thân?

Cảnh Ninh cũng không có quá nhiều phản ứng. Cô ấy chỉ bình thản nhìn Julia và hỏi ngược lại: Tôi có cần phải vu oan cho cô không?

Khi trở về phòng làm việc, Julia hết lời kể khổ với Hạ Trú, tỏ rõ sự trong sạch của mình. Julia thề với Hạ Trú rằng mình thật sự đã đi tìm Cảnh Ninh, hơn nữa lúc đó Cảnh Ninh còn thể hiện rằng mình đã biết rồi, nói sẽ thông báo tới tổng giám đốc Lục.

Hạ Trú vừa giải quyết email vừa nghe cho hết lời trần thuật khóc lóc của Julia và nói: "Yên tâm đi, chị tin những gì em nói là thật. Em bị thiệt là vì khi em đi tìm Cảnh Ninh không ai nhìn thấy, thế nên lúc chịu phạt chỉ có thể chịu đồng thời."

Julia nghe xong như vớ được phao cứu sinh, gần như tạ ơn Hạ Trú đã tin tưởng mình, nhưng ngay sau đó lại lo lắng: "Vậy tổng giám đốc liệu có thể tin em không?"

Hạ Trú hiểu nỗi lo lắng của Julia, Lục Đông Thâm là người đứng đầu công ty. Nếu để lại "án tích" trong lòng tổng giám đốc thì sau này còn tăng lương thăng chức thế nào được? Nên cô nói: "Nếu tổng giám đốc Lục nghi ngờ em, thì với vị trí hiện giờ của em, anh ấy hoàn toàn có thể cho em nghỉ việc."

Julia cũng yên tâm hơn, nhưng sự ấm ức trong lòng thì không thể buông xuống được.

Hạ Trú giải quyết xong đống tài liệu trong tay rồi nói: "Đừng ủ dột nữa, tiền thưởng trừ của em chị sẽ bù lại cho em." Đây cũng là ý của Lục Đông Thâm, sau khi đưa ra lệnh xử phạt, anh đã gọi điện cho cô nói chuyện này.

Cô hiểu sự bức bối của Julia, tuy cùng là trợ lý, nhưng tiền lương của cô ấy sao có thể so sánh với Cảnh Ninh? Đãi ngộ có thể nói là khác nhau một trời một vực. Cảnh Ninh không quan tâm, không có nghĩa là Julia cũng vậy.

Julia vui phát điên, nhưng cũng lại cảm thấy ngại ngần: "Như vậy không hay lắm thì phải, tổng giám đốc phạt em, thì chứng tỏ anh ấy muốn răn đe em. Chị lại bù tiền thưởng cho em, để người khác biết người ta sẽ tưởng chị chống đối tổng giám đốc thì sao?"

"Em ngốc hả?" Hạ Trú uể oải nói: "Chị là cấp trên trực tiếp của em, lấy đại một lý do nào đó để bù lại tiền thưởng cho em là được, sao phải làm công khai?"

Julia nghe xong bèn gật đầu lia lịa, sau đó lại hỏi một câu: "Vì sao trợ lý Cảnh phải phủ nhận chứ? Cô ấy thật sự vì quá bận công việc nên quên sao?"

Sau khi Julia đi ra khỏi phòng, câu hỏi ấy cũng xoay tròn trong đầu Hạ Trú.

Julia là trợ lý của cô, cô gái này bình thường tính tình ra sao cô là người hiểu rõ nhất, không thể nào làm ra những chuyện lười biếng, thế nên cô tin Julia. Khi Lục Đông Thâm gọi điện cho cô, anh chỉ nói bảo cô lấy danh nghĩa khác để sau này bù tiền thưởng cho Julia, nhưng anh không nói rõ trong chuyện này rốt cuộc anh tin ai. Thế nên câu nói ban nãy của cô với Julia cũng chỉ là phỏng đoán.

Việc xử phạt của Lục Đông Thâm trong mắt người ngoài là không một lỗ hổng, là cách xử phạt trực tiếp nhất và lý trí nhất của người lãnh đạo. Nhưng Hạ Trú cảm thấy, nếu cô tin rằng Julia là vô tội thì chắc chắn là Cảnh Ninh đang nói dối.

Thật sự như cô ấy nói, vì công việc quá bận sao? Không thể nào, nếu nói Julia thật sự không tìm được cô ấy thì còn hợp lý.

Vậy thì, cô ấy muốn giữ chân Lục Đông Thâm, để mặc cho sự việc tại phủ Thân vương phát triển? Rõ ràng là cũng không thể. Cảnh Ninh thông minh như vậy, có lẽ sẽ nghĩ được khi cô đợi không được Lục Đông Thâm ở phủ Thân vương, chắc chắn sẽ nghĩ cách liên lạc, không để sự việc phát triển theo chiều hướng xấu.

Thế nên, làm việc này không có chút lợi ích nào với cô ấy cả, vì sao vẫn cứ làm?

Dĩ nhiên, cô không thể tới thẳng trước mặt Cảnh Ninh để chất vấn, chỉ đành nhịn xuống, mang về tận nhà. Tối nay, Lục Đông Thâm về nhà rất muộn, anh vừa vào cửa đã có mùi rượu, không cần nói cũng biết anh vừa đi tiếp khách về.

Nhưng nhìn là biết anh đã uống khá nhiều, sắc mặt còn hơi nhợt nhạt.

Có người uống rượu đỏ bừng mặt, lại có người càng uống càng trắng bệch. Lục Đông Thâm là kiểu thứ hai. Người uống vào trắng mặt dễ bị tổn thương nội tạng. Thế nên mỗi lần Lục Đông Thâm tiếp khách trở về, Hạ Trú lại đặc biệt pha cho anh một ít trà hoa thích hợp làm dịu gan. Trước kia cô khá lo lắng, sợ anh cứ tiếp khách như vậy sẽ quỵ mất. Nhưng về sau thì cũng yên tâm, Lục Đông Thâm là người uống rượu có điểm dừng, thường chỉ đến một mức độ nào đó rồi thôi, thậm chí có rất nhiều lúc có thể từ chối là sẽ không uống.

Nhưng giống như tối hôm nay thì đúng là khá hiếm gặp.

Khi Lục Đông Thâm thay xong quần áo ngủ ngồi dựa vào sofa, Hạ Trú cũng đã bê tách trà hoa đến. Anh cảm ơn một tiếng rồi ngồi thẳng lên uống

trà. Hạ Trú sống chung với anh lâu như vậy rồi, phát hiện anh thật sự là một người rất chú trọng hình thức, ví dụ như ngồi trên sofa, nếu là cô thường sẽ ngồi khoanh chân hoặc nằm nghiêng người. Nhưng anh thì không, anh ngồi có tướng ngồi, đứng có tướng đứng, nhìn từ góc độ nào, từng cử chỉ của anh cũng rất lịch thiệp, đường hoàng.

Thế nên rất nhiều lúc, Hạ Trú cảm thán, sống trong nhà giàu quả nhiên khác biệt, từ nhỏ không biết phải chịu bao nhiêu trận đòn mới rèn giũa được những thói quen tốt này.

Hạ Trú nói với Lục Đông Thâm nghi vấn mình đã nhịn suốt cả ngày.

Cũng không biết là Lục Đông Thâm mệt thật hay không muốn nhắc đến chuyện này. Anh đặt tách trà xuống, giơ tay day hai bên thái dương rồi nói: "Chuyện này cứ tạm như vậy đi, nên phạt cũng đã phạt rồi."

Chuyện nhỏ này đích thực không đáng để anh bận tâm, dù sao cũng chưa gây ra tội lớn.

Hạ Trú cũng biết điều im lặng. Thấy anh quả thực rất khó chịu, cô bèn đỡ anh nằm xuống, để đầu anh gối lên đùi mùi, rồi day thái dương cho anh. Lục Đông Thâm nhắm mắt lại, có lẽ đã thoải mái hơn nhiều, đầu mày anh cũng dãn ra.

"Anh uống với ai mà liều mạng quá vậy?"

Lục Đông Thâm hưởng thụ sự phục vụ từ những ngón tay cô, cất giọng trầm trầm lười biếng: "Không liều mạng không được, Nhiêu Tôn kéo một số lãnh đạo trong thành phố tới, uống rượu với họ sao có thể đối phó được?"

~Hết chương 293~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 294: Tranh Đấu Lòng Người Rất Mệt

Vừa nghe xong câu ấy, Hạ Trú liền ngạc nhiên, dừng động tác lại: "Hiếm có thật, anh với Nhiêu Tôn lại có thể ngồi xuống uống rượu."

"Nếu không nể tình còn chuyện dự án, em nghĩ anh thèm quan tâm tới cậu ta à?" Lục Đông Thâm kéo tay cô lại, tỏ ý bảo cô cứ tiếp tục: "Chuyện Thai Quốc Cường chết trong phủ Thân vương giấu được người bên ngoài chứ không giấu được lãnh đạo thành phố, cũng phải có một lời với họ. Như vậy thì, chủ động thừa nhận và sau này bị điều tra ra tính chất sẽ khác nhau."

Hạ Trú hiểu những gì anh nói, chỉ là đau lòng cho anh. Mấy lãnh đạo thành phố là ai cơ chứ, toàn là những người rượu chè đã qua. Bình thường trong các buổi tiếp khách, Lục Đông Thâm có thể làm gì tùy ý đó đều là khi anh mang thân phận người hợp tác đầy ưu thế. Nhận dự án phủ Thân vương này, thân phận doanh nhân của anh rõ ràng sẽ chịu thiệt, nhất là ở trên bàn rượu, không uống tử tế sao được.

"Nhiêu Tôn đâu? Cứ ngồi nhìn anh uống?"

Lục Đông Thâm phì cười thành tiếng: "Trông cậy vào cậu ta đỡ rượu ư? Em quen biết cậu ta đâu phải ngày một ngày hai, cảm ấy tửu lượng của cậu ta có khá không?"

Hạ Trú ngạc nhiên: "Cũng tạm mà, bình thường bác Nhiêu quản lý anh ấy, không cho anh ấy uống, em cũng chưa thấy anh ấy say bao giờ, nhưng

chắc chắn tửu lượng không bằng em."

"Ai so được với em? Nếu uống nghiêm túc ra, anh cũng chưa chắc là đối thủ của em." Lục Đông Thâm gác chân lên tay vịn sofa, thoải mái hơn không ít: "Cậu ta đã uống đến lảo đảo, suýt nữa thì gục ra bàn." Nếu lúc đó không có anh đỡ rượu cho Nhiêu Tôn, chắc tối nay Nhiêu Tôn cũng chết ở đó.

Hạ Trú ngẩn người rất lâu, sau đó không nhịn được, phì cười thành tiếng. Cô thật sự tò mò hình ảnh Nhiêu Tôn say ngất trên bàn. Nếu để mấy phóng viên chụp được đăng lên mạng thì hình tượng Thái tử gia cool ngầu mà anh ấy khổ công xây dựng sẽ hoàn toàn sụp đổ, há chẳng phải sẽ tức đến trúng gió sao?

"Lãnh đạo thành phố sau khi biết chuyện này đã nói gì?"

"Người chết lớn nhất, họ cũng chẳng tiện nói gì." Lục Đông Thâm nói: "Chỉ cần chuyện này không ồn ào thì sẽ không ảnh hưởng tới tiến độ của dự án, họ cũng sẽ không có ý kiến gì. Bữa tiệc rượu hôm nay, chẳng qua là Nhiêu Tôn muốn mời, để thể hiện thái độ của bọn anh mà thôi."

Hạ Trú gật đầu: "Lần này Thai Tử Tân cũng khá hợp tác."

"Trường Thịnh trước mắt đang loạn cào cào, Thai Tử Tân cũng không muốn loạn càng thêm loạn." Giọng nói của Lục Đông Thâm vì đã uống rượu vào mà nghe càng thêm gợi cảm: "Nghe nói khi còn sống, Thai Quốc Cường đã sửa di chúc, chắc trên dưới nhà họ Thai đang bận rộn việc này chăng."

Hạ Trú giật mình, sửa di chúc? "Liên quan đến việc phân chia tài sản?"

"Một mặt thôi." Lục Đông Thâm nói: "Mặt khác hình như còn liên quan đến việc mai táng, có lẽ là ông ta muốn được chôn chung với mẹ của

Nguyễn Kỳ."

Thai Quốc Cường bỗng dưng xuất hiện một cô con gái, việc phân chia lại tài sản là hoàn toàn bình thường. Còn về vấn đề mai táng, không ngờ Thai Quốc Cường cũng thật sự có dự định này. Trước kia Hạ Trú đã nghĩ, Thai Quốc Cường có thể khắc lên cây dòng chữ đó, thì cũng có nghĩa ông ta đã hạ quyết tâm phải cùng Nguyễn Anh chết chung một huyệt.

"Con cái nhà họ Thai đều không phải dạng vừa. Tạm thời chưa nói đến việc liệu nhà họ Thai có giữ đúng di chúc chia cho Nguyễn Kỳ phần của cô ấy hay không, riêng việc hợp táng đã rất khó khăn rồi." Hạ Trú lo lắng, cộng thêm việc vợ chính thức của người ta còn đang sống, tuy đã bị tuyên án tù giám.

Lục Đông Thâm "ừm" một tiếng, không nói thêm gì nữa. Chuyện này vốn dĩ cũng không liên quan lợi ích gì tới anh, anh chẳng qua chỉ nhắc đại một câu như vậy. Nhưng Hạ Trú thì để tâm, dẫu sao chuyện này cũng dính líu tới Nguyễn Kỳ. Tuy rằng cô và Nguyễn Kỳ chưa được tính là bạn bè, nhưng gọi là có quen biết. Hơn nữa trên người Nguyễn Kỳ, cô luôn nhìn thấy một bóng hình cô độc, giống như nhìn thấy chính mình trước kia.

Cô áp mặt xuống hỏi Lục Đông Thâm, do thám hỏi: "Vậy anh cảm thấy, Nguyễn Kỳ có thể được như ý nguyện không?"

Lục Đông Thâm vẫn nhắm nghiền mắt: "Em cũng nói đấy thôi, con cái nhà họ Thai không phải dạng vừa."

"Vậy cũng nên tôn trọng di chúc của người chết chứ?" Hạ Trú không thoải mái trong lòng.

"Tôn trọng thế nào?" Lục Đông Thâm nói: "Cũng phải thống nhất được ý kiến của cả ba người mới được."

Hạ Trú buông một tiếng thở dài, nét mặt u sầu. Lục Đông Thâm mở mắt ra, cười khẽ: "Em làm sao vậy? Có liên quan đến em sao?"

Cô buồn bã đáp: "Chỉ là em cảm thấy cuộc tranh đấu lòng người quá mệt mỏi."

Lục Đông Thâm giơ tay kéo cánh tay cô rồi kéo cả người cô nằm bò lên người mình. Sau đó anh với lấy gối ôm đặt sau gáy, vòng tay qua eo cô, cười nói: "Anh chưa bao giờ bắt em sống những tháng ngày tranh đấu lòng người, thế nên cứ yên tâm làm bà Lục đi, việc này không mệt."

"Sao chuyện gì rồi cũng vòng vèo tới người anh thế?" Hạ Trú đánh anh một cái.

Lục Đông Thâm cười xấu xa: "Chẳng phải bây giờ em đang ở trên người anh sao?"

Hạ Trú cảm nhận được sự rục rịch của anh, biết cũng chẳng moi được tin tức gì hữu ích từ miệng anh. Cô đang định rút thì bị Lục Đông Thâm kịp thời giữ lại. Anh cười: "Bà Lục định làm gì đấy?"

"Trăng đen gió lạnh là đêm hay có án mạng, hình như em ngửi thấy mùi nguy hiểm." Hạ Trú nói.

Lục Đông Thâm giơ tay véo nhẹ cằm cô, mùi nước rửa tay sạch sẽ xen lẫn mùi rượu thoang thoảng, nhưng đôi mắt anh vẫn hơi ngà ngà, lúc mỉm cười như ẩn chứa cả trăng sao, cực kỳ phong tình, cũng cực kỳ gợi cảm, quyến rũ. Anh nói: "Xinh đẹp thế này, chỉ thích hợp cưỡng bức, không thích hợp giết chết."

"Lục Đông Thâm, uống chút rượu vào đừng có ngạo mạn."

"Ngạo mạn thì sao?" Lục Đông Thâm cười: "Bổn thiếu gia chính là muốn xử em."

Hạ Trú cúi xuống cắn đầu ngón tay anh: "Con dao Phần Lan của em dạo rảnh lắm đó."

Một giây sau, Lục Đông Thâm ôm cô lật người, đè thẳng cô xuống, bàn tay lớn vòng từ má ra sau gáy cô. Anh áp mặt xuống, mùi rượu hòa cùng mùi hương cơ thể và hơi thở nóng rẫy phả vào tai cô. Anh khẽ cười: "Em cắn nhầm chỗ rồi."

Hạ Trú lập tức hiểu ra, đỏ bừng mặt. Cô ngẩng lên, chạm phải ánh mắt anh, cuồn cuộn như sóng cả dưới bầu trời đêm, sâu xa mê hoặc, trái tim lập tức đập rộn ràng. Thấy anh áp môi xuống, cô lập tức giữ mặt anh lại: "Tối nay không được."

"Vì sao?"

"Anh uống rượu rồi."

"Vậy anh đi dội nước." Lục Đông Thâm hiểu nhầm là cô không chịu được mùi rượu.

Hạ Trú đẩy anh ra một chút, tận dụng khoảng trống trườn ra, thoát khỏi sofa, rồi nhe răng với anh: "Anh uống chút rượu vào là không biết nặng nhẹ. Em muốn ngủ một giấc yên ổn, vậy nhé, gặp lại sau."

Bình thường không uống rượu còn đỡ, khi nổi hứng lên anh vẫn quan tâm tới cô. Nhưng ngấm chút hơi men vào thì khác, lần nào anh cũng hành hạ cô không hề nhẹ. Hôm nay rõ ràng anh uống nhiều hơn mọi lần một chút, há chẳng phải sẽ đưa cô vào chỗ chết? Từ ánh mắt anh, cô lại nhớ tới con sói vương từng xuất hiện trên núi Kỳ Thần, dục vọng lộ liễu đó khiến

người ta không rét mà run. Cô phải bảo vệ mình, không muốn mất mạng khi đang ở độ tuổi rực rỡ.

Cô vừa định rút khỏi khu vực địa giới nguy hiểm thì Lục Đông Thâm cũng đứng lên, uể oải đi theo phía sau cô. Hạ Trú cảnh giác, vội vàng lao lên gác. Anh chân dài tay dài, mới vài bước đã tóm gọn cô vào lòng, rồi lập tức bế bổng cô lên: "Yên tâm, anh bảo đảm tối nay em nằm mơ cũng không được."

***

Khi Nhiêu Tôn được Cao Toàn dìu về nhà, Nguyễn Kỳ vẫn chưa ngủ. Thấy Nhiêu Tôn gần như say nát, cô vô cùng kinh ngạc. Cao Toàn nói cho Nguyễn Kỳ biết tối nay Nhiêu Tôn tiếp khách, Nguyễn Kỳ cũng không nói gì nhiều, chỉ gật đầu.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Nhiêu Tôn uống nhiều như vậy. Bình thường cũng chỉ có anh tự về một mình, hôm nay say rượu nên bên cạnh có thêm một Cao Toàn, có thể nhận ra Nhiêu Tôn rất tin tưởng anh ấy. Cô biết Cao Toàn, trên danh nghĩa là trợ lý của Nhiêu Tôn, nhưng thực ra là vệ sỹ đắc lực, một người đánh được mười người, đã theo Nhiêu Tôn nhiều năm rồi.

Sau khi Cao Toàn đi khỏi, Nguyễn Kỳ tay chống hông đứng trước sofa, nhìn người đàn ông đang nằm bẹp trên đó. Rất lâu sau, cô giơ hai tay lên, cào thật mạnh tóc. Vốn dĩ cô đang mất ngủ vì cả đống chuyện đau đầu, bây giờ còn phải chăm sóc một người say nữa.

Ngẫm nghĩ một chút, cô quay người đi vào bếp.

Khi đi ra, trong tay cô có thêm một chiếc bát, bên trong là loại canh đen xì, tỏa ra một mùi hương không dễ ngửi. Không nóng lắm vì lúc nãy cô đã

dùng quạt làm nguội qua. Cô đi tới trước mặt Nhiêu Tôn, dựng anh ngồi dậy, rồi đưa chiếc bát tới bên miệng anh.

Nhiêu Tôn choáng váng uống một ngụm, ngay sau đó nhổ luôn ra ngoài, lèm bèm quát lên: "Shit! Cái... quỷ gì thế này, đắng!"

Nguyễn Kỳ cúi đầu nhìn bộ quần áo đã bị anh phun bẩn, cắn môi, không nói năng gì, lập tức dùng sức mạnh, cạy miệng anh ra, đổ cả bát canh đen xì vào.

Nhiêu Tôn bị ép uống hết nửa bát, còn lại một chút cũng rơi cả lên người. Anh đẩy Nguyễn Kỳ ra trước, chiếc bát theo đó rơi xuống thảm.

"Cô... cho tôi uống cái gì thế? Muốn hại tiểu gia phải không?" Nhiêu Tôn loạng choạng đứng lên, cơ thể cao lớn lảo đảo dự dội. Anh nhìn cô gái trước mặt, ngón tay chỉ vào chỗ khác, sau đó lại quay một vòng không vững vàng: "Ơ? Chỗ này nhìn quen quen nhỉ?"

Đồ ma men.

Nguyễn Kỳ tiến lên túm lấy Nhiêu Tôn, ra sức kéo anh vào trong phòng tắm. Người say rượu không ổn định, gần như dọc đường va hết thứ nó đến thứ kia mới vào được đến nơi.

Khó khăn lăm Nhiêu Tôn mới đứng vững được, cuối cùng mới nhìn thấy người trước mặt, cười hì hì ôm lấy cổ cô, khuôn mặt bắng nhắng: "Sao tôi... lại nhìn thấy một mỹ nhân nhỉ?"

Nguyễn Kỳ không nuông chiều anh, giơ tay đẩy anh xuống bồn tắm, đau đến nỗi anh nhe răng ra. Anh đang định gào lên thì ngay lập tức vòi hoa sen đã tuôn từ trên đầu xuống.

Thẳng thừng xả nước lạnh.

Làm cho Nhiêu Tôn giật nảy mình, cả người gần như nhảy dựng lên, nhưng do cơ thể không vững nên một lần nữa ngã ngồi xuống bồn tắm. Vòi hoa sen trên đỉnh đầu xả bốn mặt được Nguyễn Kỳ mở ra toàn bộ, nước lạnh khiến Nhiêu Tôn chửi thề liên tục.

Nguyễn Kỳ không đoái hoài tới anh, quay người đi ra khỏi phòng tắm.

~Hết chương 294~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 295: Bóng Tối Trước Bình Minh

Cao Toàn nói với Nguyễn Kỳ rằng tối nay trong buổi tiệc rượu, Nhiêu Tôn chẳng ăn uống gì mấy, về cơ bản thì toàn uống, ý là muốn cô làm chút đồ cho anh ăn.

Thế nên, nhân lúc Nhiêu Tôn vẫn đang lẩm bẩm say trong phòng tắm, Nguyễn Kỳ đã ngồi nhìn chiếc tủ lạnh chất cả đống đồ ăn mà phát bực: Nửa đêm rồi, biết làm gì giờ này đây?

Sau khi về đây ở cô mới biết Nhiêu Tôn biến thái đến mức nào. Khoảng thời gian đầu, anh sợ cô bỏ chạy nên ngày nào cũng giam giữ cô. Về sau vì bệnh tình của Ngô Trùng trở nên nghiêm trọng, cô nói rõ với Nhiêu Tôn mình tạm thời sẽ không đi đâu cả, thế là Nhiêu Tôn bắt đầu được nước lấn tới.

Anh thẳng thừng cho người giúp việc nghỉ, bắt cô tới giúp việc để trừ tiền thuê nhà. Ngoài việc dọn dẹp phòng ốc, cô còn phải chịu trách nhiệm N bữa cơm hằng ngày của anh. Không sai, là N bữa. Ban đầu, khi nghe Nhiêu Tôn nói như vậy, Nguyễn Kỳ cũng không có ý kiến gì, dẫu sao thì cô cũng không thể ăn chùa ở chùa mãi. Sau đó cô hỏi Nhiêu Tôn: Chắc anh ăn ở nhà nhiều nhất là bữa sáng phải không?

Nhiêu Tôn suy nghĩ cực kỳ nghiêm túc rồi nói với cô: Về lý luận mà nói thì chỉ ăn sáng, bởi vì buổi trưa đa phần đều dùng bữa ở ngoài, buổi tối cũng hay phải tiếp khách. Nhưng, cũng có thể có lúc không cần tiếp khách. Nói xong những lời này, anh lại ngang nhiên bổ sung thêm một câu: À

đúng rồi, bình thường rảnh rỗi cô cũng nên làm thêm mấy loại bánh gì đó, bởi vì có thể tôi còn dùng bữa trà chiều.

Vậy là, bắt đầu từ hôm đó, tháng ngày của Nguyễn Kỳ không thể bình yên. Cô ôm tâm trạng thấp thỏm rằng hằng ngày chỉ phải làm bữa sáng, không ngờ tối nào về Nhiêu Tôn cũng đòi ăn cơm, cho dù có tiếp khách, trở về anh cũng lấy lý do chưa ăn gì để đòi hỏi. Quá đáng hơn cả là anh đích thực ăn cả bữa trà chiều, động một chút là gọi điện thoại về nhà, lười biếng dài giọng nói với cô: "Nguyễn cô nương, tới giờ uống trà chiều của tiểu gia rồi."

Khiến Nguyễn Kỳ tức giận, có một lần nổi xung lên với anh, quát: "Anh là đàn ông Bắc Kinh, uống trà chiều cái nỗi gì?"

Nhiêu Tôn không giận mà bật cười, nói với cô bằng biểu cảm sai khiến: "Thuần túy là sở thích cá nhân."

Nguyễn Kỳ cũng không phải là không thể đi.

Nhưng thứ nhất, Nhiêu Tôn là trạm thông tin, có chuyện gì cô muốn biết lại ngại đi do thám thì chỉ cần hỏi anh là được.

Thứ hai, mỗi lần cô định ra đi, Nhiêu Tôn lại hết uy hiếp đến dụ dỗ, hơn nữa động một chút là giả vờ đáng thương trước mặt cô, nói rằng từ nhỏ mình đã không được ai quan tâm, bố mẹ bận rộn công việc, chỉ có một mình ở nhà, từ nhỏ đã rất sợ cô đơn. Còn nói khi cô chưa đến, anh rất ít khi về nhà, chỉ sợ cô độc đối mặt với cả căn nhà rộng lớn.

Nói đến mức Nguyễn Kỳ cũng không đành lòng, nhìn dáng vẻ đáng thương tội nghiệp của anh, cô luôn cảm thấy như nhìn một cô nhi.

Bây giờ, Nguyễn Kỳ hối hận rồi, cảm thấy mình quá mềm lòng, đến mức rơi vào tình cảnh nửa đêm nửa hôm còn phải hầu hạ một con ma men.

Đã đến giờ này rồi, cô làm xong bữa này là làm luôn bữa sáng phải không?

Cô đang nghĩ hay là làm bát cháo cho xong chuyện thì phía sau có tiếng bước chân, rất không vững vàng, kèm theo là cả tiếng đồ đạc đổ vỡ.

Nguyễn Kỳ quay đầu lại nhìn, là Nhiêu Tôn từ trong phòng tắm đi ra.

Điều ít nhiều khiến cô cảm thấy an ủi là anh còn biết thay bộ quần áo ướt rượt đó ra, mặc áo choàng tắm vào. Tuy rằng đã không còn say khướt như lúc mới vào cửa, nhưng việc hoàn toàn tỉnh táo là gần như không thể. Anh dựa vào khung cửa, cho dù vừa được dìm nước, nhưng đứng cách khá xa vẫn có thể ngửi thấy mùi rượu.

"Muốn... chết phải không?" Ánh mắt Nhiêu Tôn mơ màng.

Nguyễn Kỳ không đoái hoài tới anh, nói đạo lý với ma men có ích gì đâu? Cô mở cửa tủ, ấn thùng gạo, lấy ra một lượng vừa đủ. Khi vo gạo, Nguyễn Kỳ cứ cảm thấy sau lưng kỳ lạ. Cô quay đầu nhìn lại, phát hiện Nhiêu Tôn vẫn còn dựa vào đó, nhìn cô chòng chọc.

Không nhìn thì không sao, nhìn rồi Nguyễn Kỳ càng hoang mang tợn. Cô vội vàng quay đi, động tác vo gạo tuy chưa dừng lại nhưng trái tim đã bay đi đâu mất. Cô hoang mang không lý do, không phải là sợ hãi mà là cảm giác tim đập thình thịch, có một dự cảm rất khó hình dung.

Bình thường Nhiêu Tôn hay thích tỏ ra cool ngầu, người độc miệng là anh, ngang bướng không chịu nói lý lẽ cũng là anh mà người thành thục chín chắn cũng là anh, người ấu trĩ trẻ con vẫn là anh. Cô chưa bao giờ nhìn thấy một anh như tối nay, yên tĩnh như một người xa lạ, yên tĩnh tới mức người ta phải nổi da gà.

Cô đổ gạo vào nồi, cho thêm nước, vừa đậy nắp lại, cô đã nghe thấy Nhiêu Tôn ở phía sau có động tĩnh.

Không phải là rời đi.

Hình như, là đi về phía cô bên này.

Bước chân lảo đảo, mùi rượu cũng càng lúc càng gần.

Bàn tay Nguyễn Kỳ đặt trên nắp nồi cơm điện cứng đờ lại. Cô cảm giác mỗi lỗ chân lông trên người đều mở rộng ra, đồng thời, tinh thần cảnh giác nơi đáy lòng cũng bắt đầu dâng lên với tốc độ cao. Cô không biết anh tiến lên định làm gì, muốn uống nước, hay là đói quá muốn lấy chút gì ăn?

Cô đang mải nghĩ thì Nhiêu Tôn đã đứng ngay sau lưng, rồi từ phía sau ôm chặt lấy cô.

Cả người Nguyễn Kỳ cứng đờ.

Nhiêu Tôn vóc dáng cao to, ở trong lòng anh cô trở nên rất nhỏ bé. Thế nên, khi anh cúi đầu xuống, bờ môi cũng tìm đến gò má cô.

Một cảm giác nóng rẫy.

Giống như có ngọn lửa vùi sâu vào da thịt cô, bất kỳ lúc nào cũng có thể bốc cháy.

"Hạ Hạ, là em phải không..." Nhiêu Tôn sau khi say, lúc này lại vô cùng dịu dàng, cẩn trọng, ôm lấy cô nhưng không dám dùng sức, giống như hiểu nhầm mình đang nằm mơ, lại giống như ôm một món bảo bối trong lòng, nếu quá mạnh tay nó sẽ vỡ tan.

Cả người Nguyễn Kỳ cứng dữ dội, một tiếng "Hạ Hạ" rơi vào tai cô, ngọn lửa kia trở thành một lưỡi lửa phun người, khiến vành tai cô đau đớn, sau đó cơn đau này theo tai chạy xuống, thiêu cháy dạ dày và cả trái tim.

Không hiểu tại sao lại đau đớn đến thế.

Cơn đau không thể thở nổi, cũng lại là cơn đau bất lực.

Nhiêu Tôn như thực như mơ, cẩn thận thu chặt cánh tay lại, cọ má mình lên má cô: "Anh biết mà... Em sẽ quay về. Hạ Hạ... anh nhớ em, ngày nào cũng nhớ, cho dù em ở ngay bên cạnh, anh cũng nhớ."

Hơi thở của Nguyễn Kỳ trở nên dồn dập, cô đột ngột cuộn chặt tay lại thành nắm đấm, quay ngược người đẩy anh ra: "Tôi không phải Hạ Trú!"

Nhiêu Tôn không đứng vững, lảo đảo lùi về sau hai bước. Ngước mắt lên thấy Nguyễn Kỳ đã ra khỏi bếp, anh sốt sắng, loạng choàng đuổi theo.

Nguyễn Kỳ vừa ra ngoài phòng khách, cánh tay đã bị Nhiêu Tôn ở phía sau kéo giật lại. Anh mơ màng say nhìn cô chằm chằm, biểu cảm dịu dàng ban nãy trở nên thận trọng: "Em định đi đâu? Định đi tìm anh ta chứ gì?"

Quả thực đã coi cô là Hạ Trú.

Nguyễn Kỳ tức giận đẩy anh.

Nhưng càng như vậy, Nhiêu Tôn lại càng kích động, giữ rịt cổ tay cô như một chiếc kìm, dáng vẻ như chỉ muốn bóp nát. Anh nghiến răng: "Anh không để em đi đâu." Sau đó anh kéo cô vào lòng, giọng nói mềm hẳn xuống: "Đừng đi, em đừng đi..."

Nguyễn Kỳ bỗng chốc mềm lòng, trong trái tim bồng bềnh một cảm giác khác lạ khó diễn tả. Nhiệt độ cơ thể anh, sự dịu dàng của anh, lời khẩn cầu của anh, tất cả đều hóa thành một mầm cây, rơi vào trái tim cô và đâm chồi nảy lộc.

Nhiêu Tôn cúi đầu xuống hôn lên môi cô, động tình trong cơn say: "Hạ Hạ, anh yêu em, vẫn luôn yêu em."

Nguyễn Kỳ như bị sét đánh, ngay sau đó là nỗi bi thương dâng trào. Phải, câu nói đừng đi của anh chung quy vẫn không phải để dành cho cô nghe. Cô một lần nữa đẩy anh ra, lạnh lùng quát: "Nhiêu Tôn, anh say rượu phát điên gì vậy! Anh nhìn tôi cho rõ đi, tôi không phải Hạ Trú!"

Ai dè Nhiêu Tôn đã say, một lòng nhận định chuyện gì sao một câu quát của Nguyễn Kỳ có thể ngăn cản được? Anh một lần nữa giữ chặt cổ tay cô, đồng thời đẩy cô ngã xuống sofa, rồi cả cơ thể to lớn nằm đè xuống, nghiến răng nghiến lợi: "Em chính là của anh!"

"Nhiêu Tôn, anh là đồ khốn!"

Sức mạnh của một người đàn ông đang say là rất lớn, sau vài lần chống cự, Nguyễn Kỳ cũng đã cạn sức, còn Nhiêu Tôn thì hứng thú bừng bừng...

Đêm lan khắp bầu trời.

Giống như bị đổ mực, che khuất mọi giãy giụa và la hét.

Sắc đen cuồn cuộn đất trời ấy, chính là bóng tối, ngay trước lúc bình minh...

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 296: Phải Ký, Không Muốn Ký Cũng Phải Ký

Tang lễ của Thai Quốc Cường được tổ chức không quá lặng lẽ, phàm những người từng hợp tác làm ăn kinh doanh đều có mặt đông đủ. Con trai con gái nhà họ Thai mặc đồ chịu tang, đáp lễ lần lượt từng vị khách tới chia buồn.

Trong số những người mặc áo xô đeo khăn tang đứng dưới linh đường, không có Nguyễn Kỳ.

Nguyễn Kỳ ngồi trong góc, mặc một chiếc váy đen, sắc mặt bình thản lạnh lùng nhìn mọi chuyện xung quanh, giống như là người trong cuộc, lại giống như đang phân ly tới một nơi nào khác. Nhiêu Tôn bái lạy di ảnh của Thai Quốc Cường, nhận đáp lễ của người nhà họ Thai xong thì ngồi xuống bên cạnh Nguyễn Kỳ. Anh ấy cũng mặc một bộ vest đen, sơ mi không còn là sắc màu tươi sáng mà chọn một chiếc màu lam sẫm, không thắt cà vạt.

Thân phận Thái tử gia của Kinh thành dĩ nhiên khiến không ít người muốn làm thân, nhưng những ai mang danh thiếp tới đưa đều bị khuôn mặt lạnh lùng của Nhiêu Tôn làm cho trống ngực đập thình thịch. Ai cũng biết Nhiêu Tôn bẩm sinh là một người cao ngạo bất kham, dĩ nhiên sẽ nhìn mọi chuyện bằng ánh mắt hờ hững. Chỉ có điều, họ không ngờ Nhiêu Tôn lại không nể mặt những người trong giới như vậy. Ngược lại, Cao Toàn đứng bên cạnh anh ấy thì tỏ ra khiêm tốn lễ độ, nói với từng vị khách rằng: Hôm nay là tang lễ của ông Thai, mong mọi người tôn trọng người đã khuất và thân nhân của họ.

Hạ Trú đi theo Lục Đông Thâm tới chia buồn, theo sau là Cảnh Ninh, tay ôm đồ viếng và một bó hoa cúc trắng.

Hạ Trú không mặc váy, cô mặc một chiếc sơ mi cổ nhỏ màu đen trung tính, một chiếc quần ống bó đậm màu, tóc buộc cao thành đuôi ngựa, trông rất phóng khoáng tuấn tú. Lục Đông Thâm ăn mặc đứng đắn, tuy cũng cùng một màu vest đen với Nhiêu Tôn nhưng chiếc sơ mi bên trong của anh màu đen tuyền, anh còn thắt một chiếc cà vạt màu tím đậm. Anh là một người rất trọng ngoại hình, dịp nào ăn mặc ra sao rất tỉ mỉ và kỹ lưỡng.

Cảnh Ninh ăn vận đơn giản, một chiếc váy công sở đi cùng một chiếc sơ mi đen, rắn rỏi đứng đắn. Cô ấy tiến lên dâng hoa và lời phúng viếng, sau đó lùi ra phía sau Lục Đông Thâm, cùng Hạ Trú và Lục Đông Thâm cúi đầu trước di ảnh Thai Quốc Cường.

Hai người đàn ông nổi bật nhất đều đã có mặt, không ít người bắt đầu không chịu ngồi yên.

Lục Đông Thâm nét mặt nghiêm nghị, ngoài người nhà họ Thai ra, anh không chào hỏi bất kỳ ai khác, anh nói một câu "Đừng quá đau buồn" với người thân sau đó dắt Hạ Trú tới tìm một chỗ thuận tiện để ngồi xuống. Cảnh Ninh đến đây cũng chỉ là đi theo Lục Đông Thâm bày tỏ lòng thương tiếc, sau khi viếng xong, cô ấy cũng rời đi trước.

Ánh mắt Nguyễn Kỳ dừng lại trên bóng lưng Cảnh Ninh, ban đầu cũng chỉ là một cái nhìn hờ hững thoáng qua, lát sau, cô ấy mới khẽ nhíu mày.

Con trai trưởng Thai Nghiệp Dương đại diện nhà họ Thai nói lời cảm ơn.

Đại khái vẫn chỉ là những câu từ đó, Hạ Trú không quá để tâm. Cô khẽ giật giật tay áo Lục Đông Thâm. Anh cúi đầu xuống, cô ghé vào tai anh thì thầm: "Xem ra ba anh em nhà họ Thai không chịu nhận Nguyễn Kỳ rồi, mặc đồ tang cũng không có phần của cô ấy."

Lục Đông Thâm nhìn thẳng về phía trước, hạ thấp giọng trả lời: "Lúc này người nhà họ Thai muốn nhất là thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện."

"Nguyễn Kỳ là chị của họ, đây là sự thật đã quá rõ ràng, không muốn thừa nhận cũng khó." Hạ Trú khẽ nói.

Lục Đông Thâm trầm ngâm giây lát: "Thứ Nguyễn Kỳ muốn giành cũng chưa chắc là những thứ này. Cô ấy đến tham gia tang lễ, xem ra là đã đạt thành một số điều kiện với người nhà họ Thai."

Hạ Trú hơi nghiêng đầu nhìn Nguyễn Kỳ, có phần đăm chiêu. Cô hiểu ý của Lục Đông Thâm. Mọi tâm tư của Nguyễn Kỳ lúc này đều dành cho mẹ, để thực hiện được di nguyện của mẹ mình, cô ấy không tiếc hy sinh mọi thứ. Thế nên, những vật ngoài thân cô ấy đều có thể từ bỏ, nhưng những gì cần mang đi cô ấy cũng sẽ không buông tay.

Có điều, cô ấy phải làm sao để đạt được?

"Đông Thâm." Hạ Trú khẽ nhướng mày: "Anh có cảm thấy Nhiêu Tôn và Nguyễn Kỳ là lạ không?"

Lục Đông Thâm nhìn theo ánh mắt cô, đúng lúc bắt gặp cảnh Nguyễn Kỳ hằm hè trừng mắt với Nhiêu Tôn. Nhiêu Tôn cũng không chịu yếu thế, trừng lại, sau đó đứng lên ngồi dịch sang bên cạnh, mắt long sòng sọc như nhìn kẻ thù vậy.

"Cũng không lạ lắm." Lục Đông Thâm nói: "Nhưng với tính khí của Nhiêu Tôn, so đo với một cô gái đến mức này cũng hơi kỳ lạ thật."

Hạ Trú nghiêng đầu, tựa cằm lên vai anh, lẩm bẩm một câu khó hiểu: "Chắc chắn đã xảy ra chuyện gì rồi."

...

Sau khi tang lễ kết thúc, Thai Nghiệp Dương tiễn khách khứa về hết mới bước vào phòng nghỉ phía sau linh đường.

Thai Tử Tân đến trước một bước, ngồi ngay gần cửa. Đối diện với cô là một người đàn ông ngồi tựa bên cửa sổ, cả người chìm trong quầng sáng ngược, sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị. Bên cạnh còn có một người đàn ông khác, cũng vô cảm như vậy. Sắc mặt Thai Tử Tân cũng không có quá nhiều thay đổi, nhưng sự khó xử trong ánh mắt rất dễ nhận ra.

Thai Nghiệp Phàm đứng trước ô cửa sổ bên cạnh. Cửa sổ mở toang, anh ấy đang hút thuốc, quay lưng về những người kia, nên không nhìn rõ biểu cảm.

Thai Nghiệp Dương bước vào cửa nhìn thấy cảnh này, trong lòng ít nhiều đã hiểu ra.

Lúc này Thai Tử Tân lên tiếng, nhìn người đàn ông đối diện: "Đây dẫu sao cũng là chuyện của riêng nhà họ Thai, Nguyễn Kỳ không ra mặt sao?"

"Sao? Thân phận của Nhiêu Tôn tôi không đủ tư cách nói chuyện với mấy người à?" Nhiêu Tôn nhàn nhã gác chân trái lên chân phải, rút một điếu thuốc ra khỏi bao, ngậm lên miệng, rồi nghiêng đầu châm thuốc. Sau khi rít một hơi, anh từ tốn nhả khói rồi nói: "Nếu đã có mặt đông đủ thì bắt đầu đi, đừng lãng phí thời gian."

Dứt lời, anh đánh mắt nhìn Cao Toàn đứng bên cạnh.

Cao Toàn lấy tập tài liệu trong túi công vụ ra, đặt lên bàn, đồng thời kèm theo một chiếc bút ký tên, sau đó lùi ra phía sau lưng Nhiêu Tôn.

Khuôn mặt Nhiêu Tôn như nhòe đi sau làn khói thuốc. Qua màu trắng xám, đôi mắt anh lạnh nhạt cao ngạo: "Đây là những gì trước đó chúng ta đã bàn bạc, ký tên đi."

Thai Tử Tân nhìn tập tài liệu, ngập ngừng không động đậy.

Thai Nghiệp Dương đứng trước bàn, hai tay đút vào trong túi quần Âu, cũng không chịu cầm bút lên. Thai Nghiệp Phàm càng không có phản ứng gì, vẫn đứng đó hút thuốc lá một mình, giống như mọi chuyện xảy ra chẳng liên quan gì đến mình vậy.

"Tôn thiếu, làm việc đừng ức hiếp người quá đáng." Thai Tử Tân lạnh lùng lên tiếng.

Nhiêu Tôn cười nhạt: "Ức hiếp sao? Rất xin lỗi, Nhiêu Tôn tôi chính là thích ức hiếp người ta. Tâm trạng tôi vui vẻ thì mọi người vui vẻ, tâm trạng tôi không vui vẻ thì muốn kéo ai xuống nước cũng hoàn toàn có thể. Giá cổ phiếu hiện tại của Trường Thịnh lên xuống thất thường, còn không đủ mạo hiểm và kích thích sao? Được thôi, mấy người có thể không ký, nhưng đừng trách tôi có nhã hứng chen vào một chân. Tới lúc đó, chí ít thị trường của Trường Thịnh tại Trung Quốc sẽ buồn lắm đấy."

Thai Nghiệp Dương nheo mắt lại: "Tôn thiếu đang uy hiếp ư?"

"Tôi không được uy hiếp à?" Nhiêu Tôn ngửa người ra sau, gạt tàn thuốc: "Lúc bố của các người còn sống, tôi lịch sử nể vài phần, bây giờ còn bắt tôi khách khí với mấy người? Đến cả Lục Đông Thâm còn phải dè chừng Hoa Lực phần nào, mấy người có tư cách gì thương lượng ngang

hàng với tôi? Ngoài ra, đừng tưởng các người giấu giếm chuyện Thai Quốc Cường chết trong phủ Thân vương là tôi phải nợ một ân tình. Tôi không phải Lục Đông Thâm, chuyện này tôi chưa tìm mấy người tính sổ đã là hời lắm rồi. Dám làm bẩn địa bàn của Nhiêu Tôn này, chán sống rồi phải không?"

Câu nói ấy khiến sắc mặt Thai Tử Tân và Thai Nghiệp Dương đều trắng bệch, cứng đờ lại.

Bên kia, Thai Nghiệp Phàm đã hút xong điếu thuốc, dập đi, sau đó tiến lên, thẳng thừng cầm tập tài liệu lên, đọc qua loa, chưa kịp ký tên xuống dưới đã bị Thai Tử Tân ngăn lại.

Nhiêu Tôn nhướng mày nhìn Thai Tử Tân, ánh mắt trầm đi ít nhiều.

Thai Nghiệp Phàm quay đầu nhìn Thai Tử Tân: "Thứ cô ta đòi cũng là phần thuộc về cô ta thôi. Vả lại, đây vốn là ý nguyện của bố, có gì phải phản đối chứ?"

Thai Tử Tân vẫn giữ rịt tay của Thai Nghiệp Phàm, nhìn thẳng vào Nhiêu Tôn: "Phần di sản của cô ta, cô ta có thể lấy, nhưng thi hài của bố tôi thì không được."

Nhiêu Tôn rít một hơi thuốc, nhả khỏi về phía Thai Tử Tân, chống bàn tay đang kẹp điếu thuốc lên bàn, chậm rãi nói: "Mỗi chữ Nhiêu Tôn tôi viết trên tờ giấy này đều là ván đã đóng thuyền, nửa điều kiện cũng không được sửa đổi. Hôm nay mấy người phải ký, không muốn ký cũng phải ký."

~Hết chương 296~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 297: Đừng Hòng Hớt Nữa

Bên này, Thai Nghiệp Phàm đã định ký tên rồi, nghe xong câu nói đó, ánh mắt lại lạnh hẳn đi: "Sở dĩ tôi đồng ý ký tên, không phải vì sợ Tôn thiếu, mà vì tôn trọng ý nguyện của bố tôi lúc còn sống."

Ban đầu, Nhiêu Tôn không để ý gì tới Thai Nghiệp Phàm, nghe xong câu này anh bật cười, quan sát Thai Nghiệp Phàm với vẻ hứng thú: "Ai nói cậu hai nhà họ Thai chỉ biết chơi bời đàn đúm? Lúc trước bị Lục Đông Thâm gài bẫy, nợ Đàm Diệu Minh một khoản tiền khổng lồ còn dám ngang nhiên ầm ĩ với Đàm Diệu Minh thì đâu phải dạng vừa? Hôm nay nhìn thấy vậy, quả thật có vài phần khí phách."

Thai Nghiệp Phàm không tức giận mà nhìn Nhiêu Tôn: "Làm ăn trên thương trường không khác gì quan hệ ngoài xã hội, sông có khúc người có lúc, Tôn thiếu hà tất phải vội vã giậu đổ bìm leo vào lúc này."

"Cho dù bây giờ tôi thật sự có suy nghĩ này, sau này khi lợi ích dính sáng, Trường Thịnh các người cần hợp tác với Hoa Lực thì vẫn phải hợp tác. Thế nên, giậu đổ bìm leo? Nhiêu Tôn này không rảnh." Nhiêu Tôn tay kẹp điếu thuốc, đầu thuốc từ từ cháy, giống hệt với thái độ của anh, từ tốn chậm rãi. "Tôi ra mặt chỉ muốn nói với mấy người rằng, đừng ức hiếp Nguyễn Kỳ thân cô thế cô, từ nay về sau, chuyện của cô ấy chính là chuyện của Nhiêu Tôn này."

Ánh mắt Thai Nghiệp Dương dừng lại trên khuôn mặt Nhiêu Tôn, hơi lạnh lẽo.

...

Xung quanh linh đường là một bãi cỏ nhân tạo khá rộng lớn, có bóng những người làm vườn đội mũ rộng vành đang cắt tỉa. Khi máy cắt cỏ chạy ngang qua, những âm thanh ầm ĩ vang lên, trong không khí dấy lên mùi xác cỏ tươi bị vùi dập.

Chính giữa bãi cỏ có đài phun nước, đang hoạt động, dòng nước bắn lên cao vài mét tạo thành một đường cong tuyệt đẹp. Giữa bóng nước là một bức tượng Quan âm cao gần hai mươi mét, tọa giữa đài sen được điêu khắc bằng hàn bạch ngọc nhìn xuống nhân gian. Trên đài sen còn khắc cả tên người quyên góp, người tu sửa.

Men theo bãi cỏ đi xuống chính là bãi đỗ xe ngoài trời. Số lượng xe không ít, có vài chiếc đã lục tục rời đi, hầu như đều là các vị khách tới tham gia tang lễ của Thai Quốc Cường, còn một vài người chung quy vẫn chưa đi, thế nên bãi đỗ xe vẫn khá tấp nập.

Hạ Trú không góp vui ở khu vực đó. Cô ngồi trên bậc thềm cách bãi đỗ xe vài mét. Những viên gạch xanh lát từng bậc thềm đều đã có thâm niên, thậm chí đã có những vết nứt. Bên trên thềm là từng hàng cây cổ thụ cao vút, bên dưới bậc thềm có thể nhìn thấy cảnh trong bãi đỗ xe. Bóng cây râm mát hắt xuống thềm, che khuất ánh nắng. Hạ Trú ngồi trên thềm cảm thấy rất nhàn nhã, ngắm nhìn Lục Đông Thâm bị mấy vị khách vẫn chưa chịu đi vây kín xung quanh.

Cuộc đời con người có ba buổi tụ tập lớn: Tiệc tùng, họp lớp, tang lễ, Lục Đông Thâm đều đã tham gia cả.

Còn mình Hạ Trú thảnh thơi, tự tại ngồi ở đó, trong miệng vẫn còn ngậm cọng cỏ xanh. Lúc đứng ở trong phòng, cổ áo sơ mi vẫn còn cài cẩn thận. Bây giờ ra ngoài đã có phần nóng nực, cô bèn cởi cúc cổ ra, để lộ

xương quai xanh tuyệt đẹp. Cần cổ lại dài, ánh sáng càng tôn lên làn da trắng trẻo trên cổ cô.

Cô ngồi ở đây đợi Nguyễn Kỳ. Lục Đông Thâm vốn dĩ định quay về xe hút điếu thốc, ai ngờ vừa xuất hiện trong bãi đỗ xe, đã có những kẻ muốn bắt chuyện xông tới, sau đó thì càng lúc càng đông.

Qua đám đông, Lục Đông Thâm đánh mắt nhìn về phía bên này. Hạ Trú đáp lại anh bằng ánh mắt yêu thương nhưng đành bó tay, sau đó ngồi chéo sang xem trò vui một cách vô tâm.

Khi Nguyễn Kỳ đi xuống, thấy Hạ Trú đang nhìn xuống dưới với vẻ say mê đắm đuối, cô ấy cũng ngó qua, sau khi nhìn rõ thì không nói gì mà ngồi xuống bậc thềm bên cạnh Hạ Trú. Nhưng cô ấy không thể ngồi thoải mái được như Hạ Trú, dẫu sao cũng đang mặc váy.

Cho tới khi Hạ Trú nhìn mãi thấy nhạt nhẽo, mới vặn vẹo cổ một chút. Không ngờ bên cạnh lại có một người đang ngồi, cô giật nảy mình, vỗ ngực kiềm chế cảm xúc: "Sao không có chút động tĩnh nào vậy?"

Nguyễn Kỳ tảng lờ thái độ giật đùng đùng của cô: "Từng làm ma nên quen rồi."

Hạ Trú mất một lúc để thở lại một cách bình thường rồi hỏi cô ấy: "Bây giờ tình hình thế nào?"

"Cô cũng nghe nói rồi à?" Nguyễn Kỳ biết cô hỏi chuyện gì.

Hạ Trú hất hàm về phía Lục Đông Thâm: "Có anh ấy, rất nhiều chuyện tôi cũng biết luôn."

Nguyễn Kỳ vươn chân về phía trước, sắc mặt còn nhợt nhạt hơn thường ngày vài phần. Tuy rằng cô ấy không nói gì, nhưng Hạ Trú có thể nhìn ra

được cảm xúc đau thương trong đôi mắt cô ấy. Cô ấy lên tiếng: "Nếu ông ta có thể được chôn chung cùng mẹ tôi, tôi nghĩ mẹ ở trên thiên đường cũng được an ủi."

"Người chết rồi như ngọn đèn tắt." Rất lâu sau, Hạ Trú mới nói nửa câu.*

*Nửa câu còn lại: Người đi như trà nguội.

Nguyễn Kỳ là người thông minh, dĩ nhiên có thể hiểu được ý tứ ở nửa câu chưa nói của cô: "Cô nghĩ tôi sẽ không giành được tro cốt của ông ta đúng không?"

"Chuyện này không hề dễ dàng." Hạ Trú khẽ thở dài.

Cô ấy đúng là con gái của Ngô Trùng, nhưng ngoài cô ấy ra, Ngô Trùng còn ba người con khác. Cho dù lúc đó Ngô Trùng đã sửa đổi di chúc thì nhà họ Thai vẫn có thể phản bác lại với lý do người lập di chúc tinh thần không ổn định. Vả lại, chuyện này nếu để người ngoài biết thì thể diện nhà họ Thai biết giấu đi đâu?

Nguyễn Kỳ nhìn về một nơi xa: "Nhiêu Tôn đã làm giúp tôi rồi."

"Anh ấy?" Hạ Trú sửng sốt ít nhiều.

"Anh ta nói anh ta có cách." Nguyễn Kỳ nói nhẹ nhàng: "Bảo tôi cứ đợi là được."

Hạ Trú cất biểu cảm bất ngờ của mình đi, nhìn Nguyễn Kỳ, trong đôi mắt là sự thăm dò và mờ ám. Nguyễn Kỳ quay về, thấy cô cứ nhìn mình như vậy, ít nhiều không tự nhiên: "Làm sao vậy?"

"Cô và Nhiêu Tôn đúng là yêu nhau lắm cắn nhau đau đấy." Hạ Trú nói một câu.

Nguyễn Kỳ lạnh lùng hừ một tiếng: "Không có yêu nhau lắm, chỉ có cắn nhau đau."

"Người ta đã giúp cô đi làm một chuyện gai góc như vậy rồi còn bảo là không yêu nhau lắm sao?"

Nghe xong câu nói này, trong mắt Nguyễn Kỳ có thêm một thứ gọi là "bừng bừng phẫn nộ". Cô ấy nghiến răng: "Anh ta hổ thẹn với lòng, không giúp tôi anh ta không biết ngại sao?"

Hạ Trú nghe xong câu này, nghĩ bụng trong này chắc chắn có vấn đề. Cô bèn gạn hỏi: "Sao bỗng dưng lại hổ thẹn với lòng?"

Cô vừa dứt lời, từ phía sau bất ngờ có người đánh lên đầu cô một cái, ngay sau đó một giọng nói vang lên: "Ở cạnh Lục Đông Thâm không học được thứ gì khác, ngược lại học thói hóng hớt phải không?"

Hạ Trú quay đầu lại, là Nhiêu Tôn.

Anh đứng trên bậc thềm, cái bóng cao lớn che chắn hoàn toàn những quầng sáng lốm đốm từ các kẽ lá.

Hạ Trú né tránh khỏi tay anh, gào lên: "Còn mặt mũi nói tôi à? Chẳng phải anh cũng "gần mực thì đen" đó sao, đi đường cũng không có tiếng động."

Nguyễn Kỳ đứng lên nhìn Nhiêu Tôn. Vì cách nhau một bậc thềm, nên chiều cao của họ cách nhau một khoảng, khiến Nhiêu Tôn luôn có cảm giác cao cao tại thượng. Hạ Trú không đứng lên, mà co chân lại, chống

cánh tay lên đầu gối, tay tựa cằm, biểu cảm kinh điển của người ngồi đợi câu chuyện.

Nhiêu Tôn không né tránh Hạ Trú mà ra hiệu cho Cao Toàn đứng sau. Sau khi đưa tập tài liệu cho Nhiêu Tôn, Cao Toàn đón được ánh mắt anh, cũng rời đi trước. Nhiêu Tôn đưa tập tài liệu cho Nguyễn Kỳ, Nguyễn Kỳ nghi hoặc, đón lấy và mở ra.

Trong lúc cô ấy xem, miệng Nhiêu Tôn cũng không rảnh rỗi: "Tôi nói cô là đồ ngốc phải không? Lấy di sản bố cô để lại đổi lấy hài cốt của bố cô? Tài sản đó là bố cô để lại cho cô, cô lấy cũng là lẽ đương nhiên."

Nguyễn Kỳ đọc rất nhanh, cũng vì phần tài liệu này không quá dài. Cô ngẩng đầu, vẻ khó chịu: "Anh bắt họ ký bản cam kết?"

"Phải." Nhiêu Tôn đút hai tay vào túi quần: "Bản cảm kết sẽ tự nguyện thực hiện đúng di chúc. Đây vốn là những gì thuộc về cô, nên lấy vẫn phải lấy. Cô tưởng cô từ bỏ quyền thừa kế di sản, chỉ muốn lấy hài cốt là họ sẽ đội ơn cô à? Não bị kẹp cửa rồi chắc?"

Nguyễn Kỳ nghiến răng nhìn anh: "Nhiêu Tôn, anh dựa vào đâu mà tự quyết định thay tôi? Tiền của ông ta tôi không thèm, nếu không phải vì mẹ tôi, đến cả xác của ông ta tôi cũng không thèm!"

Nhiêu Tôn giơ tay búng lên trán cô ấy một cái: "Không biết tốt xấu hả? Cô còn trẻ tuổi như vậy, định ngồi hít hương núi mà sống à? Có khoản tiền này, cô làm gì chẳng được? Ngoài ra, cô đã đọc điều kiện bổ sung chưa? Tôi giành cả cho cô căn biệt thự của nhà họ Thai ở Bắc Kinh rồi."

"Cái gì?" Nguyễn Kỳ sửng sốt, một lần nữa lật lại tài liệu, bấy giờ mới phát hiện ra phía sau bản cam kết còn có một điều kiện bổ sung. Ban nãy

cô ấy chỉ mải tức giận, không đọc hết. "Tôi không cần!" Cô ấy tức giận nhét tập tài liệu vào lòng anh.

"Cần chứ, sao lại không cần?" Hạ Trú thực sự không nhìn nổi nữa, bèn dúi tập tài liệu vào tay Nguyễn Kỳ: "Cô có biết giá nhà ở Bắc Kinh bây giờ đắt đến mức nào không? Cô chưa từng đến căn biệt thự đó đúng không. Tôi đến rồi. Ông trời ơi, quả thực là đào nguyên cõi trần, cô phát tài rồi. Nếu cô thật sự không muốn sống ở đó thì bán lại, số tiền ấy cũng đủ để cô sống ba đời rồi."

Sắc mặt Nguyễn Kỳ rất khó coi: "Tự tôi có tay có chân, tôi không tiêu tiền bẩn thỉu!"

Sắc mặt Nhiêu Tôn cũng không khá hơn là bao, anh lạnh lùng nói: "Trong di chúc, bố cô nói rõ muốn cô về nhậm chức tại Trường Thịnh, với cá tính của cô chắc chắn là không đến rồi, thế nên chi bằng đổi lấy căn nhà cho công bằng với họ. Nguyễn Kỳ, cô nhớ lấy, thứ bẩn thỉu trên đời không phải tiền bạc, chỉ có con người thôi."

Trong lúc ba người họ nói chuyện, Lục Đông Thâm đã thoát khỏi đám người kia, đứng ngay trên bậc thêm bên dưới Hạ Trú, nhưng vì có ưu thế chiều cao, anh vẫn cao hơn Hạ Trú một cái đầu. Anh nhìn thấy tập tài liệu trong tay Nguyễn Kỳ, ít nhiều cũng hiểu.

Hạ Trú nói: "Nguễn Kỳ, bây giờ cũng rất tốt, có tiền rồi, có nhà rồi, bố mẹ cô cũng được hợp táng, ba việc đều hoàn hảo."

Nguyễn Kỳ ra sức cắn môi: "Những gì tôi cần chưa bao giờ là mấy thứ này! Nhiêu Tôn, tôi không cần anh làm nhiều như vậy!"

"Cô nghĩ tôi muốn làm chắc?" Nhiêu Tôn không vui: "Tôi thấy cô đáng thương, cô quạnh một mình thôi! Còn lại phụ nữ tâm địa độc ác như cô,

trên đời cũng chỉ có tôi chấp nhận bỏ công sức uổng phí thôi!"

"Anh mắng ai tâm địa độc ác?" Nguyễn Kỳ bùng nổ: "Loại dê xồm như anh còn mặt mũi nói người khác à?"

"Tôi dê cô gì rồi?" Nghe xong câu này, Nhiêu Tôn càng thêm bực bội: "Tôi dê được cô chưa? Nguyễn Kỳ, tôi nói, cô có phải âm binh ông trời phái xuống để trị tôi không vậy? Nhiêu Tôn tôi sống đến từng này tuổi chưa gặp người phụ nữ nào thâm độc như cô, chuyện gì cũng dám làm!"

Nguyễn Kỳ kiềm chế lại, cười khẩy: "Thâm độc? Nhiêu Tôn, tôi nói cho anh biết, nể tình anh từng giúp đỡ tôi nên tôi nhịn, còn có lần sau, tôi sẽ không chỉ khiến anh kêu cả đêm đơn giản vậy đâu!" Dứt lời, cô ấy quay người bỏ đi.

Nhiêu Tôn tức đến tái mặt.

Ngược lại là Hạ Trú, càng nghe càng thấy thú vị. Ai dè cô bị kẻ không thức thời Lục Đông Thâm kéo đi rồi nói: "Đi thôi, đừng có hóng hớt!"

Hạ Trú sao có thể bỏ qua màn kịch vui này, hai mắt cô sáng lên như hai viên kim cương vậy, nửa người vẫn còn ngồi bệt đó chưa chịu đi ngay: "Nhiêu Tôn, cô ấy làm gì anh hả? Có thể khiến anh kêu cả đêm, tôi ít nhiều cũng đoán ra được một chút đấy."

Nhiêu Tôn xấu hổ khó chịu, hậm hực trừng mắt nhìn Hạ Trú.

Lục Đông Thâm thẳng từng bế bổng Hạ Trú lên, đi thẳng.

~Hết chương 297~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 298: Cô Gái Quý Như Vàng

Suốt cả kỳ nghỉ Quốc khánh là khoảng thời gian Trường Thịnh lung lay. Đối với Hoa Lực và Skyline, dự án phủ Thân vương đang được tiến hành tuần tự. Ngoài ra, dự án thương hiệu H tại khu vực châu Á của Skyline cũng đang khẩn trương chuẩn bị và bắt đầu cho buổi họp báo ra mắt sản phẩm mới.

Còn đối với Hạ Trí, kết thúc dịp lễ Quốc khánh này, cũng có nghĩa quan hệ giữa cô và Lục Đông Thâm sẽ bước sang một trang mới.

Đây là suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Hạ Trú sau khi cô tỉnh giấc, mở mắt ra. Bởi vì đêm trước đó, cô nằm ngủ trong vòng tay của Lục Đông Thâm, sau đó đã thực sự mơ thấy đám cưới giữa cô và anh, cực kỳ náo nhiệt. Cho đến khi tỉnh lại, khóe miệng cô vẫn còn rướn lên.

Lúc ăn sáng, Lục Đông Thâm nói với cô: "Hôm nay, mọi tài liệu liên quan đều sẽ tới. Em đi muộn một chút, ký nhận xong xuôi rồi hãy tới phòng thực nghiệm."

Hôm nay Hạ Trú không định tới công ty. Sản phẩm mới sắp ra mắt rồi, cô cần làm bước kiểm tra cuối cùng. Nghe xong, Hạ Trú bất ngờ nhớ tới giấc mơ đêm qua, nhưng vẫn cố hỏi: "Tài liệu gì vậy? Sao không gửi thẳng tới công ty?"

Lục Đông Thâm cầm dao dĩa cắt xong miếng bánh sandwich, mỉm cười nhìn cô: "Em nói xem là tài liệu gì?"

"Em không biết, từ sáng tới tối anh có lắm tài liệu vậy mà." Hạ Trú cúi xuống uống sữa, nhưng trái tim thì đang đập thình thịch dữ dội.

Lục Đông Thâm cười ung dung, cố tình nói trắng ra: "Tài liệu để có thể kết hôn với em, còn tất cả những hợp đồng gốc các khoản đầu tư của anh, động sản và bất động sản, coi như là tình hình tài chính cá nhân của anh. Thế nên gửi về nhà là thích hợp nhất, người ký nhận và người bảo quản là vợ anh cũng thích hợp nhất."

"Gửi quãng đường xa xôi từ cơ quan ủy thác về đây chỉ để tìm người giữ hộ thôi à."

Lục Đông Thâm uống một ngụm trà sáng, cười nói: "Bà Lục chưa nghe đến câu tài sản trong thời kỳ hôn nhân của vợ chồng là tài sản chung sao? Đương nhiên, nếu bà Lục muốn nuốt trọn hay nắm giữ quyền hạn tối cao quản lý tài sản, thì người làm chồng như anh cũng không có ý kiến gì."

Hạ Trú cảm thấy trái tim mình sắp bật nhảy ra khỏi cổ họng đến nơi rồi, mặt cũng nóng bừng. Nhưng cô quy kết cho việc nhiệt độ hôm nay tăng cao, cô hắng giọng: "Tiếng bà Lục của anh gọi càng ngày càng thuận miệng rồi, hai chúng ta một là chưa tổ chức đám cưới, hai là chưa đăng ký kết hôn, ai là bà Lục của anh?"

"Anh đã đặt lịch chín giờ sáng ngày mai." Lục Đông Thâm giơ tay lên xem giờ: "Nói chính xác là còn 25 tiếng 10 phút nữa em sẽ trở thành vợ chính thức của anh, trở thành bà Lục trong lời anh nói."

Hạ Trú kinh ngạc: "Ngày mai? Đăng ký?"

"Phải."

"Vì sao lại là ngày mai?"

"Vì sao không thể là ngày mai?" Lục Đông Thâm hỏi ngược lại: "Giấy tờ dùng cho đăng ký cũng đã chuẩn bị đầy đủ rồi, bà Lục còn định đợi đám tình địch tới gây rối à?"

Hạ Trú phì cười, sửa lại một câu: "Xét về tình địch, chắc là anh thua em rồi? Em còn sợ gặp phải tình tiết liên minh tình địch ghi thù báo hận trong đám cưới đấy."

Lục Đông Thâm cười khẽ: "Đây là đám cưới đầu tiên, cũng là đám cưới cuối cùng của anh, kẻ nào dám làm loạn, anh sẽ liều mạng."

Câu nói ấy khiến lòng Hạ Trú ngọt ngào, cô nói thẳng: "Nhưng ngày mai là sinh nhật anh, em đã lén lút chuẩn bị sinh nhật cho anh rồi." Ngày đầu tiên sau dịp Quốc khánh chính là sinh nhật của anh. Sau khi xem chứng minh thư của anh rồi cô mới biết, lại sợ ngày tháng sai sót nên cô còn chứng thực lại với Dương Viễn lần nữa.

Dương Viễn rất thẳng thắn, có lẽ vì cô gái anh ấy ưng ý vẫn chưa theo đuổi được, một lòng coi cô như phao cứu sinh, thế nên về thái độ rất hợp tác: Không sai, chính là ngày mùng 8 tháng 10, đã định sẵn là có số lao động, sinh nhật vào đúng ngày cả nước đi làm, một nam Thiên Bình điển hình.

Nam Thiên Bình, Hạ Trú chỉ từng gặp nữ Thiên Bình, thành viên VIP của Hội những người ưa diện mạo. Nhưng nếu nhìn thái độ chau chuốt diện mạo hằng ngày của Lục Đông Thâm, chắc là anh cũng rất hợp với tính xấu của Thiên Bình, hoặc bầu anh làm hội trưởng luôn cũng không quá đáng.

Thế là, cô đã rất muốn tổ chức cho anh một buổi sinh nhật. Bạn bè không cần nhiều, trò chuyện được là tốt nhất, không cần quá long trọng, bởi vì bản thân Lục Đông Thâm cũng sợ ồn ào.

Lục Đông Thâm quả thực không ngờ cô lại làm những việc này, anh hơi sững người giây lát, sau đó bật cười, nụ cười ấm áp như gió xuân tháng ba, lại như bầu trời sao đêm hạ, có chút cưng chiều, có phần yêu thương xen lẫn cảm động. "Em định tổ chức sinh nhật cho anh?"

"Đương nhiên rồi, còn có chủ đề nữa." Đối với chuyện này, Hạ Trú là điển hình cho kiểu người không giữ được chuyện gì trong bụng: "Em đã nghĩ rất lâu rồi, nghĩ đến độ não có tế bào chết rồi, sinh nhật em em còn chưa cẩn thận như vậy đâu."

"Sinh nhật em để anh cẩn thận là được rồi." Lục Đông Thâm kéo tay cô qua, đặt bên môi dịu dàng: "Như vậy cũng rất tốt, sinh nhật em anh cầu hôn với em, đến sinh nhật anh em và anh đăng ký kết hôn, ý nghĩa biết bao."

"Vậy sau này mỗi năm kỷ niệm ngày cưới đều là sinh nhật anh, anh cũng không nhọc công nhớ ngày tháng nữa, quá rảnh thì có."

Lục Đông Thâm nói: "Vậy thì kỷ niệm ngày cưới có thể tính vào hôn lễ."

"Hôn lễ... Noel?" Bấy giờ Hạ Trú mới lẩm nhẩm tính rồi phát một cái lên mu bàn tay anh: "Lục Đông Thâm, anh đúng là cáo già giảo hoạt. Dù là ngày đăng ký kết hôn hay ngày cưới đều dính líu tới những dịp lễ, hoặc là sinh nhật anh, hoặc lẽ Noel, ngày nào cũng hời cho anh."

Lục Đông Thâm trở ngược tay lại nắm lấy tay cô, đan hai bàn tay vào nhau: "Hời chỗ nào? Em là cô gái anh phải dùng toàn bộ tài sản của mình mới cưới được về, đắt lắm đấy."

Vì kế hoạch của Hạ Trú bị lộ ra nên sáng nay trông tinh thần của Lục Đông Thâm rất phấn chấn. Trước khi đi làm, anh còn hỏi cô sinh nhật có

chủ đề gì. Cô quyết giữ lại bí mật cuối cùng không nói ra, đứng trước cửa, tặng anh một nụ hôn quý như vàng, sau đó đẩy anh ra ngoài.

Hơn mười giờ sáng, tài liệu được chuyển đến.

Hóa ra là nguyên một chiếc hộp, chỉ nhìn hộp thôi đã thấy rất giá trị rồi, chưa kê đến toàn bộ các hợp đồng đánh số thứ tự và đầy đủ hồ sơ tư liệu cá nhân của anh bên trong. Hạ Trú phải chống tay vào cạnh cửa mới không ngã bệt ra đất. Cô run tay chụp ảnh lại cho Lục Đông Thâm, kèm theo một câu nói: "Ông Lục, có phải khoa trương quá rồi không?"

Cô những tưởng chỉ có vài tập tài liệu mà thôi. Bây giờ cô cần phải khóa tất cả chỗ này vào trong hộp bảo hiểm sao?

Chẳng mấy chốc, Lục Đông Thâm đã trả lời lại tin nhắn: Bà Lục, quen rồi sẽ ổn.

Bên này cô vừa thu dọn xong tài liệu thì bên kia Nguyễn Kỳ đã gọi điện thoại tới, muốn mời Hạ Trú tới căn nhà của nhà họ Thai một chuyến, tiện thể cùng ăn trưa.

Đó là căn biệt thự đã thuộc về Nguyễn Kỳ, bị Nguyễn Kỳ tùy tiện gọi thành "căn nhà" quả thực cũng giảm bớt giá trị của nó. Tuy rằng Hạ Trú chỉ mới đến đó một lần nhưng vẫn khá nớ đường, vì ấn tượng quá sâu sắc. Cô đã từng ngồi trong vườn của căn biệt thự đó thưởng trà cùng Hà Tư Nghi, sau đó phát hiện ra điểm bất thường trong mỹ phẩm của bà ta.

Cô chẳng qua tới đây giúp đỡ Nguyễn Kỳ.

Nói theo lời của Nguyễn Kỳ thì cô ấy chẳng có bạn bè gì, người duy nhất có thể nghĩ đến đồng thời có chút quan hệ với "ông ta" chính là cô. Ông ta mà Nguyễn Kỳ nói chính là Ngô Trùng. Hạ Trú chưa bao giờ nghe thấy cô ấy gọi một tiếng bố, mỗi lần gọi Ngô Trùng, cô ấy đều xưng ông

ta. Nhưng lúc ở phủ Thân vương, cô ấy đã từng điên rồ và tuyệt vọng như vậy, Hạ Trú biết, thật ra trong lòng cô ấy đã thừa nhận thân phận của ông ta.

Có lẽ, những lúc không có ai bên cạnh, cô ấy từng gọi ông ta là "bố", hoặc có lẽ, ở trong trái tim đã thầm lẩm nhẩm hàng ngàn lần rồi.

Mọi đồ đạc trong biệt thự đều được Nguyễn Kỳ gói lại gọn gàng. Nói là tới dọn dẹp giúp, chi bằng nói là tới trò chuyện với Nguyễn Kỳ. Nguyễn Kỳ nói với Hạ Trú rằng cô ấy đã quyết định xong sẽ làm gì với tro cốt của ông ta và mẹ mình rồi.

Hạ Trú hỏi cô ấy định chôn cất hai người họ ở đâu. Cô ấy nói: Rắc cốt xuống sông lớn biển lớn, sau đó họ sẽ theo dòng nước đi ngắm nhìn giang sơn sông núi. Đây là chuyện mẹ cô ấy vẫn luôn muốn tực hiện, cũng là lời hứa của ông ta dành cho mẹ, rằng sẽ đưa bà đi ngắm cảnh đẹp khắp thế gian.

Không có phần mộ sẽ không có vướng bận, Nguyễn Kỳ nói mình vốn là một hạt cát giữa trời đất này, không vướng không bận.

Sự rũ bỏ ấy quả thực khiến người ta đau lòng.

Trên đời làm gì có người nào không chút vướng bận, nếu thật sự có, họ cũng là những người cô độc mà thôi.

Hạ Trú lại hỏi cô ấy sau này có dự định gì. Cô ấy ngẫm nghĩ rồi nói: Vẫn cứ làm người cung cấp nguyên liệu thôi, mọi chuyện để tùy duyên phận.

Nửa câu nói sau, Hạ Trú cảm thấy giống như cô ấy đang nói mình và Nhiêu Tôn vậy...

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 299: Cô Gái Đó Tôi Nhớ Rất Rõ

Nguyễn Kỳ không có ý định vào sống ở căn biệt thự đó. Một người cung cấp nguyên liệu như cô ấy đã sớm quen với những tháng ngày bôn ba khắp nơi, đâu có chuyện "định cư lâu dài" ở một nơi nào đó? Không ít những đồ đạc cá nhân trong biệt thự đều đã được công ty chuyển phát nhanh lấy đi. Nguyễn Kỳ gửi tất cả tới cho Thai Tử Tân.

Bận rộn xong những việc này cũng đã tới trưa.

Hai người tìm đại một quán nhỏ, vừa có một tốp dân văn phòng ra về nên quán cũng yên ắng hơn nhiều. Hai người gọi hai món mặn một món canh, cộng thêm hai phần cơm trắng. Trong quán có loại rượu nếp tự ủ, Hạ Trú trông thấy là thèm bèn gọi một cốc nhỏ. Cô rót cho Nguyễn Kỳ một chút nếm thử, Nguyễn Kỳ chau mày lắc đầu ngoai ngoải, nói mình thật sự không quen uống loại rượu với nồng độ không cao không thấp kiểu này, còn nói thẳng cảm giác khá tệ. Cô ấy nói với cô: "Sớm biết cô thèm rượu, tôi cũng ủ một ít rượu hoa quả, lát nữa cô về tiện thể quay lại chỗ tôi cầm theo một ít."

Hạ Trú không ngờ cô ấy cũng thích ủ rượu, nhất thời cảm thấy giữa hai người họ càng lúc càng có điểm chung.

Nguyễn Kỳ điềm nhiên không cùng Hạ Trú uống rượu mà gọi một cốc nước hoa quả tươi ép.

Mấy món ăn của quán này làm cũng khá hợp khẩu vị, có điều người phục vụ lại đặt cốc nước hoa quả nhầm chỗ, đặt ngay trước mặt Hạ Trú. Nguyễn Kỳ giơ tay với lại cốc nước của mình. Hạ Trú cười nói: "Chẳng thà cùng tôi uống chút rượu nếp còn hơn, ít nhất thì cũng được ủ bằng toàn gạo nếp. Còn cốc của cô chỉ có nước và hương liệu, đường tổng hợp mà ra."

Nguyễn Kỳ sững người, bê lên nếm một ngụm rồi tỉ mỉ nhấm nháp: "Không cảm nhận thấy mà."

"Có thể để cô cảm nhận được sao?" Hạ Trú rót cho cô ấy một cốc nước: "Bây giờ mấy người làm ăn có ai thật thà đâu. Cũng không biết người này suy nghĩ thế nào, vì chút lợi ích mà bán rẻ lương tâm, đáng không?"

Tuy Nguyễn Kỳ uống vào không cảm nhận được, nhưng cũng biết được bản lĩnh của Hạ Trú, thế nên cũng không dám uống nữa, đổi sang nước lọc. "Cô tưởng khách hàng nào cũng có một chiếc mũi thính như cô sao? Lừa được ai thì lừa thôi."

"Ức hiếp người khác thì cũng phải có kỹ thuật, ví dụ như cô đối với Nhiêu Tôn, có thể khiến anh ấy tức giận đến mức đó, chắc cô cũng đã giáo huấn anh ấy không ít." Hạ Trú nhấp một ngụm rượu: "Nói xem nào, đằng nào cũng đang rảnh mà."

Nguyễn Kỳ nhìn cô, nở nụ cười không chính không tà: "Chẳng trách thoải mái đến giúp tôi thu dọn đồ đạc như vậy, chắc vẫn đang ôm tâm trạng hóng chuyện. Chẳng phải hôm đó cô đã đoán ra được ít nhiều sao, có cần phải hỏi tận gốc rễ nữa không?"

Hạ Trú tay cầm ly rượu, thong dong dựa người ra sau ghế, cực kỳ thoải mái: "Tối hôm nọ, Lục Đông Thâm quay về nhà và nói anh ấy cùng Nhiêu Tôn đã đi tiếp các vị lãnh đạo thành phố, nói Nhiêu Tôn sắp uống đến nằm

gục ra bàn rồi. Tôi suy đoán rằng, loại canh giải rượu được cô pha chế ra chắc chắn không dễ uống gì, hơn nữa còn là thứ hiếm gặp trên thị trường. Nhiêu Tôn từ nhỏ đã như cậu chủ quý báu, dạ dày cực kỳ nhạy cảm, uống xong thứ của cô chưa biết chừng lại lăn lộn ra giữa nhà, nói chi tới việc kêu gào suốt cả đêm."

"Đối với người bình thường mà nói, đó đích thực là thứ không hay gặp. Nhưng đối với một người trong nghề như cô, tôi nói là cô biết ngay." Nguyễn Kỳ uống một ngụm canh: "Nho khô phương Đông."

Hạ Trú sững người rồi lập tức bật cười: "Thứ đó mà cô cũng có thể tìm được, cô cũng giỏi thật đấy."

Nho khô phương Đông, loại thực vật ở thành phố khó nhìn thấy nhưng lại tung hoành ở vùng nông thôn, ngoại hình kỳ dị, ngoằn ngoèo uốn lượn, vỏ màu nâu, cực kỳ khó nhìn. Khi tước lớp vỏ ngoài cong queo ấy ra, quả bên trong to khoảng bằng hạt đậu Hà Lan, rất cứng. Khi ở Thương Lăng, Hạ Trú thường xuyên nhìn thấy, có điều người dân bản địa lại gọi nó là "long trảo". Vì lượng đường nho và độ chua bên trong quả khá cao nên nó có thể thanh lọc huyết quản, thế nên người bản địa cũng dùng nó để giải rượu.

Có thể ăn sống, cũng có thể đun sôi, hoặc thêm một số nguyên liệu chính để làm một nồi canh giải rượu có mùi vị cũng được.

Những người cao tuổi ở Thương Lăng thi thoảng cũng sẽ ăn một ít nho khô vì thành phần kiềm lúa mỳ trong nho khổ rất có tác dụng đối với việc hạ huyết áp.

"Nhiêu Tôn thường xuyên phải tiếp khách, tuy rằng bình thường không uống mấy, nhưng cũng không thể nói là không uống giọt nào. Thế nên tôi cũng chuẩn bị trước một số nguyên liệu giải rượu." Nói tới đây, Nguyễn

Kỳ bổ sung một câu: "Tối đó tôi bỏ đầy đủ nguyên liệu. Ngoài nho khô ra, còn có tròng mắt dê gián ròn rồi nghiền thành bột nấu chung với nho khô, mùi vị có hơi ghê một chút, nhưng công hiệu giải rượu sẽ nhanh hơn chỉ có nho khô nhiều."

Lúc cô ấy nói câu này, Hạ Trú đang xiên một miếng thịt dê bỏ vào miệng. Nghe xong, miệng thịt ấy cứ nằm trong miệng cô, không lên không xuống được. Rất lâu sau, cô bỗng nhiên cảm thấy ghê, vội vàng rút khăn giấy nhổ ra. Cô nhìn Nguyễn Kỳ chằm chằm: "Tròng mắt dê, cô cũng ác quá đi."

Cô biết tròng mắt dê có công hiệu giải rượu, nhưng người Trung Quốc chưa bao giờ dùng thứ đó làm canh giải rượu. Nghĩ đại cũng biết Nguyễn Kỳ đã cho Nhiêu Tôn uống một bát canh giải rượu tanh tưởi đến mức nào.

"Tôi cũng chỉ muốn tốt cho anh ta thôi, say rượu cũng đâu có sung sướng gì. Ai mà biết được dạ dày của anh ta công tử đến thế. Người ta uống loại này cùng lắm chỉ nôn một lần, đau bụng một chút là hết. Anh ta thì hay rồi, nôn cả buổi tối, bụng còn đau đớn lăn lê khắp nhà. Qua đây tôi cũng có kinh nghiệm." Nguyễn Kỳ uể oải, ngước mắt nhìn Hạ Trú, ánh nhìn sâu xa: "Thế nên, cô cũng hiểu anh ta lắm."

Sao Hạ Trú lại không nghe ra chút chua xót trong lời nói của Nguyễn Kỳ? Cô khẽ cười: "Anh ấy cũng được coi như một nửa người thân của tôi rồi, có thể không hiểu được sao? Có vài chuyện của anh ấy do bố mẹ anh ấy nói với tôi. Nhiêu Tôn ưa sĩ diện, chẳng bao giờ nói với tôi mấy chuyện này đâu."

Nguyễn Kỳ cụp mắt xuống, khẽ buông một câu: Thật tốt.

Buột miệng nói ra câu này chính bản thân cô cũng cảm thấy hoang mang. Phải, vì sao phải nói vậy, nhưng đúng là cô cảm thấy thật tốt. Cái tốt

khiến người ta ngưỡng mộ, cả cái tốt khiến người ghen tỵ.

Cô cảm thấy, phần nhiều là hụt hẫng.

Nhưng cô cho rằng, không chỉ là hụt hẫng. Vì sao tối đó cô lại phẫn nộ? Thậm chí kích động tới mức định giết người?

Tối đó Nhiêu Tôn hừng hực khí thế, nhưng cái tên rơi vào tai cô lại là Hạ Hạ. Cái tên này bật ra khỏi miệng anh thâm tình tới mức khiến người sửng sốt thất thần, nhưng lại làm trái tim cô đau đớn.

Men rượu có thể khơi dậy những tình cảm sâu nặng tận đáy lòng, cũng có thể kích thích những khao khát đằng sau phần tình cảm sâu sắc ấy. Anh giống như một con thú sổ lồng, lôi kéo chiếc sơ mi của cô. Giây phút đó cô đã nghĩ mọi chuyện sẽ kết thúc như vậy.

Có điều, không ngờ thuốc giải rượu lúc trước anh uống lại phát huy tác dụng. Đương nhiên, không phải là giải chỗ rượu của anh mà làm dạ dày anh quặn thắt, liên quan tới cả tâm trạng và những hành vi kích động của anh.

Và thế là, anh không kiểm soát được... nôn đầy người cô.

Sau đó, Nhiêu Tôn bắt đầu khởi động cảnh tượng lăn lông lốc suốt cả đêm.

Có lúc Nguyễn Kỳ nghĩ, nếu tối đó thật sự để anh được như ý, sau khi tỉnh dậy anh sẽ đối mặt với cô thế nào? Anh sẽ lựa chọn quên hết đi hay đối diện?

Càng nghĩ vậy cô lại cảm thấy may mắn vì đã cho anh uống loại nước ấy trước. Có những người, có những chuyện xa xôi diệu vợi, vậy thì tốt nhất là không xảy ra chuyện gì.

Cô không muốn ghen tỵ với Hạ Trú, nhưng sự thật là vẫn ghen tỵ.

...

Hạ Trú hoàn toàn không biết những suy nghĩ vòng vèo trong lòng Nguyễn Kỳ. Sau khi ăn uống no say, họ thanh toán. Sau khi rời khỏi nhà hàng, cô lại gọi điện thoại cho cơ quan liên quan, tố cáo nặc danh về chất lượng vệ sinh an toàn thực phẩm của nhà hàng nào đó.

Nguyễn Kỳ cứ nghĩ Hạ Trú sẽ không để tâm mấy chuyện này, không ngờ cô lại làm vậy, hơn nữa còn rất dứt khoát. Nguyễn Kỳ nghĩ thầm trong lòng: Thì ra để khiến Nhiêu Tôn nhớ mãi không quên, Hạ Trú rất có bản lĩnh.

Trước khi trở về phòng thực nghiệm, Hạ Trú vẫn không kiềm chế được cơn thèm, lại cùng Nguyễn Kỳ trở về chỗ ở của Nhiêu Tôn, lấy một bình rượu hoa quả nhỏ. Nguyễn Kỳ nói với cô rằng: "Tôi đã dùng một phương thức ủ hoàn toàn mới, loại bỏ đi những tạp hương của hoa quả, giữ vị ngọt thanh của nó, xem cô có thể nếm ra bao nhiêu loại hoa quả trong này."

Mới nghe thôi, Hạ Trú đã thấy có hứng thú rồi.

Khi sắp lên xe, Nguyễn Kỳ chợt nhớ ra một chuyện, bèn nói với cô: "Lúc tham gia tang lễ, người đi phía sau Lục Đông Thâm là ai vậy?"

"Cảnh Ninh, trợ lý của Đông Thâm."

Nguyễn Kỳ chau mày.

"Sao thế?"

Nguyễn Kỳ ngẫm nghĩ rồi nói: "Cũng không biết có phải tại tôi nhạy cảm hay không. Khi tôi vừa tới phủ Thân vương, tôi từng gặp cô gái đó,

còn có một người đàn ông tới gặp mặt cô ấy. Tôi không nhìn rõ tướng mạo, nhưng cô gái đó thì tôi nhớ rất rõ."

~Hết chương 299~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 300: Tình Nguyện Bầu Bạn

Khi Hạ Trú tới phòng thực nghiệm, Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn đang gặp nhau ở phòng trà.

Nếu rơi vào mắt người khác, đây được coi là một cuộc hội ngộ hiếm có. Dẫu sao thì dù là Lục Đông Thâm hay Nhiêu Tôn cũng đều là hai Thái tử gia nổi bật nhất của hai tập đoàn, bất luận là về xuất thân hay điều kiện ngoại hình đều một chín một mười. Tuy rằng hai người họ hiện tại đang trong quan hệ hợp tác, nhưng một núi không thể có hai hổ, hai người cùng xuất sắc ắt sẽ tranh đấu xem ai hơn ai, nên việc chấm dứt chiến tranh chỉ là tạm thời.

Phòng trà tuy nằm ở nơi phồn hoa nhưng lại thuộc về một thế giới khác, tiếng nước chảy róc rách, hương trầm bay thoang thoảng đan cài với hương trà.

Có vệ sỹ đứng canh bên ngoài cửa phòng VIP, ngay cả nhân viên bưng trà vào cũng được chỉ định đặc biệt.

Sau khi trà được nấu xong, người phục vụ bị Nhiêu Tôn xua ra ngoài.

Còn hai người họ thì bắt đầu bàn bạc về dự án hợp tác trước mắt. Cuối cùng chạm tới miếng bánh nguồn năng lượng quốc tế, Lục Đông Thâm nhấp một ngụm trà, im lặng mỉm cười. Sau khi Nhiêu Tôn nói xong, anh mới nói: "Hiện giờ Hoa Lực đang được Tôn thiếu cầm trịch, chỉ mỗi năng lượng sao có thể thỏa mãn dã tâm của Tôn thiếu được? Tuy rằng lúc trước

đã chịu thiệt thòi trên nguồn cổ phiếu năng lượng, nhưng lần sau sẽ không thể có chuyện lại khiến Tôn thiếu chịu thiệt nữa. Ngoài mặt Tôn thiếu nói muốn chiếm thị trường năng lượng quốc tế, e là bên trong đang có ý với nguồn gen sinh vật."

Nhiêu Tôn chậm rãi xoay tách trà, cười khẽ: "Lục Môn sở hữu đội nghiên cứu phát triển kỹ thuật gen sinh vật hàng đầu thế giới, tôi có ý là chuyện quá bình thường. Trên trường quốc tế, không phải Lục Môn không có kẻ địch mạnh, phát triển tại thị trường Trung Quốc cũng là phương thức bổ sung hai cánh chống lại kẻ địch. Dẫu sao thì lực tiêu thụ của người Trung Quốc thực tế là vậy, thị trường không thể làm giả, thế nên cũng không thể bỏ qua. Đương nhiên, đối diện với thị trường quốc tế, Lục Môn vẫn cần một đối tác làm ăn đủ sức mạnh, vừa có nguồn lực trong nước vừa gấp rút muốn phát triển thị trường quốc tế, hình thành sự bổ sung lẫn nhau mới có thể hợp tác lâu dài."

Lục Đông Thâm mím môi cười khẽ: "Thị trường quốc tế không đơn thuần chỉ có thị trường Trung Quốc. Có một số dự án khai thác đặt tại Trung Quốc chưa chắc đã có sức mạnh. Thế nên, đối tác mà Lục Môn lựa chọn không nhất thiết phải ở Trung Quốc..."

"Nhưng tổng giám đốc Lục đang ở Trung Quốc." Nhiêu Tôn nói trúng tim đen: "Nghe nói ông Lục đang bị bệnh?"

Lục Đông Thâm ngước mắt nhìn anh ấy, cười mà như không cười: "Xem ra ở trong mắt Tôn thiếu, Lục Môn cũng không hoàn toàn kín như bưng."

"Nếu đã muốn hợp tác với Lục Môn thì dĩ nhiên phải tỏ rõ thành ý mới được." Nhiêu Tôn dựa người ra sau ghế, nhàn nhã tự tại: "Lục Môn đích thực không chỉ có thị trường Trung Quốc, nhưng trước mắt nơi tổng giám đốc Lục tiện mượn sức nhất chính là thị trường Trung Quốc. Nói thẳng ra

luôn đi, chiếc ghế cao nhất của Lục Môn, tổng giám đốc Lục ắt phải giành lấy. Nhưng phóng tầm mắt nhìn khắp Lục Môn, những người muốn ngồi lên ghế đâu chỉ mình tổng giám đốc Lục. Nhất là khi ông Lục đổ bệnh thì trên người trong Lục Môn lòng người cũng loạn rồi. Ở nhà họ Lục anh là con trưởng, tuy rằng các em phía dưới không có tâm tư làm ăn, nhưng con cái của các chú bác khác thì ai nấy cũng đều xuất sắc, giống như Lục Khởi Bạch, Lục Khởi Nguyên, Lục Cảnh Phong, Lục Cảnh Dao, Lục Tông Khởi, Lục Tông Huyền, Lục Nguyệt, Lục Tử Nghiệp... Thậm chí có lẽ còn có những người ngang hàng với bố anh muốn được chạm tay lên chiếc ghế ấy cũng không chừng. Những người này tuy trước mắt chưa chen chân hết vào Hội đồng quản trị của Lục Môn, nhưng cũng đang nắm giữ một lượng tài sản nhất định ở khắp các quốc gia trên thế giới, làm ăn cũng rất thịnh vượng phát triển. Thật ra trong số những người này, tôi đánh giá cao tổng giám đốc Lục đây và Lục Khởi Bạch, bởi vì cả hai người đều thông minh lựa chọn mảnh đất Trung Quốc này để đào tài nguyên. Vậy thì phải xem ai hành động nhanh hơn. Xưa nay có tài nguyên là có thiên hạ, đạo lý này tổng giám đốc Lục hiểu mà Lục Khởi Bạch càng hiểu hơn."

Lục Đông Thâm từ tốn nói: "Quả nhiên là đã dồn nhiều tâm sức."

"Nói thật với tổng giám đốc Lục vậy, tôi không thích tay Lục Khởi Bạch đó. Càng là người muốn giấu giếm mục đích thì càng lộ liễu. Trông cậu ta có vẻ không tranh với đời, nhưng có lẽ cũng lại là kẻ thủ đoạn thâm hiểm nhất. Đương nhiên, thủ đoạn của tổng giám đốc Lục đây cũng không lương thiện hơn là bao. Nhưng nhìn người nhìn bản lĩnh. Hiện giờ Lục Môn lòng người rối ren, nỗi lo của Lục Đông Thâm anh rõ ràng đặt ở Mỹ nhưng vẫn vững lòng việc kinh doanh, tìm kiếm cơ hội trong nguy nan, tính toán từng bước, đây chính là bản lĩnh của anh. Huống hồ, anh còn là người đàn ông mà Hạ Hạ yêu, tôi tạm thời tin vào mắt nhìn người của cô ấy."

Lục Đông Thâm lấy ngón cái nhẹ nhàng vuốt lên mép tách trà, cười nói: "Tôn thiếu đúng là Tôn thiếu, cậu rất tự tin."

"Tôi chẳng có lý do gì để tự ti cả." Nhiêu Tôn nói: "Cho dù hôm nay gạt Hạ Hạ ra không tính, chỉ nói tới chuyện hợp tác, tôi cũng có tư cách này."

Lục Đông Thâm thu tay về, ánh mắt vững vàng: "Nếu Tôn thiếu đã thẳng thắn nói ra thì tôi cũng không ngại cho Tôn thiếu biết một sự thật. Được Lục Môn lựa chọn làm người cùng hội cùng thuyền không phải chuyện đơn giản. Chí ít thì trước mắt Hoa Lực muốn đặt mình vào hàng ngũ những đối tác hợp tác quốc tế, ắt sẽ có không ít tiếng nói phản đối trong Hội đồng quản trị. Cậu động vào miếng phô-mai của người bên cạnh, người đó chắc chắn sẽ nghĩ đủ mọi cách để ngăn cậu tiến lên. Nhưng, điều này không có nghĩa là Hoa Lực không có cơ hội."

Nhiêu Tôn rất hứng thú: "Cơ hội mà tổng giám đốc Lục nói đến là?"

Ánh mắt Lục Đông Thâm tuy ngậm người nhưng lại ẩn chứa một nguồn sức mạnh hoang dã, trầm ổn mà nhẫn nại nhưng cũng đầy nguy hiểm: "Ngày tôi ngồi lên chiếc ghế cao nhất ấy chính là ngày Lục Môn được xây dựng lại hoàn toàn mới, Tôn thiếu có muốn cùng tôi đi đến ngày đó không?"

Sau khi nghe xong, Nhiêu Tôn nâng tách trà lên, lấy trà thay rượu, ý tứ sâu xa: "Tình nguyện bầu bạn."

***

Đến quá nửa đêm, Hạ Trú vẫn không ngủ được, cô lật qua lật lại, cơ thể mệt mỏi tột cùng nhưng tinh thần lại vô cùng hưng phấn.

Lục Đông Thâm nằm bên cạnh thở đều đều, có lẽ anh đã ngủ say rồi. Cô không dám nhúc nhích nhiều, sợ quấy nhiễu giấc ngủ của anh.

Hôm nay Lục Đông Thâm trở về khá sớm, mùi hương trên người sạch sẽ. Anh không đi tiếp khách, nên không có mùi rượu cũng không có mùi thuốc lá. Cô ngược lại khá bất ngờ khi anh về sớm. Lục Đông Thâm nói rất tự nhiên: Ngày mai kết hôn rồi, về sớm chuẩn bị một chút.

Chẳng qua chỉ đăng ký thôi mà? Chuẩn bị gì chứ?

Họ ăn một bữa tối thoải mái ở nhà, Lục Đông Thâm cùng xuống bếp phụ cô, trông anh rất vui vẻ, thấy anh vui vẻ lòng cô cũng ngọt ngào. Cô lại lấy ra loại rượu hoa quả Nguyễn Kỳ tự ủ, nếm mấy ngụm nhỏ. Lục Đông Thâm vẫn không thích uống, nói đó là trò của mấy cô gái.

Hạ Trú cảm thấy vị của nó rất ngon. Đúng như Nguyễn Kỳ nói, những hương vị pha tạp của hoa quả không còn nữa, chỉ giữ lại cảm giác ngọt ngào. Nhưng cô vẫn nếm ra được, trong này có mười loại hoa quả.

Lúc ăn cơm, Lục Đông Thâm bình thản bàn bạc với cô vấn đề sau khi kết hôn sẽ có con khi nào. Hạ Trú không kịp nuốt nốt miếng cơm, mắc nghẹn lại trong cổ họng, lên không lên được, xuống không xuống được. Một lúc lâu sau, cô mới nói: "Anh sốt sắng muốn có con như vậy làm gì chứ?"

Nói xong câu này, mặt cô lại đỏ bừng lên. Cô cứ cảm thấy việc có con với Lục Đông Thâm khiến mình vừa xấu hổ vừa sốt sắng. Nhưng ngay sau đó cô lại giơ tay lên quạt quạt: "Loại rượu này của Nguyễn Kỳ nặng phết đấy."

"Không thể cứ tránh mãi được." Lục Đông Thâm mỉm cười, kéo tay cô qua: "Sau khi cưới, anh muốn có một đứa con chẳng phải là chuyện quá bình thường sao?"

Hạ Trú trả lời cũng không được, không trả lời cũng không xong.

Sau khi tắm rửa xong, nằm lên giường, hứng thú của Lục Đông Thâm lại tới, còn hừng hực hơn cả bình thường. Hạ Trú chống hai tay liều mạng ngăn lồng ngực rắn chắc của anh lại. Cô nói với anh: "Em nghĩ mãi vẫn cảm thấy nên... tạm tránh đã."

Nói thật lòng, cô không nỡ từ biệt thế giới hai người chút nào. Có lúc Lục Đông Thâm ở bên cạnh cô, cho dù anh không nói gì, cũng khiến cô cảm thấy anh đang chiều mình. Chỉ nhìn anh như vậy thôi cũng là một niềm hạnh phúc. Cô không biết, có con rồi cuộc sống tương lai sẽ ra sao. So với một tương lai mơ hồ, cô càng tham lam sự ấm áp của thực tại.

Có lẽ một cô nhi như cô không dám ảo vọng quá nhiều hạnh phúc. Cô luôn có cảm giác quá tham lam thì cô sẽ phải chịu sự trừng phạt của ông trời.

Lục Đông Thâm đè cô xuống, hơi thở nóng rẫy phả vào gò má cô. Bàn tay lớn của anh vòng ra sau gáy cô. Anh thì thầm: "Em không muốn sinh con cho anh à?"

Sao lại không muốn?

Cô chủ động vòng tay qua cổ anh, nói với anh: "Em thấy được anh thương chưa đủ."

Câu nói này khiến Lục Đông Thâm ấm lòng, anh cười khẽ: "Cũng đúng, bản thân em vẫn còn là một đứa con nít mà." Anh hôn nhẹ lên khóe môi cô: "Tất cả đều nghe em."

Anh nói rất dịu dàng, nhưng nụ hôn rơi xuống lại có phần mạnh mẽ. Anh cắn đau môi lưỡi cô, rồi lan xuống cổ.

Khi anh no nê rồi, cô cũng sức cùng lực kiệt.

Nhưng đến tận bây giờ, một người vốn dĩ đã buồn ngủ díu cả mặt lại là cô bỗng dưng sống chết không ngủ được. Trước kia bị Lục Đông Thâm giày vò như vậy, cô đã ngủ như chết khi còn chưa đợi được anh đi tắm trở về.

Cô lại lật người.

Người đàn ông phía sau vòng tay qua ôm cô vào lòng, làm cô giật nảy mình.

"Đừng sốt ruột như vậy." Lục Đông Thâm nghiêng người qua, tay kia đặt lên eo cô, mơ màng nói: "Tuy rằng ngày mai khiến người ta chờ đợi, nhưng cũng phải có tinh thần đầy đủ. Em ngoan đi, đừng suy nghĩ gì cả, yên lặng một lúc là ngủ được thôi."

Hạ Trú thích nhất tông giọng hiện giờ của anh, uể oải lại gợi cảm. Cô quay người lại, chân trái và quá nửa người đã sắp gác cả lên người anh. Cô ngẩng đầu, hơi nheo mắt, dùng đầu ngón tay chọc khẽ lên khuôn cằm lún phún râu của anh: "Anh biết không, người mất ngủ sợ nhất là người bên cạnh ngủ nhanh hơn mình, bực điên lên."

Lục Đông Thâm lấy cằm cọ cọ lên má cô, nhắm mắt cười khẽ: "Vậy em yên ắng một lúc, khi nào em ngủ, anh ngủ tiếp."

Hạ Trú vắt cả cánh tay trái lên người anh, bám riết như một con lười. Cô vùi mặt vào hõm cổ anh một lúc lâu, sau đó ngẩng đầu hỏi: "Trước kia lúc mất ngủ anh phải làm sao?"

Lục Đông Thâm quả nhiên không ngủ tiếp nữa, nghe xong khẽ đáp: "Làm việc."

Hạ Trú thở dài, nhạt nhẽo.

Cô chợt nhớ đến lời hôm nay Nguyễn Kỳ nói: "Có chuyện này không biết có phải em nhạy cảm không, nhưng đúng là có vấn đề. Liên quan đến Cảnh Ninh." Cô thuật lại cho anh một lượt những gì Nguyễn Kỳ nhìn thấy.

"Anh bảo, người đàn ông đó có thể là ai? Vì sao Cảnh Ninh lại tới phủ Thân vương trước cả anh chứ?"

Lục Đông Thâm vẫn nhắm nghiền mắt, không lên tiếng.

Hạ Trú giơ tay khẽ chọc chọc cổ anh, nói lí nhí: "Đông Thâm... anh ngủ rồi à?"

Lục Đông Thâm giơ tay nắm lấy ngón tay không yên phận của cô: "Đừng lo lắng vớ vẩn, Cảnh Ninh sẽ không có vấn đề gì đâu."

"Nhưng mà..." Hạ Trú ngập ngừng nửa chừng. Thật sự không có vấn đề gì hay anh không muốn nói? Đối với Cảnh Ninh, anh hiểu nhiều hơn cô, có lẽ anh cũng biết rõ con người của Cảnh Ninh chăng. Nghĩ đi nghĩ lại cô vẫn không nhịn được: "Anh tin tưởng cô ấy đến vậy à?"

"Không phải là tin tưởng mà cho dù Cảnh Ninh xuất hiện trong phủ Thân vương cũng không nói lên điều gì. Lúc đó công ty sắp khai thác phủ Thân vương, cô ấy là trợ lý, tới đó là chuyện bình thường. Còn về người đàn ông kia, khi chưa nhìn rõ đối phương là ai, chúng ta đích thực không thích hợp đưa ra phán đoán chủ quan."

Hạ Trú khẽ ngồi dậy: "Em nhớ lần đầu tiên em gặp Cảnh Ninh là ở trà lầu của Đàm gia, khi đó cô ấy đi theo anh, em đã cảm giác cô ấy giấu tâm sự trong lòng."

Mùi hương cơ thể sẽ vạch trần mọi thứ, từ sinh lý tới tâm lý. Chứng minh lâm sàng cho thấy, con người ta vào lúc căng thẳng hoặc hưng phấn, khi cảm xúc thay đổi, cơ thể cũng sẽ tiết ra những mùi khác nhau, chỉ là

mũi của người bình thường không ngửi được mà thôi. Bí mật trong lòng con người không thể giấu giếm được, sự kết tụ trong tâm lý ảnh hưởng tới sự thay đổi mùi hương cơ thể.

Tình hình hôm đó Hạ Trú nhớ rất rõ ràng. Cô vạch trần bí mật của Cảnh Ninh. Lúc đó Cảnh Ninh cố tỏ ra điềm tĩnh, nhưng sự hoảng loạn nơi đáy mắt cùng mùi hương cơ thể đều đã bán đứng cô ấy.

Còn về việc đó là bí mật gì thì Hạ Trú không rõ.

Lục Đông Thâm mở mắt ra, giơ tay, ngón tay gầy khẽ luồn qua mái tóc cô: "Anh biết mũi em nhạy bén, chuyện của Cảnh Ninh anh sẽ để ý, yên tâm đi."

Hạ Trú "ừm" một tiếng, người ta đã nói như vậy rồi, cô cũng không tiện tiếp tục thăm dò.

Cô lại nằm xuống, tay và chân lại gác lên người Lục Đông Thâm. Lục Đông Thâm cũng tiện thể ôm cô chặt hơn một chút.

Cứ như vậy, hai người họ không nói chuyện nữa, chỉ còn tiếng thở đan cài.

Đêm rất yên ắng, trong phòng càng yên ắng hơn, chỉ nghe được tiếng kim đồng hồ đang nhảy trên đầu giường.

Chẳng biết đã qua bao lâu, Hạ Trú lại ngẩng đầu lên, thở dài nặng nề: "Em vẫn không ngủ được, phải làm sao đây?"

Lục Đông Thâm một lần nữa mở mắt ra, ánh mắt nhìn cô trong bóng tối có phần phiền muộn. Lát sau, anh thì thầm: "Vậy thì làm việc đi."

"Em có bị điên đâu? Em không phải kẻ cuồng công việc." Hạ Trú nâng mặt anh lên: "Nhà tư bản không thể bóc lột người ta như vậy được."

Lục Đông Thâm bất thình lình lật người đè cô xuống, bàn tay luồn vào trong eo cô. Ban nãy chỉ đơn thuần là đặt lên, lúc này anh có thêm nhiều sự mơn man vuốt vẻ, giọng nói cũng có thêm vẻ uể oải: "Em không phải nhưng anh phải. Nếu em đã trằn trọc khiến anh tỉnh giấc thì tiếp tục hầu hạ anh một lần đi."

Hạ Trú chực khóc: "Lục Đông Thâm, anh gần trung niên rồi, không thể "dục cầu vô độ" như vậy được..."

"Im lặng!"

~Hết chương 300~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 301: Khoảng Cách Của Một Ngã Tư Đường

Hôm sau, ánh nắng rất đẹp, quả thực là một ngày thu thời tiết mát mẻ, bầu trời xanh ngắt như được gột rửa qua vậy.

Sau khi Lục Khởi Bạch mặc xong sơ mi, Cảnh Ninh tiến lên thắt cà vạt cho anh, bộ quần áo hôm qua được để trong giỏ đồ thay giặt nằm bên cạnh. Mỗi lần thắt cà vạt cho anh, Cảnh Ninh đều không nhìn lên trên, chỉ nhìn ngang tầm với nút cà vạt. Tay nghề thắt của cô tuy thuần thục, nhưng luôn toát ra một vẻ cẩn thận.

Khoảng thời gian này, ở lại nhà cô qua đêm dường như đã trở thành thói quen của Lục Khởi Bạch. Mỗi lần tới Bắc Kinh họp hành, anh đều đặt một phòng ở khách sạn Skyline, nhưng đến tối thì ở chỗ cô. Thế nên, khoảng thời gian này Cảnh Ninh luôn ở trong tình trạng thấp thỏm. Anh đúng là không thường xuyên đến Bắc Kinh, nhưng mỗi lần đến, tim cô lại như vọt lên tận cổ họng.

Trước mặt người ngoài, Lục Khởi Bạch luôn tỏ ra là người quân tử, khiêm tốn, nhưng Cảnh Ninh biết sự thất thường bất định của anh đáng sợ dường nào.

Hoặc có thể nói, cô biết rất rõ những người trong Lục Môn đáng sợ dường nào. Cho dù là một Lục Đông Thâm không dễ nổi giận, nhưng một khi trở mặt cũng có thể khiến người ta lạnh sâu vào tận cốt tủy.

Lục Khởi Bạch nhìn ánh sáng rạng rỡ ngoài cửa sổ, nói nửa đùa nửa thật: "Món quà sinh nhật năm nay của Lục Đông Thâm sẽ rất đặc biệt, tôi nghĩ, mỗi năm về sau vào dịp sinh nhật, chưa biết chừng anh ta sẽ mãi mãi ghi nhớ cảnh tượng rầm rộ ngày hôm nay."

Ngón tay đang thắt cà vạt của Cảnh Ninh chợt khựng lại.

Lục Khởi Bạch quay về, hơi nghiêng đầu nhìn cô. Lát sau, anh giơ tay nâng cằm cô lên: "Thật sự không cố tình để Lục Đông Thâm hoài nghi?"

Cảnh Ninh không nhìn thẳng vào mắt anh mà cụp xuống: "Không."

"Nhìn vào mắt tôi và nói."

Cảnh Ninh ngước lên nhìn anh, lặp lại một lần nữa: "Không phải."

Lục Khởi Bạch không thu tay về mà quan sát biểu cảm của cô.

Chuông di động vang lên, là của Lục Khởi Bạch.

Anh buông tay, cô thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng cô lại thấy anh cười và một lần nữa nhìn về phía mình. Cảm giác nhẹ nhõm khó khăn lắm mới xuất hiện lại tan biến. Nụ cười trong con ngươi của anh khiến cô cảm thấy hoảng sợ vô cớ.

Lục Khởi Bạch nhận điện thoại ngay trước mặt cô, đồng thời bật loa ngoài.

Đầu kia điện thoại là giọng một cô gái, cực kỳ hân hoan vui vẻ: "Lục đại ca, tác phẩm thiết kế của em đạt giải rồi!"

Cảnh Ninh vừa nghe rõ giọng nói ở đầu kia, sắc mặt chợt trắng bệch. Cô nhìn chằm chằm Lục Khởi Bạch, không thể tin nổi. Nụ cười đong đầy

trong ánh mắt Lục Khởi Bạch, nhưng anh từ đầu đến cuối chỉ nhìn Cảnh Ninh: "Khá lắm."

Giống như khen ngợi người ở đầu kia điện thoại, lại giống như hài lòng với thái độ phản ứng của Cảnh Ninh.

"Lục đại ca, bây giờ em đang phải lựa váy mặc trong buổi nhận giải, anh bảo em mặc màu trắng hay màu đen thì đẹp?"

Lục Khởi Bạch nhìn sắc mặt càng lúc càng nhợt nhạt của Cảnh Ninh với vẻ hứng thú, ngữ khí nói với đầu kia điện thoại lại rất dịu dàng: "Màu trắng đi, con gái mặc màu trắng sẽ khá hợp mốt."

"Nhưng màu đen trông sẽ gầy hơn một chút nhỉ?" Đầu kia có phần nũng nịu.

Lục Khởi Bạch dịu dàng nói: "Đồ ngốc, em đâu có béo."

"Vậy em nghe lời Lục đại ca." Đầu kia vui sướng.

Sau khi Lục Khởi Bạch cất di động đi, anh cũng cất luôn cả vẻ dịu dàng giả vờ đó, khóe miệng tuy cười nhưng sự lạnh lùng trong ánh mắt như ngậm sương. Anh từ tốn nói với Cảnh Ninh: "Em bảo có phải bây giờ em gái em đang yêu thầm anh rể tương lai trong mắt nó không?"

Thứ cảm xúc Cảnh Ninh cố gắng kìm nén hết lần này tới lần khác cuối cùng cũng bộc phát. Dù sao thì em gái cũng là giới hạn cuối cùng của cô. Từ cách trò chuyện thân quen đó có thể thấy em gái cô đã không ít lần liên lạc với Lục Khởi Bạch.

Cô đang lo sợ.

Cô biết rất rõ mình lo sợ chuyện gì.

"Lục Khởi Bạch, anh là đồ khốn! Tôi đã từng cảnh cáo anh không được quấy rối em gái tôi!" Cảnh Ninh hận đến nghiến răng kèn kẹt, chỉ muốn đâm một dao vào trái tim anh.

Cô phát điên, đánh đập anh như một kẻ điên.

Lục Khởi Bạch không cho phép cô muốn làm gì thì làm. Một tay anh giữ chặt hai cánh tay cô ra ở sau lưng, một tay giữ chặt gáy cô. Anh dùng sức, buộc cô phải đối diện với mình.

Trong ánh mắt anh chỉ còn là ghét bỏ, đâu còn tìm thấy chút dịu dàng nào như ban nãy?

"Em nói em không cố tình làm cho Lục Đông Thâm nghi ngờ, tôi tin sao?" Anh hạ thấp mặt xuống, hơi thở lạnh như băng, cứ thể phả vào mắt cô, đâm vào trái tim cô: "Chuyện ngu ngốc đó Cảnh Ninh em làm ra được sao?"

Cảnh Ninh chỉ cảm thấy gáy như sắp đứt rời, tay anh rất khỏe. Mỗi lần anh đi, khắp người cô đều tím bầm, anh như phát tiết hết mọi căm hận lên cô. Có lúc ngủ đến nửa đêm chợt bừng tỉnh giấc, nhìn thấy anh ở bên cạnh, cô đã kích động muốn giết chết anh.

Nhưng, chung quy cô không có dũng khí này.

Không có dũng khí để giết người, vì cô còn có em gái, còn vì cô cứ luôn cảm thấy sẽ đợi được đến ngày hạnh phúc. Cuộc sống không cho phép cô có suy nghĩ đó, cô không thể bướng bỉnh được.

Vậy mà ngay lúc này đây cô đã nghĩ, nên có dũng khí đó. Giết anh rồi, cô cũng giải thoát.

Giải thoát sự tuyệt vọng của cô đối với cuộc sống, giải thoát sự căm hận cô dành cho anh, giải thoát cơn ghen tỵ hôm nay cô mới phát hiện ra, sự ghen tỵ với chút dịu dàng anh dành cho em gái mình.

"Lúc đó tôi không ngờ Nhiêu Tôn lại ở phủ Thân vương. Tôi chỉ muốn kéo dài thời gian, để chuyện này bị bên ngoài biết được, tới lúc đó sẽ khiến Lục Đông Thâm trở tay không kịp." Cô hít thở khó khăn, nhìn thẳng vào anh: "Dẫu sao thì vì chuyện Thương Xuyên rơi xuống, lãnh đạo thành phố đang có thành kiến với Skyline. Có thể tiếp tục dự án cũng là nhờ Nhiêu Tôn đứng ở trong dàn xếp. Nếu lại xảy ra chuyện, Skyline sẽ hoàn toàn đánh mất cơ hội."

Lục Khởi Bạch đè cô lên cánh cửa tủ quần áo, nghiến răng: "Tôi bảo em làm vậy sao?"

"Tôi chỉ muốn tốc chiến tốc thắng." Cảnh Ninh đáp: "Tôi không muốn bị anh bó buộc nữa, những ngày tháng như thế này tôi chịu đủ rồi, một giây một phút cũng không muốn chịu nữa! Lục Khởi Bạch, anh muốn ép chết tôi đúng không? Chi bằng rút dao giết tôi luôn đi!"

Lục Khởi Bạch nhìn cô chằm chằm, dường như đang suy đoán sự thật giả trong lời cô nói. Ngay sau đó anh lại mạnh tay khiến Cảnh Ninh đau đớn nhíu mày.

"Không muốn nhìn thấy em gái em bị tổn thương thì yên phận một chút." Chóp mũi Lục Khởi Bạch gần như dính sát vào cô, anh uy hiếp từng câu từng chữ: "Còn dám tự ý hành động, đừng trách tôi không khách khí."

Lục Khởi Bạch đi rất lâu rồi, Cảnh Ninh vẫn ngồi bên dưới đất không nhúc nhích.

Cho tới khi chuông điện thoại của cô vang lên, cô mới giật mình phản ứng. Hơi thở của cô nhịp sau gấp hơn nhịp trước, ánh mắt dừng lại ở chiếc giỏ đựng quần áo trong góc. Cô bất ngờ bò dậy, cầm đồ của Lục Khởi Bạch lên, xé ra như phát điên.

Cúc áo sơ mi rơi vãi khắp nơi.

Nhưng cũng chỉ là cúc áo mà thôi, chiếc sơ mi vẫn nguyên vẹn.

Giây phút này, Cảnh Ninh cuối cùng mới tuyệt vọng phát hiện, cô không thể làm tổn thương anh, một chút cũng không.

***

Sáng nay Lục Đông Thâm đích thân lái xe tới Cục dân chính.

Bắt đầu từ lúc ngồi lên xe, trái tim Hạ Trú cứ đập thình thịch, vừa kích động vừa căng thẳng. Đường xá hơi tắc một chút, Lục Đông Thâm tập trung nhích từ từ, vững vàng mà nhanh chóng.

Thấy cô cứ đặt tay lên ngực, anh mỉm cười, một tay giữ vô lăng, tay kia kéo tay cô lại, đan vào nhau. Anh thích nhìn cô những lúc căng thẳng, rất đáng yêu.

Đợi một chiếc đèn đỏ.

Hạ Trú siết chặt tay Lục Đông Thâm, vô thức hỏi một câu: "Chúng ta đang đi lấy giấy chứng nhận sao?"

"Phải." Lục Đông Thâm cố nhịn cười.

Hạ Trú thở dài: "Cứ như nằm mơ vậy, em cứ thế sắp làm vợ của anh, thật thần kỳ."

Một câu nói khiến Lục Đông Thâm câm nín, thế là ý gì? Lấy anh sao bỗng dưng trở thành chuyện thần kỳ chứ?

Khi đèn xanh bật sáng, chuông di động của Lục Đông Thâm vang lên.

Anh buông tay cô ra.

Chỉ một khoảnh khắc như thế, Hạ Trú bỗng nảy sinh một cảm giác rất kỳ lạ. Giống như một thứ cô đang nắm chặt trong tay bỗng dưng biến mất vậy. Sau đó, cô khẩn trương xóa bỏ suy nghĩ này. Có lẽ, đó chỉ là sự căng thẳng gây rối mà thôi.

Là điện thoại Dương Viễn gọi tới.

Lục Đông Thâm nghe máy bằng tai nghe Bluetooth, Hạ Trú cũng đánh mắt sang nhìn.

Cụ thể đã nói gì cô không hay biết, chỉ nhạy cảm phát hiện sắc mặt Lục Đông Thâm bất giác chuyển sang cứng đờ, lạnh ngắt. Sau đó anh đánh tay lái, chiếc xe trượt vào đường nhánh.

"Buổi họp báo lúc mấy giờ?" Giọng Lục Đông Thâm trầm đến đáng sợ.

Ngay lúc đó, trái tim Hạ Trú cũng lạnh theo.

Đầu kia lại nói ngắn gọn vài câu.

Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, Lục Đông Thâm lại gọi tiếp cho Cảnh Ninh, đầu kia rất lâu mới bắt máy. Anh lạnh lùng ra lệnh: "Lập tức điều tra về sản phẩm mới ra mắt của Trường Thịnh."

Trái tim Hạ Trú chợt đập lỡ nhịp.

Sau khi anh gọi xong cuộc điện thoại, cô kiềm chế hơi thở, nhỏ giọng hỏi anh đã xảy ra chuyện gì.

Sắc mặt Lục Đông Thâm từ đầu tới cuối vẫn rất u ám. Im lặng một lúc anh nói: "Công thức sản phẩm mới của thương hiệu H bị đánh cắp rồi."

Cái gì?

Hạ Trú sửng sốt.

Sản phẩm mới của thương hiệu H, chính là loại mà Skyline sắp công bố tại thị trường châu Á, là sản phẩm quan trọng để thương hiệu H bước chân vào Trung Quốc, cũng là sản phẩm quan trọng sau khi Skyline tiếp quản việc quản lý thương hiệu H tại khu vực châu Á. Bây giờ công thức bị đánh cắp?

Công thức vẫn luôn do cô quản lý.

"Đông Thâm..." Hạ Trú nhất thời như bị ai tát mạnh, mất hết sức lực: "Chúng ta phải quay về công ty giải quyết thôi."

Lục Đông Thâm nhìn chăm chăm về phía trước.

Qua một ngã tư nữa, rẽ trái chính là Cục dân chính, rẽ phải chính là đường về công ty. Cuộc họp báo của Trường Thịnh sẽ bắt đầu ngay thôi. Câu nói của Dương Viễn vẫn văng vẳng bên tai anh: "Tôi biết hôm nay là ngày rất quan trọng đối với cậu, nhưng bất luận việc cá nhân có quan trọng cỡ nào thì cậu cũng phải quay về ngay bây giờ, ngay lập tức!"

Quay về ngay lập tức...

Lục Đông Thâm nghiến răng, đạp chân ga, khi lao tới ngã tư, anh đánh tay lái cho chiếc xe rẽ phải, hướng về phía công ty...

~Hết chương 301~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 302: Trường Tương Tư Không Ngờ Tới

Chín rưỡi sáng, buổi họp báo của tập đoàn Trường Thịnh chính thức được tổ chức. Đây là một cuộc gặp mặt mọi người chờ đợi đã lâu. Chuyện Thai Quốc Cường từ trần, Trường Thịnh từ đầu tới cuối không lên tiếng với bên ngoài. Lúc đó Thai Tử Tân có tuyên bố thời gian họp báo với mọi người, vậy nên ngày này được mọi người kỳ vọng hơn hết.

Nhưng điều khiến đám nhà báo không ngờ tới là người đại diện công ty xuất hiện trong buổi họp báo hôm nay không phải Thai Tử Tân mà là Thai Nghiệp Dương. Càng khiến người ta ngỡ ngàng hơn cả là trong buổi họp báo này họ còn đồng thời công bố sản phẩm mới.

Tập đoàn Trường Thịnh và tập đoàn Lục Môn vừa có quan hệ hợp tác vừa có quan hệ cạnh tranh, nguyên do là vì hai công ty có những lĩnh vực trùng với nhau, ví dụ như hai bên đều đầu tư vào lĩnh vực đồ xa xỉ. Tuy rằng xét về mặt số lượng, các thương hiệu đồ xa xỉ mà Trường Thịnh đầu tư và thu mua không thể so sánh với Lục Môn, nhưng độ nổi tiếng của các thương hiệu họ mua về cũng như địa vị trên trường quốc tế vẫn một chín một mười.

Trong đó, Momo dưới quyền Trường Thịnh là thương hiệu đẳng cấp, có thể cạnh tranh trực tiếp với thương hiệu H của Lục Môn.

Mà hôm nay, sản phẩm đại diện của thương hiệu Momo, một thương hiệu cũng đang nhắm tới thị trường châu Á, là một loại nước hoa phiên bản giới hạn có tên "E.Y", hương đầu chủ yếu là hương hoa, hương giữa sẽ

trở về mùi gỗ. Xuất hiện tại buổi họp báo còn có nhà thiết kế và nhà điều chế hương của loại nước này, đồng thời họ cũng mời có người đại diện hình ảnh cho loại nước hoa này tới đây. VCR quảng cáo cho sản phẩm mới được làm rất đẹp, giúp phía báo chí hiểu rõ được thời gian và công sức bỏ ra suốt quá trình từ tạo hương đến thiết kế ra sản phẩm, diễn giải sâu hơn về ý nghĩa đằng sau loại nước hoa E.Y, đồng thời dự đoán loại nước hoa này sẽ trở thành sản phẩm nước hoa kinh điển tiếp theo của thương hiệu Momo.

Vệ Bạc Tôn với tư cách là nhà tạo hương cũng xuất hiện tại đây. Anh ta trước nay kín đáo đã quen, thế nên trước đó đã có lời dặn dò: Không để lộ thân phận, không tiếp nhận phỏng vấn dưới bất cứ hình thức nào, chỉ đơn thuần tham gia hoạt động. Thế nên về phần trả lời chi tiết phóng viên, anh ta cũng không giải thích bất cứ điều gì về loại nước hoa này, nhường toàn bộ cơ hội cho cấp dưới.

Thiết kế vỏ ngoài của E.Y là thứ trực tiếp nhất có thể thu hút sự chú ý của mọi người, lấy những đường nét dịu dàng thanh mảnh của phụ nữ phương Đông làm tinh thần thiết kế chủ đạo, lấy ba màu tím đậm, tím nhạt và lam đậm làm màu chủ đạo, thể hiện sự thần bí của phương Đông.

Khi lọ nước hoa đó từ từ xuất hiện dưới ánh đèn huỳnh quang trước mặt mọi người, bầu không khí trong phòng họp của Skyline như đông cứng thành băng.

Hạ Trú nhìn chằm chằm vào phần lý giải thuyết minh ba loại mùi của loại nước hoa E.Y trên màn hình, sắc mặt trắng bệch. Khi ống kính quay cận mặt Vệ Bạc Tôn, cô gố gắng tìm ra những điểm đáng ngờ trên khuôn mặt anh ta, nhưng vô ích, sắc mặt anh ta rất bình thản, hoàn toàn giống bình thường.

Cô hiểu quá rõ Vệ Bạc Tôn, trong những tình huống này anh ta thường tỏ ra kín tiếng, không bao giờ khoe khoang bản thân.

Thật ra đây cũng là quy tắc bất thành văn của những người làm trong ngành họ. Phạm vi công việc của nhà tạo hương rất rộng và phức tạp, sự phức tạp trong tính chất công việc không phải người bình thường có thể thấu hiểu. Thế nên so với nhà tạo hương, mọi người sẽ dễ hiểu phạm trù công việc của nhà điều chế hương hay người điều chế nước hoa hơn, dẫu sao thì nội dung công việc của hai ngành nghề sau cũng đơn thuần hơn. Vì vậy, đối với một nhà tạo hương có thể tổ chức và lãnh đạo các tổ nhóm sáng tạo mùi hương, họ sẽ có thói quen quảng bá những nhà điều chế hương ở dưới mình hơn.

Sự xuất hiện của một lọ nước hoa, những thành phần công bố ra ngoài đều là những thứ công chúng có thể hiểu được, còn lại không công khai những mùi hương tổ hợp hoặc kỹ thuật. Nước hoa E.Y cũng vậy. Nhưng có câu "người ngoài ngành xem trò vui, người trong ngành xem cách thức", tuy không công bố mọi tổ hợp mùi hương, nhưng Hạ Trú vẫn nhìn ra được. Công thức của loại nước hoa Trường Thịnh mới công bố giống hệt với "The last night".

The last night chính là loại nước hoa mà thương hiệu H của Skyline sắp công bố, không chỉ là công sức của ekip Quý phí mà còn là tâm huyết của ekip Ha Trú.

Dương Viễn kẹp điếu thuốc đứng bên cạnh bàn họp, đầu thuốc đã cháy quá nửa nhưng anh ấy quên không hút, chỉ kẹp trên ngón tay như thế, rồi gác lên lưng ghế. Anh ấy nhìn chằm chằm vào màn hình, lát sau chửi thề một câu: "E.Y là cái mẹ gì? Từ thiết kế vỏ ngoài cho tới phương thức quảng bá đều ăn cắp The last night của chúng ta, thế còn thành phần? Thành phần thì sao?"

Anh ấy quay mặt sang nhìn Hạ Trú, muốn được nghe thấy một câu phủ nhận từ cô.

Nhưng Hạ Trú không thể thỏa mãn anh ấy, cô nặng nề gật đầu.

"Shit!" Dương Viễn phẫn nộ, đập mạnh bàn tay cầm điếu thuốc lên lưng ghế, quá nửa tàn thuốc rơi xuống đất: "Đám nhà tạo hương và nhà điều chế hương của Trường Thịnh chết hết rồi phải không? Lại làm ra chuyện thất đức này!"

Lục Đông Thâm ngồi bên cạnh Dương Viễn vẫn không nói một lời, chỉ nhìn lên màn hình, ánh mắt đó cực kỳ lạnh lẽo, giống như ánh trăng trên núi Thương, như hàn tuyết nơi tang điền, bờ môi hơi mím lại, không phẫn nộ cũng toát ra uy quyền. Cảnh Ninh không ngồi mà đứng phía sau Lục Đông Thâm, cũng đang nhìn vào màn hình. Có điều, ánh mắt cô ấy không được vững vàng như Lục Đông Thâm, có sửng sốt, còn có lo lắng, rất dễ nhận ra.

Dương Viễn mắng mỏ xong cũng như quả bóng da xì hơi, ngồi vật ra ghế, không lên tiếng giống mọi người.

Buổi họp báo này của Trường Thịnh giống như một cú đập búa, đánh cho Skyline không chút phòng bị. Điều không cần nghĩ nhiều là tin tức này sẽ nhanh chóng lan đi từ trên xuống dưới trong tập đoàn, thậm chí là tới tai tổng bộ Lục Môn.

Chuyện Thai Quốc Cường qua đời đối với Trường Thịnh là tai họa, chí ít thì trên thị trường chứng khoán, mấy ngày nay Trường Thịnh như chó nhà mất chủ không thể gượng dậy. Tất cả mọi người đều đang quan sát tương lai phát triển của Trường Thịnh, cũng đang suy đoán sau Thai Quốc Cường, ai sẽ là người cai quản Trường Thịnh.

Có đa số cho rằng khả năng là Thai Tử Tân rất lớn, dù sao thì bao năm nay các dự án quan trọng của Trường Thịnh đều nằm trong tay Thai Tử Tân. Cô ấy là một người phụ nữ nổi tiếng mạnh mẽ, trên thương trường không thua kém gì đấng nam nhi, thủ đoạn không hề nhân nhượng. Hơn nữa khi Trường Thịnh rơi vào giai đoạn nguy cơ như hiện nay, các dự án dưới tay cô ấy vẫn phát triển đều đều, nhất là việc khai thác Trường Hồ, càng nhận được không ít thiện cảm từ phía Chính phủ. Thế nên, cô ấy hoàn toàn đủ năng lực ngồi lên chiếc ghế cao nhất.

Cũng có người cho rằng Thai Tử Tân tuy giỏi giang nhưng không phải đàn ông. Thai Quốc Cường từ lúc còn sống đã trọng nam khinh nữ. Nhà có con trai trưởng, trọng trách công ty dĩ nhiên phải rơi xuống vai Thai Nghiệp Dương. Cộng thêm việc năng lực của Thai Nghiệp Phàm cũng không tệ, có điều xưa nay vì Thai Tử Tân quá mạnh, nên lúc nào cũng đè đầu anh trai mình, có vẻ như muốn giành công trước mặt bố.

Nhưng dù là một Thai Tử Tân giỏi giang hay cậu con trai trưởng Thai Nghiệp Dương ngồi lên chiếc ghế ấy thì tình hình hiện tại của Trường Thịnh cũng bày ra trước mắt họ. Tạm thời không quan tâm đến việc Thai Quốc Cường dặn dò gì trong di chúc, chí ít trong giai đoạn này, ai có khả năng cứu vãn sóng to gió lớn, thì người đó sẽ giành được quyền phát ngôn.

Momo là thương hiệu thuộc quyền quản lý của Thai Nghiệp Dương. Hôm nay, trong buổi họp báo Thai Tử Tân vốn đã chuẩn bị kỹ lưỡng, anh ta lại tung ra sản phẩm mới của thương hiệu Momo, hành động này trong mắt người ngoài không có gì đặc biệt, nhưng trong mắt người trong ngành và báo chí chính là một dấu hiệu cho sự phát triển của Trường Thịnh trong tương lai.

Trên màn hình, so với nụ cười mỉm lịch sự giữ vững từ đầu tới cuối của Thai Tử Tân khi nhìn vào ống kính, Thai Nghiệp Dương tỏ ra rất phấn chấn. Anh ta nhắc đến nguồn gốc của loại nước hoa này, E.Y, tên đầy đủ là

Eternal Yearning,, đây là loại nước hoa bố anh ta muốn tặng cho mối tình đầu, là trường tương tư của bố.

Việc chủ động nhắc tới mối tình của Thai Quốc Cường là điều mọi người đều không ngờ đến.

~Hết chương 302~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 303: Mọi Người Chỉ Tin Vào Chân Tướng Mà Mình Muốn Tin

Chuyện trong phủ Thân vương có ma mọi người xôn xao bàn tán, hành vi của Hà Tư Nghi cũng khiến mọi người bên ngoài nảy sinh nghi ngờ về thân phận của Thai Quốc Cường. Thai Quốc Cường, Ngô Trùng và một ma nữ mơ hồ chưa rõ, quan hệ của ba người này cũng là điều mà mọi người cảm thấy ngờ vực.

Giữa vô vàn những nghi vấn đó, Trường Thịnh không hề đưa ra bất kỳ phản hồi nào, đây cũng là nguyên nhân thời gian gần đây giá cổ phiếu của Trường Thịnh dao động không ngừng.

Nhưng Thai Nghiệp Dương lại chủ động đề cập, hơn nữa điều khiến mọi người sửng sốt là anh ta lại công bố chuyện Thai Quốc Cường thực chất là Ngô Trùng. Các phóng viên có mặt tại đó xôn xao, tất cả đều chĩa mũi nhọn về phía Thai Nghiệp Dương, không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào.

Rất thông minh là Thai Nghiệp Dương tập trung kể lại câu chuyện tình tuyệt đẹp giữa Ngô Trùng và mối tình đầu. Anh ta phủ nhận những tin đồn sai lệch khắp nơi trên mạng bấy lâu nay. Theo lời anh ta, chỉ có chuyện tình yêu tuyệt vời, không có sự phản bội, chẳng qua là nhầm lẫn đáng tiếc, tạo hóa trêu ngươi. Cũng không có chuyện của nhà họ Thai năm xưa. Anh ta chỉ rõ cái tên Ngô Trùng là nghệ danh của bố mình ngày trước, tên thật của ông là Thai Quốc Cường, về sau lùi về, chuyển ra nước ngoài mới lấy lại tên cũ.

Thai Nghiệp Dương quy chụp những chuyện quá khứ cho thời đại lạc hậu đó, khiến một đôi tình nhân âm dương cách biệt. Khi nói tới đây, không ít người có mặt cũng ngậm ngùi, xúc động.

Bên này, Dương Viễn lại bắt đầu chửi mắng: "Thằng oắt này lắm trò thật. Chuyện mất mặt của nhà họ Thai mà qua miệng nó trở thành chuyện cảm động trời đất. Mẹ kiếp, chỉ vì muốn giành giật thị trường, ôn con này chuyện gì cũng làm ra được!"

Đúng là toàn những chuyện mất mặt.

Chí ít Hạ Trú cho rằng lời này của Dương Viễn không hề sai.

Qua lời Thai Nghiệp Dương, cái gọi là nhớ mãi không quên chỉ có mình Ngô Trùng, nhung nhớ mối tình đầu đã mất của mình suốt một đời thì tình cảm phải sâu nặng đến nhường nào? Không có phản bội nên cũng không có một cuộc đời trôi nổi và ngốc nghếch đợi chờ của Nguyễn Anh, càng không có một người chị gái đùng đùng xuất hiện tên Nguyễn Kỳ.

Có lúc tin đồn lan truyền quá lâu, thì cái gọi là chân tướng đột ngột được tung ra ngược lại càng khiến người ta dễ dàng tiếp nhận. Bởi vì qua sự giày vò của thời gian, mọi người càng tin tưởng vào "sự thật" mà mình muốn tin.

Phóng viên đem câu hỏi đặt cho Thai Tử Tân, hỏi cô ấy cái nhìn của mình về câu chuyện lần này.

Thai Tử Tân từ đầu tới cuối vẫn ung dung, chỉ trả lời đơn giản rằng: Lọ nước hoa này là tâm huyết của bố tôi, hy vọng sau khi chúng tôi tung ra thị trường, mọi người đều có thể nhận được một tình yêu hoàn hảo.

Hạ Trú ngồi đó, bất động nhìn Thai Tử Tân. Cô ấy quá bình tĩnh, cũng quá điềm đạm, thế nên khoảnh khắc này Hạ Trú cũng hiểu rồi. Thật ra

hành động lần này của Thai Nghiệp Dương, Thai Tử Tân đã biết từ trước. Vậy thì, đây có phải cũng được coi là một trong những di nguyện của Thai Quốc Cường không?

Thai Quốc Cường nếu đã dám tới phủ Thân vương trước khi chết, dám khắc câu "Còn sống mãi tương tư, chết như quay trở về", cũng có nghĩa ông ta muốn chết với thân phận Ngô Trùng.

Quan trọng hơn cả là, Trường Thịnh hoàn toàn không cần lo lắng người ta có tin hay không. Chuyện này e rằng sẽ bị tẩy não. Hơn nữa đây còn là một câu chuyện tình yêu nghe rất xót xa lòng người, đối mặt với những bi kịch tình yêu thế này, con người ta sẽ thường dâng trào cảm xúc hơn bình thường. Cô dám khẳng định sau khi buổi họp báo này kết thúc, bài báo viết về việc Trường Thịnh công bố câu chuyện "trường tương tư" này sẽ bay đi khắp nơi, xuất hiện trước mắt quần chúng dưới mọi phương diện.

Dương Viễn cũng nghĩ tới điểm này, dập mạnh điếu thuốc, chỉ muốn coi nó như Thai Nghiệp Dương mà bóp chết.

Lục Đông Thâm im lặng nãy giờ cuối cùng cũng lên tiếng, giọng nói trầm trầm, khiến người nghe cảm thấy rất nặng nề: "Thông tin của The last night đã bị rò rỉ ra ngoài bằng cách nào?"

Với tình hình hiện tại của Skyline, sản phẩm mới của thương hiệu H tại thị trường châu Á bị Trường Thịnh giật mất, hơn nữa còn bị cướp mất trong tình trạng giữ nguyên sản phẩm, chỉ thay tên và gắn vào đó một bối cảnh đau thương.

Nhưng lột bỏ lớp vỏ ngoài cảm động ấy ra, tất cả mọi chuyện chẳng qua cũng chỉ là một phương thức quảng cáo.

Được công khai lộ diện một cách rầm rộ nh vậy, rõ ràng là Trường Thịnh không sợ sệt gì Skyline, hoặc nói đúng hơn là Thai Nghiệp Dương không sợ gì Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm đã hỏi vào vấn đề chính.

Nhưng, không ai trả lời được.

"Cảnh Ninh."

Cảnh Ninh giật mình, đồng thời lúc này Hạ Trú cũng ngẩng đầu lên nhìn Cảnh Ninh. Có lẽ vì Nguyễn Kỳ đã ném một mầm cây vào trong trái tim cô, lúc này nhìn Cảnh Ninh, Hạ Trú luôn cảm thấy cô ấy mang một vẻ hoảng loạn không giống với sự điềm đạm thường ngày.

Cô ấy tiến lên một bước đứng bên cạnh Lục Đông Thâm.

"Điều tra." Ngữ khí Lục Đông Thâm khẽ khàng nhưng kiên quyết.

Cảnh Ninh thầm thở phào một hơi.

Lục Đông Thâm khẽ gõ ngón tay lên mặt bàn họp: "Tất cả những ai từng tiếp xúc với tổ dự án đều phải điều tra." Chuyện này hết sức nghiêm trọng, chắc chắn phải tìm ra được kẻ nội gián. "Ngoài ra, thông báo xuống dưới, buổi họp báo ra mắt sản phẩm mới sẽ lùi lại sau."

Cảnh Ninh gật đầu, sau đó ngập ngừng hỏi: "Tổng giám đốc, tất cả mọi người tiếp xúc với tổ dự án sao? Vậy giám đốc Hạ..." Nói rồi, cô ấy ngước mắt lên nhìn Hạ Trú.

Ngón tay Lục Đông Thâm chợt khựng lại.

Hạ Trú đang định lên tiếng thì Lục Đông Thâm đã trầm giọng nói: "Điều tra luôn."

Dương Viễn ít nhiều cảm thấy bất ngờ, hết nhìn Lục Đông Thâm lại nhìn sang Hạ Trú, không nói câu nào.

Có thể đưa ra quyết định này đúng là tác phong làm việc của Lục Đông Thâm. Hạ Trú đã quen từ lâu, hơn ữa dĩ nhiên cô không thẹn với lòng. Nhưng nghe thấy Lục Đông Thâm nói như vậy, trong lòng cô ít nhiều có chút không thoải mái. Cô hắng giọng, nói ra những lời ban nãy chưa kịp nói: "Sản phẩm mới do tôi phụ trách, bây giờ xảy ra chuyện tôi cũng nên có trách nhiệm. Cảnh Ninh, cô cứ điều tra lần lượt theo yêu cầu của tổng giám đốc Lục đi."

Cảnh Ninh đáp lại một tiếng "Vâng".

Tuy Lục Đông Thâm không nói gì nữa, nhưng ở ngay trước mặt Dương Viễn và Cảnh Ninh đã nhẹ nhàng nắm lấy tay Hạ Trú.

Với một cái nắm tay như vậy, chút khó chịu trong lòng Hạ Trú cũng tan biến thành mây khói trong khoảnh khắc.

Lòng bàn tay toát ra nhiệt độ của anh, rộng lớn và mạnh mẽ, mang tới cho cô sự an toàn vô hạn.

***

Trường Thịnh quả nhiên đã khởi động một kế hoạch quảng bá mạnh mẽ. Câu chuyện đằng sau loại nước hoa E.Y bùng cháy trên mạng xã hội như nguyên liệu cháy. Từ các tạp chí cao cấp, truyền hình đến vô số các con đường truyền thông khác, nhất thời đều bị khí thế của Trường Thịnh quét qua. Phiên giao dịch của thị trường cổ phiếu, giá cổ phiếu của Trường Thịnh lại trở nên tốt đẹp.

Quyết định lùi buổi ra mắt sản phẩm mới của Skyline khiến mọi người hoài nghi, thậm chí đã lan truyền tới tai tổng bộ Lục Môn. Ý của tổ dự án

muốn nói việc quảng cáo sản phẩm mới nảy sinh vấn đề nhưng Cảnh Ninh truyền xuống dưới quyết định của Lục Đông Thâm là báo cáo sự thật với tổng bộ. Quyết định này không khó lý giải, sản phẩm mới của thương hiệu H ban đầu do ekip của Quý Phi khởi xướng, sau đó mới chuyển sang cho nhóm của Hạ Trú tiếp tục thực hiện. Thế nên chỉ cần bất kỳ người nào trong ekip của Quý Phi xem được buổi họp báo cũng sẽ biết chuyện sản phẩm mới bị rò rỉ. Chuyện này chẳng thể giấu được cả Quý Phi lẫn tổng bộ.

Quả nhiên, Cảnh Ninh còn chưa kịp báo cáo, tổng bộ đã biết rõ nguyên nhân trì hoãn họp báo. Họ ra lệnh xuống, yêu cầu Lục Đông Thâm phải có kế hoạch giải quyết chuyện này. Đồng thời, Quý Phi đích thân bay tới Bắc Kinh, cùng mọi người bàn bạc hướng đi tiếp theo của sản phẩm mới.

Sau khi biết được chuyện này, Julia tỏ ra không thoải mái. Nhân lúc Hạ Trú đi đưa tài liệu, cô ấy nói nhỏ: "Cử Quý Phi sang bàn bạc? Chẳng phải thể hiện rõ thái độ nghi ngờ chị sao? Tổng giám đốc đã yêu cầu điều tra toàn diện rồi, trong số đó cũng có cả Quý Phi mà, cô ta thể hiện gì chứ?"

"Điều tra chỉ là một phương diện, giải quyết vấn đề lại là một phương diện khác, thế nên dù nghi ngờ chị hay nghi ngờ Quý Phi thì chuyện này cả hai người vẫn phải giải quyết. Dẫu sao thì The last night cũng là tâm huyết của cả hai. E.Y của họ là cái thá gì?" Hạ Trú gấp tài liệu lại: "Đi họp."

~Hết chương 303~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 304: Nghĩ Tới Hạ Trú

Khi Thai Nghiệp Phàm xông vào phòng hội nghị, Thai Nghiệp Dương đang tổ chức buổi họp.

Việc tung E.Y ra thị trường khiến Thai Nghiệp Dương có cơ hội vùng vẫy trở lại. Tuy rằng trước mắt Trường Thịnh vẫn chưa chọn ra Chủ tịch tập đoàn, nhưng khi họp, Thai Nghiệp Dương đã ngồi vào vị trí của Thai Quốc Cường, dáng vẻ nghiễm nhiên như đã là Chủ tịch.

Thai Tử Tân ngồi bên cạnh anh ta.

Từ lúc Thai Quốc Cường qua đời đến khi tổ chức buổi công bố sản phẩm mới, Thai Tử Tân vẫn không tranh không giành, cực kỳ bình tĩnh. Người thông minh như cô, trước nay đều hiểu rõ một sự thật, tuy rằng năng lực nghiệp vụ của cô rất mạnh, nhưng vẫn không thể thay đổi được những tư tưởng cũ rích của đám cổ đông lão thành, để khiến họ "thần phục" sự lãnh đạo của một người phụ nữ, đây không phải là chuyện có thể làm được trong một sớm một chiều.

Người không có dã tâm nhất trong nhà họ Thai chính là Thai Nghiệp Phàm. Bình thường công ty tổ chức cuộc họp cũng không thấy anh ấy tham gia. Về việc ai sẽ ngồi lên vị trí Chủ tịch, các cổ đông cũng chưa từng suy nghĩ tới anh ấy. Thế nên, khi anh ấy bất ngờ xuất hiện trong phòng họp, mọi người có mặt tại đó đều cảm thấy hơi kỳ lạ.

"Tôi có chuyện muốn nói với hai người." Thai Nghiệp Phàm thẳng thừng nói.

Hôm nay anh mặc khá thoải mái, chiếc áo phông màu xám kết hợp với chiếc quần lao động màu đen, dưới chân là đôi bốt leo núi, trên đầu đội một chiếc mũ lưỡi trai màu xám độc, cằm cũng đã lún phún râu mới mọc lên. Khi Thai Quốc Cường còn sống, anh ra vào công ty ít nhiều vẫn còn chú ý hình tượng, có bất cần phóng đãng hơn nữa chí ít vẫn mặc sơ mi đeo cà vạt, bây giờ đã hoàn toàn trở thành một con ngựa hoang dã rồi.

Sau khi giải tán cho các nhân viên đi hết, Thai Nghiệp Dương chau mày nhìn Thai Nghiệp Phàm: "Chú ăn mặc cái kiểu gì đây? Còn ra dáng Phó giám đốc chút nào không?"

Thai Nghiệp Phàm không nói nhiều lời thừa thãi với anh ta, lạnh lùng hỏi: "Nước hoa E.Y có phải là sản phẩm mới của thương hiệu H không?"

Một câu nói khiến Thai Tử Tân ngồi bên cạnh sửng sốt. Cô ngước mắt lên nhìn Thai Nghiệp Phàm: "Anh nói linh tinh gì vậy?"

So với sự ngạc nhiên của Thai Tử Tân, Thai Nghiệp Dương không có quá nhiều biểu cảm, sắc mặt vẫn thản nhiên và lạnh lùng. Thai Nghiệp Phàm thấy vậy cười khẩy, nói với Thai Tử Tân: "Là anh nói linh tinh hay là anh ta đã làm chuyện thất đức! Em tự hỏi anh ta đi!"

Thai Tử Tân nhìn thẳng vào mặt Thai Nghiệp Dương: "Rốt cuộc chuyện này là thế nào?"

Thai Nghiệp Dương không nhìn Thai Tử Tân mà vẫn đang chăm chú quan sát Thai Nghiệp Phàm, ngữ khí lãnh đạm: "Sao hả? Skyline không nghiên cứu ra được sản phẩm mới nên bảo đứa con gái ở chung với chú tẩy

não chú rồi hả? Loại phụ nữ Lục Đông Thâm đã ngủ qua mà chú cũng dám nhận lại, chú thật là mạo hiểm đấy."

Một giây sau, cổ áo của anh ta đã bị Thai Nghiệp Phàm túm chặt: "Mẹ kiếp, anh ăn nói sạch sẽ một chút cho tôi!"

Thai Tử Tân đứng lên giữ tay Thai Nghiệp Phàm lại, quát: "Được rồi, cãi nhau trong công ty không sợ mất mặt hay sao? Anh buông ra đã! Anh cả, anh nói rõ ràng đi."

Thai Nghiệp Phàm nghiến răng, buông tay.

Thai Nghiệp Dương đưa tay sửa sang lại cổ áo bị nhàu nhĩ, chỉnh trang lại cà vạt: "Tôi không hiểu chú đang nói linh tinh điều gì. Chuyện Momo nghiên cứu sản phẩm mới lâu nay hai người vẫn biết. Sản phẩm nước hoa vừa công bố kia chính là nguyện vọng của bố chúng ta, chẳng qua là tôi chắp vá thêm chút bối cảnh cho nó mà thôi."

Ngừng một chút, anh ta lại nói: "Nếu di nguyện của bố chúng ta là muốn được trở về thân phận Ngô Trùng, thì coi như tôi cũng đã giúp bố toại nguyện rồi."

Thai Nghiệp Phàm lạnh lùng nhìn anh ta: "Anh thật sự coi tôi là đứa trẻ ba tuổi dễ lừa phải không?"

Buổi họp báo vừa kết thúc, anh đã bị Trần Du đuổi ra khỏi nhà. Lúc đó anh cũng cảm thấy chẳng hiểu lý do gì. Trần Du thì bực bội nói với anh: "Anh là cậu chủ mà suốt ngày ở lỳ trong nhà tôi ăn chùa uống chùa thú vị lắm sao? Anh còn sĩ diện không? Tôi đâu phải mẹ anh, cút!"

Cô mắng chửi rất khó nghe, anh đương nhiên cảm thấy không thoải mái. Lớn từng này rồi, anh chưa bao giờ bị một người con gái mắng đến nông nỗi đó, thế nên anh cũng phẫn nộ quay đầu bỏ đi.

Cả đêm anh không ngủ được.

Lúc đếm sao, cuối cùng anh đã hiểu rõ một chuyện.

Anh thích cô, là niềm yêu thích xuất phát từ tận đáy lòng. Sau đó anh lại tự hỏi chính mình, anh thích cô ở điểm gì? Chuyện tình một đêm đối với anh mà nói không phải điều gì quá xa lạ. Đôi bên đều tình nguyện, hợp thì tiếp tục quen nhau, không hợp thì cho ít tiền rồi chia tay. Nhưng anh lại cảm thấy Trần Du khác với những cô gái khác.

Anh biết trong lòng cô có ai. Cô theo Lục Đông Thâm từ Trung Quốc ra tới nước ngoài rồi lại về Trung Quốc, kẻ mù cũng biết quan hệ của họ. Nhưng, chỉ có anh biết rõ, cô và Lục Đông Thâm không có quan hệ gì.

Nhưng chỉ vì điều này thôi sao?

Ban đầu Thai Nghiệp Phàm cũng nghi ngờ, dẫu sao thì trước cô anh cũng không có thói quen chạm vào một cô gái ngây thơ. Nhưng sự việc cứ thế xảy ra, tự nhiên như định mệnh sắp đặt, khiến anh có một cảm giác khác lạ.

Cảm giác này chính là thích, là yêu.

Sau khi triệt để thông suốt điểm này rồi, anh cũng quyết định không loằng ngoằng nữa. Vốn dĩ đã hẹn sáng hôm nay sẽ đi leo núi, anh thẳng thừng lao thẳng tới nhà cô trong trang phục leo núi đã chuẩn bị sẵn. Vừa là tới đúng theo lời hạn với cô, vừa là muốn nói rõ ràng mọi chuyện.

Ai ngờ, sau khi gặp được Trần Du, cô lại là người nói rõ ràng với anh trước.

Về chuyện liên quan tới nước hoa E.Y, Trần Du có thể nói là đã nhịn suốt cả đêm. Cô mắng té tát anh một trận, dáng vẻ như chỉ muốn đào mộ

nguyên cả gia phả nhà anh lên. Bấy giờ Thai Nghiệp Phàm mới hiểu ra cảm xúc khác thường của cô đêm trước.

Anh tin rằng cơn phẫn nộ của Trần Du không phải là không có căn cứ. Cô vẫn luôn tham gia vào việc phát triển sản phẩm mới của thương hiệu H, thế nên mọi thông tin về nó cô đã nắm quá rõ ràng. Dọc đường đi tới Trường Thịnh, bên tai anh chỉ văng vẳng tiếng chửi rủa trong điên rồ và đau khổ của Trần Du: Nhà tạo hương của nhà các anh quả nhiên đủ đê tiện. Anh có biết chuyện này sẽ gây ảnh hưởng lớn đến thế nào với Hạ Trú không? Các anh đúng là lũ quỷ giết người không thấy máu!"

Anh thừa nhận, trên thương trường thủ đoạn vô số kể, nhưng không có nghĩa là anh cũng chấp nhận những việc hạ lưu đó.

Nghe xong, Thai Nghiệp Dương thản nhiên nói: "Tôi cũng chỉ có thể nói những điều ấy. Chú nói E.Y chính là sản phẩm mới của thương hiệu H, được thôi, mang bằng chứng ra đây."

Thai Nghiệp Phàm không lấy ra được bằng chứng, giống như thái độ của Trần Du, sở dĩ cô suy sụp là vì không tìm ra được bằng chứng nào có lợi.

Thai Nghiệp Dương đứng dậy, nhìn Thai Nghiệp Phàm và nói: "Bây giờ Trường Thịnh tuyệt đối không thể loạn, còn tiếp tục rối ren thì tâm huyết của bố chúng ta sẽ tan tành. Nguyễn Kỳ đã được chia một phần tài sản rồi, còn mang theo cả hài cốt của bố chúng ta. Cô ta có Nhiêu Tôn chống lưng, chúng ta đành phải giương mắt nuốt cục tức này xuống. Bây giờ việc có thể làm chính là đoàn kết, hiểu không?"

"Đoàn kết? Tôi thấy anh rắp tâm nuốt trọn cả Trường Thịnh thì có!" Thai Nghiệp Phàm không nể tình, bước lên một bước, nhìn anh ta với ánh

mắt lạnh giá: "Đừng nói dễ nghe như vậy, tôi và Thai Tử Tân không chung một mẹ với anh đâu!"

"Nếu không phải vì chuyện của phủ Thân vương, chú vĩnh viễn cũng không biết được rằng bà không phải mẹ ruột của hai người! Bà không tốt với hai người sao?" Thai Nghiệp Dương cũng nổi nóng.

Thai Nghiệp Phàm mím chặt môi, nhìn anh ta chăm chăm, không phủ nhận. Rất lâu sau, anh mới lên tiếng: "Ân oán của đời trước tôi không quan tâm. Nhưng Thai Nghiệp Dương, nếu để tôi phát hiện ra anh thật sự đã dùng thủ đoạn hạ lưu đó thì đừng trách tôi không niệm tình anh em, tôi chắc chắn sẽ không tha cho anh đâu, có đánh cũng phải đánh chết anh!"

Sau khi Thai Nghiệp Phàm đi khuất, Thai Tử Tân bình tĩnh nói: "Anh đích thực đã lấy sản phẩm mới của Skyline, đúng không?"

Giống như đang hỏi anh ta, thực chất là khẳng định.

Thai Nghiệp Dương quay đầu nhìn cô: "Ban nãy anh đã..."

"Em đã ngửi thử E.Y, không phải là phong cách của Vệ Bạc Tôn cùng ekip của anh ta." Thai Tử Tân cất giọng băng giá. Mỗi một nhà tạo hương hay nhà điều chế hương đều có phong cách riêng của mình, thế nên thành quả tạo ra cũng không thể tương đồng. Mùi hương của E.Y vô cùng độc đáo và thuần khiết, lại toát lên một cảm giác hoang dã và tự nhiên, vừa bạo dạn vừa thẳng thắn, không giống những mùi hương luôn đi theo con đường truyền thống mà Vệ Bạc Tôn từng tạo ra.

Lúc đó cô đã lập tức nghĩ ngay tới Hạ Trú...

~Hết chương 304~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 305: Giẫm Lên Xác Của Các Anh Mà Tiến

Những mùi hương không gian Hạ Trú sáng tạo cho các khu trung tâm thương mại hoặc các cửa hàng đại lý của Skyline cô đã từng ngửi qua. Tổ hợp mùi hương rất đặc biệt, khác bình thường. Cô cho rằng đó là điểm khác biệt giữa Hạ Trú và những nhà tạo hương khác, giống như cô ấy có một nguồn sức mạnh sinh tồn hoang dã từ tự nhiên, vận dụng mùi hương một cách linh hoạt và tự do, chứ không quy củ, khuôn mẫu đến cứng nhắc như những người được rèn luyện lâu ngày.

Thế nên, Thai Tử Tân cảm thấy, một người như vậy được mệnh danh là bậc thầy mùi hương cũng không hề nói quá, mùi hương mà Hạ Trú tạo ra mang một phong cách mà không ai thay thể nổi.

Cô đúng là có nghi ngờ, nhưng cô cũng biết thương hiệu Momo dưới quyền của Thai Nghiệp Dương đúng là có đang nghiên cứu sản phẩm mới. Vì vậy cho dù hoài nghi, cô cũng không dám suy nghĩ tới phương diện này, cho tới khi Thai Nghiệp Phàm hùng hùng hổ hổ xông vào, cô mới bàng hoàng tỉnh ngộ.

Thai Nghiệp Dương im lặng nhìn cô.

Thai Tử Tân quá nhạy bén, lập tức hiểu ngay, sửng sốt: "Em thấy anh đúng là bị điên rồi!"

"Lợi ích trên thương trường là vậy, ai giành giật được thời cơ trước, thì người đó sẽ là kẻ thắng!" Thai Nghiệp Dương cười khẩy.

Thai Tử Tân tiến lại gần anh ta, hạ thấp giọng, nghiến răng kèn kẹt: "Anh làm vậy là ăn cắp bí mật thương mại! Một khi sự việc vỡ lở, cả Trường Thịnh sẽ xúi quẩy cùng với anh, anh đã nghĩ tới chưa?"

"Vẫn là câu nói đó thôi, bằng chứng đâu? Bây giờ Skyline dám tung sản phẩm mới ra không?" Thai Nghiệp Dương khẽ nheo mắt lại: "Tân Tân, bây giờ chúng ta đang ngồi chung một con thuyền, trừ phi em muốn nhìn thấy Trường Thịnh hoàn toàn sụp đổ."

"Anh tưởng Lục Đông Thâm sẽ nhẫn nhịn nuốt cục tức này sao?"

Thai Nghiệp Dương cười lạnh: "Vậy cũng phải xem hắn có khả năng phản kích không mới được."

"Anh tưởng dựa vào mỗi chai nước hoa này là có thể đánh đổ anh ta? Đừng ngây thơ nữa, anh không lật đổ được anh ta đâu." Thai Tử Tân nhíu mày.

Thai Nghiệp Dương lắc đầu, tiện thể cầm bao thuốc lá trên bàn lên, châm một điếu thuốc rồi nói: "Em nhầm rồi, người muốn lật đổ hắn còn chưa tới lượt anh."

Thai Tử Tân sững người.

Thai Nghiệp Dương phả ra một làn khói, đầu lưỡi lướt qua răng cửa một lượt: "Trường Thịnh bây giờ đang rối ren nhưng Lục Môn cũng nào có bình yên? Ông già Lục đã im hơi lặng tiếng một thời gian rồi, ai biết được trong đây đã có chuyện gì xảy ra?"

Thai Tử Tân có một khoảnh khắc rất khó thở, cô chống hai tay lên bàn hội nghị, một lúc lâu sau mới từ từ lên tiếng: "Tuy rằng em không biết anh và người nào đã hợp tác với nhau, nhưng em có thể nói rất rõ ràng với anh rằng, anh đang gây họa đấy, hơn nữa còn là đại họa."

Cô lại khó khăn đè nén những nhịp thở bất an xuống.

"Trên thương trường, không phải em chưa từng tiếp chiêu Lục Đông Thâm, cũng không phải chưa chứng kiến anh ta làm thế nào để vượt qua bao chông gai đi tới được vị trí ngày hôm nay. Em hiểu rõ Lục Đông Thâm hơn ai hết, người như anh ta tuyệt đối không ngồi yên chờ chết đâu. Các anh có dã tâm, anh ta cũng có dã tâm. Những người cùng có dã tâm thì chỉ đọ xem ai là kẻ nhẫn tâm hơn thôi. Sự tàn nhẫn của anh ta không lộ ra ngoài, khi cần thiết còn tàn nhẫn với chính mình tới tột cùng. Thế nên, xét về độ tàn nhẫn, không ai trong số các anh đọ được anh ta. Chỉ cần thời cơ chín muồi, anh ta sẽ ra tay một cách chớp nhoáng, sau đó giẫm lên xác của các anh mà tiến bước."

***

Quý Phi vượt đường sá xa xôi tới Bắc Kinh, đồng thời còn mang theo cả những nhân viên lúc trước đã tiếp xúc với dự án The last night. Ngoài việc phải tiếp nhận điều tra của tổ điều tra lâm thời Skyline ra, cô ta còn có một nhiệm vụ quan trọng, chính là giải quyết nguy cơ trước mắt.

"Đầu tiên, buổi họp báo ra mắt sản phẩm mới của thương hiệu H phải tổ chức đúng lịch trình." Quý Phi mặc một bộ đồ công sở chín chắn, ngồi ở vị trí bên tay trái Lục Đông Thâm, ngữ khí vô cùng rắn rỏi: "Thứ hai, khởi động lại dự án ban đầu của The last night. Như vậy sẽ trực tiếp tránh được khả năng tổn hại danh tiếng của thương hiệu H tại thị trường châu Á."

Khởi động lại dự án ban đầu của The last night, cũng có nghĩa là sẽ sử dụng lại toàn bộ các phương án cũ do Quý Phi thực hiện. Lúc trước khi The last night được chuyển giao cho Hạ Trú, cô không những thay đổi thiết kế mùi hương của Quý Phi mà còn thay đổi toàn bộ thông tin dự án, ngay cả tên nước hoa cũng do Hạ Trú quyết định cuối cùng. Trước kia nó có tên là Night.

Thế nên, Hạ Trú nghe xong không cần suy nghĩ đã phản đối ngay: "Không được."

Quý Phi nhìn sang Hạ Trú ngồi ở phía đối diện, sắc mặt ít nhiều có phần khó coi. Hạ Trú ngồi phía bên tay phải của Lục Đông Thâm, ngay bên cạnh cô là Cảnh Ninh.

Theo lý mà nói Cảnh Ninh là trợ lý của Lục Đông Thâm, phải được ngồi ngay bên tay phải anh để tiện dặn dò sắp xếp. Nhưng Cảnh Ninh lại bị cách bởi Hạ Trú, có thể nhận ra Lục Đông Thâm thương yêu Hạ Trú đến mức nào. Đổi lại là người khác, có lẽ đã không dám hỏi thêm nhiều, nhưng Quý Phi thì không hề nhượng bộ, cô ta hỏi lại: "Lẽ nào giám đốc Hạ còn có đề xuất hay hơn? Thiết kế mùi hương ban đầu của The last night có một sự khác biệt rất lớn với sản phẩm hiện thời, tung ra vừa hay có thể giải quyết tình trạng cấp bách trước mắt. Còn về vấn đề sản phẩm mới của Trường Thịnh, chúng ta cứ thở đã rồi tính nợ sau cũng chưa muộn."

Hạ Trú nhìn cô ta, sắc mặt bình thản không chút biểu cảm: "Thiết kế mùi hương ban đầu của The last night quá tầm thường, tung ra chi bằng không tung."

"Hạ Trú, cô nói vậy là có ý gì?" Quý Phi không chịu nổi, nhíu mày phẫn nộ.

Hạ Trú nhấn mạnh từng câu từng chữ: "Ý như mặt chữ."

"Hạ Trú, hôm nay tôi tới đây là để giải quyết vấn đề, thái độ này của cô rõ ràng là không muốn giải quyết vấn đề." Quý Phi chau mày: "Theo tôi thấy, có một sản phẩm hoàn thiện để tung ra thị trường giải quyết nguy cơ là cách làm thông minh nhất!"

"Hoàn thiện sao?" Hạ Trú không hề nể tình: "Nếu mùi hương cô thiết kế là độc nhất vô nhị, tôi không có ý kiến gì, thậm chí còn rất hợp tác. Nhưng vấn đề là, một loại nước hoa tầm thường mà cũng gọi là hoàn thiện sao? Nếu thật sự tốt như vậy, ban đầu tôi đã chẳng lãng phí thời gian điều chỉnh lại. Cô cho rằng đây là cách giải quyết nguy cơ, nhưng tung ra một sản phẩm bình bình sẽ càng bị ném đá, dù là người am hiểu hay người không am hiểu đều sẽ chửi nhà tạo hương của thương hiệu H. Quý Phi, cô tự hỏi lại lòng mình đi, lần này cô muốn đến để giải quyết vấn đề hay muốn đoạt lại quyền của mình tại khu vực châu Á?"

Trần Du và những người khác trong ekip lần lượt ngồi bên cạnh Cảnh Ninh. Thấy họ giương cung bạt kiếm, không ai dám thở mạnh. Cả phía Quý Phi cũng như vậy, ai nấy đều mang trong lòng tâm trạng cẩn thận. Bây giừ đừng nói là Skyline, ngay cả Lục Môn cũng biết đây là ai nhân vật khó đối phó. Trước kia khi tổ chức cuộc họp, cũng đã có người băn khoăn liệu lần này họ có thể bỏ qua hiềm khích, hợp tác với nhau không. Bây giờ có thể thấy đó là chuyện không tưởng, dù sao thì đây là vấn đề ai giành được quyền chủ động.

Đối mặt với cuộc cãi vã của hai người họ, Lục Đông Thâm im lặng từ đầu tới cuối, sắc mặt rất bình thản, nhưng phần nhiều giống như đang suy tư.

Quý Phi phát động cuộc phản kích: "Tôi không đê hèn như cô đâu! Lẽ nào bây giờ vẫn định tung The last night ra? Người bên ngoài sẽ nói thế nào? Nói chúng ta ăn theo trào lưu của Momo à? Ngoài ra, bây giờ cô có tư cách gì để phản đối? Đừng quên, cô là người chịu hoàn toàn trách nhiệm cho The last night. Bây giờ thông tin bị tuồn ra ngoài, cô lại tìm đủ mọi cách ngăn cản việc công bố phương án ban đầu, tôi thấy cô là người đáng nghi ngờ nhất."

"Nghi ngờ chuyện gì?" Hạ Trú lạnh lùng hỏi.

Đôi mắt xinh đẹp của Quý Phi toát lên thái độ dồn ép, cô ta nhìn cô chằm chằm: "Nghi ngờ cô chính là nội gián."

Hạ Trú cười khẩy: "Tôi có cần phải làm nội gián không?"

"Đương nhiên là có." Quý Phi hạ thấp giọng: "Đàm Diệu Minh đối với cô ơn nặng như núi, tình nghĩa này Hạ Trú cô phải trả chứ?"

Ánh mắt Hạ Trú chuyển lạnh. Cô đang định phản bác thì thấy Lục Đông Thâm sầm mặt lại, lạnh lùng lên tiếng: "Nói đủ rồi đấy."

Một câu nói khiến tất cả mọi người ngồi trên bàn họp im phăng phắc.

"Hôm nay tạm thời tới đây, tan họp." Lục Đông Thâm nói xong câu này thì đứng dậy rời khỏi phòng họp.

Hạ Trú nhìn lướt qua, nhiệt độ trong mắt anh rất lạnh lẽo, cực kỳ đáng sợ...

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 306: Xót Xa Vô Cớ

Sau khi Cảnh Ninh ra khỏi phòng họp, nhân lúc đi vệ sinh, cô tìm một góc không người, gọi một cuộc điện thoại.

Đầu kia nhận máy rất nhanh, xung quanh rất yên ắng, có lẽ là đang họp. Bên phía Skyline vì việc trì hoãn buổi họp báo ra mắt sản phẩm mới của thương hiệu H mà đau đầu nhức óc, còn Giang Nam Xuân thì lại phát triển thần tốc thuận buồm xuôi gió, đồng thời đã đệ lên tổng bộ đơn xin thành lập chi nhánh. Một khi thành công, Giang Nam Xuân sẽ có quyền độc lập thu mua đất và khai thác, nghiễm nhiên ngồi ngang hàng với Skyline rồi.

Cảnh Ninh hỏi thẳng: "Lục Khởi Bạch, chuyện sản phẩm mới có phải do anh làm không?"

Đầu kia có vẻ đã đứng lên, rời ra một khu vực khác, chẳng mấy chốc đã có tiếng gió vọng vào, sau đó cô nghe thấy tiếng bật lửa. Anh hạ giọng, cười: "Cảnh Ninh, tôi đang ở Hàng Châu."

"Cho dù anh có ở Mỹ thì muốn vươn tay ra cũng đâu khó khăn gì." Cảnh Ninh cười khẩy.

Đầu kia phì cười: "Với tư cách là trợ lý hành chính đặc biệt của Lục Đông Thâm, lúc này em nên bận rộn bù đầu mới phải chứ, sao vẫn có thời gian giở trò mánh khóe với tôi thế hả, thích hợp không?"

Cảnh Ninh giật mình.

"Em cũng được coi là người lão thành ở bên cạnh Lục Đông Thâm rồi, phải biết rõ chuyện này không thể đánh sập được anh ta. So với việc lãng phí thời gian vào tôi, chi bằng em hãy suy nghĩ tới người bên cạnh đi." Lục Khởi Bạch từ tốn nói.

Cảnh Ninh cảnh giác.

Đầu kia cười chậm rãi: "Nghe nói em gái của trợ lý Cảnh vừa giành được giải thưởng, rất đáng chúc mừng. Nếu tôi là trợ lý Cảnh, tôi sẽ nghĩ cách giải quyết cho xong công việc, sau đó sang bầu bạn với em gái, chứ không phải lãng phí thời gian như bây giờ. Trên đời thứ gì cũng có thể trở thành mây khói, duy chỉ có tình thân là không, hãy cố gắng trân trọng.

Cảnh Ninh nghiến răng, thẳng thừng ngắt máy, ngay sau đó cô cũng tắt luôn chế độ ghi âm cuộc gọi.

Con cáo già Lục Khởi Bạch, quả nhiên không chuyện gì qua mắt được anh ta!

***

Trần Du bước vào văn phòng của Hạ Trú.

Cô ấy đặt tách café lên mặt bàn, café bắn ra ngoài một ít. Hạ Trú đang cắm cúi ngồi đọc email, bị giật mình, còn tưởng là Julia to gan, ngước mắt lên nhìn thấy là Trần Du, cô trừng mắt: "Trần Nam Nam, cô bị điên gì vậy? Trưa nay ăn nhiều cay hay sao mà nóng tính thế hả?"

"Tôi muốn thể hiện thái độ trước với cô." Trần Du ngang nhiên nói.

Hạ Trú rút khăn giấy ra lau bàn: "Thái độ ngoài mặt của cô đủ rõ ràng rồi."

"Tôi đang nói chuyện nghiêm túc với cô đấy." Trần Du đứng thẳng dậy: "Tuy rằng tôi từng làm chuyện không đạo đức với cô, ăn trộm sổ tay của cô, nhưng xin cô hãy tin tôi, lần này chuyện sản phẩm mới bị tuồn ra ngoài tuyệt đối không phải do tôi làm. Tôi sốt sắng muốn thành công là đúng, nhưng có những chuyện tôi vẫn giữ được sự trong sạch."

Hạ Trú không đứng lên mà nghiêng người dựa vào ghế, cánh tay phải chống lên cằm, nhìn Trần Du, cười mà như không cười.

Trần Du hắng giọng, cụp mắt xuống: "Hơn nữa, tôi và Thai Nghiệp Phàm cũng vạch rõ ranh giới rồi."

"Vì sao?" Hạ Trú hỏi.

"Ai biết được chuyện này anh ta có tham gia hay không." Trần Du sụt sịt: "Anh ta là người nhà họ Thai, tôi quá thân thiết với anh ta cũng không thích hợp."

"Cô thích anh ta phải không?" Hạ Trú bất thình lình hỏi.

Trần Du ngẩng phắt lên nhìn cô, đỏ bừng mặt: "Cô đừng nói linh tinh. Tôi... tôi đang nói chuyện nghiêm túc với cô đấy. Tóm lại, tôi không muốn cô nghi ngờ tôi."

"Tôi không hề nghi ngờ cô." Hạ Trú buông tay xuống, tiện thể cầm tách café trên bàn lên uống một ngụm, từ tốn nói: "Cô chưa đủ to gan để làm được chuyện nghiêm trọng này. Ngoài ra, cô cũng không cần vì chuyện này mà vạch rõ ranh giới với Thai Nghiệp Phàm, một tay công tử cả ngày nhàn nhã chỉ biết chơi bời như anh ta, chắc chắn chuyện này anh ta cũng không hay biết gì."

"Cô tin tôi?" Trần Du không ngờ cô lại nói vậy, sững người.

"Cô là người trong ekip của tôi, đương nhiên tôi phải tin cô."

Trần Du nhìn Hạ Trú, trong ánh mắt có sự ấm áp, cũng có cảm động. Rất lâu sau cô ấy mới nói: "Cảm ơn cô, còn nữa, một lần nữa tôi xin lỗi vì hành vi phản bội cô lúc trước. Hạ Trú... cô thật sự rất tốt."

Hạ Trú thích nghe những lời êm tai, nhưng câu nói của Trần Du xuất phát từ tận đáy lòng, ngược lại càng khiến Hạ Trú có chút bối rối. Thật ra cô không phải là một người giỏi thể hiện cảm xúc của mình. Cô vờ nhíu mày, giơ tay lên xoa xoa cánh tay: "Nổi hết cả da gà rồi, cô đúng là sến sẩm."

Là người trưởng thành cả rồi, thật ra không quen nhất chính là bộc lộ sự chân thành. Trần Du cũng cất mọi cảm xúc đi, chuyển sang chất giọng lạnh lùng: "Sến sẩm vẫn hơn kẻ đâm sau lưng. Quý Phi rõ ràng là muốn đến tranh quyền. Hôm nay cô ta giở trò này ai tinh mắt đều nhìn ra cả, cô chú ý một chút. Vô duyên vô cớ nhắc đến Đàm Diệu Minh, e là muốn ụp cả chậu phân lên đầu cô đấy."

"Lục Đông Thâm tin tưởng tôi." Hạ Trú nói thẳng.

"Trên đời này không có một người đàn ông nào rộng lượng tới mức chấp nhận trong lòng bạn gái mình có thứ tình cảm khác, cho dù là ân tình."

Trần Du chống hai tay lên bàn, nhìn cô đầy nghiêm túc."

"Lúc trước khi ở Thương Lăng, tôi ở bên cạnh anh ấy. biết rõ người anh ấy kỵ nhất chính là Đàm Diệu Minh. Anh ấy không giết ai nhưng người lại vì anh ấy mà chết. Thủ đoạn để giữ cô lại bên cạnh mình của anh ấy không quan mình, thế nên nhất định sẽ lo trong lòng cô có nút thắt. Nếu không có ai khơi lại chuyện này thì tốt, sợ nhất là có kẻ rắp tâm lợi dụng. Chuyện ân

tình này cô có mà Lục Đông Thâm cũng có, thế nên anh ấy hiểu quá rõ đạo lý "nợ người thì dễ, trả người thì khó" này. Ân tình chính là dù anh ấy có biết chuyện sản phẩm mới do tôi làm, anh ấy cũng sẽ không làm gì tôi cả. Ngược lại cũng vậy. Ân tình Đàm Diệu Minh đối với cô không ít hơn so với ân tình của gia đình tôi với Lục Đông Thâm, cô nói cô có thể buông bỏ mọi ân oán, ai tin chứ?"

Sau khi Trần Du đi khỏi, Hạ Trú ngồi trên ghế suy nghĩ rất lâu, sau đó lại lấy email vừa nãy ra xem một lúc nữa. Cuối cùng, cô đứng lên, rời khỏi văn phòng.

Bầu không khí trong văn phòng tổng giám rất nặng nề.

Chí ít tất cả các thư ký đều im bặt, gần như không dám thở mạnh. Cảnh Ninh không có ở đây, cô thư ký Dora của phòng thư ký đang dè dặt đong đếm lượng café để pha, Hạ Trú đi tới mà cô ấy không hề phát hiện ra. Quan sát một lúc lâu, Hạ Trú không nhịn được nữa mới hỏi: "Có cần phải tỉ mỉ vậy không?"

Dora giật mình run tay, bột café vừa xay tung ra ngoài một ít. Thấy đó là Hạ Trú, cô ấy vỗ ngực liên hồi để bình tĩnh lại.

"Sắc mặt tổng giám đốc cứ sa sầm suốt. Em sợ bột café xay lâu hay ít cũng ảnh hưởng tới khẩu vị, bị ăn mắng."

"Anh ấy đã mắng thư ký à?" Hạ Trú tò mò.

Dora ngẫm nghĩ rồi lắc đầu: "Vậy thì chưa, nhưng một cấp trên chưa bao giờ mắng cấp dưới bây giờ cứ khó chịu ra mặt càng đáng sợ hơn."

Hạ Trú đồng ý với câu nói này, khi Lục Đông Thâm không cười không nói quả thực rùng rợn.

Hạ Trú học phương thức của Trần Du, tự tay bê café vào phòng tổng giám đốc.

Cả một căn phòng rộng lớn dường như cũng lạnh hơn vài độ.

Có cảm giác lạnh lẽo đang lan tỏa khắp nơi, cũng là khí lạnh toát ra từ chính Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm không ở trong phòng làm việc.

Anh ở khu tiếp khách, cơ thể cao lớn chìm sâu xuống ghế sofa, chiếc sơ mi đen và chiếc ghế sofa bằng da đen tuyền hòa làm một. Anh nghiêng đầu, mắt nhắm nghiền, nút thắt cà vạt hơi kéo xuống một chút, cổ áo được cởi áo cúc.

Xem ra anh có phần mệt mỏi.

Hạ Trú bước khẽ khàng, cúi xuống đặt tách café lên bàn, rồi nhìn Lục Đông Thâm. Anh không mở mắt ra, khuôn mặt tuấn tú đã có vài nếp nhăn xuất hiện.

Cô bỗng dưng thấy xót xa...

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 307: Chúng Ta Nên

Từ trước đến nay cô vẫn luôn cảm thấy anh không biết mệt, đấu với trời, đấu với đất, đấu với người. Anh như một chiến sỹ đánh cho địch tan tác, đi tới đâu cũng có thể giết cho đối phương không còn mảnh giáp. Thế nên, ở trong mắt người ngoài anh là Chiến thần, đánh đâu thắng đấy.

Ở trong mắt cô, anh cũng là thần, cao cao tại thượng, mang đến cho cô hy vọng lại ban cho cô ấm áp. Không nhiều người đàn ông có thể khiến cô thần phục. Lục Đông Thâm chính là một trong số không nhiều ấy. Cô cam tâm tình nguyện nép bên cạnh anh, vì chỉ cần ở bên cạnh anh, cô sẽ có cảm giác an toàn chưa từng có.

Đã từng có một thời gian cô rất khó ngủ, sau khi ngủ cũng thường bừng tỉnh vì những cơn ác mộng. Cô tinh thông mùi hương, giúp được người khác nhưng lại không giúp được bản thân. Chuyện của Tả Thời giống như một tấm lưới khổng lồ lại có gai độc, thít chặt khiến cô không sao thở nổi, đồng thời người đầm đìa máu.

Tửu lượng được cô rèn luyện ra khi sống ở Thương Lăng. Cô nuôi thói quen uống rượu, mỗi lần bị ác mộng bám riết như ma quỷ, như hình với bóng, cô đều dùng rượu để làm tê liệt bản thân.

Đàm Diệu Minh nói với cô: A Ly, em cứ ngủ bên cạnh anh, anh sẽ bảo vệ cho em, đừng sợ.

Nhưng cô vẫn sợ.

Sợ bị ác mộng nuốt chửng đến mảnh xương cũng không còn, thế nên, cô càng ngày càng uống nhiều rượu.

Sau này, cô gặp được Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm chưa từng nói với cô những lời như Đàm Diệ Minh, cô cũng ít gặp ác mộng đi một cách kỳ lạ.

Chỉ cần ở trong vòng tay anh, cô sẽ cảm thấy rất buồn ngủ, rất buồn ngủ. Cho dù chỉ cần dựa vào anh, cô cũng sẽ nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Thậm chí chỉ cần anh ở nhà, cho dù là làm việc trong phòng, cô cũng sẽ ngủ gật liên miên.

Có một dạo, cô nghi ngờ mình bị bệnh rồi, hoặc có thể là sinh lý lên tiếng kháng nghị, ép buộc cô ngủ bù những lần mất ngủ nhiều năm trước.

Nhưng Tố Diệp thì nói trúng phóc rằng: Đó là vì anh ấy có thể mang tới cho cậu cảm giác an toàn. Chỉ khi cậu hoàn toàn mở lòng, không chút phòng bị với một người nào đó, cậu mới ngủ được mà không kiêng dè gì.

Cảm giác an toàn chưa từng có, cảm giác thắt ruột thắt gan chưa từng có, sau khi gặp Lục Đông Thâm đã lần lượt xuất hiện.

Hạ Trú vòng ra phía sau Lục Đông Thâm, đưa tay lên định day day huyệt thái dương cho anh. Không ngờ ngón tay cô vừa chạm vào anh, anh đã lập tức hất tay cô ra, mở mắt thì thấy là Hạ Trú. Đồng thời lúc này, Hạ Trú cũng kêu lên một tiếng, cô cúi đầu nhìn, nơi cổ tay bị quẹt một cái, chảy máu.

Lục Đông Thâm cũng đã nhìn thấy. Anh vội vàng kéo cô ngồi xuống bên cạnh. Trên cổ tay trắng trẻo thon gọn xuất hiện tia máu, nhìn vậy anh đau xót vô cùng. Anh vội vàng lấy hộp bông băng ra, rút ra một chai oxy già.

"Sao vào mà không lên tiếng vậy?" Anh thấm miếng bông, cẩn thận diệt trùng cho cô.

"Em thấy anh cũng mệt nên không đành lòng quấy rầy mà." Hạ Trú cũng không cảm thấy quá đâu, cùng lắm chỉ bị xước một vệt, cũng không phải vết thương quá nghiêm trọng, nhưng cô thích thấy anh căng thẳng như vậy.

"Ai biết được anh còn ém hung khí trên người chứ."

Lục Đông Thâm bôi nước oxy già cho cô hai lượt, ngón tay cái thô ráp vuốt nhè nhẹ lên lớp da xung quanh, khi xác nhận không còn chảy máu nữa mới cất hộp bông băng đi.

"Là cúc măng séc. Da của em ấy à, non quá." Tuy rằng anh nói như vậy nhưng vẫn tháo hai chiếc cúc măng séc trên cổ tay áo xuống, đặt lên bàn uống nước. Khi anh xắn tay áo lên, ngẫm nghĩ một chút, anh tháo luôn cả đồng hồ ra.

Hạ Trú phì cười vì anh, cô không nhịn được khoác tay anh: "Có phải vết thương to tát gì đâu, cẩn thận làm gì chứ?"

Lục Đông Thâm để mặc cho cô ôm cánh tay phải của mình, giơ tay trái lên vòng qua ôm đầu cô, áp mặt xuống hôn lên đôi mày của cô, khẽ nói: "Nếu có thể, anh không muốn để em chịu chút tổn thương nào."

Hạ Trú thấy ấm lòng, tay phải níu lấy cổ anh, cánh tay anh theo đà trượt xuống ôm lấy eo cô, dùng sức một chút, cô bèn ngồi lên người anh.

Cô áp mắt vào ngực anh.

Qua lớp áo sơ mi là những múi cơ rắn chắc, ấm nóng, vọng vào tai cô là nhịp tim của anh, vững vàng mạnh mẽ, dường như cả trái tim cô cũng bị

dẫn dắt theo nhịp tiết tấu của anh.

Cô cứ áp sát vào anh như vậy, hít hà mùi hương của anh.

Cô nói: "Thế nên, anh từ chối tổ điều tra của Lục Môn tới Bắc Kinh?"

Lục Đông Thâm không lạ khi cô biết việc này. Tổ điều tra dự án của tổng bộ là một phòng độc lập, được thành lập sau một lần thông tin thương mại bị rò rỉ ra ngoài khi Lục Môn vừa mới khởi nghiệp, thâm niên còn nhiều hơn tuổi của Lục Đông Thâm, dĩ nhiên cũng rất có quyền uy. Họ sẽ điều tra tất cả những chuyện có thể điều tra, chỉ cần tổng bộ cần. Chuyện lần này làm dấy lên cảnh giác của tổ điều tra tổng bộ. Họ gửi email cho tập đoàn, yêu cầu tới Bắc Kinh điều tra.

Từ trên xuống dưới trong Skyline đều chân động. Nhưng rất nhanh, Lục Đông Thâm đã đích thân gửi lại một email, từ chối yêu cầu của tổ điều tra, đồng thời nói rõ Skyline đã thành lập tổ điều tra riêng, sẽ tận lực làm rõ chuyện này.

Thế nên, Hạ Trú biết chuyện này cũng vì đọc email.

Lục Đông Thâm dựa vào sofa, giơ tay xoa gáy cô, nói: "Một khi tổ điều tra tới Bắc Kinh thì tính chất của chuyện này sẽ thay đổi."

Hạ Trú ngẩng đầu lên, tựa cằm vào ngực anh: "Thế nên đừng có sầm sì mặt lại, anh biết không, mấy cô thư ký của anh đều hết hồn đấy."

Lục Đông Thâm một tay giữ đầu cô, một tay vuốt ve mặt cô, khẽ thở dài: "Quý Phi thường xuyên làm việc ở tổng bộ Lục Môn, có rất nhiều người trong nhà họ Lục có quan hệ với cô ta. Đứng sau cô ta rất có thể là Lục Khởi Bạch, cũng có thể là Lục Cảnh Phong, hoặc biết đâu lại là Lục Tông Khởi. Mà sau lưng em thì chỉ có anh, họ dĩ nhiên sẽ coi em như cái gai trong mắt. Mà em lại người cuối cùng tiếp tục với sản phẩm mới. Quý

Phi có thể gột sạch trách nhiệm, em thì chưa chắc. Thế nên, một khi tổng bộ cử người đến, sẽ không có lợi cho em."

Tổ điều tra của Lục Môn là một sự tồn tại uy nghiêm, chỉ có chuyện họ không nghĩ đến để điều tra, chứ không có chuyện họ không điều tra ra. Người phụ trách tổ điều tra tên là Cận Nghiêm. Nhưng những ai hiểu rõ về Lục Môn đều biết, tổ điều tra ngang bằng với các phòng ban khác, nhưng địa vị của Cận Nghiêm thì có thể ngang hàng với Lục Đông Thâm.

Người của Lục Môn thông thường không thích dây vào tổ điều tra, một khi bị họ nhòm ngó thì còn khó chịu hơn cả gặp ma.

Tổ điều tra sở dĩ đặc biệt, ngoài chức trách ra còn một điểm quan trọng nữa. Đó chính là thói quen cha truyền con nối. Cũng tức là Cận Nghiêm không phải "lính nhảy dù". Bố của anh ta hay bố của bố của anh ta đều từng là người chịu trách nhiệm cho tổ điều tra.

Thế nên sự lo lắng của Lục Đông Thâm là có cơ sở.

Đằng sau lưng Quý Phi có quá nhiều người, một khi điều tra, những người nói đỡ cho cô ta cũng nhiều theo.

Hạ Trú ôm lấy cổ Lục Đông Thâm: "Em không sợ, em không làm là không làm, lẽ nào ép cung bắt em nhận?"

"Em không sợ nhưng anh sợ." Lục Đông Thâm hiếm khi nói như vậy.

Vì có cô rồi, thế nên anh sợ.

Hạ Trú là điểm yếu lớn duy nhất của Lục Đông Thâm. Những người muốn đối phó với anh sao lại không ra tay từ điểm yếu này chứ?

Ánh mắt cô xúc động, cô hiểu ý anh. Cô nhẹ nhàng ghé sát vào khóe môi, thì thầm hỏi: "Anh nói thật với em đi, bác Lục đang bệnh rất nặng đúng không?"

Nếu chỉ là bệnh xoàng, thì người của tổ điều tra đã không ngang nhiên muốn tới Bắc Kinh.

Lục Đông Thâm cũng không giấu cô, gật đầu.

Trái tim Hạ Trú như nghẹn lại.

Lục Đông Thâm ngồi dậy, vùi mặt bên tai cô, khẽ nói: "Bé con, chúng ta nên đi đăng ký kết hôn, sau đó em theo anh về Mỹ thăm bố anh."

Phải, nên như vậy.

Mũi anh dán chặt vào vành tai cô, âm thanh trầm thấp ấy khiến màng nhĩ cô đau đớn, trái tim cũng đau theo. Có bao nhiêu chuyện nên làm chiến thắng được chuyện bất ngờ ập tới? Sao cô không hiểu sự sốt ruột của anh? Nhưng vào lúc này, dù là đăng ký hay về Mỹ thì vẫn cứ phải gác lại.

Chuyện sản phẩm mới cấp bách ngay trước mắt, không cho phép anh vắng mặt nửa phút.

~Hết chương 307~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 308: Sau Lưng Em Chỉ Có Thể Là Anh

Thật ra Hạ Trú muốn nói với Lục Đông Thâm rằng, còn cả ngày sinh nhật của anh nữa.

Cuộc sống sẽ chẳng hậu đãi ai, nó sẽ không hận thù bạn, đương nhiên cũng sẽ không yêu thương bạn, nó sẽ dựa theo tính tình của mình để mang tới cho bạn những biến cố không thể lường trước được. Song hành cùng với những thay đổi thất thường của cuộc sống, Hạ Trú đã sớm quen với sự bất ngờ, nhưng bây giờ, cô dường như càng tham lam sự ấm áp trước mắt mà quên mất bản chất tàn khốc của cuộc sống.

Một dịp đặc biệt được chuẩn bị kỹ lưỡng, giờ đang trong tình hình này, đổi lại là cô cũng chẳng có tâm trạng đón.

"Đông Thâm." Cô ôm chặt anh: "Em có thể giúp gì cho bác Lục không?"

Lục Đông Thâm cúi đầu nhìn cô: "Trước kia em từng cứu ông một lần, thật ra đã sớm hiểu rõ tình trạng sức khỏe của ông rồi, đúng không?"

Dùng mùi hương chữa bệnh cho người là bản lĩnh của Hạ Trú, chỉ cần cô ra tay cứu giúp, bắt buộc phải biết trước thể chất của đối phương và tình hình sức khỏe, nếu không sao có thể điều chế ra mùi hương phù hợp với đối phương?

Hạ Trú gật đầu, ánh mắt cũng dần dần tối đi.

Không cần Lục Đông Thâm nói nhiều, cô cũng biết lần này mình không thể cứu nổi Lục Chấn Dương. Tuy rằng chỉ là vết thương bên ngoài, nhưng cô cũng đồng thời phát hiện ra bệnh ung thư của ông. Có nhiều lúc, mùi hương cũng chỉ có thể duy trì mạng sống mà thôi. Thân phận của Lục Chấn Dương đặc biệt, tuy không thể công bố bệnh tình với bên ngoài, nhưng trong nhà chắc không thể tránh khỏi việc mời chuyên gia thử đủ mọi cách thức. Lần trước khi gặp ông, cô cũng đã có một dự cảm chẳng lành.

Có thể khiến Lục Môn rục rịch nổi sóng như vậy, nghĩ cũng đủ biết tế bào ung thư trong người Lục Chấn Dương đang phát triển rất nhanh.

Lục Đông Thâm thấy nét mặt cô hụt hẫng bèn xoa nhẹ đầu cô, thở dài: "Con người sống chết có số. Bé con, đây không phải lỗi của em, em không cần tự trách. Người ta sống hết cuộc đời cũng giống như một lần vượt biển sâu lửa nóng vậy, không ai có thể bình an mãi mãi."

Hạ Trú ngước mắt lên nhìn anh: "Em không thích anh nói như vậy."

"Nhưng em cũng biết đây là sự thật." Miệng Lục Đông Thâm tuy mỉm cười, nhưng ánh mắt sâu khó mà hiểu được. Anh nói: "Anh cũng sẽ không bình yên cả đời, em đi theo anh thì nên biết đó là một cuộc mạo hiểm."

"Vậy vì sao ban đầu anh còn chọc ghẹo em?" Hạ Trú hỏi ngược lại.

Lục Đông Thâm cười khẽ, giơ tay vuốt lên xương mày của cô: "Tại em chọc ghẹo anh trước chứ. Từ lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã nghĩ, sao đôi mắt của cô gái này lại đẹp đến vậy?"

"Lần đầu gặp anh, anh có cười nói thoải mái đâu." Hạ Trú cố tình trêu anh: "Cũng có thấy anh nhìn em chăm chú đâu."

"Anh vẫn nhìn em đấy chứ, có điều lúc đó em đang nghĩ làm sao để chơi anh." Lục Đông Thâm xoa đầu cô: "Có lúc con người ta rất kỳ lạ, lúc

đó đã mơ hồ cảm thấy em là của anh. Thế nên, càng quan tâm thì càng phải vờ vịt."

"Vờ vịt gì?" Cô mỉm cười hỏi.

"Vờ ngầu, vờ lạnh lùng, vờ chín chắn, vờ vịt đủ kiểu để có thể thu hút sự chú ý của em."

Hạ Trú không ngờ anh lại nói vậy, phì cười thành tiếng, rồi ôm chặt lấy cổ anh: "Lẽ nào đó không phải là tính cách bản chất của anh?"

Lục Đông Thâm chỉ mỉm cười không trả lời. Lát sau, anh hơi cọ trán mình vào trán cô, thì thầm: "Khi em đồng ý làm bạn gái của anh, có một khoảng thời gian anh cảm thấy mình như đang nằm mơ, đẹp đến mức không chân thực luôn khiến anh hoài nghi chính mình. Em có tự do của em, anh có sự bó buộc của anh, nhưng em đã chấp nhận ở bên cạnh anh như thế. Bé con, em phải biết, chiếc ghế quyền lực của Lục Môn anh phải giành lấy, dù muốn hay không muốn, cuộc chiến khó khăn này là không thể tránh khỏi. Anh không có đường lùi khi thất bại, hơn nữa anh cũng không muốn nhận thất bại."

"Em biết." Hạ Trú nói không chút do dự: "Em đúng là ngốc mà, nên mới không tìm đường lùi của mình. Lục Đông Thâm, thật ra em thích anh như vậy, có dã tâm, có sức hấp dẫn, sống động như thực. Số phận đã định sẵn anh thuộc về thương trường, thế nên em đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi."

"Ngốc." Từ tận đáy lòng Lục Đông Thâm từ từ trào ra một dòng ấm áp, sự ấm áp này là cô mang tới, từ người con gái anh yêu trên đời này, là sự hy vọng vô tận cô mang lại cho anh, cũng là nguồn sức mạnh để anh dũng cảm tiến bước.

Anh nâng cao cằm cô lên, bờ môi mỏng nhẹ nhàng áp lên khóe môi cô, từng chút từng chút nuốt đi mùi hương của cô, tình cảm sâu nặng, mơn man vuốt ve: "Nhưng mà, anh yêu."

Hạ Trú chìm đắm vào nhiệt độ nơi bờ môi anh.

Chút lo lắng nhỏ bé trong lòng, những suy nghĩ còn chưa chắc chắn cũng tan thành mây khói.

Lời Trần Du nói không phải không có lý. Quý Phi rõ ràng cố tình, người nói có lòng, người nghe lẽ nào lại không có ý? Hạ Trú đúng là đã lo lắng rằng Lục Đông sẽ suy nghĩ nhiều.

Cô vừa định hỏi anh có tin cô không, nhưng phản ứng và những lời Lục Đông Thâm nói đã cho cô một viên thuốc an thần. Cô biết, anh chưa bao giờ nghi ngờ mình.

Sau khi Lục Đông Thâm buông cô ra, cô nói: "Em không đồng ý với phương án của Quý Phi.

Lục Đông Thâm nhìn cô, đợi cô tiếp tục nói.

"Lý do em đã nói ngay trong buổi họp rồi." Hạ Trú rất thẳng thắn: "Em cần phải nghiên cứu sản phẩm mới của Momo, xem họ có ăn cắp sạch sẽ hay không."

"Ý của em là, rất có thể họ cũng thay đổi công thức?"

Hạ Trú ngẫm nghĩ rồi nói: "Thay đổi công thức thì có lẽ họ không có thời gian, nhưng khi tổ hợp mùi hương, em đã có một chút điều chỉnh. Thế nên, em muốn xem tình hình nước hoa của đối phương rồi tính tiếp."

Lục Đông Thâm nâng mặt cô lên, hạ thấp giọng xuống: "Nếu áp dụng phương án ban đầu của Quý Phi, chí ít em sẽ không phải là người bị đẩy ra đầu sóng."

"Kiểu sung sướng một lần, khổ sở mãi mãi không thích hợp với em." Hạ Trú nhìn thẳng vào mắt anh: "Một là từ nay sẽ bị Quý Phi đè đầu, thứ hai là tuy thoát được nguy hiểm một lần nhưng tổn thương chất lượng thương hiệu, trước nay em không thích kiểu thỏa hiệp này."

"Không hổ danh là người con gái anh yêu." Lục Đông Thâm bật cười: "Có dã tâm."

"Dĩ nhiên." Hạ Trú cười sung sướng: "Tới ngày anh ngồi được lên chiếc ghế quyền lực, em sẽ lôi kéo con cháu nhà họ Lục, tới lúc đó đằng sau em sẽ có thiên binh vạn mã, hỗ trợ cho anh."

"Đừng kiêu ngạo." Lục Đông Thâm tươi cười đáp lại "dã tâm" của cô: "Sau lưng em chỉ có thể là anh."

Hạ Trú mỉm cười nép vào lòng anh.

Cô thích như vậy, chỉ cần là việc cô muốn làm, anh sẽ cho cô sự tin tưởng lớn nhất để thực hiện. Chỉ có điều sóng gió nào anh cũng quen gánh đỡ cho cô, cô rất muốn dùng hành động nói với anh rằng, thật ra cô cũng sẽ bảo vệ anh, giống như anh bảo vệ cô vậy.

***

Sản phẩm mới của Momo nhận được sự quan tâm của đông đảo quần chúng.

Tổng bộ Lục Môn một lần nữa ra lệnh điều tra, sau đó lại một lần bị Lục Đông Thâm phản bác. Đồng thời lúc này, đội điều tra của Skyline đang

âm thầm tiến hành mọi việc, không quá rầm rộ ầm ĩ, ngấm ngầm nhưng không hề bỏ qua tình tiết nào.

Quý Phi được hẹn gặp nói chuyện, sau đó tới ekip của cô ta, rồi tới Hạ Trú, Trần Du...

Sản phẩm mới của thương hiệu H ở khu vực châu Á mãi vẫn không được công bố đã khiến tổng bộ của thương hiệu H tỏ ra bất mãn. Những cảm xúc ấy bị đè nặng lên Lục Môn hết lần này tới lần khác, cuối cùng ngay cả Cận Nghiêm cũng đích thân gọi điện thoại cho Lục Đông Thâm và hỏi: Giang sơn và người đẹp, bên nào nặng, bên nào nhẹ?

Lục Đông Thâm nói rằng: Giang sơn tuy nặng nhưng người con gái trong lòng càng nặng hơn.

Mấy hôm nay Lục Đông Thâm không về nhà, vì có chênh lệch múi giờ với phía Mỹ, thế nên ban ngày anh xử lý công việc của Skyline, ban đêm lại phải họp trực tuyến với tổng bộ Lục Môn. Khi Hội đồng quản trị họp, vị trí Chủ tịch vẫn luôn để trống. Người truyền đạt ý kiến của Lục Chấn Dương là Tần Tô, còn một người nữa, ngồi ở phía tay phải ngay bên cạnh ghế Chủ tịch, Hà Nại.

~Hết chương 308~

*Nghiêm cấm spoil về Hà Nại!

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 309: Tạo Hương

Hà Nại là ai? Hạ Trú sau đó đã hỏi Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm nói: Đó là một trợ lý hành chính của bố anh, cũng là một trong bốn trợ lý đặc biệt hàng đầu Lục Môn.

Nghe xong Hạ Trú lè lưỡi, quyền lực thật lớn, chỉ nghe danh hiệu thôi đã thấy sáng lấp lánh rồi. Sau đó cô lại hỏi Lục Đông Thâm: Hà Nại so với Cận Nghiêm, ai đẹp trai hơn?

Lục Đông Thâm coi như cũng có cái nhìn khác về tâm lý của Hạ Trú rồi. Anh suy nghĩ rồi nói: Cả hai đều rất đẹp trai, nhưng đều không bằng anh.

Đáp án này là tiêu chuẩn nhất, Hạ Trú rất thích.

Mà mấy hôm nay Hạ Trú cũng không rảnh rang, Lục Đông Thâm đang cố gắng ổn định giá cổ phi, Cảnh Ninh đang làm việc với bộ phận Quan hệ, bộ phận Truyền thông, bộ phận Thị trường, còn cô thì đợi sản phẩm mới của Momo được tung ra thị trường rồi bảo Julia tìm mấy chị em tới trung tâm thương mại mua năm lọ nước hoa về.

Con đường sản phẩm mới của Momo đi giống hệt với thương hiệu H, đều tập trung đánh vào phiên bản giới hạn, cộng thêm việc nước hoa vốn đã là một hàng xa xỉ đắt đỏ, khi mua khách hàng bắt buộc phải điền thông tin, sau đó mới có thể mua được một chai nước hoa có mã code chứng minh nguồn gốc xuất xứ.

Một người chỉ được mua một lọ, thế nên Hạ Trú đành đưa ra hạ sách này. Sau đó cô thầm chửi rủa Thai Nghiệp Dương: Dám bắt gia đây bỏ tiền ra anh, cứ đợi đó!

Khi tổ chức buổi họp, Lục Đông Thâm vẫn có mặt.

Trần Du ngồi bên cạnh Hạ Trú, nhân lúc người của Quý Phi đang lần lượt đến họp, cô ấy lấy bả vai huých Hạ Trú một cái, nhỏ tiếng nói: Cuộc họp thảo luận nội bộ anh ấy cũng tham gia, xem ra là sợ cậu chịu thiệt thòi.

Hạ Trú lấy bả vai huých lại: "Anh ấy là người phụ trách tập đoàn, chuyện lớn như vậy sao có thể không tham gia chứ?"

Quý Phi và nhà điều chế hương chủ chốt của ekip vẫn đang nhấn mạnh vấn đề của phương án ban đầu. Ý của Quý Phi là có thể tiến hành cải tiến nó, làm tăng sự dài lâu và nhiều tầng lớp của hương nước hoa cơ bản.

Trong quá trình họ biểu đạt ý kiến, từ đầu tới cuối Hạ Trú đều không lên tiếng. Sau khi Quý Phi nói xong, cô mới nói: "Đây không phải là vấn đề nâng cao cảm giác tầng lớp cho sản phẩm cơ bản, mà là toàn bộ phương án quá đơn điệu và tầm thường. Giống như việc cô gieo trồng hoa nguyệt quế thì dù có chiết tách nó kiểu gì cũng không thể trở thành hoa hồng được."

"Hạ Trú, cô đủ rồi đấy." Quý Phi không nhịn được nữa, lạnh lùng nhìn cô: "Cô có muốn giải quyết vấn đề không? Nếu cô đã cho rằng phương án ban đầu không ổn, vậy tôi hỏi cô, cô có cách gì để giải quyết khó khăn trước mắt?"

"Việc giải quyết khó khăn trước mắt là trách nhiệm của Lục tổng, bộ phận Thị trường, bộ phận Quan hệ, tôi chỉ chịu trách nhiệm nghiên cứu

công bố sản phẩm mới." Hạ Trú chỉnh sửa lại câu nói của cô ta, sau đó nhìn về phía Lục Đông Thâm: "Tôi tiến hành so sánh sản phẩm mới của Momo với chúng ta, phát hiện vẫn có những điểm sai khác."

Lục Đông Thâm ra hiệu cho cô nói tiếp.

"Tính ổn định của loại nước hoa chủ yếu tới từ sự kết hợp giữa các loại tinh dầu thơm. Khi tôi sáng tạo mùi hương đã chiết tách phenol trong tinh dầu đinh hương. Từ hương phổ có thể thấy, cách điều chỉnh này một là có thể dẫn dắt theo một loạt các hương liệu, hai là người khác bắt chước sẽ khó khăn. Hơn nữa, về mùi hương, tinh dầu đinh hương và phenol đinh hương cũng có sự khác biệt."

"Nhưng trên thực tế, về mùi hương, tinh dầu đinh hương sẽ đục hơn, còn phenol đinh hương sẽ thanh hơn." Mấy hôm nay Quý Phi quả thực cũng ở lỳ trong phòng thực nghiệm, dĩ nhiên cũng bắt kịp tiết tấu của Hạ Trú: "Sản phẩm mới của Momo đã thay đổi tinh dầu, không sử dụng tinh dầu đinh hương. Như vậy, thật ra về mùi hương, sản phẩm mới sẽ nhẹ và tươi hơn thương hiệu H một chút."

"Khuyết điểm của sự nhẹ đó chính là khiến tổng bộ mùi hương cơ bản của nước hoa không đủ." Hạ Trú phản bác lại lời Quý Phi: "Lúc trước sở dĩ tôi dùng tinh dầu đinh hương thay cho phenol đinh hương, mục đích chính là khiến mùi hương tinh dầu và mùi hương tự nhiên hòa hợp vào nhau. Nhưng sản phẩm mới của Momo vì lo lắng mùi hương sẽ đục mà thay thế tinh dầu đinh hương, cho dù họ sử dụng mùi long diên hương tự nhiên thì mùi hương đó cũng sẽ khác biệt với sản phẩm mới của chúng ta."

"Tôi nghĩ mẫu của giám đốc Hạ có vấn đề rồi thì phải?" Người nói là một nhà điều chế hương trong ekip của Quý Phi: "Đối phương cũng sử dụng mùi long diên hương tự nhiên đấy."

Hạ Trú đánh mắt nhìn người đó, không dừng lại quá lâu mà quay sang nhìn Quý Phi: "Cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao phương án ban đầu của sản phẩm mới lại tầm thường như vậy rồi, hóa ra nhân sự trong tay cô bản lĩnh cũng chỉ đến vậy."

Sắc mặt người đó lập tức thay đổi, Quý Phi dĩ nhiên cũng sẽ không vui. Cô ta nhíu mày, đang định lên tiếng thì thấy Hạ Trú tựa người ra sau, thản nhiên nói: "Trần Du, nếu đã là nhà điều chế hương của phía ấy hỏi thì cô trả lời đại đi."

Trần Du đã sớm khó chịu với thái độ ngạo mạn của đối phương, nghe xong, cô ấy ngồi thẳng lưng lên, hắng giọng: "Long diên hương trong sản phẩm mới của chúng tôi đã được trải qua quá trình nước biển gột rửa và quá trình bức xạ mặt trời mấy chục năm, cũng tức là sau khi lấy được mùi hương từ trong cơ thể cá kình ra ngoài, nhà cung ứng còn phải gia công tự nhiên, không sử dụng bất kỳ phương pháp xử lý hương liệu nào.. Mùi hương được hình thành như vậy sẽ không có bất kỳ mùi tanh nào, hương thơm tỏa ra cũng rất thanh đạm vừa lòng người, cực kỳ cao cấp. Hương tự nhiên Momo sử dụng cũng là long diên hương tự nhiên, nhưng vì nguyên do thời gian, nên sau khi lấy ra khỏi cơ thể cá kình, chỉ có thể liên tục rửa sạch bằng các hương liệu, thông qua quá trình xử lý phức tạp của con người mới đạt được mùi hương tiêu chuẩn tự nhiên. Đây chính là sự khác biệt bản chất của hai loại nước hoa."

Quý Phi không ngờ Hạ Trú lại bỏ ra nhiều công sức như vậy, ngẫm nghĩ một lát cô ta nói: "Tôi biết cô ngửi ra được mùi long diên hương đã được gột rửa, nhưng người tiêu dùng đâu có được cái mũi nhạy bén như cô. Hai lọ nước hoa với người chuyên nghiệp thì có khác biệt, nhưng với người tiêu dùng thì đó chỉ là sự sai khác rất nhỏ. Hạ Trú, chúng ta đều biết Momo có sự mưu lợi trong thành phần, nhưng vậy thì đã sao? Cô không thể giữ nguyên The last night đẩy lên thị trường được?"

"Điều tôi muốn nói là việc đầu cơ mưu lợi không qua mặt được thị trường, không lừa gạt được người mua. Không sai, có những người mua chưa đủ chuyên nghiệp, nhưng đừng quên dù là Momo hay thương hiệu H thì vẫn phải đối mặt với một nhóm người tiêu dùng thành đạt thuộc tầng lớp thượng lưu của xã hội, họ có yêu cầu cực cao đối với chất lượng nước hoa. Mà một loại nước hoa chịu được thử thách của thị trường, cuối cùng trở thành kinh điển, chắc chắn phải dựa vào những khác biệt rất nhỏ nhặt như thế, vì chính sự nhỏ nhặt mới không thể bị thay thế." Hạ Trú nói rất nghiêm túc.

"Tôi đồng ý với ý kiến của cô." Hiếm khi thấy Quý Phi không tranh không giành, cô ta dịu giọng hơn: "Nhưng xét tình hình trước mắt, sản phẩm mới của thương hiệu H là sản phẩm riêng của thị trường châu Á, không ai dám mạo hiểm như vậy. Cô nghĩ mà xem, có bao nhiêu khách hàng khu vực châu Á tiếp nhận được sự sai khác nhỏ nhặt đó?"

"Thế nên, tôi phải tạo hương." Hạ Trú nhấn mạnh từng câu từng chữ.

Bao gồm cả Quý Phi, tất cả mọi người đều sững người.

Lát sau, Lục Đông Thâm im lặng nãy giờ mới lên tiếng: "Ý của em là sáng tạo ra một loại mùi hương?"

"Phải."

Quý Phi nhìn cô nghi hoặc: "Cô biết rõ rằng hương phổ hiện tại đã vô cùng phong phú và đầy đủ rồi, cô muốn tạo ra một mùi hương bên ngoài hương phổ?"

"Đúng." Hạ Trú nói vững vàng: "The last night nhất định phải tung ra thị trường, nhưng tôi sẽ thêm vào một mùi hoàn toàn mới, chưa hề có mặt

trên thị trường, kéo dãn khoảng cách với sản phẩm của Momo. Đồng thời, còn không ảnh hưởng tới ý nghĩa của The last night."

Tất cả mọi người đều sửng sốt xuýt xoa.

Hạ Trú nhìn sang Lục Đông Thâm, ánh mắt rực lửa: "Nhà họ Thai phạm phải một sai lầm cơ bản ất, họ chưa hiểu rõ ý nghĩa sản phẩm mới của chúng ta đã ngang nhiên cướp đi. Thế nên em đoán rằng, người tiết lộ thông tin ra ngoài là người không hiểu gì. Thật ra sản phẩm mới của chúng ta không phù hợp với định vị sản phẩm của Momo. The last night, sở dĩ em đổi thành cái tên này, thật ra là muốn biểu đạt sự cuồng hoan cuối cùng. Giống như đêm cuối cùng trên Trái Đất, không còn ngày mai nữa, cuối cùng tất cả sẽ trở về làm những hạt cát vô định giữa vũ trụ hồng hoang. Đây là một mùi hương trí mạng, nghẹt thở, khiến người ta điên cuồng lại không thể kiểm soát, là một nguồn sức mạnh đả kích vào dây thần kinh yếu ớt nhất ở tận cùng trái tim con người. Vậy thì chúng ta sẽ đưa sức mạnh này lên tới đỉnh điểm."

~Hết chương 309~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 310: Tôi Vui Là Được

Lục Đông Thâm chống cánh tay lên bàn họp, mười ngón tay đan vào nhau, ngón cái cọ cọ lên cằm, ánh mắt nhìn thẳng về phía Hạ Trú, như đang nhìn cô, lại như đang trầm tư suy nghĩ.

Ngược lại, Quý Phi lên tiếng: "Cô có biết trước sau đã mất bao nhiêu năm để thiết kế lên sản phẩm này không? Tạo hương nói thì dễ dàng, nhưng thêm vào sản phẩm mới hình thành một mùi hương hoàn toàn mới, chí ít phải mất tời gian quan sát tính ổn định của nó chứ? Còn cả thời gian sản xuất nữa."

Sự lo lắng của Quý Phi không phải là khng có lý, những người ngôi đây cũng đều là những nhân vật chuyên nghiệp theo nghề bao năm, biết quá rõ muốn ổn định mùi hương của một lọ nươc hoa cần phải tốn bao nhiêu công đoạn và thời gian. Suy nghĩ của Hạ Trú tuy liều lĩnh, nhưng trong điều kiện thời gian rộng rãi, với năng lực của cô, mọi người chắc chắn sẽ không nảy sinh nghi ngờ với cô.

Nhưng vấn đề là, thời gian.

Hạ Trú không trả lời Quý Phi, từ đầu tới cuối chỉ nhìn Lục Đông Thâm.

Lát sau, Lục Đông Thâm hỏi cô: "Em muốn tạo hương, nguyên liệu khi đưa vào sản xuất có thể cung ứng không?"

"Có thể." Hạ Trú nói rất chắc chắn: "Nhưng đường tìm nguyên liệu cung ứng em phải đích thân đi."

Câu nói này khiến đại đa số mọi người đều kinh ngạc.

Phàm là nguyên liệu, công ty đều có bộ phận Thu mua đi bàn bạc trực tiếp, nhà điều chế hương hay nhà tạo hương cùng lắm chỉ tiếp xúc với nguyên liệu trong giai đoạn đầu để điều chế thành tinh dầu hương hoặc các sản phẩm khác. Một khi nguyên liệu được quyết định rồi, họ sẽ không nhúng tay vào vấn đề cung ứng hàng phía sau nữa, mục đích là để ngăn ngừa phát sinh ô nhiễm trong quá trình ấy.

Quý Phi không bày ra quá nhiều biểu cảm sửng sốt, chỉ nhìn Hạ Trú có phần nghi hoặc, rồi âm thầm suy nghĩ.

Sắc mặt Lục Đông Thâm cũng không có gì khác lạ, bình thản như hình ảnh thường ngày của anh, cũng có thể là anh sửng sốt nhưng không thể hiện ra mặt, cũng có thể anh đã quen với sự thất thường, bất ngờ kiểu này của Hạ Trú.

Anh nói: "Em đã nghĩ đến vấn đề thời gian chưa?"

"Còn bao lâu nữa sẽ đến buổi ra mắt sản phẩm mới?" Hạ Trú hỏi ngược lại.

"Tính từ hôm nay là vừa tròn 10 ngày." Lục Đông Thâm nói.

"Đủ rồi." Hạ Trú nói nhẹ tênh.

Cô vừa dứt lời đã thành công khiến rất nhiều âm thanh xuýt xoa vang lên, lần này, ngay cả Lục Đông Thâm cũng hơi sững sờ.

Quý Phi vừa thấy nực cười vừa thấy khó tin: "Hạ Trú, tôi thấy cô bị điên rồi đấy?" Từ việc sáng tạo hương đến sản phẩm mẫu rồi đến sản phẩm mới mang ra công bố trên sân khấu, chỉ 10 ngày? Đùa gì vậy?

Đừng nói là thế giới nước hoa, cho dù là thế giới văn thuật cũng chưa từng có tiền lệ.

Trần Du ngồi nghe bên cạnh cũng hết hồn hết vía. Cô ấy cũng là người có nhiều năm kinh nghiệm, biết rằng khoảng thời gian 10 ngày muốn làm được tưng ấy việc quả thật là chuyện trên trời, trừ phi là làm một sản phẩm đối phó thì khoảng thời gian đó mới thừa thãi.

Nhưng rõ ràng Hạ Trú không coi trọng phương án ban đầu của Quý Phi, lại muốn pha chế một sản phẩm vượt lên sản phẩm mới hiện thời, đây đâu phải là sự đối phó? Hoàn toàn đã đạt tới mức độ tột đỉnh trên nền tảng cơ bản của tinh phẩm.

Cô ấy thầm toát mồ hôi hột, rồi lại ngước mắt nhìn biểu cảm của nhà điều chế hương phía đối diện. Họ có thảng thốt, có ngờ vực, còn có cả sự gian xảo, đùa cợt trên khó khăn của người khác.

Hạ Trú không màng tới cảm xúc của mọi người, từ đầu tới cuối cô chỉ nhìn Lục Đông Thâm: "Trong thời gian 10 ngày, em bảo đảm có thể giúp buổi ra mắt sản phẩm mới tổ chức như đã hẹn, đồng thời có thể mang sản phẩm mới tới buổi ra mắt đó. Đương nhiên, thời gian sau này để đưa vào sản xuất lại là chuyện khác."

Chính vì thế, đây mới là chuyện không thể hoàn thành.

Tất cả mọi người đều hiểu rõ điểm này.

"Em cần sự hỗ trợ nào không?" Lục Đông Thâm hỏi.

Hạ Trú thẳng thừng dứt khoát: "Cần anh tin tưởng em, cho em thời gian."

Tất cả mọi người đều nhìn sang Lục Đông Thâm, bày ra biểu cảm giống như "Anh cho cô ta thời gian là anh bị điên rồi".

Lục Đông Thâm nhìn Hạ Trú không chớp mắt, đôi mày như đang đăm chiêu suy nghĩ.

Lúc này tất cả mọi người đều đang đợi một câu nói của Lục Đông Thâm.

Đồng ý với Hạ Trú đồng nghĩa với việc khiến tất cả mọi người cùng mạo hiểm, nếu không đồng ý thì sự lựa chọn duy nhất chính là phương án của Quý Phi, chí ít sẽ không có sai sót gì xảy ra.

Quyết định sắp tới của Lục Đông Thâm cũng đồng nghĩa với việc quyết định ai là người có quyền kiểm soát cuối cùng đối với sản phẩm mới.

Quyết định cơ hội của một người, cũng là đường cụt của người khác.

Tất cả mọi người đều nín lặng, phòng họp im phăng phắc.

Lục Đông Thâm tựa ra sau lưng ghế, lần sờ bao thuốc lá trên mặt bàn, rút ra một điếu ngậm vào miệng, ngọn lửa từ bật lửa từ từ dâng lên, chiếu sáng đôi đồng tử sâu hút của anh, nhưng anh sáng đó cũng lại bị sự sâu xa đó nuốt chửng chỉ trong giây lát, hút vào một miền tối tăm không bờ không bến.

Anh phả ra một làn khói, làm mơ hồ khuôn mặt tuấn tú.

Cảnh Ninh ngồi chếch phía đối diện Lục Đông Thâm, đang hồi hộp nhìn anh. Thật ra trong lòng cô ấy có một linh cảm. Cô ấy đã theo anh nhiều năm như vậy, biết quá rõ dã tâm người sếp của mình.

Không phải anh yêu mạo hiểm, nếu trên đời cứ mãi mưa thuận gió hòa, chẳng ai thích dùng cái chết để trừng phạt chính mình.

Nhưng trong lòng cô vẫn có chút kỳ vọng, hy vọng lần này anh có thể dùng phương pháp an toàn nhất, cho dù thật sự làm tổn hại tới chất lượng của thương hiệu H cũng không sao, chỉ cần, mọi chuyệện không đi theo chiều hướng tệ hại hơn...

Suy nghĩ ấy vừa dứt thì cô ấy nghe thấy Lục Đông Thâm khẽ gọi: "Cảnh Ninh."

Cảnh Ninh giật mình, vội vàng cất hết mọi suy nghĩ vụn vặt, nhìn về phía Lục Đông Thâm.

Quá nửa điều thuốc của anh còn chưa hút hết, Lục Đông Thâm đã dập vào trong gạt tàn, cũng ức là anh chỉ mất một khoảng thời gian ngắn để đưa ra quyết định.

Anh chậm rãi dập đầu thuốc rồi nói: "Thông báo xuống dưới, buổi công bố sản phẩm mới tổ chức như bình thường. Yêu cầu bộ phận Thị trường, bộ phận Quan hệ và bộ phận Thương hiệu chuẩn bị sẵn sàng, các bộ phận khác vẫn phối hợp như kế hoạch cũ."

Cảnh Ninh bỗng cảm thấy đầu óc chao đảo, Lục Đông Thâm đã đồng ý với phương án của Hạ Trú.

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Quý Phi không thể bình tĩnh nữa, cô ta đứng phắt dậy: "Lục tổng, quyết định của anh quá mạo hiểm, phía tổng bộ cũng sẽ không đồng ý đâu, lỡ như..."

"Tôi sẽ đích thân có lời với tổng bộ, không có lỡ như. Nếu thật sự có vấn đề gì, tôi sẽ chịu trách nhiệm." Lục Đông Thâm ngắt lời Quý Phi, thông báo thẳng thừng.

Sau đó anh quay đầu sang nhìn Hạ Trú, ánh mắt vững vàng: "Thế nên, em phải dốc hết sức mình."

Trái tim Hạ Trú cuộn trào cảm xúc, hành động hôm nay của Lục Đông Thâm lại khiến cô nhớ tới lúc ở Thương Lăng, anh cũng cho cô thời gian như vậy, là liều một lần, và hơn cả là tin tưởng giao phó cho cô.

Cô nói: "Vâng."

Lần này, cô và anh lại bị đẩy ra đầu sóng ngọn gió, chạy đua cùng thời gian.

Hạ Trú quay mặt lại, nhìn thẳng vào vẻ mặt khó coi của Quý Phi: "Còn vấn đề gì không?"

Quý Phi nghiến răng, không nói câu gì.

Hạ Trú thấy vậy đứng lên: "Trần Du, đừng lãng phí thời gian nữa, đi thôi."

Bây giờ coi như đã bắt đầu khoảng thời gian đếm ngược, thời gian đối với họ mà nói cực kỳ đáng quý. Cô đang phải lấy mười ngày này ra để đọ với nghiên cứu mấy năm của Quý Phi. Thế nên, từng giây từng phút đều bị bẻ ra sử dụng.

Khi đi tới cửa phòng họp, Hạ Trú bỗng quay ngược lại.

Cô đi tới bên cạnh Quý Phi, chống tay lên lưng ghế, xoay chiếc ghế cô ta đang ngồi lại.

Quý Phi bất ngờ vì hành động của cô, kêu toáng lên một tiếng.

Ngay sau đó Hạ Trú cúi người xuống, chống tay hai bên ghế, giam Quý Phi vào khoảng trống giữa cô và chiếc ghế.

Quý Phi nhìn cô đầy cảnh giác, sống lưng cứng đờ dán chặt vào ghế.

Khóe môi Hạ Trú nhếch lên, khuôn mặt nửa công nửa thụ đó cực kỳ xấu xa. Cô áp mặt xuống, gần như dính sát vào mặt Quý Phi, cảnh cáo rành mạch: "Muốn đoạt lại quyền lực trong tay tôi hả, từ bỏ đi. Nói thêm một câu, tôi không cần biết việc thông tin về sản phẩm mới lần này bị rò rỉ ra ngoài có liên quan tới cô hay không. Trong vòng mười ngày tới, nếu tôi và sản phẩm mới của tôi có bất kỳ chuyện gì thì trách nhiệm cũng thuộc về cô. Lục tổng làm chứng."

Tuy Lục Đông Thâm không có quá nhiều biểu cảm, nhưng tận sâu nơi đáy mắt vẫn lấp lánh một nụ cười, như ung dung lại như khó xử.

Quý Phi sửng sốt: "Dựa vào đâu?"

Hạ Trú tiếp tục áp mặt xuống thêm chút nữa, bờ môi hồng mấp máy: "Tôi vui là được."

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 311: May Mà Cô Không Phải Đàn Ông

Ra khỏi phòng hội nghị, các nhà điều chế hương của các ekp khác đều đi vây quanh trước sau Hạ Trú, liến thoáng liên hồi, có hưng phấn, cũng có lo lắng.

Trần Du rảo nhanh vài bước để theo kịp bước chân của Hạ Trú, đè tay lên ngực, nói: "May mà cô không phải đàn ông."

"Là đàn ông thì sao?" Hạ Trú ấn thang máy, chẳng bao lâu sau cánh cửa đã mở ra.

Trần Du nói: "Cô mà là đàn ông, tôi chắc chắn sẽ yêu cô. Ban nãy, tôi còn tưởng cô định hôn Quý Phi nữa."

Hạ Trú bước vào thang máy, ekip của cô cũng bám theo sau, nghe xong đều phá lên cười.

"Tôi rảnh lắm hả, hôn cô ta chi bằng hôn mấy người đi. Mười ngày tới không có chuyện nghỉ ngơi đâu, tất cả tập trung tới phòng thực nghiệm tăng ca." Hạ Trú nói.

Mấy người đó không có ý kiến gì vì ai cũng biết thời gian đang là vấn đề cấp bách và nặng nề.

Trần Du buột miệng hỏi: "Chỉ có mười ngày thôi, cô chắc chắn bao nhiêu phần?"

"Không biết nữa, nghe theo ý trời vậy." Cửa thang máy mở ra, Hạ Trú buông một câu nhẹ tênh như vậy rồi đi ra ngoài.

Mấy người kia nghe xong đều sửng sốt, sững người tại chỗ. Khi thang máy đóng lại sau đó, họ mới chợt bừng tỉnh, vội vàng ấn nút rồi đi theo ra ngoài.

Trần Du khóc dở mếu dở, lời của Hạ Trú như một quả bom khiến cô tan xác, không toàn thây, thậm chí là muốn chết ngay.

Cô ấy không ngừng gào thét trong lòng: Hạ Trú! Cô làm gì vậy, làm gì vậy, làm gì vậy!

***

Nguyễn Kỳ đun một vò rượu, hương thơm thấm đượm cả gian phòng.

Khi Nhiêu Tôn đẩy cửa ra, một tay cô đang cầm vò rượu, một tay gác bên mép cửa. Cô ăn mặc rất thoải mái, một chiếc áo choàng dài màu cánh hồng khô, mái tóc dài gần đến eo buông xõa.

Sau khi nhìn thấy cô, sắc mặt Nhiêu Tôn dịu đi một chút, nhưng ngữ khí không hề nhẹ nhàng: "Cô còn biết đường quay về à?"

Nguyễn Kỳ liếc nhìn anh, rồi quay người đi vào trong.

Nhiêu Tôn nhìn thấy dáng vẻ không buồn trả lời đó của cô lại không biết phải trút giận vào đâu.

Sớm biết cô là một kẻ vô tình, anh đã chẳng buồn lo chuyện của cô.

Sợ cô bị người nhà họ Thai bắt nạt, anh phá lệ xen vào chuyện di chúc nhà người ta, quyết giành về cho cô phần di sản thậm chí là cả tro cốt của bố cô, kết quả thì sao?

Anh còn đang đợi tới khi cô cảm kích tới khấu đầu tạ ơn đây. Nhưng quay ngoắt đi, cô gái này đã chạy mất dạng, tới biệt thự cũng không tìm thấy cô, di động như một dụng cụ vô hình, càng không trả lời anh.

Cứ cho là cô không hứng thú gì với phần di sản ấy, nhưng chí ít cũng phải nghĩ đến chuyện tro cốt của Thai Quốc Cường do anh mang về chứ, cũng coi như đã giúp cô hoàn thành tâm nguyện, chơi trò biến mất thật chẳng ra sao.

Nhiêu Tôn đi thẳng vào trong nhà.

Căn biệt thự này chưa quá lâu đời, chỉ là nhà họ Thai vẫn thích coi nó là nhà cũ. Tuy mua từ đầu, nhà họ Thai lại thường xuyên sống ở nước ngoài, nhưng vẫn luôn có người dọn dẹp thường xuyên.

Có điều, đồ đạc về cơ bản đã được dọn sạch, trông trống trải rõ ràng.

Nguyễn Kỳ ngồi dựa vào chiếc ghế lớn trước cửa sổ sát đất.

Ánh nắng vừa đẹp.

Bên ngoài cửa sổ sát đất là vườn hoa, phóng tầm mắt ra ngoài là một màu xanh mướt. Ánh nắng tươi sáng của mùa thu được lá cây lọc qua một lượt, trải xuống lớp sàn gỗ trong phòng khách, càng khiến nó sáng lên rực rỡ.

Nguyễn Kỳ cứ ngồi uể oải như thế, cánh tay phải chống lên đầu, ngón tay bàn tay trái móc vào vò rượu. Cô uống thêm một hớp, khuôn mặt lại đỏ ửng lên vài phần.

Con người ngồi giữa phong cảnh còn đẹp hơn cả một phong cảnh làm động lòng người.

Có điều, nhìn gần thì sự lạc lõng và cô đơn trong ánh mắt cô lại khiến người ta xót xa.

Mọi sự bất mãn dâng đầy trong lòng Nhiêu Tôn bỗng tan biến mất dạng, anh khẽ thở dài một tiếng, ngồi sụp xuống, hỏi cô: "Mấy hôm nay cô đi đâu?"

Nguyễn Kỳ nhìn ra phong cảnh bên ngoài, con ngươi không buồn nhúc nhích, mệt mỏi mang chút men rượu: "Hợp táng."

"Chôn ở đâu?"

"Sông lớn biển lớn." Nguyễn Kỳ thở dài: "Tôi đã nói rồi, mẹ tôi không thích bị bó buộc, để bà được ngắm nhìn một lượt giang sơn đất nước là một chuyện tốt."

Nhiêu Tôn đúng là có từng nghe cô nhắc tới, nhưng không nghĩ là thật. Dẫu sao thì người chết đi được chôn xuống đất mới thật sự bình an. Huống hồ cô từng ôm tro cốt của mẹ tới phủ Thân vương thì ắt muốn đi theo con đường chôn cất. Ai ngờ cô nói thật.

Suy nghĩ một chút, anh hỏi cô: "Vậy sau này cô cúng bái kiểu gì?"

"Ngày sinh ngày giỗ, tế trời tế đất tế núi sông." Nguyễn Kỳ lại uống một ngụm rượu, nhìn ra ngoài cửa sổ mỉm cười: "Thật ra chúng ta đều hiểu mà, người chết rồi như ngọn đèn tắt."

Nhiêu Tôn thấy vậy, đáy lóng dâng lên chút thương xót: "Nếu đã không thích ở đây, sao còn quay về? Sao không về nhà?"

"Nhà?" Cuối cùng con ngươi của Nguyễn Kỳ cũng động đậy. Cô quay sang nhìn anh, trong ánh mắt là sự mơ màng, nghi hoặc, như một linh hồn bơ vơ, cô lẩm bẩm: "Bây giờ tôi làm gì còn nhà..."

Câu nói này khiến Nhiêu Tôn vừa thương vừa giận, anh đứng phắt dậy, nhìn cô từ trên xuống dưới, quát khẽ: "Ý của cô là, chỗ tôi không phải là nhà đúng không?"

Nguyễn Kỳ sững người.

Ánh mắt dần dần có tiêu điểm, cô thất thần nhìn Nhiêu Tôn một lúc lâu, ánh sáng trong đôi mắt đó giống như những vì sao trên sông Ngân Hà, che giấu một thứ tình cảm rất sâu. Nhưng một lát sau, ánh sáng ngân hà vạn trượng đó cũng bị giấu đi theo.

Cô quay đầu lại ngồi dậy, mắt hướng ra ngoài cửa sổ, im lặng.

Chỉ để lại cho Nhiêu Tôn một bóng lưng.

Cô độc, lẻ loi, giống như con thuyền mắc cạn ngàn năm vào bờ cát.

Nhiêu Tôn xoa xoa chóp mũi, cảm thấy mình nói có hơi nặng lời một chút, lại thấy sự bất lực ấy của cô, anh bắt đầu thấy không đành lòng.

Ngẫm nghĩ một chút, anh thẳng thừng ngồi xuống bên cạnh cô, giơ tay nới lỏng cổ áo để dễ thở hơn.

Nguyễn Kỳ đánh mắt nhìn anh, sau đó lại cầm vò rượu lên.

Nhiêu Tôn ngăn cô lại, tiện thể giật luôn lấy vò rượu.

"Giật rượu của tôi làm gì? Trả tôi!"

Nói rồi Nguyễn Kỳ giật lại, Nhiêu Tôn nhanh tay giơ cao vò rượu lên. Nguyễn Kỳ vồ hụt, trở ngược tay giật tiếp. Nhiêu Tôn lại đổi tay, làm vò rượu thay đổi vị trí. Nguyễn Kỳ không kịp thu người về, lập tức bổ nhào vào lòng anh.

Cô sốt sắng ngẩng đầu lên oán trách: "Tôi uống rượu gây trở ngại gì cho anh?"

"Cô là người tôi bảo vệ, uống say khướt vào còn ra thể thống gì?" Nhiêu Tôn nhíu mày quát.

Nguyễn Kỳ không nói nữa, nhìn anh bất động.

Ở khoảng cách này, cô thấy anh thật sự rất đẹp trai, khuôn mặt có dáng, mắt sâu, mũi thẳng. Cô luôn cho rằng đàn ông một mí mắt sẽ nhỏ, nhưng Nhiêu Tôn thì không. Đôi mắt anh dài, có thần, khi hơi nheo lại mang ba phần uy nghiêm, bốn phần phong lưu, còn lại là tà mị.

Cực kỳ ngông cuồng, cố chấp, thi thoảng còn trẻ con nữa.

Cô nhìn anh, như rơi vào khoảng sâu thẳm trong ánh mắt anh. Đó là một vùng vũ trụ hồng hoang không có bến bờ, có một lỗ đen đang từ từ hút cô vào trong.

Cô nhìn thấy gò má anh đang càng lúc càng sát lại, sau đó là tới đôi mắt anh...

Khi bờ môi gần như áp sát, ngoài cửa sổ có một con chim bất ngờ tung cánh bay qua làm kinh động cả hai con người đang chuẩn bị hút vào nhau.

Nguyễn Kỳ giật mình tỉnh giấc, đẩy Nhiêu Tôn ra.

Nhiêu Tôn như cũng tỉnh khỏi cơn mộng mị, bị cô đẩy một cái, trọng tâm không vững, một tay phải chống xuống đất giữ vững cơ thể. Anh nhìn Nguyễn Kỳ chăm chằm, hơi thở có phần gấp gáp.

"Trả tôi." Nguyễn Kỳ không quên vò rượu, giật lại từ tay anh, cô không nhìn anh nữa, nhưng khi uống rượu vào, vành tai càng đỏ ửng lên.

Nhiêu Tôn vẫn giữ nguyên tư thế ngã ngửa đó, bất thình lình nhớ lại chút ký ức vụn vặt về đêm say rượu kia, bỗng chốc cảm thấy gượng gạo.

Rất lâu sau anh mới ngồi thẳng dậy, hắng giọng nói: "À.. Sau này cô đến chỗ tôi ở đi, tôi sẽ có trách nhiệm với cô, tôi lo cho cô."

Nguyễn Kỳ quay đầu thảng thốt nhìn anh, ngụm rượu trong miệng chưa kịp nuốt, phun thẳng ra áo sơ mi của anh...

~Hết chương 311~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 312: Anh Thích Tôi Rồi Sao?

Hoàn toàn bất ngờ.

Lần này tới lượt Nhiêu Tôn sửng sốt, anh cúi đầu xuống nhìn một mảng ướt đẫm trước ngực, nghiến răng: "Nguyễn Kỳ! Cô rắp tâm trả thù đúng không?"

Sau chuyện tối hôm đó, Nhiêu Tôn cũng dần dần nhớ ra không ít, trong đó bao gồm cảnh tượng mình nôn đầy ra người Nguyễn Kỳ. Tuy rằng mọi hình ảnh đều vụn vặt tan tác, thế nhưng anh vẫn nhớ mảnh vụn "nôn mửa" ấy.

Nguyễn Kỳ tuy ngượng ngập nhưng vẫn cứng miệng: "Cũng coi như có qua có lại, hòa nhau."

Nhiêu Tôn nghiến răng kèn kẹt: "Cô nói đi, cô cũng được coi là một cô gái xinh đẹp, sao tâm địa lại độc ác thế hả?"

Nguyễn Kỳ xách vò rượu lên, tảng lờ anh.

Nhiêu Tôn đứng lên, tự động đi tìm giấy ăn. Anh phải tìm một vòng mới tìm thấy, men rượu trên áo sơ mi cũng đã tỏa mùi đi hết, chỉ để lại một thứ mùi ngọt ngào.

Anh nắm chặt tờ khăn giấy trong tay, ngồi lại xuống bên cạnh Nguyễn Kỳ, ra sức cọ cọ nó lên áo, ngữ khí không thiện chí: "Nha đầu chết tiệt, áo sơ mi này của tôi mới may xong đấy!"

Nguyễn Kỳ ngửa cổ uống thêm một ngụm rượu, uể oải nói: "Con người sống nhờ thể diện, anh đâu có nghèo đến nỗi chỉ có độc cái áo sơ mi này!"

Chửi người rất khó chịu.

Nhiêu Tôn bực dọc: "Cô nói xem, cô khó dễ với chính mình làm gì chứ? Ở đây muốn gì cũng không có, mấy hôm nay cô ăn gì, uống gì?"

Nguyễn Kỳ quay đầu nhìn anh chằm chàm, từ tốn nói bằng một ngữ khí có thể khiến người ta tức chết: "Cậu chủ Tôn, ông anh chưa dùng dịch vụ ship đồ ăn bao giờ à?"

Nhiêu Tôn tức giận đáp: "Nhìn thấy nhân viên trong công ty dùng rồi."

Nguyễn Kỳ muốn cười, nhưng cố nhịn, khẽ thở dài: "Con người ấy mà, sợ nhất là sống trên mây, trở thành một kẻ cực ngốc."

Nói xong câu này, cô không nghe thấy Nhiêu Tôn cãi lại nữa. Hiếm có dịp cô dìm anh như vậy mà anh không phản bác. Nguyễn Kỳ nhìn anh, anh không đoái hoài tới cô, vẫn đang cúi đầu lau sơ mi, dáng vẻ cố chấp ấy trông rất thú vị.

Cô còn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy anh, đúng như đánh giá của mọi người dành cho anh. Một Thái tử gia kinh thành, ngạo mạn hống hách, không coi ai ra gì.

Nhưng bây giờ lại cảm thấy, thật ra anh còn quá trẻ con, ví dụ như bây giờ, còn có nét đáng yêu nữa.

"Này!" Cô gọi anh.

"Gì?"

Nguyễn Kỳ quay người lại đối diện anh, hỏi với vẻ rất khó hiểu: "Ban nãy anh nói sẽ chịu trách nhiệm với tôi, trách nhiệm gì?"

Nhiêu Tôn nghe xong câu này, bất ngờ cảm thấy gượng gạo. Anh vo tròn tờ giấy ăn trong tay lại, nghịch qua nghịch lại, làm như rất thoải mái.

"Buổi tối hôm ấy... thì đó... chẳng phải tôi không thân thiện với cô lắm sao?"

Nguyễn Kỳ nhướng mày nhìn anh.

Nhiêu Tôn quăng cục giấy đi, đối diện với cô: "Tuy rằng hôm đó tôi chưa thực sự làm gì cô, nhưng dù sao cũng đã bất lịch sự làm tổn thương cô, thế nên tôi cảm thấy tôi cần phải chịu trách nhiệm với cô."

Chí ít thì xé rách áo cô cũng phải đền chứ.

Nguyễn Kỳ biết anh đang ám chỉ hành vi đè cô xuống tối hôm đó. Ngẫm nghĩ một chút, cô đưa vò rượu trong tay cho anh.

Nhiêu Tôn liếc nhìn vò rượu: "Không uống."

"Đây là rượu mà đến Hạ Trú cũng thích uống." Nguyễn Kỳ cười nói.

"Cô ấy thích là tôi phải thích à?"

Nguyễn Kỳ đẩy vò rượu ra trước mặt anh: "Đây là rượu tôi ủ đó, làm khó được Hạ Trú, anh không tò mò sao?"

Quả thực làm dấy lên sự hiếu kỳ trong người Nhiêu Tôn. Anh cầm vò rượu lên uống một ngụm, sau đó nhíu mày đặt xuống: "Thế này mà gọi là rượu?"

"Rượu hoa quả, cảm giác có ngọt một chút, không thể so với rượu nặng được." Nguyễn Kỳ lại dựa vào ghế như một con mèo lười: "Bên trong có tổng cộng 15 loại hoa quả, nhưng Hạ Trú chỉ ngửi ra được 14 loại, cô ấy nhận thua với tôi trong điện thoại rồi."

15 loại hoa quả?

Nhiêu Tôn tặc lưỡi, nhấp thêm ngụm nữa, nếm một lúc lâu: "Chỉ ngửi ra được mùi táo."

Nguyễn Kỳ chép miệng lắc đầu, đây chính là khoảng cách giữa người với người đấy.

"Đang yên đang lành tôi ngồi đây nếm rượu với cô làm gì, là rượu ngon thì tôi đã nhịn." Nói rồi, Nhiêu Tôn đứng lên: "Mau đi theo tôi, nói linh tinh làm gì?"

"Anh đối xử với Hạ Trú cũng kiểu này à?"

"Sao đang dưng cô cứ thích nhắc tới cô ấy thế?" Nhiêu Tôn không vui.

"Nhắc cô ấy, vì tôi muốn biết, hôm nay bỗng dưng anh nói mấy lời đó là vì áy náy, hay là..."

"Hay là gì?"

Nguyễn Kỳ nhìn anh chằm chằm.

Nhiêu Tôn bị cô nhìn đến mất tự nhiên: "Cô có chuyện gì thì nói đi, đừng khó dò như thế."

Nguyễn Kỳ im lặng một lúc, bỗng nhiên hỏi anh: "Anh thích tôi rồi sao?"

Một câu hỏi khiến Nhiêu Tôn nghẹn lời.

Anh đứng đực ra đó nhìn cô, rất lâu sau mới phản ứng lại, nhíu mày: "Cô nói xem, sao cô không có chút bẽn lẽn nào của con gái vậy hả?"

Nguyễn Kỳ hơi nghiêng đầu, ánh mắt xuyên qua ánh nắng trong veo rơi xuống vành tai anh, cô đăm chiêu: "Vành tai đỏ lên kìa? Thiếu niên trong sáng, rượu của tôi không nặng lắm đâu."

"Không đi theo tôi chứ gì?" Nhiêu Tôn lảng tránh vấn đề, xắn tay áo lên.

Nguyễn Kỳ thấy tư thế đó không ổn lắm, bèn cảnh giác: "Anh định làm gì?"

"Không rắn với cô, cô không biết cái tên Nhiêu Tôn của tôi viết thế nào phải không?" Nhiêu Tôn sải bước tới trước, lập tức kéo cô lên, cánh tay rắn chắc khoác lên người cô, bế ngang cô lên.

"Về nhà!"

***

Mọi người trong ekip của Hạ Trú đều đã có mặt tại phòng thực nghiệm Thuận Nghĩa, ban ngày làm việc, buổi tối cũng tăng ca, mệt rồi thì ngủ tại đó.

Cả quá trình được niêm phong, di động được bật mạng, nhưng không được quay phim hay ghi hình tại nơi làm việc.

Ngoài khu nghỉ ngơi, bình thường được Hạ Trú trang trí rất dịu dàng ra, khu vực làm việc đều được tiến hành vô trùng một loạt. Căn phòng ở tiền

viện và phòng khách chủ yếu dùng để tiếp khách và nghỉ ngơi. Đi xuyên qua là tới phòng ngủ ở hậu viện, nơi tập trung của cả ekip.

Một diện tích tới trăm mét vuông, những máy móc tiên tiến, còn đủ các khu vực biệt lập như khu chiết tách, khu chưng cất, khu khử trùng, khu đông lạnh, khu bảo quản... Mùi hương nhân tạo và mùi hương tự nhiên đều được phân loại để chuẩn bị sử dụng.

Các khu vực được ngăn cách nhau bằng lớp kính thủy tinh để tiện cho mọi người phối hợp làm việc.

Các dụng cụ bằng thủy tinh được hương liệu hay tinh dầu được xếp thẳng hàng, từ trên xuống dưới nhiều tầng, trong mỗi ống đều được cắm một ống hút mảnh để tiện pha chế mùi hương.

Ai nấy đều bận rộn.

Mỗi người phụ trách một lĩnh vực khác nhau, khi cân đo nguyên liệu có người phụ trách đứng bên quan sát và giám sát.

Cũng có người phụ trách chỉnh màu và pha chế trong nồi hương.

Trong lúc bận rộn, mọi người cũng không quên đùa giỡn về bữa trưa hôm nay.

Có người nói đầu bếp hôm nay bị tịt mũi, bỏ quá nhiều hồ tiêu, sặc đến độ mũi còn đau.

Có người nói sau này phải đổi nhà hàng, nhà hàng đó nấu càng lúc càng ít hơn.

Còn có người nói: Chúng ta đều là những người ăn bằng mũi, sau này vẫn nên ít ăn đồ cay thôi, ảnh hưởng công việc.

Vì đóng kín cửa, thế nên trong phòng thực nghiệm không có người giúp việc theo giờ hay bảo mẫu, mỗi người phụ trách vệ sinh riêng trong khu vực sản xuất của mình, ăn cơm thì gọi ship ngoài.

Thi thoảng Hạ Trú có tâm trạng cũng thể hiện chút tài mọn cho họ xem.

Trong lúc mọi người đang mồm năm miệng mười, Trần Du bực dọc nói: "Mấy người đúng là chỉ nhìn người ta cười không thấy người ta khóc. Nguyên liệu trong căn nhà này đều là tâm huyết nhiều năm của Hạ Trú. Có nguyên liệu mọc ở nơi không người, có nguyên liệu trên tận núi tuyết, lại có nguyên liệu ở vực sâu hay sa mạc, cô ấy đều từng bước tìm ra. Cho dù Quý Phi có tới, cũng không thể vất vả được bằng cô ấy."

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 313: Chỉ Để Gặp Mặt Cô

Câu ấy đã khiến tất cả mọi người im bặt.

Quả thực đúng như vậy, rất nhiều nguyên liệu cực kỳ quý hiếm, thậm chí có nhiều loại mà những người ở trong nghề nhiều năm như họ còn chưa từng nghe qua, có những loại chỉ tồn tại trong các hương điển cổ xưa, thậm chí có nguyên liệu còn truyền thuyết hơn cả truyền thuyết, nhưng chỉ có những thứ Hạ Trú không muốn lấy chứ không có những thứ cô không lấy được.

Thấy thái độ của Trần Du không tốt, còn nhíu chặt mày, người đứng bên cạnh hỏi cô ấy đã xảy ra chuyện gì. Trần Du thở dài nặng nề: "Cũng không biết Hạ Trú rốt cuộc đang nghĩ gì, thêm vào nguyên liệu mới, nước hoa cần ít nhất nửa tháng, làm sao kịp được chứ."

Đây không phải là lo lắng của một mình Trần Du, thế nên, trong giây lát cả phòng thực nghiệm đều trầm mặc.

Hạ Trú đang ở gian trước.

Sau khi ăn xong bữa trưa, phân công đầy đủ nhiệm vụ rồi cô tự đóng cửa ngồi trong phòng.

Cô ôm chiếc trống châu Phi đã đi theo mình từ Thương Lăng tới Bắc Kinh đó trong lòng, chính là chiếc trống đã từng là vật trấn cho tiệm bán trống ở Thương Lăng, tuyệt đối không được bán đi.

Chiếc trống châu Phi này được làm tỉ mỉ hơn bất kỳ chiếc trống nào trong tiệm, khi gõ nhẹ lên sẽ thoang thoảng một mùi trầm hương. Đương nhiên, nếu là bình thường, Hạ Trú sẽ không dễ dàng chạm vào chiếc trống này.

Bây giờ, cô nhẹ nhàng vỗ vào nó.

Tiếng trống kéo dài, trầm trầm.

Một chiếc trống châu Phi là tốt hay xấu được quyết định bởi gỗ và da trống. Thân trống chắc chắn phải được làm từ loại gỗ thượng hạng, mặt trống chắc chắn phải được làm từ loại da thượng hạng.

Chiếc trống này do cô đích thân làm, chỉ riêng việc tìm nguyên liệu gỗ làm thân trống, cô cũng đã phải đi khắp ngọn núi Thiên Chu ở Thương Lăng.

Rồi lại mất gần nửa tháng tỉ mỉ mới hoàn thành được chiếc trống này.

Mỗi một chữ bùa khắc trên trống cũng do chính tay cô khắc.

Hạ Trú gõ nhẹ nhàng khoảng hai, ba phút, sau đó dừng lại, ngón tay vuốt nhẹ lên mặt trống, thân trống, dây trống, vuốt qua từng nơi cô đã tỉ mỉ thiết kế.

Rồi cô lại im lặng vài phút.

Cô sờ vào con dao Phần Lan bên cạnh mình.

Cô rút dao ra khỏi chuôi.

Lưỡi dao sáng loáng, phản chiếu ánh sáng sắc lẹm.

Hạ Trú cắn răng, nín thở, giơ con dao Phần Lan lên rồi đâm xuống thật mạnh.

Giây phút mũi dao chọc thủng mặt trống, cô bỗng cảm thấy trái tim mình như bị dao đâm. Cô giơ tay trái lên ấn vào ngực. Phải rất lâu sau, cuối cùng cô mới xoa dịu được cơn đau đớn. Bàn tay phải cầm dao gia tăng sức mạnh, lưỡi dao men theo những đường nét từ từ rạch mặt trống ra...

***

Vào lúc Trần Du đang đau đầu thì thấy Hạ Trú đi vào.

Cô đã mặc quần áo vô trùng xong xuôi, sắc mặt trông có phần nhợt nhạt.

Trần Du nhìn thấy cô như thấy cứu tinh, tiến lên trước, hỏi: "Vấn đề làm chín* nước hoa phải giải quyết thế nào?"

*Thuật ngữ hóa học "Ageing effect".

"Để tôi giải quyết." Hạ Trú tiến đến khu vực tách hương liệu.

Trần Du đi theo, hạ thấp giọng gạn hỏi: "Theo thời gian thông thường, chúng ta vốn dĩ..."

"Đủ dùng." Hạ Trú trả lời nhẹ nhàng.

Trần Du không biết nên nói gì, rõ ràng Hạ Trú không định giải thích cho cô ấy nghe.

Chẳng bao lâu sau, cô ấy thấy Hạ Trú cầm một chiếc túi vô trùng ra, bên trong đựng một thứ gì giống như da. Hạ Trú lấy nhíp gắp thứ bên trong

đó ra, tiến hành rửa sạch sẽ. Suốt cả quá trình, Trần Du nhìn rất rõ ràng, thật sự là một miếng da.

"Đây là gì vậy?" Trần Du tò mò hỏi: "Sao lại giống như... da của loài động vật nào đó thế?"

"Là da trống." Hạ Trú không giấu giếm cô ấy, rửa sạch lớp da trong tay hết lần này đến lần khác: "Nhiều năm về trước, tôi đã tìm một thứ hương liệu rất quý hiếm, rửa sạch phơi khô rồi nghiền nát thành bột. Loại hương liệu này chỉ có thể sống ký gửi vào da, lâu dần mùi hương chiết tách ra sẽ khá nặng, hơn nữa còn trộn lẫn với mùi thơm của da, thích hợp nhất dùng cho việc ổn định mùi hương cơ bản. Thế nên tôi đã làm lớp da bảo vệ hương liệu ấy thành da trống châu Phi, luôn mang theo bên mình, khi cần sẽ sử dụng."

Trần Du hiểu ra.

Trong việc điều chế mùi hương, những sản phẩm có mùi da thuộc rất hay gặp, nhất là trong các sản phẩm nước hoa nam giới, đó là một trong những mùi hương không thể thiếu.

Nhưng, thật ra Trần Du vẫn còn không ít nghi vấn. Ví dụ như cho dù có hương liệu và da thuộc được chế tạo bí mật thì làm sao để tiết kiệm thời gian làm chín?

Thậm chí cô ấy còn muốn hỏi loại nguyên liệu này rốt cuộc là gì, sao có thể khiến Hạ Trú tự tin chiến thắng được Quý Phi như vậy?

Vô vàn những vấn đề ấy cứ xoay tròn trong cổ họng, khiến Trần Du đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích.

Hạ Trú thấy vậy bèn hỏi: "Còn chuyện gì sao?"

Sắc mặt Trần Du có chút không tự nhiên. Ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng cô ấy cũng không hỏi nhiều, chỉ hắng giọng: "Tôi muốn xem bên cô có cần giúp đỡ gì không."

"Tạm thời không cần, tôi chiết tách và chưng cất nguyên liệu trước đã." Hạ Trú rửa sạch lớp da, sau đó đặt vào đĩa thủy tinh. Các lần nước đã rửa cô không đổ đi mà cũng lần lượt cho vào trong các ống thủy tinh.

Cứ như vậy, cô bận rộn tới tận khi mặt trời xuống núi.

Có một nhà điều chế hương đi từ ngoài vào, khẽ thở dài một tiếng: "Hoàng hôn ngoài kia đẹp lắm luôn, cả bầu trời cứ như bùng cháy vậy."

Có người tạm dừng nghỉ ngơi, có người vẫn tất bật công việc.

Bấy giờ Hạ Trú mới ý thức được thời gian.

Trôi nhanh như tên bắn.

Di động chợt rung lên, cô tháo găng tay, liếc nhìn sau đó gọi Trần Du tới, bảo cô ấy làm tiếp.

Khi Hạ Trú đi ra, Trần Du dùng ống hút từng chút dịch sau khi đã chưng cất rồi nhỏ lên giấy quỳ, giấy quỳ thay đổi màu thể hiện tính kiềm.

Cô ấy ngửi thử.

Là một mùi hương rất đặc biệt.

Giống trầm hương, nhưng chắc chắn không phải trầm hương, lại có một mùi da thuộc thoáng qua, nhưng lại nồng hơn da thuộc.

Trần Du không hiểu.

Đây rốt cuộc là hương liệu gì?

***

Khi Hạ Trú đi ra, ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên, đường chân trời đỏ rực, bóng tối đã sắp nuốt đi tia sáng cuối cùng, lại một ngày trôi qua trước hạn giao nộp sản phẩm mới.

Lá của cây ngân hạnh trong vườn xào xạc, gần như sắp rụng xuống. Gió cũng nổi lên, lạnh hơn không ít. Có phiến lá rụng ngay bên cạnh chân Hạ Trú.

Cô nhìn xuống.

Lá đã vàng quá nửa, không bao lâu nữa, khu vườn này sẽ bị sắc vàng kim nhuộm kín trời.

Nói thật lòng, Hạ Trú rất chờ đợi.

Đây là ngày thu đầu tiên cô đón sau khi trở về Bắc Kinh.

Trời xanh lá vàng, tường đỏ gạch lưu ly là những ký ức đẹp nhất về cảnh thu còn lưu lại trong đầu óc cô.

Cô kéo sát quần áo vào người.

Bên ngoài, xe của Lục Đông Thâm đang đỗ.

Không có tài xế, anh đích thân lái xe đến đây. Hạ Trú rảo nhanh vài bước. Lục Đông Thâm rướn người mở cửa xe ghế phụ, cô liền cúi đầu chui vào.

Cô mang theo chút thu vào trong, lành lạnh.

Sau khi cửa xe đóng lại, Lục Đông Thâm kéo tay cô qua, bọc trong lòng bàn tay mình: "Nhiệt độ hạ rồi, sao không mặc thêm ít quần áo?"

"Có mấy bước, cũng không lạnh." Hạ Trú nhận được tin nhắn Wechat của anh thì ra ngay, còn cố tình hỏi anh: "Tới kiểm tra tiến độ công việc à?"

Lục Đông Thâm nhẹ nhàng xoa bàn tay hơi lạnh của cô, cười nói: "Nhớ em."

Hạ Trú cảm thấy ấm áp.

Bàn tay anh ấm áp, cả lời nói của anh cũng ấm áp.

"Sao không vào trong?"

Lục Đông Thâm nói: "Sợ quấy rầy em làm việc."

Hạ Trú không nhịn được, dựa vào người anh: "Anh phải nhớ, em vì anh mới liều mạng như vậy đấy."

"Vâng." Lục Đông Thâm cười khẽ ôm lấy cô, hôn lên trán cô: "Bà Lục càng vất vả càng có công."

Hạ Trú buông tiếng thở dài, không có mấy chuyện rắc rối này, chẳng phải cô đã là bà Lục danh chính ngôn thuận rồi sao?

Lục Đông Thâm nghe xong hỏi cô có chuyện gì.

Cô không than phiền nữa, hỏi anh: "Hôm nay thế nào rồi?"

"Họp cả ngày, ngày mai anh bay tới Thượng Hải một chuyến." Lục Đông Thâm khẽ nói.

Hạ Trú biết anh không chỉ bận mỗi việc của Skyline, các dự án và các sản nghiệp thuộc quyền quản lý đều cần anh gật đầu. Thế nên, vì nhung nhớ, anh lái xe từ trung tâm thành phố ra đến tận đây chỉ để gặp mặt cô, điều này càng khiến cô ấm lòng.

~Hết chương 313~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 314: Tình Lang Trọn Đời Khó Kiếm

Hai người yên lặng tựa vào nhau.

Sắc trời ngoài cửa xe dần dần mất đi ánh sáng, cả chút ráng chiều cuối cùng cũng bị nuốt mất.

Hiếm có dịp được yên tĩnh như vậy.

Hạ Trú cảm thấy từ khi quen Lục Đông Thâm tới giờ, cô càng ngày càng trân trọng những giây phút yên bình như thế này. Không suy nghĩ gì cả, không làm gì hết, cứ thế ngồi tựa vào nhau, ngắm mặt trời mọc rồi lại lặn, hưởng thụ phong hoa tuyết nguyệt.

"Anh sắp phải đi ngay sao?" Lát sau, cô khẽ hỏi.

Lục Đông Thâm giơ tay lên xem đồng hồ rồi nói: "Còn được ở bên cạnh em nửa tiếng nữa, sau đó phải về công ty họp trực tuyến."

Hạ Trú ôm chặt lấy anh, thật sự không muốn để anh đi.

Lục Đông Thâm ấm lòng vì sự dựa dẫm của cô, giơ tay vuốt ve gáy cô, rồi cúi đầu hôn khẽ lên môi cô, tai ấp má kề, thì thầm nhỏ nhẹ: "Có phải chuyện gì khó khăn không? Cần anh giúp gì không?"

Hạ Trú lắc đầu, điều duy nhất cô cần chính là muốn được nép vào lòng anh như thế này, cảm nhận nhiệt độ cơ thể anh, mùi hương của anh.

"Em có thể làm được, anh phải tin em."

Lục Đông Thâm khẽ cười, đáp một tiếng "Được".

Hạ Trú vùi mặt vào trong hõm cổ anh, cọ cọ nhẹ mấy cái, nhưng rồi lại thở dài nặng nề: "Anh bảo rốt cuộc là ai đã tiết lộ thông tin về sản phẩm mới?"

"Không cần biết là ai, chỉ cần không khiến em liên lụy là được." Lục Đông Thâm nói.

Hạ Trú ngước mắt lên nhìn anh: "Có phải anh đã có đối tượng nghi ngờ rồi không?"

"Vẫn đang điều tra." Lục Đông Thâm khẽ nói.

Một câu trả lời nhẹ tênh khiến Hạ Trú vừa yên tâm lại vừa thấp thỏm. Cô biết Lục Đông Thâm hành sự trước nay vẫn luôn cẩn trọng tính toán kỹ càng, nhưng cô cũng lo lắng rằng chuyện này không đơn giản như vậy. Có thể tuồn thông tin sản phẩm mới ra ngoài triệt để như vậy, không nghi ngờ gì, chắc chắn là có gián điệp.

Nhưng nghi ngờ là một chuyện, có bằng chứng xác thực lại là một chuyện khác.

Đôi mày hơi nhíu lại của cô bị ngón tay Lục Đông Thâm vuốt phẳng.

Anh đưa cô dựa ra sau ghế, rồi cúi xuống, ngón tay di chuyển từ đầu mày cô xuống gò má rồi nhẹ nhàng vuốt ve. Anh khẽ cười: "Em ấy à, nhiệm vụ của em chính là hoàn thành công thức của sản phẩm mới. Còn những việc khác, đừng suy nghĩ gì cả, cũng đừng lo lắng."

Đầu ngón tay Lục Đông Thâm ấm áp và thấm một mùi hương sạch sẽ. Hạ Trú rất thích ngón tay của anh, khớp xương vừa rõ ràng vừa thon gầy.

Đó là bàn tay có thể thao túng thị trường, hô mưa gọi gió giữa những lợi ích, khi rơi xuống khóe mắt cô lại mang một nét dịu dàng vô bờ.

Nói xong những lời ấy, anh hạ thấp mặt xuống, phủ môi mình lên môi cô, sau đó khẽ gặm cắn bờ môi cô từng chút một, cười khẽ: "Cũng không thể không nghĩ gì đâu nhé, em phải nhớ anh."

Đồ tự mãn.

Hạ Trú định nói như vậy, nhưng trái tim nhỏ bé lại bị anh chọc ghẹo, đập thình thịch liên hồi, như sóng dậy từng cơn. Cô đang nghĩ, người nào nói tình yêu nam nữ chỉ ngọt ngào trong ba tháng là nói linh tinh, hoặc có lẽ vì họ chưa gặp được người chính xác.

Khi gặp được đúng người rồi, thì bất luận là bao lâu, ngày nào cũng thấy như mới yêu vậy.

Cô vòng tay qua cổ anh.

Nụ hôn của anh di chuyển qua môi cô, luồn lách vào trong khoang miệng, mũi lúc một sâu đậm hơn. Tay anh vuốt ve gò má, chóp mũi chạm vào vành tai, khiến cô ngơ ngẩn.

Sự sâu sắc miên man ấy thấm cả vào hơi thở của anh, khi anh lên tiếng, giọng nói gợi cảm vô cùng.

Anh nói: Bé con, anh nhớ em.

Một câu "Anh nhớ em" so với câu "Anh nhớ em rồi" ban nãy mang hai hàm nghĩa khác nhau. Hạ Trú cảm thấy trong người cũng có nguồn sức mạnh nào đó đang co rút lại đột ngột.

Không phải là điều cô có thể kiểm soát.

Là phản ứng bản năng cô dành cho anh.

Hạ Trú buông bàn tay đang chạm lên ngực anh ra, đầu ngón tay truyền tới chỉ toàn hơi ấm của anh. Ngón tay cô nhẹ nhàng lướt qua yết hầu gợi cảm của anh, chỉ thấy nó trượt lên trượt xuống.

Cô không nhịn được cười.

Qua một thời gian dài ở bên nhau, cô biết rất rõ điểm nhạy cảm của Lục Đông Thâm nằm ở tai, nằm ở cổ. Có lúc cô thích hôn lên cổ anh, nghe hơi thở của anh từ vững vàng tới nặng nề rồi hỗn loạn.

Lục Đông Thâm biết cô có ý trêu chọc, cúi đầu cắn lên ngón tay cô, con ngươi lấp lánh nụ cười, nhưng cũng như đang chứa đựng một con thú: "Đừng thêm dầu vào lửa."

Hạ Trú biết anh không có thời gian, thế nên cũng không chọc anh nhiều, chỉ mím môi cố nhịn cười.

Sắc trời đêm trong trẻo, ánh trăng sáng rực.

Khuôn mặt người con gái trong lòng được ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu vào, càng thêm nõn nà, rực sáng. Đôi mắt tuyệt đẹp toát ra một sự yêu mị, nụ cười như vươn ra một chiếc móc câu, khiến anh không kìm được lòng mình.

Lục Đông Thâm âm thầm hít sâu một hơi.

Nhưng lại không kháng cự được nụ cười khẽ của cô.

Anh cúi đầu xuống, cắn lên môi cô, khi nghe cô kêu đau anh mới ngẩng mặt lên.

Xoa đầu cô, Lục Đông Thâm nói: "Anh sẽ trở về Bắc Kinh nhanh thôi, có chuyện gì lập tức liên lạc với anh."

Hạ Trú gật đầu.

Cô ôm chặt anh, nép vào lòng anh.

Rõ ràng đây không phải lần đầu tiên ly biệt, nhưng cô lại nhung nhớ một cách lạ thường, cứ như mới xa nhau lần đầu vậy.

***

Hôm sau lại là một ngày nắng đẹp.

Xem qua tin tức thì trong một môi trường bị sương mù bao phụ, trước đông vẫn còn một ngày nắng ráo thế này quả thật là hiếm hoi.

Hạ Trú không có thời gian thưởng thức trời thu Bắc Kinh, những người khác cũng vậy, ai cũng đang bận rộn cho bước cuối cùng.

Tuy rằng mọi người không gọi tên được nguyên liệu mà Hạ Trú cho thêm vào công thức, nhưng Hạ Trú có ý giấu thì mọi người cũng không gạn hỏi nhiều.

Khoảng thời gian này, Quý Phi vẫn luôn ở Bắc Kinh.

Cô ta đúng là không tới phòng thực nghiệm, nhưng lại gọi điện thoại cho Hạ Trú.

"Lấy sở thích cá nhân của cô để quyết định thị trường, Hạ Trú, cô quá ích kỷ rồi đấy."

Khi nhận điện thoại, Hạ Trú đang ngồi nhàn nhã dưới bóng cây ngân hạnh, nấu một bình hồng trà. Nước trà sôi sục, lá trà nằm thẳng cẳng trên

nước nóng, tỏa ra mùi thơm phức.

"Cứ coi như là tôi ích kỷ đi. Quý Phi, cô làm gì được?"

Quý Phi á khẩu giây lát, lát sau ngữ khí của cô ta trở nên không vui: "Bây giờ tôi càng ngày càng nghi ngờ chuyện này do cô làm đấy."

"Như nhau cả thôi." Hạ Trú thản nhiên đáp: "Trước kia cô cũng đâu phải chưa làm mấy trò hèn hạ."

"Công thức đó vốn không phải của cô, cô giả vờ làm nạn nhân gì chứ?" Quý Phi lạnh lùng quát.

"Nhưng công thức là của Tả Thời." Hạ Trú cười khẩy: "Mấy người vì tự tư tự lợi có thể bán đứng cả bạn bè thì còn chuyện gì không làm được?"

Ở đầu kia, Quý Phi trầm mặc rất lâu mới lên tiếng: "Lẽ nào cô chưa từng nghĩ, Tả Thời có lẽ không tốt đẹp như cô tưởng sao?"

Hạ Trú nghẹt thở, ngón tay bấu chặt vào tách trà, lạnh giọng: "Quý Phi, cô còn thể diện không? Năm xưa bao nhiêu khổ cực tôi phải chịu đựng là nhờ ai? Bây giờ Tả Thời không còn, cô nói gì mà chẳng được!"

Quý Phi im lặng.

Chỉ còn tiếng thở khẽ khàng vọng qua sóng điện thoại, ong ong bên tai Hạ Trú.

Cách một lúc lâu, cô ta mới lên tiếng: "Chuyện sản phẩm mới không phải do tôi, cô thích tin hay không thì tùy."

Hạ Trú thẳng thừng ngắt máy.

Có một loại tổn thương chỉ ở ngoài da, nên lâu dần cũng nhạt đi, ví dụ như hành vi của Trần Du.

Lại có một kiểu tổn thương thấm vào lòng, cho dù năm tháng trôi qua, gốc rễ của nó vẫn còn đó, mỗi lần chạm vào máu vẫn chảy, ví dụ như Quý Phi và Vệ Bạc Tôn.

Thế nên, không cần biết Hạ Trú tin hay không, đã tổn thương một lần thì không thể tha thứ.

Uống cạn cốc trà, cô chợt nghe thấy tiếng bánh xe.

Chẳng bao lâu sau Trần Du đi ra, mặt sa sầm lại, sau khi bắt gặp Hạ Trú ngồi dưới gốc ngân hạnh, sắc mặt cô ấy ít nhiều có phần gượng gạo. Cô ấy đi ra cửa vườn, không mở ra mà đứng cách một lớp cánh cửa.

Trong lòng Hạ Trú ít nhiều đã hiểu ra.

Quả nhiên, có giọng Thai Nghiệp Phàm vọng vào.

"Anh có chuyện muốn nói với em."

Trần Du đứng dưới nắng, hai tay đút túi áo, giọng nói cũng lạnh như sắc mặt: "Anh tìm tới đây kiểu gì vậy?"

"Anh nghe nói em ở đây, thế nên..."

"Tôi và anh không có gì phải nói hết."

"Em nghe anh giải thích đã, chuyện sản phẩm mới anh hoàn toàn không biết." Thai Nghiệp Phàm sốt sắng: "Hơn nữa trong chuyện này liệu có hiểu lầm gì không? Anh trai anh tuy làm việc có hơi tiêu cực nhưng không đến mức làm ra chuyện thất đức này đâu."

Trần Du hừ lạnh: "Đúng là anh em tình sâu nghĩa nặng nhỉ. Thai Nghiệp Phàm, bây giờ tôi không muốn lãng phí nước bọt với anh, anh khẩn trương đi ngay cho tôi!"

Thai Nghiệp Phàm sốt ruột giậm chân giậm tay: "Không phải, chuyện này có liên quan gì tới chuyện tình cảm của chúng ta chứ?"

"Ai có tình cảm với anh? Anh đừng có ăn nói vớ vẩn!" Trần Du quát.

Hai người đứng cách một cánh cửa cãi qua cãi lại phải hai mươi phút. Cuối cùng Thai Nghiệp Phàm bị chọc tức, bỏ đi, trước khi đi còn buông một câu: "Trần Du, em đừng cậy anh thích em mà được quyền bắt nạt anh!"

Sau khi Trần Du đi tới ngồi xuống, nhìn Hạ Trú với vẻ mặt hóng hớt và nói: "Còn nói tôi ức hiếp anh ta? Anh ta đường đường trai tráng làm sao tôi ức hiếp nổi. Đợi đã..." Nói một thôi một hồi, cô ấy mới tỉnh ra: "Ban nãy anh ta còn nói gì nữa?"

Hạ Trú từ tốn cầm tách trà lên, rót thêm trà cho cô ấy: "Anh ta nói anh ta thích cô đó." Rồi cô cười: "Cậu hai nhà họ Thai cũng là một người đặc biệt trăm năm hiếm gặp đấy, tỏ tình mà cũng sáng tạo như vậy."

Trần Du lập tức đỏ mặt, vội vàng nhấp một ngụm trà rồi bỗng bị sặc vì nóng. Cô ấy vội vàng đặt cốc xuống. Hạ Trú thấy vậy cười: "Nam cô nương, dè dặt chút."

"Tôi không dè dặt chỗ nào chứ? Anh ta thích tôi là tôi phải thích lại à?" Trần Du xoa xoa cái mồm bị bỏng: "Tôi đã nói rõ rồi, bây giờ tôi không muốn qua lại với người nhà họ Thai."

Hạ Trú cười khẽ, dùng ngón cái và ngón trỏ xoay tách trà, thổi thổi, rồi nhấp khẽ.

Trần Du nhướng mắt nhìn cô: "Cô cười gì chứ?"

"Không có gì, đừng nhạy cảm như vậy." Hạ Trú khẽ đung đưa tách trà, tiêu diêu như đung đưa một ly rượu vang vậy: "Cô trốn tránh Thai Nghiệp Phàm vì thật sự không thích anh ta à? Cô đừng nói với tôi, cô vẫn đang có Lục Đông Thâm trong lòng đấy."

"Phải phải phải, bây giờ tôi vẫn chưa quên được Lục Đông Thâm, không phải anh ấy không yêu, không phải anh ấy ở vậy suốt đời được chưa?" Trần Du bực bội: "Có ai vô tâm như cô không? Tôi phẫn nộ bất bình như vậy là vì ai chứ?"

Hạ Trú cố nhịn cười, cố tình thở dài, uống cạn tách trà rồi đứng dậy, vỗ vai Trần Du: "Báu vật vô giá dễ cầu còn tình lang trọn đời khó kiếm đấy."

~Hết chương 314~

*Spoil: "Cô ấy rất thông minh, chí ít thì cô ấy nhận ra chú không phải Lục Bắc Thần."

"Cô sao vậy? Không lẽ thật sự không ngửi ra mùi cây mần tưới?"

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 315: Không Hỏi Đường Đến Cũng Không Có Đường Về

Khách sạn Skyline Thượng Hải, phòng 3601.

Về đêm, toàn bộ khung cảnh bến Thượng Hải rực rỡ lan tỏa kéo dài trên khung cửa sổ sát đất, những quầng sáng của ánh đèn như nổ tung, tất cả đều trở nên rạng rỡ.

Ở đầu kia đường truyền lại là một buổi trưa ấm áp.

Lục Chấn Dương nằm trên giường sắc mặt trông rất kém, nhưng ông vẫn gắng gượng ngồi dựa đầu giường, dặn dò Lục Đông Thâm một số chuyện.

Bên cạnh giường có không ít máy móc.

Bên cạnh còn có bác sỹ riêng của gia đình và các chuyên gia y học chờ đợi.

Cậu út nhà họ Lục, Lục Nam Thâm ngồi bên cạnh Lục Chấn Dương. Quá rõ ràng, cậu không có hứng thú gì với chuyện kinh doanh thương trường. Sau khi nói xong với Lục Đông Thâm những việc trong nhà, đến khi nói về chuyện làm ăn, cậu cũng không còn xen vào câu chuyện giữa Lục Chấn Dương và Lục Đông Thâm nữa.

Cậu nắm chặt bàn tay không truyền dịch của Lục Chấn Dương, chốc chốc lại để ý tới chiếc máy số liệu bên cạnh mình. Có lúc, Lục Chấn Dương hơi kích động khi nhắc đến chuyện thị trường cổ phiếu hay chuyện

tập đoàn, cậu sẽ nhẹ nhàng vỗ vỗ vào mu bàn tay Lục Chấấn Dương, tỏ ý bảo ông cứ bình tĩnh.

Góc nghiêng của Lục Nam Thâm rất sắc nét trên màn hình. Vài lọn tóc lơ thơ trước trán che đi đôi mắt của cậu, để lộ sống mũi cực kỳ thẳng và cao. Bờ môi cậu được di truyền từ nét đặc trưng của đàn ông nhà họ Lục, vừa mỏng lại vừa gợi cảm. Phần từ cằm kéo xuống yết hầu là một đường cong cực kỳ hoàn hảo.

Làn da trắng như ánh trắng sáng, nhưng thu hút người ta nhất vẫn là đôi tay đó.

Những khớp xương rõ ràng là điều hiển nhiên không còn nói. Lòng bàn tay rộng, những ngón tay thon gầy, ngay cả ngón út hình như cũng dài hơn người bình thường một chút. Cổ tay trái đeo một chiếc đồng hồ cơ bằng kim loại. Cổ tay phải lại đeo một chiếc vòng tay thủ công làm bằng da bò thô kệch, khảm nạm hình một nốt nhạc bằng đồng cổ.

Chiếc sơ mi trắng gọn gàng vừa vặn cũng tôn lên nét điển trai của cậu, chiếc quần bò bên dưới thì lại thể hiện ít nhiều sự ngỗ ngược.

Rõ ràng Lục Chấn Dương rất yêu quý cậu con trai nhỏ của mình. Mỗi lần thấy cậu vỗ vỗ tay, ông lại nghe lại thở ra hít vào nhẹ nhàng, để bản thân bình tĩnh lại.

Tần Tô ngồi ở cuối giường, đợi Lục Chấn Dương nói xong, bà bèn hạ thấp giường xuống. Các bác sỹ thấy ông không còn vấn đề gì đáng ngại, cũng được quản gia dẫn cả ra ngoài.

"Chú hai con hôm qua viện cớ có chuyện tập đoàn muốn tới nhà thăm bố con, bị mẹ từ chối rồi. Bây giờ vào lúc này, bất kỳ người nào trong Lục Môn cũng có lòng riêng, một lòng một dạ muốn tới thăm dò tình hình."

Tần Tô thở dài, rồi nói tiếp: "Chuyện sản phẩm mới của thương hiệu H con nghĩ sao?"

Lục Đông Thâm ngồi trên sofa, trên mặt bàn để hai tách café đen đã được uống hết quá nửa.

Anh nói: "Rất đơn giản, kẻ đứng phía sau sắp sốt ruột rồi."

"Con hiểu rõ trong lòng là được rồi." Tần Tô trông có vẻ mỏi mệt: "Dù thế nào thì thị trường khu vực châu Á cũng không thể hỗn loạn. Mẹ biết con đang sốt sắng cho bệnh tình của bố. Nhưng bây giờ, giữ vững vị trí của con mới là việc quan trọng nhất, tuyệt đối đừng khiến đám người của Cận Nghiêm có chỗ chen chân vào. Mấy năm trước con nuốt liền một lúc không ít chuỗi sản nghiệp, một đại lý khu vực châu Á của thương hiệu H đối với con mà nói tuy không đáng là gì nhưng rõ ràng đây là một ngòi nổ. Một khi nó lan ra mọi chuyện thì thứ bị ảnh hưởng là toàn bộ sự nghiệp của con."

"Con biết ạ, mẹ yên tâm." Lục Đông Thâm nói: "Mẹ chăm sóc bố cũng phải chú ý giữ gìn sức khỏe."

Sau khi kết thúc cuộc gọi video, Lục Đông Thâm im lặng dựa vào ghế sofa rất lâu.

Người đàn ông ngồi đối diện anh nãy giờ cầm tách cafe lên, uống một ngụm. Sau khi đặt xuống, người đó lại tựa vào ghế, ngước mắt nhìn Lục Đông Thâm, trong con ngươi có giấu chút lạnh lẽo.

Chiếc kính râm chéo góc phản chiếu gương mặt người đàn ông.

Một gương mặt giống y hệt Lục Bắc Thần.

Cậu ta lên tiếng, giọng nói có phần châm chọc: "Vũng nước Lục Môn chung quy vẫn cứ đục."

Lục Đông Thâm không nhìn cậu ta mà vươn tay với lấy một bao thuốc, rút một điếu ra, châm lên. Mùi hương được làm đặc biệt lặng lẽ lan tỏa.

Anh vừa nhả một làn khói ra thì trái tim bất ngờ nhói đau. Lục Đông Thâm nhíu mày, giơ tay ấn lên ngực làm dịu cơn đau. Khi mùi thơm sực vào mũi, hình ảnh Hạ Trú hiện lên trong đầu anh, khiến anh ngơ ngẩn cả người.

"Anh không sao chứ?" Người đàn ông đối diện hỏi.

Lục Đông Thâm hút thuốc chậm lại, nói một tiếng "Không sao" rồi tiếp lời: "Vũng nước Lục Môn còn có thể đục hơn."

"Thế nên, anh đã giấu ông Lục ngàn dặm xa xôi tới tìm em." Người đàn ông nhướng môi cười khẩy.

"Bắc Thâm, chú là một thiên tài." Lục Đông Thâm gạt chút tàn thuốc, dựa vào sofa: "Quan trọng hơn cả là, cậu có dã tâm mà anh trai Lục Bắc Thần của cậu không có."

Lục Bắc Thần nhìn chằm chằm Lục Đông Thâm, rất lâu sau bỗng bật cười: "Anh biết rõ em hận mỗi người trong nhà họ Lục, thả em ra ngoài không khác gì thả hổ về rừng. Anh không sợ em thật sự sẽ khuấy cho Lục Môn trời long đất lở, vượt ra khỏi tầm kiểm soát của anh sao?"

"Ngày thả chú ra tôi đã nói rồi, giữa tôi và chú là một ván cược." Lục Đông Thâm bình thản: "Tôi không sợ chú làm trời long đất lở, đấu tới cuối cùng chỉ còn lại tôi và chú, vậy thì phải xem số mạng ai rắn hơn."

Ánh mắt Lục Bắc Thâm chợt lóe sáng, cậu ta cũng nhìn anh chằm chằm, ý tứ sâu xa: "Danh hiệu Chiến thần của con trưởng Lục Môn quả thật không phí hoài, anh đủ tàn nhẫn."

Lục Đông Thâm nhìn cậu ta, cười mà như không cười giữa làn khói xám: "Có thể ở nơi ấy không ít năm, xét về độ tàn nhẫn, xét về độ ẩn nhẫn, chú không thua kém tôi chút nào."

Lục Bắc Thâm cười: "Anh dám tìm em, thì ván cờ của anh cũng không nhỏ."

"Chú dám quay về cùng tôi, dám quyết đấu với tôi, chứng tỏ chú cũng chẳng còn gì để sợ." Lục Đông Thâm nói trúng tim đen: "Tôi rất muốn biết, sau lưng chú rốt cuộc là thế lực nào."

Lục Bắc Thâm chỉ cười không nói.

Lục Đông Thâm cũng không mong sẽ hỏi được ra điều gì. Người em cùng cha khác mẹ ngồi trước mặt anh là em trai song sinh với Lục Bắc Thần, từ nhỏ đã yên tĩnh vô hại. Nhưng anh biết, cậu em này của mình giấu một con ma trong người, có thể đẩy tất cả mọi người vào địa ngục không thể hồi sinh.

Lục Bắc Thâm đứng dậy, đi ra trước cửa sổ.

Ánh đèn và ánh sáng trong phòng hòa vào nhau, hắt lên bóng lưng gầy của cậu ta, dù nhìn thế nào cũng rất giống Lục Bắc Thần.

Cậu ta như đang ngắm nhìn ngàn vạn ánh đèn trong các ngôi nhà in bóng xuống dòng sông Hoàng Phố, lại giống như nhìn thấu sự lạc lõng đằng sau vẻ phồn hoa.

Rất lâu sau, cậu ta nói: "Sự tranh đấu của Lục Môn khiến người ta ghét bỏ. Nhưng cho dù như vậy, chúng ta đứng trên con đường này càng lúc càng xa. Đây vốn dĩ là một con đường không có lối về, để có thể đi đến tận cùng, đã định sẵn phải làm bạn với bóng đêm và cô độc."

Cậu ta quay người lại, nhìn Lục Đông Thâm: "Chúng ta là những người trên cùng một con đường, thế nên, không hỏi lai lịch, cũng không có đường về. Chỉ đáng tiếc cô bạn gái xinh đẹp đó của anh. Thật ra anh nên hiểu rõ, trước khi ngồi được lên chiếc ghế quyền lực, thì việc con cái nhà họ Lục muốn hưởng thụ chiếc giường tình yêu ấm áp chỉ là một giấc mộng giữa ban ngày."

"Cô ấy là một cô gái thông minh." Lục Đông Thâm dập tắt đầu lọc: "Chí ít thì, cô ấy nhìn ra được chú không phải Lục Bắc Thần."

Lục Bắc Thâm hơi sững người.

Thấy vậy, Lục Đông Thâm bật cười: "Thế nên, chuyện tình yêu là một cốc nước, người trong cuộc mới biết nó nóng hay lạnh."

Trước khi đi, cuối cùng Lục Bắc Thâm cũng hỏi tình hình của Lục Chấn Dương. Có điều, những lời hỏi thăm của cậu ta chỉ qua loa có lệ.

"Anh bảo, ông ta còn có thể nhìn thấy tôi quay về Lục Môn không?"

Từ khi cậu ta rời khỏi Lục Môn, cậu ta đã không còn gọi Lục Chấn Dương là bố nữa.

Lục Đông Thâm nói: "Nếu bố chúng ta có thể nhìn thấy, chú còn có thể trở về Lục Môn không?"

Lục Bắc Thâm trầm mặc rất lâu, sau đó bật cười, hơi lạnh lẽo: "Thế nên thật sự hy vọng ông ta có thể nhìn thấy đấy."

~Hết chương 315~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 316: Hòn Đá Trên Núi Khác

Khi Dương Viễn gọi điện thoại tới đã là đêm khuya.

"Tôi luôn cảm thấy phía Cận Nghiêm hình như vẫn không từ bỏ, có phải đã có được thông tin gì mà phía chúng ta không có không?"

Giấc ngủ mấy hôm nay của Lục Đông Thâm lại không được tốt nữa, nhất là khi đi công tác. Mở mắt ra thì mệt mỏi, nhắm mắt lại thì tỉnh táo, những chuyện bên dưới đẩy lên cứ chồng chất vào nhau, dồn ứ lại trở thành một liều thuốc ngăn cản giấc ngủ.

Anh gắp hai viên đá trong xô ra, bỏ vào ly rượu, rồi rót một cốc rượu mạnh. Viên đá tan ra giữa chất lỏng màu hổ phách, phản chiếu ánh sáng như thủy tinh trên hoa văn góc cạnh. Chẳng bao lâu sau, thành ly đã xuất hiện một lớp nước mỏng.

Nghe Dương Viễn nói như vậy, Lục Đông Thâm không phát biểu ý kiến. Anh nhấm một ngụm rượu, vị cay xè tan vào miệng, nhưng trong lòng thì vẫn chẳng nhằm nhò gì, anh lại với lấy bao thuốc lá.

Thấy anh hồi lâu không có động tĩnh gì, Dương Viễn gạn hỏi: "Cậu cũng biết đấy, một khi bị Cận Nghiêm nhắm vào thì không phải chuyện tốt đẹp gì đâu."

Lục Đông Thâm rút một điếu thuốc ra ngậm vào miệng, một tay giữ ly rượu rồi ngả vào sofa. Sau khi đặt ly rượu xuống, anh châm điếu thuốc lên, rít một hơi, ít nhiều có thể xoa dịu nỗi trống trải tận đáy lòng. Anh nói:

"Chuyện có thể khiến Cận Nghiêm điều tra, e rằng không phải chỉ đơn giản là chuyện sản phẩm mới bị rò rỉ ra ngoài."

"Cậu có dự định gì?" Dương Viễn hỏi thẳng.

Lục Đông Thâm cầm ly rượu lên bằng bàn tay cầm thuốc lá, ánh mắt thâm trầm. Anh khẽ lắc lắc ly rượu, viên đá chưa tan hết va chạm vào thanh ly. Anh ngửa cổ uống cạn. Khi đặt ly rượu xuống, trong ly đã chỉ còn lại viên đá trượt đi.

Lát sau, anh nói: "Hòn đá trên ngọn núi khác có thể mài giũa ngọc*."

*Ý nghĩa: Nhân tài của nước khác có thể giúp đỡ mình, cũng có thể hiểu là "mượn dao giết người".

***

Ba ngày sau, những người trong ekip của Hạ Trú đã quen với cường độ công việc cao, cũng đã biết cách tìm ra thời gian nghỉ ngơi giữa trăm ngàn công việc bận rộn.

Hạ Trú đặc biệt nấu một nồi canh dưỡng sinh thưởng cho mọi người, từ xa đã ngửi thấy mùi canh tươi ngon.

Khi cô bước vào phòng thực nghiệm, mấy nhà điều chế hương đều không làm việc mà thì thà thì thầm không biết đang bàn tán chuyện gì. Trông thấy Hạ Trú bước vào, nét mặt họ cũng có phần kỳ lạ.

Hạ Trú cảm thấy khó hiểu, đang định hỏi thì thấy Trần Du từ trong phòng pha chế đi ra, đeo găng tay vô trùng, cầm theo một ống thủy tinh tránh ánh sáng, tiến lên nói: "Tôi đã làm theo đúng tỷ lệ nguyên liệu trước đó của cô, sao mùi hương cơ bản làm ra lại nồng quá vậy?"

"Tôi có điều chỉnh lượng dùng trên tỷ lệ cơ bản vốn có." Nói rồi, Hạ Trú đeo găng tay vào, đón lấy dụng cụ thủy tinh, thử mùi hương trên giấy, rồi ngửi: "Mùi này chẳng phải đã ổn định rồi sao?"

Trần Du khẽ thở dài, gọi các nhà điều chế khác đến, bảo họ lần lượt ngửi thử, kết quả, họ đều nói giống hệt như Trần Du.

"Mọi tỷ lệ pha chế đều đã qua tính toán khoa học, cô điều chỉnh dung lượng dựa vào mũi của mình, cô thật sự cảm thấy không có vấn đề sao?" Trần Du hỏi.

Hạ Trú lại thử một lần nữa rồi nói: "Tôi chỉ muốn thay thế mùi lan thảo ở hương giữa."*

*Cây mần tưới có tên khác là trạch lan, lan thảo, hương thảo, co phất phử. Cây cao 0,5 - 1m, phân nhiều nhánh, cành nhẵn, màu tím nhạt, lá mọc đối, mép lá có răng cưa. Hoa mọc đầu cành hoặc nách lá, màu hơi tím cuống hoa có nhiều lông ngắn. Quả màu đen nhạt. Cây mọc hoang hoặc trồng làm thuốc. Có hình dáng giống với cây mùng tơi (mồng tơi).

"Nhưng vấn đề là hương liệu cô dùng sau đó không những không che đi được hương lan thảo, hơn nữa còn làm mùi của nó nồng hơn." Trần Du nói.

Hạ Trú giật mình: "Ý cô là, bây giờ trong hương cơ bản có mùi lan thảo?"

Cô vừa nói xong câu này, những người có mặt ở đó đều đưa mắt nhìn nhau, sau đó ánh mắt càng trở nên bất thường. Trần Du có phản ứng khác họ, cô ấy nhìn Hạ Trú, vẻ buồn cười: "Thôi được rồi, cô đừng có đùa nữa, có lan thảo tưới hay không cô không ngửi ra sao? Một thứ chôn cách đây ngàn dặm mũi cô còn ngửi được nữa là."

Hạ Trú vân vê tờ giấy, im lặng.

Trần Du cảm thấy cô không ổn: "Cô sao thế? Thật sự không ngửi ra mùi lan thảo sao?"

Hạ Trú đút tờ giấy thử vào trong túi áo, đáp lại một câu: "Ngửi không chính xác lắm, mấy hôm trước tôi bị cảm lạnh, mũi hơi nghẹt."

"Sao lại không uống thuốc chứ?" Trần Du sốt ruột: "Lúc này rồi cô đừng ương bướng nữa, khi nào cần uống thuốc vẫn phải uống thuốc, cần truyền dịch thì đi truyền dịch, bây giờ mũi cô quý giá lắm đấy."

"Được rồi, được rồi, tôi biết rồi." Nói rồi, Hạ Trú đi ra ngoài.

"Ấy, thế tỷ lệ kia phải làm sao?" Trần Du hỏi một câu sau lưng cô.

"Đợi chút đã, tôi suy nghĩ thêm."

"Hả? Vẫn nghĩ nữa?"

Hạ Trú đi tới cửa, quay đầu lại nói với họ: "Không mất quá nhiều thời gian đâu, cho tôi nửa tiếng."

Trở về phòng, việc đầu tiên Hạ Trú làm chính là khóa chặt cửa lại.

Cô rút tờ giấy thử ra, ngửi đi ngửi lại.

Qua một thời gian, bây giờ chính là lúc thích hợp nhất để mùi hương cơ bản của nước hoa phát tán.

Nhưng, cô không ngửi thấy mùi lan thảo.

Hạ Trú hoảng hồn, tiếp tục ngửi lại nhưng vô ích.

Không thể nào!

Với khứu giác của cô, cho dù trong mùi cơ bản có chứa một lượng lan thảo cực nhỏ cô cũng ngửi ra được.

Hạ Trú ném tờ giấy thử đi, chạy tới giá sách, rút ra vài cuốn sách.

Cô ngửi lần lượt từng cuốn.

Có mùi giấy in và mùi gia công, nhưng, rất thoáng qua.

Cô lại ngửi thử những thứ khác nữa, thậm chí là mùi sản phẩm dưỡng da cực nồng, nhưng cô cứ cảm thấy mùi hương không còn mãnh liệt như bình thường.

Là nguyên nhân tâm lý hay là...

Mũi cô thật sự có vấn đề?

Hạ Trú tái mét mặt đi.

Cô ép bản thân phải bình tĩnh lại, ngẫm nghĩ một chút, cô đi vào bếp.

Cô vừa nấu xong nồi canh dưỡng sinh.

Nguyên liệu chính là bảy loại nấm.

Múc một bát canh lên, cô thở nhẹ nhàng bình tĩnh lại rồi nhắm mắt vào, ngửi thử.

Mùi hương xộc lên mũi, rất nhanh, trong đầu cô hiện lên một loạt tên các nguyên liệu chính.

Nhưng cũng chỉ trong khoảnh khắc, tay Hạ Trú run lên, cô đánh đổ bát canh xuống đất.

Nước canh nóng bắn ra, làm bỏng mắt cá chân cô. Nhưng nỗi đau ấy chẳng thấm vào đâu so với sự thảng thốt và khủng hoảng trong lòng.

Cô loạng choạng giây lát.

Hạ Trú chống hai tay lên bàn để giữ vững cơ thể, từng dòng mồ hôi lạnh chảy qua sống lưng, giống như một lưỡi kiếm lạnh rạch từ gáy xuống tận xương cụt.

Đúng là bảy loại nấm.

Nhưng đó là bảy loại nấm cô dùng mắt nhìn thấy lúc trước, chứ không phải cô dùng mũi ngửi thấy lúc này.

Trước khi làm canh, cô hoàn toàn không ý thức được điểm này.

Có người gõ cửa.

Hạ Trú giật mình, hỏi theo phản xạ: "Ai?"

"Tôi đây." Là giọng của Trần Du.

Khi bước ra ngoài, Hạ Trú đã bình thường trở lại.

Trần Du đứng ngay trước cửa, cùng với đó là một số người khác trong ekip.

Ánh mắt Trần Du nhìn cô không bình thường, giống như ánh mắt của mấy người kia khi cô vừa bước vào phòng thực nghiệm vậy. Cô ấy hỏi Hạ Trú: "Suy nghĩ sao rồi?"

Hạ Trú không nói gì.

"Cô có biết thời gian hiện tại gấp lắm rồi không." Trần Du hạ thấp giọng nói.

Một câu nói thật sự đã đánh thức Hạ Trú.

Cho dù bản thân có không muốn thừa nhận đến mức nào, thì dường như khứu giác của cô đã bị ảnh hưởng thực sự. Tỷ lệ của sản phẩm mới được cô quy định sẵn từ trước. Nếu như vậy, cô chỉ có thể tin tưởng vào trức giác trước kia của mình, theo đúng tỷ lệ khoa học.

Cô đang định lên tiếng thì một nhà điều chế hương đứng bên cạnh không nhịn được nữa: "Giám đốc Hạ, vì sao cô phải làm vậy?"

Một câu hỏi khiến Hạ Trú không hiểu mô tê gì.

Trần Du quay đầu quát: "Tôi cảnh cáo mấy người đứng có ăn nói hàm hồ, ban nãy cô ấy nói rồi mà, cô ấy chỉ bị cảm thôi."

"Là bị cảm hay rắp tâm cố ý?" Người đó bất mãn: "Hơn nữa, tôi ăn nói hàm hồ sao? Trên mạng đang đồn ầm lên kia kìa, chúng tôi cũng muốn biết rõ chân tướng, chứ không muốn bận rộn mệt người cuối cùng lại chết mà không rõ nguyên do."

"Anh..."

"Chuyện gì đồn ầm trên mạng?" Hạ Trú ngắt lời Trần Du, nhìn về phía nhà điều chế hương dưới quyền mình.

Mấy người khác có vẻ gượng gạo, giật giật người vừa nãy nói. Người đó đằng nào cũng đã nói ra, không muốn để mọi người đoán già đoán non nữa bèn nói: "Trên mạng đồn ầm lên cô chính là người tiết lộ thông tin sản

phẩm mới ra ngoài. Cô tự đi xem là hơn, chúng tôi cũng chỉ muốn có một lời giải thích thôi."

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 317: Gửi Gắm Trọng Trách

Chúng tôi là người của Lục Môn, cô Trần xin đừng hiểu lầm.

Hạ Trú chỉ cảm thấy nực cười: "Mấy lời trên mạng mà mọi người cũng tin? Tôi có lý do gì để tiết lộ thành quả do chính mình nghiên cứu chế tạo ra? Nếu thật sự muốn làm vậy, thì tôi chẳng cần nghiên cứu là xong rồi?"

Những người khác đều im lặng.

Ngược lại sắc mặt Trần Du có vẻ nặng nề: "Hạ Trú, cô vẫn nên lên mạng xem đi đã." Nói xong, cô ấy lại nói ngay: "Tôi thanh minh trước, cá nhân tôi không tin, trong này nhất định có hiểu lầm."

Trái tim Hạ Trú vô duyên vô cớ đập dồn dập. Cô không nói năng gì, quay người đi vào phòng ngủ tìm di động.

Những nhà điều chế hương ở phía sau lại anh một câu, tôi một câu.

"Mong sao chuyện này không phải sự thật."

"Không giống bị vu vạ đâu, có bằng chứng rõ ràng."

"Dù có thế nào, vẫn nên đợi giám đốc Hạ giải thích đã."

Nghe đến nỗi Trần Du phát phiền: "Tôi nói này mấy người, vào lúc này rồi còn gây thêm rắc rối làm gì hả? Còn nữa, vốn dĩ tôi không hề biết chuyện này, chỉ tại mấy người bắt tôi lên mạng đấy."

Hạ Trú trở về phòng, khoảnh khắc cầm di động lên, cô bỗng dưng hoảng loạn.

Nỗi hoảng loạn này còn vượt qua cả giây phút cô phát hiện ra mũi mình có vấn đề ban nãy.

Cô siết chặt tay, mở di động.

Phàm là những tin ngoài lề nóng sốt đều không thoát được một vài trang web và mạng xã hội.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết nó phải là tin nặng đô mới được.

Giây phút mở trang web ra, đầu óc Hạ Trú chợt ngơ ngẩn, sau đó huyệt thái dương giật lên từng hồi, trái tim cũng như mắc lại nơi cổ họng.

Rợp trời toàn là thông tin sản phẩm mới của thương hiệu H bị đánh cắp, đã không còn là sự ám chỉ, mà tỏ rõ thái độ rằng sản phẩm mới của Momo chính là phiên bản giới hạn mà thương hiệu H chuẩn bị tung ra thị trường châu Á.

Không chỉ như vậy, trên mạng còn tung ra không ít ảnh.

Có ảnh của Thai Quốc Cường, cũng có ảnh của Thai Nghiệp Dương, nhưng dù là ai trong hai người họ, trong ảnh đều có cùng một nữ chính: Hạ Trú.

Địa điểm có khác biệt, nhưng thời gian chụp đều là sau khi cô tới Bắc Kinh và trước khi buổi công bố sản phẩm mới diễn ra.

Trên mạng đang bàn tán xôn xao.

Nói rằng quan hệ giữa Hạ Trú và Thai Quốc Cường không bình thường, trước kia đuổi ma chữa bệnh chỉ là cái cớ, tiết lộ cơ mật kinh doanh mới là

sự thật, nếu không sao cô ta lại thân thiết với hai bố con Thai Quốc Cường như vậy?

Hạ Trú tức đến nỗi trái tim đau nhức. Cô xem qua từng bức ảnh, có bức cô mơ hồ nhớ được, có bức cô hoàn toàn quên sạch.

Muốn vu oan giá họa, thiếu gì chứng cứ.

Bạo lực mạng xã hội là như vậy, đuổi gió bắt bóng, gặp khe hở là đâm chọc. Đám anh hùng bàn phím ở bên kia màn hình có thể mặc sức tạo ra sóng gió, từng người bọn họ đều đã trở thành hung thủ cho màn bạo lực này.

"Nói vậy là Skyline nuôi một kẻ gián điệp trong nhà?"

"Nghe nói còn sắp về làm dâu hào môn nữa, sao phải khổ thế chứ?"

"Ngay từ lúc ở Thương Lăng quan hệ giữa cô ta và người nhà họ Thai đã không đơn giản rồi thì phải."

"Cô ta giỏi lắm, còn có thể mê hoặc tổng giám đốc Skyline say như điếu đổ, một công thức quan trọng như vậy thế là mất."

"Còn nhớ vụ Thương Xuyên nhảy lầu lúc trước, tổng giám đốc Skyline để mặc cho cô ta muốn làm gì thì làm. Loại đàn bà này đúng là bụng dạ rắn rết, đối xử tốt với cô ta như vậy mà cô ta còn bán đứng."

"Ngoại tình với cậu cả nhà họ Thai? Thai Nghiệp Dương cũng sáng sủa lắm, nhưng đâu có đẹp trai bằng vị ở Skyline? Lẽ nào việc hồng hạnh vượt tường này còn có ẩn tình gì khác? *Cười trộm*…"

"Cô gái này lúc trước không phải dạng vừa đâu, nghe nói còn từng ngồi tù vì tội giết người."

“Tôi phát hiện cô ta diễn nhiều thật đấy, diễn đến nghiện rồi hả? Không ngừng có thông tin mới.”

Hết câu nọ đến câu kia, mỗi một chữ hiện trên màn hình đều giống như một lưỡi dao đâm thẳng vào trái tim cô.

Hạ Trú tức đến run người.

Cho dù có những bức ảnh này thì đã sao? Sao có thể nhìn ra cô là gián điệp thương mại? Mấy thứ như ảnh chụp vốn dĩ có thể cắt xén mà.

Còn nữa, họ có tư cách gì mà nói cô như vậy?

Khi Trần Du gõ cửa đã là một tiếng sau đó.

Hạ Trú siết chặt di động trong tay, mặt trắng bệch như tờ giấy, rất lâu sau cô mới ra mở cửa.

Sắc mặt Trần Du còn khó coi hơn lúc trước, nhưng phần nhiều là sự hoang mang. Cô ấy nói: “Ngoài cửa có hai người xuất hiện, nói là tới tìm cô.”

***

Ngoài vườn chưa bao giờ náo nhiệt như thế.

Cách một cánh cửa, có hai chiếc xe công vụ đang đỗ, trước xe có một người đàn ông đang đứng, mặc sơ mi khoác áo vest, tay đeo găng trắng, rất nghiêm chỉnh, nhìn là biết tài xế.

Một người khác đứng trước cửa, cũng ăn mặc chỉnh tề. Sau khi thấy Hạ Trú đi ra, người đó tháo kính râm xuống.

Là một khuôn mặt đàn ông trung niên hết sức bình thường, nhưng ánh mắt thì rực lửa, nghiêm nghị, vừa nhìn đã biết không phải nhân vật tầm thường.

Cũng vừa nhìn đã biết không phải người của Skyline.

Thế mà họ lại đến để đón cô về Skyline.

"Tôi không hề nhận được thông báo của tổng giám đốc Lục." Hạ Trú cố gắng làm ra vẻ bình tĩnh.

Qua một cánh cửa, Trần Du đứng phía sau cô, xa hơn nữa là mấy nhà điều chế hương của ekip, sắc mặt ngạc nhiên.

Người đàn ông trung niên tuy cung kính nhưng cũng dứt khoát, không cho ai đường lùi, nói: "Rất xin lỗi giám đốc Hạ, chúng tôi không thuộc quyền quản lý của tổng giám đốc Lục, mời cô lên xe cùng chúng tôi."

Hạ Trú nhìn ông ta chằm chằm, cuối cùng cũng hiểu sự hoang mang trên nét mặt Trần Du. Hai người này nhìn thì ôn hòa vô hại, thực chất trên người giấu một cảm giác khiến người ta bất an. Cũng chẳng phải là những người bụng dạ khó lường gì nhưng nhất định có lai lịch không vừa.

Trần Du không nhịn được nữa, tuy bất an nhưng vẫn bấm bụng bước ra, nói với người trước mặt: "Mấy người là ai? Mấy người nói cô ấy phải đi cùng mấy người là phải đi sao?"

Người đàn ông trung niên mỉm cười: "Chúng tôi là người của Lục Môn, cô Trần xin đừng hiểu lầm."

Một câu nói khiến Hạ Trú và Trần Du đều thầm sửng sốt trong lòng.

Một là đối phương nhắc đến Lục Môn, hai là đối phương biết rất rõ có những ai làm việc trong phòng thực nghiệm, hơn nữa còn gọi được đích danh.

Có điều, người nhận lệnh đến đón cô đã dứt khoát như vậy rồi thì người đứng sau họ thủ đoạn còn nhanh gọn tới mức nào.

Hạ Trú ổn định lại hơi thở, nói với người trước mặt: "Tôi gọi một cuộc điện thoại đã."

Ai ngờ người đó nói: "Nếu giám đốc Hạ định gọi cho tổng giám đốc Lục thì không cần đâu, hôm nay tổng giám đốc Lục đã quay về công ty rồi."

Rõ ràng là chặn đứng đường lùi của cô.

Ngay cả việc cô muốn biết trước vì sao người của Lục Môn lại có mặt ở Bắc Kinh cũng không được. Lẽ nào là vì chuyện trên mạng?

Nhưng nếu chỉ vì chuyện nhỏ đó, Lục Môn đâu cần phải rầm rộ quân tướng như vậy chứ?

Hạ Trú hít sâu một hơi: "Được, tôi đi theo mấy người, trước khi đi tôi muốn bàn giao lại công việc một chút chắc là được chứ?"

Người đàn ông trung niên gật đầu: "Xin mời cô."

Hạ Trú kéo Trần Du vào trong vườn.

Trần Du đang đầy lo lắng và căng thẳng, cô ấy cũng nghĩ tới mấy lời đồn đại trên mạng, thế nên vừa vào vườn cô ấy đã nói ngay: "Không lẽ tổng bộ đã xem được mấy tin tức kia? Nhưng cho dù nhìn thấy ngay từ phút đâu, cũng đâu thể cử người tới nhanh như vậy được?"

Lời của Trần Du đã khiến Hạ Trú thức tỉnh.

Phải, sao có thể nhanh như vậy được?

Chỉ có hai khả năng.

Một giống như cô suy đoán, không đơn thuần chỉ là tin đồn trên mạng, còn có những chuyện khác.

Hai chính là vẫn nhằm vào tin đồn, có điều tổng bộ đã biết tin từ trước mà thôi.

Cô giữ chặt tay Trần Du, không băn khoăn vấn đề này nữa, hạ thấp giọng nói: "Công thức của sản phẩm mới cô hãy toàn quyền phụ trách đi, cô đã theo dõi sát sao từng công đoạn thực hiện, nhất định sẽ nộp được công thức đúng thời hạn."

"Hả?" Trần Du sửng sốt: "Tôi á? Tôi… Tôi không làm được đâu… Cô…"

"Cô làm được." Hạ Trú nắm chặt tay cô ấy, ánh mắt kiên định: "Cứ làm theo tỷ lệ lúc trước của tôi, các công việc quan trọng trong quá trình pha chế hương tôi đã hoàn thành rồi, những công việc phía sau không khó, cô không có vấn đề gì."

"Dùng tỷ lệ lúc trước của cô? Nhưng hôm nay cô đã…"

"Tôi nói rồi, tôi bị cảm cúm, mũi không được nhạy bén, thế nên không thể lấy tỷ lệ lúc sau làm chuẩn được, tôi tin vào mũi của cô."

Trần Du nhìn cô, gật đầu thật mạnh: "Cô yên tâm, tôi nhất định sẽ làm theo yêu cầu của cô, hoàn thành bản mẫu của sản phẩm mới."

Bấy giờ Hạ Trú mới yên tâm, rồi vỗ vai cô ấy đi ra khỏi vườn.

Khi Trần Du hồi phục được chút sức lực đuổi ra tới cửa, hai chiếc xe kia đã đi khuất.

Mấy nhà điều chế hương còn lại cũng ra ngoài theo, ai nấy đều tinh thần bất an, có người hỏi Trần Du: “Giám đốc Hạ đi đâu vậy?”

Trần Du nhìn theo hướng chiếc xe vừa biến mất, một lần nữa điều chỉnh lại nhịp thở.

Khi quay lại đối mặt với mọi người, sắc mặt cô ấy đã bình thản: “Không có gì đâu. Mọi người nhớ kỹ, mấy ngày tiếp theo đây phải dốc hết sức lực. Còn về mấy lời đồn đại bên ngoài không đọc, không nghĩ, không bàn tán. Nhiệm vụ của chúng ta chính là hoàn thiện sản phẩm mới. Vào trong làm việc!”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 318: Mục Đích Là Gì?

Tốc độ mạng luôn là nhanh nhất.

Quãng đường từ Thuận Nghĩa về tới Skyline, câu chuyện sản phẩm mới của Momo ăn cắp ý tưởng của thương hiệu H không ngừng trở nên rầm rộ hơn. Bất ngờ có một người trong nội bộ Trường Thịnh tiết lộ, thật ra sản phẩm mới của Momo nghiên cứu chưa hề thành công, về sau không hiểu tại sao mà vẫn có thể ra mắt, nhưng phong cách mùi hương thì hoàn toàn khác với sản phẩm dở dang trước đó.

Đồng thời lúc này, cũng có những nhà chuyên môn bắt đầu phân tích định nghĩa sản phẩm mới của Momo, cho rằng tổ hợp mùi hương tạo thành và ý nghĩa mà sản phẩm biểu đạt là khác nhau một trời một vực, càng không phù hợp với ý nghĩa Trường tương tư mà Thai Nghiệp Dương phát biểu trong buổi họp báo, thầm khinh bỉ Thai Nghiệp Dương thật ra vốn không hiểu hàm nghĩa tình cảm mà mùi hương muốn thể hiện.

Thậm chí có người chỉ ra rằng, mùi hương mà sản phẩm mới của Momo biểu đạt ra ngược lại khá tương đồng và thống nhất với khái niệm trên poster tuyên truyền phiên bản giới hạn tại thị trường châu Á của thương hiệu H.

Trường Thịnh và Skyline một lần nữa bị đẩy ra đầu sóng ngọn gió.

Thai Quốc Cường đã mất, mọi người dồn toàn bộ mâu thuẫn về phía Thai Nghiệp Dương và Hạ Trú. Rõ ràng, hai người này đã nghiễm nhiên bị

gắn mác "kẻ địch chung của nhân dân".

Trên mạng ầm lên những lời chỉ trích, đồng thời cho rằng không thể nhẫn nhịn những hành vi cướp đoạt thành quả của người khác như vậy, làm dấy lên làn sóng tẩy chay sản phẩm mới của Momo.

Hạ Trú ngồi trong xe.

Bên ngoài cửa sổ là ngoại ô hoang vắng lao qua với tốc độ cao, đi thêm một lúc nữa sẽ đến cửa ngõ thành phố, thi thoảng lại có chiếc lá vàng rụng xuống cửa xe.

Đa sự chi thu*.

*Thời kỳ xảy ra nhiều biến cố.

Cô hỏi người đàn ông trung niên ngồi bên cạnh: "Các anh là người của tổ điều tra?"

Đây chính là khả năng lớn nhất.

Đáng tiếc, người đàn ông trung niên không hề trả lời.

Khi câu chuyện gián điệp giữa hai tập đoàn Trường Thịnh và Skyline đang được spam khắp nơi, Nhiêu Tôn cũng đã đọc được.

Sau khi cuộc họp các cán bộ cấp cao của tập đoàn kết thúc, anh bèn gọi Cao Toàn tới văn phòng.

"Những bức ảnh trên mạng em đã điều tra rồi, không phải ảnh ghép." Cao Toàn thẳng thắn nói ra kết quả.

Nhiêu Tôn nhíu mày rất chặt.

Lát sau anh hỏi: "Tra ra người đăng tin chưa?"

Cao Toàn nói: "Đối phương là một hacker rất giỏi, rất khó tìm ra tung tích."

Nhiêu Tôn châm một điếu thuốc.

Làn khói xanh xám hơi che đi ánh mắt trầm tối của anh. Dám dùng cả hacker, xem ra chuyện này không đơn giản như vậy.

Không phải là một tin tức đơn giản, có lẽ, từ đầu tới cuối đã có người lên sẵn kế hoạch, sau đó lợi dụng dư luận và làn sóng các fan mạng để châm ngòi nổi.

"Nếu chúng ta tiến hành xen chủ đề vào thì sao?" Nhiêu Tôn có ý riêng: "Ít nhất phải kéo Hạ Trú ra ngoài."

Cao Toàn nhìn Nhiêu Tôn với vẻ kỳ lạ, rất lâu sau mới nói: "Đây là chuyện giữa Trường Thịnh và Skyline, Hoa Lực tốt nhất không nên nhúng tay vào."

"Đó là Hạ Trú." Nhiêu Tôn càng nhăn mặt tợn.

"Nhưng vấn đề là, người đứng phía sau nhắm vào Hạ tiểu thư." Cao Toàn giữ vững sự bình tĩnh: "Bây giờ Hạ tiểu thư đã bị chụp mũ tiết lộ bí mật thương mại rồi. Nếu Hoa Lực còn nhúng tay vào, không biết chừng còn hắt nước bẩn lên người Hạ tiểu thư thêm nữa."

"Bảo bộ phận quan hệ soạn các bài báo chuyển dời tầm chú ý của fan mạng." Nhiêu Tôn không muốn đứng ngoài cuộc: "Chuyện này Momo đuối lý, dẫn dắt fan mạng tập trung vào Thai Nghiệp Dương, còn không được thì thuê thủy quân!"

Việc thuê thủy quân không phải việc gì mới mẻ, điều khiến Cao Toàn sửng sốt là sự cố chấp của Nhiêu Tôn, đâu còn sự ổn thỏa khi hành sự của anh thường ngày?

Nghĩ lại thì bao năm nay Cao Toàn vẫn khá hiểu Nhiêu Tôn, cứng rắn với anh nhất định là không được, nhưng chiều anh thì càng không, hy sinh danh tiếng cả một tập đoàn để cứu vớt một cô gái? Điên rồi, vậy thì địa vị của Nhiêu Tôn có lẽ sẽ bị Hội đồng quản trị thay thế.

"Bây giờ tuy sự việc đã lan ra nhanh chóng, nhưng chứng cứ trực tiếp vẫn chỉ có những bức ảnh kia. Cho dù ảnh là thật thì nói lên được vấn đề gì? Chỉ cần đương sự thề chết không nhận, thì Thai Nghiệp Dương đứng đầu mới chịu ảnh huưởng, còn Hạ tiểu thư sẽ không bị ảnh hưởng quá nghiêm trọng. Lỡ như Hoa Lực xen vào, Thai Nghiệp Dương quay lại cắn càn như một con chó điên, như vậy mới càng bất lợi cho Hạ tiểu thư."

Sự suy xét của Cao Toàn là hoàn toàn có lý. Về điểm này, thật ra Nhiêu Tôn cũng đã nghĩ tới. Trước mắt sản phẩm mới của Momo chịu thiệt hại, danh tiếng của Thai Nghiệp Dương bỗng chốc xấu đi rất nhiều, thứ ảnh hưởng ngay sau đó chắc chắn sẽ là giá cổ phiếu của Trường Thịnh. Lúc này Thai Nghiệp Dương không thể quan tâm tới chuyện nào khác, chỉ một lòng dựng lại thị trường. Một khi sự việc có sự thay đổi về chất, có khi hắn sẽ chó cùng bứt giậu thật sự.

Nhưng vấn đề là, Nhiêu Tôn không thể để Hạ Trú chịu một chút ấm ức nào.

Anh đang định ra lệnh cho Cao Toàn phải làm theo lệnh thì Cao Toàn lại hạ thấp giọng, bổ sung thêm một câu: "Hơn nữa, một khi đi ngược lại dự tính, Tôn thiếu, bây giờ Hạ tiểu thư không sợ chuyện gì khác, chỉ sợ chuyện ba năm trước..."

Nhiêu Tôn đang định ra lệnh đột ngột khựng lại, giật mình thon thót.

Cao Toàn thấy vậy, biết rằng câu nói của mình đã thành công xóa bỏ suy nghĩ trong đầu Nhiêu Tôn, hơi thở vẫn chơi vơi trong lòng cuối cùng cũng có thể nuốt xuống.

Rất lâu sau, Cao Toàn nói: "Skyline muốn giải quyết chuyện này cũng đơn giản. Trực tiếp tung ra ghi chép về công thức sản phẩm mới của thương hiệu H, đây là bằng chứng trực tiếp nhất."

Có những chuyện không thể làm giả được, nếu Momo chắc chắn đã ăn cắp ý tưởng của thương hiệu H thì Momo chắc chắn sẽ không tung ra được ghi chép quá trình nghiên cứu công thức sản phẩm mới. Nhưng một khi Skyline tung ra được, bên thiệt chính là Trường Thịnh.

Bây giờ, Trường Thịnh sống chết không chịu tung ra mà Skyline cũng không có phản ứng gì với chuyện này.

Sau khi nghe xong câu này, Nhiêu Tôn ngước mắt nhìn Cao Toàn chằm chằm, sự khó chịu tận đáy lòng cộng với sự bí bách dồn nén nãy giờ đồng thời bộc phát. Anh tiện tay với lấy chiếc gạt tàn trên bàn, quăng về phía Cao Toàn.

Cao Toàn là cao thủ cỡ nào, không né cũng không tránh, mà gọn gàng đỡ lấy nó, sau đó cười trừ đặt về chỗ cũ: "Tôn thiếu, nếu em nói có chỗ nào sai anh cứ chỉ ra, đừng tức giận mà hại sức khỏe."

"Cậu bị ngớ ngẩn à?" Nhiêu Tôn thật sự không chiều cậu ta, thẳng thừng mắng mỏ: "Chủ của Skyline là Lục Đông Thâm, cậu tưởng anh ta chết rồi chắc? Công thức sản phẩm mới do Hạ Trú phụ trách, lúc này nếu anh ta tung ghi chép ra, vừa chứng thực hành vi ăn cắp của Momo cũng đồng thời đẩy Hạ Trú xuống vực!"

Cao Toàn nghe xong, lẩm bẩm một câu: "Một cách hoàn hảo lại bị một cô gái ngăn trở, nếu là em, em nhất định giữ lấy công ty."

"Nói thối quá!" Nhiêu Tôn bực tức nói: "Khi nào cậu yêu rồi thì hẵng qua đây nói chuyện tiếp với tôi!"

Cao Toàn bĩu môi, yêu ư?

Chẳng thà ở một mình, thoải mái tự tại.

Trước khi ra khỏi cửa, Nhiêu Tôn vẫn dặn dò Cao Toàn tiếp tục điều tra chuyện hacker. Cuối cùng, Cao Toàn nói: "Thật ra có một chuyện em vẫn chưa hiểu lắm."

"Nếu là mấy suy nghĩ khốn kiếp thì tốt nhất cậu đừng có nói ra."

Cao Toàn vội vàng thề thốt tuyệt đối không phải rồi hỏi: "Anh bảo, người đứng phía sau rốt cuộc có mục đích gì? Trai cò giành nhau ngư ông đắc lợi ư? Tất cả mọi chuyện có vẻ như nhằm vào Thai Nghiệp Dương, nhưng lại kéo cả Hạ tiểu thư vào. Nhưng đến tận bây giờ vẫn không có nhiều thông tin nặng đô được tung ra. Thế nên muốn hạ gục Trường Thịnh chỉ bằng cách này là không thê, người đứng đằng sau rốt cuộc có lợi gì chứ?"

Sau khi Cao Toàn ra khỏi văn phòng, Nhiêu Tôn cũng đang suy nghĩ vấn đề này.

Người có thể lên kế hoạch chuyện này chắc chắn có thể tính toán được Lục Đông Thâm sẽ không dễ dàng tung ghi chép công thức ra, cho dù phải ngậm hột thị chịu thiệt anh ta cũng bảo vệ Hạ Trú. Vậy thì, một khi Skyline không phản hồi thì chuyện Momo ăn cắp sản phẩm mới theo thời gian lâu dần cũng trở thành mây khói bay đi, thế nên cũng chỉ có thể ảnh hưởng tạm thời tới Trường Thịnh mà thôi.

Đương nhiên, với sức mạnh dư luận online hiện tại mà nói, ảnh hưởng mà Trường Thịnh chịu cũng không hề nhỏ, chí ít cũng đã xác nhận phần nào chuyện ăn cắp, thị trường cổ phiếu dao động là chuyện khó tránh khỏi, Thai Nghiệp Dương có qua được cửa ải khó khăn này hay không còn khó nói.

Thế nên, người đứng đằng sau rốt cuộc muốn gì đây?

Lật đổ Trường Thịnh hay vì chuyện của Hạ Trú khiên danh tiếng của Skyline bị tổn hại? Chuyện này không đủ để làm bất kỳ điều gì.

Nhiêu Tôn nghĩ vậy, chẳng hiểu sao sống lưng lại lạnh toát.

Có thể dùng tới hacker, chuyện này chắc chắn chưa xong đâu.

Phải chăng...

Mục đích của kẻ đứng phía sau vốn không phải là Trường Thịnh, cũng không phải Skyline, mà là, Lục Môn?

~Hết chương 318~

*Spoil: "Những thứ mà giám đốc Hạ muốn chưa chắc đã chỉ là thân phận dâu trưởng của Lục Môn, đúng không?"

"Đợi tới khi chị có cơ hội đáp trả ân tình của Đàm gia, đợi tới khi chị có khả năng thay anh ấy thực hiện nguyện vọng, đợi tới khi chị đạt được mục đích của mình. Chị sẽ không để Đàm gia chết không nhắm mắt đâu."

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 319: Cận Nghiêm

Bầu không khí ở Skyline rất căng thẳng.

Tuy rằng từ trên xuống dưới trong công ty vẫn bận rộn, nhưng Hạ Trú vẫn có thể cảm nhận ra được sự bất thường.

Người đàn ông trung niên đưa cô đi thẳng tới phòng họp của cán bộ cao cấp của tập đoàn. Suốt dọc đường, cô có thể nhạy cảm phát hiện ra sự khác biệt trong ánh mắt của mọi người, thậm chí có thể nghe thấy những tiếng thì thầm rủ rỉ.

Cô đã chắc đến tám, chín phần trong lòng rồi.

Bước vào phòng họp, áp lực cứ thế ập tới.

Trên bàn họp hình tròn, xung quanh đã có đông đủ mọi người. Không khoa trương tới mức kín chỗ cả một phòng họp lớn nhưng những người tham gia mặt ai nấy đều nghiêm nghị, biểu cảm thận trọng, bầu không khí áp lực cứ thế tự nhiên nảy sinh.

Người đàn ông trung niên không lừa gạt Hạ Trú.

Lục Đông Thâm quả nhiên đã đi công tác về, đang ngồi nghiêm chỉnh trên chiếc ghế da. Thấy cô tới, anh vỗ vào lưng chiếc ghế trống bên cạnh mình một cách có vẻ tùy ý: "Qua đây ngồi."

Vẫn ngồi ở vị trí ngay cạnh anh bên tay phải, việc này khiến bao hoang mang bất an suốt dọc đường của Hạ Trú dịu đi tạm thời.

Cô vừa ngồi vững thì đập phải ánh mắt của người đàn ông phía đối diện.

Có một khoảnh khắc, Hạ Trú hiểu lầm rằng mình nhìn thấy một thiếu nữ xinh đẹp bước ra từ trong một cuốn truyện tranh. Nhưng trên thực tế, đó là một người đàn ông.

Áo sơ mi màu xanh khói, cà vạt màu xám làm tôn lên làn da trắng trẻo của anh ta. Nhưng thứ thật sự khiến anh ta có một làn da sạch sẽ chính màu tóc, một màu vàng nâu đậm, sắc màu tự nhiên từ lúc sinh ra, chứ không phải kết quả của một lần nhuộm tóc.

Con ngươi màu hổ phách như chơi vơi giữa dòng nước, trong sáng vô cùng. Xương gò má của anh ta cao hơn người châu Á một chút, hốc mắt sâu, sống mũi cao, màu môi sạch sẽ.

Thật sự là một người đàn ông rất đẹp.

Chạm phải ánh mắt nhau nhưng anh ta không những không né tránh, ngược lại còn công khai nhìn cô chằm chằm, khuôn mặt con lai rõ ràng đó có sự đăm chiêu, còn cả những ý tứ sâu xa.

Một giây sau, Lục Đông Thâm giới thiệu luôn với cô: "Vị này là Cận Nghiêm."

Một tiếng nổ lớn vang lên trong đầu Hạ Trú.

Cận Nghiêm.

Hóa ra người này chính là Cận Nghiêm?

Lúc trước khi nghe Lục Đông Thâm nhắc đến cái tên này, cô đã nghĩ, Cận Nghiêm có lẽ phải là một người đàn ông trung niên gần bốn mươi hoặc hơn, khuôn mặt từng trải, cho dù tuổi tác không phù hợp thì cảm giác tạo cho mọi người cũng phải là nghiêm nghị, uy quyền, giống với cảm giác của Lục Đông Thâm vậy.

Nhưng không ngờ rằng người đàn ông nhìn chưa đầy ba mươi tuổi trước mặt lại chính là Cận Nghiêm, hơn nữa còn có một khuôn mặt đẹp và vô hại đến như vậy.

Một người trông không hề có chút khả năng công kích nào lại có thể ngồi ở vị trí phụ trách tổ điều tra của Lục Môn, lý ở đâu chứ?

Cận Nghiêm đứng lên, chủ động giơ tay ra: "Giám đốc Hạ, nghe danh đã lâu, hân hạnh."

Bàn tay vươn ra trên mặt bàn họp, thon gầy trắng trẻo, giống như bàn tay của một nghệ thuật gia, nhưng cách nói chuyện lại ngắn gọn rắn rỏi, âm tiếng Trung chưa chuẩn hẳn nhưng rõ ràng mạch lạc, khiến Hạ Trú không thể khinh thường người này.

Hạ Trú đứng lên bắt tay với anh ta. Tay anh ta rất lạnh, lạnh như băng. Khi nhìn lại đôi mắt anh ta, trông có vẻ như mỉm cười, nhưng con ngươi thì không chút nhiệt độ.

Lục Đông Thâm lại tiếp tục giới thiệu với cô những cổ đông khác tham gia buổi họp.

Có hai người Hạ Trú từng gặp mặt, nhân vật Charles Ellison với con ngươi màu nâu nhạt không thân thiện lắm và một đổng sự Hứa có vẻ hòa nhã hơn.

Những người khác cô chưa gặp bao giờ, nhưng biểu cảm cũng đều nghiêm nghị như Charles Ellison vậy.

Tiếp theo đó chính là Quý Phi. Cô ta nhìn Hạ Trú, cực kỳ bình thản, dường như nắm rõ tất cả mọi việc sắp tới trong lòng bàn tay vậy.

Lần lượt ngồi bên cạnh là trợ lý của các cổ đông.

Người đàn ông trung niên dẫn Hạ Trú vào đây tự giác đứng sau lưng Cận Nghiêm, vẫn là vẻ mặt vô cảm đó.

Quả nhiên là người của Cận Nghiêm.

Hơn nữa tuổi Cận Nghiêm còn trẻ nhưng về cấp bậc lại vượt trên các cổ đông Lục Môn. Chỉ có thể chứng tỏ hai điều: Thứ nhất, địa vị của anh ta là hết sức quan trọng; Thứ hai, 100% anh ta tới đây để nhắm vào cô, cuộc họp này anh ta là người cầm cân.

Người ngồi ngay bên tay phải Lục Đông Thâm là Hạ Trú.

Tiếp theo là một chiếc ghế trống, sau đó tới Cảnh Ninh, sau đó lại là một chiếc ghế trống, rồi tới thư ký của phòng thư ký - người phụ trách ghi chép cho buổi họp.

Hạ Trú còn đang suy nghĩ xem hai vị trí trống ấy dành cho ai thì cánh cửa phòng họp bị đẩy ra.

Hóa ra là Tần Tô.

Sương gió dặm trường, tuy rằng có trang điểm nhưng ánh mắt vẫn không giấu được sự mỏi mệt.

Đi theo sau là trợ lý.

Phía sau nữa là Lục Khởi Bạch.

Anh ta sáng sủa tươi tỉnh, sắc mặt điềm nhiên, chiếc sơ mi trắng càng làm tôn lên vóc dáng cao gầy của anh ta, so với chiếc sơ mi đen của Lục Đông Thâm, cảm giác cũng ôn hòa hơn nhiều.

Chỉ là, có lẽ không ai chú ý đến, giây phút Lâm Khởi Bạch bước vào phòng họp, ánh mắt Cảnh Ninh trở nên bối rối, không biết nhìn vào đâu.

Hạ Trú ngồi bên này dĩ nhiên cũng không nhìn thấy nét mặt của Cảnh Ninh, cô cũng chẳng còn tâm trạng để nhìn, chỉ mải thầm sửng sốt.

Không những kinh động tới Cận Nghiêm và Hội đồng quản trị mà còn kéo cả Tần Tô cùng Lục Khởi Bạch tới.

E rằng, không chỉ đơn giản là chuyện mấy bức ảnh nữa rồi.

Tần Tô ngồi ngay bên cạnh Hạ Trú, Lục Khởi Bạch thì đi về phía chỗ ngồi bên cạnh Cảnh Ninh.

Mùi hương trên người anh ta rất thanh nhã, giống như biểu cảm bình thản của anh ta. Khi đi ngang qua Hạ Trú, mùi hương này đã bay vào trong mũi cô.

Cũng không biết vì cô không ngửi được những mùi quá nồng nữa hay vì mùi hương trên người Lục Khởi Bạch hôm nay thực sự nhạt nhòa. Hạ Trú không dám nghĩ nhiều, chuyện về chiếc mũi này cô định sẽ nói với Lục Đông Thâm sau.

Không biết có phải vì có một linh cảm chẳng lành hay không, thế nên đầu ngón tay hơi tê dại, còn hơi se lạnh nữa.

Nhưng ngay sau đó, bàn tay hơi lạnh ấy đã được một người nhẹ nhàng nắm chặt dưới gầm bàn họp.

Lòng bàn rộng lớn, nhiệt độ ấm áp, bao bọc kín kẽ lấy tay cô.

Cô ngước mắt lên.

Là Lục Đông Thâm.

Tuy anh không nhìn cô, nhưng lại dùng một phương thức lặng lẽ này để mang đến cho cô sức mạnh và sự an ủi.

Anh lên tiếng, thanh âm không chút xao động: "Người đã đến đủ rồi, Cận Nghiêm, cậu muốn nói gì thì nói đi."

Trái tim Hạ Trú giật thót, ngón tay cứng đờ lại.

Nhưng Lục Đông Thâm nắm chặt tay cô một cách vừa phải, tỏ ý bảo cô cứ bình tĩnh.

Cả một đống tài liệu được đẩy ra trước mặt Cận Nghiêm, nhưng anh ta không nhìn, cũng không chạm vào, ánh mắt nhìn thẳng vào Hạ Trú, nói thẳng: "Chuyện sản phẩm mới của thương hiệu H bị ăn cắp, giám đốc Hạ biết rõ đúng không."

Hạ Trú biết chuyện này chắc chắn sẽ được mang ra nói công khai. Cô thầm hít sâu một hơi, nhìn về phía Cận Nghiêm: "Biết rất rõ."

"Cũng có nghĩa là, giám đốc Hạ thừa nhận đây là một vụ tiết lộ bí mật thương mại?"

Hạ Trú cười khẩy trong lòng.

Hay lắm Cận Nghiêm.

Quả thật nhìn người không thể nhìn mặt.

Một anh chàng điển trai mà ăn nói thì dồn ép người khác, mỗi câu mỗi chữ đều đưa cô xuống vực, không dài dòng, thẳng thắn dứt khoát, quả thật là không thể xem thường.

Cũng may tâm lý của cô vẫn còn khá kiên định.

Cô nói: "Tôi chỉ có thể nói thông tin của sản phẩm mới đã bị ăn cắp, tuy rằng, bây giờ trên mạng đã tung ra các bức ảnh đẩy tôi vào thế bất lợi."

Bị ăn cắp và tiết lộ thông tin là hai tính chất khác nhau.

Một là bị động và một là chủ động.

Cận Nghiêm này tiếng Trung nói không quá lưu loát nhưng lại hiểu rõ những cái bẫy ngôn từ của tiếng Trung.

Cận Nghiêm không ngờ cô lại phản kích như vậy, đầu mày nhướng lên một chút, cười mà như không cười: "Nếu giám đốc Hạ đã nhắc đến bức ảnh, vậy thì chúng ta sẽ nói bức ảnh. Từ số lượng bức ảnh, xét thấy số lần giám đốc Hạ gặp mặt Thai Nghiệp Dương và Thai Quốc Cường là không hề ít, hơn nữa còn trong thời kỳ nghiên cứu sản phẩm mới. Qua sàng lọc của tổ kỹ thuật, ảnh không phải ghép, chúng tôi có lý do để tin rằng cô có quan hệ khá mật thiết với nhà họ Thai."

Hạ Trú đang định phản bác thì Lục Đông Thâm từ tốn nói: "Thai Quốc Cường bệnh nặng, được tôi cho phép, Hạ Trú có mấy lần ra vào bệnh viện và biệt thự cũ nhà họ Thai, nếu có người rắp tâm giở trò, chụp mấy tấm ảnh này là quá đỗi bình thường. Chuyện sản phẩm mới bị ăn cắp cũng đang điều tra. Cận Nghiêm, chỉ dựa vào mấy bức ảnh mà phán người ta tội sinh tử, quá võ đoán rồi."

~Hết chương 319~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 320: Bằng Chứng

"Tôi thấy, có lẽ người bị mờ mắt là cậu đấy." Charles Ellison nói thứ tiếng Trung không mấy chuẩn xác. Có lẽ sự bảo vệ quá mức của Lục Đông Thâm đã khiến anh ta không vui, khuôn mặt vốn đã nghiêm nghị lúc này trông càng thêm khó coi.

Anh ta chỉ tay vào Hạ Trú: "Người phụ nữ này đã lừa dối cậu!"

"Charles!" Lục Đông Thâm thản nhiên cảnh cáo: "Người con gái của tôi, tôi hiểu rõ."

"Cậu..."

"Được rồi." Tần Tô lên tiếng một cách thích hợp: "Nếu Cận Nghiêm đã đến đây là chứng tỏ là cậu ấy còn bằng chứng nào khác."

Rồi bà nhìn về phía Cận Nghiêm, sắc mặt tuy bình thản nhưng chứa đầy uy quyền: "Nếu hôm nay cậu nói sự thật thì không có gì đáng trách, nhưng nếu cậu có nửa câu dối trá hoặc bị ai đó ảnh hưởng dẫn đến sự sai lệch trong kết quả điều tra thì đừng trách tôi không khách sáo."

Đây được coi là lời cảnh cáo rất nghiêm khắc rồi. Tuy rằng Tần Tô là dâu trưởng của Lục Môn, nhưng đồng thời cũng là một cổ đông quan trọng của Hội đồng quản trị. Thế nên không thể chỉ dùng từ "người phụ nữ yếu đuối" để hình dung một cách đơn giản về bà. Vì vậy, hôm nay cho dù Lục Chấn Dương nguy kịch, chỉ cần có bà ở đây, chiếc ghế quyền lực trong tay Lục Chấn Dương vẫn được giữ vững vàng.

Vì thế, nếu là một người bình thường, nghe được câu nói cảnh cáo này ít nhiều cũng sẽ run sợ, nhưng Cận Nghiêm thì không.

Anh ta làm việc tại bộ phận đặc thù của Lục Môn, không chịu sự quản lý của bất kỳ ban bộ nào, chỉ quan tâm tới việc điều tra sự thật. Thế nên sau khi nghe được lời nói của Tần Tô, anh ta vẫn không hề sợ sệt. "Đổng sự Tần, tôi biết giám đốc Hạ sắp trở thành người nhà họ Lục. Nhưng trước khi cô ta trở thành người nhà họ Lục, bà chí ít nên lau sáng mắt nhìn cho rõ, tránh để lật thuyền trong ống cống." Nụ cười của Cận Nghiêm rất lạnh, rồi anh ta nhìn sang Lục Đông Thâm: "Trong ấn tượng của tôi, tổng giám đốc Lục xưa nay luôn là người lý trí và bình tĩnh, lần này sao lại lấp liếm bao che khuyết điểm vậy? Đứng trước lợi ích, lòng người xao động, ai dám nói mình luôn trong sạch đây?"

Ánh mắt Lục Đông Thâm cũng không chút nhiệt độ: "Cận Nghiêm, cậu muốn nói gì?"

Hạ Trú ngồi bên cạnh nghe rất không thoải mái, tay Cận Nghiêm này rõ ràng đã coi cô là gián điệp thương mại rồi.

Cận Nghiêm bật cười, rồi hỏi tiếp: "Bây giờ cả ngành đều đã nhận định sản phẩm mới của Momo ăn cắp sản phẩm mới của thương hiệu H. Sao tổng giám đốc Lục không lấy ghi chép công thức của sản phẩm mới ra để cắn chết Momo chứ?"

Không hề cho Lục Đông Thâm cơ hội phản bác, anh ta quay sang nhìn Hạ Trú, một lần nữa hỏi: "Còn cô, giám đốc Hạ, vì sao cô đòi pha chế lại sản phẩm mới?"

Hạ Trú nói dứt khoát: "Vì công thức chính của sản phẩm mới có thể tốt hơn nữa."

"Không, cô không phải vì muốn công thức chính tốt hơn." Cận Nghiêm nói: "Cô chỉ vì địa vị của mình thôi. Đầu tiên là tiết lộ thông tin sản phẩm mới, sau đó lợi dụng nguy cơ này chuẩn bị sẵn sản phẩm điều chỉnh để tung ra, cứu Skyline khỏi khó khăn. Như vậy, lợi ích của cô sẽ được bảo đảm."

"Giữ vững địa vị của tôi? Bảo đảm lợi ích của tôi?" Hạ Trú cười khẩy: "Đùa sao, tôi có cần phải làm vậy không?"

"Gả về Lục Môn, trở thành dâu trưởng của Lục Môn đích thực có thể bảo đảm một lợi ích nhất định cho giám đốc Hạ. Nhưng thứ giám đốc Hạ muốn bảo vệ chưa chắc đã là thân phận dâu trưởng này, phải không?" Cận Nghiêm từ đầu tới cuối vẫn ăn nói từ tốn, nhưng chữ nào cũng như những lưỡi dao: "Thay thế Quý Phi, trở thành bậc thầy mùi hương độc nhất vô nhị của Lục Môn, trở thành nhân vật đứng đầu chuỗi thức ăn trong hội Văn thuật, đây mới là mục đích của giám đốc Hạ phải không. Mà việc có thể trở thành một cổ đông quan trọng trong Hội đồng quản trị của Lục Môn sẽ có được lợi ích trực tiếp hơn cả việc trở thành dâu trưởng Lục Môn. Cả địa vị và lợi ích đều có cả, còn sợ không khống chế được Lục Đông Thâm sao? Dẫu sao thì, lâu dần tình cảm có thể thay đổi, lợi ích nắm trong tay mới là sự thật."

Hạ Trú cắn răng: "Anh xem phim ảnh nhiều rồi đấy."

"Còn tổng giám đốc Lục." Cận Nghiêm không đoái hoài tới lời phản bác của Hạ. Anh ta dựa cả người vào ghế, rồi nhìn về phía Lục Đông Thâm: "Anh chần chừ giấu nhẹm ghi chép công thức, chẳng phải vì sợ giám đốc Hạ phải gặp nguy hiểm sao? Giám đốc Hạ là người chịu trách nhiệm đối với sản phẩm mới, một phương thức giống y như vậy bị tuồn ra ngoài, lại có hình ảnh bị tung ra, cho dù các bức ảnh có thể giải thích nhưng người bên ngoài sẽ chụp cho cô ta cái mũ không quản lý tốt. Skyline ra mặt thanh minh chỉ càng khiến người ta cho rằng tổng giám đốc

Lục có lòng riêng, chỉ càng đẩy giám đốc Hạ xuống vũng bùn. Tình sâu nghĩa nặng đấy, nhưng anh có từng nghĩ rằng người đâm dao vào anh lại chính là người đầu gối tay ấp với anh không?"

Sắc mặt Hạ Trú rất khó coi, cô đứng phắt dậy nhưng một giây sau lại bị Lục Đông Thâm kéo xuống.

Sau hành động ấy, mọi người mới nhìn ra thì ra Lục Đông Thâm vẫn nắm chặt tay Hạ Trú.

Lục Đông Thâm cũng không giấu giếm mọi người nữa. Anh đè tay Hạ Trú xuống, ra lệnh cho cô ngồi, tay cũng không buông ra mà đường hoàng để lên mặt bàn nắm chặt lấy tay cô.

Cảnh này khiến đồng sự Hứa biểu cảm ôn hòa cũng không nhìn nổi nữa. Ông ta nhìn Lục Đông Thâm, cố tình ho mấy tiếng nhắc nhở.

Ai dè, Lục Đông Thâm coi như không thấy.

Lục Đông Thâm một lần nữa cất giọng trầm trầm: "Cận Nghiêm, cậu học ở đâu cái thói ăn nói bậy bạ vậy?"

"Tổng giám đốc nên hiểu rõ, tổ điều tra đã nói là phải có bằng chứng." Lúc này Cận Nghiêm mới động tới tập tài liệu, rút ra một tài liệu màu đen từ bên trong, từ từ đẩy ra giữa bàn.

"Đây là ghi chép nội dung một cuộc gọi của giám đốc Hạ, đối phương là một người tên Tưởng Tiểu Thiên. Có lẽ, tổng giám đốc Lục đọc kỹ phần ghi chép này rồi sẽ biết rõ tôi không tung tin đồn nhảm."

Con ngươi Lục Đông Thâm chợt co rụt lại, trầm ngâm giây lát anh với lấy tài liệu, lật ra.

Đích thân là một bản ghi chép cuộc đối thoại.

Đoạn văn không dài, nhưng nội dung đã khiến Lục Đông Thâm nhíu mày. Tuy rằng Hạ Trú ngồi ở bên tay phải anh, nhưng góc độ không đủ để đọc được nội dung. Nhưng ghi chép nội dung cuộc gọi một khi tung ra luôn khiến người ta khó chịu. Cô cố nhẫn nhịn, phần nhiều là muốn xem xem Cận Nghiêm lấy được một cuộc gọi như thế nào.

Lục Đông Thâm đọc rất nhanh, có lẽ chỉ là đọc lướt sau đó anh ném nó lên mặt bàn: "Đây là bằng chứng sao? Có thể làm giả đấy."

"Tài liệu có thể làm giả, thế còn giọng nói?" Nói rồi, Cận Nghiêm đánh mắt nhìn người đàn ông bên cạnh mình.

Người đàn ông trung niên khẽ gật đầu, tiến tới, rút một chiếc bút ghi âm trong túi ra, ấn nút Play.

"Gia, nguyên liệu chị cần em đã gửi đến rồi đấy."

"Ừm, ngoan lắm."

"Em có thể hỏi thêm một câu không?"

"Hỏi đi."

"Chỗ nguyên liệu đó quý giá và đắt đỏ, chị đắp tâm huyết lên người ai vậy?"

"Em nói xem?"

"Lục Đông Thâm?"

"Biết rồi còn hỏi."

"Gia, em không hiểu."

"Không hiểu chuyện gì?"

"Vì sao chị phải đi theo Lục Đông Thâm chứ? Vì sao phải ở lại bên cạnh anh ta? Chị biết rõ là cái chết của Đàm gia không tránh khỏi can dự tới Lục Đông Thâm vậy mà vẫn còn lằng nhằng dây dưa, tốn nhiều tâm tư cho anh ta. Nếu không vì anh ta, Đàm gia đã không đánh mất địa bàn. Nếu không vì anh ta, Đàm gia đã không chết!"

"Tiểu Thiên..."

"Tưởng gia, em kính trọng gọi chị một tiếng gia, đó là vì ở trong lòng em chị cũng nghĩa khí như Đàm gia vậy. Chị nói luôn không có Đàm gia không có Tưởng Ly, lẽ nào đây chỉ là lời nói đầu môi? Nói nhỏ thì Lục Đông Thâm là một kẻ tiểu nhân nham hiểm, bỉ ổi. Nói to thì anh ta chính là kẻ thù của chúng ta! Bây giờ ngày nào cũng chỉ cũng ở chung với kẻ thù, chị không thấy có lỗi với Đàm gia sao? Chị còn định trả phần tình nghĩa đó cho Đàm gia hay không? Đâu phải chị không biết Đàm gia của chúng ta lúc trước chết oan khuất như thế nào! Anh ấy là gia đó, là gia của cả Thương Lăng. Anh ấy bị ép chết! Bị tên thương nhân coi lợi ích là trên hết như Lục Đông Thâm ép chết!"

Đầu kia điện thoại trầm mặc một lúc.

Rất lâu sau mới có tiếng nói khẽ.

"Tiểu Thiên, chị chưa quên Đàm gia một ngày nào, cũng chưa ngày nào dám đặt nỗi oan của anh ấy xuống, còn cả ân tình của anh ấy với chị nữa, dù chết chị cũng phải trả. Nhưng, chị phải đợi."

"Chị đợi gì chứ?"

"Đợi cơ hội trả nợ ân tình cho Đàm gia, đợi tới khi chị có khả năng thay anh ấy thực hiện nguyện vọng, đợi tới khi chị đạt được mục đích của mình. Em yên tâm, chị nhất định sẽ không để Đàm gia chết không nhắm mắt đâu."

"Gia à, chị nói thật cho em biết đi, chị ở lại bên cạnh Lục Đông Thâm có phải là để trả thù không?"

Chiếc bút ghi âm rất lâu sau mới lại có động tĩnh.

"Tiểu Thiên, liên quan tới chuyện nguyên liệu đừng kể cho bất kỳ ai biết."

Đoạn ghi âm tới đây là kết thúc. Trong phòng họp vang lên những tiếng suýt xoa, sau đó là im phăng phắc...

~Hết chương 320~

*Spoil: "Dám cho thành phần độc hại này vào trong thuốc lá của tổng giám đốc Lục, giám đốc Hạ, cô quá nham hiểm rồi đấy."

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 321: Tôi Không Thèm

Một đoạn ghi âm bất ngờ.

Không ít người có mặt ở đó đều sửng sốt, sắc mặt Hạ Trú có phần nhợt nhạt. Một tay Lục Đông Thâm vẫn đang nắm lấy tay cô, tay trái đặt lên mặt bàn họp, những ngón tay gầy gõ nhẹ bâng quơ từng nhịp lên mặt bàn.

Nét mặt của anh không có nhiều thay đổi, không thể nhận ra đoạn ghi âm này ảnh hưởng như thế nào tới anh.

Cận Nghiêm từ đầu tới cuối vẫn nắm giữ tiết tấu, nhìn Hạ Trú: "Giám đốc Hạ, giọng nói trong đoạn băng ghi âm là của cô đúng không?"

Hạ Trú cố giấu cảm xúc: "Phải."

"Nội dung của đoạn ghi âm không bị làm giả chứ?" Cận Nghiêm lại hỏi.

Hạ Trú thầm hít sâu một hơi: "Không có."

Sự thẳng thắn này khiến những người có mặt ở đó không khỏi bàng hoàng. Ngay cả Cận Nghiêm cũng không ngờ. Anh ta hơi sững người. Anh ta còn nghĩ rằng cô sẽ điên cuồng không thừa nhận, thậm chí nhấn mạnh khả năng file ghi âm có thể bị làm giả.

Phản ứng của mọi người không cần nhìn Hạ Trú cũng biết, chỉ có điều, cô tập trung ánh mắt vào bàn tay của Lục Đông Thâm. Khi động tác khẽ gõ nhịp của anh khựng lại, trái tim cô cũng đập lỡ một nhịp.

"Vậy thì sao nào?" Hạ Trú phản kích.

Cận Nghiêm ít nhiều cũng có cái nhìn khác về cô. Người phụ nữ này quả thật không tầm thường. Anh ta mỉm cười, trong ánh mắt là những tia sáng mê người, nhưng những lời nói ra thì dồn ép vô cùng.

"Nếu giám đốc Hạ đã thừa nhận đoạn ghi âm này không bị làm giả, vậy thì tôi có một nghi vấn. Cơ hội mà cô nói đến là gì? Năng lực là sao? Và mục đích là thế nào?"

Hạ Trú mím môi nhìn anh ta chằm chằm, cô ép bản thân phải hết sức bình tĩnh.

"Nhưng tôi có thể thử trả lời những nghi vấn này xem sao." Cận Nghiêm nói: "Cơ hội chính là khiến Lục Đông Thâm yêu cô, vì cô làm mọi chuyện; Năng lực dĩ nhiên là quyền và thế; Mục đích của cô thì không cần phải nói rồi đúng không, để trả thù cho Đàm Diệu Minh."

Ánh mắt Hạ Trú lạnh như băng: "Đàm gia đúng là vật hy sinh cho cuộc chiến tranh giành quyền lực, cái chết của anh ấy ấm ức chứ không oan ức. Anh ấy đã dây vào thứ không nên dây, đi vào đường cùng là điều tất yếu, về điểm này tôi suy nghĩ rất rõ ràng. Thế nên, anh cho rằng tôi tiếp cận Lục Đông Thâm là để trả thù cho Đàm gia sao? Vô căn cứ."

"Cũng chưa chắc là vô căn cứ đâu." Cận Nghiêm tiếp tục được đà lấn tới: "Đàm Diệu Minh đối với cô ơn nặng như núi, toàn bộ người dân Thương Lăng đều biết, có Đàm Diệu Minh mới có Tưởng Ly. Năm xưa, vì muốn giúp Đàm Diệu Minh giữ vững địa bàn, có thể nói là đã liều mạng, đổ cả máu. Vì Đàm Diệu Minh, cô có thể lên núi đao, xuống biển lửa. Phần tình cảm này có thể thay đổi hay nhạt nhòa đi theo thời gian sao? Đàm Diệu Minh đúng là chết không oan, nhưng nếu không phải vì Skyline có ý đồ với mảnh đất Thương Lăng đó, Đàm Diệu Minh cũng không phải chết

sớm như vậy, cục tức này cô nuốt xuống được sao? Quan trọng hơn là, sau khi Đàm Diệu Minh chết, tuy rằng phần lớn tài sản của anh ta bị sung công, nhưng vẫn có phần vượt qua được sự thẩm tra của pháp luật. Đám thuộc hạ của Đàm Diệu Minh phải làm sao? Tâm huyết anh ta dùng dao giành về sẽ thế nào? Giám đốc Hạ là một người trọng tình trọng nghĩa, dĩ nhiên sẽ không giương mắt ngồi nhìn. Đương nhiên, có lẽ đằng sau cái danh trả ơn nghĩa cho Đàm Diệu Minh đã nảy sinh tình cảm cũng chưa biết chừng. Dù sao thì, có người phụ nữ nào không yêu một nhân vật kiệt xuất."

"Cận Nghiêm, anh nói như r..." Hạ Trú muốn chửi bậy, nhưng cuối cùng vẫn phải nuốt xuống. Cô nắm chặt tay lại: "Anh đừng có ăn nói bậy bạ."

Cận Nghiêm không đoái hoài tới lời phản bác của cô, vẫn thản nhiên tiếp lời: "Lấy tiền tài của Lục Đông Thâm để nuôi tài sản của Đàm Diệu Minh, lấy thế lực của Lục Môn trụ vững thế lực của Đàm Diệu Minh. Bước đầu tiên là khống chế Lục Đông Thâm, bước thứ hai để Lục Đông Thâm cam tâm tình nguyện đưa cô vào Lục Môn. Báo thù, nuôi thế lực, đây mới là mục đích của cô."

"Báo thù, nuôi thế lực?" Hạ Trú nghiến răng kèn kẹt, nói rành mạch từng từ từng chữ: "Tôi không thèm, Đàm gia cũng không thèm!"

Cô không ngờ Cận Nghiêm lại điều tra triệt để như vậy, đến tình hình hiện tại của các thuộc hạ Đàm Diệu Minh cũng nắm rõ. Tưởng Tiểu Thiên không chỉ một lần van nài cô trở về Thương Lăng, trở thành gia của họ, trở thành ông trời của họ, nhưng người khiến lòng cô vướng bận là Lục Đông Thâm.

Những sản nghiệp Đàm Diệu Minh chưa bị tịch thu, cô đúng là muốn chỉnh đốn lại, nhưng tuyệt đối chưa từng nghĩ sẽ động vào tiền bạc và thế lực của Lục Đông Thâm, càng không muốn kiểm soát Lục Đông Thâm để bắt anh làm điều gì cho cô cả.

Mấy thủ đoạn hèn hạ này cô không thèm làm. Mà Đàm gia tuy là người trong giang hồ nhưng làm việc cũng rất quy củ, tuyệt đối không làm mấy hành vi tiểu nhân như vậy.

Nhưng câu này khi nói ra đã bị biến vị.

Chí ít thì, Hạ Trú cảm nhận được rất rõ ràng bàn tay người đàn ông ở trên mu bàn tay cô đã cứng lại giây lát. Trái tim cô cũng theo đó mà lỡ nhịp. Ý tứ của câu nói vừa rồi rất rõ ràng, nhưng rơi vào tai Lục Đông Thâm chưa chắc đã rõ ràng nữa.

Cô quay đầu nhìn về phía Lục Đông Thâm.

Đường nét trên góc nghiêng của anh có phần cứng lại, bờ môi hơi mím trông có vẻ lạnh lùng. Anh không nhìn cô, chỉ cất giọng trầm trầm: "Cho dù đoạn ghi âm này không làm giả thì cũng chẳng nói lên được điều gì."

Sự bảo vệ vào thời khắc này lại không khiến Hạ Trú yên tâm hơn chút nào, chỉ bởi vì sắc mặt của anh. Cận Nghiêm ung dung điềm đạm nói: "Các sản nghiệp sau khi Đàm Diệu Minh mất đều đã được tổ điều tra lần lượt tìm ra. Có thể tôi phán đoán sai về mục đích của giám đốc Hạ. Nhưng, trong đoạn ghi âm có nhắc đến nguyên liệu, hơn nữa không được nói với ai. Về điểm này, chắc chắn không phải do tôi ngộ nhận."

Nguyên liệu mới là điểm mấu chốt.

Cận Nghiêm nhìn về phía Hạ Trú: "Loại nguyên liệu có thể khiến giám đốc Hạ phải nhọc công tìm kiếm nhất định không đơn giản, phải không? Hơn nữa còn dùng cho giám đốc Lục, là gì vậy?"

Hạ Trú nhìn anh ta chằm chằm: "Nếu anh đã điều tra ra rồi, còn cần tôi phí lời sao?"

"Cỏ địa hồn." Cận Nghiêm không vòng vèo nhiều, đứng lên, chống hai tay lên bàn họp, hơi đổ về phía trước nhìn cô: "Loài thực vật chỉ sống trên các vách núi dựng đứng, muốn thu thập cũng cực kỳ khó khăn, thế nên hiếm có ai biết đến."

Hạ Trú hơi nheo mắt lại. Cận Nghiêm, cô đúng là xem thường anh ta rồi.

"Là thứ gì vậy?" Lục Đông Thâm rút tay về. Thuốc lá để ở văn phòng không mang tới nên anh tiện tay với lấy bao thuốc không biết của ai trên mặt bàn, lấy ra một điếu.

Giọng anh nghe rất trầm và lạnh, giống như đang đè nén cảm xúc. Nhưng khi châm thuốc, ngón tay anh lại hơi run run. Nhưng anh cũng kiềm chế rất nhanh, rít một hơi thuốc rồi nhả khói.

Cận Nghiêm bình thản nói: "Tôi nghĩ, sự nguy hại của cỏ địa hồn nên để người chuyên ngành giải thích thì tốt hơn. Giám đốc Quý."

"Không cần đâu, tôi sẽ tự nói."

Thanh âm của Hạ Trú thanh lạnh. Ban nãy khi Lục Đông Thâm rút tay về, trái tim cô cũng đã lạnh ngắt một nửa.

Cô cũng rất muốn châm một điếu thuốc, nhưng lại sợ sự nồng đậm của thuốc lá.

Bấy giờ cô mới bàng hoàng, hóa ra đã lâu lắm rồi mình không còn hút thuốc nữa. Bởi vì sự hoang mang, sự sợ hãi của cô đều được sự ấm áp của Lục Đông Thâm thay thế. Bây giờ bất thình lình như vậy, cô bỗng dưng không tìm được thứ gì lấp vào.

"Con người có ba hồn, thiên hồn, địa hồn và mệnh hồn, trong đó mệnh hồn còn có tên là trung khu hồn, tức là tinh thần của con người. Cỏ thiên hồn là cái tên được người dân địa phương lưu truyền bao lâu nay, không có danh pháp khoa học. Loại thực vật này hiệu lực khi còn sống không lớn, nhưng sau khi chết khô đi rồi thì mùi hương phát tán ra sẽ gây ảnh hưởng tới trung khu thần kinh của con người, có tác dụng an thần. Thế nên rất nhiều người bản địa cho rằng cỏ thiên hồn có tác dụng trấn hồn là vì vậy."

"Cỏ địa hồn cũng là cái tên được người dân địa phương lưu truyền, công dụng không khác cỏ thiên hồn là mấy, khi dùng với con người cũng có tác dụng an thần. Nhưng hiệu quả của cỏ địa hồn không nhanh chóng như cỏ thiên hồn, mùi hương của nó dài lâu, phản ứng gây ra với cơ thể người cũng chậm, đây cũng là nguyên nhân cỏ địa hồn không được mấy người bên ngoài biết đến."

Tần Tô ngồi bên cạnh nghe những lời này, khi ngước mắt lên nhìn cô đã có chút ngờ vực. Biểu cảm của Lục Đông Thâm không có nhiều suy suyển, anh chỉ hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác, khói thuốc màu xanh xám che mờ đi đôi mày của anh...

Cận Nghiêm nhìn về phía Quý Phi.

Quý Phi gật đầu nói: "Tuy tôi chưa tận mắt nhìn thấy cỏ địa hồn, nhưng cũng từng nghe nói đến loại thực vật này, công dụng đúng là như giám đốc Hạ đã trình bày." Cận Nghiêm đưa tập tài liệu thứ hai cho Lục Đông Thâm: "Đây là kết quả hóa nghiệm thành phần của cỏ địa hồn, chứng thực được sử dụng với một số lượng nhỏ sẽ có tác dụng an thần. Nếu sử dụng trong một thời gian quá dài sẽ gây nghiện, làm tổn thương trung khu thần kinh trong não bộ."

Lục Đông Thâm liếc nhìn tập tài liệu, chỉ nhíu mày, không mở ra.

Cận Nghiêm thấy vậy nói tiếp: "Cho thêm thành phần có hại này vào thuốc lá của tổng giám đốc Lục, giám đốc Hạ, cô cũng quá thâm độc rồi đấy."

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 322: Tôi Làm Vậy Cũng Coi Như Khách Khí Rồi

Một câu nói làm kinh động tất cả những người có mặt.

Ngay cả một người nãy giờ vẫn điềm đạm như Tần Tô cũng phải bất ngờ thốt lên: "Cái gì?"

Cận Nghiêm thẳng thừng mở tập tài liệu trước mặt Lục Đông Thâm ra, lật tới trang giữa, bên trên liệt kê nhiều số liệu và danh pháp, chi chít, dày đặc. "Chúng tôi đã tiến hành phân tích hóa nghiệm loại thuốc lá được làm riêng cho tổng giám đốc Lục, có được bảng thành phần dưới đây, phát hiện có thành phần đáng ngờ, sau đó so sánh với thành phần cỏ địa hồn, phát hiện hai loại thành phần có sự tương đồng, chứng tỏ trong thuốc lá có thêm cỏ địa hồn. Nhưng, trên bảng thành phần nộp lên trên, giám đốc Hạ không hề thông báo có cỏ địa hồn."

Ánh mắt Lục Đông Thâm dừng lại trên bảng thành phần, ngón tay kẹp điếu thuốc hơi run rẩy, quá nửa đoạn tàn thuốc sượt qua gạt tàn, rơi xuống bên cạnh tay anh, chất thành đống nhỏ như đống xác không hồn.

Cận Nghiêm đánh mắt nhìn người đàn ông trung niên, người đàn ông đó gật đầu, đi ra ngoài.

"Xét về bản lĩnh, tôi không thể không thừa nhận giám đốc Hạ muốn làm thứ hai thì không ai dám làm thứ nhất, dù sao cô cũng là một nhà tạo hương hiếm gặp trên đời, sở hữu một tài năng thiên bẩm mà người khác không có. Cô am hiểu sâu sắc về mùi hương, có thể thêm cỏ địa hồn vào

mà thần không biết quỷ không hay, khi muốn khống chế một người, chẳng qua là khiến người đó nghiện, không cai được, càng không quên được. Tổng giám đốc Lục là con trưởng của Lục Môn, dĩ nhiên sẽ là đối tượng khống chế tuyệt vời nhất."

Người đàn ông trung niên chẳng mấy chốc đã quay trở lại, trong tay có thêm một hộp thuốc lá.

Một chiếc hộp dẹt hình vuông, là chiếc hộp Lục Đông Thâm dùng để đựng loại thuốc lá được làm riêng.

Cận Nghiêm đón lấy chiếc hộp, đặt lên tập tài liệu để, mở ra. Bên trong là từng hàng thuốc lá được xếp chỉnh tề, lúc trước hay được để trên bàn làm việc trong văn phòng.

Cận Nghiêm rút ra một điếu thuốc, giơ cho mọi người xem: "Ai có thể ngờ được một thứ nhỏ bé như thế này hóa ra lại chứa thành phần hại người chứ?"

Sắc mặt mấy vị cổ đông có vẻ trầm trọng, những người khác đều thì thầm to nhỏ.

Cận Nghiêm cầm điếu thuốc lên giơ ra trước mặt Hạ Trú: "Giám đốc Hạ giải thích thế nào?"

Hạ Trú trầm mặc giây lát, nhìn thẳng vào ánh mắt ngờ vực của mọi người, nói rất dứt khoát: "Đúng, trong thuốc lá đặt làm của Lục Đông Thâm đã được tôi cho thêm thành phần cỏ địa hồn."

Nói tới đây, cô dựa vào ghế, bàn tay từng được Lục Đông Thâm nắm lấy giờ từ từ chuyển lạnh. Cô hỏi ngược lại Cận Nghiêm: "Nếu các anh đã điều tra ra công dụng của cỏ địa hồn rồi, sao không điều tra luôn cả những mùi hương tương khắc với nó?"

Câu hỏi ngược lại ấy khiến Cận Nghiêm á khẩu.

Hạ Trú cười khẩy: "Bởi vì các anh có hiểu gì đâu! Cầm những thứ gọi là kết quả kiểm nghiệm này để sinh sự, gây chuyện, rặt một đám chó má!"

Đổng sự Hứa ngồi đối diện vội nói: "Giám đốc Hạ, chú ý lời ăn tiếng nói của cô."

"Lời ăn tiếng nói? Nói chuyện chuyên ngành với một kẻ ngu ngốc, tôi nói vậy là khách sáo rồi đấy!" Hạ Trú không hề khách khí.

Cô coi như cũng đã hiểu ra rồi, những người trông có vẻ thân thiện hòa nhã thật ra trong lòng loằng ngoằng vòng vo. Cứ lấy ví dụ như đổng sự Hứa trước mặt đây, há chẳng phải loại người "miệng nam mô bụng bồ dao găm"? Nói chi tới những người khác.

Đổng sự Hứa bị cô chửi lại, mặt biến sắc, chỉ tay vào cô: "Cô... Cô thật là không nói lý lẽ."

Cận Nghiêm bị cô mắng cũng không giận dữ, vẫn ôn hòa từ đầu tới cuối. Còn khi thấy đổng sự Hứa tái mắt đi vì giận, anh ta lại không nhịn được cười.

Rồi anh ta lại quay sang Hạ Trú, nói: "Tôi lại rất muốn lắng nghe ý kiến chuyên ngành của giám đốc Hạ."

Hạ Trú nói chuyện xưa nay không thích vòng vo tam quốc: "Trong thuốc lá sở dĩ phải cho thêm thành phần cỏ địa hồn, là vì trước đó Lục Đông Thâm đã hít vào người quá nhiều Lycorin, thành phần này một khi đóng cặn lại trong cơ thể sẽ rất có hại cho sức khỏe, thành phần cỏ địa hồn vừa hay có thể trung hòa Lycorin."

"Anh Cận, so với việc ngồi đây điều tra tôi, chi bằng anh hãy điều tra xem trước kia vì sao trong các sản phẩm sinh hoạt hằng ngày của Lục Đông Thâm lại xuất hiện Cường tâm thảo. À, quên không phổ cập cho anh một chút kiến thức chuyên ngành. Cường tâm thảo là loại thực vật chứa một lượng độc tố nhỏ, có lợi cũng có hại, khi kết hợp với mùi thuốc lá ngày trước Lục Đông Thâm hút sẽ tạo ra thành phần Lycorin, nhẹ thì khiến người ta mất ngủ trường kỳ, nặng thì tổn thương tới nền tảng sức khỏe của con người. Quý Phi là nhà tạo hương của Lục Môn khi tôi còn chưa đến đây, thế nên công thức đều do cô ta phụ trách chứng thực. Theo tôi thấy, người thật sự thâm độc phải là Quý Phi mới đúng."

"Hạ Trú, cô nói năng linh tinh gì vậy?" Quý Phi đứng ngồi không yên, nhíu mày: "Kết quả điều tra trước đó cô không đọc ư? Trong công thức của tôi vốn không có thành phần Cường tâm thảo. Cô phản bác lại tôi nhằm chuyển dịch mâu thuẫn gì?"

Hạ Trú quay sang, đôi mắt như hai lưỡi dao, sắc bén và sáng rực.

"Phải, ngay cả tôi cũng suýt quên mất, cô có bất tài đến mấy cũng được coi là một nhà tạo hương đủ tư cách, thế nên dĩ nhiên sẽ hiểu đạo lý sự kết hợp và phân tách giữa các thành phần mùi hương. Đúng là cô không cho vào Cường tâm thảo, nhưng cô đã cho vào những loại tinh dầu có thể tạo thành Cường tâm thảo."

Lần điều tra đó cô đã bỏ quên. Thành phần Cường tâm thảo có thể chiết tách. Thế nên lúc đó cô một mực cho rằng Quý Phi cũng đã làm như vậy.

Kết quả phản hồi của tổng bộ là không có Cường tâm thảo. Lúc đó cô đã nghi ngờ phải chăng có người trong tổng bộ cố tình thiên vị. Nhưng về sau cuối cùng cô cũng hiểu ra, không phải tổng bộ thiên vị, mà Quý Phi đích thực không cho Cường tâm thảo vào.

Cô ta thông qua sự kết hợp giữa một số mùi hương nhân tạo để hình thành một thành phần giống như Cường tâm thảo. Thành phần này một khi kết hợp với loại thuốc lá mà Lục Đông Thâm từng hút sẽ tạo ra Lycorin.

Loại tâm tư tinh tế như vậy, người bình thường sao có thể nghĩ ra?

Vừa nghe xong câu này, Quý Phi đứng bật dậy: "Hạ Trú, cô đừng có ăn nói hàm hồ!"

"Tôi ăn nói hàm hồ hay cô đang chột dạ?" Hạ Trú đâu phải người chịu bỏ qua, cô đối đầu trực diện: "Sau chuyện Cường tâm thảo, cô đã lén lút thay đổi công thức của toàn bộ các sản phẩm sinh hoạt hằng ngày trong khách sạn. Người khác không biết, cô tưởng cô giấu được tôi sao? Vì sao phải đổi? Hơn nữa còn là thay đổi thành phần với biên độ nhỏ? Mục đích chẳng phải là để tiêu hủy chứng cứ lúc trước sao? Cô tính toán rất chi li, chỉ có điều tôi là một người quá ghim thù, tôi đã giữ lại một phần công thức trước khi cô kịp đổi."

Quý Phi sững người, đứng đực ra đó.

Những người ngồi ở ghế đều ngây ra. Sự việc có vẻ như đã phát triển theo chiều hướng khác, sao bỗng dưng lại chuyển mâu thuẫn sang Quý Phi?

Cận Nghiêm nghe xong nhướng mày: "Giám đốc Hạ có bằng chứng?"

"Không có bằng chứng tôi đã chẳng nói như vậy." Hạ Trú lạnh giọng.

Cận Nghiêm giơ tay làm động tác "Mời".

Hạ Trú quay đầu nhìn Lục Đông Thâm.

Nhưng Lục Đông Thâm không nhìn cô, anh đã hút xong điếu thuốc ban nãy, ấn đầu lọc vào gạt tàn, sức lực không hề nhỏ. Anh nhìn chăm chăm vào tài liệu, giống như đang đọc nó, lại giống như đang đăm chiêu.

Không biết anh đang suy nghĩ chuyện gì.

Hạ Trú cố kìm nén cơn giận, cầm di động lên gọi vào một số điện thoại, đầu kia bắt máy rất nhanh.

"Julia, cầm những thứ chị đã dặn lên phòng họp cấp cao, lập tức."

~Hết chương 322~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 323: Cô Đừng Nằm Mơ Nữa

Chẳng bao lâu sau, Julia tới phòng họp, ôm tập tài liệu trong tay, phía sau còn có một cô bé ở phòng Hành chính, tay ôm một chiếc hộp trắng.

Thấy tình hình đó, Julia hơn lo sợ, nhìn Hạ Trú bằng ánh mắt bất an.

Hạ Trú không thể hiện quá nhiều biểu cảm, tỏ ý bảo cô ấy đặt mọi thứ xuống là có thể ra ngoài. Trong chiếc hộp trắng có đựng vài thứ, có đủ các sản phẩm sử dụng hằng ngày, có loại đã mở mác, có loại chưa. Về cơ bản đều là các sản phẩm dùng trong khách sạn, còn có cả ống nghiệm thủy tinh, được bọc kín, có lọ đựng dung dịch trong suốt, có lọ đựng dung dịch màu hổ phách. Ngoài ra còn có một bao thuốc lá, là loại trước kia Lục Đông Thâm hút.

"Đây là sản phẩm ban đầu tôi kiểm tra có thành phần Cường tâm thảo, cả vỏ của sản phẩm lẫn số hiệu đều được lưu giữ cẩn thận, không thể làm giả được cũng chẳng thể đổ oan cho người vô tội." Hạ Trú lần lượt lấy từng thứ trong hộp ra: "Tôi không hài lòng chút nào về kết quả phản hồi của tổng bộ, thế nên đã tiến hành thực nghiệm so sánh thành phần từ các sản phẩm lưu lại trước đó. Qua nhiều lần chiết tách và so sánh, cuối cùng tôi mới phát hiện ra Cường tâm thảo bắt nguồn từ thứ gì."

Đây vốn không phải là một công việc phức tạp, nhưng là một công việc kỳ lạ.

Phàm là những mùi hương cô có thể ngửi được, chiết tách thành phần không phải là chuyện gì khó khăn. Hơn nữa cái mũi của cô trước nay chưa từng sai lệch, thế nên cô luôn tin tưởng nó.

Việc tổng bộ tham gia điều tra vốn dĩ đã là chuyện đánh rắn động cỏ. Vì thế cô đã cẩn trọng, ra lệnh cho Julia giữ cẩn thận những loại sản phẩm có vấn đề, đề phòng vạn nhất.

Cuối cùng, kết quả điều tra của tổng bộ đích thực không khiến người ta hài lòng. Hơn nữa lúc đó, Lục Đông Thâm cho cô quyền thay đổi công thức mùi hương không gian trong khách sạn Skyline, ngoài mặt cô làm theo, còn thật ra vẫn âm thầm tiến hành lấy mẫu, chiết tách thành phần của sản phẩm kia trong phòng thực nghiệm.

Có điều một khi phương hướng sai lệch thì sẽ lỡ nhiều thời gian.

Cô một mực cho rằng trong sản phẩm có chứa Cường tâm thảo, suy nghĩ này đã khiến cô đi không ít đường vòng.

Sự thật cũng mới được phát hiện ra gần đây. Cô vốn định nói với Lục Đông Thâm, không ngờ lại xảy ra chuyện sản phẩm mới bị tiết lộ ra ngoài, thế nên phải gác lại. Dọc đường khi theo người đàn ông trung niên về công ty, đa phần thời gian Hạ Trú đều giữ im lặng. Thật ra cô có linh cảm sẽ có người của tổng bộ tới đây, nhắm vào chuyện sản phẩm mới, rồi lại nghĩ tới chuyện Quý Phi vẫn còn quanh quẩn ở Bắc Kinh, mọi suy nghĩ này đều có chút liên quan.

Thế là cô đã lặng lẽ nhắn tin cho Julia, chuẩn bị sẵn sàng cả kết quả thực nghiệm sản phẩm.

"Trong hai lọ ống nghiệm, một lọ là thành phần Cường tâm thảo được tạo thành từ các hợp chất lấy ra từ sản phẩm. Một lọ là Lycorin tạo thành

từ Cường tâm thảo và thành phần trong thuốc lá. Toàn bộ quá trình và quy trình chiết tách thành phần, tôi đều yêu cầu trợ lý ghi chép lại, dù là một người không hiểu chuyên ngành đến mấy, nhìn qua cũng hiểu ngay."

Hạ Trú nhìn khuôn mặt trắng bệch của Quý Phi, tiếp tục nói: "Sau khi công thức mùi hương không gian của khách sạn Skyline được thay đổi, giám đốc Quý đã lệnh cho nhà tạo hương cấp dưới chuyên quản lý việc xây dựng mùi hương không gian khách sạn để tiến hành thay đổi công thức cũ, trước sau tiến hành ba lần, mỗi lần đều thay đổi công thức ở biên độ nhỏ, cuối cùng đã đạt được mục đích thay đổi các loại tinh dầu có khả năng kết hợp thành Cường tâm thảo. Trong ghi chép, tôi cũng đã ghi rõ ràng từng lần thay đổi công thức sản phẩm. Cái này, cũng không thể làm giả được."

Mỗi lần chỉ thay đổi trên biên độ hẹp, mục đích là khiến người ngửi nảy sinh thói quen khứu giác, từng chút từng chút một, khiến người ta thần không biết, quỷ không hay.

Quý Phi mím chặt môi. Cô ta không ngờ tâm tư của Hạ Trú lại thâm sâu như vậy, thì ra đã âm thầm làm mấy việc này từ lúc nào.

Cận Nghiêm quan sát Hạ Trú, rồi lại nhìn Quý Phi, sau đó nói: "Theo chúng tôi điều tra, loại thuốc lá trước đó của tổng giám đốc Lục do Trần Du phụ trách."

"Đúng là Trần Du, không sai." Hạ Trú không phủ nhận: "Hơn nữa, Trần Du đích thực đã cho vào trong đó một số thành phần riêng tư khác, nhưng đó không phải là nguyên nhân khiến tổng giám đốc Lục mất ngủ trường kỳ, càng không thể kết hợp với thành phần Cường tâm thảo để tạo ra Lycorin. Thành phần ban đầu của thuốc lá do tổng bộ kiểm tra. Nói cách khác, lúc đầu, trong thuốc lá của tổng giám đốc Lục có thành phần gì, giám đốc Quý là người rõ nhất."

"Hạ Trú, cô ngậm máu phun người! Cô thật là nham hiểm, lại nghĩ ra chiêu này để đối phó với tôi!" Cảm xúc của Quý Phi không thể kìm nén được nữa, cô ta kích động gào lên với cô.

Hạ Trú im lặng, lạnh lùng nhìn cô ta.

Cô không rộng lượng đến thế, đối với một người đã từng phản bội cô, tổn thương cô tận cùng, cô không thể thản nhiên nói lời tha thứ.

Tạm thời không nói đến việc chuyện sản phẩm mới này có phải do Quý Phi làm hay không, chỉ tính riêng việc ngay sau khi xảy ra chuyện Quý Phi đã lập tức tới Bắc Kinh là đủ bộc lộ dã tâm của cô ta.

Cô ta không thể chấp nhận Hạ Trú.

Đây chính là mục đích thật sự của cô ta.

Thông tin sản phẩm mới bị lộ, cách trực tiếp nhất chính là tung phương án ban đầu ra. Hơn nữa chính Quý Phi cũng có dự định này. Thế nên, ngay từ ban đầu Quý Phi đã có ý muốn triệt để đá cô ra khỏi cuộc chơi.

Bằng không, với những gì Quý Phi hiểu về cô, sao không tin rằng cô có cách xoay chuyển cục diện khắc nghiệt chứ?

Nếu cô ta đã bất nhân thì cũng đừng trách cô bất nghĩa.

Đối diện với hàng loạt chứng cứ, Tần Tô dĩ nhiên cũng không thể bình tĩnh. Bà nhìn về phía Quý Phi, quát: "Ai chỉ thị cho cô làm như vậy?"

Sắc mặt Quý Phi tái nhợt, miệng run lên. Cô ta nói: "Không phải, tôi không biết, tôi thật sự không biết..."

"Cô không biết?" Ánh mắt Tần Tô rất lạnh: "Không biết vì sao còn thay đổi công thức?"

"Việc thay đổi công thức định kỳ là chuyện bình thường, công thức mùi hương không gian của các khách sạn dưới quyền Lục Môn đều không giữ nguyên mãi mãi." Quý Phi giải thích.

Tần Tô không hiểu cho Quý Phi, nhìn thẳng vào Cận Nghiêm: "Về chuyện này, tổ điều tra phải mất công rồi."

"Đổng sự Tần yên tâm, chuyện liên quan đến sự an nguy của tổng giám đốc Lục, tổ điều tra nhất định điều tra thật nghiêm." Rồi Cận Nghiêm nhìn sang Hạ Trú: "Sau khi cuộc họp kết thúc, tôi sẽ ra lệnh cho cấp dưới tới lấy các chứng cứ liên quan từ phía giám đốc Hạ, tổ điều tra sẽ kết hợp cùng phòng thực nghiệm thẩm tra lại toàn bộ. Nếu đúng như những gì giám đốc Hạ nói, tổ điều tra sẽ thanh minh lại với Hội đồng quản trị."

Quý Phi nghe xong thực sự phát điên, chỉ tay về phía Hạ Trú: "Cô thật ác độc! Cô tưởng kéo tôi xuống là cô có thể leo lên sao? Hạ Trú, cho dù cô là bậc thầy mùi hương thì đã sao? Cô tưởng Lục Môn sẽ chứa chấp cô à? Cô đừng nằm mơ nữa!"

Cận Nghiêm đánh mắt ra hiệu cho người đàn ông trung niên. Ông ta gật đầu, đi tới bên cạnh Quý Phi: "Giám đốc Quý, mời cô ra ngoài theo tôi trước."

Quý Phi nghiêm mặt không động đậy.

Người đàn ông trung niên đang định kéo cô ta thì cô ta lên tiếng: "Đừng chạm vào tôi, tôi tự đi được."

Trước khi đi, Quý Phi còn nhìn Hạ Trú một cái.

Ánh mắt này rất phức tạp.

Có oán hận, không cam tâm, phẫn uất.

Khiến Hạ Trú nhớ lại ba năm trước, ngày đó, khi một đám người dẫn cô đi, cô cũng nhìn Quý Phi với ánh mắt như vậy.

Giống y như đúc.

Trái tim cô chợt nhói đau.

Tình bạn trong quá khứ, hận thù của hiện tại.

Thứ khó lường nhất chính là sự đời, còn sóng gió lênh đênh hơn cả trong tiểu thuyết.

Quý Phi đi rồi.

Có lẽ trong mắt tổ điều tra đây là một sự cố ngoài ý muốn, bởi vì mục đích của họ từ đầu tới cuối chỉ có cô. Thế nên Hạ Trú không dám buông lỏng cảnh giác. Chí ít thì từ lúc Đàm Diệu Minh được nhắc đến cho tới khi Quý Phi bị mời ra, trong một khoảng thời gian dài như vậy, Lục Đông Thâm chưa nói câu nào...

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 324: Chỉ Cần Anh Tin

Cô biết Lục Đông Thâm có phần kỵ Đàm Diệu Minh, Cận Nghiêm đã bắt trúng chỗ kỵ nhất của Lục Đông Thâm để đánh cô trí mạng.

Quả nhiên, Cận Nghiêm mỉm cười nhìn cô và nói: "Giám đốc Hạ, thủ đoạn hay lắm."

Đầu tiên Hạ Trú sững người, ngay sau đó đã lập tức hiểu lời anh ta nói. Sau đó cô mới ý thức được mình đã phạm phải một sai lầm khiến bản thân tiến thoái lưỡng nan.

Nếu không đẩy Quý Phi ra ngoài lúc này, cô không thể chứng minh được tính cần thiết của cỏ địa hồn trong thành phần thuốc lá; Nhưng nếu đẩy Quý Phi ra ngoài lúc này, thì vừa hay lại chứng thực được dã tâm muốn leo cao của cô.

Những người ngồi đây ai cũng tinh ranh và nhạy bén. Có thể giữ vững được vị trí của mình, làm gì có ai không thông minh? Họ nhìn Hạ Trú, trong ánh mắt ngoài sự ngờ vực còn có sự hà khắc.

"Tôi không cần biết anh nghĩ gì, tóm lại, tôi không có ý hại tổng giám đốc Lục." Hạ Trú lạnh lùng đáp.

"Vậy vì sao rõ ràng trong công thức có cỏ địa hồn mà cô giấu nhẹm đi không báo?"

Hạ Trú trả lời đường hoàng: "Một là xưa nay không mấy người biết đến cỏ địa hồn, hai là nó đích thực có tác dụng an thần. Tôi không muốn gây thêm nhiều phiền phức, để kẻ có ý xấu lấy đó làm điểm yếu. Khi chiết tách các loại thực vật thuần túy, có lợi thì cũng có hại, chỉ cần giữ được liều lượng chuẩn xác thì sẽ không gây tổn hại tới sức khỏe."

"Liều lượng chuẩn xác?" Cận Nghiêm nhướng mày: "Bao nhiêu thì được gọi là chuẩn xác?"

"Hàm lượng cỏ địa hồn trong mỗi cây thuốc lá vào khoảng 0.5g."

Cận Nghiêm nhìn cô: "Cô chắc chứ?"

"Mọi tỷ lệ trong thuốc lá đều đã được kiểm tra nghiêm ngặt, đương nhiên là tôi chắc chắn."

"Nói cách khác, cô là người kiểm tra cuối cùng?"

Hạ Trú đáp: "Phải."

Khóe miệng Cận Nghiêm hơi nhếch lên. Anh ta nhìn cô một lúc lâu, rồi bất thình lình hỏi: "Mũi của giám đốc Hạ rất nhạy bén phải không?"

Hạ Trú nhìn thẳng vào anh ta, ánh mắt nghi ngờ.

"Tôi chỉ tò mò thôi, nếu thành phần trong thuốc lá bỗng nhiên tăng lên hay bớt đi, tôi nên tin vào mũi của cô hay nên tin vào các thiết bị đo lường đây?"

Hạ Trú hít sâu một hơi, âm thầm siết chặt những ngón tay lạnh lẽo: "Nếu thành phần thuốc lá có thay đổi, tôi có thể ngửi được."

"Tôi rất tin tưởng bản lĩnh của giám đốc Hạ." Hiếm khi thấy Cận Nghiêm hùa theo ý của cô: "Ai ai cũng nói bậc thầy mùi hương có một

khứu giác trời sinh, không ai vượt qua được, không ai thay thế được. Bài kiểm tra của giám đốc Hạ khi vào Hội văn thuật năm xưa có thể nói là đã làm chấn động cả ngành."

Hạ Trú không kỳ lạ khi anh ta biết chuyện này. Từ sau bài thi đó, không ít người trong ngành biết đến chuyện mới xuất hiện một bậc thầy mùi hương.

Cận Nghiêm đứng lên, rút một điếu thuốc trong hộp ra, chậm rãi đi tới trước mặt Hạ Trú: "Theo tôi được biết, mũi của một bậc thầy mùi hương nhạy tới mức chỉ cần ngửi qua là cũng biết được tỷ lệ thành phần, tôi nói không sai chứ?"

Hạ Trú trầm giọng xuống: "Phải."

Hàm lượng thành phần là bao nhiêu đối với cô mà nói không khó khăn khi phải dùng mũi phân biệt, đây cũng không phải bản lĩnh hiếm có gì, một nhà điều chế hương có thâm niên lâu năm cũng có thể luyện thành.

Cận Nghiêm đưa điếu thuốc trong tay mình cho cô: "Cô ngửi thử xem, thành phần có thay đổi gì không?"

Hạ Trú ngập ngừng.

"Giám đốc Hạ?" Cận Nghiêm lên tiếng gọi cô.

Hạ Trú ngước mắt lên.

Cô vô tình chạm phải ánh mắt của Lục Đông Thâm. Anh vẫn vững vàng, vẫn nghiêm nghị, không nhìn ra vui buồn mừng giận. Những người xung quanh cũng đang nhìn cô, dường như đang chờ đợi kết quả từ phía cô.

Cô bấm bụng đón lấy điếu thuốc, ngửi thử sau đó nói: "Không có."

Cận Nghiêm gạn hỏi: "Có nghĩa là tỷ lệ thành phần của điếu thuốc này không bị thay đổi, đúng không?"

Hạ Trú không trả lời.

"Giám đốc Hạ, vì sao cô không nói gì?"

Hạ Trú nhẹ nhàng xoay qua xoay lại điếu thuốc, nhìn mãi, nhìn mãi, cuối cùng bật cười.

Nụ cười đắng chát.

Lục Đông Thâm vẫn nhìn cô từ đầu tới cuối, thấy vậy, đầu mày hơi nhíu lại.

Hạ Trú cứ cười mãi, cười đến nỗi tất cả mọi người đang ngồi trên ghế đều thấy cô quái đản. Ngay cả một Lục Khởi Bạch nãy giờ đứng ngoài cuộc cũng thấy quá đỗi lạ kỳ. Anh ta nhìn cô, dần dần, trong ánh mắt xuất hiện một chút hứng thú.

Hạ Trú cảm thấy chung quy mình đã rơi vào một cái hố. Giống như đằng sau có một bàn tay đang không ngừng đẩy cô xuống hố. Khi vấn đề của Quý Phi được giải quyết cũng là lúc cô bị nghi ngờ. Mà đúng lúc này, mũi của cô lại gặp chuyện. Nhưng chuyện này cũng rất vừa phải, không phải là cô không hoàn toàn ngửi được nữa.

Tất cả đều giống như một sự ngẫu nhiên.

Nhưng, làm gì có nhiều sự ngẫu nhiên đến thế?

"Tôi không ngửi được tỷ lệ có gì thay đổi không." Cô không giấu giếm.

Một câu nói khiến tất cả mọi người sững sờ.

Biểu cảm trong ánh mắt Lục Đông Thâm khựng lại một chút.

Cận Nghiêm không ngờ cô lại nói như vậy: "Câu này có nghĩa là gì?"

"Tôi có thể ngửi được thành phần, nhưng tôi không thể ngửi ra tỷ lệ."

Lại có những tiếng thì thầm vang lên.

Hạ Trú biết nói ra câu này sẽ chẳng ai tin tưởng, nhất là Cận Nghiêm. Quả thật, anh ta đã cười: "Lần đầu tiên tôi gặp một cô gái thông minh như giám đốc Hạ đấy."

Một câu nói đã phán tội tử hình cho cô.

Phải, câu nói của cô khiến người ta hiểu lầm.

Nếu Cận Nghiêm lôi thuốc lá ra nói thì chứng tỏ thuốc lá nhất định đã bị kẻ nào đó giở trò. Bây giờ cô không ngửi ra được, nói mũi có vấn đề, chẳng qua là muốn giải thoát cho bản thân.

Làm sao để chứng minh mũi cô có vấn đề?

Không thể chứng minh được, đâu phải vấn đề bệnh lý gì.

Có thể chứng minh cô ngửi được, nhưng không thể chứng minh cô không ngửi được. Tất cả mọi người đều sẽ cho rằng cô đang dối trá.

"Chúng tôi kiểm tra ra mỗi một điếu thuốc trong hộp thuốc lá này có thành phần cỏ địa hồn đều vượt quá 2g. Mỗi ngày tổng giám đốc Lục hút trên dưới bốn điếu, nếu có buổi tiếp khách sẽ là từ 6 đến 8 điếu, thế nên lượng cỏ địa hồn anh ấy hút vào mỗi ngày đã vượt quá phạm vi hàm lượng quy định mà giám đốc Hạ nói. Theo như chúng tôi điều tra được biết, mỗi

ngày hít vào người trên 5g cỏ địa hồn dần dần sẽ gây ra tình trạng lệ thuộc, hút một lượng lớn còn khiến tim có tình trạng co thắt dữ dội, nghiêm trọng hơn nữa có thể dẫn tới khó thở và tử vong. Tỷ lệ cỏ địa hồn trong thuốc lá được giám đốc Hạ kiểm soát vừa vặn, có thể nhanh chóng đạt được hiệu quả khiến người ta nghiện nhưng vẫn chưa đến mức tử vong. Cho dù hút nhiều, cùng lắm cũng chỉ đau tim mà thôi. Thử hỏi, một sự cân đo đong đếm chuyên nghiệp như vậy, ai có thể làm được?"

Mọi người chợt suýt xoa.

Hạ Trú nhìn điếu thuốc trước mắt với vẻ khó tin. Ban nãy cô đã nghĩ tới chuyện sẽ có người động tay động chân, nhưng tuyệt đối không thể ngờ lại có người bỏ một hàm lượng cỏ địa hồn cao như vậy vào thuốc lá.

Điều này là không thể.

Rốt cuộc ai có thể lặng lẽ gia tăng thành phần trong thuốc lá?

Chuyện này thật quá quái đản.

Lục Đông Thâm luôn hút thuốc trước mặt cô, vậy mà cô không phát hiện ra?

Hạ Trú cảm thấy như có một cây gậy đập thẳng vào đầu khiến đầu óc mình ong ong. Theo tình hình hiện tại thì mũi của cô không phải hôm nay mới có vấn đề, đã mấy ngày rồi.

Cô hoàn toàn không biết, nguyên nhân là vì mấy hôm nay cô không dùng đến khứu giác để làm các công việc quá tỉ mỉ.

Những lời nói của Cận Nghiêm rơi vào tai cô cũng trở nên mơ mơ hồ hồ. Anh ta nói với mọi người: "Thành phần thuốc lá không khó kiểm tra ra. Skyline cũng có phòng thực nghiệm để chiết tách và đo đạc tỷ lệ thành

phần. Số liệu hôm nay chúng tôi có được là kết quả sau nhiều lần kiểm tra đi kiểm tra lại. Lúc đó, có người làm chứng ghi chép."

Hạ Trú cảm thấy dòng máu trong người mình như chảy ngược.

Cô bất lực ngẩng đầu lên.

Không nhìn Cận Nghiêm, không nhìn ai khác, chỉ nhìn Lục Đông Thâm.

Người khác không tin cô cũng không sao cả, chỉ cần anh tin cô.

Chính anh từng nói, anh tin cô.

Nhưng Lục Đông Thâm không nhìn cô.

Góc nghiêng của anh lạnh lùng, sa sầm lại.

Anh nhìn chằm chằm điếu thuốc trong im lặng, cơn đau trong trái tim từ từ dâng lên khiến anh nhíu mày.

Cho tới khi Tần Tô lên tiếng. So với lúc nãy, giọng bà vừa thảng thốt vừa bi lạnh: "Cô Hạ, cô từng hứa với tôi điều gì!"

Câu nói này giống như một mồi lửa đột ngột làm nổ tung mọi cảm xúc Hạ Trú vẫn chôn vùi. Cô chống hai tay lên mặt bàn, nói rành mạch: "Tôi chưa bao giờ thêm thắt tỷ lệ thành phần, chuyện này không phải do tôi làm!"

~Hết chương 324~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 325: Sự Thật Kinh Người

"Có bằng chứng không?" Cận Nghiêm lại nói một câu nhẹ tênh.

Nhưng lại đủ sức mạnh đánh cho Hạ Trú không thể phản công.

Không có bằng chứng.

Không ai có thể chứng minh cô không giở trò với thuốc lá.

Loại thuốc lá mà Lục Đông Thâm hút chỉ qua tay một mình cô, ngay cả thành phẩm tạo ra cũng do cô đích thân theo dõi sát sao. Mọi số liệu, tài liệu ghi chép về tỷ lệ thành phần đều xuất phát từ cô, cho dù lấy ra cũng phí công vô ích.

"Đổng sự Tần, giữ một người phụ nữ như vậy ở bên cạnh Đông Thâm là quá nguy hiểm."

Đổng sự Hứa không hề khách khí đối với Hạ Trú, cũng không biết là vì sự xung đột ban nãy về mặt ngôn ngữ hay chỉ nhằm vào đúng chuyện này. Rồi ông ta nhìn về phía Lục Đông Thâm, khuyên nhủ chân thành: "Đông Thâm à, cậu nghĩ mà xem. Sau khi Đàm Diệu Minh chết, cô ta theo cậu về Bắc Kinh, chỉ trong vòng chưa đầy một năm, cô ta đã lên được chức nhà tạo hương của Lục Môn. Hơn nữa trong vòng một năm nay, bao nhiêu chuyện xảy ra, có chuyện nào không liên quan đến cô ta? Cậu đã vì cô ta phá lệ bao nhiêu lần rồi? Còn cô ta đã giẫm đạp lên cậu giành được bao nhiêu lợi ích? Có thể lợi dụng thuốc lá để kiểm soát một người, đây đâu phải là cách người bình thường có thể làm được? Ở ngoài kia có biết bao

nhiêu người nói cậu đã bị cô gái này làm cho mê mẩn, bây giờ xem ra cũng không phải là không có lý. Cận Nghiêm nói đúng, cô ta đang dùng tiền tài của cậu để nuôi dưỡng tiền tài của Đàm Diệu Minh, dùng quyền thế của Lục Môn để nuôi dưỡng quyền thế của Đàm Diệu Minh."

Sắc mặt Tần Tô rất khó coi, cũng rất nặng nề.

Lục Đông Thâm thì vẫn cứ im lặng. Anh lấy một điếu thuốc từ trong hộp ra, nhẹ nhàng xoay giữa ngón tay.

Hạ Trú có miệng nhưng không thể biện hộ.

Cô giống như đứng giữa một căn nhà đá bốn mặt thông gió, muốn chặn những khe hở lại nhưng chợt phát hiện chặn kiểu gì cũng không chặn hết. Khe hở này lại giống như dây leo chậm rãi lan ra, lan đến giữa cô và Lục Đông Thâm.

Cô liều mạng cắn răng.

Ánh mắt những người xung quanh nhìn cô đều tràn đầy ngờ vực, sửng sốt, thậm chí còn có sợ hãi.

Không sai, những người này đang sợ cô.

Bởi vì ở trong mắt họ, cô là người có thể lợi dụng mùi hương để đạt được mục đích, chắc chắn là một con quái vật có thể dùng mùi hương để hại người.

Cô ghét ánh mắt này.

Khi trước, có biết bao người từng nhìn cô bằng ánh mắt này, chỉ toàn là nơm nớp lo sợ.

Thậm chí cô cảm thấy, có lẽ năm xưa khi cô bị bỏ rơi, ánh mắt mẹ nhìn cô chắc cũng như thế này chăng.

Vậy còn Lục Đông Thâm thì sao?

Anh có sợ hãi, có né tránh cô không?

Cô gấp gáp muốn biết tâm tư của anh, muốn nhìn thấy ánh mắt của anh. Nhưng anh không nhìn cô, từ đầu đến cuối không nhìn.

Sự hoảng sợ người khác dành cho cô lọt vào mắt cô, sau đó trở thành một hạt mầm nảy nở trong trái tim. Hạt giống vỡ vỏ trưởng thành nhanh chóng, thế nên, nỗi sợ này cũng đã lan ra khắp trái tim cô.

Cô cần như đã nghiến răng tới tê dại. Cô phẫn nộ nhìn chằm chằm đổng sự Hứa, phản bác rành mạch: "Nếu tôi cần tiền tài hay quyền thế, hà tất phải bỏ gần tìm xa chọc vào Lục Đông Thâm chứ? Tập đoàn Hoa Lực xuất sắc hơn Skyline chứ!"

Một câu nói khiến đổng sự Hứa sững người. Bên kia, Lục Khởi Bạch từ đầu vẫn im lặng giờ lên tiếng: "Các vị đổng sự, Cận Nghiêm! Tôi cho rằng chuyện này vẫn phải tính kế lâu dài, tuy rằng chứng cứ bất lợi nhắm vào giám đốc Hạ, nhưng kiểu suy đoán biết một nói ba này có hơi võ đoán. Giám đốc Hạ ban nãy nói đúng lắm, nếu cô ấy một lòng vì Đàm Diệu Minh, thì trực tiếp tìm Nhiêu Tôn là được rồi."

Sự yêu quý Nhiêu Tôn dành cho Hạ Trú từ sau khi cô theo Lục Đông Thâm trở về Bắc Kinh vẫn chưa hề dứt.

Không chỉ một lần quầy lễ tân nhận được những bó hoa cực lớn, cái tên Nhiêu Tôn được treo ngang nhiên trên thiệp. Anh ấy tặng lần nào là Hạ Trú vứt đi lần ấy.

Không ai biết những vướng mắc trước kia giữa Hạ Trú và Nhiêu Tôn, thế nên một mực cho rằng Thái tử gia Kinh thành đang theo đuổi Hạ Trú, ai nấy đều ngưỡng mộ vô cùng.

Tình hình ấy kéo dài tới tận khi Lục Đông Thâm công khai đang hẹn hò với Hạ Trú thì cuộc tấn công mãnh liệt của Nhiêu Tôn mới chấm dứt.

Thế nên, Lục Khởi Bạch buông ra một câu nói như vậy, cũng quả thực khiến mọi người ngồi ở ghế suy nghĩ.

Duy có người không im lặng là Cận Nghiêm.

Có thể vượt ngàn dặm xa xôi từ Mỹ bay sang đây, thì tài liệu anh ta nắm trong tay không thể chỉ có chút chút.

Chất giọng của anh ta phá vỡ sự yên tĩnh của phòng họp.

"Nhiêu Tôn đúng là có tiền có thế, lại gần gũi, tiện lợi dụng nhất. Nhưng vì bối cảnh gia đình họ Nhiêu không đơn giản thế nên giám đốc Hạ cũng chưa chắc chịu mạo hiểm. Quan trọng hơn là..."

Nói tới đây, ánh mắt Cận Nghiêm cũng tối đi, không còn bình thản như ban nãy nữa.

Ánh mắt ấy khiến sống lưng Hạ Trú lạnh toát.

Chẳng hiểu sao cô lại giật mình, một dự cảm chẳng lành dâng lên nhanh chóng.

Cận Nghiêm nhìn cô chằm chằm, hơi nheo mắt lại: "Xích mích nảy sinh giữa giám đốc Hạ và Nhiêu Tôn vì chuyện của Tả Thời ba năm trước đã quyết định sự lựa chọn của hiện tại. Cô ta không thể lựa chọn Nhiêu Tôn, sự lựa chọn duy nhất chính là tổng giám đốc Lục."

Trái tim Hạ Trú bắt đầu nhảy điên cuồng.

Những người khác đều nhìn về phía này.

Cận Nghiêm hỏi thẳng cô: "Tả Thời đang ở đâu?"

Hạ Trú nhìn anh ta chăm chăm, đôi môi mím chặt lại.

Cận Nghiêm lại hỏi: "Lúc trước khi ở Thương Lăng, cô chữa bệnh cho Thai Quốc Cường, nguyên liệu cô xuống hồ Phủ Tiên lấy lên là thứ gì?"

Hạ Trú vẫn không nói gì.

Da dầu cô như bị kim đâm vậy, nỗi đau từ tầng này lan ra tầng khác.

"Ba năm trước cô mất tích ly kỳ, ai ai cũng nói cô giết người rồi vào tù, Đàm Diệu Minh là người đã cứu cô ra đúng không?"

"Tôi không giết người! Cũng không ngồi tù!" Cả người Hạ Trú run lên.

Vậy cô không vào tù thì cô đã đi đâu?" Cận Nghiêm lạnh lùng quát.

Hơi thở của Hạ Trú trở nên dồn dập, từng đợt buốt lạnh dâng lên từ tận đáy lòng, chưa bao giờ lạnh đến thế.

Tần Tô thấy cảnh này có phất bất thường bèn hỏi Cận Nghiêm: "Cậu hỏi cô ấy chuyện này có nghĩa là sao? Liên quan đến chuyện ngày hôm nay ư?"

"Đương nhiên là có liên quan." Cận Nghiêm lạnh giọng: "Chỉ khi lật lại quá khứ, mọi người mới hiểu Đàm Diệu Minh có ý nghĩa gì với cuộc đời của cô ta. Mà hôm nay khi cô ta làm những việc này vì Đàm Diệu Minh cũng không quá bất ngờ."

Mọi người xôn xao.

Lục Đông Thâm nhìn lên Cận Nghiêm, nhíu chặt mày.

"Giám đốc Hạ, ba năm trước đúng là cô không giết người, cũng không ngồi tù." Bất ngờ thay, Cận Nghiêm nói một câu như vậy. Nhưng anh ta cũng đổi giọng ngay sau đó, nói ra một lời khác khiến người ta sợ hãi tột đỉnh: "Tả Thời được coi là ân nhân cứu mạng cô đúng không? Không có anh ta, làm sao cô thoát ra được khỏi sa mạc Gobi mênh mông vô bờ? Thế nên, tôi rất muốn hỏi cô một câu: Thịt người có ngon không?"

Câu nói ấy giống như một quả bom nguyên tử.

Phản ứng của mọi người đều thảng thốt như trải qua một thiên tai nào đó ngay lúc này, khó lòng tin được và sợ hãi.

Ngay cả một Lục Đông Thâm trước nay vẫn bình tĩnh cũng phải bất ngờ.

Tần Tô bàng hoàng: "Cái gì?"

Còn Hạ Trú, cô đã sớm ngồi đực ra đó, đầu óc trống rỗng hoàn toàn, cả khuôn mặt như được bôi sáp nến, nhợt nhạt không chút huyết sắc.

"Người phụ nữ này..." Cận Nghiêm chỉ tay vào Hạ Trú: "Ba năm trước đã cùng Nhiêu Tôn, Tả Thời đến tận sa mạc Gobi, cuối cùng chỉ có cô ta và Nhiêu Tôn thoát được ra ngoài. Tả Thời sống không thấy người, chết chưa thấy xác. Dưới đáy hồ Phủ Tiên, chúng tôi tìm được một thi thể. Qua giám định và so sánh với ADN của Tả Thời, thi thể đó cũng giống như các thi thể khác dưới đáy hồ, trên lớp xương cốt mục ruỗng có rất nhiều sứa nấm xác. Loại sứa này ngoài việc sinh trưởng ra còn là một nguyên liệu pha chế mùi hương quan trọng. Trên cánh tay thi thể có dấu vết bị dao cắt. Việc

này khiến người ta không khó suy đoán rằng, người tay từng bị ai đó cắt thịt cánh tay ra."

"Lúc đó, trong điều kiện thức ăn và nước uống thiếu thốn, họ đã ra khỏi nơi không người ấy bằng cách nào, tôi nghĩ tôi không cần nghĩ nhiều mọi người cũng hiểu rõ. Thi thể của Tả Thời sau khi chết không được an táng, bị cô ta ném xuống hồ Phủ Tiên dùng làm mục đích nuôi nguyên liệu. Nhưng có lẽ vì đoạn ký ức ở sa mạc Gobi quá giày vò, thế nên từ lúc trở về, cô ta đã điên điên khùng khùng, cuối cùng phải vào bệnh viện tâm thần."

Tất cả mọi người đều không nói thành lời...

~Hết chương 326~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 326: Vì Sao Lại Phản Bội Tôi?

Đầu óc Hạ Trú đau đớn như bị ai dùng dao nhấc từng dây thần kinh lên vậy. Quá khứ, những ký ức khó khăn lắm mới niêm phong lại được một lần nữa ùa về, dính đầy máu, mùi tanh nồng cũng xộc lên, nhức mũi.

Gào thét, điên cuồng như ma quỷ vậy.

"Quan sát thi thể không thấy có những dấu hiệu của việc bị sát hại, chứng tỏ Tả Thời đã chết tự nhiên trong điều kiện thể lực không đủ. Thử hỏi, ai có thể có được trải nghiệm này như giám đốc Hạ? Giương mắt nhìn người bạn trai của mình qua đời, rồi lại ngang nhiên nuốt thịt của bạn trai mình vào bụng." Cận Nghiêm nhíu mày.

Đầu Hạ Trú đau nhức kịch liệt, cô vô thức giơ tay lên ôm đầu.

Những lời chất vấn của Cận Nghiêm như mờ đi bên tai, trở thành hàng loạt những tiếng chỉ trích.

Dường như cô còn cảm thấy bỏng rát.

Đúng, là cát sỏi của Gobi, khiến người ta nóng bỏng, mù mịt không nhìn thấy điểm tận cùng.

Cô còn ngửi thấy mùi của cái chết.

Tuyệt vọng, và bất lực.

Sau đó là tiếng Nhiêu Tôn đau khổ gào lên: Ăn đi, em ăn ngay cho anh! Em muốn chết hả?

Ăn!

Hơi thở của Hạ Trú trở nên dồn dập, gấp gáp, trong khoang mũi dường như vẫn còn một chút hương thơm của thịt nướng. Mùi hương ấy rõ ràng rất hấp dẫn, nhưng khi tràn vào phổi vào ghê tởm đến nỗi bụng dạ cuộn trào.

Tiếng nói sốt sắng của Nhiêu Tôn cứ xa dần, lại trở thành chất giọng của Cận Nghiêm.

"Từng trải nghiệm một chuyện khiến người ta nghẹt thở như vậy, e rằng cả đời này người cô không muốn hợp tác nhất chính là Nhiêu Tôn phải không. Chúng tôi đã điều tra bệnh viện tâm thần. Có một thời gian cô đã muốn tự sát, cuối cùng có một lần cô cắt cổ tay, bị đưa vào bệnh viện. Cô nói với tất cả mọi người rằng cô không điên. Cô đập đầu vào tường, cô phát điên phát rồ, nhưng ở trong mắt mọi người, những hành động đó không khác gì kẻ điên cả."

"Chỉ có một người tin tưởng cô, Đàm Diệu Minh."

"Im miệng, đừng nói nữa!" Hạ Trú cất giọng run rẩy, hai tay bấu chặt lấy đầu.

Vô vàn những chuyện trong quá khứ ùa vào, điên cuồng ngặm nhấm lý trí và sự bình tĩnh của cô.

Tiếng kêu của những kẻ thần kinh ấy như máy khoan điện đâm thẳng vào tai cô.

Ánh mắt những bác sỹ ấy nhìn cô như nhìn một kẻ điên.

Cô đúng là điên rồi.

Bị họ ép thành điên!

Vết thương trên cổ tay dường như lại nhói lên, chỗ được khâu vào giờ như muốn bung ra, sau đó thịt và xương rời nhau, trở thành đống máu bầy nhầy.

Cận Nghiêm thì vẫn dồn ép từng bước: "Nếu không có Đàm Diệu Minh, cô sẽ không thể nào thoát ra được khỏi bệnh viện tâm thần. Chính anh ta đã cho cô cơ hội sống lại, cũng chính anh ta đã một tay chôn vùi tất cả quá khứ của cô."

"Im miệng!"

"Cô trở thành Tưởng Ly, Đàm Diệu Minh chính là chiếc ô bảo vệ cho cô. Phần ân tình đã vượt qua mọi khái niệm thông thường này phải trả thế nào đây? Cô cùng Đàm Diệu Minh vào sinh ra tử, trở thành người phụ nữ đắc lực nhất bên cạnh anh ta. Vì lợi ích của Đàm Diệu Minh, cô có thể liều tất cả. Còn Đàm Diệu Minh đối với cô thì sao? Cả Thương Lăng có ai không biết chỉ chung tình với một cô gái bất ngờ xuất hiện tại Thương Lăng? Chỉ cần là điều cô ấy muốn, Đàm Diệu Minh lập tức dâng lên. Chỉ cần khiến cô ấy vui, Đàm Diệu Minh đã để cho cô ấy làm gia của Thương Lăng. Đàm Diệu Minh chết rồi, một nửa bầu trời của Thương Lăng đã sụp đổ. Nhưng tất cả mọi người cũng biết rằng, cho đến tận ngày chết, Đàm Diệu Minh cũng bảo vệ cô chu toàn, cho dù anh ta chết có phần ấm ức."

Bàn tay Hạ Trú run lên, cô chống tay lên bàn đứng dậy, chỉ tay vào Cận Nghiêm, trong đôi mắt là căm hận, là tàn nhẫn, là chỉ muốn róc xương anh ta nuốt chửng.

Ánh mắt ấy gần như khiến mọi người xung quanh sợ hãi.

Đó là một Hạ Trú họ chưa từng nhìn thấy, ngay cả Cảnh Ninh cũng phải sợ hãi. Cô khiến cô ấy liên tưởng tới một con sói tàn bạo, bước vào đường cùng, cô đơn và lạnh lẽo ôm theo chút phản kháng cuối cùng.

"Anh có tư cách gì để nói Đàm gia? Anh có tư cách gì để nói về tôi như vậy!" Câu cuối cùng, cô gần như gào lên.

Cận Nghiêm nhìn thẳng vào cô: "Cô hy sinh vì Đàm Diệu Minh cũng nhiều, chuyện có ma trong Giang sơn đồ cũng do cô giở trò, cứu sống Thai Quốc Cường chẳng qua chỉ là một thủ đoạn để cô tiếp cận tổng giám đốc Lục, cuối cùng chẳng phải vẫn chỉ vì giành lợi ích cho Đàm Diệu Minh sao? Thế nên, sự ra đi của Đàm Diệu Minh đối với cô mà nói là sự đả kích lớn nhất. Đối mặt với việc người đàn ông đã yêu cô, bảo vệ cô, thậm chí giúp cô che giấu đoạn ký ức tệ hại ba năm trước không còn nữa, cô sẽ ra sao? Cô không hận tổng giám đốc Lục ư? Cô không muốn giúp Đàm Diệu Minh hoàn thành những tâm nguyện dang dở của anh ta ư? Tôi không tin."

"Tôi không có! Không có!" Đôi mắt Hạ Trú đỏ lên, là màu đỏ của hận thù.

Cận Nghiêm không nhìn cô nữa, mà nhìn mọi người: "Ăn thịt người, vào bệnh viện tâm thần, sống với giang hồ hắc đạo, rồi lại sử dụng nguyên liệu phi pháp, cuộc đời của người phụ nữ này quyết định sự tàn độc của cô ta, cũng quyết định dã tâm của cô ta."

Rồi anh ta nhìn sang Tần Tô: "Hoặc có thể nói thêm một câu nữa rằng, đừng nói đến việc trở thành nhà tạo hương của Lục Môn, ngay cả việc gả làm con dâu cho Lục Môn cũng sẽ khiến nhiều người chỉ trích."

Ngón tay Tần Tô cũng đang run lên.

Bà rất muốn chất vấn Hạ Trú xem đây có phải sự thật không.

Nhưng Cận Nghiêm đã ra tay thì chứng tỏ chuyện này chắc chắn đã là sự thật, nói chi đến biểu cảm của chính Hạ Trú lúc này.

Từ ánh mắt của Hạ Trú, bà đích thực nhìn thấy hận thù, đây đâu phải ánh mắt mà cô cái bình thường có thể có được. Nếu không phải vì đã trải qua những ác liệt của cuộc đời, sao lại có được ánh mắt này?

Thế nên, biểu cảm này đã nói cho bà biết sự thật.

Ngón tay Hạ Trú găm sâu xuống mặt bàn, các khớp xương trở nên trắng bệch, đầu móng tay cũng đau đến tê dại. Cô muốn lên tiếng phủ nhận vài chuyện, nhưng cổ họng lại tắc nghẹn.

Cô hận.

Hận người đàn ông tên Cận Nghiêm ở trước mặt. Anh ta đại diện cho Lục Môn, hôm nay đã lột trần cô không còn mảnh vải, hoặc thậm chí là muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Cô là kẻ có tội sao?

Chính ông trời bắt cô đón nhận tất cả những điều này, chính những gì họ cho là chính nghĩa và chân tướng đã khiến cô phải chết chìm trong vũng bùn của sự phỉ nhổ.

Nếu như có một lưỡi dao.

Cô sẽ đâm thật mạnh vào trái tim của người tên Cận Nghiêm đó, để anh ta thấu hiểu cái gọi là đau không bằng chết!

Cả phòng họp im ắng như cái chết.

So với sự trầm lặng ngắn ngủi lúc trước, lần này là sự áp lực và bất an tới tột cùng.

Có lẽ không ai trong số họ có thể ngờ được sẽ có một cô gái với những trải nghiệm như thế đứng trước mặt họ, họ sẽ được nghe những chuyện chưa bao giờ nghe, nhìn thấy những cảnh tượng chưa bao giờ nhìn thấy.

Cho tới khi, chiếc bật lửa khẽ phát ra một âm thanh rất nhỏ.

Lục Đông Thâm châm thuốc.

Tất cả mọi người đều quay sang nhìn Lục Đông Thâm như bị điểm huyệt vậy, nhưng ai nấy đều sửng sốt.

Anh đúng là đang hút thuốc, hút loại thuốc lá được làm riêng.

Loại thuốc lá có thành phần cỏ địa hồn ấy.

Hạ Trú cũng có phản ứng, cô quay cần cổ cứng đờ lại, sững người sau khi nhìn thấy cảnh ấy.

Cả một vòng khói lớn bay ra từ trong miệng anh. Ở góc độ này, Hạ Trú cuối cùng đã nhìn rõ biểu cảm của anh.

Đôi mày nghiêm nghị, ánh mắt không chút nhiệt độ, lạnh tới cực điểm.

Khóe miệng cô giật giật, cô muốn gọi tên anh, nhưng người đàn ông với biểu cảm xa lạ ấy, đâu còn là Lục Đông Thâm của cô?

Tần Tô thấy anh hút loại thuốc lá đó, lo lắng: "Đông Thâm, con..."

Câu nói dang dở bị Lục Đông Thâm giơ tay lên ngăn lại.

Khói thuốc tản đi, khuôn mặt anh cuối cùng cũng rõ ràng.

Anh rất bình tĩnh, nhưng cũng rất lạnh lùng.

Không ai nói câu nào cả.

Vì chẳng ai hiểu nổi vì sao anh biết rõ thuốc lá ấy có vấn đề mà vẫn hút.

Cứ như vậy, Lục Đông Thâm hút trọn vẹn một điếu thuốc.

Sau đó, anh dập tắt.

Ngón cái và ngón trỏ vân vê đầu lọc từng chút một, cho tới anh bóp nát nó, vụn thuốc lá dính cả vào ngón tay gầy của anh.

Suốt cả quá trình anh không nhìn Hạ Trú, nhưng cuối cùng anh cũng phá vỡ khung cảnh trầm mặc, lên tiếng, từng chữ trầm thấp: "Đối với em, Đàm Diệu Minh quan trọng vậy sao?"

Giọng anh rất thấp, nhưng như một tiếng sấm, đánh thẳng vào Hạ Trú. Ngay sau đó đầu cô vang lên một tiếng nổ rất lớn. Cơ thể đầy hận thù tan biến, cô mềm oặt người, ngã ngồi xuống ghế, nhìn anh với vẻ khó tin.

Cơn phẫn nộ nơi lồng ngực cuối cùng đã bị dập tắt bởi một xô nước bi thương. Nó cũng không còn sức để lan tỏa nữa, chỉ còn lại những tiếc nức nở ngắc ngoải, thoi thóp.

Tận đáy lòng cô như buông ra những âm thanh tuyệt vọng, cuối cùng anh vẫn không tin cô.

Anh không tin cô.

Cô nói câu đó bằng những âm thanh thinh lặng.

Đầu lọc cuối cùng cũng tan vỡ trong tay Lục Đông Thâm, bấy giờ anh mới nhìn về phía Hạ Trú.

Bờ môi Hạ Trú mấy máy, cô nhìn thấy Lục Đông Thâm đứng lên, xoay lưng ghế của cô lại, cho đến khi nó chạm vào bàn họp.

Chưa để cô thở được hơi nào, Lục Đông Thâm đã cúi người xuống, một tay chống lên bàn họp, một tay nhẹ nhàng chạm quá cổ cô.

Ngón tay anh rất lạnh.

Gần như truyền cái lạnh vào xương cốt của Hạ Trú. Bàn tay Lục Đông Thâm dần dần dùng sức, bóp chặt cổ cô. Sức mạnh của anh lớn dần từng chút một, giống như ánh mắt anh. Ngay sau đó từng chữ nghe có vẻ điềm tĩnh như nước của anh cũng nặng dần đều, chuyển lạnh, cuối cùng là rét buốt như băng: "Vì sao lại phản bội tôi?"

~Hết chương 326~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 327: Người Thật Sự Phản Bội Anh Là Cô Ta

Hạ Trú chỉ cảm thấy ngạt thở.

Cô vô thức giãy giụa, bàn tay của Lục Đông Thâm kẹp chặt cổ cô như một chiếc kìm sắt vậy.

Máu như dồn lên não, kèm với đó là một nỗi ấm ức, hoảng sợ và không cam tâm khổng lồ. Trong giây lát, vô vàn cảm xúc không tan đi mà còn tăng thêm giữa cơn khó thở.

Huyệt thái dương giật quá dữ dội, màng nhĩ đau rát bởi những tiếng ù ù.

Xung quanh là những tiếng sửng sốt, tiếng kêu thét, tiếng bàn ghê va đập vào nhau, nhưng chúng cũng như đã trôi về phía đường chân trời xa xôi, loáng thoáng còn thấy không ít bóng người ùa tới.

Có vẻ như họ đang kéo Lục Đông Thâm ra.

Loáng thoáng còn có giọng nói sốt sắng của Tần Tô: "Đông Thâm, con buông tay ra đã..."

Họ định cứu cô ra khỏi tay Lục Đông Thâm ư?

Sau đó thì sao?

Lại tiếp tục cầm dao đâm cô? Hay lại tiếp tục lột trần từng bộ quần áo trên người cô?

Hạ Trú gần như không nhìn rõ khuôn mặt của họ.

Nhưng điều kỳ lạ là, cô vẫn nhìn rõ mồn một ánh mắt của Lục Đông Thâm.

Khi nhìn xuống cô, khuôn mặt anh bình tĩnh bao nhiêu thì ánh mắt anh lạnh lẽo bấy nhiêu. Rõ ràng anh không hề tức giận, nhưng lại khiến cô rơi xuống đầm băng.

Những tạp âm bên tai đã lùi ra xa.

Những lại có những âm thanh khác vang lên thật rõ ràng.

"Bé con, anh muốn trở thành chồng của em."

"Chỉ cần là những lời em nói, anh sẽ tin."

...

Anh đã từng là người đàn ông cô yêu nhất. Dưới bầu trời đêm với hàng ngàn ngọn đèn trời, anh đã lồng chiếc nhẫn đẹp nhất vào ngón tay cô, sau đó nói với cô, anh muốn ở bên cô trọn đời.

"Trọn đời", những từ ngữ mới đẹp làm sao.

Cô vừa sợ hãi vừa thèm muốn từ đó. Nhưng anh nói, anh yêu cô, thương cô, bảo vệ cô, tin tưởng cô.

Lục Đông Thâm dịu dàng đó mất tích rồi.

Mất tích giữa ánh mắt lạnh lẽo ngay lúc này, mất tích giữa sức mạnh tưởng chừng muốn bóp chết cô.

Anh bóp nghẹt hơi thở của cô, cũng làm đau đớn trái tim cô.

Cô muốn nói với anh, cô chưa từng phản bội anh, cô cũng chưa từng nghĩ sẽ lợi dụng anh để làm gì cho Đàm Diệu Minh. Muốn nói với anh rằng cô không biết vụ thuốc lá là thế nào, cũng không biết mũi của mình đã mất đi sự phán đoán chuẩn xác từ bao giờ.

Cô muốn nói với anh quá nhiều, nhưng một câu cũng không bật ra được.

Người đàn ông trước mắt là dáng vẻ xa lạ đối với cô, lạ đến mức khiến cô sợ hãi.

Hơi thở của cô càng lúc càng yếu ớt.

Chắc là anh muốn bóp chết cô đây.

Ngón tay cô lạnh lẽo, móng tay để lại một vết cào trên cánh tay nổi gân xanh của anh, sau đó trượt xuống.

Không còn sức giãy giụa.

Cũng không muốn vùng vẫy nữa.

Chết đi như vậy, có khi cũng tốt.

Bất ngờ, Lục Đông Thâm buông tay.

Bỗng nhiên, có một lượng không khí lớn ập tới. Bản năng sống của con người khiến cô vô thức hít sâu một hơi, rồi bị sặc, ho dữ dội, dòng máu trào lên não bộ lại dần dần chảy về.

Sau đó cô cảm thấy đau.

Cũng cảm thấy lạnh.

Cô bất lực dựa vào ghế, không ngừng ho. Có người đỡ cô, nhẹ nhàng vỗ lưng cho cô dễ thở, không ngừng hỏi cô: Giám đốc Hạ, cô sao rồi?

Là Cảnh Ninh, cô ấy gần như cúi rạp xuống, nét mặt vừa lo lắng vừa sợ hãi.

Hạ Trú như người đứng bên rìa cái chết giờ quay trở lại, tựa đầu vào người Cảnh Ninh, để mặc cho bàn tay cô ấy vuốt từng cái lên lưng mình.

Đầu óc nặng nề choáng váng, ngón tay lạnh rất lâu vẫn không ấm hơn được.

Cô gắng sức ngước lên.

Lục Đông Thâm đứng bên cạnh ghế, nhìn cô từ trên xuống. Trên nét mặt anh không có chút thương xót nào, mọi sự ấm áp ngày cũ đều đã tan biến trong nét mặt sa sầm lại của anh.

Cô nhớ Dương Viễn từng nói một câu: Lục Đông Thâm không hay nổi nóng, khi nổi nóng cũng không gào không thét, không đập đồ, không chửi bậy, mà anh làm thật.

Phải biết, những người đàn ông càng bình tĩnh thì càng đáng sợ.

"Em không hề..." Cô nhìn anh chằm chằm, khó khăn lắm mới ép được giọng ra khỏi cổ họng khô khốc.

Lục Đông Thâm đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, câu nói này cũng chẳng thể khiến nét mặt anh thay đổi chút nào.

Một nỗi bi thương trào lên từ kẽ nứt trái tim, cô lên tiếng lần nữa: "Em không hại anh cũng không phản bội anh."

Lục Đông Thâm vẫn trầm mặc.

Hạ Trú dốc hết sức để đứng dậy, tiến lên túm lấy lớp áo mi trước ngực anh, gần như gào thét điên cuồng: "Lục Đông Thâm! Em không hề làm! Không hề!"

Lục Đông Thâm để mặc cho cô giằng xé mình, cúc áo ngực bị bung hết cả. Anh không nói gì, cũng không đẩy cô ra.

Cảnh Ninh đi theo Lục Đông Thâm đã nhiều năm, chưa từng thấy anh mất kiểm soát như vậy. Nếu không phải đã giận tới đỉnh điểm, sao anh có thể ra tay tàn nhẫn như thế? Thấy Hạ Trú đánh mất lý trí, cô ấy sợ cô lại làm Lục Đông Thâm nổi giận, vội tiến lên kéo cô ra.

"Giám đốc Hạ, cô buông ra đã."

Trong lúc giằng co, có một mùi hương thanh nhã lọt vào mũi Hạ Trú, như có như không. Nhưng vì mũi đang đình công, Hạ Trú biết mùi hương này có lẽ còn đậm hơn chút nữa.

Là mùi hương trên người Cảnh Ninh.

Là mùi hương của một loại sữa tắm nổi tiếng nào đó. Thương hiệu chỉ tập trung vào các sản phẩm chăm sóc body, mỗi một sản phẩm làm ra đều rất được yêu thích. Trong đó loại Cảnh Ninh mua là phiên bản giới hạn. Khoảng thời gian trước, Hạ Trú còn mang Cảnh Ninh ra đùa giỡn. Đường đường là trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc Lục, làm gì có ai lấy sữa tắm ra làm nước hoa mà dùng chứ, khi nào thương hiệu H ra mắt, cô mua thêm vài chai đi, tôi đảm bảo cô sẽ quyến rũ, diễm lệ, thành công câu được vài đại gia.

Hạ Trú đột ngột buông tay.

Vạt áo sơ mi trước ngực Lục Đông Thâm nhăn nhúm lại, phần da ngực hở ra ngoài đỏ rực lên.

Hạ Trú quay đầu nhìn Cảnh Ninh.

Khiến Cảnh Ninh giật thót.

Cô ấy thấy Hạ Trú nheo mắt lại, ánh mắt từ ngờ vực đến rõ ràng, rồi sau đó tụ lại thành phẫn nộ. Sau đó, cô ấy lại thấy Hạ Trú đánh mắt nhìn Lục Khởi Bạch ngồi gần đó. Trái tim Cảnh Ninh đập lỡ một nhịp, vô thức lùi sau một bước.

Nhưng một giây sau, cô ấy đã bị Hạ Trú giật lấy cánh tay, sức không hề nhẹ.

"Là cô! Thì ra là các người!" Hạ Trú thở dốc, ánh mắt hằn học, nghiến răng nghiến lợi.

Cô nói không quá rõ ràng, người khác nghe không hiểu nhưng Cảnh Ninh ít nhiều cũng đoán ra được. Ban nãy Hạ Trú đánh mắt nhìn Lục Khởi Bạch, cô ấy biết không giấu được Hạ Trú nữa rồi.

Đôi chân cô ấy mềm nhũn ra, cô ấy dùng sức kéo cánh tay mình về, nhưng tay của Hạ Trú gần như găm sâu vào da thịt, đau tới nỗi cô ấy sắp đổ mồ hôi hột.

Nhưng Hạ Trú cũng nhanh chóng buông cô ấy ra rồi túm lấy cánh tay Lục Đông Thâm, sốt sắng gào lên: "Là Cảnh Ninh, cô ta là người của Lục Khởi Bạch! Người thật sự phản bội anh là cô ta!"

Mọi người bàng hoàng.

Cảnh Ninh đứng không vững suýt vấp ngã, đằng sau có một bàn tay lớn vững vàng đỡ lấy eo cô, mới khiến cô không bàng hoàng quá mức mà ngã gục.

Bàn tay đó cũng thu lại rất nhanh.

Cảnh Ninh quay đầu lại nhìn, là Lục Khởi Bạch

Anh ta không nhìn Cảnh Ninh, chậm rãi tiến lên hỏi thẳng Hạ Trú: "Giám đốc Hạ, tôi tự nghĩ mình chưa đắc tội cô thì phải?"

Hạ Trú mệt mỏi phủ phục trước ngực Lục Đông Thâm, cố gắng điều chỉnh hô hấp, cố gắng đè nén mọi cảm xúc bất lợi, cố gắng túm lấy một chút sự sống vào giây tuyệt vọng cuối cùng, không ngừng nối kết các sự việc gần đây lại với nhau.

Nhưng chung quy đầu óc vẫn hỗn loạn.

Thật ra trong lòng cô hiểu rất rõ, cô đang sợ, sợ rằng từ nay trở đi, cô và Lục Đông Thâm sẽ thật sự trở thành xa lạ.

Bàn tay túm áo Lục Đông Thâm của cô run lên, cả giọng nói của cô cũng vậy: "Mùi hương... mùi hương trên người Lục Khởi Bạch giống hệt Cảnh Ninh."

Cảnh Ninh chết đứng.

Lục Khởi Bạch cũng sững người.

Mọi người thì thảng thốt...

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 328: Ông Còn Muốn Thế Nào?

Lục Đông Thâm cúi đầu nhìn Hạ Trú trong lòng mình, khẽ nhíu mày.

Nét mặt ấy rơi vào đôi mắt Hạ Trú, trái tim trong khoảnh khắc cũng rơi xuống vực thẳm, một chút hy vọng và tranh đấu duy nhất cũng đã lụi tàn.

Hạ Trú nhìn chằm chằm vào đôi mắt Lục Đông Thâm, lẩm bẩm: "Anh không tin em?"

Lục Đông Thâm gỡ từng ngón tay đang bấu chặt áo sơ mi mình của cô ra, sau đó giữ chặt cổ tay cô, ngữ khí vừa lạnh lùng vừa hờ hững: "Hạ Trú, người đáng để tôi tin, tôi mới tin."

Hạ Trú đứng sững tại chỗ.

Người đáng để anh tin...

Ở trong mắt anh, cô không đáng để anh tin?

Cận Nghiêm lại gần, sau đó đi ngang qua Cảnh Ninh và Lục Khởi Bạch, cuối cùng nhìn về phía Hạ Trú: "Giám đốc Hạ, cho dù tôi chỉ có một cái mũi bình thường cũng có thể ngửi ra, mùi hương trên người phó tổng giám đốc Lục và trợ lý Cảnh không giống nhau."

Hạ Trú không nhìn Cận Nghiêm.

Cô nhìn chằm chằm Lục Đông Thâm. Tuy rằng lúc này anh nắm cổ tay cô không quá mạnh, nhưng cô không cảm nhận được nhiệt độ của anh,

không cảm nhận được sự xót xa và yêu thương anh dành cho cô ngày trước.

Cô bỗng nhiên bật cười, giống như một lời tự lẩm bẩm cũng giống như đang nói với Lục Đông Thâm: "Phải, khác nhau... khác nhau."

Cô phải giải thích thế nào đây?

Mùi hương trên người Lục Khởi Bạch và Cảnh Ninh hôm nay đúng là không giống nhau, nhưng, ý cô không phải hôm nay.

Từng có một lần khi Lục Khởi Bạch đi ngang qua cô, cô ngửi thấy một mùi hương. Khi đó cô chỉ cảm thấy quen thuộc, hình như đã ngửi thấy ở đâu rồi, nhưng không tài nào nhớ ra được.

Đến tận hôm nay, khi Cảnh Ninh vỗ về cô, mùi hương trên người Cảnh Ninh đã nhắc nhở cô, mùi hương khi trước trên người Lục Khởi Bạch chính là mùi hương của Cảnh Ninh.

Lục Khởi Bạch đã từng dùng sữa tắm của Cảnh Ninh.

Hai người này bình thường đều không nói chuyện, càng không làm việc qua lại, sao trên người Lục Khởi Bạch lại có mùi hương của Cảnh Ninh? Đó là loại sữa tắm của nữ cơ mà!

Nhưng mà, nói như vậy có ai tin đây?

Cô không tìm ra được bằng chứng để chứng minh cho điều mình nghi ngờ.

Là cô quá sơ ý, cũng quá tin tưởng Cảnh Ninh, chưa bao giờ liên hệ mùi hương trên người cô ấy với mùi hương từng có trên người Lục Khởi Bạch.

Hạ Trú tựa đầu lên ngực Lục Đông Thâm, cười khanh khách. Dần dần, cô cười đến chảy cả nước mắt, bả vai thanh mảnh run lên từng cơn.

Lục Đông Thâm cũng để mặc cô như vậy.

Anh chỉ nhìn cô, không nhìn đi đâu hết.

Bỗng nhiên, Hạ Trú ngẩng đầu lên.

Lần này, cô không nhìn Lục Đông Thâm, ngược lại phóng ánh mắt về phía Cận Nghiêm.

Cô cất nụ cười của mình đi, trong ánh mắt chỉ toàn phẫn nộ, lạnh lẽo, hung tàn, còn có một cảm giác ghê rợn khiến người ta kinh người.

Cận Nghiêm cũng phải giật mình vì ánh mắt ấy.

Là ánh mắt của sự căm hận.

Hạ Trú buông tay ra, không còn dựa vào người Lục Đông Thâm nữa, cũng không còn khổ sở van nài lòng tin của anh nữa.

Tất cả mọi người đều nhìn Hạ Trú chằm chằm.

Từ người cô toát ra một cảm giác còn đáng sợ hơn cả ánh mắt cô. Tựa hồ trong người cô ẩn chứa một con quỷ, cuối cùng khi bị người ta dồn tới đường cùng, con quỷ cũng tỉnh lại, khống chế lý trí của cô, cũng khống chế sự lương thiện của cô.

Lục Đông Thâm cũng phát hiện ra điều bất thường. Anh khẽ gọi: "Hạ Trú."

Hạ Trú bỏ ngoài tai, một giây sau cô với lấy chiếc gạt tàn bằng thủy tinh trên mặt bàn, đập rất mạnh xuống mép bàn họp. Bàn họp được làm từ

loại gỗ nhiều năm tuổi, phần rìa vì mỹ quan để khảm những hoa văn bằng sắt. Sau cú đập rất mạnh của Hạ Trú, chiếc gạt tàn vỡ tan.

Ngay sau đó cô lao về phía Cận Nghiêm với tốc độ kinh hồn, túm lấy cổ anh ta, đâm một mảnh thủy tinh từ chiếc gạt tàn về phía khuôn mặt anh ta.

Cận Nghiêm né tránh không kịp, những người có mặt cũng không ngờ cô lại làm vậy, nhất thời đều chết sững.

Trong khoảnh khắc ngàn cân theo sợi tóc, cổ tay Hạ Trú bị ai đó ghìm giữ.

Mảnh thủy tinh đó ỡ ra khi chỉ cách mắt phải của Cận Nghiêm vài phân nữa.

Cận Nghiêm làm sao ngờ được Hạ Trú lại hung hãn như vậy. Cả người anh ta sững lại, tới khi hoàn hồn nhìn mảnh thủy tinh gần trong gang tấc, anh ta mới hoảng hốt, mồ hôi lạnh túa ra đầy trán.

Làm sao Hạ Trú chịu thôi? Cô một lần nữa dùng sức, đâm tiếp vào mắt anh ta.

Lục Đông Thâm cũng dùng sức, giữ cô chặt hơn, sau đó kéo cô về phía sau. Hạ Trú cứ thế bị anh tách ra, tay cô bị ngón tay anh kìm giữ, không còn chút sức nào, buông thõng xuống, nửa mảnh vỡ rơi xuống đất.

"Làm loạn đủ rồi đấy." Trên đầu vang lên giọng nói lạnh lẽo của Lục Đông Thâm.

Lần này tới lượt Hạ Trú giật mình.

Lục Đông Thâm buông tay, toàn bộ sức mạnh của Hạ Trú cũng bị rút sạch, chân cô mềm nhũn, rồi cô ngồi bệt xuống đất.

Cận Nghiêm cũng lảo đảo, cả người dựa vào tường, lát sau mới thở lại được, nghĩ tới cảnh suýt bị đâm ban nãy vẫn cứ rùng mình.

Lục Đông Thâm cúi xuống nhặt mảnh thủy tinh dưới đất lên, quăng lên mặt bàn họp.

"Cảnh Ninh." Anh hạ thấp giọng.

Cảnh Ninh run lên, nhìn về phía Lục Đông Thâm: "Tổng giám đốc."

"Thông báo cho bộ phận Nhân sự của Skyline và tổng bộ, cách chức nhà tạo hương của Hạ Trú. Soạn công văn công bố cho toàn bộ tập đoàn." Lục Đông Thâm nói rành mạch từng câu từng chữ.

Cảnh Ninh bất ngờ: "Tổng giám đốc, việc này..."

Hạ Trú mượn chút sức cuối cùng để ngẩng đầu lên nhìn anh.

Anh lúc nào cũng cao lớn, quyền thế như vậy, một câu nói là cứu sống được cô, một câu nói cũng lại giết chết được cô.

Lục Đông Thâm không nhìn cô, quay người ngồi xuống ghế, lạnh lùng lên tiếng: "Cảnh Ninh, đưa cô ấy ra ngoài."

Cảnh Ninh không dám phản kháng mệnh lệnh của Lục Đông Thâm, tiến lên dìu Hạ Trú.

Hạ Trú không rời mắt khỏi Lục Đông Thâm, khi bàn tay Cảnh Ninh chạm phải cô, giọng cô cũng vừa lạnh vừa trầm: "Cút."

Cảnh Ninh sững người, ngay sau đó mặt đỏ rần rồi trắng bệch.

Hạ Trú đẩy Cảnh Ninh ra, tự mình đứng đậy.

Mọi hận thù, giận dữ, kích động hay ấm ức đều tan biến, trên khuôn mặt cô chỉ còn lại sự tĩnh mịch của cái chết.

Cô thu lại ánh mắt mình, sau đó, đi thẳng ra khỏi phòng họp không quay đầu lại.

Cảnh Ninh gượng gạo đứng tại chỗ mấy giây, sau khi phản ứng lại lập tức đuổi theo.

Bầu không khí trong phòng họp trở nên rất nặng nề.

Rất lâu sau, đổng sự Hứa mới phá vỡ bầu không khí này: "Chuyện này, giải quyết vậy thôi sao?"

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn ông ta, mặt sa sầm lại: "Nếu không thì sao?"

Đổng sự Hứa nhíu mày: "Chuyện vừa xảy ra mọi người cũng đều nhìn thấy cả. Tính cách của cô gái đó tàn độc, thâm hiểm, có chuyện gì không dám làm? Là một người quá nguy hiểm."

Lục Đông Thâm cười khẩy: "Người ta đã nhận tội rồi, đổng sự Hứa, ông còn muốn thế nào?"

"Tôi chỉ suy nghĩ cho cậu thôi." Đổng sự Hứa không vui: "Chưa tính đến hành động suýt nữa giết Cận Nghiêm của cô ta, chỉ riêng việc cô ta giở trò với thuốc lá của cậu đã không thể bỏ qua dễ dàng như vậy rồi."

"Tôi không truy cứu nữa." Lục Đông Thâm lạnh lùng đáp.

Đổng sự Hứa dẫu sao cũng là trưởng bối, dĩ nhiên không hài lòng với thái độ của Lục Đông Thâm: "Có một câu mà cậu cũng nghe rồi, sự thật

mất lòng. Hạ Trú làm nhiều việc ác, nhất là chuyện thuốc lá đã đáng để báo cảnh sát rồi. Bây giờ cậu..."

"Tôi nói rồi, tôi không truy cứu nữa." Lục Đông Thâm hơi cao giọng, toát ra một sự cảnh cáo và sốt ruột.

Đổng sự Hứa giận dữ, đập bàn đứng dậy: "Cậu nhân từ mềm lòng sớm muộn cũng thiệt thòi thôi!"

Tần Tô thấy vậy đứng giữa giảng hòa: "Có gì từ từ nói, đừng cãi vã."

Lục Đông Thâm cũng đứng lên, sắc mặt đã không còn sự thiếu kiên nhẫn vừa rồi, anh chỉ bình thản nói: "Tan họp."

~Hết chương 328~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 329: Nếu Anh Không Phải Lục Đông Thâm

Khi Dương Viễn trở về công ty, vừa hay va đúng phải Hạ Trú.

Lồng ngực đau đớn sau cú va chạm, anh ấy đỡ cô đứng vững, đang định nói một câu đùa giỡn thì cúi đầu mới phát hiện sắc mặt cô ấy trắng nhợt.

Anh ấy giật mình, hỏi cô có vấn đề gì.

Hạ Trú không trả lời, cũng không ngẩng đầu nhìn anh ấy. Cô đẩy anh ấy ra, rồi loạng choạng đi ra khỏi cửa công ty.

Dương Viễn đứng đó khó hiểu một lúc lâu, cho tới khi chuông di động vang lên, anh ấy rút ra xem mới đọc được email của tập đoàn.

Anh ấy mở ra.

Đọc xong email, anh ấy lại sững sờ.

Trên đường đi tới văn phòng của tổng giám đốc, có không ít nhân viên đang thì thầm bàn tán. Cô gái ở phòng Thư ký nhìn thấy Dương Viễn lập tức tiến tới, hạ giọng hỏi: "Sao giám đốc Hạ lại không làm nữa? Có liên quan đến mấy thông tin trên mạng ạ?"

Dương Viễn đâu có biết nhiều chuyện nội tình như vậy? Anh ấy chẳng qua vừa ra gặp khách hàng một chút, trở về đã xảy ra chuyện Hạ Trú bị cách chức. Anh ấy cảnh cáo mọi người, ai có việc gì thì làm việc nấy đi.

Anh ấy gõ cửa đi vào văn phòng đúng lúc Tần Tô và Cận Nghiêm đẩy cửa đi ra.

Họ gật đầu chào Dương Viễn.

Dương Viễn ngây ngốc, không ngờ lại gặp mặt họ, nhất là Cận Nghiêm.

Anh ấy không tiếp xúc với Cận Nghiêm quá nhiều, nhưng cũng biết rằng Cận Nghiêm là một nhân vật lợi hại nhường nào. Chỉ cần là chuyện anh ta muốn, không có gì không điều tra ra được, hơn nữa đều tiến hành trong lặng lẽ, khiến người ta không thể đề phòng.

Liên tưởng tới việc Hạ Trú bỏ đi, Dương Viễn không khỏi giật mình.

Sau khi họ đi ra, anh ấy đóng cửa lại.

Lục Đông Thâm ngồi trên sofa, trên bàn là ba tách café đen. Dương Viễn ngồi đối diện anh. Từ cốc café đã nguội ngắt mà vẫn chưa uống hớp nào, ít nhiều có thể nhận ra, cuộc nói chuyện giữa ba người họ không mấy nhẹ nhàng.

Dương Viễn không nhìn ra được manh mối gì từ sắc mặt Lục Đông Thâm, nhưng anh ấy vẫn hiểu rằng khi không có dấu hiệu gì càng là lúc người ta lo lắng.

"Có chuyện gì vậy?"

Lục Đông Thâm không trả lời, suy nghĩ một chút, anh tìm kiếm trên mặt bàn rồi thở dài một tiếng: "Cậu có thuốc lá không?"

Dương Viễn rút bao thuốc ra, tỏ vẻ nghi hoặc: "Thuốc lá của cậu đâu?"

"Có kẻ giở trò." Lục Đông Thâm cũng không giải thích quá nhiều. Anh đón lấy bao thuốc, rút ra một điếu, ngậm lên miệng và châm hút.

Ngọn lửa bùng lên từ từ, cũng giống như ngữ khí của Lục Đông Thâm lúc này. Nhưng Dương Viễn vẫn bùng nổ như quả ngư lôi vậy, anh ấy sửng sốt: "Hả?"

Lục Đông Thâm rít một hơi thuốc, không tiếp tục chủ đề này nữa: "Chuyện tin tức trên mạng cần can dự một chút, không thể để nó tiếp tục phát tán nữa."

Dương Viễn nói: "Được rồi, tôi hiểu rồi."

Rồi anh ấy nhạy bén phát hiện ra bàn tay gạt tàn thuốc của Lục Đông Thâm đang run lên, tuy rất khẽ, nhưng nhìn thấy được.

"Hạ Trú cô ấy..." Dương Viễn thăm dò.

Sắc mặt Lục Đông Thâm không chút dao động, nhưng cũng không hùa theo lời của anh ấy: "Đã điều tra ra người phát tan tin tức chưa?"

"Khó điều tra, đối phương đang có ý chơi trò cút bắt với chúng ta." Dương Viễn nói tới đây, ngẫm nghĩ một lát rồi tiếp lời: "Đúng lúc có Cận Nghiêm ở đây, cậu bảo hay là nhờ anh ta giúp đỡ?"

"Anh ta làm việc cũng có quy định của mình, chuyện này không nằm trong phạm vi điều tra của anh ta, thế nên anh ta sẽ không giúp đâu."

Dương Viễn thở dài nặng nề, rất lâu sau mới lên tiếng: "Cận Nghiêm không can dự vào quá nhiều cũng coi như là chuyện tốt, chuyện lúc trước cậu bảo tôi điều tra có kết quả rồi."

Lục Đông Thâm ngước mắt lên nhìn anh ấy.

Sắc mặt Dương Viên có phần nặng nề: "Ba năm trước, người ngấm ngầm vận hành dự án đó là Hạ Vận Thành, nói cách khác chính là bố nuôi

của Hạ Trú."

Ngón tay kẹp điếu thuốc của Lục Đông Thâm khựng lại, ánh mắt ít nhiều có phần ngỡ ngàng.

"Năm đó cậu cũng coi như mạng lớn đấy." Dương Viễn hạ giọng: "Ngay hôm sau, vợ chồng Hạ Vận Thành xảy ra tai nạn, có lẽ là giết người diệt khẩu."

Lục Đông Thâm nghiến răng, các dây thần kinh dường như đang đau dữ dội.

Tiếng nổ ầm vang ba năm trước, anh thương tích đầy mình ngoi ngóp hơi tàn... Lúc đó anh không cảm thấy đau đớn, chỉ có sự tuyệt vọng trước khi chết.

Từ khi bắt đầu hiểu chuyện, anh đã hiểu rõ một chân lý, càng là quyền lực lợi ích càng là sống chết khó lường.

Con cái nhà họ Lục, từ anh tới Nam Thâm, có ai không từng chảy máu? Có ai không nhìn thấu sự lạnh lẽo của nhân tính?

Anh vốn không nên sợ hãi.

Nhưng bây giờ anh sợ rồi, buộc phải cúi đầu trước số phận.

Lục Đông Thâm dập tắt tàn thuốc: "Tiếp tục điều tra."

Dù sao thì, cũng không còn nhiều thời gian nữa.

Khi Dương Viễn chuẩn bị ra khỏi văn phòng, Lục Đông Thâm gọi giật anh ấy lại.

Dương Viễn dừng bước.

Rất lâu sau Lục Đông Thâm mới nói: "Giá mà ba năm trước, mấy người không tìm ra tôi, thì tốt biết bao..."

Dương Viễn sững người, bàng hoàng nhìn bóng hình Lục Đông Thâm trên ghế sofa.

Anh ấy chưa từng thấy một Lục Đông Thâm như vậy, cho dù là anh khi từ cõi chết trở về, cũng chưa từng sa sút như thế này. Khi nói câu đó, giọng anh nghe mệt mỏi một cách kỳ lạ. Cho dù chỉ nhìn theo bóng lưng anh, Dương Viễn cũng cảm nhận sâu sắc sự cô đơn của anh, cả người như bị thứ gì đó đè nặng đến bất lực.

Thứ gì có thể quật ngã được tấm lưng của Lục Đông Thâm?

Dương Viễn chưa bao giờ tưởng tượng được, cũng chưa từng hỏi về vấn đề này.

Nếu ba năm trước không tìm được anh...

Đó sẽ là một kiếp nạn của nhà họ Lục, tình cảnh của Lục Chấn Dương như đi trên lưỡi dao trong Lục Môn. Lúc đó đã soạn sẵn giấy khai tử cho Lục Đông Thâm rồi, chỉ thiếu nước công bố toàn Lục Môn mà thôi.

Một khi thật sự không còn Lục Đông Thâm, thì thế lực nhà họ Lục sẽ thảm bại, Lục Chấn Dương cũng chưa chắc đã sống bình yên.

Khi Lục Đông Thâm cả người đầy máu xuất hiện trước ở Lục Môn, tất cả mọi người đều ngỡ rằng mình nhìn thấy Sa-tăng.

Đó mới là Lục Đông Thâm mà Dương Viễn quen biết. Cho dù rơi vào tình thế hiểm ác hơn nữa cũng sẽ không bị giẫm chết, vẫn có thể thẳng ngực ưỡn lưng đứng dậy, sau đó đánh cho những kẻ coi thường mình một cú chính diện.

Dựng lại bản đồ sản nghiệp, làm suy yếu thế lực các chi khác của nhà họ Lục, bảo vệ sự an toàn cho người thần. Chỉ khi có Lục Đông Thâm đứng chắn phía trước, Lục Chấn Dương và Tần Tô, thậm chí là Lục Nam Thâm mới có thể kê cao gối ngủ.

Nhưng, ban nãy Lục Đông Thâm nói gì?

Nếu không tìm ra anh, thì trên đời này sẽ không còn Lục Đông Thâm nữa, anh sống nhưng không xuất hiện thì Lục Môn cũng sẽ không còn con trưởng.

Anh không có Lục Môn, không còn người thân.

Nhưng lại có được tự do.

Bờ vai không còn nặng nề đến thế, ngày ngày trong đầu cũng không còn phải nghĩ đến những âm mưu toan tính, lừa mình gạt người.

Rất lâu sau, Dương Viễn mới lên tiếng: "Cậu biết rõ mà, người khác không thể trở thành cậu được, mà cậu cũng không thể làm một người bình thường."

Dương Viễn rời đi.

Nhưng câu nói này vẫn xoay vòng mãi trong đầu Lục Đông Thâm.

Mỗi người sinh ra đều có số phận, người nghèo có số phận của người nghèo, người giàu có số phận của người giàu. Nhưng số phận của anh, chưa bao giờ thuộc về riêng anh.

Bí bách, phẫn nộ dần dần tụ thành một dòng sông. Cảm giác bức thiết muốn giải thoát, vùng vây trở thành một nguồn sức ạnh trói chặt hơi thở của anh, bóp lấy cổ anh, càng lúc càng mạnh.

Giống như bàn tay anh bóp cổ Hạ Trú, giây phút đó, thật ra anh càng muốn thay thế Hạ Trú, để Hạ Trú được bóp chết anh.

Dòng sông nơi lồng ngực trở thành đại dương lạnh lẽo, là nhiệt độ Hạ Trú để lại trong lòng anh. Bên tai tiếng Dương Viễn trở thành tiếng của Cận Nghiêm: Tổng giám đốc Lục, con người khi đứng ở trên cao, người có thể tin tưởng chỉ có chính mình thôi.

Ai cũng khao khát một vị trí hàng đầu, ai cũng liều mạng trèo lên thật cao, nhưng trèo lên được rồi thì sao?

Là cô độc.

Sự cô độc đủ để lấy mạng người ta.

Ba năm trước anh không nên quay về.

Lúc đó, anh nhìn núi rừng hùng vĩ, nhìn non xanh nước biếc, trên người rõ ràng là vết thương đau đớn, nhưng anh vẫn cười.

Đó là một sự vui vẻ và thoải mái chưa từng có, thế nên giây phút đó anh cảm thấy chết cũng thật tốt.

Nhưng anh phải quay về.

Nếu không, tương lai của Nam Thâm sẽ bị hủy hoại.

Lục Đông Thâm giơ tay vuốt mặt, cố gắng kiểm soát cảm giác sóng to gió lớn trong lồng ngực. Nhưng cuối cùng ở đó vẫn nổi lên một chiếc vòi rồng, làm cuộn trào hàng ngàn cơn sóng.

Cảm giác bí bách bùng nổ.

Anh túm lấy chiếc gạt tàn, ném thẳng về phía ô cửa sổ sát sàn.

Thủy tinh va chạm với lớp kính cường lực, vỡ tan nát.

Có những mảnh bay tới bên cạnh sa.

Trong đó có một mảnh quẹt qua mu bàn tay trái của anh.

Một vết xước rất nhỏ, để lại máu.

Lục Đông Thâm giơ tay trái lên, mu bàn tay ngâm ngẩm tê dại.

Vệt máu nhỏ đọng lại nơi vết thương.

Nhưng anh chẳng thấy đau chút nào.

~Hết chương 329~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 330: Nỗi Hận Dành Cho Cô Ấy?

Hạ Trú không biết mình đã ở trong phòng bao lâu.

Từ khi trời sáng đến khi trời tối, từ sau trưa xế chiều cho tới khi hoàng hôn trăng lên.

Đồ đạc trong nhà vẫn vậy.

Từ khi cô chuyển qua sống cùng với Lục Đông Thâm, mọi thứ trong căn phòng này đều được giao lại cho ban quản lý, giống hệt như khi cô từ Thương Lăng trở về Bắc Kinh, sạch sẽ gọn gàng.

Đồng thời cũng thiếu đi hơi ấm con người.

Cô đã từng có mấy lần định bán căn nhà này, nhất là sau khi đính hôn với Lục Đông Thâm. Nhưng trùng hợp thế nào lại không triệt để thực hiện suy nghĩ ấy, nếu không đến chỗ dung thân cũng chẳng còn nữa.

Cô không tới công ty nữa, cũng không trở về phòng thực nghiệm, càng không tới nhà Lục Đông Thâm. Cô cứ thế nhốt mình lại, không ăn không uống.

Sinh lý dường như đã mất hết khả năng.

Không cảm thấy đói, chỉ thấy đau.

Nỗi đau trên cổ, và cả nỗi đau trong lòng.

Cô cũng không dám ngủ, sợ vừa nhắm mắt lại đã rơi vào chốn hoang vu nóng kinh người ấy, rơi vào cảm giác tuyệt vọng đến nghẹt thở.

Khi có người đập cửa, ngoài cửa sổ đã là chiều.

Sống ở trên tầng cao không nhìn thấy lá rơi xào xạc, nhưng, rõ ràng trời đã cuối thu.

Mùa đông lạnh giá sắp tới, đây là sự thật không ai có thể thay đổi được.

Hạ Trú không động đậy, cứ thế dựa vào cửa sổ.

Tiếng đập cửa càng lúc càng lớn hơn, cùng với đó là tiếng của Nhiêu Tôn: "Em mở cửa cho anh!"

Hạ Trú không có phản ứng gì, hai mắt thất thần, như một miệng giếng khô.

"Đừng giả vờ không có ai, bảo vệ đã nhìn thấy em về nhà rồi! Mở cửa!" Nhiêu Tôn lại gào lên ầm ĩ.

Hạ Trú vẫn không có động tĩnh gì.

Nhiêu Tôn lại đập cửa thêm lần nữa, sau đó thì không có động tình gì thêm.

Lát sau, chuông cửa vang lên.

"Hạ Trú, tôi đây. Nhiêu Tôn đi rồi, để tôi vào được không?" Là giọng của Nguyễn Kỳ.

Hạ Trú thẳng thừng nằm xuống, hai chân gập lại, tay vòng qua ôm lấy đầu gối, trong tư thế tự bảo vệ mình.

Ngoài cửa không còn tiếng động nữa.

Nhưng yên tĩnh chưa được một lúc, lại nghe thấy tiếng Nhiêu Tôn sốt sắng vang lên bên ngoài: "Khẩn trương mở cửa!"

Không biết anh đang nói chuyện với ai, giọng của đối phương bị chặn hoàn toàn bởi cánh cửa chắc chắn, nhưng không chặn được tính khí nóng nảy và chất giọng to tướng của anh: "Nói phí lời làm quái gì? Người ta xảy ra chuyện bên trong, ban quản lý chịu trách nhiệm nhé?"

Chẳng mấy chốc, cửa nhà được mở ra.

Khi Nhiêu Tôn bước vào, bèn thầm cảm ơn sự lười biếng hằng ngày của Hạ Trú. Nếu cô không gửi một bộ chìa khóa phụ ở chỗ ban quản lý, anh chỉ còn cách cạy khóa phá cửa thôi.

Anh vào phòng khách, lập tức nhìn thấy Hạ Trú.

Cô nằm gọn trên thảm trải sàn, mặt hướng về phía cửa sổ sát sàn. Không nhìn được gương mặt cô, nhưng cũng có thể cảm nhận rõ ràng cô đang suy sụp.

Nguyễn Kỳ đi theo sau Nhiêu Tôn, vào trong cũng bắt gặp cảnh này. Cô ấy liên tưởng tới hai chữ "khô cằn".

Đóa hoa hồng có gai bị người ta ngang nhiên bẻ đứt, dần dần mất đi sinh khí.

Cô ấy không biết đã có chuyện gì xảy ra, chỉ loáng thoáng nghe được vài thông tin trên mạng, trên những bức ảnh đó có đầy đủ mắt mũi miệng.

Nhiêu Tôn sải bước tiến lên, đi tới trước mặt Hạ Trú nhưng không dám có hành động gì thái quá. Thấy cô cứ nhắm nghiền mắt, anh hoảng hốt.

Anh ngồi sụp xuống, ngón tay run rẩy, đưa lên mũi cô thăm dò.

Anh còn chưa đặt hẳn tay vào mũi cô, Hạ Trú đã mở mắt ra.

Nhiêu Tôn giật mình, ngồi bệt xuống thảm, đặt tay lên ngực, hít sâu vài nhịp, rồi lập tức dìu Hạ Trú dậy.

Hiếm có dịp Hạ Trú không đẩy anh ra như lần này. Cô để mặc cho Nhiêu Tôn kéo mình ngồi lên sofa, nhưng cũng không đoái hoài tới anh, cả người ngơ ngẩn như đã thoát khỏi tam thế vậy, không có chút phản ứng gì.

Không phải Nhiêu Tôn chưa từng trải qua những lúc Hạ Trú sống dở chết dở, nhưng lần đó là lần cô thật sự sống dở chết dở. Đâu có giống lần này, rõ ràng là sống nhưng không còn tinh thần, còn có mùi vị chết chóc hơn cả người chết.

Anh không biết phải đối diện với tình hình này như thế nào.

Ngồi bên cạnh cô một lúc, anh thấy cô cứ dựa vào gối ôm không chút sinh khí thì thật sự lo lắng. Anh đứng dậy, chống tay vào hông đứng một lúc, sau đó đi đi lại lại, cuối cùng cúi xuống hỏi cô: "Em có chuyện gì, có thể nói với anh không?"

Anh có nghe tin Hạ Trú bị cách chức. Nếu là bình thường, anh vui còn chẳng kịp, nhưng bây giờ, thông tin này không đại diện cho chuyện gì tốt đẹp cả, dẫu sao thì chuyện sản phẩm mới vẫn chưa được làm rõ ràng.

Khoảng thời gian này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, anh không hề hay biết. Nhưng phân tích một cách lý trí thì chỉ riêng lời đồn trên mạng mà ép cho Hạ Trú phải từ chức thì cũng không thực tế.

Tuy rằng anh rất không muốn thừa nhận nhưng cũng buộc phải thừa nhận, Lục Đông Thâm là một người suy nghĩ rất chu toàn, sẽ không ngu

ngốc tới mức tin vào mấy thông tin hư cấu đó.

Thế nên, nhìn dáng vẻ suy sụp này của Hạ Trú, nhất định là đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng hơn.

Hạ Trú bỏ ngoài tai sự sốt sắng của anh. Nhiêu Tôn lo tới mức sắp chửi thề rồi. Nguyễn Kỳ tinh tế, đi vào trong bếp nhìn ngang ngó dọc một lượt, sau đó trở về phòng khách kéo Nhiêu Tôn sang một bên.

"Chắc là mấy hôm nay cô ấy chưa ăn gì, trong tủ lạnh không có gì hết, bếp cũng nguội lạnh."

Nghe xong câu này, Nhiêu Tôn giận thật sự. Anh quay ngược trở lại bên cạnh sofa: "Em giỏi rồi phải không? Không ăn không uống? Sao em không mở cửa sổ ra nhảy thẳng xuống đất luôn đi cho rồi?"

Nguyễn Kỳ nghe vậy cảm thấy câm nín, tiến lên nói: "Có ai ăn nói như anh không?"

"Tôi nói vậy là khách khí rồi đấy!" Tính khí của Nhiêu Tôn cũng nóng nảy, nhất là khi nhìn thấy Hạ Trú như vậy. Rồi anh lại nói tiếp với cô: "Em rời khỏi Skyline thì sẽ chết sao? Rời khỏi Lục Đông Thâm thì chết được sao?"

"Được rồi." Nguyễn Kỳ đau đầu vì tiếng ồn của anh, đẩy anh một cái: "Phải nghĩ cách để cô ấy ăn chút gì đã."

Nhiêu Tôn sa sầm mặt nhìn Hạ Trú, suy nghĩ một chút, sau đó gọi điện cho ban quản lý. Nhưng đầu kia vừa nhận máy, bên này anh cũng tắt ngay. Anh nói với Nguyễn Kỳ: "Thôi bỏ đi, để tôi xuống dưới mua món gì cho cô ấy."

"Để tôi đi cho." Nguyễn Kỳ nói.

Bên này, Nhiêu Tôn đã đi ra đến cửa, tiện miệng buông một câu: "Làm sao cô biết cô ấy thích ăn cái gì."

Nguyễn Kỳ sững người.

Cho đến khi cửa phòng đóng lại cô ấy mới có chút phản ứng, trong lòng ít nhiều có chút không thoải mái.

Cô ấy ngồi xuống bên cạnh Hạ Trú, trầm mặc một lát rồi nói: "Dù cô đã trải qua chuyện gì, thật ra cô vẫn may mắn hơn tôi nhiều."

Có được trái tim của Nhiêu Tôn, lẽ nào không phải là điều may mắn lớn nhất sao?

Cuối cùng Hạ Trú cũng có phản ứng, mí mắt cô động đậy, sau đó cô quay đầu nhìn Nguyễn Kỳ. Nguyễn Kỳ không ngờ cô lại có phản ứng, dẫu sao thì ban nãy Nhiêu Tôn nổi đóa lên, đến mức sắp lật tung trần nhà rồi mà cô vẫn đơ ra như khúc gỗ vậy.

Cô ấy vội hỏi cô cảm thấy thế nào, có chỗ nào không thoải mái không?

Hạ Trú không để ý tới sự quan tâm của cô ấy, há miệng, bật ra một âm thanh rất khàn: "Cô cho tôi uống loại rượu gì?"

Nguyễn Kỳ sững người, nói: "Rượu ruột hoa quả, sao vậy?"

Hạ Trú nhìn thẳng vào mắt cô ấy: "Loại hoa quả cuối cùng tôi không ngửi ra là gì?"

Nguyễn Kỳ cảm thấy thấp thỏm vì nét mặt của cô, cũng không thấy yên tâm chút nào.

"Loại hoa quả cô không nếm ra được là đào, à, chính là loại đào dại trước đó hái trên núi Kỳ Thần, nó rất thích hợp ủ rượu, mùi vị còn không

nặng."

Hạ Trú nghe xong bả vai cứng lại, rồi lập tức bất cười.

Nguyễn Kỳ giật mình: "Cô sao vậy?"

Hạ Trú không trả lời, chỉ là đang cười, cuối cùng cả người co rụt vào trong sofa, khóe mắt ươn ướt.

Nguyễn Kỳ cảm thấy không ổn, bèn kéo cô: "Rượu có vấn đề gì sao?"

Nhưng cô ấy bị Hạ Trú đẩy ra, rồi Hạ Trú quay sang trừng mắt với cô ấy: "Tránh xa tôi ra một chút!"

Nguyễn Kỳ bàng hoàng. Cô ấy nhìn rõ, trong ánh mắt Hạ Trú là căm hận.

Cô ấy giật mình, nỗi hận này từ đâu mà ra? Nỗi hận này dành cho cô ấy sao?

~Hết chương 330~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 331: Vì Cớ Gì Bắt Tôi Gánh Chịu Những Điều Này?

Ánh mắt này khiến Nguyễn Kỳ rất không thoải mái. Cô ấy cũng là người dễ nổi nóng, bực bội đứng lên: "Hạ Trú, cô nói vậy là có ý gì?"

Từ lúc trở về đến giờ, Hạ Trú chỉ đắm chìm trong bi thương, khiến bản thân sống dở chết dở, đầu óc từ tới cuối vẫn cứ căng ra. Một chút tỉnh táo duy nhất cũng dành để nhẩm đi nhẩm lại câu hỏi của Lục Đông Thâm: Vì sao lại phản bội tôi?

Bây giờ, bị Nguyễn Kỳ quát lên như vậy khiến cô ít nhiều lấy lại chút lý trí.

Không đúng.

Nếu uống rượu của Nguyễn Kỳ rồi cô mới bị ảnh hưởng khứu giác, vậy thì trước khi uống rượu, cô đã có thể ngửi ra mùi đào rồi.

Một mùi hương nhạt nhòa cách mấy cô cũng ngửi ra được, trừ phi là một thứ không mùi. Nhưng trên đời vốn dĩ không tồn tại thứ gì không có một chút mùi hương nào. Cho dù là nước và không khí, ở những lĩnh vực khác nhau hay vào những mùa khác nhau cũng sẽ có những mùi khác nhau.

Thế nên, mũi của cô nhất định đã có vấn đề từ trước khi uống rượu rồi.

Hạ Trú nhìn cô ấy và hỏi: "Cô ủ rượu thịt quả bằng cách nào?"

Nguyễn Kỳ thấy cô cứ mãi băn khoăn chuyện rượu, cũng ít nhiều nhận ra có điều bất thường. Cô ấy ngồi xuống bên cạnh cô, ngẫm nghĩ một chút rồi kể từ đầu đến cuối quá trình ủ rượu.

Phàm là ủ rượu, phương pháp và cách thức luôn có sự khác biệt, mùi vị khác nhau cũng bắt nguồn từ nguyên liệu và điều kiện lên men, bảo quản. Hạ Trú cũng thường xuyên ủ rượu, thế nên không hề cảm thấy rượu Nguyễn Kỳ ủ có chỗ nào đặc biệt khác. Có thể xóa bỏ các mùi hỗn tạp, chẳng qua là lợi dụng mùi hương của các nguyên liệu khác để bổ trợ mà thôi.

Đợi Nguyễn Kỳ nói xong, Hạ Trú gắng gượng chút sức để hỏi cô ấy: "Chỉ như vậy thôi sao? Cô thử nghĩ kỹ lại xem có bước nào bị sót không?"

Nguyễn Kỳ lại nghĩ một lúc rồi nói: "À, nếu cần nữa thì nói đến dụng cụ đựng rượu, sử dụng loại gốm đen, có lợi cho việc làm thông thoáng rượu. Ngoài ra, trước khi chôn bình rượu xuống đất còn quấn thêm một lớp dây vỏ quả dày. Như vậy, thông qua lớp gốm đen thông thoáng, có thể giữ độ thanh ngọt của vỏ quả, đồng thời lại có thêm mùi của đất."

Hạ Trú sững người: "Thế nào gọi là dây vỏ quả?"

Nguyễn Kỳ cũng không giấu giếm.

Thứ gọi là dây vỏ quả là tên cô ấy tự đặt.

Lấy hoa quả ủ rượu, mỗi một loại hoa quả đều được gọt vỏ, lên men. Chỗ vỏ quả đó không vứt đi mà tiến hành nấu trong nồi lớn, bóp nát, sau đó tiếp tục thu lượm lá, thân và cuống lá của cây đào dại, sau đó trộn với lớp vỏ quả đã được bóp nát, nặn thành dây, phơi khô dưới nắng gắt, quấn vào bình rượu chôn xuống đất.

Khi đủ ngày đủ tháng thì đào bình rượu lên, tháo dây ra và vui vẻ thưởng thức.

Hạ Trú nghe tới đây, đầu như bị ai đập một cái.

Cô ngây ra một lúc lâu: "Vì sao phải dùng những thứ của cây đào?"

"Bí kíp ủ rượu, từ nhỏ tôi đã nghe nói rằng đào có thể trừ tà, rượu chôn dưới đất không động tới rất dễ dính tà."

Sau khi Hạ Trú nghe xong, cô không biết nên có cảm xúc như thế nào, rồi lập tức cười.

Lần này là nụ cười đau khổ.

Cô nghĩ cuộc đời chật vật, do con người gây ra thì thôi, nhưng có lúc chính ông trời cũng nhúng tay vào đùa giỡn.

Không phải cô chưa từng nghĩ có thể trước đó có người giở trò với cô, thậm chí trong lúc Nguyễn Kỳ nói, cô đã suy nghĩ mông lung đến danh sách những người có thể hại mình.

Nhưng, không thể nào ngờ lần này lại là một tai nạn ngoài ý muốn.

Dây vỏ quả có nguyên liệu chủ yếu là vỏ quả, hơn nữa chắc chắn là có vỏ đào. Tạm thời không nói đến việc vỏ đào có được rửa sạch sẽ hay không, cứ cho là nó được rửa sạch đến độ không còn một cọng lông, thì còn có lá đào, vỏ cây... Khi quả đào chín mỏng khắp cây, chẳng tránh được dính phải lông đào.

Tuy rằng dây vỏ quả đã được tháo xuống nhưng gốm đen bề ngoài thô ráp, chắc chắn có dính lại vài sợi tơ trên dây.

Thì ra tay cô đã dính lông đào trước mũi cô, chạm vào là hại cả mũi.

Cô thích ăn đào, nhưng lại rất sợ đào. Những lúc thật sự thèm không chịu được, cô đều phải đeo găng tay cao su lớp trong lớp ngoài thật sạch sẽ, sau đó gọt vỏ, thậm chí là gọt một lớp thịt quả rất sâu vào trong.

Một năm dám ăn đào một lần đã là may mắn rồi.

Thế nhưng tạo hóa trêu ngươi, lại đúng vào lúc này.

Nguyễn Kỳ thấy Hạ Trú cười đến chảy cả nước mắt, lại thấy khó hiểu và bất an. "Rốt cuộc có chuyện gì vậy?"

Hạ Trú cứ cười mãi, nước mắt theo khóe mắt trượt xuống. Cô xua tay với Nguyễn Kỳ, ý bảo cô ấy không cần để ý tới mình.

Nhưng nụ cười lớn ấy lại chọc vào những ấm ức và nỗi đau đớn không biết trút đi đâu tận đáy lòng, sau đó, Hạ Trú lại khóc.

Cả khuôn mặt cô vùi vào trong gối ôm, cô bật khóc rất to.

Nguyễn Kỳ thật sự bị giật mình bởi những cảm xúc lặp đi lặp lại của cô, nhất thời không biết nên an ủi cô ra sao mới phải.

Cứ như thế, Nguyễn Kỳ bối rối ngồi bên cạnh.

Còn Hạ Trú mặc sức khóc.

Trạng thái này duy trì tới khi cửa phòng được mở ra.

Thấy Nhiêu Tôn cuối cùng cũng trở về, Nguyễn Kỳ mới buông một tiếng thở dài nhẹ nhõm, vội vàng đứng dậy.

Hạ Trú đã chuyển sang tình trạng thút thít.

Nhưng tiếng đó vẫn được Nhiêu Tôn nghe rất rõ ràng. Giày còn chưa kịp cởi, anh đã xông thẳng vào phòng khách, thấy vậy giật mình: "Chuyện này là sao?"

Nguyễn Kỳ sao có thể trả lời được, nét mặt ngượng ngập. Tình huống này giống hệt như cô ấy đang ăn hiếp Hạ Trú vậy.

Nhiêu Tôn cũng không kỳ vọng cô ấy có thể nói được gì, anh đặt túi cơm lên bàn, tiến lên dìu Hạ Trú. Thấy cô khóc như mưa, không biết anh đã xót xa thế nào. Anh vươn cánh tay rút lấy tờ khăn giấy, vừa lau nước mắt cho cô, vừa khuôn nhủ: "Đừng khóc nữa được không?"

Hạ Trú không cho anh cơ hội niềm nở, cô túm lấy khăn giấy, đẩy anh sang một bên, tự ấp lên mặt lau nước mắt và nước mũi.

Nhiêu Tôn bị cô đẩy đến lảo đảo, ngồi bật xuống thảm, anh bực bội vò đầu: "Tổ tông, em có thể nói một câu được không?"

Hạ Trú vẫn không để ý đến anh.

Nguyễn Kỳ đứng bên sốt ruột, cô đang định nói với Nhiêu Tôn thật ra Hạ Trú đã lên tiếng rồi. Ai ngờ còn chưa kịp nói thì tính khí nóng nảy của Nhiêu Tôn cũng không kiềm chế được nữa. Anh đứng bật dậy, tức giận quát lên: "Anh đi tìm tên khốn kiếp Lục Đông Thâm đó tính sổ!"

Nguyễn Kỳ hoảng hốt, đứng lên giữ anh lại, hạ thấp giọng: "Anh còn chưa làm rõ đầu đuôi câu chuyện mà, tính sổ gì chứ?"

"Không cần làm rõ tôi cũng đoán ra đến tám chín phần rồi." Gần như không khuyên được Nhiêu Tôn.

Anh vừa ra đến cửa, thì cuối cùng Hạ Trú cũng lên tiếng, giọng vừa lạnh vừa trầm: "Anh đi tìm anh ấy để nói gì?"

Nhiêu Tôn dừng bước, ngẫm nghĩ rồi quay lại, đứng nhìn Hạ Trú từ trên xuống: "Anh không thể thấy anh ta ức hiếp em như vậy."

Hạ Trú ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt anh: "Thế nên, anh định nói rõ với anh ấy anh đã ép tôi ăn Tả Thời như thế nào sao?"

Một câu nói khiến Nhiêu Tôn sững người.

Nguyễn Kỳ đứng bên cạnh anh nghe xong câu này cũng hoảng hốt không kém. Tuy rằng cô ấy không biết Tả Thời mà Hạ Trú nói đến là ai, nhưng nghe cũng biết đây là tên một người.

Trái tim cô ấy run lên, Hạ Trú vừa nói là: Họ ăn thịt người?

Rất lâu sau Nhiêu Tôn mới hoàn hồn lại, hơi thở dần dần gấp gáp hơn: "Ý của em là Lục Đông Thâm đã biết việc này?"

"Nhiêu Tôn, tôi hận anh!" Hạ Trú bất ngờ hằn học nói, tâm trạng cô đột nhiên trở nên rất kích động, đứng dậy đánh lên ngực anh: "Lúc trước vì sao anh lại ép tôi? Anh có biết anh làm vậy là hủy hoại tôi không! Tôi thà rằng người chết khi đó là tôi!"

"Hạ Hạ..."

"Đừng có gọi tên tôi! Tôi không nên quay về! Vì sao tôi phải chịu đựng những việc này? Tôi không muốn nhớ lại chuyện trước kia nữa!" Hạ Trú đẩy anh, mắt đỏ sọng, gào lên như điên: "Anh đi đi! Mấy người đi cả đi! Đừng để tôi nhìn thấy mấy người nữa! Đừng tới tìm tôi nữa!"

Nhiêu Tôn vừa sốt ruột vừa tức giận, lúc này cũng không thể cứng rắn với Hạ Trú. Anh cứ thế bị Hạ Trú đẩy ra tới tận cửa lớn. Cô mở cửa, chỉ ra ngoài, quát: "Đi! Đi hết cho tôi!"

~Hết chương 331~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 332: Lời Nguyền Tới Từ Vùng Hoang Mạc

"Lúc đó, đích thực là tôi đã ép cô ấy ăn."

Sau khi bị Hạ Trú đuổi ra ngoài, Nhiêu Tôn ủ rũ mặt mày trở về nhà. Dọc đường tinh thần của anh rệu rã, không thể phấn chấn lên được. Nguyễn Kỳ nhịn mãi tới tận lúc về nhà mới tò mò hỏi.

Cô còn tưởng mình đã nghe nhầm, nhưng sự thẳng thắn của Nhiêu Tôn đã khiến sống lưng cô lạnh toát.

Nhiêu Tôn ngậm một điếu thuốc, nghiêng đầu nhìn cô, cười đằng chát: "Sao hả? Cảm thấy rất đáng sợ?"

Nguyễn Kỳ bình tĩnh lại, lắc đầu: "Tôi nghĩ hai người có lẽ có nỗi khổ bất đắc dĩ."

Nhiêu Tôn châm một điếu thuốc.

Khi khói thuốc lan ra, suy nghĩ của anh cũng được kéo trở về ba năm trước, trở về vùng hoang vu khiến người ta ngạt thở ấy. Việc kể lại quá khứ cho Nguyễn Kỳ không phải chuyện đơn giản, dẫu sao đó cũng là một quá khứ đau đến cắt da cắt thịt. Nhiêu Tôn kể được một lúc lại phải ngừng một lúc.

Anh thở dài, để làm dịu cơn đau đớn trong trái tim.

Đó hoàn toàn không phải là một chuyến hành trình vui vẻ. Đối với Hạ Trú mà nói, việc thường xuyên đi tới những vùng hoang vu hoặc những nơi không người để tìm kiếm các nguyên liệu đã trở thành chuyện cơm bữa. Chỉ cần là thứ cô muốn vượt ngàn dặm xa xôi để tìm kiếm thì ắt sẽ là những thứ nguyên liệu đã tuyệt tích hoặc rất hiếm gặp trên thị trường.

Mục đích hướng tới sa mạc Gobi cũng như vậy.

Đến tận bây giờ, Nhiêu Tôn vẫn không nhớ rõ được tên của thứ nguyên liệu đó, cũng không biết Hạ Trú tìm kiếm nó có ích gì. Anh chỉ biết rằng, thứ nguyên liệu đó sinh trưởng ở nơi sâu nhất tại sa mạc Gobi, phải vượt qua Gobi-đen không một chút tín hiệu, đi qua Yardang mà cứ về đêm, tiếng gió sẽ khiến bạn thần hồn nát thần tính, cuối cùng là tiến vào hồ muối Lop Nur.

Vành tai khổng lồ của địa cầu ấy là vành tai có thể nuốt chửng sự sống chết của trời đất, huống hồ là mạng người?

Điện thoại vệ tinh bị hỏng, sự thay đổi nhiệt độ ban ngày và ban đêm, sự mất phương hướng và cảnh ngộ vượt quá thời gian dự kiến đã khiến họ thiếu hụt không ít lương thực.

Nguyên liệu mọc ở ranh giới của lửa nóng. Mùa đó, không ai thần kinh dám tiến tới khu đất khủng bố ấy.

Ngay cả Tả Thời, một người quanh năm thích đi thám hiểm cũng không thể chống chọi nổi. Cậu ấy bị thương, mất nước nghiêm trọng. Trong ba người, phản ứng của cậu ấy là nghiêm trọng nhất. Nhưng Nhiêu Tôn và Hạ Trú cũng chẳng khá hơn là bao, mắt cá chân của Hạ Trú cũng bị xác muối cọ đến máu me đầm đìa.

Khi họ đã mất phương hướng đến ngày thứ bảy, Tả Thời cuối cùng cũng không thoát được khỏi bàn tay của Tử thần.

Lúc đó, Hạ Trú hoàn toàn suy sụp.

Nhiêu Tôn hiểu, nếu còn không tiếp tục tìm cách, người tiếp theo chết chính là Hạ Trú.

Tối đó anh chuẩn bị thịt nướng, nói dối là ăn trộm động vật hoang dã của thợ săn, đút từng miếng một cho Hạ Trú đang hấp hối nằm trong lều bạt.

Con người ai cũng có bản năng sinh tồn, vào lúc cực kỳ đói khát thì thứ khó ăn cách mấy cũng là cao lương mỹ vị, huống hồ là món thịt nướng thơm phức?

Hạ Trú đã ăn ngấu ăn nghiến.

Nhưng Nhiêu Tôn sai là sai ở chỗ anh đồng thời nấu cho cô uống một bát canh máu.

Ở một nơi như vậy, nếu không còn lương thực có thể vẫn sống được nhưng nếu thiếu nước thì sẽ mất mạng. Nhiêu Tôn cũng không muốn làm như vậy, dù sao họ cũng là anh em, cho dù chết rồi, thì điều kiện tiên quyết vẫn là phải được an táng đầy đủ. Nhưng, Hạ Trú phải làm sao?

Trong điều kiện không có nước, máu cũng là thứ có thể cấp tốc bổ sung thể lực.

Anh biết cái mũi của Hạ Trú rất nhạy, nhưng vẫn ôm tâm lý ăn may. Dù sao thì tinh thần cô đã rệu rã. Thêm nữa, nếu thật sự ngửi ra là máu, anh cũng có thể nói dối là máu của động vật săn bắn.

Vậy mà, anh đã xem nhẹ cái mũi của Hạ Trú.

Cô nếm ra được là máu người, sau đó bắt đầu chất vấn anh nguồn gốc của món thịt nướng. Nhiêu Tôn ân hận không thôi, người chưa từng ăn thịt người dĩ nhiên sẽ không biết thịt người có mùi vị gì, nhưng có ai không từng ngửi máu người chứ?

Nhiêu Tôn trầm mặc không nói.

Nhưng Hạ Trú cũng ít nhiều đoán ra được. Cô loạng choạng đi tìm thi thể của Tả Thời. Khi cô nhìn thấy cánh tay của Tả Thời bị cắt thịt, cô mới bàng hoàng tỉnh ngộ.

Cô gần như phát điên.

Nhưng việc Nhiêu Tôn có thể làm chính là kiên quyết ép cô ăn chỗ thịt đó. Để cô được sống bước ra khỏi Gobi, anh tình nguyện làm người xấu.

Cho đến tận bây giờ, mỗi lần Nhiêu Tôn nhắm mắt lại vẫn thường mơ về cảnh đó. Hạ Trú gào khóc như điên, nước mắt chảy tèm lem. Anh liều mạng nhét thịt vào miệng cô, cũng cùng cô phát điên theo.

Nguyễn Kỳ ngồi nghe mà sửng sốt run sợ, đồng thời cũng cảm thấy dạ dày cuộn trào trong lòng. Nhiêu Tôn kể không quá tỉ mỉ, nhưng suốt cả quá trình ấy, anh đã hút đến ba điếu thuốc. Nguyễn Kỳ nhìn rất rõ ràng, khi châm thuốc lên, tay anh cũng run rẩy.

Bao năm qua, Nguyễn Kỳ tiếp xúc với không ít người buôn nguyên liệu, cũng biết rõ rằng càng là thứ nguyên liệu quý hiếm thì quá trình thu thập lại càng gian nan, vất vả. Dĩ nhiên cô ấy cũng từng nghe không ít chuyện ly kỳ, giống như chuyện Nhiêu Tôn kể, cô biết đây nhất định là một sự thật máu me.

Càng là sự thật sẽ càng khiến người ta hoảng sợ.

Cô nghĩ, ở trong tình cảnh đó, người được chết ngược lại càng thoải mái, nhẹ nhõm hơn. Người phải sống tiếp sẽ bất an và cắn rứt cả đời.

Cuối cùng Nguyễn Kỳ cũng hiểu được Hạ Trú.

Không kiêu căng, không giả tạo, dám yêu dám hận, trong đầu thường nghĩ đến những việc rộng lớn, to tát. Không giống các cô gái thời nay, mang một trái tim của Lâm Đại Ngọc và một cái đầu của Vương Hy Phượng nhưng lại sống cuộc đời của Tình Văn, cũng không cố chấp với những tình yêu nhỏ nhặt mãi không thôi.

Hạ Trú là người đã đi qua sống chết, ở trong mắt cô ấy, những chìm nổi của đời người chỉ là hạt cát giữa biển khổ, sống mới là bản lĩnh cần học được.

Sau khi kể xong chuyện năm đó, Nhiêu Tôn đã trầm mặc một thời gian dài. Lật lại quá khứ giống như bóc ra một vết sẹo. Hạ Trú đau đớn tưởng chết, anh cũng đâu dễ chịu gì?

Kể từ ngày đó, Hạ Trú căm hận anh, đồng thời cô cũng sợ hãi anh, gắng sức trốn tránh khỏi phạm vi của anh.

Nhiêu Tôn hiểu, thứ mà cô muốn trốn chính là một quá khứ thảm hại không dám nhìn về.

Khi đó, Hạ Trú đã cương quyết cõng xác của Tả Thời đi ra khỏi hoang mạc. Kể từ ngày ấy, cô và anh chia làm hai ngả. Anh không biết cô đã giải quyết thi thể của Tả Thời như thế nào.

Trước khi chia làm hai ngả, câu cuối cùng cô nói với anh chính là: Tôi phải hoàn thành tâm nguyện của Tả Thời.

Cũng chính vào năm đó, số phận của Hạ Trú có sự thay đổi lớn.

Bố mẹ nuôi đều mất cả, cô ấy cũng giống Tả Thời bị thế giới bên ngoài coi là mất tích.

Lúc đó, anh gần như đã đi khắp mọi nơi tìm kiếm cô, cho tới khi, anh nghe tin tức cô bị đưa vào bệnh viện tâm thần.

Nhưng khi anh tức tốc tới đó thì phía bệnh viện thông báo cô đã được đón đi.

Một người đang yên đang lành sao lại vào bệnh viện tâm thần? Anh không điều tra ra.

Vào rồi lại ra bằng cách nào? Anh vẫn không điều tra ra.

Ra viện rồi cô đi theo ai? Anh không điều tra ra.

Ra viện rồi cô đã đi đâu? Anh cũng không điều tra ra.

Lúc đó Nhiêu Tôn quả thực đã đào ba tấc đất, chỉ hận không thể lên trời xuống đất. Nhưng Hạ Trú như bốc hơi khỏi thế giới này vậy, cũng giống như thi thể của Tả Thời.

“Đó là một lời nguyền.” Cho tới khi tàn thuốc làm bỏng tay, Nhiêu Tôn mới hoàn hồn, dập tắt nó vào trong gạt tàn, nói một câu như vậy: “Thế nên, mới khiến tôi và Hạ Trú khó khăn trùng trùng.”

Là lời nguyền của Tả Thời, là lời nguyền tới từ vùng hoang mạc, tới từ đêm tanh máu ấy.

Nguyễn Kỳ không đành lòng nhìn thấy Nhiêu Tôn như vậy. Anh trước giờ vẫn là một người đàn ông ý chí bừng bừng, ngạo nghễ kiêu hãnh, bây

giờ thì như con chó suy sụp. Cô nói: “Trong hoàn cảnh lúc đó, anh không còn sự lựa chọn.”

Tuy rằng nói như vậy, thật ra Nguyễn Kỳ cũng hiểu trong lòng, nếu đổi lại là cô, khi đó cũng sẽ đứng bên bờ vực của sự điên loạn, thậm chí cũng sẽ né tránh Nhiêu Tôn. Trải nghiệm như vậy là ma quỷ, lúc nào cũng thiêu đốt trái tim người ta, khiến người ta chìm vào bóng tối tuyệt vọng.

Nhiêu Tôn không nói gì, cũng không hút thuốc nữa, anh dựa người vào ghế, mệt mỏi vô cùng.

Nguyễn Kỳ không muốn tiếp tục chủ đề này. Cô pha cho anh một tách café, một lát sau mới nói: “Hôm nay Hạ Hạ cứ liên tục hỏi tôi về chuyện rượu thịt quả, có vẻ rất lạ.”

~Hết chương 332~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 333: Tới Gặp Lúc Nửa Đêm

Một câu nói khiến Nhiêu Tôn khó hiểu.

Loại rượu đó anh cũng từng uống, không có gì đặc biệt. Hoặc nói một cách khác, đối với đàn ông thì loại rượu đó không có gì đặc biệt, ngọt chết người, mà cũng không hề nhẹ.

Nguyễn Kỳ thuật lại một lượt chuyện rượu thịt quả. Khi Nhiêu Tôn nghe tới dây vỏ quả thì mới bàng hoàng tỉnh ngộ, ngay sau đó sắc mặt lập tức thay đổi.

Anh quay đầu nhìn Nguyễn Kỳ chằm chằm: "Ai bảo cô làm như vậy?"

Nguyễn Kỳ ù ù cạc cạc: "Hả?"

Nhiêu Tôn nhấn mạnh từng câu từng chữ: "Kẻ đứng sau lưng chỉ thị cô là ai? Ai bảo cô hãm hại Hạ Trú như vậy!"

Câu nói này lọt vào tai Nguyễn Kỳ không còn dễ nghe nữa. Cô tỏ thái độ không vui: "Nhiêu Tôn, anh nói cái gì vậy? Tôi rảnh lắm à, đang yên đang lành đi hại Hạ Trú làm gì chứ?"

"Cô không hại cô ấy? Vậy cô cho cô ấy uống loại rượu đó làm gì?" Nhiêu Tôn đầy một bụng lửa nóng.

Nguyễn Kỳ cũng nổi xung lên: "Tôi cho cô ấy uống rượu thịt quả sao lại là hại cô ấy? Tuy rằng tôi và cô ấy chẳng phải bạn bè thân thiết gì,

nhưng cô ấy cũng là người đã giúp mẹ tôi hoàn thành tâm nguyện. Nghe nói cô ấy thích uống rượu thì tôi tự tay ủ một ít rượu cho cô ấy đã làm sao? Phạm pháp à?"

Nhiêu Tôn bắt trúng trọng điểm: "Cô nghe ai nói cô ấy thích uống rượu?"

"Anh mặc kệ tôi nghe ai nói!" Nguyễn Kỳ thở hồng hộc đứng dậy: "Việc cô ấy thích uống rượu đâu phải bí mật gì! Bản thân cô ấy cũng hay ủ rượu mà."

Nhiêu Tôn còn nổi nóng hơn cả cô: "Cho dù tự tay cô ấy ủ, cũng tuyệt đối không cho đào vào!"

Chuyện lông đào là khắc tinh của Hạ Trú anh cũng chỉ tình cờ biết được, trước đó anh vẫn một mực nghĩ rằng cô chỉ bị dị ứng. Cho đến một lần, Quý Phi mua cho Hạ Trú món đào mật cô ấy thích ăn nhất, phải rửa đi rửa lại vỏ đến ba lần, nhưng Hạ Trú vẫn vô tình chạm phải lông đào.

Lần đó cô ấy lấy lý do bị dị ứng lông đào để ở nhà nghỉ ngơi một tuần, tới khi anh đến thăm cô ấy mới phát hiện ra điều bất thường. Lúc đó, Hạ Trú còn thân thiết với anh và Tả Thời hơn cả Quý Phi hay Vệ Bạc Tôn, thấy không giấu được, bèn thành thật kể cho anh nghe.

Anh vẫn luôn ghi nhớ chuyện này, thế nên, Nguyễn Kỳ vừa nhắc tới đào là anh chỉ muốn bùng nổ, dự cảm không hay trong lòng như sóng dậy. Anh nghĩ tới sự điên cuồng khi gặp Hạ Trú ngày hôm nay, nghĩ tới quyết định của tập đoàn Skyline...

Cơn giận của Nguyễn Kỳ tắt lịm trong khoảnh khắc. Cô nhìn Nhiêu Tôn chằm chằm, bất thình lình nhớ tới sắc mặt trắng bệch của Hạ Trú khi biết vị cuối cùng là đào.

Lát sau, cô ngập ngừng hỏi: "Hạ Trú không thể ăn đào?"

Nhiêu Tôn kéo giật cô ngồi xuống, bực tức hỏi: "Cô nói rõ ràng cho tôi biết đi, ban đầu ai là người nói cho cô biết!" Anh không giải thích, chỉ rất cố chấp vấn đề này.

Nguyễn Kỳ thấy Nhiêu Tôn thật sự giận dữ, trong lòng cũng ít nhiều cảm nhận được tính nghiêm trọng của vấn đề, cô ngẫm nghĩ rồi nói: "Là Quý Phi."

Ban đầu Nhiêu Tôn sững người, sau đó hỏi ngược lại với vẻ khó tin: "Quý Phi? Cô vẫn còn qua lại với Quý Phi?"

"Cũng không phải là qua lại, tôi được coi là nhà cung cấp của cô ta, một vài món trên thị trường không tìm được, cô ta sẽ tìm tới tôi." Nguyễn Kỳ không giấu giếm: "Lâu dần thì cũng coi là thân."

Cô biết thân phận của Quý Phi, nhưng cô làm ăn xưa nay không quan tâm đối phương có thân phận gì, chỉ cần ra được giá cao thì nguyên liệu quý hiếm cỡ nào cô cũng có thể tìm được. Từ trước tới nay, cô không sợ người bên cạnh nói gì, đánh giá cô ra sao, cô cũng chưa từng thừa nhận mình là người tốt đẹp gì, đối với cô, tiền chính là công cụ duy nhất để hoàn thành tâm nguyện.

Quý Phi được coi là một khách hàng không tệ của cô, lần hợp tác đầu tiên của hai người chính là nguyên liệu trên bức Giang sơn đồ. Lần đó, Quý Phi ra một cái giá không hề thấp. Do thói quen, cô cũng tặng cho Quý Phi một số loại rượu thịt quả mình ủ.

Hạ Trú từ đầu tới cuối không nói, nhưng từ trên xuống dưới trong Skyline đã đồn ầm ĩ rằng cô ấy và Quý Phi đối đầu trực diện. Nguyễn Kỳ cho đây là chuyện thường tình, vì một núi không thể có hai hổ.

Nhưng có một lần Quý Phi gọi điện thoại cho cô, dĩ nhiên là cảm ơn rượu của cô trước. Nguyễn Kỳ có thể khẳng định rằng lúc đó Quý Phi đã ngà ngà say, nếu không sao tự dưng lại kể chuyện quá khứ cho cô nghe?

Bấy giờ Nguyễn Kỳ mới biết, thì ra trước kia họ là những người bạn rất thân thiết.

Quý Phi nói với cô rằng: Hạ Trú là người không tham tài không tham quyền, chỉ tham rượu và sắc, nếu cô không muốn phải lấy thân báo đáp thì tặng cho cô ấy một ít rượu là được. Rượu thịt quả cô ủ rất ngon. Tôi hiểu cô ấy, cô ấy nhất định sẽ thích.

Thật ra không cần Quý Phi nói nhiều, Nguyễn Kỳ cũng định tặng chỗ rượu này cho Hạ Trú. Khi trước ở Thương Lăng cô đã nghe nói rồi, rượu Đàm gia tế đông hằng năm đều do Hạ Trú ủ, hương thơm bay ngàn dặm. Một người có thể ủ được một loại rượu ngon, chắc chắn cũng là một người hiểu về rượu và thích rượu.

Sắc mặt Nhiêu Tôn càng lúc càng khó coi, rất lâu sau, anh nghiến răng bật ra một câu: Mẹ nó!

Nguyễn Kỳ sững người nhìn anh: "Nhiêu Tôn, anh bị bệnh à!"

"Tôi đâu có chửi cô!" Nhiêu Tôn đứng dậy định bỏ đi.

"Anh lại đi đâu nữa?" Nguyễn Kỳ thấy dáng vẻ lạnh lùng này của anh, tâm trạng cực kỳ không tốt.

Nhiêu Tôn có cả cục tức trong người không biết trút vào đâu, lại cảm thấy bí bách tới mức trái tim đau đớn. Anh quát: "Cô mặc kệ tôi đi đâu đi!"

***

Gió thu rít rất dữ.

Một cơn mưa lớn ập xuống, làm ướt cả một khoáng lá nửa vàng nửa xanh, nhiệt độ cũng giảm hẳn.

Khi cơn mưa mùa thu gột rửa kinh thành cũng là lúc gió rét ập tới thế giới thương trường.

Người hứng chịu đầu tiên chính là tập đoàn Trường Thịnh.

Khi luồng tin tức về việc sản phẩm mới của Momo bị tình nghi ăn cắp sản phẩm mới của thương hiệu H vẫn đang rầm rộ khắp nơi, khiến cho giá cổ phiếu của tập đoàn Trường Thịnh dao động bất an thì tin tức Thai Nghiệp Dương bị cảnh sát bắt đi đột ngột bị tung ra.

Hướng gió lúc nào cũng đung đưa bất định, vào một mùa thu nhiều chuyện như thế này, các khán giả rảnh rỗi đã được thỏa mãn màn hóng chuyện buôn dưa cộng thêm cơn nghiện làm anh hùng bàn phím.

Nhưng việc Thai Nghiệp Dương bị bắt lần này trở thành việc quan trọng nhất trong tất cả. Nguyên do là vì vụ án Thương Xuyên rơi xuống từ lầu cao được kết án, vì vậy, các fan của Thương Xuyên trở thành đội quân chủ lực, đồng tâm hiệp lực đẩy chuyện Thai Nghiệp Dương lên top search.

Lúc trước Hà Tư Nghi vào tù, nhận hết mọi tội lỗi về mình, bao gồm cả vụ án của Thương Xuyên. Nhưng sau đêm gọi hồn do Hạ Trú đảm nhiệm, những người có mặt cũng đã nhìn thấy vấn đề từ thi thể.

Chứng cứ khi đó Hạ Trú đưa cho phía cảnh sát có căn cứ lý lẽ đầy đủ. Tuy rằng Quỷ tương hiếm gặp, nhưng về sau Hạ Trú cũng đã cung cấp được Quỷ tương cho bộ phận Kiểm sát. Viện kiểm sát làm thực nghiệm trên thi thể, đưa ra kết luận giống hệt như Hạ Trú.

Ngoài việc này ra, cuối cùng phía cảnh sát cũng tìm ra được nhân chứng mục kích đêm đó. Đó là một công nhân thi công công trình, anh ta đã tận mắt chứng kiến Thai Nghiệp Dương ra vào phủ Thân vương, mà trước đó quản lý của Thương Xuyên cũng khai rằng Thai Nghiệp Dương có tìm riêng Thương Xuyên. Quan trọng hơn cả, phía cảnh sát vẫn tìm ra được Quỷ tương từ trong sợi vải quần áo của Thai Nghiệp Dương.

Khi hỏi Hạ Trú, Hạ Trú đưa ra một đáp án chuẩn xác: Quỷ tương là một nguyên liệu có sức bám dính rất mạnh. Dù chỉ dính một chút lên quần áo, ngay lúc đó có thể không nhìn ra gì, nhưng lâu dần sẽ khiến cho sợi vải bị đổi màu, dù giặt khô hay giặt ướt cũng không làm sạch hoàn toàn được.

Phía cảnh sát phát hiện điểm bất thường trong sợi vải bên dưới cúc áo. Có lẽ Thai Nghiệp Dương không hề phát hiện ra, như vậy mới khiến vụ án cuối cùng có được một bước tiến vượt bậc.

Uy tín của Trường Thịnh trong khoảnh khắc rơi xuống đáy vực, cho dù có Thai Tử Tân chấn giữ cũng khó mà chống cứ được tình cảnh khốn đốn tứ bề.

Số phận này là khó tránh khỏi.

Chuyện của Trường Thịnh xôn xao ầm ĩ, nếu là bình thường, Hạ Trú chắc chắn sẽ là người sung sướng nhất. Nhưng cô đã rơi vào một giấc mơ dài không thể thoát ra.

Giấc mơ tới từ vùng hoang vu, tới từ Gobi, tới từ máu tươi, tới từ đáy hồ sâu và tối.

Thậm chí cô còn ngủ mê man không tỉnh, lần nào cũng chìm vào cơn ác mộng không thể tự giải thoát.

Đêm nay, Hạ Trú một lần nữa đắm chìm trong bóng tối.

Khi cô giãy giụa mãi khỏi tình cảnh túng quẫn cuối cùng cũng mở được mắt ra thì lại giật mình bởi cái bóng cao lớn chìm trong đêm vắng, ngồi bên cạnh giường.

Cô định thần nhìn lại.

Hóa ra là Lục Đông Thâm.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 334: Cuối Cùng Chúng Ta Cũng Bước Đến Đường Cùng

Lục Đông Thâm không biết mình đã ngồi bao lâu, hoặc là rất nhiều tiếng đồng hồ dài đằng đẵng, hoặc là chỉ vài phút vài giây ngắn ngủi.

Dù có thế nào thì cảnh tượng này cũng đã đọng lại thành một bức tranh.

Điều anh biết rõ là có thể khiến anh yên lặng ngắm nhìn như vậy, trên đời này chỉ có duy nhất một mình Hạ Trú.

Nhưng cô ngủ không được yên giấc.

Ánh trăng hắt vào bậu cửa.

Khuôn mặt cô còn nhợt nhạt hơn cả trăng.

Lục Đông Thâm giơ tay vuốt nhẹ lên gương mặt cô, nó hơi lạnh lẽo, như quả trứng gà đã bị bóc vỏ, mềm mại vô cùng, dường như chỉ chọc mạnh một chút là cũng tan vỡ.

Ngón tay anh nhẹ nhàng hơn, nhưng chung quy anh vẫn không đành lòng rời tay đi.

Có lẽ vì bị ngứa mặt, cô giơ tay gãi một cái.

Cào trúng mu bàn tay anh.

Hiểu nhầm là của mình, cô gãi gãi.

Móng tay cô quẹt qua mu bàn tay anh, ngứa ngáy, khi len lỏi vào trái tim Lục Đông Thâm lại khiến anh hơi đau đớn.

Trong bóng tối, anh ngắm nhìn khuôn mặt cô, yên tĩnh như một đứa trẻ vậy, không có sự điên rồ và tàn nhẫn giống như trong phòng họp.

Cứ ngắm nhìn một người như thế sẽ khiến trái tim người ta ngọt ngào đến nỗi bất chợt mỉm cười. Khóe miệng Lục Đông Thâm cũng bất giác rướn lên một đường cong tuyệt đẹp, nơi đáy mắt sâu xa tựa hồ có thể chứa đựng cả bầu trời sao vời vợi, tất cả những gì anh mang tới cho cô đều là vô vàn tình cảm và yêu thương.

Nhưng rất nhanh, ánh sáng nơi đáy mắt Lục Đông Thâm từ từ tắt lịm, giống như vầng mây xám xịt phía chân trời cuối cùng cũng nuốt chửng tia sáng cuối cùng của hoàng hôn, là bóng đêm nặng nề, là tuyết trắng xóa trời.

Bàn tay anh di chuyển tới cổ cô.

Nơi này không để lại dấu vết.

Vết bóp đó khắc sâu vào trái tim anh bằng mũi dao sắc bén nhất, khắc lên từng đường, từng đường một, máu chảy ròng ròng.

Dưới bụng ngón tay là động mạch đang giật từng cái một, một sinh mạng đang sống.

Bên tai là nỗi đau như xé nát tim gan của cô ngày đó. Cô hỏi anh: Lục Đông Thâm, anh không tin em sao?

Cô đau đớn.

Nhưng cô có biết hay không, trái tim của anh còn đau hơn cả cô.

Lục Đông Thâm nhẹ nhàng mơn man cổ cô, cho tới khi cô choàng tỉnh giấc.

Những người mệt nhoài vì đau khổ định sẵn vẫn cứ phải quấn bện lấy nhau.

Nỗi đau của Hạ Trú bắt nguồn từ mộng mị.

Một Tả Thời cuối cùng không còn hơi thở, ngọn lửa được Nhiêu Tôn đốt lên, mùi hương bọc kín không khí. Hàng loạt những hình ảnh thay đổi lẫn nhau. Cuối cùng là lời chất vấn lạnh như băng của Cận Nghiêm: Với một quá khứ bẩn thỉu khó coi của cô, sao xứng bước chân vào cửa lớn nhà họ Lục?

Ở trong mơ, cô chung quy vẫn có thể nhìn thấy Lục Đông Thâm, nhưng luôn chỉ là bóng lưng của anh. Anh đứng sững ở phía nơi hoang lạnh xa xăm. Cô ở phía sau đuổi theo, đuổi theo mãi nhưng chẳng thể nào đuổi kịp anh.

Khi gió nổi cát bay, anh dừng bước, quay đầu nhìn cô.

Cô muốn tiến lên nhưng hai chân lại như bị đóng đinh trong hốc cát, không thể động đậy, chỉ có thể nhìn thấy miệng anh mấp máy: Bé con, liệu em có ăn anh không?

Cô ra sức khuơ cánh tay xua tan lớp cát mù mịt trước mắt, nhưng sau khi cát đi hết, gương mặt đó lại biến thành Tả Thời. Máu từ hốc mắt anh ấy ào ào chảy xuống. Cái miệng đã bị sứa xác chết dưới hồ phong kín khó khăn mở lời: Hạ Hạ, vì sao lại đối xử với anh như vậy?

Khi Hạ Trú mở mắt ra, hoang mạc trước mặt như khung cảnh từ từ tan đi, rút thành từng mảnh vỡ, tản đi khắp bốn phương tám hướng, bao gồm cả khuôn mặt của Tả Thời.

Sau đó những mảnh vỡ lại nhanh chóng quay về, tụ lại thành hình ảnh của thực tại: Một đêm khuya tĩnh mịch, còn cả khuôn mặt người đàn ông sắc nét nhất trước mặt.

Trong không khí cũng có một mùi hương bay lãng đãng.

Là mùi rượu, không hề ít.

Toát ra từ cơ thể Lục Đông Thâm, từ quần áo của anh len lỏi vào mũi cô. Dường như cô còn ngửi thấy được cả mùi hương khi máu huyết chảy trong mạch máu của anh va chạm với men rượu.

Mũi của cô đã nhạy bén trở lại.

Thế nên, cũng ngửi được cả mùi nguy hiểm.

Nhất là khi phát hiện anh đang đặt tay lên cổ mình.

Hạ Trú kêu lên một tiếng, dường như lại cảm nhận được nỗi đau và cảm giác nghẹt thở trước khi chết. Cô lập tức hất tay anh ra, một giây sau định ngồi dậy chạy trốn.

Cơ thể còn chưa kịp rời khỏi giường, Lục Đông Thâm đã giữ chặt lấy cánh tay cô, ngay sau đó cơ thể to lớn áp xuống, mùi hương mãnh liệt ập xuống là mùi rượu.

Hạ Trú chưa bao giờ thấy anh uống nhiều rượu như vậy. Trong việc uống rượu, trước nay Lục Đông Thâm luôn là người đàn ông có kỷ luật nhất.

Cô bị đè xuống đến mức không nhúc nhích nổi. Chiếc mũi đã trở lại bình thường trong giây lát trở nên cực kỳ nhạy cảm, khiến cô bị sặc, chỉ muốn bỏ trốn, thế là cô liều mạng xô đẩy.

Có lẽ anh vừa từ một buổi tiếp khách về thẳng đây. Sơ mi hay cà vạt vẫn đang chỉnh tề cũng đã hỗn loạn sau màn vật lộn.

Lục Đông Thâm đè cô xuống, một tay giật cà vạt xuống, quấn hai vòng trói cổ tay cô lại cố định ở giữa rồi lấy tay phải giật một góc cà vạt. Hai cổ tay cô cứ thế bị trói chặt vào nhau, rồi đồng thời bị anh ấn lên đỉnh đầu.

Tay trái của anh xuyên qua mái tóc, giữ chặt gáy cô nhưng không giống chút sức lực nào.

Khi khuôn mặt tuấn tú áp xuống, Hạ Trú nhìn thấy những tia sáng thâm trầm từ trong mắt anh, giống như bóng tối trước lúc bình minh. Bờ môi mỏng gần như dính vào môi cô, anh thì thầm: "Tôi hỏi em, em còn định báo đáp Đàm Diệu Minh kiểu gì, hm?"

Hơi thở của Hạ Trú trở nên dồn dập, câu nói ấy giống như một lưỡi dao cứa qua trái tim khiến nó đau nhói. "Lục Đông Thâm! Anh say rồi! Buông em ra!"

"Em dốc hết sức mình giữ mạng sống cho đám thuộc hạ của Đàm Diệu Minh, vẫn chưa đủ sao?" Chất giọng của Lục Đông Thâm trầm thấp thô ráp, lại rõ ràng có vẻ đang đè nén sự uy hiếp.

"Lục Đông Thâm!" Hạ Trú đọc tên anh cũng cảm thấy đau đến xé ruột xé gan, giọng cô run rẩy: "Anh không thể không tin tưởng em như vậy. Người khác đều có thể không tin tưởng em, nhưng anh không thể!"

Lục Đông Thâm hơi ngẩng mặt lên, ánh mắt quấn lấy đôi mắt cô.

Dường như cô lại rơi vào một miền hoang vu, bị một nguồn sức mạnh dần dần nuốt trọn. Nguồn sức mạnh này là thứ ánh sáng không rõ ràng từ đôi mắt anh, hình thành nên dòng lốc xoáy nguy hiểm, hút cô vào trong sẽ khiến cô vạn kiếp bất phục.

Cô đang run rẩy.

Cơ thể run rẩy, trái tim run rẩy và cả mí mắt cũng đang run rẩy.

Cô cố gắng giãy giụa, bàn tay phải của Lục Đông Thâm dùng thêm sức, hai cổ tay của cô lại bị ghim chặt vào đầu giường không thể cọ quậy.

Nhưng, bàn tay trái vuốt ve má cô của anh lại rất nhẹ nhàng, khiến cô hiểu lầm rằng mọi điên cuồng mấy ngày trước đó chưa hề xảy ra.

Lục Đông Thâm lên tiếng, giọng trầm trầm như đang đè nén nỗi đau: "Tưởng Tiểu Thiên thuận lợi đi khắp mọi nơi, mục đích chính là những địa bàn của Đàm Diệu Minh đã bị niêm phong. Bé con, không có sự cho phép và sự giúp đỡ của em từ phía sau, nó có bản lĩnh và cái gan đó không?"

Một tiếng "bé con" được gọi rất dịu dàng, đến mức Hạ Trú muốn khóc, đồng thời cũng sửng sốt vô cùng.

Chuyện ngay cả Cận Nghiêm cũng chưa điều tra ra mà Lục Đông Thâm lại biết rõ?

Thấy cô bàng hoàng không nói, ánh mắt Lục Đông Thâm càng giống như trăng tháng Chạp lạnh sương, giọng nói thì trầm đến thắt lòng: "Sói sở dĩ trở thành sói là vì số phận mà nó phải gánh chịu bao giờ cũng từ hai phía cực đoan, hoặc là sống, hoặc là chết. Hạ Trú, cuối cùng chúng ta vẫn cứ đi tới đường cùng."

Hạ Trú giật mình.

Câu nói này của anh giống như một cái đinh đâm thẳng vào khí quản của cô, sự khó thở trong giây lát khiến đầu óc ong ong và trái tim đau thắt.

Cô còn chưa kịp ngước lên nhìn anh, môi anh đã rơi xuống.

Nghiến qua môi cô, lực không hề nhỏ.

Cô cảm thấy đau, nhưng trái tim còn đau hơn, khóe mắt đã ướt rồi.

Nụ hôn này của Lục Đông Thâm khí thế bừng bừng, cực kỳ chiếm hữu. Hai cổ tay cô bị ép buộc vòng qua cổ anh, anh có vẻ như chỉ muốn nuốt chửng cô vào bụng.

Là một nỗi đau chưa từng có.

Là một cục diện đã không còn đường lùi.

Và là lời từ biệt cuối cùng trong sự cuồng điên...

~Hết chương 334~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 335: Em Sẽ Không Rơi Giọt Nước Mắt Nào Vì Anh Nữa

Dự cảm ấy khiến trái tim Hạ Trú như mọc lên cỏ dại. Cô quên cả giãy giụa, quên cả vùng vẫy, để mặc anh điên cuồng gặm nhấm bản thân. Duy chỉ có nước mắt vẫn như mọc thêm chân, bò đi khắp gương mặt.

Anh cuốn tất cả nước mắt và hơi thở của cô vào sự giằng xé của môi lưỡi.

Hạ Trú ra sức giấu nước mắt của mình đi, nhưng cũng không giấu được. Cô nghẹn ngào gọi tên anh: "Đông Thâm... Đông Thâm, có phải anh định bỏ rơi em không?"

Sau khi gặp anh, mọi phẫn nộ, không cam tâm hay ấm ức đều trở nên hoang lạnh trong nụ hôn này, mà câu nói "đi đến đường cùng" đó của anh càng khiến lòng cô sợ hãi.

Lúc này cô mới biết, mọi sự không cam lòng hay giận dữ của mình cũng chỉ là lo lắng hai người họ chẳng qua là một màn "hoa trong gương, trăng dưới nước". Bây giờ Lục Đông Thâm đã nói ra một câu rõ ràng như vậy, giống như một tảng đá lớn, cuối cùng cũng đè cho cô thịt nát xương tan, máu chảy thành sông.a

Cô khủng hoảng.

Cuộc đời cô chỉ còn mình anh, không phải sao?

Câu nói của Hạ Trú lọt vào tai Lục Đông Thâm. Anh dừng lại, nhưng mãi vẫn không ngẩng mặt lên. Cô mơ hồ cảm thấy vạt áo trước ngực ươn ướt, nếu Lục Đông Thâm không nói câu vừa rồi, cô còn tưởng anh đang chảy nước mắt. Nhưng anh là Lục Đông Thâm, sao có thể có nước mắt.

Người thật sự hai mắt đang đong đầy lệ là cô. Cô ra sức nâng đầu anh lên, muốn quan sát khuôn mặt anh, sau đó nhìn vào đôi mắt anh và hỏi: Phải không? Có phải anh không cần em nữa không?

Nhưng Lục Đông Thâm từ đầu tới cuối không hề ngẩng đầu, cũng không trả lời câu hỏi của cô. Anh để mặc cho cảm xúc của cô sụp đổ, sau đó mạnh mẽ hôn cô.

"Anh nói đi... nói đi chứ! Anh..." Hạ Trú không giấu nổi những đắng chát như mưa rào ập xuống, cuối cùng vẫn nức nở thành tiếng, những lời muốn nói nghẹn lại trong cổ họng.

Cô muốn nghe anh nói rằng đó chỉ là lời đùa giỡn.

Cô muốn nghe anh nói: Bé con, anh chưa từng nghi ngờ em.

Cô muốn nghe anh nói: Anh muốn trở thành chồng của em...

Chứ không phải nghe từ anh câu: Chúng ta chung quy vẫn bước đến đường cùng.

Cô tin vào số phạn nhưng chưa bao giờ chấp nhận số phận.

Cho dù là lần sống chết ba năm trước, cho dù là lúc bị người ta ngang nhiên nhốt vào bệnh viện tâm thần, cho dù là khi cô một dao cứa qua cổ tay. Lúc đó, cô từng gào thét, từng điên cuồng, từng chảy mái, từng nếm trải đớn đau, nhưng vẫn chẳng đọ được với tiếng khóc rồ dại đêm nay.

Người đàn ông trên người bất ngờ đứng lên, thậm chí còn chưa chỉnh trang lại cổ áo lộn xộn đã quay người bỏ đi.

Hạ Trú không buồn suy nghĩ, nhào tới, ôm chặt lấy hông anh từ phía sau.

"Anh đừng đi." Cánh tay cô cũng đang run rẩy, giống như giọng nói của cô vậy.

Nỗi sợ căn nguyên nhất khiến cô không thể hiểu rõ hơn. Cô sợ sẽ đánh mất anh, cô không thể rời xa anh, giống như không thể rời xa không khí và nước.

Cho dù biết anh chính là chất độc, nhưng bệnh của cô đã thấm sâu vào cốt tủy, thuốc bình thường không thể chữa khỏi, chỉ có thể dựa vào loại độc này của anh để duy trì mạng sống.

Cuối cùng cô cũng trở thành bộ dạng mà bản thân ghét nhất.

Nhưng như vậy thì đã sao?

Cô muốn níu giữ chuyện tình này, để anh hiểu cô yêu anh sâu sắc hơn bất kỳ người con gái nào khác.

Nhưng Lục Đông Thâm đẩy cô ra.

Sức không mạnh, nhưng đủ để khiến cô buông tay.

Anh không quay đầu nhìn cô, cũng không nói thêm câu nào nữa, cứ thế rời đi.

Bóng anh chìm vào đêm tối, thẳng tắp bao nhiêu thì lạnh nhạt và tuyệt tình bấy nhiêu. Không nghe cô giải thích, cũng không cho cô cơ hội.

Hạ Trú đứng sững tại chỗ.

Cánh cửa được đóng lại rất lâu rồi cô mới tỉnh ra, giống như con ma bị nuốt mất hồn, lao ra cửa.

Khi cô đuổi xuống dưới tầng, chiếc xe của Lục Đông Thâm đúng lúc này cũng lao ra khỏi hầm để xe. Nhưng nó cũng giống như anh vậy, nhẫn tâm đi ngang qua cô như người xa lạ.

"Đông Thâm... Lục Đông Thâm!" Hạ Trú không hề suy nghĩ, từ phía sau chạy đuổi theo chiếc xe.

Xe không dừng lại, chạy ra khỏi cửa tiểu khu rồi hướng về phía đường lớn.

Hạ Trú cũng đuổi theo ra ngoài tiểu khu, cắn răng liều mạng chạy. Cô vẫn còn nhìn thấy chiếc xe dưới bầu trời đêm lạnh lẽo rực rỡ ánh đèn.

Nhưng cuối cùng, nó vẫn đi xa khuất.

Cô thậm chí còn không cảm nhận được luồng khí phả ra từ hơi xe.

Hạ Trú đứng ở đầu đường.

Gió thu nổi lên, phần phật thổi qua chiếc váy ngủ trên người cô. Nước mắt và hơi thở của cô gấp gáp như nhau. Không còn nhìn thấy con đường phía trước nữa, nói chi tới việc nhìn thấy bóng hình Lục Đông Thâm.

Có những người đi làm về khuya, cứ vài ba người lại có người quay đầu lại nhìn cô.

Xung quanh ánh đèn mờ ảo, nhưng cũng chẳng bằng nỗi đau khổng lồ của cô. Cô mặc kệ những ánh mắt ấy di chuyển trên người mình, nỗi sợ tận đáy lòng cuối cùng chảy ngược thành sông.

Ở một góc khác của thành phố.

Lục Đông Thâm ngồi trong xe, ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn nhìn vào trong gương chiếu hậu.

Người tài xế nhìn thấy rất rõ. Từ lúc lên xe tới giờ, hốc mắt anh vẫn đỏ rực, nhưng có lẽ vì trời tối. Anh Lục mà anh ta quen biết trong ánh mắt xưa nay chỉ có sự tàn nhẫn như loài sói.

Cho tới khi có một bóng hình đập vào gương chiếu hậu.

Người tài xế sửng sốt, dè dạt hỏi: Anh Lục, có cần dừng xe không ạ?

Cả người Lục Đông Thâm chìm trong bóng tối, anh hạ thấp giọng: Tiếp tục lái.

Cái bóng đó cứ đuổi theo mãi phía sau.

Người tài xế không còn nhìn rõ ánh mắt của Lục Đông Thâm nữa, nhưng Lục Đông Thâm hiểu rõ nhất hốc mắt mình cay xót dường nào, và đau đớn dường nào.

Nỗi đau cứ thế xuyên thẳng vào tim.

Bàn tay phải của anh bấu chặt lên cửa xe, nhưng vẫn không thể đau bằng, cắt da cắt thịt chắc cũng chỉ đến thế mà thôi.

Dường như anh nghe thấy cô ở phía sau gào thét: Đông Thâm, Lục Đông Thâm...

Mỗi một tiếng gọi đều đâm sâu vào trái tim anh.

Tay phải cũng đau đớn dữ dội, móng tay đau, gần như khảm vào lớp da ghế.

Tay trái cũng không còn chút sức lực nào.

Khi chiếc xe rẽ, Lục Đông Thâm yêu cầu dừng xe lại.

Anh loạng choạng bước xuống xe, đứng ở chỗ rẽ. Qua một con đường dài, anh vẫn có thể nhìn thấy cô.

Cô đang đứng ở đầu đường, gió thu tiêu điều xào xạc.

Bóng người lại qua và ánh đèn đang trôi lãng đãng, chỉ có mình cô là tĩnh, nhìn về hướng chiếc xe biến mất.

Anh biết nhất định là cô đang khóc.

Cho dù xa như vậy, mỗi một tiếng khóc của cô anh dường như vẫn có thể nghe thấy.

Nỗi đau lắng lại tâm lý dần dần không thể chịu nổi, rạch một vết thương sâu cho sinh lý, khiến tim anh chưa bao giờ nhói như thế.

Lục Đông Thâm đứng sững ở đó, gió thu quét qua mặt anh cũng quẹt đau, giống như nước mắt cô thấm vào tấm lưng anh, tuy đã bị gió thổi khô nhưng đau đớn thì lưu lại trong lòng.

Dạ dày cũng co thắt, giống như có một bàn tay đang bóp một cái rất mạnh.

Lục Đông Thâm lảo đảo quay người đi về bên cạnh thùng rác ở góc tường, một tay yếu ớt chống lên tường, sau đó nôn thốc nôn tháo.

Ngay cả nước đắng trong tim phổi dường như cũng bị nôn ra cả.

Sống không bằng chết.

Cuối cùng.

Hạ Trú dưới ánh trăng không còn sức để khóc nữa. Dù cô có hóa đá ở đầu đường, chiếc xe đó cũng sẽ không quay lại.

Người đàn ông đã từng hứa hẹn với cô, cuối cùng vẫn nuốt lời, một đi không trở lại.

Mọi hoảng sợ, đau khổ và nước mắt đều bay đi theo cơn gió mùa thu. Những người xung quanh nhìn cô giống như đang nhìn một kẻ điên.

Hạ Trú ngậm nước mắt, bỗng dưng bật cười.

Cô hiểu rồi, anh quả nhiên là người đàn ông tàn nhẫn nhất trên đời này.

Gió đã ngừng lặng.

Mùi hương trên người anh cô cũng không còn cảm nhận được nữa, mà tiếng khóc của cô cũng không thể lọt tới tai anh.

Hạ Trú dần dần ngừng cười, đứng thẳng lưng lên.

Cô giơ tay lau sạch giọt nước mắt cuối cùng ở khóe mắt, cho tới khi không còn vệt nước mắt nào.

Bi thương rút khỏi trái tim.

Trong đôi mắt cũng không còn tình cảm hay cảnh đẹp nào nữa.

Cô kiên cường quay người rời đi.

Lục Đông Thâm, từ nay về sau, em sẽ không rơi một giọt nước mắt nào vì anh nữa.

~Hết chương 335~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 336: Cp Ra Tay Đánh Nhau

Thời gian công bố sản phẩm mới của Skyline không thay đổi.

Chuyện Hạ Trú nghỉ việc cũng không được đồn đại ầm ĩ, vì nguyên nhân Hạ Trú rời đi ngay cả các nhân viên trong nội bộ Skyline cũng không biết. Mọi người chỉ biết rằng vào một ngày nào đó, họ nhận được thông báo, cụ thể đã xảy ra chuyện gì thì không hề hay biết.

Nhưng như vậy cũng chẳng ngăn được suy đoán của mọi người, nhưng suy đoán chẳng thể tạo ra sóng gió.

So với những chuyện lá cải trong việc thay đổi nhân sự, bên ngoài dường như quan tâm đến ngày Skyline tung sản phẩm mới ra mắt hơn. Cho dù sản phẩm mới của Momo lúc trước đã thật sự ăn cắp thương hiệu H, thì Skyline cũng không thể giữ nguyên công thức ban đầu mà tung ra thị trường. Một là vì hành vi của Thai Nghiệp Dương đã thành công khiến thị trường có sự bài xích với sản phẩm mới của Momo. Hai là vì người làm ăn đều coi trọng vận khí. Skyline cũng chẳng đời nào mượn chút may mắn đã cạn của Momo để tiến bước.

Phía phòng thực nghiệm mùi hương vẫn đang đóng kín cửa làm các công việc tinh chế.

Những ai biết chuyện Hạ Trú từng hứa với Skyline đều đang lo lắng, giờ Hạ Trú đi rồi, sản phẩm mới này còn có thể tung ra đúng thời điểm không?

Nỗi lo lắng này còn chưa kịp lan tỏa, Skyline đã xảy ra một chuyện.

Nói lớn không lớn, nhưng nói nhỏ cũng chẳng nhỏ.

Nhiêu Tôn đã đến.

Khí thế bừng bừng.

Phía sau có cô thư ký và bảo vệ chạy bước nhỏ theo. Cô thư ký sốt ruột sắp phát khóc: Anh Nhiêu, anh không có hẹn trước không thể vào được...

Người bảo vệ cũng biết lai lịch của Nhiêu Tôn, muốn ngăn cản nhưng không dám, chỉ biết đứng bên cạnh khuyên nhủ: Nhiêu tổng, anh cứ kiên quyết xông vào như vậy không hay đâu.

Ngay sau đó cổ áo của người đó bị Nhiêu Tôn túm lên: "Mẹ kiếp, vậy ông gọi Lục Đông Thâm ra đây cho tôi."

Người bảo vệ cũng sắp khóc, ông ta làm gì có quyền ấy chứ.

Các nhân viên nghe thấy động tĩnh đều thò đầu ra xem xét tình hình, thì chỉ thấy một mình Nhiêu Tôn, người đằng đằng sát khí, sợ đến nỗi không dám đứng xem.

Đây không phải lần đầu tiên Nhiêu Tôn tới Skyline, trước kia anh ấy vẫn tới đây đàm phán dự án phủ Thân vương hoặc những chuyện liên quan đến cộng tác. Ai ai cũng biết sự ngang ngược của Nhiêu Tôn, có lúc anh ấy còn cầm nguyên một cây xì gà tới, mặc kệ Lục Đông Thâm cực kỳ không thích xì gà.

Nhưng tình huống giống như lần này là cực kỳ hiếm gặp.

Khi Nhiêu Tôn xông vào như bước qua cửa thành để tìm Lục Đông Thâm thì anh đang họp.

Lúc đó các nhân viên quản lý cấp cao của tập đoàn đều có mặt, bộ phận Thị trường đang làm báo cáo tổng hợp, Nhiêu Tôn cứ thế đẩy cửa phòng hội nghị ra.

Các vị ngồi ghế đều ngơ ngác nhìn nhau.

Lục Đông Thâm đang ngồi ở chính giữa bàn họp, nhìn thấy cảnh ấy không hoang mang cũng không bất ngờ. Anh đặt cây bút trong tay lên bàn, dựa cả người ra sau ghế, nhìn về phía vị khách không mời mà đến là Nhiêu Tôn. Sau đó anh giơ tay, đuổi người thư ký và người bảo vệ ở phía sau Nhiêu Tôn ra ngoài.

Nhiêu Tôn bước vào trong, đứng ở cuối bàn họp, che kín mọi nội dung trên màn hình chiếu. Ánh sáng của đèn chiếu hắt lên mặt anh ấy. Anh ấy không né tránh, đứng trước tất cả mọi người nói với Lục Đông Thâm: "Tôi có việc tìm anh."

Lục Đông Thâm ra hiệu cho mọi người tan họp.

Sau khi Cảnh Ninh đi ra cuối cùng và đóng cửa phòng họp lại, Lục Đông Thâm vẫn ngồi yên đó, thản nhiên nói: "Trùng hợp quá, tôi cũng có chuyện muốn nói với cậu."

Hôm đó hai người họ đã nói chuyện gì không ai bên ngoài được rõ. Vì sao Nhiêu Tôn sa sầm mặt xông vào Skyline, mọi người cũng chẳng thể suy đoán ra. Điều duy nhất họ có thể nghĩ đến là dự án phủ Thân vương. Nhưng trên thực tế, dự án đó đang tiến hành rất suôn sẻ, vì có sự hợp tác và đầu tư của hai công ty lớn hàng đầu. Giá trị của mảnh đất đó đã tăng hết lần này đến lần khác, thậm chí có không ít các thương hiệu quốc tế cũng mong muốn được góp mặt, lần lượt muốn gặp mặt đàm phán với người phụ trách hai tập đoàn.

Thật chẳng thể hiểu nổi họ có thâm thù đại hận gì.

Bởi vì sau khi ra khỏi phòng họp, Nhiêu Tôn cũng bừng bừng nộ khí,. Và sau đó, toàn thể nhân viên từ trên xuống dưới trong công ty đều đã nhìn thấy vị tổng giám đốc xưa nay luôn trọng hình tượng của họ có một vết thương trên mặt.

Ai nấy đều sửng sốt.

Có chuyện gì không thể hòa bình giải quyết, lại cứ phải động tay động chân như mấy đứa con nít? Đây hoàn toàn không phải là chuyện mà hai người có địa vị không hề nhỏ trên thương trường như Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn có thể làm ra.

Chuyện này còn lên cả top search, được mọi người đồn thổi ầm ĩ, vô vàn các phiên bản nguyên nhân cứ thế xuất hiện, say sưa không dứt.

...

"Ngoại trừ ba năm trước em nhìn thấy vết thương trên mặt anh ra thì lần này đúng là được mở rộng tầm mắt."

Bữa tối, Thai Tử Tân chủ động hẹn anh.

Địa điểm dùng bữa không nằm ở địa bàn của Lục Đông Thâm. Họ chọn một nơi khá kín đáo. Sau khi gặp được Lục Đông Thâm, Thai Tử Tân cũng đã được chứng thực câu chuyện đang rùm beng trên mạng mấy ngày qua.

"Nhiêu Tôn ra tay cũng nặng ra phết." Thai Tử Tân nhìn Lục Đông Thâm ngồi đối diện. Khóe miệng anh có vết sẹo, tím bầm, trên trán còn băng một miếng vải. Cô khẽ thở dài: "Vẫn là vì Hạ Trú phải không?"

Trí tưởng tượng của các fan mạng xưa nay rất phong phú. Vì hai nhà đều giành được quyền khai thác dự án, cộng thêm việc cả hai thanh niên như Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn đều có diện mạo xuất chúng, thế nên không ít người đã tự động ghép họ thành một couple. Sau lần bị thương này của Lục Đông Thâm, lý do được hưởng ứng nhất chính là tình cảm CP rạn nứt, từ đó mà ra tay đánh nhau.

Lục Đông Thâm cũng không né tránh vết thương trên mặt mình, nhưng anh cũng không giải thích nhiều về hoài nghi của Thai Tử Tân. Sau khi gọi món, anh nói: "Em tìm anh là vì muốn cứu Trường Thịnh phải không?"

Thật ra Thai Tử Tân cũng đang "mèo chê mèo lắm lông". So với khuôn mặt đặc sắc của Lục Đông Thâm, cả người cô ấy cũng vô cùng tiều tụy. Một nữ cường nhân xưa nay vẫn phấn chấn khí thế, sau cơn địa chấn của Trường Thịnh cũng đã sức cùng lực kiệt.

Tội danh của Thai Nghiệp Dương đã được thành lập, cũng phải vào tù như Hà Tư Nghi. Thai Quốc Cường qua đời, các đối tác liên tục lấy việc của Thai Nghiệp Dương ra để hủy bỏ hợp đồng. Toàn bộ Trường Thịnh như đang hứng chịu bão tố, nói chi tới việc giá cổ phiếu tổn hại nghiêm trọng.

Thai Tử Tân tự động uống một ly rượu vang trước, uống cạn cả ly.

Trên thương trường, một người phụ nữ có khả năng đọ sức với Lục Đông Thâm đâu phải là loại do dự ngập ngừng, lề mề chậm chạp? Sau khi đặt ly rượu xuống, cô ấy nói thẳng: "Quyền khai thác Trường Hồ, em có thể nhường cho Skyline."

Sắc mặt Lục Đông Thâm không có nhiều thay đổi. Anh chỉ khẽ nhấp một ngụm rượu rồi ngước mắt lên nhìn cô.

"Trường Hồ vẫn luôn là tâm bệnh của Lục Khởi Bạch, nếu Skyline có thể thu về quyền khai thác Trường Hồ thì sẽ giữ được thế cân bằng với việc phát triển của Giang Nam Xuân, lợi hại bên trong anh là người cân được chuẩn xác nhất." Thai Tử Tân nhìn thẳng anh: "Hai nhà Lục – Thai cũng từng có suy nghĩ liên hôn, anh là người xé bỏ lời hứa của hai gia đình trước, coi như anh nợ em. Hôm nay, em tới đòi lại phần ân tình này và tặng thêm quyền khai thác Trường Hồ, mong anh ra tay giúp đỡ."

Lục Đông Thâm nhẹ nhàng nói: "Tân Tân, em hiểu anh mà, trong làm ăn anh không bao giờ niệm tình cũ."

"Thế nên em tặng anh cả lợi ích." Thai Tử Tân dứt khoát.

"Lấy một Trường Hồ để cứu cả Trường Thịnh?" Lục Đông Thâm mặt không cảm xúc: "Giang Nam Xuân nói thế nào cũng là sản nghiệp của nhà họ Lục, tự kiềm hãm việc phát triển của nhà mình, anh có bị điên không?"

"Bạn bè nhiều năm rồi, mấy lời ngoài mặt khỏi nói đi." Thai Tử Tân bật cười: "Em có lòng nhờ vả nhưng bản thân anh bây giờ cũng đang lâm vào tình trạng khốn đốn tứ bề mà? Ai là người âm thầm mua hết cổ phần của Trường Thịnh, anh biết rõ mà em cũng biết rõ. Trong Lục Môn có người muốn nuốt Trường Thịnh, chuyện như hổ mọc thêm cánh này, em nghĩ anh sẽ không ngồi nhìn đâu. Đây vốn dĩ là một con đường không có lối quay đầu, nhất là trong thời khắc nhiều biến động này. Con trưởng của Lục Môn muốn ngồi lên chiếc ghế quyền lực, cục diện chỉ có thể hoặc là sinh hoặc là tử."

~Hết chương 336~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 337: Tin Tức Khiến Người Ta Suy Nghĩ Xa Xôi

"Thế nên, em định nhờ một người đang khốn đốn tứ phía giúp em?"

"Tục ngữ nói rất hay, lạc đà gầy nhom vẫn to hơn ngựa." Thai Tử Tân chậm rãi tiếp chiêu: "Quan trọng hơn cả là, em nghĩ anh đã hứa với bố em, khi cần thiết sẽ ra tay bảo vệ Trường Thịnh."

Lục Đông Thâm chậm rãi xoay chiếc ly đế cao, nhìn Thai Tử Tân ngồi trước mắt, rất lâu sau mới nói: "Trên thương trường, có được một cô gái thông minh như em, không nhiều."

Tuy rằng cuối đời Thai Quốc Cường bệnh đến hồ đồ nhưng đầu óc vẫn khá rõ ràng. Ông ta không những đã sửa lại di chúc, còn tìm kiếm một sự bảo đảm dành cho tương lai phát triển của Trường Thịnh.

Có thể tạo được sức ảnh hưởng trên thương trường, ắt phải có một khứu giác nhạy bén đối với cục diện trong tương lai, gừng lúc nào cũng càng già càng cay. Thai Quốc Cường nói với anh rằng: Tôi biết sau khi tôi chết đi, Trường Thịnh chắc chắn sẽ có thay đổi lớn, dù thế nào cũng mong cậu nhất định phải bảo vệ Trường Thịnh.

Sở dĩ Thai Quốc Cường dám khẩn cầu anh cũng là vì đã tính chuẩn được suy nghĩ của anh.

Một là, Lục Đông Thâm không có hứng thú với việc nuốt trọn Trường Thịnh; Hai là, hai nhà Lục – Thai từng có liên hôn, nói cho cùng cũng là Lục Đông Thâm đã nợ nhà họ Thai.

Nhưng so với Thai Quốc Cường, Thai Tử Tân còn sống rõ ràng và thực tế hơn.

Cô biết rất rõ, đến tìm anh nếu chỉ có chuyện áy náy trong quá khứ chưa chắc đã đạt được hiệu quả nhanh chóng. Ai cũng biết anh là người không nhìn thấy cá không thả mồi câu. Thế nên cô tặng anh quyền khai thác Trường Hồ, không những vậy còn phân tích chuẩn xác được tình hình của anh.

Ý tứ của lời này không thể rõ ràng hơn, hợp tác là cùng thắng, chỉ có tốt không có xấu.

Mấy năm nay, Thai Tử Tân đã mấy lần đấu dự án với Lục Môn, đây cũng là nguyên nhân cô hiểu rất rõ tình trạng hiện tại của Lục Môn.

"Thế nên, anh có hối hận đã từng không cần em không?" Câu hỏi của Thai Tử Tân nửa đùa nửa thật.

Thái độ của Lục Đông Thâm rất điềm đạm: "Nếu lúc trước chúng ta thật sự kết hôn, thì bây giờ e là đang bàn chuyện ra tòa ly dị."

"Vì Hạ Trú?" Thai Tử Tân hỏi.

Lục Đông Thâm im lặng khẽ cười.

"Nhưng cô ấy đã bị anh cách chức rồi."

Lục Đông Thâm ngước mắt lên nhìn cô: "Với những gì anh hiểu về em, em sẽ không có hứng thú với cuộc sống tình cảm của anh đâu."

"Em chỉ đang tự cảm thấy may mắn cho mình thôi." Ngoài mặt Thai Tử Tân làm ra vẻ đang nói bâng quơ, thực chất là nhắm trúng tim đen: "Nếu lúc trước kết hôn, bây giờ lại gặp Hạ Trú, với tính khí của anh chắc chắn

sẽ không chơi mấy trò ngoại tình. Lúc anh cho cô ấy danh phận cũng là lúc em bị đuổi ra khỏi cửa."

Lục Đông Thâm chỉ mỉm cười, không nói gì, nhưng có thể nhận ra anh không có ý phủ nhận.

"Nếu sự tình đã đến nước này, vậy sao không đóng kịch đóng cho chót?" Thai Tử Tân nói thẳng: "Em chỉ cần một chút mánh khóe, nói trắng ra là để có thời gian vực lại thị trường cổ phiếu, đánh tan lo lắng của cổ đông, duy trì tới khi có sức nổi lên mặt nước. Mà vở kịch này đối với anh chẳng phải cũng là thời cơ sao? Đạo lý đi vào chỗ chết để hồi sinh anh còn rõ hơn ai hết."

"Vì Trường Thịnh chấp nhận hủy hoại danh tiết?" Lục Đông Thâm khẽ nhíu mày.

Thai Tử Tân cười: "Anh thật thông minh, đã biết em muốn gì rồi. Nhưng nếu anh đã đoán ra tâm tư của em rồi thì nên hiểu em chỉ mượn buổi họp báo của anh để diễn một màn kịch mà thôi. Kịch giả sao lại thành thật được? Anh sẽ không để chuyện này xảy ra đâu."

"Không sợ vạn nhất?" Lục Đông Thâm đưa ra giả thiết: "Chuyện trên đời chẳng nói trước được gì, một khi cưỡi lên lưng hổ không xuống được thì phải làm sao?"

"Cưỡi lên lưng hổ khó xuống?" Thai Tử Tân đăm chiêu suy nghĩ, lát sau cơ thể hơi đổ về phía trước nhìn anh, cười mà như không cười: "Ở trong suy nghĩ của em, Hạ Trú là một cô gái cực kỳ thông minh."

Bờ môi mỉm của cười Lục Đông Thâm hơi cứng lại.

Thai Tử Tân dựa vào ghế, ánh mắt sáng bừng: "Đông Thâm, người hiểu phụ nữ nhất suy cho cùng vẫn là phụ nữ."

***

Một ngày trước buổi họp báo ra mắt sản phẩm mới, cuối cùng Trần Du cũng không nhịn được, phải gọi điện thoại cho Hạ Trú.

"Chúng tôi ở trong phòng thực nghiệm sắp nhịn đến chết rồi, rốt cuộc mọi chuyện là thế nào?"

Hạ Trú đã từng ra mệnh lệnh, chưa tới ngày họp báo không được lộ mặt. Thế nên, từ sau khi Hạ Trú bị đưa đi, bầu không khí cả phòng thực nghiệm trở nên rất kỳ quái, trong lòng mọi người đều mang theo hoài nghi, nhưng cũng may mọi tâm tư đều dồn vào công việc.

Bây giờ mùi hương của sản phẩm mới đã ổn định, Trần Du cũng muốn hỏi mọi chuyện cho rõ ràng.

Hạ Trú cũng không nói nhiều, một tay cầm di động, ngồi trước khung cửa sổ sát sàn, nhìn ra phong cảnh bên ngoài, nói nhẹ tênh: "Không có gì, thì là ai đi đường nấy với Lục Đông Thâm, đơn giản vậy thôi."

Trần Du ở đầu kia "á" rất lâu, sau đó nghe có chút bực dọc: "Hai người chơi trò con nít đấy à? Ai đi đường nấy cái gì? Bây giờ ầm ĩ làm hỏng sản phẩm mới thì phải làm sao? Ai người giỏi thật, không ai chịu nói sự thật!"

Giọng Hạ Trú không quá nhiều biến chuyển: "Cô gọi điện cho Lục Đông Thâm rồi?"

"Có thể không gọi sao? Cô đã bị đưa đi rồi! Đợi mấy ngày không thấy cô quay về tôi cũng phải hỏi cho ra nhẽ chứ?" Đầu kia Trần Du hậm hực: "Kết quả Lục Đông Thâm chẳng nói chẳng rằng đã ngắt máy, quá đáng thật."

Hạ Trú bình thản đáp: "Quá đáng sao? Mấy ngày nữa là tin tức mới sẽ thay tin tức cũ thôi, quen là được."

Hạ Trú không nhắc đến thì không sao, nhắc đến là chọc trúng cơn giận của Trần Du. Cô ấy bắt đầu bùng nổ: "Thai Tử Tân có ý gì? Chân trước cô vừa ngã xuống, chân sau cô ta đã dính lấy Lục Đông Thâm rồi, có biết sĩ diện không? Hai người đó tình cũ tự cháy à? Hay Lục Đông Thâm một chân đạp hai thuyền?"

Hô hấp của Hạ Trú khựng lại giây lát.

Không phải cô không đọc được tin tức mấy ngày nay, đa số đều là mấy tin bát quái, liên quan đến Lục Đông Thâm và Thai Tử Tân. Hai người họ qua lại rất thân mật, thậm chí còn bị người ta chụp được ảnh họ bước ra từ tòa nhà văn phòng lúc nửa đêm.

Vừa nghiêm túc vừa mờ ám, kiểu này dễ khiến người ta liên tưởng xa xôi nhất.

Có người lục ra lịch sử liên hôn năm xưa của hai gia đình Thai – Lục, tất cả đồng loạt suy đoán phải chăng họ đang tái hợp.

Khi mọi người đang suy đoán rầm rộ, Thai Tử Tân lại thể hiện ra ngoài thái độ kỳ vọng vào buổi họp báo ra mắt sản phẩm mới của thương hiệu H, có phóng viên nhân cơ hội ấy hỏi. Thai Tử Tân tỏ ý: Bởi vì sau nagỳ ấy, sẽ là một khởi đầu hoàn toàn mới hai gia đình Lục – Thai.

Vị phóng viên rất nhạy bén, bắt trúng trọng điểm, gạn hỏi: Phải chăng có liên quan đến tình cảm của hai người?

Thai Tử Tân mỉm cười không nói, không thừa nhận nhưng cũng không phủ nhận.

Thế là lại có tin tức mới, được đăng lên như đã chắc như đinh đóng cột: "Ngày công bố sản phẩm mới của thương hiệu H cũng là lúc hai nhà Lục Thai chính thức tuyên bố ngày kết hôn".

Hạ Trú đọc được những tin tức này, cổ họng như bị mắc xương cá vậy. Huống hồ, đối với những nguồn tin như thế này, Lục Đông Thâm hay tập đoàn Skyline đều không thanh minh.

Dù là vậy Hạ Trú vẫn nhịn.

Nước mắt đã cạn khô vào ngày hôm đó rồi, cô từng thề như vậy.

"Lúc trước vì cô nên tôi mới cam tâm tình nguyện rút lui. Nhưng cô Thai Tử Tân đó thì tôi thật sự không ưa, người phụ nữ đó xảo quyệt lắm." Trần Du phẫn nộ bất bình: "Cô bảo lần này cô bị người ta hàm oan phải không? Tôi thấy chính cái cô Thai Tử Tân đó vì muốn dựa vào cây đại thụ Lục Đông Thâm nên đã giở thủ đoạn đấy. Bây giờ tình hình nhà họ Thai đang hết sức nguy ngập, cô ta há chẳng phải cần chỗ dựa sao?"

~Hết chương 377~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 338: Những Lời Mê Hoặc

Với khả năng của Thai Tử Tân đúng là không cần chỗ dựa gì, cũng lắm chỉ muốn tìm một phương án hòa bình. Sau khi Thai Quốc Cường qua đời, tuy rằng ngoài mặt Thai Tử Tân không bị công khai chiếm quyền, nhưng trên thực tế cũng bị một loạt các động thái của Thai Nghiệp Dương trói chặt chân tay. Bây giờ nghĩ lại thì Thai Nghiệp Dương cũng không phải dạng vừa, Hội đồng quản trị gần như đều bị anh ta lôi kéo, lung lạc, nếu không sao Thai Quốc Cường vừa xảy ra chuyện anh ta đã được tâng lên ngay? Nếu không phải vì chuyện sản phẩm mới của Momo và việc Thương Xuyên bị hại lộ ra, với thế lực của Thai Nghiệp Dương, chắc chắn anh ta nhắm vào ghế Chủ tịch. Lúc này, Thai Tử Tân tiếp quản không khác gì đón giặc tứ phía, danh tiếng của Trường Thịnh gần như bị Thai Nghiệp Dương phá hỏng toàn bộ, thị trường cổ phiếu vẫn còn xáo trộn. Nhưng có lòng tiếp cận Lục Đông Thâm, chứng tỏ cô ấy đã vạch rõ quan hệ với Thai Nghiệp Dương, cũng thể hiện rằng cô ấy không đồng tình với hành vi ăn cắp thương mại của Thai Nghiệp Dương.

Chỉ đơn thuần là hợp tác thôi sao?

Sự phẫn nộ bất bình của Trần Du khiến Hạ Trú đau đầu, lòng cô càng nghẹn lại hơn: "Sản phẩm mới không còn sai sót gì chứ?"

Thấy cô có ý né tránh chủ đề này, Trần Du cũng chỉ biết thức thời đổi chủ đề, nhưng tâm trạng thì không vui vẻ lắm: "Không còn vấn đề gì nữa. Tôi từng thử qua mùi hương, còn giữ được lâu hơn cả sản phẩm bị ăn cắp. Trước cửa phòng thực nghiệm cũng có không ít vệ sỹ, chỉ đợi buổi ra mắt

ngày mai nữa thôi. Nhưng, nói thật là, ngày mai để tôi là người diễn thuyết chính không chắc ăn lắm."

"Đâu phải lần đầu tiên cô diễn thuyết."

"Đúng thế, nhưng lần này thì khác." Ngữ khí của Trần Du nghe rất nặng nề: "Đây vốn là công việc của cô, hơn nữa, sáng tạo được hương trong khoảng thời gian ngắn như vậy, cô mới là công thần. Hạ Trú, tôi không cần biết cô tin hay không, thật ra tôi rất mong cô tốt đẹp, thật đấy, có thể vì tôi từng có lỗi với cô, nên càng mong cô sống tốt hơn tôi, vui vẻ hơn bất kỳ ai."

Câu nói này rất chân thành.

Chân thành đến nỗi có thể khiến trái tim Hạ Trú ấm áp, cũng đồng thời, nỗi bi thương khó khăn lắm mới đè xuống được lại rục rịch ngoi lên.

"Vậy thì cô giúp tôi một việc, như vậy là hòa, sau này cô sẽ không nợ gì tôi nữa."

***

Sau khi bầu không khí trong phòng trở về trạng thái bình thường, Lục Khởi Bạch vào phòng tắm dội qua nước. Khi anh đi ra, trên hông còn quấn khăn tắm, nhìn thấy Cảnh Ninh vẫn đang nằm bẹp trên giường bất động. Anh mỉm cười, trở lại giường.

Anh châm một điếu thuốc, giơ tay gạt gạt mấy lọn tóc dính đầy mồ hôi của Cảnh Ninh, để lộ ra phần gáy trắng trẻo. Mồ hôi còn chưa hết, anh lấy ngón cái lau khô từng chút một cho cô.

Cảnh Ninh nhắm nghiền mắt, mặc kệ động tác của Lục Khởi Bạch. Bởi vì cô biết quá rõ, một giây trước Lục Khởi Bạch dịu dàng bao nhiêu thì

một giây sau anh sẽ tàn nhẫn bấy nhiêu.

Lục Khởi Bạch ngồi dựa vào đầu giường, một tay kẹp điếu thuốc, một tay vuốt ve gương mặt cô, rồi nhả khói: "Sau này cứ nghe lời như tối nay, em sẽ bớt chịu khổ."

Cảnh Ninh từ đầu tới cuối không nhúc nhích, giữ im lặng. Lục Khởi Bạch đang định bực mình thì nghe thấy cô lên tiếng, giọng khàn khàn: "Bên cạnh anh không chỉ có một người phụ nữ như tôi làm việc cho anh phải không?"

Ngón tay Lục Khởi Bạch dừng lại trên đuôi mày của cô.

"Tôi không giở trò với thuốc lá của tổng giám đốc Lục, thế nên, tôi đã nghĩ đi nghĩ lại, người có thể làm việc này thần không biết quỷ không hay rất có thể là người của phòng Thư ký. Trong quá trình lấy thuốc lá hay mang thuốc lá đi đều có khả năng bị tráo đổi. Cho dù Hạ Trú trông chừng chặt chẽ hơn nữa cũng sẽ có lúc sơ suất." Giọng Cảnh Ninh rất bình thản.

"Tôi không biết anh dùng cách gì để né tránh cái mũi của Hạ Trú, hoặc anh đã hại Hạ Trú khiến cô ấy không ngửi ra manh mối, sau đó tạt chậu nước bẩn này lên người cô ấy. Anh một lòng muốn đối phó với tổng giám đốc Lục, xem ra người bán mạng cho anh cũng không ít, ngay cả Cận Nghiêm cũng gián tiếp làm đồng phạm của anh."

Lục Khởi Bạch thu tay về, sau khi rít một hơi thuốc, anh gạt tàn thuốc xuống: "Người ở bên cạnh giúp việc cho tôi quả thực không ít, nhưng nữ giới chỉ có mình em."

Bả vai mỏng manh của Cảnh Ninh chợt rụt lại, cô mở mắt ra.

"Muốn đẩy những người bên cạnh Lục Đông Thâm đi, khi cần thiết phải mượn lực đánh lực, ví dụ như Quý Phi, hoặc ví dụ như Cận Nghiêm."

Lục Khởi Bạch thấy cô mở mắt ra, bèn giơ tay lật người cô lại, ánh mắt di chuyển trên cơ thể cô: "Tôi không cần biết Lục Đông Thâm có phải cố tình muốn đẩy Hạ Trú ra ngoài hay không, tóm lại bớt đi một chướng ngại vật cũng coi như là chuyện tốt."

Cảnh Ninh giật lấy chăn đắp kín: "Anh tưởng anh ấy sẽ không nghi ngờ chúng ta à?"

"Nghi ngờ thì sao?" Lục Khởi Bạch cười: "Trước khi chọc thủng lớp cửa sổ giấy, tâm tư của tất cả mọi người đều phải giấu kín, như vậy mới thú vị.

"Anh rốt cuộc định làm gì anh ấy?"

Lục Khởi Bạch dập tắt điếu thuốc trong tay, chống khuỷu tay lên giường, quá nửa cơ thể trùm lên đầu cô. Anh cúi xuống nhìn cô, một tay bấu má cô: "Phàm là những người phụ nữ từng gặp Lục Đông Thâm đều nảy sinh tình cảm với anh ta, huống hồ em ở bên cạnh anh ta bao nhiêu năm như vậy. Nhưng Cảnh Ninh, em nhớ kỹ cho tôi. Tôi mới là người đàn ông của em, thế nên, sau này không được phép nói chuyện với tôi bằng ngữ khí như vậy."

Cảnh Ninh xoay mặt hất ra, chiếc di động trên tủ đầu giường đổ chuông, coi như gián tiếp né tránh được một màn đối đầu trực diện.

Là di động của Lục Khởi Bạch, sau khi cầm vào tay, anh bỗng nhiên bật cười có phần kỳ lạ. Cảnh Ninh chẳng hiểu sao lại cảnh giác trong lòng.

Quả nhiên, anh giơ màn hình cho cô xem. Khi số di động đập vào mắt Cảnh Ninh, sắc mặt cô cũng thay đổi, cô ngồi bật dậy.

Lục Khởi Bạch nhìn cô, nửa đùa nửa thật: "Em gái em đúng là một tiểu yêu tinh giỏi hành người. Xét về khả năng bám dính, em thật sự phải học

hỏi em gái mình đấy."

Cảnh Ninh liều mạng cảnh cáo bản thân phải bình tĩnh, chẳng biết được tên điên trước mặt sẽ làm những chuyện gì.

"Anh biết tôi quan tâm nhất là em gái của mình. Anh bắt tôi ghi nhớ anh là người đàn ông của tôi, vậy thì tôi cũng phải cam tâm tình nguyện ghi nhớ điều ấy mới được."

Nụ cười của Lục Khởi Bạch tắt dần. Anh nhìn cô như đang đánh giá. Cảnh Ninh không né tránh mà ngược lại, đón thẳng ánh mắt anh, có vẻ như đang đối đầu.

Họ như vậy đến gần nửa phút, Lục Khởi Bạch bất ngờ bật cười, nói một câu nhẹ nhàng mà đầy ý tứ sâu xa: "Cam tâm tình nguyện sao?" Sau đó anh nhận cuộc gọi, bật sang chế độ loa ngoại, chấm dứt chuỗi tiếng chuông cố chấp.

Đầu kia là giọng nói đè nén sự phấn khích nhưng vẫn khá dè dặt: "Anh Khởi Bạch, em quấy rầy anh làm việc à?"

Cảnh Ninh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Lục Khởi Bạch, bàn tay giấu trong chăn vô thức nắm chặt lại.

Lục Khởi Bạch không nhìn Cảnh Ninh, góc nghiêng trông khá lạnh nhạt: "Anh đã nói rồi, đừng có gọi điện thoại cho anh nữa."

Nghe xong, Cảnh Ninh hơi sững người.

Đầu kia di động cũng trầm mặc mấy giây. Lục Khởi Bạch đang định ngắt máy thì đầu kia đã ngoan ngoãn lên tiếng: "Anh Khởi Bạch..."

"Hoặc em có thể gọi anh là anh rể." Ngữ khí của Lục Khởi Bạch mềm mỏng hơn, nhẹ nhàng hơn không ít: "Dẫu sao thì em cũng biết rõ quan hệ giữa anh và chị em, chẳng phải em cũng hy vọng chị em được hạnh phúc sao?"

"... À, vâng, đúng, em hy vọng chị em hạnh phúc." Đầu kia giọng nói nhỏ dần, rồi nhanh chóng mang theo tiếng cười: "Em có anh rể thật là tốt, anh thật lòng thích chị em đúng không?"

Vài câu qua lại lọt hết vào tai Cảnh Ninh, câu nào câu nấy đều như cây gậy, đánh cho cô đầu óc ù ù. Cô nhất thời không dám nhìn khuôn mặt của Lục Khởi Bạch, quay đi chỗ khác, trái tim như bị cỏ dại điên cuồng mọc đầy.

Chẳng mấy chốc, cô nghe thấy Lục Khởi Bạch nói với em gái mình: "Phải, anh thích chị gái em."

Sau đó, cuộc điện thoại này đã kết thúc kiểu gì, Cảnh Ninh không biết nữa. Một câu "Anh thích chị gái em" khiến khe hẹp duy nhất trong trái tim cô cũng bị cỏ dại lấp mất, sau đó nó xuyên qua trái tim, lan ra các bộ phận khác.

Cô trở thành một người rơm, không động đậy được nữa, huyệt thái dương giật lên từng hồi gấp gáp.

Khi Lục Khởi Bạch đè cô xuống, cô mới hoàn hồn, ánh mắt quấn lấy đôi mắt anh, bờ môi mấp máy, rất lâu sau mới ép ra một câu: "Anh vừa nói như vậy... là có ý gì?"

Lục Khởi Bạch trả lời thẳng: "Để con bé từ bỏ và để em cam tâm tình nguyện."

"Cam tâm tình nguyện bị anh lợi dụng?"

Lục Khởi Bạch cười khẩy: "Nếu đều là lợi dụng, so với việc ép buộc, chẳng thà để em cam tâm tình nguyện."

Quả không sai.

Bãi cỏ trong lòng Cảnh Ninh đã bị sa mạc thất vọng nuốt chửng. Nhưng ngay sau đó cô cũng lại thầm chế giễu: Mình đang mong chờ điều gì? Tin vào lời nói ban nãy của anh ta thật sao?

Một tên ác ma, chẳng phải giỏi nhất là nói mấy lời mê hoặc lòng người ư?

"Anh coi Lục Đông Thâm là kẻ ngốc đấy à?" Cảnh Ninh nghiến răng nghiến lợi.

Lục Khởi Bạch tỏ ra nhàn nhã: "Lục Đông Thâm ngốc hay tàn nhẫn thì phải xem buổi họp báo ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì."

~Hết chương 338~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 339: Đến Để Hủy Diệt Chúng Sinh

Hôm sau, ánh nắng rất đẹp, trời đã dần tới cuối thu, lá vàng rụng khắp các con đường càng làm tôn lên bầu trời càng lúc càng xanh ngắt. Nhiệt độ đã hạ xuống, đã tới mùa để mặc áo phao, áo dạ nên thời tiết rất hanh khô.

Skyline tổ chức họp báo ra mắt sản phẩm mới đúng như lịch hẹn, địa điểm nằm tại phòng hội nghị lớn nhất của khách sạn Skyline, hai bên là hai dãy cửa sổ sát sàn thông thoáng, thu gọn quá nửa hình ảnh của một Bắc Kinh nhộn nhịp vào tầm mắt.

Có không ít người đến dự, ngoài các thành viên nghiên cứu sáng chế chính thì hội Tần Tô cũng chưa quay trở về Mỹ nên cũng xuất hiện trước mặt mọi người. Cảnh Ninh thay mặt người của bộ phận Quan hệ đích thân chủ trì buổi họp báo. Lục Đông Thâm có mặt với tư cách người chịu trách nhiệm chính. Ngoài ra, còn có những người phụ trách bộ phận Thị trường, bộ phận Kế hoạch của tập đoàn và người chịu trách nhiệm chung của thương hiệu H.

Thai Tử Tân cũng xuất hiện đúng giờ như mọi người mong đợi, ngồi ngay bên cạnh Lục Đông Thâm, hoàn toàn không hề né tránh những nghi ngờ suy đoán đang ầm ĩ trên mạng.

Dĩ nhiên càng có không ít báo đài, gần như chiếm trọn cả phòng hội nghị rộng lớn. Việc các phóng viên chen nhau xuất hiện là có lý do.

Thứ nhất, trước buổi ra mắt sản phẩm mới, Skyline đột ngột cách chức Hạ Trú khiến mọi người khó hiểu, lẽ nào là để né tránh hiềm nghi sau những bức ảnh bị tung lên mạng dịp trước?

Thứ hai, sản phẩm mới của thương hiệu H liệu có trực tiếp lấy lại sản phẩm E.Y của Momo không? Tuy rằng E.Y đã ăn trộm thông tin của thương hiệu H, nhưng nếu thật sự lại tung ra một sản phẩm y như đúc thì chắc chắn sẽ chịu thiệt trên thị trường.

Thứ ba, quan hệ giữa hai nhà Lục-Thai. Đây mới là điểm thú vị đáng để hóng nhất.

Từ lâu, việc Lục Đông Thâm công khai hôn sự ai ai cũng đã biết. Đến nay, có vẻ như đã ai đi đường nấy với vị hôn thê, ngược lại khá thân mật với nhà họ Thai, nguyên nhân bên trong quả thực khiến người ta tò mò.

Hạ Trú vừa bước ra khỏi cửa thì ngửi thấy mùi thuốc lá. Cô không để tâm, tiếp tục khép cửa lại. Sau khi nghe thấy động tĩnh, Nhiêu Tôn đang đứng hút thuốc ở đầu hành lang bèn dập tắt điếu thuốc, tiến lên, ngăn Hạ Trú lại: "Em định đi đâu?"

Đồng thời, anh ấy cũng thận trọng quan sát Hạ Trú một lượt, lòng không khỏi giật mình.

Hạ Trú trả lời cũng rất đơn giản: "Đi dạo, ăn cơm, xem phim." Nói xong, chớp mắt cô đã đi về phía cầu thang máy.

Nhiêu Tôn rảo bước đuổi theo, kéo cánh tay cô lại: "Đi dạo, ăn cơm, xem phim? Không cần tiêu tiền hả?"

Hạ Trú bị anh ấy kéo đến loạng choạng nhưng cũng không sửng cồ, ngược lại vẫn giữ thái độ bình tĩnh khác hẳn ngày thường: "Thời buổi này còn cần kè kè ví tiền bên người sao?"

Nhiêu Tôn mà tin mấy lời quỷ quái của cô thì đúng là não bị kẹp cửa rồi. Thấy cô đi vào thang máy, anh cũng nhanh chóng bám theo, nhìn cô: "Có phải em định tới buổi họp báo của Skyline không?"

Bấy giờ Hạ Trú mới ngước nhìn anh, khuôn mặt tuy bị vạch trần nhưng vẫn thản nhiên không suy suyển: "Nếu anh đã đoán ra được thì hoặc là anh đưa thẳng tôi tới đó, hoặc là đừng ngáng đường tôi."

Nghe xong câu này Nhiêu Tôn sốt ruột: "Em bị ngốc à? Lúc này rồi còn qua đó làm gì?"

Hạ Trú nhìn anh ấy, biểu cảm cũng lạnh nhạt như ánh mắt, những phần nhiều mang theo thái độ uy hiếp. Nhiêu Tôn thật sự chịu không nổi ánh mắt này của cô, ngừng lại một lát rồi phát hỏa: "Chẳng phải anh chỉ muốn tốt cho em sao? Bây giờ em đã không còn là người của Skyline nữa, em còn tới buổi họp báo làm gì chhứ? Tới đó với thân phận gì? Thân phận vợ chưa cưới của Lục Đông Thâm? Bây giờ người phụ nữ đang đợi thân phận đó của em là Thai Tử Tân chứ không phải em đâu, Hạ Trú!"

Thang máy từ từ đi xuống từng tầng, Hạ Trú không cãi lại, cứ thế nhìn Nhiêu Tôn chằm chằm, mím chặt môi, cho tới khi xuống tận tầng 1, mắt cô cuối cùng mới dâng lên một lớp nước mỏng.

Nhiêu Tôn nhìn thấy vậy, trái tim thắt lại đau đớn, cơn giận trong lòng tan biến trong khoảnh khắc, thay vào đó là sự luống cuống: "Được được được, chẳng phải là buổi họp báo sao? Chuyện lớn đến chừng nào chứ? Trời sập xuống còn có người cao lớn như anh đỡ cho em đây này, đi! Anh đi với em! Xem ai dám bắt nạt em!"

Đi xuống nhà, bấy giờ Hạ Trú mới biết Nhiêu Tôn không tới đây một mình. Trong xe còn có Nguyễn Kỳ. Thấy vậy, cô ít nhiều có phần ngập

ngừng. Nhưng Nhiêu Tôn cũng không quan tâm quá nhiều như thế. Anh ấy tóm lấy cô, nhét thẳng vào ghế sau.

Buổi họp báo được tổ chức thuận lợi.

Lục Đông Thâm đại diện cho Skyline phát biểu tổng kết về việc phát triển với thương hiệu H, rồi trình bày với mọi người tình trạng trước mắt của các cửa hàng đại lý tại Trung Quốc.

Hôm nay anh ăn vận khá chỉnh tề, từ sơ mi đến cà vạt, từ cổ tay áo tới thắt lưng da, không cho nào không tỉ mỉ. Anh rất thích màu đậm, thế nên bộ vest đậm màu cũng tôn lên dáng vẻ thẳng tắp, phóng khoáng của anh.

Tuy rằng đã có bộ phận Quan hệ kiểm soát, nhưng có lúc những câu hỏi của phóng viên vẫn khá moi móc, nhất là về vấn đề quan hệ đang trên đà nguy cơ giữa tập đoàn Trường Thịnh và Skyline. Nhưng Lục Đông Thâm là người đã lăn lộn trong thương trường mà lớn, làm sao có thể bị hỏi khó? Anh trả lời rất bình tĩnh: Trên thương trường, không có ai mãi mãi là bạn, cũng không có ai mãi mãi là kẻ thù.

Mà Thai Tử Tân đến đây lần này cũng mang theo nhiệm vụ. Sau khi né tránh một loạt các câu hỏi về tình hình hiện tại của Thai Nghiệp Dương, cô công khai tỏ ý xin lỗi vì những phiền phức mà sản phẩm mới của Momo gây ra cho Skyline, đồng thời nêu rõ đã đóng toàn bộ các kênh tiêu thụ E.Y, rút lại sản phẩm E.Y khỏi danh sách sản phẩm chính thức của Momo. Với các khách hàng đã mua E.Y, khi thu hồi lại sản phẩm, Trường Thịnh cũng sẽ có phương án bồi thường thiệt hại thích hợp.

Các phóng viên muốn hỏi nhiều thêm thì đã bước vào tiết mục chính thức công bố sản phẩm mới của thương hiệu H.

Đây mới là trọng điểm của ngày hôm nay.

Trần Du bước lên sân khấu với tư cách người diễn giải chính. Cô ấy ăn mặc gọn gàng, với bộ trang phục công sở màu trắng, trang điểm vừa phải, vốn dĩ đã là một người đẹp nên dĩ nhiên được mọi người rất hoan nghênh.

Nhưng Trần Du không mấy khách khí với Thai Tử Tân. Khi diễn giải, cô ấy cũng không nể mặt Trường Thịnh, nói rằng sở dĩ có sự điều chỉnh mùi hương mới về sau đều do Trường Thịnh "ban cho", đồng thời nói với mọi người bằng vẻ cười mà như không cười: "Thế nên một người như tôi mới chẳng thể thành doanh nhân được, da mặt không đủ dày."

Dưới sân khấu xôn xao.

Ngay cả Tần Tô ngồi ở đó cũng cảm thấy có phần mất mặt. Câu nói của Trần Du hoàn toàn bộc phát do tâm trạng, không hề suy nghĩ tới hình tượng của tập đoàn.

Tố chất tâm lý của Thai Tử Tân cũng không hề kém, vẫn mỉm cười từ đầu tới cuối.

Lục Đông Thâm chỉ khẽ nhíu mày. Anh thấy có người của bộ phận Quan hệ định lên nhắc nhở thì ngầm ra hiệu, ngăn họ lại.

Xem ra Trần Du cũng chỉ trút giận một chút, không tiếp tục túm lấy chủ đề này nữa, bắt đầu quay trở lại nội dung sản phẩm.

The last night, đây là tên nước hoa cuối cùng được ấn định, do Hạ Trú quyết, chưa từng thay đổi. Trần Du nói rõ với phóng viên ý tưởng ban đầu của ekip tạo hương, từ thiết kế sản phẩm cho tới thiết kế bao bì, đều nhất loạt hiển thị trên màn hình.

Khi phóng viên hỏi vì sao phải đặt cái tên này, Trần Du đã im lặng.

Tất cả mọi người đều nhìn cô ấy.

Xuất hiện một khoảng lặng bất ngờ. Bộ phận Quan hệ lo sợ phải chịu trách nhiệm, lập tức sắp xếp việc tuyên truyền sản phẩm mới. Nhưng chẳng bao lâu sau, người của bộ phận Quan hệ đã hoang mang chạy tới bên cạnh Lục Đông Thâm, gần như thì thầm vào tai: Sản phẩm mới mang ra mắt đã biến mất.

Sắc mặt Lục Đông Thâm nghiêm lại.

Ngược lại, ở trên sân khấu, Trần Du lên tiếng, nhìn thẳng vào Lục Đông Thâm: "Sản phẩm trưng bày đích thực không ở đây. Ý nghĩa đằng sau của The last night tôi cũng không có tư cách diễn giải."

Sống lưng Lục Đông Thâm cứng đờ, sắc mặt bình thản có chút khác biệt.

Cả hội trường sôi sục lên, những tiếng bàn tán xôn xao.

Đúng vào lúc này, hai cánh cửa lớn của phòng hội nghị bị đẩy vào từ bên ngoài, ngay sau đó là một giọng nói trong trẻo giòn tan vang lên: "Tôi mới là người tạo ra mùi hương của The last night, còn ai có tư cách trình bày cho quý vị nghe thế nào gọi là The last night hơn tôi nữa?"

Mọi người sửng sốt, lần lượt nhìn về phía cửa ra vào. Vừa nhìn, không ai quay mặt đi được nữa.

Cánh cửa được mở tung, ánh đèn thủy tinh trên hành lang tụ lại.

Hạ Trú đứng ngay dưới chùm sáng, mái tóc dài được buộc cao lên sau gáy, cực kỳ gọn gàng. Một chiếc áo dạ màu đen cổ đứng dáng dài, bên trong kết hợp với chiếc váy liền dài đến gối màu đen, đôi bốt cao gót màu đen càng tôn lên đôi chân rất thẳng và dài của cô. Toàn bộ đều là màu đen, duy chỉ có phần chân và khuôn mặt lộ ra ngoài là trắng đến kinh người, còn một phần màu đỏ chính là đôi môi của cô.

Đó là một màu đỏ cực kỳ đỏ, một cô gái không có khí chất mạnh mẽ sẽ không thể đánh được.

Dáng môi Hạ Trú rất đẹp, cũng không biết là nhờ màu son hay màu son càng tôn thêm cho cô. Cô như một Sa-tăng giẫm nát ánh sáng mà đến. Cả người màu đen giống như đôi cánh rộng mở của cô, hủy diệt chúng sinh mà đến, đẹp đến sửng sốt, cũng lạnh lẽo đến ghê người.

~Hết chương 339~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 340: Một Khi Phụ Lòng, Tùy Em Xử Lý

Tiếng sửng sốt của mọi người lúc này lên bổng xuống trầm như thủy triều vậy.

Lục Đông Thâm đứng đờ ra đó, trong đôi mắt khắc sâu bóng hình của Hạ Trú. Tuy rằng cách cả một biển đầu người, nhưng bóng cô vẫn in dấu sắc nét ở tận sâu nơi đáy mắt anh.

Cô cũng đã từng xuất hiện nổi bật như vậy, như một tinh linh giữa đại dương rộng lớn, từng động tác từng cử chỉ đều chạm tới tâm hồn của người khác. Tối nay, cô vẫn đẹp đến mức khiến người ta khó mà dời mắt, nhưng vây bọc xung quanh là một bầu không khí lạnh lẽo, gần như có thể đóng băng mỗi một góc phòng hội nghị.

Là cái lạnh mang theo cả vạn vật vũ trụ, tới từ trời đất, như thanh kiếm quét một đường lạnh lẽo, đâm thẳng vào trái tim Lục Đông Thâm.

Anh đau lòng.

Hạ Trú chậm rãi tiến lên, theo sau cô là Nhiêu Tôn và Nguyễn Kỳ. Có người bảo vệ nghe thấy động tĩnh vội lên đây, nhưng bị ép phải lùi xa ba bước không dám lại gần vì ánh mắt sắc lẹm của Nhiêu Tôn.

“Phật nói đời người có bảy nỗi khổ: Sinh, lão, bệnh, tử, oán tăng hội, ái biệt ly, cầu bất đắc*.” Giọng cô thanh lạnh, cô tiến lên từng bước. Mọi người phía trước cũng tự động né sang hai bên, nhường ra một con đường.

*Sinh ra là khổ; sống đến cuối đời già nua, yếu đuối; chịu đau đớn của bệnh tật giày vò; chịu hành hạ về tinh thần lúc chết; khổ khi phải tiếp xúc với những thứ mình không hay hoặc oán ghét; khổ khi yêu mà phải ly biệt; khổ khi không được toại nguyện ý mình.

“Sinh lão bệnh tử ta không thể thao túng. Oán tăng hội, ái biệt ly, cầu bất đắc há không phải là những nỗi khổ tự mình chuốc lấy? The last night là diện mạo vốn có của con người khi sống trên đời. Muốn được toại nguyện thì phải sung sướng đến tận cùng, không hỏi dự định, không mong đường về, không còn quá khứ, không còn tương lai. Sinh tử trong khoảnh khắc, điên cuồng trí mạng. Mỗi ngày đều là ngày tận thế, mỗi một khoảnh khắc đều là giây phút cuối cùng.” Trong lúc nói, Hạ Trú đã đi tới trước mặt mọi người.

“Nếu số phận đã định đó là một con đường cụt, thì chi bằng cứ điên cuồng đến cùng.”

Các phóng viên liên tục chĩa ống kính về phía Hạ Trú.

Khi đi ngang qua Lục Đông Thâm, Hạ Trú không dừng bước, chỉ để lại cho anh một vạt hương thoảng qua trên cơ thể. Mùi hương ấy như một sợi dây cực mảnh, đột ngột thít chặt trái tim anh. Một nỗi đau khó mà diễn tả cũng từ đó sinh ra, còn có một dự cảm đến chết anh cũng không muốn thừa nhận đang lan ra như cỏ dại.

Các vệ sỹ tại hội trường cản Hạ Trú lại.

Bấy giờ Hạ Trú mới quay đầu nhìn Lục Đông Thâm.

Ánh nhìn này, không chút cảm xúc.

Lục Đông Thâm đè nỗi đau ngâm ngẩm trong lòng xuống, ra hiệu cho vệ sỹ, họ lại lặng lẽ lùi về vị trí của mình.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều rơi xuống người Lục Đông Thâm và Hạ Trú.

Đương nhiên, cả sự xuất hiện của Nhiêu Tôn cũng khiến tâm lý mọi người thấp thỏm. Việc cả ba người họ xuất hiện tại đây quả thực khiến người ta tò mò.

Trần Du thấy Hạ Trú đã đến, âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Cô ấy quét mắt nhìn Thai Tử Tân và càng tự tin hơn. Cô ấy nhường lại vị trí, đứng sang một bên.

Sản phẩm trưng bày đang ở trong tay Hạ Trú.

Đây là việc cô đã từng nhờ cậy Trần Du, muốn tráo đổi sản phẩm trưng bày dưới ánh mắt của biết bao nhiêu người không phải là chuyện dễ dàng, Trần Du cũng đã đánh cược cả tiền đồ để giúp cô rồi.

“Thông qua lần điều chỉnh hương cuối cùng, lọ nước hoa trong tay tôi đây mới là The last night thực sự, sâu sắc, hoang vu và cuồng hoan trí mạng.”

Hạ Trú giơ lọ sản phẩm mẫu đã cầm được trong tay trước khi vào đây ra trước mặt mọi người. Là một chiếc lọ rất đẹp và nhẹ nhàng, bên trong đựng một dung dịch màu tím, chỉ riêng màu sắc của nước hoa đã đẹp đến mê người.

Nhưng ngay sau đó cô chuyển tay đập thẳng chiếc lọ về phía màn hình tinh thể lỏng. Thủy tinh va chạm tạo nên một tiếng vỡ chói tai. Mọi người kêu lên sửng sốt, chẳng bao lâu sau, trong không khí đã lan tỏa một mùi hương đặc biệt.

Mùi hương này thoạt ngửi rất mãnh liệt, giống như sóng biển dìm người ta xuống trong khoảnh khắc, khiến người ta trở tay không kịp. Vậy

mà, mùi hương đó xoay chuyển rất kỳ diệu, từ sự dữ dội hoành tráng dần dần chuyển sang dịu dàng mê say, giống như một đêm mùa hạ đầy sao, mát mẻ sảng khoái.

Trong lúc mọi người đang cảm thán, mùi hương chính của nước hoa đã xuất hiện, dài lâu xa xôi, giống như khi người ta được đứng giữa chốn hồng hoang ngày đầu khai thiên lập địa, không trăng sao, không ngày tháng, đứng trên cao nhìn xuống mọi thứ.

Mùi hương này cao cấp đến mức khiến người ta nghiện, có thể khiến trái tim con người bồng bềnh như dòng nước chảy trôi dưới lớp băng mỏng ngày đông, không đóng băng được, càng không tan chảy được, cứ lao mãi không ngừng, sâu xa, nặng nề.

Hạ Trú dùng một cách thức rất thẳng thắn để khiến mọi người trong hội trường được ngửi thử mùi hương.

Vào lúc các phóng viên đang vắt óc suy nghĩ làm sao để hình dung mùi nước hoa này, chỉ có Lục Đông Thâm đứng bất động. Anh nhìn Hạ Trú, sắc mặt bình thản, trong đôi mắt có bóng đen.

Hạ Trú có thể cảm nhận được Lục Đông Thâm đang nhìn mình, cô ngang nhiên nhìn thẳng vào mắt anh, hỏi một câu: “Tổng giám đốc Lục, anh hài lòng với mùi hương này chứ?”

Thanh âm trong hội trường dần dần im lặng trở lại.

Một tiếng “tổng giám đốc Lục” của Hạ Trú đủ để khiến các phóng viên nhạy bén bắt được điểm chính. Vốn là một đôi vợ chồng sắp cưới đã công khai, có ai không biết lúc trước Lục Đông Thâm đã tốn bao nhiêu bút mực, tự tay làm đèn trời gần như làm rực sáng một nửa thành phố Bắc Kinh. Ai

ai cũng nói rằng con trưởng của Lục Môn đã rung động rồi, bị con yêu nữ Hạ Trú mê mẩn đến điên đảo thần hồn.

Nhưng bây giờ nhìn lại, kẻ ngốc cũng nhận ra vấn đề.

Lục Đông Thâm trầm mặc, lúc này anh cũng không biết phải nói gì. Có điều một Hạ Trú quyết tâm tuyệt tình như thế này, anh có thể nghĩ đến, nhưng không ngờ được rằng mình được chứng kiến tận mắt.

Hạ Trú đi từng bước tới trước mặt anh.

Khoảng cách gần trong gang tấc.

Khoảng cách này đã từng là thân mật, bây giờ lại xa xôi như cách cả trăm núi ngàn sông.

Cô hơi cụp mí mắt xuống, che đi ánh mắt sắc lẹm và bức người vừa rồi. Rõ ràng cơ thể vẫn tỏa ra khí lạnh, nhưng chỉ một cái cúi đầu của cô, trái tim Lục Đông Thâm đã giống như bị một bàn tay tàn nhẫn bóp chặt.

“Anh thật sự không định cần em nữa sao?” Cô lẩm bẩm.

Một thanh âm nhỏ bé nhưng có đủ tác dụng phá hủy bức tường trái tim. Lục Đông Thâm chỉ cảm thấy mọi cảm xúc bị đóng băng đều đang sụp đổ. Cô đang ở ngay trước mắt, hỏi anh một câu đáng thương như vậy.

Anh muốn ôm lấy cô.

Cứ thế ôm lấy cô mãi không buông tay.

Nhiêu Tôn đứng ở bên cạnh không nhìn nổi nửa, cắn răng định tiến lên. Cánh tay anh ấy bị Nguyễn Kỳ giữ chặt lại, cô ấy lắc đầu, không cho phép anh ấy hành xử bồng bột.

Lục Đông Thâm không màng tới thái độ giương cung bạt kiếm của Nhiêu Tôn, ngón tay đút trong túi quần âm thầm nắm lại, một tiếng "bé con" còn chưa kịp lên tiếng thì Hạ Trú đã ngẩng đầu.

Trong đôi mắt cô không có lệ càng không có bi thương, chỉ có nụ cười khiêu khích, lạnh nhạt, và một chút chễ giếu.

Lục Đông Thâm sững người.

"Lục Đông Thâm, tôi từng hỏi anh có tình nguyện làm người đàn ông của tôi cả đời này, tin tưởng tôi, bảo vệ tôi không? Anh nói anh đồng ý." Giọng Hạ Trú rất lạnh.

Lục Đông Thâm nhìn vào gương mặt cô. Phải, anh từng nói.

"Chính anh đã nói với tôi, bất luận trước kia tôi đã làm việc gì, anh cũng không quan tâm. Anh nói sau này mỗi ngày của tôi đều là của Lục Đông Thâm anh."

Phải, anh từng nói.

"Anh hỏi tôi có yêu anh không, không phải vì cảm kích cũng không phải vì sùng bái, càng không phải vì thói quen, chỉ đơn thuần là yêu anh, thế nên muốn ở bên cạnh anh."

Lục Đông Thâm âm thầm cắn răng. Phải, anh chỉ hy vọng cô đã yêu anh, thế nên cam tâm tình nguyện dựa dẫm vào anh, tín nhiệm anh.

Hạ Trú lại bước lên thêm một bước, ngẩng đầu nhìn chằm chằm vài mắt anh, nụ cười lạnh tận đáy mắt: "Lục Đông Thâm, anh còn từng nói, chỉ cần là những lời tôi nói ra, anh đều sẽ tin."

Lục Đông Thâm trầm mặc giây lát rồi lên tiếng, giọng rất thấp rất trầm: "Rời khỏi đây đi, đừng làm loạn nữa."

Hạ Trú nghe xong câu này càng cười lạnh hơn: "Anh yên tâm, tới đây chỉ để hỏi anh một câu, hỏi rõ ràng rồi tôi sẽ đi, tuyệt đối không làm lỡ dở chuyện tốt đẹp giữa anh và Thai tiểu thư."

Lục Đông Thâm nhìn cô, nhíu mày rất sâu.

"Anh nói tôi nợ anh ba mạng, thế nên tôi đã đồng ý ba điều kiện để trả nợ anh. Việc đầu tiên là vào Lục Môn làm việc, tôi đã đồng ý. Việc thứ hai là làm bạn gái của anh, tôi đã làm. Việc thứ ba là làm vợ anh, tôi đã đồng ý." Hạ Trú nói rành mạch, ngữ điệu bình lặng đến không có cảm xúc: "Ngày cầu hôn tôi đã hỏi anh, chúng ta sẽ không chia tay chứ? Anh nói sẽ không. Tôi cũng từng hỏi anh, liệu anh có phụ tôi không, anh nói sẽ không. Nhưng hôm nay tôi hỏi anh, một khi phụ rồi, thì sẽ thế nào?"

Tất cả mọi người như nín thở, nhìn chằm chằm cảnh tượng này.

Ánh mắt Lục Đông Thâm chưa hề rời khỏi khuôn mặt Hạ Trú: "Một khi phụ lòng, tùy em xử lý."

"Nếu tôi muốn giết chết anh thì sao?" Hạ Trú cười như không cười.

Lục Đông Thâm không hề do dự: "Em vui là được."

"Được." Giọng Hạ Trú dứt khoát, một giây sau hành động của cô càng dứt khoát hơn. Cô sờ tay xuống chiếc vỏ da bên hông, mở nắp, rút con dao Phần Lan ra.

Nói thì chậm thực ra rất nhanh, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng lại, con dao Phần Lan đã quẹt một đường sắc lẹm trong không trung, ngay sau đó đâm thẳng một cái rất mạnh lên ngực Lục Đông Thâm.

Biến cố bất ngờ xảy đến khiến tất cả đều sững sờ, ngay sau đó là những tiếng kêu thét, gào rú hỗn loạn thành cả đống.

Vệ sỹ lập tức lao lên trước.

Cơ thể cao lớn của Lục Đông Thâm loạng choạng giây lát. Anh cố nhịn đau, khẽ quát đám vệ sỹ: “Lùi cả xuống!”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 341: Sống Chết Không Gặp

Mũi nhọn sắc bén của con dao Phần Lan xuyên qua da thịt, máu nhanh chóng thấm đẫm áo sơ mi. Lục Đông Thâm mặc chiếc áo sơ mi đậm màu, không nhìn thấy được sắc đỏ kinh người, chỉ nhìn thấy một mảng ướt đẫm.

Vị trí đâm của Hạ Trú rất tinh tế, không đủ lấy mạng người, nhưng cũng không phải là một vết thương nhẹ nhàng, đủ để khiến buổi họp báo phải dừng lại hẳn.

Toàn bộ hội trường đều phát điên.

Tất cả đều là những người trưởng thành trong xã hội văn minh, sao có thể nghĩ sẽ được chứng kiến một màn động dao trước mặt bao nhiêu người như vậy, hơn nữa còn là một cô gái?

Khi nhìn lại Hạ Trú, trong ánh mắt cô không phải là sự tàn độc bình thường. Đôi mắt lạnh lẽo thật sự khiến người ta liên tưởng tới việc Thần chết gõ cửa. Dọa cho một số phóng viên phải bỏ cả máy quay phim, rất lâu sau mới run lập cập cầm lên một lần nữa quay về phía Hạ Trú.

Thai Tử Tân đứng bên cạnh sợ đến mặt tái nhợt như nến.

Một người được giáo dục tốt như Tần Tô, tuy không đến mức trở nên điên rồ, nhưng cũng cực kỳ hoảng hốt. Bà hét lên: "Báo cảnh sát! Gọi cấp cứu, nhanh!"

Bà đang định lao tới thì nghe thấy Lục Đông Thâm hạ giọng quát: "Mẹ!"

Tần Tô khựng lại, hơi thở dồn dập, nhìn chằm chằm Hạ Trú như nhìn một kẻ thù.

"Không được phép báo cảnh sát, không cần gọi xe cấp cứu!" Trán Lục Đông Thâm tấm tấm mồ hôi lạnh, mặt cũng nhợt nhạt, nhưng anh vẫn cố nhẫn nhịn ra lệnh.

Trong lúc nói, anh vẫn chỉ nhìn Hạ Trú chằm chằm. Con dao này của cô đâm xuống, ngược lại khiến anh nhẹ nhõm. Ánh mắt anh nhìn cô đã có thêm nhiều dịu dàng.

Cô gái của anh, người con gái của anh, quyết tâm tuyệt tình như vậy là rất tốt.

Nhiêu Tôn cũng sững sờ. Ban nãy anh ấy đứng rất gần Hạ Trú, nhưng không thể ngăn cản tình huống này xảy ra. Từ lúc cô rút dao đến lúc cầm lên chỉ khoảng một, hai giây. Đây là tốc độ gì, quyết tâm gì?

Anh ấy biết nếu Hạ Trú bị ép đến đường cùng thì sẽ rất tàn nhẫn. Cô chưa bao giờ là một người biết nghe theo số trời, chắc chắn sẽ phải phản kích, nhưng cũng không thể ngờ cô tàn nhẫn đến mức này.

Cục diện nhất thời rơi vào thế bí. Ngoài việc thảng thốt ra, anh ấy còn phải nghĩ tiếp theo đây sẽ bảo vệ Hạ Trú an toàn rút lui bằng cách nào. Nói thật lòng, việc đã đến nước này, bắt anh ấy đoán ra hết mọi suy nghĩ của Hạ Trú, anh ấy không làm được nữa. Anh ấy cũng không ngờ chuyện tình này đã khiến Hạ Trú cuồng điên như vậy.

Ánh mắt Hạ Trú dời khỏi gương mặt Lục Đông Thâm, nhìn về phía một Tần Tô đang phẫn nộ và lo lắng: "Lục phu nhân, tôi từng hứa với bà, cả đời

này tôi sẽ không dùng mùi hương để hại Lục Đông Thâm. Hạ Trú tôi sẽ không dùng chuyên ngành của mình để hại người. Mấy thủ đoạn hèn hạ, Hạ Trú này cũng không thèm dùng. Nếu tôi muốn giết anh ấy, thì sẽ giống như bây giờ, dao kiếm sẵn sàng."

Tần Tô giật mình trong lòng, hạ giọng: "Cô Hạ, có lẽ việc điều tra của chúng tôi đã khiến cô oan uổng. Cô đừng kích động như vậy, có chuyện gì chúng ta từ từ nói." Bà thật sự sợ rằng cô lại vung một dao lên, mà nhát sau có thể đâm trúng chỗ hiểm ai mà nói trước được. Hạ Trú yêu hận rất phân minh.

Từ từ nói ư? Hạ Trú cười, còn cần phải vậy không?

Cô nhìn về phía Lục Đông Thâm.

Ánh mắt Lục Đông Thâm từ đầu tới cuối không có oán hận, không có trách móc. Cô cứ thế nhìn sâu vào đáy mắt của anh, bàn tay cầm dao đột ngột rút mạnh. Con dao được rút ra. Lục Đông Thâm kêu hự một tiếng, khóe miệng giật một cái. Vào lúc mọi người nghĩ rằng cô chuẩn bị bồi thêm nhát nữa trút giận thì thấy Hạ Trú quay ngược tay chuyển hướng mũi dao!

"Bé con..."

"Hạ hạ..."

Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn gần như đồng thời buột miệng. Khi Nhiêu Tôn lao tới, Lục Đông Thâm càng nhanh tay hơn, một tay túm lấy con dao Hạ Trú cầm. Nhưng đồng thời hành động ấy cũng đã chạm vào vết thương của anh. Trong khoảnh khắc anh yếu đi, cổ tay Hạ Trú dùng lực, mũi dao Phần Lan cứ thế đâm xuống.

Lần này cô đâm chính mình, cùng một vị trí với Lục Đông Thâm, thậm chí bàn tay Lục Đông Thâm còn phủ lên bàn tay cô. Cô cũng mặc màu đen, nhưng lần này mọi người đã nhìn thấy rõ màu máu đỏ rực. Dòng máu ấy theo lưỡi dao chảy ra ngoài, thấm vào tay Lục Đông Thâm.

Bàn tay Lục Đông Thâm run lên. Anh đang định ôm lấy cô thì bị Nhiêu Tôn giành mất. Anh ấy ôm chặt Hạ Trú vào lòng, đôi mắt long lên như sắp bốc lửa, giận dữ gào to: "Em đang làm gì vậy? Hạ Trú, em đúng là đồ điên!"

Lục Đông Thâm cảm thấy ngón tay mình như xuyên qua một tầng băng đá. Là máu của cô. Lưỡi dao này đâm xuống còn đau hơn cả lưỡi dao đâm vào chính anh. Anh nhìn thấy đôi mắt cô như thấm băng lạnh, muốn ôm cô vào lòng, cũng muốn giận dữ mắng cô như Nhiêu Tôn vậy, cho dù cô đâm anh thêm vào nhát cũng được, đừng tổn thương bản thân như thế.

Mọi câu nói đều tắc nghẹn trong cổ họng. Máu của cô khiến anh đau đến không nói nên lời. Không phải anh chưa từng nhìn thấy máu tươi, không phải chưa từng trải qua lúc ngàn cân treo sợi tóc. Nhưng duy chỉ có máu của Hạ Trú khiến anh đau tưởng chết. Sắc mặt anh tái mét, lồng ngực phập phồng dữ dội, cuối cùng khó khăn lắm anh mới nói lên lời: "Cảnh Ninh..."

Gọi xe cấp cứu. Anh hiểu được lưỡi dao ấy sắc bén nhường nào. Cô là con gái, da thịt dày dặn cũng không chịu nổi.

Cảnh Ninh cũng không cần Lục Đông Thâm nói nhiều, lập tức đi gọi điện thoại.

Hạ Trú mặc kệ những lời kêu gào của Nhiêu Tôn, đẩy anh ra, loạng choạng lùi ra sau một bước. Khuôn mặt cô vốn đã trắng, bây giờ vì đau

đớn mà càng nhợt nhạt hơn. Nhưng đôi môi cô thì càng lúc càng đỏ, đỏ như máu vậy. Trán cô cũng bắt đầu túa đầy mồ hôi.

"Lục Đông Thâm..." Giọng cô rất thấp, nhưng rất tuyệt tình: "Lưỡi dao này đâm xuống, chúng tôi không ai nợ ai nữa. Từ nay về sau, anh đi đường anh, tôi đi đường tôi... Không yêu đương, không thù hận, chỉ làm người dưng, sống chết không gặp!"

Sự quyết tâm này khiến tất cả mọi người có mặt đều thảng thốt. Sống chết không gặp! Điều này còn khiến người ta tuyệt vọng hơn cả đi vào đường cùng.

Cơ thể Lục Đông Thâm lảo đảo giây lát. Anh phỏa chống vào ghế khách mời bên cạnh mới có thể miễn cưỡng đỡ được cơ thể, một tay ấn chặt vết thương. Nhưng nỗi đau thật sự không phải do thương tích. Lời Hạ Trú nói còn dữ dội hơn dao kiếm, đâm xuyên qua đỉnh đầu anh, chọc thẳng vào trái tim anh.

Cảnh tượng kinh hồn bạt vía này khiến không ai dám thở mạnh.

Hạ Trú rút dao ra, đau đớn nhưng không nhíu mày lấy một cái. Cô cắn răng, liều mạng giữ vững hơi thở, ném thứ ở trong túi lên mặt bàn, rồi ngay sau đó cũng đâm con dao Phần Lan lên bàn.

Lục Đông Thâm nhìn qua.

Lưỡi dao sắc xuyên qua chiếc nhẫn, ghim chuẩn xác sợi dây chuyền lại.

Là sợi dây ngọc thạch anh tặng cô và chiếc nhẫn đính hôn, cô đã trả lại anh bằng cách ấy.

Cô thật sự làm được rồi, chỉ là người xa lạ, sống chết không gặp.

Hạ Trú không nói thêm một câu nào nữa, loạng choạng đi ra ngoài. Nhiêu Tôn thấy vậy cũng khẩn trương dìu phía sau cô, lần này Hạ Trú không đẩy anh ấy ra. Nguyễn Kỳ đã chứng kiến toàn bộ mọi chuyện, không nói gì hết, lập tức đi theo.

Khi họ đi ra gần tới cửa lớn của phòng hội nghị, Lục Đông Thâm quay đầu quát một tiếng: "Nhiêu Tôn!"

Nhiêu Tôn dừng bước, một tay ôm ghì Hạ Trú. Anh ấy quay đầu nhìn Lục Đông Thâm chằm chằm, một lúc lâu sau mới nói: "Nhà họ Lục các người giỏi lắm, dám lấy chuyện buồn nhất của cô ấy ra để chọc vào nỗi đau của cô ấy, các người đủ tàn nhẫn." Sau đó anh ấy quét mắt nhìn hội trường một lượt, cất giọng lạnh lẽo: "Từ nay về sau, đắc tội với Hạ Trú là đắc tội với Nhiêu Tôn tôi, tôi xem còn ai dám không màng sống chết, tôi nhất định sẽ không tha cho kẻ đó!"

~Hết chương 341~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 342: Cô Ấy Thật Sự Đã Chia Tay Với Cậu?

Cứ như thế, ba người họ rời khỏi phòng hội nghị.

Những người khác vây tới, mồm năm miệng mười quan tâm tới vết thương của Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm không nhúc nhích, cũng chẳng đoái hoài tới những người ấy. Sau khi quay về, anh cứ nhìn chòng chọc lên mặt bàn khách. Mũi dao đâm sâu xuống ba phân. Con dao Phần Lan này là thứ cô thích nhất. Cô luôn dương dương tự đắc nói với anh: Không bột đố gột nên hồ, dù em có bản lĩnh lên trời xuống đất đi chăng nữa thì vẫn phải có một vũ khí sắc bén. Cầm con dao này trong tay, em có thể lên trời ôm trăng, xuống biển bắt cá mập.

Còn có viên ngọc máu anh đã nhìn thấy trong một cửa hàng đồ sưu tầm ở Ý, kín đáo, lặng lẽ. Chỉ có những người tinh mắt và thật sự hiểu về ngọc mới nhìn ra được giá trị to lớn của nó. Nha đầu đó chắc chắn sẽ thích, điều kiện tiên quyết là không nói cho cô biết giá tiền. Còn chiếc nhẫn khi tặng cô anh cũng rất căng thẳng, chỉ sợ cô từ chối, sợ rằng cô sẽ nói: Đông Thâm, em vẫn chưa yêu anh tới mức phải lấy anh bằng được.

Ai ngờ cô lại nói: Viên kim cương to thế này làm sao mà đeo?

Lục Đông Thâm chống một tay lên mép bàn, móng tay đâm đến đau nhói.

Sống chết không gặp.

Đêm đó, trong bầu không khí đượm mùi café.

Cô áp mặt lên ngực anh và nói: Đông Thâm, em chỉ còn anh thôi. Em không sợ rút hết chân tình ra để đối xử với một người, thậm chí chọc mù hai mắt để tin tưởng một người. Nhưng một khi bị phụ bạc, em sẽ tuyệt đối không tha thứ.

Anh nói: Đồ ngốc, sao anh đành lòng phụ bạc em chứ?

***

Dư luận đã hoàn toàn bùng nổ.

Đám quần chúng hóng chuyện đều thể hiện thái độ, vào một mùa thu nhiều chuyện như thế này, người ta không thể nào hóng hết được mọi chuyện, thậm chí còn không cần quan tâm tới thị phi của showbiz cũng đã đủ no rồi.

Buổi họp báo tung tóe máu của Hạ Trú trở thành tâm điểm.

Ý kiến của mọi người không đồng nhất với nhau.

Có người cảm thấy thật sự là đời không thiếu ân oán tình thù, có người cảm thấy trong cốt tủy của cô gái này ẩn chứa sự tàn nhẫn; Có người mắng rằng đây là kết cục của những kẻ thay lòng đổi dạ, có người phản đối: Ai dám chắc có thể đi bên ai đến suốt cuộc đời? Có người cảm thấy hai người này yêu sâu sắc, hận tột cùng. Có người còn tính giúp họ cả ngũ hành bát quái, xem họ có tướng phu thê thật hay không.

Vào lúc cư dân mạng đang tranh giành chức anh hùng bàn phím thì không ngờ rằng khoảng thời gian này có vài chuyện đã được định đoạt.

Thứ nhất, việc Lục Đông Thâm và Thai Tử Tân có thể sẽ công khai quan hệ hay hôn sự mà người ta vẫn nghĩ đã lặng lẽ bị dập xuống, nói cách khác, chuyện này tương lai còn xa xôi.

Thứ hai, hành động chủ động xuất hiện tại buổi họp báo của Thai Tử Tân khiến cô ấy giữ vững được giá cổ phiếu trong một khoảng thời gian nhất định, hình thành thế đối kháng và cân bằng với thế lực đang âm thầm nuốt trọn cổ phiếu của Trường Thịnh.

Thứ ba là sản phẩm mới của thương hiệu H bán rất chạy.

Việc này thật sự phải nhờ cú đập của Hạ Trú.

Rất nhiều công ty trong quá trình ra mắt sản phẩm mới, có lúc thì để phóng viên ngửi thử tại chỗ, hoặc là thẳng thừng gửi thông cáo báo chí cho phóng viên. Kiểu khiến hội trường ngập tràn mùi hương như Hạ Trú là chưa từng có. Cô đập rất kiên quyết, mọi người cũng ngửi thấy rõ ràng.

Sản phẩm mới của thương hiệu H giống như một liều thuốc độc cho thế giới nước hoa, khiến người trúng độc trong khoảnh khắc, không thể thoát ra.

Những người mua loại nước hoa này đều là nữ giới, cho dù là nam giới bỏ tiền ra thì cũng để làm quà. Hành động của Hạ Trú trong buổi họp báo không những không khiến người tiêu dùng chùn bước, ngược lại càng khiến họ thêm tò mò về loại nước hoa này, nhất thời đơn đặt hàng tới ùn ùn. Cho họ biết rõ đây chỉ là sản phẩm giới hạn, nhưng họ vẫn liên tục đặt trước, mong một vận may rơi xuống đầu mình.

Thị trường dường như lúc nào cũng khó kiểm soát như vậy, nhưng cũng lại giống như luôn bị một bàn tay vô hình thao túng, nắm chắc.

Dương Viễn dựa vào cửa sổ, ôm iPad, bên ngoài là cảnh người xe nườm nượp. Đèn đường vừa lên, cảnh tượng phồn hoa rực rỡ đều bị ngăn cách bên ngoài lớp kính cường lực. Anh ấy quẹt tay lên màn hình, từng bức ảnh hiện trường lần lượt hiện lên, chép miệng liên tục: "Đáng tiếc quá, tôi đi công tác nên không được xem màn kịch hay này. Em gái Hạ Trú của tôi đúng là yêu hận rõ ràng, nữ trung hào kiệt mà."

Lục Đông Thâm chỉ vùi đầu vào giải quyết công việc.

Từ sau khi buổi họp báo kết thúc, anh cũng chưa về nhà, đồng thời từ chối đến bệnh viện. Anh bảo bác sỹ riêng xử lý vết thương, vậy là xong. Ban ngày làm việc, buổi tối nghỉ ngơi cũng ở ngay tại phòng 3601 của Skyline. Nhưng vấn đề là, cho dù về đến phòng, anh vẫn làm việc, dường như lại trở về với Lục Đông Thâm của quá khứ, cả đêm không ngủ.

Anh bỏ ngoài tai những lời nói của Dương Viễn, nhưng tập tài liệu trong tay có vẻ đã một lúc lâu không giở trang nào. Dương Viễn nhìn thấy hết. Hôm nay Lục Đông Thâm ăn mặc khá thoải mái, cổ áo hơi mở có thể nhìn rõ vết thương ở hõm vai, nó được băng bó, ngày nào cũng thay thuốc một lượt.

Sắc mặt anh cũng không tốt, thiếu sự hồng hào. So với trước khi Dương Viễn đi công tác thì anh đã gầy rộc hẳn đi, gò má lại càng thêm góc cạnh.

Dương Viễn tiến lên, đặt thẳng iPad ra trước mặt Lục Đông Thâm. Lục Đông Thâm nhìn xuống, chính là cảnh Hạ Trú đâm bị thương chính mình. Chỉ một cái nhìn như vậy, Lục Đông Thâm lại cảm thấy xương cốt khắp người đều đau nhức.

"Cô ấy chia tay cậu thật à?" Dương Viễn chỉ muốn làm dịu đi bầu không khí quá bí bách này.

Lục Đông Thâm giơ tay tắt màn hình, trầm mặc một lúc rồi hỏi Dương Viễn: "Người đến Bắc Kinh rồi chứ?"

"Đến từ lâu rồi, tôi làm việc mà cậu còn không yên tâm à?" Dương Viễn dựa vào cạnh bàn, chậm một điếu thuốc: "Thằng nhóc đó vừa nghe được chuyện này đã tích cực vô cùng, nhảy chân sáo mà tới ấy chứ. Nhưng Đông Thâm à, tôi thực sự không hiểu, nhất định phải làm tới cùng như vậy sao?"

"Người tuyệt tình không phải tôi." Lục Đông Thâm không nhìn tài liệu nữa, dựa người ra sau ghế. Vết thương lại hơi nhức, sau đó anh liền nhớ tới vết thương của Hạ Trú. "Dương Viễn, cậu hiểu tôi nhất mà, trước kia tôi sống ra sao."

Dương Viễn im lặng, lại rít mạnh một hơi thuốc.

Anh ấy hiểu rõ những ngày tháng trước kia của Lục Đông Thâm, như đi trên dây thép mỏng. Trong tay càng nắm nhiều lợi ích thì khả năng bị người ta đẩy ngã sẽ càng cao. Ai nói xã hội văn minh là không thấy máu? Một khi có bóng của máu, thì còn đáng sợ hơn giới giang hồ.

"Kê cao gối ngủ", cụm từ này chưa bao giờ được dành cho người như Lục Đông Thâm.

"Hồi nhỏ Nam Thâm từng bị bắt cóc, sau đó cứu được về cũng coi như may mắn. Nhưng mấy người được may mắn như nó? Lục Thần Dương qua đời nhiều năm trước, cậu tưởng chỉ là tai nạn à? Nếu Thần Dương vẫn còn, chắc cũng tầm tuổi Nam Thâm bây giờ rồi." Lục Đông Thâm nói câu này với giọng rất nhẹ, cũng giống như bất lực.

Lục Thần Dương là con cháu con bác của anh, cùng thuộc Lục Môn. Tuy không phải là người thân trực tiếp, nhưng Nam Thâm và Thần Dương rất thân nhau. Nhưng có một ngày Thần Dương vô duyên vô cớ chết đuối,

khi đưa được tới bệnh viện cấp cứu thì đã quá muộn. Thần Dương thông minh, là nam đinh duy nhất trong nhà vị chú bác kia. Sau khi nó qua đời, chi của nhà đó cũng hoàn toàn mất đi quyền phát biểu trong Hội đồng quản trị, thậm chí cũng không còn tâm tư quan tâm đến chuyện của Lục Môn, dần dần cũng nhạt ra khỏi tầm mắt của mọi người.

"Trên đời này, ngoài chuyện sống và chết thì những chuyện khác đều là chuyện nhỏ. Đứng trước sống chết nói gì cũng không quá, có thể bảo đảm mình được sống mới là chuyện quan trọng, vì chỉ khi còn sống mới còn cơ hội."

Dương Viễn không phản bác lời nói của Lục Đông Thâm. Lục Đông Thâm giống như một quái thú trong rừng rậm từ nhỏ đã hiểu rõ quy luật sinh tồn. Khi thật sự gặp chuyện lớn, những suy nghĩ của anh cũng phần nhiều dành cho đại cục. Khi chỉ còn nửa điếu thuốc, Dương Viễn lên tiếng: "Thế nên, việc cổ phần của Trường Thịnh bị nuốt, cậu đã sớm biết kẻ đứng phía sau rồi đúng không?"

"Lục Khởi Bạch." Lục Đông Thâm không giấu giếm, chỉ giơ tay về phía Dương Viễn.

Dương Viễn cố tình làm vẻ không hiểu: "Gì hả?"

"Cho xin điếu thuốc."

Dương Viễn đặt xa bao thuốc bên cạnh ra một chút: "Chẳng phải bác sỹ đã dặn cậu không được hút thuốc nữa sao?"

"Nói phí lời làm gì?" Nói rồi, Lục Đông Thâm giơ tay với lấy bao thuốc, không cẩn thận chạm vào vết thương khiến anh nhíu mày vì đau.

Thấy vậy Dương Viễn lập tức giật trước, chỉ rút ra một điếu: "Được được được, đại thiếu gia à, cho cậu là được chứ gì, cậu nghỉ một lát đi."

Rồi anh ấy nhét điếu thuốc vào miệng anh, bổ sung thêm một câu: "Có cần tôi phục vụ châm thuốc không?"

"Cút." Lục Đông Thâm miệng ngậm điếu thuốc, cẩn thận lần tìm bật lửa. Ngọn lửa vừa bén lên, thuốc đã cháy.

Dương Viễn cũng hiểu tâm trạng của Lục Đông Thâm chắc chắn không tốt. Người bên cạnh nhìn thấy Lục Đông Thâm thì tim đập chân run, ai cũng nói sau lưng rằng Lục Đông Thâm mà im lặng là lúc cực kỳ đáng sợ. Bây giờ anh cũng coi như có thể diện, còn được nghe Lục Đông Thâm chửi người nữa. Không dám nhiều lời thêm, anh ấy quay về chuyện chính: "Xem ra lần này Lục Khởi Bạch định chọc thủng lớp cửa sổ giấy đây."

Lục Đông Thâm nhả ra một làn khói: "Mục đích của cậu ta rất đơn giản, nắm chắc được việc sản xuất thuốc và công nghệ sinh học là nắm được yết hầu của Lục Môn."

~Hết chương 342~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 343: Người Nhà Họ Lục Các Cậu Thật Lợi Hại

Công nghệ sinh học và sản xuất dược phẩm là một trong những chuyên ngành quan trọng của Lục Môn. Ngoài dây chuyền công nghệ sinh học, sau lưng còn là kỹ thuật gen mà toàn cầu đang chú ý, động tới sinh học chính là động vào cả một ngành. Lục Khởi Bạch đã từng thua Lục Đông Thâm trong cuộc chiến giành giật ngành năng lượng, thế nên anh ta chắc chắn sẽ sống chết giữ lấy công nghệ sinh học.

Mà đúng vào lúc này, thế lực của Lục Đông Thâm đang trên đà thâm nhập sâu vào công nghệ sinh học.

"Lục Khởi Bạch có lòng nuốt trọn Trường Thịnh, tôi có thể hiểu. Dẫu sao thì con lạc đà gầy nhom cũng to hơn con ngựa. Trường Thịnh có sóng gió bão bùng hơn nữa cũng có gốc gác quốc tế. Nhưng mà..."

Dương Viễn quay trở lại ngồi xuống sofa, hai chân gác lên bàn uống nước, làm một tư thế bại liệt chán đời bất chấp hình tượng: "Có thể cắt chuẩn điểm thấp của cổ phiếu Trường Thịnh rồi thu mua ồ ạt, gan của cậu ta thật sự khiến người ta phải nhìn bằng ánh mắt khác đấy."

"Chẳng có chuyện gì ngẫu nhiên, mọi sự trên đời có nguyên nhân mới có kết quả." Lục Đông Thâm kéo gạt tàn thuốc lá qua, lúc vươn dài cánh tay lại chạm một chút vào vết thương. Một tay anh kẹp điếu thuốc, một tay ấn lên vị trí vết thương để xoa dịu nó.

Dương Viễn nhìn thấy hết, nhất thời cũng cảm thấy cả lồng ngực đều dấy lên cơn đau. Sau đó anh ấy mới cảm thấy sợ hãi, nghĩ bụng lúc trước mình rất hay giương oai giễu võ trước mặt Hạ Trú, dáng vẻ mỗi lần gặp cô như vênh ngược lên tận trời. Cũng may cô đại nhân đại lượng không đâm một dao vào người anh ấy.

Thật tàn nhẫn, cô gái này, quá tàn nhẫn, tàn nhẫn với Lục Đông Thâm và cũng tàn nhẫn với chính mình. Về điểm này có thể nói thật sự giống Lục Đông Thâm đến kỳ lạ, có thể nói là "vật họp theo loài, người phân theo nhóm".

Câu nói tiếp theo của Lục Đông Thâm đã ngắt ngang dòng suy nghĩ lộn xộn của Dương Viễn: ""Thương Xuyên rơi xuống đất tử vong, Thai Quốc Cường trúng độc, Hà Tư Nghi ngồi tù, Thai Tử Tân bị kiểm soát, bây giờ Thai Nghiệp Dương lại bị phán tội. Một loạt những chuyện này, cậu nói không có quan hệ tôi cũng không tin. Sự tình phát triển từng bước từng bước đến ngày hôm nay, rốt cuộc ai là kẻ đứng sau thao túng Thai Nghiệp Dương, thậm chí thao túng cả nhà tạo hương của Trường Thịnh nhìn là biết rõ."

Dương Viễn miệng ngậm điếu thuốc, để mặc cho khói thuốc tạo thành những dây mỏng bay ngoằn ngoèo trên đỉnh đầu, đôi mắt hơi nheo lại. Câu nói này của Lục Đông Thâm giống một gáo nước dội xuống đầu, lập tức khiến anh hiểu ra ngay.

Sự dây dưa về lợi ích khiến quan hệ giữa con người với con người chẳng qua là sự lợi dụng và bị lợi dụng. Mà thời cơ có thể lợi dụng là cực kỳ mấu chốt, yêu cầu người lợi dụng có một kế hoạch, mưu tính chặt chẽ.

Thai Quốc Cường cắn ngược nhà họ Hà, khiến cho Hà Tư Nghi hận Thai Quốc Cường tận xương tủy, tiến hành hãm hại ông ta bằng mùi hương trong sản phẩm dưỡng da suốt bao năm. Người có thể phối hợp với bà ta

chính là Vệ Bạc Tôn sau này qua lại rất thân thiết. Nhìn từ việc này thì sự tình rất đơn giản, chính là Vệ Bạc Tôn nảy sinh lòng trắc ẩn với Hà Tư Nghi, thay bà ta trả thù Thai Quốc Cường.

Nếu tiến sâu thêm một bước thì sao?

Nhìn từ phản ứng sau này của Thai Nghiệp Dương, quá khứ của Thai Quốc Cường và tình hình nhà họ Hà, anh ta chắc chắn biết hết. Có lẽ do anh ta tự điều tra ra, hoặc có lẽ do chính Hà Tư Nghi tiết lộ. Tóm lại, anh ta đã để mặc Thai Quốc Cường trúng độc, chỉ là không ngờ Thai Quốc Cường sẽ chết, có lẽ anh ta cảm thấy khả năng cao nhất là khống chế được Thai Quốc Cường.

Xét về tâm lý này, Thai Nghiệp Dương thật ra cũng giống với Hà Tư Nghi, đều hận Thai Quốc Cường, nhưng lại không muốn ông ta chết mà muốn lợi dụng tình trạng còn sống những không thể tự chủ của ông ta để đoạn lấy quyền lợi lớn nhất trong công ty, triệt để kìm kẹp Thai Tử Tân.

Nói một cách khác, thật ra Vệ Bạc Tôn đã lợi dụng bàn tay của Hà Tư Nghi và sự nhẫn tâm của Thai Nghiệp Dương, hạ độc Thai Quốc Cường một cách nghiêm trọng trong tình huống cả hai bọn họ đều không ngờ đến.

Nhà tạo hương của Trường Thịnh ngoài mặt có vẻ như là người của Hà Tư Nghi, nhưng lại gián tiếp kiểm soát Thai Nghiệp Dương, vậy anh ta rốt cuộc là người của ai?

Của Lục Khởi Bạch.

Thương Xuyên mất mạng, người có thể khiến Hà Tư Nghi cam tâm tình nguyện chịu tội chắc chắn là Thai Nghiệp Dương, mà trước đó Thai Nghiệp Dương đích thực cũng từng tới tìm Thương Xuyên, đồng thời từ bên trong gây hấn mối quan hệ giữa Thương Xuyên và Skyline.

Nghĩ tới đây, Dương Viễn lại gặp điều khó hiểu: "Nhưng mà, Thai Nghiệp Dương rốt cuộc đã nói gì với Thương Xuyên mà khi đó khiến Thương Xuyên kiên quyết đòi hủy hợp đồng với Skyline?"

Dương Viễn hỏi câu này hoàn toàn dựa theo trình tự suy đoán của bản thân, thế nên vừa lên tiếng đã là một câu hỏi nghe có vẻ không đầu không cuối như vậy. Nhưng Lục Đông Thâm vẫn hoàn toàn bắt được nhịp, chỉ nhẹ nhàng đáp một câu: "Thương Xuyên quan tâm nhất là sự sống chết của Tả Thời. Chỉ cần khiến cậu ta biết cái chết ấy có liên quan đến Hạ Trú, cậu ta ắt sẽ phát điên."

Dương Viễn dĩ nhiên là một người nhạy bén, hơn nữa chuyện lúc trước anh ấy cũng đã nghe nói ít nhiều. Có rất nhiều manh mối bị đứt khi liên kết lại đã trở thành một bức tranh toàn diện.

Anh ấy bàng hoàng tỉnh ngộ, gật gù. Chẳng trách...

Thai Nghiệp Dương chắc chắn không có bản lĩnh điều tra ra việc này, phía sau chắc chắn phải có kẻ đầu sỏ. Sau này Thương Xuyên hòa giải với Skyline, việc này lại càng không ảnh hưởng được tới dự án phủ Thân vương hay việc đại diện phát ngôn cho sản phẩm mới của thương hiệu H. Thế nên kế hoạch bất thành, Thai Nghiệp Dương dứt khoát làm tới cùng.

Ban đầu Hạ Trú suy đoán không sai, một mực khăng khăng hung thủ chính là Thai Nghiệp Dương. Về sau phía cảnh sát chứng thực điều này. Ai có thể mang Quỷ tương tới cho Thai Nghiệp Dương? E là chỉ có Vệ Bạc Tôn. Nhưng vì sao Thai Nghiệp Dương không khai ra Vệ Bạc Tôn? Có lẽ Vệ Bạc Tôn đã sớm có những chuẩn bị khiến Thai Nghiệp Dương không thể chỉ điểm mình.

Nếu Vệ Bạc Tôn một lòng vì Hà Tư Nghi và Thai Nghiệp Dương thì hiện trường vụ án tuyệt đối sẽ không có Quỷ tương xuất hiện. Vì Quỷ

tương chỉ cần xuất hiện là sẽ có người chết. Vệ Bạc Tôn rõ ràng không một mực bảo vệ tập đoàn Trường Thịnh.

Vào lúc Thai Nghiệp Dương đang dương dương đắc ý thì gặp nạn lao tù, rơi từ thiên đường xuống địa ngục chỉ trong chớp mắt. Mà người "ngư ông đắc lợi" đã thành Lục Khởi Bạch. Nghĩ như vậy, việc kẻ đứng sau Vệ Bạc Tôn là Lục Khởi Bạch không còn phải nghi ngờ nữa.

Mua chuộc Vệ Bạc Tôn, rồi lợi dụng lòng riêng của Thai Nghiệp Dương và Hà Tư Nghi để đạt được mục đích. Tâm tư này của Lục Khởi Bạch quả thật là sâu như biển.

"Xem ra, khi cậu đón Hạ Trú từ Thương Lăng về đây, Lục Khởi Bạch đã lên kế hoạch rồi." Dương Viễn cười khẩy.

Lục Đông Thâm khẽ gạt tàn thuốc, nhưng nghĩ còn xa hơn: "Không, từ lúc Hạ Trú giả thần giả quỷ trong Skyline Thương Lăng, là cậu ta đã bắt đầu rồi."

Vừa nghe xong câu này, Dương Viễn lập tức ngồi bật dậy, sống lưng thẳng tắp, nhìn Lục Đông Thâm chằm chằm một lúc lâu, rồi mới nói: "Tôi phát hiện người nhà họ Lục các cậu lợi hại thật đấy. Ngoài mặt thì hiền lành vô hại, thực chất thủ đoạn của người này tàn nhẫn hơn người kia, khả năng của người này cao hơn người kia."

Lục Đông Thâm nhìn chăm chăm vào đầu thuốc lá, im lặng.

Phải, hồi nhỏ chẳng cảm nhận được gì, sau này lớn lên lòng người đều đã thay đổi. Thế nên, anh chưa bao giờ dám khinh suất, vì đối thủ của anh chưa bao giờ là những kẻ ngờ nghệch.

Mà ở sâu trong nội tâm, anh thà một mình đối diện với cả bầy sói, cũng không muốn liều sống liều chết với người của Lục Môn. Có lẽ Lục Môn đã

chịu một lời nguyền, dù ghét tranh đấu nhưng vẫn buộc phải cầm vũ khí lên.

"Lục Khởi Bạch ẩn nấp phía sau Trường Thịnh, tính toán từng bước, có thể thấy cậu ta hiểu rất rõ về tình hình của Trường Thịnh." Dương Viễn thở dài: "Một người nham hiểm như Thai Nghiệp Dương mà cũng bị cậu ta chơi đùa trong lòng bàn tay, nói chi tới chuyện điều tra Hạ Trú."

Lục Đông Thâm cũng đang lo lắng, chỉ không biết Lục Khởi Bạch có thể điều tra được đến đâu. Giữa đường xuất hiện một Cận Nghiêm, đã phơi bày toàn bộ quá khứ của Hạ Trú không sót chút nào, thậm chí còn điều tra được cả nguyên nhân cái chết của Tả Thời và quá khứ trong bệnh viện tâm thần mà anh còn không điều tra ra, năng lực dĩ nhiên không thể xem thường.

Cuối cùng, anh dựa người ra sau lưng ghế, để mặc cho đầu thuốc lá lặng lẽ bung nở trên ngón tay, cháy rụi: "Nhưng mong là Lục Khởi Bạch sẽ không có ý đồ gì với Hạ Trú nữa."

~Hết chương 343~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 344: Anh Thà Rằng Cô Cứ Dứt Tình Bạc Ý

Dương Viễn nghe được câu này, giật mình thon thót: "Cận Nghiêm đã bóc trần Hạ Trú đến tan nát rồi, bóc tiếp thì còn cái gì?"

"Có chuyện này tôi chưa từng kể với cậu." Lục Đông Thâm hút thuốc mà tâm tư mơ màng, giống như đang nhìn thấy Hạ Trú đứng trước mặt anh bịt mũi nhăn mặt, anh giơ tay dập tắt nó. "Hạ Trú từng chữa trị cho bố tôi."

"Là ân nhân cứu mạng của bác trai." Dương Viễn thở dài sửng sốt.

"Cũng là ân nhân cứu mạng của tôi."

"Hả?"

"Ba năm trước nếu không gặp được Hạ Trú, tôi đã chết từ lâu rồi." Lục Đông Thâm khẽ thở dài.

Dương Viễn bàng hoàng, chỉ tay vào anh, ấp úng mãi không nói lên lời. Sau đó anh ấy vỗ đùi cái đét, sắp xếp lại những ý tứ mình muốn biểu đạt: "Nói một cách khác chính là, bố mẹ cô ấy suýt hại cậu đi chầu Diêm Dương, còn cậu thì lại được cô ấy cứu... Ông trời ơi, đây là cái thể loại oái ăm gì?"

Vừa dứt lời, một suy nghĩ lại lóe lên trong đầu anh ấy. Anh ấy tiếp tục đập tay cái rầm xuống bàn uống nước. Lục Đông Thâm bực bội nhăn mày: "Cậu có thể nói chuyện trong yên lặng không hả?"

"Chẳng phải vì tôi quá kinh ngạc sao?" Dương Viễn dập tắt điếu thuốc, đứng lên, tay chống hông đi đi lại lại, rồi hết vò đầu lại bứt tai, sau đó trở về bên cạnh bàn, chống hai tay lên mép bàn nhìn Lục Đông Thâm.

"Tôi hiểu ý của cậu rồi, cậu nghi ngờ người đứng đằng sau dự án năm đó là Lục Khởi Bạch?"

Nhưng nghĩ lại thấy không đúng.

"Năm đó Lục Khởi Bạch không có năng lực lớn đến vậy chứ? Thò tay được sang cả Trung Quốc?"

Ánh mắt Lục Đông Thâm tối đi, anh nhấn mạnh từng câu từng chữ: "Năm đó Lục Khởi Bạch đúng là không có năng lực lớn đến thế. Người thật sự móc nối với Hạ Vận Thành là chú hai của tôi, Lục Chấn Danh."

Dương Viễn trợn tròn mắt, miệng há hốc, đủ để bỏ lọt một quả trứng gà.

"Bố tôi và chú hai tôi tranh giành quyền lực, đó mới thật sự là anh em tương tàn. Tuy không thấy máu nhưng còn đáng sợ hơn cả thấy máu. Năm xưa chú hai tôi chỉ thiếu một bước nữa là ngồi lên được chiếc ghế quyền lực. Bao năm nay, cậu tưởng chú ấy thật sự đã tịnh tâm như nước hay sao?"

Dương Viễn chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát, mồ hôi lạnh như bị ép ra qua từng câu nói của Lục Đông Thâm, rất lâu không thể thở bình thường trở lại. Anh ấy hoàn toàn không ngờ được, đằng sau câu chuyện tai nạn năm xưa là những âm mưu sâu xa đến vậy.

"Cậu điều tra rõ ràng hết rồi sao? Danh tiếng của Hạ Vận Thành khi còn sống là rất tốt, hơn nữa ông ta còn là cấp dưới ưu ái của Nhiêu Cẩn Hoài." Dương Viễn vẫn không thể tin nổi.

Vết thương của Lục Đông Thâm lại vô duyên vô cớ nhói lên, cực kỳ nóng rát, nếu cảm nhận kỹ thì nó không giống một vết thương mà giống như đang bị một ngọn lửa thiêu đốt. Lại giống như là nhiệt độ nước mắt của Hạ Trú, cô đã từng tựa vào ngực anh mà khóc.

Cô gái của anh rất ít khóc, nhưng một khi đã khóc, anh sẽ rất đau lòng.

"Điều tra rất rõ ràng. Nhiêu Cẩn Hoài hoàn toàn không biết Hạ Vận Thành âm thầm vận hành dự án ở phía sau. Con người ai cũng có lòng riêng, có những người tốt cũng không đọ lại được sự thúc đẩy của thời gian." Lục Đông Thâm giơ tay khẽ ấn lên vết thương: "Nhưng chưa biết chừng sau này Lục Khởi Bạch chó cùng bứt giậu, lấy dự án tự kinh doanh của Hạ Vận Thành ra để hướng dao về phía Hạ Trú."

"Lục Khởi Bạch đi từng bước, đánh một ván cờ như ý, một tay kiểm soát chuyện sản phẩm mới của thương hiệu H chuẩn bị khiến cậu đánh mất uy tín trước mặt Hội đồng quản trị, một tay lại thao túng giá cổ phiếu của Trường Thịnh, nhân cơ hội để thu mua, làm sao có thể ngờ được Hạ Trú có thể tạo ra một sản phẩm mới khác trong thời gian ngắn và bán thành công. Còn Thai Tử Tân lại mượn cậu để ổn định giá cổ phiếu. Ngoài mặt giống như cậu đang giúp Thai Tử Thân, thực ra chiêu này của cậu là phản công lại thế gọng kìm của Lục Khởi Bạch."

Sau khi phân tích xong, sắc mặt Dương Viễn trở nên nặng nề: "Bây giờ cậu đẩy Hạ Trú ra chưa chắc đã là chuyện tốt, lỡ như bây giờ cậu ta chó cùng bứt giậu..."

"Bây giờ cậu ta không dám động vào Hạ Trú đâu." Lục Đông Thâm nhẹ nhàng ngắt lời anh ấy: "Hôm qua Nhiêu Tôn đã nói thẳng, Hạ Trú sẽ tạm thời an toàn. Hơn nữa Thương Lăng không phải địa bàn của Lục Khởi Bạch, cậu ta muốn động vào thế lực ở Thương Lăng là quá khó. Tôi nói rồi, Hạ Trú sẽ là quân cờ cuối khi Lục Khởi Bạch bị ép tới đường cùng, thế

nên bây giờ cậu ta sẽ không cùng chết. Bây giờ việc chúng ta cần làm chính là khiến Lục Khởi Bạch tự động bỏ cờ."

"Thông qua chuyện lần này ư? Cậu nghĩ cậu ta sẽ chủ động bỏ cờ?"

Lục Đông Thâm lắc đầu: "Tôi quá hiểu Lục Khởi Bạch. Cậu ta có một sự nhạy cảm rất mãnh liệt. Chuyện lần này cậu ta sẽ chỉ ngập ngừng. Nhưng dù cậu ta tin hay không tin, tôi đều muốn bảo vệ Hạ Trú nhanh hơn cậu ta một bước."

Chuyện mượn đao giết người Lục Khởi Bạch cũng làm được, hơn nữa còn khiến người ta không nắm được chứng cứ. Nếu cậu ta thật sự muốn đối phó với Hạ Trú thì Hạ Trú sẽ đứng bên bờ vực nguy hiểm. Mục đích của cậu ta là lợi ích của Lục Môn, đằng sau còn có Lục Chấn Danh. Mặc dù bây giờ Lục Chấn Danh tỏ ra giữ tâm hồn thanh tịnh, nhưng đằng sau còn có lính đánh thuê

Năm xưa anh gần như chín chết một sống, ngoài việc "nhờ ơn" của Hạ Vận Thành ra, còn nhờ cả đám lính đánh thuê lén lút nhập cảnh đó nữa. Nếu không lần tìm tới tận ngọn nguồn, anh sẽ không thể điều tra ra những chuyện này.

Thế nên, muốn diệt binh phải phá doanh trại trước. Ba năm trước anh không chết trong tay chú hai, đây có lẽ chính là ý trời.

Dương Viễn trầm mặc rất lâu: "Tôi cảm thấy, chí ít thì hiện tại Lục Khởi Bạch đang tin tưởng. Hạ Trú có thể nói là đã dùng dao nói chuyện, nếu ngay cả hành động này cũng khiến Lục Khởi Bạch nghi ngờ thì chẳng phải máu của cậu và cô ấy đều chảy hoài chảy phí sao?"

Nghe xong Lục Đông Thâm sững người, ngay sau đó trái tim anh cũng cuộn trào dữ dội. Sau đó anh nhớ lại lời nói của Thai Tử Tân: Hạ Trú là

một cô gái rất thông minh...

Tuyệt đối không thể.

Nhưng Dương Viễn lại nhất quyết chọc vào nỗi lo của anh: "Chưa biết chừng Hạ Trú cũng đang giúp cậu thôi."

Thấy sắc mặt Lục Đông Thâm trở nên khó coi, Dương Viễn hắng giọng: "Chẳng lẽ cậu lại không ngờ đến? Lục Khởi Bạch không hiểu Hạ Trú, nhưng cậu phải rất hiểu cô ấy chứ. Phải, Hạ Trú ngang bướng, có lúc còn không nói đạo lý, nhưng tuyệt đối là một cô gái biết phân biệt nặng nhẹ. Làm sao biết được, khi nào đó cô ấy đột ngột nghĩ thông suốt, đâm một dao để giúp màn kịch của cậu diễn đến cùng."

"Không thể nào." Hơi thở của Lục Đông Thâm hơi dồn dập, vết thương lại nhói đau.

Dương Viễn thở dài, thẳng thừng ngồi lên mặt bàn: "Lục Đông Thâm, có lẽ chính bản thân cậu không cảm thấy, nhưng tôi thì nhìn thấu hết. So với trước đây, sự tàn nhẫn của cậu đã không còn triệt để nữa, nhất là khi đối mặt với Hạ Trú. Xét về độ tàn nhẫn, thật ra cậu chưa bằng cô ấy. Tuy rằng hôm đó tôi không có mặt tại buổi họp báo, nhưng tôi cũng có thể nghĩ ra được khi đối mặt với Hạ Trú, cậu chắc chắn động lòng trắc ẩn. Nếu Hạ Trú không quyết tâm làm đến cùng thì màn kịch này sẽ bị cậu một tay hủy hoại."

Lần này đến lượt Lục Đông Thâm rơi vào trầm mặc, đáy mắt còn dấy lên sự lo lắng sâu sắc.

"Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của tôi. Tôi chỉ cảm thấy Hạ Trú cũng là một cô gái đã trải nhiều sóng gió, đáng nhẽ phải rất nhạy cảm với chuyện này mới đúng, biết tiến biết lùi, biết từ bỏ." Dương Viễn khẽ nhíu

mày: "Nhưng tôi vẫn còn một điểm chưa nghĩ thông suốt. Nếu cô ấy thật sự xuất phát từ khổ nhục kế, thì với kế hoạch của cậu, cô ấy chắc chắn sẽ không quay về Thương Lăng. Nhưng, nếu cô ấy quay về đó thật thì sao? Cô ấy định làm gì? Trừ phi nhát dao hôm họp báo của cô ấy thật sự là vì đã bị tổn thương đến tận cùng."

Nói tới đây, Dương Viễn lại nhìn về phía Lục Đông Thâm: "Cậu xem, đến cậu cũng không phân biệt được là thật hay giả, thế nên Lục Khởi Bạch càng không dám chắc. Dù thế nào, mục đích của cậu cũng đã đạt được rồi, chí ít Hạ Trú tạm thời an toàn."

Những phân tích như bị mây núi che chặt của Dương Viễn quả thực khiến trái tim Lục Đông Thâm như bị khuấy đảo loạn lên. Anh trầm ngâm giây lát rồi nói: "Thế nên cô ấy bắt buộc phải có mặt tại Thương Lăng."

Anh đã từng vượt bao khó khăn để đưa cô ra khỏi Thương Lăng, vì lúc đó Thương Lăng không chứa được cô. Bây giờ thì khác, chỉ cần cô quay về Thương Lăng cũng là quay về với phạm vi bảo vệ của anh. Cùng lắm thì, có chuyện gì anh cũng biết được ngay lập tức.

Thế nên, anh thà rằng thái độ của Hạ Trú hôm họp báo ấy phải là vô duyên vô cớ, phải là dứt tình bạc ý...

~Hết chương 344~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 345: Tôi Nhớ Cô Ấy Quá Rồi

Dương Viễn liếc xéo anh, lát sau nở nụ cười nửa chính nửa tà: "Bây giờ biết sợ chưa? Lúc trước đã làm gì rồi? Biết trước Lục Môn là một đầm nước sâu, biết rõ những tháng ngày này không khác gì đi trên dây thép gai, vậy mà cậu vẫn không tự giác. Lúc trước cậu không nên đưa Hạ Trú quay về, tôi khuyên cậu chưa? Nhưng cậu thì sao? Lúc đó cứ như trúng tà vậy, sống chết đòi giữ cô ấy bên cạnh, thậm chí vì cô ấy mà ép một đàn anh giang hồ vào đường cùng. Bản thân mình sống hôm nay chưa biết ngày mai còn chọc vào con gái nhà người ta, cậu nói xem, cậu có thất đức không..."

Câu nói cuối cùng gần như anh ấy chỉ lẩm bẩm, vì Lục Đông Thâm đang nhìn anh ấy chằm chằm, ánh mắt đó lạnh không thể tả.

Rất lâu sau, Lục Đông Thâm mới đứng dậy. Dương Viễn hoảng sợ nhảy vội khỏi bàn, suy nghĩ đầu tiên là Lục Đông Thâm định đấm mình, sau đó nghĩ lại cảm thấy không đúng lắm, bây giờ anh đang là một người tàn tật rồi.

Mà thực tế là Lục Đông Thâm cũng không hành xử thô lỗ, có lẽ thật sự vì còn thương tích trên người. Anh đi dần tới trước khung cửa sổ sát đất, nắm chặt bao thuốc lá trong tay, đứng rất lâu.

Dương Viễn lo lắng, âm thầm quan sát cửa sổ một lúc lâu. Khi chắc chắn nó kín hoàn toàn anh ấy mới yên tâm, không thể nhảy lầu hoặc ném ai đó xuống dưới được đâu.

Nhưng Lục Đông Thâm bất ngờ ngồi bệt xuống đất, động tác có phần chậm rãi.

Ánh sáng trong phòng khách không quá rực rỡ. Có ánh trăng lan tràn hắt vào phòng, rọi lên lớp đá cẩm thạch dưới sàn, nhìn đã thấy lạnh lẽo.

Dương Viễn chưa từng thấy một Lục Đông Thâm như vậy.

Anh cứ cô độc ngồi ở đó, không nói tiếng nào.

Rất lâu sau, anh mới nói bằng một giọng rất khẽ: "Tôi chọc vào cô ấy vì tôi nghĩ rằng, cho dù sóng to gió lớn đến đâu tôi cũng đủ khả năng để che chắn cho cô ấy. Cô ấy không cần làm gì cả, chỉ cần trốn sau lưng tôi là được rồi. Nhưng, tôi không ngờ là..."

Những lời phía sau, anh không nói tiếp nữa.

Dương Viễn cứ đợi mãi, tưởng rằng anh đã nói xong rồi, nhưng mãi anh vẫn không tiếp tục. Anh ấy nhìn bóng lưng Lục Đông Thâm, không hiểu sao lại giật mình, dè dặt hỏi: "Cậu không ngờ được chuyện gì?"

Lục Đông Thâm không quay đầu lại, nhưng khẽ cười thành tiếng, sau đó lắc đầu. Anh rút một điếu thuốc trong bao thuốc bên cạnh, sau đó ngậm lên miệng một lát, không châm lửa. Rồi anh cầm lấy nó, điếu thuốc được xoay qua xoay lại trên ngón tay anh.

"Dương Viễn." Giọng anh rất thấp: "Cậu từng thật lòng yêu một cô gái nào chưa?"

Chủ đề được thay đổi quá đột ngột, nhưng lại không hẳn là không liên quan gì đến câu chuyện hôm nay. Ngẫm nghĩ một chút, Dương Viễn tiến lên ngồi xuống bên cạnh Lục Đông Thâm: "Nói thế nào nhỉ? Khắc cốt ghi

tâm thì thật sự là chưa, toàn là kiểu có thiện cảm, ở bên nhau được vài ngày thì chán."

"Vậy thì khó trách." Lục Đông Thâm thở dài: "Tình yêu là thứ tình cảm có thể khiến con người ta phát điên, một người có lý trí đến đâu khi đối mặt với tình yêu cũng phải thỏa hiệp."

Hạ Trú là cô gái anh đã dốc hết tấm lòng để yêu thương. Anh chưa từng nghiêm túc yêu ai, cũng chưa từng dành hết tâm tư để nghĩ về một cô gái, bảo vệ một cô gái như vậy. Khi cô nhìn anh chằm chằm bằng ánh mắt sửng sốt trong phòng họp, chất vấn anh vì sao không tin cô, anh rất muốn buột miệng nói rằng: Đồ ngốc, sao anh lại không tin em chứ?

Chỉ cần là em nói, anh đều tin.

Không đành lòng đẩy em đi, càng không nỡ phụ em. Anh thích em vô cùng, cũng yêu em tưởng chết, chỉ muốn ôm lấy em, không nghĩ gì hết, không làm gì cả.

Em nói em thích sự tự do tự tại, vậy thì anh sẽ cùng em tự do tự tại, chỉ cần là điều em thích, anh đều tình nguyện dành cho em.

Nhưng, xin lỗi em.

Dương Viễn quay người lại, hướng về phía anh: "Người ta ai cũng nói càng yêu lâu tình cảm mới càng sâu đậm. Cậu nói xem, cậu và Hạ Trú trước sau quen nhau chưa đầy một năm phải không? Có thể có một tình cảm sâu đậm vậy sao?"

"Tôi cũng từng nghĩ đến chuyện này." Lục Đông Thâm không chế giễu anh ấy mà tự cười chính mình: "Về sau tôi đã hiểu ra. Tình yêu chính là tình yêu. Tình cảm lâu dần đúng là có thể nuôi dưỡng, nhưng tình yêu là

tiếng sét ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, yêu tức là yêu, yêu không phân sâu đậm."

Dương Viễn nghe được câu này cảm thấy cực kỳ triết lý. Tuy rằng anh ấy nghe xong cũng chỉ hiểu lờ mờ nhưng lúc này Lục Đông Thâm nói gì cũng thấy đúng.

"Tiếp theo cậu định thế nào?" Dương Viễn quyết định quay về chuyện chính. Nói thật, anh ấy thực sự không biết thảo luận chủ đề tình yêu với Lục Đông Thâm như thế nào nữa.

Dù sao cũng là cánh đàn ông với nhau, thảo luận về nó cứ thấy kỳ lạ sao sao. Hơn nữa, ở trong trái tim Dương Viễn, Lục Đông Thâm có thể nói là một Chiến thần đích thực. Anh ấy thật sự không quen việc nhìn thấy Chiến thần của mình ngồi đây đau thương sầu khổ vì tình như một con gà bại trận.

"Công thức nước hoa bị ăn trộm, thuốc lá của cậu lại bị thay đổi liều lượng, chứng tỏ bên cạnh cậu có nội gián, cậu phải khẩn trương túm cổ nó ra."

Lục Đông Thâm đang xoay điếu thuốc chợt khựng lại, sắc mặt dần dần chuyển lạnh.

Dương Viễn thừa nhận mình rất đáng đấm, bình thường cứ cảm thấy Lục Đông Thâm không cười không nói thì không có tình người, nhưng lúc này anh ấy lại thật sự nhớ những lúc Lục Đông Thâm sát phạt quyết đoán. Thấy anh lạnh lùng, Dương Viễn cảm thấy mới là người anh ấy quen thuộc nhất.

"Người tiết lộ công thức nước hoa chắc chắn nằm trong ekip chế tạo hương. Lục Khởi Bạch có thể mua chuộc bất kỳ ai trong số họ."

"Bao gồm cả Trần Du?" Dương Viễn hỏi.

Lục Đông Thâm hơi đăm chiêu: "Không, có lẽ không liên quan tới cô ấy."

"Không thể là Quý Phi sao? Có thể cô ta đã Lục Khởi Bạch mua chuộc. Nếu là cô ta, muốn giành được thông tin mới nhất từ ekip không phải là không thể."

Lục Đông Thâm nghĩ mãi rồi lắc đầu.

"Dù có thế nào, có người để loại trừ cũng dễ xử hơn, chuyện này tôi sẽ điều tra." Dương Viễn nhận trách nhiệm.

"Cũng không cần cố tình điều tra. Sản phẩm mới bán chạy, người tiết lộ công thức chắc chắn đang hoang mang. Mấy hôm nay cậu cứ để ý những người trong ekip tạo hương là được, chắc chắn là một nhà điều chế hương không quá nổi bật trong số họ." Lục Đông Thâm phân tích: "Một người chưa quá cao lại chưa quá thấp sẽ rất muốn leo lên cao, thường vào lúc này sẽ bị người ta lợi dụng."

Dương Viễn gật đầu.

"Còn về thuốc lá, người có thể ra tay tám chín phần là người của phòng Thư ký, lợi dụng Hạ Trú không có mặt ở Skyline để đổi thuốc."

Dương Viễn lập tức nghĩ tới Cảnh Ninh. Tới đây, Lục Đông Thâm nói: "Cảnh Ninh cùng lắm chỉ có thể làm chuyện đăng ảnh lên mạng. Làm nhiều thêm, cô ấy chưa chắc vượt qua được cửa ải tâm lý của mình."

"Lúc trước Hạ Trú có vạch trần Cảnh Ninh là người của Lục Khởi Bạch." Dương Viễn nhắc nhở anh.

"Tôi biết mà." Lục Đông Thâm hạ giọng: "Tôi tin những gì Hạ Trú nói."

Dương Viễn chửi thề: "Tên Lục Khởi Bạch này rốt cuộc đã mua chuộc bao nhiêu người!"

"Người của phòng Thư ký cũng chưa chắc đã bị mua chuộc." Lục Đông Thâm sửa chữa lại: "Lục Khởi Bạch giỏi nhất là thấy khe hở thì đâm vào, có lẽ khi phòng Thư ký cầm bao thuốc cũng không biết đã bị tráo đổi. Không phải ai cũng có một cái mũi như Hạ Trú, nên không ngửi ra được."

"Nhưng bên cạnh cậu cứ giữ một người của Lục Khởi Bạch là quá nguy hiểm, phải đuổi Cảnh Ninh đi mới được." Dương Viễn đưa ra đề nghị.

Lục Đông Thâm cọ cọ đầu điếu thuốc trong tay lên sàn đá cẩm thạch, nói: "Cứ giữ lại, vẫn có ích."

Nếu người trong cuộc đã nói như vậy, Dương Viễn hiểu mình có phí lời thêm cũng không ích gì. Đầu óc của Lục Đông Thâm luôn nghĩ nhanh hơn người bên cạnh. Người khác nghĩ ra mười bước, có khi anh đã nghĩ được một trăm bước rồi. Tuy rằng anh ấy không rõ Lục Đông Thâm muốn giữ Cảnh Ninh bên cạnh để làm gì, nhưng chắc chắn không phải công cốc.

Dương Viễn thấy anh cứ cầm mãi điếu thuốc trong tay không hút cũng phí hoài, bèn giật lấy ngậm vào miệng, châm lửa. Lục Đông Thâm cũng mặc kệ cho Dương Viễn giật lấy, không lấy thêm điếu khác nữa. Lồng ngực anh cứ như bị mèo cào, không thể yên được.

"Cậu có từng nghĩ rằng..." Nghĩ đi nghĩ lại Dương Viễn vẫn nói ra suy nghĩ của mình: "Nếu Hạ Trú bị tổn thương, cô ấy sẽ ân đoạn nghĩa tuyệt với cậu thì sao?" Việc Hạ Trú hợp tác diễn xuất chỉ là suy đoán của anh ấy, lỡ không phải thì sao? Lỡ như Hạ Trú tàn nhẫn thật thì sao?

Tuy rằng anh ấy suốt ngày oán thán Lục Đông Thâm bị Hạ Trú mê hoặc đến thần hồn điên đảo, cũng thường không khách khí với Hạ Trú cho lắm. Nhưng thật ra trong lòng anh ấy vẫn rất thừa nhận Hạ Trú, thời buổi này những cô gái sống rộng rãi phóng khoáng như vậy không còn nhiều nữa. Hai người họ thật sự chia tay như vậy thì cũng đáng tiếc lắm.

Lục Đông Thâm thành thật trả lời: "Từng nghĩ."

Dương Viễn sững sờ nhìn anh.

"Nhưng biết rõ mình có thể sẽ ngã đến tan nát xương cốt còn nhất quyết kéo cô ấy cùng chết theo ư?" Lục Đông Thâm nhìn về phía ánh đèn xa xa, đôi mắt tối như một vũ trụ hồng hoang: "Suy nghĩ của đàn ông và phụ nữ là khác nhau. Tôi có thể cùng cô ấy chết, nhưng không muốn cô ấy cùng tôi diệt vong. Tôi chỉ muốn cô ấy được chăm sóc. Còn về sau này... Tôi là đàn ông mà, đợi cô ấy đến lúc nào chẳng được. Một người con gái, không thể phí hoài tuổi xuân."

Dương Viễn hiểu ra.

Đây có lẽ là những tâm sự mà đàn ông và phụ nữ khó thỏa hiệp với nhau nhất. Khi gặp nguy hiểm, đàn ông luôn muốn đẩy người phụ nữ trong lòng mình ra, nhưng phụ nữ thì lại muốn cùng người đàn ông mình yêu cùng chung hoạn nạn. Quyết tâm đó là đáng khen ngợi, nhưng một khi gặp phải chuyện sống chết lớn lao, điều đàn ông nghĩ đến đầu tiên vẫn là giữ mạng sống cho người con gái của mình.

Thấy anh lại rơi vào im lặng, Dương Viễn cũng không biết nên an ủi thế nào, rất lâu sau mới nói: "Cậu ấy à... Haizz, bây giờ việc quan trọng nhất là dưỡng thương. Vết thương không nông đâu. Em gái Hạ Trú của tôi đúng thật là... Haizz..."

Những tiếng thở dài não nề cứ nối đuôi nhau vang lên.

Một lúc sau, cuối cùng Lục Đông Thâm cũng lên tiếng, giọng hơi khàn: "Dương Viễn, có phải tôi vô dụng lắm không?"

"Hả?"

Câu này phải trả lời thế nào? Dương Viễn miệng ngậm điếu thuốc, lắc đầu. Anh ấy chưa từng liên hệ từ này với Lục Đông Thâm bao giờ.

"Tôi nhớ cô ấy quá rồi." Lục Đông Thâm nói câu ấy bằng một tông giọng rất thấp, rất thấp.

Nhớ đến nỗi cả cơ thể đều đau đớn, dường như mỗi một tế bào đều đang co rút gọi tên cô: Bé con...

~Hết chương 345~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 346: Em Quá Đề Cao Giá Trị Của Bản Thân Rồi

Lục Khởi Bạch bóp nát chiếc ly đế cao trong tay, rượu vang hòa trộn cùng mảnh vụn thủy tinh dính đầy tay. Lát sau Cảnh Ninh mới nhìn thấy thứ dính ướt tay anh không chỉ có rượu vang mà còn có máu.

Lục Khởi Bạch không có động thái gì, cũng tựa như không biết đau, đứng trước cửa sổ, sống lưng thẳng tắp như cứng đờ. Cảnh Ninh đứng phía sau anh một lúc lâu, nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng vẫn xách hộp bông băng ra.

Không thể oán ông trời, trách người ta, nên mắng nên chửi chỉ có bản thân thôi. Có mấy lần Cảnh Ninh muốn mắng cho mình tỉnh, thậm chí thức tỉnh bản thân. Nếu muốn một người như Lục Khởi Bạch biết thỏa mãn thì trên thế giới này đã chẳng có trắng đen thị phi nữa. Nhưng thấy anh cố nhịn cơn phẫn nộ, hụt hẫng và nản chí, chẳng hiểu sao trái tim cô lại đau nhói?

Bên tai cô vẫn vang vọng câu nói của Lục Khởi Bạch: Anh thích chị em...

Còn nữa, vào một buổi bình minh nào đó, khi sắc trời chỉ tờ mờ sáng, Lục Khởi Bạch như đang nằm mơ. Đôi mày nhíu chặt và vầng trán lấm tấm mồ hôi cho thấy ở trong giấc mơ anh đang rất đau khổ. Anh lẩm bẩm ngắt quãng: Đừng ép tôi... Cô mơ màng tỉnh giấc, đang định đứng lên thì anh vô thức ôm chặt lấy cô, van vỉ: Cảnh Ninh... Cảnh Ninh... Đừng đi.

Cô nên hận anh.

Tên ác ma này đã một tay hủy hoại cuộc sống phẳng lặng của cô. Thậm chí có lúc cô nghĩ, tốt nhất đi ra ngoài anh nên bị xe đâm chết, sau đó cô sẽ được giải thoát hoàn toàn.

Lục Khởi Bạch nhìn ra phong cách đang giằng xé giữa cuối thu đầu đông ngoài cửa sổ, ánh mắt cũng lạnh như bức tường xám ngậm sương. Ngay sau đó, anh chợt cảm thấy lòng bàn tay lành lạnh. Anh cúi đầu nhìn xuống, Cảnh Ninh đang dùng oxy già rửa lòng bàn tay cho anh.

Từng mảnh thủy tinh găm trong da thịt được cô cẩn thận gắp ra, sau đó rửa sạch và khử trùng.

Lục Khởi Bạch đứng đó không nhúc nhích, chỉ nhìn cô như vậy, trên gương mặt thâm trầm lóe lên chút dịu dàng rất khó phát hiện.

Cảnh Ninh cũng không ngẩng đầu lên nhìn anh, lặng im xử lý vết thương cho anh.

Ánh đèn đường bên ngoài tiểu khu chợt lóe sáng. Màu vàng ấm áp được bao bọc trong từng thiết kế đèn lồng bằng sắt, trải thành những vòng sáng tròn dọc theo con đường thẳng u tối. Lục Khởi Bạch có vẻ đã quen thuộc với việc này sau nhiều lần tới đây về đêm.

Thi thoảng gặp các cô bác hàng xóm, họ cũng rất tò mò hỏi: Sống với nhau bao lâu rồi? Dần dà cũng nên tính chuyện kết hôn đi, yêu đương cũng được nhưng đừng yêu lâu quá. Cậu đó cũng sáng sủa điển trai, rất xứng đôi với cháu.

Xử lý xong vết thương, khi Cảnh Ninh quay người rời đi, Lục Khởi Bạch liền giữ cánh tay cô lại, lực không quá mạnh, khác với vẻ hung hăng mọi lần. Anh chỉ kiểm soát như thế, nhiệt độ trên ngón tay thấm vào da thịt qua lớp áo ngủ. Anh cũng không nói gì, chỉ im lặng nhìn cô.

Trong mối quan hệ giữa hai người, Lục Khởi Bạch xưa nay luôn là người đòi hỏi, có thể yên tĩnh và dịu dàng như bây giờ quả thực là lần đầu tiên. Cảnh Ninh không nhịn được, lên tiếng: Lục Khởi Bạch, anh dừng tay đi.

Một câu nói khiến sắc mặt Lục Khởi Bạch lại nhuốm một lớp băng. Anh hơi nheo mắt: "Em đang xem tôi như trò cười hay đang thương hại anh vậy?"

"Anh và Lục Đông Thâm dẫu gì cũng có quan hệ huyết thống, hà tất phải tranh giành người sống kẻ chết như vậy?"

"Tôi không tranh em nghĩ Lục Đông Thâm sẽ buông tha cho tôi sao?" Lục Khởi Bạch cười khẩy: "Tôi còn hiểu anh ta hơn bất kỳ ai, anh ta cũng giống như bác trai của tôi, ăn thịt người không nhả xương. Giẫm vào vũng nước đục Lục Môn này, đừng ai hy vọng có thể rút lui an toàn."

Anh không ngờ rằng Lục Đông Thâm lại cảnh giác như vậy, những tưởng còn vướng bận chuyện của Hạ Trú, chí ít anh ta có thể buông lỏng cảnh giác với Trường Thịnh. Không ngờ trong cuộc chiến tranh đoạt quyền lực này, Lục Đông Thâm vẫn một tay cắt đứt động cơ của anh. Chỉ một chút nữa thôi, anh sẽ có thể thanh trừng Thai Tử Tân khỏi Hội đồng quản trị.

Bây giờ anh đã rất chắc chắn, chuyện anh ngấm ngầm thu mua cổ phiếu của Trường Thịnh đã bị Lục Đông Thâm biết, nếu không anh ta đã chẳng ra tay giúp Thai Tử Tân.

Cảnh Ninh giằng ra khỏi tay anh, ngước mắt lên: "Việc ngồi được lên chiếc ghế quyền lực quan trọng đến vậy sao?"

"Em đùa sao?" Lục Khởi Bạch nhìn cô vẻ nực cười, một thứ không quan trọng ai lại liều mạng sứt đầu mẻ trán để tranh giành chứ?

"Lợi ích còn quan trọng hơn mạng người ư?" Cảnh Ninh tuy không hiểu quá nhiều chuyện, nhưng việc Thai Nghiệp Dương vô duyên vô cớ ngồi tù, cô luôn cảm thấy không tránh khỏi liên quan đến Lục Khởi Bạch.

"Em định nói gì?" Ánh mắt Lục Khởi Bạch lạnh nhạt.

Cảnh Ninh nhìn anh chằm chằm một lúc lâu rồi hỏi: "Nếu có một ngày phải lấy mạng của tôi để đổi lấy lợi ích của anh thì sao?"

Cô luôn sinh lòng trắc ẩn, hoặc hy vọng có thể nhìn thấy một tia sáng trong lúc tuyệt vọng. Bởi vì càng ở bên nhau lâu ngày, cô càng có thể nhìn thấy những khuôn mặt khác của Lục Khởi Bạch.

Có lúc anh sẽ không làm gì cả, chỉ tìm một cuốn sách trên giá sách của cô, ngồi cả chiều trên sofa, cực kỳ yên tĩnh. Ánh nắng chiều hắt lên mái tóc và cổ áo của anh, dịu dàng vô cùng. Lần đó cuốn anh đọc lâu nhất là một cuốn truyện tranh cô sưu tầm: Doraemon.

Cô đang nghĩ, nếu anh không phải Lục Khởi Bạch, mà chỉ là một người đàn ông rất bình thường thì tốt biết bao.

Có lẽ Lục Khởi Bạch không ngờ Cảnh Ninh lại đột ngột hỏi như vậy. Anh sững sờ một lúc lâu, sau đó khóe môi mới ẩn hiện nụ cười: "Cảnh Ninh, tôi thấy em đánh giá quá cao giá trị của bản thân mình rồi."

***

Thai Nghiệp Phàm uống say khướt.

Khi Trần Du tới quán bar, cả người Thai Nghiệp Phàm đã gục xuống ghế sofa, chìm hẳn trong ánh đèn mờ mờ chớp nháy. Xung quanh còn có đám bạn bè xấu mà thường ngày cùng anh ăn chơi, cũng uống đến ngả nghiêng.

Pub không phải là kiểu quán bar sạch sẽ. Những cô gái tới đây chơi bời ánh mắt đều rất nhanh nhạy, bàn nào có tiềm lực nhất là len lỏi vào bàn đó.

Có hai cô gái ăn mặc nóng bỏng đang ra sức dính vào Thai Nghiệp Phàm. Thai Nghiệp Phàm dùng sức đẩy họ ra, miệng lẩm bẩm: Đi ra, bạn gái tôi sắp đến rồi, cô ấy xinh đẹp lắm, xinh hơn các cô...

Trần Du tiến lên, không nói không rằng túm lấy tai Thai Nghiệp Phàm, đau tới nỗi anh kêu lên inh ỏi. Hai cô gái kia thấy vậy vội chạy tán loạn.

Thai Nghiệp Phàm tuy say mơ màng nhưng vẫn nhìn rõ Trần Du. Anh mừng rỡ ngồi dậy, ôm chặt lấy cô: "Em tới rồi, anh còn tưởng em không cần anh nữa..."

Trần Du thật sự muốn giả vờ không quen biết anh.

Nửa tiếng trước, anh gọi điện thoại cho cô, khóc rưng rức, đại ý là con người sống quá mệt mỏi, khiến Trần Du sợ hết hồn không dám khinh suất, lỡ xảy ra án mạng thật thì phải làm sao?

Vì chuyện sản phẩm mới, Trần Du cũng đã lạnh nhạt Thai Nghiệp Phàm không ít ngày. Khi phòng thực nghiệm đóng cửa, Thai Nghiệp Phàm gần như cách vài ba hôm lại tới đợi bên ngoài, thậm chí còn chuẩn bị cả nước và lương khô, khiến mấy người khác cảm thấy không đành lòng: Tàm tạm thế được rồi, vả lại chuyện này cũng đâu phải do cậu ấy gây ra. Một cậu chủ ăn sung mặc sướng từ nhỏ mà chạy tới đây tự chuốc lấy nhục nhã như vậy thật không dễ dàng gì.

Thật ra Trần Du cũng thương, nhưng vẫn cứng đầu cứng cổ: Không được, tôi phải thể hiện rõ lập trường của mình với Hạ Trú.

Cái ôm của Thai Nghiệp Phàm rất chặt chẽ, suýt nữa khiến Trần Du không thể thở nổi. Mấy anh chàng uống say nghiêng ngả bên cạnh cũng đã có ý thức, lần lượt nhìn về phía Thai Nghiệp Phàm và cười: Cậu chủ Thai, gái của cậu đấy à, cũng đứng đắn nhỉ?

Thai Nghiệp Phàm lảo đảo tiến lên lần lượt đá bọn họ: Gái cái gì mà gái? Ăn nói sạch sẽ một chút! Bạn gái của tôi... Đây là bạn gái của Thai Nghiệp Phàm này!

Trần Du nghe được câu này, chẳng hiểu sao trong lòng chợt nóng bừng...

~Hết chương 346~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 347: Sau Này Con Sống Trong Nhà Họ Nhiêu

Trở về xe, Trần Du không lập tức lái đi ngay. Cô mua một chai nước khoáng rồi đổ vào người Thai Nghiệp Phàm đang nằm bẹp ở ghế sau.

Thai Nghiệp Phàm giật mình gần như tỉnh rượu, sau đó lại tiếp tục mơ mơ màng màng nhìn bốn phía xung quanh, thấy Trần Du đứng ngoài cửa xe, nét mặt khó đăm đăm, anh bỗng lắp bắp: "Em... Em tới rồi à?"

"Thai Nghiệp Phàm! Anh làm vậy nghĩa là sao? Bây giờ Trường Thịnh rơi vào tình cảnh nào rồi? Anh tự nhìn lại anh xem!"

Thai Nghiệp Phàm ngây người nhìn cô rất lâu, sau đó giơ tay vuốt mặt. Một lúc lâu sau, anh dựa vào ghế xe, mặc kệ chiếc áo vest ngoài đã ướt rượt, lẩm bẩm nói: "Bây giờ anh còn có thể làm gì? Bố mất rồi, mẹ và anh trai cũng ngồi tù rồi... Bây giờ Trường Thịnh..."

"Nếu Thai Tử Tân cũng suy sụp như anh thì chắc Trường Thịnh sập từ lâu rồi!" Trần Du phẫn nộ: "Anh trai anh vào trong đó rồi, anh chính là trụ cột còn lại của nhà họ Thai! Nhưng anh đã làm được gì? Ngày ngày uống rượu mua vui, để em gái ở ngoài gánh vác. Thai Nghiệp Phàm, anh có còn là đàn ông nữa không? Anh còn mặt mũi ngồi uống rượu?"

Thai Nghiệp Phàm cúi gằm xuống, giống như dây cà ủ rũ, rất lâu không nói năng gì.

"Người đàn ông em thích không phải như vậy." Trần Du lạnh lùng: "Anh cũng biết trước kia em thích Lục Đông Thâm đến mức nào đấy. Là

thích diện mạo và tiền bạc của anh ấy ư? Không phải! Em thích khí phách của anh ấy, là khí phách đánh không đổ, bại không nản. Đó là sức mạnh khiến phụ nữ sùng bái, là sức mạnh khiến phụ nữ cảm nhận được sự an toàn. Anh nói anh thích em, muốn em làm bạn gái của anh. Thai Nghiệp Phàm, bây giờ ngày ngày anh say bí tỷ không cầu tiến, có tư cách gì bảo em đi theo anh?"

Thai Nghiệp Phàm ngẩng đầu, ngây ngốc nhìn cô và hỏi: "Em sẽ đi theo anh sao?"

"Đi theo anh uống gió Tây Bắc à?" Trần Du lạnh lùng quát.

"Không không không..." Thai Nghiệp Phàm kéo cô lại: "Anh có thể nuôi em, anh có tiền, anh nuôi được em, sẽ không để em chịu khổ."

"Sau đó ngồi hít gió trời mà sống?" Trần Du không khách khí, nhưng cũng không hất tay anh ra: "Người đàn ông em cần là người có thể cùng em phấn đấu, chứ không phải một phế vật hút máu của gia đình. Thai Nghiệp Phàm, anh không thích làm ăn cũng không sao, nhưng anh phải làm một việc gì đó! Em không quan tâm anh kiếm được bao nhiêu tiền, quan trọng là anh tích cực đối mặt với khó khăn, khắc phục khó khăn chứ không phải là né tránh, điều em quan tâm là thái độ của anh khi làm việc. Khi bố anh còn sống, anh chơi bời lăng nhăng thì người ta cũng chẳng nói được gì. Bây giờ bố anh không còn nữa, chẳng phải anh đang bòn rút sức lực của Thai Tử Tân ư? Cô ấy không phải lấy chồng à? Cứ mãi mãi cô độc chiến đấu như thế? Phải, em không thích em gái anh, nhưng Trường Thịnh phải có một người như cô ấy mới được!"

Thai Nghiệp Phàm bị cô nói một thôi một hồi, dĩ nhiên vừa xấu hổ vừa ngượng ngùng, rất lâu sau mới mấp máy môi: "Vậy... nếu anh phấn chấn trở lại, em sẽ theo anh đúng không? Không phải vì anh là người nhà họ Thai mà tảng lờ anh đúng không?"

Trần Du thấy dáng vẻ đáng thương của anh, quả thực vừa giận vừa buồn cười, hắng giọng nói: "Em cho anh thời gian một năm, chỉ một năm thôi. Anh cố gắng mà tu tỉnh làm ăn. Em không cần biết anh làm được ra thành tích gì, chỉ cần anh tập trung vào công việc, em sẽ đi theo anh."

Nói xong câu này, chính bản thân cô cũng giật mình. Vậy là sao? Trong chuyện tình yêu này cô vẫn luôn nghĩ rất thực tế, sao có thể cho tên phá gia chi tử này một cơ hội chứ? Thật ra hôm nay cô định chấm dứt hoàn toàn với anh, nói với anh rằng: Em thật sự chịu không nổi một người đàn ông không chịu cầu tiến.

Khi cô hối hận thì đã muộn, Thai Nghiệp Phàm túm lấy tay cô, nét mặt kích động: "Em nói rồi đấy nhé, một năm! Em sẽ cho anh một năm, anh nhất định sẽ không khiến em thất vọng... Tiểu Du, em đợi anh, không được đi theo gã đàn ông khác đâu."

Trần Du thấy mình cứ thế bước lên thuyền giặc, tức giận giậm chân: "Tiểu Du cái gì chứ? Còn có tôm khô chắc*? Gọi em là Trần Nam Nam, hoặc gọi em là Nam Nam cũng được!"

*Tiểu Du đồng âm với cá con.

"Hả?"

"Trần Du là tên sau này em đổi lại, tên thật của em là Trần Nam Nam!"

Đúng là quái đản mà, trước kia Hạ Trú liên tục gọi cô là Trần Nam Nam, cô thậm chí còn muốn đánh chết Hạ Trú. Bây giờ Hạ Trú không còn ở đây, cô bỗng dưng nhớ những ngày cô ấy gọi mình: Trần Nam Nam... Trần Nam Nam.

***

Khi Hạ Trú tỉnh lại, vừa hay nhìn thấy khuôn mặt Tưởng Tiểu Thiên sắp dính sát vào mặt mình, ngay sau đó thì nghe thấy thằng bé kích động reo lên: "Tỉnh rồi! Tưởng gia của em tỉnh rồi! Em đã bảo là chị ấy sẽ tỉnh lại mà, mí mắt động đậy rồi..."

Một giây sau, Tưởng Tiểu Thiên đang hứng chí bị một bàn tay túm ra xa. Là Nhiêu Tôn: "Nhỏ tiếng một chút được không? Hét cái gì mà hét? Cô ấy vừa tỉnh lại không chịu được ồn ào vậy đâu! Em tránh qua một bên đi!"

Tưởng Tiểu Thiên bị đẩy đến loạng choạng. Nhiêu Tôn nhân cơ hội ấy ngồi xuống cạnh cô, quan tâm: "Thế nào rồi? Vết thương còn đau không?"

Hạ Trú cảm thấy đầu óc mình trống rỗng trong khoảnh khắc, nằm yên trên giường mà như nằm giữa một nhúm bông. Rất lâu sau, một vài ký ức mới đột ngột xông tới. Cô há hốc miệng, nhất thời không phát ra một âm thanh nào, cổ họng đau nhức.

Cô gắng gượng định ngồi dậy. Nhiêu Tôn thấy thế vội vàng đỡ cô rồi nhét một chiếc gối rộng dài ở sau lưng cô, miệng lẩm bẩm: Cẩn thận chút, cẩn thận chút.

Vừa dựa vào, bả vai đã nhói đau, là nhát dao cô đâm mạnh đó. Vết thương đã được băng bó và bôi thuốc rồi. Cô ngước mắt lên, vô tình chạm phải hình bóng Nguyễn Kỳ đứng bên cạnh cửa sổ. Cô ấy tựa vào đó, chỉ đứng nhìn cô, không tiến lên.

Tuy rằng cách xa một quãng nhưng Hạ Trú vẫn cảm thấy Nguyễn Kỳ có phần lạc lõng.

Cô nhìn bốn phía xung quanh.

Căn phòng này là của Nhiêu Tôn. Bây giờ cô đang ở nhà họ Nhiêu sao?

Sao lại tới đây?

Nhiêu Tôn nhìn ra được sự nghi hoặc của cô, giơ tay vuốt lại mái tóc rối bời của cô rồi khẽ nói: "Từ lúc ở hội trường đi ra, em đã ngất xỉu."

Tưởng Tiểu Thiên đứng bên ríu rít bổ sung: "Hai ngày rồi đấy gia, chị đã ngủ trọn vẹn hai ngày rồi. Em còn tưởng sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa chứ."

Nhiêu Tôn quay đầu trừng mắt: "Không nói gì thì chết hả?"

Tưởng Tiểu Thiên lập tức im bặt.

Hạ Trú dã ít nhiều có ấn tượng. Hình tượng trở về xe là cô không còn biết gì nữa. Đầu óc choáng váng nặng nề, nhưng cô vẫn không quên hỏi Tưởng Tiểu Thiên: "Sao em lại tới được đây?"

Tưởng Tiểu Thiên gãi đầu gãi tai, ấp a ấp úng: "À thì... Tưởng gia có nạn, Tưởng Tiểu Thiên em dĩ nhiên phải khẩn trương tới đây, vào núi đao xuống biển lửa quyết không từ nan."

Hạ Trú chỉ mải để ý tới cơn đau trên vết thương, cũng không hỏi nhiều xem tại sao nó biết cô gặp nạn. Thấy vậy Nhiêu Tôn căng thẳng nói: "Để anh gọi bác sỹ tới xem vết thương ra sao, lại đau rồi phải không? Em nói em có ngốc không hả..." Sau câu nói cuối cùng thấy Hạ Trú nhíu mày, anh cũng không càm ràm tiếp nữa.

"Em không sao." Một lưỡi dao thôi mà? Năm xưa khi giúp Đàm gia tranh giành địa bàn, vết thương trên người còn nghiêm trọng hơn đây nhiều.

Cửa phòng bật mở, là Nhiêu Cẩn Hoài và Kiều Trân nghe thấy động tĩnh đi vào. Thấy Hạ Trú đã tỉnh, Kiều Trân rảo bước tới trước. Nhiêu Tôn

thấy vậy cũng nhường chỗ.

"Con bé này, không đau à? Cứ thế đâm vào người mình một dao? Con không thấy đau nhưng bác còn thấy đau đấy." Kiều Trân ngồi xuống, vừa nói được mấy câu hốc mắt đã đỏ ửng lên.

Nhiêu Cẩn Hoài không tiến lên, mà ngồi xuống sofa, nhưng rõ ràng đang tức giận, sắc mặt rất tệ.

Hạ Trú thấy ấm lòng, nhẹ nhàng kéo tay Kiều Trân qua: "Bác gái, con không sao."

"Không sao? Vậy khi nào mới là có sao? Mấy hôm nay con làm bác sợ muốn chết. Con nhìn con bây giờ xem, mặt cắt không còn hột máu." Kiều Trân vừa giận vừa lo, quay đầu quát Nhiêu Tôn: "Chẳng phải con đi theo sao? Sao lại để con bé bị thương nặng như vậy?"

Nhiêu Tôn liên tục xin lỗi: Vâng vâng vâng, mẹ, con sai rồi...

Lòng Hạ Trú thắt lại hết lần này đến lần khác. Cô liếc nhìn Nhiêu Cẩn Hoài, vừa liếc đã bị giật mình bởi sắc mặt khó coi của ông. Cô đang định quay đi thì Nhiêu Cẩn Hoài lên tiếng: "Từ nay về sau con ở lại nhà họ Nhiêu cho bác, không được phép đi đâu hết!"

~Hết chương 347~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 348: Tôi Thích Anh

Khi tất cả đang vây quanh Hạ Trú, Nguyễn Kỳ gọi Nhiêu Tôn ra ngoài.

Buổi chiều có nắng thu, nhưng những cơn gió lạnh vừa thổi qua đã làm bầu không khí nhuộm chút lạnh lẽo. Vườn nhà họ Nhiêu được cắt sửa vô cùng tỉ mỉ. Màu lá phong đỏ rực, màu lá hòa vàng ruộm trở thành phong cảnh đẹp nhất điểm xuyết cho cả khu vườn. Ngay gần đó có một hòn đá Thái Hồ nặng khoảng vài tấn đứng sững đó, thoạt nhìn giống như hình vạn mã phi nước đại, sống động như thật.

Nghe nói ông Nhiêu rất yêu đá Thái Hồ, sưu tập khắp bên mình. Mỗi khi có dòng nước chảy qua những nếp nhăn hình thành qua nhiều năm tháng dạn dày, lại vang lên những tiếng róc rách rất êm tai. Nếu hỏi quý hiếm như vậy nơi nào có: Hai bên bờ Thái Hồ, thôn Bạch Hiện. Nhà họ Nhiêu đã vượt ngàn dặm xa xôi tới chọn đá rồi vận chuyển đá. Đá Thái Hồ đa phần là đá trắng, đá vàng cực kỳ hiếm gặp. Mà tảng đá đứng trong nhà họ Nhiêu lại là đá vàng.

Nguyễn Kỳ đi tới bức "Tuấn mã" thì dừng bước, ngẩng đùa ngắm nhìn tảng đá Thái Hồ này qua làn sương mờ do những dòng nước bắn lên.

Nhiêu Tôn chỉ coi như ra ngoài đi dạo loanh quanh, không nghĩ về hướng nào khác. Anh ngồi xuống bồn hoa bên cạnh, rút bao thuốc ra. Nhưng anh vừa ngậm điếu thuốc lên, người làm vườn đang phụ trách quét tước gần đó đã đi tới, lập tức giật lấy: "Chỗ này không được hút thuốc, đây là quỷ định của ông nhà, cậu chủ đâu phải không biết."

Đây không phải lần đầu tiên Nhiêu Tôn bị ăn mắng ở nhà nữa, nhất là trong quá trình va chạm với những người làm vườn. Được làm việc ở nhà họ Nhiêu đều là những người có tuổi, rất tận tụy và tuân thủ quy định. Cho dù là Nhiêu Tôn vi phạm quy định thì họ cũng không nể tình.

Bình thường trách thì trách nhưng khi bị người ta mắng trước mặt Nguyễn Kỳ, Nhiêu Tôn dĩ nhiên cảm thấy mất thể diện, bèn gào lên phía sau người làm vườn đó: "Thái độ gì thế hả? Còn định làm việc ở nhà họ Nhiêu không?"

Kết quả, người đó hoàn toàn tảng lờ anh, kết cục của điếu thuốc kia là bị giẫm nát một cách vô tình rồi bị ném vào sọt rác.

Nguyễn Kỳ quay đầu nhìn sắc mặt đỏ bừng rồi lại chuyển sang trắng bệch của Nhiêu Tôn. Nếu là bình thường, cô có thể bật cười, nghĩ bụng một cậu chủ kiêu ngạo hống hách như vậy mà ở nhà lại bị người giúp việc chửi đến mức đó cũng coi như hiếm có khó tìm rồi. Nhưng bây giờ, cô không có tâm trạng để cười.

Ánh nắng soi rõ vết sẹo trên trán anh, được để lại sau vụ tai nạn lần trước. Đã biết bao lần anh soi gương và nghiến răng nghiến lợi: Bà nó chứ, vết sẹo này sao không để lại trên mặt Lục Đông Thâm?

Nhưng Nguyễn Kỳ hiểu anh chưa bao giờ thật sự oán trách, cho dù anh là một người bình thường cực kỳ để ý đến diện mạo của mình, bởi vì ở trong lòng anh, có lẽ vết sẹo này để lại là vì Hạ Trú.

Thấy Nguyễn Kỳ cứ nhìn mình chằm chằm, anh ngượng ngập hắng giọng: "Đám làm vườn này đều là những người giỏi chăm các loại sâm cỏ đặc biệt hiếm có, thế nên được bố tôi chiều đến quên cả phép tắc rồi. Không cần họ điên lên, sớm muộn cũng có một ngày tôi đuổi hết, bắt họ đi uống gió Tây Bắc!"

Đúng là mấy lời trẻ con.

Càng tiếp xúc lâu với Nhiêu Tôn, Nguyễn Kỳ càng hiểu tính cách của anh, điển hình của kiểu mạnh miệng yếu lòng.

“Tôi phải đi rồi.” Nguyễn Kỳ khẽ nói một câu.

Nhiêu Tôn những tưởng cô định quay về nơi ở của mình, bèn đút bao thuốc vào túi và nói: “Không cần về gấp vậy, tối nay ăn cơm ở chỗ bố mẹ tôi đi. Mẹ tôi biết cô thích ăn món gà hạt dẻ nên đã dặn đầu bếp đặc biệt chuẩn bị.”

“Nhiêu Tôn, tôi nói là tôi phải đi rồi.” Nguyễn Kỳ nhìn anh, nói rất nghiêm túc.

Nhiêu Tôn sững người, lát sau đứng lên, nhìn xuống cô và hỏi: “Cô có ý gì? Đi? Đi đâu chứ?”

Bờ môi Nguyễn Kỳ mấp máy, vốn dĩ định nói là đi đâu cũng được, tóm lại tôi không muốn ở đây nữa, nhưng sau khi đối diện với ánh mắt chất vấn của Nhiêu Tôn, câu buột miệng ấy lại biến thành: “Tôi phải đi kiếm một chuyến nguyên liệu, thế nên phải rời xa một thời gian.”

Một lý do nghe rất hợp tình hợp lý, nhưng Nhiêu Tôn nhíu mày: “Không được, cô là con gái, đi kiếm nguyên liệu gì chứ? Sau này đừng làm nghề này nữa, quá nguy hiểm. Nếu muốn làm việc, Hoa Lực đâu phải không có bộ phận phù hợp, cô vào thẳng Hoa Lực chẳng phải là được rồi ư?”

“Toàn là mấy nguyên liệu tôi từng khai thác rồi thôi, tuyến đường quen thuộc nên cũng không có gì nguy hiểm. Bắt tôi tới văn phòng làm một nhân viên công sở, tôi không thích ứng được.”

“Vậy cô có thể…”

“Anh có thích tôi không?” Nguyễn Kỳ ngắt lời anh, bất thình lình hỏi một câu như vậy.

Nhiêu Tôn ngẩn ra, nhìn Nguyễn Kỳ rất lâu không trả lời.

“Tôi hiểu rồi.” Nguyễn Kỳ khẽ nói.

Thích một người là rất tự nhiên, ở trong ánh mắt, xuất phát từ trái tim. Cho dù chỉ là một thoáng ngập ngừng thì cũng không gọi là thích nữa.

Khóe môi Nhiêu Tôn khẽ động, muốn nói gì đó nhưng lại không biết phải nói gì. Nhưng Nguyễn Kỳ thì cười khẽ, ngồi lên bồn hoa: “Tôi thích anh.”

Nhiêu Tôn nghe được câu này thì có phần bối rối: “Nguyễn Kỳ, tôi…”

“Anh cũng không cần phải áp lực, tôi thích anh là chuyện của tôi, nói ra chỉ bởi tôi không muốn cứ giấu giếm mãi, khó chịu lắm.” Nguyễn Kỳ cười khổ.

Nhiêu Tôn ngồi xuống bên cạnh cô, trầm mặc rất lâu rồi mới nói: “Thật ra khoảng thời gian này tôi cũng từng nghĩ về vấn đề của chúng ta, rằng giữ cô lại bên cạnh rốt cuộc là vì lý do gì. Nguyễn Kỳ, tôi có thiện cảm với cô, nhưng, hình như vẫn chưa đến mức được gọi là thứ tình cảm sâu sắc. Tôi nói như vậy quả thực rất khốn nạn, hơn nữa tôi đúng là khốn nạn như vậy. Nếu hôm nay cô không nhắc đến, tôi nghĩ, tôi vẫn còn tiếp tục hồ đồ.”

Nguyễn Kỳ nghe mà từng cơn buồn bã tràn qua trong lòng, nhưng nụ cười luôn giữ trên khuôn mặt: “Cũng không có gì, thật ra anh nói đúng, cả hai chúng ta đều chưa đến mức không có đối phương không sống nổi, tình cảm còn chưa sâu đậm đến vậy.”

Không chỉ Nhiêu Tôn, nếu bắt bản thân cô nói mình yêu Nhiêu Tôn đến mức nào thì cô cũng không nói ra được. Chỉ là thích được nhìn thấy anh, thích được ở bên cạnh anh.

Nhiêu Tôn nhìn Nguyễn Kỳ, trong lòng chẳng hiểu sao lại nhói đau. Trước kia anh không nghĩ nhiều như vậy, cũng không nghĩ sâu như vậy. Anh không gạt Nguyễn Kỳ, thiện cảm chắc chắn là có, nhưng nếu nói phải cho cô một lời hứa hẹn thì anh không làm được, chí ít bây giờ không làm được.

"Tôi không muốn lừa gạt cô, ở trong lòng tôi, Hạ Trú vẫn là quan trọng nhất."

"Ừm, tôi hiểu."

Thật ra cô hiểu từ lâu rồi, chỉ là vẫn nghĩ biết đâu lâu dần tình cảm của anh với Hạ Trú sẽ nhạt dần. Nhưng hôm đó ở buổi họp báo, khi Hạ Trú đâm con dao ấy xuống, cô nhìn thấy rất rõ, Nhiêu Tôn chỉ hận không thể đốt một mồi lửa thiêu rụi cả hội trường. Mấy hôm nay anh càng một bước không rời chăm sóc Hạ Trú. Thấy cô ấy tỉnh lại, anh còn vui vẻ và kích động hơn ai hết.

Người con gái có thể khiến Nhiêu Tôn lo lắng và để ý như vậy, chỉ có Hạ Trú thôi.

"Nhiêu Tôn, tôi cần phải ra ngoài hít thở không khí." Nguyễn Kỳ đứng lên, cố làm ra vẻ nhẹ nhàng: "Coi như cho hai chúng ta chút thời gian. Để anh sắp xếp lại tình cảm của mình, còn tôi thì học cách coi anh như một người bạn đơn thuần."

Nhiêu Tôn rất không thoải mái trong lòng. Không phải anh không nhìn thấy nét cô đơn đằng sau nụ cười của Nguyễn Kỳ, thế là anh càng tự mắng

bản thân ích kỷ. Nguyễn Kỳ là một cô gái rất tốt, anh đã tổn thương cô rồi.

“Cô muốn mắng tôi thì mắng đi, hoặc đánh tôi cũng được.” Chỉ là đừng vờ như không có chuyện gì như thế, anh càng cảm thấy tội trạng của mình nặng hơn.

Nguyễn Kỳ bật cười: “Mắng anh đánh anh? Không cần thiết, từ đầu tới cuối anh chưa hề hứa hẹn điều gì với tôi. Nhiêu Tôn, tôi không trách anh, thật đấy.”

Nghe thấy Nguyễn Kỳ nói như vậy, trái tim Nhiêu Tôn càng thắt lại, lại thêm chút đắng chát, giống như uống phải một ngụm trà đắng vậy, mùi vị không thanh mát mà bí bách…

~Hết chương 348~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 349: Nếu Chị Ấy Muốn Đi, Anh Cũng Hết Cách

Hạ Trú cũng khá nghe lời, sau khi tỉnh dậy không chạy lung tung. Nhiêu Cẩn Hoài cũng thực sự nghiêm khắc. Ngoài việc cử người chăm sóc việc ăn nghỉ của cô ra, còn cử hai người theo cô những lúc ra ngoài. Nhiêu Cẩn Hoài nói với cô: Bác biết chỉ hai người này chẳng trông chừng được con, nếu con thật sự nhẫn tâm như vậy thì cứ đánh người của bác Nhiêu đi.

Đương nhiên cô sẽ không ra tay đánh người của Nhiêu Cẩn Hoài, cứ để kệ cho hai người đó theo sát mình, nhưng càng yên tĩnh nghe lời như vậy, Nhiêu Tôn lại càng không yên tâm.

Anh những tưởng Hạ Trú sẽ đau thương tột cùng, thậm chí là không ăn không uống. Anh đã chuẩn bị đầy đủ mọi tình huống rồi. Ai ngờ Hạ Trú làm như chưa hề xảy ra chuyện gì, ăn uống, đi dạo, ngoại trừ việc ít đi nụ cười thì mọi thứ đều bình thường.

Nhiêu Tôn sợ cô có điều buồn bã trong lòng không muốn nói, không nhịn được bèn nói với cô: Có cảm xúc gì em cứ thể hiện ra ngoài, đừng nhịn mãi, không tốt đâu.

Lúc đó Hạ Trú vừa ăn một miếng bánh quế hoa vừa nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: Mọi cảm xúc cần có cũng đã hết sạch sau nhát dao đó rồi.

Bánh quế hoa được Kiều Trân đích thân làm, hái hoa quế của mùa này, ăn vào miệng có vị thơm ngọt, xưa nay Hạ Trú rất thích. Khi cô nói những lời này, Kiều Trân ngồi bên cạnh nghe, tim đã vọt lên tận cổ họng. Sau khi

không thấy Hạ Trú kích động, bà mới yên tâm, hằn học trừng mắt nhìn Nhiêu Tôn, đúng là không kiểu gì ra kiểu gì.

Nhiêu Tôn thực sự bị oan, cô là một người tình cảm chân thành. Nhát dao ở buổi họp báo là việc chắn chắn cô có thể làm được. Cô đã yêu Lục Đông Thâm dữ dội, đây alf việc ai sáng mắt cũng có thể nhận ra, bây giờ tỉnh lại lại bình tĩnh thế này, lẽ nào không kỳ lạ ư?

Hạ Trú không làm thỏa mãn trí tò mò của anh, hỏi ngược lại: "Sao mấy hôm nay không nhìn thấy Nguyễn Kỳ?"

Trông Nhiêu Tôn có vẻ không mấy tự nhiên, ấp úng nói: "Cô ấy chê buồn, đi nơi khác chơi rồi."

Hạ Trú quay đầu nhìn anh có phần đăm chiêu, lát sau không nói thêm gì, chỉ "ồ" một tiếng.

Ngược lại Kiều Trân không yên tâm: "Cô ấy đi một mình hay đi với bạn bè thế? Con nói xem, con lớn tưng đây rồi mà một cô gái cũng không trông chừng được, chẳng phải đã sống chung rồi sao? Cô ấy chê phiền hay giận con mà bỏ đi?"

"Mẹ..." Nhiêu Tôn thật sự ngứa ngáy tim gan: "Chuyện của con mẹ đừng lo nữa."

Nguyễn Kỳ muốn đi, anh chẳng giữ lại được. Quan trọng hơn là, anh giữ lại bằng thân phận gì? Việc giữ Hạ Trú lại nhà họ Nhiêu mới là quan trọng hàng đầu.

Nhưng tâm tư của Hạ Trú anh cũng chẳng đoán chuẩn được, bởi vì bình thường cô quá trầm mặc, ăn no rồi thì ngồi trong vườn với những người làm, hỏi này hỏi kia.

Nhiêu Tôn quá lo lắng, cuối cùng túm Tưởng Tiểu Thiên lại hỏi. Tưởng Tiểu Thiên suy nghĩ thoáng đãng hơn Nhiêu Tôn rất nhiều, khoát tay nói: "Trời, chia tay thôi mà? Có gì đâu, anh quá xem thường Tưởng gia của chúng tôi rồi, Tưởng gia của chúng tôi đã vượt qua bao mưa máu gió tanh, còn sợ chút gập ghềnh này chắc?"

Nói thật lòng, Nhiêu Tôn rất phản cảm việc Tưởng Tiểu Thiên một tiếng Tưởng gia hai tiếng Tưởng gia. Bởi vì anh luôn cảm thấy Tưởng gia ở Thương Lăng hoàn toàn không phải là Hạ Trú mà anh quen thuộc. Nhưng nghĩ ngược lại, bây giờ anh thật sự hiểu Hạ Trú sao? Trải qua nhiều chuyện như vậy, cô vẫn còn là Hạ Trú mà anh quen biết ư?

Chí ít đến bây giờ anh không biết cô đang nghĩ gì.

Trước kia sẽ không như vậy, thậm chí mấy ngày cô hôn mê, anh còn tưởng mình rất hiểu Hạ Trú.

Càng nghĩ càng thấy phiền, anh dứt khoát quát Tưởng Tiểu Thiên: "Nhà họ Nhiêu là nơi để cậu ở lỳ đây không chịu đi đấy à? Một người đàn ông có tay có chân, ngày nào cũng ăn chùa uống chùa không biết ngại sao?"

Tưởng Tiểu Thiên xuất hiện vào đúng ngày buổi họp báo xảy ra chuyện, cũng không biết lúc trước cậu trốn ở đâu, thấy Hạ Trú ra là cũng ra liền. Hạ Trú hôn mê bất tỉnh, Nhiêu Tôn cũng không còn cách nào khác, đành kéo cả Tưởng Tiểu Thiên theo.

Tưởng Tiểu Thiên này vì chuyện của Đàm Diệu Minh mà cũng coi nhà họ Nhiêu là kẻ thù. Nhưng quái đản là mấy hôm nay Tưởng Tiểu Thiên quan hệ rất tốt với nhà họ Nhiêu. Thằng nhóc cái miệng rất ngọt, thường xuyên chọc cho Nhiêu Cẩn Hoài và Kiều Trân cười phá lên.

Tưởng Tiểu Thiên không chịu lép vế trước Nhiêu Tôn chút nào, có lẽ vì cảm thấy giờ đã có Hạ Trú chống lưng, ăn nói cũng rất hùng hồn: "Nếu không phải vì Tưởng gia đang ở đây, tôi cũng chẳng thèm ở đây đâu. Chỗ này có gì tốt đâu? Làm sao được phục vụ sung sướng như ở Thương Lăng? Tôn thiếu, tôi là người quan trọng nhất đối với Tưởng gia. Nghĩ lại lúc trước ở Thương Lăng, gia luôn coi tôi là một vật may mắn của mình, chính vì bây giờ có tôi bên cạnh, gia mới phấn chấn như thế."

Nhiêu Tôn phiền Tưởng Tiểu Thiên đến nghiến răng kèn kẹt, cuối cùng cũng hiểu được thế nào là "Mời thần về dễ tiễn thần khó". Cũng chẳng phải là anh nhỏ mọn chấp nhặt nó, nếu Tưởng Tiểu Thiên có thể an phận thủ thường, đừng nói là ở đây một thời gian, ở cả đời Nhiêu Tôn cũng mặc kệ.

Quan trọng là Tưởng Tiểu Thiên có ý riêng.

Anh không chỉ một lần nghe thấy Tưởng Tiểu Thiên nhắc với Hạ Trú về Thương Lăng. Còn động một chút là nói: Gia, quay về Thương Lăng đi, mọi người đều rất nhớ chị.

Hành vi kích động này ác động dường nào.

Nhưng Tưởng Tiểu Thiên cũng không cảm thấy mình ác độc, mỗi lần bị Nhiêu Tôn "uy hiếp", cậu đều nỗ lực tranh luận cho mình: "Muốn đi muốn ở đó là chuyện riêng của gia nhà chúng tôi, anh còn có thể can dự vào sao? Nếu thật sự có một ngày gia của chúng tôi muốn về Thương Lăng, anh cũng hết cách."

Nhiêu Tôn tuy tức giận, nhưng câu nói của Tưởng Tiểu Thiên đã nhắm trúng trọng điểm. Hạ Trú tính cách quật cường, một khi quyết định việc gì thì mười con trâu cũng không kéo lại được. Thế nên, một khi cô thật sự quyết rời khỏi nhà họ Nhiêu, anh có thể làm sao? Cưỡng ép nhốt cô lại chắc?

Người muốn đi chung quy chẳng giữ được, anh cũng không thể đánh gẫy chân cô đúng không?

Nhiêu Tôn càng nghĩ càng bực bội, thà rằng cô cứ hôn mê nằm đó còn đỡ lo.

Hôm nay, Hạ Trú vẫn ra khỏi nhà.

Không phải đi xa, chỉ là ra khỏi nhà một chuyến. Nhiêu Tôn biết, nên đích thân cử xe của công ty tới đón. Ra khỏi cánh cổng lớn có cảnh vệ, phía sau lại có chiếc xe đi theo. Đó là hai người vệ sỹ luôn đi theo như hình với bóng.

Chiếc xe đi một mạch về phía Đông.

Tưởng Tiểu Thiên không biết Hạ Trú định đi đâu, hỏi nhiều cô cũng chẳng buồn đoái hoài tới cậu, nên thẳng thừng làm một vật may mắn ở bên cạnh cô.

Thành Bắc Kinh, Đông phú Tây quý, biệt thự nhà họ Nhiêu ở phía Tây. Thế nên, chiếc xe coi như đã đi xuyên qua cả thành phố. Khi chiếc xe đi vào khu phố tấp nập đúng lúc hạn chế giao thông nên dòng xe đi chậm hẳn, hệt một con ốc sên từ từ tiến, đỏ rực một con đường.

Tưởng Tiểu Thiên ngồi ở ghế lái phụ, nhìn qua cửa sổ. Bên ngoài vừa hay là địa bàn của Skyline, những kiến trúc cao chót vót, khu trung tâm thương mại xa hoa, những siêu thị nhập khẩu và xa xa kia chính là khách sạn Skyline và con đường thương mại phát triển về bốn phía...

Cậu vô thức quay đầu ngó Hạ Trú. Cô ngồi ở ghế sau, dựa đầu vào cửa xe, mái tóc dài che đi quá nửa gương mặt. Nhìn từ góc của Tưởng Tiểu Thiên, cô như đang ngủ vậy.

Cậu vô thức thở phào, rồi ngước mắt nhìn lên. Màn hình lớn đóng trên tòa nhà Skyline đang chiếu những hình ảnh liên quan đến sản phẩm mới của thương hiệu H và ngôi sao đại diện.

Tưởng Tiểu Thiên đang xem say sưa thì hình ảnh chợt thay đổi, chuyển tới thể hiện toàn bộ các lĩnh vực sản nghiệp của tập đoàn Skyline.

Từ các sản nghiệp dưới quyền Skyline, cho đến cả việc khai thác mảnh đất phủ Thân vương. Từ các bản đồ quy hoạch xanh lè, con phố đã từng khiến người ta nghe danh mà tim đập chân run thoắt một cái đã thay da đổi thịt trở thành một trong những khu phố đặc sắc, trọng điểm của thành phố. Ngoài ra, còn có cả dự án bất động sản Hằng Đại.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 350: Chớp Mắt Đã Vạn Năm

Khu vực thương nghiệp Hằng Đại đang được khai thác và phát triển như vũ bão, tương lai sẽ trở thành khu vực quan trọng nối tiếp khu thương nghiệp Skyline. Nói một cách khác, hai khu thương nghiệp trọng điểm sẽ hoàn toàn thông nhau, hình thành một khu vực thương nghiệp hoàn toàn mới.

Tưởng Tiểu Thiên với tư cách là người ngoài, chỉ nhìn những hình ảnh kiến trúc này thôi mà đã cảm thấy lồng ngực dâng trào cảm khái. Cậu nghĩ thầm chẳng trách ai ai cũng muốn leo cao, có ai không muốn sở hữu một đế quốc thương nghiệp của riêng mình? Cảm giác được đứng trên mọi người thật sự tuyệt vời không tả được.

Nghĩ mãi nghĩ mãi, cậu khẩn trương thu lại cảm xúc. Không không không, vẫn là Thương Lăng tốt, tự do tự tại. Phồn hoa đẹp đấy, nhưng những áp lực và khó xử đằng sau vẻ phồn hoa ấy cậu không thể chịu đựng được.

Hình ảnh trên màn hình chợt đổi, là bức ảnh của Lục Đông Thâm.

Là bức ảnh khi anh ký tên tại buổi họp báo nhượng quyền bất động sản Hằng Đại, một bộ vest công sở, cao lớn uy nghi, tuy chỉ là góc nghiêng nhưng vẫn cực kỳ đẹp trai.

Tưởng Tiểu Thiên khẽ thở dài, bất thình lình giật mình trong lòng. Lần này cậu quay đầu khéo léo hơn một chút, không quay về phía bên trái mà

quay sang bên phải, nhìn qua khe hẹp giữa ghế xe và cửa sổ.

Quả nhiên, Hạ Trú vẫn mở mắt.

Ánh mắt cô nhìn vượt ra ngoài lớp cửa sổ. Nhìn từ góc độ của cô, không những thu toàn bộ phong cách nhộn nhịp của Skyline vào tầm mắt, càng nhìn rõ được Lục Đông Thâm trên màn hình lớn.

Đây sẽ là một tâm trạng như thế nào? Tưởng Tiểu Thiên vẫn cố gắng cúi đầu thật thấp, muốn quan sát một chút manh mối qua gương mặt Hạ Trú.

Nhưng trên khuôn mặt cô không có vui hay buồn, giống như cô đứng giữa khung cảnh, cũng giống như mọi cảnh đẹp rực rỡ kia chẳng hề liên quan tới cô. Khi chiếc xe chầm chậm tiến về phía trước, cô mới lên tiếng: "Tưởng Tiểu Thiên, cổ em không đau à?"

Tưởng Tiểu Thiên thấy mình bị bắt tại trận, bèn ngượng ngập giây lát, nhưng thật sự cũng chỉ là khoảnh khắc. Ngay sau đó cậu đã khôi phục lại gương mặt hớn hở của mình, nhìn cô qua khe hẹp: "Gia à, thật ra tổng giám đốc Lục cũng đẹp trai lắm."

Trong lòng còn có một câu cậu chưa nói hết: Chị điên cuồng vì anh ấy cũng có thể hiểu được.

Hạ Trú đúng là đang nhìn Lục Đông Thâm.

Một ánh mắt mà như cách cả vạn năm.

Thực tế là, chỉ cách có một màn hình lớn như thế.

Thời gian này anh đang làm gì? Họp hành? Công tác? Hoặc lại đang đàm phán một dự án? Trong trái tim anh luôn chứa đựng những kế hoạch

vĩ đại, anh lúc nào cũng không biết nghỉ ngơi như một người máy vậy.

Lục Đông Thâm trong ảnh vững vàng chín chắn, là hình tượng mà các cô gái đều yêu quý. Màn hình lớn lại thay đổi clip, là bài phát biểu của anh trên buổi họp báo. Nhìn giờ thì chính là mấy hôm nay.

Về việc xây dựng dự án năng lượng, Trung Quốc phải xem xét hàng đầu, vì vậy họ đã xây thêm hai nhà máy ở trong nước. Một nằm tại Bắc Kinh, lựa chọn khu vực Tân Hưng và khu vực phát triển Diệc Trang nơi tập trung các ngành công nghiệp cao cấp và mới. Một địa điểm là tại quận Xuyên Dương, Thương Lăng.

Trái tim Hạ Trú xao động.

Quận Xuyên Dương?

Lúc trước, Lục Đông Thâm chiếm cứ quận Quan Dương của Thương Lăng, dồn ép thế lực của Đàm Diệu Minh tới quận Xuyên Dương. Về sau, Đàm Diệu Minh và Trường Thịnh bắt tay nhau cùng khai thác một dự án có tiềm lực tại Xuyên Dương, mục đích là cân bằng lại thế lực của Lục Đông Thâm. Nhưng Đàm Diệu Minh qua đời, bây giờ Trường Thịnh cũng loạn cào cào. Quận Xuyên Dương trở thành hạt cát bay đi, không có doanh nghiệp lớn nào có thể giữ được dự án kinh tế này.

Bây giờ Lục Đông Thâm đặt địa chỉ tại Xuyên Dương, điều này chứng tỏ thật ra Xuyên Dương cũng đã bị anh thu nạp về.

Xe đi với tốc độ rất chậm, tựa hồ như mãi vẫn không vượt qua được màn hình lớn ấy vậy. Hạ Trú nhìn chằm chằm Lục Đông Thâm trên màn hình. Ở bên anh lâu như vậy rồi, cô rất quen thuộc dáng vẻ của anh khi phát biểu trước đông người.

Nhưng ở trong đoạn băng, tay trái của anh liên tục chống xuống mép bàn, bất động, không nhúc nhích.

Hạ Trú khẽ nhíu mày.

Ở phía trước, Tưởng Tiểu Thiên như một con khỉ múa may quay cuồng: "Gia à, thật ra nghĩ lại chị cũng không thiệt, nói thế nào đi nữa cũng đã cùng tổng giám đốc Lục yêu đương một lần, anh ấy là người đàn ông xuất sắc như vậy..."

"Tưởng Tiểu Thiên." Hạ Trú lên tiếng ngắt lời cậu: "Trước kia em chưa đến mức hận Lục Đông Thâm thấu xương, nhưng cũng rất không ưng ý người ta, bây giờ sao vậy? Tổng giám đốc này tổng giám đốc kia?"

Tưởng Tiểu Thiên âm thầm kêu khổ, tự mắng mình đúng là ngứa miệng, cố gắng ép ra một nụ cười trông có vẻ rất tùy ý, rồi quay đầu nhìn Hạ Trú. Đường phía trước đã thông thoáng, tốc độ xe cũng nhanh hơn. Màn hình lớn đã bị bỏ lại phía sau, còn cả địa bàn lớn của Skyline nữa. Cùng với đó, ánh mắt Hạ Trú cũng vững vàng đối diện với Tưởng Tiểu Thiên.

"Cũng không có gì, chỉ là em cảm thấy vậy... Ai sống mà không khó khăn, nói chi tới một người làm ăn lớn như tổng... Lục Đông Thâm. Chuyện của Đàm gia em oán Lục Đông Thâm, nhưng em cũng oán Nhiêu Tôn lắm. Chị xem bây giờ chẳng phải em cũng có thể chung sống hòa bình với Nhiêu Tôn ư? Bây giờ em cũng nghĩ thông suốt rồi, con người ấy mà, nên nhìn về phía trước..."

Tưởng Tiểu Thiên nói tới đây, thấy Hạ Trú vẫn nhìn mình trân trân, bèn cười hì hì: "Gia, chị nói phải không, không thể quá lấn cấn về quá khứ, nếu không sẽ không được sống vui vẻ..."

Hạ Trú không nói đúng, cũng chẳng nói sai, chỉ hờ hững nói một câu: "Tưởng Tiểu Thiên, tốt nhất em nên ghi nhớ kỹ một chuyện. Em là vật may mắn của chị, chứ không phải của người khác. Một khi để chị phát hiện em giấu chị chuyện gì đó phía sau, chị chắc chắn sẽ phế vật may mắn này đi đấy."

Tưởng Tiểu Thiên cảm thấy da đầu căng ra: "... Sao có thể à, gia, chị cứ yên tâm."

Sân bay người người đi qua đi lại, loa phát thanh liên tục thông báo thông tin về các chuyến bay.

Hạ Trú đi thẳng tới đây là để gặp một người.

Trong phòng nghỉ chờ bay, một cô gái gương mặt tiều tụy. Ngồi cách đó không xa là một người đàn ông ăn mặc tỉ mỉ, diện mạo sáng sủa. Còn có hai người đàn ông trông có vẻ nhàn nhã, nhưng trước kia thường xuyên ở bên cạnh Đàm Diệu Minh, Tưởng Tiểu Thiên đã sớm luyện được tư chất nhạy cảm, lướt qua là hiểu rõ.

Người đàn ông ưa nhìn là chủ, hai người kia là vệ sỹ. Còn về cô gái đó, chắc chắn là bị họ kiểm soát.

Cô gái đó trông cũng khá quen mặt, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cậu nhớ ra đã từng nhìn thấy trên một tạp chí. Quý Phi, nhà phân tích mùi hương của Lục Môn.

Hai người do Nhiêu Cẩn Hoài phái đi cũng theo họ vào phòng chờ, tìm một vị trí gần cửa để ngồi xuống, cầm một cuốn tạp chí lên tay, thực chất vẫn đang nghe ngóng.

Hạ Trú và Quý Phi ngồi riêng một chỗ.

Vẫn còn nhiều thời gian mới tới giờ bay, về lịch trình của Quý Phi, cô vẫn được Cận Nghiêm thông báo. Anh ta cũng có chút tình người, không giấu giếm kết quả điều tra Quý Phi mấy hôm nay.

Hạ Trú cung cấp thành phần, tất cả đều lần lượt được tìm thấy trong công thức cũ của Quý Phi. Vì vậy, tổng bộ vô cùng coi trọng, lệnh người giải Quý Phi về Mỹ, tiếp nhận điều tra và xử lý sâu hơn.

Mấy hôm nay vừa nhìn đã biết Quý Phi không ổn, mặt gầy rộc đi, ít ngủ, quầng thâm mắt lộ rõ, đã không còn hình tượng tự tin trước kia. Sau khi nhìn thấy Hạ Trú, trong ánh mắt cô ta có những sự phức tạp khó nói.

"Cô được như ý rồi." Quý Phi ôm cốc nước trong tay, đó là một cốc café kiểu Mỹ nóng hổi, nhưng cô ta không có tâm tư để uống, gương mặt hốc hác bị lớp café phản chiếu càng trở nên méo mó.

Cô ta cất giọng khàn khàn: "Trở về Mỹ, sự nghiệp của tôi cũng chấm dứt tại đây."

Hạ Trú không tiếp lời, lạnh lùng hỏi một câu: "Vì sao lại hại tôi?"

Quý Phi ngước mắt nhìn cô, thấy ánh mắt cô lạnh ngắt, ngón tay run rẩy: "Chuyện Cường tâm thảo tôi hoàn toàn không ngờ đến, tôi..."

"Cô lợi dụng Nguyễn Kỳ để hại tôi dị ứng lông đào." Hạ Trú nói trúng trọng điểm.

Quý Phi sững sờ nhìn cô...

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 351: Cô Ấy Là Cô Gái Của Tôi

"Cô đã sớm biết tôi và lông đào không chỉ đơn thuần là bị dị ứng đúng không." Hạ Trú tựa người ra sau, một tay đặt lên tách café, ngón tay nhẹ nhàng xoay nó đi: "Thế nên cô ám thị Nguyễn Kỳ tôi thích uống rượu thịt quả. Vì cô từng uống rượu do Nguyễn Kỳ ủ nên biết rõ vò rượu được quấn bằng dây vỏ qua. Tôi bị dính lông đào, mũi xảy ra vấn đề, cũng sẽ không ngửi ra vấn đề trong thuốc lá của Lục Đông Thâm. Quý Phi, nước cờ của cô đúng là không sai một ly, nói cô ác độc không quá đáng."

Quý Phi cúi gằm xuống, nhìn chằm chằm cốc café, miệng mấp máy: "Không phải... Không phải như vậy."

Hạ Trú nhìn cô ta, mặt không cảm xúc.

"Tôi thừa nhận tôi đã ám thị Nguyễn Kỳ, hại cô mất đi khứu giác, nhưng tôi không động tay động chân vào thuốc lá." Quý Phi ngẩng lên, cảm xúc có phần kích động: "Phải, đúng là tôi đã sớm biết cô không chỉ đơn giản là bị dị ứng lông đào, cũng biết cô dính phải một ít lông đào sẽ mất đi khứu giác trong một thời gian ngắn. Tôi chỉ muốn lợi dụng khoảng thời gian đó để khiến mọi người biết cô chưa chắc có năng lực sáng tạo ra mùi hương mới, nhân cơ hội đó để phương án của tôi được lựa chọn mà thôi. Chỉ đơn giản như vậy, tôi không nghĩ là Cận Nghiêm lại đến..."

"Thế ư?" Hạ Trú cười khẩy.

Trong ánh mắt Quý Phi có thứ gì rất kiên định. Cô ta nhấn mạnh: "Hạ Trú, việc đã đến nước này tôi không cần phải lừa dối cô!"

Hạ Trú không nói nữa, hơi nheo mắt nhìn cô ta, trong lòng ít nhiều có phần suy nghĩ.

"Tôi ghen tỵ với tài năng của cô, cũng sợ hãi tài năng của cô. Nhất là sau khi cô tới Lục Môn nhận chức, tôi gần như không ngủ ngon giấc ngày nào." Quý Phi siết chặt cốc nước: "Cô mãi mãi không hiểu được cảm nhận của tôi, vì tài năng của cô là bẩm sinh, cô không phải nỗ lực, không phải giành giật, hoàn toàn không hiểu được đánh mất có mùi vị gì."

"Thế nên, cô thà làm mấy việc mèo mả gà đồng để đạt được mục đích của mình?" Hạ Trú nghiến răng kèn kẹt.

Quý Phi cười khổ: "Ý cô chỉ chuyện bí kíp ư?"

Hạ Trú bỏ tay ra khỏi tách café, vì dù có ủ thế nào, đầu ngón tay vẫn cứ lạnh ngắt. Cô đút hai tay vào trong túi áo: "Nếu cô đã chủ động nhắc đến, vậy thì nói đi."

"Chuyện này chung quy vẫn phải kết thúc." Nụ cười của Quý Phi đắng chát: "Nhưng mà Hạ Trú, cô thật sự tin tưởng Tả Thời đến vậy sao?"

***

Lục Đông Thâm đẩy một xấp tài liệu cho Dương Viễn. Dương Viễn đón lấy, lật giở tập đầu tiên nhìn qua rồi sửng sốt: "Cử tôi tới Thương Lăng?"

"Nhà máy mới xây dựng bước đầu cần người phụ trách trông coi, trọng điểm tiếp theo của tôi chính là công nghệ gen. Mảnh đất năng lượng cần cậu tiếp quản. Diệc Trang đã đi vào quỹ đạo, Thương Lăng vẫn cần một thời gian nữa." Lục Đông Thâm nói.

Dương Viễn lật qua tập tài liệu bên dưới, toàn là các tài liệu về dự án nguồn năng lượng. Nội dung cũng không phải lần đầu anh ấy được đọc, nhắm mắt anh ấy vẫn có thể đọc vanh vách. Thế là anh ấy gập tài liệu lại, xoa xoa cằm, mỉm cười nhìn Lục Đông Thâm.

"Nhiệm vụ tiếp theo của cậu không cần nói tôi cũng biết rõ. Quan trọng là sao lại cử tôi tới Thương Lăng chứ?"

Lục Đông Thâm nhìn thẳng vào nụ cười nửa chính nửa tà của anh ấy, nói: "Bảo cậu đi thì cậu cứ đi, nói nhiều lời như vậy làm gì?"

Dương Viễn cười khẩy: "Lục đại công tử, để tôi phân tích xem sao nhé?"

Lục Đông Thâm im lặng nhìn anh ấy, không ngăn cản hành vi thái quá ấy. Dương Viễn vắt chân lên, bật lửa cái tách châm một điếu thuốc: "Dự án năng lượng trong nước, cậu đặt trọng điểm tại Thương Lăng. Nhưng cần phải có Chính phủ đứng sau ủng hộ, nên cậu một lần nữa hợp tác với Hoa Lực, để Hoa Lực dính vào một chân cũng rất bình thường, thời đại Win-Win mà. Về lý mà nói, bày ra một bàn cờ lớn như vậy, cậu và Nhiêu Tôn nên nắm tay nhau, cùng hát cùng ca đi về phía Đông, sao Nhiêu Tôn thì có dự định trụ lại Thương Lăng, còn cậu thì không đi chứ? Cậu nói xem, vì cậu cảm thấy tôi anh dũng thiện chiến đối phó được với các thế lực ngầm đang mai phục tại Thương Lăng hay đơn thuần chỉ muốn tránh mặt Hạ Trú?"

Lục Đông Thâm mặc kệ bộ dạng ra vẻ cao siêu của Dương Viễn, nhàn nhã nói: "Tôi chỉ thấy phiền Nhiêu Tôn thôi."

"À, hiểu rồi." Dương Viễn kéo dài giọng, nhả ra một làn khói: "Cậu đúng là không phân thân được nên đành cử tôi ra trận. Tôi, cộng thêm Nhiêu Tôn, một khi tất cả tập trung ở Thương Lăng thì đó là sẽ nơi trở về

an toàn nhất của Hạ Trú. Nhưng điều tôi không hiểu là làm sao cậu chắc chắn Hạ Trú nhất định sẽ quay về Thương Lăng? Lỡ cô ấy cứ ở lại Bắc Kinh thì sao?"

Lục Đông Thâm đang định lên tiếng thì di động trong túi rung lên. Anh đứng dậy đi ra trước cửa sổ, cầm di động lên xem.

Một tin nhắn Wechat: Ở sân bay, gặp Quý Phi.

Bên dưới là một tin khác, một bức ảnh chụp trộm.

Lục Đông Thâm cúi đầu nhìn bức ảnh này.

Người trong ảnh chỉ có bóng nghiêng, nhưng chỉ cần nhìn như vậy thôi anh cũng biết cô đã gầy đi. Ngón tay anh lướt qua gò má trên bức ảnh, mải miết nhìn cô, lòng đau nhói.

Đằng sau, Dương Viễn cố tình ho: "Này này này, chuyện gì đây? Di động mới? Của riêng? Khi nào thế hả, sao chưa báo số mới cho tôi biết?"

Lục Đông Thâm cất kỹ di động đi, đi tới quầy bar, rót một ít rượu, mặc kệ Dương Viễn. Dương Viễn sao có thể cam tâm? Anh ấy cũng đi tới quầy bar, giật lại ly rượu của Lục Đông Thâm, ngón tay kẹp điếu thuốc chỉ vào túi áo anh: "Là công cụ bảo đảm thứ ba của cậu?"

Lần này cuối cùng Lục Đông Thâm cũng để ý tới anh ấy, lấy một ly rượu mới, vừa rót vừa nói: "Tôi thích những người thông minh như cậu."

Dương Viễn lại không cảm thấy lời này quá tốt đẹp. Anh ấy đặt ly rượu lên quầy bar, càm ràm Lục Đông Thâm: "Nhưng thật sự khiến lòng tôi lạnh đấy Lục Đông Thâm, vì một cô gái mà cậu thật sự tốn bao tâm sức."

"Cô ấy không phải một cô gái." Lục Đông Thâm nhấp một ngụm rượu nhấn mạnh: "Cô ấy là cô gái của tôi."

"Vậy tôi còn là anh em của cậu đấy." Dương Viễn chua xót: "Hạ Trú cùng lắm còn có võ bên mình, tôi có cái gì? Cậu không nghĩ cách bảo vệ tôi đi?"

"Cậu sợ Lục Khởi Bạch à?" Lục Đông Thâm cười hỏi.

"Sợ chứ, sao lại không sợ?" Dương Viễn cố tình bày ra vẻ hoảng hốt: "Mạng người có là gì trong mắt họ đâu, cậu bảo tôi không sợ sao được?"

"Như vậy không được đâu." Lục Đông Thâm cười khẽ: "Sau này, cậu còn phải thay tôi một mình gánh vác nữa."

"Một mình gánh vác không phải là không được..." Dương Viễn sát lại gần anh, dùng bả vai mình huých vào vai Lục Đông Thâm: "Nhưng tôi cũng cần sự quan tâm của bạn bè. Nói trắng ra, đấu với Lục Khởi Bạch tới cuối cùng có thể là liều mạng. Tôi thay quân vương giành giang sơn, quân vương không thể quên công thần chứ."

"Cậu định nói gì?" Lục Đông Thâm liếc xéo anh ấy.

Dương Viễn nhướng mày: "Cậu nói xem, mạng của người anh em này so với cô gái của cậu ai nặng ai nhẹ."

Lục Đông Thâm uống cạn ly rượu, rồi đặt cốc xuống: "Cô gái của tôi mà chết, tôi ở vậy cả đời. Anh em của tôi mà chết, tôi lập bia cho họ." Dứt lời, anh cố nhịn cơn đau trên vết thương, giơ tay vỗ mạnh lên vai Dương Viễn rồi trở về bàn làm việc.

Dương Viễn nhấp rượu từ từ, trong lòng cảm động lắm. Nói hay thật. Nhưng, khoan đã... Không đúng, khiến người ta cảm động là câu đầu tiên,

đó là nói cho người con gái của cậu ta thôi, đâu phải nói cho anh ấy!

Anh ấy quay đầu phẫn nộ nhìn Lục Đông Thâm, quả nhiên là đồ trọng sắc khinh bạn...

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 352: Bí Kíp Chỉ Có Thể Phế Bỏ Không Thể Hoàn Thiện

Khi Hạ Trú từ trong đại sảnh sân bay bước ra, sắc mặt không tốt cho lắm. Tưởng Tiểu Thiên bám riết theo sau, không dám thở mạnh. Đến lúc lên xe, cậu mới dè dặt hỏi một câu: "Gia à... chị không sao chứ?"

"Có sao." Hạ Trú kéo kín chiếc áo dạ trên người vào, bất ngờ đáp lại. Cô dựa ra sau ghế xe, nhìn chằm chằm khuôn mặt đang quay lại của Tưởng Tiểu Thiên: "Em làm được gì?"

Một câu nói khiến Tưởng Tiểu Thiên nghẹn lời. Thường thì khi câu trên hỏi rằng "Không sao chứ" thì câu sau thường đáp "Không sao". Nhưng Hạ Trú lại phá vỡ quy tắc thông thường, nhất thời khiến Tưởng Tiểu Thiên không biết nên trả lời ra sao. Ngẫm một lúc rất lâu, cậu nói: "Hay là, em chọc cho gia vui?"

Hạ Trú giơ chân gác lên ghế trước.

"Được thôi." Tưởng Tiểu Thiên là kẻ thức thời, nhanh chóng quay người nói với tài xế: "Cứ lái đi đã."

Tâm trạng của gia nhà cậu không tốt, đây là chuyện quá rõ ràng. Tạm thời chưa hỏi đi đâu, cứ lái đi như vậy đã. Dù sao thì từ sân bay về đến trung tâm thành phố còn cả một quãng đường dài, cậu tạm thời nghe theo dặn dò của gia.

Di động lộn qua lộn lại trong túi áo của cậu, cũng thấp thỏm như tâm trạng của cậu vậy: Về chuyện gia đang không được vui, mình có cần báo

cáo không đây...

Dọc đường xe chạy, Hạ Trú không nói câu nào, trong đầu cô chỉ văng vẳng những lời của Quý Phi: Cô thật sự tin tưởng Tả Thời như vậy sao?

Quý Phi nói: "Bí kíp đó, về sau cô và Tả Thời bảo lưu hai ý kiến trái ngược, cô nghĩ cuối cùng cô thuyết phục được Tả Thời sao? Thực tế là, Tả Thời có suy nghĩ giống tôi và Vệ Bạc Tôn, muốn tiếp tục hoàn thiện dự án nghiên cứu và phát triển. Nói một cách khác, bất luận Tả Thời có về được Bắc Kinh sau chuyến đi đó hay không, cô vẫn phải vào bệnh viện tâm thần."

"Tâm huyết cả đời của Tả Thời dồn cả vào bí kíp đó, sao có thể từ bỏ chứ? Hạ Trú, cô chính là một người như vậy, luôn thích làm ngược lại chúng tôi. Những thứ mọi người thích thì cô lại không coi trọng. Cô nói xem, sao chúng tôi không áp dụng một vài thủ đoạn với cô được đây?"

Áp dụng thủ đoạn?

Giống như ngày trước khi đẩy cô vào bệnh viện tâm thần, Quý Phi đã nói: Tôi chỉ biết rằng từ nay về sau sẽ không ai còn tin lời cô nói nữa...

Nếu những gì Quý Phi nói là thật thì năm xưa cho dù Tả Thời sống sót trở về từ Gobi, kết quả chờ đợi cô vẫn như vậy ư? Chỉ có điều khác biệt, có lẽ người tự tay đẩy cô vào bệnh viện tâm thần sẽ là Tả Thời?

Sống lưng Hạ Trú đổ mồ hôi lạnh. Không đâu, Tả Thời sẽ không đối xử với cô như vậy.

Ai cũng nói đó là một bí kíp được truyền từ đời này qua đời khác từ các bậc thầy mùi hương thời cổ đại, thực tế là làm gì có chuyện ngàn năm? Tả Thời đã thực hiện thay đổi để cải thiện những khiếm khuyết của bí kíp cũ, thuần hóa công năng của bí kíp, khi đó cô hỗ trợ Tả Thời cùng nhau hoàn

thành. Suy nghĩ ban đầu của họ là rất tốt, mục đích là dùng vào công tác lâm sàng, làm tê liệt thần kinh đau đớn của bệnh nhân, giảm thiểu nỗi đau của bệnh nhân. Nhưng cuối cùng cô phát hiện ra, dù họ có cải thiện đến đâu thì khiếm khuyết của nó vẫn cứ tồn tại.

Ban đầu Tả Thời đúng là đã phản đối, nhưng sau khi thấy thái độ cực kỳ kiên quyết của cô, cuối cùng anh đã đồng ý tuyệt đối không dùng vào lâm sàng khi cô chưa hoàn thiện được nó. Cô cực kỳ tin tưởng.

Nhưng Quý Phi lại nói với cô: "Đừng ngốc nữa, cô biết rõ mà, có lúc có những thực nghiệm mùi hương nếu không thử trên con người, làm sao có thể tìm ra một phương án hoàn hảo nhất?"

"Bí kíp đó chỉ có thể phế bỏ, không thể hoàn thiện. Không ai trong chúng ta có bản lĩnh né tránh được khiếm khuyết sẽ vĩnh viễn khiến bệnh nhân mất đi cảm giác đau đớn của nó!" Hạ Trú nghiến răng nói.

Công dụng của bí kíp cổ đại là có thể làm tê liệt cảm giác đau đớn của bệnh nhân. Nhưng khiếm khuyết bị Hạ Trú phát hiện ra chính nó không thể kiểm soát cơn đau của bệnh nhân trong một thời gian nhất định mà sẽ khiến bệnh nhân vĩnh viễn mất cảm giác đau.

Nghe thì có vẻ chẳng có vấn đề gì, nhưng một khi con người ta mất đi cảm giác đau, đó sẽ là một tổn thương chết người.

Quý Phi nói: "Không, chẳng ai nỡ hủy đi một bí kíp ngàn năm. Chính vì cô không thể đạt được suy nghĩ thống nhất với Tả Thời, nên anh ấy mới tìm tới chúng tôi."

Ngoài cửa sổ, phong cảnh vùn vụt lướt qua, nhưng tất cả đều không thể lọt vào mắt Hạ Trú. Cô chỉ cảm thấy lồng ngực rất bí bách. Một mặt, cô liều mạng nói với chính mình Quý Phi đang dối trá, bí kíp năm xưa đã bị

họ ăn cắp. Một mặt, từ tận đáy lòng một nỗi hoảng sợ đang nhen nhóm: Với mức độ si mê của Tả Thời dành cho bí kíp khi ấy, không phải không có khả năng anh đã giấu cô len lút hợp tác cùng Quý Phi và Vệ Bạc Tôn...

Hạ Trú cuộn chặt tay lại, đầu ngón tay lạnh toát.

Còn về việc Quý Phi phủ nhân mình tăng thêm liều lượng vào thuốc lá của Lục Đông Thâm, cô đã tin. Cũng không biết vì sao lại tin, có lẽ là vì lời nói khẳng định của Quý Phi: Việc đã đến nước này, tôi còn cần phải lừa dối cô không?

Việc thêm thắt thành phần vào thuốc lá của Lục Đông Thâm một khi bị điều tra ra, thì không thể chỉ là chuyện mất chức đơn giản như vậy. Thêm nhiều cỏ địa hồn vào sẽ gây nghiện cho người hút, thậm chí còn có hậu quả nghiêm trọng hơn. Đây là âm mưu sát hại, khác với việc luc trước cô ta lợi dụng thuốc lá của Lục Đông Thâm và mùi hương không khí hình thành Lycorin.

Từ mức độ nặng nhẹ của sự việc mà xem xét, nếu sản phẩm mới của thương hiệu H sử dụng phương án ban đầu của Quý Phi đúng là sẽ gây ra một cú trí mạng cho Hạ Trú. Thế nên, Quý Phi đã lợi dụng rượu thịt quả của Nguyễn Kỳ để phá hoại khứu giác của Hạ Trú, từ đó tranh thủ thời cơ. Lý do này chấp nhận được.

Còn về chuyện Lycorin, Quý Phi vẫn một mực nói mấy câu như "Tôi không biết", "Tôi thật sự không ngờ đến", có lẽ vì ngại Cận Nghiêm vẫn đang ngồi ngay gần đó.

Nhưng Hạ Trú nói một câu trúng tim đen: Một Phó hội trưởng Hội Văn thuật, nhà phân tích mùi hương của tập đoàn Lục Môn, cô bảo cô không biết, không ngờ? Có thể sao?

Thái độ lúc đó của Quý Phi thật sự đã mềm mỏng hơn rất nhiều.

Hạ Trú đưa ra phân tích của mình: "Khi đó cô muốn đá Trần Du đi đúng không?"

Đây không phải là một suy đoán vô căn cứ.

Khi Hạ Trú chưa về Bắc Kinh, Trần Du một mình một cõi ở Skyline. Cô ấy được Lục Đông Thâm một tay đề bạt, hơn nữa nếu không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cô ấy sẽ nhanh chóng bước chân vào Lục Môn. Tuy rằng mang danh theo học Quý Phi, nhưng Quý Phi đâu phải con ngốc, Trần Du là người của Lục Đông Thâm, cô ta không phòng sao được?

Nếu thật sự có ngày nào đó Lục Đông Thâm ngồi lên chiếc ghế quyền lực thì với một người được anh cất nhắc như Trần Du, thế lực cũng sẽ rất lớn. Thế nên khi đó, Trần Du chính là mối họa của Quý Phi.

Trần Du muốn bước vào Lục Môn, ở dưới trướng Quý Phi là phải có bài kiểm tra khảo sát. Việc thay đổi công thức cần có thời gian theo quy định. Từ trước khi Hạ Trú tìm ra vấn đề của công thức, giấc ngủ của Lục Đông Thâm đã ít nhiều chịu ảnh hưởng. Khi đó sở dĩ Hạ Trú lạnh gáy là vì cô biết nếu cứ ở lâu trong bầu không khí đó, sức khỏe của Lục Đông Thâm chắc chắn sẽ tổn hại nghiêm trọng.

Nhưng thời gian dài ấy thật sự phải là rất dài, cần nhiều năm mới có thể bị ảnh hưởng.

Khi đó Hạ Trú đã nghe ngóng một lượt trong công ty, được biết thời gian mà Trần Du vốn dĩ sẽ vào Lục Môn. Nếu không vì cô được Lục Đông Thâm đưa về, xóa tan hy vọng bước chân vào Lục Môn của Trần Du thì với thời gian nhậm chức đã định, Quý Phi vừa hay có thể kiểm soát hiệu quả mùi hương chỉ ảnh hương tới giấc ngủ của Lục Đông Thâm.

Nói một cách khác, một khi Trần Du vào Lục Môn làm việc, Quý Phi sẽ lấy thành tích quý khứ của cô ấy ra xem xét. Cô ta là giám khảo chính, tới lúc đó nói gì chẳng được, sẽ tính toán mọi tội lỗi làm Lục Đông Thâm mất ngủ lên đầu loại thuốc lá do Trần Du làm riềng. Toàn bộ ekip mùi hương của Lục Môn đều là người của Quý Phi, Trần Du muốn ngụy biện cũng khó.

Có điều, Quý Phi tính trăm phương ngàn kế cũng không tính được Hạ Trú sẽ đáp xuống Lục Môn, làm loạn toàn bộ kế hoạch của cô ta...

~Hết chương 352~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 353: Tôi Nhớ Anh Rồi

Hạ Trú vẫn còn nhớ dáng vẻ của Quý Phi nhiều năm trước, khi kiếm được khoản lương đầu tiên, cô ta đã thật sự mua cho cô loại đào mật to nhất, ngon nhất trên thị trường, sau đó rửa thật sạch sẽ.

Lúc đó cô đã dựa vào cửa nhà bếp, nhìn Quý Phu tay đeo găng cao su, giơ quả đào mật lên dưới nắng, kiểm tra xem còn thừa lại sợi lông nào không. Cô ấy nói với cô: Còn rửa nữa thì quả đào này chẳng còn gì cả.

Quý Phi tháo găng tay ra, dùng đôi tay sạch sẽ cẩn thận gọt vỏ đào: "Mình phải đảm bảo 100% cậu sẽ không bị thương tổn gì..."

Quá khứ tươi đẹp bao nhiêu thì hiện tại tàn nhẫn bấy nhiêu, là như vậy sao?

Tạm thời không nói tới Tả Thời, chỉ nói riêng Quý Phi và Vệ Bạc Tôn, hai người này đã từng một thời gian là ánh trăng sáng trong lòng cô, cố gắng nỗ lực vì mơ ước và tâm niệm của mình. Cô là một người lười biếng đã quen, còn hai người này thì liên tục càm ràm bên tai cô rằng thời gian là quý báu, đừng có phí hoài vô ích.

Cô bèn tinh nghịch dùng một bài hát cổ để trả lời: Thời gian đã đi là sẽ không trở lại, quá khứ chỉ có thể hồi tưởng mà thôi...

Cô khiến họ tức gần chết. Tả Thời là người hiền lành, liền an ủi họ: Bạn bè là do mình chọn, có khóc cũng phải tiếp tục thôi.

Quá khứ chỉ có thể hồi tưởng, nhưng đối với họ mà nói, quá khứ chỉ là một lưỡi dao, cắt vào da thịt, tim gan làm nhau đau đớn.

Cuối cùng, Quý Phi hạ thấp giọng hỏi cô: Những gì Cận Nghiêm nói là thật sao? Về chuyện của Tả Thời...

Cô ta chỉ nói nửa chừng, những lời còn lại đều chìm vào đôi mắt bất an của cô ta. Hạ Trú hiểu toàn bộ ánh mắt ấy. Năm xưa việc cô, Tả Thời và Nhiêu Tôn tới Gobi không phải là bí mật gì, nhưng chuyện xảy ra tại đó lại rất ít người biết. Cận Nghiêm thông qua tình trạng thi thể dưới hồ Phủ Tiên để suy ra tình hình năm đó. Quý Phi muốn xác nhận chỉ có thể hỏi thẳng cô.

Nếu những lời Cận Nghiêm nói là đúng, vậy thì trong mắt Quý Phi, cô há chẳng phải là một con quái vật?

Nhưng mà...

Hạ Trú không trả lời Quý Phi, cô nhẹ nhàng gõ mấy cái lên mặt bàn, hỏi ngược lại: "Chuyện xác của Tả Thời chim xuống đáy hồ Phủ Tiên, trước kia cô không biết?"

Quý Phi nhìn chằm chằm vào mắt cô và nói: Tôi không biết, mấy năm qua tôi vẫn nghĩ rằng anh ấy chỉ mất tích, cũng từng nghĩ anh ấy chết rồi, nhưng mỗi lần suy nghĩ này hiện lên là lập tức bị tôi bóp chết, tôi không muốn tin rằng anh ấy đã chết.

Hạ Trú đổ người về phía trước, nhìn thẳng vào mắt cô ta, không nói năng gì. Quý Phi bị cô nhìn đến gượng gạo, nhíu mày hỏi cô: Ánh mắt cô nhìn tôi như vậy có ý gì?

Bấy giờ Hạ Trú mới lên tiếng, nói rõ từng câu từng chữ: Cô có biết một kẻ nói dối vì không muốn bị người ta vạch trần nên luôn ép bản thân phải

nhìn chằm chằm vào mắt đối phương khi nói chuyện.

Sắc mặt Quý Phi sa sầm lại: Tôi lừa cô chuyện gì chứ?

Hạ Trú không nói thêm gì nữa, chỉ cười khẩy đứng lên. Trước khi đi, cô quăng câu hỏi cuối cùng cho cô ta: Vậy cô thì sao? Thật sự tin tưởng Vệ Bạc Tôn đến vậy?

Quý Phi ngẩn người nhìn cô. Đến tận khi bước qua cửa kiểm tra an ninh, câu hỏi này cô ta vẫn không trả lời được.

Cận Nghiêm với tư cách là "kẻ đao phủ" hôm đó, xuất phát từ thái độ ga-lăng đã đặc biệt xin lỗi Hạ Trú: "Cô Hạ, với công việc của mình, hôm đó tôi chỉ có thể làm vậy. Tôi xin lỗi cô, xin lỗi về những tổn thương và bất lịch sự mà một người đàn ông gây ra cho một cô gái."

Thái độ của Hạ Trú với anh ta không tốt, nhưng so với hành vi suýt chút nữa giết chết anh ta ngày hôm đó thì việc cô thể hiện thái độ lạnh lùng cũng đã là một sự "khai ân" với Cận Nghiêm rồi. "Người nặc danh cung cấp phương hướng của thi thể, lẽ nào anh Cận không nên điều tra cả thể sao?"

Cận Nghiêm giữ vững nụ cười, thực tế là trong lòng cũng căng thẳng. Anh ta đã được chứng kiến lúc Hạ Trú sát khí đằng đằng, chỉ sợ cô tiện tay sẽ hủy dung mình.

"Trừ phi là những việc gây ra tổn thương với Lục Môn hay những người của Lục Môn, chúng tôi mới chen vào, nếu không việc điều tra sẽ tốn kém nhân lực và vật lực."

Thấy sắc mặt Hạ Trú lạnh đi, Cận Nghiêm run rẩy trong lòng, cố tình làm ra vẻ bình tĩnh, chậm rãi bổ sung một câu: "Đương nhiên, nếu như

dính dáng tới những chuyện và người xảy ra trước đó, tổ điều tra cũng sẽ không khinh suất."

Hạ Trú nhìn anh ta giây lát, cười đến nổi da gà: Cận Nghiêm đúng không, tôi nhớ anh rồi.

Mồ hôi lạnh sau lưng Cận Nghiêm đến khi qua cửa kiểm tra an ninh mới hết vã ra.

Mấy hôm nay, Nhiêu Tôn gần như tan làm là về nhà ngay, các buổi tiếp khách, uống rượu từ chối được đều từ chối. Với tần suất chạy về nhà thường xuyên như vậy, cuối cùng đến Nhiêu Cẩn Hoài cũng có phần không quen. Bình thường ông là người điềm đạm mà vẫn bị Nhiêu Tôn chọc đến mức phải quát tháo: "Con rảnh lắm à?"

Nhiêu Tôn cũng không cãi lại, chỉ khoái chí. Một người đàn ông ở bên ngoài sống như rồng như hổ, đứng trước mặt bố mẹ vĩnh viễn là một đứa trẻ.

Kiều Trân thì phàn nàn Nhiêu Cẩn Hoài: "Ông ấy à, đừng già quá mà tự mình đa tình nữa. Nếu không có Hạ Hạ ở đây, nó nhớ được tới ông chắc?"

"Không nhớ tới càng tốt, ngày nào cũng lượn qua lượn lại trước mặt tôi, chóng hết cả mặt." Nhiêu Cẩn Hoài là người yên tĩnh đã quen.

Kiều Trân mím môi cười khẽ. Lúc nào cũng nói là con trai phiền, một tuần không thấy con về là nghĩ lung tung.

Nhiêu Tôn buông một câu: "Sau này con bò dưới chân bố, bố đừng có nhìn xuống dưới là khỏi nhìn thấy con."

Anh làm Nhiêu Cẩn Hoài tức giận đập tờ báo lên mặt bàn: "Càng nói càng không có giáo dục."

Bữa tối, Hạ Trú ăn khá ngon miệng. Kiều Trân tự tay nấu canh, cô ăn hai bát to. Nhiêu Cẩn Hoài thấy vậy rất ấm lòng: "Sau này cứ ăn cơm như vậy. Con nhìn con bây giờ xem, gầy rộc cả đi rồi."

"Tại bác gái nấu ăn ngon ạ." Hạ Trú bình thường ăn tối không mấy khi ăn món chính, tối nay cô đã phá lệ.

Cơm Kiều Trân nấu có hương vị gia đình. Trước kia khi bố mẹ nuôi còn sống, cô rất ít khi tới nhà họ Nhiêu ăn chùa uống chùa. Sau này phụ trách sức khỏe cho Nhiêu Cẩn hoài, cô gần như rất hay ăn ở nhà họ. Cô cảm thấy, trên đời này ngoài mẹ nuôi ra, còn có món ăn mà Kiều Trân nấu có hương vị của mẹ.

"Thích thì con ăn nhiều một chút." Kiều Trân lấy đũa chung gắp cho Hạ Trú một con tôm chiên xù: "Trên đời này không có cái hố nào không vượt qua đực, dù đã xảy ra chuyện gì cũng phải no bụng trước đã."

Mỗi lần ăn cơm, Nhiêu Tôn đều ngồi bên trái Hạ Trú, như vậy khi ăn đũa của hai người sẽ không đánh nhau. Thế nên, anh phải giương mắt nhìn Kiều Trân gắp con tôm chiên xù đó vượt qua mặt mình, bỏ vào đĩa của Hạ Trú.

Vốn dĩ nghĩ rằng mình cũng có thể nhận được chút cảm giác từ tình mẹ, kết quả, Nhiêu Tôn bưng đĩa một hồi cũng không thấy Kiều Trân có động tĩnh gì. Nhiêu Cẩn Hoài ngược lại răn dạy anh: "Không ăn đi còn bê đĩa ngồi nhìn làm gì? Ai ăn cơm mà bê đĩa lên như vậy không? Ăn cơm mà không có phép tắc gì hết!"

Từ khi Nhiêu Tôn bắt đầu việc kinh doanh, Nhiêu Cẩn Hoài động một chút lại khó khăn với anh, cực kỳ soi mói và khó tính đối với hành vi cử chỉ của anh. Cho dù chỉ sai sót một chút, Nhiêu Cẩn Hoài cũng nhận định Nhiêu Tôn đã học thói xấu đó từ thương trường.

Nhiêu Tôn cảm thấy ấm ức trong lòng, nhưng sự ấm ức này anh đã sớm quen từ nhiều năm trước rồi. Chỉ cần có Hạ Trú ở đây, anh sẽ là người không được cưng chiều nhất.

Anh liếc xéo sang nhìn Tưởng Tiểu Thiên. Ngay cả thằng nhóc đó cũng được nhận khuôn mặt tươi cười của bố, lý ở đâu chứ? Thấy nó lại ngang nhiên múc canh, Nhiêu Tôn quát: "Vừa phải là được rồi, ăn được uống được cũng phải biết sĩ diện chứ."

Tưởng Tiểu Thiên rụt đầu lại.

Lần này tới Kiều Trân lên tiếng, ôn hòa dịu dàng: "Tiểu Thiên là khách của chúng ta, sao con bất lịch sự quá vậy? Dọa cậu ấy làm gì chứ? Nào, Tiểu Thiên, bác gái múc canh cho cháu."

~Hết chương 353~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 354: Tôi Oán Anh Ấy

"Không cần phiền không cần phiền, bác gái, cháu tự làm được." Tưởng Tiểu Thiên lại nhìn về phía Nhiêu Tôn, nét mặt ấm ức: "Tôi cũng đâu phải ăn chùa uống chùa, mấy hôm nay tôi vẫn luôn giúp bác gái làm việc mà. Bác gái nấu cơm rất ngon, từ nhỏ bố mẹ tôi đã không lo cho tôi, nên chưa được ăn bữa cơm nào ngon như thế này..."

Nghe được câu này, Kiều Trân lại càng xót xa, bèn đẩy cả chiếc nồi gang ra trước mặt cậu: "Thích thì cứ ăn đi, đừng để ý tới Nhiêu Tôn. Tiểu Thiên, thằng bé đáng thương, từ nhỏ đã chịu không ít cực khổ phải không?"

Nhiêu Tôn nhìn Tưởng Tiểu Thiên chằm chằm. Shit! Sao nó giỏi vờ vịt thế nhỉ? Thế nào gọi là không lo cho nó? Không lo cho nó mà nó lớn được bằng từng này à? Không lo cho nó mà nó đi học được à? Lừa được bố mẹ anh chứ sao lừa được anh? Khi trước biết chuyện bên cạnh Hạ Trú có thêm một Tưởng Tiểu Thiên, anh đã điều tra triệt để thằng nhỏ này rồi.

Đêm xuống, Hạ Trú cùng Nhiêu Cẩn Hoài và Kiều Trân nói chuyện một lúc, sau đó trở về phòng. Mọi động thái của cô đều được Nhiêu Tôn để ý rất kỹ. Ngày nào cũng dậy lúc sáu giờ, ăn chút quà sáng sau đó ra vườn hoa đi dạo. Buổi chiều thì đọc sạch, thi thoảng lại ngồi ngẩn ra khoảng một tiếng, không uống trà chiều. Buổi tối thì ăn khá nhiều, ăn xong khoảng một tiếng đồng hồ thì hoặc là chạy bộ hoặc là vươn vai vặn vẹo trong vườn. Đều là những phương thức hoạt động không ảnh hưởng tới vết thương.

Nói chuyện với bố mẹ anh khoảng nửa tiếng, đúng mười giờ thì cô đi ngủ.

Cô chưa bao giờ quy củ như vậy, chí ít thì ở trong mắt Nhiêu Tôn là thế. Hạ Trú xưa nay sống theo thói quen, buồn ngủ thì đi ngủ, đói thì ăn, chưa bao giờ có cái gọi là đồng hồ sinh học.

Thế nên, khi cô vừa bước về phòng, Nhiêu Tôn đã lập tức gõ cửa đi vào.

Hạ Trú nhìn giờ, ý tứ rất rõ ràng: Đến giờ tôi đi ngủ rồi.

Nhiêu Tôn cố tình làm như không thấy, ngồi lên chiếc sofa đơn: "Nói chuyện đi." Đã nhiều ngày như vậy, cũng nên nói chuyện thẳng thắn rồi.

Hạ Trú thấy vậy cũng thôi, ngồi xuống chiếc sofa chếch góc. Giữa hai người họ cách nhau một chiếc bàn trà, bên cạnh nữa là khung cửa sổ sát đất. Qua lớp kính, có thể nhìn thấy phong cảnh vườn hoa.

Hai người ngồi khá gần. Hạ Trú tắm rửa xong mới đi nói chuyện, bây giờ tóc đã gần khô, mùi dầu gội đầu sạch sẽ sảng khoái len lỏi vào mũi Nhiêu Tôn. Nhưng anh vẫn cảm thấy cực kỳ thơm, không đơn giản là mùi dầu gội đầu, có lẽ còn là mùi hương trên cơ thể cô nữa.

Hạ Trú cuộn hai chân lên, giẫm chân trần lên sofa, gác một cánh tay lên đầu gối, một tay vuốt vuốt tóc, hỏi anh: "Nói chuyện gì đây?"

Nhiêu Tôn tinh mắt nhìn thấy bàn tay gác trên đầu gối của cô có vết thương, nằm ở khớp xương trên mu bàn tay, vết xước. Anh nhíu mày, kéo tay cô qua.

Tuy đã được xử lý rồi nhưng nhìn thấy anh vẫn đau lòng.

Hạ Trú không để anh nhìn kỹ, rút tay về, cả người dựa nghiêng vào một bên sofa.

Sắc mặt Nhiêu Tôn không tốt cho lắm: "Trên người có vết thương mà em không biết sao? Sao còn đi đấm bốc?"

Ở nhà họ Nhiêu có phòng đấm bốc, là Nhiêu Tôn tự bố trí để mình chơi trước khi kia còn sống tại nhà. Bây giờ tuy rằng bận rộn công việc không thường xuyên về nhà nhưng phòng đấm bốc vẫn được giữ theo đúng yêu cầu của anh. Hạ Trú bước vào địa bàn của anh, anh rất vui, nhưng bây giờ đâu phải là lúc cô bướng bỉnh chứ?

Hai cánh tay Hạ Trú nhẹ nhàng ôm lấy đầu gối, mái tóc rủ xuống, trên người lại là bộ đồ ngủ rộng rãi, trông cô uể oải và sạch sẽ như một đứa trẻ vậy. Cô nói: "Tôi đã nói rồi, chút thương tích này chẳng đáng gì."

Ngữ điệu của cô không cao không thấp, không nghe ra cảm xúc. Như vậy, Nhiêu Tôn cũng không dám chọc vào cảm xúc của cô nữa, giọng anh trở nên trầm và dịu dàng hơn: "Vậy cho dù em thật sự muốn đấm bốc thì cũng phải đeo găng tay vào chứ. Em nhìn em bây giờ xem, vết thương cũ chưa lành đã có vết thương mới."

Hạ Trú đánh mắt nhìn mu bàn tay, máu trên vết thương đã khô cả rồi, cô khẽ nói: "Có thể, tôi là người dễ bị thương chăng. Không sao cả, bị thương mãi cũng quen rồi."

Cô tựa cằm lên đầu gối.

Nhiêu Tôn nghe xong liền đau lòng, giơ tay xoa xoa đầu cô: "Có anh đây, sau này sẽ không để em bị thương nữa."

Hạ Trú nghiêng đầu nhìn anh, mái tóc dài đổ sang một bên, để lộ ra một đoạn cần cổ, cực kỳ trắng trẻo. Môi cô còn không có quá nhiều sắc máu,

khuôn mặt to bằng bàn tay, đôi mắt càng to hơn.

Nhìn đến nỗi Nhiêu Tôn mềm lòng, bất chợt muốn sát lại gần cô. Anh không thu tay về mà nhẹ nhàng cài tóc của cô ra sau tai: "Anh nói được làm được."

"Nguyễn Kỳ thì sao?" Hạ Trú bất ngờ hỏi: "Khi nào thì trở về?"

Bàn tay Nhiêu Tôn khựng lại.

"Cô ấy đi rồi, anh nghĩ anh còn có thể tìm được cô ấy không?"

Nhiêu Tôn từ từ thu tay về, sắc mặt ít nhiều có phần khó xử, trầm ngâm giây lát anh nói: "Cô ấy cứ tắt máy suốt, có thể... đang bận."

"Anh biết lý do cô ấy ra đi mà, cũng biết cô ấy đang trốn anh." Hạ Trú khẽ thở dài: "Trên đời này không có ai là không tìm được, trừ phi người đó có lòng khiến anh tìm không ra."

Trong đôi mắt Nhiêu Tôn có thêm nhiều sự nặng nề.

Hạ Trú ngẩng đầu lên, nhìn ra ánh đèn rực rỡ ngoài cửa sổ: "Nhiêu Tôn, tôi rất ổn, thật đấy."

Câu rất ổn này đã đẩy anh ra rất xa.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, gần tới mức anh chỉ cần giơ tay là chạm được vào cô, nhưng cô lại ngang nhiên xây một bức tường vô hình giữa họ.

"Tôi biết anh muốn nói chuyện gì, cũng biết anh đang lo lắng chuyện gì. Tôi đã trưởng thành rồi, nhớ rất rõ mình đã làm gì và nói gì." Hạ Trú quay đầu nhìn anh, ánh mắt sáng như trăng: "Tôi cũng biết rất rõ mình cần gì, là anh không rõ người tôi cần chưa bao giờ là anh."

Hơi thở của Nhiêu Tôn dần trở nên gấp gáp, lồng ngực phập phồng bất định. Không phải anh không biết tâm tư của cô. Chỉ là anh nghĩ những điều gần trong gang tấc như vậy, những điều người ta muốn, người ta cần, phải chăng ông trời sẽ tác thành?

Anh nhìn cô. Cô lạc lõng, buồn bã, vui cười hay bình thản, mọi dáng vẻ của cô anh đều yêu sâu sắc. Anh muốn nói với cô anh nhớ cô biết chừng nào, cho dù cô ở ngay bên cạnh anh, anh vẫn nhớ cô điên cuồng.

"Em hận anh ta không?" Nhiêu Tôn đè nén nỗi đau trong lòng xuống, một lát sau mới hỏi cô.

"Không hận." Hạ Trú đáp thẳng thừng.

Nhiêu Tôn giật mình: "Em vẫn còn yêu anh ta."

Hạ Trú trầm mặc.

Nhiêu Tôn căng thẳng vô cớ, vô thức cuộn chặt tay lại.

Hạ Trú quay mặt sang phía cửa sổ, hai tay đặt lên đầu gối, gối đầu lên tay. Ngoài cửa sổ có gió thổi qua, những phiến lá vàng đang bay lượn dưới trăng, giống như lan tỏa những tâm sự.

"Oán anh ấy." Cô lẩm bẩm trong miệng: "Tôi oán anh ấy lắm..."

***

Lục Đông Thâm xem xong bản dự án đã gần một giờ sáng.

Anh gập máy tính lại, đi tới trước cửa sổ.

View nhìn từ phòng 3601 của Skyline luôn rất đẹp, cảnh đêm cũng quyến rũ vô cùng.

Anh nhìn ra phong cảnh bên ngoài, nhìn mãi nhìn mãi bèn nhìn thấy gương mặt Hạ Trú. Cô ngẩng mặt lên, hùng hồn nói với anh: Thì ra anh ở trên tôi.

Sau đó lại ngượng ngập sửa chữa: Thì ra anh ngủ ở trên tôi...

Lồng ngực Lục Đông Thâm đầy ắp bởi những thanh âm của cô, hơi thở của cô. Rõ ràng là ở trong một thành phố mà lại như cách trăm núi ngàn sống. Trong lòng anh chỉ nhớ tới tên cô.

Anh rút di động ra, gửi đi một tin nhắn: Ngủ chưa?

Đầu kia rất lâu mới trả lời: Ngủ rồi ạ, ngủ từ sớm rồi cơ.

Lục Đông Thâm nắm chặt di động trong tay, đi đi lại lại, lát sau gửi tiếp một tin: Tôi qua đó.

Đầu kia có hồi đáp rất nhanh: Hả? Bây giờ?

Lần này Lục Đông Thâm không hề do dự, ngón tay gõ nhanh một hàng chữ: Phải, bây giờ, sắp xếp một chút.

~Hết chương 354~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 355: Còn Có Thân Thủ Tốt Đến Vậy Sao?

Cuộc sống về đêm và những náo nhiệt của Bắc Kinh đa phần tập trung ở phía Đông thành phố. Đêm xuống, phía Tây thành phố ngoài khu thương nghiệp ra thì tất cả đều chìm vào yên tĩnh, nói chi tới lúc nửa đêm.

Khi đi qua khu vực cảnh vệ, xe đã bị cản lại.

Ô cửa kính ghế lái phụ được hạ xuống một nửa, để lộ ra gương mặt của Nhiêu Tôn, anh ấy ra hiệu cho cảnh vệ mở cửa. Cảnh vệ lẳng lặng nhìn biển số xe, đi tới trước giơ tay chào Nhiêu Tôn theo kiểu nhà binh rồi nghi hoặc nói: "Cậu chủ Nhiêu, đây không phải xe hằng ngày của cậu."

Dứt lời, người đó cố gắng muốn thông qua khe cửa sổ nhìn xem ai là người lái xe.

Nhiêu Tôn hơi đổ người về phía trước, cản tầm nhìn của người cảnh vệ: "Nửa đêm nửa hôm tôi không ngủ được, ra ngoài lượn lờ, lười về nên gọi một chiếc taxi, không được à?"

Cảnh vệ không nghi ngờ nữa, cười trừ nhường đường.

Nhiêu Tôn nâng cửa xe lên, cả người uể oải dựa vào ghế xe: "Đây chính là nguyên nhân tôi không thích về nhà đấy, về nhà mà như đi qua biên giới vậy, cực kỳ phiền phức."

Lục Đông Thâm không đoái hoài tới sự khó chịu của Nhiêu Tôn. Taxi? Cậu ta biết nghĩ thật đấy.

"Đi tiếp thế nào?" Anh khẽ hỏi một câu.

Nhiêu Tôn kênh kiệu như gia vậy: "Đi thẳng... giờ này thì đừng đâm xuống garage nữa, bằng không tôi lại phải quét mặt. Ấy... rẽ trái."

Điển hình của kiểu người không biết chỉ đường, đi gần đến chỗ rẽ mới kêu người ta rẽ. Lục Đông Thâm xoay vô lăng một vòng. Chiếc xe được đánh lái, chẳng mấy chốc đã lại đi vững vàng.

Kẻ đầu sỏ Nhiêu Tôn tấm tắc khen tài: "Hôm nay coi như được diện kiến rồi kỹ thuật lái xe của tổng giám đốc Lục rồi, không phải dạng vừa, cực kỳ lụa, giỏi hơn mấy tay tài xế ở công ty tôi nhiều."

"Đi tiếp thế nào?" Lục Đông Thâm không đáp lời.

"Xuyên qua khu vườn phía trước, rồi rẽ phải khoảng 500 mét, dừng ở đó được rồi, bên đó không ai nhìn thấy được."

Lục Đông Thâm điều khiển chắc tay lái, tình hình con đường trước mắt được thu hết vào tầm nhìn của anh. Nhà họ Nhiêu quả nhiên được cảnh vệ kiểm soát nghiêm ngặt, không đơn giản là qua được cửa lớn rồi là đại cát đại lợi. Tạm thời không nói tới việc cứ cách mười mét lại có một chiếc camera giám sát, chỉ riêng việc chốc chốc lại có cảnh vệ đi tuần là đã đoán được phần nào.

Trong lòng cũng thầm cảm thấy may mắn.

Khi Nhiêu Tôn chặn anh lại giữa đường, anh còn ít nhiều có phần bất ngờ. Nhiêu Tôn chui vào xe của anh và nói: "Không có tôi, anh không vào nhà họ Nhiêu được đâu."

Quả thực, đến chính Nhiêu Tôn về nhà mình còn bị truy hỏi, huống hồ là người ngoài.

Dưới sự chỉ dẫn của kẻ nửa mùa Nhiêu Tôn, Lục Đông Thâm đỗ xe vào đúng vị trí chỉ định. Khi xuống xe, Tưởng Tiểu Thiên cũng chạy về phía này. Sau khi nhìn thấy Lục Đông Thâm, cậu cười có phần gượng gạo: "À... tổng giám đốc Lục... Nhà họ Nhiêu quá lớn, lại có nhiều cảnh vệ như vậy, chỉ dựa vào mình tôi không được đâu..."

Từ lúc vào nhà họ Nhiêu, Lục Đông Thâm cũng đoán ra phần nào, thế nên cũng không trách Tưởng Tiểu Thiên khi đã báo tin cho Nhiêu Tôn, hỏi một câu: "Phòng cô ấy đi thế nào?"

Tưởng Tiểu Thiên chỉ tay lên tầng trên.

Lục Đông Thâm nhìn lên theo hướng tay chỉ. Tầng hai, có nguyên một khung cửa sổ sát sàn, rèm cửa che hờ, bên ngoài có ban công hình cầu. View ở vị trí đó khá đẹp, mặt hướng ra vườn hoa.

"Dẫn đường đi." Anh nói với Tưởng Tiểu Thiên.

Ai ngờ Tưởng Tiểu Thiên bày ra vẻ khó xử: "Tổng giám đốc Lục... không dễ dàng lắm."

Lục Đông Thâm khẽ nhíu mày, nhìn đến độ Tưởng Tiểu Thiên rùng mình. Thấy cậu cứ ấp a ấp úng, anh lại nhìn chằm chằm Nhiêu Tôn: "Cô ấy làm sao rồi?"

"Làm sao thì không sao, chỉ là ngủ thôi." Nhiêu Tôn có vẻ rất uể oải, miệng ngáp ngủ: "Cô ấy à, khi ngủ có một tật xấu, khóa cửa."

Lục Đông Thâm sững người, khi sống cùng với anh, cô đâu có thói quen này?

Tưởng Tiểu Thiên gật đầu lia lịa tưởng sắp gãy cổ: "Đúng đúng đúng, lúc ở Thương Lăng, gia của chúng tôi cũng như vậy, buổi tối đi ngủ là phải

khóa chặt cửa phòng, không cho ai vào hết, trừ khi đập cửa."

Lục Đông Thâm gặp khó. Đập cửa? Anh không muốn đánh thức cô dậy.

Nhiêu Tôn tiến lên, giơ cánh tay khoác lên vai Lục Đông Thâm: "Chẳng phải anh chỉ muốn biết cô ấy có tốt hay không thôi sao? Rất tốt, ăn được ngủ được. Anh đứng dưới nhà nhìn mấy cái là được rồi, lẽ nào anh còn định trèo lên?"

Vốn dĩ chỉ là một câu nói đùa, không ngờ họ nhìn thấy Lục Đông Thâm ngẩng đầu nhìn lên khung cửa sổ trên đầu có phần đăm chiêu. Tư thế này khiến Nhiêu Tôn giật mình, bèn ngoắc cánh tay siết chặt cổ Lục Đông Thâm: "... Không lẽ anh định leo lên đó thật?"

Tưởng Tiểu Thiên đứng bên cạnh vô tâm vô tính cười ha ha: "Có khi, tổng giám đốc Lục hôm nay mặc như vậy rất thích hợp leo tường." Sau đó cậu cũng ngẩng đầu nhìn lên: "Chẹp chẹp, bức tường này không dễ leo đâu. Tuy rằng không cao lắm, nhưng cũng không dễ đặt chân..."

Nhiêu Tôn lùi ra sau một bước, quan sát trang phục của Lục Đông Thâm tối nay.

Chiếc jacket màu đen, bên trong kết hợp với chiếc áo len mỏng cổ tròn màu be nhạt, quần bò, chân đi bốt quân đội màu đen.

Nhiêu Tôn cũng học Tưởng Tiểu Thiên chép miệng hai tiếng: "Lần đầu tiên thấy tổng giám đốc Lục ăn mặc cá tính vậy đấy. Nói thật là, không quen lắm."

Lần này Lục Đông Thâm để ý tới Nhiêu Tôn, anh đánh mắt quan sát Nhiêu Tôn: "Với cách ăn mặc của tổng giám đốc Nhiêu tối nay, tôi cũng không quen lắm."

Chắc là sau khi suy nghĩ, Tưởng Tiểu Thiên bất đắc dĩ phải đi tìm Nhiêu Tôn. Còn Nhiêu Tôn, đến tối thì cũng tự buông thả bản thân. Dù sao cũng chẳng phải tới nơi nào lịch sự nghiêm túc. Anh ấy chỉ mặc một bộ đồ ngủ với áo ngủ quần ngủ, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo lông chim, chân thì đi một đôi... dép lê kẻ caro.

Cũng may là mấy người cảnh vệ trước cửa không tiếp tục tra hỏi, nếu không có nghĩ sẽ nghĩ anh bắt cóc cậu chủ nhà họ Nhiêu rồi hãm hại thủ trưởng.

Nhưng Nhiêu Tôn ngang ngược đã quen, kéo kín chiếc áo lông chim vào: "Đêm xuống lắm sương, tôi lạnh."

"Tôi thấy cậu yếu thì có." Lục Đông Thâm cười khẩy. Đâu có phải rét đại hàn, mặc áo lông chim không sợ nóng chết ngốt à.

Nhiêu Tôn đang định bật chế độ phản bác thì thấy Lục Đông Thâm đã kéo kín chiếc áo jacket lên, quay người đi tới dưới cửa sổ. Anh ngó lên trên, tìm những điểm đặt chân và bám tay đại khái, sai đó với tay lên tường, chân mượn sức, cả người đu lên theo.

Tưởng Tiểu Thiên nhìn mà mắt tròn mắt dẹt, chỉ tay vào người đàn ông đang leo trèo trên ban công: "Tổng giám đốc Lục còn có thân thủ tốt đến vậy sao?"

Quả thực rất nhanh.

Từ bên dưới lên đến ban công, Lục Đông Thâm có lẽ chỉ mất chưa đầy nửa phút, động tác nhanh nhẹn gọn gàng, đâu có giống tốc độ của một người quanh năm ngồi trong phòng họp?

Nhiêu Tôn ngẩng đầu lên nhìn, thấy Lục Đông Thâm đã nhẹ nhàng đẩy cánh cửa bên cạnh ra, bước vào phòng, bèn bực dọc nói: "Không sợ động

tới vết thương à."

Mọi thứ lại trở nên yên ắng.

Thi thoảng có con chim bay qua, đập cánh khuấy động bầu không khí, nghe xong lại càng thấy nơi này im ắng.

Nhiêu Tôn không trở về phòng mà kéo kín chiếc áo lông chim hơn nữa, sau đó ngồi phịch xuống bệ đá. Tưởng Tiểu Thiên thấy kỳ lạ: "Anh ngồi đây làm gì? Tôi canh chừng là được rồi."

Nhiêu Tôn ngước mắt nhìn Tưởng Tiểu Thiên một lúc lâu, rồi vẫy tay với cậu: "Cậu qua đây."

Tưởng Tiểu Thiên khó hiểu bước lên.

Nhiêu Tôn một tay chống xuống thảm cỏ, một chân giơ lên đá vào bắp chân Tưởng Tiểu Thiên: "Được lắm, cậu làm chân chó của Lục Đông Thâm từ khi nào?"

Tưởng Tiểu Thiên đau đến nhe răng, ôm chân đáp: "Ai hả? Ai là chân chó? Tưởng Tiểu Thiên tôi cả đời chỉ phục vụ hai người, một là Đàm gia, hai chính là Tưởng gia!" Sau đó cậu nhảy tới một vị trí cách Nhiêu Tôn một quãng xa, ngồi xuống, xoa chân.

Nhiêu Tôn nhìn cậu cười khẩy, lát sau nói: "Cho điếu thuốc."

"Không có!" Tưởng Tiểu Thiên bày ra vẻ mặt không vui.

"Tưởng Tiểu Thiên, cậu đang ở trong địa bàn của tôi, tuyệt đối đừng có chọc cho tôi điên." Nhiêu Tôn lười biếng và ngạo mạn.

Tưởng Tiểu Thiên bĩu môi.

Nhiêu Tôn chỉ tay vào túi áo của Tưởng Tiểu Thiên: "Khẩn trương lên, nhìn thấy bao thuốc lá rồi kìa."

Tưởng Tiểu Thiên không còn cách nào, đành rút bao thuốc ra, ném qua theo một đường parabol. Nhiêu Tôn đỡ vững vàng, vừa nhìn thì thấy đây là loại thuốc lá bình thường bố anh ấy thích hút, còn không cho anh ấy một bao, ngược lại cho thằng nhóc trước mặt này.

Anh ấy châm lên một điếu, rít một hơi thật mạnh.

Anh ấy ngước mắt lên nhìn, cả đám khói trắng che kín tầm mắt, làm mông lung cả bầu trời đêm...

~Hết chương 355~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 356: Tốt Nhất Hãy Nhớ Lời Cậu Nói

Hạ Trú ngủ rất say.

Chăn và ga giường đều là một màu trắng thuần.

Áo ngủ của cô cũng là màu nhạt, thế nên trên giường chỉ còn độc mái tóc của cô là đen nhánh.

Lục Đông Thâm kéo kín cửa lại, nhìn Hạ Trú nằm trên giường qua ánh trăng bàng bạc, nhất thời không dám tiến lên.

Đã mấy ngày không gặp, Lục Đông Thâm những tưởng mình đã đủ nhớ cô. Nhưng vào giây phút này, sau một cái nhìn, anh mới nhận ra, nỗi nhớ mấy ngày qua hoàn toàn không đủ, anh đã xem nhẹ phần nhung nhớ này.

Khoảnh khắc này anh mới biết thế nào là tương tư thật sự, thế nào mới là nhớ thắt ruột thắt gan. Anh hít hà mùi hương của cô, vừa ấm áp vừa triền miên, túm chặt lấy tim phổi và xương cốt của anh, khiến anh đau tưởng chết, nhưng lại không đành lòng buông xa.

Lục Đông Thâm hối hận rồi.

Anh không nên chiều chuộng bản thân tới gặp cô.

Vì cho dù chỉ là một cái nhìn, anh cũng không muốn rời đi, không muốn chịu đựng nỗi đau tự chia ly này nữa.

Sau nhát dao này, chúng ta không ai nợ ai. Từ nay về sau anh đi đường anh, tôi đi đường tôi. Không yêu thương, không oan hận, chỉ làm người qua đường, sống chết không gặp lại!

Sống chết không gặp lại.

Mỗi đêm không ngủ được, bên tai Lục Đông Thâm lại vọng về câu nói này của cô. Dù miễn cưỡng đi ngủ, anh cũng luôn mơ thấy gương mặt cô. Gương mặt cô nép vào lòng anh, nghẹn ngào hỏi anh: Đông Thâm, anh thật sự không cần em nữa sao?

Vì sao lại gặp được cô?

Gặp cô rồi, vì sao lại yêu cô?

Trái tim Lục Đông Thâm bí bách đau đớn, anh nhẹ nhàng tiến lên.

Trên đường tới đây, anh suy nghĩ rất rõ ràng. Một cái nhìn thôi, nhìn một cái là đi ngay, cho dù là nhìn từ rất xa. Anh không muốn sát lại cô quá gần, không thể ôm cô, không thể hôn cô. Anh sợ cô sẽ tỉnh giấc, sợ cô phát giác.

Nhưng, chiếc chăn của cô đắp không gọn gàng.

Lục Đông Thâm không kìm được lòng ngồi xuống bên giường, kéo cao chiếc chăn lên một chút. Cô là như vậy, ngay cả lúc ngủ cũng không biết tự chăm sóc tốt cho bản thân. Đã từng không biết bao lần anh tỉnh giấc, việc đầu tiên chính là dém lại chăn cho cô.

Tay cô đặt trước ngực, khẽ khàng như từng hơi thở.

Mu bàn tay cô sao lại bị thương?

Lục Đông Thâm nhẹ nhàng nắm lấy tay cô. Nó mềm mại không xương, lại hơi lành lạnh. Vết thương không nặng, chí ít không nặng bằng vết thương trên vai cô, nhưng vẫn móc đau trái tim anh.

Lúc đó, chắc là đau lắm.

Nhưng cô lại không hề rơi một giọt nước mắt nào.

Cổ họng Lục Đông Thâm thắt lại, giống như có thứ gì thít lấy cổ anh vậy. Anh kéo cao tay cô lên, hôn khẽ.

Tưởng Tiểu Thiên nói dối anh phải không.

Nếu ăn uống tử tế, sao cô lại càng ngày càng gầy đi?

Khuôn mặt ấy chìm trong bóng tối, một lòng bàn tay của anh cũng che kín. Cằm cô rất nhỏ, rất nhọn, như mũi dùi vậy.

Còn nhớ lần ở trong văn phòng của anh, cô nửa đùa nửa thật oán trách anh: Thức ăn của Skyline ngon quá, em béo lên rồi.

Anh cười nói: Không béo, người em thêm một lạng thịt, bớt một lạng thịt anh đều nắm rõ.

Cô phản bác: Đám đàn ông các anh đều thích cảm giác thích khi ôm đúng không? Còn em thì không thích cảm giác thịt thà đó, em muốn người nhẹ như chim yến. Sau đó, cô uể oải níu lấy cổ anh và nói: Người nhẹ như chim yến anh nhìn thấy rồi đấy, vào lúc em giết chết con quái thú dưới hồ.

Anh đứng dậy theo đà bế bổng cô lên, đo lường, khiến cô cười khúc khích mấy tiếng. Anh nói: Không nặng, còn rất nhẹ nữa.

Cô bèn nép vào lòng anh mà cười: Anh trai ngốc ơi, em muốn anh bế em lên đó mà...

...

Lục Đông Thâm bất chợt cúi người xuống, vuốt ve gương mặt cô, trong giây lát, sống mũi cay xè. Anh vội vàng kiểm soát lại cảm giác, ngắm nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc của cô.

Anh đã nghiêm túc nói với cô gái của anh anh rất yêu cô ấy chưa? Yêu đến đau đớn trái tim, yêu đến nỗi không dám dễ dàng nói lời yêu khỏi miệng, chỉ sợ không cẩn thận hạnh phúc này sẽ vụt mất.

Bây giờ, e là đã mất rồi.

Tình cảm sâu nặng như biển nhưng lại phải dè dặt thận trọng, điên cuồng nhưng lại phải nhẫn nhịn. Tình yêu chưa bao giờ là thứ anh giỏi giang, thế nên anh giày vò bản thân, cũng giày vò cả cô gái của anh.

Lục Đông Thâm nâng niu gương mặt cô trong lòng bàn tay. Anh muốn gọi tên cô, nói với cô, anh đến rồi đây.

Cho dù cô có tiếp tục hận anh, anh vẫn đến.

Cô muốn sống chết không gặp, vậy được, anh tới gặp cô, vào lúc cô không nhìn thấy anh.

Lục Đông Thâm nhìn cô tỉ mỉ, ghi nhớ toàn bộ hình dáng của cô vào đôi mắt mình.

Vào đêm cô trao bản thân cho anh, anh cũng nhìn cô như vậy. Lúc đó, cô ngủ vùi trong vòng tay anh, trên trán còn lấm tấm mồ hôi.

Anh ôm chặt cô, nội tâm lại cảm thấy chân thực lạ kỳ.

Anh nghĩ quan hệ giữa con người với con người thật là kỳ diệu. Có những người vào lần đầu tiên gặp mặt đã có linh cảm sẽ trở thành của

mình.

Anh cố gắng nghĩ, rốt cuộc cô đã bước vào trái tim anh từ khi nào đây? Tình yêu nên là một thứ có quá trình, có thứ tự trước sau phải không? Đầu tiên là hợp mắt, sau đó dần dần mới bước vào trái tim.

Cho đến tận sau này, Lục Đông Thâm mới biết rõ, giây phút anh nhìn thấy Hạ Trú, cô đã rơi vào trong trái tim anh rồi.

Bao đêm nằm mơ, Lục Đông Thâm nhìn cô gái trong lòng mình liền nghĩ, ông trời nhất định phải đối tốt với anh lắm, để anh có được một cô gái tốt như vậy, thế thì cứ tiếp tục sở hữu đi.

Lo trước sợ sau, từ này Hạ Trú hay nói với anh. Cô nói: Đông Thâm, Đông Thâm... Em luôn cảm thấy tất cả giống như một giấc mơ, nhưng giấc mơ thật chân thực.

Sao anh không lo sợ tất cả những điều tốt đẹp chỉ như hoa trong gương, trăng dưới nước chứ?

Một viên sỏi nhỏ để lại tiếng vang khẽ lên cửa kính.

Lục Đông Thâm siết chặt ga giường, phải đi rồi.

Dù sao đây cũng là nhà họ Nhiêu, không tiện ở lại lâu.

Lục Đông Thâm nhìn chăm chú khuôn mặt say ngủ của cô, cúi xuống, định hôn cô, nhưng cuối cùng anh chỉ khẽ hôn lên mái tóc cô.

Xin lỗi nhé, bé con.

Lục Đông Thâm đứng lên, khi đi tới trước cửa sổ, anh quay đầu lại nhìn Hạ Trú. Cô nằm đó, rất sạch sẽ, cũng cực kỳ yên tĩnh.

Anh ép mình phải quay đi, không được nhìn thêm nữa, sau đó nhẹ nhàng kéo cửa.

Không một tiếng động, tất cả như chưa từng xảy ra vậy.

Khi bóng hình Lục Đông Thâm biến mất trên ban công, Hạ Trú nằm trên giường từ từ mở mắt.

Cô không động đậy, chỉ nằm đó, nhìn trân trân về phía ban công, rất lâu, rất lâu.

***

Khi Lục Đông Thâm xuống dưới, Nhiêu Tôn ném viên đá trong tay đi, chậm rãi nói một câu: "Cảnh vệ nhà họ Nhiêu đổi ba ca, lát nữa chỗ này cũng không còn an toàn."

Lục Đông Thâm phủi nhẹ bụi bặm trên người, nhẹ nhàng đáp: "Hiểu rồi."

Nhiêu Tôn muốn tìm kiếm một chút cảm xúc trên gương mặt anh, nhưng thất bại. Khi nhìn tới tay trái của Lục Đông Thâm, anh ấy thấy anh có vẻ đang nắm chặt lại, dùng khá nhiều sức bèn hỏi: "Tay anh sao vậy?"

"Không có gì." Lục Đông Thâm khẽ đáp: "Tôi phải đi rồi." Khi nói câu này, anh cũng không nhìn lên gác nữa.

Vào như thế nào thì ra như thế. Điều khác biệt là lần này Nhiêu Tôn đưa anh ra đã thật sự gọi cho anh một chiếc xe.

Trước khi lên xe, Lục Đông Thâm gọi Tưởng Tiểu Thiên.

Tưởng Tiểu Thiên đi tới.

"Cô ấy gầy rồi." Lục Đông Thâm hạ cửa xe xuống, nhìn cậu chằm chằm.

Tưởng Tiểu Thiên cảm thấy ánh mắt anh sắc lẹm, trái tim chợt chao đảo: "Hả? Không đâu... Tưởng gia... ăn rất đủ mà."

Sắc mặt Lục Đông Thâm sa sầm lại: "Chú ý cô ấy, bằng không, tôi sẽ không thực hiện lời hứa đâu."

"Đừng mà đừng mà, tổng giám đốc Lục... anh yên tâm, đôi mắt tôi chắc chắn sẽ theo dõi chị ấy sát sao, bảo chị ấy... ăn nhiều, nghỉ ngơi nhiều."

"Tốt nhất hãy nhớ lời cậu nói."

Chiếc xe đi khuất.

Tưởng Tiểu Thiên lau mồ hôi lạnh trên trán, một người chỉ cần dùng ánh mắt cũng khiến người ta sợ hãi, cậu thật sự được chứng kiến rồi.

Phòng ngủ tầng hai.

Hạ Trú đứng bên cạnh rèm cửa, nhìn ra bên ngoài qua lớp cửa sổ sát sàn.

Ngoài kia trắng hoa như nước, đã không còn bóng dáng người đàn ông, ngay cả bóng xe cũng biến mất rồi.

Hơi thở của cô trở nên dồn dập.

Cô bám chặt tay vào rèm cửa.

Nhưng trái tim vẫn như bị một bàn tay khổng lồ bóp đau, ngay cả các bộ phận khác cũng cuộn trào theo.

Cuối cùng cô cũng không nhịn được đau, xoay người lao vào nhà vệ sinh, mở bắp bồn cầu, quỳ rạp xuống đất mà nôn.

Một lần nữa, hầu như tất cả những gì ăn vào đều nôn ra sạch.

Sau đó là một nỗi bi thương dâng trào.

Ở lâu bên cạnh Lục Đông Thâm, cô suýt nữa quên mất mình còn có chứng này. Khi bố mẹ nuôi mất, cô liên tục nôn suốt một tháng. Sau khi Tả Thời chết, cô bị nhốt vào bệnh viện tâm thần, lại càng quên mất thức ăn có mùi vị gì.

Bây giờ, ngay cả sinh lý cũng nhắc nhở cô.

Quên đi, anh là Lục Đông Thâm.

Là Lục Đông Thâm của Lục Môn, là Lục Đông Thâm của Skyline.

Không còn là Lục Đông Thâm của cô nữa...

~Hết chương 356~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 357: Chính Là "Dẫu Sinh, Dẫu Tử, Dẫu Biệt Ly"

Xe đi ra khỏi phạm vi nhà họ Nhiêu. Đến tận lúc xe đi ra đường lớn, Nhiêu Tôn vẫn chưa kêu dừng. Lục Đông Thâm rẽ xuống đường nhánh, dừng xe lại, không tắt máy: "Xuống xe."

Nhiêu Tôn không mở cửa xe, chỉ từ tốn nói một câu: "Gấp gì chứ, đằng nào thì tôi cũng bị anh quấy rầy mất ngủ luôn rồi. Này, xin điếu thuốc."

Lục Đông Thâm liếc nhìn anh ấy. Nhiêu Tôn bình thường là một người mắt mọc trên đỉnh đầu, cực kỳ kiêu ngạo, làm sao làm được hành động ăn mặc kiêu này ngồi trong xe đợi bình minh lên với người khác?

Rõ ràng là có chuyện muốn nói.

Lục Đông Thâm tắt máy.

Anh rút bao thuốc lá ra, tự động lấy một điếu ngậm lên miệng rồi với lấy bật lửa, ném bao thuốc trong tay về phía khung cửa kính chắn gió phía trước.

Nhiêu Tôn nhìn anh bật cười, giơ tay với lấy bao thuốc rồi nhìn lại: "Có người vào lúc tâm trạng không vui, dù có hút loại thuốc lá ngon cách mấy cũng thấy đắng ngắt. Tôi thì khác, tâm trạng rất tốt, dù bị người ta lạnh nhạt kiểu gì, lòng vẫn thoải mái."

Lục Đông Thâm châm thuốc lên, hạ nửa cánh cửa sổ xuống, rít một hơi rồi nhả khói: "Có chuyện gì thì nói đi."

Nhiêu Tôn phì cười, anh ấy thật sự muốn được nghe một Lục Đông Thâm nho nhã lịch thiệp nói ra nửa câu còn lại. Anh ấy từ tốn, chậm rãi châm thuốc, không hạ cửa xuống mà để mặc cho cả đống khói của mình chen chúc cùng với khói của Lục Đông Thâm bay về phía cửa sổ bên kia.

"Tôi từng hỏi Hạ Trú có hận anh không, cô ấy nói không hận. Tôi lại hỏi cô ấy còn yêu anh không…" Anh ấy cố tình ngừng lại một chút để rít thuốc.

Bàn tay kẹp điếu thuốc của Lục Đông Thâm khựng lại, anh quay đầu nhìn Nhiêu Tôn.

Nhiêu Tôn giơ tay ấn nút hạ cửa sổ bên phía mình xuống. Không khí lạnh ùa vào cắt mảng khói thành từng sợi nhỏ, bay ra ngoài theo khe cửa.

Anh ấy thu lại vẻ bắng nhắng, bình thản nói: "Dẫu sinh, dẫu tử, dẫu biệt ly – Đã cùng thề nguyện mãi bên nhau."

Lục Đông Thâm nghe xong, ngón tay khẽ run lên, tàn thuốc rơi xuống chân anh. Anh lẩm bẩm: "Gì cơ?"

Nhiêu Tôn nhìn thẳng về phía trước: "Chính cô ấy đã nói vậy. Cô ấy nói với tôi rằng chuyện tình yêu chính là dù sống hay chết vẫn bên nhau." Sau đó anh ấy quay sang nhìn Lục Đông Thâm: "Anh bảo, cô ấy có thể tha thứ cho anh hay không đây?"

Hơi thở của Lục Đông Thâm có phần dồn dập. Sau một lúc trầm mặc, anh rít thuốc liên tục. Nhiêu Tôn nói đúng, lúc này, cho dù là loại thuốc lá ngon đến mấy, vào miệng anh vẫn cứ đắng chát.

Mọi sự sâu nặng tình cảm của cổ nhân đều đã được trút bầu vào những con chữ đơn giản ấy.

Dẫu sinh, dẫu tử, dẫu biệt ly – Đã cùng thề nguyện mãi bên nhau – Tay nắm tay ta cùng hẹn ước – Sống mãi bên nhau đến bạc đầu…

Một khi đã yêu là sống chết không chia lìa, đây là lời hứa giữa hai chúng ta.

Cô đang oán sao?

Oán anh nuốt lời hứa tình yêu.

Lúc trước khi Thai Quốc Cường mất mạng tại phủ Thân vương, cô đã dựa vào lòng anh và nói: Nguyễn Anh tương tư một người đàn ông cả cuộc đời, lẽ nào bao năm qua bà ấy không gặp được ai tốt hơn Ngô Trùng sao?

Anh ôm cô và nói: Có lẽ đó là lời hứa, lời hứa hẹn tình yêu. Trên đời này có biết bao nhiêu người, nhưng khi em đã dốc cạn tình cảm để yêu một người thì không còn nghĩ tới ai khác nữa.

Nếu chúng ta chia xa, anh cũng sẽ mãi mãi nhớ em sao?

Anh sẽ mãi mãi nhớ em, nhưng chúng ta sẽ không chia xa.

Trái tim Lục Đông Thâm đau như dao cắt.

Có lẽ, khi nói câu này, cô đang đứng bên khung cửa sổ sát sàn. Bên ngoài là cảnh thu tiêu điều, trong mắt cô cũng chỉ là một màu xám xịt. Sau đó cô đã nói: Chuyện tình yêu chính là dù sống dù chết vẫn bên nhau.

“Sau này đừng đến nữa.” Nhiêu Tôn nói một câu: “Tôi biết khiến anh phải đi đến bước này chắc chắn đã gặp một tình huống không thể kiểm soát. Thế nên, vì Hạ Trú, anh đừng đến nữa. Hơn nữa, đây cũng là hy vọng ban đầu của anh.”

Hôm đó Nhiêu Tôn nộ khí bừng bừng xông vào Skyline, thật sự đã mang ý định tẩn cho Lục Đông Thâm một trận. Lục Đông Thâm không né không tránh, càng không đánh trả, cứ thế nhận cú đấm của anh ấy.

Sau đó nói với anh ấy: Nhiêu Tôn, tôi cần mượn thế của cậu.

Nhiêu Tôn hỏi anh: Thế là ý gì?

Lục Đông Thâm nói: Bảo vệ Hạ Trú.

Hôm đó hai người họ không nói chuyện quá nhiều. Hai tập đoàn tuy đang có dự án hợp tác chung nhưng bên ngoài nhìn vào nghĩ sao cũng thấy là những đối thủ cạnh tranh. Vũng nước Lục Môn sâu đến đâu, tuy rằng Nhiêu Tôn không phải người trong cuộc nhưng cũng thể cảm nhận được từ cái nhíu mày rất sâu của Lục Đông Thâm.

Từ đầu tới cuối, thật ra Lục Đông Thâm chỉ nói với anh ấy hai câu. Nhiêu Tôn thu lại nắm đấm, nhìn Lục Đông Thâm rất lâu rồi nói: Hiểu rồi. Nhưng Lục Đông Thâm, anh phải suy nghĩ thật kỹ, một khi quyết định là không được hối hận.

Đều là những người thông minh, câu nói này ngược lại trở nên đơn giản.

Lục Đông Thâm trầm mặc một lúc lâu, cũng không nói là đồng ý hay không đồng ý. “Cô ấy cần phải về Thương Lăng.”

Nhiêu Tôn bóp mạnh nửa điếu thuốc còn lại, nhìn chằm chằm Lục Đông Thâm với vẻ nực cười: “Cả nhà họ Nhiêu chính là một chiếc thùng sắt không kẽ hở. Ba năm trước, việc Hạ Trú từng làm cho nhà họ Nhiêu, anh xem khi đó có mấy ai biết? Đừng nói là bảo vệ một con người, chỉ riêng việc muốn giữ bí mật đã đơn giản rồi.”

Lục Đông Thâm nhìn thẳng vào mắt anh ấy, cũng nở một nụ cười nửa chính nửa tà: "Nhiêu Tôn, cụm từ 'nhất cự ly nhì tốc độ' này chưa bao giờ thích hợp với cậu đâu. Trước kia không thích hợp, bây giờ lại càng không thích hợp."

Nụ cười của Nhiêu Tôn khựng lại trên gương mặt. Rất lâu sau, anh ấy vẫn còn ngượng ngập, muốn phản bác nhưng nhất thời không biết nên phản bác gì. Quả nhiên, Lục Đông Thâm này nói câu nào cũng có thể chèn cho người ta vào đường cùng, một chiêu trí mạng.

Anh ấy rít mạnh một hơi thuốc rồi phả ra hùng hổ, để giải tỏa những bí bách trong lòng. Bây giờ, chính anh ấy cũng cảm thấy điếu thuốc này đắng rồi.

"Chuyện của Tưởng Tiểu Thiên là sao?" Nhiêu Tôn bực dọc.

So với sự khó chịu của anh ấy, Lục Đông Thâm lại khá nhàn nhã: "Một vài sản nghiệp trước kia của Đàm Diệu Minh tại quận Quan Dương vẫn đang do tôi nắm giữ."

Nhiêu Tôn hiểu ngay lập tức, nheo mắt quan sát Lục Đông Thâm: "Tôi phát hiện ra anh đúng là người thích đánh trâu cách núi đấy, không cái gì không sử dụng đến."

"Tôi ngược lại mong muốn cậu cho rằng đây là biểu hiện của một người biết nhìn ra trông rộng."

Nhiêu Tôn không muốn thừa nhận, nhưng buộc phải thừa nhận.

Anh ấy nghiến răng, dập tắt điếu thuốc trong tay rồi thẳng thừng xuống xe.

"Tôn thiếu đi cẩn thận."

Cửa xe vừa được nâng lên thì Nhiêu Tôn quay lại, gõ gõ lên kính. Lục Đông Thâm lại hạ bên cửa sổ đó xuống, nhìn Nhiêu Tôn.

"Tôi không mang di động và ví tiền." Nhiêu Tôn giơ tay về phía anh: "Cho tôi tiền bắt xe."

"Tôi nợ cậu à?"

Nhiêu Tôn ngang nhiên: "Đương nhiên là anh nợ tôi rồi. Đêm hôm tôi vì ai phải vất vả bận rộn? Anh không biết xấu hổ à? Bỏ tiền ra!"

Lục Đông Thâm từng gặp người mặt dày nhưng cũng chưa thấy ai mặt dày như vậy. Anh vốn dĩ định ra khỏi cửa lớn nhà họ Nhiêu thì ném cậu ta xuống, chính cậu ta sống chết ngồi ỳ trên xe, bắt anh lái ra chỗ xa thế này. Bây giờ còn phải bắt xe quay về, rảnh quá chứ còn gì nữa?

Đúng là chọc phải một con quỷ sống.

Anh rút ví ra.

Nhiêu Tôn thò đầu vào thấy trong ví Lục Đông Thâm có một xấp tiền. Anh ấy nhìn chỗ tiền đó, quan sát… sau đó đón lấy 20 tệ mà Lục Đông Thâm đưa.

Nhiêu Tôn suýt nữa nôn ra máu: "20 tệ? Thiếu gia Lục Môn ơi, 20 tệ?"

"Đủ tiền mở cửa taxi rồi mà." Lục Đông Thâm nhìn anh ấy cực kỳ nghiêm túc: "Kiếm tiền không dễ đâu, Tôn thiếu."

Một giây sau, Nhiêu Tôn định chui lại vào xe nhưng suy nghĩ ấy vừa xuất hiện thì "cạch" một tiếng, Lục Đông Thâm đã khóa cửa xe lại.

Nhiêu Tôn thầm rủa anh trăm ngàn lần trong bụng. Thời buổi này muốn moi tiền từ ví người khác ra quả nhiên không dễ dàng.

Thấy anh định cho xe chạy, Nhiêu Tôn lại "này" một tiếng. Lục Đông Thâm gác một tay lên vô lăng: "Lại sao nữa?"

Nhiêu Tôn gác cánh tay lên cửa xe, hắng giọng: "Nể tình anh từng cứu tôi một mạng tôi nhắc nhở anh, vạn sự phải cẩn trọng."

Lục Đông Thâm không ngờ Nhiêu Tôn lại nói câu này, sững người giây lát rồi nói: "Cảm ơn nhé."

"Cảm động lắm phải không?" Nhiêu Tôn cười thân thiện, rồi chìa tay ra với anh: "Cảm động thì cho thêm ít đi."

Lục Đông Thâm cười mà như không cười, rút ví ra, lập tức nhét tiền vào tay Nhiêu Tôn, sau đó cưỡng ép đóng cửa sổ lại, nhấn ga vọt đi.

Nhiêu Tôn cúi đầu nhìn tay mình, 5 tệ.

"Lục Đông Thâm, đồ bủn xỉn!"

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 358: Tốt Nhất Đừng Để Em Biết

Ngày chôn cất Tả Thời, trời mù sương.

Tầm nhìn xa chưa đến 200 mét.

Khi Nhiêu Tôn lái xe đưa Hạ Trú và Tưởng Tiểu Thiên lên núi, bước vào nghĩa trang, đập vào mắt chỉ toàn là một màu trắng mù mịt. Anh ra sức càm ràm: Ai nói cho tôi biết, tôi bị mù rồi sao?

Việc thi thể của Tả Thời nằm dưới hồ Phủ Tiên đã không còn là bí mật gì, hoặc nó từ lâu đã không phải bí mật, nếu không sao Cận Nghiêm lại có được tin tức? Chỉ có điều địa hình dưới đáy hồ Phủ Tiên vô cùng phức tạp, rất ít người có được bản lĩnh tìm ra thi thể được giấu dưới tòa thành ngàn năm tuổi.

Thi thể Tả Thời được vớt lên, hỏa thiêu rồi vận chuyển về Bắc Kinh. Nhiêu Tôn ra mặt thay cho Hạ Trú, ngăn cản việc điều tra của các cơ quan liên quan. Sau này khi lấy được tro cốt, Hạ Trú chọn cho Tả Thời một mảnh đất nơi non xanh nước biếc, cách xa trung tâm thành phố, sơn thủy hữu tình.

Tất cả đã được sắp xếp ổn thỏa, Hạ Trú nói với Nhiêu Tôn mình muốn ở riêng nói chuyện với Tả Thời một lúc.

Người và chuyện quá khứ tái hiện, tình bạn của Nhiêu Tôn đối với Tả Thời dĩ nhiên rất sâu đậm, nhưng nghĩ tới chuyện ba năm trước ở Gobi,

anh nhất thời cũng không biết phải đối mặt với Tả Thời ra sao, bèn xách cổ Tưởng Tiểu Thiên rời đi.

Lúc đi về phía bãi đỗ xe, Tưởng Tiểu Thiên tò mò hỏi Nhiêu Tôn: "Tả Thời là ai vậy? Tôi thấy bức ảnh trên bia mộ cũng khá trẻ trung và điển trai, là bạn trai cũ của Tưởng gia nhà tôi à?"

Nhiêu Tôn bực dọc: "Im miệng lại cho ông, đừng có luyên thuyên mãi không dừng."

Ở phía sau, núi non đã bị sương mù vây kín, cộng thêm việc ở trên núi sương càng thêm dày, thế nên cho dù là các mạch núi đá cũng ẩn nấp đằng sau đám sương trắng.

Hạ Trú lau đi lau lại bia mộ, cho tới khi nó soi rõ được bóng cô mới thôi.

Bó cúc trắng được để nghiêm chỉnh vào chỗ, sau đó, cô chọn một chỗ trống bên cạnh ngồi xuống.

Trên núi tuy có sương nhưng khí lạnh cũng không ít.

Hạ Trú kéo kín chiếc áo jacket lại, dựng đứng cổ áo lên, gác cánh tay lên đầu gối, hai bàn tay đan vào nhau. Cô nhìn từng hàng mộ thẳng tắp trước mắt, xa hơn nữa đã chìm vào sương.

Dường như xung quanh đã bị ngăn cách, giữa không gian này chỉ còn lại cô và Tả Thời.

"Bây giờ như vậy cũng tốt, anh đỡ phải nằm mãi dưới nước lạnh lẽo." Cô dựa vào mộ, nói: "Có điều, những công dụng khác của sứa nấm xác em vẫn đang nghiên cứu, trước mắt chỉ có thể khẳng định những hiệu quả rõ ràng của nó."

Giọng cô rất khẽ, xung quanh vì có sương mù nên càng tôn lên sự buồn bã và lạc lõng.

“Bao nhiêu năm rồi, thật ra em vẫn chưa dám đối mặt với anh. Lúc trước chính em là người đưa anh xuống hồ. Em đã nghĩ, nếu người chết là em thì tốt biết bao? Nhiêu Tôn mong em quên đi quá khứ, nhìn về phía trước. Câu này thật ra ai cũng nói được, nhưng những chuyện đã xảy ra rồi sao có thể nói quên là quên? Hôm đó khi em đi ngang qua phòng Nhiêu Tôn, anh ấy đang ngồi lật album. Anh ấy nhìn chăm chú vào bức ảnh chúng ta chụp chung rất lâu. Anh ấy là một người trọng tình trọng nghĩa, có điều ba năm qua, em nhìn thấy anh ấy cứ như đang nhìn thấy anh vậy.”

Nói tới đây, Hạ Trú lấu bả vai huých huých vào bia mộ, quay đầu nhìn chăm chú bức ảnh trên bia, cười khẽ: “Người anh em của anh vẫn còn nhớ anh đấy, đắc ý lắm phải không?”

Bức ảnh trên bia đúng như Tưởng Tiểu Thiên nói, vừa trẻ vừa điển trai, nụ cười hiền hòa và dịu dàng. Đây là dáng vẻ vốn dĩ của Tả Thời, không giống như cái xác đã không còn nhìn rõ mặt, bị sứa nấm xác bao bọc bên dưới hồ Phủ Tiên.

Không ai trả lời, Tả Thời chỉ mỉm cười nhìn cô.

Hạ Trú khẽ thở dài.

Tả Thời là người quanh năm vượt núi băng rừng đã quen. Cũng vì anh mà cô yêu sự mạo hiểm, yêu những điều chưa biết đằng sau mạo hiểm. Sau này, Tả Thời si mê phòng thực nghiệm, dần dần cũng ít đi hơn.

Có lẽ là sự trả thù của tự nhiên.

Tả Thời không ra được khỏi Gobi. Buổi tối trước khi mất đi ý thức, tinh thần của anh cực kỳ tốt, có dấu hiệu của sự huy hoàng trước khi vụt tắt.

Anh kéo cô ngồi xuống bên đống lửa, khẽ nói: “Hạ Hạ, anh mà chết thì anh đưa xác anh xuống hồ Phủ Tiên, chuyện này chỉ có em mới có thể làm được, vì em lặn rất giỏi.”

Cũng đến tối hôm đó Hạ Trú mới biết thì ra thành cổ ngàn năm chìm sâu dưới đáy hồ là có thật. Đương nhiên, điều quan trọng không phải là thành cổ thần bí đó mà là đám thi thể ở sâu dưới nữa.

“Khi đó vì dưỡng khí không đủ, anh chỉ tìm được tới thành cổ là không xuống được nữa. Nghe nói sâu bên dưới thành cổ mười mét, nước rất lạnh, thích hợp cho sự sinh trưởng của sứa nấm xác. Sứa nấm xác sống mãi không chết, không sinh tử không luân hồi, là một nguyên liệu rất hiếm có. Đám thi thể trong truyền thuyết nói anh không rõ rốt cuộc có hay không. Nhưng, em hoàn toàn có thể dùng xác của anh để nuôi sứa.”

Khi Tả Thời nói những lời này, biểu cảm vừa nghiêm túc vừa chân thành, Hạ Trú biết, anh không hề đùa. Bao tâm huyết, Tả Thời đều dành cho nghiên cứu mùi hương. Có thể tìm được một nguyên liệu quý hiếm còn khiến anh phấn khích hơn cả trúng số. Vì nghiên cứu, anh cảm thấy dâng hiến xác mình không thành vấn đề.

Thế nên, sau khi anh mất, Hạ Trú đã làm theo di nguyện của anh, lợi dụng phương thức vận chuyển kín đáo nhất của người bản địa để đưa xác Tả Thời tới hồ Phủ Tiên. Sau khi giải tán đám người, cô đã chìm xuống đáy hồ theo con đường mà Tả Thời vẽ ra, tìm được thành cổ đó, và tìm được cả đám xác trong truyền thuyết.

Khi ở bệnh viện tâm thần, Hạ Trú một dao cứa cổ tay, nhìn dòng máu ngoằn ngoèo chảy, khi đó cô nghĩ, đáng lẽ phải lập di chúc mới phải. Bây giờ, ai có thể mang xác cô xuống dưới đáy hồ đây?

Về sau, cô xuống dưới đấy hồ lấy sứa nấm xác để chế tạo hương cứu Thai Quốc Cường. Cô nhìn thấy xác Tả Thời, trôi dọc giữa dòng nước u tối. Cô không dám tiến lên, chỉ lấy sứa ở những cái xác bên cạnh.

Cô hèn nhát, không phải vì sợ xác của anh, mà vì quá khứ nơi Gobi là ác mộng của cô, đến nỗi khoảng thời gian ở Thương Lăng, cô luôn mơ thấy cảnh Tả Thời há hốc miệng nói: Cứu anh…

Cô mệt mỏi vì ác mộng.

Tự nhiên trả thù việc Tả Thời từ bỏ, Tả Thời trả thù việc cô từ bỏ.

Hạ Trú khoanh hai tay trước ngực, cơ thể hơi đổ về phía trước để che chắn những cơn gió rét trên núi. Cô hà hơi, loáng thoáng nhìn thấy khói trắng.

“Tả Thời, em yêu rồi, còn suýt nữa thì kết hôn…” Cô cười khổ, những lời còn lại bị cô giữ lại, trộn lẫn với dư vị đắng chát, nuốt xuống bụng.

Cô lại nghiêng đầu nhìn Tả Thời, dần dần, ánh mắt có thêm sự nặng nề: “Em vẫn luôn muốn hỏi anh, nếu năm xưa chúng ta an toàn trở về từ Gobi thì sẽ thế nào?”

“Chúng ta sẽ tìm được bí kíp thật sự ư? Hay sẽ sửa chữa thành công bí kíp? Hoặc có khi nào giống như Quý Phi nói, anh sẽ bất chấp sự cầu xin của em mà tiến hành thực nghiệm lâm sàng, thậm chí vì muốn em im miệng mà đẩy em vào bệnh viện tâm thần?”

Sẽ không như vậy, đúng không?

Tả Thời mà cô quen biết sao có thể là người như vậy chứ?

Chính anh đã nói, điều quan trọng hàng đầu của một nhà tạo hương là đạo đức, thậm chí không được làm những chuyện táng tận lương tâm.

Hạ Trú đứng dậy vòng ra trước mộ Tả Thời, nhìn xuống: "Anh nói cho em biết đi, bí kíp đó còn có bí mật gì?"

Đáp lại cô chỉ có sự lạnh lẽo ngưng đọng trong màn sương trắng.

Lúc trước, Vệ Bạc Tôn lấy bí kíp của Tả Thời công bố, từ đó ngồi được lên chức Hội trưởng. Quý Phi cũng nhờ thế mà được lợi. Hạ Trú từ đầu tới cuối đều cho rằng họ là những kẻ ăn cắp, tước đạt thành quả nghiên cứu của Tả Thời.

Hạ Trú ngồi sụp xuống, đầu gối chân phải hơi hạ, một tay đặt lên đùi, một tay vươn về phía bức ảnh nhẹ nhàng vuốt. Không còn lớp sương, gương mặt Tả Thời lại hiện ra rõ ràng.

Cô nhìn Tả Thời chăm chăm, nói rành mạch từng câu từng chữ: "Tốt nhất đừng để em biết, thật ra anh và Vệ Bạc Tôn là một loại người, vì lợi ích bất chấp thủ đoạn."

~Hết chương 358~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 359: Từ Nay Về Sau Không Còn Hạ Trú

Phòng thực nghiệm mùi hương đã không còn người.

Trần Du dẫn theo ekip điều chế hương rút ra ngoài, trở về Skyline, ai nấy đều trở về đúng vị trí của mình. Sản phẩm mới của thương hiệu H – The last night vừa được tung ra thị trường đã trở thành ngôi sao trong mắt mọi người. Phiên bản giới hạn đạt được sự quan tâm chưa từng có, việc này cũng xuất phát từ việc trước đó có sản phẩm mới của Momo làm lót đường.

Thị trường gọi nó là TLN, phủ sóng khắp thị trường châu Á. Bấy giờ, người chịu trách nhiệm cho thương hiệu H mới hoàn toàn yên tâm, chính thức xác lập mối quan hệ hợp tác lâu dài với tập đoàn Skyline.

Tưởng Tiểu Thiên lái xe, xuyên qua một con đường nhộn nhịp, lên đường cao tốc rồi đi thẳng về phía trước, cho tới khi đường đi càng lúc càng hẻo lánh, phong cảnh hai bên càng lúc càng hoang vắng thì cậu không còn yên tâm được nữa, quay đầu sang nhìn Hạ Trú.

Hạ Trú uể oải dựa cả người lên ghế lái phụ, hai tay khoanh trước ngực, nghiêng đầu nhắm mắt, hai chân vắt chéo gác lên bệ điều khiển. Trước khi lên xe, cô đã quăng cho Tưởng Tiểu Thiên một địa chỉ định vị, ngay sau đó thì cô ngủ mê mệt suốt dọc đường.

Ban đầu, khi nghe nói Hạ Trú muốn tới phòng thực nghiệm mùi hương, Tưởng Tiểu Thiên đã mở cờ trong bụng. Cậu nghĩ bụng, tới Bắc Kinh rộng

lớn này một lần không phải chuyện dễ dàng, kiểu gì thì kiểu cũng phải xõa một trận. Trước khi đến đây, cậu dành khá nhiều thời gian để tra cứu, gạt bỏ nhưng địa điểm thăm quan cũ rích như Cố Cung, Thiên Đàn, Di Hòa Viên, chỉ tính riêng Sanlitun cũng là nơi cậu luôn tâm niệm.

Cậu nghĩ bụng ngang dọc gì mình cũng được coi là một soái ca dáng người cao ráo, ngũ quan tuấn tú, bình thường cậu đi mấy quán bar trong thành cổ, có cô gái nào không chủ động tới bắt chuyện? Đã từng có không ít cô gái tới Thương Lăng du lịch nói với cậu: Anh xem, anh đẹp trai như vậy, làm minh tinh là quá tốt.

Thế nên, Tưởng Tiểu Thiên cho rằng, khi bước vào những quán bar ở Sanlitun nơi tập trung rất nhiều những anh chàng điển trai, cậu cũng được coi là một người nổi bật, chưa biết chừng lại là người được chào đón nhất.

Nhưng Hạ Trú dường như không dễ bị dụ.

Khi ở Thương Lăng, mỗi lần từ quán bar trở về hơi lâng lâng, cậu lại hỏi Hạ Trú: Gia à, các cô gái đều nói em rất đẹp trai, chị thấy sao? Chị thấy khuôn mặt của em có phải kiểu gây phẫn nộ chúng sinh không?

Hạ Trú sẽ lại giữ chặt khuôn mặt cậu xoay sang trái, xoay sang phải, nghiêm túc nói: Ăn ít thôi, lại béo rồi.

Tưởng Tiểu Thiên muốn tìm cảm giác tồn tại của mình nơi thành phố lớn.

Nhưng tới Bắc Kinh mấy ngày qua, đừng nói là Sanlitun, đến cả việc cánh cửa lớn của kho quần áo thượng hạng, nơi truyền ra những câu chuyện của phòng thay đồ mở về hướng nào cậu còn không biết.

Thế nên, vừa nghe tin Hạ Trú muốn tới phòng thực nghiệm mùi hương, Tưởng Tiểu Thiên đã nhanh chóng giương trống mở cờ chuẩn bị như đón

Tết. Cậu nghĩ, phòng thực nghiệm này do Lục Đông Thâm đầu tư, nói gì thì nói cũng phải được đặt ở nơi náo nhiệt phồn hoa, như kiểu gần tập đoàn Skyline, có thể nhìn thấy cái bóng hiện đại văn minh của Bắc Kinh, hoặc có thể là trong một tứ hợp viện hoàng gia ẩn mình giữa thành phố, hoành tráng và khí thế, giống như phủ cách cách, phủ Thân vương gì đó, có thể tái hiện văn hóa cổ đại của Bắc Kinh.

Kết quả, cậu đi theo hệ thống định vị tới đây, Tưởng Tiểu Thiên như bị người dội một gáo nước lạnh.

Một căn nhà cô độc nằm dưới chân núi.

Cũng đúng là hoành tráng khí thế, cổ trang cổ hương, hoa cỏ rực rỡ không thua kém gì kiến trúc hoàng gia. Nhưng, không ẩn mình giữa phố phường tấp nập.

Tưởng Tiểu Thiên tắt máy, khẽ gọi một tiếng "Gia".

Có lẽ dọc đường Hạ Trú thực sự thiếp đi. Tưởng Tiểu Thiên gọi ba tiếng cô mới nghe thấy, mở mắt, mơ màng quét ra ngoài cửa sổ một lượt rồi hờ hững nói: "À tới rồi. Được rồi, cứ đỗ xe ở đây đi."

Nói xong, cô mở cửa xe bước xuống.

Chút hy vọng cuối cùng của Tưởng Tiểu Thiên cũng lụi tàn theo động tác xuống xe của Hạ Trú. Cậu vốn dĩ còn ôm suy nghĩ hệ thống định vị sai sót. Không ngờ cái nơi thỏ còn không buồn đại tiện này lại chính là phòng thực nghiệm được Hạ Trú khen là có trên trời không có dưới đất?

Cậu ủ ê mặt mày đi xuống, đóng cửa xe lại: "Gia, chỗ này kém xa phòng thực nghiệm của chị ở Thương Lăng, còn xa trung tâm đến vậy!"

Hạ Trú đang gõ cửa kính chiếc xe vệ sỹ đi phía sau, ra hiệu cho họ xuống cùng. Sau khi nghe tiếng than thở ỉ ôi của Tưởng Tiểu Thiên, cô nhíu mày: "Có bắt em đến đây ở đâu, em khó chịu cái gì?"

Tưởng Tiểu Thiên không dám than vãn nữa. Cậu hiểu rõ trong lòng, nếu còn nói thêm một câu thừa thãi, một giây sau cậu có thể sẽ bị Hạ Trú đá văng ra xa.

Cậu ấm ức trong lòng: Gia khác rồi, thay đổi đến độ không còn yêu thương cậu nữa. Đều tại Lục Đông Thâm, đều do anh ta hại! Đến khi lấy lại được hết mọi thứ của Đàm gia, cậu sẽ làm phản, đuổi hết thế lực của Lục Đông Thâm ra khỏi Thương Lăng! Để gia của cậu một mình độc chiếm! Sau đó sẽ tiếp tục phát triển, gia của cậu cũng nuốt luôn cả sản nghiệp của Lục Đông Thâm ở Bắc Kinh...

Càng nghĩ càng thấy sướng, cậu cảm thấy mình giống như một thiên thần được phái xuống để cứu Hạ Trú.

Ngay gần đó vang lên tiếng quát của Hạ Trú: "Tưởng Tiểu Thiên, em còn không vào là chị cho em ở ngoài đó trông xe đấy!"

Tưởng Tiểu Thiên giật mình tỉnh dậy khỏi giấc mộng đẹp, quay đầu lại nhìn thì Hạ Trú đã đi vào trong sân, đứng bên cạnh cửa nhìn cậu chằm chằm vẻ bực bội, sau lưng là hai tay vệ sỹ.

Cậu khẩn trương chạy lên trước.

Thấy chưa, gia của cậu bây giờ chỉ thích hung dữ với cậu...

Vào trong vườn, Tưởng Tiểu Thiên mới phát hiện trong này là một thế giới khác. Diện tích không hề nhỏ, đủ các loại trang trí càng khiến cậu loạn mắt. Cậu đi tới đâu cũng nhìn nhìn ngó ngó.

Hạ Trú đưa hai vệ sỹ theo là có mục đích. Chẳng hiểu cô tìm đâu ra mấy chiếc thùng lớn, dặn dò họ sắp xếp những đồ đạc cần sắp xếp, còn một số thứ thì được đặt ra giữa vườn.

Sau khi lần lượt làm xong, cô không quan tâm gì nữa, chỉ chậm rãi đi tản bộ ở nhà trước vườn sau, nhìn bên này ngắm bên kia.

Tưởng Tiểu Thiên giúp cô thu dọn, vô tình ngước mắt nhìn thấy Hạ Trú đang đứng bên cạnh sofa, vuốt nhẹ nhàng cây cột đèn. Tưởng Tiểu Thiên chợt xúc động, nhìn thế nào cũng giống như một kiểu từ biệt.

Hạ Trú không ở trong phòng lâu, mới đó đã đi ra.

Khi Tưởng Tiểu Thiên thở hồng hộc ôm mấy chiếc hòm cuối cùng ra đẩy vào giữa đống đồ chất thành ngọn núi nhỏ giữa vườn thì Hạ Trú đang đứng dưới cây ngân hạnh. Dưới đất lá vàng rụng đầy, những phiến lá chưa rụng đung đưa trên nhánh cây trông giống như những miếng vàng.

Cậu tiến lên lau mồ hôi: "Gia, những gì cần sắp vào hòm, cần để ra vườn đều xong rồi ạ."

Hạ Trú ngẩng đầu nhìn những phiến lá màu vàng trên đỉnh đầu, bất ngờ nói một câu: "Cuối cùng vẫn không nhìn thấy ngày nó đâm chồi thay lá, nhưng vẫn tốt, chí ít nhìn thấy lá vàng trải dọc con đường."

Tưởng Tiểu Thiên không hiểu.

"Dưới gốc cây có vò rượu, đào hết lên đi." Hạ Trú không quá đau lòng, chỉ dặn dò một câu.

Có rượu sao?

Vừa nghe xong câu này, Tưởng Tiểu Thiên đã nổi hứng. Những thứ được chôn dưới gốc cây đa phần đều là rượu Hạ Trú tự ủ, về điểm này Tưởng Tiểu Thiên hiểu rõ.

Thậm chí còn không cần sự giúp đỡ của vệ sỹ cậu đã lúc lắc cái mông đào hết lên. Kết quả, đào được tròn mười vò rượu, xếp thành một hàng dọc, bên cạnh là từng cái hố. Tưởng Tiểu Thiên mệt đến nỗi không còn sức mở vò rượu ra, thẳng thừng nằm xuống đất, gối đầu lên đám lá ngân hạnh dày dặn, thở hồng hộc.

Hạ Trú tiến tới cầm một vò rượu trong tay, mở ra. Tưởng Tiểu Thiên nhìn cô, trong lòng ít nhiều thấy ấm áp. Gia của cậu vẫn thương cậu lắm, còn chủ động mở rượu cho cậu uống nữa.

Kết quả, rượu ấy không dành cho Tưởng Tiểu Thiên. Hạ Trú ngửa cổ uống ừng ực mấy ngụm lớn rồi đi tới trước đống đồ, đổ rượu xuống như mưa.

Tưởng Tiểu Thiên lục tục bò dậy, nhìn chằm chằm chỗ rượu được đổ ra, lòng đau như dao cắt.

Hạ Trú lệnh cho vệ sỹ đổ hết chỗ rượu còn lại ra.

Tưởng Tiểu Thiên lòng dạ sục sôi, giương mắt nhìn từng vò rượu ngon bị lãng phí. Đống đồ đó rất hỗn tạp, gì cũng có. Đồ dùng hằng ngày, đồ trang trí, hộp nữ trang... hình như đều là đồ của con gái.

Làm xong những việc này, Hạ Trú bèn đuổi vệ sỹ ra khỏi vườn, trở về xe.

Cô không đi mà đứng trước đống đồ.

Tưởng Tiểu Thiên xót rượu thật nhưng cũng thương Hạ Trú. Trông cô có vẻ bình thản nhưng cậu cứ có cảm giác trong lòng cô rất buồn.

Thế là cậu tiến lên.

Đang định lên tiếng an ủi thì Hạ Trú hỏi cậu: Có thuốc lá không?

Có.

Tưởng Tiểu Thiên vội vàng rút bao thuốc ra, lấy một điếu đưa cho Hạ Trú, sau đó rút cả bật lửa muốn châm lên cho cô. Cô không cần, chỉ cầm lấy bật lửa, ngậm điếu thuốc lên miệng, châm lửa.

Nhưng cô không tắt bật lửa ngay mà giơ tay. Chiếc bật lửa tạo thành một đường cung trên không trung rồi rơi ngay vào đống đồ đó, ngọn lửa lan ngay lập tức.

Tưởng Tiểu Thiên đau đớn thốt lên: "Zippo của em..."

Hạ Trú không nói gì cả, khoanh chân ngồi dưới đất, vừa rít thuốc vừa nhìn biển lửa dần bốc lên trước mắt. Đã lâu không hút mấy loại thuốc lá bình thường, rất sặc và đắng.

Tưởng Tiểu Thiên sao dám hờn dỗi với cô. Hết cách, cậu cũng ngồi xuống bên cạnh cô.

Cứ như vậy, cho tới khi đống đồ bị đốt không còn nguyên vẹn, cho tới khi Hạ Trú hút hết điếu thuốc trong tay, gạt ngón tay để đầu thuốc rơi trúng vào biển lửa.

Bấy giờ Tưởng Tiểu Thiên mới dè dặt nói: "Gia... những thứ này đốt đi cũng thật đáng tiếc." Không ít đồ dùng còn rất đẹp, thế mà một mồi lửa là xong.

Hạ Trú vô cảm nhìn ngọn lửa liếm khắp nơi: "Những thứ chị đốt đều là đồ của Hạ Trú, từ nay về sau không còn Hạ Trú nữa."

"Dạ?" Sự quyết tâm này khiến Tưởng Tiểu Thiên run rẩy trong lòng.

Cô đứng lên, phủi phủi lớp bụi trên quần rồi nói một câu: "Đi thôi."

Tưởng Tiểu Thiên bò dậy hỏi cô: "Về nhà họ Nhiêu ạ?" Cậu nghĩ bụng nếu về nhà họ Nhiêu thì thuận đường có thể qua Cố Cung, có nên xin cô dừng lại cho đi dạo Cố Cung không?

Hạ Trú khẽ đáp: "Về Thương Lăng."

~Hết chương 359~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 360: Một Đoàn Người Đưa Tang

Đêm xuống, đường đất gập ghềnh.

Đây là một con đường với ba ngả rẽ, chưa được sửa chữa một cách chuyên nghiệp, chỉ dựa vào những bước chân của bao người dân trong núi suốt năm năm tháng tháng đi mãi mà thành. Đêm hôm trước trời vừa đổ mưa, đường lại càng khó đi, giẫm xuống một bước là có thể dính bùn nửa bàn chân.

Vùng núi không có đèn đường, chỉ biết dựa vào ánh sáng của trăng sao. Dưới đất không có đèn, trăng sao cũng trở nên vụn vặt. Hai bên toàn là những bụi cây rậm rạp dày đặc. Gió thổi qua, cành lá rung lắc, như có người nào đó đang thì thầm to nhỏ.

Người đàn ông loạng choạng lảo đảo đi lên tới điểm cao nhất của con đường núi, mượn ánh trăng nhìn xuống phía dưới. Phía xa là những dãy núi trùng trùng điệp điệp, trở thành một đám đen đặc. Không còn nhìn được con đường lúc đến, cũng không biết đường ra ở đâu.

Điểm cuối của con đường dưới chân chính là ngã ba đó. Cũng may có nước mưa, mơ hồ rọi sáng con đường nhỏ, nhìn qua trông giống như một dải bàng bạc đang phát sáng. Tới điểm rẽ, một ngả rẽ vào khu rừng kín mít không một ngọn gió, địa hình khá bằng phẳng, nghe nói có thể vào trong thôn. Một ngả khác là con đường vào núi khá ngoằn ngoèo, miên man dài cả ngàn dặm, người không thông thuộc địa hình sẽ vĩnh viễn lạc mất nơi núi sâu hút.

Gió thổi xào xạc.

Khu vực này nhiều mưa, chẳng mấy chốc trời đã lại đổ cơn mưa nhỏ, rơi xuống người không chút âm thanh, nhưng dần dần cũng ướt hết quần áo.

Người đàn ông vội vàng rút chiếc áo mưa từ trong chiếc ba lô dính đầy bùn đất ra, mặc lên người mình, rồi gắng sức rút một chiếc di động từ trong túi áo ra. Không có tín hiệu, còn 10 phút nữa là tới nửa đêm.

Pin của di động sắp cạn hẳn, bắt đầu chuyển sang màu vàng nhắc nhở. Người đó không dám dùng di động nữa, cất cẩn thận vào trong túi áo sau đó kéo kín quần áo lại, giẫm từng bước một sâu một nông tiến về phía trước.

Khi sắp tới ngã rẽ, cơn mưa nhỏ chợt ngừng lại. Bầu không khí về đêm quấn lấn mùi hương hoang dã của núi rừng, cực kỳ lạnh lẽo. Những hố bùn to nhỏ trên mặt đường đựng đầy những vũng nước mưa nông sâu khác biệt.

Người đàn vuốt mặt, đi một chuyến hành trình dài trên con đường này, đói rét xen lẫn khiến môi người ấy cũng đã tím bầm lại. Anh nhìn về phía bên trái rồi lại nhìn về phía bên phải.

Hai con đường hai bên đều tối mù mù, giống như miệng của một con quái vật đang đợi con mồi tới gõ cửa.

Người đàn ông suy nghĩ rồi quyết định đi về hướng bên phải.

Nhưng vừa cất bước, trên trời đã vọng xuống từng đợt âm thanh vang dội.

Giống như tiếng chuông.

Đợt này nối tiếp đợt kia, vang mãi trong núi rừng.

Chẳng hiểu sao da đầu của người đàn ông lại tê rần. Nửa đêm, trong khu rừng núi không một bóng người lại vọng tới tiếng chuông... Tiếng chuông này khiến anh liên tưởng tới tục đuổi vong ở Tương Tây. Có một pháp sư mặc áo khoác dài, đi được vài bước lại gõ lên chiếc chiêng nhỏ, trong tay lắc chiếc chuông trấn hồn, tiếng chuông đó rùng rợn đáng sợ.

Khiến người còn sống né tránh.

Suy nghĩ ấy vừa hiện lên thì anh nhìn thấy bóng một đám người đi ra từ khu rừng bên phải. Người đàn ông dụi mạnh hai mắt. Không sai, là bóng người, giống như từ trên trời rơi xuống, từ xa lại gần.

Nhưng những chiếc bóng đó rất quái dị.

Khi họ gần đi tới, người đàn ông mới nhìn rõ, bỗng chốc da gà nổi đầy người.

Hóa ra là một đoàn đưa tang.

Nhìn thì có đến hơn mười người, ai nấy đều mặc áo choàng vài màu xanh đồng, bên trên quấn một chiếc áo trắng, vạt áo lấy đai đen thắt ở giữa eo. Trong đó có bốn người khiêng một chiếc giá gỗ được quấn vải đen lên vai, bên trển giá gỗ là một chiếc quan tài nặng nề, bên trên quan tài cũng được vải đen che chặt.

Người đi đầu ăn mặc có khác biệt một chút, cả người mặc áo choàng đen, đầu đội mũ cao, tay xách chuông đồng, tiếng chuông kia vọng ra từ đây.

Theo sát người đi đầu là một người khác, trong tay ôm khung ảnh, trong đó là một bức ảnh đen trắng.

Tất cả mọi người, dù là khiêng quan tài hay đi dẫn đường sắc mặt đều nhợt nhạt như nhau.

Khiếp đảm hơn là những người này đều cúi gằm xuống mà đi, trong cả đoàn không có một ai ngẩng lên nhìn về phía trước.

Da đầu người đàn ông gần như nổ tung.

Khi tiếng chuông vang lên lần nữa, sợ hãi như một nanh vuốt túm chặt lấy người đàn ông, anh kêu lên một tiếng kêu thảm thiết điên cuồng.

***

Sau khi mùa đông qua đi, sắc xuân của Thương Lăng cũng không ôn hòa lắm. Nhiệt độ vừa tăng lên được hai hôm thì ngay lập tức đã có một cơn mưa tuyết rất lớn đổ xuống. Những ngày xuân rét lại dường như còn giá lạnh hơn mùa đông năm ngoái rất nhiều.

Từng mái hiên nhà san sát nhau đựng đầy tuyết. Nhưng chú mèo thường ngày trèo lên cao đánh một giấc giờ đây đều ngang nhiên len lỏi vào các cửa hàng tìm kiếm ấm áp.

Thương Lăng hiếm khi có một trận tuyết lớn đến thế. Trên con đường đá xanh tối và dài, người đi bộ nào cũng đút tay vào túi rảo bước. Vắng vẻ du khách, cửa hàng nào cũng rất tĩnh lặng. Thi thoảng mới có một chủ cửa hàng bán lông da động vật, một tay cầm phất trần, một tay treo bộ lông cao bằng nửa người lên, đứng trước cửa phủi bụi.

Những đứa trẻ chơi đùa rất đông. Có người đắp người tuyết, có người đánh trận giả, tiếng cười vang khắp thành cổ.

Có một con chó to bằng nửa chó trưởng thành chạy vào trong Lâm khách lầu, bốn chân ướt rượt chạy loăng quăng một vòng trong phòng

khách, sau đó nằm im dưới chiếc ghế dài. Bên trên chiếc ghế trải một miếng da chồn hoang dã, bên trên lại có một con mèo đang nằm dạng háng. Thấy chú chó chạy vào, nó cũng không sợ hãi, cứ thể uể oải nhìn xuống dưới rồi nhắm mắt lại, thoải mái duỗi chân, móng vuốt sắc lẹm nhanh chóng ẩn vào trong lớp lông mềm.

Khu nghỉ ngơi ở tầng một Lâm khách lầu khá hợp với ngày xuân lạnh giá này.

Nền gạch màu cam nhạt được lau sáng loáng, càng là ngày lạnh lẽo càng toát lên sự ấm áp. Ngọn lửa trong chiếc lò lớn đang cháy bùng bùng, bên trong có than củi đã cháy xám và ánh lửa bập bùng. Có bàn trà, trên bàn trà có loại Hồng trà đang phả khói nghi ngút.

Trong phòng rất ấm áp, bên ngoài thì tuyết trắng trời.

Ngoài chiếc ghế dài đó ra còn có một chiếc sofa bằng da thuần màu xanh lá, mang phong vị cổ xưa.

Tưởng Ly đọc sách cả chiều, giờ có hơi gà gật.

Cô nằm chợp mắt trên sofa, khi tỉnh dậy thì chiếc chăn mỏng màu be trên người đã rơi quá nửa xuống đất. Mơ hồ một lúc lâu, cô loáng thoáng mơ một giấc mơ rất dài, nhưng có lẽ cô mới ngủ được một chốc lát mà thôi.

Ngọn lửa trong lò đang cháy rất dữ, lửa than tỏa ra mùi trà thơm, thanh mát, sạch sẽ.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, hình như tuyết càng lúc càng nặng hạt hơn.

Nhìn tiếp sang chiếc ghế dài đối diện, một chó một mèo đang rất thoải mái.

Chuyện những con chó mèo lang thang đi vào nhà đối với người cổ thành không phải là quá kỳ lạ, gần như nhà nào cũng chuẩn bị sẵn thức ăn cho chúng. Theo lời người dân Thương Lăng thì đều mong sống, không dễ dàng gì, vào nhà nhau coi như là duyên phận.

Tưởng Ly đang suy nghĩ không biết có nên rót ít trà cho hai vị "khách quý" không thì cánh cửa ở góc rẽ được đẩy ra.

Là Tưởng Tiểu Thiên.

Cậu gân cổ gào lên tầng: "Gia, gia ơi! Kéo về rồi, một con to lắm! Gia ơi..."

"Có mắt để thở à? Một người sống sờ sờ ngồi bên dưới ngó lên trên làm gì chứ? Hét cái gì?" Tưởng Ly người chưa thấy hình đã nghe tiếng. Cô chậm rãi đi ra từ phía sau bức bình phong, dựa vào bức tường trang trí bên cạnh.

Tuyết trên vai Tưởng Tiểu Thiên tan dần. Cậu mặc kệ không kịp phủi xuống, cười nịnh nọt với Tưởng Ly: "Tại gia của em bé nhỏ quá mà." Thấy sắc mặt cô trầm xuống, cậu lập tức đổi giọng, ngữ khí chân thành: "Chúng ta ăn thêm chút được không? Chị xem chị gầy kia, chúng ta phải mạnh mẽ còn giúp Đàm gia giật lại quán bar Meet chứ?"

Tưởng Ly không động đậy, cuộn chặt tay phải lại chống vào lòng bàn tay trái, tay trái hơi dùng sức, khớp xương bàn tay phải kêu lên răng rắc. Cô nhìn Tưởng Tiểu Thiên cười: "Em tiến lên thử xem? Xem chị có yếu ớt như em nghĩ không?"

"Không dám không dám." Tưởng Tiểu Thiên cười trừ liều mạng xua tay.

Cánh cửa lại mở ra.

Có mùi gió xen lẫn mùi tuyết chen vào cùng với bóng dáng cao lớn của người đàn ông.

Tưởng Ly nghiêng đầu, là Nhiêu Tôn.

Nhiêu Tôn vào cửa thì nhìn thấy Tưởng Tiểu Thiên, bèn gào lên một câu: Mày chạy quá đấy! Sau đó anh tháo đôi găng tay da màu đen xuống, cầm cả vào tay trái, gạt gạt lớp tuyết trên tóc và bả vai, ngữ khí nói chuyện với Tưởng Ly lập tức dịu dàng hơn. Anh chỉ trỏ ra bên ngoài: "Thịt bò Tây Tạng em thích ăn nhất đã kéo về rồi đấy."

~Hết chương 360~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 361: Không Có Đàm Gia, Không Còn Giang Hồ

Người Thương Lăng tôn sùng nhất là mẹ tự nhiên, mỗi dịp tết đến cũng rất cầu kỳ. Rét ngược đầu xuân thật ra cũng tính là dịp tết gì, nhưng ở trong mắt người dân Thương Lăng thì khác, vừa ấm mà vẫn rét. Đây chính là lời cảnh cáo của tự nhiên dành cho con người. Vì thế trong những ngày này, họ sẽ dựng đống lửa sưởi ấm mặt đất, mượn nó để cầu mong một mùa xuân nhiều may mắn, một năm mùa màng bội thu.

Người Thương Lăng xưa khi đón rét ngược thường rất kỹ tính. Sau lễ tế đông, họ không hạ đài tế mà giữ tới tận ngày rét ngược, sau đó nam nữ già trẻ của Thương Lăng đều cùng nhau dựng đống lửa to, giết 5 con dê, 5 con bò, 9 con gà, 9 con vịt, 9 con cá lớn tiến hành nướng tế. Mùi hương bay lên tận đường chân trời, đồ nướng được tập trung lại rồi chia cho mọi người. Số 5 tượng trưng cho phúc, số 9 tượng trưng cho sự dài lâu. Hai con số này chính là số may mắn trong truyền thống của người Trung Quốc.

Cho đến tận bây giờ, tập tục đón rét ngược đầu xuân vẫn được duy trì. Có điều người dân không còn vất vả đi tới tận đài tế mà từng nhà từng hộ dựng lửa nướng thịt. Những gia đình không tiện đốt lửa cũng làm một mâm thịt coi như đại diện, hoặc chạy tới thành cổ để cảm nhận bầu không khí truyền thống.

Ngày rét ngược tuyết rơi nặng hạt, thế nên người của thành cổ đều không hẹn mà gặp lùi ngày chúc tụng tới ngày này.

Khi Tưởng Ly khoác một chiếc áo choàng cổ lông chồn bước ra, Nhiêu Tôn quay đầu nhìn cô, sau đó ánh mắt sáng lên, không thể dời đi được nữa.

Tưởng Ly mặc rất thanh thuần, chân đi đôi bốt dài màu trắng mặt lụa, áo choàng trên người cũng màu trắng, có những hoa văn hình mây lành chìm bên dưới. Trên cổ là một nhúm lông chồn vàng bao quanh. Cô gần như hòa làm một với khung cảnh tuyết rơi ngập trời. Duy chỉ có mái tóc dài xõa xuống vai là màu đen, càng tôn lên khuôn mặt nhẹ nhàng, nước da trắng trẻo của cô.

Yên tĩnh như sen, nhưng lại có khí chất tuấn tú, khẳng khái.

Tưởng Ly không nhìn Nhiêu Tôn, ngược lại bị chấn động bởi chiếc xe việt dã lớn đầy khí chất đỗ cách cửa không xa. Cô xoa nhẹ hai tay, hà hơi vào lòng bàn tay rồi tiến lên, tỏ thái độ kỳ lạ: "Chiếc xe này ở đâu ra vậy?"

Một chiếc xe AMG cỡ lớn, chỉ riêng thân xe trông đã đủ dữ dội, nhưng nó còn được sửa sang lại một cách chuyên nghiệp. Lấy màu đen làm chủ đạo. Ô lưới trước mặt xe rõ ràng đã được gia công chắc chắn hơn. Bánh xe nặng nề dày dặn, băng đèo vượt núi không thành vấn đề. Nó đỗ trước cửa Lâm khách lầu giống như một con quái vật vừa băng xuống núi vậy.

Nhưng đã trải qua sương gió, thân xe có dấu vết vì chà xước, mặt trước cứng cáp cũng bị phủ một lớp bụi.

Không gian sau cốp xe bị một con bò Tây Tạng chiếm trọn. Nói theo lời Tưởng Tiểu Thiên thì nó là một con rất to.

Đúng là không hề nhỏ, một con bò như vậy biết ăn đến khi nào mới hết?

Tưởng Ly nhìn mà xót xa, thay cho chiếc xe này.

Nhìn vào nội thất trong xe thì chắc chắn phải là xe hạng sang, bét cũng phải hơn bốn triệu, rồi nhìn lại phần sửa sang này, chưa biết chừng cũng phải đến một triệu*. Một chiếc xe đắt như vậy dùng để... kéo bò? Còn khiến nó trông như bị chó gặm vậy?

*4 triệu NDT ~ hơn 13 tỷ VNĐ; 1 triệu NDT ~ hơn 3 tỷ VNĐ.

Cô thật không đành lòng.

Nhiêu Tôn đứng phía trước xe, giơ tay vỗ vỗ vào cửa xe: "Con xe này à... anh trấn lột được đấy."

Thấy Tưởng Ly sửng sốt, anh cười cười: "Ở chỗ này toàn là đường núi, loại xe này là thích hợp nhất." Rồi anh ra sức vỗ vào đầu xe: "Đi mưa về gió, rất cứng cáp."

Đúng là không phải do anh mua nên thích giày vò thế nào thì giày vò. Tưởng Ly nghĩ thầm trong bụng: Nhiêu Tôn này đã trảm nhân vật oan ức nào đây?

Nhiêu Tôn tiếp tục nói: "Con bò Tây Tạng này anh đặc biệt tới khu tự trị Địch Khánh mua về đấy. Chọn và giết ngay tại chỗ. Khi ngang qua chợ phiên bản địa, anh còn mua thêm gạo, mỳ, dầu, rau xanh và thịt gà thịt vịt. À đúng rồi, còn có cá, toàn là đánh bắt lên từ sớm thôi, tươi ngon mang đi đông lạnh luôn, đủ cho em ăn một thời gian rồi."

Từ Thương Lăng tới Địch Khánh, Hương Cách Lý Lạp chỉ đi thôi đã mất bảy tám tiếng đồng hồ. Lúc đó khi Tưởng Tiểu Thiên rầm rộ dựng đống lửa nướng thịt, cô cũng chỉ nói đại một câu. Ở Thương Lăng, người ta hay nướng dê nướng gà, không sản xuất bò Tây Tạng, thị trường cũng không phát đạt như ở Bắc Kinh - một đô thị loại 1, nên muốn đặt hàng một con bò Tây Tạng là rất mất công.

Nhiêu Tôn nghe nói cô nhắc tới bò Tây Tạng thì lập tức đi tới siêu thị, kết quả nghe nói phải bảy, tám ngày nữa mới vận chuyển đến thì phẫn nộ, đập tiền vào mặt chủ cửa hàng. Ai dè người ta chẳng chịu, một mực khăng khăng phải bảy, tám ngày, thêm tiền cũng không được.

Anh cắn răng, thẳng thừng tiến tới Hương Cách Lý Lạp.

Tưởng Ly nhìn đống đồ xếp đầy xe, lại nghĩ tới chuyện Nhiêu Tôn đi đi về về mất mười lăm, mười sáu tiếng đồng hồ, nhất thời cảm thấy rất xấu hổ, khẽ nói một tiếng "Cảm ơn".

Nhiêu Tôn nghe xong câu này hơi sững người, sau đó cười ngượng ngập: "Bỗng dưng lại khách sáo với anh như vậy làm gì, anh thật sự không quen." Ngay sau đó, anh vẫy tay với Tưởng Tiểu Thiên: "Đứng đó giả vờ làm con gái à, nhìn gì nữa, khẩn trương qua đây xếp đồ."

Tưởng Ly cũng định giúp đỡ, Nhiêu Tôn bèn đẩy cô ra cửa: "Không có việc của em, đừng làm bẩn quần áo, vào nhà đi."

Qua lớp một cửa sổ kính với những hoa văn hình lục lăng, trong phòng ấm như mùa xuân mặc kệ ngoài kia tuyết trắng rợp trời. Nhiêu Tôn chuyển những món đồ trong cốp xe xuống, Tưởng Tiểu Thiên đón lấy, hoặc là vác hoặc là xách lần lượt vào trong nhà.

Cuối cùng, hai người họ hợp lực chuyển con bò vào trong bếp.

Tưởng Ly chọn một tư thế thoải mái để nằm xuống.

Không còn mặc đồ vest với vệ sỹ trước sau như lần trước đến Thương Lăng, Nhiêu Tôn bây giờ gần như không còn hình tượng gì nữa. Có lẽ vì sợ lạnh, anh mặc một chiếc áo jacket cỡ đại màu xanh mực. Có lẽ vừa xách vừa vác ở chợ phiên nên trên góc trái áo anh chỗ thì dầu mỡ chỗ thì bùn đất, không nhìn kỹ còn không phân biệt được màu của áo.

Bên dưới là một chiếc quần bò, ống quần được nhét vào trong đôi bốt da màu đen. Buồn cười nhất là anh đeo một chiếc mũ len vuông trùm kín đầu, trên đỉnh mũ đựng một lớp tuyết dày.

Tưởng Ly nhìn là muốn cười, nhưng lại buông một tiếng thở dài.

Khi cô đi khỏi Bắc Kinh là cuối thu, cả thành phố một màu vàng ruộm. Gió nổi nên, lá của cây ngô đồng cũng rơi xuống cửa xe hay mặt đất.

Cô đã ra đi vào mùa đẹp nhất.

Thương Lăng, giống như mảnh đất bảo vệ cuối cùng của cô, cô né tránh về đây. Chỉ mới vài tháng mà cô bỗng cảm thấy mọi thứ xảy ra ở Bắc Kinh như đã xa xôi lắm rồi. Có lúc nửa đêm nằm mộng, cô ngồi trên giường suy tư rất lâu và nghĩ. Những vui vẻ, đau khổ, hạnh phúc hay tuyệt vọng lúc trước đã thực sự xảy ra hay chỉ là một cơn mộng mị?

Trong mơ thường xuất hiện bóng hình người đàn ông đó.

Cao lớn đĩnh đạc, đứng giữa màn sương mù, dưới bầu trời sao, cô luôn ở một khoảng cách như ngàn núi vạn sông, nhìn anh chăm chú. Cô biết anh là ai, bất giác tiến lại gần.

Nhưng anh lùi lại sau từng bước một.

Cô nói với anh: Từ nay về sau, anh và em là người xa lạ.

Cô bàng hoàng tỉnh giấc, khóe mắt đã ướt, rồi liên tục tự thôi miên bản thân. Tình yêu với cuộc đời này chẳng qua chỉ như một hạt cát bé nhỏ.

Tưởng Tiểu Thiên là người vui nhất khi cô quay về Thương Lăng, vừa biết nó đã gọi điện thoại cho ai đó. Trở về rồi, Tưởng Ly mới hiểu sự tâm huyết của Tưởng Tiểu Thiên.

Một hàng người đứng xếp hàng đều tăm tắp từ trước cửa Lâm khách lầu, ai nấy đều mặc sơ mi đen quần dài. Chân trước cô vừa bước xuống xe, chân sau đã thấy mọi người quỳ một gối xuống đất, tiếng hô vang vọng cả thành cổ: Tưởng gia!

Bốn người dẫn đầu Tưởng Ly nhớ rõ, họ từng là thuộc hạ của Tề Cương, cũng đi theo Đàm gia: Đầu hổ, Đại Phi, Mặt béo và Răng trắng. Đó đều là các biệt danh anh em xưng hô với nhau. Đầu hổ uy phong lẫm liệt, Đại Phi đi đường dưới chân như tạo gió, Mặt béo sức nặng bằng ba người cộng lại, đánh nhau cực kỳ có ưu thế và Răng trắng từ nhỏ răng đã trắng đến kỳ lạ, tư duy nhanh nhạy, miệng lưỡi khéo léo.

Họ chính là bốn người mà Tưởng Ly đã dốc hết sức cứu về.

Những chủ cửa hàng trong thành cổ cũng lần lượt tham gia đội ngũ, cùng nhau hét vang Tưởng gia. Họ đều là những người từng đội ơn Đàm gia, vừa nghe Tưởng Ly quay về đã hưng phấn như đón năm mới vậy.

Tưởng Tiểu Thiên ở bên kiêu hãnh nói với cô: Tưởng gia, chị quay về là mọi người như có xương sống. Giang hồ của Thương Lăng vẫn phải có người chủ trì.

Tưởng Ly nhìn mọi người rồi bảo họ đứng lên.

Cô cảm thấy lạnh lẽo trong lòng.

Giang hồ... Từ khi không có Đàm gia thì cũng không còn giang hồ.

~Hết chương 361~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 362: Chết Cũng Phải Giành Về

Cô nói với họ: Sản nghiệp của Đàm gia, tôi có thể thu lại bao nhiêu sẽ cố gắng thu về, sau này mọi người có chuyện cũng có thể tới tìm tôi. Nhưng từ nay về sau đừng gọi tôi là Tưởng gia nữa, gọi tôi là Tưởng Ly được rồi.

Đàm gia qua đời, còn ai có thể xứng với tiếng "gia" này nữa chứ?

Nhưng người Thương Lăng nhìn thấy cô vẫn gọi cô một tiếng "Tưởng gia". Tưởng Tiểu Thiên nói: Mọi người đều đang cảm ơn chị đấy, nếu không có chị âm thầm lấy về các sản nghiệp của Đàm gia, thì còn rất nhiều người phải tiếp tục chờ đợi một công việc.

Lúc trước Đàm Diệu Minh có không ít sản nghiệp ở Thương Lăng, thuê mướn chủ yếu là người bản địa. Sau này sản nghiệp bị tịch thu, không ít người cũng trong tình trạng thất nghiệp tạm thời, phải đi nơi khác tìm việc.

Đối với các sản nghiệp đã từng bị thu mua, ngoài các sòng bạc ngầm không thể kinh doanh một cách công khai ra thì các ngành nghề kinh doanh trong sạch khác và các bất động sản đều được tiến hành bán đấu giá, số tiền thu về phải giao nộp vào kho bạc nhà nước.

Khi còn ở Bắc Kinh, cô đã nghe Tưởng Tiểu Thiên nói về tin tức này, thế nên cô đã nghĩ thu lại được phần nào tốt phần ấy. Các tài sản Đàm Diệu Minh sang tên cho cô, cô không lấy một phần. Thứ nộp lại thì nộp lại, phần

làm từ thiện thì làm từ thiện. Chỉ cần là chuyện có lợi cho việc thu mua sản nghiệp của Đàm Diệu Minh, cô đều sẽ làm.

Cô bỏ ra tất cả mọi khoản tích góp của riêng mình. Cả một phòng toàn túi xách hàng hiệu, trang sức, quần áo, thứ gì bán được cô đều bán cả, đưa hết tiền cho Tưởng Tiểu Thiên đi lo liệu. Cô tự nhận thấy mọi việc mình làm rất kín đáo, không ngờ đã bị Lục Đông Thâm biết rõ.

Một phần sản nghiệp của Đàm gia đã lấy lại được, có một số sản nghiệp phải giảm giá để chuộc lại những phần khác. Mảnh đất đầu tư chung với Trường Thịnh ở quận Xuyên Dương cô không thể lấy lại được, các dự án kinh doanh dạng lớn cô cũng không có tư cách tranh giành, nên đành chấp nhận. Nhưng việc bảo đảm có thể mua được một số sản nghiệp nhỏ giúp đỡ cho dân địa phương thì không khó.

Có bảy phần sản nghiệp bị lỗ giá, trong đó bao gồm: Hoàng Thiên, Lâm khách lầu, quán bar Meet. Bốn sản nghiệp khác lần lượt là những sản nghiệp đã được Đàm gia giành về từ tay Long Quỷ: Vọng giang lầu, Thiên hỷ hội, Lạc đô và Thiên thành phú.

Thiên hỷ hội là một sòng bạc ngầm, thế nên phải đóng cửa vĩnh viễn, không được bán đấu giá.

Nhưng điều khiến Tưởng Ly thấy rất khó hiểu chính là Hoàng Thiên.

Năm xưa Hoàng Thiên có thể nói là đã được liều mạng bảo vệ. Trước khi đi, cô giao lại cho Ngũ ca quản lý. Nhưng không ngờ mới đó đã bị người khác giành quyền kiểm soát. Ngũ ca né tránh không gặp mặt, đến điện thoại của cô cũng không nhận.

Cô dốc hết tâm sức để điều tra ông chủ đứng phía sau nhưng cũng vô ích, nói chi tới việc trao đổi mua lại. Nhưng ngay khi cô trở về Thương

Lăng không lâu, có một ngày, Tưởng Tiểu Thiên đã hưng phấn lao tới nói với cô: Bao gồm cả Hoàng Thiên, Lâm khách lầu, Vọng giang lầu, Lạc đô đều được nhả ra rồi.

Nhả ra tức là có hy vọng mua về, quả không sai, lần này họ mua lại rất nhẹ nhàng và thoải mái.

Thế nên cũng đừng trách Tưởng Tiểu Thiên hưng phấn. Bốn nơi này cực kỳ khó mua lại, trước đó còn hoàn toàn không tìm được người bàn thảo.

Tưởng Ly mơ hồ cảm thấy trong này còn có chuyện. Cô gạn hỏi Tưởng Tiểu Thiên, Tưởng Tiểu Thiên quanh co nói với cô: Gia, chị quan tâm việc ông chủ đứng sau nghĩ thế nào làm gì, thu về lại được là được rồi. Thời buổi này, nói trắng ra cũng chỉ vì tiền thôi mà, bây giờ quan trọng là Thiên thành phú và quán bar Meet.

Không sai, vẫn còn một trận cần phải đánh.

Hai nơi này vấn đề không phải là không thu mua được mà coi như đã bị người ta nuốt trọn rồi.

Theo lời giới thiệu của Tưởng Tiểu Thiên, là một thế lực mới nổi lên ở Thương Lăng. Người đứng đầu tên là Ấn Túc Bạch. Lúc trước khi thanh tra các sản nghiệp, Thiên thành phú với tư cách là một club không trong sạch lắm nên vẫn luôn bị Đàm Diệu Minh đóng cửa, thậm chí lúc đó Long Quỷ tuy đã ký vào hợp đồng chuyển nhượng nhưng trên thực tế cũng chưa được Đàm Diệu Minh thu nạp vào trong phạm vi các sản nghiệp. Có lẽ khi ấy anh ấy chỉ coi như răn nặng phạt nhẹ Long Quỷ, thực tế là không ưng ý Thiên thành phú.

Một nơi nữa cũng đồng thời không lọt vào mắt Đàm Diệu Minh là quán bar Meet. So với các sản nghiệp có thể kiếm được tiền của Đàm Diệu Minh mà nói, quán bar này không đáng nhắc đến, bản thân Đàm Diệu Minh cũng không quan tâm.

Thế nên, hai nơi đó cũng coi như cá lọt lưới.

Nhưng Tưởng Ly không thể coi chúng như những quân cờ phế, thu về dọn dẹp lại, đổi tên cũng vẫn phục vụ được mọi người. Kết quả, vào thời điểm hỗn loạn lúc đó, hai nơi ấy đã bị một đám người chiếm làm của riêng. Dẫn đầu chính là người tên Ấn Túc Bạch đó.

Lai lịch nghe cũng được.

Nghe nói có một vài thế ở khu Quảng Châu, nếu không cũng chẳng dám chạy tới Thương Lăng ngang nhiên kênh kiệu.

Ấn Túc Bạch, đọc tên có vẻ khó khăn, nhưng nghe ra cũng rất có văn hóa.

Tưởng Ly chưa từng gặp qua Ấn Túc Bạch, không biết anh ta tròn hay méo. Cô chỉ cầm một tờ giấy đen, cắt một hình đầu người dán lên tường, sau đó phi một dao qua. Lưỡi dao bén nhọn xuyên thủng đầu người găm mạnh vào tường.

Vị trí đâm xuyên đầu người chính là ấn đường.

Ấn Túc Bạch?

Tưởng Ly cười khẩy, gọi anh ta là "Ấn đường đen" thì thích hợp hơn.

Sau này cô có tới Thiên thành phú một lần, vẫn đang hát ca nhảy múa thái bình. Trong đó, cô nhìn thấy Phù Dung.

Khi trở về Lâm khách lầu, cô nói với Tưởng Tiểu Thiên: Thiên thành phú và Meet, chết cũng phải giật về.

Tưởng Tiểu Thiên trả lời dứt khoát: Chúng ta có người có tiền, còn sợ Ấn Túc Bạch hay sao?

Có người thì cô hiểu, dẫu sao thì những người từng theo Đàm gia hiện giờ rải rác ở Thương Lăng cũng không ít, từ không khí đón tiếp ngày trở về cũng có thể nhận ra.

Nhưng có tiền ư?

Tưởng Ly nghi vấn nhìn Tưởng Tiểu Thiên, hỏi nó tại sao lại nói là có tiền? Tưởng Tiểu Thiên ấp úng một lúc lâu, bèn buông một câu: Chị cũng đừng coi thường em, bây giờ em ít nhiều cũng có thể độc lập làm ăn nên chị cũng đừng lo lắng vấn đề tiền bạc.

Việc độc lập làm ăn thì Tưởng Ly tin tưởng. Hôm đó đứng trước mặt mọi người, Tưởng Tiểu Thiên cũng rất có thần thái của một ông chủ con, ngay cả đám Đầu hổ cũng phải gọi nó một tiếng "Anh Thiên".

Ban đầu khi quay về Thương Lăng, Tưởng Ly lúc nào cũng cẩn thận, dù sao thì lúc trước cô gần như trốn khỏi Thương Lăng, hơn nữa còn mang danh từng bị điều tra, thế nên rất nhiều lúc cô không dám lộ mặt.

Nhưng lâu dần, động tĩnh gì cũng không có, cô không khỏi có phần khó hiểu.

Tưởng Tiểu Thiên nghe sự khó hiểu của cô xong bèn ôm bụng cười ngặt ngoẽo, nói với cô: Lúc trước là trên tỉnh phối hợp điều tra chuyện của Đàm gia. Tổ điều tra đã trả lại hồ sơ lâu rồi. Hơn nữa, chị còn hoàn toàn trong sạch, tiền bạc nộp lại cũng nộp rồi, quyên đi cũng quyên rồi, bây giờ còn điều tra chị chuyện gì chứ? Quan trọng hơn là...

Câu cuối cùng nó khựng lại không nói tốt. Tưởng Ly hỏi nó quan trọng là gì? Nó cười trừ hì hì, ngẫm nghĩ rồi nói: Quan trọng là, Chính phủ đang muốn phát triển kinh tế khu vực này mà, đúng không?

Tưởng Tiểu Thiên chỉ nói lời ngoài mặt, Tưởng Ly dĩ nhiên nghe ra. Nhưng dù cô hỏi thêm thế nào, nó cũng không đáp. Cô mơ hồ cảm thấy việc mình có thể sống bình an ở Thương Lăng trong một thời gian dài, phần Tưởng Tiểu Thiên chưa nói hết kia mới là mấu chốt.

Hoàng Thiên được mở cửa trở lại.

Tưởng Ly cố tình làm cho ầm ĩ rầm rộ.

Quả nhiên, người của Ấn Túc Bạch tới làm loạn gây chuyện. Khi Tưởng Ly đang chuẩn bị gặp họ, không ngờ Nhiêu Tôn lại đến. Điều càng khiến cô ngạc nhiên hơn là Dương Viễn cũng đến cùng anh.

Hai người họ đều dẫn theo thuộc hạ, cực kỳ ngông nghênh, chỉ riêng lẵng hoa chúc mừng cũng đã xếp đầy trước cửa Hoàng Thiên.

Khi Tưởng Tiểu Thiên chạy ra ngoài, người của Ấn Túc Bạch đều biến đi đâu mất. Nó miêu tả lại cho Tưởng Ly một cách sống động như thật: Một người là Thái tử gia kinh thành, một người là Phó tổng của Skyline đều đứng đực trước cửa Hoàng Thiên, còn ai dám làm loạn chứ?

Về sau, Tưởng Ly mới biết Hoa Lực và Skyline hợp tác giai đoạn hai, Nhiêu Tôn tham gia vào dự án năng lượng ở Thương Lăng.

Dương Viễn với tư cách là người chịu trách nhiệm dự án này, dĩ nhiên có rất nhiều công việc. Nhưng điều khiến Tưởng Ly khó hiểu là anh ấy vẫn dành ra được thời gian, thi thoảng tới tìm cô.

Ôn chuyện cũ ư?

Thái độ của Tưởng Ly rõ ràng là không muốn ôn chuyện với anh ấy. Nhưng Dương Viễn hình như thật sự "bị cận". Dù cô bận rộn hay nhàn nhã, anh ấy vẫn ngồi đó, tự khởi động hình thức nói chuyện một mình.

Chẳng qua là nói đến Lục Đông Thâm.

Dưới những câu lải nhải của Dương Viễn, tình hình gần đây của Lục Đông Thâm, Tưởng Ly đều nghe rất rõ ràng...

~Hết chương 362~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 363: Ngồi Đợi Gió Nổi Lên, Chi Bằng Tự Làm Buồm

Sau khi dự án năng lượng tạm ổn, Lục Đông Thâm đã bay trở về Mỹ. Theo lời Dương Viễn, sức khỏe của ông Lục tuy rằng muốn hồi phục lại là rất khó, nhưng cũng đã thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm, không thể làm việc tốn sức, càng không thể xử lý công việc quá độ, chiều hướng của Lục Môn nhất thời có sự thay đổi.

Lục Chấn Dương lùi về tuyến hai, Tần Tô nắm giữ quyền phát ngôn trong Hội đồng quản trị, Lục Đông Thâm trở thành người trẻ nhất xử lý công việc của Lục Môn.

"Bên ngoài đồn đủ thứ chuyện, nói gì mà ông Lục bị ép phải lùi về sau, vợ nắm quyền để trải đường cho con trai. Đúng là nhảm nhí." Khi nói những lời này, Dương Viễn đang ngồi trên chiếc sofa bên cạnh lò sưởi, nhàn tản uống tách hồng trà Tưởng Ly vừa nấu xong.

"Đã đến lúc này rồi, chủ tịch Tần với tư cách là một trong những đại cổ đông, lại là người phụ nữ trụ cột trong nhà họ Lục, bà ấy không lên thì ai lên? Còn có Lục Đông Thâm, trở về Lục Môn đâu chỉ đối mặt với một mình Lục Khởi Bạch, mà phàm là những người họ Lục có lòng muốn ngồi lên chiếc ghế quyền lực đều không tha cho cậu ấy, chỉ nhìn chăm chăm chực chờ cậu ấy phạm sai lầm. Thế nên cô nói mà xem, gánh nặng trên người chủ tịch Tần nặng đến mức nào chứ? Áp lực trên vai Lục Đông Thâm nặng đến mức nào chứ? Dự án núi Tây Nại khó gặm như vậy, chủ tịch Tần cũng muốn đích thân tiếp nhận, còn cảnh tranh cả với tập đoàn

Kiều Viễn. Nói trắng ra, chẳng phải chỉ để khiến những kẻ trong Hội đồng quản trị im miệng sao?"

Tưởng Ly không lên tiếng.

Dương Viễn vừa uống trà vừa nói tiếp: "Trước mắt ấy à, Lục Đông Thâm đang một thân một mình đấu với mấy con sói trong Lục Môn, nghĩ là thấy thê lương. Lục Khởi Bạch đó không phải dạng vừa, đang cùng Lục Đông Thâm tranh giành dự án công nghệ sinh học. Dự án đó dính líu tới rất nhiều giáo sư, học gia uy quyền trong ngành nghiên cứu. Nếu nhận được về tay thì coi như hổ mọc thêm cánh."

Thấy Tưởng Ly cứ im lặng mãi, Dương Viễn bèn đặt tách trà xuống: "Này này này, cô nói một tiếng đi chứ."

Tưởng Ly lật giở một trang sách, mí mắt cũng không ngước lên: "Dương Viễn, vì sao anh lại tới Thương Lăng?"

Dương Viễn trả lời từ tốn chậm rãi, có lẽ đã học thuộc nhiều lần bản soạn sẵn từ trước rồi: "Tôi là Phó tổng giám đốc tập đoàn, ai có thể đảm đương trọng trách này? Đương nhiên tôi phải tới."

"Đường đường một phó tổng lại tới Thương Lăng?"

"... Ừ hứ."

Tưởng Ly không nói thêm gì nữa, ngước mắt nhìn anh ấy, mỉm cười.

Nụ cười ấy khiến sống lưng Dương Viễn lạnh toát.

Thấy cô lại không đoái hoài gì nữa, anh ấy nghĩ không thể quá hèn nhát trước mặt cô, cũng phải phản bác lấy lại chút thể diện mới được, bèn hắng

giọng: "Phó tổng thì không thể đến đây hay sao? Hoa Lực cũng chỉ là đầu tư thôi mà Nhiêu Tôn cũng đến đó thôi?"

Nói xong câu này, anh ấy lại cảm thấy không ổn, khi muốn sửa lại lời thì đã khó rồi. Anh ấy nhìn thấy Tưởng Ly ngước nhìn mình ngay khi vừa dứt lời, ánh mắt ấy đầy ý tứ sâu xa.

Việc Nhiêu Tôn tới Thương Lăng, Tưởng Ly có thể liệu được nhưng không ngờ được.

Ngày cô quyết định trở về Thương Lăng, khi tạm biệt Nhiêu Cẩn Hoài và Kiều Trân, Nhiêu Tôn cũng có mặt. Sắc mặt cả ba người họ đều không tốt. Cô nói với Nhiêu Cẩn Hoài: Con muốn trở về Thương Lăng sống cuộc sống của mình.

Nhiêu Cẩn Hoài rất không vui, bèn đặt đũa xuống: Chẳng bằng được Bắc Kinh còn có người thân, ở Thương Lăng con có cái gì?

Có gì ư?

Có việc cô muốn đáp trả Đàm Diệu Minh, có những anh em đã cùng cô vào sinh ra tử.

Nhưng tất cả những điều đó cô đều không nói ra miệng, mà chỉ nói: Bác trai, con mệt rồi.

Nhiêu Cẩn Hoài hiểu rõ chữ "mệt" trong ý tứ của cô. Có lẽ ông cũng hiểu mảnh đất Bắc Kinh này đau thương nhường nào. Cho dù ở trong nhà họ Nhiêu làm chim trong lồng thì chung quy vẫn ở tại Bắc Kinh, Bắc Kinh quả thực khiến người ta mỏi mệt.

Ông không nói nữa nhưng sắc mặt vẫn rất tệ.

Khóe mặt Kiều Trân đỏ rực, nhưng cũng không cưỡng ép giữ cô ở lại, cuối cùng chỉ không ngừng gắp thức ăn vào bát cho cô: Con nói xem, tính con đúng là ngang bướng, nói đi là đi... Ăn nhiều một chút, nếu muốn bác gái nấu cho ăn thì lúc nào về cũng được, bây giờ đi lại thuận tiện hơn nhiều.

Tưởng Ly trong lòng đắng chát, liều mạng gật đầu.

Tới lúc đêm khuya yên ắng, Nhiêu Tôn hỏi cô vì sao nhất định phải đi: Ở lại nhà họ Nhiêu không tốt sao?

Tưởng Ly không giấu giếm anh, nói: Vì Nguyễn Kỳ đi rồi.

Nhiêu Tôn sững người.

Tưởng Ly khẽ thở dài, nói: Chính vì cô ấy đi rồi, em mới càng không thể ở lại nhà họ Nhiêu. Hơn nữa, em thích Thương Lăng, tự do, không bó buộc. Em muốn quên đi tất cả, làm lại từ đầu.

Nhiêu Tôn ngập ngừng, rất lâu không nói được lời nào.

Tưởng Ly nói với anh: Cô ấy thích anh, anh không nên không biết. Hơn nữa anh càng không nên để cô ấy đi. Nhiêu Tôn, cô ấy là một cô gái tốt.

Khi Nhiêu Tôn tới Thương Lăng, anh đã nói với cô: Em đừng hiểu lầm, anh đến đây chỉ vì dự án ở Thương Lăng, bỏ không ít tiền vào đây, anh phải coi chừng Dương Viễn.

Giết gà dùng dao mổ trâu*?

*Ý nói làm việc nhỏ nhưng dùng quá nhiều công sức.

Tưởng Ly không phải không biết dụng ý của Nhiêu Tôn, thậm chí ngay cả tâm ý của Dương Viễn khi ngàn dặm xa xôi tới đây cô cũng ít nhiều

đoán ra. Nhưng có những lời nên nói cũng đã nói cả rồi, có nói thêm cũng phí công vô ích.

Chuyện cũ đã qua, cô chỉ muốn nghe và biết vậy.

Giống như người ta nói "Vạn sự như gió thoảng qua tai, một đời chỉ như cơn mộng mị".

Cô không muốn dựa dẫm vào bất cứ ai, có những chuyện vẫn cần năng lực giải quyết của chính mình. Đám người của Ấn Túc Bạch làm việc bất chấp pháp luật, lại không tuân thủ quy tắc giang hồ. Loại người này, với những người không sống trên giang hồ như Nhiêu Tôn và Dương Viễn mà nói không dễ đối phó. Nhưng cô cùng Đàm gia đã gặp nhiều rồi, dĩ nhiên cũng biết phải đối phó thế nào.

Ngồi đợi gió nổi lên, chi bằng tự làm buồm.

Tưởng Ly cô chưa bao giờ là một người bị động chịu đòn.

Khi trời nhập nhèm tối, các cửa hàng trong cổ thành cũng bắt đầu bận rộn, chuẩn bị cho buổi đốt lửa tối nay.

Vì trời vẫn còn đổ tuyết, thế nên mọi người đã chuẩn bị dựng lều bạt che chắn từ trước, cả cổ thành đều trở lên bận rộn, đâu đâu cũng nghe thấy tiếng hô.

Đám Đầu hồ đã đến, cộng thêm cả Nhiêu Tôn, đồng loạt bắt đầu dựng lều bạt. Tưởng Tiểu Thiên chống nạnh đứng bên cạnh đống nguyên liệu, quát mấy người Đầu hổ: "Nhích sang phải một chút, qua nữa, qua trái một chút. Răng trắng! Tôi chỉ thấy răng cậu trắng thôi, mặt thì sao? Đó là rầm kèo chứ không phải vải che mặt đâu? Trời ơi, Mặt béo, cậu leo lên cao như vậy làm gì? Cậu đứng giữa chuyển nguyên vật liệu mà!"

Cơ thể Mặt béo vốn đã nặng nề, bị Tưởng Tiểu Thiên sai qua sai lại càng thêm sốt ruột, bèn nhảy xuống dưới. Một tiếng động chợt vang lên như tiếng có vật nặng rơi xuống, mặt đất cũng rung chuyển. Cậu ta lao về phía Tưởng Tiểu Thiên ầm ĩ: "Anh giỏi anh xông lên!"

Mặt đất rung lên như vậy, cây cột trụ khó khăn lắm mới dựng được cũng rung theo. Nhiêu Tôn đang dựng cột suýt nữa chao đảo mà rớt xuống, anh đành phải ôm chặt cây cột: "Shit! Tưởng Tiểu Thiên, cậu muốn chết phải không? Khẩn trương để ông đây lên cột!"

Từ xa, anh nhìn thấy Dương Viễn đủng đà đủng đỉnh đi về phía Lâm khách lầu, bèn phì cười. Đợi anh ấy đi tới bèn nói: "Cơn gió nào đưa Dương thiếu gia đến đây vậy?"

Dương Viễn ăn vận nghiêm chỉnh, hai tay khoanh trước ngực, ngẩng đầu lên nhìn Nhiêu Tôn: "Mùi của bò Tây Tạng."

"Muốn ăn thịt thì phải lao động trước." Nhiêu Tôn không hề khách khí: "Ông đây phải lái xe mười sáu tiếng đồng hồ mới kéo được con bò Tây Tạng về đây, anh tưởng dễ nuốt à?"

Dương Viễn thản nhiên, nở nụ cười vô tâm vô tính dưới tuyết: "Rất xin lỗi, tôi mặc vest, không tiện leo cao."

Nhiêu Tôn rủa thầm một câu: Quả nhiên sếp nào tớ nấy.

Lâm khách lầu cao, lều chắn phải dựng cũng phải cao. Cộng thêm lát nữa lửa bốc cao thế nên lều phải cao hơn mái hơn rất nhiều, lượng công việc trong phút chốc trở nên không hề nhỏ.

Tưởng Ly cũng đã thay một bộ quần áo nhẹ nhàng hơn để tiện giúp đỡ, nhưng không phải là công việc dựng lều, không ai cần phụ nữ làm việc này. Cô chọn lửa gỗ củi, những cây to chắc và dễ cháy để qua một bên,

nhưng cây mảnh để qua một bên. Chỗ củi này đều là do đám Đầu hổ lên núi đốn được.

Đương nhiên, người cùng Đầu hổ lên núi còn có Dương Viễn. Nói theo lời của anh ấy, loại khí chất vào núi tu luyện võ lâm chỉ có thể là tôi chứ không ai khác.

Kết quả, vừa đi được một chuyến về đã kể khổ mãi không ngừng. Trước cơn mưa tuyết này là một cơn mưa to, thế nên khiến nhiệt độ giảm nhanh. Trên núi thường là những con đường chưa được khai thác, nghĩ cũng biết khó đi cỡ nào. Dương Viễn phải bỏ không một đôi giày.

Anh ấy liên tục than vãn với Tưởng Ly: Lúc trước Lục Đông Thâm vì cứu cô mà đột nhập vào núi Kỳ Thần, làm sao hai người sống sót được? Đừng núi là mưa, kể cả ngày râm mát thì đường núi cũng khó leo trèo lắm.

Tưởng Ly nhìn anh ấy, không nói năng gì, chỉ tiếp tục cần mẫn chọn củi...

~Hết chương 363~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 364: Anh Nói Quá Nhiều

Khi đống lửa được dựng lên, cả con bò Tây Tạng cũng đã được xử lý xong và mang ra. Nhiêu Tôn suy nghĩ chu đáo, để lại một ít thịt vai. Sau này tuyết ngừng có thể mang ra làm kiểu như thịt bò khô.

Về đêm, cả thành cổ đều thấm đẫm mùi hương của củi lửa và thịt nướng thơm phức. Nhà nào cũng mở rộng cửa, trước cửa sáng rực những ngọn đèn dài. Mức độ to lớn của các đống lửa là không đồng đều, đống lửa của Lâm khách lầu được coi là cao rồi. Họ còn trực tiếp nhóm bếp than lên, cắt thịt thành tiếng miếng mỏng, xiên lại, giống kiểu xiên nướng hay gặp hằng ngày.

Ánh đèn và ánh lửa nối liền nhau, cực kỳ náo nhiệt, còn hơn cả đón năm mới.

Cũng không hẳn là chỉ nướng thịt bò thịt dê, họ nướng cả cá. Cá mà ông chủ cửa hàng đối diện Thần tiên ẩm vượt đường sá xa xôi đặt từ hồ Tra Can về đây, được vận chuyển tới ngay sau thịt bò Tây Tạng của Lâm khách lầu. Một con gái không hề nhỏ, phải một người đàn ông trưởng thành vác mới được.

Chếch đối diện Lâm khách lầu là một cửa hàng bán đồ thủ công mỹ nghệ. Ông chủ ngoài việc là một nghệ nhân chính cống ra, thì săn bắn cũng rất tài. Ông ấy là người Mosuo*, có một khẩu súng săn tổ truyền. Có những lúc nhiều ngày liền không thấy ông ấy mở cửa hàng, tức là ông ấy

đã chạy tới núi Thiên Chu hoặc những vùng núi xa xôi hẻo lánh hơn để săn bắn.

*Người Mosuo, tên tự gọi là Na, là một nhóm dân tộc nhỏ sống ở tỉnh và tỉnh, trên ranh giới với, thuộc vùng đông nam dãy ở.

Tộc người Mosuo không cưới gả mà luôn tuân thủ truyền thống "tẩu hôn" (tình yêu tự do), xã hội mẫu hệ. Thế nên ông chủ cửa hàng ấy không có vợ, có lúc lại sang Lâm khách lầu uống tách trà, sau đó cảm thán nói: Nếu có thể có kiếp sau, tôi muốn làm đàn bà của tộc Mosuo.

Tối nay, ông ấy nướng một con gà núi, thể hình to như gà Thổ Nhĩ Kỳ vậy, cũng do ông ấy tự săn được. Ông ấy làm sạch gà, phanh ức mổ bụng, xiên đá được chọc từ chân trái xuyên sang chân phải, rồi có thêm một cây xiên khác xuyên từ đỉnh đầu tới đuôi, hình thành thế hình chữ thập. Cả con gà bị duỗi ra, sau đó đặt lên lò, lật nướng liên tục. Nhìn từ xa, tạo hình của chú gà nướng cũng rất khôi hài.

Bò Tây tạng không thể nướng nguyên con. Đám Nhiêu Tôn đã phân chia con bò ra, hai bên đống lửa lần lượt dựng giá chữ Y. Từng miếng thịt bò to tướng được quết dầu, xuyên qua bằng khoảng chục thanh xiên vừa mảnh dài vừa sắc nhọn, mục đích là để những miếng thịt bò được cắt ra khẩn trương ngấm vị, sau đó lại xuyên thêm một cây xiên chính vào giữa miếng thịt, đầu xiên có tay cầm, tiện cho việc dựng lên giá chữ Y sau đó tiến hành xoay tròn, lật mặt.

Sau khi trời tối, một vài anh em chưa về nhà cũng đội tuyết tới Lâm khách lầu, giúp đỡ trong tâm trạng vui vẻ hăng say. Từng đống củi được họ xếp ngay ngắn như người mắc bệnh OCD, họ còn mang tới mấy vò rượu lúa mỳ tới.

Tưởng Tiểu Thiên là người nướng chính, cậu tự phong như vậy. Nhưng sau một thời gian dài, thịt bò bị ngọn lửa bốc cao liếm vào cháy khét, Nhiêu Tôn thực sự không nhìn nổi nữa, bèn đẩy Tưởng Tiểu Thiên, đích thân lâm trận.

Tưởng Tiểu Thiên bị tước đi "đại quyền" dĩ nhiên trong lòng không thoải mái. Nhưng nhìn thấy cảnh Nhiêu Tôn quết dầu, lật mặt, thêm củi, rồi lại quết dầu, nêm gia vị, tất cả đều quá thuần thục, cậu có không thoải mái cũng đành phục. Cậu ghé sát vào Tưởng Ly và nói: "Vị thái tử gia này còn biết làm cả việc này cả?"

Tưởng Ly đang nấu rượu đỏ.

Ăn gà uống bia, ăn dê uống rượu lúa mỳ, còn ăn thịt bò, nghĩ đi nghĩ lại cô thấy uống rượu đỏ là thích hợp nhất. Giữa đêm lạnh lẽo, một hớp rượu đỏ ấm nóng, một miếng thịt bò nướng to tướng, cuộc đời của thần tiên cũng chỉ đến vậy mà thôi.

Cô chuẩn bị một cái nồi to, bên dưới là một thùng rượu đỏ hôm nay vừa được mang tới. Trên chiếc giá bên cạnh nồi có các nguyên liệu để nấu: trần bì, quế bì, bát giác, lá nguyệt quế, đinh hương, nhục quế, đường lạnh, kết hợp với các loại hoa quả cô thích ăn như cam, chanh, táo, anh đào...

Các loại màu sắc kết hợp trông rất vui mắt.

Tưởng Ly ngồi lựa nhục quế, nghe Tưởng Tiểu Thiên nói xong cũng không ngẩng đầu lên, chỉ đáp một câu: "Ừm, sở trường của anh ấy."

Ngày trước khi ông Nhiêu đón đại thọ, Nhiêu Tôn vì muốn nướng thành công nguyên một con dê thơm phức, ngoài giòn trong mềm mà đã tốn không ít công sức. Kết quả, con dê đó được anh nướng quả thực rất ngon.

Nhưng hậu quả là nguyên nửa tháng sau, nhà họ Nhiêu phải ăn chỗ thịt dê lúc trước anh dùng để luyện tập.

Tưởng Tiểu Thiên bĩu môi.

Có một câu nói thế nào nhỉ: Người xuất sắc không đáng sợ, đáng sợ đã người đã xuất sắc lại còn nỗ lực hơn bạn.

Cậu cảm thấy dùng trên người Nhiêu Tôn chính là: Đẹp trai không đáng ghét, đáng ghét là đã đẹp trai, giàu có lại còn biết nướng thịt bò...

Dương Viễn có vẻ ranh rang bèn giúp Tưởng Ly một tay. Mắt liếc thấy dáng vẻ như đang tranh giải đầu bếp của Nhiêu Tôn, anh ấy cười nói: "Được đấy Tôn thiếu, tôi còn tưởng con nhà lính tính nhà quan, cơm bưng tới miệng, áo khoác tận tay nữa chứ, xem ra lý giải của tôi hơi thiên lệch."

Nhiêu Tôn ngồi bên cạnh đống lửa, ra lệnh cho Răng trắng thêm củi, bản thân thì từ tốn lật miếng thịt bò: "Tôi cũng cứ nghĩ càng là con nhà giàu có từ nhỏ thì càng có tinh thần chịu cực khổ, từ sau khi quen biết Dương thiếu gia, tôi mới cảm thấy lý giải của mình sai lệch."

Đáp trả lại Dương Viễn một câu.

Trông có vẻ như Nhiêu Tôn đang kiếm chuyện, không ưa Dương Viễn. Mọi người xung quanh khi mới tiếp xúc hai người họ cũng cảm thấy như vậy. Nhiêu Tôn tính tình kiêu ngạo, gia thế của Dương Viễn cũng thuộc dạng top đầu, hai người họ lại lần lượt chịu trách nhiệm hai tập đoàn, chắc chắn phải là mối quan hệ cạnh tranh.

Nhưng về sau, họ phát hiện kiểu kiếm chuyện này lúc nào cũng xảy ra. Nếu không phải Nhiêu Tôn kiếm chuyện Dương Viễn thì Dương Viễn cũng hằn học Nhiêu Tôn. Sau này, Tưởng Tiểu Thiên nói một câu phá vỡ thiên cơ: Nhiêu Tôn thì không ưa dáng vẻ chân chó của Dương Viễn mỗi khi

nhắc đến Lục Đông Thâm trước mặt Tưởng Ly, còn Dương Viễn thì khinh thường sự niềm nở đầy mục đích của Nhiêu Tôn.

Cuối cùng, đám Mặt béo suýt xoa: "Đều ân đoạn nghĩa tuyệt rồi, đều là người cũ cả rồi, coi như cơn gió bay đi. Gia của chúng ta đâu phải không ai cần."

Tưởng Tiểu Thiên phát một cái vào đầu Mặt béo, giận dữ mắng: "Cậu hiểu cái quái gì!"

Dương Viễn bị khích cũng không giận, nguyên do dĩ nhiên là vì anh ấy còn chiêu nữa. Anh ấy mở rượu đỏ ra, đổ vào trong thùng rồi nói với Tưởng Ly: "Thật ra, Lục Đông Thâm nướng mấy loại cá thịt này còn giỏi hơn, tối nay mà để cậu ấy nướng thì..."

"Dương Viễn." Tưởng Ly bất ngờ ngắt lời anh ấy, nhẹ nhàng nói: "Anh tới chọn nhục quế đi, tránh xa rượu đỏ một chút."

"Vì sao chứ?"

"Anh nói quá nhiều, tôi sợ nước bọt bắn vào rượu."

"..."

Thịt bò vừa nướng vừa ăn, Tưởng Tiểu Thiên lại đại diện cho Tưởng Ly mang thịt bò nướng xong đáp lễ cho hàng xóm xung quanh.

Người Thương Lăng rất hiếu khách, bình thường nhà ai làm món gì ngon cũng chia cho hai bên trái phải. Hôm nay lại càng như vậy, nhà nào cũng đi khắp nơi tặng những món ăn mình nướng hoặc rượu nhà mình ủ, lạp xưởng, xúc xích gì đó.

Đây cũng là nguyên nhân hôm nay các nhà đều mở rộng cửa.

Thế nên, chẳng bao lâu sau, bên trong Lâm khách lầu đã chất đủ các loại rượu và thức ăn. Rượu đỏ Tưởng Ly nấu cũng đã xong. Cô nấu nhiều, dĩ nhiên phần đi chia cũng nhiều.

Bên ngoài tuyết lặng lẽ rơi.

Bên dưới lầu chắn, ngọn lửa đang bốc rất cao, rượu thơm, thịt thơm, anh qua tôi lại, người một hớp rượu lúa mỳ, người một miếng thịt bò, rồi lại một hớp rượu đỏ, trêu chọc nhau không thôi, tiếng cười cũng không dứt.

Ấm áp cả đêm lạnh.

Các anh em đều đã uống không ít rượu, ai nấy đều đỏ từ mặt xuống cổ, vây quanh đống lửa, mồm miệng bắt đầu tía lia. Họ nói về quá khứ, nói tới Đàm gia rồi nói về hiện tại.

Đừng tưởng Mặt béo trông thô kệch phốp pháp, nhưng lại là một người chí tình chí nghĩa. Nhắc tới chuyện lần đó đám người của Long Quỷ xông vào bệnh viện, cậu ấy hận đến nghiến răng nghiến lợi, sau đó đỏ mắt nói: "Lúc đó nếu không vì cứu bọn em, Đàm gia đã chẳng..."

Ngừng một lát, cậu ấy không nói nốt, mà rót một bát rượu lúa mỳ to tướng cụng với ly rượu trong tay Tưởng Ly: "Tưởng gia, lúc đó chị đã cứu bốn bọn em như thế nào, anh Thiên đã kể rất rõ ràng rồi. Mạng của chúng em được Tưởng gia giật về từ thay Diêm vương gia, sau này Tưởng gia nói gì thì là như thế, anh em chúng em tuyệt đối không hai lòng!"

~Hết chương 364~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 365: Đi Tìm Người Mà Anh Cần Tìm Đi

Ba người còn lại cũng đều tay cầm bát kính rượu, các anh em kkhác cũng đều cầm bát lên, hoặc là lúa mỳ hoặc là rượu đỏ, còn có đủ các món nhắm, kích thích đến nỗi Tưởng Ly hắt xì, đặt bát rượu trong tay xuống: "Làm gì đây? Mấy người định tìm cách chuốc say tôi à? Nghiêm chỉnh uống rượu hết cho tôi, kính cái gì mà kính? Tôi nói cho mọi người nghe, mạng của mọi người thì là của mọi người, không phải của Đàm gia, cũng không phải của tôi. Hãy sống thật tốt vì bản thân, đó mới là giỏi giang."

Tưởng Tiểu Thiên đã uống đến mơ màng, đè tay của mấy anh em xuống: "Tính cách Tưởng gia thế nào mấy cậu còn không hiểu sao? Trước nay chị ấy cứu người đều không nghe một tiếng "Cảm ơn". Suy nghĩ của mấy người, Tưởng gia hiểu cả. Ngồi xuống, ngồi xuống hết đi, nếu mấy cậu thật sự muốn tốt cho Tưởng gia thì phải bảo vệ Tưởng gia."

Các anh em lần lượt đồng tình.

Tưởng Ly đánh mắt nhìn Tưởng Tiểu Thiên. Thằng nhỏ này suy thì say nhưng vẫn đúc kết tính cách của cô rất chuẩn xác.

Khi họ nói về quá khứ, Dương Viễn cũng cười hi hi ha ha theo. Anh ấy không hề kênh kiệu, dĩ nhiên nhanh chóng thân thành một nhóm với họ. Nhưng Nhiêu Tôn thì trầm mặc rất lâu, nhất là khi nghe Mặt béo nhắc đến sự thương vong của các anh em Đàm gia, anh càng cúi gằm xuống uống rượu.

Đợi họ tạm ngưng rồi, Nhiêu Tôn mới quay người lại, cầm mười bát bày thành một bát, xách loại nặng nhất đổ đầy mỗi bát, rồi nói với đám Mặt béo: "Chỗ rượu này coi như tôi đền tội với mấy cậu."

Đám Mặt béo nghe xong đều lần lượt sững người.

Tuy rằng thời gian này Nhiêu Tôn thường xuyên chạy tới Lâm khách lầu, coi như cũng đã thân với họ, nhưng trong lòng họ chung quy vẫn cảm thấy không phải người chung đường. Dẫu sao thì người ta đường đường là cậu chủ, cộng thêm trước kia có chút xích mích nên đương nhiên không thể thân thiết được.

Nhưng tối nay nghe thấy Nhiêu Tôn nói như vậy, nhìn thấy Nhiêu Tôn làm như vậy, ngược lại khiến mấy họ người bất ngờ. Nhiêu Tôn nên đền tội với họ, nhưng họ không nghĩ anh thật sự hạ mình làm vậy.

Trong lúc bên đó suy nghĩ, bên này Nhiêu Tôn đã uống rượu ừng ực rồi. Chiếc bát còn to hơn mặt, bát nào cũng đổ thẳng vào bụng, khiến mọi người sửng sốt.

Cho tới khi anh uống đến bát thứ năm, Răng trắng mới phản ứng lại, ngăn tay của Nhiêu Tôn, nói với anh: "Lúc đó ở Hoàng Thiên, người đánh chúng tôi bị thương là người của Thiên Dư, tên đó là Long Quỷ đều nhìn người ta bằng mũi. Cho dù khi đó anh không ra mặt, họ cũng sẽ không tha cho chúng tôi."

Nói tới đây, cậu ấy đánh mắt nhìn Mặt béo.

Mặt béo đặt chiếc bát trong tay xuống, nhìn Nhiêu Tôn: "Nếu anh nói chuyện khi đó không liên quan chút nào tới anh cũng là điều không thể, dẫu sao thì Thiên Dư và Tôn thiếu đây có chút liên quan. Nhưng nếu đổ hết mọi tội lỗi lên đầu anh lại càng không đúng. Răng trắng nói phải, Long

Quỷ chỉ cần còn một hơi thở cũng chắc chắn nghĩ cách tìm rắc rối cho chúng tôi. Chúng tôi nghĩ tới Đàm gia, nhớ về Đàm gia vì anh ấy là gia của chúng tôi, là gia của Thương Lăng. Chúng tôi từng chịu ân huệ của Đàm gia, cả đời này đều đặt anh ấy trong trái tim, không dám quên những quy tắc anh ấy đã đặt ra. Nhưng mà, điều đó không có nghĩa là chúng tôi không hiểu rõ những việc Đàm gia từng làm. Anh ấy động vào vũ khí quân sự, chúng tôi biết Đàm gia không thoát được tội này."

Nhiêu Tôn trầm mặc không nói.

Trước kia anh không nghĩ tới những chuyện này, cũng không hiểu vì sao Hạ Hạ cố chấp muốn quay về Thương Lăng. Mấy tháng nay anh ít nhiều đã hiểu.

Anh không cảm thấy hổ thẹn với Đàm Diệu Minh, dù sao thì cũng do anh ta tự làm tự chịu. Chỉ là anh cảm thấy áy náy vì hành vi để mặc Thiên Dư ra tay với đám anh em này, họ thì có ân oán gì với anh cơ chứ?

Nghĩ tới đây, anh thở hắt ra một hơi, từ từ xoa dịu cơn tức trong lồng ngực, nói với mọi người: "Nói đền tội chính là đền tội, nói nhiều mấy câu sến sẩm như vậy làm gì?"

Ngay sau đó, anh lại cầm một bát rượu đầy lên.

Đại Phi thấy vậy nói to: "Đúng là đấng nam nhi! Nếu đã đền tội, chúng tôi cũng xin nhận! Nói chúng tôi không oán trách Tôn thiếu là nói dối, nhưng hôm nay đã nói đến nước này, thì chúng tôi còn gì phải che che đậy đậy nữa! Nào, cùng nhau uống, từ nay về sau, mọi chuyện trong quá khứ được xóa sạch. Chúng ta uống rượu, tuyệt nhiên không nhắc đến nữa!"

Mọi người cùng cạn chén.

Tưởng Ly không uống, uể oải dựa vào bên cạnh nhìn họ, khóe môi thấp thoáng nụ cười. Đống lửa rọi sáng khuôn mặt cô, trong mắt cô là cảm động, là xúc động.

Ai cũng nói người sống trên giang hồ không thể tự làm chủ bản thân, nhưng người trên giang hồ quan trọng chính là thoải mái trong chuyện hận thù. Đã nói cho qua là sẽ cho qua, sau này không ai nhắc lại chuyện cũ nữa. Hai chữ "lời hứa" với người ta còn quan trọng hơn tính mạng.

Đây chính là những anh em mà cô yêu thương, đây chính là Thương Lăng mà cô yêu thương. So với một thương trường chìm nổi gạt người gạt mình, sự thẳng thắn dứt khoát, đơn giản phóng khoáng này mới là cuộc sống mà cô mong muốn.

Chẳng phải sao?

Tưởng Ly tự hỏi lòng mình như vậy.

Nhưng mãi cô vẫn không nghe được một câu trả lời chắc chắn.

Thôi vậy.

Cô cầm bát rượu lên, vô thức ngước nhìn Dương Viễn. Anh ấy cũng đang nhìn cô, ánh mắt đăm chiêu. Nếu cô không nhìn nhầm thì còn có một chút lo lắng.

Dương Viễn thấy cô nhìn qua lập tức quay đi uống rượu một cách lặng lẽ.

Nhiêu Tôn uống xong mười bát rượu lớn, tiếp theo thì... thật là hưng phấn!

Nhiêu Tôn chưa bao giờ uống say như vậy. Chí ít Tưởng Ly chưa bao giờ nhìn thấym hoàn toàn không còn sự cuồng ngạo và khinh bỉ quần chúng thường ngày. Anh bá vai bá cổ đám Mặt béo nói chuyện anh em, khiến Tưởng Ly nhìn mà lo lắng liệu anh có bị thân hình to lớn của Mặt béo đè chết không.

Anh líu lo nhắc lại lễ tế đông mới kết thúc cách đây không lâu: "Hạ Hạ nhà chúng tôi ấy à... không khác gì tiên nữ giáng trần."

"Không quen Hạ Hạ nhà anh, chúng tôi chỉ biết Tưởng gia thôi." Đám Đại Phi cũng đã say, lảo đảo đứng dậy, cánh tay vươn về phía trước khua loạn xa: "Tưởng... Tưởng gia của chúng tôi mặc bộ... trang phục chủ tế quá là đẹp trai, cho họ nhìn thấy và biết là... gia của Thương Lăng đã quay về rồi..."

"Phải đó, biết bao nhiêu người nhìn... nhìn gia đó." Tưởng Tiểu Thiên cũng xoắn cả lưỡi lại, cười hì hì với Tưởng Ly: "Gia gia... Muốn cưới chồng không?"

Tưởng Ly gạt đầu Tưởng Tiểu Thiên ra, cả người Tưởng Tiểu Thiên bèn xoay tròn một vòng, cậu lại càng choáng váng hơn: "Gọi chị là "gia" được rồi, đừng có gọi gia gia."*

*Gia gia nghĩa là ông nội.

Tưởng Tiểu Thiên giơ tay khuơ khuơ trước mặt: "Ôi trời ơi, sao lại nhiều ngôi sao thế kia?"

Nhiêu Tôn ngồi bên ầm ĩ: "Hạ Hạ lấy tôi này, tôi..." Anh vỗ bồm bộp vào ngực, suýt nữa thì nôn cả rượu ra ngoài: "Cưới ai phải... hiểu cặn kẽ người ấy."

Tưởng Tiểu Thiên phì cười: "Anh không được, trước mặt còn có... người ta chặn lại kìa. Anh không biết là tổng giám đốc Lục anh ấy..."

"Tưởng Tiểu Thiên, sao bên cạnh cậu có nhiều... nhiều sao vậy. Để tôi gạt đi... gạt đi giúp cậu nhé..." Dương Viễn ngắt lời Tưởng Tiểu Thiên, loạng choạng lao về phía này ôm chặt Tưởng Tiểu Thiên.

Cũng say rồi.

Khi mọi người đều đã nghiêng ngả ngả nghiêng, Nhiêu Tôn túm lấy tay Tưởng Ly, nhìn cô cười: "Em... Hạ Hạ... Nguyễn Kỳ..."

Tưởng Ly không uống say, có lẽ cô là người tỉnh táo nhất ở đây. Cô rút tay về khẽ thở dài một tiếng: "Nhiêu Tôn, anh nên buông xuống đi, buông em xuống đi, đi tìm người anh cần tìm."

Nhiêu Tôn vùi mặt vào đầu gối, lắc đầu, lẩm bẩm trong men rượu: "Tìm không ra... Cô ấy không để anh tìm ra..."

Tưởng Ly lại thở dài một tiếng.

Dương Viễn sau khi say tìm một nơi thoải mái, bò rạp trên chiếc sofa bên cạnh lò nướng, bàn tay buông thõng vẫn còn cầm chai rượu. Bên cạnh có mấy anh em dựa vào, người thì say, người thì lảm nhảm nói lung tung.

Tưởng Ly tiến lên, giật lấy chai rượu trong tay Dương Viễn, sau đó ngồi xuống, nhìn chằm chằm một nửa gương mặt anh ấy. Rất lâu sau, cô khẽ hỏi anh ấy một câu: "Tay của Lục Đông Thâm sao rồi?"

~Hết chương 365~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 366: Tôi Có Thể Không Ổn Lắm

Dương Viễn lẩm bẩm một câu.

Tưởng Ly nghe không rõ, có lẽ anh ấy chỉ lẩm bẩm trong vô thức, uống say quá rồi.

Chẳng bao lâu sau, Dương Viễn đã lật người, nằm ngửa mặt lên trời, mắt nhắm nghiền, một tay quơ bừa dưới chân ghế sofa, chắc là đang tìm chai rượu của mình.

Tưởng Ly tiện tay nhét lại chai rượu không vào tay anh ấy. Anh ấy đón lấy, đổ vào miệng, một giọt rượu cũng không có. Anh ấy mơ mơ màng màng mở mắt ra, rồi nhìn chai rượu phì một tiếng.

Tưởng Ly ngồi bên cạnh, yên lặng nhìn anh ấy.

Dương Viễn mơ màng nhìn qua, cười ngây ngô với cô: "Hạ Trú! Hạ cô nương!" Anh ấy giữ lấy tay cô, mượn sức loạng choạng ngồi dậy.

Tưởng Ly mặc kệ cho anh ấy kéo mình, nhất thời có chút ngơ ngẩn. Chẳng qua là sau vài tháng ngắn ngủi, khi nghe thấy cái tên Hạ Trú này, cô cứ có cảm giác đã cách cả một đời.

Dương Viễn dựa cả người lên sofa, rồi buông tay, cười với cô, nói líu lưỡi: "Hạ cô nương à, Lục… Lục Đông Thâm ngày nào cũng nhớ cô đấy…"

Hạ Trú nhìn anh ấy bằng vẻ mặt vô cảm.

“Cô ấy à, phải… phải tin tôi…” Dương Viễn nấc cụt.

Tưởng Ly nhíu mày, giơ tay quạt quạt.

Nhưng Dương Viễn càng sát về phía cô, kéo tay cô qua, nói tía lia: “Cô tự đâm mình, cô… cô tưởng cậu ấy không đau… Đau chứ, ngày nào cũng đau.”

Tưởng Ly rút tay về, ngồi xa ra một chút: “Dương Viễn, tôi hỏi anh, tay của Lục Đông Thâm có chuyện gì?”

“Tay?” Dương Viễn giơ tay lên vò đầu bứt tai, mơ mơ hồ hồ: “Tay…”

Đợi một lúc lâu, Tưởng Ly cũng không biết được thêm chuyện gì từ miệng anh ấy. Cô ngẫm nghĩ cũng đành thôi. Một tên say mèm, cô có thể biết được tin tức gì chữ? Cô gọi Tưởng Tiểu Thiên vào, nó đi đường cũng lảo đảo, gót chân bồng bềnh như giẫm phải mây vậy.

“Gia…”

Nhưng so với những người khác, nó còn khá tỉnh táo, chắc là suốt một năm qua đã được luyện rèn.

“Tìm tài xế lái thuê, chở họ về.”

***

Lúc Dương Viễn được đưa về khách sạn Skyline, tuyết bên ngoài đã ngừng lặng.

Đêm khuya nặng nề.

Ánh sáng bùng nổ ngoài lớp cửa kính cửa sổ đã không còn là ánh lửa mà là ánh đèn phía chân trời.

Chiếc áo khoác bên cạnh đã được người trợ lý cởi ra mang đi giặt.

Cánh cửa vừa đóng lại, căn phòng đã trở nên cực kỳ yên tĩnh, trở thành một thể đối lập với sự náo nhiệt trên con đường ở thành cổ.

Dương Viễn lục tục bò dậy khỏi giường.

Anh tắm qua một chút, sau khi đi ra đã mặc bộ quần áo ngủ rộng rãi của khách sạn. Anh rót một cốc nước, uống như bò mới làm dịu đi cảm giác bí bách. Anh rót thêm cốc nữa, lần này anh không vội uống hết mà chỉ uống một ngụm nhỏ, sau đó lấy di động ra.

Anh thoải mái dựa vào chiếc sofa đơn trước cửa sổ, đặt cốc nước sang một bên, bấm một dãy số.

Đầu kia di động bắt máy rất nhanh.

“Rượu của Thương Lăng nặng thật đấy.” Dương Viễn tự động trình bày: “Cũng may trước kia đỡ rượu cho cậu cũng rèn luyện được chút, nếu không thì chết chắc ở chỗ Hạ Trú.”

Anh vẫn quen gọi cô là Hạ Trú.

Cũng chẳng phải vì anh không thích cái tên Tưởng Ly, nghe khá hay. Nhưng anh luôn cảm thấy nếu gọi cô là Tưởng Ly sẽ không còn là Hạ Trú mà anh quen biết. Trong tiềm thức của anh, Tưởng Ly thuộc về Thương Lăng, thuộc về Đàm Diệu Minh. Trong quá khứ của Tưởng Ly không có Bắc Kinh, không có Skyline, cũng không có Lục Đông Thâm.

Đầu kia trầm mặc giây lát rồi lên tiếng hỏi: “Cô ấy sao rồi?”

“Tốt, tốt lắm luôn.” Dương Viễn vắt chân lên, nhìn ra ánh đèn rực rỡ ngoài cửa sổ: “Thương Lăng đúng là một nơi tuyệt vời, cô gái nhà cậu vừa về đây đã như cá gặp nước, ngày nào cũng tự do tự tại, xung quanh có không ít anh em huynh đệ vây quanh, luôn miệng gọi gia. Coi như tôi đã nhìn ra rồi. Đàm Diệu Minh không còn, đám người đó sẽ coi cô gái nhà cậu là trụ cột.”

Đầu kia không nói nữa, chỉ còn tiếng thở.

Dương Viễn bật cười, cầm cốc lên uống một ngụm nước: “Tối nay chúng tôi chúc mừng lễ rét ngược đầu xuân. Cậu không biết cả thành cổ náo nhiệt dường nào đâu. Này Lục Đông Thâm, tôi thật lòng khuyên cậu nên qua đây, cậu sẽ biết thế nào là cuộc sống, thế nào gọi là chỉ cần sống.”

“Cô ấy vui là được.” Giọng Lục Đông Thâm trầm trầm.

Dương Viễn nói chuyện trong tiếng thở dốc: “Vui hay không vui còn phải xem xét trên các khía cạnh khác nhau. Có rượu có thịt có tự do dĩ nhiên là vui. Nhưng con người ấy mà vẫn luôn có lòng riêng, luôn muốn hành hạ bản thân một chút giữa những tháng ngày vốn dĩ đang tươi đẹp.”

Lục Đông Thâm dĩ nhiên là hiểu Dương Viễn, có thể nói như vậy chắc chắn có chuyện khác. Anh lên tiếng: “Có chuyện gì thì cậu nói đi.”

Dương Viễn cười sung sướng, rồi chép miệng hai cái: “Tài nghệ nướng thịt bò Tây Tạng của Nhiêu Tôn quả thực rất tuyệt, đến bây giờ tôi vẫn còn đang lâng lâng trong mùi vị ấy.” Không chỉ là mùi thức ăn mà còn cả tiếng nói cười, dường như vẫn văng vẳng bên tai, không thể xua tan.

Nhìn như vậy, Dương Viễn chợt cảm thấy toàn bộ Skyline thật lạnh lẽo, cô đơn.

Thấy Lục Đông Thâm không lên tiếng, Dương Viễn tiếp tục múa mép: "Có thể găm điểm yếu của một người là rất tốt. Tôi nói cậu đấy, để biết được tình hình của Hạ Trú, tôi lải nhải cái gì cậu vẫn cứ phải nghe."

Nếu là trước kia chắc anh đã sớm dập điện thoại.

Lục Đông Thâm trầm giọng: "Dương Viễn, tôi thấy cậu uống nhiều thật rồi đấy."

"Tôi tỉnh táo lắm." Dương Viễn cười hờ hờ: "Thế nên, lúc cô ấy hỏi tình hình của cậu, tôi mới nghe rõ ràng, nếu không thì…"

"Cô ấy hỏi tôi?"

Dương Viễn cố nhịn cười, quả nhiên vừa nhắc đến Hạ Trú là Lục Đông Thâm rối bời.

"Hỏi rồi, nhưng rất kỳ lạ…"

"Kỳ lạ chuyện gì?" Trái tim Lục Đông Thâm như nhảy vọt lên.

Dương Viễn lại dựa người ra sau: "Cô ấy hỏi tôi tay của cậu có vấn đề gì. Lục Đông Thâm, tay cậu bị làm sao?"

Đầu kia trầm mặc.

"Đó là ám hiệu của hai người hay tay cậu thật sự có vấn đề?"

Rất lâu sau, Lục Đông Thâm mới lên tiếng: "Cậu trả lời cô ấy thế nào?"

"Tôi còn chẳng hiểu có chuyện gì xảy ra thì trả lời thế nào được?" Dương Viễn thở dài: "Tôi chỉ có thể giả vờ say thôi, sau đó giúp cậu nói mấy lời thật lòng lúc say, nhắc nhở cô ấy đừng quên cậu nhanh như vậy."

Lục Đông Thâm trả lời gượng gạo: “Cảm ơn nhé.”

Dương Viễn hỏi anh: “Cậu… không sao đấy chứ?”

Lần này, đầu kia im lặng lâu hơn.

“Lục Đông Thâm?” Dương Viễn có một dự cảm chẳng lành.

Quả không sai, Lục Đông Thâm khẽ nói: “Dương Viễn, có thể… tôi không ổn lắm.”

***

Bên Mỹ trời đất âm u, trời đã mưa một ngày một đêm rồi, nhiệt độ cũng lạnh hơn nhiều.

Bầu trời sa sầm lại.

Thấm vào được trái tim, nặng tựa chì.

Sau khi nghe thấy tiếng gõ cửa, Lục Đông Thâm kết thúc cuộc gọi với Dương Viễn.

Cảnh Ninh dẫn bác sỹ Guyenne đến. Thấy vậy, Lục Đông Thâm đứng lên đón anh vào phòng tiếp khách.

Bác sỹ Guyenne có chút quan hệ với nhà họ Lục, thầy của anh ấy hiện tại đang chịu trách nhiệm cho sức khỏe của Lục Chấn Dương. Guyenne với tư cách là trợ lý cũng thường xuyên ra vào nhà họ Lục. Lần này Guyenne đến ngoài việc báo cáo với Lục Đông Thâm tình hình hồi phục sức khỏe của Lục Chấn Dương như mọi lần ra thì còn một việc quan trọng hơn.

“Lục, tình hình của cậu tôi đã kiểm tra đi kiểm tra lại, nhưng mà…” Trông Guyenne có vẻ khó xử.

Lục Đông Thâm ngồi xuống sofa đối diện, chiếc sơ mi màu xám tro càng tôn lên vẻ mặt nghiêm nghị. Sắc mặt có phần hơi nhợt nhạt, anh đẩy một tách café ra trước mặt Guyenne, khẽ nói: "Không sao cả, có chuyện gì cứ nói thẳng."

"Tôi chưa từng thấy loại bệnh nào như thế này, cũng không điều tra ra các bệnh án tương tự. Lục, anh chắc chắn đây không phải là nguyên nhân tâm lý chứ?"

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 367: Cô Gái Của Anh Càng Đẹp Hơn

Tay trái của Lục Đông Thâm mỗi ngày lại có sự thay đổi. Ban đầu chỉ là cơn tê dại lan khắp tay, xảy ra vào các khoảng thời gian khác nhau bất định, cũng không có quy luật gì cố định, thế nên không hề khiến Lục Đông Thâm chú ý, cho tới trước khi anh quyết định đẩy Hạ Trú ra, tay trái của anh thi thoảng lại xuất hiện tình trạng tê bì, có lúc sẽ duy trì suốt một, hai tiếng đồng hồ. Mà trong một, hai tiếng đồng hồ này, anh không cảm nhận được bất kỳ cảm giác nào, cho dù bị thương chảy máu cũng không có cảm giác.

Sau khi Hạ Trú đi khỏi, tình trạng này xảy ra càng lúc càng dày đặc, một hai tiếng lên tới bốn năm tiếng đồng hồ, thậm chí là cả ngày trời.

Trước khi trở về Mỹ, Lục Đông Thâm đã liên lạc riêng với Guyenne. Nguyên nhân anh không trực tiếp tìm bác sỹ chính của nhà họ Lục là rất đơn giản, anh không muốn sự tình thêm phức tạp. Thầy của Guyenne phụ trách sức khỏe cho Lục Chấn Dương, chuyện này ai ai trong Lục Môn đều biết rõ, dĩ nhiên nhất cử nhất động đều sẽ lọt vào mắt bọn họ. Nếu người đó phải rút ra mà bôn ba vì anh, ắt sẽ khiến mọi người xung quanh chú ý.

Guyenne thì khác, với tư cách là trợ lý, anh ấy tự do hơn nhiều, lại thường xuyên tiếp xúc với Lục Đông Thâm nên người bên cạnh cũng sẽ không suy nghĩ gì nhiều, càng tiện cho Lục Đông Thâm nói chuyện bệnh tình.

Các kiểm tra cần làm đã làm cả, từ ăn uống tới nghỉ ngơi, Guyenne cũng đã hỏi qua một lượt nhưng mọi kết quả kiểm tra đều thể hiện những chỉ số bình thường.

Vì chuyện này, Guyenne rất sầu não, thậm chí còn từng bàn luận riêng với thầy về tình hình của Lục Đông Thâm, ngay cả thầy anh ấy cũng cảm thấy tình hình này quá hiếm gặp.

Lục Đông Thâm hiểu ý của Guyenne, anh nói: "Cảm giác của tôi, tôi biết rõ nhất, không liên quan tới tâm lý."

"Bây giờ tình trạng thế nào?" Guyenne hỏi.

Lục Đông Thâm gác tay trái lên bàn trà, nắm nhẹ nhàng vài cái rồi buông ra, sau đó nói: "Trước kia còn tê, nhưng bây giờ thì hoàn toàn không?"

"Không còn cảm giác?"

"Phải." Lục Đông Thâm thành thật nói: "Vẫn có thể cử động bình thường, chỉ là không có cảm giác nữa."

Guyenne tiện tay lấy cây bút từ trong túi xách ra nhét vào tay trái Lục Đông Thâm: "Cầm bút thì sao? Có thể cảm nhận được nhiệt độ của bút không?"

"Không cảm nhận được, nhiệt độ của bút, thậm chí là hình dáng đều không cảm nhận được."

Guyenne khẽ nhíu mày, hỏi tiếp: "Tay phải thì sao?"

"Bình thường."

Guyenne rơi vào trầm tư.

Cho tới khi cốc café phía trước đã nguội lạnh, anh ấy vẫn chưa kịp uống ngụm nào.

Rất lâu sau, anh ấy bất thình lình hỏi Lục Đông Thâm: "Cậu thử nghĩ kỹ thêm xem, tình trạng tay trái của cậu chỉ mới xuất hiện gần đây sao? Trước kia, ý của tôi là, sớm hơn thời gian gần đây, thậm chí là rất nhiều năm trước đã từng xảy ra tình hình này hay chưa?"

Lần này tới lượt Lục Đông Thâm chìm vào trầm tư.

Guyenne đã nhắc nhở anh, anh nhớ tới vụ tai nạn ba năm trước.

Anh nói qua cho Guyenne nghe một chút, không đề cập đến các sự tình cụ thể, chỉ nói tình trạng bị thương của mình lúc đó. Guyenne nghe xong bèn hỏi: "Ý của cậu là, ba năm trước tay trái của cậu từng có tình trạng này?"

"Không nghiêm trọng đến vậy?" Lục Đông Thâm đăm chiêu: "Chỉ là sau lần đó sẽ bị tê, nhưng không lâu sau thì biến mất."

Đây cũng là nguyên nhân anh không quá chú tâm.

Đó là sau khi anh trở về Lục Môn, vết thương trên người dần dần bình phục. Cho đến một ngày, khi anh cầm cốc nước, bay bỗng nhiên tê lên, chiếc ly cũng rơi xuống đất vỡ tan. Nhưng cũng chỉ có một lần như vậy, sau đó thì không còn nữa.

Bây giờ qua lời nhắc nhở của Guyenne anh mới bắt đầu lờ mờ cảm thấy, có khi nào liên quan tới vụ tai nạn ba năm trước.

Mà Guyenne đích thực cũng cho anh một đáp án chắc chắn: "Nếu tôi phán đoán không nhầm thì tình trạng hiện tại của cậu chính là do tai nạn ba năm trước gây ra. Lục, người Trung Quốc có một câu thế này: Có nhân thì

sẽ có quả. Nguyên nhân của ba năm trước, bây giờ tạo thành quả của ba năm sau."

Sau khi tiễn bác sỹ Guyenne đi khỏi, Lục Đông Thâm cứ nghĩ mãi về câu nói này.

Có nhân thì có quả, nhân quả tuần hoàn.

Nếu là do tai nạn ba năm trước tạo thành, vì sao bệnh tình lại ẩn giấu nhiều năm như vậy? Vì sao vào đúng lúc này lại hiện ra và có phản ứng?

Bên tai là lời khuyên của Guyenne trước lúc đi: Nhìn từ kết quả kiểm tra trước mắt thì chưa có bất kỳ phương án trị liệu nào, việc cậu có thể làm chính là theo dõi việc kiểm tra bất kỳ lúc nào.

Lục Đông Thâm đứng trước cửa sổ.

Những tòa nhà cao tầng chìm vào mây trời, anh cũng như đang bước trên mây, dưới chân là dòng xe nườm nượp không mấy thay đổi. Nhưng nhìn mãi, nhìn mãi, phong cảnh trước mắt lại thay đổi.

Là khu rừng rậm rạp cây cối.

Trong khoang mũi là mùi tanh của máu, là máu của anh.

Anh loáng thoáng nghe thấy tiếng của người con gái, nói với anh: Có thể sống tiếp được không phải dựa vào chính anh thôi.

Anh cố gắng mở mắt ra, nhìn thấy bóng cô gái càng lúc càng xa, ẩn trong quầng sáng, nấp trong sương mù của núi rừng.

Phải, có nhân sẽ có quả.

Nhưng vào khoảnh khắc đó anh chưa từng nghĩ, rất nhiều năm sau, cô đã trở thành cô gái của anh.

Lục Đông Thâm lấy di động ra.

Anh mở album, hàng ngàn bức ảnh bên trong đều chỉ là một người.

Có lúc trầm tư, có lúc ngây ngốc, có lúc đọc sách, có lúc phơi nguyên liệu, có lúc đang nói chuyện với khách trước cửa Thần tiên ẩm, có lúc tới nhà thăm bệnh cho người dân... Và có cả hôm nay.

Bên đó trời đã về khuya.

Thương Lăng tuyết rơi rất đẹp.

Cô gái của anh càng đẹp hơn.

Chiếc áo choàng màu trắng tôn lên hình ảnh như bước ra từ tranh vẽ của cô, chỉ có điều, cằm cô vẫn nhọn đến đáng thương.

Thành cổ quả thực náo nhiệt.

Có hàng xóm lại qua, có rượu, có ánh lửa bập bùng. Cho dù chỉ nhìn qua ảnh, Lục Đông Thâm cũng có thể cảm nhận được không khí vui vẻ của người Thương Lăng.

Cô ngồi bên đống lửa, trong mắt vừa có nụ cười vừa có sự bình thản. Dáng vẻ ấy khiến anh đau lòng.

Tưởng Tiểu Thiên coi như đã mạo hiểm chụp cho anh những bức ảnh này.

Nó còn nhắn tin cho anh nói rằng: Tôi thề tôi đã dốc hết sức bắt gia ăn uống, nhưng cũng không hiểu chị ấy bị làm sao, dù ăn nhiều bao nhiêu

cũng nôn hết, bảo chị ấy đi khám bác sỹ thì chị ấy nói không sao.

Cuối cùng, nó lại bổ sung thêm một câu: Tổng giám đốc Lục, tôi có một linh cảm, tôi nhất định sẽ bị gia bóp chết.

Mỗi lần lật ảnh ra xem, tâm trạng của Lục Đông Thâm lại rất phức tạp.

Vui, là vì có thể nhìn thấy cô.

Nặng nề, là vì nhìn thấy cô cứ mãi gầy như vậy.

Tính riêng những bức ảnh hôm nay Tưởng Tiểu Thiên gửi tới, trông cô đã mỏng manh đến kinh người, giống như chỉ cần một cơn gió là có thể cuốn bay đi vậy, không chút trọng lượng nào.

Anh luôn nhớ tới tiếng cười nũng nịu của cô bên tai: Em béo rồi đấy... Anh ngốc ơi, em chính là muốn ạnh bế em một chút đó mà.

Lục Đông Thâm hít một hơi sâu, trái tim tức không chịu nổi.

Anh muốn ôm cô.

Cảnh Ninh gõ cửa đi vào, thông báo với Lục Đông Thâm rằng mười phút nữa sẽ họp.

Lục Đông Thâm nhét di động vào túi, đáp lại một tiếng "Được".

Cảnh Ninh khi thu dọn tài liệu cho anh bèn hỏi một câu: "Tình hình của ông Lục không bị tái phát chứ?"

"Guyenne nói ông ấy đang hồi phục khá tốt." Lục Đông Thâm đáp lại một câu.

Cảnh Ninh gật đầu: "Vậy thì tốt."

Lục Đông Thâm châm một điếu thuốc, dựa vào bàn làm việc, có phần suy tư. Cảnh Ninh ngước lên nhìn anh, thấy anh hút thuốc, vốn định khuyên anh đừng hút nữa, Hạ Trú không thích anh hút thuốc đâu, nhưng lời này xoay tròn trong miệng, cuối cùng cô ấy lại nuốt xuống. Khoảng thời gian này, khi nhắc tới Hạ Trú, cô ấy đều rất thận trọng.

Trong lúc im ắng, ngược lại Lục Đông Thâm lên tiếng: "Cô tới phòng họp trước đi, tiện thể gọi Alisa vào đây."

Cảnh Ninh làm theo.

Chẳng bao lâu sau, Alisa gõ cửa đi vào. Đây là nhân viên phòng thư ký, đã làm khá lâu rồi, miệng rất kín, thuộc thể loại mù chữ Trung, nói một cách khác là chỉ biết nói không biết viết.

Lục Đông Thâm gạt tàn thuốc, xoay chiếc máy bàn lại, nói với Alisa: "Gọi điện thoại đi."

Alisa suy sụp: "Anh Lục, anh không thể suốt ngày chỉ thị tôi làm chuyện này, còn không cho phép tôi hỏi nguyên do."

Lục Đông Thâm không bày ra biểu cảm gì, chỉ bấm một dãy số cho cô ấy rồi nói một chữ: "Gọi."

Alisa thở dài tiến lên, ấn nút loa ngoài, trước khi gọi còn hỏi Lục Đông Thâm: "Lần này là cớ gì đây?"

Lục Đông Thâm ngẫm nghĩ rồi nói: "Môi giới nhà đất đi."

Alisa tru lên một tiếng, đang định bấm số thì Lục Đông Thâm nhắc một câu: "Nói tiếng Trung."

~Hết chương 367~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 368: Giang Hồ Có Quy Tắc Của Giang Hồ

Cuộc gọi được kết nối.

Đầu kia rất yên ắng.

Alisa lập tức bước vào trạng thái: "Chào chị, xin hỏi chị có phải là chị Hạ Trú không?"

"Ai đó?" Đầu kia cất giọng hờ hững.

Alisa hắng giọng: "Chào chị Hạ, trước kia tôi thấy thông tin của chị trong danh sách những người có mong muốn tư vấn về nhà đất, xin hỏi gần đây chị có nhu cầu đầu tư vào lĩnh vực bất động sản hay không? Chúng tôi... hiện đang tung ra gói... nhà đất với view nhìn ra biển hàng đầu..."

Càng nói về sau, tiếng của cô ấy càng lí nhí. Cô ấy thay Lục Đông Thâm gọi những cuộc điện thoại kiểu này đã không phải lần một lần hai nữa. Lần nào đầu kia di động cũng chưa đợi cô ấy nói xong đã cúp máy. Mấy cuộc điện thoại teresale kiểu này chẳng ai có đủ kiên nhẫn nghe hết, nhưng lần này...

Ngay cả Lục Đông Thâm cũng cảm thấy bất ngờ. Anh nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại bàn, nhất thời cũng không dám thở mạnh.

Đầu kia bỗng dưng uể oải, hướng về phía dự cảm xấu của Alisa: "Được thôi, cô giới thiệu thử đi."

Alisa nghẹn lời.

Chuyện ba hoa khoác lác ai chẳng biết, ví dụ như cô ấy vừa nhăng cuội chuyện nhu cầu tư vấn nhà đất. Thời buổi này ai cũng để lại thông tin của mình ở những nơi mua sắm, quảng cáo mua sắm qua điện thoại cũng thường gặp.

Nhưng người đó còn bắt cô ấy giới thiệu? Cô ấy biết giới thiệu làm sao... Cô ấy dè dặt ngẩng lên nhìn Lục Đông Thâm cầu cứu.

Lục Đông Thâm rút ra một mảnh giấy, cầm bút lên, viết nhanh một chữ ra giấy: Whatever!

Alisa vừa nhìn xong đã muốn hộc máu. Đây chính là Phó tổng giám đốc của Lục Môn đó, quả nhiên giỏi ứng biến!

Bắt cô ấy phát huy? Cô ấy làm sao phát huy? Cô ấy là thư ký, lại không phải nhân viên thị trường của công ty...

Vào lúc cô ấy sắp phát điên lên thì đầu kia lại lên tiếng: "Sau này nghĩ kỹ rồi hẵng gọi điện thoại."

Ngay sau đó cô cúp máy, tiếng máy bận vang lên.

Alisa nín nhịn rất lâu cuối cùng cũng được thở hắt ra, nhưng cô ấy vẫn mơ hồ cảm thấy hình như mình đã phá hỏng mọi chuyện, bèn nhìn Lục Đông Thâm: "Anh Lục, việc này..."

Nhưng Lục Đông Thâm lại cười, không kiềm chế được mà cười thành tiếng, sau đó xua tay tỏ ý muốn cô ấy rời đi.

Đây được coi là nụ cười thoải mái nhất của anh trong những ngày qua rồi. Không biết vì sao, chỉ là anh rất muốn cười, thậm chí anh có thể tưởng

tượng ra dáng vẻ cô gái của mình lúc bắt máy. Cô suy nghĩ thế nào, sao lại bất ngờ và khó đoán như vậy chứ? Sao lại khiến anh yêu thích như vậy chứ?

Khi ra khỏi văn phòng, Alisa còn ngoái đầu lại nhìn, lòng thầm sửng sốt. Toi rồi, phó tổng giám đốc của họ bị điên rồi. Một người ngày thường không hay nói cười, hôm nay bị làm sao vậy? Bị cô ấy chọc tức sao? Dù sao thì cô ấy càng nghĩ càng cảm thấy mình đã phá hoại.

Nhưng cô ấy cũng chẳng hiểu phó tổng giám đốc nghĩ gì, luôn túm cô ấy đến gọi vào một số điện thoại, còn phải giả dạng đủ các thể loại nhân viên quảng cáo sản phẩm. Mỗi lần gọi xong, cô ấy đều nhìn thấy nụ cười khẽ ẩn hiện bên khóe môi anh. Cô ấy suy đoán là, chắc anh muốn nghe giọng nói của cô gái ở đầu kia điện thoại. Nhưng mà...

Anh tự gọi đi chứ.

Không những tự né tránh, còn thiết đặt số máy bàn thành kiểu nặc danh, khiến đối phương không thể tìm ra địa điểm, đây chẳng phải là trêu ngươi sao?

Không thể hiểu nổi.

Nhưng nếu còn có lần sau, cô ấy buộc phải nhấn mạnh thân phận thư ký của mình với anh Lục.

***

Hôm sau, bầu trời Thương Lăng đã sáng lên, ánh nắng không quá gắt, cực kỳ dịu nhẹ, dường như đang dần dần ấm hơn. Núi Thiên Chu phía xa có thể nhìn thấy rõ ràng, trên đỉnh núi có sương mù vây quanh, như khung cảnh thần tiên vậy.

Tưởng Ly phá lệ ngủ tới tận giữa trưa. Khi cô tỉnh lại, Tưởng Tiểu Thiên – nhân vật nhiệt tình này đã sớm dọn dẹp sạch sẽ tầng một của Lâm khách lầu rồi. Khi cô đi xuống, nó đang cầm bình xịt phun khắp nơi làm sạch không khí.

Quả nhiên thương nó không uổng phí, biết cô không chịu nổi mùi say rượu.

Sau khi từ Bắc Kinh về Thương Lăng, Tưởng Ly ở suốt trong Lâm khách lầu.

Chỗ ở của cô ở Thương Lăng khá xa, trước kia đi đi về về chê phiền phức cô ở ngay trong cửa hàng bán trống. Bây giờ cửa hàng và Thần tiên ẩm đều đã giao lại cho Tưởng Tiểu Thiên, cô còn tới đó ở cũng không thích hợp. Thế nên suy đi tính lại, cô bèn ở lại trong phòng của Đàm Diệu Minh.

Đàm Diệu Minh lúc còn sống có rất nhiều nơi ở, nhưng anh cũng vì yêu thích trà của Lâm khách lầu nên thường xuyên ở lại qua đêm, lâu dần dành ra hẳn một phòng ngủ để anh nghỉ ngơi. Lần này sau khi trở về, Tưởng Ly sửa sang lại phòng ngủ một chút, khiến nó trở nên ấm áp hơn, không còn lạnh lẽo như xưa nữa.

Thấy cô đã tỉnh, Tưởng Tiểu Thiên lập tức kể công: "Gia à, cơm canh em đã làm xong cho chị rồi."

Tưởng Ly bước xuống bước chân nhẹ tênh, suýt nữa thì ngã lăn lông lốc. Cô vội vàng bám vào tay vịn cầu thang, cố làm ra vẻ bình tĩnh: "Chị còn chưa đói."

Nó là một thằng nhỏ cần mẫn, nhưng cũng cần mẫn hơi quá, lúc nào cũng bắt cô ăn đến no kễnh bụng. Nhưng mà! Làm quá khó ăn! Đã từng có

lần, Tưởng Ly cũng không hề khách khí nói với nó: Thiên ca à, chị xen em, em đừng làm đồ ăn cho chị nữa.

Ai ngờ Tưởng Tiểu Thiên làm mặt van nài: Tưởng gia, em cũng xin chị, chị mau cố gắng ăn đi...

Em làm như vậy, chị thật sự nuốt không nổi.

Gia, chị yên tâm, bây giờ ngày nào em cũng nâng cao tay nghề nấu nướng. Chị xem, chị gầy đến mức đó rồi... Haizz, tạo nghiệt...

Về sau, khi Tưởng Ly đối mặt với một người "ngũ độc bất xâm" như Tưởng Tiểu Thiên cuối cùng cũng tìm ra một cái cớ tuyệt vời: Chị vẫn chưa đói...

Tưởng Tiểu Thiên ngây thơ thật thà liền tin ngay, đau lòng nói: "Sao lại không đói? Như vậy không được đâu..."

Tưởng Ly lập tức ngắt lời nó: "Tối qua ăn nhiều thịt quá, tới bây giờ còn chưa tiêu hóa được."

Tưởng Tiểu Thiên nghĩ cũng phải, tối qua vừa uống rượu vừa ăn thịt, Nhiêu Tôn còn nướng thịt ngon như vậy... Khi Tưởng Ly đứng trước cửa sổ vươn vai vặn người thả lỏng gân cốt, Tưởng Tiểu Thiên lại chợt nghĩ: Không đúng, chẳng phải chị ấy ăn cái gì là nôn cái ấy sao?

Đang định lên tiếng thì Tưởng Ly liếc thấy biểu cảm của nó, cũng biết nó đã tỉnh ra, lập tức chuyển đề tài: "Đúng rồi, có tin tức của Ấn Túc Bạch chưa?"

"Em đã bảo Răng trắng trông chừng rồi." Tưởng Tiểu Thiên cũng chuyển đề tài thành công, cảm xúc của bị hướng theo: "Tên họ Ấn đó rụt đầu rụt cổ như rùa, lúc nào cũng không lộ mặt làm sao dám nhận là anh

hùng hảo hán? Chúng ta không thu lại được meet, e là Phù Dung chống đỡ không nổi."

"Chị hiểu rồi." Tưởng Ly hơi nheo mắt lại, kiềm chế cảm xúc.

Không phải cô không nhìn thấy ánh mắt cầu xin cô của Phù Dung. Khoảng thời gian này, cô càng nghe nói nhiều chuyện về Phù Dung, cô còn sốt ruột hơn ai hết.

Đang nghĩ cách làm sao để đột phá lối thoát thì di động của Tưởng Tiểu Thiên đổ chuông. Nó nhận máy, nói liên tục những tiếng "Được", sau đó ngắt máy nói với Tưởng Ly: "Ấn Túc Bạch xuất hiện rồi, tại Meet!"

Tưởng Ly cảm thấy máu huyết như trào dâng, cô ép mình phải bình tĩnh lại, gật đầu, rồi ngồi xuống bàn.

Tưởng Tiểu Thiên thấy vậy không hiểu: "Gia à, chúng ta không xông tới đó ngay sao?"

"Đã đợi lâu vậy rồi, không gấp một vài phút." Tưởng Ly rút khăn giấy ra, gấp đôi lại, rồi lấy móng tay vuốt phẳng mép, mở ra một cách phẳng phiu, sau đó lại gấp đôi theo hướng ngược lại, rồi lấy ra một phần tư.

Cô cầm chiếc bút lông có nét mảnh nhất trên giá bút, thấm mực sau đó viết một hàng chữ lên giấy.

Nhưng việc này Đàm Diệu Minh từng làm, hoặc vào một sáng sớm, hoặc vào lúc hoàng hôn, nét chữ thảo tinh tế trông rất đẹp. Anh nói với cô: A Ly, lễ trước binh sau, đây chính là giang hồ.

"Giang hồ có quy tắc của giang hồ." Tưởng Ly viết xong, đợi mực khô lại rồi lại gấp vào, rút một chiếc phong bì thếp vàng trong ngăn kéo ra, đút

vào trong rồi đưa cả cho Tưởng Tiểu Thiên: "Tới cửa xin gặp, đưa thư này trước."

~Hết chương 368~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 369: Tới Cửa Đều Là Khách

Khi Tưởng Ly đi ra khỏi Lâm khách lầu, hoàng hôn đã đè nặng xuống bầu trời. Một vài tia nắng ban ngày khó khăn lắm mới xuyên qua được tầng mây giờ lại khuất dạng, mây mù mịt hơn không ít.

Cô đứng trên bậc thềm nhìn ngắm bầu trời. Gió thổi qua, trong không khí ngoài mùi thịt nướng và ngoài mùi củi lửa thoảng qua còn sót lại từ tối hôm trước thì còn một mùi lạnh lẽo. Xem ra, tuyết cũng chỉ tạm ngưng lặng.

Tưởng Tiểu Thiên thấy Tưởng Ly đi ra, vội vàng kéo cửa xe chờ đợi.

Tưởng gia nhà cậu xưa nay chỉ thích mặc áo dài, hôm nay cũng không ngoại lệ. Một chiếc áo dài màu trắng be, trông dịu nhẹ hơn nhiều so với cả cây trắng toát tối hôm qua, cổ tay áo được thu chặt, cổ hơi dựng cao, bên ngoài có đính thêm một đoạn lụa trắng bạc, trên dải lụa có những hoa văn hình hoa in chìm. Không thể nói rõ là kiểu hoa văn gì, thoạt nhìn giống như lông phượng, được đính thành ba hàng, che đi gió lạnh.

Ngoài cùng vẫn là một chiếc áo khoác gió lông cáo dùng cho mùa đông. Lông cáo màu xám bạc tôn lên mặt lụa màu đen, thần thái hoàn toàn áp đảo.

Tưởng Tiểu Thiên chỉ nhìn thoáng qua đã cảm thấy lòng đầy tự hào, Tưởng gia nhà cậu xinh đẹp biết bao.

Tưởng Ly đi tới trước xe, liếc nhìn nhanh về phía sau. Có xe đi theo, là đám Răng trăng, một đội ngũ bảo vệ rất rầm rộ. Cô nói với Tưởng Tiểu Thiên: "Em đi theo chị là được rồi, những người khác ở lại cả đi."

"Hả?"

Tưởng Ly không nói nhiều lại, cúi đầu bước lên xe.

Quán bar Meet còn chưa đến giờ kinh doanh, nơi này càng về tối càng náo nhiệt.

Khi xe đi tới trước cửa quán bar, trời đổ tuyết thực sự. Trận tuyết này còn to hơn hôm qua, dày đặc như lông ngỗng vậy.

Tưởng Tiểu Thiên đỗ xe cẩn thận sau đó bước xuống, giương ô đi qua mở cửa.

Tuyết rơi thì trời lặng gió, không có gió thì không khí cũng im ắng.

Tưởng Ly nhìn tấm biển của quán bar qua lớp tuyết trắng lất phất. Vẫn không khác gì trước kia, cột trụ cao cao, nhưng tên quán lại được gác trên một bức tường trông không mấy nổi bật. Chỉ là một chữ Meet đơn giản, không có đèn nháy. Khi về đêm, chữ Meet sẽ được chuyển thành màu xanh lam, yên lặng nằm đó, không khoa trương, không tráng lệ.

Hồi Meet mới được khai trương, nguyện vọng ban đầu của Đàm Diệu Minh là muốn mở một quán bar trong sạch, uống rượu chuyện trò yên tĩnh giữa tiếng nhạc Jazz hoặc là nhạc Country của Mỹ. Nói cho cùng, Đàm Diệu Minh là một người đàn ông đầy tình cảm.

Nhưng việc chẳng được như người ta mong muốn. Khi Đàm Diệu Minh bước chân vào Meet lần nữa, bên trong đã là những điệu nhảy cuồng điên ma mị. Đủ các loại thanh thiếu niên mắt xanh mỏ đỏ chiếm lĩnh địa bàn,

gõ trống, chơi DJ, hét hò ầm ĩ tạo thành một đám hỗn loạn. Đàm Diệu Minh lên cơn phẫn nộ: Trò gì đây chứ, sau đó thì phủi tay bỏ đi.

Khi ngang qua cửa, có lẽ anh vẫn không vượt qua được chướng ngại tâm lý nên đã sai người gỡ đi những tấm biển hoảng kim rực rỡ mà chỉ khắc một chữ Meet vào tường, thể hiện sự khiêm tốn. Từ đó về sau, Đàm Diệu Minh thường xuyên lộ mặt tại Hoàng Thiên nhưng không hề bước chân vào Meet, có lẽ vì cảm thấy mất mặt.

Nhưng Tưởng Ly lại thích Meet hơn.

Tràn ngập mùi vị đường phố và sức sống của giới trẻ. Những người tới đây không cần phải chứng minh thân phận hay tài sản. Không vui thì tới đây làm một ly bia bom. Vui thì chạy lên sân khấu cùng hát vui vẻ.

Cô nói với Đàm Diệu Minh, Meet ôn hòa hơn Hoàng Thiên rất nhiều. Hoàng Thiên chia người ta làm dăm ba loại, nhưng ở trong Meet, mọi người đều như nhau.

Đàm Diệu Minh mỉm cười nói với cô: Con người sinh ra đã không bình đẳng. Khi con người đứng ở đỉnh cao của chuỗi thức ăn đã định sẵn sẽ bị phân hóa cấp bậc.

Cô không thích như vậy.

Đàm Diệu Minh mỉm cười xoa đầu cô và nói: Tiểu nha đầu thích nơi náo nhiệt là chuyện rất bình thường. Nếu không phải có đám Phù Dung kéo em theo thì đến cửa lớn của Hoàng Thiên em cũng chẳng vào.

Cô đắc ý lắm: Đương nhiên rồi, họ đều là các cô gái của em.

Quá khứ như mây khói trôi xa.

Tưởng Ly hít sâu một hơi, trong khoang mũi toàn là mùi gió tuyết lạnh lẽo, lúc nào cũng nhắc nhở cô: Đàm Diệu Minh đã không còn, tất cả thủ đoạn giang hồ đều do cô làm chủ.

"Đi đi." Cô dặn dò Tưởng Tiểu Thiên.

Tưởng Tiểu Thiên gật đầu, đưa ô cho Tưởng Ly, một mình đi vào Meet.

Trước cửa quán bar có hai người đàn ông cao lớn thô kệch đang đứng, xem ra chính là thuộc hạ của Ấn Túc Bạch, một trong số họ đón lấy phong bì của Tưởng Tiểu Thiên sau đó quay người đi vào trong.

Tưởng Tiểu Thiên lại chạy về bên cạnh Tưởng Ly, tiếp tục che ô cho cô.

Rất nhanh, người đàn ông đó cầm phong bì quay lại, tiến đến chỗ họ và nói: "Anh Bạch hiện đang không tiện gặp khách, hay là chúng ta đổi sang hôm khác đi."

Vừa nghe xong, Tưởng Tiểu Thiên liền tức giận: "Bảo Tưởng gia của chúng ta đợi, hắn chán sống rồi chắc? Cũng không chịu nghe ngóng xem..."

"Tưởng Tiểu Thiên." Tưởng Ly khẽ lên tiếng, sắc mặt bình thản: "Đợi đi."

"Gia!" Tưởng Tiểu Thiên ngỡ ngàng.

Tưởng Ly vẫn rất điềm đạm.

Tưởng Tiểu Thiên ra sức mím môi, hơi đổ người về phía trước, vươn tay chọc chọc vào ngực người đàn ông: "Nói cho anh Bạch của mấy người biết, tốt nhất nên biết điều một chút."

Người đàn ông không nói gì, quay người đứng về phía cửa quán bar.

Cứ như vậy, họ đợi khoảng hai mươi phút. Tưởng Tiểu Thiên che ô đến nỗi tay đỏ ửng rồi: "Gia..."

"Đi hỏi."

Tưởng Tiểu Thiên lạnh run người, lập tức chạy bộ qua.

Thông báo nói tạm thời vẫn chưa thể gặp khách.

"Đợi thêm." Tưởng Ly hạ lệnh.

Tưởng Tiểu Thiên cố nén giận, hạ thấp giọng nói với Tưởng Ly: "Chúng ta không cần phải chịu khổ chịu sở như vậy. Ấn Túc Bạch là cái thá gì chứ. Chúng ta đều là người của Đàm gia, làm vậy quá mất thể diện."

Tưởng Ly không lên tiếng.

Người đàn ông đứng trong cánh cửa ban đầu không cảm thấy gì. Về sau thấy Tưởng Ly không chịu đi, cứ đứng sững dưới chiếc ô đen. Dưới màn tuyết trắng, trông cô vẫn vững vàng tĩnh mịch. Hai người họ cảm thấy có chút thành ý bèn thì thầm to nhỏ.

"Cô gfái này được đấy, trên người có sự mạnh mẽ."

"Lúc tôi theo anh Bạch của chúng ta tới Thương Lăng từng nghe nói về cô ấy, rất có lai lịch."

"Vậy phải làm sao? Anh Bạch..."

Tưởng Tiểu Thiên lại tiến lên, tỏ ý với họ. Hai người họ lập tức im miệng, chưa nhận được thông báo của đại ca dĩ nhiên không dám tùy tiện, họ bèn lắc đầu với Tưởng Tiểu Thiên.

Cơn giận của Tưởng Tiểu Thiên bùng lên, cậu tức đến nghiến răng nghiến lợi: "Gia à, thằng nhóc đó rõ ràng đang nghĩ chúng ta rảnh rỗi."

Còn một câu cậu chưa nói ra. Trước kia cậu luôn cảm thấy gia là người gai góc, làm việc dứt khoát thẳng thắn, bây giờ bị sao vậy? Chắc chắn là vì ở Bắc Kinh lâu, máu và tính cách trong người cũng biến mất rồi.

Đang nghĩ, Tưởng Ly bèn hỏi cậu một câu: "Xem thời gian đi."

Tưởng Tiểu Thiên rút di động ra, bật sáng màn hình. Tưởng Ly liếc nhìn rồi lãnh đạm nói: "Đi thôi."

Tưởng Tiểu Thiên sững người, nghĩ rằng cô chuẩn bị đánh trống lui binh trở về Lâm khách lầu. Cậu đang định đề nghị bảo Dương Viễn hoặc Nhiêu Tôn tới giúp đỡ thì đã thấy Tưởng Ly di chuyển thẳng về phía cửa quán bar. Cậu thấy vậy, máu huyết dâng trào, lập tức đi theo che ô.

Hai người đứng trước cửa quán bar không ngờ cô bỗng dưng tiến tới, dáng vẻ có phần muốn xông thẳng vào trong, lập tức ngăn lại: "Đã nói với hai người rồi, anh Bạch bây giờ không tiếp khách."

Ánh mắt Tưởng Ly hờ hững, thậm chí cô còn không nhìn họ mà nhìn thẳng về phía trước: "Ai tới đây cũng đều là khách, đến giờ mở cửa của mấy người rồi đấy."

Hai người họ sững sờ, lần lượt cúi đầu xuống xem giờ. Sáu giờ tối, quả đúng là đã tới giờ mở cửa. Khi họ ngẩng đầu lên, Tưởng Ly đã biến mất từ lúc nào.

~Hết chương 369~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 370: Phẩm Vị Không Ổn

Phong cách trang trí trong Meet đã có chút thay đổi.

Trước kia có khá nhiều chỗ ngồi, bàn đơn, bàn bốn, bàn đôi… chia thành các khu vực riêng biệt. Hơn nữa khi trước loại ghế được lựa chọn đều rất tỉ mỉ, làm bằng gỗ thuần, bên trên có khắc những hình may mắn của nền văn hóa Đông Ba, rất có nét đặc sắc của dân tộc. Bây giờ, vừa bước vào đã cảm thấy rất rộng rãi. Không ít bộ bàn ghế sẽ được dọn đi, chỉ để lại toàn những chiếc sofa Bố Thượng hoặc những chiếc ghế nhựa rẻ tiền.

Tưởng Ly từ tận đáy lòng bài xích việc bày những chiếc sofa Bố Thượng trong hoàn cảnh này.

Ánh đèn mờ ảo không rõ ràng, người qua người lại, rượu rơi ly đổ. Gỗ thật lau một cái là sạch, còn Bố Thượng thì khác, ai mà biết được bên trên có bao nhiêu vi khuẩn.

Dành ra nhiều không gian hơn là để chứa được nhiều khách khứa hơn.

Tưởng Ly hờ lạnh một tiếng trong lòng, chẳng qua cũng là một người ham mê lợi ích mà thôi.

Meet không to như quán bar trong Skyline Thương Lăng nhưng lại là nơi tập trung tất cả những nam nữ hiện tại tại Thương Lăng. Nơi đây chia làm hai tầng, một tầng là ghế rải rác, chính giữa có sân khấu cao cao. Trên

sân khấu còn dựng một chiếc cột sắt, mé trái là khu vực nghỉ ngơi của ca sỹ và DJ, đủ các loại đĩa nhạc được trang trí toàn bộ bức tường.

Mé tay phải có một chiếc cầu thang bằng kính men dần lên trên, hướng thẳng về phía khu vực ghế ngồi. Cầu thang này cũng có câu chuyện. Mỗi tối đều có những cô gái ăn mặc nổi bật lòe loẹt đi ngang qua bên trên, những người ngồi dưới ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy cả thế giới bên dưới vạt váy của họ, cực kỳ mờ ám.

Sân khấu đối diện với một khu pha chế rượu cực lớn. Trước kia khi Tưởng Ly chơi ở đây, 6 bartender ở khu này đều đồng thời bận rộn không có lúc nghỉ ngơi.

Toàn bộ quán bar có tầng 1 phong kín, tầng 2 có cửa sổ. Khi trời ấm áp, đẩy cửa sổ ra là có thể nhìn thấy sự náo nhiệt của thành cổ Thương Lăng.

Các nhân viên chưa đến đủ, tuy rằng đã đến giờ kinh doanh, nhưng đến nhân viên vệ sinh còn chưa thấy.

Tưởng Ly vừa bước vào liền nghe thấy có người lớn tiếng hào sảng trên chiếc ghế bên cạnh quầy bar, bàn được người đó vỗ bồm bộp.

“Không phải tôi khoác lác với cậu đâu, muộn một bước là chết ngay ở đó rồi. Tôi là ai chứ? Trời Nam biển Bắc coi như đã xông pha không ít, chuyện gì mà chưa từng gặp chứ…”

Nói tới đây, người đó bị Tưởng Ly đột ngột bước vào ngắt lời. Anh ta nhìn về phía cô một cái rồi nhíu mày.

Người bạn kia thúc giục anh ta: “Về sau thì thế nào? Đám đó rốt cuộc là ai?”

“Ai mà biết?” Người đàn ông có lẽ không muốn thể hiện sự yếu thế trước mặt người, bèn hạ thấp giọng.

Khi Tưởng Ly bị hai người thuộc hạ kia đuổi kia, bên tai thoáng qua giọng nói trầm thấp của người đàn ông: Về sau tôi nghe ngóng qua, vùng núi hẻo lánh đó cực kỳ tà ma…

“Cô gái này sao không hiểu quy tắc vậy chứ?” Một trong số hai người đó quát to.

Tưởng Ly lẳng lặng liếc nhìn về phía quầy bar.

Trên ghế có hai người, ánh sáng ở khu vực đó rất tối, không nhìn rõ tướng mạo. Người đàn ông nói to nghiêng người đối diện với cô. Cô có thể nhìn thấy là bóng lưng cao to lực lưỡng của anh ta. Bàn tay đã đập xuống bàn, trên mu bàn tay còn có hình xăm.

Tưởng Ly không tiến lên, nói một câu với người đàn ông quát mình: “Một ly Dry Martini, một ly Bacardi.”

Người đó sững sờ: “Gì cơ?”

Người đàn ông xăm người ở quầy bar cũng nghe thấy Tưởng Ly vừa nói gì. Lần này anh ta quay mặt ra, nhìn cô từ đầu tới cuối.

“Không biết pha hả?” Tưởng Ly cười: “Meet nổi tiếng nhất chính là pha chế rượu mạnh. Hai loại vừa rồi là hai loại được gọi nhiều nhất. Nếu không biết pha, thì gọi điện hỏi bartender của mấy người đi. Tôi là khách, khách hàng là thượng đế. Tưởng Tiểu Thiên, chúng ta lên tầng ngắm cảnh thôi.”

Dry Martini chỉ dùng Gin 43 độ và Absinthe 75 độ để pha chế, vừa dứt khoát thẳng thắn lại nồng đậm vị cay; Bacardi càng là chiến đấu cơ trong

các loại rượu mạnh. Bacardi 151, Bacardi trắng và Bacardi đen. Trong đó Bacardi 151 có chỉ số cao đạt 75,5. Nói theo cách của một người thường xuyên ra vào quán bar thì: Nếu bạn hận ai thì chỉ cần ném một ly Bacardi lên người hắn là đủ công lực của xăng rồi.

Hai loại rượu này, một người không có tửu lượng sẽ không dám vẽ vời.

Tưởng Ly chọn một vị trí gần cửa sổ. Tưởng Tiểu Thiên ngồi đối diện cô, ở giữa là một chiếc bàn dài, góc bàn có dựng một menu gọi rượu bằng chất liệu PMMA, giới thiệu các vị mới mùa đông. Bên cạnh menu gọi rượu có một bình hoa cổ mảnh với những hoa văn màu xanh lạnh. Trong bình hoa có cắm một bông hoa hồng đỏ, đồ giả.

Bình hoa xanh, hoa hồng giả màu đỏ nổi bật trên lớp khăn trải bàn màu diệp lục. Những màu sắc này kết hợp với nhau không cần nhắc cũng biết đủ kích thích.

Tưởng Ly rút bông hoa hồng đó ra, giơ tay ném lên trên bậu cửa, rồi nói một câu: “Phẩm vị của tên họ Ấn này không ổn.”

Tưởng Tiểu Thiên tiếp lời: “Dạ phải, so với Đàm gia thì kém xa.”

“Nhìn rõ chưa, hắn chính là Ấn Túc Bạch?”

Tưởng Tiểu Thiên gật đầu: “Răng trắng từng gửi ảnh qua, so sánh thì em thấy đúng là hắn rồi, nổi bật nhất chính là con chim ưng được xăm trên mu bàn tay. Ban nãy từ góc đó em nhìn rất rõ, chính là một con chim ưng, chạy không thoát được.”

“Chim ưng sao?” Tưởng Ly nhìn ra cơn mưa tuyết ngoài cửa sổ khẽ cười: “Chẳng mấy chốc sẽ biến thành chim ưng trọc đầu rồi.”

Chẳng bao lâu sau, có tiếng bước chân vang lên. Nghe tiếng thì người đến có vẻ rất nặng nề.

Quả không sai, chính là người đàn ông có hình xăm trên mu bàn tay, vóc người lực lưỡng. Nói cách khác, chính là Ấn Túc Bạch vẫn luôn né tránh không gặp nhưng lại đứng sau giở trò xấu xa.

Tưởng Ly ngồi im không nhúc nhích.

Tưởng Tiểu Thiên nhìn thấy cảnh ấy, bỗng chốc cảm xúc nể phục dành cho Tưởng Ly ào ào như trường giang nước chảy không ngừng. Thật hay cho một chiêu lấy tĩnh chế động, thâm nhập vào hang cọp mà vẫn án binh bất động, nhẹ nhàng đi lên tầng hai gọi rượu. Tên họ Ấn đó dĩ nhiên sẽ không thể ngồi yên.

Cậu chủ động ngồi xuống bên cạnh Tưởng Ly.

Trước khi Ấn Túc Bạch lại gần, Tưởng Ly từ tốn nói với Tưởng Tiểu Thiên một câu: Đáng tiếc cho cái tên này.

Phía ghế ngồi bên này được thắp đèn, thế nên, lúc này ngoại hình của Ấn Túc Bạch đã trở nên rõ ràng hơn.

Chắc nịch.

Đây là ấn tượng đầu tiên lướt qua trong đầu Tưởng Ly.

Thân hình cao một mét bảy, giống như một cái thùng phi lăn qua. Nguyên do là vì chiều cao của anh ta lại tỷ lệ nghịch với vóc người. Trông anh ta rất hung hãn, có một vết sẹo kéo dài từ mi mắt phải ra tận tai, mí mắt phải cũng vì nguyên nhân này mà hơi sụp xuống. Da dẻ đen sạm. Anh ta mặc một chiếc sơ mi caro, cổ đeo một sợi dây vàng nặng chịch. Kiểu ăn

mặc tiêu chuẩn cho một kiểu người của xã hội như thế này đã chứng thực phán đoán ban nãy của Tưởng Ly: Phẩm vị không ổn.

Anh ta một tay bưng khay. Tới trước bàn, anh ta đặt hai ly rượu xuống bàn, quăng chiếc khay qua một bên, đường hoàng ngồi xuống đối diện Tưởng Ly.

Tưởng Ly liếc nhìn mu bàn tay của anh ta, vừa hay nó được gác lên bàn. Là một con chim ưng, trông rất ngầu và bá đạo.

Rất nhanh, hai tên kia cũng xông lên, đứng phía sau anh ta, một trái một phải như hai tên tướng tôm tép vậy.

"Cô là…" Ấn Túc Bạch tựa ra sau ghế, nhìn cô nửa đùa nửa thật. Biểu cảm này khiến người ta rất không thoải mái.

Cô khẽ rướn môi: "Tưởng Ly Thương Lăng."

Chẳng qua chỉ là một kẻ phô trương thanh thế. Cô đã đưa phong bì rồi, anh ta có thể không biết sao?

"Tưởng Ly à…" Ấn Túc Bạch phá lên cười, hắn vỗ mạnh bàn tay to như gấu lên mặt bàn. Quả nhiên không khác gì động đất. Hắn quay đầu nhìn hai thuộc hạ của mình: "Biết cô ta là ai không? Người phụ nữ của Đàm Diệu minh, ai ai cũng tôn trọng gọi là Tưởng gia. Nói trắng ra, chẳng phải là một đứa làm ấm giường cho đám đàn ông sao?"

Hai tên thuộc hả cũng cười ha hả.

Tưởng Tiểu Thiên phẫn nộ, đang định đập bàn đứng lên thì nghe thấy Tưởng Ly nhẹ nhàng nói một câu: "Tiểu Thiên, uống ly rượu vào cho ấm người."

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 371: Phá Kiểu Văn

Ngoài cửa tuyết bay, rượu mạnh ấm người, ở Thương Lăng đây vốn dĩ là một chuyện sảng khoái.

Thế nên so với mùa hè, đốt lửa nướng thịt vào mùa đông lạnh càng được người Thương Lăng thích thú hơn. Một chén rượu một miếng thịt, củi lửa xua tan cái băng giá, mãn nguyện biết bao.

Nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều uống được loại rượu mạnh pha chế. Giống như Tưởng Tiểu Thiên thì chỉ quen uống rượu ủ thuần túy. Ly Martini trong tay đây chỉ coi như nếm thử, sau đó cậu đã nhíu mày.

Tưởng Ly uống cạn cốc Bacardi vào bụng, mặt không biến sắc, đầu mày còn không nhíu lấy một cái.

Ấn Túc Bạch thầm sửng sốt trong lòng, bấy giờ mới quan sát lại Tưởng Ly phía đối diện.

Áo choàng lông cáo một màu, mái tóc đen được búi cao, có vài lọn rơi xuống càng tôn lên dung mạo như hoa như nguyệt. Không phải hắn chưa từng nghe qua cái tên Tưởng Ly, cũng không phải chưa nghe chút chuyện nào về cô. Từng giúp Đàm Diệu Minh bình định địa bàn, chiêu nạp huynh đệ giang hồ, trị bệnh cho những người dân Thương Lăng... Còn có người đồn rằng cô có tài cứu sống người chết, thậm chí càng có người nói trong lễ tế đông cô có thể thông trời đất, chống đỡ quỷ thần.

Lời đồn đại lan truyền vô cùng kỳ diệu. Nhưng Ấn Túc Bạch không tin.

Quả thực là một cô gái đẹp, chỉ ngồi ở đó thôi cũng đủ trở thành một phong cảnh.

Nhưng cứ thế nốc cạn một ly rượu mạnh, Ấn Túc Bạch mơ hồ cảm thấy có lẽ cô nhóc này thật sự có bản lĩnh. Nhất là khi cô đặt lại ly rượu lên bàn, khi ngước mắt lên, sự tuấn tú nơi khóe mắt đắng thẳng vào lòng người đối diện.

Đây đâu phải là khí phách của một cô nương?

Ngay cả hai tên thuộc hạ phía sau Ấn Túc Bạch cũng đã nhìn thấy, run rẩy trong lòng.

"Tưởng cô nương, tửu lượng tốt." Ấn Túc Bạch cố tình nói như vậy.

Tưởng Ly hoàn toàn không màng tới danh xưng mà hắn gọi mình, khẽ mỉm cười: "Trong Meet trước nay lan truyền một câu nói: Uống loại rượu mạnh nhất, tán cô gái xinh nhất. Thứ gọi là tửu lượng, nói trắng ra cũng chỉ do luyện mà thành."

Ấn Túc Bạch dựa người ra phía sau, giơ tay xoa xoa mái tóc đầu đinh, ánh mắt ít nhiều có phần cảnh giác.

Hắn đúng là người thô lỗ, nhưng cũng là người lăn lộn chốn vàng thau bất phân mà sống đến bây giờ.

Phá địa bàn chia làm hai kiểu, phá kiểu võ và phá kiểu văn.

Phá kiểu võ nghĩ cũng đủ biết, chính là ý ngoài mặt chữ: Thẳng thắn dứt khoát, dùng đao súng gậy gộc coi như lời mào đầu.

Còn kiểu như Tưởng Ly là phá kiểu văn.

Mở màn bằng một ly rượu mạnh, thản nhiên nói với đối phương này: Nơi này anh chưa chắc đã giữ vững được.

"Ấn Túc Bạch không phải tên thật của anh đúng không?" Tưởng Ly thản nhiên hỏi.

Cái tên này nói là văn hóa cũng được, nói là đặt đại cô càng tin hơn. Lọc trong số những cái tên của bách tính, chắc là khi trước đặt tên cũng vội vã qua loa. Giấu giếm tên tuổi chẳng qua có hai kiểu: Hoặc là trốn người, hoặc là trốn việc.

Ấn Túc Bạch vừa nghe xong câu này, cơ thịt trên khuôn mặt hung hãn chợt co giật, nhìn chằm chằm cô không nói.

"Tôi không cần biết khi trước anh tên là gì, cũng không cần biết trước kia anh đã gây ra chuyện gì. Nếu đã tới Thăng Lăng thì ít nhiều phải tôn trọng quy tắc của Thương Lăng." Tưởng Ly nói không chút giấu giếm: "Anh dùng người của Đàm gia nhưng không coi họ là người, làm vậy hơi thất đức thì phải?"

Nghe xong, Ấn Túc Bạch bật cười: "Xem ra hôm nay cô Tưởng tới đây chính là để đòi lại công bằng cho người chị em Phù Dung gì đó."

"Không chỉ vậy." Tưởng Ly gạt cốc rượu bên cạnh sang một bên, từ tốn nói: "Anh chiếm chỗ trống, vô duyên vô cớ chiếm lấy quyền kinh doanh của Thiên Thành Phú và Meet. Nếu không gây chuyện sinh sự thì tôi cũng nhịn, dẫu sao thì chuộc lại chỗ này, tôi cũng phải bỏ ra không ít tiền. Nhưng anh đã chà đạp người của Đàm gia trước, sau đó lại tìm người gây chuyện vào ngày Hoàng Thiên mở cửa. Chứng tỏ anh hoàn toàn không muốn chung sống hòa bình, vậy thì tôi dứt khoát thu lại nó cho xong."

"Thu lại?" Ấn Túc Bạch làm như nghe thấy một câu chuyện cười, ánh mắt trầm xuống: "Sau khi Đàm Diệu Minh chết các người không còn ai là trụ cột sao? Mà phải để một cô gái ra mặt?"

"Tôi chính là trụ cột của họ."

Ấn Túc Bạch bật cười thành tiếng, rõ ràng là khinh thường không chấp: "Dựa vào cô?"

"Dựa vào tôi."

Ấn Túc Bạch càng cười bất chấp hơn: "Một con đàn bà thối chạy ra làm trụ cột..." Khi hắn nói những lời này, Tưởng Ly vẫn nhìn hắn chằm chằm không rời, ánh mắt bình thản, không trốn tránh, kiên quyết khiến Ấn Túc Bạch càng nói giọng càng nhỏ đi, dần dần, nụ cười cũng tắt ngấm. Hắn nheo mắt lại, quan sát cô rất lâu rồi hỏi: "Cô tính làm thật sao?"

Tưởng Ly điềm đạm, nói thẳng: "Anh ra giá đi."

Chỉ cần bàn tiền bạc thì dễ giải quyết rồi, không sợ hắn ra giá cao, chỉ sợ hắn nói vô giá. Ấn Túc Bạch nhướng bên mắt có vết sẹo lên, không lên tiếng mà châm một điếu thuốc, nhả ra vài hơi, làn khói trắng xoay vòng xung quanh hình con chim ưng trên tay hắn.

"Nghe nói Đàm Diệu Minh khi còn sống lúc thu địa bàn cũng là ngang nhiên cướp giật, ai không phục thì trực tiếp vung nắm đấm rút dao sắc. Nếu hôm nay có Đàm Diệu Minh ở đây, tôi sẽ lập tức dâng hai tay trả lại cho anh ta, không vì điều gì khác, chỉ vì kính Đàm gia là hảo hán giang hồ. Nhưng bây giờ thì sao? Ha, sao tới phiên Tưởng cô nương thì lại trở nên nhẹ nhàng như vậy?"

"Có tiền để kiếm không tốt hay sao?" Tưởng Ly nói.

"Tốt chứ, đương nhiên là tốt, thời buổi này ai không muốn kiếm tiền. Nói thật lòng, hai nơi này ông đây cũng muốn chuyển nhượng từ lâu rồi." Ấn Túc Bạch có vẻ như rất dễ thương lượng, nhưng ngay sau đó lại đổi giọng, nhìn Tưởng Ly cười khẩy: "Nhưng, vì sao tôi phải nể mặt cô? Lúc ông đây phiêu bạt giang hồ, còn chưa đến lượt nha đầu cô nói chuyện nữa. Cô tưởng Thương Lăng bây giờ vẫn còn là Thương Lăng của ngày xưa sao? Trước kia mọi người gọi cô một tiếng gia, đó là vì nể mặt Đàm Diệu Minh. Bây giờ Đàm Diệu Minh không còn, cô là cái thá gì!"

Tưởng Tiểu Thiên không chịu nổi nữa, đập bàn mắng: "Ấn Túc Bạch, anh ăn nói sạch sẽ một chút cho tôi!"

"Sao hả nhóc con, muốn đánh nhau à?" Hai tên thuộc hạ của Ấn Túc Bạch tiến lên.

"Tới đây!" Tưởng Tiểu Thiên xắn tay áo định xông lên.

Cậu bị Tưởng Ly ngăn lại: "Đừng bất lịch sự như vậy. Xét về vai vế, em cũng nên gọi người ta một tiếng anh Bạch."

Tưởng Tiểu Thiên thầm nhổ một tiếng, đè cơn giận xuống. Cậu vẫn chưa muốn gây rắc rối cho Tưởng Ly. Ấn Túc Bạch cũng không giận, dù sao cũng đang ở địa bàn của mình, dĩ nhiên phải thể hiện được phong thái. Hắn chậm rãi nói: "Nhóc con, nghe cô nương nhà cậu nói vậy là đúng rồi. Meet mở cửa kinh doanh hoan nghênh cậu đến chơi bất kỳ lúc nào, nhưng nhóc con phải nhìn chuẩn phương hướng, gặp mặt gọi một tiếng anh Bạch thì mọi chuyện đều dễ giải quyết. Trời đất Thương Lăng đã thay đổi từ lâu rồi. Dưới tay tôi có bao nhiêu người, còn Đàm Diệu Minh giữ lại được bao nhiêu người ở lại Thương Lăng? Nếu thật sự thích chơi rắn, các người không phải đối thủ."

Tưởng Tiểu Thiên tức đến rung cả người.

Tưởng Ly vẫn bình tĩnh: "Xem ra, anh thật sự muốn chơi rắn rồi?"

"Con người tôi vẫn theo tác phong cũ, trong ngành này mưu sinh chính bằng nắm đấm. Cô có nhiều tiền hơn nữa cũng chỉ là thêu hoa trên gối, ông đây không phục."

Tưởng Ly nghe xong mỉm cười, dựa người ra sau: "Bây giờ là thời đại khác rồi, khi Đàm gia còn sống luôn bảo đảm các anh em có ngành nghề chính để kiếm sống làm ăn, ai cũng dựa vào năng lực của bản thân để kiếm tiền. Anh né tránh khả năng kiếm được tiền cho các anh em để sử dụng nắm đấm? Anh nghĩ người theo anh thích một cuộc sống như vậy sao?"

"Tưởng cô nương, bệnh phàm việc gì cũng thích bao đồng này của cô, phải chữa đấy." Ấn Túc Bạch châm biếm: "Hoặc là thể hiện bản lĩnh của cô ra đây, hoặc là cút đi cho ông!"

Tưởng Tiểu Thiên âm thầm cuộn chặt tay lại, nhưng lại nghe thấy Tưởng Ly đáp một tiếng "được".

Cậu hơi sững người, quay đầu nhìn Tưởng Ly. Tưởng Ly nhìn Ấn Túc Bạch, nói một câu: "Nếu anh đã biết tôi tới đây vì Phù Dung, thì tôi phải gặp được chị ấy một lần mới được."

~Hết chương 371~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 372: Chúng Ta Sẽ Dùng Binh

Ấn Túc Bạch thầm cười khẩy trong lòng. Cái gì mà người phụ nữ của Đàm Diệu Minh, cái gì mà Tưởng gia, chẳng qua là đám người Thương Lăng phóng đại lên mà thôi. Nói trắng ra, nha đầu này chỉ vì đã ở bên cạnh Đàm Diệu Minh vài năm nên tự cho mình là giỏi, cảm thấy chuyện gì cũng có thể giải quyết sòng phẳng, thật ra là chẳng hiểu chuyện gì.

"Được thôi, yêu cầu này của Tưởng cô nương tôi vẫn có thể thỏa mãn được." Ấn Túc Bạch cười hờ hờ: "Coi như, tôi nể mặt Đàm Diệu Minh."

Tưởng Ly không bực, chỉ mỉm cười: "Đa tạ."

Ấn Túc Bạch gọi một cuộc điện thoại ngay trước mặt Tưởng Ly, động tĩnh không hề nhỏ, ra vẻ một đại ca. Chẳng mấy chốc Phù Dung đã tới, đi thẳng lên tầng hai, đằng sau có hai ba người đàn ông lừng lững đi theo.

Khi Tưởng Ly ngước mắt lên, cảm giác đầu tiên chính là lạnh.

Ngày tuyết rơi nặng hạt, Phù Dung mặc một chiếc xường xám màu đỏ thẫm dài quá gối, bên ngoài là một chiếc áo khoác ngắn lông chồn, đôi chân nhỏ hở ra ngoài lạnh đến đỏ rực lên, nhìn đã khiến người ta đau lòng.

Giây phút nhìn thấy Tưởng Ly, sóng mắt Phù Dung xao động, như có gợn ánh sáng lăn tăn. Tuy Tưởng Ly cách chị ấy một quãng, nhưng vẫn biết chị ấy đang ngậm nước mắt. Ấn Túc Bạch thấy chị ấy đến, bèn cười: "Phù Dung, người chị em của cô đến rồi, còn không tiến lên ôn lại chuyện cũ?"

Người phía sau đẩy Phù Dung một cái, Phù Dung đi đôi giày cao gót không đứng vững chợt lảo đảo. Tưởng Ly thấy vậy nhanh chóng đứng lên, giơ tay vững vàng đỡ lại người Phù Dung, động tác cực nhanh.

Ấn Túc Bạch có đôi phần thót tim, cô nhóc này quả nhiên có chút võ nghệ.

Người Phù Dung rất lạnh. Kéo tay chị ấy qua, Tưởng Ly thậm chí còn không cảm nhận được một chút hơi ấm nào từ chị ấy. Cô theo đà nhẹ nhàng kéo cổ tay áo của chị ấy lên, lập tức nhìn thấy từng vết tím bầm trên cánh tay trắng trẻo. Đối phương ra tay không hề nhẹ.

Giống như có một lưỡi dao cứa vào trái tim Tưởng Ly. Trước kia khi còn ở Hoàng Thiên, Phù Dung phải nói là thương hiệu. Cho dù khách hàng có biến thái thế nào cũng không dám để lại dấu vết gì trên người chị ấy.

Đầu kia Ấn Túc Bạch lên tiếng, có vẻ uể oải: "Cô Phù Dung này ấy à, trước kia bị người của Long Quỷ dồn ép đến mức không có đường đi. Nếu không nhờ tôi kéo cô ấy một cái, thì chẳng biết bây giờ ra sao. Phù Dung, cô nói xem?"

Bàn tay Phù Dung khẽ run rẩy. Chị ấy nói bằng một thanh âm cực kỳ nhỏ: "Đúng vậy... Anh Bạch là ân nhân của chị."

Tưởng Ly nhìn chằm chằm vào mặt Phù Dung, cõi lòng dấy lên bao niềm chua xót.

Cô nghĩ Phù Dung khi trước là người như thế nào? Cả Hoàng Thiên không ai dám chọc vào chị ấy, nói không vui là không vui, thậm chí có lúc còn trở mặt với Đàm Diệu Minh, sống rất thẳng thắn phóng khoáng. Các anh em dưới quyền Đàm Diệu Minh thật ra cũng hiểu tính khí của chị ấy và nuông chiều chị ấy. Nói theo lời của Đàm Diệu Minh thì một cô gái ra

ngoài kiếm sống quả thực không dễ dàng. Nếu cô ấy đã dựa vào tôi, thì tôi cũng không thể để cô ấy chịu ấm ức.

Các anh em khác cũng như vậy, một khi đắc tội với Phù Dung thì lập tức lên tiếng xin bà cô tha tội. Ai ai cũng biết quan hệ giữa Tưởng Ly và Phù Dung rất thân thiết, Phù Dung mà tố cáo trước mặt Tưởng Ly thì ngày hôm sau những kẻ đắc tội với chị ấy sẽ phải nôn mửa từ trên xuống dưới.

Bây giờ, ngang nhiên đánh gãy một cô gái cứng rắn.

Có thể khiến chị ấy sợ hãi và căng thẳng như vậy, khoảng thời gian qua nhất định không chỉ đơn giản là ăn đòn.

Phù Dung nói với cô: "Em mau đi đi, chị ở đây rất tốt."

Tưởng Ly bỏ ngoài tai những lời của chị ấy: "Tay của chị lạnh quá, để em ủ cho chị."

Phù Dung muốn rút tay về nhưng bị Tưởng Ly nắm chặt, chiếc áo choàng rộng che kín đôi tay của hai người.

Tưởng Ly khẽ hỏi: "Có ấm không?"

Phù Dung hơi sững người, ánh mắt lướt nhanh qua một bên gương mặt Ấn Túc Bạch, sau đó lại khôi phục vẻ mặt lúc vừa bước vào, nhẹ nhàng gật đầu.

"Phù Dung chị yên tâm, em sẽ không để chị chịu tổn thương đâu." Tưởng Ly bất ngờ nói một câu.

Phù Dung thở gấp.

Ấn Túc Bạch nghe ra ý tứ đằng sau câu nói của Tưởng Ly, bèn quay người lại nhìn cô chằm chằm: "Tưởng cô nương nói vậy là có ý gì?"

Tưởng Ly buông tay Phù Dung ra.

Có lẽ cảm nhận được ấm áp, khi buông tay ra lại càng lạnh giá hơn, Phù Dung rùng mình, đút hai tay vào túi áo để sưởi ấm.

Tưởng Ly quay về ghế ngồi xuống, nhìn thẳng vào gương mặt u ám của Ấn Túc Bạch: "Con người tôi lớn từng này rồi vẫn thật sự chưa học được thế nào là cút, thế nên chỉ có thể khiến anh tâm phục khẩu phục."

Ấn Túc Bạch cười khẩy, sau đó là cười lớn, đập tay lên bàn: "Tâm phục khẩu phục? Bảo tôi tâm phục khẩu phục một con nha đầu? Cô chắc chắn cô không xem quá nhiều phim ảnh đấy chứ?"

Tưởng Ly yên lặng đợi cho anh ta cười xong, sau đó lên tiếng: "Nếu anh đã hành xử theo kiểu cũ thì tôi sẽ nói chuyện với anh theo kiểu cũ. Theo quy tắc giang hồ, tới cửa bàn chuyện đưa giấy trước, tôi đã làm rồi; Sau khi nhận giấy, anh không đáp trả lại né tránh không gặp, đây chính là hành động trái với quy tắc giang hồ. Tôi đứng trong tuyết đợi mãi đợi mãi, đã làm quá đủ tiền lễ. Tối vốn định đàm phán trong hòa bình, không ngờ anh không nể tình. Về lễ, tôi đã làm đủ những việc nên làm. Tiếp theo đây, chúng ta sẽ dùng binh."

Ấn Túc Bạch sa sầm mặt lại, trong ánh mắt cũng toát lên những tia sáng lạnh lẽo: "Cô có bản lĩnh gì đứng đây ầm ĩ với tôi?"

"24 tiếng đồng hồ."

Ấn Túc Bạch sững người: "Gì cơ?"

Giọng Tưởng Ly lạnh hẳn đi, nhìn hắn nói rành mạch từng chữ: "Sau 24 tiếng đồng hồ, tôi sẽ cho anh biết người của Đàm gia có bản lĩnh gì. Chỉ là không biết, anh có dám giơ tay đón tiếp không thôi?"

Ấn Túc Bạch cảm thấy vô cùng nực cười: "Được thôi, ông đây sẽ cùng cô chơi một ván. Nếu cô thắng, chuyện nơi này sẽ dễ thương lượng. Còn nếu cô thua, tôi sẽ khiến mấy người đi ngang ra khỏi Thương Lăng."

Trái tim Tưởng Tiểu Thiên đập thình thịch, Phù Dung cũng cảm thấy toát mồ hôi hột.

Tưởng Ly rướn môi: "Quyết định như vậy."

***

Lâm khách lầu về đêm vẫn chưa yên tĩnh hoàn toàn.

Chuyện Tưởng Ly đối đầu với Ấn Túc Bạch chẳng mấy chốc đã lan đi khắp đầu đường cuối ngõ. Có những vị khách ngồi lỳ trong Lâm khách lầu không đi, một nửa là muốn thăm dò thêm chút tin tức, một nửa là muốn hỏi ý kiến Tưởng Ly, đại khái là đều muốn giúp đỡ.

Những người dân bình thường làm sao có thể giúp đỡ? Tưởng Ly không muốn lôi kéo người vô tội vào nên lần lượt cảm ơn.

Không cần nói, tin tức này truyền đi nhanh nhất định là do người của Ấn Túc Bạch làm, thậm chí còn có một số người ầm ĩ khắp phố rằng Tưởng Ly không biết tự lượng sức mình, chẳng qua là một chiêu đả kích sĩ khí mà thôi.

Tưởng Ly hoàn toàn bỏ mặc, cô gọi Tưởng Tiểu Thiên và bốn người đám Răng trắng đến dặn dò một lượt rồi kêu họ ra về.

Sau đó, Dương Viễn đến.

Sau đó nữa, Nhiêu Tôn cũng đến.

Nhiêu Tôn có thể nói là người đầy bụi bặm, nghe nói là hôm nay anh đi nơi khác họp cả một ngày, gặp lãnh đạo cả một ngày, còn chưa về nhà thay quần áo đã tới Lâm khách lầu. Ngồi xuống, câu đầu tiên của anh cùng một tông với Dương Viễn: "Nói đi, em cần bao nhiêu người? Cần bao nhiêu anh sẽ điều tới tưng ấy!"

Tưởng Ly lại nấu rượu đỏ.

Xem ra Dương Viễn đã đến một thời gian rồi, cốc rượu đỏ trước mặt anh ấy đã uống quá nửa. Sau khi Nhiêu Tôn ngồi xuống, Tưởng Ly rót cho anh một bát rượu đỏ rồi thêm cho Dương Viễn một ít.

"Cần nhiều người như vậy làm gì? Đánh hội đồng à? Tiểu thiếu gia, bây giờ là xã hội hòa bình, đánh nhau trước mặt quần chúng nhân dân có ngốc không? Anh bị ngốc hả?" Tưởng Ly ngồi bên bếp lò, thêm gỗ sồi vào trong, còn cho thêm một ít lá thông nữa.

Gỗ sồi dễ cháy, lại không làm mất đi mùi lá thông, một khi cháy lên sẽ khiến cả phòng khách có một mùi thanh nhã.

Nhiêu Tôn thấy cô bình thản, bèn sốt ruột, đến rượu cũng không buồn uống một hớp: "Hay là cứ tìm thẳng một cớ để đóng cửa chỗ ấy cho xong. Loại người sống trong giang hồ như Ấn Túc Bạch, làm gì có chuyện sạch sẽ? Đối phó với loại ấy không cần lãng phí thời gian chứ?"

~Hết chương 372~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 373: Nhất Định Sẽ Bẻ Gãy Cổ Cậu Ta

Tưởng Ly lau sạch tay, ôm cốc rượu đỏ nóng rực uống một hớp, sau đó bất thình lình hỏi Dương Viễn: "Này, ở Thương Lăng, dự án năng lượng của các anh đã đầu tư bao nhiêu tiền?"

Cũng không có người ngoài, thế nên Dương Viễn cũng không giấu giếm Tưởng Ly nữa. Anh ngẫm nghĩ rồi nói: "Bên Thương Lăng này chủ yếu khai thác về ngành tái tạo năng lượng và làm sạch năng lượng, toàn bộ dự án chia làm ba giai đoạn tiến hành, xấp xỉ khoảng 40 tỷ nhân dân tệ."

Tưởng Ly lại uể oải nhìn sang phía Nhiêu Tôn: "Hoa Lực cũng có hợp tác đấy."

Nhiêu Tôn không hiểu bỗng dưng cô lại có hứng thú với dự án năng lượng, cũng không giấu cô: "Bên Hoa Lực dự kiến đầu tư chung khoảng 10 tỷ."

Tưởng Ly đặt chiếc cốc sang một bên, ngồi khoanh chân trên sofa: "Cũng tức là, chỉ riêng ở mảnh đất Thương Lăng này tôi, Skyline và Hoa Lực đã đầu tư tổng cộng khoảng 50 tỷ đúng không." Cô chép miệng: "50 tỷ, nhiều tiền quá."

Nhiêu Tôn vừa nghe câu này liền hứng khởi: "Thú vị thật đấy, em quan tâm tới tiền từ khi nào thế?"

"Sao em lại không quan tâm tới tiền chứ? Chỉ là em chưa bao giờ thiếu tiền mà thôi. Nhưng tiền của em so với tiền của các anh thì không khác gì

châu chấu đá voi. Thế nên, em quan tâm thay các anh đó mà." Tưởng Ly ăn nói hùng hồn: "Các anh làm ăn chính thống, được quốc gia phê chuẩn, được nhà nước ủng hộ, thế nên trong quá trình tiến hành dự án tuyệt đối không được để dính bẩn lên người. Chuyện của Ấn Túc Bạch nói trắng ra chính là một hố bùn, hai anh nhảy xuống thì sẽ đen cả người. Tính chất của hắn và Đàm gia không giống nhau. Đàm gia sẽ không bao giờ bôi đen bản chất của các anh, nhưng Ấn Túc Bạch thì có. Đối phó với loại người này, cho dù là trong tối hay ngoài sáng thì cũng sẽ tổn thất tới hình tượng của hai doanh nghiệp. Thế nên, vẫn phải để em đích thân xử lý."

Nhiêu Tôn nghe xong phì cười: "Anh muốn động vào hắn cũng đâu cần đích thân ra mặt, hắn không dám ở lại đất Thương Lăng."

"Em biết bản lĩnh của anh rồi, nhưng có câu thế nào nhỉ? Đi chân đất chẳng sợ đứa xỏ giày, kẻ không cần sống sợ đứa vô liêm sỉ. Lỡ Ấn Túc Bạch chính là kẻ vô liêm sỉ đó thì sao? Đường đường là một Tôn thiếu, đường đường là một thiếu gia nhà họ Dương, bị kẻ như vậy bôi đen có thấy oan ức không?"

"Nhưng mà..."

"Đừng nhưng nhị gì nữa." Hạ Trú vươn vai vặn người, sau đó dựa hẳn người ra sau ghế sofa: "Em giỏi đối phó nhất chính là thể loại vô liêm sỉ. Hắn không cần sĩ diện, nhưng em còn không cần sĩ diện hơn hắn. Thế nên, vũng bùn này để em là thích hợp nhất. Bất kỳ ai trong hai anh cũng không thích hợp."

Nhiêu Tôn đang định lên tiếng thì Hạ Trú lại hỏi anh: "Hai anh đầu tư nhiều tiền như vậy, cột chống lớn như thế, chắc chắn cần không ít nhân lực phải không?"

Nhiêu Tôn không hài lòng cô cứ lo trước lo sau cho anh, bực bội đáp một câu: "Anh chỉ lo chuyện cầm tiền, những chuyện khác không lo không biết."

Tưởng Ly bĩu môi, quay đầu sang nhìn Dương Viễn.

Dương Viễn là điển hình cho kiểu người ngoài cuộc, không giống như Nhiêu Tôn, cứ thế bị Tưởng Ly dắt đi. Anh ấy cầm một cái tăm xỉa răng trong tay, vừa chọc vào miếng táo trong rượu vừa từ tốn nói: "Bộ phận trung tâm đúng là không cần nhiều người, vì họ đều làm những việc liên quan đến đầu óc và nghiên cứu. Các nhân viên tinh anh hay nhà nghiên cứu đều hiếm hoi. Nhưng công xưởng thì cần người chứ, cũng phải có người làm việc chân tay."

Nói tới đây, anh ấy uể oải ngước mắt lên nhìn Tưởng Ly, cười nửa đùa nửa thật: "Em muốn sắp xếp cho ai vào cũng không thành vấn đề."

"Anh nói đấy nhé, nhất ngôn cửu đỉnh."

"Tứ mã nan truy."

Nhiêu Tôn sốt ruột: "Không phải, Hạ Hạ, chúng ta đang nói chuyện của Ấn Túc Bạch mà, em..."

"Dương Viễn." Tưởng Ly ngắt lời Nhiêu Tôn, đứng lên, ngáp một cái, điển hình cho kiểu nói cho xong: "Việc làm công tác tư tưởng cho anh ấy giao lại cho anh nhé, em lên gác ngủ đây, các anh cứ tự nhiên."

Nói xong, cô loẹt quẹt dép lê đi mất.

Còn chưa nói rõ mọi chuyện mà, Nhiêu Tôn làm sao để cô đi, anh đứng dậy định đuổi theo, bị Dương Viễn giữ lại: "Anh sốt sắng gì chứ?"

Nhiêu Tôn cúi đầu xuống nhìn, Dương Viễn đang khoác tay mình, bỗng chốc da gà da vịt nổi khắp người. Anh hất tay Dương Viễn ra, quát: "Có gì thì nói đi, động tay động chân làm gì?"

Dương Viễn lườm đến sắp rớt con ngươi ra ngoài, chỉ tay vào sofa đối diện: "Cậu ngồi xuống đã, tôi nói cậu nghe."

Nhiêu Tôn nhíu mày: "Có gì để nói chứ?"

"Vậy cậu cứ lên theo đi." Dương Viễn đẩy anh: "Cô gái nhà người ta định tắm rửa đi ngủ rồi, bây giờ cậu còn dám lên? Xem cô ấy có tung một cước đá bay cậu xuống không?"

Tuy Nhiêu Tôn sốt sắng nhưng Dương Viễn nói cũng có lý. Nha đầu chết tiệt đó chắc chắn đã ôm quyết tâm không lãng phí nhiều nước bọt rồi. Cố nén giận, anh ngồi xuống đối diện Dương Viễn: "Cậu nói đi."

Dương Viễn đến sớm hơn Nhiêu Tôn một chút thế nên dĩ nhiên cũng hiểu rõ suy nghĩ của Tưởng Ly. Anh ấy thở dài, chân thành nói với Nhiêu Tôn một câu: "Cậu ấy à, quan tâm nhiều ắt loạn."

***

Cuộc điện thoại của Lục Đông Thâm thật không phải đạo chút nào, dựng Dương Viễn dậy khỏi chăn từ lúc 1 rưỡi sáng.

"Bừa bãi!" Anh dựa vào bàn làm việc, một tay cầm điện thoại, một tay kẹp điếu thuốc, ngữ khí rất không khách khí: "Nhiêu Tôn thì sao?"

Đầu kia, Dương Viễn cuộn mình trong chăn như một con nhộng, buồn ngủ ngáp vặt liên tục, mơ mơ màng màng trả lời một câu: "Bị tôi khuyên can rồi."

Nói xong câu nói, anh ấy bèn để điện thoại ra xa khỏi tai một chút.

Ngay sau đó, một tiếng quát rền vang của Lục Đông Thâm vang lên: "Càng hồ đồ!"

Dương Viễn cực kỳ may mắn khi có tài tiên đoán trước tương lai, nếu không chắc chắn phải đi bệnh viện khám xem màng nhĩ có bị rung đến rách không. Anh ấy thở dài, cũng biết rõ chuyện này nếu không nói rõ ràng, thì sao có thể ngủ yên lành? Nằm mơ chắc.

Anh ấy lục tục bò dậy khỏi giường, nhìn ra đường chân trời xa xa ngoài cửa sổ. Dường như cả dàn đèn của khách sạn Skyline cũng không sáng bằng bầu trời sao. Anh ấy thở dài trong lòng, giờ này còn phải dậy báo cáo công việc chẳng chỉ có mình mình thôi.

"Cậu ấy à, phải tin tưởng cô gái của mình chứ."

Lục Đông Thâm vừa nghe Dương Viễn nói xong, ngọn lửa trong lòng lập tức bùng lên: "Việc này có liên quan gì đến tin tưởng hay không tin tưởng? Dương Viễn, tôi bảo cậu tới Thương Lăng để làm gì cậu không biết sao? Ấn Túc Bạch là một kẻ đầu đường xó chợ, cậu để cô ấy cứng với hắn làm gì? Cậu thật sự nghĩ rằng hắn sẽ giống như Đàm Diệu Minh, nhường nhịn phụ nữ vài phần hay sao?"

Về tên Ấn Túc Bạch bỗng nhiên xuất hiện ở Thương Lăng, ban đầu dù là Dương Viễn hay Lục Đông Thâm, thậm chí là Nhiêu Tôn đều không quá coi trọng. Lai lịch của Ấn Túc Bạch không quá phức tạp, trước kia từng lăn lộn ở Quảng Châu, sau đó phạm tội, ngồi tù vài năm, ra tù thì rời khỏi Quảng Châu.

Ngày Hoàng Thiên mở cửa trở lại, Ấn Túc Bạch đưa người tới gây sự. Về việc người này gây sự ra sao, Lục Đông Thâm đã nắm rõ trong lòng,

dẫu sao cũng có Dương Viễn và Nhiêu Tôn ở đó, nên hắn cũng không dám làm gì.

Quan trọng hơn là, anh đã ngầm để Tưởng Tiểu Thiên quan sát, phát hiện thuộc hạ của Ấn Túc Bạch đa phần đều rải rác xung quanh Thương Lăng, thế nên cũng không uy hiếp được gì tới Tưởng Ly.

Hai nơi Meet và Thiên Thành Phú, nói thật lòng, lúc trước Lục Đông Thâm cũng giống như Đàm Diệu Minh, không quá coi trọng. Sau này chúng rơi vào tay Ấn Túc Bạch, dĩ nhiên sẽ không sạch sẽ. Thế nên, Lục Đông Thâm nghĩ nếu có thể đừng để Tưởng Ly động vào thì càng tốt.

Không ngờ, cô vẫn có quyết tâm thu mua lại hai nơi đó.

Chuyện Tưởng Ly lập tới thề với Ấn Túc Bạch vẫn do Tưởng Tiểu Thiên vạ miệng. Nó nói với anh: Tưởng gia của chúng tôi sắp làm một việc, một việc đại sự!

Sau khi moi ra được hết đầu đuôi câu chuyện, nửa người Lục Đông Thâm đều lạnh toát. Sau đó anh lại nghe Tưởng Tiểu Thiên ở đầu kia phấn khích háo hức, càng cảm thấy trái tim mình sắp ngừng đập tới nơi. Khi anh hỏi Tưởng Ly có cách gì đối phó, Tưởng Tiểu Thiên trả lời thật thà: Chuyện này Tưởng gia giao cho đám Răng trắng chịu trách nhiệm.

Lục Đông Thâm mơ hồ có cảm giác việc để Tưởng Tiểu Thiên bên cạnh Tưởng Ly làm gián điệp chắc chắn sắp bại lộ rồi. Thế là anh bèn gọi điện thoại cho Dương Viễn, bất kể cậu ta đang nghỉ ngơi hay đang tán gái.

Nhưng Dương Viễn nói gì với anh chứ?

Nói hãy để cô tự giải quyết, còn nói cậu ta không định chen vào cuộc giao tranh giữa Tưởng Ly và Ấn Túc Bạch. Không những vậy, còn khuyên can Nhiêu Tôn đứng ngoài chuyện này?

Nếu Dương Viễn đang đứng trước mặt anh, Lục Đông Thâm thề nhất định phải bẻ gãy cổ cậu ta.

~Hết chương 373~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 374: Có Thể Kề Vai Chiến Đấu Cũng Có Thể Ngang Sức Ngang Tài

Cho dù chỉ cách một lớp sóng điện thoại cách xa ngàn dặm, Dương Viễn vẫn cảm nhận được quyết tâm muốn giết chết mình của Lục Đông Thâm, anh ấy bỗng cảm thấy sau gáy từng cơn gió lạnh liên tục thổi qua.

Anh ấy thầm nghĩ: Chuyện tình yêu quả thật là thứ khiến người ta thay đổi thất thường. Khi chưa gặp Hạ Trú, Lục Đông Thâm vẫn luôn bình tĩnh vững vàng, đâu có gào thét quát tháo với anh ấy như bây giờ?

Lục tục ngồi dậy khỏi giường, Dương Viễn cảm thấy chuyện này chắc chắn phải nói rõ ràng, vò nát lý lẽ ra trình bày cho Lục Đông Thâm nghe, bằng không với tính cách của Lục Đông Thâm, khi gặp lại Dương Viễn chết kiểu gì cũng không biết.

Không, có thể còn chưa kịp đợi tới lúc gặp lại...

"Ban đầu, suy nghĩ của tôi cũng giống như cậu vậy, lãng phí thời gian với tay Ấn Túc Bạch đó làm gì? Giờ là xã hội pháp trị rồi, đối phó với hạng người như Ấn Túc Bạch chẳng phải quá dễ hay sao? Đừng nói là vì nguyên nhân từ cậu, cho dù không có cậu, người làm bạn như tôi cũng không muốn Hạ Trú phiền lòng."

Nói tới đây Dương Viễn hơi ngừng lại, quấn kín chăn ngồi xích về phía đầu giường. Thấy Lục Đông Thâm không có ý ngắt lời mình, trong lòng anh ấy ít nhiều thấy yên tâm hơn, tiếp tục nói: "Hạ Trú từng nói với Tưởng Tiểu Thiên một câu: Không còn Đàm gia không còn giang hồ. Vừa nghe

xong câu ấy, tôi đã thấy hơi khoa trương, nhưng sau này nghĩ lại tôi mới hiểu ý của cô ấy. Đàm Diệu Minh lầm đường lỡ bước là sự thật, nhưng xét về khí phách hay sức mạnh đều được coi là bậc anh hùng, người dân Thương Lăng muôn vàn kính trọng anh ta cũng có lý của họ. Nhìn lại đám Long Quỷ hay Ấn Túc Bạch, đúng thật là không chỉ thua kém Đàm Diệu Minh một chút. Trước kia Hạ Trú đi theo Đàm Diệu Minh, tác phong cư xử dĩ nhiên có bóng dáng của Đàm Diệu Minh. Mọi người gọi cô ấy một tiếng "gia" cũng là hết sức bình thường. Nhưng sau khi mất Đàm Diệu Minh, muốn xuất hiện thêm một người có thể khiến người Thương Lăng thật sự kính nể gọi là gia là điều không thể."

Lục Đông Thâm ở bên này rít mạnh một hơi thuốc, rồi nhả khói: "Dương Viễn, cậu nói mấy lời đó toàn là thừa thãi."

Ý anh muốn nói: Nhấn mạnh vào ý chính.

Thế là, Dương Viễn cũng không lót đường nữa.

"Sở dĩ tôi không muốn nhúng tay vào chuyện này là vì Hạ Trú suy nghĩ về nó thấu triệt hơn ai hết. Mèo có lý của mèo, chó có đạo của chó, người sống ở đâu thì tuân theo quy tắc ở đó. Đạo lý này Hạ Trú hiểu rõ nhất và cũng thuần thục nhất."

"Ấn Túc Bạch là người như thế nào? Cậu cũng nói đấy thôi, chính là một kẻ đầu đường xó chợ, nhưng lăn lộn tới một mức độ nhất định, thể diện cũng trở thành thứ quan trọng nhất. Không cần biết hắn đã đạt tới trình độ của Đàm Diệu Minh hay chưa, chí ít thì hắn tự nâng tầm mình lên mức ấy. Hạ Trú muốn thu mua địa bàn, thì buộc phải khiến hắn tâm phục khẩu phục. Hơn nữa, bắt buộc phải phù hợp với quy tắc của họ."

"Dù là tôi hay là Nhiêu Tôn, giúp cô ấy trừ khử Ấn Túc Bạch tuyệt đối là chuyện dễ dàng, nhưng sẽ để lại câu chuyện cho đám người của hắn lời

ra tiếng vào, hậu họa về sau rất nhiều. Nếu không phải do Hạ Trú đích thân giải quyết, trên đầu cô ấy sẽ bị chụp cái mũ "Cô ấy là người phụ nữ của ai của ai đó"."

"Hạ Trú muốn làm chính mình, cậu đừng quên, khi còn là Hạ Trú cô ấy có thể giành được danh hiệu bậc thầy mùi hương thì khi làm Tưởng Ly, cô ấy cũng muốn người ta kính mình gọi là gia. Những điều này cô ấy không muốn dựa vào đàn ông mới có được. Cô ấy nói với tôi, cô ấy có thể chọn cách sát cánh chiến đấu cùng đàn ông, cũng có thể chọn cách làm kỳ phùng địch thủ. Cô ấy rất rõ ràng, đây chính là chuyện giữa cô ấy và Ấn Túc Bạch, cô ấy muốn đích thân giải quyết, không dựa vào một sức mạnh phá hoại quy tắc nào để giải quyết."

"Cậu là người thông minh, có hiểu ý của cô ấy không. Chính là ám chỉ tôi, ám chỉ Nhiêu Tôn, thậm chí là ám chỉ cậu. Cả ba chúng ta đều không phải người của giang hồ, thế nên, không ai có tư cách nhúng tay vào chuyện của cô ấy."

Dương Viễn vẫn huyên thuyên không ngừng, trong lúc ấy, Lục Đông Thâm im lặng từ đầu tới cuối.

Khi nghe Dương Viễn nói tới câu "không ai có tư cách nhúng tay vào chuyện của cô ấy", Lục Đông Thâm dập mạnh đầu lọc vào trong gạt tàn, ngữ khí nặng nề: "Chuyện của cô ấy chính là chuyện của tôi."

"Câu này không sai, việc cô ấy là người con gái của cậu cũng không sai. Nhưng điều kiện tiên quyết là cô ấy đã trưởng thành rồi? Là một người có tư duy có suy nghĩ có ý thức hành vi đúng không? Lục Đông Thâm, có lẽ cậu quá quen bảo vệ cô ấy mà quên đi một sự thật: Trước khi quen cậu, cô ấy đã là Hạ Trú và Tưởng Ly. Dù về chuyên ngành học thuật hay bản lĩnh giang hồ, đều không phải cậu mang tới cho cô ấy, đó là những gì cô ấy tự có được."

Lục Đông Thâm đang định lên tiếng thì Dương Viễn kịp thời ngắt ngang: "Tôi biết cậu lo lắng cô ấy gặp nguy hiểm. Chẳng phải còn có tôi và Nhiêu Tôn sao? Nếu cô ấy thật sự có nguy hiểm gì, lẽ nào hai chúng tôi lại giương mắt đứng nhìn?"

Câu nói cuối cùng này đã thực sự nhắm trúng nỗi lòng của Lục Đông Thâm.

Lần này, anh càng im lặng lâu hơn, cuối cùng nói với Dương Viễn: "Cậu biết rất rõ tôi đang lo lắng chuyện gì."

Dương Viễn nói: "Tôi biết, nhưng cậu yên tâm, tới thời điểm hiện tại, tôi chưa phát hiện người nào của Lục Môn tại Thương Lăng."

Lục Đông Thâm lại ngậm một điếu thuốc khác vào miệng, rất lâu sau mới châm lửa, nhả ra một làn khói, rồi lặp lại với Dương Viễn: "Trước khi cậu trở về Mỹ, bắt buộc phải trông chừng cô ấy, làm ơn đi."

Dương Viễn thở dài một tiếng, bảo anh yên tâm, sau đó hỏi: "Tới lúc rồi sao?"

Lục Đông Thâm tay kẹp điếu thuốc, trong mắt như có sương mờ, âm u không rõ: "Tôi không thể đợi được nữa. Tình hình của Hội đồng quản trị bây giờ đang chia làm hai bên đối lập, có lợi cho tôi chủ động xuất kích."

Qua điện thoại, Dương Viễn cũng cảm nhận được một áp lực vô hình. Áp lực này giống như một tấm lưới, bao bọc anh ấy rất chặt. Một người đứng ngoài chuyện này như anh ấy còn có cảm giác này, nói chi tới người trong cuộc như Lục Đông Thâm.

"Cậu nói cho mình biết đi, tiếp theo đây cậu nắm bao nhiêu phần trăm chiến thắng?"

Lục Đông Thâm suy tư rất lâu, nói rành mạch từng chữ: "Hoặc là sống, hoặc là chết."

Không có đường xoay chuyển, cũng không có cơ hội để ngoi ngóp.

Sống, anh sẽ tiến thẳng lên cao, vững vàng ngồi vào chiếc ghế quyền lực; Chết, anh sẽ không còn xương cốt, nhắm mắt ngủ dài dưới đất nâu.

Tất cả anh đều đã suy nghĩ rõ ràng, nhưng cô luôn là điều không thể dứt khoát trong trái tim Lục Đông Thâm.

Những lời nói của Dương Viễn tối nay thẳng thắn tới mức khiến Lục Đông Thâm hụt hẫng, một mặt anh hy vọng Hạ Trú có thể tự bảo vệ mình, một mặt lại hy vọng cô có thể bình yên dưới sự bảo vệ của anh.

Dương Viễn nói đúng, tại anh suýt nữa quên mất, trước khi Hạ Trú đi theo anh, cô chính là Tưởng Ly. Cô dựa vào sức lực của mình cũng đủ khiến Skyline Thương Lăng của anh nháo nhào. Anh còn lo lắng gì chứ?

Lục Đông Thâm bật cười, thầm tự giễu chính mình: Lục Đông Thâm à Lục Đông Thâm, mày đúng là giả tạo đến đáng thương, đúng là ích kỷ.

Ngón tay bên bàn tay phải chợt nóng bừng lên.

Ngón tay anh run lên, điếu thuốc làm bỏng ngón tay rơi xuống đất.

Anh cúi đầu nhìn điếu thuốc trên sàn nhà, ánh lửa còn thấp thoáng rồi cũng lụi tàn rất nhanh.

Thật ra từ đầu tới cuối anh luôn biết mình lo lắng điều gì.

Anh thật sự lo lắng rằng, sợ từ nay về sau cô sẽ không còn cần anh nữa.

***

24 tiếng đồng hồ trôi qua.

Vẫn vào đúng thời gian của lần gặp đầu tiên, không sớm một phút cũng không muộn một phút, Ấn Túc Bạch nhận được một cuộc điện thoại.

Không phải Tưởng Ly đích thân gọi đến mà là Tưởng Tiểu Thiên vẫn luôn ở bên cạnh cô.

Trong điện thoại, ngữ khí đó rất uể oải, giống hệt với ngữ khí của Tưởng Ly khi gặp ở quán bar Meet. Cậu cho Ấn Túc Bạch một địa chỉ, sau đó nói: "Đương nhiên, nếu anh Bạch sợ thì bây giờ có thể nói với Tưởng gia chúng tôi một tiếng."

Nực cười! Hắn mà lại sợ con nha đầu đó sao?

Bản thân cô ta liệu có bao nhiêu bản lĩnh? Mất đi chỗ dựa là Đàm Diệu Minh, sau đó lại có Dương Viễn và Nhiêu Tôn hai thần giữ cửa tới bảo vệ, cho dù cô ta thắng thì cũng là thắng không võ, hắn vẫn còn cớ để nói.

Sở dĩ hắn dám nhận lời thách đấu với cô, thì Ấn Túc Bạch đã suy nghĩ rất rõ ràng.

Nhưng, khi Ấn Túc Bạch đi thẳng tới địa chỉ Tưởng Tiểu Thiên đưa, xuống xe, hắn bỗng cảm thấy gió lạnh rần rần.

Tưởng Tiểu Thiên nhìn thấy hắn, cười như một con mèo chiêu tài, nho nhã giơ tay lên làm động tác mời. Trong lòng Ấn Túc Bạch hoàn toàn tuyệt vọng, giống như có cơn gió độc luồn vào sau gáy, lạnh lẽo âm u...

~Hết chương 374~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 375: Cô Không Thể Làm Được

Địa điểm gặp mặt nằm tại một nhà kho ở ngoại ô Thương Lăng, cách thành phố hơn bốn mươi cây số. Nhìn từ bên ngoài, nó được chia làm hai tầng trên dưới, đã bỏ phế được một khoảng thời gian rồi, bên dưới cột trụ đóng không ít mạng nhện, sơn tường loang lổ, có không ít các nhánh cây dây leo bò ngang dọc. Diện tích chỗ này không hề nhỏ, nhìn qua đoán chừng cũng phải tới cả ngàn mét vuông.

Nơi này rất hẻo lánh.

Ở phía Nam chân núi Thiên Chu, xa xa đối diện với núi Kỳ Thần. Tuyết trên đỉnh núi còn chưa tan, nhìn từ xa trông giống như nửa tầng mây rơi xuống vậy. Phía Bắc giáp hồ, phía Nam là biển rừng, nghe nói bên trong thâm sâu khó lường, ngoài những thợ săn có kinh nghiệm nhất dám ra vào thì chỉ còn Tưởng Ly mà thôi.

Sở dĩ Ấn Túc Bạch cảm thấy gió lạnh âm u, một là vì địa điểm gặp mặt ly kỳ này, người bình thường ai cũng sẽ chọn một nơi tấp nập nhộn nhịp phải không; hai là nhớ tới chuyện hôm đó sau khi Tưởng Ly đi khỏi, bạn của hắn đã nói với hắn một câu: Tôi nghe nói Tưởng Ly này tà ma lắm, trước có một Đàm Diệu Minh, sau có một Lục Đông Thâm, ai nấy đều bị cô ta mê hoặc đến mất hết lý trí, cậu nên cẩn thận một chút với cô ta.

Ban đầu Ấn Túc Bạch không quá để tâm tới câu nói này.

Dù là Đàm Diệu Minh hay Lục Đông Thâm, sở dĩ bị mê hoặc đến quay cuồng chẳng qua là vì cô ta xinh đẹp thôi. Còn về tà ma? Một con nha đầu trẻ ranh thì tà ma được đến mức nào? Hắn thật sự không tin mấy chuyện gọi thần diệt ma gì đó mà người Thương Lăng đồn thổi.

Nhưng, sau khi bắt đầu thực hiện lời hẹn ước, một vài anh em của hắn cứ lần lượt mất liên lạc. Ban đầu Ấn Túc Bạch không nghĩ là nghiêm trọng, cho tới nửa tiếng trước khi Tưởng Tiểu Thiên gọi điện thoại tới, một vài anh em kề cận hắn cũng mất liên lạc luôn.

Bấy giờ Ấn Túc Bạch mới cảnh giác.

Bên ngoài nhà kho được vây kín bằng lan can sắt. Bước vào sân, Ấn Túc Bạch cảnh giác nhìn bốn xung quanh, bất ngờ phát hiện chỗ này hoàn toàn không có vệ sỹ đứng canh gác. Tưởng Tiểu Thiên nhìn thấu suy nghĩ của hắn, cười khẩy: "Anh Bạch, Tưởng gia nhà tôi chẳng thèm giở mấy thủ đoạn như lừa anh tới đây rồi cậy đông ức hiếp ít đâu."

Ấn Túc Bạch nghe xong câu này, ngoài mặt hừ một tiếng lạnh lùng, thật ra bên trong trái tim đang căng thẳng vô cùng. Có thể nói chuyện thản nhiên như vậy, chứng tỏ Tưởng Ly kia tự tin đầy mình.

Quả nhiên, vừa vào nhà kho, Ấn Túc Bạch liền hiểu mọi chuyện là thế nào.

Hai tầng trên dưới trong nhà kho đều được thông với nhau, trên không được treo lơ lửng hơn mười chiếc lồng sắt cực lớn, xếp thẳng một dọc. Trên cao nhất có một đường trượt, mỗi một chiếc lồng sát đều có khóa trượt giữ chặt máng trượt. Trước kia nó được dùng để vận chuyển và tháo dỡ hàng hóa, bây giờ dùng để chứa người.

Bên trong lồng sắt nhốt đầy người.

Lồng nào cũng có, người nào người nấy bị trói chặt bằng dây thừng ngâm qua muối, mắt không bị che chặt, miệng bị băng kéo khổ to dán kín. Một lồng sắt nhốt khoảng ba đến bốn trăm người. Tính toàn bộ nhà kho thì phải lên đến hơn bốn ngàn người.

Ấn Túc Bạch nhìn qua, tim cũng run lên, chân mềm nhũn suýt nữa thì ngã rạp xuống đất.

Toàn là anh em của hắn.

Có người đã theo hắn từ Quảng Châu tới, có người cuộc sống không nơi nương tựa nên nửa đường tới đầu quân cho hắn, dù là người cũ hay là người mới cũng đều là người của Ấn Túc Bạch. Bây giờ, người nào người nấy đều bị trói trong nhà kho, treo lên đỉnh đầu.

Điều này là không thể!

Nếu nói có một vài anh em quyền cước chẳng ra sao thì cũng có những người rất khá, không đến mức bị bắt vào đây.

Ở tận cùng nhà kho còn có người đang bắn tên.

Tưởng Tiểu Thiên ra hiệu cho Ấn Túc Bạch.

Ấn Túc Bạch sửng sốt, bước lại gần.

Người đang bắn tên chính là Tưởng Ly.

Chỉ có điều hôm nay cô ăn mặc không còn yếu đuối như hôm đó nữa.

Cô mặc một chiếc áo sơ mi đen, được cắt may rất vừa vặn kết hợp với một chiếc quần Âu ống bó và khoác một chiếc áo vest màu xám bạc. Dưới chân đi một đôi giày da màu đen được lau sáng bóng, đầu đội mũ lưỡi trai,

mái tóc dài ngang vai được buộc cao sau gáy rồi được luồn qua mắt phía sau chiếc mũ lưỡi trai.

Trong tay cô cầm một chiếc cung tên loại Recurve*, trên thân cung được khắc hình phượng hoàng lửa bằng kim loại nặng, vừa kiêu ngạo vừa diễm lệ, rất phù hợp với một người như Tưởng Ly, bớt đi một chút mềm mại nữ tính vừa gặp đã yêu, lại có thêm sự tuấn tú khí khái khiến người ta không thể rời mắt.

*Recurve Bow là loại cung hai đầu cánh cung được uốn cong ngược lại, sức mạnh của cung tăng lên rất nhiều. Cung thi đấu Olympic nằm trong dạng này, được cộng thêm các trang thiết bị để khi bắn đạt đến độ chính xác cao.

Không hiểu vì sao, Ấn Túc Bạch chỉ nhìn bóng lưng của cô như vậy đã vô cớ cảm thấy áp lực.

Tưởng Ly đeo găng tay, cúi đầu điều chỉnh dây cung. Bên cạnh có đặt một ống tên làm bằng da bò, trong ống đựng khoảng mười mũi tên. Đầu tên, cán tên đều tỏa ra ánh sáng lạnh của kim loại, lông tên màu đỏ, như lửa nóng vậy.

Cô không vì sự xuất hiện của Ấn Túc Bạch mà ngừng động tác. Khi đã điều chỉnh được tạm ổn, cô bèn rút một mũi tên từ trong ống tến ra, lắp đặt, cài dây, mở cung, một loạt động tác tuần tự.

Ấn Túc Bạch nhìn theo hướng mũi tên của cô. Trên bức tường xi măng cách đó khoảng bốn, năm mươi mét có treo năm tấm bia, trên hồng tâm dán ảnh. Cách một quãng nên Ấn Túc Bạch không nhìn rõ người trên ảnh là ai. Ngoài ra, bên cạnh bia còn có bốn người đang đứng. Ấn Túc Bạch nhận ra họ: Đầu hổ, Đại Phi, Mặt béo và Răng trắng, đều là những thuộc hạ từng đi theo Đàm Diệu Minh.

Sau khi ngắm chuẩn, Tưởng Ly bất ngờ buông cung, bóng mũi tên máu đỏ rực tức tốc bắn ra, cứ thế đâm xuyên qua bức ảnh trên hồng tâm.

Từ lúc mở cung tới khi bắn tên chỉ vài giây ngắn ngủi, nhưng khiến Ấn Túc Bạch mồ hôi lạnh túa ra như tắm.

Môn thể thao bắn tên này lúc ở Quảng Châu hắn cũng từng chơi một vài lần. Lúc đó hắn đi theo một khách hàng, vị khách đó cũng được coi là một cao thủ tầm trung, nhưng cũng không thuần thục như Tưởng Ly. Hắn nhìn tỉ mỉ, trên cung tiễn trong tay Tưởng Ly đến cả dụng cụ ngắm chuẩn và dụng cụ chống rung cũng không lắp đặt.

Bản lĩnh này lại xuất phát từ một nha đầu, khiến hắn toát mồ hôi lạnh.

Răng trắng tiến lên, đưa mũi tên cắm trên hồng tâm trả lại cho Tưởng Ly, đầu mũi tên còn dính bức ảnh. Tưởng Ly tháo bức ảnh xuống, một tay giơ tên, mũi tên rơi trúng vào giỏ, cực kỳ chuẩn xác. Cô ném đại bức ảnh lên đài tên, rồi lấy cây tên thứ hai.

“4005 anh em, trong đó bốn nghìn người đều được treo lên trên, còn lại năm người này ra ngoài chưa về.” Nói rồi Tưởng Ly lại bắn một tên.

Mũi tên vững vàng đâm vào bức ảnh thứ hai, rất nhanh, bức ảnh thứ hai cũng được đưa tới.

“Ấn Túc Bạch, anh tự nhìn đi, tôi có nhắm nhầm người không.”

Ấn Túc Bạch cầm ảnh qua xem, đầu óc chợt choáng váng, ngay sau đó hắn như bị ai bóp cổ, nhất thời ngạt thở.

Người trong hai bức ảnh trước mắt đều là anh em của hắn, người của hắn hắn phải nhận ra.

Chẳng bao lâu sau, cả ba bức ảnh còn lại cũng đều được đâm một mũi tên và đưa tới. Mỗi một lỗ thủng đều rơi trúng vào mặt người đó, chuẩn đến kỳ lạ, hơn nữa, đích thực đều là người của Ấn Túc Bạch.

Ấn Túc Bạch thở hồng hộc, bước chân lảo đảo giây lát. Hắn nhìn bức ảnh, rồi lại nhìn những cái lồng trên đầu.

"Làm sao có thể…" Hắn lẩm bẩm.

Số lượng thuộc hạ của hắn không thừa không thiếu, toàn bộ đều bị cô điều tra sạch sẽ.

Ánh mắt hắn đột nhiên trở nên rất tàn độc, hắn nhìn Tưởng Ly chằm chằm: "Nếu không động tới hai chỗ dựa lớn của cô, cô không thể nào làm được!"

Tưởng Ly đặt cung tên trong tay lên giá cung, tháo găng tay, đi tới chiếc ghế gõo đơn bên cạnh và ngồi xuống, chân phải nhàn nhã vắt lên chân trái, nhìn Ấn Túc Bạch phì cười: "Dùng dao giết bò đến giết gà? Đối với tôi mà nói, bắt bốn ngàn người cũng như bắt bốn vậy, không tốn chút sức lực."

Đầu óc Ấn Túc Bạch như chực nổ tung: "Người của Đàm Diệu Minh đã sớm tản mạn đi hết rồi, vốn không có nhiều người để làm việc này đến vậy!"

Đây cũng là nguyên nhân hắn dám đánh cược.

Đàm Diệu Minh qua đời, giống như cây đổ bầy khi tan, tuy rằng vẫn còn vài người ở lại Thương Lăng, nhưng so với trước đây đã không còn rầm rộ khí thế như vậy nữa. Nếu quyết đọ số người, người của Ấn Túc Bạch hiện tại là số một.

Thế nên, hắn mới không biết sợ.

Nhưng mặt hắn cứ thế bị Tưởng Ly vả mạnh, bốn ngàn anh em, trong vòng 24 tiếng đồng hồ đều đồng loạt bị bắt sạch sẽ.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 376: Vì Sao Phải Nghe Cô?

Tưởng Ly cười vô hại, nhưng lời nói ra lại khiến sắc mặt Ấn Túc Bạch tái mét.

"Ở Thương Lăng, những người biết tôi ngoài việc kính trọng gọi tôi một tiếng "gia" ra, sau lưng thực chất còn gọi tôi là bác sỹ phù thủy. Ấn Túc Bạch, anh nghĩ tự nhiên mà tôi có danh hiệu này sao?"

Ấn Túc Bạch dường như lại nghe thấy câu nói đó: Cô gái tên Tưởng Ly đó rất tà ma... Khiến hắn bây giờ nhìn cô như vậy cũng bất chợt cảm thấy cô mặc áo sơ mi đen, sau lưng nghiễm nhiên sinh ra một đôi cánh, cũng là màu đen, mở rộng cực kỳ kiêu hãnh. Bóng tối hắt lên bức tường, càng tôn lên sắc măgựt có phần ma mị của cô.

"Cô đã làm gì bọn họ?" Ấn Túc Bạch thô lỗ quát tháo cô: "Tưởng Ly, tôi cảnh cáo cô! Cô mà dám động vào họ hay người thân của họ một sợi lông nào, cả đời này tôi cũng sẽ không tha cho cô!"

Ngoài diện mạo hung hãn, không có gu và thói tự cho mình siêu phàm ra thì cũng khá nghĩa khí. Tưởng Ly cười khẩy trong lòng: Được, vẫn cứu vãn nổi.

"Chính anh chọc vào tôi trước, sau đó tôi mới bắt đám anh em của anh để răn mạnh phạt nhẹ. Nhưng tội này không liên quan tới vợ con, chuyện nào ra chuyện ấy, về quy tắc giang hồ này Tưởng Ly tôi vẫn rất hiểu." Tưởng Ly gác một tay lên tay vịn ghế, ngón tay gõ nhẹ nhàng không theo

tiết tấu: "Anh là đại ca của họ, hôm nay nếu có thể cứu hết được họ ra, coi như anh thắng."

Ấn Túc Bạch nghiến răng: "Cô tưởng tôi không có bản lĩnh này?"

"Tài võ nghệ sao?" Tưởng Ly cười gian: "Có lẽ tôi không phải đối thủ của anh, nhưng ở đây lấy sáu địch một, chắc không thành vấn đề."

Ấn Túc Bạch lặng lẽ cuộn tay lại thành nắm đấm, lướt nhìn quan sát tình hình trước mắt, hắn biết rõ khả năng thắng của mình quá nhỏ. Tạm thời chưa nói đến việc một người bắn mũi nào trúng mũi đó như Tưởng Ly võ nghệ giỏi đến mức nào. Chỉ tính riêng đám Răng trắng trước kia đi theo Tề Cương, người đàn em của Đàm Diệu Minh, dĩ nhiên phải rất giỏi đánh nhau.

Tưởng Ly thấy anh trầm mặc, bật cười, ra hiệu cho Tưởng Tiểu Thiên.

Tưởng Tiểu Thiên gật đầu, đi tới chân tường ấn một cái nút trong cả dãy nút, liền nghe thấy một tiếng rầm rất lớn, sau đó một trong những chiếc lồng sắt cọt kẹt hạ xuống. Sau khi lồng chạm đất, Tưởng Tiểu Thiên mở cửa lồng, lôi từ trong ra bốn người đàn ông bị trói gô.

Mấy người đám Răng trắng lần lượt kéo bốn cái ghế, cho bốn người này ngồi xuống. Tưởng Tiểu Thiên đóng cửa sắt lại. Móc khóa phát ra một tiếng kim loại đinh tai, sau đó cậu không nâng cao lồng.

Nhìn như thế, Ấn Túc Bạch liền cảm giác được điều khác thường.

Bốn người bị kéo ra cứ đờ đẫn như khúc gỗ, ánh mắt mơ màng, giống như những con rối gỗ bị giật dây vậy. Không chỉ có bốn người đó, ngay cả những người ở trong lồng sắt trên kia, người nào người nấy cũng giống như bị rút mất dây thần kinh phản ứng vậy, một chút tinh thần cũng không có.

Thuật bắt hồn!

Ba chữ này bất thình lình xông thẳng vào não bộ của Ấn Túc Bạch, khiến hắn vô duyên vô cớ run lên. Không lẽ thật sự... biết tà thuật?

"Cô định làm gì?" Ấn Túc Bạch có chút phản xạ theo bản năng.

Tưởng Ly uể oải rút một mũi tên từ trong ống ra, vuốt ve sợi lông đỏ như lửa. Bên kia, Tưởng Tiểu Thiên đặt bốn quả táo lên đỉnh đầu bốn người họ. Bốn người cũng bất động, cứng cổ thẳng đầu, nhìn chòng chọc về phía trước, táo được đặt vững vàng trên đầu họ.

"Đừng nói là tôi không cho anh cơ hội." Tưởng Ly tay phải giữ tên, nhẹ nhàng gõ nhịp vào lòng bàn tay trái: "Hạ thấp yêu cầu khoảng cách cho anh một chút. Xa 30 mét, bốn quả táo, bắn được xuống thì anh đưa bốn ngàn người này đi, bắn không trúng hoặc bắn không tới thì coi như anh thua."

Mặt béo tiến lên, nhét cung tên Tưởng Ly vừa dùng vào lòng Ấn Túc Bạch, lại rút thêm bốn cây tên khác đặt vào tay hắn.

Bốn chiếc ghế của họ nằm ở giữa tấm bia sát vách tường và Ấn Túc Bạch, không xa cũng không gần hắn, vừa vặn cách xa 30 mét.

Ấn Túc Bạch nuốt nước bọt, bỗng cảm thấy cung tên trong tay nặng tựa ngàn cân. Hắn chần chừ không nâng cung lên. Hình phượng hoàng trên thân cây cung bị hắn nắm chặt càng thêm chặt, sắp bắn ra lửa tới nơi.

Bốn nghìn anh em tất cả đều dựa vào bốn mũi tên này để quyết định. Ấn Túc Bạch nhất thời cảm thấy không khí nơi lồng ngực tụ lại, muốn thở một hơi cũng rất khó khăn, lại xuất hiện cảm giác tức ngực chưa từng thấy. Cứ thế bị một con nha đầu kìm hãm dẫn đi, nguyên một ngọn lửa giận dữ sắp bùng lên.

"Mẹ kiếp, việc này ai có thể làm được? Vì sao ông đây phải nghe mày?" Cảm giác bất lực và tuyệt vọng khiến Ấn Túc Bạch trở thành một con thú. Hắn ném cung tên xuống đất, điên cuồng gào thét, nhưng cũng chỉ là nỏ mạnh hết đà.

"Không làm được sao?" Tưởng Ly cười khẩy, chậm rãi đứng lên, giơ tay sang một bên. Tưởng Tiểu Thiên bèn nhặt cung tên dưới đất lên, đưa cho cô.

Cô lắp tên vào cung, mũi tên sắc bén nhắm thẳng về phía Ấn Túc Bạch.

Ấn Túc Bạch cảm thấy chói mắt vì ánh sáng của đầu mũi tên. Nếu là một mũi tên phóng tới, chắc chắn nó sẽ xuyên thủng xương sọ của hắn.

Sống lưng có vẻ như đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Hắn không hiểu cách sống của Tưởng Ly, nhưng từ tác phong và cách cư xử của cô không khó nhận ra bản chất của cô là rất cứng rắn, lại không hành động theo quy luật thông thường. Thế nên, mũi tên này nếu thật sự bắn tới, việc hắn chết trong lặng lẽ là rất có thể. Nhưng hắn không thể lùi càng không thể né, trong đây còn có bốn ngàn anh em đang đợi hắn.

Cho dù bây giờ họ không còn ý thức nữa, hắn cũng không thể đánh mất thể diện trước mặt các anh em.

Ấn Túc Bạch cứng cổ, có vẻ như có rất nhiều uy võ nhưng không thể bộc lộ.

Tưởng Ly rướn khóe miệng, nụ cười trong ánh mắt nửa chính nửa tà. Đầu mũi tên chuyển hướng, ngay sau đó cô so cung, một tia sáng đỏ lao thẳng về phía trước, Ấn Túc Bạch vô thức kêu lên một tiếng.

Mũi tên đó hướng về phía người anh em đầu tiên bên tay phải, đầu mũi tên xé toạc không khí tạo thành làn gió, xuyên thẳng qua trái tim trên đầu người đó, tạo thành đường cong rồi đâm thẳng xuống mặt đất. Quả táo bị đâm xuyên chính giữa, đung đưa một chút.

Chỉ trong vòng vài giây ngắn ngủi, Ấn Túc Bạch còn chưa kịp nhìn rõ xem mọi chuyện như thế nào thì tất cả đã kết thúc. Hắn như bị ai bóp cổ, sau tiếng hét thất thanh ban nãy thì miệng há hốc cả nửa buổi, muốn nói thêm gì nữa cũng trở nên khó khăn.

Trái táo trên đầu ba người còn lại cũng bị Tưởng Ly lần lượt đánh gục.

Bốn người đều ngồi, Tưởng Ly thì đứng, do góc độ nên ba mũi tên còn lại cũng bay một đường cong rồi đâm xuống mặt đất. Bốn mũi tên được cắm thẳng thành một hàng ở đó.

Tưởng Ly đặt cung tên trong tay sang bên cạnh, Tưởng Tiểu Thiên cầm lấy.

"Ấn Túc Bạch, dựa vào việc này." Cô chậm rãi trả lời câu hỏi ban nãy của hắn.

Hơi thở của Ấn Túc Bạch hơi sau gấp hơn hơi trước, hắn nhìn Tưởng Ly chằm chằm.

Tưởng Ly ngồi lại xuống ghế, nhàn nhã nói với Ấn Túc Bạch: "Thiên Thành Phú trước kia ở trong tay Long Quỷ chính là một nơi không sạch sẽ, tôi cũng chấp nhận. Bây giờ anh lại làm bẩn cả Meet, việc này thì tôi không chấp nhận. Trước kia nơi tôi thích đến nhất chính là Meet."

Ánh mắt nhìn cô của Ấn Túc Bạch có thêm vài phần cảnh giác.

"Nguyên nhân anh không chịu nhượng lại Meet, tôi có thể hiểu được, dẫu sao thì ai cũng đều muốn kiếm tiền cả, đúng không? Chỉ có điều thật đáng tiếc, bây giờ nhà nước không cho phép làm mấy trò này. Ấn Túc Bạch, anh nói có phải anh cố tình chống đối không?"

Cuối cùng Ấn Túc Bạch cũng tìm lại được giọng nói: "Cô nói vậy là ý gì?"

Tưởng Ly mỉm cười, búng tay một cái. Rất nhanh, có người bước vào từ cửa ngách phía sau nhà kho. Đó là một cánh cửa giấu kín, bình thường không mở bao giờ.

Hóa ra là Phù Dung.

Cô ấy không còn vẻ khép nép trước mặt Ấn Túc Bạch mà thướt tha đi tới trước mặt Tưởng Ly. Sau khi đưa món đồ trong tay cho cô, cô ấy tiện thể ngồi xuống tay vịn chiếc ghế gỗ, lạnh lùng nhìn Ấn Túc Bạch.

Tưởng Ly cầm thứ đó trong tay trái, cánh tay phải vòng qua eo Phù Dung, ôm chặt cô ấy, ngón tay vuốt ve trên eo cô ấy, cười xấu xa: "Làm tốt lắm."

Sau đó cô mới quăng thứ trong tay ra trước mặt Ấn Túc Bạch: "Tự xem đi."

Đó là một chiếc di động, không quá lớn. Ấn Túc Bạch cầm lên, ấn nút, không có mật khẩu, ấn thẳng vào một đoạn clip. Trong clip tiếng người ồn ã, tiếng hét inh ỏi, ngoài ra còn có tiếng gõ chuông đinh đang. Ánh sáng bừng như tuyết chiếu từ trên xuống dưới, hắt vào hai tay quyền. Xung quanh đài đấu quyền được vây kín bởi dây thép gai thay cho dây thừng, thậm chí trên đầu cũng phong kín. Bên dưới, mọi người vây quanh ba bốn vòng.

Tưởng Ly một tay ôm Phù Dung, mỉm cười nhìn khuôn mặt méo xệch của Ấn Túc Bạch: "Chơi đấu quyền đen dưới tầng hầm của Meet. Ấn Túc Bạch, anh cũng biết kiếm tiền thật đấy. Nếu đoạn clip này nếu được tung lên mạng, thì võ quán bí mật của anh không giữ được đâu. Sở dĩ tôi bắt anh em của anh trước rồi mới tung clip là muốn nói cho anh biết, dù anh chơi trong tối hay ngoài sáng, anh cũng không phải là đối thủ của Tưởng Ly này."

~Hết chương 376~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 377: Ngày Rộng Tháng Dài

Bên Mỹ cuối cùng cũng đổ mưa, sắc trời càng trở nên sầm xì.

Giống như buổi họp cổ đông vừa kết thúc một tiếng trước, dự án khoa học gen đã mở ra một buổi thảo luận "nhiệt liệt". Liên quan tới việc khai thác mảng sinh học, lần này được coi là đã thực sự mang ra công khai bàn bạc. Những lời giấu giấu giếm giếm trước kia đều bày hết ra mặt. Toàn thể cổ đông Lục Môn không ai vắng mặt, đồng thời, thái độ còn rất rõ ràng.

Chuỗi sản nghiệp thuộc quyền sở hữu của Lục Môn phức tạp và đa dạng, nhưng đến khi Lục Chấn Dương và Lục Chấn Danh tranh giành chiếc ghế quyền lực, việc nghiên cứu và khai thác công nghệ sinh học đã một chia làm hai, cũng tức là trong tay Lục Chấn Dương và Lục Chấn Danh đều có nắm phần.

Về sau, cho dù Lục Chấn Dương đã ngồi lên chiếc ghế quyền lực thì cũng không thể giật lại toàn bộ sản nghiệp công nghệ sinh học từ tay Lục Chấn Danh. Cho đến bây giờ, tình thế này lại rơi xuống đầu Lục Đông Thâm và Lục Khởi Bạch.

Lục Khởi Bạch có ưu thế trời ban, dẫu sao thì trong tay anh ta cũng nắm giữ một nhà máy sinh học hàng đầu thế giới. Còn Lục Đông Thâm thì giành được dội ngũ nghiên cứu từ tay Lục Chấn Dương, các chuyên gia đều là những nhân viên có uy tín trong ngành.

Xét về quy mô và kinh nghiệm, Lục Khởi Bạch vượt xa Lục Đông Thâm, vì vậy, khi đối mặt với chuyện phải có một người mới phụ trách dự án công nghệ gen, có không ít cổ đông trong hội đồng quản trị đều đứng về phía Lục Khởi Bạch.

Nhưng sau nhiều ngày thảo luận và phân tích lợi hại thông đêm suốt sáng, tình hình bắt đầu phát sinh thay đổi, cán cân của các cổ đông bắt đầu nghiêng về phía Lục Đông Thâm.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Người kiên trì đề cử Lục Đông Thâm làm người chịu trách nhiệm chính là người bình thường nghiêm khắc nhất với Lục Đông Thâm, Charles Ellison. Ông ta là một trong những vị công thần quan trọng nhất của Lục Môn. Sau khi Tần Tô không còn ở Lục Môn, quyền phát ngôn của ông ta trở nên cực kỳ có sức ảnh hưởng.

Còn đổng sự Hứa thường ngày gặp ai cũng nói lời tốt đẹp thì chọn cách từ bỏ quyết biểu quyết.

Cùng là hai nhân vật cấp nguyên lão, nhưng rõ ràng ông ta chọn cách bảo vệ bản thân mình trước, quan sát tình hình sau đó mới quyết đoán.

Ngoài mặt có vẻ chỉ đơn thuần là một dự án, nhưng trên thực tế từ trên xuống dưới trong tập đoàn đều biết rõ, đây là ván cờ khốc liệt và quan trọng nhất đối với người thuyền trưởng tương lai.

Rút một dây mà động cả rừng, đằng sau công nghệ gen còn dính líu với lĩnh vực sinh học, sinh vật vũ trụ, hệ thống sinh vật lục địa và hải dương rộng lớn trải dài khắp toàn thế giới của Lục Môn, lĩnh vực dùng cho nghiên cứu và khai thác thật sự phong phú như kính vạn hoa, chiếm một nửa trong số các sản nghiệp quan trọng của con tàu mẹ Lục Môn.

Bên ngoài rầm rộ, nhưng hai người trong cuộc vẫn rất yên ắng.

Nửa tiếng đồng hồ trước, Lục Khởi Bạch ôm một bộ cờ bước vào văn phòng của Lục Đông Thâm.

Nghe nói, bộ cờ này được làm từ Hàn ngọc núi Côn Luân, cờ đen sâu xa như sao trời, cờ trắng mịn màng tựa mỡ đặc. Nhưng đắt giá hơn cả là bàn cờ, được khắc thành từ một miếng thiên sơn dương chỉ, xung quanh khảm nạm đá hắc diệu thạch và đá Topaz màu xanh lam nhạt, cực kỳ đẹp.

Nhưng đối với hai người này mà nói, quân cờ hay bàn cờ đều không quý giá, quan trọng là thế cờ.

Con cái Lục Môn đều có thói quen tập chơi cờ vây, học thành từ nhỏ. Lục Khởi Bạch bắt đầu từ năm ba tuổi, năm tuổi nghiễm nhiên trở thành một cao thủ cờ vây. Lục Đông Thâm chạm vào cờ còn sớm hơn, khoảng hai tuổi rưỡi, nhưng anh chưa từng tham gia bất kỳ cuộc thi đấu nào, cũng không dễ dàng đấu cờ với ai. Thế nên người Lục MÔn không ai biết rõ tài năng cờ vây của Lục Đông Thâm mạnh yếu ra sao.

Nửa tiếng sau, thế trận trên bàn cờ đã trắng đen rõ ràng, giống như một cuộc chiến tranh không có khói lửa, cho dù chỉ nhìn thôi cũng ngửi thấy bầu không khí căng thẳng.

Cờ đen là Lục Đông Thâm, cờ trắng là Lục Khởi Bạch.

Người đứng xem căng thẳng là Cảnh Ninh.

Trước khi mở cờ, Lục Đông Thâm đã bất ngờ nói với cô: Cô ở lại, lau cờ.

Lục Khởi Bạch chơi cờ, bình thường chỉ thích cờ trắng, Lục Đông Thâm đã chọn cờ đen. Cờ đen kém cờ trắng ở chỗ, một khi dính bụi hoặc

dấu vân tay trông sẽ cực kỳ rõ ràng. Một người mắc bệnh sạch sẽ đã quen như Lục Đông Thâm nhất định yêu cầu cờ phải rất sạch mịn.

Cảnh Ninh đành phải ở lại, đứng bên cạnh Lục Đông Thâm. Lục Đông Thâm đặt xuống một quân cờ, cô liền đưa tới một quân cờ đen khác đã được lau sạch. Khoảng thời gian ấy cô không dám thở mạnh, liên tục quan sát góc nghiêng của Lục Đông Thâm, cố gắng tìm ra nguyên nhân thật sự khi lệnh cho cô ở lại.

Biểu cảm của Lục Đông Thâm không có gì khác lạ, anh vững vàng cầm quân cờ đen, thi thoảng quân cờ lại cọ nhẹ vào giữa ngón cái và ngón trỏ, sau đó anh đặt thẳng xuống bàn cờ. Bước chân đi cấm kỳ trở lại, mỗi quân cờ đặt xuống đều rất chắc chắn.

Còn về việc Cảnh Ninh bị giữ lại trong văn phòng, Lục Khởi Bạch cũng không thể hiện biểu cảm gì, giống như đối phương đã đưa ra một quyết định không đau không ngứa, cũng giống như Cảnh Ninh đơn thuần chỉ là một người lau cờ mà thôi.

Cảnh Ninh cũng có chút tìm hiểu về cờ vây, có thể nhận ra Lục Khởi Bạch thích tấn công, Lục Đông Thâm giỏi phòng thủ. Lục Khởi Bạch khí thế dũng mãnh, Lục Đông Thâm từng bước thận trọng.

Trên đời này có hai môn thể thao thể hiện được rõ nhất bản tính con người, một là golf, hai chính là cờ vây.

Nhìn qua đều là những môn vận động nhàn nhã thoải mái, không tốn chút sức lực nào, nhưng thứ thể hiện ra đều là sự tàn sát đằng sau lợi ích và trí tuệ giữa công và thủ.

"Nghe nói người con gái của anh sống ở Thương Lăng đang rất phát triển." Lục Khởi Bạch buông một câu rồi lại đặt xuống một quân cờ.

"Ở Thương Lăng cô ấy là Tưởng Ly." Lục Đông Thâm từ tốn chặn lại: "Không thể nói là rất phát triển nhưng đúng là như cá gặp nước."

Lục Khởi Bạch nhìn chằm chằm vào bàn cờ: "Được như anh mong muốn, cô ấy về làm Tưởng Ly, nhưng nếu muốn trở lại là Hạ Trú thì không dễ dàng như vậy."

Trong tay Lục Đông Thâm có vài quân cờ đen, anh đảo qua đảo lại, mỉm cười không đáp.

Có những lời nói ra thì đơn giản, nhưng người thông minh vừa nghe đã biết đạo lý bên trong.

Cảnh Ninh chính là một người như vậy.

Lục Khởi Bạch đang dưng lại nhắc tới tình hình hiện tại của Hạ Trú, đó là muốn nói với Lục Đông Thâm, dù lúc trước có phải đóng kịch hay không thì tình hình của Hạ Trú, anh ta vẫn nắm rất rõ ràng.

Còn câu trả lời "Ở Thương Lăng cô ấy là Tưởng Ly" của Lục Đông Thâm lại càng tuyệt tình hơn.

Tưởng Ly là ai? Đã từng là người của Đàm Diệu Minh, là gia của Thương Lăng. Cho dù bây giờ Đàm Diệu Minh không còn nữa, cô ấy cũng có đủ năng lực để điều động thế lực tàn dư của Đàm Diệu Minh tại Thương Lăng.

Còn câu nói cuối "như cá gặp nước" chính là ám chỉ Nhiêu Tôn và Dương Viễn. Bảo vệ một nơi quan trọng, đó chính là biển rộng mặc cho cá nhảy, trời cao mặc cho chim bay rồi. Rõ ràng là muốn nói với Lục Khởi Bạch, dù việc chia tay lúc trước là thật hay giả thì Tưởng Ly bây giờ cũng không phải là người anh ta có thể động vào.

Cảnh Ninh tin rằng lúc trước Lục Khởi Bạch có nghi ngờ, nhưng tin tưởng nhiều hơn nghi ngờ. Dẫu sao thì hai nhát dao của Hạ Trú tại buổi họp báo hôm đó cũng rất tuyệt tình. Cho dù lúc trước Lục Đông Thâm đóng kịch thì Hạ Trú cũng đã coi như "kịch giả tình thật" rồi. Thế nên, Lục Khởi Bạch mới không đối phó với Hạ Trú ngay lập tức, để Hạ Trú về được nơi có thế lực.

Câu nói cuối cùng của Lục Khởi Bạch cũng khá rõ ràng. Việc đã đến nước này, dù quyết định lúc trước của Lục Đông Thâm vì lý do gì, chí ít cũng đã để lại một vết sẹo trong lòng Hạ Trú. Một khi đã để lại sẹo thì sao có thể như lúc ban đầu? Quan trọng hơn cả là, cô ấy còn toàn mạng quay về làm Hạ Trú hay không lại là chuyện khác.

Nụ cười của Lục Đông Thâm tuy rằng nhẹ nhàng như gió, nhưng đồng thời cũng nhiều ý tứ.

Lục Khởi Bạch lại đánh một quân cờ, cục diện của cả bàn cờ có vẻ dính chặt lấy nhau. "Có lúc tôi nghĩ, nếu Lục Môn không còn tranh đấu, mọi người đều có thể hòa thuận phát đạt thì tốt biết bao. Giống như thế cờ lúc này, nếu đã không phân được thắng thua thì chi bằng chia bằng thiên hạ, cùng nhau hợp tác."

Cảnh Ninh sửng sốt trong lòng, liếc nhìn thế cờ. Quả thật, dù Lục Đông Thâm đánh tiếp quân cờ sau mạnh mẽ thế nào thì ván cờ này dường như cũng chỉ có nước hòa.

Lục Đông Thâm nhẹ nhàng ma sát quân cờ đen, cười nói: "Có đánh cờ thì phải có thắng thua. Không dễ hòa đâu, trừ phi cả hai bên đều có sự nhượng bộ. Chỉ tiếc là, trong người nhà họ Lục chảy dòng máu hiếu thắng tranh đoạt, chưa bao giờ biết đến nhường bước. Quan trọng hơn cả, chiếc ghế chỉ có một."

Lục Khởi Bạch nghe xong cũng cười: "Hiểu rõ người nhà họ Lục nhất vẫn là người nhà họ Lục. Nếu đã định sẵn một núi không thể có hai hổ, vậy thì em cũng sẽ đánh cược vào sản nghiệp sinh học. Có điều, anh nói thế hòa không dễ. Anh họ, bây giờ anh xem thế cờ này, tiếp theo chúng ta nên đánh thế nào?"

Lục Đông Thâm nhìn lướt qua cả bàn cờ, trong mắt là một nụ cười không sáng không tối, nhưng dường như lại có phần đăm chiếu, dù vậy cũng không ai đọc được suy nghĩ trong lòng anh. Cuối cùng, anh đặt quần cờ trong tay sang bên cạnh bàn cờ, dặn dò Cảnh Ninh: "Phong cờ, ngày còn rộng, tháng còn dài*."

*Phong cờ: Trong các cuộc thi đấu cấp đại sư quy mô lớn, các kỳ thủ thường phải dùng rất nhiều thời gian để quan sát thế cờ, một vài ngày thậm chí là lâu hơn. Ngày đầu tiên đấu cờ nếu vẫn chưa có kết quả, lúc này tới lượt bên nào đi thì sẽ viết quân cờ định đi vào trong một tờ giấy ghi chép, bỏ vào phong thư đưa cho giám khảo ngay lúc đó. Giám khảo niêm phong nó, ký tên hoặc đóng dấu vào phần rìa, rồi giữ tại một nơi bí mật để lần sau tiếp tục so tài.

Trái tim Cảnh Ninh run lên.

Ngày rộng tháng dài.

Cái gọi là ngày rộng tháng dài chính là thể hiện quyết tâm phải ngồi lên chiếc ghế quyền lực của Lục Đông Thâm rồi.

~Hết chương 377~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 378: Làm Sao Khiến Mọi Người Phục?

Đầu tiên là đả kích sĩ khí của Ấn Túc Bạch, tiếp đến là nắm hết mọi chứng cứ về việc hắn mở võ quán phi pháp, trong vòng 24 tiếng đồng hồ, có thể nói Tưởng Ly đã làm đồng thời cả hai việc, đánh cho Ấn Túc Bạch trở tay không kịp.

Trông thấy Phù Dung nép bên cạnh Tưởng Ly như một con mèo nhỏ, Ấn Túc Bạch bất chợt nhớ tới cảnh Tưởng Ly và Phù Dung nói chuyện lúc, bấy giờ hắn mới bàng hoàng, tâm sự là giả, ngầm ra hiệu cho Phù Dung làm nội gián mới là thật.

Có điều, rốt cuộc Phù Dung đã vào võ quán như thế nào? Có thể ra vào nơi đó, bắt buộc phải có thư mời mới được.

Lẽ nào, Tưởng Ly thật sự có tà thuật?

Suy nghĩ này càng xoay chuyển mãnh liệt trong đầu Ấn Túc Bạch thì sự bài xích trong lòng hắn càng thêm lớn. Hắn tắt di động đi, cười khẩy nhìn Tưởng Ly chằm chằm: "Cho dù mở võ quán phi pháp thì sao chứ? Mấy võ quán kiểu này đâu chỉ ở Thương Lăng mới có!"

"Anh nói đúng là không sai, nhiều người muốn đi đường vòng để kiếm chác như vậy, loại võ quán này sao có thể chỉ có mình anh làm?" Tưởng Ly uể oải dựa vào đó, trong lòng ôm một người đẹp, quả thực rất giống điệu bộ của một công tử tiêu diêu phóng khoáng: "Tôi vốn cũng không định tuyệt tình như vậy. Nhưng, một là trong võ quán đó của anh đã thêm vào

hạng mục đánh đến chết; hai là anh đã động vào người con gái của tôi. Phạm phải hai điều này, tôi tuyệt đối không thể nhắm một mắt mở một mắt nữa."

Cả người Ấn Túc Bạch run lên, hắn bất ngờ nhìn chăm chăm vào di động, ngay sau đó cầm lên lại, bật đoạn clip chưa xem hết ra. Hắn kéo tới phần sau, sắc mặt càng lúc càng trở nên khó coi tưởng chết.

Mở võ quán phi pháp, nếu kinh doanh nghiêm chỉnh đàng hoàng thì vẫn có thể thoát một kiếp, thường ngày hắn cũng đối phó với việc kiểm tra của các cơ quan liên quan như vậy. Nhưng khi có thêm hạng mục đánh đến chết thì tính chất sẽ thay đổi.

Đánh đến chết, hay còn gọi bằng cái tên là nắm đấm giết người. Chỉ cần có người bỏ ra một khoản tiền khổng lồ thì sẽ có cơ hội tận hưởng một màn đối đầu sinh tử thật sự. Hai võ sỹ, người thắng sẽ được sống, người thua sẽ phải chết. Còn trực diện hơn cả việc đánh bạc phi pháp hay đua xe phi pháp.

Một khi chuyện này bị bóc mẽ, thì thứ đợi hắn chắc chắn không phải quả ngọt.

Ấn Túc Bạch nghiến chặt răng, trán nổi gân xanh. Hay lắm Tưởng Ly, hắn quả thực đã xem thường cô rồi, một cô gái mà tâm tư lại sâu xa đến mức này. Còn cả Phù Dung nữa, không ngờ cô ta có thể quay được cảnh đánh chết người trong võ quán. Đám bảo vệ đâu? Chết hết cả rồi sao?

Rất lâu sau, hắn cười khẩy: "Meet và Thiên Thành Phú tôi đều có thể chuyển nhượng cho cô, nhưng mục đích của cô đâu chỉ đơn giản như vậy, đúng không?"

Dù sao cũng là người lăn lộn chốn giang hồ, việc đã đến nước này hắn cũng có thể đoán ra ý tứ của Tưởng Ly không chỉ có vậy, bằng không cô đã không lãng phí thời gian với hắn mà nộp thẳng chứng cứ cho chính quyền là toi đời.

Tưởng Ly ít nhiều cũng có phần thay đổi suy nghĩ về Ấn Túc Bạch. Cô rút lại cánh tay đang ôm Phù Dung, hơi đổ người về phía trước, tay phải đan vào tay trái, đặt lên đùi. Hắn dứt khoát thì cô cũng thẳng thắn: "Từ nay về sau, người của anh chính là người của tôi."

"Cô muốn thu nạp tôi?" Ấn Túc Bạch nhìn cô với vẻ nực cười: "Bắt tôi và người của tôi từ nay về sau phải nghe lời một con nhóc?"

Tưởng Ly không nói gì, rướn khóe môi, nhìn hắn cười mà như không cười.

Nụ cười của Ấn Túc Bạch từ từ tắt ngấm, ý thức được cô tuyệt đối không đùa giỡn, ánh mắt hắn tối đi: "Meet và Thiên Thành Phú tôi có thể nhượng bộ, nhưng không có nghĩa là tôi phục cô. Cô đã bắt anh em của tôi trong vòng 24 tiếng, về điểm này tôi nể cô giỏi. Nhưng với những người này cô rốt cuộc đã mượn thế lực của ai hoặc dùng thủ đoạn hèn hạ nào để bắt họ thì không thể biết được. Muốn khiến các anh em tâm phục khẩu phục, thì cô cũng phải mang bản lĩnh của chính mình ra mới được."

Tưởng Tiểu Thiên đứng bên cạnh cười khẩy: "Tục ngữ có một câu rất hay: Không cần biết là mèo trắng hay mèo đen, cứ bắt được chuột thì là mèo khôn. Ngay cả anh và đám anh em của anh đều bị Tưởng gia chúng tôi nắm chắc trong lòng bàn tay rồi, anh còn đòi bản lĩnh gì nữa? Đổi lại là anh, anh làm được không?"

"Tôi thừa nhận cô có mưu, nhưng một trở thành trụ cột thực sự, thì còn phải có dũng nữa."

Ấn Túc Bạch nhìn chằm chằm Tưởng Ly: "Cô tự hỏi lại lòng mình đi, cả Thương Lăng chỉ kính nể Đàm Diệu Minh thôi sao? Năm xưa khi Đàm Diệu Minh chiếm địa bàn, một khi hung dữ lên, ai có thể địch lại anh ta? Thế nên, mọi người ngoài kính trọng còn nể sợ anh ta nữa, đây mới là bản lĩnh của một trụ cột. Tôi thừa nhận, tôi không thông minh bằng cô, nhưng mọi người đều chịu đi theo tôi đó cũng là vì lúc trước tôi dựa vào hai nắm đấm này để giành giật. Tôi đã nghe nói cô có bản lĩnh, cũng ra trò lắm. Muốn khiến bốn nghìn anh em phục một người phụ nữ? Trừ phi cô thật sự dựa vào nắm đấm để khiến họ khuất phục! Tôi biết, thời đại bây giờ đã khác, nhưng mọi người đều kiếm sống trong giới này, quy tắc của nó chính là nắm đấm. Mà chúng tôi cũng không vòng vo quá nhiều, phục chính là phục, không phục chính là không phục!"

"Dùng nắm đấm để khiến họ phục ư?" Lần này, tới lượt Răng trắng buộc phải lên tiếng: "Anh cũng dám nói thật, anh thử một chọi bốn nghìn xem!"

Lần này trong nụ cười lạnh của Ấn Túc Bạch đã có ý đồ khác, giống như đang chê bai trí tuệ của Răng trắng. Tưởng Ly dĩ nhiên là người đầu óc bình tĩnh nhất. Cô nhìn Ấn Túc Bạch và hỏi: "Vậy anh nói thử xem, tôi phải làm sao mới có thể khiến quần chúng tâm phục?"

Nếu thật sự đánh, cũng sẽ không phải là một người đối phó với bốn nghìn người, chẳng ai đặt ra yêu cầu khó ngửi như vậy. Nhưng lời của Ấn Túc Bạch cũng không phải là không có đạo lý. Tuy rằng hôm nay coi như cô đã chiếm thế thượng phong, nhưng muốn khiến bốn nghìn người trên đầu đây đều tâm phục khẩu phục thì thật sự không phải chỉ đánh ngất từng người họ rồi trói gô lại đây là xong.

Ra tay ắt phải chắc thắng, chỉ xem Ấn Túc Bạch muốn cử nhân vật nào mà thôi.

Ấn Túc Bạch khẽ nheo mắt lại, ít nhiều lấy lại chút ung dung. Hắn tìm kiếm một vòng, cuối cùng kéo một chiếc ghế ra ngồi, đối diện với Tưởng Ly, dáng vẻ như đang đàm phán.

"Cho dù là võ quán phi pháp, thì đó cũng là nguồn kiếm sống của nhiều anh em. Cô muốn khiến đám anh em này phục mình, muốn khiến Meet và Thiên Thành Phu đều được kinh doanh công khai và đường hoàng thì cô phải có bản lĩnh đánh sập võ quán."

Hắn ngừng một chút rồi nói tiếp: "Trước mắt, võ quán có một trụ cột tên là Mark, nắm đấm của cậu ấy không anh em nào không phục. Nếu cô có thể đánh bại Mark thì cô sẽ là trụ cột."

Phù Dung vừa nghe đến cái tên Mark ấy, cả người lập tức run rẩy. Tưởng Ly nhạy cảm phát giác ra, hơi ngả người về phía, một lần nữa ôm lấy vòng eo thon gọn của Phù Dung, hỏi nửa đùa nửa thật: "Lai lịch thế nào?"

Phù Dung nói ngắn gọn bằng tông giọng thấp: "Con lai ba dòng máu Trung – Mỹ - Thái, từng đánh đòn chết năm lần, và vẫn còn sống sót."

Trái tim Tưởng Ly chợt lỡ nhịp.

Chẳng trách được gọi là trụ cột. Thường thì một võ sỹ sau khi thắng được một trận sinh tử là đã không dám bước lên võ dài nữa, tên đó còn có thể đánh năm lần. Với tình hình này, cho dù Đàm gia còn sống cũng chưa chắc là đối thủ của anh ta.

Trên khuôn mặt dữ dằn của Ấn Túc Bạch ánh lên chút đắc ý: "Thế nào hả? Có dám đánh cùng Mark một ván không? Nếu cô có thể thắng, tôi và mọi thuộc hạ của tôi đều sẽ là của Tưởng Ly cô."

Những lời còn lại hắn không cần nói nhiều, một khi cô thua, chưa chắc toàn mạng bước xuống.

Tưởng Ly chưa kịp lên tiếng, Mặt béo đã quát to: "Bắt đàn bà con gái lên đánh đấm? Ấn Túc Bạch, sao anh có sĩ diện đưa ra yêu cầu này?"

Ấn Túc Bạch không hề giận dữ: "Bây giờ cảm thấy yêu cầu không hợp lý ư? Vậy tôi đây cũng cảm thấy để một con đàn bà làm gia của Thương Lăng cũng không hợp lý đấy!"

~Hết chương 378~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 379: Em Tự Do Rồi

Hắn cười khẩy nhìn Tưởng Ly: "Thuộc hạ của cô thương cô, nói thật lòng, tôi cũng thấy xót, Mark là ai chứ? Từ sau khi tới võ quán, cậu ấy chưa biết thất bại là gì. Tôi thấy cô cứ lấy Meet và Thiên Thành Phú về rồi cố gắng kinh doanh đi. Còn về phần tôi và các anh em thì không phiền cô bận lòng. Võ quán, ở đâu tôi cũng có thể mở được."

Tưởng Tiểu Thiên ghé sát lại gần Tưởng Ly, hạ thấp giọng nói: "Kế khích tướng, gia, đừng nhận lời."

Ai không biết đây là mấy lời khích tướng chứ? Nhận thì sẽ bị đánh chết, không nhận thì đừng mong khiến mọi người tâm phục. Ánh mắt Tưởng Ly vững vàng, bàn tay đặt trên eo Phù Dung hơi ghì sát thêm một chút. Cô hỏi: "Tên Mark đó có từng ức hiếp chị không?"

Trái tim Phù Dung run rẩy, cô ấy quay đầu sang nhìn Tưởng Ly: "Em không thể..."

"Có từng ức hiếp chị không?" Tưởng Ly cao giọng, ngắt lời Phù Dung.

Phù Dung hiểu Tưởng Ly, không có việc gì thích đùa đùa cợt cợt thế nào cũng được, nhưng một khi giận lên hoặc nghiêm túc thì thật sự khiến người ta phải sợ hãi. Cô ấy khẽ "ừm" một tiếng, rồi lại nhìn sắc mặt Tưởng Ly, khuyên nhủ: "Chuyện của chị chỉ là chuyện nhỏ, tay Mark đó thật sự không phải người thường có thể đối phó đâu."

Tưởng Ly nhìn thẳng vào gương mặt dương dương tự đắc của Ấn Túc Bạch và nói: "Không thành vấn đề, ba ngày sau, tôi sẽ gặp Mark."

***

Sau khi buổi họp kết thúc, Cảnh Ninh bảo người thư ký ra trước để mình ở lại dọn dẹp tài liệu trên bàn, cô thư ký cảm ơn rối rít rồi ra ngoài.

Lục Đông Thâm nhận một cuộc điện thoại, ra khỏi phòng họp trước.

Những người dự họp cũng lần lượt đi hết.

Lục Khởi Bạch là người cuối cùng rời khỏi ghế, vừa đứng lên thì Cảnh Ninh gọi anh lại.

"Anh làm vậy là có ý gì?" Cảnh Ninh hỏi thẳng.

Từ sau khi trở lại Lục Môn, ngày nào cô cũng sống trong hoang mang thấp thỏm, một là cô có linh cảm Lục Đông Thâm đã phát hiện ra mối quan hệ giữa cô và Lục Khởi Bạch; hai là cô luôn lo lắng về quả bom đếm ngược Lục Khởi Bạch này.

Nhưng Lục Khởi Bạch lại không tới tìm cô nữa.

Không những không sắp xếp nhiệm vụ cho cô, cũng không chốc chốc lại quấy rầy cô như khi còn ở Trung Quốc.

Giống như hai người không hề liên can, cho dù mặt đối mặt đi ngang qua nhau, anh thậm chí cũng không nhìn cô một cái.

Việc này đối với Cảnh Ninh mà nói thật ra là một chuyện tốt, nhưng không hiểu sao, cô lại càng hoang mang hơn, tình thế này khiến cô cảm thấy còn đáng lo ngại hơn ở Trung Quốc.

Nghe xong, Lục Khởi Bạch cũng không vội đi ngay, anh đặt tập tài liệu lên bàn, nửa đùa nửa thật hỏi cô: "Sao, nhớ tôi rồi?"

Cảnh Ninh run lên: "Lục Khởi Bạch, anh lại đang âm mưu chuyện gì nữa?"

Lục Khởi Bạch dựa người vào bàn họp, thu lại vẻ mặt đùa cợt ban nãy, lạnh lùng nói: "Dù là kế hoạch gì cũng không liên quan đến em."

"Cái gì?" Cảnh Ninh ngỡ mình nghe nhầm.

Lục Khởi Bạch hờ hững nhìn cô: "Sau này em không cần phải làm việc cho tôi nữa, em được tự do, đây chẳng phải là mong muốn của em sao?"

Cảnh Ninh sững người.

Những ngày qua cô nghĩ đủ loại khả năng, duy chỉ có câu trả lời này của anh là cô hoàn toàn không ngờ đến.

"Nói một cách khác, giữa tôi và em không còn quan hệ gì nữa." Lục Khởi Bạch nói rất rõ ràng: "Em yên tâm, tôi sẽ không lấy ai hay chuyện gì ra uy hiếp em nữa đâu."

Dứt lời, anh cầm tập tài liệu trên bàn đi ra khỏi phòng họp.

Cảnh Ninh đứng thẫn thờ trong phòng họp một lúc lâu, câu "Vì sao vậy" mãi vẫn không thể nói lên lời.

***

Nhiêu Tôn ấn nút tạm dừng, hình ảnh dừng lại ở giây phút một người đàn ông lực lưỡng bị một đám đánh bay đi.

Dương Viễn cảm thấy thảm không kể xuất, giơ tay day trán che mắt.

Lâm khách lầu trong giây lát rơi vào một sự im lặng chết chóc.

Chuyện Tưởng Ly đối đầu với Mark không còn là bí mật. Lần này là Tưởng Tiểu Thiên chủ động thông báo với Nhiêu Tôn và Dương Viễn, bởi vì cậu cho rằng, đây quả thực là một thử thách mang tính tự sát.

Ban đầu Nhiêu Tôn và Dương Viễn nghe nói Mark là một võ sỹ còn không quá để ý, nhất là Nhiêu Tôn. Bởi vì anh hiêu rất rõ võ công quyền cước của Tưởng Ly là rất khá, cộng thêm việc bình thường cô cũng thích đánh đấm, đừng nói là một người, lấy một chọi ba cũng không quá thiệt thòi.

Nhưng vừa nghe xong ba chữ "đánh quyền chết" thì anh không còn yên tâm nữa, lập tức sai người đào hết thông tin về Mark lên. Anh ta xuất thân từ một võ sỹ nghiệp dư, nhưng trong một lần thi đấu vi phạm nghiêm trọng quy định, từ đó đã nhạt nhòa khỏi tầm ngắm của các giải đấu quyền anh. Nhiêu Tôn cầm được clip lúc Mark phạm quy, cú đấm trí mạng, không chút nguyên tắc.

Tay võ sỹ bị đấm bay trong đoạn băng đó nghe nói tối ấy trước khi kịp đưa vào bệnh viện đã không thể cứu nổi.

Lát sau, Tưởng Ly phá vỡ bầu không khí tĩnh mịch.

"Người tên Mark này cũng đẹp trai thật đó, vóc dáng thật đẹp..." Cô chép miệng: "Không giống một vài võ sỹ, khắp người toàn là tảng thịt, nhìn là thấy không thoải mái."

Nhiêu Tôn vốn dĩ đã bất mãn với việc cô cứ dây dưa với Ấn Túc Bạch, nghe xong câu này lại càng tức, giơ tay chọc vào đầu cô: "Em trưởng thành lên chút được không? Đẹp trai cái gì mà đẹp trai? Đâu có bảo em lấy người ta! Em đã nắm rõ lịch sử của hắn chưa mà chấp nhận thách đấu?"

Tưởng Ly né tránh của khỏi tay, lẩm bẩm một câu: "Đẹp trai thì vẫn là đẹp trai, còn không cho người ta nói..."

Nhiêu Tôn quả thực bị cô chọc tức chết.

Ngược lại, Dương Viễn bình tĩnh một hồi mới nhìn Tưởng Ly nói: "Nếu cô đã có bản lĩnh khiến cho bốn nghìn người mặc cho cô sắp xếp như đã chết rồi vậy, thì cách tương tự cũng có thể dùng với Mark phải không?"

Tưởng Ly khoanh chân ngồi trên sofa, giơ ngón tay trỏ lên lắc lắc với Dương Viễn: "Khác nhau, khiến mọi người tâm phục khẩu phục, vậy thì phải khiến Mark chủ động nhận thua, không thể thua trong bị động được."

Bắt bốn nghìn người đối với cô mà nói thật sự là chuyện nhỏ. Có lúc mùi hương có tác dụng như thôi miên vậy. Chỉ cần một tay thuộc hạ của Ấn Túc Bạch bị kìm hãm, thì nơi ở và thói quen của những người còn lại cũng sẽ bị nhổ lên như củ cải bật rễ vậy.

Việc phiền phức duy nhất chính là phải thuê xe. Loại xe to tướng đó, cho dù ra sức nhồi nhét vẫn cứ phải nhét đầy mấy chục cái.

Tốn tiền.

Dương Viễn lườm nguýt: "Vậy phải làm sao? Cô đợi bị đánh chết à? Cô cũng xem đoạn băng rồi đó, cú đấm của gã ấy quả thực quá tàn nhẫn."

Một đấm sưng bầm, hai đấm gãy xương, ba đấm mất mạng, đây hoàn toàn là người ở đẳng cấp sát thủ.

"Tôi không có thời gian tiếp xúc với hắn, thế nên muốn dùng mùi hương hoàn toàn khắc chế hắn là chuyện không thể. Hơn nữa bao nhiêu người nhìn vào, không nghiêm chỉnh một chút không được đâu."

Dương Viễn lắc đầu, chỉ nghĩ vậy thôi đã biết là ai thắng ai thua rồi.

Nhiêu Tôn châm một điếu thuốc, chưa hút được mấy hơi đã hờ hững nói: "Nếu Ấn Túc Bạch cử người ra thi đấu thì em cũng có thể."

Tưởng Ly lắc đầu: "Không ai thích hợp."

Bốn người đám Răng trắng và các anh em, thậm chí ngay cả Tưởng Tiểu Thiên cũng chủ động yêu cầu đánh thay cô. Dĩ nhiên họ có võ, nhưng xét về độ tàn nhẫn, cô cho rằng đám Răng trắng chưa chắc đã là đối thủ của Mark, thế nên hà tất phải để họ chịu mạo hiểm chứ?

Nhiêu Tôn dập tắt điếu thuốc còn quá nửa rồi nói: "Anh đánh thay em."

Nếu thật sự mất mạng, anh thay cô, anh cũng chấp nhận.

Dương Viễn vừa nghe câu này, phản ứng còn nhanh hơn cả Tưởng Ly. Mặt anh ấy kích động, gần như thiếu nước dập đầu ta ơn: "Ân nhân cứu mạng, thật trượng nghĩa! Đàn ông!"

Tưởng Ly vốn dĩ định khuyên Nhiêu Tôn, Dương Viễn xen ngang như vậy ngược lại đã thu hút sự hứng thú của cô: "Sao làm như tôi sắp cử anh ra chiến đấu vậy?"

Dương Viễn lau mồ hôi, cười trừ: "Không có gì, không có gì." Dứt lời, anh ấy quay ngoắt sang lườm Tưởng Tiểu Thiên.

Tưởng Tiểu Thiên chột dạ, ánh mắt né tránh, vội né bóng dáng sắc lẹm trong ánh nhìn của Dương Viễn.

Chuyện là hai tiếng đồng hồ trước, Dương Viễn nhận được điện thoại của Lục Đông Thâm, lúc đó anh ấy đang tiếp khách, ca hát tưng bừng. Đầu

kia, giọng Lục Đông Thâm rất lạnh, lạnh đến mức sắp đông đá cả không khí nóng nực bên này rồi.

Lục Đông Thâm chỉ nói một câu: Nghe nói cô ấy hẹn đánh nhau với người ta, cậu thay cô ấy lên sàn đấu đi.

~Hết chương 379~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 380: Bên Cạnh Tôi Toàn Là Cao Thủ

Lúc đó, Dương Viễn cũng nghĩ như Nhiêu Tôn vậy, chẳng qua chỉ là đấu quyền thôi mà...

Nhưng, sau đó xem xong clip anh ấy mới cảm thấy người giờ phút này có thể cứu mình, chỉ có Nhiêu Tôn mà thôi.

Tưởng Ly nhận ra một chút khác lạ từ ánh mắt của hai người họ, cố tình ho khẽ hai tiếng, khiến Tưởng Tiểu Thiên lại một phen hốt hoảng. Vốn dĩ Nhiêu Tôn mang theo thái độ nghiêm túc, vừa nhìn thấy Dương Viễn như vậy thì bèn cố tình nói: "Tôi suýt nữa thì quên, đường đường cậu chủ nhà họ Dương đây còn là đai đen Taekwondo đấy."

Điều này khiến Tưởng Ly bất ngờ, cô cố tình ra vẻ sùng bái: "Dương đại ca, anh giỏi thật đấy."

Một tiếng "Dương đại ca" khiến Dương Viễn nổi da gà, lại mơ hồ cảm thấy cánh tay phải của mình đau đớn như bị rạn nứt, vội nói: "Có chút thường thức nào không vậy? Taekwondo thiên về kỹ thuật, chứ không phải thực chiến, có lợi hại hơn nữa cũng không thể lên sàn đấu. Thế nên vẫn phải là Tôn thiếu. Xét về bản lĩnh đối đầu quyền anh, Tôn thiếu không hề yếu."

Giống như việc Nhiêu Tôn điều tra anh ấy, anh ấy cũng điều tra Nhiêu Tôn, hợp tác mà, biết người biết ta mới được.

Nhiêu Tôn uể oải đáp lại: "Đích thực, có thể đánh gục đối phương trên sàn đấu mới có bản lĩnh, còn lại đều là võ mèo. Sao tôi lại nhớ, lúc trước cậu chủ Dương còn từng luyện tập võ quyền anh tổng hợp nhỉ? Chắc cũng phải đến bảy, tám năm rồi."

Dương Viễn đen xì mặt.

Tưởng Ly cố nhịn cười, dựa người ra sau: "Hóa ra bên cạnh em toàn là cao thủ."

Hai mắt Tưởng Tiểu Thiên sáng rực lên, giống như hai quả trứng bồ câu vậy: "Vậy hai anh có thể đánh lại Tưởng gia của chúng tôi không? Nếu đánh lại thì xách đại một người lên sàn đấu cũng không thành vấn đề."

Nhiêu Tôn ngó Tưởng Tiểu Thiên, gằn mạnh từng chữ: "Cậu không biết thế nào gọi là nam nữ khác biệt à? Phụ nữ đánh giỏi đến đâu, khi gặp phải kỳ phùng địch thủ cũng sẽ thua về sức lực!"

Thật ra Tưởng Ly cũng chưa nghĩ ra kế gì hay, cô coi như đang quyết một trận sống mái, ngẫm nghĩ nếu giả sự thực sự không thể một chiêu không chế địch thì chỉ còn cách lấy rắn chọi rắn. Thế nên sau câu nói của Nhiêu Tôn, trong đầu cô bất ngờ nổ ra một vài tia sáng rực rỡ như pháo hoa.

Chỗ pháo hoa đó vừa tập trung lại thì cô nghe thấy tiếng Dương Viễn đập bàn đứng dậy, phá tan mọi suy nghĩ của Tưởng Ly.

"Tôi nghĩ kỹ rồi, chẳng qua chỉ là đánh nhau thôi mà? Tôi đánh thay cô!"

Anh ấy không hiểu về Mark, nhưng anh ấy hiểu rõ Lục Đông Thâm, lên sàn đấu có thể bị đánh chết, nhưng không lên anh ấy chắc chắn sẽ bị Lục Đông Thâm đánh chết. Chi bằng cứ chọn đường trước, phấn đấu hết sức,

chưa biết chừng lại kiếm được thắng lợi trong nguy hiểm, cuối cùng có thể để lại hình tượng anh hùng cứu mỹ nhân trong mắt Lục Đông Thâm.

Thấy nét mặt anh ấy nghiêm túc, Nhiêu Tôn phát hiện ra anh ấy không hề đũa, bèn nhìn anh ấy với vẻ kỳ quặc. Dương Viễn nói lời an ủi Tưởng Ly: "Rút đao tương trợ vì bạn bè, Dương Viễn này không làm được hay sao?"

Nhiêu Tôn giơ ngón cái lên với anh ấy.

Tưởng Ly cùng không cười đùa bỡn cợt nữa, tỏ ý bảo Dương Viễn ngồi xuống, suy nghĩ một lát rồi nói: "Em ấy, từ nhỏ học hí kịch cũng có chút võ nghệ căn bản, nhưng không thành hệ thống, sau này theo Đàm gia rèn luyện mới nên hồn. Tính về tuổi tác, thật ra em không phải đối thủ của hai anh, nhưng mỗi chiêu thức em học được từ Đàm gia đều là cách làm sao khống chế kẻ địch, không tốn sức không tốn thời gian, nghiên cứu về việc triệt để, nhanh chóng hạ gục đối phương. Thế nên, nếu xét về kinh nghiệm thực chiến, cả hai anh đều không bằng em."

Cô nói đúng là có lyú, điểm này Nhiêu Tôn và Dương Viễn đều không thể không thừa nhận, dẫu sao họ cũng đã lâu lắm rồi chỉ lăn lộn chốn thương trường.

"Quan trọng là Ấn Túc Bạch nói rõ muốn em đối đầu với Mark." Sắc mặt Tưởng Ly bình thản: "Suy nghĩ của hắn em hiểu, có thể sống sót ra khỏi lồng, mới có thể khiến người khác tâm phục khẩu phục."

Dương Viễn xua tay: "Thu lại Meet, làm nhiễu loạn võ quán, ăn còn bản lĩnh gì để mà nhiều chuyện."

"Chiến trường dễ dọn, lòng người khó thu." Tưởng Ly nói rành mạch.

Nhiêu Tôn khẽ nheo mắt nhìn cô, bất thình lình hỏi: "Em cần nhiều người như vậy làm gì?"

Tưởng Ly né tránh ánh mắt anh, cố làm ra vẻ thản nhiên: "Rảnh rỗi nhàm chán trút giận."

Dương Viễn không quá để tâm tới nguyên do cô thu nạp người, nói với cô: "Em muốn rắn với Mark hoàn toàn là không thể, chưa nói đến kỹ thuật đánh đấm của hắn, tính riêng sức mạnh thôi em cũng không địch được hắn."

Câu nói này lập tức lại làm bùng ngọn lửa nhỏ trong đầu Tưởng Ly, một ý tưởng theo đó nảy sinh: "Thế nên, em sẽ không rắn đấu rắn với hắn."

Dương Viễn và Nhiêu Tôn đều tỏ ra không hiểu.

Tưởng Ly đứng lên, làm động tác ưỡn ngực giãn cơ, vươn dài cánh tay nói: "Nhưng em vẫn cần hai anh, để luyện tập."

***

Tưởng Ly không xa lạ gì võ quán phi pháp này. Đàm Diệu Minh từng có một vụ làm ăn bàn bạc thành công tại một võ quán phi pháp ở vùng duyên hải. Lúc đó cô ở bên Đàm Diệu Minh, họ bàn chuyện của họ, cô chỉ nhìn hai người trên sàn đấu đánh đến một mất một còn.

Đàm Diệu Minh không hứng thú với việc đánh quyền chết, thấy cô cứ nhìn mãi, anh ấy hiểu lầm rằng cô thích, bèn hỏi cô có đánh cược hay không. Cô lắc đầu, trong suy nghĩ của cô chuyện đánh đấm này chỉ cần giúp rèn luyện sức khỏe là đủ rồi.

Ông chủ võ quán cười phá lên nói với cô: Cô gái, tối nay không có gì kích thích, gặp một ván đánh quyền chết rồi đặt cược mới gọi là đã.

Cô không hiểu.

Khi trở về xe, Đàm Diệu Minh mới giải thích với cô đó gọi là "cú đấm giết người".

Võ quán phi pháp bên dưới Meet không phải ngày nào cũng mở, chỉ còn vào thứ Ba khi quán vắng người, hơn nữa còn phải sau nửa đêm. Toàn là khách quen giới thiệu cho khách quen, không có lời mời không được vào trong.

Mỗi tuần mở một lần, nhưng không phải lần nào cũng có đánh quyền chết, phải có khách hàng bỏ được tiền ra yêu cầu thì mới có.

Võ quán mở ở tầng hầm B2, trước kia là khu để xem dưới lòng đất của quán bar, bây giờ đều được sửa sang dọn dẹp sạch sẽ, dù là tới uống rượu hay tới xem quyền, xe của khách đều để cả trên mặt đất.

Lối vào võ quán rất kín đáo, không có thang máy dẫn trực tiếp, thang máy trong quán cũng chỉ dẫn tới tầng hầm B1. Dù là nhìn từ bên ngoài hay nhìn từ bên trong, Meet vẫn chỉ là một quán bar bình thường.

Đưa giấy mời xong, có bảo vệ quán bar dẫn đường tới chỗ của vệ sỹ riêng, sau đó họ lại dẫn đường tới cửa kín. Vào cửa kín rồi lại được người phụ trách canh gác võ quán dẫn vào trong, tầng tầng lớp lớp, cực kỳ cẩn trọng.

Cuộc đấu hôm nay có đông khách xem, khách cược cũng nhiều, đến từ khắp nơi trong cả nước.

Một là vì có Mark lên sàn.

Hai là vì có người ngang nhiên khiêu khích Mark, lại còn là một cô gái.

Cũng có người biết danh tiếng Tưởng Ly, nên đặt toàn bộ tiền cược vào cửa Tưởng Ly, nhưng đa số là đặt cho Mark.

Sự náo nhiệt sau nửa đêm được châm lên.

Đông người đứng sẽ lộ rõ cái chật chội của nơi này.

Có rất ít ghế ngồi, cho dành cho các vị khách đặt cược nhiều tiền, những người xem khác đa phần phải đứng. Đây không phải thiên đường mà giống như địa ngục hơn, không phân biệt giàu có sang hèn, không quan tâm địa vị cao thấp, thứ gọi là lòng người méo mó nhất trên đời vào tới đây cũng được đã đời và thoải mái.

Ánh đèn vàng vọt như ánh hoàng hôn, một nơi tập trung đủ hạng người, trong số những làn khói thuốc mù mịt kia có loại cao cấp, cũng có loại tầm thường. Mùi rượu bọc quanh tiếng la ó. Trong ánh mắt của các khách tới xem đều là sự dã man và sùng bái sức mạnh nguyên thủy. Họ thể hiện trần tụi những tham lam, khát máu và những màn cá cược tận sâu trong thâm tâm.

Danh sách những người được đi theo Tưởng Ly có hạn. Một đoàn người rầm rộ, cuối cùng tất cả đều bị chặn lại ở tầng B1. Có thể đi cùng ngoài Tưởng Tiểu Thiên ra thì chỉ còn đám Răng trắng.

Tưởng Tiểu Thiên lo lắng trong lòng, sợ tên Ấn Túc Bạch kia lừa phỉnh. Tưởng Ly thì nghĩ sẽ không có chuyện đó. Đám đông hôm nay không nhỏ, Ấn Túc Bạch muốn ngang nhiên giở trò thì sẽ đánh mất uy tín. Hơn nữa, Dương Viễn và Nhiêu Tôn cũng coi như hai tấm vương bài của cô, họ sẽ xuất hiện tại đây với tư cách người đặt cược, Ấn Túc Bạch ít nhiều vẫn phải kiêng dè thân thế của họ.

~Hết chương 380~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 381: Sự Khác Lạ Trong Lòng

Khi Tưởng Ly bước vào làm dấy lên không ít tiếng reo hò, tất cả mọi ánh mắt đều dán vào cô, sau đó có những tiếng thì thầm to nhỏ, còn có những người ngang nhiên huýt sáo trêu đùa.

Tưởng Tiểu Thiên và đám Răng trắng đi sát theo sau, giống như bảo vệ một vị thần vậy.

Mark vẫn chưa lên sàn.

Có thể hiểu được, trụ cột mà, chắc chắn sẽ xuất hiện cuối cùng.

Bốn phía xung quanh võ đài được quây bằng dây thép, không có đai hoãn xung. Ở nơi đánh quyền chết, tất cả mọi thiết bị an toàn đều là thừa thãi. Ngọn đèn lớn trên đỉnh đầu lần lượt được bật sáng, trong đó có bốn ngọn đèn là sáng nhất, lần lượt chiếu về bốn phía Tây, Bắc, Đông, Nam của võ đài, thoạt nhìn giống như đèn đi săn vậy.

Tưởng Ly mặc một bộ đồ thể thao bó sát người màu trắng. Áo trên hơi ngắn kiểu croptop, để lộ một đoạn eo thon, trắng như ngó sen, làn da mịn màng nõn nà.

Cô đứng dưới ánh đèn, từ từ quấn đai bảo vệ vào cổ tay, mặc kệ những âm thanh như nước thủy triều dâng. Tối nay cũng có không ít thuộc hạ của Ấn Túc Bạch. Sau khi biết được trải nghiệm lúc trước của mình, ai nấy đều nghiến răng kèn kẹt, nhìn chằm chằm Tưởng Ly ở trên sân khấu, âm ĩ: Để xem con nhỏ này có bản lĩnh gì...

Khi Tưởng Ly cúi xuống lấy trang phục thi đấu, bất thình lình nảy sinh một cảm giác. Cô đứng thẳng người dậy, một tay cầm trang phục, ánh mắt nhìn xuyên qua khắp bốn phía.

Toàn bộ ánh sáng đều tập trung cả vào võ đài, thế nên bên dưới sẽ tối hẳn đi. Cô không nhìn ra được gì, chỉ cảm thấy có một sự khác lạ rất quen thuộc, không nói ra được, chỉ xôn xao trong lòng.

Cô cúi thấp người, đầu gối phải chạm đất, nhân lúc mặc trang phục bèn khẽ hỏi Tưởng Tiểu Thiên đứng dưới: "Ngoài mấy đứa ra, hôm nay còn có ai đến?"

Tưởng Tiểu Thiên áp mặt vào hàng rào sắt, móc ngón tay qua từng ô: "Hết rồi ạ, chỉ có mấy đứa bọn em, cùng lắm là Dương Viễn và Nhiêu Tôn."

Đáy lòng Tưởng Ly dâng lên chút hồ nghi, bỗng nghe thấy một tiếng rầm rất lớn. Cô ngước mắt lên nhìn, lại có một tầng lưới sắt đan kín kẽ chụp thẳng lên đỉnh đầu. Như thế, cả võ đài thật sự đã giống hệt một chiếc lồng sắt.

Cô đứng dậy, cười khẩy trong lòng: Ấn Túc Bạch, bổn gia đây cũng rất thích sự tàn nhẫn này của anh đấy.

Đang mải nghĩ thì nghe thấy mọi người xung quanh ầm ĩ, tiếng hoan hô vang vọng khắp nơi.

Không cần đoán, là Mark đã bước vào.

Tưởng Ly đứng trên cao nhìn xuống rất rõ ràng. Đèn đuổi hắt xuống, một người đàn ông cao lớn, lực lưỡng được mọi người rào trước đón sau đưa vào, trên người khoác một chiếc áo lông thấm mồ hôi màu trắng rất rộng. Có một vài vị khách chen lấn nhau vượt lên, chắc chắn là muốn tiếp

cận ở khoảng cách gần, nhưng đã bị những vệ sỹ bảo vệ trước sau, trái phải chắn kín kẽ.

Thật sự là một khí thế rầm rộ, không khác gì ngôi sao.

Tưởng Ly tự động khởi động cổ tay, âm thầm giãn gân cốt. Chẳng mấy chốc, cửa "lồng" đã được mở ra ở một phía. Mark ném chiếc áo lông trên người xuống, đi thẳng lên.

Mọi người một lần nữa hoan hồ, làm Tưởng Ly đinh tai nhức óc. Cô ngước mắt lên nhìn, tâm thế ít nhiều cũng nhụt đi một chút.

Anh ta phải cao đến 1 mét 80, 1 mét 90, để trần nửa người trên. Tuy thịt thà không đầy rẫy nhưng cơ bắp rắn chắc, rạch ròi, tám múi cơ đều không phải dạng vừa, vóc người tráng kiện, da hơi ngăm đen. Nói chi đến cú đấm không biết to hơn bàn tay cô gấp bao nhiêu lần của anh ta.

Thể hình đúng là không khiến cô phản cảm, thể hình của Lục Đông Thâm so với người này cũng không hề kém cạnh.

Diện mạo thật sự đẹp trai, cũng rất "man". Tưởng Ly nghĩ, người có gương mặt đẹp trai như vậy mà phải kiếm sống ở một võ quán phi pháp thì thật là đáng tiếc. Sao không đi làm diễn viên chứ? Có vài phần giống với diễn viên Thái Jesdaporn Pholdee, có điều khuôn mặt trước mắt lạnh hơn vài phần.

Tưởng Ly vô thức so sánh gương mặt của Mark với Lục Đông Thâm. Cuối cùng cô cảm thấy, xét về độ đẹp trai thì Lục Đông Thâm vẫn hơn một bậc, gen của con cháu Lục Môn không thể phản bác.

Lục Đông Thâm...

Tưởng Ly lắc đầu một cái, đúng là trúng tà rồi, sao lại liên tục nhớ về anh chứ?

Sau khi Mark lên võ đài, nhìn thấy Tưởng Ly thì sững người giây lát.

Anh ta nhìn cô gái chỉ như một gà con trước mắt, rất lâu vẫn còn chìm đắm trong cảm giác sững sờ. Cô gái rất đẹp, là kiểu xinh đẹp mà ném vào giữa cả đống mỹ nhân vẫn có thể nổi bật hơn người. Nhưng ánh mắt lại rất chí khí, ngay cả chỏm tóc đuôi ngựa buộc cao của cô cũng phóng khoáng oai phong. Những cô gái có diện mạo như vậy quả thật hiếm có.

Cao khoảng 1 mét 65, vóc người thanh mảnh, xem chừng cũng chỉ trên dưới 45 cân, nhưng rất linh hoạt, thẳng lưng ưỡn ngực, hai chân thẳng tắp. Ánh mắt anh ta vô tình liếc xuống phần eo hở ra của cô. Quá thon, anh ta cảm thấy chỉ cần xách nhẹ lên là cô có thể gãy lưng.

Mark vẫy tay về phía dưới võ đài.

Ngay sau đó, bầu không khí đang ồn ào lập tức im phăng phắc.

Mark tiến lên trước hai bước, Tưởng Ly thấy vậy cũng lại gần thêm hai bước. Thế là, hai người chỉ còn cách nhau một cách tay.

Mark hỏi cô: "Cô là người muốn đấu với tôi?"

Tưởng Ly ngước mắt nhìn anh ta: "Đúng vậy."

Mark nhướng mày nhìn cô một lúc lâu, dường như có ý đánh giá. Nhưng trong quá trình đánh giá đó, lại có một mùi hương thoang thoảng, khi có khi không len lỏi vào hơi thở của anh ta. Là mùi hương trên người cô, một giây trước còn thanh nhã như lan, một giây sau đã mỏng tang như thảo mộc, quấn quýt nơi lồng ngực, trở thành một mùi hương không thể miêu tả rõ ràng, nhẹ nhàng quấn lấy anh ta.

Một sự cảm thông vô tình dâng lên, Mark bất ngờ hỏi một câu: "Cô chắc chứ?"

"Đương nhiên." Khóe môi Tưởng Ly khẽ rướn lên.

Ấn Túc Bạch ngồi trên ghế khán giả, nhìn cảnh tượng ấy chợt nhíu mày: Tên Mark này làm sao vậy? Lề mề gì nữa chứ?

Đánh quyền chết không có quy tắc tính hiệp, không có thời gian nghỉ ngơi, càng không quy định chiêu thức, đánh đến khi đối phương ngã gục thì thôi. Mọi quy tắc trên võ đài đều do các võ quán đặt ra, hoàn toàn khác với quy định của những cuộc thi đấu chính thống.

Khi tiếng còi vang lên, Mark khí thế bừng bừng. Đôi găng đấu nặng 6 ounce mang theo một làn gió mạnh đồng tới lao tới, tốc độ nhanh như chớp. Tưởng Ly phản ứng nhanh, né người gọn gàng, cú đấm của Mark bị hụt. Thấy vậy, anh ta cũng lập tức chuyển hướng của cú đấm, Tưởng Ly lại cúi người né đòn. Cánh tay to bè của anh ta sượt qua đỉnh đầu cô. Cô nhanh tay nhanh mắt, lập tức ra đòn đấm vào xương sườn của anh ta.

Cú đấm này không nhẹ, Mark đau đớn, cơ thể cao lớn khuỵu xuống một nửa. Bấy giờ trong ánh mắt nhìn Tưởng Ly chằm chằm của anh ta mới có sự cảnh giác. Anh ta hoàn toàn không ngờ phản ứng của cô lại nhanh như vậy, ra tay cũng tàn nhẫn như vậy.

Với kinh nghiệm đánh đấm nhiều năm của anh ta, chỗ xương sườn kia sẽ nhanh chóng sưng lên, chí ít cũng phải bầm tím nửa tháng.

Mark không khinh địch nữa, gào lên hướng về phía Tưởng Ly. Cú đấm như gió, hướng về phía mặt cô. Tưởng Ly bị anh ta dồn ép, liên tục lùi sau, lưng chẳng mấy chốc đã chạm vào lưới dây thép, giương mắt nhìn cú đấm phóng tới, bên tai là tiếng gọi gấp gáp của Tưởng Tiểu Thiên: Cẩn thận!

Một giây sau, Tưởng Ly nghiêng đầu, cú đấm hướng thẳng vào lưới, rầm một tiếng, một lớp lưới sắt kiên cố không có tính đàn hồi cũng bị đấm đến rung lên bần bật. Còn chưa đợi Mark đấm tiếp thì Tưởng Ly đã tung một cú đấm vào cánh tay đang vắt ngang qua của Mark, nhưng lực không lớn, Mark dùng tay còn lại đấm tiếp.

Đúng với ý cô, cú đấm trước đó chẳng qua là mượn sức. Cú đấm này của Mark hướng tới, một cú đấm khác của cô lại leo cao. Ngay sau đó cả người cô dưới sức mạnh của hai cánh tay nhảy vọt lên người anh ta, rồi lại mượn lực của tấm lưới thép đang run lên giẫm xuống bật nhảy.

Người nhẹ như không, vượt qua đỉnh đầu của Mark, một giây sau, một cú đấm hướng thẳng xuống đỉnh đầu của anh ta, sau đó cô lại trượt xuống, vững vàng hạ cánh xuống đất, nhanh chóng quay người.

Mọi người đầu tiên bàng hoàng, sau đó thì hoan hô rầm rộ, không ai ngờ được Tưởng Ly lại ra chiêu thức ấy.

Chính Mark cũng bất ngờ, một lòng tưởng rằng cô sẽ lấy rắn địch rắn. Không ngờ một quyền không khác gì đánh vào bịch bông, mà trọng tâm của cơ thể cũng nằm cả vào cú đấm. Cú đấm kia khiến cơ thể anh ta lảo đảo, đỉnh đầu lại chịu một lực rất mạnh, rung lắc dữ dội, sống lưng chạm vào lưới thép.

Lấy nhu khắc cương, lấy yếu đánh mạnh.

Tưởng Ly tranh thủ thở một chút. Chỉ dựa vào sức mạnh cô chắc chắn không bằng anh ta, cứ đánh rắn là chết chắc. Lợi dụng ưu thế cơ thể nhẹ nhàng để tiêu hao thể lực của anh ta mới là thượng sách.

Cô nhìn chằm chằm Mark, từ trong ánh mắt anh ta nhận ra một sự tàn nhẫn. Người này đã hai lần chịu thiệt, tiếp theo sẽ không dễ đối phó nữa.

~Hết chương 381~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 382: Người Đàn Ông Trong Bóng Tối

Mark cũng không hổ danh xuất thân là võ sỹ chuyên nghiệp. Trong tình huống liên tiếp hai lần chịu thiệt trên sàn đấu, anh ta đã lập tức điều chỉnh lại trạng thái, cũng đã hiểu rõ chiêu thức của Tưởng Ly.

Anh ta đấm hai tay trái phải vào nhau rồi móc quyền, ra hiệu cho cô tiếp tục tung chiêu.

Tưởng Ly không ngốc đến mức chủ động tiến công. Cô đứng yên tại chỗ tiến hành phòng thủ, nếu đã có lòng muốn tiêu hao thể lực của anh ta, cô chắc chắn sẽ không lãng phí sức lực vô ích. Nhưng Mark thì khác, đây là sân nhà của anh ta, anh ta ắt sẽ không muốn làm phía phòng ngự, để điểm yếu rơi vào tay người khác.

Quả nhiên, Mark vẫn thiên về tấn công.

Anh ta gào thét xông về phía cô, tung một cú đấm xé rất mạnh. Cô né ra, ngay sau đó anh ta lại đấm thẳng bằng tay sau. Cô ngửa cả người ra sau, bàn chân tạo sức, bắp chân căng ra giữ vững cơ thể, một lần nữa né được cú đấm trí mạng của Mark.

Mark đổi quyền bày quyền, Tưởng Ly bị anh ta ép không còn đường lùi, chỉ có thể cùng đánh, nhưng lại không đọ được sức mạnh cánh tay anh ta. Cô thử đổi cánh tay để chặn lại thì cứ thế bị Mark đánh đến mức phải liên tục lùi sau. Mark thừa thắng truy kích, làm một cú đấm móc. Tưởng Ly né không kịp, lần này ăn trọn.

Cú đấm ấy đánh thẳng vào mạng sườn của cô. Nếu cô không ép mình tiếp tục né thì sườn chắc chắn sẽ gãy tan. Cô dựa vào sức mạnh của lớp lưới thép để né tránh, chỉ cảm thấy xương sườn đau kinh khủng, mấy lần thở dốc nhói tim tưởng chết.

Chẳng trách tên này dám đánh quyền chết, hắn không cần dùng chiêu thức nào khác, chỉ đơn thuần là một cú đấm, chắc là các đối thủ bình thường cũng không chặn nổi.

Mark thấy cô đau đớn, lại một hai liên tục tấn công, còn cô liên tục né sang trái, sang phải, hoặc hạ thấp trọng tâm xuống dưới mới có thể tránh được đòn.

Bên dưới có người hét: Đánh đi, có bản lĩnh thì đánh đi chứ, trốn không thì đánh tới lúc nào?

Còn có người hét: Mark, một con đàn bà mà cậu không khống chế nổi sao?

Mà cục diện trên sàn đấu chính là như thế này. Xét về tấn công, Tưởng Ly không phải đối thủ, cũng chưa đến lúc. Còn Mark mỗi lần tung sức đều phí hoài, vì phản ứng của Tưởng Ly rất nhanh, cú đấm gió tuy mạnh, nhưng cô luôn linh hoạt né đi như một con cá, sau đó lại chớp thời cơ đáp trả.

Cả hai bên đều không bên nào chiếm được lợi thế rõ ràng.

Tưởng Ly tuy không đọ được với sức mạnh của anh ta nhưng cú đấm của cô cũng không hề kém cạnh. Cộng thêm việc cô còn dùng khuỷu tay, lực đã mạnh hơn nắm đấm rất nhiều, Mark cũng chịu không ít thiệt thòi.

Đương nhiên, Tưởng Ly cũng ăn đấm, đánh vào đầu. Trong khoảnh khắc, cô cảm thấy trời đất xoay chuyển, hai bên tai ù ù không dứt.

Thế trận như vậy giằng co phải tới hơn bốn mươi phút, khiến các khách bên dưới ai nấy đều nhiệt huyết bừng bừng.

Sống lưng Tưởng Ly đã ướt đẫm mồ hôi, trong lòng cũng suy tính đến lúc nên phản kích rồi.

Mark phía đối diện cũng không khá hơn là bao, trên trán cũng toàn là mồ hôi, nửa người trên để trần bóng loáng như bôi mỡ. Những cuộc đọ sức trước kia chỉ có đấm đọ với đấm, thẳng thừng dứt khoát. Cho dù là đánh quyền chết cũng không tốn nhiều thời gian của anh ta như vậy. Bây giờ bị một cô gái kìm hãm trên sàn đấu lâu như vậy quả thực là lần đầu tiên, càng nghĩ càng cảm thấy mất mặt. Anh ta gào lên một tiếng, một lần nữa phát động tấn công về phía Tưởng Ly.

Tưởng Ly chỉ đợi cho anh ta tức giận mất bình tĩnh. Hơn bốn mươi phút vừa qua tên Mark này vẫn quá bình tĩnh, khiến cô không tìm được điểm công phá, bây giờ chỉ cần anh ta buông lỏng lý trí thì chính là thời cơ tuyệt vời để cô giành chiến thắng.

Cô nhìn ra được Mark chính là người đọ sức trực tiếp nhất trên sàn đấu. Có lẽ vì xuất thân là võ sỹ chuyên nghiệp, không thèm sử dụng các phương thức khác để tiến công. Vì thế khi một cú đấm của anh ta hướng tới, Tưởng Ly một lần nữa né người. Anh ta tấn công cô né tránh, ngay sau đó cô lại giả vờ tấn công. Mark trước đó từng chịu thiệt thế nên vô thức cản lại. Anh ta vừa giơ cánh tay lên, cô mượn lực nhảy vọt lên cao, cánh tay vắt ngang nhắm thẳng vào xương sườn cụt của Mark.

Xương sườn cụt là phấn khá mỏng manh trên xương sườn của con người, là xương sườn số 11 và 12 không nối với xương ức như các xương khác, đỉnh đầu là của xương sườn cụt là phần yếu nhất, ngay bên dưới đó chính là gan phổi.

Trước kia, Tưởng Ly theo học Đàm Diệu Minh đa phần là những chiêu trí mạng. Thế nào là trí mạng? Chẳng qua là đánh vào phần quan trọng của cơ thể, thế nên các vị trí này cô đều nắm rất rõ. Biết được vị trí trí mạng, không chế tốt độ lực thì sẽ tự giành được một phần lợi thế.

Thế nên cú huých này cực nhanh, khiến Mark không kịp phòng bị. Ngay sau đó anh ta kêu lên một tiếng, cử động liền đau dữ dội. Cú huých của Tưởng Ly không đến nỗi mất mạng nhưng khiến anh ta gãy xương sườn.

Nhân lúc anh ta đau đớn, nửa người trên của anh ta sơ hở. Ngực trước của con người cũng là phần yếu nhất, giữa đối thủ với nhau không thẳng thắn để lộ ra chính vì như vậy. Tưởng Ly quay người làm một cú đấm móc, đánh vào điểm cắt trên xương ức của anh ta, cũng tức là vị trí tiếp nối giữa cổ và cơ thể. Đây là yếu điểm của hô hấp. Cô khống chế độ lực của mình. Sau cú đấm ấy, Mark bỗng cảm thấy khó thở, rất lâu không thở được.

Muốn ngang nhiên đấm ngất anh ta là chuyện không thể. Tưởng Ly chỉ có thể giành chiến thắng nhờ việc đánh vào điểm yếu của đối phương. Chỉ cần độ lực vừa đủ cũng sẽ không nguy hiểm tới tính mạng, cô không có gan sát sinh.

Cô tiếp tục công kích, tên Mark đó cũng không yếu. Tuy rằng xương sườn đã gãy nhưng vẫn còn sức mạnh chặn hoàn toàn cú đấm của cô. Ngay sau đó lại vòng cánh tay, đấm và đấm áp sát rồi bất ngờ giật một cái.

Tưởng Ly bỗng cảm thấy da đầu đau đớn, bấy giờ mới bàng hoàng nhận ra anh ta đang kẹp đuôi tóc vào giữa nắm đấm của mình. Bị đau, cô né người để đánh lại, nhưng lại trúng ý của anh ta. Anh ta dùng sức giữ chặt cánh tay cô, ngay sau đó ghì cô xuống đất, khiến cô không nhúc nhích được.

Cô kinh hoàng trong lòng, toi rồi!

Cô cố gắng giãy giụa nhưng vô ích, càng dùng sức thì tứ chi càng đau đớn. Mark chiếm thế thượng phong, ngay sau đó muốn đấm không khí để đả kích. Nhưng vào lúc cú đấm gần chạm vào mặt cô, tạo thành một làn gió làm bay mấy lọn tóc mái của cô thì anh ta nhìn thấy đôi mắt cô ươn ướt.

Lồng ngực chẳng hiểu sao lại mềm nhũn ra, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu là: Mình làm cô ấy đau rồi...

Nghĩ như vậy, cú đấm liền buông thõng.

Sức mạnh quấn chặt lấy cô cũng được giải phóng.

Đây chính là cơ hội cho Tưởng Ly. Cô không còn dáng vẻ đáng thương ban nãy, đột ngột bật người đứng dậy. Sắc mặt Mark tái đi, nhưng cũng không kịp nữa, chỉ thấy cánh tay cô ghì chặt lấy cổ Mark. Cô dùng sức, cả người thoắt biến ra sau lưng anh ta.

Trước sau chẳng qua chỉ mấy giây, nhanh tới mức khiến người ta không phản ứng kịp, bao gồm cả Mark. Khi anh ta hoàn hồn lại thì thấy một cú đấm mạnh đánh thẳng vào gáy mình. Anh ta lảo đảo đứng lên, vòng cánh tay dài ra sau cũng không với được Tưởng Ly.

Tất cả mọi người ở dưới đều nín thở.

Tưởng Tiểu Thiên và mọi người đều sốt ruột đến toát mồ hôi trán.

Dương Viễn và Nhiêu Tôn ở đó cũng đứng ngồi không yên, nhìn chằm chằm lên sàn đấu.

Trong bóng tối, người đàn ông cao lớn vẫn ngồi từ đầu tới cuối. Hơn bốn mươi phút, anh đều đút tay vào túi quần, đứng sững ở đó, sống lưng thẳng tắp. Tầm nhìn của anh khóa chặt sàn đấu, chưa từng rời đi.

Mark ở trên sàn đấu loạng choạng đi như kẻ say rượu. Tưởng Ly đã đứng vững ở điểm cách anh ta vài bước chân. Anh ta cố gắng lại gần cô nhưng đi chưa được mấy bước đã ngã rầm xuống đất.

Người đàn ông ở dưới thấy vậy âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cũng giải tỏa cho đôi mày nhíu chặt, nhìn cô gái đang được ngàn vạn tia sáng trên sàn đấu bao bọc, trong nụ cười ẩn hiện nơi khóe môi có sự nuông chiều và khó xử.

~Hết chương 382~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 383: Bốn Mắt Nhìn Nhau

Các khách đứng xem hoàn toàn im phăng phắc, mắt tròn mắt dẹt nhìn Mark nằm im bất động trên sàn. Sao vậy? Đánh chết rồi sao?

Ấn Túc Bạch mặt biến sắc, đánh mắt ra hiệu cho người bên cạnh, người đó nhanh chóng lên võ đài từ một cửa ngách, quỳ xuống, đưa tay thăm dò hơi thở của Mark.

Các võ quán phi pháp rất ít khi có mặt trọng tài, ai sợ làm hại tới người vô tội đều đã đứng cả bên dưới. Vốn dĩ đánh quyền chết không có cái gọi là quy tắc, có mặt trọng tài cũng trở nên dư thừa, tác dụng duy nhất chính là tuyên bố thắng bại.

Người đó thu tay về, lắc đầu với Ấn Túc Bạch đã chen lên đứng hàng đầu tiên, rồi khi quay lại nhìn Tưởng Ly, biểu cảm đã chỉ còn bàng hoàng.

Tưởng Ly lần lượt tháo găng tay thi đấu xuống, từ tốn nói: "Anh ta ngất xỷu rồi, còn không tuyên bố thắng bại sao?"

Giọng cô không cao không thấp, nhưng đủ cho hai vòng người trước võ đài nghe thấy hết. Có tiếng xuýt xoa trầm trồ, sau đó lại có tiếng xì xào nói vọng cho những người chưa nghe thấy nghe. Chẳng mấy chốc, tất cả đã biết tình hình bên trên, lập tức xôn xao.

Mark, một võ sỹ có thể sống sót sau năm lần đánh quyền chết, một tuyển thủ tàn độc mà ai trong võ quán này nghe tiếng đã sợ mất mật... lại ngất xỉu? Hơn nữa còn bại trong tay con nha đầu này?

Sắc mặt Ấn Túc Bạch lúc sau khó coi hơn lúc trước, cuối cùng, hắn gật đầu với người ở trên võ đài. Người đó đứng dậy đi tới bên cạnh Tưởng Ly, giơ cao cánh tay của cô lên và hét: Chiến thắng!

Bên dưới ban đầu vẫn không một tiếng động, sau đó Tưởng Tiểu Thiên hô vang: Tưởng gia!

Mọi người lập tức như bom nổ, sôi sục khắp nơi. Tiếng vỗ tay, tiếng reo hò, tiếng huýt sáo đinh tai, và những tiếng "Tưởng gia" lúc sao to và vang hơn lúc trước!

Những người đặt tiền nhầm cửa tuy rằng sầu não nhưng cũng buộc phải hoan hô cho người chiến thắng. Dù sao cũng chỉ là một cô gái trẻ, quả thực khiến họ mở rộng tầm mắt.

Lúc này Mark dần dần tỉnh dậy, nhưng vừa cử động, gáy vẫn còn đau đớn. Thấy mọi người bên dưới đang reo hồ, anh ta gắng gượng muốn đứng dậy nhưng đau đến rùng mình, là cơn đau do chiếc xương sườn gãy gây ra giờ mới phát tác. Anh ta nhìn Tưởng Ly chằm chằm với vẻ khó tin, trong ánh mắt chỉ toàn là thất vọng.

Đối với những tiếng reo hò ầm ĩ ấy, Tưởng Ly không đồng tình. Cô giơ tay ra hiệu cho mọi người bên dưới, những người đó lập tức im bặt, nhìn cô vẻ hiếu kỳ.

Ánh mắt cô vững vàng dừng lại trên gương mặt Ấn Túc Bạch, cô hỏi: "Lời nói của anh vẫn còn giá trị chứ?"

Khuôn mặt Ấn Túc Bạch từ méo mó chuyển sang hung dữ. Một mặt, hôm nay hắn coi như phải đền thảm, mặt khác, trụ cột của hắn cũng đã bị đánh gục, coi như da mặt bị người ta xé toạc, hắn còn có thể nói được gì.

Hắn kìm nén, nhìn chằm chằm vào Tưởng Ly, không thể không cúi đầu, nói rành mạch từng chữ: "Được tính."

Răng trắng, Tưởng Tiểu Thiên cùng mọi người lập tức nhảy vọt lên võ đài, reo hò nâng cao Tưởng Ly lên.

Mark cố nén đau đấm mạnh xuống sàn, sau đó ngồi gục đầu ủ rũ.

Ánh mắt Tưởng Ly xuyên qua đám đông náo nhiệt, nhìn mấy hàng ghế ngồi bên cạnh võ đài. Dương Viễn và Nhiêu Tôn vỗ tay mỉm cười nhìn về phía này, không gian phía họ rất tối, nhưng trong quá trình được tung lên cao, ánh sáng và bóng tối cũng có sự giao hòa, nên cô vẫn nhìn ra được Nhiêu Tôn và Dương Viễn.

Ngoài ra, bên cạnh hai người họ còn có một người khác.

Chìm vào bóng tối, vóc dáng cao lớn đĩnh đạc. Anh không nhúc nhích, chỉ im lặng quan sát mọi việc xảy ra bên trên.

Giống như một buổi chiều một năm trước, cô nhìn theo tiếng gọi của Đàm Diệu Minh, ở đầu con đường đá xanh của cổ thành, người đàn ông ấy đứng ngược chiều ánh sáng, cao lớn thẳng tắp, cho dù tướng mạo chưa rõ ràng cũng biết là tuấn tú điển trai. Cho dù không biết anh là ai, trong lòng cũng âm thầm nảy nở một đóa hoa kiều diễm...

Mãi đến tận sau này cô mới biết, loài hoa đó là Mạn đà la, đứng xa có thể thu hút người ta, lại gần là tổn thương đau đớn...

***

Sau đợt rét ngược, nhiệt độ của Thương Lăng lên xuống thất thường. Ngày hôm sau, một tia chớp xé toạc đường chân trời, ngay sau đó là tiếng sầm ầm ầm vang dội, một cơn mưa xuân ào ào táp thẳng xuống mặt.

Tuyết đọng ở cổ thành mấy ngày qua đã sớm được dọn dẹp sạch sẽ. Từng hạt mưa to như hạt đậu táp thẳng lên con đường đá xanh đã ngàn năm tuổi, chẳng mấy chốc đã tích thành những vũng nước to nhỏ khác nhau trong các ổ gà, khi mưa trút xuống sẽ bắn lên những giọt nước trong vắt.

Tưởng Ly từ võ quán trở về Lâm khách lầu, vốn dĩ nghĩ rằng trong lòng có chuyện vướng mắc nhất định không ngủ được. Không ngờ vừa tiếp xúc với luồng ấm áp trong phòng, bao nhiêu mệt mỏi, lo lắng và căng thẳng mấy ngày qua đều hóa thành cơn buồn ngủ. Cô gục đầu lên giường là ngủ không biết gì hết nữa.

Hình như cô đã mơ rất nhiều chuyện.

Nghe thấy rất nhiều âm thanh, có tiếng bước chân lên gác, có tiếng mở cửa, hình như là Tưởng Tiểu Thiên, lại hình như còn có người khác.

Cô cảm thấy bị đã bị tiếng ồn đánh thức.

Liếc nhìn thấy cửa phòng đã mở.

Một đám sương len lỏi vào phòng, mơ màng trong trẻo. Trong mông lung là gương mặt của Tưởng Tiểu Thiên, cô định lên tiếng mắng nó không hiểu quy tắc, sao chưa gõ cửa đã xông vào?

Nhưng thanh âm của cô như dính chặt lại, không bật ra được, cô càng không nhúc nhích được.

Cô không biết hiện tại mình đang tỉnh hay đang bị bóng đè.

Theo sau Tưởng Tiểu Thiên có một người.

Hóa ra là Lục Đông Thâm.

Anh ngồi xuống bên giường cô, giơ tay vuốt ve gương mặt cô. Cô nhìn anh, không biết người mắt là mơ hay thực.

Sương khói càng lúc càng dày đặc, cuộn theo cả mùi của mưa, trong mưa còn có đá tuyết, rơi xuống mặt khiến cô lạnh ngắt. Rõ ràng cô nằm trên giường, nhưng giường như có thể cử động. Cô đứng lên, lại đi bộ vào trong màn sương.

Không thấy Lục Đông Thâm, chỉ loáng thoáng có tiếng chuông, giống như âm thanh phát ra từ chuông đồng vàng, từ phía chân trời vọng tới, mơ mơ hồ hồ trong sương. Hình như có người, cô không nhìn thấy rõ, chỉ nghe thấy giọng của Tả Thời: Trên đỉnh Tần Xuyên, chẳng màng sống chết...

Cô đi theo âm thanh ấy, phía trước có một người.

Bóng lưng mạnh mẽ, rắn rỏi.

Nhịp tim của cô tăng cao, người đó dừng bước, chậm rãi quay đầu.

Một gương mặt đầm đìa máu.

Cô nhìn rất rõ ràng, Lục Đông Thâm!

Tưởng Ly choàng tỉnh, phía chân trời sấm chớp vẫn đì đùng, rất bí bách. Tiếng mưa đinh tai, không hề nhỏ, giống như trên trời có một cái lỗ bị xé rách vậy.

Tay chân của cô có thể cử động rồi, mới biết ban nãy hóa ra tất cả chỉ là mơ. Cô ngồi yên trên giường một lúc rất lâu mới phát giác ra mỗi một sợi gân cốt trên người đều đau đớn tưởng chết. Tiềm lực của con người quả thực vô bờ, lúc ở trên võ đài cô chẳng cảm thấy gì, bây giờ thả lỏng rồi thì cảm giác gì cũng đến.

Cô nhớ tới người đàn ông trong bóng tối tại võ quán.

Đáy lòng hơi nặng nề.

Lúc đứng lên đi thay quần áo, một con chím đập đôi cánh ướt đỗ lên bậu cửa sổ, kêu ríu rít. Tưởng Ly quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chẳng hiểu sao, cảm giác kỳ lạ trong trái tim cứ thế dâng lên.

Giống như lúc ở võ quán vậy.

Tận đáy lòng bắt đầu hoang mang vô cớ, nhịp tim cũng dần dần gia tăng.

Cô mặc xong quần áo, đi tới trước cửa sổ.

Cửa sổ của Lâm khách lầu được làm theo kiểu cổ, sử dụng phong cách cửa cổ đại, cây lồng đèn làm tâm cửa, lớp bên ngoài là kính thu hút ánh sáng.

Cả cổ thành rộng lớn rất yên ắng. Còn chưa đến xế chiều, nhưng vì cơn mưa lớn nên sắc trời sầm xì, trên đường đá xanh dài cũng không có lấy một bóng khách bộ hành.

Chỉ có một chiếc xe công vụ màu đen đỗ bên dưới Lâm khách lầu.

Tưởng Ly dùng cây sào trúc chống cửa sổ lên, mưa hắt lên mái hiên cửa rồi theo đó chảy xuống dưới, hình thành lên một cảnh nước chảy không ngừng nghỉ.

Mùi mưa cứ thế xộc vào.

Giống như trong giấc mơ, nước mưa lạnh lẽo hắt lên mặt cô.

Cô đứng dựa vào cửa sổ nhìn ra.

Người đàn ông trong xe cũng trùng hợp nhìn lên.

Một màn mưa bụi, một lớp cửa sổ xe, bốn mặt hoàn toàn có thể nhìn rõ đối phương.

Tưởng Ly chợt ngừng thở, sau đó lập tức thu sào, cánh cửa tự động đóng kín. Cô nắm chặt cây sào trong tay, trái tim đập thình thịch không ngớt.

Thì ra lúc ở võ quán cô không nhìn nhầm.

Sấm vang một tiếng, gần như làm rung động núi đồi, cũng làm Tưởng Ly bừng tỉnh. Cô một lần nữa nhìn xuống, lần này không mở cửa sổ.

Nhưng thấy cửa xe đã mở, một chiếc ô đen giương lên trong mưa, che toàn bộ nước mưa khắp bốn phía bắn về, cũng che chặt tầm nhìn của cô, chỉ có thể loáng thoáng bắt gặp đôi giày da đen bóng loáng.

Tưởng Ly thở dốc, trái tim chợt thắt lại.

~Hết chương 383~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 384: Cảm Tạ Anh Lục

Tầng một và tầng hai của Lâm khách lầu đều là khu thưởng trà, phòng ngủ nằm ở một khu vực độc lập trên gác.

Tưởng Ly ngồi yên trong phòng ngủ không ra ngoài.

Cửa sổ hình củ ấu của tiểu lầu ngăn cách tiếng mưa nhưng không ngăn được âm thanh vang vọng trong tai cô.

Dường như cô nghe thấy chiếc chuông lạc đà Đông Ba hình sừng trâu hoàn toàn bằng đồng ở cửa ra vào đang rung lên, bị nước mưa đánh vào kêu ting tang loạn nhịp, có người đã bước vào Lâm khách lầu.

Dường như cô cũng nghe thấy tiếng Tưởng Tiểu Thiên chào đón: Mau vào, mau vào...

Dường như cô còn nghe thấy tiếng người đó đi lên tầng hai, bước chân vững vàng mạnh mẽ. Là những bước chân theo thói quen của anh, chậm rãi từ tốn, tự tin điềm đạm, cũng giống như cách ứng xử của anh ở đời vậy.

Tưởng Ly nhìn người con gái trong gương: Khuôn mặt không có biểu cảm gì, nhưng ánh mắt thì bối rối, không che giấu được. Nếu nhìn kỹ, hơi thở bật ra từ lỗ mũi có phần gấp gáp, dồn dập, thậm chí theo từng tiếng bước chân của người đàn ông, huyệt thái dương đang giật lên từng hồi.

Cô giơ tay xoa xoa mặt, gò má hơi đau, khóe môi đã bị thương lúc ở võ quán, đã được người ta bôi thuốc sát trùng.

Tưởng Ly cắn môi, vừa động, khóe môi vẫn còn đau.

Cô nhớ lại giấc mơ ban nãy.

Cô không mơ thấy Dương Viễn hay Nhiêu Tôn, lại mơ thấy anh.

Là mơ thấy, hay anh đã thật sự đến?

Chớp mắt, cô lại nhớ tới gương mặt đầm đìa máu, đáy lòng vẫn cứ trầm xuống.

Đây chẳng phải giấc mơ nào khiến người ta vui vẻ thoải mái.

Tiếng bước chân dừng lại ở tầng hai.

Trái tim Tưởng Ly cứ bị treo ngược lên không trung như thế, cho đến khi có một loạt những tiếng bước chân khác khẽ khàng, nhanh nhẹn hơn thay thế, sau đó là tiếng gõ cửa dè dặt.

Tưởng Tiểu Thiên thò đầu vào qua khe cửa, cười trừ có phần cẩn trọng: "À... gia ạ, bên ngoài... có khách đến."

Tưởng Ly rời mắt khỏi chiếc gương, kìm nén cảm xúc lãnh đạm nói: "Lâm khách lầu vốn là một trà lầu, mở cửa kinh doanh, khách tới cửa là chuyện rất bình thường, em tiếp đón là được."

Tưởng Tiểu Thiên nghe xong câu này, ngẫm nghĩ rồi nói: "Lúc gia không có ở Thương Lăng, em tiếp đón khách không có gì đáng trách. Nay gia đã trở về, khách đến đây uống trà đều vì nể mặt gia mà đến, em vẫn tiếp đón thì không còn thích hợp."

Tưởng Ly quay đầu nhìn Tưởng Tiểu Thiên.

Tưởng Tiểu Thiên lập tức mỉm cười, cười đến nỗi cơ mặt sắp co giật mới nghe thấy Tưởng Ly nói một câu: "Được rồi, chị biết rồi."

Mười phút sau, Tưởng Ly đi ra khu thưởng trà ở tầng hai.

Trong khu thưởng trà có những bàn riêng lẻ và có phòng kín, nhưng phần nhiều vẫn là bàn riêng lẻ, đều nằm ở những vị trí thích hợp nhất để ngắm cảnh. Phòng kín ít hơn, riêng tư, không có hẹn trước không được mở.

Ngày mưa, Lâm khách lầu rất yên tĩnh, thích hợp chọn một chỗ vừa ngắm cảnh vừa thưởng trà vừa nghe tiếng mưa rơi.

Vị trí đẹp nhất đã bị người ta chiếm cứ.

Từng ô cửa sổ nhỏ được dựng bằng sào trúc, nước mưa rơi xuống lớp gạch lưu ly, rồi men theo hiên cửa rơi xuống. Mưa vừa phải, đủ hình thành từng chuỗi liên tục như rèm châu.

Ánh sáng trong trà lầu vàng dịu,, so với bầu trời sầm xì ngoài kia thì ấm áp vô cùng. Cây đèn lồng thanh lọc gió mưa, khi tràn vào phòng đã có phần thưa thớt, thi thoảng làm dấy lên những tiếng chuông gió vụn vặt, thành chuỗi nghe rất êm tai.

Ngồi ngay bên cửa sổ, chính là Lục Đông Thâm.

Tưởng Ly đứng lại ngay chỗ rẽ chân cầu thang. Giây phút bóng hình anh đập vào mắt, cô bất giác nắm chặt tay vịn cầu thang. Cơn mưa ào ạt ban nãy như trút thẳng vào trái tim cô, tuy rằng đã sớm chuẩn bị tâm lý nhưng vẫn hoàn toàn bất ngờ.

Anh yên lặng ngắm từng hạt mưa tí tách đang nhỏ dần ngoài cửa sổ, cực kỳ ung dung, bình thản.

Trời Thương Lăng hơi se lạnh, anh mặc một chiếc áo sơ mi màu xám nhạt, bên ngoài mặc bộ vest màu đen. Đôi giày da đó không dính một hạt mưa bụi, trên tay vịn của chiếc ghế gỗ bên cạnh vắt một chiếc áo dạ màu xám khói dài quá đầu gối. Một Lục Đông Thâm như vậy dường như ngay cả ông trời cũng ưu ái anh. Mưa gió bão bùng miên man không dứt càng tôn lên nét tự nhiên của anh, giống như tất cả chưa từng xảy ra, dường như anh cũng chưa từng rời xa, chỉ ra ngoài một chuyến, sau đó quay về đây nấu một ấm trà thanh, thưởng trà trong cơn mưa nhỏ.

Chếch đối diện anh là một bức họa kinh Đông Ba được vẽ trên giấy Đông Ba, có bốn màu chủ đạo là đỏ, vàng, lam, lục, màu sắc muốn ôm trọn đặc điểm của cả một dân tộc. Cô vẫn luôn cảm thấy Lục Đông Thâm chỉ thuộc về thành thị, thuộc về thương trường, trên người chưa từng nhuốm chút bụi giang hồ nào. Nhưng một người ăn mặc nghiêm chỉnh như anh lại rất tương đồng hòa hợp với bức kinh văn Đông Ba đó.

Tưởng Ly nghe thấy tiếng trái tim đang va chạm kịch liệt, sau đó có một âm thanh lí nhí nói với cô: Thật ra, anh ấy cũng có thể thuộc về nơi này, chỉ cần... mày lên tiếng giữ anh ấy lại.

Có lẽ nghe thấy tiếng bước chân, Lục Đông Thâm thu lại tầm mắt, quay đầu hướng thẳng về ngã rẽ bên cạnh cầu thang.

Cô mặc một chiếc áo dài màu trắng thuần đứng đó, mái tóc đã dài hơn rất nhiều, được cô bện lỏng tay đơn giản vắt bên vai. Ánh sáng ở đó không quá gắt, nhưng đôi mắt cô thì sáng rực, như ánh sao xa vậy.

Đến lúc này Lục Đông Thâm mới ý thức được, dù mỗi ngày anh có xem ảnh cô bao nhiêu lần, dù trong mơ anh ôm cô, hôn cô bao nhiêu lần, đều không thể khiến trái tim anh nổi sóng như giây phút được nhìn cô tận mắt.

So với lần trước gặp, cô lại gầy đi rồi.

Trái tim anh ngâm ngẩm đau.

Tưởng Ly đè nén giọng nói trong lòng ấy xuống, nhìn thẳng vào mắt anh tiến bước. Càng gần về phía anh, cô càng khinh bỉ suy nghĩ mới nảy sinh vừa rồi, trong đầu chỉ toàn là nỗi bi thương cô cố đè nén lúc trước để hỏi anh: Lục Đông Thâm, anh thật sự không cần em nữa sao?

Anh bỏ cô mà đi, cô đuổi theo xe của anh dưới đêm tối, chỉ hy vọng anh có thể quay đầu nhìn cô một lần...

Oán niệm đã hoàn toàn bóp nát bao nhớ nhung vào giây phút bốn mắt nhìn nhau.

Ánh trăng đêm đó lạnh lắm biết không?

Tới khi đi đến trước mặt anh, khi ngước lên nhìn anh lần nữa, ánh mắt đã nhạt nhòa như nước lọc: "Anh Lục muốn uống gì ạ?"

Không cố tình làm như không quen biết, cũng không coi như người thân thuộc, một tiếng "anh Lục" đã khiến anh không khác gì những vị khách khác tới đây thưởng trà. Nghĩ tới điểm này, hơi thở của Lục Đông Thâm bỗng trở nên dồn dập, trái tim như bị ong mật thiêu đốt, nhói đau một cái, sau đó là cơn đau kịch liệt dâng lên như sóng cuộn biển trào.

"Nghe nói, Lâm khách lầu nổi tiếng nhất là trà ba vị." Anh cất giọng khô khan.

Tưởng Ly cười khẽ: "Được", dứt lời, cô bèn đi chuẩn bị.

Lục Đông Thâm mải miết nhìn theo bóng cô.

Trà ba vị của Lâm khách lầu lần lượt được tạo thành từ trà xanh, trà đỏ và trà hoa. Một hớp trà xanh thanh lọc, một hai trà đỏ dưỡng dạ dày, một

hớp trà hoa thơm lưng ngan ngát.

Khi Tưởng Ly chưa đến Thương Lăng, việc kinh doanh của Lâm khách lầu khá thảm. Sau khi Đàm Diệu Minh tiếp quản, các sản phẩm của trà lầu được Tưởng Ly cải thiện, lập tức cao lên mấy bậc, kinh doanh cũng theo đó khá hơn.

Trong đó trà ba vị là nổi tiếng nhất.

Nhưng không chỉ đơn thuần là trà xanh, trà đỏ, trà xoa, mỗi loại trà đều cực kỳ tỉ mỉ.

Tưởng Ly bưng lò trúc, than thơm lên. Trên bàn trà có một tách trà có cắm thìa dài, tách trà, hộp trà làm bằng gạch thủ công có khắc hình ngọc lan trắng, miệng hộp được buộc chặt bằng một dải gấm trắng, ngoài ra còn nhiều dụng cụ pha trà khác.

Cô lần lượt giới thiệu cho Lục Đông Thâm.

Nhưng Lục Đông Thâm không nhìn đồ uống trà hay lá trà trước mặt, anh chỉ nhìn chăm chú gương mặt cô. Đợi cô nói xong, anh mới lên tiếng: "Khách hàng là Thượng đế, là bà chủ của Lâm khách lầu, phải chăng nên đích thân pha loại trà ba vị này mới được?"

Tưởng Ly biết anh chẳng để tâm việc uống trà, nhưng cũng tình nguyện diễn màn kịch này. Cô đứng bên cạnh anh, không giận không bực: "Tôi vui lòng phục vụ. Anh Lục đây là người làm ăn lớn, dĩ nhiên sẽ không thiếu tiền boa."

Lục Đông Thâm khẽ mím môi, rút ví tiền ra khỏi túi áo dạ, rồi rút một tập tiền đặt bên cạnh tay cô: "Đủ không?"

Tưởng Ly không đón lấy, trên mặt vẫn giữ vững sự dịu dàng hòa nhã. Cô quay đầu gọi Tưởng Tiểu Thiên lên: "Nhận tiền boa của anh Lục, tối nay thêm rượu cho mấy anh em uống."

Dứt lời cô nhìn sang Lục Đông Thâm, mỉm cười: "Xin cảm tạ anh Lục."

~Hết chương 384~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 385: Đã Là Sự Nhẫn Nhịn Lớn Nhất Rồi

Trà ba vị của Lâm khách lầu dĩ nhiên sẽ ngon nhất khi được nấu bằng lửa tự nhiên.

Tưởng Ly cũng đã quen dùng lửa tự nhiên, hơn nữa cũng có sở trường với loại lửa này, các loại trà khác nhau sẽ dùng các loại lò khác nhau để nấu. Trà ba vị chỉ cần dùng lò trúc. Lò trúc nóng đều giữ nhiệt về sau dài lâu lại không quá mãnh liệt, vị trà nấu ra cũng thơm phức, tươi ngon.

Vị trà xanh, sử dụng trúc tím Cố Chử. "Xe phượng đạp xuân mơ màng say – Tiên nữ vén rèm dâng trà nước – Hoa mẫu đơn cười trâm vàng động – Gọi mời cống phẩm nấu trà thơm". Cống phẩm nói đến ở đây chính là trúc tím Cố Chử. Nó được coi là loại trà thượng hạng bậc nhất dùng để cống nạp ở triều Đường. Loại trà này có búp màu tím nhạt, những đường xoắn sau lá non giống như vỏ trúc, còn lá trà Cố Chử cực phẩm ôm lấy nhau như trúc, lá trà mới pha non mịn như những đóa hoa, khi trà sôi có mùi thơm thanh như hoa lan, làm say lòng người.

Vị hồng trà được lựa chọn từ một loại trà trên Chính Sơn, nơi tổ tiên của hồng trà bắt nguồn, cần dùng lá thông pha chung, khi mới pha sẽ có mùi thơm của cây thông, sau một lúc lại có màu đỏ đậm, như có mùi thuốc lá, đậm đà mà ngọt ngào, sảng khoái. Mà Tưởng Ly khi chọn nguyên liệu pha chung cũng rất tỉ mỉ. Phải chọn cây thông có tuổi đời trên năm mươi năm, kết hợp với hoa và mạch lá hoa nhài hai cánh nở lúc tám giờ tối đêm mùa hạ. Như vậy loại trà pha ra mới có mùi hoa nhàn nhạt.

Vị trà hoa cuối cùng chính là tuyệt phẩm của Tưởng Ly.

Trà hoa phong phú nhiều loại, những loại nhụy hoa khác nhau có thể tạo ra các loại trà hoa khác nhau. Trà hoa trong trà ba vị được Tưởng Ly sử dụng nhụy hoa lúc 12 giờ suốt 12 mùa nghiêm khắc tái hiện lại phương thức pha trà trong điển cố điển tích xưa mà thành. Tháng 1 hoa đón xuân, tháng 2 hoa trà, tháng 3 mộc lan, tháng 4 hoa anh đào, tháng 5 hoa tú cầu, tháng 6 hoa nhài, tháng 7 hoa sen, tháng 8 ngọc trâm, tháng 9 hoa quế, tháng 10 phù dung, tháng 11 hoa cúc và tháng 12 hoa mai.

Khi hái hoa phải là lúc hoa nửa nở nửa khép, ba phần trà một phần hoa, đựng bằng đồ sứ hoặc đồ đất. Một lớp trà lại đến một lớp hoa, cho đến khi đầy. Sau đó lại dùng giấy trúc gói chặt bỏ vào nồi, luộc từng tầng từng kíp, để lạnh, bọc kín bằng giấy thơm, rồi rang cách lửa.

Kết hợp thêm với than thơm lò trúc, một khi thành trà, mùi hương thanh sẽ bay rất xa.

Đối với tuyệt phẩm trà hoa của Lâm khách lầu, Lục Đông Thâm đã biết quá rõ. Khi Tưởng Ly nấu trà cho anh, từng động tác đều thấm đẫm hương thơm. Khi có cơn gió nhẹ thổi qua, quần áo cô bay phần phật, rất có cốt cách của một người sống ẩn thế, tiêu diêu tự tại.

Suốt cả quá trình, cô không nói thêm lời nào dư thừa. Khi thêm trà cho anh, anh nhìn cổ tay cô, trắng trẻo mịn màng, gần như bẻ một cái là gãy. Một cô gái như vậy lại có thể đánh cho nhân vật như Mark ngất xỉu.

“Trà phải uống lúc còn nóng.” Tưởng Ly không ngước mắt lên, nhưng cũng biết anh đang nhìn mình, nhắc nhở một câu.

Cô rõ ràng dùng thái độ “Chúng ta chỉ quen biết” để ngăn cản anh đứng ngoài cả ngàn dặm. Việc này khiến cảm xúc của Lục Đông Thâm rất phức

tạp.

Anh bưng tách trà lên nhấp một ngụm, sau khi đặt xuống dường như đang tìm kiếm một vài lời để nói, cuối cùng anh lên tiếng: “Dương Viễn hoàn toàn có năng lực để giúp em khống chế Mark, không nữa thì là Nhiêu Tôn.”

Đi thẳng vào việc chính.

Nếu là bình thường, với tính cách của cô sẽ gạn hỏi anh mục đích tới đây lần này, nhưng Tưởng Ly không hỏi theo mong muốn của anh mà điềm nhiên trả lời: “Tình hình trên sàn đấu, anh Lục nhìn rõ nhất.”

Nói cách khác: Tôi không cần đến họ vẫn ứng phó được như thường.

Lục Đông Thâm cũng không né tránh: “Phải.” Anh ngừng một chút rồi nói: “Nhưng chỉ dựa vào sức mạnh, em cũng không phải đối thủ của Mark, em đã dùng cái gì?”

“Lãnh hương hoàn.” Tưởng Ly rút ra một thìa trà, bắt đầu nấu vị cuối cùng.

“Trong hồi bảy ‘Thạch đầu ký’ có viết, Bảo Ngọc ngửi thấy một mùi hương lạ trên người Bảo Thoa. Bảo Ngọc hỏi Bảo tỷ tỷ đó là loại hương gì. Bảo Thoa nói đó chẳng qua là thuốc để uống, gọi là Lãnh hương hoàn. Sự thật chứng minh, mùi hương cơ thể của phụ nữ sẽ ảnh hưởng tới tâm lý của đàn ông. Trong mùi hương của mọi người, mùi hương thuộc về dược liệu là có khả năng làm dấy lên cảm xúc thương xót của đàn ông nhất. Xét về sức lực, tôi không phải đối thủ của Mark, chỉ riêng có kỹ thuật đánh đấm, khả năng giành phần thắng cũng không lớn. Nên đã tiến hành ảnh hưởng một chút đến tâm lý của anh ta để đỡ vất vả.”

Nghe xong câu này, Lục Đông Thâm vừa thấy xót vừa thấy chua. Anh biết cô thông minh, nhưng dùng cách thức này để thu hút sự thương xót của đàn ông dành cho cô, khiến đáy lòng anh vẫn trào dâng chua chát.

"Em có biết…" Anh nói xong nửa câu này thì trầm mặc một lúc mới nói tiếp: "Anh rất lo lắng cho em."

Trong hơi nóng nghi ngút, Tưởng Ly đáp hờ hững: "Thế nên, lần này anh Lục tới Thương Lăng là nhằm vào tôi?"

"Phải."

Tưởng Ly ngước mắt nhìn anh, trong ánh mắt không có bất ngờ càng không có mừng rỡ: "Xem ra, Mark dù thế nào cũng không có khả năng chiến thắng."

Lục Đông Thâm hạ giọng xuống rất thấp: "Anh sẽ không để anh ta thắng."

"Không có lỡ như?"

"Không có." Lục Đông Thâm cầm tách trà trong tay.

Tưởng Ly nhìn anh, trong mắt có thêm sự hồ nghi.

Lục Đông Thâm không giấu giếm cô: "Loại người như Mark gây thù kết oán với quá nhiều người, lúc đấu quyền một khi có lính đánh thuê trà trộn vào trong cũng không kỳ lạ."

Bàn tay đang cầm thìa dài của Tưởng Ly chợt khựng lại, đồng thời, trái tim cũng va chạm một cú rất mạnh với câu nói của anh.

Lính đánh thuê!

Không phải cô không hiểu rõ tính chất của lính đánh thuê.

Thử nghĩ mà xem, nếu lúc đó thật sự có lính đánh thuê nhìn chòng chọc vào Mark, khi anh ta có dấu hiệu chiến thắng thì rút súng bắn thương. Không, có lẽ đám lính đánh thuê trà trộn vào võ quán không chỉ có vậy, một khi nhận được lệnh bắn chết thì sao? Cũng tức là một khi Mark tung ra cú đấm trí mạng, thì một giây sau có thể sẽ có viên đạn bắn xuyên qua não anh ta!

Tưởng Ly nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Lục Đông Thâm, nhất thời thấy buốt lạnh sống lưng. Cô ngửi thấy mùi tanh của máu từ nét mặt điềm tĩnh thản nhiên đó, và một sự tàn độc nhẫn tâm chỉ thuộc về Lục Môn bọn họ.

Nói như vậy, cô coi như đã gián tiếp cứu mạng Mark. Chính vì dùng lãnh hương hoàn, cô mới có thể khiến Mark nảy sinh thương xót. Mỗi cú đấm giáng xuống đều không đến mức trí mạng, cũng may là cô đã thắng.

Lục Đông Thâm nhìn thấy sự hoảng sợ ở tận đáy mắt cô, nhất thời xót xa và yêu thương, không kìm được lòng mình, đứng lên nắm nhẹ lấy tay cô: "Bé con…"

Anh phải nói với cô thế nào rằng người anh không muốn tổn thương nhất trên đời này chính là cô đây? Bắt anh phải nói với cô thế nào, anh không cho phép người khác tổn thương cô dù chỉ là chút đỉnh?

Thứ anh mang lại cho người khác có thể là tâm địa độc ác, duy chỉ muốn dành sự dịu dàng cho cô. Nhưng nói thế nào, làm thế nào mới có thể khiến cô không sợ anh, không chán ghét anh, không oán hận anh?

Một tiếng "bé con" đột ngột kéo lại toàn bộ lý trí của Tưởng Ly. Cô bất chợt rút tay về, thu lại mọi sự hoang mang trong ánh mắt, khi lên tiếng,

ngữ khí đã lạnh lẽo trở lại: “Anh gọi nhầm tên rồi.”

Lục Đông Thâm cười đắng chát trong lòng, nụ cười ấy dâng lên nơi đáy mắt: “Vậy gọi em là gì? Hạ Trú? Tưởng Ly? Hay là người xưa nay em muốn làm vẫn là Tưởng gia?”

“Vì Đàm Diệu Minh, tôi chấp nhận làm Tưởng gia của Thương Lăng, là vì tôi chỉ muốn làm bạn bè, anh em với Đàm Diệu Minh. Tôi tình nguyện vì Lục Đông Thâm quay lại làm Hạ Trú, là vì tôi muốn làm người yêu của anh ấy. Nhưng chuyện tình đó đã chết yểu rồi, thế nên kể từ ngày ấy không còn Hạ Trú nữa.”

Ánh mắt Tưởng Ly lạnh như sương: “Hạ Trú là người tình của Lục Đông Thâm, nhưng Tưởng Ly ngay từ ban đầu chính là kẻ thù của Lục Đông Thâm. Anh Lục, mong anh hãy nhìn cho rõ, người đứng trước mặt anh là Tưởng Ly chứ không phải Hạ Trú, có thể nấu cho anh một ấm trà đã là sự nhẫn nhịn lớn nhất rồi.”

Lục Đông Thâm nhìn cô chằm chằm, nghe từng câu từng chữ cô nói, ánh mắt dần dần biến sắc, từ sáng về tối rồi âm u.

Lời đã nói xong, Tưởng Ly không muốn ở lại lâu thêm, quay người định rời đi.

Lục Đông Thâm lập tức giữ chặt cổ tay cô lại.

Phản ứng đầu tiên của Tưởng Ly là rút về.

Nhưng lần này Lục Đông Thâm gia tăng sức mạnh, không buông ra như vừa rồi. Tưởng Ly nhíu mày giãy giụa vài cái nhưng không thể thoát khỏi. Cô lạnh lùng quát anh: “Anh Lục, phiền anh buông tay.”

Lục Đông Thâm siết chặt cổ tay cô, sắc mặt vừa trầm vừa lạnh. Tưởng Ly muốn thoát khỏi bàn tay anh nhưng tay trái của anh như một chiếc kìm sắt, mặc cho cô đánh, bấu, véo kiểu gì cũng không có dấu hiệu buông ra.

Cô thẳng thừng đẩy người anh ra, nhưng bị người đàn ông giật lại gần, ôm chặt lấy cô từ phía sau. Ngay sau đó, cả người cô bị anh xoay lại. Tưởng Ly chưa kịp kêu lên thì Lục Đông Thâm đã cúi đầu, cưỡng ép hôn lên đôi môi cô…

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 386: Lần Này Là Tôi Không Cần Anh

Nụ hôn của Lục Đông Thâm khí thế bừng bừng, trở thành hai thể đối lập với những động tác nhẹ nhàng như gió của anh khi bước vào Lâm khách lầu.

Răng môi cắn xé.

Tay trái của anh ôm chặt lấy eo cô, tay phải chạm vào khuôn mặt cô, ngón cái mơn man vành tay, còn những ngón tay khác luồn vào mái tóc.

Có một khoảnh khắc Tưởng Ly sững người.

Mùi hương quen thuộc của người đàn ông như thuốc độc xông vào hơi thở của cô, bá đạo và cuồng nhiệt, cưỡng ép lại dịu dàng. Đã từng có biết bao ngày tháng, cô say mê trong sự thân mật của nhau, đắm chìm vào mùi hương của riêng anh.

Trong lòng cô dâng lên lớp sóng cao vạn trượng, lôi kéo cô về phía cảnh giác nguy hiểm hơn.

Thấy cô không phản kháng, Lục Đông Thâm xót xa trong lòng, đồng thời cũng lại có chút phấn khích dâng cao. Nụ hôn của anh trở nên dịu dàng và triền miên. Anh kéo sát eo cô lại, chỉ muốn vo tròn cô vào trong cơ thể mình.

Muôn vàn tương tư đều hòa cả vào nụ hôn và cái ôm này. Chỉ mới vài tháng, vậy mà Lục Đông Thâm bỗng cảm thấy mình như đã chia cách cô

vài năm trời, càng áp sát vào nhau lại càng nhung nhớ khôn nguôi.

Anh vừa hôn cô vừa thì thầm lẩm bẩm bên tai cô: "Là kẻ thù sao? Kẻ thù có thể đối xử với em như vậy sao?"

Sống mũi Tưởng Ly cay cay, khóe mắt căng lên. Cô hiểu quá rõ bản thân mình, chỉ sợ mình sẽ lạc lối, càng sợ mình sẽ thua tơi bời tan tác. Nhân lúc anh buông lỏng cảnh giác, cô lập tức đẩy anh ra, ngữ khí lạnh nhạt: "Hình như anh quên rồi đấy, chúng ta đã chia tay rồi."

Trong ánh mắt Lục Đông Thâm có chút thảm hại, nhưng phần nhiều là sự không cam tâm. Hai tay anh ghì chặt cánh tay cô, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt cô, lồng ngực vững chãi phập phồng lên xuống.

Tưởng Ly để mặc cho anh giữ chặt lấy mình, trong lòng sáng tỏ như gương. Nếu anh không muốn buông tay, thì cô có giãy giụa bằng trời cũng không thể thoát ra được. Ánh mắt cô dần dần lạnh đi, cô nói rành mạch từng câu từng chữ: "Lúc đầu, chính anh Lục đây đã chủ động từ bỏ. Anh Lục xưa nay là người một lời hứa tựa ngàn vàng. Nếu đã đồng ý sống chết không gặp lại thì từ nay về sau, chúng ta đừng gặp nhau nữa."

Như có lưỡi dao đâm thẳng vào tim.

Tuy rằng đúng là cô đã từng đâm vào tim anh một dao, nhưng cũng không đau bằng hôm nay.

"Chia tay?" Lục Đông Thâm bỗng bật cười. Nhưng trong nụ cười này có đắng cay, có chua chát, còn có vài phần nuối tiếc. Tuy vậy anh vẫn không rời mắt khỏi cô.

Cười mãi, cười mãi, nụ cười ấy cũng tắt dần, con ngươi của anh hơi co lại. Mặt anh đổi sắc, ánh mắt cũng trầm đi. Anh kéo cô vào lòng, giữ chặt eo cô, rồi cúi đầu nghiến răng nghiến lợi nói: "Em là của anh."

Tưởng Ly bị ép phải ngẩng đầu nhìn anh, sống mũi đón nhận mùi hơi thở anh phả xuống: "Anh Lục vừa nãy chỉ uống trà, sao lại nói những lời đầy men rượu vậy?"

"Gặp được em, anh say rồi, hoặc có thể nói, từ ngày đầu tiên quen em, anh chưa bao giờ tỉnh cả." Trái tim Lục Đông Thâm nghẹn lại tưởng chết, chi bằng cô cứ đâm anh thêm một nhát dao còn thoải mái hơn.

Anh thừa nhận mình bất thường. Vốn dĩ anh tới Thương Lăng là để xem cô có thể an toàn vượt qua ải này không, sau đó lặng lẽ trở về Mỹ không để cô phát hiện ra, nhưng anh lại không kiểm soát được chính mình.

Từ đầu tới cuối, anh vẫn luôn theo dõi trận đấu võ của cô, cho dù là ôm theo ý giết người đến đó, chỉ sợ cô hành động cảm tính cuối cùng bị thương, lại không nhịn được tranh thủ lúc cô ngủ mà xử lý vết thương cho cô. Khi ngủ, cô quá yên tĩnh. Không giống như ở Bắc Kinh, khi say ngủ bên cạnh anh, cô luôn như con rái cá ôm chặt lấy anh, hoặc là xoay đủ các tư thế trên giường, cuối cùng dồn ép anh chỉ còn nửa tấc giường nằm.

Cô thường mặt dày nói với anh rằng: Đông Thâm, Đông Thâm, em thích được ôm anh ngủ lắm, mùi hương trên người anh dễ ngửi cực kỳ, thế nên anh không được tiếp khách về quá khuya đâu...

Anh không còn ở bên cô nữa, cô vẫn có thể ngủ được, nhưng không còn trằn trọc nữa, chỉ giữ nguyên một tư thế, đến lật người còn chưa từng.

Cô gầy đi rất nhiều, mắt cũng có quầng thâm, có thể nhận ra bình thường cô ngủ không được ngon.

Anh nên quay người đi, giống như lúc trước. Chí ít thì anh cho rằng bản thân mình làm việc xưa nay không thích lôi thôi dài dòng. Nhưng có lẽ

chính vì nơi đây là Thương Lăng, anh mới có nhiều cảm xúc, mới bức bội, mới... muốn có được!

Vì vậy, khi nói những lời đó, Lục Đông Thâm hơi tàn nhẫn: "Em từng đi theo anh, biết rõ khi say anh như thế nào!"

Trái tim Tưởng Ly run lên.

Một giây sau, cô bị anh ấn xuống một chiếc bàn gần đó. Anh quẹt bàn tay lớn, toàn bộ dụng cụ uống trà và bình hoa trên mặt bàn rơi hết xuống đất, tiếng vỡ tan vang lên.

Tưởng Ly nhận ra được dục vọng từ trong đôi mắt tối đen của anh, da đầu như nổ tung. Cô biết rõ anh định làm gì, nên ra sức chống cự.

Khả năng bắt tóm của Lục Đông Thâm xưa nay rất có kỹ thuật, một tay là có thể giữ được hai cổ tay cô, tay còn lại của anh đặt lên eo cô, cơ thể cao lớn áp xuống.

Tưởng Ly nào có phải là người bị trói thì cam chịu? Tay không dùng được cô dùng chân, cố gắng giơ chân lên đá, nhưng lần nào cũng hụt. Vài lần như thế, tiếng hai người giằng co trở nên lớn hơn.

Tưởng Tiểu Thiên nghe thấy động tĩnh liền chạy vào, thở hồng hộc. Nhìn thấy cảnh ấy, cậu chết sững, rất lâu sau mới lẩm bẩm: "Gia, thế này là..."

Rõ ràng gia của cậu đang ở thế dưới, nói chính xác hơn là bị người ta đè chặt chẽ. Về lý mà nói, cậu nên lo lắng và quan tâm. Có điều... có cần cậu nhúng tay vào không?

Đang mải nghĩ thì thấy Lục Đông Thâm quay đầu, mặt sa sầm lại quát cậu: "Ra ngoài!"

Đôi mắt anh như chứa cả cơn bão táp mưa sa, cực kỳ đáng sợ. Tưởng Tiểu Thiên hoảng hốt rụt đầu lại, bỗng dưng có suy nghĩ muốn chuồn đi thật nhanh.

Hơi thở của Tưởng Ly không ổn định, cô vừa chống cự vừa gào lên: "Tưởng Tiểu Thiên, em còn đứng ngây ra đó làm gì?"

Tưởng Tiểu Thiên bất ngờ tỉnh lại, liên tục gật đầu: "Vâng vâng vâng, thưa gia..." Ngay sau đó, cậu chuồn lẹ ra khỏi Lâm khách lầu.

Người sống trên giang hồ, quan trọng nhất chính là đần độn bên ngoài, lanh lợi bên trong.

Chuyện tình cảm là khó phán đoán nhất, cậu không muốn trở thành kẻ tiểu nhân oan uổng.

Giây phút cánh cửa lớn của trà lầu đóng lại, Tưởng Ly gào lên như điên: "Tưởng Tiểu Thiên, đợi đó có ngày chị lột da em ra!"

Ngay sau đó, Lục Đông Thâm cúi đầu chặn đôi môi cô lại.

Anh vươn một tay cánh tay ra, giật tung cúc áo của cô.

Mái tóc của Tưởng Ly đã rối bời, cô cắn mạnh vào môi anh.

Lục Đông Thâm kêu hự một tiếng, nhưng chỉ hơi dừng lại. Ngay sau đó, anh lật người cô lại, để lưng của cô hướng về phía mình.

Cổ tay cô bị cưỡng ép giơ lên đỉnh đầu. Cô nghe thấy tiếng vải lụa bị kéo rách, rơi vào tai giống như tiếng cưa sắt cưa nát trái tim vậy.

Cô mệt đến không còn sức phản kháng, ngay cả sức để gào thét cũng cạn kiệt. Lục Đông Thâm được hời từ Mark. Thắng được Mark, cô đã sống

chết một phen. Bây giờ, Lục Đông Thâm trở thành người khiến cô gục ngã hoàn toàn.

Trong mơ hồ, Tưởng Ly dường như nghe thấy tiếng chuông điện thoại.

Tiếp tục lắng nghe thật kỹ, cô mới ý thức được việc này đã thực sự xảy ra. Lục Đông Thâm dừng lại, hoặc có thể nói, tiếng chuông ấy giống như một chiếc búa giáng cho anh tỉnh. Anh sững sờ nhìn Tưởng Ly đang áo quần xộc xệch, nhất thời đáy mắt dâng lên sự sầu não và hối hận. Thấy hốc mắt và cổ tay cô đỏ rực, trái tim anh nhói đau.

Anh dần dần buông tay.

Cuối cùng Tưởng Ly cũng có được cơ hội để thở. Người cô mềm nhũn, cứ thế trượt dần và ngồi bệt xuống đất.

Từng tiếng chuông điện thoại reo vang.

Cuối cùng, Lục Đông Thâm bắt máy, giọng rất trầm: "Nói đi."

Cả căn phòng yên tĩnh.

Yên tĩnh tới mức Tưởng Ly có thể nghe thấy tiếng nói ở đầu kia điện thoại. Có lẽ người ấy là Cảnh Ninh, nghe có vẻ rất sốt sắng: "Tổng giám đốc Lục, xảy ra chuyện rồi!"

Cô bỗng chốc nghẹt thở, đầu cũng ong ong theo.

Lục Đông Thâm không nói nhiều lời thừa thãi, nghe xong im lặng mấy giây rồi ngắt máy.

Sau đó anh đứng nhìn xuống Tưởng Ly.

Tưởng Ly cúi đầu, lưng tựa vào chân ghế, hai cánh tay vòng qua ôm chân, trông rất đáng thương. Lục Đông Thâm thầm mắng mình là kẻ khốn kiếp, chính anh đã một tay phá hoại bầu không khí gặp lại này rồi.

Đây chưa bao giờ là tác phong làm việc của anh, anh chưa từng sốt sắng đến vậy.

Anh ngồi xuống, vươn tay ôm lấy cô, chạm nhẹ môi lên trán cô, hôn lên tóc cô rồi khẽ nói: "Bé con, xin lỗi, là anh không tốt."

Tưởng Ly không dữ dằn với anh, lát sau mới ngước mắt nhìn anh.

Ánh mắt ấy khiến trái tim Lục Đông Thâm chợt hoảng hốt.

Ánh mắt cô không phải phẫn nộ mà là nhạt nhòa, là lạnh lẽo, là quyết tuyệt. Giọng cô cũng rất khẽ khàng, tới mức khiến trái tim anh băng giá.

Cô nói: "Lục Đông Thâm, tôi không còn là của anh nữa, lần này, là tôi không cần anh."

~Hết chương 195~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 387: Cô Ấy Chính Là Tưởng Ly

Về sau, Tưởng Ly mới biết "xảy ra chuyện rồi" mà Cảnh Ninh nói trong điện thoại là chuyện gì.

Ban đầu là cơn mưa tuyết mùa xuân của đợt rét ngược, ngay sau đó lại là mưa gió sấm chớp. Sau một cơn mưa rào như thác đổ, mùa xuân của Thương Lăng đã thật sự lộ ra hình dáng.

Trên cành cây ánh lên sắc hồng, anh đào đã nở.

Nhiệt độ đã tăng lên, nhiệt độ mấy hôm trước còn lạnh tới mức chỉ có thể mặc áo dạ, mới chớp mắt đã chỉ cần mặc một chiếc áo khoác ngắn là được. Thương Lăng nhiều lan, nhất là thành cổ, các khu vườn trong các nhà kề sát nhau đa phần là ngọc lan. Mùa này nó không nở hoa, nhưng vẫn xanh mướt cành lá, gió thổi qua vẫn tản mát một mùi hương nhẹ nhàng.

Nở rực rỡ nhất chỉ có mộc lan, nụ hoa to như cái bát, có màu trắng, màu tím, màu đỏ, rực rỡ tầm mắt. Mộc lan được trồng hai bên đường, xét về mùi hương thì không nồng đậm bằng ngọc lan, lại gần ngửi cũng vẫn thanh toát, thích hợp để ngắm nhìn.

Tưởng Tiểu Thiên dẫn theo mấy người đám Răng trắng ngồi dưới tầng một Lâm khách lầu chờ đợi, đi đi lại từng bước, khiến đám Răng trắng nhìn mà chóng cả mặt.

Đại Phi uống no nước, vuốt khóe miệng: "Tưởng gia của chúng ta chưa bao giờ dây muộn như vậy, có cần lên gọi chị ấy không?"

Đám Răng trắng đồng loạt nhìn về phía Tưởng Tiểu Thiên.

Tưởng Tiểu Thiên da đầu căng ra, liên tục xua tay: "Đừng đừng đừng, anh không dám đâu, mấy đứa ai chán sống thì cứ đi lên gác."

Mặt béo hai mắt tròn xoe, long lanh hỏi: "Tiểu Thiên, hôm qua gia của chúng ta thật sự bị Lục tổng giải quyết hả?"

Tưởng Tiểu Thiên nhe răng nhìn Mặt béo, biểu cảm cười sung sướng trên nỗi đau của người khác này là có ý gì? Phẩm chất gì?

Nghĩ như vậy, cậu kéo một chiếc ghế ngồi ra đối diện Mặt béo, đập mạnh lên bàn: "Đó là chuyện chắc chắn rồi! Anh nói mà biết..." Tưởng Tiểu Thiên khoa chân múa tay, chỉ vào bàn trà chếch góc đối diện: "Đó, chính là cái bàn đó, Tưởng gia của chúng ta bị đè xuống áp chế như một chú gà con. Cậu bảo làm sao anh dám đứng nhìn? Anh chạy đi rất xa rồi mà vẫn nghe được tiếng bàn ghế cọt kẹt, củi khô gặp lửa đó."

"Tôi nói hai cậu..." Đầu hổ nhíu mày: "Người chịu ức hiếp là Tưởng gia của chúng ta đấy!"

Đại Phi tiến lên, chân thành vỗ vai Đầu hổ: "Cậu ấy à, quá ngây thơ."

"Làm sao chứ?"

"Tưởng gia có nói thế nào đi nữa cũng chỉ là con gái, lẽ nào thật sự phải sống giữa đám đàn ông chúng ta cả đời này? Cậu xem ở Thương Lăng, những người tầm tuổi gia của chúng ta, có ai không chồng con cả rồi? Người đàn ông nào khắc chế được gia, tôi rất khâm phục."

Đầu hổ nhìn Đại Phi với vẻ bàng hoàng: "Vậy cũng không thể cưỡng ép được? Vả lại, làm sao mấy cậu biết Tưởng gia thích lấy chồng sinh con?

Nếu chị ấy có mong muốn ấy thì còn về Thương Lăng làm gì? Còn thu nạp người của Ấn Túc Bạch rồi mà?"

Nói rồi, cậu ta hất hằm ra ngoài cửa sổ: "Không nhìn thấy đám người của Ấn Túc Bạch đều đến cả rồi sao?"

Tưởng Tiểu Thiên xoay người, quay mặt về phía Đầu hổ rồi lắc lư cái đầu: "Cậu thì hiểu cái quái gì về chuyện tình cảm. Nói thế này đi, Tưởng gia nhà chúng ta và vị Lục tổng ấy chính là dù có gãy xương thì gân cốt vẫn liền, trong lòng có nhau, làm sao cắt đứt được. Mấy người biết Tưởng gia cũng đâu phải ngày một ngày hai. Ngoài Lục tổng, cậu thấy chị ấy đã từng chịu khuất phục trước người đàn ông nào chưa? Cho dù là lúc Đàm gia còn sống thì cũng không "hàng phục" được Tưởng gia. Lục tổng đối với Tưởng gia chính là... ấy, gọi là cái gì nhỉ?"

"Nắm chắc!" Mặt béo nói.

Tưởng Tiểu Thiên vỗ mạnh vào đầu: "Đúng rồi! Chính là từ này. Có thể nắm chắc được Tưởng gia, chỉ có Lục Đông Thâm."

"Nhưng mà, nếu tình cũ cháy lại, thì sao hôm qua Lục tổng lại bỏ đi?" Đầu hổ vẫn ngơ ngơ ngác ngác.

Đại Phi bá vai Đầu hổ, vẻ phóng khoáng: "Đi rồi cũng không sợ, quan trọng nhất là Lục tổng để lại mầm mống! Mặc kệ hai người họ giận dỗi nhau ra sao, chỉ cần có mầm mống là có hy vọng."

"Mầm mống gì?" Mặt béo nhíu mày.

Đại Phi vỗ cái bộp vào đầu Mặt béo: "Ngốc hả! Là con đó! Chỉ cần Tưởng gia của chúng ta có thai, có rắn đến đâu cũng không thể không nhận cha đứa trẻ đúng không? Vả lại, Lục tổng có thân phận gì? Anh ấy có thể để mầm mống của mình lưu lạc bên ngoài sao? Anh ấy chắc chắn sẽ..."

"Khụ khụ!" Tưởng Tiểu Thiên bỗng nhiên ho mấy tiếng, quét mắt nhìn về phía sau lưng Đại Phi, nháy mắt với cậu ấy.

Đại Phi thông minh cỡ nào, nghĩ ngay tới chuyện mình đang đứng quay lưng về phía cầu thang, chợt giật mình, đầu óc xoay chuyển rất nhanh: "Tóm lại dù có thế nào, Tưởng gia cũng là bầu trời của chúng ta! Chúng ta không thể để Tưởng gia chịu tổn thương, phải bảo vệ chị ấy, yêu thương chị ấy!"

Mặt béo ù ù cạc cạc: "Chẳng phải đang nói Tưởng gia mang thai sao..."

Một giây sau, đầu cậu ấy đã bị Đại Phi đánh mạnh một cái, nhưng ngay sau đó gáy của Đại Phi cũng lãnh nguyên một chưởng.

Đại Phi lập tức quay đầu, ôm đầu cười trừ với Tưởng Ly: "Gia, gia... chị xem, chẳng phải em đang làm tổng động viên cho mọi người sao?"

Tưởng Ly trừng mắt với cậu ấy, rồi quét mắt về phía Tưởng Tiểu Thiên.

Cô bất chợt nhìn thấy bàn trà phía đối diện, cảnh tượng chiều hôm qua lại hiện ra trong đầu óc. Cơn tức trong lòng đột ngột dâng lên, trong cơ thể cũng tựa như có một dòng chảy xiết bất ngờ lao tới, bên tai dường như vẫn còn vọng lại hơi thở trầm và nóng rực của Lục Đông Thâm.

Nếu không có cuộc điện thoại đó, với tính khí của Lục Đông Thâm, cô chắc chắn không thoát khỏi một màn tình cảm.

Cô nói lời tàn nhẫn, Lục Đông Thâm cũng đã nghe lời tàn nhẫn.

Lúc đó anh đã im lặng bao lâu cô không tính được, chỉ biết là rất lâu, cứ giữ nguyên tư thế ngồi như thế nhìn cô. Cuối cùng, anh giơ tay xoa đầu cô, khẽ nói một câu: "Bé con, hòa rồi."

Sau khi anh rời đi, cô ngồi nguyên ở chỗ cũ rất lâu, nghĩ tới hành vi của anh, nghĩ tới lời nói của anh, sau đó mới phát hiện đôi tay của mình thật ra vẫn đang run rẩy.

Tưởng Tiểu Thiên không biết Tưởng Ly đang nghĩ gì, chỉ cảm thấy cô cứ nhìn chòng chọc về phía này rất đáng sợ. Cậu lập tức đứng lên chuyển đề tài, chỉ tay ra bên ngoài: "Ấn Túc Bạch đã dẫn theo người, đợi khá lâu rồi."

Mới chỉ có một ngày, Ấn Túc Bạch đã chịu xuất hiện trước cửa Lâm khách lầu, điều này khiến Tưởng Ly rất kinh ngạc.

Anh ta dẫn theo khoảng hơn mười anh em qua, đứng thành một hàng thẳng tắp sau lưng Ấn Túc Bạch. Thấy Tưởng Ly đi ra, câu đầu tiên của Ấn Túc Bạch chính là: "Tưởng gia, đây là những người quản việc bên dưới tôi, sau này tôi và các anh em đều nghe cô sai bảo."

Nhìn người không thể trông mặt bắt hình dong, ấn tượng tốt của Tưởng Ly về Ấn Túc Bạch lại tăng thêm một bậc. Đừng tưởng anh ta là một người thô lỗ độc ác, nhưng quả thật rất giữ chữ tín, thẳng thắn và dứt khoát.

Hôm nay anh ta chịu dẫn theo những người lo việc của mình đến, cũng có nghĩa là hơn bốn ngàn anh em của anh ta đều cam tâm tình nguyện làm việc cho cô. Sau này Thương Lăng không còn phân biệt người của Đàm Diệu Minh hay người của Ấn Túc Bạch nữa, tất cả đồng tâm hiệp lực, cùng bảo vệ cho sự phát triển của Thương Lăng.

Sau khi mời đám người của Ấn Túc Bạch vào Lâm khách lầu, Tưởng Tiểu Thiên và mọi người cũng xóa bỏ hiềm khích cũ, chủ động rót trà. Sau đó, Tưởng Ly cũng nói rõ việc thu lại Meet và sắp xếp nhân sự sau này ở các địa điểm.

Tất cả các địa điểm đều được thu mua theo giá chiết khấu thị trường, Ấn Túc Bạch nhận được tiền còn Tưởng Ly lấy lại quyền quản lý. Cô không chiếm chút hời nào của Ấn Túc Bạch, khiến anh ta thật sự kính phục.

"Trước kia có một số anh em không có công việc nghiêm chỉnh, tôi đã có sắp xếp. Một bộ phận có thể vào mấy địa bàn của Đàm gia để làm, một bộ phận có thể vào làm trong nhà máy năng lượng mới mở tại Thương Lăng. Có hơi mệt một chút, nhưng chí ít dựa vào sức của mình để kiếm tiền, khi tiêu cũng thoải mái yên tâm hơn." Tưởng Ly nói với Ấn Túc Bạch: "Chúng ta một không phải xã hội đen, hai không phải cường hào ác bá, đừng kéo theo đám anh em rồi hủy hoại nửa đời sau."

Ấn Túc Bạch và mười mấy quản lý nghe xong đều sững người. Rất lâu sau, Ấn Túc Bạch mới có phản ứng, kích động đến co giật cơ mặt lại. Anh ta đứng lên, mười mấy quản lý thấy vậy cũng lần lượt đứng cả.

Ấn Túc Bạch vừa kích động vừa cảm kích Tưởng Ly: "Tưởng gia, tôi thay mặt các anh em cảm ơn ân tình của cô. Từ nay về sau, chúng tôi chỉ làm trâu làm ngựa cho cô!"

Các quản lý khác cũng hành lễ.

Tưởng Ly không ngăn cản họ, lướt mắt nhìn mọi người rồi bình tĩnh nói: "Nếu mọi người đều chịu nghe lời tôi thì tôi có một yêu cầu."

Tất cả đều nhìn Tưởng Ly.

"Từ nay về sau, bất kỳ ai cũng không được phép gọi tôi là Tưởng gia. Mọi người có thể gọi thẳng tên tôi, hoặc kính trọng tôi thì gọi tôi là Tưởng cô nương."

Thu được Ấn Túc Bạch, lấy lại tất cả địa bàn, coi như cô đã có lời với Đàm gia rồi. Thời thế đã khác, Thương Lăng không cần gia nữa, từ nay về sau, cô chính là Tưởng Ly, chỉ là Tưởng Ly.

~Hết chương 387~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 388: Khi Cần Thiết, Anh Quả Nhiên Tàn Nhẫn

Ngoảnh lại đã mấy ngày, "xảy ra chuyện" mà Cảnh Ninh nói trong di động đã lan truyền tới tận Trung Quốc. Nguyên do là vì hai năm gần đây, tập đoàn Skyline cũng có những bước phát triển tốc độ tại thị trường Trung Quốc, cộng thêm việc nhất cử nhất động của tập đoàn Lục Môn ở phía sau đều nhận được sự quan tâm rộng rãi của người dân trong nước.

Sản nghiệp của Lục Môn như hoa nở khắp chốn, mấy năm qua đã đặt trọng tâm hàng đầu vào dự án khai thác gen trong phạm vi công nghệ sinh học, cuối cùng phát triển lớn mạnh, thành lập rất nhiều chuỗi sản nghiệp độc lập cùng sát cánh tiến lên, trong đó tổ công nghệ sinh học nổi tiếng nhất tập hợp tất cả những chuyên viên nghiên cứu hàng đầu thế giới. Mà khi trước người nắm giữ nhánh tổ khoa học này chính là Lục Đông Thâm. Ngoài Lục Đông Thâm ra còn có một người nữa, chính là em trai của Lục Chấn Dương - Lục Chấn Danh.

Sở dĩ phải có hai người phụ trách là vì tổ khoa học ngoài việc nghiên cứu còn phải sản xuất. Lục Đông Thâm phụ trách mảng nghiên cứu, Lục Chấn Danh quản lý chính mảng sản xuất. Hai người họ hợp tác rất tốt, tạo ra không ít lợi nhuận cho Lục Môn.

Nhưng vào ba năm trước, nhà máy sinh học thuộc quyền quản lý của phòng thực nghiệm khoa học này xảy ra sự việc rò rỉ dược khí. Một nửa số dược khí thành phẩm một khi quản lý không tốt thì không khác nào khí độc. Nghe nói có công nhân vì chuyện này mà mất mạng, nhưng chuyện này đã bị Lục Môn thẳng thừng dìm xuống.

Bây giờ chuyện cũ được nhắc lại, chẳng biết người nào đã đẩy nó lên các mặt báo nổi tiếng ở nước ngoài, thậm chí cả danh sách nạn nhân năm đó cũng bị tung hê. Tập đoàn Lục Môn danh tiếng lẫy lừng nhất thời bị những bài viết ấy đả kích. Sự việc không ngừng phát triển và càng lúc càng dữ dội, thậm chí lan truyền tới truyền thông trong nước.

Skyline trực thuộc Lục Môn, dĩ nhiên danh tiếng cũng bị liên lụy. Trên mạng cũng có một đợt rầm rộ. Những lời xuất hiện nhiều nhất trên mạng chính là: Xem mạng người như cỏ rác, định một tay che trời.

Không bao lâu sau khi Tưởng Ly đọc được tin tức này, Lục Môn đã nhanh chóng giải quyết bằng con đường đối ngoại. Lục Chấn Danh triệu tập mở cuộc họp báo, đồng thời công khai thừa nhận sự kiện dược khí bị rò rỉ ba năm trước, cũng gửi lời xin lỗi đến báo chí, đến nạn nhân và người thân trong gia đình các nạn nhân cũng như toàn thể quần chúng, thậm chí tự nhận trách nhiệm từ chức khỏi Hội đồng quản trị của Lục Môn.

Quá nhiều sóng gió dồn dập, sự việc phát triển rồi lại có chuyển biến. Thái độ của Lục Chấn Danh đã chặn họng mọi người, nhưng chẳng mấy chốc, mọi người đã hướng tầm mắt sang Lục Đông Thâm.

Sự kiện chết người ba năm trước có hai người có trách nhiệm. Bây giờ Lục Chấn Danh đã tỏ thái độ rõ ràng, nhưng Lục Đông Thâm thì từ đầu đến cuối không thể hiện gì, chưa nói đến việc công khai xin lỗi. Việc này càng khiến dư luận thêm bất mãn.

Chuyện này được Tưởng Tiểu Thiên kể lại một lượt cho Tưởng Ly với vẻ sinh động như thật.

Lúc ấy Tưởng Ly đang ngồi đọc trà điển, Tưởng Tiểu Thiên ngồi bên cạnh huyên thuyên tía lia. Khi cậu nhắc tới ba chữ "Ba năm trước", động

tác lật trang sách của Tưởng Ly chợt khựng lại. Cô bất chợt nhớ tới câu mà Trần Du nói: Lúc đó người anh ấy đầy máu...

Cô cũng từng hỏi Lục Đông Thâm, khi đó Lục Đông Thâm trả lời rằng là một tai nạn.

Là một tai nạn, hay có liên quan đến sự kiện rò rỉ dược khí ba năm trước?

Tưởng Tiểu Thiên ngồi bên cạnh lại thở vắn than dài: "Em đoán là chuyện này không thể dập xuống được nên Lục Chấn Danh mới rút ra khỏi Hội đồng quản trị. Haizz, chẳng trách tổng giám đốc Lục đến vội vàng đi cũng vội vàng. Chuyện này sao có thể dính líu tới anh ấy chứ? Dương Viễn cũng quay về Mỹ rồi..."

"Gia, chị bảo chuyện Lục Môn hại chết người rồi bí mật giải quyết liệu có thể là thật không?"

Tưởng Ly thu lại mọi cảm xúc, lật tiếp một trang, giọng nói nhạt nhòa: "Tưởng Tiểu Thiên, em rảnh rỗi lắm phải không?"

"Dạ?"

"Nếu rảnh rỗi quá thì mang loại nước uống thay trà qua cho Phù Dung. Nói với chị ấy, mỗi ngày uống ba lần sáng trưa tối, sẽ trị được bệnh lâu ngày."

Tưởng Tiểu Thiên lập tức làm theo.

"Đợi đã." Tưởng Ly gọi giật Tưởng Tiểu Thiên đã chạy ra cửa lại, đầu cũng không ngẩng lên, chỉ bình thản nói một câu: "Lần sau còn dám gọi gia nữa, chị sẽ tính cả nợ cũ lẫn nợ mới với em."

Sau khi đợt khách uống trà cuối cùng rời khỏi Lâm khách lầu, Tưởng Ly liền trở về phòng ngủ. Nghĩ đi nghĩ lại, cô bèn gọi điện thoại cho Trần Du.

"Cô về Thương Lăng làm gia, trước sau có người phục vụ, cuối cùng cũng nhớ tới tình yêu cũ này rồi phải không?" Ngữ khí của Trần Du khá gắt.

Tưởng Ly đi thẳng vào chuyện chính: "Cô từng nói ba năm trước Lục Đông Thâm bị thương rất nặng, vết thương trên người anh ấy là loại vết thương gì?"

Trần Du lấy làm lạ về việc cô bất ngờ hỏi việc ba năm trước, không suy nghĩ gì, trả lời ngay: "Ngoại thương đó, chảy không ít máu, quần áo cũng nhuộm đỏ màu máu, không nhìn ra được màu nguyên bản nữa."

"Cô thử nhớ kỹ lại xem, vết thương của anh ấy có chỗ nào kỳ lạ không?"

"Kỳ lạ sao..." Trần Du lúc này ngồi nghĩ một lúc: "Cô nói như vậy tôi đúng là có nhớ lại một chuyện, là do bố tôi nói. Ông nói vết thương trí mạng của Lục Đông Thâm không nằm ở bên ngoài mà nằm ở bên trong. Tuy rằng vết thương bên ngoài của anh trông rất nghiêm trọng, nhưng trên thực tế nghiêm trọng nhất là tổn thương nội tang, nhưng lại không tìm ra nguyên nhân tổn thương."

"Thế là ý gì?"

Trần Du nói: "Cô cũng hiểu đấy, ngũ tạng của con người tổn thương hoặc là hình thành bệnh trong khoảng thời gian dài, hoặc là hình thành do một tai nạn bất ngờ. Tổn thương nội tạng của Lục Đông Thâm có vẻ giống như hình thành từ sự cố nhưng lại không tìm ra vết thương sự cố tổn hại

đến nội tạng. Vết dao trên người anh ấy cũng không thể tạo thành tổn thương nội tạng. Còn một số vết cào nữa, hình như là do sói tạo thành, nhưng cũng không phải là nguyên nhân tổn thương nội tạng."

Tưởng Ly nhíu mày.

"À đúng rồi, bố tôi còn nói một chuyện rất kỳ lạ." Trần Du lại nói tiếp: "Về lý mà nói vết thương của Lục Đông Thâm rất nghiêm trọng, nói theo lời của bố tôi thì với một vết thương nặng như thế không thể sống quá hai ngày. Nhưng khi chúng tôi phát hiện ra Lục Đông Thâm, anh ấy chí ít cũng đã ở trong rừng hai tuần rồi, hơn nữa trong thời kỳ dùng thuốc, nội tạng của anh ấy hồi phục đặc biệt nhanh, quả thực là kỳ tích."

Thế ư? Thì ra Lục Đông Thâm còn may mắn đến thế?

"Tôi nói này, cô hỏi thẳng Lục Đông Thâm là được rồi mà?" Trần Du đổi giọng: "Định sống chết không qua lại thật đấy à? Hai người không chia tách được đâu, nếu không cô gọi cuộc điện thoại này làm gì? Bây giờ anh ấy đang rơi vào tình cảnh khó khăn, nếu cô vẫn còn yêu anh ấy thì nên tha thứ cho anh ấy."

Lòng Tưởng Ly như bị đá tảng đè nặng vậy, cô thở hắt ra một hơi: "Cô tự lo cho chuyện của mình đi, nghe nói cậu chủ Thai nhà cô dạo này cũng ổn lắm."

Tập đoàn Trường Thịnh khoảng thời gian trước liên tục gặp chuyện, bây giờ cũng không còn phách lối như trước nữa. Có thể là vì tổn thất nặng nề, chỉ còn cách sống kín đáo hơn. Nhưng gần đây, vài ba dự án liên tiếp của Thai Nghiệp Phàm đều vận hành rất thuận lợi và ổn định, nhận được tán dương của không ít người đi trước trong thương trường.

Đã từng là một cậu chủ nhà giàu chơi bời phung phá, cuối cùng cũng vẫn phải gánh vác sự nghiệp của gia đình, gian nan tiến bước, cái giá là đánh mất người thân.

Con người sống trên đời, ai ai cũng giống như luyện rèn qua luồng đao bóng kiếm vậy, có những đạo lý phải đích thân trải nghiệm, nhìn thấy máu rồi mới có thể thấu hiểu.

Trần Du nghe xong câu này có phần ngượng ngập, hắng giọng nói: "Thì cũng chỉ như vậy thôi. Trời ơi, chuyện của tôi có gì mà nói, cô nên suy nghĩ sau này cô thế nào thì hơn."

Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, điều Tưởng Ly nghĩ không phải là sống ra sao, mà cô nghĩ đi nghĩ lại những lời trước sau Trần Du nói, càng nghĩ càng thấy sống lưng lạnh toát.

Quả thật là ngàn cân treo sợi tóc.

Rồi cô lại nhớ tới vết cào mà Trần Du nói.

Thì ra đây chính là nguyên nhân Lục Đông Thâm ăn thịt sói.

Người có vết thương nặng mà vẫn an toàn rút lui khỏi bầy sói, thậm chí ăn được thịt sói để bảo toàn thể lực, đây đâu phải tiềm lực và sự gan dạ một người bình thường có được?

Lục Đông Thâm, khi cần thiết, anh quả nhiên vẫn rất tàn nhẫn.

~Hết chương 388~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 389: Tiễn Biệt

Về đêm, Nhiêu Tôn mang theo rượu tới Lâm khách lầu.

Ai cũng nói thời tiết sau lập xuân giống như mặt của trẻ nhỏ vậy, nói thay đổi là thay đổi, mùa xuân của Thương Lăng chính là như vậy. Mấy hôm trước tuyết còn bay rợp trời, vào phòng cũng phải đốt lò sưởi nóng rực. Vậy mà chỉ sau một cơn mưa xuân, gió về đêm đã ấm áp hơn, nếu ngửi kỹ, trong làn gió đêm ấy còn có một mùi hương hoa mùa xuân thơm nhẹ nhàng.

Lúc không đốt lò sưởi, Tưởng Ly thích đặt một số loại gỗ như gỗ thông hay trắc bạch ra bên ngoài, một là trông rất đẹp, hai là mùi hương của tùng bách tươi mới dài lâu. Thời gian lâu dần, trong phòng thường toát lên một mùi hương tự nhiên và thanh cao.

Phù Dung đã đến Lâm khách lầu trước Nhiêu Tôn từ lâu. Mấy ngày nay cô ấy thường chọn những lúc không có người để qua nói chuyện với Tưởng Ly. Trong lòng Phù Dung, có lẽ luôn tồn tại một chút tự ti.

Đây cũng là nguyên nhân sống chết gì Tưởng Ly cũng phải giành địa bàn về từ tay Ấn Túc Bạch. Trước đó khi bắt gặp Phù Dung ở Meet cô đã rất ngạc nhiên. Meet là nơi những kẻ nhàn rỗi trong xã hội đều có thể tự do ra vào, sao có thể so sánh với Hoàng Thiên? Một nhân vật trụ cột bị Ấn Túc Bạch giữ ở Meet, ép cô ấy múa hát làm vui. Bên dưới có người biết cô ấy, ai nấy đều nói những câu khó nghe: Còn tưởng ở Hoàng Thiên nữa chứ? Nói trắng ra chẳng phải vẫn là gái cao cấp sao?

Trên người Phù Dung chỗ xanh chỗ tím. Về sau Tưởng Ly mới biết, sứ mệnh thật sự của Phù Dung là tiếp Mark. Gã đàn ông sức vóc to cao, hocmorne nam giới trong người lúc nào cũng bừng bừng ấy, mỗi lần đánh thắng trở về, người chịu tội chính là Phù Dung.

Khi hỏi Mark có giống những người đàn ông khác chà đạp cô ấy không, Phù Dung lắc đầu nói: Vậy thì không, Mark là người có khao khát chiếm hữu rất mãnh liệt. Sau khi đi theo hắn, hắn cũng không để chị múa hát làm trò trong Meet nữa. Bình thường, những người đàn ông xung quanh nhìn chị hơi lâu một chút, hắn cũng không hài lòng.

Nghe được câu nói này, Tưởng Ly chợt xao động trong lòng, một suy nghĩ giống như ngọn lửa còn hơi yếu từ từ bùng lên.

Phù Dung ngồi bên cạnh cửa sổ thở dài, trong tay cầm tách nước thay trà mà Tưởng Ly đã pha sẵn, ánh mắt mông lung như phủ sương: "Sau khi Đàm gia gặp chuyện, đám Thanh Chi đã rời khỏi Thương Lăng rồi. Người trẻ tuổi thì đi nơi khác, ai không muốn vật lộn trong nghề này nữa thì đều về quê cả. Khoảng thời gian đó, chị từng nghĩ đến chuyện chết. Tuy rằng trước kia danh tiếng cũng chẳng vẻ vang gì, nhưng sau khi bị đám người của Long Quỷ chà đạp, cuộc sống càng buồn bã hơn. Chị tới Quảng Châu, từng làm việc trong địa bàn của Ấn Túc Bạch, không ngờ thế nào lại bị hắn dẫn về Thương Lăng. Mark là cây hái tiền của hắn. Lúc đó hắn kéo chị và một đám các cô gái lên cho Mark chọn, Mark đã chọn chị..."

"Về con người của Mark, chị cũng không thể nói rõ được. Nói trắng ra thì quan hệ giữa chị và Mark chính là quan hệ giường chiếu, đối xử tốt hay tệ với chị, chị cũng không có tư cách yêu cầu. Loại đàn bà như chị, sống được ngày nào hay ngày ấy thôi."

Khi Tưởng Ly nghe thấy cô ấy nói câu này thì cũng đang quan sát những vết bầm tím khắp người cô ấy. Không phải vết đánh, nói trắng ra là

dấu vết để lại khi đối phương quan hệ quá mạnh bạo. Tưởng Ly cũng chẳng xa lạ gì với chúng. Có mấy lần sau khi say rượu, Lục Đông Thâm cũng không biết nặng nhẹ, hôm sau tỉnh dậy, trên người cô ít nhiều cũng có chỗ tím bầm hoặc đỏ rực.

Cô đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trong cửa hàng lông và da ở chếch đối diện có một bóng dáng vạm vỡ. Hướng của anh ta vừa hay nhìn được sang phía Lâm khách lầu. Sau khi bắt gặp ánh mắt Tưởng Ly, người đàn ông đó lại giả vờ đang lựa đồ.

Phù Dung vẫn đang huyên thuyên không dứt, hồi tưởng lại quãng thời gian còn Đàm gia nên không nhìn về phía này. Tưởng Ly quay về, suy nghĩ nhỏ bé ban nãy càng trở nên sắc nét.

"Con người không thể quay đầu nhìn lại quá khứ." Tưởng Ly nói: "Bây giờ chị về Hoàng Thiên cũng rất tốt. Bây giờ Hoàng Thiên đã mở cửa làm ăn đàng hoàng. Nhưng dù sao quá khứ vẫn còn đó, người ra người vào đều là những kẻ giàu có sang trọng. Chị có kinh nghiệm làm ở Hoàng Thiên, giỏi đối phó với mấy kẻ đó. Có chị giúp đỡ Ngũ ca cùng quản lý Hoàng Thiên, em cũng yên tâm."

Sao Phù Dung không hiểu Tưởng Ly đang cố tìm cách giúp mình tìm một con đường sau này ổn định và vững vàng? Dĩ nhiên trong lòng cô ấy rất cảm kích, nhưng cũng hiểu Tưởng Ly là người không thích nghe lời cảm ơn, nên đành giữ lại phần cảm kích này trong lòng, chỉ đợi sau này có cơ hội báo đáp.

"Phù Dung, em hỏi chị, sau khi chị về Hoàng Thiên, Mark có qua làm phiền chị không?"

Phù Dung lắc đầu: "Đúng là có gọi điện thoại mấy lần, bắt máy lên thì lại không nói gì."

"Chị không nhớ anh ta?" Tưởng Ly bất ngờ hỏi câu này.

Làm Phù Dung bất ngờ run cả tay, nước bắn ra ngoài không ít.

"Tưởng Ly! Em muốn chết hả, câu hỏi đáng đánh như vậy mà em cũng hỏi ra được! Sao chị có thể nhớ anh ta? Em có thể kéo chị ra khỏi bàn tay anh ta, chị thật sự nằm mơ cũng cười."

Đây mới là Phù Dung, thẳng thắn chân thật, lúc giận dữ làm nũng lại chỉ mặt gọi tên của cô ra. Tưởng Ly cảm thấy, vẫn nhìn thấy một Phù Dung như vậy quen mắt hơn.

Cô lại đánh mắt nhìn sang cửa hàng bên đường, người đàn ông đó vẫn mải miết nhìn về phía này, không ngờ lại bắt gặp ánh mắt Tưởng Ly, bất ngờ run tay, miếng da trong tay liền rơi xuống đất. Ông chủ xót hàng vội vàng nhặt lên phủi bụi, người đàn ông kia liên tục xin lỗi.

Tưởng Ly mím môi cười khẽ, nói một câu đầy ý tứ: "Chị không nhớ người ta, nhưng người ta thì chưa chắc."

Khi Nhiêu Tôn tới, Tưởng Ly và Phù Dung đã nói chuyện gần xong. Thấy Nhiêu Tôn, Phù Dung cũng đứng lên ra về, thậm chí chào hỏi còn không buồn nói.

Ấn tượng của Phù Dung về Nhiêu Tôn chung quy vẫn dừng lại tại cái hôm ở Hoàng Thiên, thế nên rất sợ anh, dĩ nhiên không dám ở lại lâu. Trước khi ra cửa, cô ấy còn kéo Tưởng Ly qua, hạ thấp giọng nói: Thật ra dù là Nhiêu Tôn hay Lục Đông Thâm, họ đều là một loại người. Tính cách của em phóng khoáng, không thích bó buộc, vẫn không nên quá gần gũi với họ là hơn.

Khi cô quay vào, Nhiêu Tôn đã sắp xong chén rượu.

Mùi rượu rất thơm, nồng nàn đậm đà. Tưởng Ly vẫn luôn tin rằng, loại rượu có thể làm hài lòng cái miệng của Nhiêu Tôn, đều là rượu ngon. Anh lại mang đến vài món nhắm, nhìn hình thức bên ngoài đúng là rất khá, thành công làm Tưởng Ly thèm thuồng.

"Cứ để một người mãi mãi sợ anh như vậy có ổn không?" Tưởng Ly ngồi xuống, lau qua tay rồi vội vàng cầm ly lên nhấp một ngụm rượu ngon.

Nhiêu Tôn đưa đũa cho cô: "Anh tính toán làm gì với một cô gái? Thích nghĩ thế nào thì nghĩ."

Tưởng Ly bĩu môi, chiếc đũa trong tay chỉ về bàn tiệc rượu đầy ắp: "Sao hôm nay lại có nhã hứng thế này?"

Nhiêu Tôn nói: "Cũng chẳng phải nhã hứng gì, chẳng phải em thèm rượu bên ngoài sao? Anh bảo người mang một ít đến. Ngoài ra, anh sắp phải đi nước ngoài rồi, nhanh cũng mười ngày mà lâu thì cả tháng, coi như để em tiễn anh."

"Ra nước ngoài?" Tưởng Ly tỉ mỉ ngâm cứu mấy chữ này: "Dương Viễn đi rồi, anh cũng đi?"

Nhiêu Tôn với tư cách là người quản lý Hoa Lực, việc bay đi khắp nơi là chuyện cơm bữa. Quãng thời gian sống ở Thương Lăng này của anh coi như đã là kỳ tích rồi. Về lý mà nói, Tưởng Ly chẳng qua để tâm, nhưng hôm nay cô cứ cảm thấy có chuyện gì đó.

Nhiêu Tôn ngẫm ra được ý tứ phía sau của cô, bật cười, nói thẳng: "Dương Viễn bay đi là đi theo Lục Đông Thâm. Anh thì khác, ở bên châu Âu có một dự án hợp tác kéo dài một thời gian rồi, anh phải đích thân bay qua ký kết."

Thì ra...

Tưởng Ly không nói gì, chỉ cúi đầu uống rượu.

"Rượu này bốc chậm đấy, em uống từ từ thôi." Nhiêu Tôn nhắc nhở.

Đúng là bốc chậm, một người uống được như Tưởng cô nương mà sau vài cốc xuống bụng, đầu óc đã hơi quay cuồng. Cũng may Nhiêu Tôn liên tục bắt cô ăn thêm, nếu không bụng rỗng càng nhanh say.

Trong mơ màng, cô nghe thấy Nhiêu Tôn lẩm bẩm: "Bình thường không ăn uống cho tử tế, lừa em ăn một bữa có dễ dàng không? Còn phải bỏ ra hơn chục ngàn mua rượu ngon."

Tưởng Ly vừa ăn vừa cười, thật ra bên trong đang rất ấm áp...

~Hết chương 389~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 390: Lừa Mình Lừa Người

Vì có rượu ngon, Tưởng Ly thật sự ăn không ít, cả bàn thức ăn ngon cũng không còn lại gì. Nhiêu Tôn ở bên cạnh nói cô: Bình thường là người ăn ngon miệng nhất, giờ thì hay rồi, càng sống càng thụt lùi.

Nhiêu Tôn không uống bao nhiêu rượu, thế nên nói chuyện vừa không nể tình vừa rất tỉnh táo.

Rượu ngon đã chạm đáy, chỉ còn lại một ly trong tay. Trước mắt Tưởng Ly có bóng người chồng lên nhau, cười không ngừng được. Nhiêu Tôn thấy vậy, đứng lên tiến tới, ngồi xuống bên cạnh cô, thở dài: "Lúc anh không ở Thương Lăng, em an phận một chút. Đám Răng trắng anh đã dặn dò xong xuôi rồi, cũng để lại một vài người, có họ trông chừng em anh cũng yên tâm. Ngoài ra, Ấn Túc Bạch nói gì thì nói cũng là người mới thu nhận về, có thể chuyên tâm làm việc cho mình hay không còn chưa chắc. Em phải cẩn trọng một chút, đừng bạ ai cũng tin."

"Ừm." Tưởng Ly nhấp từng chút rượu trong ly.

Nhiêu Tôn quay đầu nhìn cô. Gò má ửng hồng, đôi mắt vốn đen láy giờ có chút mơ màng, khiến người ta xao xuyến. Anh không kìm được lòng mình, vòng tay kéo cô qua, để cô dựa vào lòng mình.

Tưởng Ly không giãy giụa, cứ để mặc anh ôm mình như vậy.

Nhiêu Tôn lòng đầy ắp, tuy rằng chưa uống say, nhưng giây phút này cũng lâng lâng như đã say vậy. Anh nghĩ tới không ít chuyện, nghĩ tới

những ngày xưa, nghĩ tới chuyện nếu không có Tả Thời, phải chăng cô đã sớm là của anh.

"Hạ Hạ..." Anh lẩm bẩm tên cô: "Chúng ta có thể nào đến với nhau không?"

Lúc này Tưởng Ly cũng đã uống hết rượu trong ly, tay cầm cốc không, ngước mặt lên nhìn anh.

Nhiêu Tôn cũng quay mặt qua.

Như thế, khuôn mặt của hai người càng cách nhau gần hơn, hơi thở của cả hai quấn bện vào nhau.

Dáng vẻ của cô khi say rất đẹp, trong đôi mắt như chứa cả dòng sông ngân hà, đẹp tới mức có thể nhìn thấy cả vũ trụ hồng hoang.

Nhưng Nhiêu Tôn cảm thấy, khi cô hơi say là lúc khiến người ta thương xót nhất. Sự yếu đuối của cô, sự dịu dàng của cô đều thể hiện hết ra ngoài, chứ không cách biệt người ta cả ngàn dặm như khi tỉnh táo.

Anh không kìm được lòng, cúi mặt xuống.

Tưởng Ly không né tránh.

Bờ môi anh rơi xuống lọn tóc của cô, anh hít hà mùi hương trên mái tóc cô, cơ thể cô, trong người chảy một thứ gì đó rất dịu dàng, lại có một dục vọng quen thuộc rục rịch muốn bộc phát. Thế là nụ hôn của anh liền trượt xuống, từ trán tới khóe mắt, đầu mày, sống mũi...

Khi sắp chạm tới môi cô, Tưởng Ly khẽ lên tiếng: "Tình cảnh hiện tại của Lục Đông Thâm rất khó phải không?"

Môi của Nhiêu Tôn và môi cô chỉ cách nhau một chút xíu, thậm chí có thể cảm nhận được nhiệt độ trên đôi môi của nhau. Cứ thế khựng lại, hai người bốn mắt nhìn nhau rất lâu, Nhiêu Tôn mới "hả" một tiếng.

Anh ngẩng lên, nhìn Tưởng Ly có vẻ như đang cười khổ: "Không phải chứ? Anh đang nói chuyện hai chúng ta."

Tưởng Ly ngồi dậy khỏi lòng anh, đặt chiếc cốc lên bàn, cả người uể oải dựa vào lưng ghế sofa rồi nhìn anh: "Lục Đông Thâm có thể dụ anh tới Thương Lăng, mục đích chẳng phải là bảo vệ cho em chu toàn sao? Em hỏi thăm anh chuyện của Lục Đông Thâm chẳng phải là quá bình thường sao?"

Nhiêu Tôn ngượng ngập.

"Anh được người nhờ vả, bây giờ lại nảy sinh ý đồ đào góc tường nhà bạn, có phải không hay lắm không?" Tưởng Ly cười.

Sắc mặt Nhiêu Tôn càng lúc càng khó coi, rất lâu sau mới bực bội nói: "Em quả nhiên là giả vờ hồ đồ tới tận lúc này."

"Tưởng Tiểu Thiên, anh và Dương Viễn chẳng phải đều là những người Lục Đông Thâm đã tốn nhiều tâm huyết để lôi kéo sao?" Tưởng Ly uống rượu, tâm tư cũng rộng mở hơn, rất nhiều lời khi tỉnh táo không muốn nói giờ đều công khai hết cả.

Anh tới Thương Lăng, thuần túy là vì em, chứ không phải nể mặt Lục Đông Thâm." Nhiêu Tôn nhìn cô: "Thế nên, không thể nói là đào góc tường. Em đã lấy Lục Đông Thâm đâu, vì sao anh không thể theo đuổi em?"

Tưởng Ly không lên tiếng, giơ tay day huyệt thái dương, ánh mắt chợt chuyển ra phía sau lưng Nhiêu Tôn, tỏ vẻ bất ngờ: "Nguyễn Kỳ? Cô tới Thương Lăng rồi sao?"

Sắc mặt Nhiêu Tôn cứng lại, anh lập tức quay đầu.

Sau lưng cả bóng ma cũng không hề có.

Bên tai là tiếng cười khanh khách của Tưởng Ly.

Anh quay đầu lại, mím môi nhìn cô chằm chằm. Cô cười nghiêng cười ngả, chỉ tay vào anh: "Anh theo đuổi em? Vậy Nguyễn Kỳ phải làm sao? Vừa nhìn đã biết anh để ý tới người ta, bám theo em làm gì?"

Câu nói này khiến Nhiêu Tôn nhất thời khó xử. Đối với Nguyễn Kỳ, thật ra bình thường không có việc gì làm đôi nghĩ anh cũng nhớ về. Nếu nói anh yêu cô ấy đến mức nào thì tạm thời anh không dễ phán đoán. Nhưng cô ấy không ở bên, anh thường hay nhớ về cô ấy, cứ nhớ là tâm trạng lại bực dọc, cứ cảm thấy một cô gái đang yên đang lành biến mất như thế, chẳng phải vì mình hay sao?

Có khó xử thì sẽ có ngượng ngập, Nhiêu Tôn là một người đàn ông ưa sĩ diện như vậy, bây giờ bao nhiêu tâm tư giấu kín vỡ tan nát ra trước mặt Tưởng Ly, nhất thời thẹn quá hóa giận. Anh đứng dậy sấn tới trước, bàn tay như cái kìm kéo giật Tưởng Ly lại, tập trung tấn công vào chỗ ngứa của cô: "Gan to quá nhỉ? Dám trêu đùa anh!"

Chỗ buồn của Tưởng Ly nắm ở eo, ở cổ, Nhiêu Tôn tay trên tay dưới, cô cười tưởng ngất phải né tránh, cuối cùng đành liên tục cầu xin, bấy giờ Nhiêu Tôn mới buông tha.

Nhìn cô một lúc lâu, cuối cùng anh thở dài ôm cô vào lòng.

Tưởng Ly giãy giụa, Nhiêu Tôn nói: "Để anh ôm em một lúc đi."

Cô không động đậy, vì ban nãy cười đến tắt thở rồi.

Tất cả đều yên tĩnh trở lại.

Rất lâu sau, Nhiêu Tôn nói: "Em tưởng em quay về Thương Lăng là sung sướng thoải mái sao? Nếu trong lòng cứ mãi chứa một người, thì đi tới đâu cũng không còn tự do nữa. Hạ Hạ, em không quên được anh ta, vậy thì đi tìm anh ta đi. Nếu thật lòng muốn quên vậy thì phải nhìn hết về phía trước. Trên đời này đâu phải chỉ có Lục Đông Thâm, rồi cũng sẽ có một người có thể cùng em đi hết đời này."

Tưởng Ly cố nhịn cơn tức ngực, đẩy Nhiêu Tôn ra: "Không có tình yêu thì chết sao? Em cảm thấy bây giờ em rất ổn. Em đã nói rõ ràng với Lục Đông Thâm rồi, từ nay về sau, ai đi đường nấy, không ai cản trở ai."

Nói xong lời này, cô thấy Nhiêu Tôn định lên tiếng lập tức giơ tay ngăn cản: "Nhưng mà, cho dù em có tiếp tục tìm cũng sẽ không tìm anh. Chúng ta không thể nào đâu, làm bạn bè là tốt nhất."

Nhiêu Tôn tổn thương: "Có cần phải vậy không? Anh có điểm nào không bằng Lục Đông Thâm? Ở trong lòng em anh không có một chút vị trí nào sao?"

"Có." Tưởng Ly nghiêm túc nói: "Vì chuyện của Tả Thời, em từng sợ anh, từng oán anh. Nhưng ở trong lòng em, anh từ đầu tới cuối vẫn luôn là người bạn quan trọng nhất trong cuộc đời em. Nhiêu Tôn, trên đời không chỉ có tình yêu đáng quý, còn có tình bạn. Em không giỏi chuyện yêu đương, cũng không tự tin gì đối với chuyện yêu đương. Nhưng đối với tình bạn và bạn bè, em vẫn nắm khá chắc."

Nhiêu Tôn phì cười, rất lâu sau mới nói: "Nói cả ngàn vạn câu em vẫn không quên được anh ta. Thế nên mới không cho người bên cạnh cơ hội."

Tưởng Ly cầm chai rượu không qua, tham lam ngửi mùi rượu thơm bên trong: "Ai nói vậy? Em và Lục Đông Thâm đã không còn đường đi nữa, chi bằng ai đi đường nấy."

"Đừng ngửi nữa, ngày mai anh bảo người mang mấy chai qua cho em." Nhiêu Tôn giật lấy chai rượu trong tay cô: "Em ấy à, anh là người hiểu nhất, mạnh miệng yếu lòng. Tới một ngày Lục Đông Thâm thật sự cần em, em vẫn cứ bình thản thế này sao?"

"Em còn có thể xưng anh em với anh, còn anh ấy đến bạn cũng không phải, vì sao em phải lao tâm khổ tứ vì một người bình thường?"

Nhiêu Tôn nhìn cô chằm chằm, phá lên cười.

Cười đến độ Tưởng Ly gượng gao, vớ lấy chỗ lạc trên bàn ném vào anh. Anh nghiêng đầu né tránh, nhìn cô nói: "Vậy thì anh tặng em bốn chữ."

"Chữ gì?" Từ miệng anh thì nói ra được chữ gì tử tế."

Đúng là không có gì tử tế, chỉ nghe Nhiêu Tôn chậm rãi nói: "Lừa mình lừa người."

~Hết chương 390~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 391: Theo Đuổi Tới Khi Cô Ấy Không Còn Sức Chạy Thì Thôi

Khoảng thời gian này sức khỏe của Lục Chấn Dương rất thất thường, càng ngày ăn được càng ít. Mỗi lần gặp Lục Đông Thâm, quản gia đều nói ông Lục bảo đắng miệng, ăn thứ gì cũng không thấy ngon miệng, thế nên Lục Đông Thâm đã cất công tới phố người Hoa một chuyến, tìm cửa hàng cổ "Túy Đào Nguyên". Đầu bếp trong này rất giỏi các món Quảng Đông, cũng là khẩu vị mà Lục Chấn Dương thích ăn nhất.

Trong lúc sắp đồ ăn, quản gia nói với Lục Đông Thâm: Khoảng thời gian này liên tục có không ít người đến, trên danh nghĩa là thăm nom sức khỏe ông Lục, thực tế là muốn thăm dò tin tức, đều bị tôi chặn ngoài cửa lớn, ngoại trừ ngài Ellison.

Lục Môn xáo trộn.

Nhất là trong thời điểm hiện tại khi dự án công nghệ gen đang ầm ĩ chưa từng thấy. Tất cả mọi người đều đả kích Lục Đông Thâm, ép anh ra mặt xin lỗi, mỗi câu mỗi chữ đều đâm thẳng vào tim, muốn giết người trong vô hình.

Khi Lục Đông Thâm bước vào phòng khách, Charles Ellison đã nói chuyện với Lục Chấn Dương được một lúc rồi. Lục Chấn Dương nằm tựa lưng vào ghế dài, trên người đắp một chiếc chăn lông cừu mỏng màu trắng, sắc mặt vẫn khá ổn.

Charles Ellison đang pha trà, động tác có phần vụng về. Ông ta rất si mê nghệ thuật trà Trung Quốc, tiếc rằng tay chân lại không khéo léo. Dù Lục Chấn Dương có đích thân đào tạo, ông ta vẫn quên hết bước nọ đến bước kia. Chẳng trách mỗi lần nói chuyện về khả năng trà đạo của Charles Ellison, Lục Chấn Dương đều nói bao nhiêu thông minh ông ấy đã dồn hết vào chuyện làm ăn thương trường rồi.

Hai người ngồi nhìn ra cửa sổ.

Bên ngoài là một trời phồn hoa.

Xuyên qua phồn hoa chính là một sân golf rộng lớn ngút tầm mắt, cỏ mọc xanh rì, có công nhân đang dọn dẹp cắt cỏ.

Ngửi thấy mùi trà thơm, Lục Đông Thâm tưởng như mình đang trở lại Lâm khách lầu.

Thương Lăng bình yên, đó là sự yên bình đích thực, hoàn toàn khác với biệt thự nhà họ Lục. Nơi đây cũng coi như là bình yên, nhưng nếu xé bỏ lớp mặt nạ bên ngoài, thứ phải đối mặt luôn là mưa máu gió tanh.

Charles Ellison đang lo lắng tình hình trước mắt, không chỉ ông ấy, vài cổ đông khác đứng về phía Lục Đông Thâm cũng đều lo lắng cả.

"Dù gì đi nữa cũng không thể ra mặt." Charles Ellison tỏ thái độ kiên quyết: "Không thể nhận sai, không được xin lỗi, bằng không cháu biết rất rõ hậu quả sẽ là gì."

Lục Đông Thâm đón lấy tách trà trên tay ông ấy, rửa lại trà rồi pha lại, động tác thuần thục thành một chuỗi liên tục.

Sao anh lại không rõ hậu quả là gì?

Dự án công nghệ gen mới khởi đầu nhưng có rất nhiều tranh cãi trong việc chọn người phụ trách, đúng lúc này chuyện nhà máy sinh học ba năm trước lại bị tung ra.

Lục Chấn Danh ra mặt xinb lỗi thậm chí chủ động rút lui khỏi Hội đồng quản trị, trông có vẻ như để tâm tới đại cục, biết lỗi nhận lỗi, nhưng thực chất là lòng dạ hiểm ác, là muốn dồn hết mọi mâu thuẫn về phía Lục Đông Thâm.

Xảy ra án mạng, tuy chỉ nói một câu xin lỗi bâng quơ chẳng đủ để khiến dư luận bớt phẫn nộ, nhưng đối với một người từ đầu tới cuối vẫn không ra mặt nhận sai lại càng đáng hận hơn.

Lúc này một khi Lục Đông Thâm ra mặt thì trừ phi cũng giống như Lục Chấn Danh vậy, thừa nhận sai lầm, công khai xin lỗi sau đó một lần nữa rút lui khỏi mọi vị trí trong Lục Môn, thậm chí ra khỏi Hội đồng quản trị, như vậy mới có thể làm dịu cơn bão táp này.

Nhưng làm như vậy rồi thì Lục Đông Thâm sẽ đánh mất tư cách giành giật vị trí người chịu trách nhiệm dự án công nghệ gen, người ở vào thế ngư ông được lợi chính là Lục Khởi Bạch.

"Nước cờ này của cha con Lục Chấn Danh quả là cao tay." Lục Chấn Dương đón lấy tách trà Lục Đông Thâm đưa, mở nắp thổi thổi cho nguội bớt.

"Giải quyết tận gốc, hy sinh Lục Chấn Danh để bảo vệ Lục Khởi Bạch, cha con nhà đó quả thật tàn nhẫn."

Chuyện này, thật ra người trong cuộc đều có thể nhìn ra rõ ràng, có điều lợi dụng người khác làm nòng súng, thường như vậy ngược lại càng dễ dàng đạt được mục đích.

Lục Đông Thâm lại rót thêm một tách trà cho Charles Ellison, cười khẽ: "Chú hai thật sự đề cao cháu rồi."

Charles Ellison đón lấy tách trà, nhíu mày trầm tư: "Chuyện này đã không thể chậm trễ được nữa, cháu phải nghĩ cách đối phó mới được, dù sao thì trong Hội đồng quản trị vẫn còn một số cổ đông chỉ nhìn vào lợi ích."

Charles Ellison nói không sai. Hội đồng quản trị Lục Môn như đầm rồng hang hổ. Ngoài những cổ đông kỳ cựu ra, có không ít cổ đông mới gia nhập chỉ quan tâm tới ví tiền của mình. Thế nên, trước mắt trong cục diện mà Lục Khởi Bạch chiếm thế thượng phong, những cổ đông ủng hộ Lục Đông Thâm giờ quay sang ủng hộ Lục Khởi Bạch là chuyện rất bình thường.

Sau khi Charles Ellison đi khỏi, chỉ còn lại Lục Chấn Dương và Lục Đông Thâm.

Lục Chấn Dương nhấp một ngụm trà: "Hôm qua trợ lý của Nam Thâm gọi điện thoại tới nói, sau khi Nam Thâm kết thúc buổi biểu diễn có nhận được một bưu kiện uy hiếp, bên trong toàn là những thứ rùng rợn bẩn thỉu, còn viết mấy lời độc ác trù ẻo nhà họ Lục."

Lục Đông Thâm tự rót trà cho mình: "Con đã làm liên lụy tới nó rồi."

"Đâu phải con không hiểu tính cách của em mình, có khi nào nó để tâm tới mấy chuyện đó đâu?" Lục Chấn Dương khẽ nói: "Bố chỉ muốn nói với con rằng, con là con trưởng của nhà họ Lục. Dù con có ngồi lên chiếc ghế quyền lực hay không, thì con cũng là cái gai trong mắt người khác. Sinh ra trong nhà họ Lục là không được làm theo ý mình. Ngồi được lên, con còn có thể có khả năng bảo vệ người mà con muốn bảo vệ. Còn không ngồi lên được, bản thân còn khó giữ, nói chi tới quan tâm người khác. Đằng sau

những lợi ích khổng lồ là sự đánh mất lương tâm. Hôm nay Lục Khởi Bạch có thể hy sinh bố mình, ngày mai nó cũng có thể vì quyền thế mà hai tay dính máu."

"Những điều bố nói con đều hiểu." Lục Đông Thâm ngữ khí nhạt nhòa: "Cha nào thì con nấy. Ba năm trước chú hai tàn nhẫn ra tay với con. Ba năm sau, con của ông ta bắt chước làm theo là chuyện bình thường."

"Đây là một con đường không có đường về, có trách thì trách con đầu thai nhầm nhà, sinh ra trong nhà họ Lục." Lục Chấn Dương bày ra vẻ mặt mệt mỏi rã rời: "Cô Hạ hận con rồi phải không?"

Đây là lần đầu tiên kể từ khi hai người họ chia tay, Lục Chấn Dương nhắc tới Hạ Trú. Bàn tay Lục Đông Thâm đang cầm tách trà chợt khựng lại, nhưng cũng bình thường lại rất nhanh, khi lên tiếng, giọng anh hơi chua xót: "Có lẽ vậy."

"Thế nên, con sớm đã biết cô ấy sẽ không phản bội con?"

"Vâng." Lục Đông Thâm nhẹ nhàng nói: "Con tin cô ấy, bất kỳ ai cũng có thể phản bội con, duy chỉ có cô ấy là không."

Lục Chấn Dương gật đầu: "Lúc đó bố đã nghe Cận Nghiêm nói rồi, cũng từng nghi ngại. Về sau mẹ con nói với bố một chuyện, bố mới hiểu lúc đó cô Hạ đã chịu bao nhiêu ấm ức."

Lục Đông Thâm ngước mắt nhìn ông: "Chuyện gì ạ?"

"Mẹ con từng tới tìm cô ấy." Lục Chấn Dương nói: "Biết rõ không thể khuyên cô ấy ra đi nhưng vẫn tới tìm, sự thật là mẹ con muốn Hạ Trú nói hết mọi chuyện. Kết quả cô gái ấy quá chân thành, cũng quả thật rộng rãi phóng khoáng. Cô ấy đã nói với mẹ con điểm trí mạng của mình. Như vậy, coi như cô ấy đã chủ động giao điểm yếu của mình vào tay mẹ con?"

"Điểm trí mạng?"

"Mẹ con đã hứa với Hạ Trú, tuyệt đối không tiết lộ điểm yếu của cô ấy nửa lời. Thế nên điểm yếu đó là gì bố cũng không rõ, nhưng bố đoán là có liên quan tới khứu giác của cô ấy. Lúc đó chuyện của con và Hạ Trú ầm ĩ khắp nơi. Mẹ con về nói với bố, Hạ Trú sẽ không phải là người bán đứng con."

Bàn tay Lục Đông Thâm siết chặt tay trà, nhớ lại những cuộc đối thoại trước kia của họ.

"Bà chỉ muốn một lời hứa của em?"

"Đương nhiên, lẽ nào anh nghĩ mẹ anh còn có thể bắt em ký cam kết sinh tử gì đó sao?"

Lục Đông Thâm bỗng cảm thấy vết thương trên ngực lại nhói đau. Trên thực tế, cô đúng là đã ký cam kết sinh tử, chỉ vì yêu anh.

Anh bất chợt nhớ tới lúc ở phòng hội nghị, khứu giác của cô hình như thật sự có vấn đề, trái tim Lục Đông Thâm thắt lại, một nỗi đau khó mà diễn tả cứ từ từ lan ra như sóng.

Qua một lúc rất lâu, anh mới lên tiếng: "Bố, con muốn lấy cô ấy. Ngoài cô ấy ra, không ai có tư cách làm dâu trưởng của Lục Môn."

Lục Chấn Dương bật cười: "Bên ngoài có biết bao cô gái nhào về phía con, đó là vì họ không biết vũng nước Lục Môn này sâu đến mức nào. Ai đó thật sự hiểu rõ, bố nghĩ sẽ chẳng mấy người dám làm vợ con đâu. Thật ra cả bố và mẹ con đều rất quý cô gái Hạ Trú đó. Cô ấy quả cảm, phóng khoáng, quan trọng hơn là rất thông minh, cũng chỉ có những cô gái như vậy mới có gan bước vào Lục Môn. Có điều..."

Lục Đông Thâm ngước mắt nhìn ông.

Lục Chấn Dương thở dài: "Chỉ có điều bố nghe nói trong buổi họp báo cô ấy đã rất quyết tâm và tuyệt tình. Nghĩ lại cũng chẳng có mấy cô gái dám tự cầm dao đâm mình. Không cần biết lúc đó cô ấy có lòng giúp con, nhưng oán trách con là điều chắc chắn. Càng là người sống phóng khoáng sẽ càng yêu hận rõ ràng. Sau này, cô ấy cũng chưa chắc là người con muốn cưới là sẽ chịu đâu."

Lục Đông Thâm rót thêm trà cho Lục Chấn Dương, ngữ khí kiên quyết: "Tiếp tục theo đuổi, theo đuổi tới khi cô ấy kiệt sức thì thôi."

~Hết chương 391~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 392: Tịch Sơn*

*Ngọn núi yên tĩnh, vắng vẻ, hịu quạnh.

Không biết Nguyễn Kỳ đã chuyển bao nhiêu tuyến xe, cuối cùng cho một lão nông bản địa một ít tiền, ngồi xe bò của nhà ông ấy, vượt qua quãng đường đầy ổ gà và bùn đất mới lên được huyện.

Nói là huyện nhưng không lớn.

Gặp đúng ngày họp chợ ở đây nên không khí rất náo nhiệt.

Theo lão nông cho đi nhờ xe nói, chợ này họp hai tháng một lần, thế nên những món đồ được mang ra bán hay những món đồ được mua đều mang tới từ tám thôn trong vòng chục dặm trở lại đây. Có những thôn cách huyện rất xa, không có phương tiện đi lại nào chỉ có thể đi bộ, một chuyến phải lặn lội đường rừng đường núi mấy ngày mới có thể tới được.

Xe bò đi tới cửa chợ thì không đi được nữa.

Gọi là phiên chợ nhưng cũng không phải kiểu chợ chính quy. Một con đường nhỏ vốn dĩ chỉ vừa một làn xe đi lúc này bày đầy hai sạp hàng hai bên. Có người thì kê thành quầy hàng, có người thẳng thừng trải một tấm vải hoa ra giữa đất. Cũng có người dựng cả rạp, chen chen chúc chúc nhìn không thấy được điểm tận cùng. Hai bên cũng có một số cửa hàng, người ra người vào chen qua chen lại. Các chủ cửa hàng cũng đã quen với hiện tượng này, nghĩ bụng cũng là một dịp mọi người mua bán sôi nổi nên nhắm một mắt, mở một mắt bỏ qua.

Đầu người lố nhố, tiếng la ó, tiếng mặc cả kì kèo xôn xao tấp nập.

Nguyễn Kỳ bảo người đánh xe bò ra về, còn mình đi bộ vào trong.

Trong phiên chợ có rất nhiều người dân tộc thiểu số, mặc những bộ trang phục lạ lẫm, nói những thứ tiếng trời Nam đất Bắc mà cô nghe không hiểu. Khi nhìn xuống những thứ bán trên sạp hàng cũng đặc sắc đủ loại, có thứ gọi được tên, có thứ chẳng biết là gì.

Theo địa chỉ đưa ra, cửa hàng thuốc mà Nguyễn Kỳ cần tìm nằm ở đầu con đường này, ắt phải đi xuyên qua đám đông.

Nguyễn Kỳ nhập gia tùy tục, thay lên người một chiếc váy bình thường nhất. Khi đi xuyên qua con đường nhỏ cũng không đến mức gây chú ý. Cả con đường trông có vẻ dài và chật chội nhưng đi một lúc thì cũng sắp tới nơi.

Cô là người cung cấp nguyên liệu, quá trình làm việc chính là lên đơn nguyên liệu cho khách rồi tới các thôn làng hoặc cửa hàng có bán để mua về. Chẳng qua là chân trung gian chạy ở giữa, nhưng cũng lại các khác trung gian mua bán, trong tay cô có nguồn nguyên liệu phong phú, có những thứ người khác liên lạc không được, tìm đến cô là không thành vấn đề.

Thế nên, tính chất công việc của cô và Hạ Trú rất khác nhau.

Hạ Trú không chỉ phát hiện nguyên liệu, đa phần là dùng nguyên liệu để chế tác. Còn cô chỉ phụ trách thu thập thành phẩm, hơn nữa còn có tính mục đích. Vì vậy, khi đi trên con đường qua phiên chợ này, Nguyễn Kỳ liền nghĩ: Nếu đổi lại là Hạ Trú đi vào đây, thì chắc chắn cô ấy sẽ mất cả sáng ở trong này. Ở trong mắt Hạ Trú, cao tới bầu không khí, thấp tới mặt

đất, chắc là thứ gì cũng có thể được cô ấy lợi dụng làm nguyên liệu tạo mùi.

Nhớ tới Hạ Trú, cô liền nghĩ tới Nhiêu Tôn.

Lồng ngực Nguyễn Kỳ nhói đau, cái tên này giống như gai đâm vào trái tim cô, không nhổ ra được, mỗi lần nhớ lại là một lần đau. Có lúc đêm nằm mơ, cô luôn nghĩ tới câu nói đó của Nhiêu Tôn: Tôi không muốn lừa cô, trong lòng tôi, Hạ Trú vẫn là quan trọng nhất.

Yêu Nhiêu Tôn từ lúc nào cô chẳng thể nói rõ, chỉ biết rõ khi quyết tâm ra đi cũng là khi đau đến đầm đìa máu. Giống như phải lột một lớp da, cắt một chiếc gân vậy.

Nhiêu Tôn gọi điện thoại tới, cô không bắt máy.

Nhận máy thì nói gì đây? Giả vờ giả tảng hỏi han một người đàn ông đã biết rõ là không yêu mình? Hay coi như chưa hề xảy ra chuyện gì cả? Cô không làm được, về sau thì thẳng thừng tắt máy, về sau nữa thì đổi sim.

Cô muốn thử quên đi một người, cho dù quá trình này rất vất vả.

Nơi Nguyễn Kỳ muốn tìm là một hiệu dược liệu đã có thâm niên nhiều năm. Khi gần hết chợ phiên, đến đoạn rẽ là nhìn thấy một cửa hàng cắm cờ vải đỏ. Lá cờ cũng dùng nhiều năm rồi, bám bụi, bám dầu mỡ. Khi gió thổi qua, bên trên thấp thoáng nhìn thấy một chữ "Dược".

Hiệu dược liệu khác với các hiệu thuốc Trung y bình thường. Hiệu dược liệu này chỉ cung cấp dược liệu, không cung cấp thuốc thành phẩm, cũng coi như là một nơi cung cấp hàng trung y.

Cô đã liên lạc với trưởng quầy từ sớm. Người này họ Vương, trong nhà nhiều đời làm nguyên dược liệu. Rất nhiều ngọn núi xung quanh đây đã

cung ứng cho tổ tiên nhiều đời của họ. Thấy cô đến, trưởng quầy Vương vội vàng từ sau nhà lấy ra một chiếc hộp gỗ loang lổ sơn. Mở ra, bên trong chỉ có độc bốn cân Hà thủ ô.

Đây cũng là thứ mà Nguyễn Kỳ muốn tìm.

Hà thủ ô ngày nay không phải thứ gì quý hiếm, trồng cũng không khó khăn. Những cây Hà thủ ô mà Nguyễn Kỳ cần tìm là loại thuần hoang dã. Không những hoang dã, còn phải có tuổi đời dài lâu.

Cây Hà thủ ô trong hòm này nghe nói đã chôn dưới đất hơn 700 năm rồi, do trưởng quầy Vương đích thân chạy lên núi thuốc đào lên. Nhìn qua, cây Hà thủ ô này có hình người, đầu, thân và tứ chi đều rõ ràng, thoạt nhìn trông giống hệt một người,, dài khoảng 40cm, rộng khoảng 20cm.

Hiếm khi được nhìn thấy Hà thủ ô hoang dã, cũng là thứ Nguyễn Kỳ tìm giúp khách hàng.

Thanh toán nốt khoản tiền còn thiếu, Nguyễn Kỳ vừa cất đi xong thì có người đàn ông từ ngoài cửa đi vào.

Nguyễn Kỳ đánh mắt nhìn qua, chỉ thấy người đó búi cao mái tóc dài lên đầu, khăn vải bọc ngoài có hai màu đen trắng, trắng trong đen ngoài, hai đầu khăn thêu hoa văn bốn màu cùng với tua rua của khăn. Áo choàng ngắn không cổ, vạt trước bên phải màu xanh lam, trước ngắn sau dài, thắt đai ở eo. Chốt cài đai có hình hoa. Bên dưới lại mặc quần ngắn đến đầu gối, chân đi sục, trên sục có hai đầu dùng chỉ đỏ và ý dĩ dệt thành tú cầu nhiều màu. Bên tai trái có đeo trang sức bạc, trông chừng khoảng ngoài hai mươi tuổi, da ngăm đen, ánh mắt sáng sủa.

Ban đầu Nguyễn Kỳ không quá để tâm, cho đến khi cậu ta lấy ra một thứ từ trong chiếc gùi sau lưng giao cho trưởng quầy Vương để nhận tiền

thì mới thu hút sự chú ý của Nguyễn Kỳ.

Một thứ giống như cọc gỗ, bề mặt lấp đầy những thứ giống như mạch máu, gỗ lên, còn nảy nhịp, nhìn mềm mềm rất có khả năng đàn hồi. Trưởng quầy Vương cân lên, nặng khoảng 2, 3 cân.

Nguyễn Kỳ nhìn mãi nhìn mãi, chợt giật mình trong lòng, bất ngờ nhớ tới một thứ: Thái tuế.

Có thể nhận ra trưởng quầy Vương rất vui mừng phấn khởi, lại hỏi cậu ta còn nữa hay không. Cậu nhỏ thành thật, nói còn, chỉ moi ra một phần nhỏ. Trưởng quầy Vương chà chà cọ cọ, hỏi có thể đào thêm ít nữa không. Cậu ta lắc đầu nói: Lên núi không dễ, không cẩn thận sẽ mất mạng đó.

Trưởng quầy Vương tỏ vẻ thất vọng, nhưng cũng không miễn cưỡng, sảng khoái chuyển tiền cho cậu ta. Sau khi cậu ta đi khỏi, Nguyễn Kỳ tiến lên hỏi, quả thật thứ vừa nhận được chính là thái tuế.

Trưởng quầy Vương thở dài: Hiếm gặp, còn có thể thở nữa, nếu bán đi không biết bán được bao nhiêu tiền. Nói thật, cũng không nỡ bán, giá mà đào thêm được một ít thì tốt.

Các khách hàng của Nguyễn Kỳ không mấy ai cần thái tuế, thế nên cô cũng không có ý định gom hàng. Ngược lại cô khá tò mò nên hỏi thêm vài câu.

Trưởng quầy Vương coi Nguyễn Kỳ là khách quen đã lâu thì cũng không giấu giếm, nói: "Cậu nhóc đó tên Dư Mao, là người Thanh Dao. Trèo qua dãy núi ở phía Đông kia, họ sống ở thôn Dao Lộc ngay dưới chân núi. Trong thôn nhiều núi, thế nên không ít người lên núi hái thuốc đem về bán. Vì họ là những người quen thuộc địa hình rừng núi nhất, thế nên rất nhiều lúc dược liệu họ hái được là hoang dã, tự nhiên, giá trị cực cao."

"Thái tuế được họ đào trên núi sao?"

"Không phải, là Tịch Sơn, cách bản của họ một đoạn đường."

Nguyễn Kỳ bất chợt nghĩ tới lời cậu ta nói, không chừng sẽ mất mạng. "Tịch Sơn đó rất nguy hiểm?"

"Đó là ngọn núi có thể mất mạng, người trong các thôn làng quanh đây không ai dám tùy tiện lên đó. Nó ma quỷ lắm, người ta đi mãi đi mãi là sẽ đi lạc." Trưởng quầy Vương nói: "Hơn nữa, nghe nói đằng sau núi còn có một bản khác, rất bí ẩn, không bao giờ tiếp xúc với người bên ngoài. Có người nói, sống trong bản đó là hậu nhân của thần y Biển Thước."

~Hết chương 392~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 393: Anh Chính Là Một Tên Súc Sinh

Cảnh Ninh cảm thấy mình giống như đang bị ám quẻ.

Buổi tối ra sức ngủ mà vẫn không ngủ được, miễn cưỡng ngủ cũng gặp ác mộng liên miên. Luôn mơ thấy mình đi đi lại lại trước cửa văn phòng Lục Đông Thâm, muốn vào nhưng không dám vào. Rồi lại có thể mơ thấy Hạ Trú, cô ấy chỉ tay vào mặt cô mà quát to: Cô là đồ nội gián! Mùi hương trên người cô đã bán đứng cô rồi!

Cô luôn bừng tỉnh giấc giữa tiếng chỉ trích của Hạ Trú, sống lưng đầm đìa mồ hôi, đến ban ngày thì lại ủ rũ uể oải ngáp ngủ liên tục.

Giá mà cô tâm tư ngay thẳng thì chắc chắn cô sẽ cầu xin sự giúp đỡ của Hạ Trú để thoát khỏi cơn khổ sở này. Giữa Quý Phi và Hạ Trú, Cảnh Ninh vẫn luôn tin tưởng bản lĩnh của Hạ Trú cao hơn một bậc.

Quý Phi bị Cận Nghiêm dẫn về Mỹ là lập tức nhận sự điều tra của tổng bộ, đồng thời cũng kiểm tra ra được thành phần có hại đến con người mà Hạ Trú nhắc đến trong sản phẩm mẫu. Khi hỏi về mục đích, Quý Phi im lặng, hoặc không thì cũng khăng khăng mình thật sự không biết.

Phó hội trưởng Hội văn thuật, nhà tạo hương hàng đầu. Nếu nói rằng trong lúc tạo hương hoàn toàn không biết tính tương sinh tương khắc, thì cũng chẳng ai tin được.

Vì vậy, Lục Môn đã bãi miễn chức vụ nhà tạo hương của Quý Phi. Không những vậy, Vệ Bạc Tôn cũng lấy cớ này, công khai tuyên bố cách

chức Phó hội trưởng Hội văn thuật của Quý Phi.

Sau khi Quý Phi rời khỏi Lục Môn, Cảnh Ninh không còn qua lại với cô ta nữa. Cho dù trước kia khi Quý Phi còn làm việc ở tập đoàn, có khi không vì công việc cần thiết, Cảnh Ninh cũng vẫn chủ động tạo quan hệ. Đối với cảnh ngộ của Quý Phi, Cảnh Ninh chỉ cảm thấy cảm khái. Trước kia nghe nói quan hệ giữa Quý Phi và Vệ Bạc Tôn rất tốt, không ngờ khi Quý Phi sa sút lại bị Vệ Bạc Tôn giáng thêm một đòn.

Những nguyên cớ bên trong Cảnh Ninh không thể suy đoán, giống như cho đến bây giờ cô cũng không muốn hiểu rốt cuộc Quý Phi nghe lời ai sai bảo rồi hãm hại Lục Đông Thâm.

Người có thể lợi dụng Quý Phi nhất chính là Lục Khởi Bạch, người đàn ông vì lợi ích, vì thành công thứ gì cũng có thể hy sinh. Nhưng không biết vì sao, Cảnh Ninh không thể xác định được. Có lẽ, chính vì câu nói đó của Lục Khởi Bạch, ngoài cô ra, anh chưa từng lợi dụng người phụ nữ nào khác.

Cảnh Ninh bi ai phát hiện, hóa ra mình tin tưởng lời anh nói đến thế.

Nếu không phải Lục Khởi Bạch thì còn có thể là ai?

Nhiều lắm.

Bất kỳ ai có ý đồ muốn ngồi lên vị trí quyền lực của Lục Môn đều có thể. Họ không ngang nhiên công khai như Lục Khởi Bạch, cũng chưa từng xung đột trực diện với Lục Đông Thâm. Họ như những con quái thú ẩn mình trong sơn dã hoặc dưới biển sâu, mai phục ban ngày, xuất kích ban đêm, nhân lúc người ta không phòng bị để giáng cho đối phương một cú trí mạng.

Khi Cảnh Ninh suy nghĩ đến đau đầu nhức óc, tầm mắt vô tình liếc về phía chếch đối diện. Đó là một khách sạn có lịch sử hàng trăm năm, phong cách thiết kế chủ đạo là Baroque*. Có vài bóng người đi ra từ đại sảnh khách sạn, một trong số đó chính là Lục Khởi Bạch.

*Một phong cách nghệ thuật bắt nguồn từ Phục Hưng, Ý, bắt đầu tại khoảng năm 1600 tại Rome, sau đó lan ra khắp châu Âu và cả những thuộc địa ở Tân thế giới cho tới cuối TK 18.

Trái tim cô run lên, cô vô thức đánh vô lăng, chiếc xe trượt tới bên lề đường, đỗ lại.

Tỉ mỉ nhìn kỹ, mấy người đó cô đều quen mặt, là mấy vị cổ đông quan trọng của Lục Môn. Trong lần tranh giành vị trí phụ trách dự án công nghệ gen, mấy người này đều đứng về phía Lục Khởi Bạch.

Cảnh Ninh hơi nheo mắt lại, đợi đã... còn có hai người nữa.

Sau khi nhìn rõ, trái tim cô như đập lỡ nhịp. Hai người kia vốn dĩ ủng hộ Lục Đông Thâm, sao bây giờ lại nói chuyện vui vẻ với Lục Khởi Bạch?

Một dự cảm chẳng lành từ từ lan tỏa.

Là Lục Khởi Bạch đã mua chuộc họ, hay họ đã tạm thỏa hiệp và trở mặt trước tình hình hiện tại?

Mấy vị cổ đông lần lượt lên xe, ai nấy đều bị tài xế đưa đi cả.

Lục Khởi Bạch đứng bên lề đường không lên xe, rút từ trong túi ra một bao thuốc lá, lấy một điếu ngậm lên miệng.

Cảnh Ninh ngồi trong xe, hai tay nắm chặt vô lăng, trong lòng không ngừng gào thét: Mau đi, đi mau! Tuyệt đối không được để anh ta nhìn thấy

mày!

Nhưng đôi chân cô như bị cố định, sống chết không thể nhấn được chân ga.

Lục Khởi Bạch đứng bên đường vừa châm lửa, bất ngờ nhìn về phía này. Cảnh Ninh chột dạ, vô thức cúi xuống né tránh tầm mắt.

Cô nghĩ, có lẽ anh chỉ tùy ý nhìn qua phía này một cái, sẽ không nhìn thấy cô đâu.

Nhưng trái tim đã hỗn loạn.

Có đập thình thịch dữ dội trong lồng ngực.

Cô không biết vì sao mình không lập tức cho xe chạy, vì sao còn phải đứng yên tại chỗ. Đúng, cô hơi bất ngờ nên nhất thời chưa phản ứng kịp.

Khó khăn lắm mới đè nén được sự căng thẳng xuống, điều chỉnh tốt nhịp thở. Cô đang định cho xe chạy thì cửa xe bất ngờ bị ai đó kéo ra.

Cảnh Ninh kêu lên một tiếng, đạp mạnh chân ohanh, quay đầu lại, ngay sau đó lại tiếp tục giật mình hét lên.

Không khác gì gặp phải ma.

Nhưng ma quỷ còn bình tĩnh được. Mặc cho Cảnh Ninh tròn xoe hai mắt, sau một tiếng hét đinh tai, người ấy nhìn cô nửa đùa nửa thật hỏi: "Em đang theo dõi tôi?"

Cửa xe bên ghế lái phụ được hạ xuống, gió đêm lùa vào, mang theo mùi thuốc lá. Cảnh Ninh nhìn chằm chằm Lục Khởi Bạch ngồi bên cạnh, rất lâu sau mới tìm lại được giọng nói: "Tôi theo dõi anh làm gì?"

Nhịp tim khó khăn lắm mới đè nén được lại bắt đầu dồn dập, huyệt thái dương căng lên dữ dội, cảm giác hít thở cũng gấp gáp, giống như có thể ngừng thở bất kỳ lúc nào.

"Nói vậy coi như là ta vô tình gặp nhau?" Lục Khởi Bạch phả ra một làn khói, cười nói.

Cảnh Ninh mím môi im lặng.

"Nhìn thấy rồi cũng không sao." Lục Khởi Bạch nói: "Lục Đông Thâm đã sa cơ lỡ vận, dù lúc này em bỏ tối hướng sáng cũng vô ích thôi."

Cảnh Ninh âm thầm siết chặt tay lại: "Chuyện ba năm trước chính anh là người tung ra."

Lục Khởi Bạch quay đầu nhìn cô, ánh mắt có phần hứng thú.

"Anh đẩy bố mình ra làm bia, chính là để giành được vị trí người phụ trách dự án công nghệ gen!" Cảnh Ninh nghiến răng, phẫn nộ nhìn anh: "Lục Khởi Bạch, vì mục đích anh thật sự việc gì cũng dám làm, anh có còn nhân tính không?"

Lục Khởi Bạch bất ngờ cười thành tiếng, sau đó dập tắt điếu thuốc, đóng cửa xe lại.

Cảnh Ninh cảnh giác.

Anh hướng về phía cô. Cô giãy giụa, nhưng anh đã lập tức ghì chặt cổ tay cô, một tay kia vuốt ve gò má cô: "Em còn chưa làm vợ tôi mà, sao đã lo chuyện của gia đình tôi thế?"

Cảnh Ninh mặt biến sắc: "Lục Khởi Bạch, anh ăn nói hàm hồ gì vậy?"

"Là tôi ăn nói hàm hồ hay em suy nghĩ lung tung?" Lục Khởi Bạch cười khinh bỉ: "Em nói thật đi, em muốn tôi chứ gì?"

Cảnh Ninh nghiến răng: "Tôi muốn anh? Tôi chỉ hận không thể giết chết anh!"

"Giết tôi? Em nỡ sao?" Lục Khởi Bạch sát lại gần cô. Cô quay ngoắt đi, anh lấy tay cưỡng ép cô xoay mặt lại: "Cảnh Ninh, nếu em nhung nhớ tôi hoàn toàn có thể nói với tôi, tôi không ngại bên cạnh có thêm một người làm ấm giường."

Mặt Cảnh Ninh trắng bệch, nhất thời tức đến run rẩy: "Anh... Anh..."

"Thật sự nghĩ rằng có thể làm dâu nhà họ Lục?" Lục Khởi Bạch ăn nói không chút nể tình: "Cảnh Ninh, em cũng không tự xem lại xem mình là ai. Loại con gái như em có thể về làm dâu nhà họ Lục sao? Em cùng lắm chỉ có thể làm một tình nhân không thể nhìn thấy mặt trời thôi."

Cảnh Ninh giằng hai tay ra muốn đánh anh nhưng bị anh ấn xuống rất chặt. Ánh mặt Lục Khởi Bạch nhìn mải miết trên mặt cô rồi xuống đến ngực cô, nụ cười trầm lạnh: "Đã là người trưởng thành rồi, đừng vờ vịt nữa. Muốn theo tôi thì cứ nói, bây giờ tôi có thể giúp em ôn lại niềm vui giường chiếu của chúng ta."

"Cút!" Cảnh Ninh đau đớn như bị người ta tát vài cái, gào lên với anh: "Cút thật xa cho tôi!"

Lục Khởi Bạch nheo mắt nhìn cô rất lâu, thật sự cũng không ép buộc cô, ngược lại đã buông tay. Cảnh Ninh chỉ cảm thấy cổ tay đau đớn, muốn giơ tay đánh anh nhưng ngón tay cũng run rẩy.

"Lục Khởi Bạch, anh... anh chính là súc sinh..." Khi lên tiếng cô mới kinh hoàng nhận ra cả giọng mình cũng run rẩy.

Lục Khởi Bạch không nói thêm nhiều, chỉ cười khẩy một tiếng, sau đó mở cửa bước xuống xe.

Giây phút cánh cửa xe đóng lại, Cảnh Ninh như bị ai rút đi xương sống, bỗng chốc mềm nhũn cả người, rồi sống mũi cay xè, khóe mắt đỏ ửng...

~Hết chương 393~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 394: Đừng Mong Được Như Ý Muốn

Nhiêu Tôn thật sự một lời hứa giá ngàn vàng. Rượu ngon đã hứa với Tưởng Ly, quả thật đã lần lượt tới nơi, từ sản phẩm sưu tầm trong nước tới sản phẩm hot ở nước ngoài, phàm là những loại anh cảm thấy không tệ đều sai người đưa tới Thương Lăng.

Thậm chí còn có một thùng 12 chai Domaine de la Romanée-Conti những năm 90, vượt đường sá xa xôi vận chuyển tới tay Tưởng Ly. Sau khi mở thùng ra, Tưởng Ly ngửi thấy một mùi chi phiếu phả thẳng vào mặt.

Cô yêu uống rượu thế nên hiểu rượu. Loại này mỗi năm sản lượng chỉ có hơn năm ngàn chai rượu vang cấp đấu giá, thuộc hàng quý giá, hiếm hoi nhất. Sản lượng ít như vậy, giành được một chai đã không dễ dàng gì, huống hồ là một thùng? Tưởng Ly không biết Nhiêu Tôn đã thông qua con đường mua đấu giá hay có liên quan gì tới nông trại rượu vang. Tóm lại 12 chai rượu vang này, theo tình hình, giá cả đoán chừng chí ít phải tới 150, 160 ngàn.

Cô gọi điện thoại cho Nhiêu Tôn, ở đầu kia, Nhiêu Tôn phì cười nói: Có lắm chuyện không? Rượu thì mang tới để uống, em quan tâm việc bao nhiêu tiền để làm gì, đâu có bắt em bỏ tiền ra.

Cô bị Nhiêu Tôn oán thẳng thắn đến chua xót.

Khi Mặt béo tới Lâm khách lầu, bên trong đã ngồi đầy những khách. Em gái quản lý đi qua đi lại giữa những bàn trà nghi ngút khói. Sau khi

nhìn thấy Tưởng Tiểu Thiên, cô ấy bèn hất cằm về phía khu nghỉ ngơi tầng một.

Tưởng Ly đứng ngây người đối diện với 12 chai rượu vang trên bàn, được xếp hàng ngang một lượt, thẳng tắp. Mặt béo bước vào khu nghỉ ngơi nhìn thấy như vậy, còn tưởng nhầm Lâm khách lầu sắp chuyển sang nông trại rượu vang rồi.

"Rượu đắt như vậy, chị đang nghĩ cũng không thể coi như nước lã mà uống, nên có chút nghi thức thì hay hơn." Tưởng Ly uể oải, dựa vào ghế quý phi, đến cả nói chuyện cũng chậm chạp.

Mặt béo ngồi sụp xuống, nhìn cả dãy rượu vang trên mặt bàn cũng không nhìn ra được gì. Ngẫm nghĩ một chút, cậu ấy vẫn quyết định liều lĩnh chuyển đề tài.

"Gia à… Cô nương, chẳng phải chị yêu cầu em theo dõi Mark sao? Anh ta cũng khá yên vị, không tác oai tác quái gì, nhưng có mấy lần anh ta hay đứng dưới nhà của Phù Dung cô nương, mỗi lần đứng là ở lại một khoảng thời gian rất dài."

Tưởng Ly cất hết các chai rượu vang đi: "Có quấy rối Phù Dung không?"

"Không, cũng không vào trong, chỉ đứng ở dưới nhìn lên, cũng rất thảm." Mặt béo thành thật: "Có cần cử thêm vài anh em trông cửa cho Phù Dung không? Lỡ như Mark muốn trả thù thì sao?"

Tưởng Ly nhướng mắt nhìn Mặt béo, bất ngờ hỏi một câu: "Yêu bao giờ chưa?"

Mặt béo sững người, ngay sau đó cười hiền lành ngại ngùng, vò đầu bứt tai: "Cô nương hiểu em mà, em nào đã biết yêu."

“Thế mới nói, sau này em không cần theo dõi Mark nữa.”

“Dạ?”

“Trời phải mưa, người phải cưới vợ gả chồng, cũng không thể ngăn cản người ta yêu đương được đúng không.” Tưởng Ly bỏ chai rượu vang cuối cùng vào trong thùng, phong kín lại: “Cứ vài ba ngày không đi theo thì cũng nhung nhớ, nghĩ lại Mark cũng là một người nặng tình đấy.”

Mặt béo suy đi nghĩ lại cũng không hiểu ý tứ của Tưởng Ly, rất lâu sau mới hỏi: “Cô nương, em chưa yêu bao giờ có liên quan tới việc em không cần theo dõi Mark sao?”

Thuộc hạ của Đàm Diệu Minh trong chuyện tình cảm đều không thể coi là thông minh lanh lợi. Thế nên Mặt béo nghĩ không ra cũng không phải là chuyện ham hố gì. Người hành tẩu giang hồ, sợi gân thiếu nhất trong đầu óc chính là chuyện tình cảm nam nữ.

Tưởng Ly đang suy nghĩ có cần lên lớp Mặt béo hay không, thì thấy Răng trắng vội vội vàng vàng đi vào. Sau khi nhìn thấy Tưởng Ly, cậu ấy không nói nhiều lời thừa thãi mà mở lời luôn: “Bên phía nhà máy xảy ra chuyện rồi!”

***

“Nhà máy” trong lời Răng trắng, chính là nhà máy dự án năng lượng mà Skyline đầu tư và Hoa Lực làm cổ đông tham gia. Khi Tưởng Ly tới hiện trường mới kinh hoàng phát hiện tính nghiêm trọng của vấn đề.

Nhà máy bị các công nhân bao vây rồi, trong ngoài ba lớp. Mặc dù không mang theo hung khí trong tay, nhưng sắc mặt ai nấy đều nghiêm nghị, ánh mắt lộ vẻ hung hãn.

Những người bao vây nhà máy toàn là những người làm việc ở đây. Có một vài người là nhân viên lão thành ở Skyline và Hoa Lực được điều tới đây phụ trách các hạng phục cụ thể. Có một vài người là nhân viên địa phương tuyển vào, trong đó bao gồm cả người của Đàm Diệu Minh. Còn có một vài người do Tưởng Ly đề cử vào, người của Ấn Túc Bạch.

Bây giờ, dù là người của công ty cũ hay là người của Đàm Diệu Minh, Ấn Túc Bạch, tất cả đều đứng chung vào, có vẻ như cùng chung mối thù.

Đứng trước đám đông có hơn chục người mặc áo blouse trắng, ai nấy đều cực kỳ thảm hại. Trên áo có dính vết bẩn, thậm chí còn dính cả vết máu. Hơn chục người ấy nếu mũi không tím mặt không sưng thì cũng trầy da tróc vẩy, là các nhân viên nghiên cứu của dự án năng lượng.

Suốt dọc đường, Tưởng Ly cũng nghe Tưởng Tiểu Thiên nói rõ đầu đuôi câu chuyện.

Việc thúc đẩy dự án năng lượng Thương Lăng, Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn coi như có nhân viên của từng công ty, Skyline là người điều khiển chính, thế nên có quyền điều phối nhân viên. Hoa Lực là bên tham gia đóng cổ phần, từ một mức độ nhất định có thể đề cử các nhân viên liên quan. Nhưng không có quyền kiểm soát nhân viên một cách tuyệt đối, nhất là về phương diện nghiên cứu.

Nói một cách khác, sau khi tham gia, Hoa Lực chỉ đợi nhận lợi nhuận, vậy là hoàn hảo.

Lục Đông Thâm giao toàn quyền dự án năng lượng quốc nội cho Dương Viễn quản lý, bao gồm cả phía Thương Lăng. Thế nên, chỉ cần người được vào tổ dự án hay nhà máy đều qua cái gật đầu của Dương Viễn.

Nhưng sớm nay đã có biến chuyển.

Các giám đốc dự án cũ, các quản lý dự án cũ đều bị cách chức. Các nhân viên nghiên cứu nguyên liệu lần lượt bị thay thế. Còn có chuyện thậm tệ hơn, bên phía nhà máy này cũng chịu ảnh hưởng, một vài công nhân cũng vô duyên vô cớ bị khuyên rời đi. Tưởng Tiểu Thiên nghĩ sâu xa, âm thầm điều tra mới biết, những công nhân bị dụ bỏ đi ấy có người của Đàm Diệu Minh, có người của Ấn Túc Bạch. Nói cách khác, đều là người của Tưởng Ly.

Nếu là việc điều động nhân viên bình thường, thì cũng không đến mức làm dấy lên chuyện "bạo động" này. Nguyên do là nhân viên quản lý mới nhậm chức sau khi ngồi yên vị đã bắt đầu "chỉnh đốn", lấy cớ tiến độ dự án chậm chạp để đuổi các nhân viên nghiên cứu thì không nói, còn phủ định công việc kỳ trước của họ, nhất thời mọi con số và thành quả đều bị hủy.

Các nhân viên nghiên cứu chẳng qua chỉ tranh cãi vài câu, ai ngờ bị bảo vệ ra tay đánh đập.

Việc động tay động chân như vậy đã khiến tính chất mọi việc thay đổi.

Thành quả nghiên cứu bị phủ nhân, ảnh hưởng tới việc vận hành công việc. Có những nhân viên quản lý nhà máy thân thiết với phía phòng thí nghiệm, thấy vậy xong cũng kích động, túm tụm lại với đám bảo vệ. Người quản lý của nhà máy xưa nay nhân phẩm cũng tốt, ở trước mặt công nhân không hề kênh kiệu. Các công nghe nói sếp của mình bị đánh, trong cơn phẫn nộ cũng lao vào văn phòng, cùng các lãnh đạo mới ra tay đánh đập.

Vốn dĩ chỉ là chuyện của mấy tay bảo vệ, không ngờ, chẳng biết từ đâu xuất hiện mấy vệ sỹ, ai nấy đều sức vóc mạnh mẽ, trong đám công nhân có không ít người bị thương.

Người của Tưởng Ly trước kia đều sống ở giang hồ, trước khi vào nhà máy đã nghe lời Tưởng Ly, mọi chuyện không thể xúc động. Thế nên, cho dù biết mình bị đuổi việc thì cũng nhịn cục tức này. Nhưng nghe nói đồng nghiệp của mình bị đánh, rất nhiều người còn là dân Thương Lăng, nhất thời cũng không nhịn được ra tay.

Lãnh đạo mới lấy lý do công nhân lười biếng, cố tình thu dọn. Nhưng lần này không ai chùn chân, đều bảo vệ kín kẽ cho những nhân viên nghiên cứu bị thương. Người của Tưởng Ly bao vây kín nhà máy, thẳng thừng đối đầu với lãnh đạo mới.

Qua một lượt co kéo, các vệ sỹ cũng ý thức được sự lợi hại của đám người này. Ai nấy đều có võ cả, nhất thời họ cũng không dám tiến lên.

Khi Tưởng Ly tiến sát lại gần thì nghe thấy Ấn Túc Bạch lên tiếng hét: "Ức hiếp người là không được! Tưởng người dân Thương Lăng chúng tôi hiền à? Mấy người làm bừa nữa thử xem! Ông đây không cần biết sếp của mấy người biến động thế nào, điều hết lãnh đạo trước kia về cho ông! Bằng không, dù là thí nghiệm hay là công xưởng cũng đừng hòng mở cửa làm việc!"

Ấn Túc Bạch đứng bên cạnh Mark, nhìn chằm chằm vào bên trong nhà máy, như một con báo chỉ chực vồ môi.

Thấy Tưởng Ly đến, mọi người đều lần lượt nhường đường. Ấn Túc Bạch sa sầm mặt mũi, lùi bước ra sau Tưởng Ly, hạ thấp giọng nói: "Sao cô nương lại tới đây? Chỗ này không cần cô nương bận tâm, để tôi đối phó. Cô yên tâm, đám khốn đó không biết giương cờ của ai mà dám hãm hại nhà máy, chúng tôi nhất loạt đứng ở đây, không để họ được như ý muốn!"

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 395: Cứ Tiếp Tục Giằng Co Như Vậy Đi

Ngay cả một người thẳng ruột ngựa như Ấn Túc Bạch cũng có thể nhận ra điều đáng ngờ bên trong, nói chi tới Tưởng Ly.

Dự án năng lượng tại mảnh đất Thương Lăng này rầm rộ ầm ĩ như vậy, đó là rõ ràng muốn thay máu lượng lớn nhân viên. Loại tình hình này không hiếm gặp, phàm là các vị quan mới lên chức đều muốn một mồi lửa thiêu rụi hết nhân viên cũ.

Tưởng Ly đứng giữa đám đông, nhìn thẳng vào cửa sổ văn phòng nhà máy.

Trong ô cửa đó có người, cũng đang nhìn ra ngoài này.

Cô im lặng không nói, nhưng trong lòng thì ngang dọc bao mối suy nghĩ. Hôm nay xảy ra chuyện lớn như vậy, Dương Viễn có biết hay không? Hay thậm chí Lục Đông Thâm có biết hay không? Nếu không biết, lúc này Lục Đông Thâm đang xảy ra chuyện gì? Sau khi trở về Mỹ, Dương Viễn hoàn toàn mất hết tin tức lại vì xảy ra chuyện gì?

Mười phút sau, Tưởng Ly được mời vào văn phòng.

Xảy ra chuyện chung quy vẫn phải tìm một người có trách nhiệm tới bàn bạc, Tưởng Ly đã trở thành người phụ trách này. Nguyên do là vì ở Thương Lăng không ai không biết tên Tưởng Ly, thêm nữa những người bao vây nhà máy còn là người của cô.

Mới đầu, những người bên dưới nghe nói Tưởng Ly muốn vào trong đàm phán thì bỏ dở mọi việc, đứng gào vào trong nhà máy: Có chuyện gì thì nhắm vào đàn ông chúng tôi đây này, làm khó một cô gái thì có bản lĩnh gì chứ.

Nhưng sau đó bị Tưởng Ly ngăn lại, tỏ ý bảo họ cứ bình tĩnh đừng nóng vội. Ấn Túc Bạch và đám Răng trắng không yên tâm để cô vào đó một mình. Răng trắng sống chết đòi đi theo, Ấn Túc Bạch sợ bên trong một khi xảy ra biến động gì, một mình Răng trắng không đối phó được, nên cử người giỏi đánh nhau nhất là Mark vào cùng.

Trước khi gần vào, Tưởng Ly bị một nhân viên nghiên cứu giữ lại. Anh ta là chuyên gia có thâm niên làm việc rất lâu trong phòng thí nghiệm, lần này bị thương nặng nhất. Anh ta nói nhỏ với Tưởng Ly: Tôi cảm thấy mấy người mới đến đây không phải là người của Dương tổng. Cô Tưởng, nơi này e là sắp có biến rồi.

Tưởng Ly không nói gì nhiều, chỉ sắp xếp người khẩn trương đưa người bị thương vào bệnh viện.

Có biến sao?

Cô từng trải qua giây phút Thương Lăng có biến. Bây giờ, nhìn thì chỉ là một nhà máy có biến, nhưng thế lực phía sau khiến người ta không thể xem thường.

Người được điều tới Thương Lăng họ Nhậm, những người có mặt ở đây kiên quyết gọi ông ta là Nhậm tổng. Khi đưa danh thiếp, chức vụ trên đó viết là tổng giám đốc quản lý dự án năng lượng khu vực Thương Lăng, không phụ thuộc vào tập đoàn Skyline.

Tưởng Ly giật mình trong lòng, thế này là đối chọi với vị trí của Dương Viễn rồi.

Họ Nhậm đó có vẻ đã đứng tuổi, sắc mặt rất ôn hòa vô hại, vóc dáng vẫn giữ được khá tốt, không phát tướng, bụng phệ như đa phần đàn ông trung niên. Trên danh thiếp thể hiện rõ ông ta còn đảm nhiệm chức vụ ở một công ty khác. Tưởng Ly không cần suy nghĩ cũng hiểu rõ trong lòng. Ông ta là người của Lục Môn, những công ty trên danh thiếp đều trực thuộc Lục Môn, có quan hệ bình đẳng với tập đoàn Skyline.

Lục Môn xem ra đã sóng gió bão bùng rồi, nếu không sao lại có người xen vào ván cờ dưới tay Lục Đông Thâm.

Nhậm tổng khá khách sáo với Tưởng Ly, đầu tiên là mời trà, sau đó đợi trà thơm lừng bốn phía thì bắt đầu nói vào chuyện chính. Đương nhiên, trước tiên không quên hòa nhã cung kính một lượt, đại ý chính là muốn nói đã sớm nghe tên tuổi Tưởng Ly, người người ở Thương Lăng đều kính trọng cô, không ngờ còn trẻ như vậy, đúng là hậu sinh khả úy.

Suốt cả quá trình, ông ta không hề nhắc tới Lục Đông Thâm nửa câu.

Ban đầu Tưởng Ly chỉ mỉm cười ngồi nghe, từ từ thưởng trà, kỳ thực đáy lòng đang cười khẩy. Lúc trước chuyện giữa cô và Lục Đông Thâm ầm ĩ có ai mà không biết. Họ Nhậm này không biết quan hệ trước kia của hai người họ ư? Làm gì có chuyện.

Xem ra vị Nhậm tổng trước mặt đây cũng là người khéo léo, suy nghĩ khá nhiều.

Sau đó thì đi vào chuyện chính.

Nhắc tới lần thương tích nặng nề này, Nhậm tổng liên tục tỏ ý tất cả chỉ là hiểu lầm.

"Dự án này tổng bộ cũng rất xem trọng, sao có thể dễ dàng phủ nhận mọi thành quả lúc trước chứ?" Nhậm tổng thở dài nói: "Còn về mâu thuẫn cũng là do gấp rút quá mà thành. Bây giờ là thời gian gấp nhiệm vụ nặng nề, việc thay nhân viên mới cũng khó tránh khỏi. Thêm nữa, ý của công ty chúng tôi cũng không phải là muốn đuổi việc những người đó. Chỉ là... chỉ là biến động về đơn vị mà thôi. Không ngờ lại xảy ra hiểu lầm này, anh đẩy tôi quát thế là động tay động chân với nhau."

Tưởng Ly nhấp trà, mỉm cười: "Phải đấy, chuyện hiểu lầm này cũng thật sự lớn. Tôi thấy mấy nhân viên nghiên cứu bên dưới kia đều bị đánh đến tím bầm mặt mày. Nếu không có người của tôi bảo vệ, có khi còn gãy tay gãy chân không chừng. Nhậm tổng à, đó đều là những người văn hóa, bình thường sức trói gà còn không chặt, người của anh ra tay có phải hơi nặng quá không?"

"Trời ơi cô Tưởng, đều là hiểu lầm, mấy vệ sỹ của tôi đều là đám thô lỗ cộc cằn, sao biết phân biệt nặng nhẹ chứ?" Nhậm tổng vội nói: "Cô yên tâm, phí thuốc men của họ công ty chắc chắn sẽ chịu trách nhiệm. Những người làm thương tích người khác, tôi tuyệt đối sẽ không để yên."

Nhậm tổng này nhìn thế nào cũng là một người dễ nói chuyện, giọng nhẹ nhàng tính khí ôn hòa. Ông bà ta đều nói: Không ai ra tay đánh kẻ đang cười. Kiểu của Nhậm tổng chính là điển hình cho kiểu không thể tức nổi. Nhưng Tưởng Ly không dễ chơi. Cô đã gặp chán loại người này, nói dễ nghe thì là mặt người dạ thú, nói khó nghe là kẻ lõi đời, miệng trơn như bôi mỡ, rất khó nắm chặt trong tay.

Tưởng Ly đặt bát trà xuống, lẳng lặng nói: "Nghe ý của Nhậm tổng, việc đuổi người cũng chỉ là hiểu lầm?"

"Hiểu lầm hiểu lầm, đương nhiên là hiểu lầm." Nhậm tổng lập tức nói: "Tuyệt đối không có ý đuổi người, nhất là những công nhân cấp dưới. Họ

toàn là chủ lực của nhà máy, sao có thể đuổi họ được? Chắc chắn là người chấp hành bên dưới biểu đạt sai ý tứ rồi."

Tưởng Ly "ồ" lên một tiếng, bất thình lình ngẩng đầu nhìn Răng trắng và Mark: "Trà này uống cũng ngon lắm, mọi người nếm thử đi."

Răng trắng và Mark nhất thời chưa hiểu ý cô, ngược lại Nhậm tổng rất tinh ý, lập tức sai vệ sỹ đứng cạnh lấy hai chiếc ghế cho hai người họ, rồi dặn họ thêm cốc thêm trà. Răng trắng thì khá bình tĩnh, Mark có vẻ không quen, dù sao cũng đã nhận lệnh của Ấn Túc Bạch tới bảo vệ Tưởng Ly, sao có thể ngồi xuống uống trà chứ? Anh ta đang định từ chối thì bị Răng trắng kéo xuống: "Tưởng cô nương thưởng trà thì chắc chắn ngon, nếm thử đi."

Tưởng Ly lẳng lặng nhìn Nhậm tổng một cái. Thấy ông ta cười tủm tỉm, cô thầm nghĩ, quả nhiên là người làm việc lớn, rất biết co biết dãn, chịu cúi đầu rót trà cho tùy tùng của cô, ắt có việc nhờ vả.

Việc này cũng không khó đoán.

Quan mới lên chức vốn dĩ muốn làm một mồi lửa lớn, ổn định thế lực của mình, không ngờ lửa quá to không thể kiểm soát, làm ông ta trở tay không kịp. Có lẽ ông ta đã liệu tới nước các nhân viên nghiên cứu bất lực không thể phản kháng, nhưng tuyệt đối đã đánh giá thấp tinh thần của công nhân, nhất là người của cô. Kết quả, toàn thể công nhân đình công, bao vây nhà máy, có vẻ như định chết chung với nhau. Ông ta cố tình cử vệ sỹ ra giải quyết cũng vô ích. Người của cô ai nấy đều giỏi võ, thật sự đánh nhau, nhân vật mới như ông ta chắc chắn thiệt thòi.

Người của cô đã triệt để phá tan kế hoạch của Nhậm tổng, cho dù ông ta muốn điều người của mình qua, nếu không qua được cửa ải các anh em Thương Lăng thì cũng không được, sau này có làm việc được không rất khó nói.

Thế nên, ông ta ắt phải nhờ cậy cô, cũng vì vậy, chỉ đích danh muốn gặp cô hơn nữa thái độ rất hòa nhã. E là chuyện này nếu xử lý bê bết cũng khó có lời với cấp trên.

Nhưng, bên cạnh ông ta lại có vệ sỹ, đủ để thấy người này suy nghĩ kín kẽ, hành sự cũng thận trọng.

Quả nhiên, Nhậm tổng thấy Tưởng Ly không lên tiếng bèn chủ động mở lời: "Tôi biết lời nói của cô Tưởng rất có sức mạnh khắp Thương Lăng này. Trong nhà máy còn có một vài người là người của cô. Cô xem, liệu cô có thể ra mặt hòa hoãn cảm xúc của họ không? Dẫu sao chúng ta chỉ là hiểu lầm, cuộc sống vẫn phải tiếp diễn, nhà máy vẫn phải làm việc, không thể cứ giằng co như vậy được, đúng không?"

Nếu là một cô gái bình thường, ai nghe xong ngữ khí nhẹ nhàng này mà không thỏa hiệp? Dẫu sao mọi người cũng không ai muốn gây chuyện, chắc chắn chỉ hướng về hòa bình. Nhưng Tưởng Ly không phải một cô gái bình thường, nếu biết bên trong có không ít ẩn số, dĩ nhiên cô sẽ không khờ khạo để mặc cho người ta kiểm soát.

Cô uống cạn trà trong tách, cười ngoài mặt không cười trong lòng: "Cứ giằng co như vậy đi, cũng tốt mà."

~Hết chương 395~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 396: Xảy Ra Chuyện

"Hả... Hả..." Nhậm tổng nhất thời còn hơi ngỡ ngàng, sau khi tỉnh ra thì nhìn Tưởng Ly với vẻ sửng sốt: "Cô nói gì cơ? Tiếp tục giằng co?"

Tưởng Ly im lặng mỉm cười, nhấc ngón tay gõ gõ lên cốc trà. Nhậm tổng thấy vậy cũng không cần vệ sỹ nữa, thẳng thừng đứng lên thêm trà cho cô, cười trừ nói: "Cô Tưởng nói vậy chẳng phải đang đùa giỡn sao? Cứ tiếp tục giằng co chẳng lợi cho ai cả, những công nhân ngoài kia họ cũng phải nuôi gia đình, phải kiếm cơm ăn nữa."

"Chuyện này tôi không phải là người quyết định, cùng lắm tôi chỉ là người truyền đạt thôi." Tưởng Ly nhẹ nhàng bình thản. Trà trong tách vẫn còn nóng, cô không vội uống, ngón tay chậm rãi cọ vào mép tách trà.

"Ý của các công nhân là, đánh người bị thương thì tính chất của chuyện này cũng sẽ thay đổi. Trong lòng mọi người đều nghẹn lại một cục tức, đâu phải tôi cứ xuống dưới hét một tiếng bảo họ giải tán là họ chịu giải tán?"

Nhậm tổng chép miệng mấy tiếng: "Về việc bồi thường, tôi khẳng định..."

"Không liên quan tới bồi thường, nhất là đám anh em của tôi. Anh cũng biết đấy, trước kia họ lăn lộn giang hồ, đầu có thể rơi, máu có thể chảy, là thành phần vì một tiếng nghĩa khí mà có thể vung rắc bao tiền bạc. Nếu thật sự chờ đợi sự bồi thường của Nhậm tổng, hôm nay đâu đến mức làm to mọi chuyện lên thế này?"

Tưởng Ly nói tới đây bèn cười khẽ, hơi ngả người về phía Nhậm tổng. Nhậm tổng thấy vậy, lập tức cũng ghé tới, lắng tai nghe.

"Nói ngàn lần vạn lần thì người mà mọi người thật sự muốn tính toán không phải là Nhậm tổng anh..."

Câu nói nửa vời ấy đã thành công khơi dậy câu gạn hỏi của Nhậm tổng: "Ý của Tưởng cô nương là?"

Tưởng Ly bê tách trà, thổi thổi lớp nước trên mặt. Hương trà thơm tỏa ra hơi nóng. Cô uống một ngụm, rồi lại thổi, cứ thế từ từ uống hết tách trà, rồi mới nói: "Người phụ trách trước kia ấy."

"Hả..."

"Lúc trước người phụ trách nhà máy này khi tìm chỗ đứng ở Thương Lăng, đã từng thề thốt đảm bảo với các công nhân. Nay còn chưa đầy nửa năm mà đã đuổi người đi, chuyện này dù nói chỗ nào cũng không chấp nhận được." Tưởng Ly đặt tách trà xuống: "Những chuyên gia kia thế nào tôi không rõ. Nhưng những anh em kia của tôi xưa nay đều là những người trọng lời hứa. Thế nên, họ chắc chắn muốn một lời giải thích."

"Đừng đừng đừng, chuyện này là tôi không làm ăn tử tế. Bây giờ tôi là người phụ trách ở đây, đương nhiên..."

"Trách nhiệm của Nhậm tổng đương nhiên không thể trốn được, có điều món nợ này chúng ta phải tính dần dần." Tưởng Ly nhẹ nhàng ngắt lời ông ta: "Thế nên, muốn giải quyết chuyện này cũng không khó, bảo người chịu trách nhiệm cũ ra mặt cho mọi người một lời giải thích."

Sắc mặt Nhậm tổng hơi thay đổi. Ông ta hắng giọng, ngẫm nghĩ rồi nói: "Cô cũng biết đây là sản nghiệp của tổng giám đốc Lục. Quan hệ giữa cô

Tưởng và tổng giám đốc Lục hơn mức bình thường, không thể giương mắt nhìn ván cờ của anh ấy chịu thiệt thòi phải không?"

Vậy mới đúng chứ, vòng vo một hồi cuối cùng cũng lôi ra được Lục Đông Thâm. Xem ra đây là chính sách lung lạc cuối cùng của anh rồi.

Tưởng Ly cười nhẹ như gió thoảng: "Nhậm tổng nếu đã là người của Lục Môn thì chắc cũng biết quá rõ rồi, tôi và Lục Đông Thâm chia tay từ lâu rồi. Là anh ta phụ tôi trước, vì sao tôi phải quan tâm nhà máy của anh ta lợi hay thiệt? Thế nên, công nhân thích làm loạn thì làm loạn, tiền họ tổn thất, với tư cách là người làm sai, Nhậm tổng dĩ nhiên phải bồi thường toàn bộ."

Nhậm tổng thấy cô ngọt không nghe đắng không chịu, vẫn nắm chặt điểm yếu của ông ta, nhất thời trở mặt: "Cô Tưởng nói vậy là không chịu giảng hòa?"

Tưởng Ly không có quá nhiều phản ứng trước sự đổi mặt của ông ta: "Chỉ cần người chịu trách nhiệm cũ ra mặt, tôi mới có thể hòa."

Nhậm tổng cười khẩy: "Vậy xem ra chỉ có thể báo cảnh sát thôi."

"Tùy anh." Tưởng Ly không màng: "Tới lúc đó, khám nghiệm thương tích của các chuyên gia, cảnh sát khắc sẽ biết ai là người quá đáng. Khi ấy, mọi chuyện ầm ĩ lên, e rằng Nhậm tổng không sống nổi ở đất Thương Lăng này đâu."

Nhậm tổng nghe xong câu ấy tức gần chết, đột nhiên đập bàn: "Tưởng Ly, mấy người đừng có không chịu nể mặt!"

Tưởng Ly cũng không nhường ông ta. Cô cầm tách trà đập thẳng xuống đất, tiếng vỡ tan vang lên: "Anh tưởng tôi sợ anh thật à?"

Vệ sỹ đứng sau Nhậm tổng thấy vậy xông lên. Răng trắng và Mark dĩ nhiên không chịu yếu thế, nhanh chóng đứng dậy chắn trước mặt Tưởng Ly, khí thế bừng bừng. Nhất là Mark, anh ta quát lên với đám vệ sỹ: "Muốn đánh nhau hả? Nào!"

Tình thế bỗng nhiên trở nên căng thẳng, không thể kiểm soát.

Tưởng Ly nhàn nhã ngồi trên ghế, không ngăn cản Răng trắng hay Mark, mặc cho tình hình trước mắt trở nên "giương cung bạt kiếm". Nhậm tổng dẫu sao cũng là kẻ già đời trên thương trường, đè nén một lúc cũng tỉnh lại, vội ngăn cản vệ sỹ.

Tưởng Ly đứng lên.

Răng trắng và Mark thấy vậy nhường đường, lùi sang hai bên trái phải của cô, nhưng vẫn không lơi là cảnh giác.

Khi Tưởng Ly lên tiếng đã không còn khách khí nữa: "Nhậm Kiến Tường." Cô gọi thẳng tên trên danh thiếp của ông ta ra: "Anh là người làm ăn, còn tôi thì không, đám anh em của tôi cũng không. Thế nên, chúng tôi làm việc sẽ không quan tâm tới quy tắc ngành của các anh. Anh giở thủ đoạn thì chúng tôi sẽ thẳng thắn với anh, việc đụng dao thấy máu cũng không phải là không thể. Vẫn câu nói đó, bảo người chịu trách nhiệm trước kia lăn ra đây. Bằng không, nhà máy này đừng hòng tiếp tục mở cửa!"

Để lại một câu hằn học như vậy rồi cô bỏ đi.

Khiến Nhậm Kiến Tường tức đến nghiến rằng kèn kẹt.

Vừa ra khỏi thang máy, Tưởng Ly thấy không có ai đáng ngờ đi theo, lập tức hạ giọng hỏi Răng trắng: "Em nghe ngóng tình hình ở Bắc Kinh chưa? Skyline và nhà máy năng lượng, nghe được động tĩnh gì không?"

Răng trắng là người được Tề Cương dạy bảo, làm việc rất chu đáo, nghe xong lập tức báo cáo: "Em đã nghe ngóng rồi, toàn bộ tập đoàn Skyline và phía nhà máy năng lượng Bắc Kinh vẫn làm việc bình thường như cũ, có lẽ vẫn là Dương Viễn phụ trách. Nhưng bên phía Thương Lăng vì sao bất ngờ đổi người phụ trách thì em vẫn đang điều tra."

"Khẩn trương liên lạc với Dương Viễn và Nhiêu Tôn."

Khi nói câu này, ba người họ đã đi ra cửa lớn, từ xa đã nhìn thấy Tưởng Tiểu Thiên từ trong đám đông chen ra ngoài, chạy vội về phía bên này.

Tưởng Ly nhìn thấy dáng vẻ ấy, chẳng hiểu sao trong lòng dấy lên một dự cảm không lành. Suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu cô là: Tưởng Tiểu Thiên vẫn luôn liên lạc với Lục Đông Thâm...

Quả không sai, Tưởng Tiểu Thiên mang tới tin tức của Lục Đông Thâm.

Cậu đi tới trước mặt Tưởng Ly, giọng nói tuy hạ xuống rất thấp nhưng gương mặt chỉ toàn là hoảng sợ. Cậu cũng không buồn gọi cô là Tưởng cô nương nữa, chỉ làm theo bản năng: "Gia, Lục tổng xảy ra chuyện rồi! Phòng thí nghiệm bên Mỹ phát nổ. Lục tổng anh ấy... nghe nói anh ấy bị thương rất nặng, sống hay chết còn chưa rõ nữa..."

Tưởng Ly chỉ cảm thấy có gì đó đốt thẳng vào tai, trong giây lát đau đớn khủng khiếp rồi vang lên một tiếng nổ ầm vang. Đầu óc cô trống rỗng, chân mềm nhũn, một giây sau cô được Mark đỡ vững từ phía sau mới tránh không ngã rạp xuống đất.

"Tưởng cô nương, họ Nhậm đang ở trên nhìn đó." Mark thì thầm nhắc nhở một câu.

Tưởng Ly cắn răng, liều mạng nắm chặt tay lại, để mặc cho móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay đau dữ dội, đánh thức lý trí của mình quay về.

"Tin tức có chuẩn không?" Cô chỉ có thể dựa vào sức mạnh của Mark để đứng vững, khi lên tiếng hỏi, giọng cũng run rẩy.

Tưởng Tiểu Thiên nhỏ giọng nói: "Vâng, tin tức này không giấu được, chẳng mấy chốc sẽ truyền ra ngoài thôi. Nghe nói hội đồng quản trị Lục Môn đang loạn lên rồi ạ."

Tưởng Ly thở dốc, liều mạng nuốt nước bọt, nhưng trái tim vẫn như bị bốc cháy vậy, cổ họng bỏng rát.

Răng trắng lẳng lặng nhìn lên tầng, quả đúng như Mark nói, Nhậm Kiến Tường đang nhìn họ chằm chằm. Cậu ấy vòng sang bên cạnh Tưởng Ly, nói thầm: "Tin tức nếu đã đến tai Tưởng Tiểu Thiên thì tám chín phần đã xảy ra một thời gian rồi. Chúng ta cứ về đã, tính kế lâu dài."

~Hết chương 396~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 397: Không Hề Định Giết Lục Đông Thâm

Răng trắng đoán không sai.

Chuyện phòng thí nghiệm sinh vật của Lục Môn bị nổ theo Tưởng Tiểu Thiên báo lại thì đã xảy ra cách đó 24 tiếng rồi.

Khi Tưởng Tiểu Thiên truyền đạt chuyện này, nó còn chưa bùng nổ hẳn tại Trung Quốc, nhưng tại Mỹ thì đã nóng hổi trên khắp các mặt báo rồi.

Điều khiến người ta bất ngờ là người thông báo cho Tưởng Tiểu Thiên là Cảnh Ninh.

"Xem ra là tình hình cấp bách, trong điện thoại cô ấy chỉ nói là bảo chị ở Thương Lăng phải tuyệt đối chú ý an toàn, nhất là khi Nhiêu Tôn còn chưa về nước." Tưởng Tiểu Thiên nói với Tưởng Ly.

Sau khi trở về từ công xưởng, Tưởng Ly đã treo tấm biển "Tạm nghỉ kinh doanh" ra ngoài cửa Lâm khách lầu rồi giữ Tưởng Tiểu Thiên và Răng trắng ở lại.

Tưởng Ly hỏi Tưởng Tiểu Thiên: "Trong điện thoại, cô ấy nói sao về tình hình của Lục Đông Thâm?"

Tưởng Tiểu Thiên thuật lại như được nghe: "Phòng thí nghiệm sinh vật của Lục Môn phát nổ, Lục tổng không thể lo được những chuyện khác và những người khác."

Răng trắng nghe xong nói: "Cũng không nhắc tới tình hình sống chết của Lục tổng à."

"Em nghe ngóng thông tin từ bên Mỹ truyền tới, nói là Lục tổng bị thương sau vụ nổ." Tưởng Tiểu Thiên bổ sung.

So với lúc vừa mới nghe tin, Tưởng Ly đã bình tĩnh hơn rồi, nhưng không có nghĩa là lòng cô bình thản như nước. Ngược lại, sự lạnh lẽo đang bò từng lớp từng lớp ra phía sau lưng, xâm nhập vào từng lỗ chân lông. Cô cảm thấy từ trong ra ngoài người mình đều lạnh khủng khiếp.

Răng trắng an ủi cô: "Nếu theo như lời Cảnh Ninh nói thì Lục tổng chưa chắc đã nghiêm trọng như tin của Tưởng Tiểu Thiên."

Tưởng Ly trầm mặc nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cửa sổ nhìn thẳng ra con đường đá xanh bên ngoài của thành cổ. Những người đi đi lại lại đa phần là người bản địa. Hoàng hôn sắp buông, thiêu cháy một nửa bầu trời. Có một vài cửa hàng bắt đầu thu dọn đóng cửa. Một vài người sống ngay trong thành cổ, sau lưng đeo gùi trúc, trong gùi đựng rau xanh, cá thịt đợi nấu ăn.

Bình an, yên ấm, là nơi thích hợp nhất để sống và ngồi ngẩn người.

Rất lâu sau Tưởng Ly mới lên tiếng: "Không, Lục Đông Thâm nhất định đã xảy ra chuyện rồi."

Cảnh Ninh muốn tìm được phương thức liên hệ với Tưởng Tiểu Thiên không khó, dù sao thì cô ấy cũng từng sống với Lục Đông Thâm ở Thương Lăng. Nếu không hỏi rõ nội dung cuộc gọi, Tưởng Ly ắt sẽ nghi ngờ mục đích của Cảnh Ninh khi gọi cuộc điện thoại này.

Cô không tin Cảnh Ninh.

Thậm chí có thể nói là căm ghét Cảnh Ninh.

Hận cô ấy cùng Lục Khởi Bạch đồng lõa với nhau.

Khoảng thời gian đó, những lúc trằn trọc không ngủ được trong nhà họ Nhiêu, cô vẫn luôn băn khoăn chuyện này. Cảnh Ninh đã là người của Lục Khởi Bạch thì những bức ảnh từng hàm oan cô có liên hệ với Trường Thịnh có đến tám, chín phần cũng là do Cảnh Ninh tung ra.

Nhưng, trong điện thoại, Cảnh Ninh chỉ nhắc đến việc Lục Đông Thâm không thể lo chuyện gì khác. Chính câu nói này đã khiến Tưởng Ly bất an.

Cảnh Ninh đang ở Lục Môn, tình hình hiện tại cô ấy biết rõ nhất. Có lẽ cô ấy biết chuyện gì đó thế nên có lòng muốn bù đắp, nhưng lại không thể nói quá rõ ràng, chỉ nhắc nhở cô ở Thương Lăng chú ý an toàn.

Nếu Lục Đông Thâm trước mắt vẫn bình an, Cảnh Ninh còn cần nói câu này sao? Thế nên, câu nói này của Cảnh Ninh giấu giếm ý tứ.

Điều càng khiến sống lưng Tưởng Ly lạnh ngắt chính là Nhiêu Tôn.

Nhậm Kiến Tường dám ngang nhiên thay máu như vậy, thì chắc chắn người phía sau không phải Lục Khởi Bạch thì cũng là người khác trong Lục Môn muốn tranh đoạt sản nghiệp của Lục Đông Thâm. Lại chọn đúng lúc Dương Viễn và Nhiêu Tôn đều không có ở Thương Lăng, và Lục Đông Thâm xảy ra chuyện không thể lo toan. Thời cơ này chuẩn xác đến như vậy, chắc chắn Nhiêu Tôn ở nước ngoài cũng chịu ảnh hưởng.

Tưởng Ly không lo lắng về sự an toàn của Nhiêu Tôn, dẫu sao thì anh ấy cũng là người của Hoa Lực, Lục Môn cũng không dám làm gì anh ấy, nhưng việc làm trì hoãn thời gian về nước của anh ấy là có thể được.

Lòng Tưởng Ly sáng rõ như gương.

Nếu nhà máy Thương Lăng không có người của cô thì những người thật thà hiền hậu kia ắt sẽ phải chịu thiệt thòi của Nhậm Kiến Tường. Vậy thì Dương Viễn cứ thế sẽ đánh mất dự án tại Thương Lăng. Còn Nhiêu Tôn dù có muốn lo thì xuất phát từ nguyên nhân việc này không ảnh hưởng gì tới chuyện đầu tư của Hoa Lực thì cũng không vượt qua được áp lực của Hội đồng quản trị.

Ván cờ này, từng bước từng bước, không sai dù chỉ một giây một phút, đằng sau chính là cái bẫy trong Lục Môn. Tuy rằng không gươm giáo, cờ quạt hoành tráng nhưng lại khiến những ai hiểu rõ không khỏi rùng mình.

Toàn là cao thủ với nhau, giết người trong vô hình.

***

Chưa được hai ngày, trong nước quả nhiên đã bùng nổ tin tức.

So với muôn vàn suy đoán của nhiều ngày trước, tình hình hiện tại đã sáng sủa hơn nhiều.

Phòng thí nghiệm Lục Môn xảy ra vụ nổ, con trai trưởng nhà họ Lục bị thương nặng phải điều trị cách ly đã trở thành tít trang bìa của rất nhiều mặt báo. Thậm chí còn có báo moi ra thông tin: Toàn bộ quá trình trị liệu đều có Phó tổng giám đốc tập đoàn theo sát, không tiết lộ tình trạng thương tích ra sao, có thể thấy, tình hình không mấy lạc quan.

Phó tổng được nhắc đến trên báo, Tưởng Ly biết đó là Dương Viễn.

Dương Viễn mãi vẫn chưa gọi điện đến, Tưởng Ly suy đoán, vết thương của Lục Đông Thâm chắc chắn không nhẹ.

Lục Môn liên tục để lộ thông tin trước mặt mọi người, đầu tiên là chuyện ba năm trước, khí độc trong nhà máy thuốc rò rỉ làm thiệt mạng

người, sau đó đến nay lại là vụ phòng thí nghiệm nổ tung khiến con trai trưởng nhà họ Lục bị thương rất nặng. Các anh hùng bàn phím phẫn nộ bất bình lúc trước lại bắt đầu một màn chửi bới đã đời mới. Ai cũng nói là phong thủy thay nhau chuyển dời, có điều người xảy ra chuyện lần này không khiến họ đồng tình và thương xót mà thôi.

Trước mắt cảnh sát đã bắt tay vào điều tra, đặc biệt là truy cứu vụ nổ phòng thí nghiệm, tất cả quá trình đều được giữ bí mật.

Độ nóng bên Mỹ cũng không giảm đi.

Đêm khuya, nhưng chủ đề vẫn triền miên không dứt.

Lục Khởi Bạch tắt máy tính đi, ngồi lên ghế, biểu cảm rất lạnh nhạt.

Khi Lục Chấn Danh đi vào phòng, nhìn thấy sắc mặt lạnh lùng ấy, cười ha ha rồi nói: "Càng vào lúc này càng phải bình tĩnh, tuyệt đối không thể rối loạn."

Lục Khởi Bạch bặm môi, rất lâu sau mới đấm thật mạnh xuống bàn quát: "Chiêu tàn độc như vậy mà Lục Đông Thâm cũng dùng được, anh ta giỏi thật đấy! Bây giờ Charles Ellison lấy lý do Lục Đông Thâm bị thương để tạm hoãn dự án công nghệ gen, đây chính là ván cờ như ý của họ!"

Lục Chấn Danh châm một điếu thuốc, từ tốn nói: "Chuyện ba năm trước bố đã tung ra rồi. Lục Đông Thâm bị ngàn người chỉ mặt không còn đường lùi. Nó không ra mặt xin lỗi, muốn ngồi lên vị trí người phụ trách dự án thì rõ ràng là danh không chính, ngôn không thuận; Còn nếu nó ra mặt xin lỗi thì nó càng không có cơ hội động vào dự án này. Phóng thí nghiệm nổ, không cần biết có phải kế hoạch của Lục Đông Thâm hay không, tóm lại, coi như nó đã dùng kế ve sầu thoát xác thành công."

Lục Khởi Bạch hừ một tiếng: "Ngoài anh ta ra, còn ai dám tàn nhẫn với chính mình như thế?"

"Vậy thì chưa chắc." Lục Chấn Danh bình tĩnh: "Dẫu sao thì con cũng chưa nắm được chứng cứ Lục Đông Thâm một tay gây ra vụ nổ, đúng không? Có phải hay không không quan trọng, quan trọng là con phải tiếp tục xúc tiến dự án này. Chí ít thì hiện tại dù có bị thương hay không, Lục Đông Thâm cũng chưa lộ diện nhanh đến vậy. Cũng phải đợi sóng gió qua đi mới được. Thế nên, con cũng coi như có cơ hội."

"Charles Ellison rắn mỏng đều không ăn, lão già đó, con khó khăn lắm mới lôi kéo được một vài cổ đông, sau khi xảy ra chuyện này lại quay ngoắt về phía đó, nhìn mắt Charles Ellison mà hành sự."

Lục Chấn Danh cười: "Phải chia tách rồi bóp nát lợi ích ra trước mới nói cho Hội đồng quản trị. Lục Đông Thâm bây giờ không ra mặt, những người khác trong Lục Môn có lòng tranh đoạt vị trí, nhưng có mấy người qua được con? Mọi người đều hiểu rõ cả, cũng không thể cứ mãi đợi Lục Đông Thâm chứ?"

Lục Khởi Bạch nhíu mày: "Cũng chưa chắc đã thuyết phục được dễ dàng như thế. Quan trọng hơn là, bây giờ con chưa nghĩ ra nước cờ tiếp theo, Lục Đông Thâm sẽ đi như thế nào."

"Không nghĩ ra thì đừng nghĩ." Lục Chấn Danh nói thẳng: "Giống như đã không nói rõ ràng được thì đừng nói. Nếu khiến họ đánh mất hy vọng chờ đợi, họ dĩ nhiên cũng sẽ không kiên trì nữa."

Bàn tay Lục Khởi Bạch run lên, anh sửng sốt nhìn Lục Chấn Danh. Anh là người nhanh nhạy, dĩ nhiên hiểu rõ ý của bố mình. Đè nén cơn sóng bất ngờ trào dâng trong lòng, anh lên tiếng: "Con không biết trước kia xảy ra chuyện gì, con chưa bao giờ có ý giết Lục Đông Thâm."

"Vậy con cho rằng nó có ý nhổ cỏ tận gốc với con không?" Lục Chấn Danh nhìn người nhìn việc rất độc: "Thật ra con đang do dự, con không chắc chắn được tới cuối cùng Lục Đông Thâm rốt cuộc có ý định giết người hay không. Thế nên, con mới nhổ nốt chút rung động duy nhất trong lòng mình."

Lục Khởi Bạch bỗng ngừng thở.

"Con là con của bố, có ai hiểu con trai hơn bố chứ. Đồng thời, Lục Đông Thâm cũng là con cháu nhà họ Lục, bố cũng hiểu nó." Lục Chấn Danh chậm rãi phả ra một làn khói thuốc.

"Con cái nhà họ Lục tuy tàn nhẫn, nhưng thật ra tận sâu trong cốt tủy đều là thành phần si tình. Lục Đông Thâm cũng vậy thôi. Nếu nó khẳng định con không có ý giết người, thì hà tất phải đẩy cô gái họ Hạ tới Thương Lăng? Khởi Bạch, lúc trước bố đã nhắc nhở con rồi, đừng có động lòng trắc ẳn, đừng có chần chừ do dự. Bây giờ cô gái họ Hạ kia đã lặng lẽ khuếch trương thanh thế và thế lực của mình, theo dõi sát sao nhà máy ở Thương Lăng. Con muốn phân tâm nắm lấy điểm yếu của Lục Đông Thâm thì không còn dễ dàng như vậy nữa đâu."

~Hết chương 397~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 398: Cứ Ở Lại Thương Lăng

Khi Đại hội cổ đông được triệu tập lần nữa, Lục Khởi Bạch đặc biệt chú trọng tính cần thiết của việc tiếp tục dự án công nghệ gen, nhấn mạnh cần phải lợi dụng những tin tức tốt để ổn định giá cổ phiếu hiện đang chao đảo.

Đa phần các cổ đông ngồi dưới đồng ý với ý kiến của Lục Khởi Bạch.

Còn một số ít người thì im lặng, ví dụ như đổng sự Hứa giữ thái độ trung lập từ đầu tới cuối, hay ví dụ như một vài con cháu họ Lục. Tuy họ có lòng muốn tranh cao thấp với Lục Đông Thâm nhưng không đồng nghĩa với việc họ sẽ ủng hộ Lục Khởi Bạch ngồi lên.

Charles Ellison vẫn phản đối đề nghị của Lục Khởi Bạch như trước. Lý do của ông ấy rất đầy đủ: "Dự án có tiếp tục hay không không phải một mình cậu nói là được, bắt buộc phải đợi tới khi Lục Đông Thâm ra mặt cùng bàn bạc mới có thể quyết định. Hơn nữa, bây giờ phòng thí nghiệm tổn thất nghiêm trọng, xây dựng lại cũng cần thời gian."

Có cổ đông ủng hộ Lục Khởi Bạch không đồng ý với cách nhìn của Charles Ellison: "Ngày nổ phòng thí nghiệm, có không ít người nhìn thấy Lục Đông Thâm bị khiêng bằng cáng ra ngoài. Đến tận bây giờ, đã qua thời kỳ nguy hiểm hay chưa vẫn chưa thể nói chắc. Lục Môn mang lợi ích tổng thể, tuy rằng xảy ra chuyện này chúng tôi cũng rất buồn, nhưng không thể cứ chờ đợi mãi không có hạn định được?"

"Cho dù đợi không có hạn định thì đã sao? Cả Lục Môn chỉ dựa vào mỗi ngành công nghệ sinh học để sống à?" Charles Ellison không vui, gõ lên mặt bàn: "Anh cũng là cổ đông kỳ cựu của tập đoàn. Tập đoàn thành lập tới ngày hôm nay, có sóng gió bão bùng nào chưa từng trải qua? Lục Đông Thâm là vãn bối, có thể nói là trưởng thành dưới sự chứng kiến của chúng ta. Anh nói câu này, có phải mang tính mục đích quá lộ liễu rồi không?"

Người đó bị nói đến độ mặt khó coi, mấy lần định phản bác nhưng ngại vì thân phận của Charles Ellison. Dẫu sao ông ấy cũng là nhân vật quan trọng cấp nguyên lão, thẳng thắn đối đầu chỉ khiến người ta chê cười.

Buổi Đại hội cổ đông này không có sự góp mặt của Lục Chấn Dương. Tần Tô chủ trì buổi họp trên danh nghĩa. Nhưng trên thực tế, mọi quyết sách quan trọng đều rơi vào tay Charles Ellison. Dù sao chuyện này cũng dính líu tới con trai của mình, nếu Tần Tô thể hiện thái độ quá khích sẽ trở thành cố tình.

Sau khi phòng thí nghiệm xảy ra chuyện, Tần Tô đã vội vã trở về Lục Môn ngay lập tức, suốt dọc đường lo lắng sợ hãi, bây giờ trông bà vẫn đầy tâm sự, sắc mặt tiều tụy.

Khi bà xuất hiện tại Đại hội cổ đông, chuyện đầu tiên mà tất cả mọi người tự nhiên quan tâm chính là tình hình thương tích của Lục Đông Thâm. Tần Tô chỉ nói với mọi người trước mắt vẫn đang nằm trong phòng ICU quan sát, cụ thể thì không nói thêm nữa.

Lục Khởi Bạch lên tiếng hòa hoãn: "Lục Môn đúng là rất lằng nhằng và phức tạp. Một dự án, thậm chí là một sản nghiệp tạm dừng kinh doanh cũng không đến mức khiến cả Lục Môn lật thuyền. Nhưng vấn đề là dự án này đã đình trệ suốt từ ba năm trước. Mọi người đã chuẩn bị ba năm nay,

nói dừng là dừng, thật sự có lỗi với tâm huyết và công lão. Thế nên tôi cho rằng..."

"Chỉ cần đã bỏ nỗ lực và tâm huyết ra thì sẽ không lãng phí. Còn đến mức vì thế mà gây ra tổn thất, chúng ta hoàn toàn có thể bù về bằng những dự án khác." Một giọng nói trong trẻo ngắt lời Lục Khởi Bạch.

Mọi người sững sờ, lần lượt quay đầu nhìn ra cửa phòng họp.

Một người đàn ông cao lớn đĩnh đạc, tuổi ngoài ba mươi, mặc quần áo công sở chỉnh tề. Mày như gió, mắt như sao, gương mặt góc cạnh nổi bật. Nhìn kỹ tướng mạo này thì đúng là thừa hưởng nét tuấn tú của con cháu nhà họ Lục.

Có cổ đông kỳ cựu nhận ra anh, bàng hoàng.

Những người nhà họ Lục khác thì sửng sốt, nhất là Lục Khởi Bạch. Sau khi thấy người đứng trước cửa, những sắc mặt bình thản nhất cũng phải dậy sóng.

Charles Ellison cũng trợn tròn hai mắt, đứng lên, chỉ vào anh: "Cậu... Cậu..."

"Đã lâu không gặp, Charles Ellison." Người đàn ông mỉm cười, rồi nhìn một lượt quanh phòng họp, bổ sung thêm: "Cả các vị đang ngồi nữa."

Một câu nói khiến mọi người bắt đầu xì xào bàn tán.

Tần Tô là người bình thản nhất cuộc họp. Bà ngồi vững ở vị trí Chủ tịch, ra hiệu về phía chỗ ngồi trống đã để sẵn trước đó: "Bắc Thâm, vào đây ngồi, chỉ đợi mình con nữa thôi."

Bấy giờ mọi người tại đây mới biết thì ra chỗ ngồi trống chính là để lại cho Lục Bắc Thâm.

Lục Bắc Thâm bình tĩnh, thản nhiên trước mọi ánh mắt, đi thẳng vào phòng họp, ngồi xuống ghế trống. Vị trí đó khá gần trung tâm, vừa nhìn đã biết trong chuyện này có vấn đề.

"Tần tổng, thế này... là ý gì?" Có cổ đông bất giác hỏi.

Tần Tô ngồi thẳng, đối diện mọi người: "Lục Bắc Thâm, tôi nghĩ đa phần mọi người ngồi đây đều nhận ra. Nó nắm giữ một phần cổ phần của Lục Môn. Kể từ ngày hôm nay, nó chính thức là một thành viên của Hội đồng quản trị, đồng thời đảm nhiệm chức Phó Chủ tịch tập đoàn Lục Môn, vị trí Tổng giám đốc tập đoàn Skyline. Còn về chi tiết cụ thể, sau này tôi sẽ bảo trợ lý soạn một email tường tận để thông báo tới các vị cổ đông."

Mọi người sửng sốt!

Lục Bắc Thâm, con trai của người vợ thứ hai của Lục Chấn Dương, một cậu con trai nắng mưa thất thường, đã từng dùng một mồi lửa suýt chút nữa thiêu rụi nhà họ Lục sau đó mất tích bí ẩn. Không ngờ nhiều năm sau lại xuất hiện một cách ly kỳ rồi nhảy vọt vào trong Hội đồng quản trị Lục Môn, thậm chí còn thay thế vị trí của Lục Đông Thâm?

Đối với sự bất ngờ của mọi người, Lục Bắc Thâm chỉ khẽ cười và nói: "Sau này cháu sẽ năng học hỏi các chú, các bác, mong các vị trưởng bối dạy dỗ thêm."

***

Khi Lục Khởi Bạch vào nhà vệ sinh rửa tay, vừa hay gặp Lục Bắc Thâm đi vào.

Anh chỉ hơi ngước mắt lên nhìn Lục Bắc Thâm, không nói gì, thái độ vô cùng lạnh nhạt.

Ngược lại Lục Bắc Thâm chủ động tiến lên, giơ tay ra, dòng nước ào ào chảy xuống. Cậu rửa tay, tạm thời cũng không nói gì.

Sau khi Lục Khởi Bạch rửa tay xong thì đón lấy chiếc khăn lông khô nhân viên vệ sinh đứng bên đưa cho để đau tay, có ý định rời đi.

Lục Bắc Thâm gọi giật anh lại.

"Em và anh họ tuy không có tình cảm gì quá sâu đậm, nhưng cũng không có ý thù địch."

Lục Khởi Bạch biết cậu đang giải thích tình huống ban nãy trong cuộc họp bèn cười khẩy: "Một đứa nghịch tử nuôi ở bên ngoài, danh không chính ngôn không thuận trở về Lục Môn, cậu tưởng người họ Lục nào cũng thừa nhận cậu à?"

Sắc mặt Lục Bắc Thâm không thay đổi, cậu đón lấy khăn lông từ tốn lau tay: "Anh họ nói đùa rồi, dù gì em cũng mang họ Lục, là con trai của người đang nắm quyền Lục Môn, người họ Lục có không muốn thừa nhận cũng phải thừa nhận."

Cậu mỉm cười từ đầu tới cuối, nắm khăn mặt vào trong rỏ trúc rồi tiến lên.

Hai người đàn ông ngang ngửa nhau về chiều cao.

"Con nguiời em, tác phong làm việc hoàn toàn khác với anh trai Lục Đông Thâm. Sau này có chỗ nào không thích hợp, vẫn mong anh họ bỏ quá cho."

***

Tình tình tại nhà máy Thương Lăng đang bế tắc.

Những người dân thường trong số các công nhân đã được Tưởng Ly xua về. Các anh em của cô bắt đầu cùng Nhậm Kiến Tường đấu tới cùng. Nhậm Kiến Tường trong cơn phẫn nộ đã báo cảnh sát, nhưng cảnh sát sau khi tới, điều tra rõ tình hình nói cũng rất có lý: "Mấy người đó một không đập nhà máy của anh, hai không uy hiếp người nhà anh. Anh nên mở nhà máy thì mở nhà máy, phải tuyển người thì cứ tuyển người, có ảnh hưởng không? Vả lại, lúc trước chính anh sai người ra tay đánh họ trước. Nếu đối phương thật sự truy cứu, thì anh phải chịu trách nhiệm."

Nhậm Kiến Tường ôm cả một bụng giận dữ.

Đúng là không đập phá nhà máy cũng không uy hiếp người thân, nhưng vấn đề là họ cứ bao vây nhà máy, hơn nữa chuyện này đã đồn đi khắp Thương Lăng rồi, cho dù mở cửa thì đám công nhân đó cũng không tới làm việc. Tuyển người? Tuyển thế nào? Tuyển người tỉnh khác chắc? Vậy thì họ tới đây nhìn thấy đám người của Tưởng Ly cũng sợ hãi mà bỏ chạy.

Nhậm Kiến Tường cũng điều tới không ít vệ sỹ, tạo thành chiến tuyến với Tưởng Ly. Tưởng Ly không hề sợ hãi, hơn nữa sau khi Nhiêu Tôn biết chuyện này, tuy đang ở nước ngoài nhưng đã lập tức điều ngay một đội ngũ từ Bắc Kinh qua, ai nấy đều rất giỏi võ.

Tưởng Ly hiểu Nhiêu Tôn, nghĩ bụng chắc đám người này anh ấy đã dùng quan hệ riêng. Chuyện này đương nhiên không thể dùng danh nghĩa công ty được.

Có người của Nhiêu Tôn trấn giữ, Nhậm Kiến Tường càng như kiến bò chảo nóng, thậm chí còn điều đình với Hoa Lực. Hội đồng quản trị của Hoa

Lực nghe xong chuyện này rất sửng sốt, gọi một cuộc điện thoại đường dài liên lạc với Nhiêu Tôn.

Nhiêu Tôn giở trò cù nhầy: "Người của tôi? Họ nói là người của tôi? Thú vị thật đấy, họ Nhậm đó quản lý không tốt, để thuộc hạ đả thương người ta, cho dù có là người từ Bắc Kinh tới thì cũng là vì đám anh em của Hạ Trú mà thôi. Những anh em xông pha giang hồ, ngũ hồ tứ hải, thấy anh em bị đánh, họ có thể ngoảnh mặt làm ngơ sao? Chuyện này tôi chẳng lo được, tôi làm ăn ngay thẳng, xen vào chuyện giang hồ lẽ nào định tìm cái chết? Vả lại, Hoa Lực của chúng ta lúc trước đồng ý tham gia góp cổ phần là vì Lục Đông Thâm. Bây giờ họ Nhậm đó làm cho Thương Lăng loạn cào cào, Hoa Lực cũng cần một lời giải thích, phải không?"

Khi Nhậm Kiến Tường đang xanh mặt, Tưởng Ly lại khá nhàn tản. Về sau, Nhậm Kiến Tường cố gắng tìm Tưởng Ly giảng hòa, Tưởng Ly đóng cửa không gặp, chỉ để lại hai chữ: Muộn rồi.

Tưởng Tiểu Thiên mấy hôm nay cũng lo tưởng chết, không ngừng hỏi Tưởng Ly: "Cô nương, chị không định đi Mỹ à? Có nên đi không... Haizz, cũng không biết người còn sống hay đã chết."

Tưởng Ly trở về chỗ ở của mình ở ngoại ô, đã mấy ngày không tới Lâm khách lầu rồi. Cô hay đeo gùi trúc lên núi hái lượm, hoàn toàn trở thành người sống cách xa thế sự. Tưởng Tiểu Thiên bám đuôi theo sau cô, ngày nào cũng lải nhải chuyện này, đồng thời còn rất khó hiểu vì sao cô vẫn rảnh rang tới đây chăm hoa chăm cỏ.

Tưởng Ly đổ cả gùi toàn lá cây giấp cá ra, phơi dưới nắng rồi đáp lại: "Chưa chết, nếu chết rồi sẽ có tin ngay."

"Vậy càng phải đi xem chứ."

"Không đi, cứ ở yên tại Thương Lăng."

Tưởng Tiểu Thiên nghe xong câu này rất sửng sốt, liên tục nói: Sao có thể máu lạnh như vậy chứ? Haizz, cô nương à, trước kia chị đâu có như vậy...

Tưởng Ly nghe đến phát phiền, không buồn ngẩng đầu, ném gùi trúc ra ngoài, nhằm trúng trán của Tưởng Tiểu Thiên.

Cảnh này bị Răng trắng vừa vào cửa nhìn thấy, đẩy Tưởng Tiểu Thiên sang một bên, hạ thấp giọng nói: "Làm sao cậu biết Tưởng cô nương không lo lắng? Cậu nhìn quầng thâm mắt của chị ấy đi, vừa nhìn là biết tối ngủ không ngon giấc. Cô nương của chúng ta tính khí thế nào, cậu không hiểu sao? Mạnh miệng yếu lòng."

"Đã liên quan đến mạng người rồi..."

"Cô nương nhất định tự có dự tính."

Cứ như vậy, chớp mắt đã nửa tháng trôi qua.

Thương Lăng trở thành nơi trăm ngàn màu sắc, hoa nở thành dải, hương thơm lừng khắp ngõ.

Tưởng Ly thật sự trở thành người nhàn, phân tán quyền lực trong tay cho năm người đám Tưởng Tiểu Thiên và Răng trắng, cũng chia một bộ phận địa bàn cho Ấn Túc Bạch, còn mình thì ngày ngày đeo gùi lên núi Thiên Chu, thi thoảng cũng lên núi Kỳ Thần, nhưng chưa bao giờ đi sâu vào núi.

Nhiệt độ của Thương Lăng ổn định, ngoại trừ dịp lễ tế đông và lễ rét ngược ra, nhiệt độ trung bình trong năm đều giữ ở khoảng 24, 25 độ, rất dễ chịu với mọi người.

Mark luôn đi theo Tưởng Ly. Anh ta không vào làm trong địa bàn, cũng không đi nơi khác, mà làm vệ sỹ của cô. Tưởng Ly hiểu quá rõ, anh ta đã ưng Phù Dung, chỉ cần thông qua được cửa ải của cô thì mới có người giúp anh ta có lời với Phù Dung.

Hôm nay Tưởng Ly từ trên núi Thiên Chu xuống, khi về gần tới nhà thì cô đuổi Mark đi về.

Ra tới ngã rẽ, từ xa đã nhìn thấy chiếc xe việt dã to đùng của Nhiêu Tôn, đỗ ngay trước cửa nhà. Cửa sổ ghế lái hạ xuống, một cánh tay chống ra ngoài, kẹp điếu thuốc.

Khói thuốc vấn vít.

Nhiêu Tôn quay về rồi?

Nghĩ như vậy, Tưởng Ly tiến lên, người đàn ông trong xe quay ra, gương mặt anh ấy phản chiếu trong gương chiếu hậu. Anh ấy nhìn vào gương, cười với cô.

"Đúng là anh thật à." Tưởng Ly tới gần, đứng ngoài xe ngẩng đầu nhìn anh chằm chằm: "Em còn tưởng anh chết ở nước ngoài rồi."

Nhiêu Tôn cầm chặt điếu thuốc, xoay người lại, khoanh hai cánh tay đặt bên cửa sổ, nhìn cô từ trên xuống dưới: "Lâu vậy không gặp anh rồi, cũng không nói được câu nào tử tế."

Tưởng Ly chẳng buồn đấu võ mồm với anh ấy. Cô tháo gùi trúc xuống: "Anh đến rồi sao không vào? Cánh cửa trúc này mà chặn được anh à? Hả? Sao cửa lại mở vậy..."

Cô dừng bước trước cửa.

Nhiêu Tôn mở cửa xe, nhảy xuống, vòng ra sau lưng cô: "Em phải chuẩn bị tâm lý nhé."

"Ý gì đây?" Tưởng Ly cảnh giác trong lòng.

Nhiêu Tôn chậm rãi nói: "Hôm nay anh làm một chuyến tài xế, Dương Viễn được hời. Quan trọng là, Dương Viễn cũng tới, em nghĩ ai có thể cùng Dương Viễn tới chỗ này của em?"

Sống lưng Tưởng Ly cứng đờ, tay cô run lên, gùi trúc rơi xuống đất, dược thảo bên trong rơi đầy ra đất.

Lục Đông Thâm!

~Hết chương 398~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 399: Hôn Mê

Khi đi vào trong sân, Tưởng Ly cảm thấy đôi chân mình đang run lên, bàn tay cũng lập cập rất dữ. Cô không biết mình đang sợ hãi chuyện gì, cũng không biết mình đang kỳ vọng điều gì. Tóm lại, trái tim cô cứ nảy lên nảy xuống cực kỳ bất an.

Cô không còn tâm trí nhặt chỗ dược thảo rơi đầy dưới đất, cứ loạng choạng lảo đảo như người say rượu.

Cô vừa vén rèm lên, đúng lúc Tưởng Tiểu Thiên từ trong nhà đi ra. Nhìn thấy Tưởng Ly, cậu sững lại giây lát, sau đó lắp ba lắp bắp nói: "Cô... Cô nương..."

Sau cú chạm mặt đó, Tưởng Ly bất chợt hoàn hồn, túm chặt lấy cổ áo Tưởng Tiểu Thiên, khiến Tưởng Tiểu Thiên sợ hãi đến trắng bệch cả mặt.

"Ở đâu vậy?" Hơi thở của cô trở nên gấp gáp.

"Á? Dạ..."

"Người ở đâu rồi?" Tưởng Ly hơi cao giọng.

Phải nói có lúc cho dù không có quan hệ huyết thống cũng vẫn có thần giao cách cảm. Câu nói của Tưởng Ly không quá rõ ràng, nhưng Tưởng Tiểu Thiên hiểu ngay trong khoảnh khắc, chỉ tay lên gác.

Nơi ở này, lúc Đàm Diệu Minh còn sống, Tưởng Ly thường xuyên quay về ở, nhưng thực tế nó giống nơi làm việc của cô hơn. Có không ít những mùi hương hiếm có đều được chế tạo và xây dựng lại tại nơi này. Về sau, không ít nguyên liệu đều được chuyển tới Bắc Kinh.

Chỗ này không to bằng phòng thí nghiệm ở Bắc Kinh, diện tích cũng không bằng một nửa nơi đó, nhưng chiến thắng ở điểm phong cảnh như tranh.

Nó nằm ẩn sâu trong khe núi rừng trúc, có thể ngắm nhìn đỉnh núi cao chót vót, cũng có thể chèo thuyền trên mặt hồ. Nó được xây chủ yếu bằng trúc, cao hai tầng. So với nhà trúc của dân tộ Thái, thì căn nhà trúc này của Tưởng Ly đã bỏ đi một tầng dùng làm tầng nuôi súc vật trên cao, chuyển thành một mặt lát đầy đá vũ hoa*, hiên nhà hình chữ bát, để tiện không tích nước mùa mưa. Kết hợp với sân vườn, cả nhà thể hiện kết cấu lồi.

*Một loại đá tròn nhỏ sáng bóng, có vân và màu sắc sặc sỡ, có nhiều ở Nam Kinh.

Tầng một có phòng khách, nhà bếp, không gian bên mé trái độc lập, bình thường dùng để trữ một số nguyên liệu cần dùng. Không gian bên tai phải là một phòng thiền, không lớn, nhưng quanh năm vấn vít một mùi hương thơm nhẹ, kết hợp với mùi trúc thơm khắp nhà lại càng tạo nét thanh nhã rất riêng.

Tầng hai chủ yếu là khu nghỉ ngơi, có một gia phòng ngủ rộng khoảng 30 mét vuông nằm ở trong cùng, không gian còn lại chính là phòng sách và phòng thí nghiệm.

Thế nên, Tưởng Tiểu Thiên chỉ cần chỉ lên như vậy là Tưởng Ly hiểu ngay. Cô bỏ tay khỏi cổ nó, đẩy sang bên cạnh, không nói không rằng lập tức đi lên gác.

Chân cô vẫn còn run, thậm chí là hơi bị chuột rút, nhưng động tác nhanh hơn không ít, Tưởng Ly gần như nhảy lên tầng. Sự thần giao cách cảm của Tưởng Tiểu Thiên mất linh, thấy Tưởng Ly như vậy, trong lòng cậu không yên tâm, vội theo sau giải thích.

"Cô nương, chị tuyệt đối đừng trách em, cũng đừng giận em. Không phải em để họ vào đây đâu, thật ra là tình hình của Lục tổng rất đặc biệt, anh ấy..."

Trong lúc ấy, Tưởng Ly đã đi tới cửa phòng ngủ. Tốc độ vũ bão khựng lại trước cửa phòng. Cô đặt tay lên nắm đấm cửa, khiến Tưởng Tiểu Thiên cũng im bặt trong giây lát, không dám tiếp tục lải nhải.

Tưởng Tiểu Thiên nói, tình hình của Lục tổng đặc biệt.

Nhiêu Tôn nói, em phải chuẩn bị tâm lý.

Dương Viễn lẳng lặng quay về Mỹ, giữa chừng không có chút tin tức gì, bây giờ lại bất thình lình trở lại đây.

Tưởng Ly nắm chặt tay nắm cửa, mím môi lại thành một đường thẳng, nhất thời cảm thấy khó thở khó chịu, đầu óc căng thẳng choáng váng.

Tưởng Tiểu Thiên đứng bên cạnh cô không dám thở mạnh.

Dù sao thì chính cậu đã cho người ta vào đây mà chưa hỏi ý kiến của cô.

Khoảng thời gian này, cô nương nhà cậu bình thản một cách kỳ lạ, bình thản tới mức máu lạnh. Cậu bắt đầu hoài nghi, phải chăng cô đã hoàn toàn quên đi chuyện tình cảm ấy, hoặc bắt đầu chuyển sang yêu thương Nhiêu Tôn?

Việc này cũng không phải là không thể.

Tưởng Tiểu Thiên cậu tuy chưa chạy khắp trời Nam đất Bắc, nhưng cũng biết chuyện tình cảm chính là ngắn ngủi nhất thời, gặp được chứ không cầu được, thường thì người ta phải cậy nhờ một chữ "duyên".

Khoảng thời gian trở về Thương Lăng, người khác phái xa lạ duy nhất mà Tưởng Ly tiếp xúc chính là Nhiêu Tôn. Anh ấy đối với Tưởng Ly có thể nói là quan tâm tới mức chu đáo, tỉ mỉ, bên ngoài là một người đàn ông quyền thế, bên trong là người đàn ông dịu dàng, bất kỳ cô gái nào cũng khó mà không rung động. Huống hồ Nhiêu Tôn còn rất đẹp trai, hai người họ đứng cạnh nhau quả thực là trời sinh một cặp.

Vì vậy, Tưởng Tiểu Thiên không biết hành động của mình hôm nay có thỏa đáng hay không.

Cậu nuốt nước bọt, dè dặt lên tiếng: "Cô nương..."

Bả vai thanh mảnh của Tưởng Ly hơi run lên. Cô không để tâm tới Tưởng Tiểu Thiên, bàn tay cầm lấy tay nắm cửa rất chặt nhẹ nhàng xoay...

Hôm nay trời rất đẹp. Trước khi vào núi, cô đã mở cửa phòng ngủ, thế nên lúc vào phòng có làn gió nhẹ ấm áp thổi vào, tạo thành thế đối chọi với cánh cửa hé mở, làm rung rinh chiếc chuông gió trên bệ cửa, vang những tiếng lảnh lót vụn vặt.

Mảnh rèm trắng được gió thổi tung lên.

Dương Viễn đứng ngay trước cửa sổ, chỉ mang theo một vali hành lý. Anh ấy vốn dĩ đang cúi đầu, sau khi nghe thấy tiếng chuông gió bèn nhìn ra cửa, thấy Tưởng Ly đã quay về liền đứng dậy.

Sức tập trung của Tưởng Ly lại không nằm trên người Dương Viễn.

Ở trên giường.

Trên chiếc giường chạm trổ hoa cô đã ngủ mấy năm được làm bằng loại gỗ mun tốt, đầu giường nên có tượng bạch trạch. Đây là con thú cô thích nhất, xuất phát từ "Sơn Hải kinh", tương truyền sống trên núi Côn Luân, nói được tiếng người, thông thạo vạn vật, nhưng rất ít khi xuất hiện, chỉ gặp thánh nhân tới dâng sách, có thể giúp người ta gặp dữ hóa lành.

Bởi vì bạch trạch toàn thân màu trắng, thế nên lúc điêu khắc đã được sử dụng vỏ sò dưới biển sâu và bột trân châu. Ban ngày khi ánh sáng chiêu lên sẽ trắng như tuyết. Về đêm cũng phát ra ánh sáng lấp lánh, dịu dàng như hút cả ánh trăng.

Lúc này đây, bên dưới bạch trạch có một người đang nằm, chiếm vị trí thường ngày của cô.

Quả nhiên là Lục Đông Thâm.

Anh nằm đó, nhắm nghiền mắt.

Không mặc áo vest tề chỉnh như mọi khi.

Chỉ mặc một bộ đồ ngủ ngắn tay màu trắng bạc, tựa hồ như con bạch trạch trên đỉnh đầu đang nhuộm màu cho anh vậy. Sắc mặt anh cũng trắng, thiếu máu.

Cánh tay hở ra có vết thương, được quấn băng.

Má cũng có vết thương được băng kín.

Tưởng Ly không bước lại gần một bước, chỉ đứng sững ở cửa, cảm thấy máu khắp người đang chảy ngược.

Dương Viễn có phần ngượng ngập, giống như tên trộm vào nhà bị chủ bắt tại trận vậy, anh ấy ra hiệu bằng ánh mắt cho Tưởng Tiểu Thiên.

Tưởng Tiểu Thiên lại khôi phục bản lĩnh "thần giao cách cảm", quay đầu bỏ chạy rất lẹ.

Lát sau, Dương Viễn hắng giọng: "À thì... vào trong nói chuyện đi."

Hơi thở của Tưởng Ly gấp gáp. Cô có thể ngửi được mùi thuốc khử trùng tới từ bệnh viện, mang theo cái chết, thứ mùi cô ghét nhất.

Đè nén ngọn sóng dâng lên trong lòng, cô đi vào. Dương Viễn thấy vậy vội vàng đóng cửa phòng lại.

Tưởng Ly đi thẳng tới trước giường, nhìn Lục Đông Thâm từ trên xuống, nhất thời không dám thở, sợ thật sự sẽ ngửi thấy mùi của người chết, mùi xui xẻo của tế bào đã suy yếu.

Dương Viễn thấy sắc mặt cô lạnh lẽo, có phần chưa hiểu tâm tư của cô ấy. Anh ấy tiến lên, khẽ nói: "Tưởng Ly, dù cô hận cậu ấy hay trách cậu ấy, bây giờ người cứu cậu ấy chỉ có cô thôi."

Tưởng Ly hít những hơi nhỏ, để làm dịu đi cảm giác tức thở trong lồng ngực. Cô tỉ mỉ quan sát lồng ngực của Lục Đông Thâm. Nó phập phồng ổn định, hòn đá tảng trong lòng cô ít nhiều đã được hạ xuống.

"Anh ấy sao rồi?"

Vừa nghe giọng điệu lạnh lùng của cô, Dương Viễn càng không yên tâm. Anh ấy liếm môi, thành thật báo lại: "Sau khi phòng thí nghiệm bị nổ, cậu ấy bị thương và được đưa vào phòng ICU, có mấy lần xuất hiện tình trạng ngừng thở. Về sau coi như đã vượt qua thời kỳ nguy hiểm. Vết thương ngoài da thì không nhiều, nhưng cứ hôn mê mãi như vậy. Sau nhiều

lần kiểm tra đi kiểm tra lại cũng không ra được chứng bệnh gì. Không còn cách nào khác, tôi đành đưa cậu ấy tới tìm cô."

~Hết chương 399~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 400: Anh Đưa Anh Ấy Đi Đi

Tưởng Ly đứng sững bên cạnh giường bất động, cũng không nói một lời, coi như bỏ ngoài tai những lời Dương Viễn nói.

Càng nhìn tình hình ấy, Dương Viễn càng không tự tin, bên tai luôn văng vẳng lời Tưởng Tiểu Thiên nói ban nãy: Khoảng thời gian này, Tưởng cô nương vẫn làm như không có chuyện gì vậy, cũng không biết có phải đã buông bỏ chuyện tình cảm này rồi hay không. Tôi cứ tùy tiện để mọi người vào đây như vậy, không biết Tưởng cô nương có giận không nữa...

Bây giờ Dương Viễn đang nhìn chằm chằm vào góc nghiêng của Tưởng Ly.

Không có chút xao động nào, ánh mắt cũng hoàn toàn bình thản, giống như mặt hồ chiều, không một gợn sóng.

Dương Viễn từng hỏi Lục Đông Thâm: Cậu có từng nghĩ tới chuyện nếu Hạ Trú đau lòng rồi ân đoạn nghĩa tuyệt với cậu thì sao?

Lục Đông Thâm trả lời anh ấy: Từng nghĩ tới.

Thật ra Dương Viễn cũng từng nghĩ tới Hạ Trú sẽ đau, sẽ hận, sẽ không tha thứ, nhưng anh ấy không dám nghĩ tới, lỡ như Hạ Trú buông bỏ rồi thì sao?

Thế nên, khi Tưởng Tiểu Thiên nói những lời đó Dương Viễn quả thực đã lạnh sống lưng.

Phải, lỡ như buông bỏ thì sao?

Nhưng trong chuyện tình cảm của Lục Đông Thâm và Hạ Trú, sợ nhất chính là buông bỏ chăng.

Có thể đau, có thể hận, chứng tỏ trong lòng vẫn còn đối phương.

Một khi buông bỏ, tình cảm này cũng theo gió bay xa.

Anh ấy hắng giọng, tiếp tục giãi bày: "Lục Môn là nơi cực kỳ hiểm ác cô cũng biết. Lục Khởi Bạch như hổ đói rình mồi. Lục Đông Thâm chỉ còn cách đẩy cô ra mới bảo đảm được an toàn cho cô. Cậu ấy không phải là thần, sinh ra trong gia đình lang sói không thể làm chu toàn mọi việc. Thế nên có vài việc cậu ấy cũng chỉ có thể thuận thế mà làm, những lời cậu ấy nói, những việc cậu ấy làm với cô chưa nay đều là tin tưởng. Đẩy cô ra, cô nghĩ cậu ấy không đau sao? Vì cô, cậu ấy đã ngang nhiên đặt dự án năng lượng ở Thương Lăng, lại tốn công kéo Nhiêu Tôn vào chuyện này, vì lý do gì cô hiểu rất rõ. Tôi biết khi đó cậu ấy tổn thương cô sâu sắc, nhưng chẳng phải cũng vì bị tình thế dồn ép hay sao?"

Tưởng Ly vẫn không đoái hoài tới Dương Viễn, nhưng lại có động tĩnh.

Cô ngồi xuống giường.

Đầu tiên là giơ tay lật mí mắt của Lục Đông Thâm, sau đó nhìn các vết thương trên người anh.

Dương Viễn thấy vậy, trong lòng coi như có chút yên tâm, chỉ cần có động thái là được.

Anh ấy tiến tới, cúi thấp người xuống: "Tình cảm khắc cốt ghi tâm phải trải qua sóng to gió lớn đúng không? Cô xem, cô và Lục Đông Thâm đến bên nhau chính là duyên phận ông trời sắp đặt. Trong lòng cậu ấy có cô, thế nên làm việc gì cũng tâm niệm, nhung nhớ, cho dù dốc cạn tương tư cũng muốn đổi lấy cho cô một cuộc sống yên bình, còn cô thì sao? Nếu cô thật sự không còn tình cảm với cậu ấy, đã không tự đâm mình một dao để giúp Lục Đông Thâm được như mong muốn, càng không vừa trở về Thương Lãng đã chiêu minh mãi mã, sắp xếp người của mình vào nhà máy..."

Nói tới đây, Dương Viễn lại nhìn sắc mặt của Tưởng Ly, bổ sung thêm: "Chẳng phải là nghĩ tới việc lỡ như Lục Đông Thâm không lo được cho mình, chí ít cô còn có thể bảo vệ nhà máy đó cho cậu ấy sao?"

Cuối cùng Tưởng Ly cũng lên tiếng: "Dương Viễn, anh ồn ào quá."

Dương Viễn lập tức im bặt.

Chỉ cần cô chịu lo cho Lục Đông Thâm, đừng nói là bắt anh im lặng, bắt anh chịu phạt thay cho Lục Đông Thâm cũng được, chỉ cần bà cô này thoải mái trong lòng.

Suy nghĩ ấy vừa dứt thì anh ấy nhìn thấy Tưởng Ly đứng lên.

"Anh đưa anh ấy đi đi."

"Hả?" Dương Viễn sửng sốt.

Tưởng Ly không nhìn Lục Đông Thâm nữa, đi thẳng tới trước cửa sổ, ngồi xuống chiếc ghế mềm, rót một cốc nước: "Lục Đông Thâm không phải thần tiên, không phải chuyện nào cũng chu toàn. Tôi cũng vậy, không phải thần tiên, không phải bệnh nào cũng chưa được. Anh ấy bị thương do

vụ nổ, anh nên tìm bác sỹ chuyên ngành cho anh ấy, chứ không phải ký thác hy vọng lên người tôi, tôi chữa không nổi."

Nghe xong câu này, Dương Viễn lập tức sốt ruột. Anh ấy tiến lên, che chắn hoàn toàn những tia nắng trước mặt cô.

"Sao cô có thể không cứu nổi chứ?"

Tưởng Ly ngước mắt nhìn anh ấy, hỏi ngược lại: "Sao tôi lại có thể cứu được?"

Dương Viễn thẳng thừng kéo ghế qua, ngồi xuống đối diện cô: "Lúc trước đám Răng trắng bị thương nặng như vậy, các bác sỹ đều tuyên án tử rồi nhưng cô vẫn cứu sống được. Sao tới Lục Đông Thâm lại không được?"

"Tình hình khác biệt." Tưởng Ly nhẹ nhàng đáp: "Lúc trước tôi cứu họ chẳng qua là "ngựa sống chữa đại cho ngựa chết", cứu được họ cũng là vì họ mạng lớn, chứ không phải vì tôi giỏi giang tới mức nào."

Dương Viễn á khẩu vì cô, nhưng đồng thời trong lòng cũng sốt ruột tưởng chết, nhất thời cũng không biết nên khuyên nhủ sao cho phải.

Ngẫm nghĩ một hồi, anh ấy nhân lúc Tưởng Ly uống nước, lại nói: "Phàm là những chuyên gia, bác sỹ có thể tìm được đều tìm cả rồi, nhưng cậu ấy vẫn hôn mê không tỉnh, ngay cả bác sỹ cũng hết cách rồi..."

"Bác sỹ hết cách thì tôi có cách sao?" Tưởng Ly hờ hững như gió: "Tôi đâu có bản lĩnh cải tử hoàn sinh. Lục Đông Thâm chịu những vết thương ngoài, có lẽ thương tích đỡ rồi sẽ tự nhiên tỉnh lại."

"Đừng có lẽ nữa..." Dương Viễn càng nghe càng cảm thấy không ổn, trong lòng bắt đầu đánh trống dồn dập: "Mạng người quan trọng mà."

Tưởng Ly không nói gì nữa.

Dương Viễn sốt sắng như kiến bò chảo nóng.

Đúng lúc đang bối rối không biết làm sao thì chuông di động vang lên.

Dương Viễn rút ra xem, lập tức đứng lên đi nhận. Nhân lúc Dương Viễn đi khỏi, Tưởng Ly lại lẳng lặng đánh mắt nhìn Lục Đông Thâm, ánh mắt có chút nặng nề.

Chẳng bao lâu sau Dương Viễn đã quay lại, còn cầm theo di động, đưa cho Tưởng Ly.

Tưởng Ly chẳng hiểu chuyện gì, đón lấy.

Hóa ra là Lục Chấn Dương.

Ở đầu kia điện thoại, Lục Chấn Dương ngữ khí thành khẩn: "Tiểu Hạ, là nhà họ Lục nợ cháu. Nhiều năm trước cháu đã cứu bác, bây giờ Đông Thâm gặp nạn, bác xin cháu hãy cứu con trai bác. Trong lòng cháu giận cũng được, oán cũng được, cứ nhằm vào bác là được rồi."

Cổ họng Tưởng Ly nghẹn lại.

"Mắt cháu tinh, mũi thính, có lẽ nhìn ra được Đông Thâm hôn mê bất tỉnh không phải do vết thương từ vụ nổ. Các bác sỹ và chuyên gia ở Mỹ không tìm ra được nguyên nhân. Bác biết, cháu nhất định có thể."

Cho dù không nhìn được tận mắt Lục Chấn Dương, Tưởng Ly cũng có thể nghe ra sự mệt mỏi yếu ớt của ông. Lục Chấn Dương từ Quỷ môn quan trở về, sức khỏe chắc chắn không bằng trước kia, Tưởng Ly hiểu rõ.

Thế nên bắt một người già như vậy lao tâm khổ tứ đích thân gọi điện thoại cho cô, cô cảm thấy áy náy vô cùng.

Nghĩ lại lúc trước cứu Lục Chấn Dương chẳng qua cũng là một lần tiện tay, nhưng ông lại ghi nhớ trong lòng. Có một khoảng thời gian cô từng thường xuyên qua lại với ông, học thức của Lục Chấn Dương ngược lại khiến cô cảm thán, trong lòng vẫn luôn kính trọng ông.

Ra khỏi phòng ngủ.

Tưởng Ly cầm di động đi ra vườn trước.

Ánh nắng đang đẹp, trong vườn tỏa một mùi thơm thanh mát của các loại hoa cỏ.

Ngoài vườn, Tưởng Tiểu Thiên đang cùng hút thuốc với Nhiêu Tôn. Sau khi nhìn thấy Tưởng Ly, cậu lập tức dập tắt điếu thuốc, chuồn lẹ vào trong xe của Nhiêu Tôn.

Tưởng Ly không rảnh tính sổ với Tưởng Tiểu Thiên, cô áp di động vào tai, hỏi thẳng Lục Chấn Dương: "Ba năm trước Lục Đông Thâm bị thương rất nặng, có liên quan tới việc khí của nhà máy thuốc rò rỉ không?"

"Có."

"Anh ấy còn có vết thương ngoài da." Tưởng Ly nhắm trúng trọng điểm.

Lục Chấn Dương không che giấu: "Có nghe tới hiệu ứng domino không? Ở Lục Môn chính là như vậy."

Nhịp tim Tưởng Ly tăng nhanh.

Ý tứ của câu nói này đã không thể rõ ràng hơn nữa. Quả thật như cô suy nghĩ, dược khí rò rỉ đơn thuần sao có thể tạo ra vết thương nặng như vậy? E là ẩn tình phía sau mới khiến người ta sợ hãi chăng. Đúng như Dương

Viễn nói, đó là nơi lang sói, sao lại có người không muốn nhổ cỏ tận gốc chứ?

Nhưng, không phải cô chưa từng ngủ chung giường với Lục Đông Thâm, trên người anh không hề có vết sẹo.

~Hết chương 400~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 401: Khóc Đau Đớn

Đây cũng là nguyên nhân ban đầu cô không gạn hỏi Trần Du, có thể là vết thương của anh không quá nặng, hoặc có thể là do ông Trần y thuật cao minh. Cho đến khi cô phát hiện ra vấn đề, truy hỏi Trần Du mới ngỡ ngàng phát hiện sự tình không đơn giản như vậy.

"Năm xưa dược khí rò rỉ chắc chắn đã gây ra án mạng chứ?"

Lục Chấn Dương trầm mặc một lúc lâu mới đáp: Phải.

"Bác Lục, cháu muốn bác một câu thật lòng, lúc đó thứ rò rỉ là dược khí hay khí độc?"

Lần này Lục Chấn Dương còn im lặng lâu hơn nữa: "Cuối cùng, tổ điều tra khẳng định là khí độc."

Tưởng Ly cảm thấy hơi khó thở: "Lúc đó đang nghiên cứu thứ gì?"

"Chỉ là một thí nghiệm làm dịu các dây thần kinh của con người mà thôi. Tiểu Hạ, nghiên cứu đó không có vấn đề gì. Cuối cùng bên này đã lấy mẫu thành phẩm làm kiểm tra, hoàn toàn không tạo ra bất kỳ thương tổn gì sức khỏe con người. Nhưng không biết vì sao trong quá trình lại có khí độc tồn tại."

"Đến bây giờ cũng chưa điều tra ra sao?"

"Đúng vậy."

Khi Tưởng Ly quay về phòng, tuy ngoài mặt Dương Viễn đã bình tĩnh hơn, nhưng trái tim vẫn sốt ruột như kiến bò chảo nóng. Tưởng Ly ném di động trong tay đi, Dương Viễn bắt được gọn gàng.

"Dương Viễn, tôi hỏi anh."

Dương Viễn lập tức tiến tới.

"Lần nổ phòng thí nghiệm này, là do người làm hay là một tai nạn?"

Dương Viễn liếm môi: "Không biết nữa."

Tưởng Ly liếc anh ấy.

"Tôi không biết thật mà." Dương Viễn giơ tay lên thề thốt: "Tôi chỉ làm theo lời căn dặn của Lục Đông Thâm, nếu có chuyện xảy ra thì phải di chuyển cậu ấy đi. Tác dụng của tôi rất đơn giản."

Tưởng Ly cười khẩy.

Dương Viễn thấy vậy, nói: "Cô cũng hiểu rõ con người Lục Đông Thâm đấy, người khác nghĩ mười bước, cậu ấy cũng nghĩ tới một trăm bước rồi. Thế nên trước kia cậu ấy chắc chắn đã dự liệu được sẽ có chuyện, nên mới sắp xếp những chuyện liên quan."

"Những chuyện liên quan?" Tưởng Ly nheo mắt.

Dương Viễn thành thật nói: "Không sai, có những sắp xếp liên quan. Nhưng về Lục Môn, ngoại trừ chính Lục Đông Thâm nói ra, tôi cũng không thể nói."

Cho dù anh ấy rất trượng nghĩa.

Tưởng Ly cân nhắc giây lát, bất thình lình hỏi anh ấy: "Ba năm trước, dự án công nghệ sinh học đang nghiên cứu thứ gì anh biết được bao nhiêu?"

"Dự án công nghệ sinh học trước khi được công bố thì hoàn toàn giữ bí mật, tôi chưa bao giờ nhúng tay vào mảng này, thế nên tôi không rõ lắm."

Tưởng Ly thấy anh có vẻ không giống đang nói dối, cũng không hỏi nhiều nữa. Dương Viễn biết còn không nhiều bằng Lục Chấn Dương, chắc người hiểu rõ nhất chỉ có Lục Đông Thâm thôi.

"Vậy trước khi xảy ra chuyện, Lục Đông Thâm có nói với anh phải di chuyển anh ấy tới đâu không? Chắc không phải Thương Lăng chứ?"

Một câu nói vô cùng chắc chắn, khiến Dương Viễn cũng không tiện giấu giếm, anh ấy hắng giọng nói: "Đúng là không nói về Thương Lăng..." Sợ cô nghĩ nhiều thêm, anh ấy lập tức giải thích: "Tôi nghĩ, có lẽ cậu ấy sợ mang tới nguy hiểm cho cô. Lúc cậu ấy tỉnh còn không dám nói có thể đảm bảo an toàn cho cô, huống hồ bây giờ đang hôn mê, càng không muốn liên lụy cô."

Tưởng Ly cười khẩy.

"Nhưng tôi nghĩ rồi, bên phía Thương Lăng thật ra là nơi an toàn nhất, Lục Đông Thâm cũng là yêu quá hóa lo thôi."

Tưởng Ly trầm mặc một lúc: "Anh là anh em tốt của Lục Đông Thâm, vì anh ấy anh tình nguyện làm mọi việc, đúng không?"

Dương Viễn nói ngay: "Đúng thế, lên núi đao, xuống biển lửa!"

"Vậy được." Tưởng Ly nói rồi đi ra khỏi phòng ngủ.

Lại đi rồi...

Dương Viễn phiền nhất là kiểu người nói nửa vời như cô, nhưng lại không dám chọc ghẹo tới cô, chỉ biết đằng đằng đi theo sau cô ra ngoài cửa rồi ra tới sân.

Góc vườn có một chiếc chum đen cao bằng nửa người, nắp được làm bằng trúc. Tưởng Ly đứng trước chum, ra hiệu cho Dương Viễn mở chiếc nắp trúc ra.

Bên ngoài, Nhiêu Tôn thấy hai người họ cùng đi ra cũng nhảy khỏi xe, đi vào sân. Tưởng Tiểu Thiên thấy vậy cũng bám theo sau.

Tất cả đều tập trung trước chiếc chum trong vườn.

Dương Viễn nhìn vào trong, bên trong có một nửa là nước, xem ra, chỉ là nước...

"Lưng chừng núi Thiên Chu có một dòng suối từ trong núi chảy ra. Hai ngày một lần, anh phải nên núi chuyển nước suối ra, đổ đầy chum này. Làm được thì Lục Đông Thâm được ở lại đây."

Dương Viễn không buồn suy nghĩ, thẳng thắn nhận lời.

Tưởng Tiểu Thiên ở phía lẩm bẩm một câu: Vất vả đấy...

Dương Viễn rất sảng khoái: "Có vất vả hay không, vì anh em cũng chấp nhận, chỉ cần nước này có thể cứu mạng Lục Đông Thâm..."

"Nước không cứu được mạng anh ấy, tôi chỉ dùng để giặt quần áo và nấu cơm thôi." Tưởng Ly không chút khách khí.

Dương Viễn ngây người.

"Ngoài ra, đám bê bét ở nhà máy anh cũng phải giải quyết đi."

Dương Viễn tức hộc máu vì câu nói ban nãy của cô: "Không thành vấn đề."

"Còn nữa..."

"Còn nữa?" Dương Viễn hét lên.

Tưởng Ly bình tĩnh nhìn anh ấy, anh ấy lập tức cười trừ: "Cô nói đi."

"Anh ấy không được ở đây miễn phí. Hoặc là anh bỏ tiền ra, hoặc là anh khiêng anh ấy về thành phố."

Khiêng về thành phố há chẳng phải ngày ngày phải chạy qua chạy lại nơi này sao? Dương Viễn đánh chết cũng không muốn mất sức như vậy. Đưa Lục Đông Thâm từ Mỹ về Trung Quốc rồi tới Thương Lăng, anh ấy không biết mình có nhiều dũng khí và nhẫn nại đến vậy.

"Tôi bỏ tiền!"

***

Về đêm.

Trăng hoa như nước.

Thi thoảng có con đom đóm như những vì sao lác đác xuyên qua rừng trúc, lạc vào bậu cửa sổ và hiên nhà.

Đêm ở đây đơn thuần hơn cả thành cổ, không có đèn đường, ánh sao càng trở nên rực rỡ.

Côn trùng ở Thương Lăng thức dậy rất sớm.

Tưởng Ly treo một ngọn đèn lưu ly trước cửa nhà, giấy bọc và dầu đèn đều được làm riêng, dùng loại cỏ thơm đuổi côn trùng trên núi Kỳ Thần. Lấy dầu nguyên chất, vò nát cỏ thơm nhét vào trong giấy bọc. Qua mùa đông đông đặc thành viên rồi bỏ vào trong đèn lưu ly. Khi đốt có mùi hương lạ, không những có thể xua đi côn trùng cuối xuân đầu hạ, khi ánh lửa bập bùng còn có thể thông qua lớp lưu ly trở thành năm màu rực rỡ, mơ hồ như mộng.

Lục Đông Thâm vẫn chưa tỉnh.

Nằm im bất động trên giường.

Tưởng Ly xử lý một vài vết thương ngoài da cho anh, không nặng, đúng là vết thương do vụ nổ, sau mấy ngày là ổn. Vết thương trên mặt có phần nặng hơn một chút. Cô bôi cho anh loại thuốc tiêu viêm và giảm sẹo đặc biệt, bôi xong không cần băng lại nữa, dù sao anh cũng không động đậy lung tung.

Làm xong những việc ấy, cô mới nhẹ nhàng hơn một chút.

Dương Viễn ở lỳ chỗ cô lải nhải suốt nửa ngày trời, sau đó lại đến Tưởng Tiểu Thiên không chịu thôi. Khó khăn lắm mới đuổi được họ đi, cô không kìm chế được nữa, đóng cửa lại, ngồi sụp xuống đất bắt đầu khóc.

Có lẽ là những cảm xúc đè nén quá lâu cuối cùng cũng bung ra, nước mắt như những hạt châu liên tục rơi xuống, gần như gào khóc rất to, hoàn toàn không thể hãm lại được. Ngoại trừ lúc bố mẹ nuôi qua đời cô từng khóc như vậy, cho dù ở trong một nơi sống không bằng chết như bệnh viện tâm thần cô cũng chưa khóc đau đớn như vậy.

Khóc đến nát lòng.

Khó đến ngón tay cũng run rẩy.

Khóc đến tưởng tắt thở.

Khi đã giải phóng hết mọi cảm xúc, cô mới nhủ thầm trong lòng: Cảm tạ trời đất, anh vẫn còn sống.

Khi đứng lên, cô mới phát hiện hai chân mình đã mềm nhũn, phải loạng choạng trở vào phòng.

Tưởng Ly đặt bát thuốc lên đầu giường, nhìn Lục Đông Thâm chăm chú.

Có mấy lần cô muốn giơ tay chạm lên mặt anh, thậm chí ngón tay đã chạm vào đôi mày dài của anh rồi, cuối cùng vẫn buông ra.

Giận anh, oán anh... vô càn cảm xúc, sau đó lại biết anh không còn nguy hiểm tới tính mạng, tất cả đều ùa về.

Thật ra Tưởng Ly từng nghĩ về một ngày như thế.

Anh tới Thương Lăng tìm cô, nói với cô, anh chưa từng nghĩ sẽ chia tay với cô, nói với cô, thật ra từ đầu tới cuối anh luôn tin tưởng cô.

Cô sẽ thế nào?

Có biết bao lần đáp án của cô đều là: Thẳng thừng ném con dao cho anh, để anh chứng minh sự chân thành của mình...

~Hết chương 401~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 402: Vết Sẹo Giấu Kín

Nhưng Tưởng Ly chưa từng nghĩ anh sẽ được người ta khiêng một mạch về Thương Lăng, cứ thế nằm trước mặt cô, không thể mở mắt, không thể ngọ ngoạy, không thể nói với cô: Bé con, tha thứ cho anh được không?

Anh gầy đi rất nhiều.

Cũng đen đi không ít.

Râu ria lởm chởm, không khác gì một anh nông dân vậy.

Dương Viễn dù sao cũng là một người đàn ông qua quýt, sao có thể chăm sóc anh chu đáo mọi chuyện được? Một người đàn ông mắc bệnh sạch sẽ như vậy, bình thường chú trọng nhất là hình tượng. Đừng nói là râu ria xồm xoàm thế này, dù chỉ là lúc lún phún râu mới mọc cũng chưa từng có.

Cô nghĩ ngày mai dù gì cũng phải mua cho anh một con dao cạo râu, không thể mang dao nấu ra cạo dâu cho anh được, đúng không?

Tưởng Ly lại nhìn anh một lúc lâu.

Cô cảm thấy, thật ra anh để râu cũng đẹp trai lắm chứ.

Qua một lúc, cô đi lấy nước suối, nhưng không đun lên mà chỉ hâm nóng bằng than, lấy một chiếc khăn mới trong phòng tắm, khử trùng rồi thấm ướt để lau người cho Lục Đông Thâm.

Vài tháng không gặp, bất thình lình vén quần vén áo của anh lên như vậy, khi những cơ bắp rắn chắc nam tính mang theo mùi hương thân thuộc ập tới, quả thực khiến mắt cô nóng lên đôi chút.

Nghĩ lại thì cơ thể tráng kiện này có một dạo đã từng đêm đêm cùng cô vui vẻ, triền miên, tình cảm.

Anh là người đàn ông thân mật nhất trong cuộc đời cô, cũng là người đàn ông khiến cô tốn nhiều tâm tư nhất cuộc đời này.

Tưởng Ly tỉ mỉ lau người cho anh, thầm nghĩ Dương Viễn này cũng đáng gửi gắm lắm, nếu không sao Lục Đông Thâm dám giao cả tính mạng?

Nghĩ lại, nếu Dương Viễn để mặc Lục Đông Thâm ở đây, rồi nói một câu: Tôi mặc kệ, tóm lại giao cho cô, cô làm thế nào thì làm.

Liệu cô có bỏ mặc không?

Tưởng Ly hiểu rõ trong lòng, mình sẽ lo.

Đồ thật thà Dương Viễn đó, quả thật là quan tâm quá hóa loạn.

Lau người xong cho Lục Đông Thâm, Tưởng Ly lại cẩn thận quan sát một lượt, xem trước ngực rồi xem sau lưng, sau đó lại kiểm tra trước ngực.

Đúng là không có một chút thương tích nào.

Sao lại như vậy?

Nghĩ rồi, Tưởng Ly chạy vào phòng sách cầm một chiếc kính lúp ra, mượn ánh sáng của phòng ngủ quan sát lại một lần.

Sao lần trước cô không nghĩ tới chứ?

Dưới kính lúp, lỗ chân lông có mờ đến mấy cũng được phóng đại, từng sợi lông đều rất rõ ràng, chút thương tích trên da thịt đều đập cả vào mắt.

Cô đã nhìn thấy vết thương.

Rất mảnh rất mờ, nếu chỉ nhìn bằng mắt thường quả thật khó mà phát giác.

Cô kéo thẳng kính lúp xuống dưới. Quả nhiên, ở vị trí gần đường nhân ngư có vết dao, nhưng cũng bình phục rất tốt, ngay cả độ lớn nhỏ của miệng vết thương cũng không nhìn ra được nữa.

Tưởng Ly nhíu mày.

Da thịt của Lục Đông Thâm có khả năng lành lại mạnh mẽ đến vậy sao?

Điểm này không hợp lý.

Khi Nhiêu Tôn đi vào phòng, sửng sốt nhìn thấy cảnh tượng này: Lục Đông Thâm nằm trên giường, ở trần nửa người, bên dưới mặc độc chiếc quần ngủ. Tưởng Ly quay lưng về phía cửa, đầu cúi rất thấp, vị trí vừa hay là bụng dưới của Lục Đông Thâm...

Nhiêu Tôn kêu lên một tiếng "Ái chà" sau đó kháng nghị ầm ĩ nói: "Còn chưa tới nửa đêm mà, em có nên tiết chế chút không?"

Tưởng Ly vốn đang dồn hết sự tập trung vào việc kiểm tra vết thương, bất thình lĩnh nghe thấy một tiếng như vậy, cô run tay, kính lúp rơi xuống đất. Cô quay đầu lại, trừng mắt với Lục Đông Thâm: "Sao anh lại tới nữa?"

Rảnh quá phải không?

Bấy giờ Nhiêu Tôn mới nhìn thấy chiếc kính lúp dưới đất, biết mình đã nghĩ thiên lệch, anh ấy tiến lên, cố nhịn cười, thay cô nhặt nó lên: "Chẳng

phải anh sợ có một mình em không đối phó nổi sao? Em đang làm gì đây? Sao nhìn kiểu gì cũng thấy giống em đang giở trò đồi bại với cậu ấy thế?"

Tưởng Ly giật lấy kính lúp: "Em đang xem lại vết thương cũ của anh ấy. Nhiêu Tôn, anh suy nghĩ thật là bỉ ổi đấy."

Nhiêu Tôn quả thật oan tưởng chết, nhưng dù là ai bước vào phòng nhìn thấy cảnh ấy cũng sẽ nghĩ linh tinh được không?

"Vết thương cũ ở đâu ra?" Anh ấy nhìn một lượt lên người Lục Đông Thâm: "Sẹo trên người anh còn nhiều hơn anh ta!"

Tưởng Ly cũng không nhìn nữa, đứng dậy đặt kính lúp lên tủ đầu giường: "Đó là vì anh mắt kém không nhìn ra thôi."

Tỉ mỉ quan sát thì vết sẹo trên người Lục Đông Thâm quả thực không ít, mảnh và nhạt, thật sự rất kỳ lạ.

Nhiêu Tôn thấy hứng thú, lại quan sát một lượt nữa.

Tưởng Ly thấy vậy, bèn lấy chăn đắp kín nửa người trần của Lục Đông Thâm, che chặt tầm nhìn của Nhiêu Tôn. Nhiêu Tôn cười khẩy: "Có cần phải vậy không? Hồi anh bị thương phải vào viện, Lục Đông Thâm không ít lần dè bỉu anh."

Lúc đó anh ấy bị gãy chân phải treo lên bó bột, cứ rên hừ hừ. Lục Đông Thâm liền hỏi anh ấy: Trẻ ba tuổi à? Hay là để tôi bật mấy bộ phim hoạt hình cho cậu quên đi đau đớn?

Bây giờ tới lượt anh ta dở sống dở chết nằm ở đây. Đáng đời, ông trời thật có mắt.

Tưởng Ly không buồn để ý anh ấy.

"Vết thương trên mặt không nhẹ đâu." Nhiêu Tôn chép miệng thành tiếng: "Chắc là lành lại vẫn còn sẹo đúng không?"

Tưởng Ly chậm rãi đập nát tâm trạng sung sướng của Nhiêu Tôn: "Không để lại sẹo đâu."

Nhiêu Tôn nghẹn lời: "Vì sao chứ?"

"Đều là vết thương ngoài da, vả lại, còn bôi thuốc."

Nhiêu Tôn không vui nữa, ngồi phịch lên ghế, gõ tay lên bàn: "Anh nói này, em hơi thiên vị đấy! Luôn miệng nói coi anh là anh trai, là bạn bè, có người em gái nào, bạn bè nào như em không?"

"Em làm sao?"

Nhiêu Tôn không ngồi nổi nữa lại đứng lên, đi tới trước mặt cô, vén mấy lọn tóc lòa xòa trước trán: "Chỗ này của anh để lại sẹo này. Lúc trước em bảo đảm sẽ không có sẹo, có phải loại em dùng cho Lục Đông Thâm khác với loại của anh không?"

"Là một loại." Tưởng Ly rất bình thản.

Nhiêu Tôn vẫn đang vuốt tóc, một tay kéo tay cô ấn lên trán mình: "Một loại? Vậy vết sẹo này của anh là sao?"

Tưởng Ly sờ vết sẹo trên trán anh ấy, lúc buông tay ra cô nhìn thêm một chút rồi hờ hững nói: "Anh có kiên trì dùng thuốc không?"

Một câu hỏi làm Nhiêu Tôn á khẩu.

Tưởng Ly liếc nhìn anh ấy: "Không kiên trì dùng thuốc mà lại muốn liền sẹo? Nhiêu Tôn, anh nghĩ gì vậy? Đáng đời anh để lại sẹo."

"Anh... toàn quên bôi thuốc, em cũng có nhắc anh đâu."

"Em nợ anh hả?" Tưởng Ly không khách khí: "Trong nhà có quản gia, người hầu, cộng thêm trợ lý, thư ký công ty cả đống người, tìm một người nhắc anh bôi thuốc có khó lắm không? Tự mình lười còn đổ cho người khác."

Thể diện Nhiêu Tôn mất sạch, buông tay ra, phì cười: "Đàn ông có chút sẹo thì sao hả? "Men – lỳ"!"

Tưởng Ly thấy anh khẽ thở dài, bèn gật đầu: "Vậy được, em còn đang nghĩ nếu anh muốn xóa sẹo thì tiếp tục bôi thuốc này cũng có tác dụng, nếu anh đã có lòng làm đàn ông đích thực, thì thôi."

Nhiêu Tôn nghe xong câu này lập tức thay đổi thái độ, hơn nữa còn là kiểu lẳng lặng không thể hiện, chỉ lấy đại một bát thuốc qua: "Lục Đông Thâm mặt to đến mức nào? Dùng hết chỗ thuốc này sao? Em vất vả chế ra, đừng lãng phí."

Nói rồi, anh ấy bê bát ra gương bôi lên mặt.

Tưởng Ly quay về giường ngồi, mặc kệ sự thất thường của Nhiêu Tôn.

Nhiêu Tôn vừa bôi thuốc lên trán vừa nói: "Đúng rồi, anh đến để nói cho em biết, Dương Viễn đang nói chuyện với tổng bộ, mấy người bên nhà máy em buông được thì buông đi. Mấy hôm nay ồn ào, anh tổn thất không ít tiền."

Tưởng Ly từ tốn đáp: "Vậy nếu rơi vào tay Lục Khởi Bạch, há chẳng phải anh còn tổn thất nhiều hơn?"

Nhiêu Tôn nhìn Tưởng Ly qua gương, bật cười: "Em không cần lấy mấy lời này ra lấy lệ với anh. Em biết rất rõ, Hoa Lực đầu tư theo, chỉ cần là dự

án có tiền, cho dù ai lên chức, Hoa Lực cũng không quan tâm. Hạ Hạ, anh giúp Lục Đông Thâm như vậy chính là nể mặt em."

Nói vậy cũng không sai. Thật ra trong lòng Tưởng Ly cũng hiểu rõ, chuyện này kéo Hoa Lực vào là sai, cô khẽ nói: "Cùng lắm thì em đền cho anh thêm một ít thuốc bôi sẹo."

"Thế là đủ hả?"

"Ngày ngày nhắc anh bôi thuốc, được chưa?" Tưởng Ly gào lên một câu, thật sự quá phiền phức.

Nhiêu Tôn mãn nguyện: "Vậy còn được."

Một lát sau, anh ấy lại hỏi: "Nguyên nhân Lục Đông Thâm hôn mê là gì?"

Lần này Tưởng Ly không mắng anh ấy nữa, nhìn Lục Đông Thâm một lúc lâu rồi khẽ thở dài, nói: "Tạm thời, em cũng không thể chắc chắn."

Nhiêu Tôn sững người.

Đến cô cũng không thể chắc chắn ư?

~Hết chương 402~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 403: Một Lá Thư Tay

Dương Viễn phải lao động khổ sai.

Khổ không nằm ở việc cứ hai ngày một lần phải leo lên núi Thiên Chu. Đối với anh mà nói, lên núi chạy bộ là hoạt động rèn luyện sức khỏe anh bắt buộc phải làm, mấy chuyện này chỉ là chuyện vặt.

Mà hà khắc ở chỗ, nước khe núi không thể nhiễm một chút bụi bẩn nào.

Thế là ý gì?

Tưởng Tiểu Thiên rất tốt bụng phổ cập cho anh: Không được lái xe đi, bởi vì dù thùng được bảo quản tốt đến đâu cũng dính mùi xăng dầu, mũi của Tưởng cô nương rất thính, đâu phải anh không biết.

Không lái xe làm sao đi tới chân núi Thiên Chu?

Có xe ngựa.

Mỗi ngày cứ vào giờ cố định đều có những dược nông* bắt vội xe ngựa lên núi hái thuốc, ở ngay lối vào rừng trúc, ngày nào anh cũng phải đi cùng dược nông.

*Dược nông: Người nông dân chuyên trồng cây thuốc hoặc thu thập cây thuốc.

Việc này cũng chẳng có gì.

Hai chiếc thùng trúc to tướng, một trước một sau treo trên cây đòn gánh bằng trúc. Phải gánh thùng rỗng lên núi, sau đó lại gánh thùng nặng trĩu xuống núi. Tới cửa rừng trúc lại còn phải gánh một mảnh về căn nhà trúc này.

Hai thùng nước thì được bao nhiêu? Sau một hai lần xuống núi, Dương Viễn phát hiện hoàn toàn không đủ cho Tưởng Ly dùng. Mỗi ngày một chuyến vào núi vốn dĩ là không đủ. Về sau Dương Viễn đành đổi thành một ngày đi nhiều lần, cho dược nông một khoản tiền, thuê xe ngựa làm phương tiện, gánh cho đến khi thùng to đầy nước.

Sau đó, Tưởng Ly nhìn thấy anh mồ hôi mồ kê nhễ nhại, bèn hỏi với vẻ khó hiểu: Nếu đã có xe ngựa, vì sao không dứt khoát mang nhiều thùng trúc lên núi một lần? Hà tất mỗi lần chỉ gánh hai thùng đi đi về về hành hạ bản thân?

Dương Viễn lúc đó đã hỗn loạn, hỏi cô: Có rất nhiều thùng trúc?

Tưởng Ly có lòng trả lời: Cần bao nhiêu có bấy nhiêu.

Dương Viễn suýt chút nữa tức hộc máu.

Nếu không phải vì Lục Đông Thâm, anh nhất định sẽ quăng thùng trúc xuống đất nói: Ông đây không làm nữa! Nha đầu chết tiệt này chắc chắn cố tình hành hạ anh, có lòng tốt như vậy vì sao không sớm mang hết thùng trúc ra chứ?

Hơn nữa, trong vườn có một giếng nước, một kín một hở toàn là nước suối khe núi, sao cứ nhất quyết phải lên núi Thiên Chu gánh nước?

Nhưng Tưởng Ly nhà người ta đã đưa ra một lý do nghe vừa quái đản vừa già mồm: Nước suối trên núi Thiên Chu không ô nhiễm.

Ý rằng nước dưới giếng đều đã bị ô nhiễm hết rồi chắc?

Dương Viễn không nhịn nổi nữa, hỏi Tưởng Ly: Có phải cô cố tình gây khó dễ cho tôi không?

Tưởng Ly trả lời như phát rồ: Đúng vậy.

Dương Viễn suýt nữa tắt thở mà chết, cũng chẳng hiểu mình đắc tội cô ở chỗ nào. Tưởng Ly thì nói một câu đầy ý tứ: Anh tự mình nghĩ đi, xem còn chuyện gì cứ úp úp mở mở không nói.

Dương Viễn thật lòng không biết mình còn gì chưa nói với cô, cũng không thể trình bày hết lịch sử tình trường của mình ra với cô chứ?

Đương nhiên, lên núi gánh nước là thứ yếu, anh coi như rèn luyện sức khỏe. Vấn đề là, anh không hề cảm thấy Tưởng Ly có ý định chữa bệnh cho Lục Đông Thâm.

Hai ngày đầu, cô chỉ bảo Tưởng Tiểu Thiên nấu một ít thuốc nam, không thể miêu tả được là mùi gì, tóm lại không dễ ngửi. Dương Viễn nhịn không hỏi.

Mấy ngày tiếp theo, Tưởng Ly chỉ cho Lục Đông Thâm uống thuốc nam, không thấy cô dùng cách thức khác để chữa trị cho Lục Đông Thâm. Dương Viễn không nhịn được, cuối cùng cũng phải hỏi.

Lúc đó, Tưởng Ly đang ngồi trên bậc thềm đá vũ hoa trong vườn đọc thư. Ngay bên cạnh, Tưởng Tiểu Thiên đang lắc lắc mông ngồi quạt phành phạch nấu thuốc, vẫn dùng cách nguyên sơ nhất.

Cũng không biết trong thư viết gì, tóm lại, sắc mặt Tưởng Ly có phần nặng nề.

Thời buổi này rồi mà vẫn có người viết thư, cũng thật là kỳ lạ.

Dương Viễn bước lên, lấy một chiếc ghế nhỏ ngồi đối diện Tưởng Ly, hắng giọng: "Mấy hôm nay tôi đã suy nghĩ tỉ mỉ rồi, cuối cùng cũng nghĩ ra một chuyện còn chưa nói với cô. Nhưng cũng không thể coi là "chuyện", chính là trước khi xảy ra chuyện, Lục Đông Thâm có vô tình nói một câu."

Tầm mắt của Tưởng Ly từ đầu tới cuối chỉ dán vào bức thư, cô hỏi hờ hững: "Câu gì?"

"Có lẽ vấn đề của nhà máy nằm tại nhà máy."

Ban đầu Tưởng Ly không có phản ứng gì, rất lâu sau có mới tỉnh ra, ngẩng đầu nhìn Dương Viễn "hả" một tiếng, rồi lặp lại câu nói: "Có lẽ vấn đề của nhà máy nằm tại nhà máy?"

"Ừm." Dương Viễn đáp.

Đây là lời Lục Đông Thâm nói ở Mỹ khi nhắc đến sự cố của nhà máy sinh học trước kia. Lúc ấy Lục Đông Thâm coi như đang tự nhủ một mình, giống như suy nghĩ lại giống như không chắc chắn lắm. Nhưng dù thế nào, câu nói ấy cũng giống như Lục Đông Thâm đã tìm ra một phương hướng nào đó.

Tưởng Ly cảm thấy vô cùng khó hiểu: "Thế là ý gì?" Sao nghe cứ như một câu vè vậy.

Dương Viễn dĩ nhiên cũng không hiểu, hỏi cũng coi như phí công.

Kết quả, câu nói này xem ra không thể cung cấp manh mối cho Tưởng Ly. Tóm lại, nước suối của núi Thiên Chu, Dương Viễn vẫn phải vận chuyển như thường.

Nhưng Dương Viễn vẫn đấu tranh cho phương án trị liệu Lục Đông Thâm.

"Cứ uống thuốc mãi cũng không phải là cách đúng không?"

Tưởng Ly nhìn anh, hỏi vô cùng nghiêm túc: "Hay là để anh chữa?"

Dương Viễn sợ nhất là thái độ này của cô, giải thích: "Ý của tôi là, chứng bệnh khó nhằn này của Lục Đông Thâm nên dùng chút cách thức đặc biệt nào đó chứ? Giống như đám Răng trắng, chẳng phải có thể lợi dụng mùi hương làm chút gì đó sao?"

"Có câu khám bệnh kê đơn, trị liệu bằng mùi hương càng phải có tính mục đích. Bây giờ chưa tìm ra căn bệnh của anh ấy, không thể sử dụng mùi hương để làm gì."

Dương Viễn nghe có phần hoảng sợ: "Vậy bây giờ loại thuốc cậu ấy đang uống là gì vậy?" Nếu đã không tìm ra căn bệnh, thì uống bừa thuốc cũng càng không được đúng không...

Tưởng Ly nhẹ nhàng nói cho anh biết: Hoạt huyết bổ khí...

***

Tưởng Ly nhận được một bức thư.

Từ bên kia đại dương gửi tới.

Lúc đó khi nhân viên chuyển phát nhanh trao nó cho cô, một mùi thơm thanh thanh đã lọt vào mũi, cô lập tức hiểu ngay.

Nội dung trong thư rất ngắn, chỉ có một câu: Tôi biết công thức gốc của Phong thống tán, muốn có thì tới New York tìm tôi.

Không ký tên.

Nhưng Tưởng Ly biết người gửi lá thư này là ai.

Giấy viết thư chỉ là một tờ A4 bình thường, phong bì cũng là phong bì trắng thường. Thứ có thể khiến Tưởng Ly biết thân phận đối phương là mùi hương của giấy.

Nguyệt mỹ nhân.

Được tạo ra từ mùi hương của hoa vào bốn thời điểm: nở đêm, mưa hạ, sương thu, đông tuyết. Mùi hương duy trì rất lâu. Vừa làm được phấn thơm, lại có thể cung cấp nước thơm thuần túy, là tác phẩm của Quý Phi sau khi vào Hội văn thuật, được tặng riêng cho Tưởng Ly. Có câu "mỗi người một vị", Nguyệt mỹ nhân này chỉ có Quý Phi mới điều chế ra được. Tưởng Ly cũng từng thử, nhưng không thể nào bắt chước mùi hương, thứ almf ra thường trở thành một mùi khác.

Cô cất kỹ thư đi.

Ở trên giường, Lục Đông Thâm vẫn yên ắng như thế.

Đã lâu không gặp, cô còn cảm thấy lần cuối cùng được nghe giọng nói của anh đã lâu lắm rồi.

Duy chỉ có câu "Vì sao lại phản bội tôi?" là vẫn văng vẳng bên tai.

Về tình hình hiện nay của Quý Phi, cô đã nghe Dương Viễn nói.

Cả hai vị trí đều bị cách chức, cấm xuất cảnh.

Xem ra giờ ở Mỹ, cô ta phải sống rất thận trọng, nếu không một bức thư cũng chẳng cần cẩn thận đến thế.

Không thể gửi bưu điện, có lẽ sẽ bị truy ra tung tích;

Không thể viết bằng tay, có lẽ sợ bị nhận ra nét chữ.

Lại phải khiến Tưởng Ly tin tưởng bức thư này một trăm phần trăm là do cô ta gửi, thứ mùi Nguyệt mỹ nhân này chính là bằng chứng tốt nhất.

Công thức gốc của Phong thống tán?

Tưởng Ly ngồi bên giường, nhìn gương mặt Lục Đông Thâm rồi rơi vào trầm tư.

Phong thống tán chính là công thức ba năm trước Tả Thời coi như mạng sống. Cái tên thì được đặt khá tùy ý, bởi vì không tung ra thị trường tiến hành sản xuất với số lượng lớn, thế nên Tả Thời đã căn cứ vào điểm đặc biệt của nó để đặt đại một tên.

Nhưng chính công thức này đã khiến Vệ Bạc Tôn và Quý Phi khi ấy nảy sinh lòng tham muốn chiếm làm của riêng, thậm chí hại cô bị nhốt vào bệnh viện tâm thần.

~Hết chương 403~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 404: Bí Kíp Ngàn Năm Tái Xuất

Về công thức cũ của Phong thống tán, cô cũng ít nhiều nghe Tả Thời nhắc đến trước kia. Anh ấy nói vì quá lâu nên các nguyên liệu của công thức cũ không còn đủ. Phong thống tán này về sau được Tả Thời tiến hành sửa chữa, hiệu quả càng hoàn hảo hơn.

Bây giờ, công thức cũ tái xuất?

Hơn nữa còn nằm trong tay Quý Phi?

Nhưng vì sao phải gặp mặt? Nghĩ cũng đủ biết, ngoài chuyện công thức cũ ra, có lẽ còn việc khác cần nói.

***

Hôm sau, Tưởng Ly bắt đầu lên kế hoạch xuất phát đi Mỹ.

Với mọi người, cô chỉ nói là ra ngoài một chuyến, ngay cả việc "đi xa" cũng không nhắc đến. Về mặt người đi theo tháp tùng, cô dẫn Ấn Túc Bạch và Mark.

Sau khi biết tin, Tưởng Tiểu Thiên ngàn vạn lần không chấp nhận, oán trách Tưởng Ly dẫn người theo mà không dẫn mình theo, lỡ như hai người đó dọc đường nảy sinh ý đồ khác thì sao?

Tưởng Ly phê bình Tưởng Tiểu Thiên một thôi một hồi: Thứ nhất, Ấn Túc Bạch và Mark đã về phe chị thì tức là người của mình; Thứ hai, chị

cũng muốn dẫn mấy người theo, nhưng xòe bàn tay đếm ngón tay, trong mấy người có ai không bị Lục Đông Thâm hay Nhiêu Tôn mua chuộc không?

Tưởng Tiểu Thiên không bực dọc nữa, chỉ biết chuyện mình làm nội gián không giấu được cô.

Phải gấp gáp làm các giấy tờ cần thiết, sau khi có được chứng minh thư và hộ chiếu của hai người Ấn Túc Bạch, mọi thủ tục xuất ngoại khác đều do Tưởng Ly một mình bí mật tiến hành.

Thế nên, nhiều ngày sau, khi Ấn Túc Bạch và Mark theo Tưởng Ly quá cảnh trong nước để bay sang Mỹ thì ngây ngốc. Ban đầu họ còn tưởng cùng lắm là đi tới khu vực Đông Nam Á, không ngờ, chuyến đi này hơi xa một chút.

Việc gặp Quý Phi, gần như là gấp gáp vô cùng.

Địa điểm gặp gỡ cũng khá gần.

Chọn ngay ở một phòng hòa nhạc trong Carnegie Hall tại số 881 Đại lộ số 7, New York.

Rõ ràng là bàn chuyện, nhưng lại chọn ở một nơi như thế này. Ấn Túc Bạch là người thận trọng đã quen, bèn hỏi Tưởng Ly: Không phải lại giở trò ma quỷ gì đó chứ?

Tưởng Ly đáp: Không sao.

Quý Phi hẹn gặp ở nơi này cũng khá là thận trọng, vừa giống như những người xa lạ bèo nước gặp nhau, lại có thể nói chuyện riêng tư.

Quả nhiên, Quý Phi ăn mặc cũng rất khiêm tốn.

Một chiếc mắt kính to che đi một nửa khuôn mặt, đầu đội chiếc mũ nỉ đậm màu. Cô ta ngồi xuống kế bên Tưởng Ly ở vị trí đã đặt chỗ từ trước. Ấn Túc Bạch và Mark ngồi ở dãy phía sau.

Hiệu ứng âm nhạc tuyệt vời là thể diện của Carnegie Hall. Được diễn tấu tại đây chính là mơ ước của biết bao nghệ sỹ.

Nhưng tâm tư của Tưởng Ly không đặt vào màn biểu diễn.

Sau khi tiếng dương cầm vang lên, cô hạ thấp giọng lên tiếng: "Quý Phi, cô đang giở trò gì đây? Hiếm có dịp chỗ này không kín khách như hôm nay, bằng không, cô nhất định sẽ bị mời ra ngoài."

Quý Phi không nói nhiều lời, cô ta ngồi xuống: "Mười giờ sáng mai, tại quán café The SLK, số 101 The Stanton Street Shul, có người sẽ mang công thức gốc tới."

"Người nào?" Tưởng Ly hỏi.

Quý Phi nhìn thẳng về phía trước, lúc nhạc nhỏ đi cô ta cũng nói rất trầm: "Một trưởng quầy thuốc cổ tại Trung Quốc, họ Vương. Nửa năm trước, tôi nghe ngóng được trong tay ông ta có công thức gốc, sau nhiều lần cò kè mặc cả, ông ta đã quyết định chuyển nhượng cho tôi. Trước mắt, người này đã tới Mỹ, mười giờ sáng mai sẽ là thời gian giao hàng."

Tưởng Ly vẫn luôn nghi ngờ chuyện công thức gốc này: "Cô thật sự tin rằng có công thức gốc tồn tại ư?"

Nghe nói đó đã là bí kíp lưu truyền hơn ngàn năm, nhưng cũng chỉ tồn tại trong truyền thuyết, bằng không Tả Thời đã chẳng phải cải thiện.

Nơi này dù sao cũng không thích hợp nói chuyện tràng giang đại hải, Quý Phi ngắn gọn đáp: "Ngày mai cô gặp người đó là sẽ hiểu."

Tưởng Ly nhìn chằm chằm nhạc sỹ đánh đàn đẹp như bức tranh thần tiên trên sân khấu, trong lòng luôn cảm thấy có chút không chân thực.

"Cô cần gì?"

Quý Phi làm sao lại tốt bụng đến vậy? Huống hồ, bây giờ cô ta rơi vào tình cảnh này cũng nhờ cô mà ra, không căm hận cô mà lại đưa cô công thức? Giải đáp nghi vấn nhiều năm của cô? Làm gì có chuyện ấy?

Quả nhiên, Quý Phi đưa ra điều kiện: "Tiền."

"Gì?"

"Tôi cần một khoản tiền lớn để bảo đảm nửa đời còn lại của mình." Quý Phi nghiến răng khẽ đáp: "Bây giờ tôi đang rơi vào hoàn cảnh nào, cô là người rõ nhất."

***

Địa điểm tập trung café thượng hạng ngoài San Francisco ra thì New York cũng không thể nằm ngoài. Ở thành phố này, mỗi con đường, mỗi hẻm nhỏ gần như đều thấm đượm mùi hương thơm nồng nạn của hạt café.

Còn chưa tới mười giờ sáng, Tưởng Ly đã tới địa điểm mà Quý Phi chỉ định hôm qua.

Một quán café không lớn lắm.

Được xây gần đường.

Cửa sổ được mở ra thành quạt, có thể nhìn thấy những chiếc bàn café dài màu trắng ngà và những chiếc ghế cao màu xanh lục.

Giờ này chẳng có mấy khách.

Trong quán bật bài nhạc đồng quê Mỹ đã cũ, tiếng máy pha café ro ro, café đã được làm xong.

Là hạt café chất lượng cao tới từ vịnh San Francisco.

Cộng thêm cách trang trí xung quanh, luôn có thể cảm nhận được mùi vị của bờ biển phía Tây.

Ấn Túc Bạch xưa nay không quen uống café.

Anh ấy nói với Tưởng Ly: Chẳng ngon bằng rượu Thương Lăng.

Tưởng Ly cũng không thích uống café.

Một là trước kia lúc còn đi du học, gần như bữa sáng café bữa chiều café khiến cô sắp mắc bệnh dạ dày tới nơi; Hai là bây giờ nhiều tâm tư, uống café vào là không ngủ được nữa.

Thời gian này thật vừa vặn.

Thật khó mà tìm được một nơi nhẹ nhàng như vậy tại New York.

Chưa tới buổi trưa nên vẫn còn vắng người, hôm nay nắng lại đẹp, gió thổi qua hai má, cả người trở nên ấm áp hơn.

Tưởng Ly đang nghĩ, nếu bây giờ Lục Đông Thâm vẫn đang ở Mỹ, cô sẽ thế nào?

Tới địa bàn của anh, phải chăng sẽ không kìm được lòng mà gọi điện thoại nói với anh: Hi, em đang đứng trên đường phố New York.

Cũng may, anh ở Thương Lăng.

Khoảng thời gian này, Mark cũng dần nói chuyện nhiều hơn với Tưởng Ly: "Tưởng cô nương, nếu đối phương muốn giở thủ đoạn, cô đã nghĩ ra cách đối phó chưa?"

Tưởng Ly quay đầu nhìn chiếc đồng hồ trên tường rồi nói: "Trừ phi cô ta chán sống rồi, bằng không thì chẳng dám. Hơn nữa, còn hai anh mà."

"Cũng phải." Ấn Túc Bạch cười ha ha: "Kẻ nào có gan động vào cô xem, tôi sẽ bẻ gãy chân hắn!"

Đang nói thì anh ấy nghe thấy Tưởng Ly lên tiếng: "Tới rồi."

Đúng 10 giờ.

Không kém không hơn, vừa vặn chính xác.

Đồng hồ vừa điểm, liền có bóng người từ góc rẽ con đường đi tới.

Đi đầu chính là Quý Phi.

Hôm nay cô ta ăn vận cũng tao nhã, váy trắng áo khoác, không đeo kính và đội mũ, cả khuôn mặt sáng lên dưới nắng. Không giống với vẻ giấu giấu giếm giếm hôm qua, Tưởng Ly giờ được nhìn rõ ràng. Quý Phi quả thật gầy hẳn đi, sắc mặt cũng không tốt, rất nhợt nhạt.

Phía sau có một người đi theo.

Vóc dáng phát tướng, trông có vẻ đã ngoài bốn mươi, mặc một bộ áo dài kiểu Trung Quốc trông rất có tinh thần. Nhất là đôi mắt ấy, sáng quắc, gương mặt hồng hào, tay còn xách theo một chiếc túi.

Có lẽ chính là "trưởng quầy Vương" mà Quý Phi nhắc tới.

Tưởng Ly tinh mắt nhận ra. Vị trưởng quầy Vương này nhìn thì tướng mạo không xuất chúng, nhưng ánh mắt đó không thể xem thường. Vừa nhìn đã biết là người có bản lĩnh thật sự. Trong nước, có không ít cửa hàng thuốc cổ đều được truyền lại nhiều đời. Được ngồi làm chủ cả một cửa hàng đều là những người đã leo núi băng đèo, luyện được một đôi mắt hỏa nhãn kim tinh có thể phân biệt hàng trăm loại cỏ quý hiếm. Trưởng quầy Vương chính là một người như vậy.

Chẳng mấy chốc, mấy người họ đã gặp mặt.

Họ rời khỏi vị trí sát cửa sổ, đổi vào một góc yên tĩnh trong phòng.

Tưởng Ly, Quý Phi và trưởng quầy Vương ngồi trên bàn. Ấn Túc Bạch và Mark ngồi ở một bàn khác, quan sát tình hình mọi giây mọi phút.

Quý Phi không có ý định giới thiệu Tưởng Ly cho trưởng quầy Vương, chỉ nói đây là một người bạn.

Việc này cũng rất bình thường. Đây vốn là một cuộc mua bán đã rất chắc chắn, không cần thiết phải tiết lộ thân phận, tránh sinh thêm nhiều chuyện rắc rối.

Trưởng quầy Vương gật đầu với Tưởng Ly, cười có phần khiên cưỡng.

Tưởng Ly quan sát thấy hết, không hiểu sao trái tim chợt đập lỡ nhịp.

Quý Phi không có ý định hàn huyên, mà đi thẳng vào chuyện chính: "Trưởng quầy Vương, bí kíp mà chúng ta đã hẹn trước, ông mang tới rồi chứ?"

Trưởng quầy Vương nhìn Quý Phi rồi lại nhìn Tưởng Ly, cuối cùng liếc nhìn hai người ngồi ở bàn bên, sắc mặt có vẻ ngập ngừng. Quý Phi thấy

vậy nói: "Ông đừng hiểu lầm, người bạn này của tôi không có ý gì khác, cô ấy cũng rất có hứng thú với bí kíp."

Trưởng quầy Vương nghe xong bèn xua tay, tỏ ý bảo cô ta đừng nói nữa. Rồi ông ta rút từ trong ví tiền ra một tờ chi phiếu, đẩy tới chỗ Quý Phi: "Cô Quý, cái này tôi trả lại cho cô."

Quý Phi sững người.

"Chuyện bí kíp... xảy ra chút vấn đề." Trưởng quầy Vương làm mặt khó xử.

~Hết chương 404~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 405: Tôi Còn Biết

Từ hôm qua tới hôm nay, trái tim Tưởng Ly cứ lơ lửng mãi, giống như có một cảm giác đang nhắc nhở bản thân: Sự việc sẽ chẳng suôn sẻ đến vậy đâu.

Ban nãy thấy sắc mặt trưởng quầy Vương có vẻ do dự, thái độ ấp úng, cảm giác này của cô lại càng mãnh liệt hơn.

Quả nhiên, không được như ý nguyện.

Quý Phi nghe xong câu này chợt sững người, lát sau có phần ngập ngừng: "Thế nào gọi là... xảy ra chút vấn đề?"

Câu này cũng là câu Tưởng Ly rất muốn hỏi.

Phong thống tán sau khi được Tả Thời cải thiện đã quý giá lắm rồi, nhưng nếu được nhìn công thức gốc một lần, há chẳng phải càng tốt hơn?

Trưởng quầy Vương có vẻ không muốn nói nhiều. Ông ta đẩy chi phiếu tới bên cạnh tay Quý Phi rồi nói: "Tức là không có được công thức gốc nữa, chính là như vậy. Giao dịch của chúng ta hủy bỏ, thật xin lỗi, tôi còn đang vội ra sân bay."

Quý Phi thấy vậy càng gấp gáp, nhét lại nhét chi phiếu, tiện thể giữ ông ta lại: "Không được, không được. Chúng ta đã nói với nhau rồi, bất luận thế nào ông cũng có thể có được công thức gốc. Đây là tiền đặt cọc của tôi, giao dịch này không thể thôi như vậy được.

"Vậy nếu tôi không lấy được chẳng nhẽ còn băgứt tôi đi ăn trộm ăn cướp à..." Trưởng quầy Vương cũng bực, giọng đột ngột cao lên. Sau khi ngẫm lại thấy mình hơi quá đà, ông ta lại hạ thấp giọng, gạt tay Quý Phi ra: "Cô yên tâm, tôi lúc nào cũng theo dõi, một khi có tin tức gì tôi còn liên lạc với cô."

Nhìn tình hình này thì Quý Phi không muốn buông tay mà trưởng quầy Vương cũng rất gấp gáp, hai người họ bắt đầu lôi lôi kéo kéo tại chỗ. Tưởng Ly đứng bên cạnh bình tĩnh lên tiếng: "Xem ra, là người giao dịch với trưởng quầy Vương có sự cố thì phải?"

Trưởng quầy Vương là ông chủ một tiệm thuốc lâu đời, nói trắng ra cửa hàng của ông ta chính là một trung gian giao dịch, thu thập các hàng tốt rồi chuyển tay bán lại. Trừ phi là đối phương ra giá cực cao hoặc thứ muốn có vô cùng quý hiếm, bằng không đa phần là các nhà cung cấp chỉ đối mặt với nguyên liệu, giống như Nguyễn Kỳ, đều sẽ trực tiếp tiếp xúc với loại người này.

Thế nên, Tưởng Ly suy đoán rằng, bản thân trưởng quầy Vương vốn muốn thúc đẩy thành công giao dịch này, nhưng người giao hàng cho ông ta xảy ra vấn đề.

Trưởng quầy Vương thấy tình hình bị Tưởng Ly vạch trần, sắc mặt sa sầm lại. Nhưng ông ta cũng không nói rắn mà ngồi xuống, từ từ kể lại đầu đuôi câu chuyện.

Thì ra trưởng quầy Vương và Quý Phi biết đến nhau là thông qua Nguyễn Kỳ.

Từ nửa năm trước, Quý Phi nhờ cậy Nguyễn Kỳ tìm một bí kíp, nội dung cụ thể thì không nói, chỉ nói rằng tới từ Tần Xuyên. Tâm tư của Nguyễn Kỳ lúc đó không quan trọng hóa việc kiếm tiền, hơn nữa thứ Quý

Phi cần cũng không phải nguyên liệu, nên cô ấy đã chuyển sang giới thiệu trưởng quầy Vương.

Lúc ấy trưởng quầy Vương cũng không suy nghĩ gì nhiều. Một công thức không đầu không cuối, còn không có nội dung cụ thể, chỉ nói là công thức tới từ Tần Xuyên thì đều muốn có, nghe là đã thấy không đáng tin cậy.

Kết quả, ông trời dường như đã có sắp đặt từ trước. Một buổi trưa nọ, từ phía Tây thật sự có một người tới tiệm thuốc, ra vẻ bí ẩn chào hàng một bí kíp. Trưởng quầy Vương chỉ tiện miệng hỏi đại, được biết đối phương tới từ Tần Xuyên thật, chợt giật mình trong lòng.

Quý Phi sau khi biết chuyện này thì vui mừng khôn xiết.

Ngành này luôn có quy tắc giao dịch, nếu bí kíp đã xuất hiện, thì với tư cách là người trung gian, trưởng quầy Vương sẽ phải hỏi han rõ ràng. Ông ta sẽ lấy thông tin từ hai phía rồi xác nhận rõ ràng, cho đến khi chắc chắn đó chính là thứ cần giao dịch thì mới nhận tiền của Quý Phi.

Thanh niên đó hứa hẹn ba ngày sau sẽ đưa bí kíp tới.

"Nhưng ba ngày sau tôi không gặp cậu ta." Trưởng quầy Vương rút một tờ khăn giấy ra lau mồ hôi: "Cậu ta không hề xuất hiện lại nữa."

"Nói thật lòng, việc làm ăn với cô Quý tôi thật sự muốn làm, có ai lại gây khó dễ với tiền chứ. Tôi đã đợi cậu đó một thời gian dài, cũng cố gắng kéo dài với cô bên này. Tôi còn từng nghĩ sẽ đi tìm cậu ta, nhưng biển người mênh mông biết đâu mà tìm? Có điều nói về Tần Xuyên, cô Quý, có phải là dãy núi Tần Lĩnh* không?"

*Là một dãy núi chính chạy theo hướng Đông – Tây ở Nam Bộ tỉnh Thiểm Tây, Trung Quốc. Cùng với Hoài Hà, dãy núi tạo thành ranh giới tự

nhiên giữa Bắc và Nam Trung Quốc.

Quý Phi bất lực cúi gằm xuống, rất lâu sau mới nói: "Có lẽ là vậy."

Cả hai người họ không ai chú ý rằng khi Tưởng Ly nghe thấy hai chữ "Tần Xuyên", sắc mặt có hơi thay đổi.

"Phía giao dịch mãi không chịu lộ diện, tôi cũng không tiện cứ lần lừa mãi, không còn cách nào khác đành hẹn gặp cô Quý nói rõ tình hình. Chuyện này nói tới cùng vẫn là tôi thất hứa trước, thế nên bắt buộc phải tới Mỹ có lời với cô."

Bầu không khí xung quanh im ắng hơn không ít.

Tưởng Ly bất thình lình hỏi: "Đó là công thức gì?"

Trưởng quầy Vương không giấu giếm, nói thật những gì mình biết: "Đối phương gọi nó là Vong ưu tán."

Đáy mắt Tưởng Ly hơi sửng sốt, cô quay đầu nhìn thẳng Quý Phi, Quý Phi âm thầm gật đầu với cô.

"Có khi nào đối phương cũng là bán trao tay không?" Tưởng Ly lại hỏi.

Trưởng quầy Vương lắc đầu: "Nghe cậu ta nói cũng có bài bản hẳn hoi, chắc không phải là bán trao tay."

Ông ta không vội đi nữa, tiếp tục nói: "Cậu đó nói, Vong ưu tán được truyền lại từ đời tổ tông đầu tiên, đã lên đến cả ngàn năm rồi. Nhưng tôi cảm thấy đây chắc chắn là lời khoác lác, làm gì có công thức nào lưu giữ được ngàn năm?"

Tưởng Ly nói: "Ông cứ nói tiếp đi."

Trưởng quầy Vương thấy vậy nói tiếp: "Cậu đó nói tổ tiên họ làm nghề y, y thuật rất lợi hại, chỉ ở trong nhà cũng có thể chữa bệnh cho người, chỉ cần nhìn đối phương một chút là có thể biết được đối phương còn sống bao lâu. Còn nói, tổ tiên của họ từng cứu một người, người đó đã chết rồi, cho vào trong quan tài rồi nhưng được tổ tiên cứu sống. Về sau, người được cứu đã ở lại, giúp đỡ tổ tiên hái thuốc khám bệnh. Rồi sau nữa, người đó mang tới một công thức, nói là rất thần kỳ, sau khi dùng cho dù là thay tìm đổi cốt thì vẫn có thể cười nói như thường. Thế nên công thức này cứ truyền mãi về sau, người đời sau đặt tên cho nó là Vong ưu tán."

Tưởng Ly nghe xong câu này, không hiểu sao, trong đầu lóe lên một tia sáng, nhưng ngay lập tức đã bị câu nói sau của trưởng quầy Vương dập tắt.

"Trên đời thật sự có phương thuốc thần dược như vậy ư? Cô Quý, cô tuyệt đối đừng để bị lừa gạt. Tôi không biết cô có lý do gì mà nhất định phải tìm công thức ở Tần Xuyên. Nhưng công thức này nghe ra quá thần bí, tôi cứ cảm thấy không đáng tin cậy."

Quý Phi chỉ nói có người nhờ vả.

Cuối cùng, trưởng quầy Vương để lại chút thông tin vụn vặt về người kia rồi đi mất.

Đúng là chỉ có thông tin vụn vặt, chỉ có một bức ảnh và một cái tên.

Tần Ninh.

Diện mạo có hơi thật thà, ngốc nghếch, ánh mắt đờ đẫn, mặc một bộ áo thô quần rộng màu đen, trên bộ quần áo có mấy nếp gấp, thoạt nhìn giống như một dân tộc thiểu số. Nhưng anh ta không quấn khăn kín đầu, trên đầu cũng không có trang sức gì, chỉ để đầu đinh.

Trưởng quầy Vương đã lấy di động chụp lại. Khách khứa đến tiệm của ông ta khá nhiều, cậu thanh niên này lại không quá nổi bật, thế nên lúc đó ông ta chụp lại để tự nhắc mình.

Sau khi trưởng quầy Vương đi khỏi, Quý Phi và Tưởng Ly rơi vào trầm tư.

Rất lấu sau, Quý Phi phá tan im ắng: "Vong ưu tán mà trưởng quầy Vương nhắc tới, tuy rằng không nhiều thông tin nhưng câu nói "dù thay tim đổi cốt vẫn có thể cười nói như thường", cô không thấy quen tai sao? Vong ưu tán, tôi dám khẳng định đó chính là tiền thân của Phong thống tán, là công thức trước khi được Tả Thời cải thiện."

Tưởng Ly ngước mắt nhìn Quý Phi, ánh mắt có phần chăm chú.

Quý Phi thấy vậy, thầm hít sâu một hơi: "Hạ Trú, tôi biết cô vẫn còn nghi ngờ tôi về chuyện ba năm trước. Nhưng tôi dám bảo đảm với cô, tôi thật sự không ăn cắp Phong thống tán của Tả Thời."

"Vậy sao cô hiểu rõ Phong thống tán như vậy? Lại dám khẳng định Vong ưu tán là tiền thân của Phong thống tán?" Tưởng Ly cất giọng sắc bén.

Quý Phi nhìn cô chằm chằm: "Tôi không chỉ hiểu rõ Phong thống tán, còn biết rõ năm đó cô rất phản đối Tả Thời tiếp tục nghiên cứu Phong thống tán."

Tưởng Ly sững người.

~Hết chương 405~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 406: Sự Thật Năm Xưa

Có khách tới quán café, ba anh chàng người Mỹ với phong cách hip-hop đường phố. Sau khi ngỗ xuống, họ nhìn thấy Quý Phi và Tưởng Ly. Tưởng Ly ngồi hướng mặt về phía họ, thế nên diện mạo của cô có thể được nhìn thấy. Một trong số những anh chàng đó huýt sáo treo ghẹo Tưởng Ly theo phong cách đang hot nhất.

Ấn Túc Bạch thấy vậy, bèn giơ tay chỉ vào mặt cậu thanh niên.

Anh chàng kia không phục, đứng dậy. Hai người còn lại cũng đứng lên đối đầu. Lúc này Mark cũng đứng lên, quay lại, lắc lắc cổ tay với họ.

Quý Phi đang nói nửa chừng thấy vậy sợ có phiền phức. Tưởng Ly khẽ lên tiếng: "Cứ nói chuyện đi, mấy vấn đề đó người của tôi có thể giải quyết."

Quả nhiên, ba người kia đã bại trận khi đối diện với một Ấn Túc Bạch cơ bắp và một Mark vạm vỡ dù mặc quần áo cũng nhìn ra cơ thể lực lưỡng. Sau khi gọi café, họ đi thẳng.

Bầu không khí xung quanh yên ắng trở lại.

"Phong thống tán của Tả Thời có tác dụng trực tiếp nhất tới dây thần kinh tạo cảm giác đau của cơ thể con người. Nói một cách khác, Phong thống tán có thể khiến người ta hoàn toàn mất đi cảm giác đau đớn, giống như một tấm vách ngăn chặn đứng mọi đau đớn vậy." Quý Phi tiếp tục nói.

"Việc này đích thực sẽ tạo nên một bước tiến bộ khổng lồ đối với y học, là một niềm vui đối với những bệnh nhân ung thư giai đoạn cuối hoặc những người quanh năm phải chịu đau đớn giày vò. Tả Thời là kẻ si mê học hỏi, có thể nghiên cứu lâm sàng công thức này thậm chí phát triển nó trong y học là ước mơ cả đời của anh ấy. Nhưng ban đầu cô ủng hộ sau đó lại chuyển sang phản đối, khiến anh ấy đau khổ vô cùng, khó tìm tri âm."

Nhắc lại chuyện năm đó, trái tim Tưởng Ly cũng đau không kém: "Con người không thể mất đi cảm giác đau, cho dù là bệnh nhân ung thư thời kỳ cuối hay là bệnh nhân bị nỗi đau giày vò quanh năm suốt tháng thì cũng không thể tước đoạt cảm giác đau đớn của họ. Đau đớn là ngọn đèn nhắc nhở tình hình sức khỏe của con người. Đánh mất nó, bệnh nhân sẽ không thể cảm nhận được những biến đổi bên trong."

Quý Phi cười khổ: "Nhưng cô có biết có bao nhiêu người mắc những căn bệnh đau đớn hy vọng nó sẽ biến mất để nâng cao chất lượng cuộc sống của mình không?"

"Nâng cao chất lượng cuộc sống ư?" Tưởng Ly nói: "Vậy thì chưa chắc, nghe có vẻ là chuyện tốt đẹp, nhưng trên thực tế, khi một người biết mình không còn cảm giác đau đớn nữa sẽ luôn luôn hoài nghi sức khỏe của mình có phải vẫn đau nhưng thực ra mình không cảm nhận được hay không. Lâu dần chắc chắn sẽ tạo ra một áp lực tâm lý khổng lồ, thậm chí là sự sụp đổ về tinh thần."

"Thế nên, sự phản đối của cô đã đẩy Tả Thời về phía chúng tôi." Quý Phi không tiếp tục tranh cãi với cô lợi hại thiệt hơn của Phong thống tán nữa mà nói thẳng kết quả.

Tưởng Ly sững người, ngay sau đó bàng hoàng, nhìn chằm chằm Quý Phi, trong mắt bỗng nhiên có chút ngập ngừng.

"Trước nay cô là người thông minh chắc đã nghĩ tới rồi phải không." Quý Phi thở một tiếng nặng nề: "Năm đó, Tả Thời chủ động hợp tác với tôi và Vệ Bạc Tôn, tiến hành nghiên cứu lâm sàng, đây chính là sự thật."

"Không thể nào..."

"Cô đã bắt đầu ngờ vực phán đoán ban đầu của mình rồi, không phải sao?" Quý Phi bi thương nhìn cô: "Tôi chưa từng nghĩ sẽ chiếm lấy thành quả lao động của Tả Thời làm của riêng. Sau khi Tả Thời gặp chuyện, cô thấy chúng tôi tiếp quản phòng thí nghiệm của Tả Thời thì định phá hủy Phong thống tán như phát điên. Đó là tâm huyết của Tả Thời mà, sao cô có thể nhẫn tâm như vậy chứ? Thế nên, để bảo vệ tâm huyết của Tả Thời, tôi chỉ còn cách đưa cô vào bệnh viện tâm thần."

"Đó là vì mấy người đã nhìn rõ lợi nhuận đằng sau Phong thống tán." Tưởng Ly nghiến răng.

"Không, Hạ Trú, tôi chỉ vì Tả Thời." Quý Phi đáp chắc nịch: "Nhưng, Vệ Bạc Tôn thì chưa chắc."

Nói xong câu này, cô ta rút một thứ từ trong túi ra đưa cho Tưởng Ly. Tưởng Ly nhìn kỹ thì đó là một cuốn sổ nhật ký, khá dày. Cô ngẩn người, lật đại vài trang, bên trong là lớp giấy da bò, viết kín đặc những dòng chữ bằng bút máy, còn đủ các loại ký hiệu và hình vẽ.

"Đây là..."

"Nhật ký của Tả Thời." Quý Phi nói.

Tưởng Ly chợt ngược mắt nhìn cô ta, nhất thời cảm thấy như bị ai bạt tai một cái vậy. Tả Thời, người đã từng tốt với cô như vậy, nhưng nhật ký lại xuất hiện trong tay một người khác.

Quý Phi đọc hiểu tâm tư của cô, khẽ nói: "Đây là nhật ký Tả Thời ghi chép lại sau khi hợp tác lâm sàng với chúng tôi. Tôi có nói dối hay không, cô đọc qua nhật ký là biết ngay, bên trong Tả Thời đều ghi rõ."

Tưởng Ly siết chặt cuốn nhật ký: "Nếu cô có cuốn nhật ký này, sao không đưa tôi sớm hơn?"

"Lúc đó dự án lâm sàng này không công khai ra ngoài mà tiến hành bí mật." Quý Phi nói: "Ba năm sau, cô đã coi chúng tôi là kẻ địch. Chúng tôi cũng không muốn lắm chuyện thêm, chỉ có thể tiếp tục giấu giếm. Hơn nữa, Vệ Bạc Tôn không biết đến sự tồn tại của cuốn nhật ký này."

"Vậy vì sao bây giờ cô lại đưa cho tôi? Cô định anh đi đường anh, tôi đi đường tôi với Vệ Bạc Tôn?"

"Khi anh ta khai trừ tôi, qua cầu rút ván, tôi đã đi hai đường riêng biệt với anh ta rồi." Lần này tới lượt Quý Phi nghiến răng: "Công khai với cô, một là vì tôi không muốn cô tiếp tục hiểu lầm tôi nữa, hai là..."

Nói tới đây, cô ta hạ thấp giọng: "Tôi cảm thấy Vệ Bạc Tôn rất có thể ngay từ ban đầu đã lừa gạt tôi và Tả Thời."

Tưởng Ly khẽ nheo mắt lại.

"Thí nghiệm lâm sàng chủ yếu là do Tả Thời và Vệ Bạc Tôn thực hiện. Ban đầu tôi nghĩ họ chỉ làm tại phòng thí nghiệm dưới tầng hầm của hội Văn thuật. Nửa năm trước, tôi mới điều tra được thì ra không phải như thế. Ngoài ra, Tả Thời luôn nhắc đến câu: Trên đỉnh Tần Xuyên, màng gì sống chết", cứ rảnh rỗi là lại suy nghĩ câu nói đó, nói với tôi tìm được đỉnh Tần Xuyên thì sẽ tìm được công thức gốc của Phong thống tán. Hạ Trú, cô nghĩ mà xem, Tả Thời sẽ không vô duyên vô cớ lấy một công thức khiếm khuyết để tiến hành cải thiện đúng không? Anh ấy nhớ mãi không quên

đỉnh Tần Xuyên, thậm chí nhiều lần đi tới nơi không người, đó là vì anh ấy luôn tin rằng có sự tồn tại của công thức gốc."

Cuối cùng Tưởng Ly cũng hiểu nguyên nhân Tả Thời hay đi đây đi đó, thậm chí cái chết ba năm trước cũng vì anh ấy thật sự muốn tìm tới đỉnh Tần Xuyên.

Cô không xa lạ gì câu nói này. Tả Thời cũng từng nói với cô, cũng nhắc tới đây là nơi khởi nguồn của công thức gốc. Nhưng khi ấy cô nghĩ thứ gọi là bí kíp ngàn năm chẳng qua chỉ là truyền thuyết. Biết bao đêm nằm mộng, cô đều mơ thấy Tả Thời nói câu này, về sau cô cũng đi tìm cái gọi là đỉnh Tần Xuyên. Nhưng cô đã tìm khắp dãy Tần Lĩnh nhưng đều không có bất kỳ manh mối gì.

Lẽ nào vốn không phải là dãy Tần Lĩnh? Nếu không sao Tả Thời lại tìm tới sa mạc Gobi?

"Nửa năm trước cô đã bắt đầu tìm kiếm công thức gốc? Vì sao?" Tưởng Ly cố gắng hết sức để giữ bình tĩnh.

Quý Phi im lặng một lúc lâu rồi cất giọng khô khốc: "Bởi vì năm bệnh nhân tham gia thí nghiệm lâm sàng năm đó đều vào bệnh viện tâm thần. Nửa năm trước, bốn người trong số đó đã lần lượt tự sát bằng các phương thức khác nhau. Bây giờ, chỉ còn lại một người duy nhất... Hạ Trú, cô nói đúng, con người một khi mất đi cảm giác đau thì sẽ rất đáng sợ. Thế nên tôi nghĩ, công thức sau khi Tả Thời cải thiện đã có vấn đề, liệu tìm ra công thức gốc có thể bù đắp chút gì không? Cô là nhà tạo hương xuất sắc nhất trong số chúng ta. Nếu có thể tìm ra công thức gốc, tôi nghĩ người có thể lợi dụng nó để tiến hành cứu người cũng chỉ có cô mà thôi."

"Cô nói với tôi là cô cần tiền?"

"Phải. Còn Vệ Bạc Tôn, tôi không còn cơ hội bước vào Hội văn thuật nữa. Bị Lục Môn đuổi việc, đồng nghĩa với việc các công ty khác cũng đóng cửa với tôi. Tôi không có công việc, lại bị phong tỏa không ít tài sản. Thế nên, tôi cần một khoản tiền lớn để sống. Bây giờ..." Quý Phi cười khổ: "Không còn manh mối, tôi còn nhắc đến những chuyện này làm gì chứ?"

Tưởng Ly đứng lên, thản nhiên nói: "Chuyện công thức gốc cô đừng nhúng tay vào nữa. Tôi sẽ cho cô một khoản tiền. Còn về người may mắn sống sót cuối cùng ấy, tôi sẽ nghĩ cách. Đống đổ nát Tả Thời để lại, nếu các người không có bản lĩnh thu dọn giúp anh ấy, thì để tôi dọn."

Quý Phi ngẩng phắt đầu lên, sửng sốt nhìn cô.

"Cứ coi như tôi đã bỏ ra một khoản tiền lớn để mua lấy sự thật năm xưa." Tưởng Ly nhét cuốn nhật ký vào túi.

Quý Phi sững người nhìn cô, miệng lắp bắp.

Tưởng Ly không rời đi ngay mà yên lặng nhìn thẳng cô ta mấy giây rồi đột ngột hỏi: "Chuyện Cường tâm thảo chính là do cô cố tình phải không?"

Lần này Quý Phi nói thật: "Phải."

Ánh mắt Tưởng Ly nghiêm lại, một suy nghĩ vọt lên trong đầu cô: "Cô nghi ngờ Lục Đông Thâm quen biết Tả Thời?"

Quý Phi bật cười: "Cô cũng nghĩ đến rồi đúng không? Nếu không nghi ngờ từ trước, cô cũng đâu tới Mỹ gặp tôi."

Trái tim Tưởng Ly đập rất nhanh.

Rất lâu sau, cô lại hỏi Quý Phi: "Cô yêu Tả Thời, đúng không?"

Quý Phi cũng đứng lên, nhìn thẳng vào mắt cô, bật ra một câu: "Đúng, rất yêu."

~Hết chương 406~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 407: Em Không Yêu Anh Đến Vậy

Không ở lại New York quá lâu, đặt chuyến bay sớm nhất, Tưởng Ly và mọi người trở về nước.

Chuyến bay dài đằng đẵng.

Sau khi Ấn Túc Bạch lên máy bay, thấy xung quanh cũng không có tình hình gì nguy hiểm bèn gục đầu xuống ngủ. Mark ban đầu còn ngồi xem phim, có lẽ vì gương mặt điển trai đó được quá nhiều người yêu thích nên các cô tiếp viên hàng không nhiệt tình chốc chốc lại tiến tới bắt chuyện. Cuối cùng Mark quăng tai nghe đi, nghiêng đầu nhắm nghiền mắt lại.

Người có võ đi tới đâu cũng cảnh giác, nhất là người từng có kinh nghiệm sống chết như Mark, dù nhắm mắt nhưng cũng chỉ là nghỉ ngơi. Tai, thậm chí là từng lỗ chân lông trên người đều mở rộng, một khi có bất kỳ tình hình bất thường nào cũng sẽ lập tức phản ứng lại ngay.

Tưởng Ly cảm thấy mệt, cũng cảm thấy rã rời.

Nhưng đôi mắt cô vẫn sáng rực, không hề muốn ngủ chút nào.

Chênh lệch múi giờ đối với cô mà nói đã không còn quan trọng. Trong đầu cô chỉ còn lại những lời của Quý Phi, sau đó bao rối rắm hóa thành từng chuyện cần phải sắp xếp lại cho rõ.

Tiếp viên hàng không bước tới, thấy cô đắp chăn nằm trên chiếc ghế hạ ngang xuống thì lịch sự hỏi cô cần gọi cô dậy lúc tới bữa không. Tưởng Ly

cảm thấy mình dù có nằm nhưng chắc chắn cũng chẳng ngủ được, lại không muốn bị người ta quấy rầy trong lúc đang suy nghĩ, bèn nói không cần.

Cứ như vậy, trên độ cao hơn chục ngàn mét, cô bắt đầu lật giở nhật ký của Tả Thời.

Quý Phi đúng là không hề lừa gạt cô.

Cô quen thuộc nhất với nét chữ của Tả Thời, chữ trong cuốn nhật ký này đích thực không thể ngụy tạo.

Mấy bài đầu là những ý tưởng có giá trị của Tả Thời đối với ý nghĩa của Phong thống tán trong lĩnh vực Y học, bên trong liệt kê chi tiết những nguyên liệu và phương thức chế tạo công thức sau khi đã cải thiện.

Tưởng Ly không xa lạ gì với các nguyên liệu làm ra Phong thống tán, một trong số đó là huyền thạch sa mạc. Loại khoáng thạch ngủ vùi dưới lòng đất cả ngàn năm ấy có thể coi là nguyên liệu chủ yếu cho công thức này.

Lúc đó, lý do để Tưởng Ly phản đối việc mở rộng Phong thống tán còn nằm ở chỗ: Huyền thạch đã hiếm hoi, việc tìm kiếm lại càng khó khăn trùng trùng. Nếu nguồn cung nguyên liệu đã không đáp ứng được thì hà tất phải lãng phí thời gian nghiên cứu và phát triển?

Không ngờ, Tả Thời đã thay đổi nguyên liệu này, lấy một loại khác thế chỗ cho huyền thạch. Từ nhật ký của Tả Thời, Tưởng Ly mới bàng hoàng phát hiện, thì ra khoảng thời gian sau của quá trình cải thiện, anh đã hoàn toàn loại cô ra khỏi dự án.

Mà người Tả Thời hợp tác lại chính là Vệ Bạc Tôn.

Quý Phi cũng không lừa cô.

Tưởng Ly đọc tới đây chỉ cảm thấy lồng ngực lạnh lẽo.

Đa phần nội dung của nhật ký ghi chép lại quá trình anh và Vệ Bạc Tôn nghiên cứu và thí nghiệm lâm sàng, không việc gì không ghi lại tỉ mỉ. Tưởng Ly hiểu rõ Tả Thời, trong lĩnh vực thí nghiệm mùi hương, xưa nay anh luôn là người si mê đến điên cuồng, ghi chép tỉ mỉ như vậy đích thực là tác phong của anh.

Tưởng Ly lại lật nhanh vài trang. Điều kỳ lạ là, trong nhật ký, Tả Thời từ đầu tới cuối không nhắc tới địa điểm nghiên cứu và thí nghiệm, hoàn toàn không hợp với tính cách của anh.

Cô dùng sức mở rộng hai bên nhật ký, kiểm tra đường ở giữa xem có dấu vết xé trang nào tồn tại hay không, có lẽ bị người ta xé ra rồi thì sao?

Nhưng không hề có.

Chứng tỏ, Tả Thời không hề ghi chép.

Quý Phi cũng là người nhạy bén, đọc được sự nghi ngờ trong lòng cô. Không sai, mỗi lần Tưởng Ly sắp xếp lại sự việc ba năm trước, trong lòng luôn dấy lên đôi chút bất an. Sự bất an này không nằm ở việc muốn tìm hiểu xem Quý Phi và Vệ Bạc Tôn ăn cắp bí kíp rồi sẽ lợi dụng thế nào, mà nằm ở những gì cô hiểu về Tả Thời.

Hiểu Tả Thời quan tâm đến Phong thống tán đến mức nào.

Thế nên, năm xưa sau khi bị cô phản đối, Tả Thời có thật sự đã từ bỏ việc nghiên cứu bí kíp không? Nếu không từ bỏ, rốt cuộc anh đã nghiên cứu và thí nghiệm lâm sàng ở đâu?

Đến cuối cùng, sở dĩ Tưởng Ly nghi ngờ tới Lục Môn, chính là vì khi ấy có vẻ như chỉ có Lục Môn mới đủ tài lực và vật lực để làm chuyện này. Cô nghĩ đến nhiều lần đi tìm Tả Thời, đều thấy anh đang gửi email, những chuỗi câu tiếng Anh dày đặc, chi chít. Quan trọng hơn là, theo những điều tra dần dần của cô sau đó, dưới quyền Lục Môn đích thực có mấy phòng thí nghiệm sinh vật và căn cứ nghiên cứu, thậm chí nhà máy nằm tại Trung Quốc.

Mà ba năm trước, trùng hợp thay, nhà máy công nghệ sinh học của Lục Môn lại xảy ra sự việc khí độc rò rỉ. Trông có vẻ như những chuyện bắn ba bảy tầm đại bác cũng chưa đến. Nhưng lại trùng hợp, Tả Thời bỗng nhiên lặn lội tới Gobi, họ gặp chuyện, Phong thống tán rơi vào tay Vệ Bạc Tôn và Quý Phi, đây cũng là chuyện ba năm trước.

Các mốc thời gian gần như thống nhất.

Tưởng Ly lật người.

Bây giờ cô hiểu rồi, mục đích thật sự của Tả Thời khi tới Gobi năm đó là tìm kiếm Tần Xuyên, vì sao phải liều một phen?

Trong lòng Tưởng Ly mơ hồ có cảm giác, có thể khi đó Phong thống tán đã xảy ra vấn đề hoặc đối mặt với hậu quả tiêu vong.

Cô nghi ngờ Lục Đông Thâm.

Vì ba năm trước, anh phụ trách dự án sinh vật học xảy ra chuyện đó.

Nhưng, cô từng nhắc huyền thạch với Lục Đông Thâm, cũng từng nhắc đến Phong thống tán. Khi đó câu trả lời của Lục Đông Thâm là: Lục Môn đích thực có đầu tư vào công nghệ sinh học, nhưng theo anh được biết, các nhà tạo hương không tham gia vào.

Thật sự như vậy sao?

Hay thật ra ngay từ ban đầu Lục Đông Thâm đã có ý giấu cô?

Nhật ký của Tả Thời khá dày, cộng thêm việc Tưởng Ly lòng đang đầy tâm sự, thế nên sau vài tiếng, cô vẫn chưa đọc hết một nửa.

Ghế ngồi của máy bay, mùi thuốc xịt hương chanh tỏa ra từ chiếc chăn mỏng sạch sẽ. Thi thoảng cũng vì dòng khí khiến máy bay chao đảo, ánh sáng trong khoang máy bay tối đi. Dần dần, ý thức của Tưởng Ly cũng mơ hồ, mí mắt nặng trĩu xuống.

Tiếng ầm ầm bên tai đã bớt đi.

Rất yên ắng.

Yên ắng tới mức có thể nghe thấy tiếng sao băng lướt qua.

Cô và Tả Thời ngồi dưới bầu trời sao, nhìn từng ngôi sao sáng lên rồi tối đi. Tả Thời chỉ về một hướng trên bầu trời rồi nói: Em xem, nơi đó chính là Tần Xuyên.

Ở Tần Xuyên, có một bí kíp đã lưu truyền cả ngàn năm.

Khi cô nhìn qua thì chỉ là một bầu trời đầy sao.

Tả Thời ôm cô vào lòng, tựa cằm lên đầu cô, nói với cô: Hạ Hạ, vì sao em không đứng về phía anh chứ?

Con người quên đi được đau khổ không tốt sao?

Không tốt mà...

Dù là đau đớn hay là đau khổ đều là những thứ quan trọng tạo nên đời người. Chúng ta không thể thiếu đi đau khổ, vì nếu không còn đau khổ, anh sẽ mãi mãi không hiểu được hạnh phúc và niềm vui quan trọng đến thế nào.

Hạ Hạ, thật ra em cũng không yêu anh nhiều lắm, đúng không?

Nếu em rất yêu anh, vậy thì nên tin tưởng anh, mãi mãi đứng bên cạnh anh chứ...

Tả Thời, Tả Thời...

Cô như bước vào một vầng mây mù, không còn nhìn thấy mặt Tả Thời nữa, chỉ còn nghe được tiếng của Tả Thời: Hạ Hạ, thật ra ở bên anh, em chưa từng nghĩ tới tương lai của chúng ta đúng không?

Tương lai có hình dáng thế nào?

Khi đó cô đích thực không nghĩ đến tương lai, luôn cảm thấy thời gian còn rất nhiều, cô không muốn thay đổi chuyện gì, vì mọi thứ đều đang tốt đẹp.

Mây mù tan đi, cô đứng giữa một dãy núi.

Có ai đó ôm lấy cô từ phía sau.

Cô quay đầu lại, chạm phải gương mặt Lục Đông Thâm.

Anh nói: Bé con, em đang nghi ngờ anh sao?

Không, cô không muốn nghi ngờ anh chút nào.

Em nghi ngờ Tả Thời chết là vì anh...

Anh xoay người cô lại.

Gió lạnh trên núi thổi vù vù bên tai, lời anh nói cũng giống như mảnh lụa mỏng bị gió thổi đi mất: Nếu chính anh đã hại Tả Thời thì sao?

Cô không muốn nghe, cũng không muốn để anh nói tiếp nữa.

Cô giơ tay bịt chặt miệng anh lại.

Nhưng lòng bàn tay chợt ướt đẫm, là máu.

Khi nhìn lại Lục Đông Thâm, máu từ bảy lỗ trên gương mặt anh trào ra, sắc mặt anh cũng rất đáng sợ. Anh sát lại gần cô, cô ngửi thấy cả mùi tanh của máu.

Anh nhìn cô chằm chằm bằng đôi mắt đầy máu: Em giết anh đi, là sẽ biết Tần Xuyên ở đâu...

~Hết chương 407~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 408: Giao Đấu

Khi Tưởng Ly mở mắt ra, Ấn Túc Bạch đang ngồi xổm bên cạnh ghế của cô. Thấy cô tỉnh, anh ấy bèn đưa khăn giấy qua: "Cô không sao chứ?"

Tưởng Ly cảm thấy như bị người ta rút hết sức lực, không hề muốn nhúc nhích một chút nào, cuối cùng để mặc cho Ấn Túc Bạch lau mồ hôi cho mình. Bấy giờ cô mới lẩm bẩm: Tôi đã nằm mơ.

"Đâu chỉ nằm mơ, cô còn nói mộng nữa." Ấn Túc Bạch hạ thấp giọng: "Cứ liên tục nói Tần Xuyên, Tần Xuyên gì đó..."

Trong mơ cũng đều là Tần Xuyên.

Tưởng Ly cảm thấy mình bị bóng đè rồi.

Cô ngồi dậy cho người tỉnh táo hơn một chút, rồi xin cô tiếp viên một cốc nước, dịu đi một lúc cô mới lấy lại chút sức lực. Ấn Túc Bạch không quay lại chỗ của mình mà ngồi bệt xuống đất.

Anh ấy hỏi cô: "Trong Tần Xuyên có gì? Cô nương muốn tìm đồ hay tìm người?"

Ở Mỹ, khi nói những chuyện quan trọng, Ấn Túc Bạch và Mark đều chọn một vị trí thích hợp nhất, vừa không nghe được nội dung nhưng vẫn để ý được sự an toàn của Tưởng Ly. Thế nên đây là lần đầu tiên Ấn Túc Bạch nghe được hai tiếng "Tần Xuyên" từ cô.

Tưởng Ly nâng lưng ghế lên cao một chút, khẽ nói một câu "Không có gì".

Ấn Túc Bạch cũng cảm thấy tự dưng hỏi thế có hơi đường đột, nên cũng không gạn hỏi tiếp nữa. Anh ấy đứng lên, đang định quay về chỗ ngồi thì lại bị Tưởng Ly gọi giật lại.

"Anh cho rằng Tần Xuyên là tên địa danh sao?"

Tưởng Ly bỗng dưng có cảm giác, có lẽ Tần Xuyên không phải địa danh thì sao? Đỉnh Tần Xuyên... nghe đích thực giống tên địa điểm, nhưng dù là cô hay là Tả Thời đều từng đi tìm nơi gọi là Tần Xuyên, hoàn toàn không có manh mối gì. Trên bản đồ không có nơi nào tên như vậy, hỏi không ít người cũng không biết Tần Xuyên ở đâu.

Cô cũng đã tra các sách cổ, nơi gọi là Tần Xuyên chính là chỉ chung khu vực Thiểm Tây, dãy Tần Lĩnh hướng lên phía Bắc của vùng bình nguyên Quan Trung, dĩ nhiên cũng đã có lịch sử lâu đời, đã nổi danh từ thời Xuân Thu Chiến Quốc hay thời nhà Tần.

Nhưng, đỉnh Tần Xuyên?

Bình nguyên Quan Trung lấy đâu ra đỉnh? Đỉnh núi của dãy Tần Lĩnh cũng không giống.

Ấn Túc Bạch thấy Tưởng Ly chịu thảo luận chủ đề này với mình, trong lòng bỗng nhiên có chút tự hào với bản thân. Anh ấy ngồi xuống, nghiêm túc trả lời: "Vừa nghe là thấy giống tên địa danh mà, hoặc là tên người, nhưng tôi cảm thấy khả năng là địa danh vẫn lớn nhất."

"Trước khi tới Thương Lăng, anh đã xông xáo khắp trời Nam đất Bắc phải không, anh từng nghe tới nơi Tần Xuyên này chưa?" Tưởng Ly nhỏ tiếng hỏi.

"Đúng là tôi đã đi tới không ít nơi, nhưng Tần Xuyên thì..." Ấn Túc Bạch nghĩ rất lâu, đầu mày nhíu chặt lại: "Hình như thật sự chưa nghe thấy."

Thật ra Tưởng Ly cũng chỉ hỏi vậy cho biết, không ôm hy vọng gì. Dẫu sao cô cũng bắt đầu nghi ngờ rằng mình đã sai hướng từ đầu.

Cô gật đầu, đang định kết thúc chủ đề thì thấy Ấn Túc Bạch vỗ mạnh vào đầu một cái, rồi kêu "Á" lên.

Tưởng Ly giật nảy mình.

Mark ngồi bên tưởng nhầm có nguy hiểm, vội ngồi bật dậy lao tới: "Có chuyện gì?"

Cũng làm kinh động vài hành khách ngồi quanh.

Ấn Túc Bạch lập tức đứng lên xin lỗi mọi người rồi ra hiệu với Mark rằng không có nguy hiểm gì, bảo Mark quay về chỗ.

Sau khi sắp xếp xong, Ấn Túc Bạch sát lại gần Tưởng Ly, hạ thấp giọng nói: "Tôi chợt nghĩ tới một nơi."

Trái tim Tưởng Ly như đập lỡ nhịp: "Nơi nào?"

"Tịch Lĩnh*."

*Chả hiểu hôm trước bị gì nhập mà dịch nhầm thành Tịch Sơn, anh em thông cảm =))

Tưởng Ly nhíu mày, chưa từng nghe nói đến, nhưng hai chữ "Tịch Lĩnh" vừa bật ra khỏi miệng Ấn Túc Bạch, bỗng nhiên như đập vỡ ra một vài ký ức khác của cô. Cô bàng hoàng, chỉ vào anh ấy: "Tôi nhớ ra rồi, lúc trước ở Meet anh từng nhắc đến!"

Khi đó cô đi gặp Ấn Túc Bạch, đợi trong tuyết rất lâu. Sau khi vào quán bar, cô thấy Ấn Túc Bạch đang nói chuyện với người bên cạnh, hào sảng lớn tiếng, trong số đó có nhắc tới hai chữ "Tịch Lĩnh".

"Không sai." Ấn Túc Bạch hết sức nghiêm túc: "Đó là một khu rừng núi hoang vu tôi vô tình đi lạc vào. Ban đầu tôi không biết đó là chỗ nào, cực kỳ tà ma, sau đó mới biết là Tịch Lĩnh. Bởi vì gặp chuyện quá ly kỳ nên tôi đã đặc biệt tìm người điều tra một lượt. Tịch Lĩnh là tên sau này người ta gọi. Cô cũng biết đây, Trung Quốc nhiều rừng nhiều núi, không phải dãy núi nào cũng có tên riêng, rất nhiều dãy núi giống cái gì thì được gọi là cái ấy. Tôi nhớ từng nghe người ta nói qua, Tịch Lĩnh trước kia có một tên khác, gọi là Tần Xuyên."

Trái tim Tưởng Ly bỗng nhiên đập thình thịch dữ dội.

Ấn Túc Bạch nhân cơ hội ấy miêu tả lại cho Tưởng Ly một lượt những trải nghiệm ly kỳ mà anh ấy gặp phải ở Tần Lĩnh, sau đó nhắc tới đoàn người đưa tang quái dị ấy. Đương nhiên, trọng điểm vẫn là nhấn mạnh dù có gặp nhiều chuyện bí ẩn như thế, nhưng mình vẫn không sợ sệt và vẫn mạnh bạo cỡ nào.

Tưởng Ly rất hứng thú với đoàn người đưa tang ấy, bèn gạn hỏi chi tiết. Ai dè Ấn Túc Bạch ấp a ấp úng cũng không nói được quá nhiều, chỉ nói trời quá tối nên đoàn người đưa tang cũng ẩn nấp vào núi, không thấy nữa.

Điều không nói là, khi đó anh ấy đã sợ đến tè ra quần.

Làm gì còn tâm trạng quan sát cụ thể tình hình của đoàn người đưa tang chứ?

Tưởng Ly cũng không gạn hỏi về họ nữa mà hỏi: "Tịch Lĩnh là nơi nào?"

Về điểm này, Ấn Túc Bạch có thể trả lời rất chính xác: "Tại nơi giao nhau của Điền, Kiềm, Quý, đi sâu về hướng Tây Nam của trấn Thất Xá, Hưng Nghĩa, Quý Châu."

Tưởng Ly trầm mặc một lúc lâu, sau đó quay đầu nhìn Ấn Túc Bạch.

Ấn Túc Bạch không biết cô đang nhìn cái gì, cảm thấy rùng mình.

"Nếu để anh vẽ lại một lần tuyến tường tới đó, anh còn nhớ được không?" Rất lâu sau, Tưởng Ly hỏi anh ấy.

"Đương nhiên."

Chuyện đáng sợ như vậy chắc là người bình thường cả đời cũng chưa chắc đã gặp một lần, sao anh ấy có thể quên?

Tưởng Ly rất mãn nguyện, vỗ vai anh ấy: "Ấn Đường Đen, trước kia tôi luôn cho rằng Tiểu Thiên là thần may mắn của tôi, bây giờ anh ngược lại giống hơn đấy."

Bị cô nói như vậy, trong lòng Ấn Túc Bạch cảm thấy rất ngọt ngào. Thần may mắn, tuy rằng danh xưng này không thích hợp với quả đầu và tướng mạo của anh ấy lắm, nhưng chí ít đã được cô khẳng định.

Có điều... khoan đã.

Vì sao lại là Ấn Đường Đen?

***

Tới nơi quá cảnh tại Trung Quốc, họ không nghỉ ngơi, lập tức trở về Thương Lăng.

Ấn Túc Bạch không yên tâm để Tưởng Ly một mình trở về nhà trúc, bèn sai Mark đưa cô về. Tưởng Ly cũng mệt rồi. Mark lấy xe, cô ngồi ghế sau. Vừa bật di động lên thì đã thấy hiển thị rất nhiều cuộc gọi nhỡ từ Nhiêu Tôn.

Còn có cả tin nhắn thoại của Nhiêu Tôn trong wechat: Nha đầu chết tiệt, em đi xa sao? Còn sang tận Mỹ? Khẩn trương gọi điện cho anh!"

Có vẻ không vui rồi đây.

Tưởng Ly chẳng buồn trả lời, cô nhét lại di động vào túi xách.

Lần này đi Mỹ là cô "tiền trảm hậu tấu". Sau khi đã làm xong hết mọi thủ tục, cô mới dặn dò Tưởng Tiểu Thiên là mình sẽ đi xa, mấy ngày này đừng quấy rầy cô. Rồi cô lại nói với Dương Viễn: Thuộc hạ của tôi không có nghĩa vụ giúp anh chăm sóc Lục Đông Thâm, anh không ở nhà trúc vậy thì cứ để Lục Đông Thâm tự sinh tự diệt.

Trên thực tế, cô cũng dặn dò đám Răng trắng trông chừng nhà trúc.

Sau đi tới bìa rừng trúc, Tưởng Ly liền nhìn thấy Dương Viễn từ trên xe ngựa bước xuống, mấy thùng trúc được gỡ xuống đường, anh ấy đang hì hục di chuyển lên trên.

Tưởng Ly phì cười.

Dương Viễn này đúng là rất nghe lời. Cô không có ở đây mà anh ấy vẫn lên núi gánh nước suối mà không biết lấy tạm nước giếng đối phó cho xong.

Xe không lên trên được, Mark đỗ xe bên vệ đường. Tưởng Ly thấy Dương Viễn quá vất vả bèn có lòng nhờ Mark giúp đỡ.

Mark rất nhiệt tình, lập tức đi giúp Dương Viễn một tay.

Chung quy đây là việc cần sức, vẫn thích hợp nhất với Mark, chẳng bao lâu sau, đã chẳng thấy bóng dáng ai trong rừng trúc nữa.

Dương Viễn được nhàn hạ, nhân cơ hội đó để hoạt động tay chân gân cốt, còn không quên oán trách Tưởng Ly: "Chuyến này cô đi tự tại quá nhỉ, cô tự nói đi, cô còn chút giác ngộ nào của người chữa bệnh cứu dân không hả?"

Tưởng Ly đã có tung tích của Tần Xuyên, trong lòng dĩ nhiên thoải mái hơn nhiều, bèn cãi lại Dương Viễn: "Tôi không phải thầy thuốc, tại sao phải có cái giác ngộ đó? Lúc tôi đi, Lục Đông Thâm vẫn còn sống. Bây giờ mà anh ấy có mệnh hệ gì, thì chắc chắn là do anh mà ra."

Cứ thế, họ anh một câu tôi một câu cùng đi lên trên.

Khi gần tới nhà trúc, Tưởng Ly bất ngờ nói với Dương Viễn: "Tôi thấy báo nói ba năm trước chuyện nhà máy sinh học của Lục Môn gặp chuyện là ở Trung Quốc, ở nơi nào tại Trung Quốc?"

Dương Viễn đáp thẳng thắn: "Chính là ở Quý Dương."

Sắc mặt Tưởng Ly hơi thay đổi, bước chân vô thức chậm lại.

Dương Viễn không phát hiện ra sự thay đổi của cô, chỉ gọi cô đi nhanh một chút.

Tưởng Ly rảo bước khi lòng đang đầy tâm sự. Ra khỏi rừng trúc, đi gần tới cửa căn nhà trúc thì loáng thoáng nghe thấy tiếng đánh đấm.

Dương Viễn mặt biến sắc, Tưởng Ly cũng không nói không rằng, lao vào trong sân.

Vừa mở cửa ra, tình cảnh bên trong đã bày ra rõ ràng.

Quả nhiên, Mark đang giao đấu với một người.

Đối phương vóc dáng cao lớn lực lưỡng, động tác nhanh nhẹn, cú đấm gió sắc bén, hoàn toàn không yếu thế trước Mark.

Dương Viễn sửng sốt.

Tưởng Ly cũng sững sờ.

Người giao đấu với Mark, chính là Lục Đông Thâm.

~Hết chương 408~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 409: Đánh Nhẹ Thì Vui

Lục Đông Thâm đã tỉnh lại rồi.

Chẳng biết vì nguyên nhân gì mà một người đã bất tỉnh nhân sự một cách kỳ lạ lại cứ thế tự nhiên tỉnh dậy.

Tỉnh từ khi nào, không ai biết.

Bởi vì Tưởng Ly đi xa, và vì người duy nhất có thể nắm rõ thời gian anh tỉnh dậy là Dương Viễn thì... đi gánh nước.

Sau khi Tưởng Ly phản ứng lại bèn quay đầu nhìn Dương Viễn, nói một câu: Anh thật biết chọn lúc đấy.

Dương Viễn nào còn tâm trí mà ấm ức? Vui mừng còn chẳng kịp nữa là, hoặc có thể nói là anh ấy vui sướng điên người, nói năng cũng chợt lắp bắp: "Tỉnh, tỉnh rồi! Cậu ấy tỉnh rồi!"

Tưởng Ly không mù, cô nhìn thấy được, tai cũng sắp bị Dương Viễn hét đến điếc luôn rồi.

Nhưng trên thực tế, Dương Viễn đích thực đã hét ra được niềm vui chôn giấu tận sâu trong lòng của cô, giống như bầu trời đã âm u suốt nửa thế kỷ bỗng dưng bừng sáng vậy, ánh nắng rạng rỡ, hoa thơm chim hót.

Sau cơn kích động, Dương Viễn lại đặt ra nghi vấn: "Sao hai người này lại đánh nhau vậy?" Ngay sau đó, anh ấy nhảy vội lên can ngăn.

Đừng tưởng Mark đang bị chênh lệch múi giờ, nhưng sức lực đấm ra không hề hàm hồ chút nào. Cú đấm như gió, cánh tay vung ra hung hãn dữ dội.

Nhưng Lục Đông Thâm dù là chiều cao hay là độ nhanh nhạy của những cú đánh trả đều không thua Mark. Mark đấm khoảng 10 cú thì có tớ 5, 6 cú đấm hút, còn lại thì hoàn toàn bị chặn, thậm chí phản kích.

Hai người họ đánh nhau hừng hực khí thế, người thích can ngăn là Dương Viễn chỉ cần không chú ý sẽ thành "trâu bò đánh nhau, ruồi muỗi chết". Anh ấy sốt ruột đứng bên hét ầm ĩ: "Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa! Là người mình cả, đánh gì chứ!"

Tưởng Ly đứng bên cạnh cửa nhìn một lúc rồi đi vào sân. Cô không gấp gáp can ngăn như Dương Viễn mà đi thẳng tới đình trúc, ngồi xuống.

Căn nhà trúc ở Thương Lăng này tuy không to như Bắc Kinh, nhưng vẫn đầy đủ những khu vực cần thiết. Đình trúc này nằm ở mé Tây Nam của vườn. Nói là đình, thực chất chính là một hiên hóng mát được dựng bằng trúc, bàn ghế bên trong cũng được thiết kế đơn giản bằng trúc để uống trà, phía sau có một cây mận.

Đây đang là mùa mận ra hoa, trắng toát một góc, rụng xuống vườn như sương. Tới mùa thu vàng kết quả, Tưởng Ly sẽ đánh xuống không ít để phơi khô làm mứt. Sang mùa đông thì tự ngâm thành rượu nếp hoặc rượu hoa để nhấm.

Trên bàn trúc có một đĩa trà, Tưởng Ly rót một ít nước suối mà Dương Viễn gánh về vào trong ấm, rồi lại thêm một ít củi ô liu vào trong lò than. Mặc cho tiếng đánh đấm của hai người ngoài kia, cô vẫn làm như không nghe thấy.

Dương Viễn khuyên can không thành bèn quay đầu qua nhìn, thấy Tưởng Ly đang nhàn nhã pha trà, càng sốt ruột hơn. Đã lúc nào rồi mà còn uống được trà?

Anh ấy quay đầu gào lên với Mark lần nữa: "Cậu dừng tay ngay, đó là người đàn ông của Tưởng Ly!"

Câu ấy mà cũng nói ra được.

Mark vung một nắm đấm: "Tưởng cô nương có thừa nhận không? Bảo tôi ngừng tay ư, trừ phi chính Tưởng cô nương ra lệnh!"

Lục Đông Thâm nhanh tay nhanh mắt, đẩy Dương Viễn sang một bên, cánh tay trái giơ lên đỡ cú đấm của Mark, ngay sau đó anh dùng sức bàn tay, siết chặt cổ tay của Mark rồi vòng một vòng, khiến cánh tay Mark tự siết lấy cổ. Mark giãy giụa nhưng không có sức, bị Lục Đông Thâm siết cổ từ phía sau, tay kia đành liều mình phản kích. Lục Đông Thâm dùng cả tay phải, rồi giơ chân đá thẳng vào khuỷu chân sau của anh ấy. Mark đau đớn quỳ gập xuống.

Lục Đông Thâm lên tiếng, giọng nói trầm trầm giống như nói với Mark nhưng lại muốn cho Tưởng Ly nghe: "Tưởng cô nương nhà cậu không muốn thừa nhận cũng phải thừa nhận."

Mark phẫn nộ, xoay người giằng ra khỏi Lục Đông Thâm, dùng cả chân lẫn tay. Lục Đông Thâm nghiêng người né tránh, đồng thời đáp trả.

Tưởng Ly liếc nhìn về phía bên này, không lên tiếng.

Ngoài cửa có tiếng ô tô tắt máy.

Chẳng bao lâu sau đã có một người đi vào.

Tưởng Ly ngước lên nhìn, là Nhiêu Tôn.

Cô nghĩ bụng, tin tức của người này cũng thật nhanh nhạy, chắc là biết cô đã quay về nên cất công tới tính sổ.

Nhiêu Tôn đúng là định tới tính sổ.

Sau khi biết được hành tung của Tưởng Ly qua một người bạn làm bên hàng không, anh ấy dự tính thời gian rồi vội vàng đi tới đây, không ngờ lại bắt gặp một khung cảnh đánh đấm, nhất thời ném hết những chuyện cần tính nợ ra sau gáy. Dù sao thì thấy Tưởng Ly cũng không giống như có chuyện gì, anh ấy bèn sải bước đi tới đình trúc, kéo ghế ngồi xuống xem náo nhiệt.

"Chuyện gì thế này?" Nhiêu Tôn khá hứng thú.

Tưởng Ly chống tay lên má đợi nước trà sôi, rồi nhìn về phía hai người đàn ông đang đánh hăng say gần đó, uể oải nói: "Mark chưa từng gặp Lục Đông Thâm, chắc lại coi anh ấy là kẻ trộm đột nhập trái phép rồi."

Khi Lục Đông Thâm hôn mê thì được Dương Viễn đưa tới đây, chuyện này chỉ có đám Tưởng Tiểu Thiên và Răng trắng biết, nhiệm vụ trông coi nhà trúc cô cũng giao cho họ. Ấn Túc Bạch và Mark chỉ biết ở đây có bệnh nhân hôn mê, nhưng chưa bao giờ giáp mặt người bệnh ấy.

Khung cảnh đại khái Tưởng Ly có thể đoán ra: Mark một tay gánh hai thùng nước gần như cưỡi mây đạp gió quay về nhà trúc thì bất ngờ bắt gặp Lục Đông Thâm đã tỉnh dậy.

Cô nghĩ Lục Đông Thâm cũng đã tỉnh dậy một thời gian rồi, có lẽ anh đang quan sát hoàn cảnh xung quanh, hoặc đang tìm nước tìm đồ ăn. Tóm lại, anh chắc chắn đang đi vòng vòng quanh nhà. Mark là một người có

tính cảnh giác rất cao, vừa nhìn thấy trong sân có người lạ là lập tức công kích.

Nhiêu Tôn hớn hở xem trò vui, cười thành tiếng: "Mark chưa từng gặp Lục Đông Thâm, nhưng Lục Đông Thâm gặp Mark rồi cơ mà!"

Tưởng Ly bĩu môi. Nước trà đã sôi, cô tự rót một chén, mặc kệ Nhiêu Tôn. "Có thể, vừa tỉnh, thần kinh hơi rối loạn chăng."

"Các động vật cấp cao giới tính nam này ngoài việc có tính chiếm hữu cao ra còn sống chết ưa thể diện, đều hy vọng minh là kẻ mạnh nhất trước con đực khác." Nhiêu Tôn tự xách ấm trà lên rót cho mình một chén, rồi chậm rãi nói: "Mark cũng coi như là người giỏi võ nhất bên cạnh em rồi đúng không? Loại người như Lục Đông Thâm sao có thể nhẫn nhịn việc bên cạnh em có một người đàn ông khác mạnh hơn mình?"

Tưởng Ly không lên tiếng.

Nhiêu Tôn nhấp một ngụm trà rồi nói tiếp: "Cái gì mà thần kinh rối loạn? Đầu óc Lục Đông Thâm tỉnh táo hơn ai hết. Anh thấy Mark ra tay cũng đúng đấy, anh ta chính là kẻ trộm, chẳng phải đang rắp tâm ăn trộm lại em sao? Em nghĩ anh ta tỉnh là đi thật đấy à? E là em mời thần về dễ, tiễn thần đi khó."

"Nhiêu Tôn, sao anh nói nhiều thế hả?" Tưởng Ly không vui.

Nhiêu Tôn nhịn cười, không cãi cọ với cô nữa, quay đầu nhìn hai người kia.

Dương Viễn có lẽ cũng đã mệt, thẳng thừng ngồi sụp xuống đất thở dốc, tiếng thở sau khàn hơn tiếng thở trước: Đừng đánh nữa... Lục Đông Thâm, cậu không thể tạm dừng tay sao?

"Võ vẽ của Lục Đông Thâm đúng là thâm tàng bất lộ, Mark chắc không trụ nổi." Nhiêu Tôn chung quy vẫn không nhịn được cười.

Thâm tàng bất lộ thì cũng chưa đến mức, chí ít Tưởng Ly biết anh chắc chắn giỏi võ, hôm nay coi như đã được diện kiến cảnh anh đánh nhau với người khác, nói cô không trào dâng cảm xúc là nói dối.

Mark là đối thủ thiên về sức, lúc trước sở dĩ cô thắng được Mark đơn thuần là dùng chút thủ đoạn và lợi dụng kỹ thuật. Nhưng Lục Đông Thâm thì khác, chiêu nào cũng chắc và dữ, giống như một con sư tư đã ngủ vùi quá lâu cuối cùng thức giấc, phát tiết toàn bộ sức mạnh ra ngoài.

Lục Đông Thâm và Mark, đây mới là cuộc đối đầu đích thực của sức mạnh.

Tưởng Ly không nhìn Lục Đông Thâm nữa, nhấm nháp trà đầy suy tư. Nhiêu Tôn chỉ coi như đang coi đấu võ miễn phí, chốc chốc lại bình phẩm một câu: Mark đấm cú này hụt rồi... Đấm phải hụt luôn... Ấy... Cẩn thận!

Tưởng Ly phát phiền vì sự ồn ào của anh ấy, đang định cảnh cáo anh ấy im lặng thì nghe thấy anh ấy kêu lên một tiếng "Cẩn thận". Cô ngước lên nhìn, Mark chống một cánh tay dưới đất, quỳ một gối, tay kia đỡ lấy vai, trán đổ mồ hôi hột.

Sau đó bên tai là tiếng "giải thoát" của Nhiêu Tôn: Lục Đông Thâm ra tay thật tàn nhẫn, có cần phải vậy không? Đánh nhẹ thì vui, đánh mạnh là gây thương tích đấy.

~Hết chương 409~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 410: Anh Lại Thiếu Một Người Như Em

Tưởng Ly sau khi nhìn rõ tình hình thì sắc mặt thay đổi, cô đặt mạnh tách trà trong tay lên mặt bàn, đứng dậy tiến tới.

Nhiêu Tôn không nhúc nhích, chỉ ngồi nhìn cục diện trước mắt, cười mà như không cười. Chốc chốc Nhiêu Tôn lại cầm tách trà lên nhấp một ngụm, hết rồi thì rót tiếp.

Cuộc chiến giữa hai người họ kết thúc khi cánh tay của Mark bị trật khớp.

Nếu Mark là một người bình thường, Tưởng Ly cũng không mấy kinh ngạc. Nhưng Mark lại là một tuyển thủ đấm bốc đánh quyền chết. Đó là người đã tìm được con đường sống từ tay thần Chết. Vậy mà cứ thế bị Lục Đông Thâm ngang nhiên bẻ cánh tay dẫn đến trật khớp. Nghĩ cũng đủ biết, Lục Đông Thâm đã ra tay mạnh cỡ nào.

Mấy chuyện trật khớp này đối với người có võ chẳng đáng kể gì. Nhưng một khi bị trật thì đau đớn tưởng chết, chẳng ai là người sắt cả.

Tưởng Ly lập tức đẩy Lục Đông Thâm ra, tới ngồi sụp xuống trước mặt Mark, một tay đỡ lấy cánh tay không thể nhúc nhích của anh ấy, rồi nói: "Thả lỏng."

Mark cố nén đau, đứng thẳng dậy: "Tưởng cô nương, tự tôi nối được..."

"Nói linh tinh gì vậy." Tưởng Ly giữ chặt cánh tay anh ấy, quát mắng đồng thời tay kia kéo cánh tay của anh ấy lên, bẻ thật nhanh một cái. Vị trí trật khớp được khôi phục lại, thẳng thắn nhanh gọn.

Cơn đau vẫn còn, nhưng cũng không đáng ngại nữa. Mark đứng lên vuốt mồ hôi, nói lời cảm ơn Tưởng Ly, sau đó nhìn Lục Đông Thâm, sát khí đằng đằng.

"Anh về trước đi." Tưởng Ly khẽ nói một câu.

"Nhưng anh ta..."

"Về đi."

Sau khi Mark đi khỏi, bầu không khí của cả khoảnh sân dường như có chút thay đổi.

Dương Viễn hoàn toàn không bất ngờ về "hành vi" ban nãy của Lục Đông Thâm, nhìn là biết đã từng hiểu rõ thân thủ của anh. Khi quay sang Tưởng Ly, sắc mặt cô trầm và lạnh, anh ấy thầm cảm thấy không ổn. Anh ấy lục tục bò dậy, sợ mình đã trở thành kẻ vô tội vạ lây.

Có những chuyện chẳng can thiệp được vì cả hai đều là thành phần không thể dây vào.

Anh ấy rảo nhanh bước chân, len lỏi vào trong đình trúc, ngồi xuống vị trí ban nãy Tưởng Ly ngồi, cố làm ra vẻ thản nhiên cầm tách trà lên, thực chất là âm thầm xem kịch.

Còn không quên bồi thêm một câu: Đây chẳng phải là cậu em Nhiêu sao? Chúng ta đã mấy ngày không gặp rồi.

Nhiêu Tôn không buồn để tâm, giả vờ gì chứ.

Đây được coi là lần giáp mặt thứ hai của Tưởng Ly và Lục Đông Thâm sau khi chia tay.

Cũng không biết có phải vì những cảm xúc đã dồn nén trong lòng quá nhiều hay không, giây phút này, Tưởng Ly bùng nổ.

Cô giơ tay đẩy anh một cái, quát to: "Lục Đông Thâm, anh dựa vào đâu mà có quyền đả thương người của tôi?"

Anh đúng là tràn đầy khí thế nhỉ. Nếu không phải vì trên mặt và cánh tay anh vẫn còn thương tích, chỉ nhìn thân thủ của anh, cô cũng quên bẵng mất sự thật anh từng hôn mê bất tỉnh.

Hơn nữa...

Ở khoảng cách này, Tưởng Ly ngửi được mùi sữa tắm và kem đánh răng trên người anh. Người đàn ông vô liêm sỉ, lại dám dùng đồ của cô!

Lục Đông Thâm bị cô đẩy bất ngờ, không đừng vững, loạng choạng lùi sau hai bước. Sau lưng anh chính là bậc thềm. Anh dừng lại, nhìn xuống cô, bất ngờ bất cười, giọng nói trầm ấm: "Người không chọc vào anh, anh chẳng chọc vào người."

Ý tứ rất rõ ràng, Mark là người ra tay trước.

Tưởng Ly đang định quát thì nghe thấy Lục Đông Thâm lại chậm rãi nói: "Hơn nữa, cả em cũng là người của anh."

"Lục Đông Thâm, anh đừng có ức hiếp người quá đáng." Tưởng Ly nghiến răng.

Lục Đông Thâm mỉm cười từ đầu tới cuối, rồi đột ngột sát lại gần cô, cúi đầu: "Không được sao?"

Hơi thở ấm áp quen thuộc của người đàn ông kích thích khiến trái tim Tưởng Ly run lên. Ngay sau đó cô giơ tay lên đánh. Lục Đông Thâm biết rõ cô sẽ chẳng dịu dàng nhường anh. Anh đã sớm phòng bị, nghiêng đầu né cú đấm của cô, sau đó tay trái túm chặt tấy cánh tay trái của cô, tay phải ôm chặt eo cô, tay trái xoay một vòng, cô bị xoay người lại.

Tay phải của Lục Đông Thâm càng thu chặt, cô bị anh giữ rịt trong lòng, tay trái của anh và cánh tay cô bị giữ cả trước ngực.

"Thật sự không yên tâm. Mark chính là kẻ ưa hình thức, xem ra sau này vẫn phải để anh bảo vệ em." Chất giọng trầm của anh lọt vào tai cô.

Cô không chịu nổi sự thân mật này.

Nam nữ khác biệt.

Người cô mềm mại, lồng ngực anh rắn chắc, dù cô có ra sức giãy giụa cũng vô ích. Cô nghiêng đầu trừng mắt nhìn anh, nhưng chỉ nhìn thấy yết hầu và cằm của anh. Có phải vì anh gầy đi hẳn hay không mà sao cô có cảm giác anh đã cao lên?

Tưởng Ly lạnh lùng lên tiếng: "Bảo vệ tôi? Tôi thật sự không thiếu một người như anh."

Lục Đông Thâm không giận, thu chặt cánh tay lại, khiến cả người cô áp sát vào người anh, cả người Tưởng Ly căng thẳng.

Anh bất cười, áp mặt xuống, bờ môi mỏng gần như dính vào vành tai cô: "Nhưng, anh lại thiếu một người như em, phải làm sao?"

Hơi thở ấy khiến cô ngứa ngáy. Cô nghe thấy tiếng thở hơi trầm của anh, cũng cảm nhận được từng múi cơ bắp phun trào, rắn chắc của anh.

Tận sâu trong trái tim chợt sục sôi, giống như có thứ gì đó chảy vào bụng nhỏ, âm thầm nổ tung.

Cô không cho cả hai cơ hội để quen thuộc hơi ấm cơ thể nhau. Cô cúi đầu cắn mạnh vào cánh tay trái của Lục Đông Thâm.

Lực không hề nhỏ.

Chí ít sẽ khiến đối phương ngây ra giây lát.

Nhưng, Lục Đông Thâm thì không.

Anh để mặc cho Tưởng Ly cắn đến nỗi gò má đau nhức cũng không buông tay, thậm chí còn không có chút phản ứng nào.

Tưởng Ly thả ra.

Cánh tay anh có thêm một dấu răng rướm máu.

Cô sửng sốt quay đầu nhìn anh.

Anh cười khẽ nhìn thẳng vào mắt cô: "Em muốn làm thế nào để trút giận thì cứ làm, thế nào cũng được."

Tưởng Ly cũng đã mệt lắm rồi, vốn dĩ bay thẳng về đây đã là một việc khổ sở, bây giờ lại còn giày vò một hồi với Lục Đông Thâm, cả người cô nhất thời kiệt quệ.

Cô quay đầu, nhìn về phía đình trúc bên kia.

Xem trò vui chắc đủ rồi phải không? Chẳng lẽ không một ai chịu tiến lên giúp đỡ?

Hai vị đang nhàn nhã ở đình bên này dĩ nhiên nhận được ánh mắt cầu cứu của Tưởng Ly. Chỉ nghe thấy Nhiêu Tôn cười phá lên một tiếng, nhìn sang phía Dương Viễn: Ha ha, thì ra là anh Dương, đã lâu không gặp.

Dương Viễn cũng sảng khoái, giơ chiếc cốc trong tay lên: Nào nào nào, lấy trà thay rượu.

...

Vô liêm sỉ!

Rặt một đám vô liêm sỉ!

Có việc thì nhờ, hết việc thì phủi mông đi!

Tưởng Ly bi phẫn khó kiềm chế, dùng sức giằng ra.

Cô thật sự đã giằng ra được một khe hở, cô lấy khuỷu tay huých thật mạnh vào xương sườn của Lục Đông Thâm. Lần này quả nhiên rất mạnh, khiến Lục Đông Thâm cứ thế buông tay.

Tưởng Ly nhân cơ hội ấy thoát thân.

Cô không nói nhiều lời với Lục Đông Thâm nữa, đi về phía đình trúc.

Dương Viễn nãy giờ vẫn âm thầm liếc về phía kia, thấy có bóng một cô gái đi tới, lập tức cười với Nhiêu Tôn: "Ái chà, trà ngon thật sự, chúng ta..."

"Dương Viễn." Tưởng Ly đi tới trước mặt anh ấy, lạnh lùng lên tiếng, hoàn toàn không để cho anh ấy giả uy dọa người: "Người là do anh đưa tới, thì chịu trách nhiệm đưa đi đi."

Dương Viễn thấy không trốn được bèn đặt tách trà xuống, thở dài: "Người mang tới thì dễ, hôn mê bất tỉnh làm gì chẳng được. Bây giờ có một người sống sờ sờ ra đó như rồng như hổ, cô bảo tôi đưa đi làm sao? Đâu phải đồ vật. Cô cũng thấy đấy, cậu ấy quá giỏi võ, nói thật, nếu phải động tay với cậu ấy, tôi thật sự không được."

Tưởng Ly quay đầu nhìn Lục Đông Thâm một cái.

Anh ngồi trên bậc thềm, bóng kéo ra rất dài. Anh đã thay bộ đồ ngủ trên người, màu trắng dịu. Ánh nắng hắt lên áo sơ mi trên người anh, khiến khuôn mặt anh càng thêm tà ác.

Phải, anh đang nhìn cô cười nửa đùa nửa thật, đôi mắt đó như một bầu trời hút hồn con người.

Trái tim Tưởng Ly chợt rung rinh.

Cô vội quay đầu lại, đập bàn với Dương Viễn: "Tôi không cần biết anh dùng cách gì, tóm lại, sau khi tôi ngủ dậy đừng để tôi nhìn thấy anh ấy nữa. Bằng không, tôi sẽ sai người đập nát nhà máy Thương Lăng ra! Tới lúc đó đừng ai mong sống yên ổn!"

~Hết chương 410~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 411: Có Ý Gì?

Khoảng thời gian Lục Đông Thâm hôn mê, anh vẫn luôn ngủ trong phòng ngủ chính.

Tưởng Ly là một người rất biết hưởng thụ. Trong suy nghĩ của cô, "đẹp nhất một ngày là lúc bình minh". Mà bình minh ấy có đẹp hay không còn nằm ở việc được ngủ như thế nào. Đệm ở nhà trúc, cô đều bỏ ra một khoản tiền lớn để đặt làm, sập giường có thể bình thường, nhưng đệm nhất định phải thượng hạng, cao cấp.

Mấy ngày nay, cô chỉ có thể dựng tạm một chiếc giường trong phòng sách, rồi trải một lớp chăn dày, kết quả khi lật người, cơ thể vẫn đau nhức nhối. Mỗi ngày tỉnh dậy, cô đều phải co dãn gân cốt suốt nửa tiếng đồng hồ mới hết.

Từ ngày vào ngủ trong phòng sách, Tưởng Ly thường xuyên gặp ác mộng, mơ thấy nhiều nhất chính là cảnh mình đeo một tấm thép lớn sau lưng, tiến bước ở nơi hoang vu không một bóng người, cô nghe thấy cả tiếng xương cốt của mình kêu răng rắc.

Nhưng hôm nay không những không nằm mơ thấy ác mộng mà còn có giấc mơ đẹp nữa.

Giống như bản thân đang nằm giữa biển mây, có ánh nắng ôn hòa, khiến cô thoải mái nghĩ cứ nằm mãi thế này cũng được, ngay cả khi lật người cũng có một mùi hương ấm áp phả vào mặt.

Nhưng mùi hương này lại giống như ở trong biển rừng, ở nơi hoang dã, sạch sẽ, sảng khoái vô cùng, mang theo cảm giác an toàn vững vàng, lớn lao của nam giới.

Cô mơ màng cảm thấy mùi hương này rất quen thuộc.

Nhưng cô lại không muốn tỉnh dậy, cứ thế ngủ mê mệt.

Khi tỉnh dậy có thể nói là tinh thần sảng khoái.

Tựa hồ bao điều tốt đẹp trong mơ đều đã tràn cả ra ngoài, khiến Tưởng Ly nhất thời nghi ngờ mình đã thật sự tỉnh hay chưa.

Một giây sau, cô dám chắc chắn mình đã tỉnh rồi.

Cô nhìn xung quanh một vòng.

Đợi chút, sao cô lại tỉnh dậy trong phòng ngủ thế này?

Cô ngồi dậy xem, trên người được đắp một chiếc chăn mỏng, hai bên được dém gọn gàng. Thói quen này... Tưởng Ly giật mình trong lòng, chỉ có người vừa mắc bệnh sạch sẽ vừa mắc chứng OCD như Lục Đông Thâm mới có thể làm được mà thôi.

Trong phòng chỉ có mình cô.

Tưởng Ly bước xuống giường, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu là: Lục Đông Thâm đã bị Dương Viễn đưa đi hay chưa?

Suy nghĩ này len lỏi vào tận trong tim.

Có một giọng nói xuất hiện nói với cô rằng: Có lẽ, không đơn giản như vậy.

Tai cô bắt được một vài âm thanh: Có tiếng cười, tiếng giục giã và những tiếng bước chân hỗn loạn... Tưởng Ly nhíu mày đi tới trước cửa sổ, vén rèm lên, dự cảm vừa nhen nhóm trong lòng lập tức ứng nghiệm.

Đang là lúc hoàng hôn rợp trời.

Hoàng hôn nhuộm đỏ một vùng, chút nắng tàn hắt xuống khiến thế gian vạn vật cũng được nhuộm đỏ. Thương Lăng mỗi ngày một đẹp hơn, ngay cả nắng tàn nhìn cũng thật ưng mắt.

Phòng ngủ hướng thẳng ra sân. Từ cửa sổ nhìn ra, mọi náo nhiệt ngoài kia được thu trọn vào tầm mắt.

Tưởng Tiểu Thiên cũng đám Răng trắng đều có mặt.

Ngoài ra còn có Ấn Túc Bạch và Mark.

Đương nhiên, gai mắt nhất vẫn là người đáng lẽ phải rời khỏi chỗ này rồi – Lục Đông Thâm. Anh lại vẫn đang ngang nhiên đảo qua đảo lại trước tầm mắt cô.

... Họ đang dựng một lò than.

Bên cạnh lò than có dựng một cái bàn trúc, bên trên trải lớp khăn màu trắng như tuyết. Các loại đĩa lớn nhỏ được xếp thứ tự, bên trong đựng các loại xiên thịt, xiên rau nhiều màu sắc...

Thêm củi, canh lửa, thái thịt, xiên thịt, rửa rau... Đám người Răng trắng có thể nói là mỗi người một việc, bận túi bụi.

Cô phóng tầm mắt ra xa hơn một chút.

Tưởng Tiểu Thiên đang hì hụi rửa khoan đá, vẫn dùng nước suối. Lục Đông Thâm đứng đó, nhìn từ trên xuống như một người giám sát. Anh đeo

găng tay, chốc chốc còn ném lại những chiếc khoan đá đã rửa cho Tưởng Tiểu Thiên làm lại.

Tưởng Ly suýt chút nữa tức ngừng thở.

Cô đẩy cửa sổ ra, bóng Lục Đông Thâm dưới ráng chiều càng thêm rõ nét.

Anh mặc đơn giản, chỉ có quần bò với áo phông trắng, đi một đôi bốt đinh cổ ngắn da bò màu nâu đậm, cực kỳ sảng khoái, cũng rất nhàn tản.

Tưởng Ly nhìn một Lục Đông Thâm như vậy, nhất thời cảm thấy có phần xa lạ.

Ngoài lúc trên núi Kỳ Thần ra, bình thường Lục Đông Thâm đều mặc cả cây đồ công vụ, thứ có nhiều nhất trong tủ quần áo chính là áo vest và áo sơ mi, giống như người đàn ông này chỉ có một mặt vậy.

Nếu không phải hôm nay nhìn thấy anh mặc như vậy, Tưởng Ly suýt nữa cũng quên mất dáng vẻ của anh khi mặc đồ thoải mái trông thế nào rồi.

Sơ mi, cà vạt, quần Âu, một Lục Đông Thâm như vậy là Chiến thần của giới thương trường, sắc bén, tàn nhẫn, tính toán từng bước.

Quần bò, áo phông, bốt ngắn, một Lục Đông Thâm như vậy giống người anh trai hàng xóm, chín chắn, tùy ý lại gần gũi thân thiện.

Cũng không biết Tưởng Tiểu Thiên đã nói gì mà chọc được cho Lục Đông Thâm bật cười.

Cũng không phải là kiểu cười nhẹ nhàng thường ngày mà anh cười cởi mở, cả khuôn mặt đều thoải mái.

Tưởng Ly cảm thấy, Lục Đông Thâm dù mặc gì hay làm gì cũng rất đẹp trai. Hình ảnh như trước mắt lại càng đẹp hơn. Không hiểu sao, Tưởng Ly bỗng cảm thấy, có lẽ Lục Đông Thâm ở trước mắt đây mới là con người thật sự của anh.

Cô nhìn anh dưới hoàng hôn, nhất thời quên cả đóng cửa sổ.

Giống như có thần giao cách cảm.

Lục Đông Thâm cũng trùng hợp quay đầu nhìn lên trên.

Ánh mắt hai người bất ngờ chạm nhau qua không trung.

Trái tim Tưởng Ly chao đảo.

Ngay sau đó, khứu giác mới khôi phục sự nhạy cảm.

Trong không khí có mùi lửa than, mùi thuần túy, dài lâu bền chặt, nhưng lại kích thích khiến Tưởng Ly giật mình. Cô đóng sầm cửa lại, rồi đi ngay xuống nhà.

Mark đang ôm một giỏ củi đi vào trong sân, còn chưa tiến sát lại gần lò than đã bị người ta kéo lại. Quay đầu nhìn thì thấy người ấy là Tưởng Ly, anh ấy sững người: "Tưởng cô nương, cô dậy rồi à?"

Dậy rồi kỳ lạ lắm sao?

Trọng điểm của Tưởng Ly không nằm ở câu nói này, cô nhìn về phía giỏ củi, bỗng chốc bùng nổ: "Củi thơm của tôi!"

Sau tiếng quát ấy, tất cả mọi người đều chú ý về phía này.

Mark chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra: "Có phải củi thơm hay không tôi không rõ, anh Lục nói làm bữa nướng ngoài trời thì loại củi này là thích

hợp nhất."

Khi anh ấy nói câu này, Lục Đông Thâm đã tiến tới.

So với cảm xúc của Tưởng Ly, anh nhàn nhã đến mức khiến người ta căm phẫn. Tưởng Ly nghe xong câu này càng giận hơn, cố tình quát cho Lục Đông Thâm nghe.

"Anh ta nói thích hợp là thích hợp à? Anh ta bảo anh đi chết anh cũng đi chứ gì?" Quát xong, cô quét một lượt nhìn những người trong vườn: "Còn cả mấy người nữa, đã có sự đồng ý của tôi chưa mà bày bừa ra thế này? Rốt cuộc mấy người nghe ai sai bảo?"

Cô không cần nhìn nhiều sang Lục Đông Thâm, cũng biết bây giờ anh đắc ý dường nào.

Mấy người đám Răng trắng nghe xong cũng không dám nói nhiều. Ngược lại là Ấn Túc Bạch, dẫu sao cũng từng là đại ca dẫn dắt mấy đứa em, thế nên cũng "kêu oan" thay cho mọi người.

"Mọi người chỉ là có lòng tốt, nghĩ bụng mấy hôm nay cô không được ăn ngon ngủ yên, nên làm cho cô mấy món ngon. Vả lại, anh Lục tỉnh lại cũng là chuyện tốt, cộng thêm trước kia Mark cũng có hiểu lầm với anh ấy, nên chúng tôi..."

"Ấn Đường Đen." Tưởng Ly nhìn anh ấy chằm chằm, hận nghiến răng nghiến lợi: "Lục Đông Thâm cho anh bao nhiêu tiền mà anh giúp người ta như vậy?" Cô lại quay đầu sang nhìn Mark: "Còn anh nữa, trưa nay còn vừa đánh cho anh ta trật khớp tay mà quên rồi à? Còn dám nghe lời anh ta lấy củi thơm của tôi ra nướng thịt? Điên hết rồi phải không! Củi thơm của tôi quý giá lắm đấy, cho mấy người dùng thì thôi đi, dựa vào đâu để một người ngoài được hời!"

Mất bao nhiêu tháng mới làm được mấy đống củi thơm, khó khăn lắm mới tích góp được, bình thường chỉ lấy ra đun trà uống, bây giờ lại hoang phí của báu như vậy?

Mark bị cô nói đến nỗi mặt mũi đỏ bừng, rất lâu sau mới lên tiếng: "Tưởng cô nương... Trật khớp là chuyện buổi trưa hôm qua rồi."

...

Tưởng Ly ngẩn người, cô ngủ lâu vậy sao?

Cô đang suy nghĩ thì nghe thấy tiếng cười trầm thấp của Lục Đông Thâm, rất khẽ, giống như không kiềm chế được.

Bấy giờ Tưởng Ly mới quay lại nhìn anh, sắc mặt sa sầm lại: "Anh nghe không hiểu tiếng Trung Quốc hay Dương Viễn không biết sợ là gì? Không tin tôi dám ra tay thật phải không? Bây giờ anh cũng tỉnh rồi, những gì tôi phải chữa cũng chữa xong rồi, anh còn chây ì ra đó không chịu đi là có ý gì?"

~Hết chương 411~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 412: Bây Giờ Anh Rất Yếu

Không những ì ra không đi mà còn sai bảo đám người dưới của cô.

Cho dù cô ngủ đến không biết trời đất gì, nhưng cũng không thể quá một ngày một đêm phải không? Sao mà đám Răng trắng, thậm chí cả Ấn Túc Bạch đã nghe răm rắp theo lời Lục Đông Thâm rồi?

Bầu không khí ngưng đọng lại, mấy người kia nhìn thấy sắc mặt Tưởng Ly sầm xuống cũng không ai dám lên tiếng nữa. Ngược lại là Lục Đông Thâm vẫn mỉm cười từ đầu tới cuối, quay đầu nói với Mark: "Nếu Tưởng cô nương thương xót củi thơm thì đổi sang củi gỗ thường đi. Lát nữa khi nướng tôi sẽ dạy mọi người cách để nướng được ngon như củi thơm."

Nói xong, anh lại quay đầu nhìn Tưởng Tiểu Thiên và Răng trắng: "Mọi người bận việc gì thì cứ làm đi."

Thế là, Tưởng Ly giương mắt nhìn cả vườn lại bắt đầu tất bật trở lại, tức đến suýt hộc máu.

Lục Đông Thâm nhàn nhã, còn vờ làm người tốt: "Đừng như vậy, mọi người cũng chỉ muốn tốt cho em thôi."

Tưởng Ly nghe được câu này quả thật muốn đi gõ trống kêu oan. Đã ăn cắp lại còn la làng, đi đâu nói lý lẽ bây giờ? Cô ngước lên phẫn nộ.

Lục Đông Thâm mỉm cười đối diện với sự bất mãn của cô, nói tiếp: "Em cũng không cần bất bình trong lòng. Bây giờ họ đều đã biết anh là

người đàn ông của em, thế nên nghe lời anh cũng là chuyện bình thường, không có nghĩa là bất trung với em."

Tưởng Ly không nhịn được nữa: "Lục Đông Thâm, anh trêu đùa như vậy thú vị lắm sao?"

Lục Đông Thâm bật cười, cúi thấp mặt xuống sát lại gần cô: "Cực kỳ thú vị."

"Mặt dày đến mức ấy cơ à?"

"Nói chuyện với cô gái của mình, mặt dày thì đã sao?"

"Tôi không phải cô gái của anh." Tưởng Ly gằn từng chữ: "Chúng ta đã chia tay rồi."

Lục Đông Thâm cũng nói rành mạch: "Vậy anh theo đuổi lại."

Tưởng Ly tức đến sắp bùng nổ tại chỗ, vung tay quay trở về phòng.

Đến khi màn đêm buông xuống, thịt cũng đã nướng xong, mùi thơm tràn ngập khu vườn, còn cả hương rượu nồng nàn, tất cả cùng len lỏi vào trong phòng ngủ.

Tưởng Ly quay trở ra vườn.

Khoảng thời gian này cô để mình bình tĩnh lại, nghĩ rất nhiều chuyện.

Lục Đông Thâm chắc chắn là kẻ cáo già trong việc kiểm soát cảm xúc, chơi rắn với anh thì chỉ thiệt mình thôi. Đầu tiên cô cũng phải quản lý tốt cảm xúc, không thể cứ để anh chọc ghẹo. Bây giờ điều anh muốn nhìn thấy nhất chính là cô mất đi lý trí.

Trong vườn đã là thiên hạ của rượu ngon thịt thơm. Bàn trúc lại được kê thêm một chiếc, khăn trải bàn được giặt sạch sẽ, các món nhậu được nướng xong xuôi cùng với rượu đã thành công khơi gợi cảm giác thèm ăn trong bụng.

Tưởng Ly không biết Lục Đông Thâm đã dùng cách gì để có thể nướng được thịt thơm như vậy. Nhưng cô tin rằng anh chắc chắn có cách. Bình thường người này nấu nướng chẳng ra làm sao, nhưng nếu thăng cấp thành một bữa buffet ngoài trời thì anh cũng ra trò. Lúc trước trên núi Kỳ Thần, anh nướng thỏ cũng tạm gọi là ngon.

Tóm lại, một bữa thịt nướng có đủ sắc, hương, vị đã hoàn thành.

Tưởng Ly cũng đói rồi, sau khi ngồi xuống cạnh bàn cô không còn hung hăng nữa mà cực kỳ bình tĩnh. Ấn Túc Bạch và mọi người thấy cô nguôi giận rồi thì cũng yên tâm, thêm cho cô một chiếc bát sứ. Tưởng Tiểu Thiên đích thân dâng thịt xiên, còn không quên nói mấy lời nịnh nọt.

"Thịt này ngon lắm ạ, còn ngon hơn cả những lần Lâm khách lầu chúng ta nướng nữa, Lục tổng đúng là có tài."

Tưởng Ly rót cho mình một cốc rượu trước, khẽ hừ một tiếng: "Lục tổng? Một người bị người ta cướp quyền rồi làm gì còn thân phận cao quý như vậy nữa? Có thể còn không bằng chúng ta nữa."

Tưởng Tiểu Thiên xoa xoa đầu mũi, đặt hết thịt xiên trong tay vào bát: "Ăn xiên, ăn xiên..."

Lục Đông Thâm đang nướng thịt cũng nghe thấy câu này, liếc nhìn Tưởng Ly, không lên tiếng.

Khi đêm xuống hẳn, bữa tiệc cũng bắt đầu. Mọi người ăn đã đời, uống cũng thoải mái. Nói theo lời của Ấn Túc Bạch thì người Thương Lăng xưa

nay quen ăn to nói lớn, anh ấy cũng sắp trở thành kiểu người hoang dã như vậy rồi. Bây giờ cuối cùng cũng được ăn tao nhã một lần, còn được ăn thoải mái.

Mấy người Răng trắng giả vờ phẫn nộ: Nói ai là người hoang dã hả?

Ấn Túc Bạch cũng oán lại: Nói cậu đó, không phục à, không phục thì đọ rượu?

Thế là tiếng ồn ào trong vườn vang lên tứ phía.

Tưởng Ly cũng đã uống một ít rượu nhưng tửu lượng của cô không thấp, uống vài ly rượu cũng chỉ như uống nước. Qua ánh trăng bàng bạc, cô lạnh lùng nhìn Lục Đông Thâm hùa thành một đám với Răng trắng. Ánh lửa than phản chiếu bóng anh. Anh cũng đã uống không ít rượu, chơi oẳn tù tì với Ấn Túc Bạch, lại chơi vật tay với Mark...

Cậu chủ lớn của Lục Môn cuộc sống sung sướng, bây giờ lại trở thành một người dân nơi hoang dã. Nhưng quả nhiên vẫn là một tay lão luyện chốn thương trường, bản lĩnh lừa lọc bịp bợm chung quy vẫn không nhỏ, Mark cũng mọi người đã nghiễm nhiên coi anh như người một nhà.

Một tiếng reo hò vang lên, Lục Đông Thâm đã thắng Mark.

Tưởng Ly không hùa theo mấy trò đó, mà tự mình ngồi uống rượu. Chẳng bao lâu sau, Lục Đông Thâm bê một cốc rượu đi qua, ngồi xuống bên cạnh Tưởng Ly. Tưởng Tiểu Thiên thấy vậy cũng qua theo muốn mời rượu cô, nhưng bị Răng trắng nhanh tay nhanh mắt túm về rồi nháy mắt liên hồi: Quấy rầy làm gì?

Cục diện là, một bàn toàn là đàn ông, một bàn chỉ có Lục Đông Thâm và Tưởng Ly.

Tưởng Ly đã rất nhẹ nhàng bình thản: "Anh Lục có hứng quá nhỉ. Xem ra, việc tôi muốn anh đi cũng chẳng dễ dàng gì, kể cả là lấy lợi ích của nhà máy ra làm điều kiện."

Lục Đông Thâm rót thêm rượu cho cả hai: "Bé con, chúng ta cần nói chuyện."

"Tôi là Tưởng Ly." Cô cất giọng nhạt nhòa: "Nếu anh Lục không chóng quên thì nên nhớ rõ những lời trước kia tôi nói với anh. Trên thế gian này không còn Hạ Trú nữa, mà cái tên Lục Đông Thâm đối với Tưởng Ly mà nói chính là dù không thành kẻ thù cũng chẳng thể làm bạn. Giữa tôi và anh đã không còn chút quan hệ nào nữa rồi, thế nên anh Lục vẫn nên rút lại xưng hô này là hơn."

Lục Đông Thâm không giận mà bật cười: "Được, vậy anh gọi em là Tưởng Ly." Anh khẽ nhấp một ngụm rượu, nói tiếp: "Hôm nay anh nói với em một câu thật lòng. Anh không định đi, thế nên em không đuổi anh đi được đâu."

Tưởng Ly biết ngay là sẽ như vậy, ngọn lửa trong lòng lại bùng lên. Cô thầm hít sâu, đè nén nó xuống, cố gắng giữ cho ánh mắt thật bình tĩnh: "Anh cũng dám nói ra nữa."

"Lợi ích của nhà máy em cũng không động vào được." Lục Đông Thâm khẽ nói: "Em động vào nó là gián tiếp động vào lợi ích của các công nhân. Một phần trong số họ là người của em, một phần lại là những người dân bình thường của Thương Lăng. Tưởng Ly, em không phải là một người làm việc bất chấp hậu quả."

Đánh rắn đánh dập đầu, nói chuyện nói mấu chốt, đây chính là điểm lợi hại của Lục Đông Thâm, không lãng phí nước bọt, nhẹ nhàng đả kích trí mạng đối phương.

Tưởng Ly mím môi không nói gì, cuối cùng bê ly rượu lên uống.

"Nói tiếp về Dương Viễn." Lục Đông Thâm thở dài: "Dương Viễn tuy rằng đã giành lại được quyền quản lý của nhà máy. Nhưng nay người nắm quyền Skyline không phải anh. Một khi nhà máy gặp chuyện, Dương Viễn sẽ phải chịu tội. Trước kia anh còn ở Skyline thì còn dễ nói, bây giờ thì chưa chắc. Cho dù em có oán có hận anh, Dương Viễn cũng vẫn có giao tình với em phải không? Em đâu thế bất nghĩa với cậu ấy."

Tưởng Ly càng uống rượu càng tỉnh táo, nghe xong mấy lời ấy, cô nhìn Lục Đông Thâm bật cười: "Tiếp theo chắc là nói tới anh phải không?"

Lục Đông Thâm ẩn giấu nụ cười nơi khóe miệng, không hề né tránh mà hơi nghiêng người, có chút phóng đãng bất kham: "Không sai, tiếp theo chính là anh. Anh hôn mê bất tỉnh ở chỗ em cũng khá lâu, bây giờ vừa tỉnh, sức khỏe chưa hồi phục. Thế nên mượn chỗ em dưỡng thương là điều chắc chắn. Nói cách khác...."

Nói rồi, anh ghé tới trước mặt cô, mang theo mùi rượu nhạt nhòa: "Bây giờ anh rất yếu, chắc là đến cửa vườn cũng chưa bước qua được. Em là thần y của Thương Lăng, phải lo cho anh."

~Hết chương 412~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 413: Đâu Chỉ Một Nửa

Yếu?

Đầu tiên là khiến Mark trật khớp, bây giờ lại uống rượu, ăn thịt, vật tay, quảng giao bạn bè, nói nói cười cười còn có sức hơn bất kỳ ai. Đây gọi là yếu?

Cùng lắm chỉ là chưa rõ tại sao anh lại hôn mê một khoảng thời gian, có vài thêm vết thương ngoài da mà thôi. Hơn nữa... thế nào gọi là anh hôn mê ở chỗ cô? Nói cứ như việc ấy do cô gây ra vậy.

Tưởng Ly cười khẩy: "Lo cho anh? Vậy thì trước tiên anh phải cho tôi một lý do phải lo cho anh. Đừng nhắc lại hai chữ "giao tình". Tưởng Ly và Lục Đông Thâm không có giao tình. Cho dù có, cũng đã bị cậu cả nhà họ Lục một tay phá hỏng hết rồi."

"Nếu em không muốn nói tới giao tình, vậy hãy nói tới thiệt hơn." Lục Đông Thâm rất bình tĩnh, "binh đến tướng chặn, nước đến đất dìm": "Hiện tại, dù anh có ở Thương Lăng hay không, chỉ cần anh chưa chết thì Lục Khởi Bạch vẫn sẽ luôn theo dõi em."

"Vì sao chứ?" Tưởng Ly không vui, vẫn không thoát được tên phiền Lục Khởi Bạch đó sao?

Lục Đông Thâm bật cười, trả lời rất tự nhiên: "Vì em từng là người con gái của anh, và cũng vì cậu ta đã nhanh chóng xác nhận được trong lòng anh từ đầu tới cuối chỉ có mình em."

"Lục Đông Thâm, bây giờ quan hệ giữa hai chúng ta căng thẳng như vậy, không cần nói những lời này nữa thì phải." Ánh mắt Tưởng Ly nhìn anh rất nhạt, cô uống nốt nửa ly rượu vào bụng và nói: "Hơn nữa, anh tưởng tôi sợ Lục Khởi Bạch hay sao? Tôi thu về thế lực của Ấn Đường Đen, Thương Lăng như một chiếc thùng sắt. Trừ phi Lục Khởi Bạch thật sự thuê lính tới san phẳng Thương Lăng, bằng không anh ta chẳng làm được gì tôi cả. Vấn đề quan trọng là, Lục Khởi Bạch có bản lĩnh này không? Cho dù trong tay anh ta thật sự có súng có người cũng chẳng dám hống hách tại Trung Quốc."

"Thế nên, đối với anh mà nói, Thương Lăng chính là nơi an toàn nhất Trung Quốc." Lục Đông Thâm chỉ chờ cô nói câu này, anh đã nhẹ nhàng hợp lý hóa được sự bắt buộc phải ở lại đây của mình.

"Đây là nơi tuyệt nhất để anh dưỡng thương. Hơn nữa, em thật sự phải bảo vệ anh. Em nghĩ mà xem, Lục Khởi Bạch một khi biết anh đang ở Thương Lăng, chắc chắn sẽ cử người tới đối phó anh. Thương Lăng là địa bàn của em, vốn dĩ vừa thu nhận thế lực mới đang đầy hòa khí, nhưng lại vì một Lục Khởi Bạch mà khói lửa khắp nơi, tới lúc đó người xui xẻo vẫn là em và đàn em của mình."

Nói tới đây, Lục Đông Thâm uống cạn ly rượu trong tay rồi bổ sung thêm một câu: "Nói cách khác, bảo vệ anh chính là bảo vệ em."

Tưởng Ly nghe xong câu này cũng không giận dữ, nhưng không có nghĩa là trong lòng cô không mắng anh lưu manh. Ly rượu xoay tròn trên tay cô: "Không hổ danh là người làm ăn, đào hố chỉ đợi tôi nhảy xuống, khâm phục."

Lục Đông Thâm khẽ cười.

"Nhưng anh Lục quên mất một chuyện." Tưởng Ly cũng cười, khuôn mặt xinh đẹp sát lại gần anh, hơi thở của hai người quấn bện vào nhau: "Anh không phải người Thương Lăng. Cho dù có khiến Thương Lăng long trời lở đất, chỉ cần người của tôi không ra mặt, anh có chết ở Thương Lăng cũng chẳng ảnh hưởng gì tới tôi. Khiến ván cờ như ý của anh trắng tay rồi, thành thật xin lỗi."

Cô thản nhiên nói ra toàn những lời tàn nhẫn, nhưng không Lục Đông Thâm thấy khó mà lui. Anh vẫn liều mình tiến tới, ôm chặt eo cô, cười mà như không cười, để hơi thở cả hai càng quyện chặt hơn chút nữa: "Vô ích thôi, ở trong mắt Lục Đông Thâm, em và anh là hai con kiến trên cùng một sợi dây."

Ở bàn khác, Răng trắng mắng Tưởng Tiểu Thiên, bĩu môi thì thầm: "Mau nhìn xem, hôn rồi kìa."

Nhìn từ góc độ của Răng trắng, tư thế của Lục Đông Thâm và Tưởng Ly cực kỳ mờ ám, một người ngẩng đầu một người cúi đầu. Cộng thêm việc Lục Đông Thâm vóc người cao to, cứ thế che chặt một Tưởng Ly bé nhỏ, thoạt nhìn không khác gì hôn nhau.

Góc độ của Tưởng Tiểu Thiên cũng gần giống với Răng trắng. Sau khi nhìn thấy cảnh này, cậu "úi chà chà" một tiếng, sau đó lại lẩm bẩm "Chắc không phải chứ", sau đó cậu lại nhìn theo một góc nghiêng lớn hơn, mới nhìn rõ tình hình.

Hôn thì đúng là chưa hôn, có điều hai người họ cũng quá gần nhau, một người được coi là thần may mắn bên cạnh Tưởng Ly như Tưởng Tiểu Thiên sao không hiểu tính khí của chủ mình? Càng hiền hòa như vậy, có lẽ trong lòng càng phẫn uất.

Sao có thể tha thứ nhanh như vậy được?

Tưởng Tiểu Thiên âm thầm thở dài. Cô nương nhà cậu một khi đã lạnh thì phải nói là thành phần rất nhẫn tâm.

Mặt hổ vô cùng hiếu kỳ, nhưng cậu ta đang ngồi xoay lưng, cũng ngại quay đầu nhìn, bèn vân vê xiên thịt trong tay, khẽ hỏi: "Hôn thật hả?"

Tưởng Tiểu Thiên chưa kịp trả lời thì đã nghe thấy Ấn Túc Bạch nói: "Tưởng Ly sao lại nuôi cái đám hóng chuyện như mấy cậu chứ? Uống rượu đi."

Tưởng Tiểu Thiên chợt nảy ra một suy nghĩ trong lòng bèn hỏi mọi người: "Mấy người cảm thấy họ có thể làm hòa được không? Có làm ván cược không các vị?"

Sự náo nhiệt ở đầu bàn kia chẳng ảnh hưởng gì tới Lục Đông Thâm và Tưởng Ly, ngược lại chính sự gần gũi của Lục Đông Thâm khiến Tưởng Ly khó chịu. Cô đẩy anh ra rất không khách khí, rồi cười lạnh: "Xem ra, anh sống chết muốn ở lại Thương Lăng rồi?"

Lục Đông Thâm không động tay động chân với cô nữa, nói một câu đầy ý tứ: "Em sai rồi, anh chỉ định cắn chặt em không buông." Sau khi nói một câu đầy mờ ám như vậy, cuối cùng anh cũng trở về chuyện chính.

"Cộng thêm việc Dương Viễn sẽ nhanh chóng quay về Mỹ, anh sẽ hoàn toàn không còn ai bên cạnh, em không bảo vệ anh thì ai bảo vệ anh?"

Tưởng Ly hồ nghi trong lòng.

Lúc này Dương Viễn lại quay về Mỹ? Vì sao?

Đang mải nghĩ thì thấy Lục Đông Thâm tiếp tục ghé lại, cả khuôn mặt gần như dính sát vào cô, có phần chọc ghẹo: "Cô bé, em đừng hòng đá đít anh."

Tưởng Ly hoàn hồn, lần này không đẩy anh ra, chỉ lẳng lặng tựa người ra sau, né tránh hơi thở hút hồn của người đàn ông. "Nếu anh muốn tìm kiếm sự bảo vệ từ tôi, được thôi, vậy chúng ta tiến hành một lần mua bán đi. Dù sao anh cũng là người làm ăn, trao đổi lợi ích là thích hợp với anh nhất."

Câu nói này khiến Lục Đông Thâm nảy sinh hứng thú, anh cũng ngồi tựa ra sau: "Em nói đi."

"Tôi không thích những người lọc lừa, từ nay về sau phàm là chuyện tôi hỏi, anh đều phải nói hết không sót thứ gì.ưởng Ly đưa ra điều kiện.

Lục Đông Thâm một tay cầm cốc, mỉm cười nhìn cô.

Tưởng Ly nhàn nhã nhìn thẳng vào mắt anh. Dưới ánh trăng, đôi mắt ngậm cười của anh cũng đầy trí tuệ, có một sự sắc bén có thể nhìn thấu nội tâm người khác. Quả nhiên, anh nói một câu vừa khó xử vừa cưng chiều: "Tưởng Ly à Tưởng Ly, em quả nhiên ở bên anh một năm không phí hoài."

Tưởng Ly nhíu mày.

"Không thành vấn đề, anh hứa với em." Lục Đông Thâm bất ngờ đồng ý với điều kiện của cô: "Còn chuyện gì khác không?"

"Đương nhiên, tôi đang ngồi trước con trưởng nhà họ Lục danh nổi như cồn cơ mà." Tưởng Ly nhàn nhã: "Với một người kiểu gì cũng nắm quyền lực của Lục Môn, tôi cũng phải giành chút hời mới được."

"Nói nghe xem."

"Bảo vệ anh chu toàn cũng tức là bảo vệ hương hỏa cho Lục Môn. Tôi có thể giúp đỡ anh dẹp yên thiên hạ cho Lục Môn, có điều..." Nụ cười của

Tưởng Ly tắt dần, khóe môi nhuốm chút lạnh: "Kể từ giây phút anh ngồi lên chiếc ghế đó, bản đồ tài sản của Lục Môn phải chia cho tôi một nửa."

Lục Đông Thâm nghe xong cười phá lên, đôi mắt anh cũng sáng lấp lánh như chứa cả trời sao. Anh phóng khoáng nói: "Em về làm vợ anh thì của anh đều là của em tất, đâu chỉ một nửa?"

Câu nói đầy chắc chắn này của Lục Đông Thâm đã được bàn bên cạnh nghe trọn vẹn, tất cả đều sững sờ. Tưởng Tiểu Thiên là người phản ứng đầu tiên: Không phải chứ? Đã đến bước bàn chuyện cưới hỏi rồi?

~Hết chương 413~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 414: Giang Hồ Lệnh

Ấn Túc Bạch gõ gõ lên mặt bàn: "Tưởng Tiểu Thiên, thua thì phải chấp nhận."

Tưởng Tiểu Thiên bắt đầu giở trò chây ì: "Chỉ có mỗi một câu nói, không đầu không cuối, làm sao tôi lại thua chứ? Hơn nữa, cô nương chưa đồng ý đâu."

Ban nãy mở "sòng", lấy thời hạn là nửa năm, Tưởng Tiểu Thiên đi đầu cược Tưởng Ly sẽ không tha thứ cho Lục Đông Thâm, còn Ấn Túc Bạch tiên phong cược Tưởng Ly sẽ tha thứ. Nói tiên phong thì có hơi quá, vì trong đội ngũ của Ấn Túc Bạch chỉ có mình anh ấy, đến Mark cũng đứng về phía Tưởng Tiểu Thiên.

Tình thế đang tốt đẹp như vậy, sao lại có thể đổi chiều chứ?

Tưởng Ly mím môi, nói rành rọt từng câu từng chữ: "Lục Đông Thâm, tôi đang nói chuyện nghiêm túc với anh đấy."

Lục Đông Thâm nói: "Anh cũng đang nói chuyện nghiêm túc với em mà."

"Nếu tôi không lấy anh thì sao?" Tưởng Ly cười: "Có phải khi đó anh Lục sẽ không đành lòng đưa không? Định tay không lừa sói trắng chắc?"

"Đưa chứ, sao lại không đưa?" Ánh mắt Lục Đông Thâm ôn hòa: "Chỉ cần là những gì em cần, anh đều đưa."

Tưởng Ly phì cười: "Lục Đông Thâm, anh cũng dám hứa thật. Thứ tôi cần là một nửa giang sơn tiền tài của Lục Môn. Người làm ăn, lời nói ra chắc như đinh đóng cột. Giờ anh còn chưa ngồi lên chiếc ghế quyền lực đã mất giá một nửa, đáng tiếc quá."

"Tưởng Ly." Lục Đông Thâm khẽ thở dài, nhìn cô, ánh mắt dần dần trở nên nặng nề: "Anh giành quyền lực của Lục Môn, chưa bao giờ là vì tiền tài. Nếu chỉ vì tiền tài, số anh kiếm được đủ tiêu mấy đời rồi."

Tưởng Ly nhìn anh rất lâu.

Khi lên tiếng, ngữ khí của cô trở nên dứt khoát: "Răng trắng."

Răng trắng đang cổ vũ Tưởng Tiểu Thiên phải phấn chấn lên, kiên trì lên, thì nghe thấy Tưởng Ly gọi mình, lập tức tiến tới, khôi phục dáng vẻ nghiêm chỉnh hằng ngày: "Cô nương, chị cứ nói."

Tưởng Ly tựa lưng vào ghế, ánh mắt không rời khỏi khuôn mặt Lục Đông Thâm, cô hỏi Răng trắng: "Giang hồ lệnh đã bao lâu rồi không xuất hiện?"

Răng trắng không cần suy nghĩ: "Ba năm."

"Được." Tưởng Ly thản nhiên nói: "Ra giang hồ lệnh."

Răng trắng sửng sốt, nhưng không biểu hiện ra ngoài quá nhiều mà hạ giọng hỏi: "Nhân vật mục tiêu?"

Tưởng Ly uể oải chỉ tay vào Lục Đông Thâm: "Lục Đông Thâm."

Răng trắng nghe lệnh.

Bàn của Tưởng Tiểu Thiên âm thầm xôn xao.

Lần này thứ mà Ấn Túc Bạch gõ là cánh tay của Tưởng Tiểu Thiên, anh ấy cười sảng khoái: "Nhìn thấy chưa, giang hồ lệnh cũng xuất hiện rồi, đưa tiền đi."

***

Đề nghị đưa ra trong cuộc họp Hội đồng quản trị của Lục Khởi Bạch lần thứ ba bị từ chối. Người phản bác anh vẫn là Charles Ellison. Ngược lại, Lục Bắc Thâm một bước lên mây, chỉ trong vòng vài ngày ngắn ngủi đã nhận được sự coi trọng của nhiều cổ đông tại vị. Chủ yếu là vì sau khi vào Hội đồng quản trị, cậu ta còn tự mang theo một vài dự án, vận hành rất thuận lợi suôn sẻ.

Vài dự án kiếm được ra tiền vốn thuộc quyền quản lý của Lục Đông Thâm đều chuyển sang cho Lục Bắc Thâm. Ngoài ra, Lục Bắc Thâm còn quản lý "Quỹ tài chính Bắc Thâm". Quỹ tài chính này trước kia dưới quyền quản lý của Lục Bắc Thần vẫn yên bình thuận lợi, thu hút được không ít đại gia quyền thế. Bây giờ Lục Bắc Thâm coi như được mượn gió Đông, sở hữu quỹ tài chính coi như sở hữu một lượng nhân lực lớn.

Vì vậy, Hội đồng quản trị của Lục Môn dĩ nhiên cũng nhìn cậu ta bằng ánh mắt khác.

Khi Lục Khởi Bạch đang đứng trong phòng hút thuốc, thì Lục Bắc Thâm đi vào.

Cậu ta không hút thuốc, chỉ đi tới bên cạnh máy pha cà phê, xay cà phê bằng tay. Một lượng chia đều cho hai người được đun lên, rút vào hai cốc, một trong hai cốc được đưa cho Lục Khởi Bạch.

Lục Khởi Bạch liếc nhìn cốc cà phê rồi phả ra một làn khói: "Có máy pha cà phê không dùng lại dùng tay? Em họ, em quả nhiên rảnh rỗi."

Lục Bắc Thâm cười: "Cá nhân em chưa đạt được tới tiêu chuẩn mà anh họ nói. Chỉ là em cảm thấy, khi tự tay xay cà phê có thể tranh thủ suy nghĩ, hoặc cũng có thể quan sát, rất nhiều niềm vui."

"Ăn việc kinh doanh, đoạt lấy nhân lực của người ta cũng vui lắm phải không? Thậm chí không bàn tới quy tắc của thương trường, muốn làm gì thì làm?" Lục Khởi Bạch âm thầm đè nén ngọn lửa giận dữ.

Những dự án trong tay Lục Đông Thâm có những thứ trùng với anh. Vốn dĩ vẫn tồn tại việc tranh đoạt tài nguyên, nhưng sau khi tên Lục Bắc Thâm này tới đã mấy lần phá hỏng, cứ thế giành người, thậm chí còn ngầm uy hiếp một ông chủ họ Vương đã nhiều năm hợp tác với anh, khiến ông ta thà phải bồi thường cũng phải xóa bỏ quan hệ hợp tác với anh.

Lục Khởi Bạch này không phải dạng vừa, nghe ngóng một chút là biết do Lục Bắc Thâm làm.

Lục Bắc Thâm không hề phủ nhận, cười nói: "Anh họ, con cái Lục Môn từ nhỏ đã ôm mộng kinh doanh mà ngủ, xưa nay chỉ học những chiêu trò đàng hoàng chính trực. Em thì khác, tuy em lớn lên ở Lục Môn, nhưng Lục Môn chưa bao giờ dạy em phải làm ăn thế nào. Làm sao bây giờ? Em đành phải làm theo đúng bản lĩnh của mình thôi."

Lục Khởi Bạch hơi nheo mắt lại.

"Làm ăn làm gì có chiêu trò sạch sẽ? Anh họ tự nhận mình sạch quá rồi đấy." Lục Bắc Thâm uống một ngụm cà phê, cười nói: "Vả lại, em đã sớm tiêm mũi dự phòng cho anh rồi, thủ đoạn và phong cách làm việc của em khác với Lục Đông Thâm. Trong giới thương trường, Lục Đông Thâm đọ xem ai tàn nhẫn hơn, còn em thì đọ xem ai thâm độc hơn."

Nói tới đây, Lục Bắc Thâm lại cười nhìn Lục Khởi Bạch: "Em đang tò mò, trong giới này, anh họ đọ cái gì đây?"

Ngón tay kẹp điếu thuốc của Lục Khởi Bạch siết chặt lại.

"Anh họ ở trong giới đọ xem ai đen tối hơn." Lục Bắc Thâm trả lời thay anh: "Thật ra con cháu họ Lục ai cũng vậy, tuy rằng mỗi người có một cách phấn đấu của riêng mình. Nhưng trên thực tế, đều là một đám vì lợi ích mà bất chấp thủ đoạn, ai thanh cao hơn ai đây?"

Lục Khởi Bạch cười khẩy: "Xem ra, em cũng muốn giẫm xuống vũng nước Lục Môn này rồi."

Lục Bắc Thâm nhướng mày: "Quyền lực của Lục Môn sao? Ừm... chuyện này cũng khá thú vị đấy."

"Em không cần quyền lực?" Ánh mắt Lục Khởi Bạch sáng quắc.

"Từ xưa tới nay, tiền và quyền không phân đôi, nhưng nếu phải chọn một trong hai, em lại thích tiền hơn." Lục Bắc Thâm chậm rãi nói: "Thế nên, nuốt khách hàng của anh họ, em chỉ mong có tiền. Nhìn như vậy, em và anh đâu phải kẻ địch sống chết. Ngược lại tên Charles Ellison kia thì..."

Cậu ta cười, rồi lại cầm tách cà phê lên: "Anh cứ tiếp tục đề nghị ông ta càng tiếp tục phản đối. Ông ta là nguyên lão, anh chẳng làm gì được. Trừ phi Lục Đông Thâm chết đi, có thể anh sẽ thay đổi được cục diện trận chiến."

Lục Khởi Bạch nhìn cậu ta: "Công nghệ gen là một chiếc bánh khổng lồ, em không động lòng?"

"Động lòng." Lục Bắc Thâm xua tay: "Nhưng mà, khi em còn chưa đứng vững trong Hội đồng quản trị thì chưa thể động vào miếng bánh này.

Anh họ cũng hiểu rõ mà. Thế nên, bây giờ em không phải đối thủ của anh. Đợi tới khi em thật sự trở thành nỗi uy hiếp của anh, anh đối phó với em vẫn kịp mà."

Lục Khởi Bạch: "Em tưởng anh sẽ tin em sao?"

"Bệnh đa nghi là bệnh của nhà họ Lục. Cũng vậy thôi, em cũng không tin anh." Lục Bắc Thâm nói thẳng: "Anh muốn đối phó với em, không thành vấn đề, cứ qua được cửa ải trước mắt đã. Anh tuyệt đối đừng quên, Lục Đông Thâm vẫn đang nhìn anh chằm chằm như hổ đói, tuy rằng anh ta không có ở đây, nhưng thế lực thì vẫn còn."

Lục Khởi Bạch yên lặng hút thuốc, nhìn Lục Bắc Thâm qua làn khói, rất lâu sau anh mới lên tiếng: "Bao nhiêu năm nay, có người nói em đã chết rồi, có người lại cho rằng em mất tích. Dù thế nào, em đột ngột quay về như vậy, lại sau khi Lục Đông Thâm xảy ra chuyện, Lục Bắc Thâm, đổi lại là em, em có tin sự trùng hợp này không?"

Ánh sáng trong đôi mắt Lục Bắc Thâm sáng tối không rõ ràng, như mây đen che mất ánh trăng, ngay cả nụ cười trên khóe miệng cũng mơ hồ không rõ. Cậu ta nói chậm: "Có trùng hợp hay không phải xem tới cuối cùng ai ngồi được lên chiếc ghế quyền lực. Là Lục Đông Thâm, thì việc quay về của em là trùng hợp, nhưng nếu không phải Lục Đông Thâm thì..."

Nhưng lời còn lại cậu ta không nói nữa.

Chỉ cười một cách sâu xa đầy ý tứ.

Cuối cùng, cậu ta nhấp nửa ngụm cà phê, liếc nhìn Lục Khởi Bạch rồi đứng lên rời đi.

~Hết chương 414~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 415: Tan Là Tan

Buổi tối trong căn nhà trúc trở nên khác biệt.

Khi Lục Đông Thâm hôn mê, Tưởng Ly không cảm thấy gì, phải sống thế nào vẫn sống như thế, ngày tháng cũng không bị ảnh hưởng.

Bây giờ anh tỉnh dậy rồi.

Trong nhà bất thình lình có thêm một người sống sờ sờ có thể đi lại, Tưởng Ly bỗng chốc cảm thấy diện tích căn nhà này hơi nhỏ. Nhất là khi về đêm, bầu không khí của nó có sự thay đổi, chẳng thể nói rõ ràng được.

Giống như khi Tưởng Ly thu dọn xong nguyên liệu trở về phòng, vừa đẩy cửa phòng tắm ra thì sững người vài giây sau đó lại vội vàng lùi ra ngoài.

Chẳng bao lâu sau, Lục Đông Thâm từ trong phòng tắm đi ra, giữa hông quấn một chiếc khăn tắm, nửa người trên để trần, trên những múi cơ bắp rắn chắc vẫn còn đọng nước, tóc chưa khô hẳn, chỉ hất đại vài cái, nước ở đuôi tóc bắn tứ tung.

Khiến Tưởng Ly chợt nhớ tới lúc anh ở trên núi Kỳ Thần, vóc nước lạnh rửa mặt, rồi cũng lúc lắc đầu vẩy nước như một con sói.

Bây giờ, anh cũng giống.

Lục Đông Thâm tiến lên, nói với một Tưởng Ly đang cố tình làm như không thấy anh, tỏ vẻ bình thản: "Em đi tắm đi."

Ban nãy sau khi bắt gặp cảnh anh tắm, Tưởng Ly liền vào phòng khách, ngồi bên cạnh cửa sổ làm vụn hoa giấy. Đêm ở Thương Lăng ấm áp dịu dàng, gió thổi vào nhà cũng mang theo hương hoa.

Ánh trăng sáng ngời, lạc vào bậu cửa, soi sáng mái tóc cô, giống như một lớp vải voan choàng lên đầu cô. Khi Lục Đông Thâm nói chuyện với cô, dáng vẻ chẳng thèm đoái hoài của cô cũng đẹp, nhất là khi cô cụp mắt xuống, đẹp như một cái móc câu.

Anh vừa dứt lời liền không nhịn được, giơ tay sờ đầu cô.

Tưởng Ly chẳng quá giật mình vì hành động này của anh, cô chỉ rất lạnh nhạt gạt tay anh ra, đứng dậy.

Cô vừa định đi thì Lục Đông Thâm dịch chuyển bước chân, vòm ngực rắn chắc che chặt đường đi của cô.

Mùi hương từ cơ thể người đàn ông hòa cùng mùi sữa tắm thanh thanh của cô, tất cả đều lọt hết vào hơi thở.

Tưởng Ly khẽ nhíu mày, hơi dịch sang bên cạnh một chút. Ai ngờ, Lục Đông Thâm cũng dịch theo.

Anh cố tình.

Tưởng Ly không vui, ngước mắt lên lạnh lùng: "Tránh ra."

Lục Đông Thâm cúi đầu nhìn cô, mặc kệ sự bất mãn của cô, nhưng lại đưa tay ra. Tưởng Ly vừa định né tránh thì nghe thấy anh thì thầm: "Đứng yên."

Tưởng Ly sững sờ.

Khi gò má cảm nhận được nhiệt độ nơi bàn tay anh, cô bất giác nhớ tới cảnh anh bóp cổ mình. Một sức lực không chút lưu tình, khiến cô còn từng nghĩ một giây tiếp theo mình sẽ đi chầu Diêm vương. Lúc đó tay anh rất lạnh, ánh mắt càng lạnh hơn, làm gì có chút tình cảm nào của ngày cũ?

Biết bao lần đêm nằm mơ cô vẫn nhìn thấy cảnh đó, sau khi tỉnh dậy, cổ vẫn còn cảm giác đau tới không thở được.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Tưởng Ly trở nên lạnh giá. Chút oán trách tận sâu trong trái tim, tia hận thù như mọc chân bò lên mặt đất, thít chặt lấy trái tim cô.

Nhưng lòng bàn tay của Lục Đông Thâm lại lướt qua gò má cô, ngón tay gẩy luồn vào mái tóc cô, nhẹ nhàng vuốt, cũng dịu dàng như cơn gió đêm nay.

Hơi thở của Tưởng Ly như ngừng lại.

Khi anh thu tay về, cô nhìn thấy giữa ngón tay anh kẹp một cánh hoa.

Là hoa lê trong vườn, theo gió bay vào phòng, một mảnh rơi trên tóc cô.

Lục Đông Thâm vò nát cánh hoa, đầu ngón tay thấm đẫm mùi hương. Anh khẽ nói: "Bé con, anh không sợ em căm hận anh, chỉ sợ trong lòng em không còn anh nữa."

Trái tim Tưởng Ly đập lỡ một nhịp, sau đó cô cảm thấy... Đúng là đáng chết, vì đêm xuân này sao, giọng anh thật là êm tai.

Dáng vẻ ngây người của cô trông có chút ngốc nghếch. Cô gái anh yêu đang gần ngay trước mắt, Lục Đông Thâm có phần không kìm được lòng mình, bất giác cúi đầu hôn cô.

Bờ môi gần như sắp dính lại, Tưởng Ly chợt giật mình, đẩy anh ra rồi rút lui.

Lục Đông Thâm không đuổi theo mà chỉ đứng đó, nhìn theo bóng cô, cười khẽ.

Vì vậy, sau khi vào phòng tắm, Tưởng Ly mới như sống lại.

Cái giá của sống sót chính là nhịp tim không ngừng tăng cao và vành tai đỏ lựng.

Bên tai vẫn văng vẳng tiếng thì thầm của anh, gò má vẫn còn lưu lại nhiệt độ nơi lòng bàn tay anh, trước mắt dường như nhìn thấy dáng vẻ của anh khi vừa tắm xong... chính là cảnh tượng vừa rồi.

Tưởng Ly hậm hực khinh thường chính mình.

Đâu phải lần đầu tiên nhìn thấy, vô số đêm trước kia, cô đều bò lên cơ thể tráng kiện đó mà phóng túng, còn chưa đủ sao?

Trong lòng có một thanh âm trả lời cô: Phải, vẫn chưa nhìn đủ...

...

Lúc tắm rửa, Tưởng Ly kiểm tra đi kiểm tra lại cánh cửa. Vì cô luôn có cảm giác, Lục Đông Thâm sau khi cởi bỏ lớp áo vest quần Âu, tận sâu trong cốt tủy luôn là sự hoang dã. Mấy chuyện xông thẳng vào phòng này anh hoàn toàn làm được.

Khi đổ sữa tắm ra, Tưởng Ly lại nghĩ, nếu anh thật sự cứ ở lỳ đây lâu dài thì chắc chắn phải thay cho anh một loại sữa tắm khác.

Hai người có chung một mùi sữa tắm, trước kia thì là ngọt ngào, bây giờ chỉ toàn châm chọc.

Cũng may, Lục Đông Thâm chưa lưu manh tới mức xông thẳng vào phòng tắm.

Khi Tưởng Ly ra ngoài, anh đã thay một chiếc quần ngủ, cũng không để hở nửa người trên nữa mà mặc vào một chiếc áo phông ngắn tay màu đay. Vết thương trên cánh tay hở ra ngoài đã đỡ nhiều rồi, còn cả vết thương trên mặt nữa.

Mấy hôm nay Tưởng Ly quan sát rất tỉ mỉ, sẹo của anh có vẻ hồi phục rất nhanh. Cứ lấy ví dụ như vết thương trên mặt, cô tuy bảo đảm anh sẽ không để lại sẹo, nhưng chí ít cũng cần phải bôi thuốc liền sẹo vài tháng. Bây giờ, tuy sẹo vẫn còn nhưng khá nhạt nhòa.

Lục Đông Thâm ngồi vào vị trí ban nãy cô ngồi, trong tay cầm một đoạn trúc. Anh đang cầm dao gọt cho chỉnh tề, tóc đã khô rồi, mấy lọn tóc rủ xuống trước trán khiến anh trông vừa nghiêm túc vừa gợi cảm.

Tưởng Ly không biết anh định làm gì, nhưng cảm thấy con dao trong tay anh trông rất quen.

Nhìn kỹ lại cô mới nhận ra đó là con dao Phần Lan.

Tưởng Ly quay đầu đi thẳng lên gác.

Lục Đông Thâm nghe thấy tiếng động bèn quay đầu lại nhìn, không nói năng gì.

Di động trên mặt bàn chợt rung lên.

Anh quay đầu lại, cầm di động lên, có một tin nhắn nhảy ra. Sau khi đọc, anh tìm kiếm bản đồ Trung Quốc trong di động, nhìn chăm chú vào một điểm nào đó, có vẻ trầm tư.

Lên gác rồi Tưởng Ly mới biết, Lục Đông Thâm đã dời chăn gối của cô sang phòng ngủ.

Đây đúng là chuyện tốt, chí ít anh coi như cũng hiểu đại thể.

Nhưng, gối của anh cũng để chung ở đó là có ý gì? Anh có hiểu quy tắc sau khi chia tay không hả?

Tưởng Ly không nói không rằng mang chăn gối của anh ném sang phòng sách.

Lúc cô định tắt đèn thì nhớ ra vẫn chưa khóa cửa. Cô vừa chạy ra tới cửa định khóa vào thì cửa bị đẩy vào từ bên ngoài.

Cô giật mình.

Lục Đông Thâm đẩy rộng cửa phòng ra, nhàn nhã dựa vào cạnh cửa, hỏi cô: "Em có ý gì?"

"Vậy anh có ý gì?" Tưởng Ly phản kích.

Lục Đông Thâm nói thẳng: "Ngủ."

Tưởng Ly cười khẩy: "Không sai, tôi cũng muốn ngủ." Một giây sau, cô ngăn cản ý định muốn vào phòng của anh: "Nhưng tôi không hề muốn chung giường chung gối với anh."

Lục Đông Thâm mỉm cười nhìn cô: "Lúc em chênh lệch múi giờ đã ôm anh ngủ rất ngon, thế nên anh sợ tối nay không có anh em không ngủ quen."

Tưởng Ly bỗng cảm thấy đầu óc chao đảo giây lát, cô cố đè nén giận xuống, thầm nhủ: Anh ta lừa mày đấy... lừa mày đấy.

Cô không định phí lời với anh, giơ tay đóng cửa.

Lục Đông Thâm đưa tay chặn cửa lại. Tưởng Ly thấy vậy, âm thầm đọ sức với anh. Lục Đông Thâm bật cười, nói với cô qua khe cửa: "Nếu anh muốn dùng sức mạnh với em, cánh cửa này chặn được anh sao?"

"Lục Đông Thâm, tôi mệt rồi." Tưởng Ly không xù lông lên với anh nữa, ngữ khí cực kỳ khẽ nhưng vô cùng nặng nề: "Phải, trong lòng tôi đã không còn anh rồi."

Lục Đông Thâm một tay chặn cửa, nheo mắt lại: "Em nói gì cơ?"

"Dù lúc trước anh vì nguyên nhân gì mà bỏ rơi tôi, chung quy vẫn một tay bóp chết duyên phận của chúng ta rồi." Tưởng Ly nghiêm túc nhìn anh nói: "Tôi không sợ cùng anh chịu khổ, cũng không sợ chịu tội cũng anh, khó khăn tới chúng ta cùng gánh vác, đứng trước sinh tử chúng ta cùng vượt qua. Nhưng Lục Đông Thâm, anh không cho tôi cơ hội. Người đàn ông mà tôi cần, tôi sẽ cần toàn bộ mọi thứ của anh ấy. Về sau tôi nghĩ thông suốt rồi. Thật ra anh không hề coi tôi là người hòa vào cốt tủy của anh, không hề tin tưởng tôi thật ra có thể kề vai chiến đấu cùng anh."

Cô khẽ thở dài, thẳng thắn và tuyệt tình: "Đều là người trưởng thành rồi, nếu lúc trước đã chọn chia tay thì đừng vớt vát lại nữa. Duyên phận chính là như vậy, tan là tan, hà tất phải tìm đau khổ tới cho nhau."

Dứt lời, cô giơ tay đóng cửa lại.

Lần này Lục Đông Thâm không cố chống cự nữa. Anh buông tay, cánh cửa đó đóng lại trước mặt anh.

Giống như... trái tim của cô vậy.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 416: Nhưng Cô Rất Để Ý

Ngày hôm sau, hoa thơm chim hót.

Khi Tưởng Ly thức dậy, mùi đầu tiên ngửi thấy chính là mùi thơm của thức ăn và cơm.

Cô quay đầu nhìn giờ, sáu rưỡi sáng.

Tính cả thời gian đánh răng rửa mặt nữa thì vừa vặn là thời điểm thích hợp nhất để ăn sáng.

Lần theo mùi hương, Tưởng Ly tìm xuống bếp. Cô đứng ngoài cửa không đi vào trong, ngắm nhìn người đàn ông đang chuẩn bị bữa sáng dưới ánh nắng mai chan hòa.

Tưởng Ly hiểu Lục Đông Thâm.

Dù tối hôm trước có ngủ muộn hay mệt mỏi thế nào, ngày hôm sau anh vẫn sẽ thức dậy đúng theo đồng hồ sinh học cố định. Nhiều việc thì anh sẽ dậy lúc năm giờ, còn thường ngày anh cùng lắm chỉ ngủ thêm một tiếng đồng hồ nữa, vẫn là để ở bên cô.

Khoảng thời gian ở Bắc Kinh, ngoại trừ những ngày anh đi công tác, chỉ cần ở Bắc Kinh, bữa sáng đều do anh chuẩn bị, vì anh dậy khá sớm.

Đương nhiên, Tưởng Ly không kỳ vọng anh đích thân làm, tài nghệ nấu nướng của anh cô không dám khen ngợi.

Nhưng thật sự đa phần vẫn là do cô nấu, vì Lục Đông Thâm thường xuyên đi công tác.

Tưởng Ly nhìn một Lục Đông Thâm đang đi qua đi lại trước mặt mình, trong lòng ít nhiều có phần kinh ngạc.

Anh đứng quay lưng về phía cô, bên trên là một chiếc áo phông màu cà phê đậm, bên dưới là một chiếc quần mặc ở nhà màu đay. Ngoài ra, giữa hông còn quấn một... chiếc tạp dề?

Phải, là chiếc tạp dề cô vẫn đeo hằng ngày khi nấu ăn.

Tưởng Ly cảm thấy tóc trên đầu như dựng đứng hẳn lên, rõ ràng là anh đang làm đồ ăn sáng.

... Ăn được không đây?

Không lẽ vì những lời tối qua của cô mà anh sinh lòng oán thán, định làm chút gì đó khiến cô ghê chết sao?

Cô nhìn nghiêng, hướng về phía bệ bếp chếch đối diện. Trên đó đã bày một phần quà sáng được làm xong: Bánh mỳ nướng kẹp giăm bông, còn có một đĩa sủi cảo chiên. Chỗ sủi cảo đó được xếp lại với nhau, giống như một đĩa hoa đang nở rộ, còn rắc thêm chút vừng trắng, bên cạnh đĩa sủi cảo là...

Giống như nước đường gì đó.

Tưởng Ly ghé tới trước mới nhìn rõ, là món chè khoai dẻo. Đứng cách một khoảng cô vẫn có thể ngửi thấy mùi sữa bò và cốt dừa thơm nồng, kết hợp với đậu đỏ và bột Sago.

Khi nhìn lại Lục Đông Thâm, anh đang nghiền nhỏ khoai tây, thái lát cà rốt, thêm vào những bông cải xanh thái nhỏ được trần qua nước, ăn kèm với thịt muối, khi nêm gia vị cho một lượng muối vừa phải, cộng thêm một ít sữa tươi. Anh bày rau xanh bên cạnh khoai tây nghiền một cách rất chuyên nghiệp. Khoai tây nghiền không hề dính vào cạnh đĩa chút nào. Cuối cùng, anh rắc thêm chút hạt tiêu thêm vị, rồi lại rải thêm chút phô mai dây lên trên. Tưởng Ly nhìn tay anh, trong tầm mắt sáng rực rỡ, tay anh thanh mảnh rất vừa mắt.

Lúc bê đĩa ra, Lục Đông Thâm vừa hay nhìn thấy cô, bèn cười khẽ: "Dậy rồi à?"

Ánh mắt Tưởng Ly chạm phải mắt anh, cú va chạm ấy suýt nữa khiến trái tim cô cũng bật ra ngoài.

Cứ như bị ma xui quỷ khiến, Tưởng Ly chợt cảm thấy một Lục Đông Thâm ăn mặc thoải mái, quấn tạp dề quanh hông còn gợi cảm hơn cả một người mặc áo vest quần Âu ngồi trong phòng hội nghị.

Bữa sáng quả thực rất phong phú.

Đồ Tây kết hợp đồ Trung, tuy rằng không lòe loẹt như lúc trước anh mua về, nhưng món nào cũng tinh tế, hơn nữa, trông giống như tự làm toàn bộ.

Sáng sớm, ánh nắng đã rất đẹp, bữa sáng được mang ra vườn ăn.

Trước khi cầm đũa, Tưởng Ly nhìn thấy chiếc xe việt dã to đùng đỗ trước cửa, suy nghĩ đầu tiên là Nhiêu Tôn đã tới, sau đó nhìn thấy cả một bàn thức ăn, Tưởng Ly hiểu ra phần nào.

"Anh ra chợ mua đồ về làm?"

Trong bếp, cô nhìn thấy có thêm không ít nguyên liệu, từ bột mỳ dùng để làm điểm tâm Tây đến các loại bánh hấp kiểu Trung Quốc đều đầy đủ.

Lục Đông Thâm múc cho cô một bát chè khoai dẻo nhỏ, không hề phủ nhận.

Tưởng Ly ngạc nhiên: "Anh biết đi chợ?"

Cô từng dẫn anh đi siêu thị, gần như anh lướt qua một lượt thấy cái gì là cầm cái đó, không cần biết có dùng tới hay không. Cô chê cười anh: Lục đại thiếu gia à, e là đến thanh toán máy mua hàng tự động cũng không biết.

Lục Đông Thâm nghe xong bật cười, hỏi ngược lại cô: "Anh biết đi chợ kỳ lạ lắm sao?"

Đương nhiên.

Tưởng Ly vẫn còn bán tín bán nghi đối với chuyện này. Cô nếm thử một miếng chè. Người đàn ông ngồi đối diện bật cười, hàm răng trắng sáng lên trong nắng mai: "Mùi vị thế nào?"

Ngon lắm.

Mùi sữa vừa phải, mềm mại giòn tan.

Cô mặc kệ những lời của anh, giơ tay gắp một miếng sủi cảo chiên. Vừa cắn cảm giác rán giòn đã tan ra trong miệng, vị hơi ngọt tỏa ra từ tôm tươi.

Lục Đông Thâm cố tình phổ cập cho cô: "Thịt lợn đen trong rừng và tôm tươi chuyến đầu tiên vận chuyển tới chợ chính là nguyên liệu chủ yếu. Đi kèm có bột ngộ, khoai tây xắt nhỏ, đậu xanh và hành tươi, kết hợp với gừng, hành, đường, muối, dầu hào, một lượng dầu ô liu vừa phải, bột tiêu

trắng, vừng, bột hòa vào nước, ngay cả vỏ sủi cảo cũng do anh đích thân nặn."

Đôi đũa của Tưởng Ly dừng lại giữa không trung. Cô nhìn anh, nhìn sủi cảo rồi lại nhìn anh...

"Thế nên, mùi vị chắc không tệ." Lục Đông Thâm cố nhịn cười, đưa ra kết luận với cô.

Tưởng Ly nhất thời cảm thấy, người đàn ông trước mặt có khi chỉ có diện mạo giống Lục Đông Thâm mà thôi.

"Mùi vị cũng tạm." Cô không nói thật, nhưng cũng không quá dối lòng.

Lục Đông Thâm vừa cười vừa gắp một miếng sủi cảo vào bát của cô: "Thích thì ăn nhiều vào, sau này một ngày ba bữa cơm của em anh phụ trách."

Tưởng Ly đang uống nước bất ngờ bị sặc.

Khiến Lục Đông Thâm khúc khích cười mãi.

Bây giờ hình như anh rất thích cười, hơn nữa muốn cười là cười không giấu giếm. Không như trước kia, tuy rằng anh vẫn cười khẽ, cười mỉm, nhưng trong nụ cười luôn giấu thứ gì đó, không rõ ràng, không thoải mái, có chút kiềm chế, đè nén lại.

Lục Đông Thâm vẫn thật sự thích nhìn dáng vẻ không chút phòng bị của cô. Anh bẻ một miếng bánh mỳ nướng, thoải mái tự tại: "Trong lòng em có khúc mắc, anh có thể hiểu được. Em có thể không chấp nhận anh, nhưng không thể ngăn cản anh theo đuổi em, đúng không? Em ấy à, chung quy vẫn là một cô gái hiểu lý lẽ. Giang hồ lệnh đã xuống rồi, cho dù chỉ để

báo đáp, anh cũng phải chăm sóc em một ngày ba bữa. Nam nữ thật ra đều giống nhau, muốn nắm bắt trước hết phải giữ được dạ dày."

Tưởng Ly hiểu rõ trong lòng. Tối qua những lời tuyệt tình cô dốc hết trong lòng nói ra đối với anh vẫn chỉ là gió thoảng qua tai, chẳng chút nào rơi được vào lòng anh. Lục Đông Thâm này trước kia không như vậy mà, tuy rằng anh cưng chiều cô, nhưng lòng tự trọng cũng rất mạnh mẽ. Cô những tưởng với cá tính của anh, hôm nay tám phần đã từ bỏ rồi.

Sao lại lòi ra cái màn bắt trái tim từ dạ dày chứ?

Câu nói này hình như trước kia họ từng thảo luận rồi.

Anh nói với cô: Em không cần thông qua dạ dày vẫn nắm bắt được trái tim anh. Còn anh muốn giữ trái tim em thì sao? Rất trùng hợp, anh cũng từng nghe nửa sau của câu nói này...

Chẳng hiểu sao Tưởng Ly chợt thở dốc, sau đó mặt đỏ bừng.

Người đàn ông ở đối diện nói một câu rất tùy ý: "Anh nói gì mà em đỏ mặt vậy?"

Tưởng Ly giật mình ngước mắt nhìn anh.

Trong mắt anh toàn là nụ cười, rõ ràng là cố tình.

Tưởng Ly đặt đũa lên bàn: "Anh thích làm sao thì làm."

Nửa tiếng sau, Tưởng Ly thay xong quần áo, chuẩn bị đủ dụng cụ định lên núi hái nguyên liệu.

Cô vừa đeo gùi trúc lên lưng thì bị Lục Đông Thâm tháo xuống.

Cô quay đầu lại, Lục Đông Thâm đeo nó lên lưng mình rồi nói với cô: Đi thôi.

Tưởng Ly muốn không quan tâm anh cũng không được: "Anh làm gì đó?"

"Cùng em lên núi." Lục Đông Thâm đáp rất tự nhiên: "Tưởng Tiểu Thiên nói thứ Năm hàng tuần em sẽ vào núi Kỳ Thần hai tương quả đỏ."

Tưởng Ly mắng thầm trong bụng: Tưởng Tiểu Thiên, em hay lắm, quả nhiên là phản bội triệt để.

Cô đang định viện cớ để bỏ Lục Đông Thâm lại thì anh đã từ tốn nói tiếp: "Nói sao anh cũng là một bệnh nhân, không thể ở lại nhà một mình, lỡ xảy ra chuyện gì thì sao? Em là bác sỹ chính của anh, đi tới đâu cũng phải đưa anh theo, quan sát bệnh tình bất cứ lúc nào. Tưởng Ly, anh không để ý việc phải làm đối tượng nghiên cứu của em đâu."

...

Nhưng cô thì lại rất để ý.

~Hết chương 416~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 417: Vật Cũ

Tới núi Kỳ Thần mất một đoạn đường, cũng may Lục Đông Thâm lái xe đi.

Dọc đường toàn là đường núi quanh co, hết vòng này tới vòng khác. Lục Đông Thâm lái xe rất vững vàng, chiếc việt dã đã được "độ" lên bình thản xuyên qua núi như một chúa tể sơn lâm.

Dọc đường, Tưởng Ly không nói gì với anh, chỉ nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ, tư duy bay xa.

Lục Đông Thâm thì luôn tranh thủ lúc xe rẽ để nhìn về phía cô.

Một khoảng thời gian không gặp, tóc cô đã rất dài rồi. Chất tóc tốt kỳ lạ, so với những cô gái thích nhuộm tóc thành đủ màu đủ kiểu ở thời đại hiện nay, mái tóc đen bóng và sáng của cô rất hiếm gặp. Hôm nay cô buộc kiểu tóc Messy Bun, phần tóc thả xuống dưới trông rất dịu dàng.

Có lẽ sắp phải vào núi, thế nên cô ăn mặc thoải mái một chút. Trên người là bộ đồ bằng vải đay kiểu Trung Quốc, nhìn vừa gọn gàng vừa sạch sẽ. Còn có phần giống một cô gái bước ra từ một bức tranh thời cổ đại.

Tưởng Ly quay mặt qua, nhíu mày: "Nhìn gì mà nhìn?"

Lục Đông Thâm cười rất phóng khoáng: "Thấy em đẹp thôi."

Câu nói thẳng thắn ấy khiến Tưởng Ly không thể giận nổi. Không sai, bản thân cô cũng thấy mình đẹp, anh chỉ đang nói sự thật thôi.

Núi rừng yên tĩnh, ánh nắng chói chang đã được đám lá cây dày đặc làm thành một lớp vải che bớt.

Trên đường tới, Tưởng Ly không cảm thấy gì. Đến khi vào trong núi, nhìn người đàn ông ở bên cạnh mình, cô nhất thời ngơ ngẩn.

Anh và cô cũng đã từng tới đây.

Hai con người đứng ở hai lập trường khác nhau đã cùng ở trong khu rừng sâu này nhiều ngày, trải nghiệm nguy hiểm. Lục Đông Thâm lúc đó ở trong mắt cô vì có liên quan tới Đàm Diệu Minh nên rất nguy hiểm, còn nguy hiểm hơn cả đám sói trong rừng này.

Bây giờ, thời thế đã khác.

Cô và Lục Đông Thâm đã yêu nhau, cũng đã tổn thương. Hôm nay tới đây, đáy lòng luôn tự thở dài một câu: Thế sự trêu ngươi.

Lục Đông Thâm xoay ngược tay lại, bất ngờ vò vò đầu cô: "Đi thôi."

Tương quả đỏ phát triển trong khe núi âm u, là loại thực vật chỉ sinh trưởng tại khu vực Thương Lăng. Trên núi Thiên Chu cũng có nhưng số lượng không nhiều. Danh pháp của loài thực vật này, Tưởng Ly chưa từng nghiên cứu, chỉ biết nó tính lạnh, thịt quả tuy có độc nhưng độc tính không nhiều, dùng định kỳ với liều lượng ít có thể cải thiện nhiệt độc và máu độc trong cơ thể. Trên đời có rất nhiều loài thực vật, đa số đều nở hoa trước, kết quả sau, nhưng loại này cực kỳ đặc biệt, hoa quả cùng nở một lúc.

Hái lấy tương quả, hái cả lá hoa, quả có thể ăn, lá hoa có thể dùng với trà, cũng có thể buộc thành túm, phơi khô để ép lấy hương, có tác dụng vỗ

về cảm xúc bực bội của con người, an ủi tinh thần.

Có tác dụng tương tự như gỗ tùng, trắc bạch trong rừng.

Cây tương quả đỏ trên núi Kỳ Thần mọc thành cụm, nhưng đều sinnh trưởng trong những khe cốc âm u trên vách núi nghiêng. Đáy cốc sâu bao nhiêu không rõ, mỗi lần Tưởng Ly tới hái hoa lượm quả đều rất tốn sức, bởi vì phải quấn dây thừng xuống từng chút một, mất cả nửa ngày cũng chỉ hái được nửa giỏ.

Cô từng quăng một tảng đá khá nặng xuống đáy cốc, nhưng hồi lâu không thấy âm vọng lên. Có lẽ đã bị đám cây rậm rạp dưới đó chặn lại, cũng có thể vì nơi này quá sâu.

Trên núi Kỳ Thần nhiều hiểm ác, tuy không cần phải đi sâu vào trong trung tâm, nhưng vẫn tồn tại nguy hiểm. Giống như những loại côn trùng có độc, hay những loại cỏ độc vô danh, chỉ cần bất cẩn một chút là có thể mất mạng. Thế nên khi tới cốc tối, khi giúp Tưởng Ly đục đinh lên vách núi, Lục Đông Thâm hết sức cảnh giác, chốc chốc lại quan sát tình hình xung quanh.

Khi Tưởng Ly vào núi thường mang theo thuốc viên trong người, có tác dụng tốt trong việc xua đuổi côn trùng. Sau khi Lục Đông Thâm cố định xong dây thừng và đinh thì nhanh gọn cài chặt khuy an toàn. Tưởng Ly hiểu rõ những kỹ thuật và khả năng sinh tồn của Lục Đông Thâm khi đi ra ngoài. Khi anh bận rộn xong những việc ấy thì cô cũng ném viên thuốc cho anh.

"Đút vào túi, lỡ có bị côn trùng cắn thì tôi không có thời gian hái thuốc cứu anh đâu."

Lục Đông Thâm đón chuẩn xác, mím môi cười.

Tưởng Ly ghét nhất là nhìn thấy anh cười, giống như không một tâm sự của ai có thể lọt qua ánh mắt của anh vậy. Cảm giác này thật sự tồi tệ vô cùng. Trong lòng cô mơ hồ có chút hối hận, đáng lẽ không nên đưa anh tới đây.

Khi theo dây thừng đi xuống, cũng không biết có phải vì có Lục Đông Thâm ở bên cạnh hay không, cô không còn sự dứt khoát ngày trước, chân vô tình giẫm hụt.

Lục Đông Thâm nhanh tay nhanh mắt, vòng cánh tay ôm chặt lấy eo cô, mới tránh cho cô có khả năng ngã cắm đầu xuống cốc. Những viên đá vụn rơi ầm ầm bên cạnh chân cô, rơi hết cả xuống dưới cốc. Nghe thấy tiếng động ấy, trái tim cô căng thẳng.

Cánh tay Lục Đông Thâm hơi dùng sức một chút để ôm cô rời khỏi đường biên mong manh. Tưởng Ly nằm trong lòng anh thở dốc, khẽ nói một tiếng "Cảm ơn". Lục Đông Thâm không buông tay ra mà nhìn xuống dưới cốc, nhân cơ hội ấy ôm chặt cô hơn một chút, khẽ cười: "Tưởng cô nương, vậy có coi như anh đã cứu em một mạng không?"

Cảnh cũ người xưa lại tái diện.

Trên núi Kỳ Thần này, anh đã từng ba lần có ơn cứu mạng cô.

Một lần cô vào Lục Môn để trả.

Lần thứ hai cô làm bạn gái của anh để tra.

Lần thứ ba, cô chấp nhận lời cầu hôn của anh để trả.

Hơi thở của người đàn ông rất gần, luôn mang theo những ý đồ xấu xa. Tưởng Ly như ngừng thở, đẩy anh ra xa: "Trả lại anh là được chứ gì."

Cô một lần nữa quấn chặt dây thừng lên lưng, nhưng đã bị Lục Đông Thâm rút lại. Anh buộc dây thừng lên hông mình, đón lấy gùi trúc đeo lên lưng, cười nói: "Được rồi, để anh đi,em đứng trên chỉ huy." Dứt lời, anh nắm chặt dây thừng đi xuống dưới, chân và vách núi tạo thành một góc độ hoàn hảo nhất, động tác cực kỳ nhanh gọn.

Tưởng Ly đứng trên, nhìn xuống dưới, buột miệng: "Anh cẩn thận chút."

Câu nói này theo gió lùa vào tai Lục Đông Thâm, anh ngước mắt lên nhìn cô cười, đáp lại một câu: "Biết rồi."

Hơi thở của Tưởng Ly gấp gáp, cô đè nén, khoanh chân ngồi xuống đất, bổ sung thêm: "Ý của tôi là, đừng làm hỏng tương quả."

Lần này Lục Đông Thâm càng cười phá lên, đáp tiếp: "Được."

Xung quanh tương quả có khá nhiều gai.

Lục Đông Thâm xuống đến một vị trí nhất định thì dừng lại, kéo chặt đôi găng tay leo núi lại. Sau khi cố định chắc chắn móc dây thừng, anh rút con dao Phần Lan trên hông ra.

Lưỡi dao sắc bén vô cùng. Anh hướng dao xuống dưới, không quả tương quả nào lọt. Thân cây được chặt bằng phẳng. Lục Đông Thâm lại giơ tay nhẹ nhàng kéo là có thể hái được cả đống vào gùi trúc sau lưng. Tưởng Ly đứng trên nhìn rất rõ ràng, đúng là "muốn làm tốt mọi việc, ắt phải có dụng cụ sắc".

Chẳng bao lâu sau, Lục Đông Thâm đã chém được cả giỏ tương quả đỏ. Anh chân dài tay dài, có thể với tới những nơi bình thường cô không với tới. Thế nên, tương quả đỏ trong giỏ vừa to vừa đỏ, to gần bằng quả cherry rồi.

Tưởng Ly giơ tay lúc lắc đầu dây thừng, truyền đạt thông tin: "Kha khá rồi đấy, lên đi."

Lục Đông Thâm giơ con dao lên, chém nốt một nhánh cây bên cạnh sau đó leo dây thừng đi lên.

Tưởng Ly nhìn lên mặt trời, quả nhiên tiết kiệm không ít thời gian.

Sau khi Lục Đông Thâm trèo lên, anh thu lại dây thừng, tháo cả móc đinh, rồi đặt gùi trúc xuống đất, tiện thể ngồi xuống bên cạnh cô. Tưởng Ly nhìn anh, bỗng nhiên cảm thấy anh cũng chẳng quá mắc bệnh sạch sẽ, hình như chỉ khi về thành phố anh mới soi mói bắt bẻ.

Trong tay có thêm một vật gì.

Tưởng Ly cúi đầu nhìn, là con dao Phần Lan, Lục Đông Thâm vừa nhét vào tay cô.

"Đồ của em, em dùng tiện hơn."

Tưởng Ly nắm lấy con dao Phần Lan, trên chuôi dao vẫn còn hơi ấm từ lòng bàn tay anh. Nhớ lại khi trước cô đã cắm cả con dao và chiếc nhẫn lên mặt bàn trả lại cho anh, cảnh tượng đó dường như vẫn còn hiển hiện trước mắt.

Khi ấy cô rất kiên quyết và tuyệt tình, cô gào thét như một kẻ điên vậy...

~Hết chương 417~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 418: Hoàn Toàn Không Biết

Thật ra lúc đó cô rất muốn hỏi anh: Vì sao? Vì sao phải dùng phương thức này đẩy cô ra?

Chỉ có nỗi đau mới có thể đè nén nỗi đau.

Thế nên, cô giúp anh đạt được ước nguyện.

Một nhát dao đâm vào người anh, một nhát dao đâm vào chính mình.

Lục Đông Thâm thấy cô im lặng không nói, sợ cô không nhận bèn hạ thấp giọng: "Đừng hờn dỗi với một con dao."

"Đâu ai rảnh đi hờn dỗi với một con dao tốt như vậy?" Tưởng Ly không muốn bị anh dẫn dắt cảm xúc như vậy, ném cả con dao và vỏ dao vào trong gùi trúc: "Thời buổi này, dao đáng tin hơn người."

Hái xong tương quả đỏ, vẫn còn rất nhiều rất nhiều thời gian.

Tưởng Ly nhìn chỗ thành phẩm dư dả sau lưng Lục Đông Thâm, buông một câu: "Đốn ít củi mang về đi."

Lục Đông Thâm lưng đeo gùi trúc suýt chút nữa thì bước hụt. Sau khi đứng vững, anh nhìn theo bóng lưng cô cười mãi: "Em đúng là rất biết vắt kiệt sức lao động."

"Cũng không thể nào nuôi anh không công được đúng không." Tưởng Ly không buồn quay đầu, cứ thế buông một câu.

Đốn củi cần chút tỉ mỉ.

Men theo u cốc đi thẳng hướng về phía Đông Nam sẽ có một khu rừng, cành lá rậm rạp thích hợp nhất làm củi đốt. Có gỗ tùng với tính dầu rất cao, chỉ nhặt cành khô cũng có thể dùng qua ngày. Động tác của Lục Đông Thâm rất nhanh nhẹn. Bên này Tưởng Ly còn đang dọn dẹp, đầu kia anh đã hạ được cả một cây gỗ tùng to, sau đó lại chặt thêm nhiều những cành nhánh dư thừa, chỉ để lại những cành quá đồ sộ, dùng dây thừng quấn từ trong ra ngoài ba vòng, xếp đều đặn.

Hai bó củi to được xếp cạnh nhau.

Tưởng Ly cũng bỏ sức lực, nên mượn đám lá tùng mềm để ngồi nghỉ ngơi.

Sau khi chắc chắn về độ rắn chắc của những khúc gỗ, Lục Đông Thâm tiến lên. Tưởng Ly ngẩng đầu, vừa hay nhìn thấy cánh tay anh: "Chảy máu rồi." Cô khẽ nói một câu.

Anh cúi đầu nhìn, đúng là chảy máu, có lẽ bị quẹt ban nãy khi đốn củi.

Vết thương cũng không quá sâu, nhưng cũng há thành một miệng lớn, những vết máu ở rìa miệng vết thương đã khô lại rồi. Anh vốn dĩ định xử lý đại một chút nhưng ngay sau đó đã xóa bỏ suy nghĩ này, chìa cánh tay về phía Tưởng Ly: "Phải làm sao đây?"

Tưởng Ly vừa mở bình nước ra đang định uống nước, thấy vậy, chỉ hận không thể tạt nước vào người anh. Người có thể cứu cô ra khỏi đàn sói, chỉ với một vết thương lại hỏi cô phải làm sao? Chẳng buồn nói nhiều lời phí phạm với anh, cô đậy nắp bình nước lại rồi tung lên trên: "Anh thích làm gì thì làm."

Lục Đông Thâm đón lấy bình nước, bật cười, mở nắp ra, lấy nước rửa sạch vết thương. Tưởng Ly tuy rằng không giúp anh xử lý vết thương, nhưng cũng nhìn ra được độ sâu nặng của nó. Sau khi anh rửa sạch rồi, cô nhìn rồi như hỏi đại một câu: "Lúc bị xước không cảm thấy đau à? Sao chảy máu mà cũng không biết?"

Lục Đông Thâm đang vặn nắp chai nước chợt khựng lại, ngay sau đó mỉm cười: "Không chú ý."

Một câu trả lời qua loa hời hợt.

Nhưng Tưởng Ly nhạy bén cảm nhận được phản ứng vừa rồi của anh.

Nỗi nghi ngờ trong lòng cô càng nặng thêm.

Cánh tay bị thương lại là tay trái.

Lục Đông Thâm không cho cô quá nhiều thời gian để nghĩ. Anh ngồi xuống, đặt bình nước sang bên, vặn người một cái sau đó cứ tự nhiên lưng tựa vào lưng cô mà ngồi. Tưởng Ly sững người, sau khi phản ứng lại bèn đổ người về phía trước một chút. Lục Đông Thâm lại thích cố tình trêu chọc cô, tiện thể dựa tiếp, đè cho Tưởng Ly sắp không thở nổi.

"Lục Đông Thâm anh ngồi dậy cho tôi!"

Lục Đông Thâm khoanh hai tay trước ngực, cực kỳ nhàn nhã, nghiêng đầu qua: "Còn trốn tránh nữa hay không?"

"Không trốn nữa, anh ngồi thẳng lên! Đè chết tôi rồi!" Tưởng Ly tức đến nghiến răng kèn kẹt.

Lục Đông Thâm rất hài lòng với thái độ của cô. Anh ngồi thẳng dậy. Eo bên này của Tưởng Ly sắp đứt rời, sau khi ngồi thẳng lên được chưa lâu,

Lục Đông Thâm lại dựa tới, lên tiếng trước khi Tưởng Ly kịp quát: "Dựa một lúc thôi, anh là bệnh nhân, ban nãy vừa xuống cốc vừa chặt củi, bây giờ lại yếu rồi."

Yếu... Cái cụ nhà anh.

Tưởng Ly kiềm chế nỗi kích động muốn chửi nhau.

Cô định đẩy anh đi, nhưng Lục Đông Thâm lại uể oải lên tiếng: "Tưởng cô nương có tình có nghĩa, không thể nhìn tôi yếu ớt không thể xuống được núi chứ?"

Một câu nói đã hoàn toàn đánh bay suy nghĩ của Tưởng Ly.

Ý tứ trong lời nói của anh quá rõ ràng. Nếu thật sự không thể xuống núi, thì người chịu thiệt thòi chắc chắn là cô. Với kinh nghiệm lưu manh của Lục Đông Thâm e là tới lúc đó anh lại viện cớ bắt cô cõng xuống núi cũng nên.

Tưởng Ly nhịn không động đậy nữa.

Lục Đông Thâm dựa vào cô, hít hà mùi hương trên người cô, sưởi chút nắng được lọc qua những kẽ lá, nói một câu: "Cô gái thông minh."

Tưởng Ly không lên tiếng.

Cô nghĩ bụng cố gắng đừng trọc ghẹo anh, cũng đừng để lại bất kỳ điểm yếu nào cho anh nhìn thấy.

Nếu không thì hỏng bét.

Thấy cô không để ý đến mình, Lục Đông Thâm cũng không sầu não.

Hai người dựa vào nhau, mượn sức lực của nhau, cũng thấy thoải mái hơn không ít.

Lục Đông Thâm rút từ trong túi áo ra một thứ. Tưởng Ly xoay lưng về phía anh nên cũng không biết anh cầm thứ gì. Rất nhanh, một điệu khúc du dương vang lên.

Giống như tiếng huyên đất* nhưng lại thâm trầm hơn huyên đất.

*Nhạc khí cổ bằng đất hình quả trứng có sáu lỗ.

Khúc nhạc vang vọng, nghe vừa bi thương vừa đằng đẵng, tĩnh mịch lại xa xôi.

Tưởng Ly chợt nhắm mắt lại.

Trong hơi thở là mùi gỗ tùng mênh mông. Khúc nhạc như dẫn cô vào thiền tự, ra đại mạc rồi lại theo lá rụng mây trôi đưa cô tìm kiếm những con ngõ xa lạ, vóc nước ngắm trắng, văng vẳng bên tai chỉ có tiếng huyên.

Nó lại rất giống như giọng nói của Lục Đông Thâm, trầm ấm, vững chãi, khiến người ta mê mẩn.

Điệu khúc không dài.

Sau khi kết thúc, Tưởng Ly vẫn còn chìm đắm trong đó. Cô bất giác hỏi anh đang thổi bài gì.

Lục Đông Thâm lần này không chọc ghẹo cô mà đưa thứ trong tay cho cô xem.

Cô cầm qua, kinh ngạc: "Huyên trúc?"

"Huyên trúc." Lục Đông Thâm khẳng định lại một câu.

Lấy một đoạn trúc lông, mài nhẵn đánh bóng, đục từng lỗ tròn mịn, trước sau tổng cộng có chín lỗ. Tưởng Ly cầm trong tay, bất thình lình nhớ tới cảnh tối qua anh ngồi trước bàn vót vót mài mài. Cô càng bất ngờ hơn: "Anh làm sao?"

"Ừm." Lục Đông Thâm uể oải đáp một tiếng.

Tưởng Ly quay đầu: "Anh còn biết làm nhạc cụ?"

Lục Đông Thâm quay người lại ngồi bên cạnh cô, một tay chống sau lưng cô, một tay cầm lấy huyên trúc, nói với cô: "Không có gì khóc cả, em xem qua một lần cũng biết làm ngày. Trúc lông dễ tìm, lấy đại một đoạn. Cưa đứt ở khoảng năm phân dưới mắt đốt trúc, chẻ ra một đoạn tạo hình lăng giác rồi nối lại, sau đó dính chắc phần đầu. Mở phần đầu ra làm lỗ thổi, còn ống hình lăng giác được đục lỗ âm là được rồi."

Tưởng Ly chỉ mải nghe, cũng quên mất rằng lúc này hai người họ đang ngồi lại rất sát. Nghe xong, cô cảm thán: "Cách làm này nghe thật phức tạp."

"Nghe thì phức tạp, làm khá đơn giản." Lục Đông Thâm nhìn cô, đáy mắt đong đầy ý cười: "Vẫn là Nam Thâm dạy anh. Cậu em đó của anh chỉ cần là thứ có lỗ sẽ thổi được thành âm, có dây sẽ gảy được thành tiếng. Nguyên lý và cách chế tạo các loại nhạc cụ nó cũng là người chuyên nghiệp nhất."

Tưởng Ly từng nghe nói về bản lĩnh của Lục Nam Thầm, nghĩ bụng con cái nhà họ Lục đúng là ai ai cũng tài giỏi.

Cây huyên trúc nhỏ xinh được cầm trong tay, mát rượi, cực kỳ trơn nhẵn, một chút lông tơ cũng không có. Trên đầu còn được vẽ hình bùa may

mắn bảy màu, có lẽ là Lục Đông Thâm vẽ theo hình trên túi bùa trước kia của cô, đúng là khiến người ta không thể rời tay.

Lục Đông Thâm thấy vậy hỏi cô: "Có thích không? Nếu thích anh tặng em."

"Thích chứ, nhưng không biết thổi, để chỗ tôi cũng lãng phí." Nói rồi Tưởng Ly định trả lại cho anh.

Lục Đông Thâm nắm chặt cả cây huyên trúc và tay cô, cười khẽ: "Anh dạy em."

Tưởng Ly thật ra cũng rất hiếu kỳ một đoạn trúc nhỏ sao có thể thổi được điệu nhạc hay như thế, nên cũng không từ chối Lục Đông Thâm. Lục Đông Thâm dạy cho cô về kỹ thuật phát âm qua huyên túc, tận tay chỉ dạy cô làm sao để ấn vào từng lỗ. Khi cô thử thôi, anh cũng theo đà vòng tay qua ôm lấy eo cô.

Tưởng Ly hoàn toàn không để ý, chỉ tập trung nghiên cứu cây huyên trúc...

~Hết chương 418~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 419: Trả Hết Rồi

Người không có tính nhẫn nại chung quy sẽ không thể học được lâu dài. Sau khi thử qua N lần không thể thổi thành âm điệu chuẩn, Tưởng Ly nhét lại cây huyên trúc vào lòng Lục Đông Thâm: "Không học nữa, quá khó đi."

Cô chẳng có năng khiếu bẩm sinh gì về lĩnh vực âm nhạc, trước kia cũng không cảm thấy Lục Đông Thâm có thiên bẩm gì về mảng này, hôm nay mới biết anh vẫn cao hơn cô một bậc. Có lẽ trong cốt tủy nhà họ Lục đã tồn tại gen này chăng, nếu không Lục Nam Thâm sao có thể trở thành thiên tài âm nhạc?

Lục Đông Thâm phì cười vì dáng vẻ của cô, không nhịn được bấu má cô: "Không thể kiên nhẫn một chút sao?"

"Cái thứ này học có gì hay ho chứ? Muốn học cũng phải học thứ gì độ khó cao hơn chút." Tưởng Ly tự giải vây cho mình.

"Được thôi." Lục Đông Thâm nhìn cô cười khẽ: "Mấy hôm nữa anh sẽ làm một cây tiêu, em thổi tiêu cho anh xem."

"Thổi thì thổi." Tưởng Ly là người không chịu nổi khích bác nhất: "Chỉ là thổi tiêu thôi mà? Tôi..."

Những lời sau đó cô nuốt thẳng xuống bụng, bởi vì bất thình lình nhớ tới một cảnh tượng tình cảm nào đó trong quá khứ, mặt chợt đỏ bừng.

Lục Đông Thâm quan sát khuôn mặt cô: "Sao lại đỏ mặt vậy?"

Không đợi Tưởng Ly trả lời, anh vờ như bừng tỉnh ngộ, ôm chăgựt eo cô, sát lại gần, cười gợi cảm: "Ý em muốn nói, đâu phải em chưa từng thổi, đúng không?"

Tưởng Ly bị giật mình kích động vì câu nói này của anh. Bấy giờ cô mới phát hiện hai người đang ngồi rất gần nhau, thậm chí nửa người cô còn đang dựa vào lòng Lục Đông Thâm. Cô tức giận đang định mắng anh là lưu manh thì lập tức ngừng lại.

Có sự mềm mại trong lòng, Lục Đông Thâm sao có thể dễ dàng buông tay? Lại thấy cô ngồi im không nhúc nhích, gò má phơn phớt như cánh đào, tình yêu trong lòng anh dành cho cô càng thêm đậm, lại càng muốn gần thêm chút nữa. Anh bất giác cúi đầu định hôn cô nhưng bỗng nghe cô khẽ nói một câu: "Ngồi im."

Lục Đông Thâm sững người, chỉ cảm thấy sau lưng như có cơn gió âm u thổi qua. Còn chưa kịp phản ứng lại thì nghe thấy có tiếng thứ gì xuyên qua kẽ lá lao thẳng tới. Ngay sau đó là một tiếng sột soạt, lưỡi dao sắc xuyên qua gió phóng tới. Thứ đó bật ra một âm thanh rồi hoàn toàn im bặt.

Tất cả xảy ra quá nhanh, chẳng qua chỉ vài ba giây.

Lục Đông Thâm quay đầu lại nhìn, hóa ra là một con rắn hổ lươn, đã bị lưỡi dao Phần Lan găm thẳng lên thân cây. Nó dài khoảng hơn hai mét, mảnh dẻ như cổ tay người con gái, đang liều mạng hướng về phía này giãy giụa, sau đó cúi đầu chết gục.

Đánh rắn đánh bảy tấc, Tưởng Ly đã xuyên trúng vị trí đó, không hề sai lệch.

Bấy giờ Lục Đông Thâm mới ý thức được ban nãy có bao nhiêu nguy hiểm. Anh nhìn con rắn rồi lại nhìn về phía Tưởng Ly, cười khổ: "Nữ nhi là

mồ chôn kẻ anh hùng, câu này nói không sai chút nào."

"Không có nữ nhi này, anh Lục đã mất mạng lâu rồi." Tưởng Ly đứng lên: "Trả hết rồi nhé."

Lục Đông Thâm ngây ra giây lát, rồi mới hiểu ra hàm nghĩa "trả hết" mà cô nói. Cô đã trả ơn cứu mạng ban nãy của anh. Anh cười thầm trong lòng, cô gái nhỏ này vẫn thù dai thật.

Bên này, Tưởng Ly đã rút dao ra, con rắn đã chết hẳn, sau khi rơi xuống đất cũng nằm im. Lục Đông Thâm tiến lên, ngồi sụp xuống nhìn, quả thực thấy sống lưng lạnh toát.

Rừng càng rậm rạp sẽ càng nhiều loại rắn rết côn trùng. Nhìn đường vân và hình dáng khuôn mặt của con rắn này, nó chắc chắn là rắn độc. Một loài có thể sinh sống và tồn tại trên núi Kỳ Thần sao có thể là rắn độc thông thường? E rằng nếu ban nãy anh thật sự bị nó cắn một nhát thì mất mạng chỉ là chuyện trong khoảnh khắc.

Nghĩ bụng trước nay đi thám hiểm anh luôn rất cẩn trọng, chưa từng có chuyện sơ sểnh như thế này, xem ra vẫn là vì quá mải mê với sự mềm mại trong lòng.

Tưởng Ly không biết anh đang nghĩ gì, cũng không muốn nói chuyện với anh, dẫu sao thì cảnh tượng ban nãy bây giờ nhớ lại vẫn còn ngượng ngập. Cô lôi con rắn qua, mũi dao nhọn làm xước bụng nó, cô nhanh gọn lấy ra mật rắn. Sau đó cô xách bình nước tiến lên, đổ nước rửa sạch mật rắn, đưa thẳng tới bên miệng Lục Đông Thâm: "Ăn đi."

Lục Đông Thâm tự nhận thấy mình đã khắc phục một chút bệnh sạch sẽ, nhưng không có nghĩa là ngửi mùi mật rắn tanh nồng này không thấy ghê. Anh đứng lên rời đi. Tưởng Ly không cho phép anh trốn. Anh lùi sau

thì cô tiến tới, vẫn giữ nguyên mật rắn trong lòng bàn tay, nói với anh: "Đây là một thứ tốt, có thể giải nhiệt loại ẩm, kéo dài tuổi thọ."

Lục Đông Thâm đánh chết cũng sẽ không ăn: "Mật rắn không thể ăn sống, có ký sinh trùng, ăn vào sẽ nôn mửa đầu váng mắt hoa, đâu phải em không biết."

"Từ nhỏ tới giờ chẳng biết tôi đã ăn bao nhiêu mật rắn rồi, sao không thấy nôn mửa váng đầu? Lục Đông Thâm, sao anh lắm chuyện thế hả? Anh yếu cơ mà? Để tôi bồi bổ cho anh."

Lục Đông Thâm nghe vậy lập tức đeo gùi trúc lên lưng, đồng thời đeo thêm hai bó củi: "Chọc em đấy, không yếu nữa, đi thôi, xuống núi."

"Hết yếu thật rồi?" Tưởng Ly cố nhịn cười, đi song song với anh.

Lục Đông Thâm thấy cô không có ý cưỡng ép nữa mới yên tâm, hắng giọng: "Bây giờ bỗng nhiên cảm thấy cơ thể nhẹ như chim, có thể bay nhảy thoải mái rồi."

"Để tôi xem nào." Tưởng Ly chặn trước mặt anh, đôi mắt sáng rực thấm nụ cười. Cô quan sát anh từ trên xuống dưới.

Nụ cười của cô khiến Lục Đông Thâm nhất thời thất thần. Sự thoải mái, không bó buộc ấy anh nhung nhớ rất lâu rồi.

Tưởng Ly nhân lúc anh sơ hở, nhanh chóng hành động, một tay bóp hai má anh, một tay nhét mật rắn vào họng, cưỡng ép anh ngậm miệng. Cô lấy ngón tay búng vào cằm anh, mật rắn cứ thế trượt xuống.

Lục Đông Thâm mải nhìn cô cười, sao ngờ được cô vẫn chưa chịu từ bỏ. Sau khi phản ứng lại, một giây sau, anh lao sang bên cạnh nôn thốc nôn tháo.

Nhưng nôn mãi vẫn chỉ là nôn khan, chẳng nôn được gì ra ngoài cả.

Mật rắn vẫn không thoát ra ngoài, rơi qua họng rồi chui thẳng xuống bụng, chỉ để lại một mùi tanh ngòm. Lục Đông Thâm bắt đầu liên tục súc miệng. Tới khi bình nước cạn hẳn, anh vẫn còn cảm giác được mùi tanh ấy.

Tưởng Ly báo thù được một cách cực kỳ sung sướng. Cô tiến lên nhìn một Lục Đông Thâm một tay chống lên thân cây, một tay đè trước ngực, cười nghiêng ngả dựa vào cây: "Mật rắn đích thực là một thứ tốt, tôi chỉ muốn tốt cho anh thôi, thích hợp nhất để dưỡng sức cho anh. Vả lại, trước kia đến thịt sói anh còn ăn được, ăn mật rắn thì đã sao chứ?"

"Giống nhau được sao?" Lục Đông Thâm nghiến răng nghiến lợi đáp lại một câu, sau đó lại nôn khan, cố gắng nhẫn nhịn.

"Sao lại không giống?" Tưởng Ly uể oải hỏi.

Lục Đông Thâm im lặng.

Bây giờ anh không thể nói nhiều, nói một câu là lại ngửi thấy mùi tanh của mật rắn. Tưởng Ly quả thực lần đầu nhìn thấy anh như vậy, càng ngắm càng đã đời. Sau đó cô lại càng muốn chọc anh: "Này Lục Đông Thâm, con rắn đó có tuổi rồi, có qua mạch độc thì dù là thịt hay da đều rất có giá trị trong y học. Tôi nghĩ rồi, anh cũng cả nó về. Mấy hôm tới mình phơi khô rồi nghiền thành bột, mỗi tối anh uống một thìa, tuy có hơi tanh nhưng rất tốt cho sức khỏe."

Cô vừa dứt lời đã thấy Lục Đông Thâm quay sang nhìn cô.

Tưởng Ly cảm thấy có một thứ ẩn giấu trong đôi mắt anh, thứ ấy gọi là nguy hiểm.

Dự cảm vừa bùng lên, Lục Đông Thâm đã kéo giật cô lại, dùng sức đè cô lên thân cây, áp mặt xuống hỏi: "Cố tình chơi anh đúng không?"

Ở khoảng cách này, Tưởng Ly càng nhìn rõ ràng thứ trong mắt anh. Đó là một con thú, con thú hoang dã nhất trong lòng anh. Tưởng Ly bị bao bọc trong mùi hương của anh, cảm giác như ngạt thở. Cô dĩ nhiên không ngốc nghếch ngồi cãi nhau với anh về vấn đề mình có trêu chọc anh không, cô hơi nghiêng chân ra ngoài, định chạy trốn.

Nhưng cô nghe thấy anh cười khẽ: "Em muốn nếm thử không?"

Nụ cười có chút xấu xa, còn có chút lưu manh.

Ban đầu Tưởng Ly chưa hiểu gì, tới khi anh đột ngột cúi đầu hôn lên môi, cô mới cảm thấy hơi thở như ngừng lại trong khoảnh khắc, đầu óc như thiếu khí, hoàn toàn trống rỗng...

~Hết chương 419~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 420: Tôi Hỏi Rõ Anh

Giống như đã trải qua năm tháng bể dâu.

Tựa hồ đã cùng trời đất già đi một đời.

Dần dần, hơi thở nơi bờ môi người đàn ông đã trở về.

Từ sự công chiếm mãnh liệt tới sự triền miên dịu dàng.

Cũng dần dần, xúc giác và khứu giác của cô cũng quay lại.

Chạm được tới nhiệt độ trên từng múi cơ bắp của Lục Đông Thâm, ngửi được mùi hương từ hơi thở Lục Đông Thâm.

Tưởng Ly ngậm chặt răng, nhân lúc anh kêu hự một tiếng, cô cũng đẩy anh ra.

Lục Đông Thâm bị cô đẩy, loạng choạng lùi ra. Sau khi đứng vững, anh lấy ngón cái quẹt khóe miệng. Nhìn thấy chút máu, anh bật cười, cô gái của anh quả nhiên đủ tàn nhẫn.

"Tưởng Ly, em vốn không quên được anh."

Tưởng Ly tiến lên, nhặt gùi trúc nhét vào lòng Lục Đông Thâm, bực dọc nói: "Đúng là không quên được, sao quên được chứ? Cho dù là một con mèo, một con chó chỉ cần lượn lờ trước mắt tôi là tôi đã không quên được rồi!"

***

Tương quả đỏ được hái về để sử dụng cho Thần Tiên Ẩm.

Trước khi rời khỏi Thương Lăng, Tưởng Ly đã giao lại Thần Tiên Ẩm và cửa hàng bán trống gõ tay cho Tưởng Tiểu Thiên. Bình thường, tuy Tưởng Tiểu Thiên cứ ào ào cho xong, nhưng thật sự rất để tâm tới việc làm ăn của hai nơi này. Tưởng Ly cũng chẳng sợ nó làm ăn thua lỗ. Một là, trước kia cô cũng chẳng mong gì hai cửa hàng này phát đạt thịnh vượng; Hai là khi Đàm Diệu Minh còn sống, anh ấy cũng đã đích thân chỉ dạy Tưởng Tiểu Thiên các cách thức làm ăn.

Việc làm ăn của tiệm bán trống chung quy vẫn tương đương với lúc cô còn bán, còn Thần Tiên Ẩm thì phát đạt hơn trước kia nhiều. Tập đoàn Skyline đặt khách sạn, trung tâm thương mại cùng nhiều khu vui chơi giải trí lớn tại Thương Lăng, cộng thêm việc ngành du lịch của Thương Lăng cũng ngày càng hút khách, nên người biết đến Thần Tiên Ẩm mỗi ngày một nhiều hơn.

Tưởng Tiểu Thiên không hề qua quýt trong việc quản lý Thần Tiên Ẩm, dẫu sao cũng là ngành ăn uống, chỉ cần cảm thấy không chắc chắn cậu sẽ lập tức hỏi Tưởng Ly.

Lần này Thần Tiên Ẩm lại thêm món mới.

Cứ thứ Năm hàng tuần, Tưởng Ly đều lên núi Kỳ Thần hái tương quả đỏ mang về tặng. Tưởng Tiểu Thiên từng hỏi Tưởng Ly về việc tại sao cứ phải là thứ Năm, bên trong có nguyên nhân tinh tế gì không. Không ngờ Tưởng Ly trả lời: Cũng chẳng có nguyên nhân gì, chỉ là thích thôi.

Lúc đó Tưởng Tiểu Thiên cảm thấy một câu trả lời nghe muốn đấm lại khiến người ta không dám nổi đóa như vậy cũng chỉ có thể là của Tưởng

cô nương nhà cậu.

Tưởng Tiểu Thiên cứ về cửa hàng là nghiễm nhiên bày ra dáng vẻ của một ông chủ nhỏ.

Khi Tưởng Ly đẩy cửa đi vào thì đang lúc khách không đông. Tưởng Tiểu Thiên đang quát một nhân viên dọn dẹp vệ sinh, tay chống hông miệng ầm ĩ: "Tưởng cô nương đến ngay bây giờ đấy, sao trà còn chưa nấu xong?"

Tưởng Ly giơ tay vỗ nhẹ lên gáy thằng nhỏ.

Tưởng Tiểu Thiên nhìn lại. Úi chà, không chỉ mình Tưởng cô nương đến, đằng sau còn có Lục Đông Thâm lưng đeo gùi trúc, bên trong đựng hai bó củi, thế là cậu hân hoan phấn khởi.

Tưởng Ly không nhiều lời, đi vào phòng nguyên liệu xử lý chỗ tương quả đỏ.

Việc này quả thật phải do chính tay cô làm, tỷ lệ kết hợp nhất định phải cân đo cho chuẩn. Ra mắt một sản phẩm mới thì thương hiệu ban đầu là rất quan trọng. Cô không dám tùy tiện để Tưởng Tiểu Thiên tiếp nhận công việc này.

Tưởng Tiểu Thiên ghé sát vào bên cạnh Lục Đông Thâm, thì thầm: "Lục tổng, cuối cùng tôi cũng hiểu nguyên nhân anh thành công trong kinh doanh rồi." Cậu ngó về phía phòng nguyên liệu, rồi lại hất hàm về phía hai bó củi được dựa vào tường: "Biết co biết duỗi."

Lục Đông Thâm cười không đậm không nhạt: "Quá khen."

Sau khi Tưởng Ly bận rộn xong, phía chân trời đã đỏ rực một màu, cửa hàng lại bắt đầu bận rộn rồi. Từ xa đã có thể nhìn thấy cả đám người xếp

hàng đứng đợi.

Điều khiến Tưởng Ly trợn tròn mắt kinh ngạc là người đứng trong quầy bán hàng chính là Lục Đông Thâm.

Người đàn ông cao lớn uy nghiêm ấy đứng ở đó vốn dĩ đã rất dễ thu hút ánh mắt của mọi người, huống hồ anh còn quấn chiếc tạp dề của cửa hàng, đeo tấm biển với ba chữ "Thần Tiên Ẩm" hiển hách bận rộn trước sau.

Mọi sự bận rộn, cuống quýt dường như rơi vào tay anh đều trở thành tuần tự trước sau.

Hỏi đồ, chốt đơn, đưa hàng, thanh toán, sắp xếp vị khách tiếp theo, có thể nói mặt nào anh cũng rất chuyên nghiệp. Có vị khách còn không biết mình nên uống loại nào bèn hỏi ý kiến của anh, anh lại không giới thiệu lần lượt các món như người bên cạnh mà hỏi xem bình thường vị khách thích ăn gì uống gì, sau đó gợi ý các món thích hợp.

Tưởng Ly đứng ngay gần đó, nghe rất rõ ràng.

Cô không thể không ngợi khen thầm trong lòng. Lục Đông Thâm là người sinh ra để làm ăn, anh có thể một tay điều hành cả tập đoàn lớn không phải là không có lý do.

Dường như có Lục Đông Thâm đứng phục vụ, lượng khách của Thần Tiên Ẩm còn nhiều gấp mấy lần hằng ngày, ngay cả các chủ tiệm trong thành cổ cũng chạy tới cho vui.

Ánh mắt của mấy cô gái trẻ thì khỏi cần nói, tất cả đều nhìn chằm chằm Lục Đông Thâm. Sau khi nhận được nước uống từ tay anh, ai nấy đều hưng phấn, ríu rít cười nói: Trời ơi, anh ấy đẹp trai quá...

Nói chi tới các nữ nhân viên trong cửa hàng, có thể gọi là lượn trước lượn sau, chỉ phụ giúp cho mình Lục Đông Thâm.

Tưởng Tiểu Thiên được nhàn nhã. Trước kia vào những lúc không đủ nhân lực, đây đều là những việc cậu thường phải làm.

Cậu lượn ra bên cạnh Tưởng Ly, chỉ về phía Lục Đông Thâm: "Gia của em ơi, nếu chị không muốn thu nhận Lục tổng thì cứ để anh ấy ở lại chỗ em, làm một tấm biển thương hiệu bằng người sống cũng hay đấy chứ."

Tưởng Ly không khách sáo đáp lại: "Em đúng là mặt dày đấy."

Cô đá bay Tưởng Tiểu Thiên về vị trí cũ, không để Lục Đông Thâm tiếp tục bán sắc nữa.

Khi anh thoát ra được khỏi cả đám con gái, trời cũng đã tối mịt.

Tưởng Ly không ở lại Thần Tiên Ẩm ăn cơm, thường thì nơi này bận rộn xong cũng phải tới chín giờ tối.

Đi trên con đường đá xanh, Tưởng Ly tò mò hỏi anh: "Cô gái ban nãy hỏi hết thứ nọ đến thứ kia, anh không chê phiền à?"

Lục Đông Thâm bật cười: "Phiền gì chứ? Cô ấy là khách, khách hàng là Thượng đế, em phải dựa vào Thượng đế để kiếm tiền mà. Quán của em ít lời, còn không nhẫn nại sao giữ được chân khách?"

"Thì dựa vào đồ uống." Tưởng Ly suy nghĩ khác anh: "Mọi người xưa nay uống ở Thần Tiên Ẩm đều là vì bản thân đồ uống ở đây rất ngon."

"Sai." Lục Đông Thâm nói với cô: "Đó là vì trước mắt Thương Lăng chỉ có một quán Thần Tiên Ẩm. Nếu cũng xuất hiện một người có vài ngón nghề rồi mở quán thứ hai thì sao? Quy mô của nó lại vượt xa và chèn ép

của em thì sao? Tưởng Ly, bây giờ đã không phải là thời buổi "rượu thơm sợ gì ngõ sâu" nữa rồi. Chất lượng sản phẩm tốt dĩ nhiên rất tốt. Nhưng lý luận kinh doanh, phương thức kinh doanh và cách thức truyền thông cũng rất quan trọng. Em không thể mãi mãi không có đối thủ cạnh tranh. Làm ăn là "trong thời bình phải nghĩ đến thời loạn"."

Tưởng Ly nghe mà cảm thấy dịch trong não sắp bắn cả ra ngoài.

Đúng là... mắc bệnh nghề nghiệp.

Coi Thần Tiên Ẩm là Lục Môn chắc?

Khẽ thở phì ra một hơi, cô nói: "Lục Đông Thâm, tôi đói rồi."

Không phải tất cả mọi người đều hy vọng được thành danh thành tài. Cô hiểu Tưởng Tiểu Thiên, bẩm sinh nó đã theo trường phái lạc quan, không bao giờ lo toan được mất. Sau khi Đàm Diệu Minh mất, Tưởng Tiểu Thiên lại càng rơi vào trạng thái an yên. Muốn yên bình không phải vì không mong cầu tiến, mà vì nó cho rằng được ở lại Thương Lăng, bảo vệ tình cảm của những anh em đã từng một thời oanh liệt chính là hạnh phúc.

Con người có nhiều cách để sống, dù sống kiểu gì, vui vẻ là được.

Lục Đông Thâm không biết rõ cô đang nghĩ gì, nghe cô nói xong câu ấy thì bật cười, vươn vai, khi hạ tay xuống tiện thể ôm lấy vai cô: "Đi nào, về nhà làm món gì cho em ăn."

Tưởng Ly nhún người xuống né tránh khỏi bàn tay anh.

Một bữa tối thịnh soạn khiến Tưởng Ly ăn rất thoải mái vui vẻ, cũng tạm thời bỏ qua cho hành động lưu manh của anh khi ở trên núi.

Cuối cùng, cô lấy một vò rượu từ dưới hố lên.

Lấy ra hai chiếc bát, một chiếc đặt bên cạnh tay mình, một chiếc để trước mặt Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm lấy làm lạ.

Tưởng Ly không cho phép anh hỏi nhiều, đầu tiên rót đầy cho cả hai, rồi nói thẳng: "Lục Đông Thâm, bây giờ anh có thể nói xem tay của anh bị làm sao không? Tôi hỏi rõ anh một câu, cũng mong anh trả lời hết: Tay anh có liên quan tới Tả Thời không?"

~Hết chương 420~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 421: Ban Giang Hồ Lệnh Vì Tưởng Ly

Nước Mỹ.

"Giang hồ lệnh?" Lục Khởi Bạch đeo găng tay, ném hai con chuột bạch vào trong bể rắn, rồi quay đầu nhìn Lục Chấn Danh với vẻ nghi hoặc.

Hai con chuột bạch đó nhìn trái ngó phải, dường như ngửi thấy mùi nguy hiểm, chúng đi lại rất rón rén. Rắn mamba đen bò rạp trên lớp da cỏ, rồi trườn vào trong bụi cây, lặng lẽ không một tiếng động. Rồi đột ngột, nó há miệng, chỉ trong giây lát đã nuốt gọn một con chuột bạch còn đang trong cơn sững sờ.

Rắn ăn chuột, người ăn người.

Chuỗi thức ăn sinh vật đúng từ trong bể ra ngoài bể.

Lục Chấn Danh vẫn đang pha trà, nhưng sự ung dung trong ánh mắt ít nhiều đã giảm bớt.

"Ngành có quy tắc của ngành, đạo có lệnh của đạo. Giang hồ lệnh là một cách gọi truyền thống, chỉ có tác dụng trên giang hồ, phàm là các đệ tử giang hồ đều sẽ tuân thủ. Trên thực tế, giang hồ lệnh là một hiệu lệnh của người đứng đầu lãnh đạo, đối tượng thường là người, bảo vệ cho người đó sống. Những người không tiện xử lý một cách công khai giao lại cho giang hồ thì gọi là "ám hoa". Còn khi giang hồ muốn công khai bảo vệ một người mà bạch đạo đã không dung nạp được nữa thì gọi là giang hồ lệnh."

Lục Khởi Bạch tháo găng tay ra, ngồi đối diện Lục Chấn Danh.

Lục Chấn Danh rót trà, tiếp tục nói: "Giang hồ lệnh không dễ ban. Bởi vì muốn trừ khử một người thì dễ, có lẽ vài tay chân là xong, nhưng bảo vệ một người thì không dễ, cần phải thông báo tới tất cả đệ tử giang hồ để theo dõi sát sao sự an toàn của người đó, tốn nhân lực và vật lực. Thế nên, có một dạo, giang hồ lệnh đã không còn khởi động nữa."

"Có một dạo?" Lục Khởi Bạch không hiểu lắm về phương diện này.

"Có giang hồ mới có ám hoa, có ám hoa mới có giang hồ lệnh. Giang hồ tồn tại từ cổ xưa, thế nên ám hoa và giang hồ lệnh cũng sinh ra theo đó. Sau khi Trung Quốc mới thành lập, hoặc có thể nói là sau ngày cải cách mở cửa, giang hồ rơi rớt dần, đương nhiên cũng có một số người sót lại, nhưng đều sống kín đáo không làm nên được trò trống gì. Người giang hồ thật sự hành sự tuy hơi quái đản, nhưng lại cực kỳ tôn thủ quy tắc và nghĩa khí. Bố đã nghe ngóng được, sau khi cải cách mở cửa, giang hồ lệnh mới chỉ xuất hiện hai lần. Một lần tới từ Tưởng Ly hai hôm trước, lần khác chính là từ Đàm Diệu Minh ba năm trước."

"Đàm Diệu Minh từng ban giang hồ lệnh? Anh ta muốn bảo vệ mạng của ai?" Lục Khởi Bạch bê ấm trà lên, đang định rót thì bàn tay bất ngờ khựng lại, chợt hiểu ra: "Đàm Diệu Minh bảo vệ tính mạng của Tưởng Ly?"

"Không sai." Lục Chấn Danh nói: "Đó có lẽ là năm đầu tiên Tưởng Ly tới Thương Lăng. Đàm Diệu Minh đã có chỗ đứng vững chắc, thế nên để bảo vệ Tưởng Ly, anh ta đã ban giang hồ lệnh."

Lục Khởi Bạch nhíu mày: "Kẻ nào lại muốn trừ khử Tưởng Ly?"

Lục Chấn Danh bật cười: "Con nghĩ xem?"

Lục Khởi Bạch sững sờ: "Lẽ nào là..."

Rót một tách trà, Lục Chấn Danh cầm cái tách lên, quẹt quẹt nắp lên mặt nước: "Thương Lăng là một thành phố vừa truyền thống vừa mở cửa. Tuy rằng Đàm Diệu Minh không còn nữa nhưng đám anh em đó không vì tốc độ phát triển nhanh chóng của Thương Lăng mà tan đàn xẻ nghé. Cộng thêm việc, Tưởng Ly đã thu nạp toàn bộ các sức mạnh khác của Thương Lăng về một mối. Thương Lăng có thể nói đã trở thành một chiếc thùng sắt kín gió. Dù Tưởng Ly bây giờ không ra mặt quản mọi chuyện, nhưng thế lực của Thương Lăng vẫn chỉ nhận mình Tưởng Ly. Cô ta ra giang hồ lệnh, con muốn động vào Lục Đông Thâm là hoàn toàn không thể."

Lục Khởi Bạch nắm chặt tách trà, sắc mặt cứng lạnh.

Phòng thí nghiệm nổ, Lục Đông Thâm được đưa vào phòng Hồi sức tích cực, nhưng không ngờ là Dương Viễn lại chuyển Lục Đông Thâm đi. Sau khi biết được tung tích của Lục Đông Thâm, không phải anh chưa từng cử người tới Thương Lăng, nhưng đều không tiếp cận được, giống như luôn có một bức tường vô hình chặn lại vậy. Những người trông bề ngoài có vẻ bình thường tại Thương Lăng ai nấy đều có tai thính, mắt tinh.

"Ngày nào Lục Đông Thâm còn trốn thì ngày đó dự án công nghệ sinh học vẫn phải lùi lại." Lục Khởi Bạch nghiến răng: "Mấy lão già trong Hội đồng quản trị mượn danh nghĩa Lục Đông Thâm để chơi trò kéo co với con. Bây giờ nếu Lục Đông Thâm rơi vào tay con, dĩ nhiên có thể "uy hiếp thiên tử để lệnh cho chư hầu"."

Lục Chấn Danh bật cười: "Trốn? Con thật sự nghĩ rằng Lục Đông Thâm chạy tới Thương Lăng để dưỡng thương sao? Dương Viễn sau khi trở về tuyên bố trên dưới trong Lục Môn rằng Lục Đông Thâm bệnh nặng phải nghỉ dưỡng. Ai tin vào lý do này chứ? Bây giờ so với việc nghĩ cách kìm kẹp Lục Đông Thâm, chi bằng con cứ tập trung hết sức lực để đối phó với

Dương Viễn và Lục Bắc Thâm là hơn. Lục Đông Thâm đó tuy tuổi trẻ nhưng bụng dạ sâu xa. Dương Viễn là tai mắt nó gài gắm trong Lục Môn. Còn Lục Bắc Thâm lại chính là quả bom nó để lại cho Lục Môn."

***

Đơn xin nghỉ việc của Cảnh Ninh một lần nữa bị trả về, nói theo lời của các cấp lãnh đạo thì cô là trợ lý hành chính của tập đoàn, không phải của riêng mình Lục Đông Thâm. Tuy cậu ấy không có mặt ở đây, nhưng tập đoàn cũng sẽ sắp xếp cho cô làm ở cương vị khác.

Vì chức vụ bày ra đó, nên cương vị cô có thể điều chuyển cũng có hạn. Cấp trên chắc chắn phải là phó tổng giám đốc hoặc cấp cao hơn. Cô cứ nghĩ cuối cùng mình sẽ được điều tới làm việc cùng Lục Bắc Thâm. Một là Lục Bắc Thâm sau khi tới tập đoàn mới chỉ có thư ký, chưa có trợ lý. Hai là Lục Bắc Thâm tiếp quản Skyline, cô theo Lục Đông Thâm nhiều năm, mọi chuyện lớn nhỏ của Skyline cô dĩ nhiên là người nắm rõ nhất.

Ai ngờ lại nhận được thông báo làm trợ lý hành chính đặc biệt của Lục Khởi Bạch.

Cảnh Ninh sống chết cũng sẽ không đồng ý.

Khó khăn lắm mới giải thoát được khỏi Lục Khởi Bạch, giờ lại đâm đầu vào? Hơn nữa, lúc trước Hạ Trú chỉ trích cô và Lục Khởi Bạch cấu kết với nhau ngay tại phòng họp, chuyện này đã truyền tới Lục Môn. Tuy rằng Lục Đông Thâm ngay lúc đó không tiếp nhận lời nói của Hạ Trú, nhưng ngay khi Lục Đông Thâm đi khỏi, những lời đồn đại cũng đã dấy lên, đại để đều nói cô phản bội chủ cũ.

Nếu thật sự tới làm bên cạnh Lục Khởi Bạch, thì lời đồn coi như được chứng thực.

Sau vài lần từ chối, thậm chí phản ánh với cả Hội đồng quản trị, kết quả mà cô nhận được là: Lệnh điều động do đích thân Lục Khởi Bạch đưa ra.

Trên đường tới phòng tiếp khách, Cảnh Ninh đã soạn sẵn bài vở, nói rằng mình phải chăm em đi học, muốn xin nghỉ việc, đồng thời tự căn dặn bản thân tuyệt đối không được nghe anh nói bất kỳ điều gì, trình bày xong là đi luôn.

Cô nhọc lòng như vậy không phải vì tiền.

Nếu tới làm ở một công ty khác, cô muốn phủi mông bỏ đi là điều quá dễ dàng, nhưng Lục Môn thì không. Không phải là không thể nghỉ việc, nhưng nghỉ thì phải tuân thủ quy định. Người từ Lục Môn bước ra dĩ nhiên sẽ rất nổi tiếng. Nhưng nếu Lục Môn ghi một lời không hay thì các đơn vị khác cũng tuyệt đối không dám nhận.

Giờ nghỉ trưa, khu làm việc không còn ai khác.

Cảnh Ninh đi xuyên qua khu làm việc, lao thẳng tới phòng tiếp khách ở tận cùng hành lang. Còn chưa đi tới gần, cô đã loáng thoáng nghe thấy tiếng nắm đấm cửa xoay.

Chẳng hiểu sao trái tim lại run lên. Cô vô thức đẩy cánh cửa phòng họp bên cạnh ra, né vào trong.

Cô không biết mình đang trốn tránh điều gì, chỉ vô duyên vô cớ cảm thấy hoảng sợ.

Có một người từ trong phòng tiếp khách đi ra.

Cảnh Ninh mở cánh cửa sổ nhìn ra ngoài.

Người đó mặc khá thoải mái, cao khoảng trên mét tám, đội mũ lưỡi trai và đeo khẩu trang.

Cảnh Ninh nhìn chằm chằm vào mắt người đó, luôn cảm thấy rất quen.

Lục Khởi Bạch đứng ngoài cửa, gật đầu với người đó. Người đó không ở lại lâu, đi về phía thang máy khuất dạng.

Chẳng mấy chốc, Lục Khởi Bạch cũng đi luôn.

Cảnh Ninh bước ra ngoài, cả người ngơ ngẩn, cũng không hiểu nổi phản ứng ban nãy của mình. Nhưng cô tin rằng hành động này không vô cớ. Cô làm việc ở Lục Môn nhiều năm như vậy, đã sớm tạo thành một linh cảm với mọi tình huống xảy ra, đây gọi là thói quen nghề nghiệp.

~Hết chương 421~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 422: Anh Là Một Gã Xấu Xa

Đứng trước cửa thang máy rất lâu, đợi tới lượt đi lên thứ ba, cô mới bước vào trong.

Giây phút cửa thang máy đóng lại, một tia sáng chợt lóe lên trong đầu Cảnh Ninh.

Đôi mắt người đàn ông đeo khẩu trang chợt hiện lên trong đầu cô.

Là Vệ Bạc Tôn!

Trên hành lang phòng tiếp khách.

Khi không còn tiếng bước chân nào nữa, từ một phòng cà phê khác có một người chậm rãi bước ra.

Lục Bắc Thâm.

Cậu một tay cầm cốc cà phê, uể oải dựa vào cạnh cửa, nhìn về phía Lục Khởi Bạch và Cảnh Ninh vừa đi khuất, mỉm cười.

Một nụ cười lạnh lẽo.

***

Tưởng Ly chưa bao giờ chính thức đọ rượu với Lục Đông Thâm.

Lần đầu gặp nhau ở Thương Lăng, Lục Đông Thâm suýt nữa chết yếu trong màn "Rượu ba ly", nhưng đó cũng là do Tưởng Ly giở trò trong rượu.

Tối nay, Tưởng Ly bê lên một vò rượu ngon, chính là "Rượu ba ly".

Đến chết Lục Đông Thâm vẫn nhớ hương vị của nó.

Khi ấy, anh phải cố gằng kìm nén cảm giác say sưa choáng váng để rời khỏi Lâm Khách Lầu, chỉ sợ Tưởng Ly hay Đàm Diệu Minh phát hiện ra điều bất thường. Anh những tưởng lên xe là có thể tản bớt mùi rượu, ai ngờ vừa về tới phòng khách sạn, cũng không biết có phải là men rượu hay không, lập tức xộc thẳng lên đỉnh đầu.

Tối đó có lẽ là lần anh ngủ nhanh nhất trước khi gặp Tưởng Ly. Anh cắn răng gắng gượng tắm rửa, sau đó nằm vật ra giường, không biết trời đất gì nữa.

Nhưng kỳ lạ là, anh nằm mơ thấy rất nhiều thứ.

Mơ thấy nhà máy Quý Dương.

Lưỡi dao dính máu, đám sói điên cuồng...

Anh hấp hối gần chết.

Nhờ tia sáng bình minh giữa rừng, anh hình như thấy được một nữ thần, không rõ dung mạo nhưng lại ngửi thấy mùi hương thanh mát trên người cô...

Trong mơ hồ, anh nhìn thấy bóng lưng cô gái ấy, cứ cảm thấy cô ấy sẽ là cô gái đẹp nhất trên đời.

Anh từng hỏi Tưởng Ly cô đã cho anh uống thứ gì?

Tưởng Ly cười hỏi anh: Vậy anh Lục đã nhìn thấy điều gì?

Phải, anh đã nhìn thấy cô gái trong rừng.

Cô dùng rượu ba ly khiến anh nhìn thấy cô của ngày trước.

Bây giờ, Lục Đông Thâm ngửi mùi rượu ba ly, bỗng cảm thấy đúng là tạo hóa trêu ngươi. Anh đã thành công khiến nữ thần trong lòng mình yêu mình, nhưng cũng thành công để cô oán hận anh.

Tưởng Ly thấy anh không chạm vào bát rượu bèn nói: "Anh không nói, vậy để tôi đoán, được không?"

Lục Đông Thâm không động vào bát không phải vì không muốn nói. Anh chỉ thận trọng, sợ cô gái trước mặt này lại âm thầm giở trò xấu xa, cho thêm thứ gì đó vào rượu. Tuy rằng anh hiểu cô là người mạnh miệng yếu lòng, nhưng anh không thích những tình huống mà mình không thể kiểm soát, ví dụ như say rượu hay đánh mất ý thức. Bao nhiêu năm nay, anh đã quen giữ cho mình sự tỉnh táo rồi.

Nhưng nghe cô nói vậy, Lục Đông Thâm lại có phần hứng khởi, muốn xem cô phát hiện được những gì.

Tưởng Ly không gạn ép Lục Đông Thâm uống rượu. Sau khi tự uống một ngụm, cô đặt bát xuống, lấy mu bàn tay lau khóe miệng rồi nói.

"Nói một cách đơn giản đi, ba năm trước, Tả Thời làm thuê cho phòng thí nghiệm sinh học thuộc quyền quản lý của anh, địa điểm của nhà máy chính là Quý Dương. Ba năm trước xảy ra vụ việc dược khí rỏ rỉ ra ngoài. Nếu là một phương thuốc lâm sàng bình thường, cho dù dược khí bị rò rỉ thì cũng chẳng tổn thương đến ai."

Tưởng Ly chậm rãi cầm thìa rượu lên, thêm rượu vào bát: "Vậy mà lại xảy ra án mạng, thế nên, tai nạn đó không hề đơn giản." Nói rồi, cô ngước mắt nhìn Lục Đông Thâm, cười: "Tối nay tôi định sẽ moi ra sự thật từ anh. Yên tâm, đây chỉ là rượu thôi, không có gì khác."

Lục Đông Thâm không nhịn được cười.

Một cô gái, chỉ có diện mạo xinh đẹp thôi sẽ không thể hấp dẫn đàn ông quá lâu. Sở dĩ anh si mê cô, cam tâm tình nguyện rút hết tâm can vì cô, chính là bởi cô gái này không những đẹp mà còn thông minh. Rất nhiều lúc, rất nhiều chuyện, cô chỉ cần bình tĩnh lại, sắp xếp đầu đuôi sẽ là biết rõ mọi thứ.

Đây chắc chắn cũng là nguyên nhân cô chịu để anh ở lại.

Hỏi chuyện của anh, khiến anh biết gì phải nói nấy, đây là một điều kiện để cô thu giữ anh.

Lục Đông Thâm hiểu rất rõ, câu nói này Tưởng Ly sớm muộn cũng phải hỏi, bằng không sẽ không đào sẵn hố cho anh nhảy xuống. Sở dĩ bây giờ mới thẳng thắn nói ra, có lẽ vì hai ba hôm nay cô đang quan sát cái tay của anh. Có vẻ như cô đã nhận ra sự bất thường. Nếu anh suy đoán không nhầm, cô sẽ nhắc tới tay trái của anh nhanh thôi.

Quả nhiên, Tưởng Ly nói tiếp: "Ba năm trước nhà máy xảy ra sự cố, anh cũng là nạn nhân nặng nề đúng không, nhất là tay trái của anh."

Lục Đông Thâm cũng đã uống rượu, sau khi đặt bát xuống, anh hỏi cô: "Em cho là thứ gì?"

"Phong thống tán." Tưởng Ly nhìn anh chăm chú: "Phương thuốc mà năm xưa mấy người nghiên cứu chính là nó, tôi đã từng nhắc tới nó với anh."

Lục Đông Thâm ngước mắt nhìn cô. Trong ánh mắt anh có những tia sáng sâu xa, gần như hút người ta vào trong. Tưởng Ly cảm thấy ánh mắt anh đêm nay cực kỳ có từ tính, có một sức mạnh khổng lồ có thể nuốt chửng cô.

Cô quay đi, nghe thấy Lục Đông Thâm lên tiếng: "Em vẫn luôn điều tra chuyện của Tả Thời, thế nên có bất kỳ phong thanh nào em cũng sốt sắng là chuyện rất bình thường. Nhưng, em từng ở bên cạnh anh, em tự hỏi lòng mình đi, em thật sự tin rằng anh quen biết Tả Thời, lại còn từng cùng cậu ta nghiên cứu công thức đó sao? Thật sự tin rằng anh có thể lừa gạt em chuyện này sao?"

Tưởng Ly á khẩu.

Lục Đông Thâm đã nói trúng sự ngập ngừng của cô.

Lâu như vậy rồi, cô vẫn luôn thu thập từng chút chân tướng của năm đó. Cho đến khi qua Mỹ gặp Quý Phi, cho đến khi phát giác ra sự khác thường trên cơ thể Lục Đông Thâm. Thật ra cô sợ Lục Đông Thâm quen biết Tả Thời, việc này sẽ khiến cô nảy sinh một cảm giác hoang mang khủng khiếp.

Bị anh nhìn như vậy cô cảm thấy rất ngượng ngập, bèn giơ tay với lấy muôi. Nhưng Lục Đông Thâm giữ chặt tay cô lại.

"Anh... Anh buông tay, có gì cứ nói." Cô sốt sắng, ra sức rút tay nhưng không được.

Muôi rượu rơi xuống vò rượu, rượu bắn lên, mùi hương nồng nàn đượm cả vào những ngón tay đang nắm chặt của hai người.

"Vậy em có muốn tin những lời sau đây anh nói không?" Lục Đông Thâm nắm tay cô không buông, giọng cũng như đã ngà ngà say.

Tưởng Ly nói: "Vậy phải xem anh sẽ nói gì!"

"Dù anh nói gì anh cũng phải tin." Lục Đông Thâm đè tay cô xuống bàn, đổi thành đan tay mình vào tay cô, nhìn cô, nét mặt nặng nề: "Bé con, lúc cầu hôn anh từng nói với em. Dù vào lúc nào em cũng phải tin rằng anh tin em. Bây giờ em trách anh, hận anh, anh đều có thể chấp nhận. Anh biết mình đã làm tổn thương em rất nặng nề. Nhưng anh chưa bao giờ hoài nghi em. Em không muốn nhắc lại chuyện cũ cũng được, vậy sau này thì sao? Kể từ giây phút này trở đi, có phải em sẽ tin anh không?"

Tưởng Ly mím chặt môi lại.

Lục Đông Thâm thấy vậy bật cười, quay về dáng vẻ lưu manh: "Không tin anh? Vậy được, em tự đoán đi, anh không nói nữa."

Dứt lời anh định buông tay.

Tưởng Ly gấp gáp, vô thức túm tay anh lại: "Đừng... tôi tin anh là được chứ gì?"

Đôi môi Lục Đông Thâm nhuộm ý cười, cực kỳ cưng chiều. Anh nắm tay cô đưa lên bờ môi, hôn khẽ một cái.

Nụ hôn ấy làm bỏng đầu ngón tay anh cô, nhân cơ hội ấy cô rút tay về.

Nhưng hơi thở vẫn cứ gấp gáp.

Những nơi được anh hôn qua dường như vẫn còn nóng rực. Cảm giác bừng bừng ấy len lỏi vào tận trong tim. Anh cứ thế nhẹ nhàng làm bùng lên một ngọn lửa trong cô. Anh bất tỉnh cũng có điểm lợi, chí ít cô có thể "thanh tâm quả dục".

Cô không nên lấy rượu làm mồi, nói chuyện vào đêm trăng thanh gió mát thế này.

Nhất định là do men rượu cô mới cảm thấy mùi hương của anh rất hớp hồn. Cho dù anh chỉ ngồi ở đó, cô cũng dễ dàng liên tưởng tới những cảnh tình cảm đắm đuối trong quá khứ, nhớ tới dáng vẻ bắng nhắng của anh mỗi lúc cởi bỏ bộ áo vest quần Âu, bên tai hình như cũng là những lời anh từng nói: Bé con, em sẽ nghiện đấy...

Tưởng Ly cảm thấy nụ hôn vừa rồi của Lục Đông Thâm đã dễ dàng khơi gợi cơn nghiện của cô dành cho anh.

Anh là một gã xấu xa.

Đúng, anh chưa bao giờ thừa nhận mình tốt đẹp gì, nhất là về đêm.

Thấy nụ cười trong mắt anh mang đầy ý tứ, Tưởng Ly sốt sắng, đặt bát rượu lên bàn: "Còn không nói?"

Lục Đông Thâm khẽ cười lắc đầu, đúng là không kiên nhẫn chút nào.

Sau khi uống một hớp rượu cho mượt giọng, anh cũng không thách đố sự kiên trì của cô nữa. Anh đã tới Thương Lăng thì cũng không định giấu giếm gì cô, bèn kể hết mọi chuyện mấy năm nay anh điều tra được.

"Công nghệ sinh học là một trong những ngày trọng điểm của Lục Môn. Bên dưới của nó có rất nhiều hạng mục. Phòng thí nghiệm và nhà máy đều được xây dựng và lắp đặt dựa trên quy mô lớn nhỏ khác nhau của mỗi dự án. Năm đó, trong tay anh quản lý tổng cộng năm phòng thí nghiệm và sáu nhà máy công nghệ sinh học. Trong đó có một nơi, chính là nhà máy Quý Dương mà em vừa nhắc tới."

~Hết chương 422~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 423: Dần Dần Sợ Hãi

Các nhà máy thuộc dự án công nghệ sinh học của Lục Môn được phân bổ ở rất nhiều quốc gia, đều được lựa chọn những quốc gia và khu vực dân số ít, lại tiện tuyển dụng, Quý Dương chính là một địa điểm được khoanh vùng như thế.

"Năm đó anh không dồn sự tập trung của mình vào nhà máy công nghệ sinh học trong nước, chỉ phụ trách việc điều phối nhân viên phòng nghiên cứu, người phụ trách chọn địa điểm là chú hai của anh, ông ấy trước nay nắm khá rõ hoàn cảnh của Trung Quóc." Lục Đông Thâm nói: "Lúc đó phòng thí nghiệm đang làm một dự án nghiên cứu loại thuốc khống chế gen gây hưng phấn thần kinh, Abel là lãnh đạo của nhóm nghiên cứu, cũng là nhân viên quan trọng nhất của phòng thí nghiệm."

"Abel?" Tưởng Ly sững người. Cái tên này hình như từng xuất hiện trong nhật ký của Tả Thời.

Lục Đông Thâm nhìn cô, nói rành mạch từng câu từng chữ: "Không sai, Abel, chuyên gia sinh vật học anh đích thân chọn lọc, về sau anh mới biết, người đó chính là thầy của Tả Thời."

Tưởng Ly sủng sốt, đồng thời lúc này một tia sáng yếu ớt lóe lên trong đầu óc cô. Dường như có thứ gì đó đang từ từ được sắp xếp, nhưng kèm với đó là một sự sợ hãi lan tỏa.

Lục Đông Thâm thấy nét mặt cô cứng ngắc, bèn gõ lên bát rượu của cô. Cô chậm chạp bê bát lên, uống cả một hớp rượu lớn. Hơi cay nồng xộc vào cổ họng, lan tới từng lọn tóc. Giây phút này, chút ánh sáng trong đầu ban nãy bỗng chốc bùng cháy.

Tưởng Ly buông thõng ngón tay, chiếc bát rơi xuống bàn, chao đảo mấy cái rồi bị Lục Đông Thâm để vững lại. Cô cũng mặc kệ nó, thở hồng hộc từng hơi, nói ra hết những dự cảm chẳng lành trong lòng: "Thế nên, lúc đó Tả Thời đã lợi dụng tài nguyên của thầy mình để nghiên cứu Phong thống tán?"

"Phải." Lục Đông Thâm buông một chữ.

Tưởng Ly chỉ cảm thấy sống lưng như bị ai quật cho một gậy, ngừng thở giây lát. Rất lâu sau cô mới với lấy bát rượu, uống cạn quá nửa bát.

Lục Đông Thâm yên lặng nhìn cô uống rượu, lòng cực kỳ khó chịu. Cô đang tổn thương, đau lòng vì Tả Thời.

"Anh không quen biết Tả Thời. Abel cũng không phải là một chuyên gia có tầm ảnh hưởng nhất trong các dự án công nghệ sinh học của Lục Môn. Em phải biết, số lượng chuyên gia, học giả khắp cả nước là cực kỳ nhiều, dĩ nhiên những người xuất sắc cũng không hiếm. Abel chỉ có thể được coi là một trong số đó."

Ban đầu khi dự án được thúc đẩy, không phải Lục Đông Thâm chưa kiểm tra. Tất cả đều được tiến hành tuần tự quy tắc. Kết quả từng lần nghiên cứu cũng đều được chuyển tới tay Lục Đông Thâm, cho tới khi được phê chuẩn tiến hành thí nghiệm lâm sàng.

Khi ấy, Lục Đông Thâm không hề tiếp tục theo dõi. Đối với anh mà nói, trong tay anh không chỉ có duy nhất một dự án ấy. Ngày nào anh cũng bận

rộn bay đi khắp nơi, bỏ quên tình hình bên phía Quý Châu cũng không phải là không thể.

Cư như vậy, nhà máy sinh học đi vào hoạt động.

Cho đến một tháng trước khi nhà máy xảy ra chuyện, Lục Đông Thâm mới phát hiện ra sự bất thường của phòng thí nghiệm và nhà máy.

Khi Lục Đông Thâm nói tới đây, Tưởng Ly thật ra đã nghĩ ra được kha khá rồi. Một tay cô giữ lấy vò rượu, một tay cuộn chặt. Cô cúi đầu, hạ giọng xuống rất thấp: "Anh phát hiện ra kỳ thực Abel không chỉ nghiên cứu những dự án trong quy định mà còn nghiên cứu cả Phong thống tán, đúng không?"

"Đúng vậy, nhưng khi đó anh không hề biết công thức mà họ nghiên cứu có tên gọi là Phong thống tán." Lục Đông Thâm nói: "Hai dự án này đều liên quan tới thần kinhm thế nên rất dễ xáo trộn làm người ta nhầm lẫn. Thứ mà phòng thực nghiệm nghiên cứu có thể nói là loại thuốc sẽ áp dụng vào thực tế lâm sàng, mọi số liệu đều phải khớp nhau. Nhưng các nhóm số liệu từ tay Abel đều bị các thành viên khác trong nhóm phát hiện ra điều bất thường, nên đã báo cáo với anh. Anh phát hiện nhóm số liệu đó có sự sai lệch so với số liệu dự án nghiên cứu sinh học mà Lục Môn yêu cầu. Tuy rằng đều có tác dụng với hệ thần kinh nhưng hướng nhắm vào là khác nhau."

Lục Đông Thâm trước nay vẫn là một người thân trọng, chỉ từ một nhóm số liệu khác thường mà đã ngửi ra mùi lạ rồi. Mấy năm qua anh tiếp tục với không ít các dự án, cũng không phải chưa từng xảy ra hiện tượng nhân viên phòng thí nghiệm có lòng riêng. Anh vừa điều tra ngấm ngầm, vừa điều tra công khai, nhưng không ngờ rằng nhà máy lại xảy ra chuyện.

Họ thông báo ra bên ngoài là dược khí rò rỉ, kỳ thực là có người mất mạng.

Điều này càng khiến Lục Đông Thâm sửng sốt. Nếu chỉ là thuốc lâm sàng, sao có thể xảy ra án mạng chứ? Anh khẩn trương quay về nước, bề ngoài mang danh nghĩa giải quyết vụ nhà máy nhưng cũng đồng thời định điều tra triệt để. Không ngờ, Abel mất tích ly kỳ, chờ đợi anh lại là một đám lính đánh thuê xâm nhập vào biên giới.

"Có người muốn giết anh." Lục Đông Thâm nhấp một ngụm rượu: "Trừ khử anh, nuốt dự án công nghệ sinh học trong tay anh, một mũi tên trúng hai đích."

Hơi thở của Tưởng Ly trở nên gấp gáp. Nhắc đến trải nghiệm đó, anh nói thật nhẹ nhàng, nhưng đám người đó là lính đánh thuê đấy, giết người không chớp mắt. Một mình anh có thể thoát khỏi tay bọn chúng, đó có lẽ là một trận đánh thảm khốc cỡ nào?

Như vậy sẽ liên hệ được với những chuyện mà Trần Du kể.

"Người muốn giết anh là người của Lục Môn?" Tưởng Ly suy nghĩ rất nhanh: "Họ không những muốn nuốt dự án, còn muốn giết người diệt khẩu?"

Nói tới đây, cô giật mình, Tả Thời...

Cô gấp gáp hỏi: "Rốt cuộc ai muốn giết anh?"

Ngón tay Lục Đông Thâm vuốt nhẹ mép cốc rượu, nhìn cô không chớp mắt: "Lục Chấn Danh."

Tưởng Ly giật mình, sửng sốt: "Chú... Chú hai của anh?"

Lục Đông Thâm nặng nề gật đầu.

Sau khi thoát chết anh quay trở lại Lục Môn, ngoài mặt thì tích cực hợp tác thực hiện việc giấu nhẹm mọi sự việc, vĩnh viễn đóng cửa dự án, bên trong lại âm thầm cử người điều tra việc này. Lục Môn có nhiều tai mắt, điều tra phải rất thận trọng, cực kỳ thận trọng, hơn nữa anh cũng đã chuẩn bị cho một cuộc chiến dài lâu.

Đám lính đánh thuê đó tuy khí thế hùng hổ nhưng cách thức đoạt mạng của anh lúc đó lại cực kỳ thông minh, luôn tạo ra những vụ tai nạn giả ngoài ý muốn, tới cuối cùng mới để lộ sơ hở. Thế nên, lời giải thích của anh dành cho Lục Môn cũng dễ dàng, chỉ nói đi tới một khu vực nguy hiểm, gặp chút tai nạn, mọi việc khác anh không nói nhiều.

Lục Đông Thâm chìm nổi trong biển thương trường nhiều năm, cũng trải qua nhiều chuyện tại Lục Môn, trước nay luôn rất nhạy cảm với các tình huống nguy hiểm. Thế nên khi đó anh đã có lòng nghi ngờ kẻ đứng đằng sau chính là Lục Chấn Danh. Nhưng muốn khẳng định người là của Lục Chấn Danh thì phải lật lại những số liệu của phòng thí nghiệm.

Lục Chấn Danh rất khôn ngoan, chưa bao giờ có chứng cứ trong việc liên lạc với nhân viên phòng thí nghiệm.

"Đến nay vẫn chưa tìm được Abel, sống không thấy người, chết không thấy xác." Lục Đông Thâm nói: "Về sau, anh bắt đầu sai người điều tra tất cả những người có liên quan đến Abel, cho dù là những người có quan hệ xa xôi cách mấy, nhưng cũng không có phát hiện gì. Cho đến khi..."

Ngữ khí của anh trầm xuống.

Tưởng Ly hít thở có phần khó khăn: "Cho đến khi, tôi nhắc với anh về công thức đó, và nhắc với anh về Tả Thời."

"Phải."

Sự xuất hiện của Tưởng Ly mở ra một thế giới khác cho Lục Đông Thâm. Còn công thức và Tả Thời mà cô nhắc đến khiến Lục Đông Thâm ý thức được phương hướng điều tra của mình có vấn đề. Lục Môn có nhà tạo hương, nhưng anh chưa bao giờ nối kết những chuyện này lại với nhau.

Những người xung quanh Abel mà anh điều tra chẳng qua chỉ cùng ngành cùng giới với ông ta, vậy có khi nào vẫn còn những người với những ngành nghề đan xen? Hơn nữa, càng lúc anh càng cảm thấy, công thức mà Tưởng Ly nói chính là công thức khi trước Abel mạo hiểm nghiên cứu.

Có đường dây về Tả Thời thì mọi chuyện trở nên dễ dàng hơn.

Quả nhiên có liên quan tới Abel. Tả Thời được coi là học trò của ông ta, chưa từng công khai ra bên ngoài.

Thế nên, theo trình tự thì Tả Thời cầm được công thức đã tới tìm Abel, đồng thời không biết đã dùng cách thức gì để thuyết phục ông ta, khiến Abel nổi lên lòng tham và mạo hiểm.

Khi Lục Đông Thâm nói những việc này, trái tim của Tưởng Ly cứ như lơ lửng nơi cổ họng.

Trong mắt cô có sự căng thẳng, có sự bất an, những cảm xúc này đều được Lục Đông Thâm nhìn thấu. Anh lẳng lặng nói: "Em đang sợ điều gì?"

Tưởng Ly bất thình lình bị anh hỏi như vậy có phần bối rối.

Lục Đông Thâm nhìn cô chằm chằm: "Trước giờ em vẫn lo lắng Tả Thời có quan hệ với người nào khác trong Lục Môn, đúng không?"

~Hết chương 423~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 424: Thiếu Một Nhân Vật Mấu Chốt

Tưởng Ly không biết nên đáp lại câu này như thế nào, nhưng thực tế là trong lòng cô hiểu rất rõ, cô đích thực sợ hãi.

Cô rất sợ Tả Thời có dính líu tới bất kỳ một người nào trong Lục Môn, dù là Lục Đông Thâm hay bất kỳ ai khác.

Trong suy nghĩ của cô, Tả Thời là người cuồng nghiên cứu, vì một công thức có thể lên trời xuống đất. Đây là sự si mê của anh ấy dành cho công việc, dành cho sự chuyên nghiệp, tuy rằng có những lúc cực kỳ cố chấp, nhưng chí ít thì suy nghĩ đơn thuần.

Nhưng một khi có liên quan đến Lục Môn thì tính chất sẽ thay đổi.

Tưởng Ly đang hoảng sợ.

Trái tim của cô từ lúc gặp Quý Phi ở Mỹ đến nay chưa khi nào bình tĩnh trở lại được.

Cô sợ nhất chính là bạn chỉ lầm tưởng rằng mình rất hiểu những người mình đã quá thân thuộc.

Thấy cô không nói, Lục Đông Thâm bỗng nhiên bật cười, vươn tay ra bấu má cô, nửa đùa nửa thật: "Có lúc, anh thật sự rất ghen tỵ với Tả Thời đấy."

Tưởng Ly giật mình, phản ứng lại hất tay anh ra: "Đồ thần kinh."

Lục Đông Thâm cũng không giận, từ đầu tới cuối vẫn tủm tỉm cười.

Nụ cười của anh khiến trái tim khó khăn lắm mới không đập dữ dội của cô lại bắt đầu náo loạn. Cô hắng giọng: "Nói tiếp đi chứ."

Lục Đông Thâm không chọc cô nữa, trở về chuyện chính.

Anh với lấy bánh trong đĩa, bày ba miếng lên bàn rồi nói: "Tả Thời, Abel, chú hai anh..." Rồi anh tiện tay ngắt một cánh hoa trong lọ đặt ở giữa ba miếng bánh: "Nếu ba người này quây xung quanh công thức để giở trò thì không thành lập. Em thông minh như vậy, nên nghĩ ra trong chuyện này thiếu đi một nhân vật mấu chốt."

Tưởng Ly sững người.

Bỗng nhiên cô nhớ tới những lời Quý Phi từng nói với mình, buột miệng: "Vệ Bạc Tôn!"

"Phải." Lục Đông Thâm không kinh ngạc với việc cô phản ứng nhanh như vậy. Trước nay anh luôn cho rằng cô là một cô gái cực kỳ thông minh, hơn nữa khoảng thời gian này cô đích thực cũng đã điều tra ra không ít chuyện. "Có Vệ Bạc Tôn rồi, những người này mới có thể thuận lợi ngồi chung với nhau."

Ngón tay bê rượu của Tưởng Ly hơi run rẩy, rất lâu sau cô vẫn không uống nổi lại đặt xuống.

"Anh hỏi em, trong lòng em Tả Thời là một người như thế nào?"

"Mẫu người của học hành và nghiên cứu, một lòng say mê nghiên cứu." Tưởng Ly thành thật nói.

Lục Đông Thâm tựa người ra phía sau: "Tuy rằng anh chưa từng gặp Tả Thời, nhưng phân tích thì cũng cảm thấy cậu ta không quen biết những người trong Lục Môn. Cậu ta chỉ muốn mượn sức mạnh của Abel để hoàn thành việc nghiên cứu công thức. Người thật sự có liên lạc với Lục Chấn Danh là Vệ Bạc Tôn."

Nói rồi, anh lại cầm một miếng bánh khô lên, đặt vào giữa ba miếng bánh kia.

"Quan hệ giữa ba người họ là Vệ Bạc Tôn nhìn công thức như hổ đói rình mồi. Sau khi có được công thức, Tả Thời vì không có phòng thí nghiệm phù hợp nên đã hợp tác với Abel. Khoảng thời gian này, Vệ Bạc Tôn coi như cũng là người giúp sức cho Tả Thời, mượn tay của Tả Thời để hoàn thiện công thức. Nhưng Tả Thời không hề biết, Vệ Bạc Tôn và Abel thật ra đã bị Lục Chấn Danh mua chuộc."

Tưởng Ly hỏi anh: "Vì sao anh lại nghi ngờ Vệ Bạc Tôn?"

"Động cơ của Vệ Bạc Tôn." Lục Đông Thâm nói: "Anh đã nghi ngờ anh ta từ lâu rồi. Thai Quốc Cường chết do trúng độc mùi hương trong một thời gian dài, liên quan tới vợ ông ta sao lại không liên quan đến Vệ Bạc Tôn? Thai Quốc Cường chết, Thai phu nhân vào tù, tập đoàn Trường Thịnh đã một dạo rơi vào phong ba bão táp. Bây giờ anh ta lại từ bỏ chức vụ ở Trường Thịnh để tự bảo vệ mình. Mục đích của Vệ Bạc Tôn rất đơn giản, không muốn giành đoạt quyền lợi, chỉ muốn khuấy cho Trường Thịnh hỗn loạn."

Trường Thịnh là một công ty đã lên sàn giao dịch, chỉ cần loạn lên đồng nghĩa với việc các công ty khác có cơ hội thôn tính. Vệ Bạc Tôn nhận trách nhiệm từ Lục Chấn Danh làm Trường Thịnh hỗn loạn, chẳng qua là muốn con trai mình giành được một khung trời riêng. Quả nhiên, Lục Khởi

Bạch đã nhân cơ hội này chiếm lấy cổ phần của Trường Thịnh, trở thành một trong số cổ đông.

Lục Chấn Danh là người của Lục Môn, dĩ nhiên sẽ mang tác phong làm việc của Lục Môn, Lục Đông Thâm hiểu quá rõ.

Làm việc xưa nay không để lại dấu vết, cho dù âm thầm dùng Vệ Bạc Tôn thì cũng khó tìm được chứng cứ xác thực.

"Vậy vì sao em lại nghi ngờ Vệ Bạc Tôn?" Lục Đông Thâm hỏi cô.

Tưởng Ly hít sâu, kể lại những việc ở Mỹ cho anh nghe. Lục Đông Thâm trầm tư giây lát rồi nói: "Suy đoán theo những gì Quý Phi nói thì Vệ Bạc Tôn đã quen biết Lục Chấn Danh từ rất lâu trước khi Tả Thời liên lạc với Abel rồi."

Tưởng Ly nghi hoặc.

Lục Đông Thâm chỉ nói ra hai chữ: "Nhà máy."

Tưởng Ly hơi ngẩn ra, ngay sau đó mới thoải mái hiểu ra.

Phải rồi, nhà máy, sao cô suýt quên mất vị trí của nhà máy?

Lục Chấn Danh phụ trách chọn địa điểm, sao lại vô duyên vô cớ chọn Quý Dương? Trùng hợp ư? Không, chắc chắn đã có người đề nghị với ông ta, người này chính là Vệ Bạc Tôn.

Vệ Bạc Tôn nhòm ngó công thức nhưng cũng biết công thức chưa hề hoàn thiện nên vẫn luôn chờ đợi thời cơ. Thời cơ anh ta chờ đợi chính là Tả Thời. Tả Thời là một cao thủ mùi hương, cũng là một kỳ tài trong việc cải tiến công thức và nghiên cứu chế tạo. Anh ta cần mượn sức mạnh của Tả Thời để đạt được mục đích chiếm lấy công thức mới.

Chiếm lấy rồi thì sao?

Anh ta lại cần có người tài trợ cho mình một lượng vốn lớn và nhân lực, vật lực. Người này chính là Lục Chấn Danh.

Nếu nói Vệ Bạc Tôn đã sớm khen ngợi hết lời công thức này với Lục Chấn Danh thì đối với Lục Chấn Danh, có một công thức với tương lai thương mại như vậy, ông ta dĩ nhiên không thể bỏ qua. Thế nên hai người họ đã tâm đầu ý hợp. Đây cũng là nguyên nhân sau khi Tả Thời hợp tác với Abel, Lục Chấn Danh cũng luôn nắm vững được tiến độ cải thiện công thức. Sau đó nhà máy xảy ra sự cố, Abel mất tích, chắc chắn cũng liên quan tới Lục Chấn Danh.

Đầu óc Tưởng Ly xoay chuyển nhanh chóng, cô ngước mắt nhìn Lục Đông Thâm: "Thế nên, mục đích nhà máy được xây ở Quý Dương, anh cũng đã điều tra ra rồi?"

"Tịch Lĩnh." Lục Đông Thâm nói thẳng: "Thế nên, anh phân tích là, công thức do Vệ Bạc Tôn giành được trước, hơn nữa nhất định nó không đầy đủ. Vì vậy, anh ta mới lợi dụng Tả Thời để cải thiện công thức. Nhưng Lục Chấn Danh chắc chắn không biết đến sự tồn tại của Tả Thời, bằng không đã hợp tác thẳng với Tả Thời rồi. Tóm lại, Vệ Bạc Tôn đã thuyết phục được Lục Chấn Danh đặt nhà máy ở Quý Dương, nhất định là để tiện cho việc lấy nguồn nguyên liệu địa phương dùng cho cải thiện công thức, thậm chỉ có thể lấy ở cùng một chỗ. Anh cũng mới điều tra ra ở lần sang Mỹ vừa rồi, công thức tới từ một nơi tên là Tịch Lĩnh, nằm ở ranh giới giữa Vân Nam, Quý Châu và Quảng Tây."

Lời nói của Lục Đông Thâm vừa rõ ràng vừa chắc chắn, trong giây lát đã sắp xếp được chút nghi ngờ cuối cùng trong lòng Tưởng Ly.

Trên đỉnh Tịch Lĩnh, quên cả sống chết.

Phải, Tả Thời giành được công thức, nhưng lại luôn đi tìm đỉnh Tịch Lĩnh, có lẽ là muốn tìm nơi xuất phát của công thức. Nhưng, công thức trong tay anh ấy là ai đưa cho? Nhất định có người, thế nên người này chính là Vệ Bạc Tôn.

Vệ Bạc Tôn từng tới Tịch Lĩnh sao?

Chưa thể biết được.

Có lẽ anh ta chỉ trùng hợp có duyên, hoặc có lẽ anh ta giành được từ tay một ai khác. Tóm lại, anh ta đưa cho Tả Thời rồi lại lợi dụng Tả Thời, thậm chí giấu giếm mọi thứ trước mặt Quý Phi.

Nhà máy xảy ra chuyện, có lẽ là sau khi công thức được đưa vào sản xuất dây chuyền đã nảy sinh vấn đề, nếu không đã chẳng xảy ra án mạng. Đây có lẽ chính là kết quả mà Vệ Bạc Tôn gấp gáp muốn thấy, vì Quý Phi có đề cập, lúc thí nghiệm lâm sàng đã có người xảy ra vấn đề.

Tưởng Ly nghĩ tới đây, nhìn tay trái của Lục Đông Thâm. Bây giờ điều nghi hoặc duy nhất nằm trên người anh chăng.

Lục Đông Thâm thấy cô cứ nhìn chằm chằm tay mình, cũng biết cô đã nghĩ tới điều gì. Anh cười, không giấu giếm: "Không sai, khi nhà máy xảy ra chuyện, anh đang ở trong nhà máy. Trước kia không hiểu rõ, bây giờ có thể chắc chắn, cơ thể anh nhất định đã chịu ảnh hưởng của mùi hương khi đó. Trước mắt, bàn tay trái và cánh tay trái của anh đều không còn cảm giác đau đớn."

~Hết chương 424~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 425: Em Thật Sự Không Nhớ Anh Sao?

Tưởng Ly chỉ cảm thấy trái tim đau như dao cắt.

Từ lần đầu tiên phát hiện vấn đề tay trái của anh đến khi nghe chính anh thừa nhận, khoảng thời gian này cô liên tục quan sát, liên tục thăm dò, cũng chắc khoảng tám, chín phần anh đã không còn cảm giác đau đớn. Nhưng suy đoán vẫn chỉ là suy đoán, trong thâm tâm cô vẫn nghĩ biết đâu mình phán đoán sai lầm.

"Là... một chút cảm giác cũng không còn nữa sao?" Tưởng Ly kéo lấy tay trái của anh, lòng bất an.

Lục Đông Thâm mím môi cười khẽ, trở ngược lại nắm chặt lấy tay cô. Cô muốn rút về nhưng anh cầm rất chắc, hỏi cô: "Em thương anh à?"

Tưởng Ly không rút tay lại được, cũng đành thôi: "Tôi chỉ muốn biết công thức sau khi được Tả Thời cải thiện khi tác động lên cơ thể con người còn có tác dụng phụ nào không."

Lục Đông Thâm thấy cô cứng miệng cũng không ép buộc, nhưng cũng chẳng buông tay, ngược lại còn tỉ mẩn đùa nghịch tay cô.

Tay anh lớn, tay cô nhỏ, rơi vào lòng bàn tay để anh nghịch là vô cùng vừa vặn. Cộng thêm việc đêm xuống thời tiết nóng dần, tay cô vẫn mát mẻ mềm mại, nắm vào giống như được nắm một viên ngọc đẹp. Lúc bình thường, Lục Đông Thâm thích nhất là được nắm tay cô như vậy.

"Có cảm giác, nhưng không thấy đau đớn." Lục Đông Thâm nhấn mạnh: "Chỉ là không thấy đau đớn thôi."

"Còn chỗ nào khác cảm thấy bất thường không?"

"Không còn." Lục Đông Thâm cười: "Không còn cảm giác đau hình như cũng rất tốt, cũng chẳng ảnh hưởng đến những việc khác, còn có thể giảm bớt đau khổ sau khi bị thương."

Tưởng Ly khẽ thở dài: "Đây chính là điểm khiến tôi và Tả Thời bất đồng quan điểm. Mất đi cảm giác đau tốt thật sao? Lúc trước tôi cho rằng, Phong thống tán nếu có thể thay thế thuốc mê là tốt nhất, vì thuốc mê dùng nhiều có ảnh hưởng đến sức khỏe, nhưng Phong thống tán thì không. Có điều, nếu một người vĩnh viễn mất đi cảm giác đau đớn thì sẽ tạo thành tổn thương cực lớn cho cả cơ thể và tâm lý."

Lục Đông Thâm hiểu ý của cô.

Tưởng Ly nhân lúc anh nơi lỏng tinh thần, lập tức rút tay về, khiến Lục Đông Thâm nhìn mà cứ cười mãi.

"Nhà máy xảy ra chuyện, anh bị người ta truy sát, khắp người toàn là vết thương, sau đó gặp được Trần Du..." Tưởng Ly tập trung toàn bộ tinh thần lên người anh, khẽ nhíu mày: "Nhưng mà không đúng."

Lục Đông Thâm nhìn cô, cười khẽ: "Sao lại không đúng?"

"Nhà cũ của Trần Du nằm bên phía Vân Nam, còn anh bị thương ở khu vực Quý Dương đúng không? Từ Quý Dương tới Vân Nam cũng mất cả đoạn đường. Chưa nói đến đường bằng, riêng núi sâu đã dãy này nối tiếp dãy kia rồi. Trần Du từng nói với tôi, anh bị thương khá nặng, sao anh vượt qua được?"

Lục Đông Thâm nhìn cô, nửa đùa nửa thật.

Đến nỗi Tưởng Ly cảm thấy rùng mình hoang mang, cảnh giác hỏi: "Anh... nhìn cái gì chứ?"

Mùi rượu tỏa lan trong không khí, gió đêm còn xen lẫn mùi hương hoa nhàn nhạt.

Tưởng Ly tuy uống được rượu nhưng sau khi ngấm chút men, gò má cũng hơi ửng hồng. Hình ảnh ấy của cô lọt vào mắt Lục Đông Thâm càng trở nên tuyệt đẹp. Anh biết cô suy nghĩ chu toàn, chuyện này dù có vòng vo kiểu gì cũng không thoát được. Trừ phi anh là siêu nhân, có thể trèo đèo lội suối trong lúc đang hấp hối tưởng chết.

Thế nên, cô chắc chắn nghi ngờ.

"Trước đó anh từng được một cô gái cứu mạng, về sau mới gặp Trần Du." Lục Đông Thâm cười nói: "Nếu không gặp được cô gái đó, anh nghĩ anh không còn mạng để rời khỏi Quý Châu."

Lại là một cô gái.

Tưởng Ly bĩu môi: "Anh Lục, duyên số của anh với phụ nữ không ít đâu nhỉ. Chọc ghẹo một Trần Du còn chưa đủ, thì ra trước đó còn có một người khác? Sao cô gái đó không lôi anh về làm áp trại phu nhân luôn đi."

Lục Đông Thâm cố nhịn cười: "Cô gái đó khi ấy vội vã gấp gáp, chắc là có chuyện gấp phải làm. Nhưng khi đó tình cảnh cô ấy cứu anh, anh vẫn còn nhớ rõ. Cô gái đó cực kỳ xinh đẹp, người rất thơm, khiến người rung động."

Tưởng Ly nghe xong câu này, lòng như sôi sục cuộn trào, sóng gió trào lên cổ họng, rồi trở thành nước chua loét, khiến cô sặc sụa tưởng sắp ngạt

thở. Cô khó chịu và oán trách trong lòng, đến nỗi khi lên tiếng lần nữa có phần quá đáng.

"Đã khiến anh rung động rồi sau này sao anh không đi tìm người ta? Với thân phận cậu chủ lớn nhà họ Lục như anh, muốn tìm một cô gái đã từng cứu anh, khiến anh rung động khó lắm sao?"

Lục Đông Thâm cố tình nói: "Tìm một người đương nhiên không khó, muốn tìm ắt sẽ tìm được."

Tưởng Ly mím môi, bê bát rượu lên uống cạn.

"Con người anh không tin vào duyên phận, nhưng gặp được cô gái đó rồi anh đã tin." Lục Đông Thâm nhìn cô chằm chằm: "Thế nên, khi gặp lại cô gái đó, anh không định buông tay nữa."

Ức hiếp người quá đáng.

Cơn giận của Tưởng Ly bùng lên lồng ngực, cô đứng dậy, lạnh lùng nói: "Vậy anh còn ngồi đây làm gì? Còn không mau đi tìm cô gái của anh?"

Trước khi cô đi, Lục Đông Thâm đã kịp kéo cánh tay cô. Ngay sau đó anh thu tay lại, Tưởng Ly loạng choạng ngã ngồi xuống chân anh, anh tiện đà ôm chặt cô vào lòng.

Tưởng Ly hoàn toàn giận dữ, thế này là sao?

Bên này thì tán tỉnh ve vãn cô, bên kia lòng lại nhớ tới người con gái khác?

Xem ra hơn một năm nay, anh cũng chẳng thật lòng với cô.

Tâm tư của người đàn ông này sao có thể giấu kỹ như vậy chứ?

Càng nghĩ càng bừng bừng, càng nghĩ càng ấm ức, cô giơ tay đẩy anh: "Thả tôi ra, đừng có động vào tôi!"

Tưởng Ly càng tức thì Lục Đông Thâm càng vui, cũng càng ôm chặt cô không buông tay, cố tình kích động cô: "Không để anh động vào anh vẫn động. Hơn nữa một qua số lần anh động vào em còn ít sao? Bây giờ lại bảo anh buông tay có muộn quá không?"

"Lục Đông Thâm, anh khốn kiếp!"

"Em không yêu tên khốn kiếp này sao?" Lục Đông Thâm một tay giữ cả hai cổ tay cô, bẻ quặt ra sau lưng, ép cả người cô dựa sát vào lồng ngực anh, tay kia vuốt ve gò má cô: "Em không yêu anh sao lại ghen tuông chứ?"

"Tôi... Tôi không hề!"

"Em không hề?" Lục Đông Thâm dán sát khuôn mặt tuấn tú về phía cô: "Vậy sao em phải kích động như thế?"

Tưởng Ly bị anh dồn ép, cúi đầu cắn một cái lên bả vai dày của anh. Lục Đông Thâm làm sao ngờ được nha đầu này vẫn còn giữ trò ấy. Anh đau đớn, buông tay, cô nhân cơ hội ấy trốn thoát.

Nhưng cô chưa kịp rời khỏi chân anh, anh đã ôm chặt lấy cô từ phía sau. Cô lại ngồi trở về, lần này là sống lưng tựa vào ngực anh.

Ngồi còn vững chãi hơn cả khi này.

Cùng với đó là một cảm giác khác thường.

Cơ thể Tưởng Ly cứng đờ lại.

Lục Đông Thâm áp sát từ phía sau, tựa cằm lên vai cô, khẽ cười: "Tuyệt đối đừng động đậy lung tung. Đối với em, anh chưa bao giờ giỏi kiểm soát, em biết đấy."

Tưởng Ly nuốt nước bọt, cảm giác có một ngọn lửa đang chực bùng lên.

Thấy cô đã ngoan ngoãn hơn, Lục Đông Thâm rất hài lòng. Anh hơi nghiêng cằm, áp nhẹ môi lên má cô: "Bé con, em thật sự không nhớ anh à?"

Một câu hỏi làm Tưởng Ly sững người.

Rất lâu sau cô mới quay đầu nhìn anh: "Nhớ anh?"

Bờ môi người đẹp ngay bên cạnh, chẳng có lý do gì để ngồi yên. Thế là Lục Đông Thâm liền hôn cô. Một cô gái nghe thấy anh nhắc đến người con gái khác là sốt sắng khiến anh ngứa ngáy trái tim. Anh biết cô vẫn quan tâm đến anh, rất quan tâm đến anh, điều này khiến anh sung sướng.

Tưởng Ly trong lòng còn khúc mắc, chắc chắn không thể để anh được như ý. Lần này cô đẩy triệt để, không cho phép anh chiếm hời quá nhiều. Cô đứng dậy gào lên với anh: "Lục Đông Thâm, anh còn tiếp tục như vậy, tôi sẽ thu lại Giang hồ lệnh!"

Lục Đông Thâm ôm cũng ôm rồi, hôn cũng hôn rồi, nghĩ xem tiếp theo phải làm sao để thu hết cái cánh nhỏ của cô về bên cạnh mình, tâm trạng rất vui vẻ. Anh bèn có lòng tốt nhắc nhở cô.

"Ba năm trước anh bị trọng thương, không dám đi đường bằng, mà men theo đường núi ra khỏi Quý Châu, về sau vì vết thương quá nặng mà ngất xỉu. Lúc đó anh nhớ trong một khu rừng, cô gái đó đã xuất hiện, cô ấy cho

anh ăn thứ gì anh không rõ. Anh chỉ nhớ cô ấy nói: Có thể sống được hay không phải xem số kiếp của anh."

Nói tới đây, anh khẽ thở dài nhìn cô: "Bé con, lẽ nào em thật sự không nhớ ra sao?"

~Hết chương 425~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 426: Anh Phải Sống

Giống như có một tia sáng lóe ra từ phía hoàng hôn.

Tưởng Ly ngồi sững sờ dưới đất rất lâu. Từng khung cảnh quá khứ vùn vụt lướt qua như vó ngựa. Tất cả những kỷ niệm vụn vặt, lác đác, vui vẻ hay bi thương đều như dính chặt vào nhau, chồng khớp lên nhau.

Chuyện của năm đó lướt qua vội vã, thứ có thể khiến cô ghi nhớ toàn là đau khổ.

Tả Thời ra đi, bố mẹ nuôi bất ngờ chết vì tai nạn, cô bị người ta đẩy vào bệnh viện tâm thần...

Những gì ghi lại được trong ký ức của cô đều chỉ có những chuyện này, lẽ nào còn điều gì cô bỏ sót?

Ra khỏi Quý Châu, vào một khu rừng, cô gái vội vã rời đi, và cả câu nói đó...

Tưởng Ly nhìn Lục Đông Thâm chằm chằm, mặt khó tin, rất lâu sau mới hỏi: "Là tôi cứu anh sao? Người sắp chết trong khu rừng năm đó chính là anh?"

Đây chính là một trong số những nguyên nhân anh không muốn lôi chuyện này ra nói.

Cuộc gặp gỡ duyên phận, một người cứu một người, nhiều năm sau tái ngộ, nhìn kiểu gì cũng giống như ông trời sắp xếp. Duyên phận kỳ diệu vô cùng, có ai không muốn lập tức mang ra khoe khoang?

Lục Đông Thâm cũng muốn.

Bẩm sinh anh là một người kiêu ngạo, cũng có chút tự tin cảm thấy mình là người rất có thể để lại ấn tượng cho đối phương, dù đang trong lúc thương tích nặng nề.

Nhưng, cô đã ngang nhiên bẻ gãy chút tự tin ấy của anh.

Trước kia từng bóng gió nhắc tới, nhưng cô chẳng có một chút ấn tượng nào.

Lúc này đây, nhìn nét mặt khó tin của cô, Lục Đông Thâm bị đả kích nặng nề, anh không có chút giá trị tồn tại trong lòng cô đến thế sao?

Anh bực bội "ừm" một tiếng.

Đến lúc này, Tưởng Ly không nỡ bỏ đi nữa. Cô ngồi phịch xuống, nhìn anh như nhìn một lục địa mới vừa phát hiện. Lục Đông Thâm ngược lại bị cô nhìn đến ngượng ngập, hắng giọng nói: "Nếu em không nhớ lại được thì không cần cố gắng quá. Dù sao thì chuyện là như vậy, tình huống nó là như vậy."

Quá đau lòng.

Cũng may, Tưởng Ly không tổn thương anh tới tận cùng, cô cứu vớt chút tự tin của anh. Cô nói: "Không không không, cố gắng nhớ thì vẫn có thể nhớ ra. Thì ra là anh à, tôi loáng thoáng nhớ là có chuyện như vậy, nhưng thời gian và sự việc thì không khớp."

Cô từng cứu rất nhiều người, có không ít người là tiện tay giúp đỡ, chắc chắn không thể nhớ rõ từng lần một.

Đây là lý do đầu tiên.

Không nhớ được lần của Lục Đông Thâm là vì khi đó cô còn lo đến tình hình của bố mẹ nuôi, những chuyện khác đều trở nên mờ nhạt.

Anh nhắc đến núi rừng là cô có ấn tượng.

Đó là khu rừng hướng về phía ngọn núi trồng cây thuốc. Năm đó cô đi hái nguyên liệu trên ngọn núi thuốc đó, ở nguyên hơn một tháng trời, cho tới khi cô nhận được tin bố mẹ nuôi xảy ra chuyện. Khu rừng là đường bắt buộc phải đi qua khi muốn xuống núi, ra khỏi rừng là bước vào địa phận Quý Châu, bố mẹ nuôi của cô gặp tai nạn ở đó.

Lục Đông Thâm nghe cô nói như vậy, nhất thời không biết nên tiếp lời ra sao.

"Vậy tôi chính là ân nhân cứu mạng của anh rồi." Tưởng Ly tỉnh ra: "Tôi nhớ loáng thoáng lúc đó anh gần như không thở được, thương tích rất nặng, khắp người toàn là máu. Lục Đông Thâm, nói cách khác, nếu lúc đó không có tôi thì anh đã chết rồi. Đây mới đích thực là ơn cứu mạng, còn chân thực hơn lần trên núi Kỳ Thần."

Cũng may lúc đó cô từ trên núi thuốc đi xuống, trong gùi trúc có không ít nguyên liệu, cộng thêm mấy viên thuốc cô luôn mang sẵn bên mình, đề phòng vạn nhất trong mỗi lần đi xa.

"Đúng vậy." Lục Đông Thâm không hề phản bác.

Tưởng Ly ngẫm nghĩ, thế này thì cuối cùng cũng có thể tổng kết hành tung của anh năm đó rồi. "Thế nên, lúc đó anh gặp tôi trước, sau đó đi một

mạch qua núi vào Vân Nam, khoảng thời gian này anh gặp sói dữ, thoát khỏi chúng mới tới nhà họ Trần."

"Không sai."

Tưởng Ly chỉ cảm thấy sống lưng mình mát lạnh. Cô nhìn Lục Đông Thâm, cảm thán sức khỏe mạnh mẽ của anh. Cô đang từ từ nhớ lại mọi chuyện trong rừng. Lúc ấy khi đối mặt với một Lục Đông Thâm gần như hấp hối, thật ra cô không dám chắc chắn, cho anh dùng thuốc chẳng qua là cứu được tới đâu thì cứu.

Lục Đông Thâm chậm rãi rót rượu: "Ông trời đã an bài cho em cứu anh, bằng không cho dù anh giữ được mạng ra khỏi rừng cũng sẽ bị sói ăn thịt."

"Anh đã đối phó với đàn sói bằng cách nào?" Tưởng Ly thật ra rất tò mò, trước kia hỏi nhưng anh không nói.

Lục Đông Thâm uống rượu rồi đặt bát xuống, nhìn rượu chăm chú, chìm vào hồi ức.

Năm đó anh gặp nguy hiểm ở nhà máy, bên cạnh không có vệ sỹ. Đám lính đánh thuê ngụy trang thành người dân bản địa khiến anh không kịp phòng bị. Mang theo cơ thể đầy thương tích, anh men theo đường rừng tháo chạy. Khi ấy anh nghĩ giữ được mạng là quan trọng nhất, mặc kệ đi tới đâu?

Trong khu rừng là lần anh đứng gần thần Chết nhất, gần tới mức anh đã nhìn thấy cả cánh cửa địa ngục, ngửi thấy mùi của cái chết.

Nhưng thứ anh ngửi thấy còn có mùi hương.

Tới từ núi rừng, tới từ cơ thể cô. Cô xua tan bóng tối, mang theo ánh sáng bước tới, kéo anh ra khỏi địa ngục.

Sau khi cô đi, anh đã nằm trong rừng tròn hai ngày, chỉ rựa vào những giọt sương đọng trên những chạc cây để giữ mạng sống. Đến ngày thứ ba, hồi phục lại một chút thể lực, anh bắt đầu nghĩ tới việc làm sao để sống sót trong khu rừng hoang dã này.

Anh rất yếu, không thể săn bắn làm thức ăn, chỉ có thể lấy đá châm lửa, hun cỏ xua đuổi ong để lấy mật. Đồ ngọt là loại thức ăn tuyệt vời có thể nhanh chóng giúp anh khôi phục thể lực.

Cứ như vậy, anh loạng choạng đi thẳng, không biết đã đi bao lâu, chỉ tiến lên theo đúng phương hướng bản đồ mà mình từng nhìn thấy.

Cho tới khi, anh gặp đàn sói.

Không thể coi là đàn, nhưng phải đến năm con.

"Thuốc của em giúp anh cầm máu, cộng thêm việc dọc đường anh nghĩ cách tìm thức ăn no bụng, khôi phục được không ít sức lực. Nhưng trong tình huống đối mặt với năm con sói, nếu chơi rắn anh tuyệt đối không phải đối thủ của chúng, chỉ có thể bắt con yếu nhất rồi tiếp tục tấn công các con khác." Ánh mắt Lục Đông Thâm hơi tối đi.

"Trong năm con sói, yếu nhất là một con sói mẹ đang mang thai. Anh thừa cơ giết nó, ăn thịt giữ lại máu. Mùi máu của soi có thể che lấp mùi cơ thể, khiến đàn sói đánh mất sự cảnh giác. Cứ như vậy, anh lấy sói làm mồi trừ khử năm con. Cuối cùng, nhờ vào thịt sói, anh mới đi tới được Vân Nam."

Quá trình quá tàn nhẫn.

Sói mẹ mang thai...

Phàm là sói mẹ đều có lòng bảo vệ con mình, yếu tới mức bị Lục Đông Thâm giết, chắc là sói con sắp sinh rồi.

Lục Đông Thâm nhìn thấy một chút phức tạp xuất hiện trong ánh mắt cô, bèn hạ thấp giọng: "Bé con, anh cần phải sống. Chỉ khi còn sống mới còn hy vọng, dù dùng cách thức gì."

"Tôi hiểu." Tưởng Ly dứt khoát, thẳng thắn.

Cô biết sống chết khó khăn, bất chấp thủ đoạn để sống chính là bản năng của sinh mạng.

Nhưng đổi lại là một người bình thường, sao có được nghị lực tìm đường sống cho mình đến vậy? Thật sự muốn bất chấp thủ đoạn thì cũng phải có trí tuệ và sự quyết đoán. Tưởng Ly nhìn Lục Đông Thâm ở trước mặt. Sự tàn nhẫn và dã tính của anh đều ẩn đằng sau sự văn minh, nho nhã. Có thể sống sót trong tình thế ác liệt ấy, cô quả thực phải cảm thán ý chí chiến đấu và giới hạn của anh.

Giữa hai người có một khoảng im lặng ngắn ngủi.

Duy chỉ có mùi rượu vẫn mặc sức lan tỏa cùng mùi hoa.

Lục Đông Thâm lại cầm bát lên uống thêm một ngụm.

Bầu không khí trong đêm rất thoáng mát nhưng trái tim anh ít nhiều lại bí bách. Chuyện giết sói mẹ lấy sói con này anh không muốn nói, nhất là với cô, cho dù khi đó là vì anh muốn sống sót. Bây giờ nhắc lại, anh cũng sợ cô sẽ ghét bỏ.

Ăn sói chẳng phải chuyện tốt đẹp gì, cho dù khi đó ở trên núi anh chán ghét việc phải nướng thịt sói thì chung quy vẫn không thoát được mùi máu tanh bắn ra qua từng nhát dao giết sói. Đó là con dao anh đoạt được của

đám lính đánh thuê, một dao đâm thương đối phương, còn lại đều đâm cả vào đàn sói.

~Hết chương 426~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 427: Hai Chúng Ta Nên Ở Bên Nhau

Trong những ngày tháng đó, vì muốn được sống, anh đã dốc hết sức mình vật lộn, tàn sát với người, với động vật, với tự nhiên. Mỗi một cuộc tàn sát đều thấy máu, mỗi một trận chiến đều một sống một còn. Đối mặt với đồng loại muốn lấy mạng mình, anh vì sinh tồn mà chiến đấu; đối mặt với tự nhiên muốn lấy mạng mình, anh chiến đấu để bảo vệ quyền lợi cho loài đứng đầu trong chuỗi thức ăn.

Anh không muốn quay đầu.

"Bố mẹ nuôi của tôi cũng qua đời vào ngày đó." Tưởng Ly nói.

Ngón tay đặt lên bát rượu của Lục Đông Thâm hơi khựng lại, nhưng cũng chỉ là một phản ứng ngắn ngủi như thế, Tưởng Ly không nhìn thấy. Lát sau, Lục Đông Thâm lên tiếng: "Trước kia em từng kể, là tai nạn giao thông."

Tưởng Ly gật đầu: "Năm đó, bố nuôi của tôi tới Quý Châu tham gia hội nghị giao lưu. Sau khi hội nghị kết thúc, ông dự định tự lái xe đưa mẹ tôi đi loanh quanh, lại biết tôi cũng đang ở trên ngọn núi gần đó hái nguyên liệu nên định hai người họ sẽ tới Vân Nam trước, đợi tôi đến gặp mặt. Đó là con đường bắt buộc phải qua nếu muốn đến Vân Nam, đường núi gập ghềnh khó đi, vòng quanh các ngọn núi lớn, và cứ thế... tai nạn đã xảy ra."

Khi cô nhận được thông báo, vội tới hiện trường, xe cứu hộ đã kéo bố mẹ đi rồi. Chiếc ô tô vẫn nằm đó, lật nghiêng bên lề đường, ngay bên dưới

đó là vách núi dựng đứng, đầu xe và thân xe đã đâm sập quá nửa, ghế lái và ghế phụ đều có máu, cả vũng máu nhức mắt, nhất là ghế lái.

Trên đường tới bệnh viện, cảnh sát nói với cô người ngồi vị trí ghế lái bị hủy hoại rất nặng. Để cứu người họ buộc phải tháo dỡ, nhưng mong cô vẫn phải chuẩn bị sẵn sàng tâm lý.

Cô đã chuẩn bị tâm lý, cho dù là thương đến tàn phế, sống được là tốt rồi.

Nhưng sau khi tới bệnh viện, chờ đợi cô chỉ là hai thi thể.

Cô thậm chí còn không kịp tới gặp họ lần cuối cùng.

Lục Đông Thâm trầm mặc nhìn cô.

"Lục Đông Thâm, anh bảo ngày đó có phải là ông trời sắp đặt không? Tôi đã cứu mạng anh, còn ông trời lại tước đi mạng sống của họ?" Tưởng Ly không khóc, nhưng trong ánh mắt có một nỗi đau đang được kìm nén.

Lục Đông Thâm nhìn cô không nói gì, ánh mắt xót xa.

Nhưng Tưởng Ly lắc đầu ngay: "Không phải... không liên quan gì tới anh. Có lúc tôi đã nghĩ, nếu lúc đó tôi không đi thu thập nguyên liệu, phải chăng bố mẹ cũng sẽ không định tới Vân Nam?"

Trái tim Lục Đông Thâm đau thắt lại: "Không phải lỗi của em, một tai họa bỗng dưng bay tới em chẳng thể kiểm soát được."

Không phải lỗi của cô.

Từ đầu tới cuối cô vẫn luôn là người vô tội nhất.

Kẻ có tội là bố nuôi của cô, Hạ Vận Thành.

Hạ Vận Thành là một cán bộ được bố của Nhiêu Tôn, Nhiêu Cẩn Hoài, đích thân bồi dưỡng, có thể nói là cả đời thanh liêm, chẳng thể ngờ cuối cùng lại làm một chuyện hồ đồ. Khu đất nhà máy Quý Dương thật ra bị cấm sử dụng, không cho phép xây nhà máy cũng không cho phép dùng vào mục đích thương mại.

Lục Chấn Danh một lòng muốn giành lấy khu đất đó, sau một hồi tìm kiếm đủ các quan hệ, cuối cùng đã liên lạc tới Hạ Vận Thành. Cứ như vậy, ông ta thông được quan hệ từ Bắc Kinh tới Quý Châu, ngang nhiên thay đổi mục đích sử dụng mảnh đất để xây dựng nhà máy.

Đây là sự thật Lục Đông Thâm âm thầm điều tra được.

Anh nhìn Tưởng Ly, lòng dấy lên một nỗi đau đớn, chua xót. Cô là một cô gái thông minh lanh lợi, nhưng làm sao có thể nghĩ ra thật ra năm xưa bố nuôi của mình không hề tới tham gia hội nghị giao lưu chứ? Nhà máy xảy ra chuyện, Hạ Vận Thành sợ liên đới tới bản thân, đã tìm một cái cớ nghe đàng hoàng để tới Quý Châu kiểm tra tình hình.

Khi ấy, Lục Đông Thâm điều tra được tới Hạ Vận Thành, muốn từ ông ta tìm được chứng cứ để định tội Lục Chấn Danh, nhưng trên đường đi tìm Hạ Vận Thành thì gặp phải đám lính đánh thuê.

Anh nghĩ Hạ Vận Thành có lẽ cũng ngửi thấy mùi khác lạ, nếu không sao lại đi gấp trong đêm rời khỏi Quý Châu?

Thế nên, cô nghĩ nhầm rồi.

Bố nuôi của cô không phải muốn tới Vân Nam nghỉ ngơi, ông ta chỉ muốn giữ mạng sống.

Cuối cùng mạng không giữ được, chết giữa nơi rừng núi mênh mông, chỉ thương cho vợ của Hạ Vận Thành.

Thế sự trêu ngươi.

Khi anh biết Hạ Vận Thành chính là bố nuôi của cô, anh đã tin chắc vào câu nói ấy.

Ở trong lòng cô, Hạ Vận Thành vẫn luôn là một ánh trăng sáng.

Anh không muốn tự tay hủy hoại chấp niệm trong cô. Thế nên, chuyện này anh vẫn chần chừ không muốn nói.

Bây giờ cô đã nhắc tới.

Anh nhìn cô như vậy, suy nghĩ duy nhất chính là thay cô bảo vệ ánh trăng sáng trong lòng cô. Là nghiệt do Hạ Vận Thành gây ra, cô nào có lỗi gì?

Hạ Vận Thành chết bất ngờ do tai nạn, mang theo mọi chứng cứ năm xưa.

Người đã chết rồi, việc anh có thể làm chính là tìm chứng cứ trên người còn sống.

Tưởng Ly không biết anh đang nghĩ gì trong lòng.

Cô nằm bò ra bàn một lát.

Lục Đông Thâm giơ tay xoa nhẹ đầu cô, khẽ thở dài: "Nha đầu ngốc..."

Tưởng Ly không né không tránh.

Dù trong lòng có oán trách anh bao nhiêu, thật ra lúc này cô vẫn khao khát được an ủi. Cô hy vọng có người đến nói với cô, mọi chuyện đều là ý trời, hy vọng có người ở bên cạnh cô, bầu bạn với cô.

Rất lâu sau, cô nghiêng đầu qua, nhìn Lục Đông Thâm: "Nếu anh cảm thấy thương hại tôi thì thôi đi, tôi không thích như vậy."

"Anh không thương hại em, anh chỉ cảm thấy..." Lục Đông Thâm cân nhắc những lời tiếp theo phải nói thế nào.

Tưởng Ly nhìn anh chăm chú.

Anh mỉm cười, cố tình tăng sức mạnh trên bàn tay: "Cảm thấy, anh và em chính là duyên phận ông trời sắp đặt, chúng ta nên ở bên nhau."

Tưởng Ly nghe xong bèn gạt phắt tay anh ra, ngồi thẳng dậy.

"Vậy nên, khoảng thời gian trước, chuyện phòng thí nghiệm bị nổ là có người làm, đúng không?" Cô bất thình lình chuyển chủ đề lên người anh, quay về chuyện chính.

Cô là ai?

Chưa nói đến những trải nghiệm sóng to gió lớn kiểu như Lục Đông Thâm, nhưng trong hơn hai mươi năm ngắn ngủi cũng đã nhận được bài học về việc "sống chết có số, phú quý tại trời". Không đau thương vì quá khứ, sống vì hiện tại mới thực tế.

Lục Đông Thâm thấy cô không nhắc đến chuyện của Hạ Vận Thành nữa, lòng cũng yên tâm hơn ít nhiều. Anh nhìn cô có vẻ hứng thú: "Nói thử lời phân tích của em xem."

"Cũng chẳng có phân tích gì, chỉ cảm thấy người với tính cách như anh tuyệt đối không phải loại ngồi yên chịu chết." Tưởng Ly nói trúng tim đen: "Chính tay anh đã làm nổ phòng thí nghiệm."

Lục Đông Thâm mím môi cười.

"Để tôi nói rõ mục đích của anh." Tưởng Ly đứng dậy, chắp tay sau lưng đi đi lại lại đằng sau anh: "Một phòng thí nghiệm vốn đầu tư không nhỏ, anh cũng chắc chắn không phải loại người tổn hại người một ngàn, tự thương mình tám trăm. Thế nên, thứ mà anh muốn có được phía sau chắc chắn lớn hơn nhiều lần so với những gì anh phải hy sinh. Một, trước khi phòng thí nghiệm nổ, anh đang rơi vào tình cảnh bị trăm miệng đả kích, cưỡi lên lưng hổ khó mà nhảy xuống, đây chính là một kế sách thoát thân hoàn hảo. Hai, tuy rằng tôi không biết rõ anh cụ thể đang giành giật dự án gì, nhưng dự án này chắc chắn phải dựa vào phòng thí nghiệm, làm nổ vừa hay hủy hoại được địa điểm, xây dựng chắc chắn cần thời gian. Ba, anh giả vờ bị thương nặng, né tránh không gặp, các cổ đông đứng về phía anh trong Hội đồng quản trị nhất định sẽ mượn cớ này để trì hoãn dự án. Bốn..."

Nói tới đây, cô vòng ra trước mặt Lục Đông Thâm, nhìn anh chằm chằm: "Anh muốn nhân cơ hội này để điều tra rõ ràng chuyện năm xưa, đồng thời anh đang nghi ngờ chuyện năm xưa chưa kết thúc."

Cô cho rằng, trong rất nhiều lý do ấy, điểm cuối cùng mới là điểm quan trọng nhất.

Lục Đông Thâm nhìn thẳng vào mắt cô, trong ánh mắt có tia sáng, tia sáng ấy gọi là tán thưởng. Anh không phủ nhận, mỉm cười hỏi cô: "Vậy em đoán xem, tiếp theo đây anh có kế hoạch gì?"

"Dĩ nhiên là muốn đấu một ván với đối phương, giành giật chiếc ghế quyền lực. Nhưng trước đó, anh sẽ tới Tịch Lĩnh một chuyến." Tưởng Ly dứt khoát: "Anh từng nói với Dương Viễn, anh nói có thể vấn đề của nhà máy nằm ở chính nhà máy. Nhà máy nằm ở Quý Dương, vậy tức là anh đã sớm điều tra rõ ràng nơi mà công thức xuất hiện rồi."

Cô ngừng lại, đặt tay lên bàn, hơi đổ người về phía anh: "Việc thí nghiệm lâm sàng Phong thống tán xảy ra vấn đề, Lục Chấn Danh và Vệ Bạc Tôn một người vì tiền, một kẻ vì danh chắc chắn sẽ không chịu buông tay, như vậy sẽ tiện cho anh tiếp tục thu thập chứng cứ, đây là thứ nhất; Thứ hai, so với Phong thống tán, anh càng muốn tìm ra công thức gốc hơn, nếu công thức gốc được khai thác và lợi dụng một cách hợp lý, vậy thì đây sẽ là quân bài mấu chốt giúp anh ngồi lên chiếc ghế quyền lực."

~Hết chương 427~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 428: Rượu Chẳng Làm Người Say, Tự Ta Say

Lục Đông Thâm càng nghe, nụ cười trên gương mặt càng thêm đậm.

Tưởng Ly cũng quyết tâm chơi với anh, chống hai cánh tay đỡ mặt: "Lục Đông Thâm, tôi nói không sai chứ?"

Lục Đông Thâm không trả lời, ngược lại từ tốn nói: "Vậy để anh đoán em nhé."

"Tôi? Tôi có gì mà phải đoán?"

Lục Đông Thâm cúi người rót rượu vào bát cho cô.

"Muốn nghe anh nói thì uống rượu."

Tưởng Ly nhìn bát rượu đầy ắp trước mặt, không nhúc nhích, ngước lên nhìn anh: "Anh muốn chuốc say tôi?"

"Em có thể bị chuốc say ư?" Lục Đông Thâm cười khẽ.

"Có thể bị chuốc say hay không tạm thời không nói, tôi muốn biết, tôi say rồi anh định làm gì?"

Lục Đông Thâm dựa vào đó, ánh trăng sáng vụn vặt soi rõ những suy nghĩ xấu xa dưới đáy mắt anh. Anh lại không hề giấu giếm những suy nghĩ đen tối ấy của mình, càng cười mê người hơn: "Say rồi, thì có thể làm nhiều việc lắm. Ví dụ hòa hợp gắn bó, ôn lại tình xưa."

Tưởng Ly không giận: "Lục Đông Thâm, anh đừng tốn công vô ích nữa, rượu ba ly không làm tôi say được đâu."

Lục Đông Thâm hơi đổ người về phía trước: "Lỡ như rượu chẳng làm người say là tự ta say thì sao?"

Trên người người đàn ông vẫn có mùi hương của anh và mùi rượu hòa trộn vào nhau, cùng xông vào hơi thở của cô, vốn dĩ đã mang theo một sự gợi cảm. Tưởng Ly dựa người ra sau, trốn tránh sự quyến rũ ấy, khẽ nói: "Tôi muốn biết anh đoán được gì."

Cô có lòng né tránh thì anh cũng không cưỡng ép, để mặc cô chuyển chủ đề.

"Bé con à." Lục Đông Thâm đọc cái tên thân mật: "Em đã triệt để oán trách anh, nhưng cũng đích thực đã giúp đỡ anh."

Tưởng Ly cầm miếng bánh trên bàn lên.

Chính là miếng bánh được Lục Đông Thâm ví với Vệ Bạc Tôn. Cô cầm trong tay, bóp nát "Vệ Bạc Tôn" từng chút một, rồi bỏ vào miệng, không nói năng gì.

"Trong buổi họp báo, hai nhát dao của em vừa xả được tức vừa thành công khiến mọi người biết em và anh lật mặt." Lục Đông Thâm cũng vươn tay ra, nhặt một miếng "thi thể" Vệ Bạc Tôn lên, nhẹ nhàng vày vò nát trong tay. Quá ngọt, anh không thích ăn.

"Em vào ở nhà họ Nhiêu, thực chất là muốn bảo đảm sự an toàn của mình. Những ngày tháng đó em đang nghĩ gì? Nghĩ cách làm sao để đối phó với anh, trả thù anh ư? Không phải, em đang nghĩ đầu đuôi của mọi chuyện. Cho tới khi em biết tin anh đang xây nhà máy ở Thương Lăng, em đã quyết tâm dứt khoát quay về Thương Lăng."

"Hoa Lực và Skyline hợp tác, Nhiêu Tôn và Dương Viễn đi theo, tất cả những chuyện này em đều nhìn thấy rõ và hiểu rõ. Em biết anh sẽ có động thái, đề phòng vạn nhất, tiếp theo đây, việc em nghĩ tới là làm sao để bảo vệ anh chủ toàn. Ngoài mặt, em chỉnh đốn mọi địa bàn của Đàm Diệu Minh, thực chất là chỉnh đốn các tâm phúc ở Thương Lăng. Mạo hiểm thu nhận Ấn Túc Bạch và người của anh ta là vì em không muốn Thương Lăng có lỗ hổng. Nhà máy tuyển người, em cử không ít người của mình vào, một là vì kế sinh nhai cho các anh em; hai là một khi bên này anh xảy ra chuyện, nhà máy cũng sẽ bị liên lụy, người của em có thể bảo vệ cho nơi đó không hỗn loạn. Tình hình trước mắt em đang lên kế hoạch đâu vào đấy. Đưa ra giang hồ lệnh, cả Thương Lăng này sẽ an toàn hơn bất kỳ nơi nào khác.

Tưởng Ly không nói gì, chỉ hừ một tiếng.

"Tiếp theo, em sẽ khẩn trương tới Tịch Lĩnh." Lục Đông Thâm nói dứt khoát.

Tưởng Ly ngước mắt nhìn anh, không phản bác nhưng cũng không lên tiếng.

"Bao nhiêu năm qua em luôn canh cánh trong lòng chuyện đối với Tả Thời, sau khi sang Mỹ gặp Quý Phi, chủ ý đã thay đổi sao? Có những chuyện chính là như vậy, nhìn thấy tận mắt mới tin là sự thực."

Tưởng Ly cười khẩy, quả nhiên là biết hết mọi tin tức. Chuyện gặp Quý Phi, cô tự cho rằng là chuyện cực kỳ cơ mật. Xem ra, khả năng mua chuộc người của anh không phải giỏi bình thường.

"Về lý mà nói, anh đang mặt dày ở lại chỗ em dưỡng bệnh, hành trình tới Tịch Lĩnh của em cũng phải dời lại mới đúng. Nhưng em đã nhìn thấy

thương tích của anh, biết tình trạng tay trái của anh, việc tới Tịch Lĩnh không thể chậm trễ nữa."

"Đừng tự cho là mình đúng." Tưởng Ly bất mãn.

Lục Đông Thâm bật cười, chỉ vào vết thương trên cánh tay. Nơi đó chỉ còn là một vết sẹo mờ trong có vài ngày.

"Cho dù là một người có khả năng lành da cực kỳ mạnh mẽ, thì cũng không thể lành nhanh đến vậy. Nhất là vết thương sau một lần suýt chết như anh, chắc em đã kiểm tra qua rồi phải không."

Cảm giác bị người ta nhìn thấu này thật tồi tệ.

Tưởng Ly hít sâu một hơi, đè nén cảm giác bí bách trong lồng ngực: "Tôi đang nghi ngờ việc vết thương của anh hồi phục quá nhanh có liên quan tới sự ảnh hưởng của Phong thống tán, thế nên tôi mới càng phải điều tra kỹ càng. So với anh, tôi để ý tới công thức hơn."

"Để ý tới công thức hơn?" Lục Đông Thâm chiều theo câu nói của cô: "Em cũng từng nói, con người mất đi cảm giác đau chẳng phải chuyện gì tốt đẹp. Tình trạng hiện tại của anh đương nhiên em không thể ngồi yên. Phong thống tán là công thức Tả Thời cải thiện, đã xảy ra vấn đề. Có thể cứu vãn tình hình hiện tại, chỉ có cách là tìm ra công thức gốc."

Tưởng Ly bặm chặt môi.

Nụ cười trong ánh mắt Lục Đông Thâm càng đậm hơn, anh học điệu bộ vừa rồi của cô: "Tưởng cô nương, anh nói không sai chứ?"

Tưởng Ly không biết nên nói gì. Lúc này có vẻ như nói gì cô vẫn là người chịu thiệt. Cuối cùng, cô thẳng thừng cầm bát rượu lên, vài hơi uống cạn.

Cảm giác cay xè lan tỏa trong cổ họng.

Xuống đến bụng như bùng lên ngọn lửa.

Nhưng ngọn lửa bừng bừng chẳng phải do men rượu, mà do sự khó chịu trong lòng cô, cuối cùng đã hóa thành biển lửa. Cô nghiến răng: "Lục Đông Thâm, bây giờ anh làm vậy thú vị lắm sao?"

"Không thú vị." Bất ngờ là Lục Đông Thâm lại nói như vậy.

Tưởng Ly nhìn anh chằm chằm.

Lục Đông Thâm cũng uống cạn rượu trong bát, đặt bát xuống và nói: "Em oán anh không sai, là tự anh nghĩ mình thông minh. Một cô gái như em vốn dĩ nên đứng cạnh sát vai cùng cánh đàn ông mới phải." Nói tới đây, anh cười cười, trong mắt có thêm nhiều sự thâm tình.

"Bé con, em làm nhiều chuyện như vậy chẳng phải là muốn chứng minh cho anh thấy sao? Bây giờ anh đã thấy rồi, cô gái mà anh yêu có đủ bản lĩnh so tài cao thấp với nam giới. Lục Môn hiểm ác, trên đời cũng chỉ có một cô gái như em mới dám đi cùng anh."

Tưởng Ly âm thầm nắm chặt tay lại: "Anh đang mời gọi tôi?"

"Phải."

Tưởng Ly đập bàn đứng dậy: "Muộn rồi." Cô nhìn anh trân trân: "Lục Đông Thâm, anh tưởng vài câu ngọt ngào là có thể xóa bỏ mọi tổn thương anh dành cho tôi sao? Tôi nói cho anh biết, tôi là người ghi thù, cực kỳ ghi thù."

Cô quay người trở về phòng, nhưng Lục Đông Thâm đã kịp ôm chặt lấy cô từ phía sau.

Cô giãy giụa, cánh tay anh càng ghì chặt.

Anh hạ thấp mặt xuống, nói: "Phải làm sao mới có thể tha thứ cho anh, hm?"

Tưởng Ly sững người.

Phải, phải làm sao?

Cô bỗng chốc mơ hồ.

Gió đêm thổi qua cứu vớt thần kinh ngơ ngẩn của cô. Cô đột ngột phản ứng lại. Tha thứ? Vì sao phải tha thứ cho anh? Cô càng cứng miệng: "Chia tay là chia tay! Ngựa tốt không nhai lại cỏ!"

Lục Đông Thâm quay người cô lại, mặt đối mặt với cô: "Không ăn?"

"Không ăn!" Cô bực bội.

Lục Đông Thâm lập tức áp mặt xuống.

Tưởng Ly né nhanh, môi anh rơi xuống má cô.

Nhưng anh không định bỏ qua, cứ thế men theo má cô lướt xuống.

Tưởng Ly giằng co giãy giụa, trong lòng thầm mắng anh là lưu manh, là khốn kiếp. Nhưng anh giữ rất chắc, lồng ngực như sắt, đè lên khiến cô đau đớn. Cuối cùng cô vẫn mắng thành tiếng. Lục Đông Thâm hạ thấp giọng, khản đặc mơ hồ: "Hôm nay anh phải khốn kiếp rồi!"

Nhưng câu nói ấy chưa dứt bao lâu thì anh bỗng cảm thấy không ổn.

Khắp người như không còn chút sức lực, đầu cũng quay quay.

Tưởng Ly tranh thủ đẩy anh ra.

Lục Đông Thâm như bị say rượu, loạng choạng một chút rồi ngã xuống đất, không thể đứng lên được nữa, chỉ biết giương mắt nhìn khuôn mắt đắc ý của Tưởng Ly sát lại. Cô ngồi xuống quan sát anh, trong đôi mắt xinh đẹp đó ẩn giấu sự "ác độc".

Đầu óc anh xoay chuyển, suy nghĩ duy nhất chính là: Lại mắc lừa nha đầu chết tiệt này rồi.

Quả không sai, Tưởng Ly không còn vẻ hoảng hốt ban nãy mà nhàn nhã nói với anh: "Lục Đông Thâm, một năm trước anh chịu thiệt vì Rượu ba ly, không ngờ một năm sau vẫn không cẩn trọng." Cô lại "chẹp chẹp" hai tiếng, cười cứ gọi là khiến người ta bực bội.

"Quả nhiên, đàn ông nổi sắc dục là dễ đối phó nhất."

~Hết chương 428~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 429: Xứng Với Một Tiếng Cảm Ơn

Chân trước Lục Khởi Bạch vừa bước vào trong phòng làm việc, chân sau Cảnh Ninh cũng gõ cửa theo vào.

Thấy cô tới, Lục Khởi Bạch không quá bất ngờ. Anh tiện tay chỉ vào một chồng tài liệu trên mặt bàn, muốn cô khẩn trương làm quen với chu trình nghiệp vụ. Một bụng những lời từ chối của Cảnh Ninh nghẹn lại nơi cổ họng, cô tìm cách làm sao để mở lời.

Sắc mặt anh trông cực kỳ khó coi.

Cảnh Ninh ít nhiều cũng nghe nói về quyết định của Đại hội cổ đông nửa tiếng trước: Gác lại đề nghị của Lục Khởi Bạch về dự án công nghệ sinh học vô thời hạn, trọng tâm trước mắt dịch chuyển sang toàn bộ các dự án thuộc quyền quản lý của Lục Bắc Thâm. Người đưa ra những quyết sách quan trọng này là Charles Ellison, các cổ đông khác phụ họa, ngay cả một đổng sự Hứa trước nay vẫn luôn bảo vệ bản thân một cách rõ ràng cũng đứng cả về phía Charles Ellison. Mà trong khoảng thời gian ấy, Tần Tô không phát biểu bất kỳ ý kiến gì, giữ thái độ trung lập.

Sự xuất hiện của Lục Bắc Thâm dường như đã tạo thành quan hệ đối kháng và kìm kẹp các quyền lực khác của Lục Môn, thể hiện rõ nhất ở phía Lục Khởi Bạch.

Cảnh Ninh mơ hồ ngửi thấy mùi nguy hiểm.

Tới từ Lục Môn.

Tới từ sức mạnh vô hình phía sau.

Là ai?

Là Tần Tô, hay là Lục Bắc Thâm? Là Lục Chấn Dương hay là Charles Ellison? Hoặc có thể là một Lục Đông Thâm mãi không chịu lộ mặt?

Còn cả những ánh mắt khác luôn rình rập trong Lục Môn, bọn họ há chẳng phải đều là những con hổ ăn thịt người không nhả xương?

Cảnh Ninh không muốn bước vào vũng nước đục Lục Môn này nữa, lên tiếng: "Lục phó tổng..."

Chuông điện thoại vang lên.

Lục Khởi Bạch ra hiệu cho cô đợi một chút, rồi đi tới khu tiếp khách nhận máy.

Cô đứng bên cạnh bàn làm việc, nhìn theo bóng lưng lạnh lẽo của Lục Khởi Bạch, cảm xúc nhất thời đan xen phức tạp.

Phòng làm việc cực kỳ yên tĩnh.

Sau khi nhận điện thoại ở bên đó, Lục Khởi Bạch không nói năng gì, chỉ lắng nghe.

Bầu không khí cực kỳ áp lực.

Cảnh Ninh cảm thấy có phần khó thở.

Cô hít sâu một hơi, còn chưa kịp thở ra thì đã nghe thấy tiếng Lục Khởi Bạch, anh nói một câu: "Charles Ellison!"

Anh đè giọng xuống rất thấp, gần như nghiến răng nghiến lợi.

Cảnh Ninh ở bên này bất giác rùng mình.

Khi Lục Khởi Bạch quay lại, trên khuôn mặt anh dường như khảm đậm sự phẫn nộ, ánh mắt cũng đong đầy sự căm ghét. Nếu là trước kia, Cảnh Ninh chắc chắn né tránh chẳng kịp. Cô sợ nụ cười nửa chính nửa tà của Lục Khởi Bạch, cũng sợ cơn giận dữ lúc rõ ràng lúc kín đáo của anh, vì cô không chịu nổi sự giày vò cảm xúc này.

Nhưng liếc nhìn thấy khuôn cằm gầy rộc đi của anh, chẳng hiểu sao, trái tim cô lại nhói đau.

Trong Lục Môn, tranh giành quyền lực, dường như mỗi người đều buộc phải rơi xuống vực sâu, sau đó ngước mắt lên tuyệt vọng dưới đáy vực. Cảnh Ninh có muốn dạo muốn nói với Lục Khởi Bạch: Đừng giành giật nữa, cứ bình thường không được hay sao?

Lục Khởi Bạch ngồi xuống sofa, châm một điếu thuốc, gọi Cảnh Ninh qua.

Cảnh Ninh lại bắt đầu cảm thấy nặng nề.

"Tôi biết em không muốn làm việc cho tôi." Khi cô đi tới, Lục Khởi Bạch nói thẳng vào vấn đề.

Cảnh Ninh lên tiếng: "Phải, tôi nghĩ chúng ta vẫn nên..."

Chuông di động lại vang lên, ngang nhiên ngắt lời từ chối của Cảnh Ninh.

Lục Khởi Bạch nhận máy, lần này ở ngay trước mặt Cảnh Ninh.

Cảnh Ninh vô thức lùi sau hai bước giữ khoảng cách, đây là thói quen nghề nghiệp của cô.

Cô nhìn thấy Lục Khởi Bạch chợt nhíu mày sau khi nghe máy.

Phòng làm việc quá im ắng, cho dù Cảnh Ninh có ý né tránh cũng loáng thoáng nghe thấy động tĩnh ở đầu kia điện thoại.

Là Lục Bắc Thâm.

Ban đầu cậu ta nói gì Cảnh Ninh không nghe rõ, sau đó có một câu rất rõ ràng lọt vào tai: Anh họ, vẫn cảm ơn anh đã nhường lại cho em thị trường và lợi nhuận ở Bỉ.

Cảnh Ninh giật mình.

Sắc mặt Lục Khởi Bạch đã cực kỳ khó coi rồi. Anh nói: "Lục Bắc Thâm, cậu thủ đoạn lắm."

Đầu kia bật cười, nghe nhẹ nhàng đắc ý. Cảnh Ninh mơ hồ nghe thấy Lục Bắc Thâm nhắc tới tên Charles Ellison.

Điếu thuốc trên ngón tay Lục Khởi Bạch rơi cả đoạn tàn dài xuống, anh hừ lạnh: "Có thể khiến Charles Ellison trở thành chỗ dựa cho cậu cũng là bản lĩnh của cậu rồi."

Câu sau Cảnh Ninh nghe thấy, Lục Bắc Thâm đáp lại: "Trung Quốc có một câu rất hay: Súng bắn vào đầu chim*. Bây giờ anh họ làm cái đầu chim này, dĩ nhiên sẽ trở thành cái gai trong mắt mọi người. Em có thể tiếp chiêu với anh họ, cũng coi như có thể nhanh chóng bước lên con đường leo cao. Anh họ, nói cho cùng em vẫn phải cảm ơn anh. Còn về Charles Ellison thì anh nhầm rồi, ông ta luôn luôn đứng về phía Lục Đông Thâm."

*Ý nói làm người đừng quá lộ liễu, nếu không sẽ rước họa vào thân.

Lục Khởi Bạch ngắt máy.

Cảnh Ninh không dám thở mạnh, đầu óc tê dại từng cơn.

Cô làm trong Lục Môn nhiều năm, đã sớm nuôi được một sự nhạy bén riêng. Có lẽ, trong cuộc đấu vừa ngấm ngầm vừa công khai giữa Lục Khởi Bạch và Lục Bắc Thâm, Lục Khởi Bạch đã dần dần thất bại.

Đang mải nghĩ thì cô nghe thấy Lục Khởi Bạch lên tiếng, rất mệt mỏi: "Cảnh Ninh, tôi muốn giữ em lại."

Như có bão táp tràn qua đỉnh núi trái tim lạnh lẽo của Cảnh Ninh, bất ngờ cuốn theo vô vàn bi thương.

Cô ghét cảm xúc này của bản thân.

Nhìn thấy anh bi thương, nhìn thấy anh bị đánh bại, nhìn thấy anh giận dữ... Đây chẳng phải là điều cô mong muốn hay sao? Cô hận anh, hận tận cốt tủy.

Nhưng khoảnh khắc này, Cảnh Ninh cũng hiểu rõ lòng mình.

Hận đến tận cùng cũng là yêu đến tận cùng.

Đê tiện.

Cô tự mắng mình thậm tệ như thế.

Rất lâu sau, cô mới lên tiếng: "Nội dung trong tài liệu tôi sẽ cố gắng làm quen thật nhanh."

Lục Khởi Bạch ngước mắt nhìn cô, ít nhiều có chút bất ngờ. Một lúc sau anh mới lẩm bẩm một câu: "Cảm ơn em..."

Cảm ơn em...

Khi ra khỏi phòng làm việc, Cảnh Ninh mới nở nụ cười đắng chát.

Thì ra, giữa cô và anh cũng xứng có một tiếng cảm ơn.

***

Mấy hôm nay, Quý Phi luôn cảm thấy bất thường.

Dù đi đâu, cô luôn cảm giác có một đôi mắt đang theo dõi mình, mấy lần kiếm tìm nhưng không tìm ra ai.

Kể là khi đã trở về nhà, cảm giác này vẫn cứ tồn tại.

Cô không dám mở cửa sổ, lần nào cũng phải kiểm tra đi kiểm tra lại xem đã khóa cẩn thận chưa. Rèm cửa cũng được kéo kín mít, thậm chí có lúc buổi tối cô không dám bật đèn. Nhưng dù là vậy, cô vẫn cảm thấy có người đang giám sát mình.

Từ khi ra khỏi Lục Môn, một thời gian rất dài cô không thể kiếm một công việc bình thường.

Để lại án tích, đầu kia Vệ Bạc Tôn lại cắt đứt toàn bộ các quan hệ với Hội văn thuật, nhất thời cô chỉ có thể rảnh rang ở nhà.

Tưởng Ly cho cô một khoản tiền lớn, không bao lâu sau lần gặp trước đó.

Còn chuyện về sau, Tưởng Ly không nói với cô, chỉ nhắc nhở cô nhất định phải chú ý an toàn.

Đây cũng là nguyên nhân từ đó về sau cô luôn thấp thỏm lo âu.

Cho đến tận chiều hôm nay, cô từ siêu thị đi ra, mới biết lời Tưởng Ly nói không phải vô duyên vô cớ.

Khi cô xách túi giấy đi xuống bãi đậu xe đối diện siêu thị, cần phải đi qua một con phố khá hẹp. Con đường đó bình thường không có xe qua lại, cùng lắm là xe riêng của các gia đình. Nhưng khi cô qua đường, bỗng nhiên có một con xe tải rất to lao tới, phóng ga hướng về phía cô.

Cô sợ đến nỗi máu trong người chảy ngược hết cả, giương mắt chờ đợi khoảnh khắc bị nó đè nát. Bỗng có một bàn tay tức tốc kéo cô sang một bên.

Cô vấp ngã, toàn bộ đồ trong túi rơi vãi hết xuống đất. Khi đó trước cửa siêu thị không có quá nhiều người, cảnh này xảy ra quá nhanh, nên kết thúc cũng trong im lặng.

Chiếc xe đó dừng lại tại chỗ một lúc rồi bỏ đi rất nhanh.

Quý Phi sợ đến ngây ngốc, cứ ngồi bệt dưới đất không nhúc nhích, cho đến khi có người kéo cô dậy, hỏi cô có chuyện gì không.

Cô mới hoàn hồn lại.

Cứu cô là một cậu thanh niên người da trắng, mặc quần bò áo có mũ, đầu đội mũ lưỡi trai, để lộ một vết xăm xanh trên cổ, trông giống một học sinh.

Cô liên tục cảm ơn, nghĩ bụng nếu cậu ta không kéo mình cái, chắc chắn cô đã nát bét dưới bánh xe tải rồi.

Cậu ta nói với cô: Mọi việc phải cẩn trọng.

Về tới nhà, Quý Phi mới nhớ lại, chợt lạnh sống lưng: Vì sao cậu thanh niên đó lại nói như vậy?

Không phải là một câu cẩn thận chút nhẹ nhàng mà muốn cô cẩn trọng.

Cô phải cẩn trọng chuyện gì?

Hoàn toàn tương đồng với lời nhắc nhở của Tưởng Ly lúc trước...

~Hết chương 429~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 430: Hại Em Toàn Là Người Cả

Trở về nhà, Quý Phi liền nhận được điện thoại, hóa ra là Cận Nghiêm.

Cận Nghiêm hỏi cô có bị thương không, cô sửng sốt.

Cận Nghiêm không giấu cô, nói với cô rằng mọi tình hình trước mắt của cô đang được anh ta giám sát, thế nên tai nạn bất ngờ vừa rồi anh ta cũng biết rõ. Nhưng so với việc nói là giám sát, chi bằng nói là bảo vệ.

"Tình cảnh hiện tại của cô rất không an toàn, thế nên sau này ra ngoài phải hết sức cẩn thận. Nhưng cô cũng không cần lo lắng quá mức, bên cạnh cô có rất nhiều loại người, họ đều là tai mắt của tôi, đều có thể bảo vệ cô chu đáo."

Nói xong những lời này, Cận Nghiêm lại nhấn mạnh vào trọng điểm: "Cô Quý hiện tại chỉ coi như đang nghỉ phép, đừng vội tìm công việc mới. Bởi vì với tình hình trước mắt, cho dù cô muốn cũng khó lòng tìm được, còn tăng thêm độ khó cho sự bảo vệ của chúng tôi."

Bấy giờ Quý Phi mới bàng hoàng nhận ra, cái gọi là tai nạn không phải là ngoài ý muốn.

Cô hỏi Cận Nghiêm: Ai muốn giết tôi? Anh lại được ai cử tới giám sát tôi?

Cận Nghiêm hỏi ngược lại cô: Ai muốn trừ khử cô, tự cô không hiểu rõ trong lòng sao?

Quý Phi có một cảm giác mơ hồ, trước kia không dám nghĩ nhiều, nhưng qua lời nói của Cận Nghiêm, dự cảm chôn trong lòng đã ứng nghiệm.

"Tôi là người chịu trách nhiệm trong tổ điều tra của tập đoàn, khi một số chuyện còn chưa rõ ràng minh bạch, tôi cần phải theo dõi một thời gian dài." Cận Nghiêm nói với cô: "Thế nên nếu cô Quý muốn giữ tính mạng, có một vài chuyện vẫn nên nói hết tất cả những gì cô biết mới được."

***

Lục Đông Thâm đã ngủ trọn vẹn được một giấc.

Từ giây phút ngã gục xuống đất rồi nghe xong câu nói của Tưởng Ly, cuối cùng bất tỉnh nhân sự, đến tận khi mặt trời lên cao anh vẫn chưa tỉnh.

Cũng không biết là do bị mùi hương ảnh hưởng hay bị Tưởng Ly kích động.

Khi anh ngủ đến trời đất quay cuồng trong phòng, Tưởng Ly đang ngồi tại đình viện trong sân nấu trà, nhấm nháp hoa quả và điểm tâm, nhàn nhã cùng Ấn Túc Bạch nghiên cứu bản đồ.

Nhiệt độ buổi chiều khá vừa vặn.

Bầu không khí không quá oi ả, gió thổi qua mặt.

Cây lê cổ trong vườn đã bắt đầu đâm chồi nảy lộc. Khi không có gió, hoa lê vẫn rụng xuống như mưa. Đến khi có cơn gió nhẹ, chúng càng ào ạt rơi xuống.

Dưới gốc cây là một màu trắng muốt, từng tầng từng lớp đắp lên nhau không khác gì tuyết mùa đông.

Tưởng Tiểu Thiên tới lấy nguyên liệu cho Thần tiên ẩm, tiện thể trở thành nhân viên dọn dẹp theo giờ ở đây. Cũng đừng bảo tại sao thường ngày Tưởng Ly thương cậu, cậu năng nổ nổi tiếng, lần nào tới chỗ Tưởng Ly cũng dọn dẹp một lượt từ trước đến sau, từ trong ra ngoài, năng lực làm việc cần mạnh bao nhiêu có bấy nhiêu.

Nhưng hôm nay có phần khó chịu, cậu thấy Tưởng Ly cứ ngồi thảo luận vấn đề đường đi địa hình với Ấn Túc Bạch mãi, coi cậu như không khí, để mặc cho cậu ở trong vườn muốn hành hạ chum nước suối kiểu gì thì hành hạ, cô cũng không lên tiếng.

Tưởng Tiểu Thiên xách một thùng nước suối đầy ự đi vào trong phòng lau dọn.

Có dấu hiệu của sự phẫn nộ.

Sau khi Dương Viễn trở về Mỹ, công việc gánh nước suối này rơi xuống đầu Mark. Trong lòng Tưởng Tiểu Thiên nghĩ, Mark vẫn là người của Ấn Túc Bạch, ra sức hành hạ anh ta cũng coi như đang được hành hạ Ấn Túc Bạch rồi.

Chẳng bao lâu sau, Tưởng Tiểu Thiên lại đi ra.

Cậu hét to một câu về phía đình trúc bên này: "Cô nương, tối qua Lục tổng bị chị giày vò thành bộ dạng gì rồi? Sao tới bây giờ vẫn chưa chịu dậy! Chị là con gái, tiết chế chút có được không?"

Cậu vừa dứt lời thì một tách trà bay thẳng tới.

Không chút sai lệch trúng ngay trán Tưởng Tiểu Thiên, sau đó rơi vào trong gùi trúc Tưởng Tiểu Thiên đang xách, bắn lên chút nước trà.

Tưởng Tiểu Thiên đau đớn xoa trán mãi.

Rồi cậu lại nghe thấy Tưởng Ly chậm rãi nói một câu: "Mang cái tách qua đây cho gia."

Tưởng Ly chỉ vào những lúc tâm trạng cực kỳ vui hoặc đang muốn đùa giỡn mới tự xưng là "gia", bình thường nếu Tưởng Tiểu Thiên gọi sai một tiếng "Tưởng gia", sẽ bị cô lườm đến chết. Nghe lời này, Tưởng Tiểu Thiên vội vớt cái tách ra, rửa sạch rồi mang tới.

Cậu cung kính đặt trước mặt Tưởng Ly, cười trừ: "Gia à..."

Tưởng Ly "ừm" một tiếng, ngón tay gõ gõ lên bàn trúc. Tưởng Tiểu Thiên thấy vậy lập tức cầm thìa múc trà.

Ấn Túc Bạch ở bên hóng chuyện, thấy chưa đủ ầm ĩ, bèn cười nói với Tưởng Tiểu Thiên: "Thiên gia, cũng rót cả cho tiểu nhân một cốc đi."

Tưởng Tiểu Thiên còn đang bất mãn về việc Ấn Túc Bạch nhận được sự chú ý của Tưởng Ly, còn bắt cậu hầu hạ? Cậu đặt chiếc muôi trước mặt anh ta: "Không có tay à?"

Ấn Túc Bạch bĩu môi rồi tự làm.

Tưởng Tiểu Thiên đã tới gần đây thì không định đi nữa, ngồi phịch hẳn xuống, nhìn tấm bản đồ bày ra trước mắt, lướt qua một lượt rồi trêu đùa: "Cô nương, chị thật sự định đích thân tới Tịch Lĩnh?"

Câu chuyện liên quan tới Tịch Lĩnh, Tưởng Tiểu Thiên không nắm được nhiều, nhưng vì lúc trước ở trong quán bar cũng từng nghe Ấn Túc Bạch lớn tiếng kể lại nên cậu luôn cảm thấy nơi ấy cực kỳ hoang vu ghê rợn. Chuyện đi Mỹ, Tưởng Ly sau này cũng không giấu Tưởng Tiểu Thiên và đám Răng trắng, nhưng cũng chỉ kể qua loa về việc sắp tới Tịch Lĩnh. Họ đều là những người tin tưởng được, một khi cô đi thật, họ cũng có chuẩn bị sẵn trong lòng.

Tưởng Ly gật đầu.

Tưởng Tiểu Thiên trong lòng thật ra không muốn cô đi, cũng không biết vì sao cô cứ phải đi, vô duyên vô cớ cảm thấy chuyến đi này thật nguy hiểm. Cậu quay đầu hỏi Ấn Túc Bạch: "Đám người lần trước anh nhìn thấy một loáng là biến mất sao?"

"Phải." Ấn Túc Bạch bây giờ nghĩ lại da đầu vẫn tê rần.

Tưởng Tiểu Thiên nuốt nước bọt cái ực: "Anh bảo, những người khi đó anh nhìn thấy có phải ma không?"

Chưa đợi Ấn Túc Bạch lên tiếng, cậu đã nghe Tưởng Ly hỏi: "Tưởng Tiểu Thiên, em sợ ma?"

Hỏi câu này chẳng phải thừa thãi sao?

Có ai không sợ ma chứ?

Đương nhiên, Tưởng Tiểu Thiên tuyệt đối không có gan trả lời Tưởng Ly như vậy. Chưa nói đến việc cô có thể sẽ lập tức phóng dao đâm cậu, chỉ riêng vị gia ngủ trong phòng kia thôi cũng sẽ không tha cho cậu. Hắng giọng, cậu khéo léo đáp nhỏ: "Cũng... không phải quá sợ, chỉ là cảm thấy lỡ không phải người thì sao?"

Một câu nói khiến đầu óc Ấn Túc Bạch càng nổi da gà. Anh ta là người đã đích thân trải nghiệm hoàn cảnh đó, không cần tả cũng biết khiếp đảm thế nào. Theo lời Tưởng Tiểu Thiên, không phải ma cũng chẳng phải người, vậy còn có thể là gì?

Tưởng Ly nhấp một ngụm trà, liếc xéo cậu: "Tưởng Tiểu Thiên, em sợ ma gì chứ? Những ai hại em đều là người cả."

Sau câu nói ấy, Tưởng Tiểu Thiên ban đầu ngây ngốc, sau đó thì câm nín.

Cậu vỗ mạnh vào đầu, đúng thật là.

Nếu sợ cũng nên sợ người mới phải.

Ấn Túc Bạch nghe xong câu ấy càng không yên tâm: "Tĩnh Lịch quỷ quái khó lường, bên cạnh cô nương vẫn phải có người theo sát, nên để tôi đi theo cô."

Tưởng Ly nhìn vào vị trí được đánh dấu đỏ trên bản đồ, hờ hững đáp: "Hai người chăm sóc Thương Lăng và tự lo cho bản thân thật tốt là được, dĩ nhiên sẽ có người đi theo tôi."

Ấn Túc Bạch ngẩn người.

Tưởng Tiểu Thiên nháy mắt với anh ta, rồi hất cằm về phía nhà, Ấn Túc Bạch lập tức hiểu ngay.

Ba giờ chiều, Lục Đông Thâm mới bò dậy.

Nghĩ lại mấy năm nay, ngoại trừ những lúc chênh lệch múi giờ ra, anh chưa bao giờ dậy giờ này cả.

Khi anh ra khỏi phòng là đã đánh răng rửa mặt xong xuôi, cả người nhẹ nhàng khoan khoái, ngay cả râu mới mọc cũng được cạo sạch sẽ. Vì Tưởng Ly bất mãn việc anh tự động dùng sữa tắm của cô, nên đã đặc biệt mua một chai của nam giới cho anh. Thế nên bây giờ anh như một chiếc lá bạc hà di động, gió thổi qua là tỏa ra một mùi thanh mát sảng khoái.

Ấn Túc Bạch và Tưởng Tiểu Thiên đang định rời đi thì thấy Lục Đông Thâm ra ngoài, Tưởng Tiểu Thiên ghé tới, cười đầy ý tứ: "Lục tổng, tối

qua uống rượu với cô nương nhà tôi à?"

"Đã uống."

"Đã say?"

Lục Đông Thâm liếc nhìn cậu, buông một câu: "Đã say."

Còn có thể nói thế nào được?

Tưởng Tiểu Thiên cười hì hì: "Say là tôt, say là tốt. Lục tổng, không phải tôi nói gì anh, nhưng anh phải rèn luyện sức khỏe cường tráng vào. Phải, tối qua đúng là bị giày vò hơi mệt, nhưng dậy sau phụ nữ nói thế nào cũng không hay lắm."

Lục Đông Thâm đứng đó, hai tay đút túi, nhàn nhã nhấm nháp ý tứ của cậu, không hề phản bác mà cười khẽ: "Không thành vấn đề, lần sau tôi sẽ cố gắng khiến cô nương nhà cậu dậy muộn."

~Hết chương 430~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 431: Hóa Ra Nhỏ Mọn Đến Thế

"Vậy là đúng rồi." Tưởng Tiểu Thiên hí hửng cười ha ha.

"Tưởng Tiểu Thiên, em còn không cút có tin chị khiến em không nói nổi nữa không?" Ở đầu kia đình trúc, Tưởng Ly lên tiếng.

Tưởng Tiểu Thiên rụt đầu lại.

Ấn Túc Bạch xỉa một câu: Ngứa miệng nữa đi, sau đó kéo Tưởng Tiểu Thiên rời khỏi nhà trúc.

Trong đình trúc, Tưởng Ly ngồi trên ghế, hai chân vắt vẻo gác lên bàn, một tay cầm tách trà, vừa nhìn chăm chú bản đồ vừa nhàn nhã uống trà. Bản đồ đó được treo giữa lan can của đình trúc, phần phía dưới bụng gà có đánh dấu, chính là vị trí giáp ranh giữa ba tỉnh Vân Nam, Quý Châu, Quảng Tây.

Đẹp như một bức tranh vậy.

Đình trúc mang một màu xanh rì mát mắt, Tưởng Ly mặc áo trắng mỏng manh, vạt áo dài quá gối, kết hợp với chiếc quần dài trắng, chỉ dùng một cây trâm gỗ lê búi cao mái tóc dài lên, gương mặt cũng trắng trẻo sạch sẽ như quần áo. Thi thoảng có cơn gió nhẹ thổi vài cánh hoa lê bay qua, Lục Đông Thâm nhìn bằng mắt mà cảm thán trong lòng.

Một cô gái xinh đẹp như vậy, rõ ràng đã khắc trong tim. Anh nên sớm gặp lại cô một chút mới phải.

Đang mải nghĩ thì ngoài cửa vang lên tiếng bánh xe lăn trên đá sỏi, chẳng mấy chốc đã có người bước xuống xe.

Người đó đẩy cửa bước vào, là Nhiêu Tôn.

Anh ấy mặc càng thoải mái hơn, áo phông ngắn tay làm tôn lên vòm ngực rắn chắc. Vừa nhìn thấy Lục Đông Thâm, anh ấy đã bắt đầu tính sổ: "Hay quá, tôi hỏi anh, xe là thế nào?"

Tưởng Ly nghe thấy tiếng động bèn nhìn về phía này.

Lục Đông Thâm không buồn để ý tới Nhiêu Tôn, cứ thế đi thẳng về phía đình trúc. Tưởng Ly thấy vậy quay đi, cúi đầu uống trà.

Hôm nay Nhiêu Tôn ăn mặc nhẹ nhàng, hoàn toàn hợp với cảnh vật của nhà trúc này, trông cực kỳ phóng khoáng. Anh ấy cũng đi về phía này: "Lục Đông Thâm, nói lời giữ lời chẳng phải là châm ngôn sống của anh hay sao? Quay đầu đã nuốt lời, thế là ý gì?"

Lục Đông Thâm ngồi xuống bên tay phải Tưởng Ly, thản nhiên hỏi: "Sao tôi lại nuốt lời chứ?"

Nhiêu Tôn dùng chân móc một chiếc ghế qua, ngồi xuống bên tay trái Tưởng Ly, đối mặt với Lục Đông Thâm: "Không trả lại chiếc xe việt dã nữa sao hả?"

"Xe tôi bỏ tiền ra mua, vì sao phải trả?" Lục Đông Thâm rót một tách trà.

Nhiêu Tôn nhướng mày: "Đúng là anh đã bỏ tiền, nhưng tôi bỏ thời gian sửa chữa lại. Ban đầu anh nói thế nào? Chiếc xe đó mua cho tôi đúng không?"

Tưởng Ly sửng sốt nhìn Lục Đông Thâm rồi lại nhìn Nhiêu Tôn, quan hệ của hai người này hơi khác nhỉ, tính chất cũng thay đổi rồi.

Lục Đông Thâm cười khẽ: "Cậu chỉ mất thời gian sửa chữa, phí sửa chữa cũng do tôi móc ví ra đúng không? Hơn nữa, tôi nói mua cho cậu khi nào hả? Tôi nói là mua để cậu dùng."

"Có gì khác nhau sao?" Nhiêu Tôn chung quy vẫn thấy đôi chân của Tưởng Ly quá vướng, bèn giơ tay hạ chân cô xuống, tiếp tục lý luận với Lục Đông Thâm mà không có gì ngăn trở: "Cho tôi cùng chính là cho tôi, tôi lý giải có vấn đề hả?"

Lục Đông Thâm cũng quyết tâm cãi tới cùng với anh ấy: "Cho cậu dùng tức là cho cậu mượn để dùng, hiểu chưa?"

"Đừng nói nhiều lời phí phạm, đưa chìa khóa xe cho tôi, tôi lái quen rồi." Nhiêu Tôn không có nhiều kiên nhẫn, đặt tách trà ra trước mặt Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm cũng rót trà cho anh ấy thật. Thấy Tưởng Ly cứ há hốc miệng, lời nói sau đó của anh càng khiến cô thảng thốt hơn.

"Chủ xe là cậu à? Chủ xe là cô ấy."

Nhiêu Tôn nghẹn lời.

Tưởng Ly ngây ra một lúc lâu mới hiểu "ta"* mà Lục Đông Thâm nói là ai. Cô đập bàn với Nhiêu Tôn: "Anh giỏi lắm, thứ tài sản em bỗng dưng thừa ra mà anh dám giấu như vậy!"

*Ta trong tiếng Trung chỉ cả nam lẫn nữ.

Nhiêu Tôn bèn chơi trò vòng vèo: "Tính em quá gấp gáp, lái xe nguy hiểm lắm."

Tưởng Ly lườm anh ấy, quay đầu nhìn Lục Đông Thâm: "Chuyện tôi là chủ xe sao tôi không biết nhỉ? Làm thủ tục không cần thông báo tôi sao?"

Lục Đông Thâm cười: "Chuyện này có khó gì với Tôn thiếu đâu. Lúc đó anh sợ em có gánh nặng trong lòng, từ chối không lấy. Ở mấy nơi thế này, xe việt dã thích hợp hơn ô tô thường."

Nhiêu Tôn gõ những ngón tay thon gầy lên mặt bàn: "Câu này là tôi nói nhé."

Lục Đông Thâm quét qua một ánh mắt: "Không sai, thế nên cậu chơi tôi một phát là chơi hẳn mấy triệu."

Nhiêu Tôn chưa kịp phản bác, Tưởng Ly đã đau đớn lòng: "Nhiêu Tôn, anh thật quá đáng. Đó là xe của em, đắt như vậy! Vậy mà anh mang nó ra kéo trâu kéo bò kéo hàng hóa? Sớm vậy biệt, em thà bắt anh khiêng vác cũng không thể làm hại xe của em!"

Nhiêu Tôn tức suýt hộc máu.

Lục Đông Thâm kịp thời dừng lại. Anh thật sự lo lắng Tưởng Ly sẽ vì chuyện này mà phát bệnh tim. Không phải anh chưa từng nghe Dương Viễn nói trong điện thoại, lúc trước vì muốn giữ anh ở lại nhà trúc, Dương Viễn đã bỏ ra một khoản tiền lớn, nói theo lời của Tưởng Ly thì: Bây giờ tôi là người nghèo rớt mùng tơi, không có tiền.

Dương Viễn chân thành nói với anh: Lục Đông Thâm, cô gái của cậu tàn nhẫn lắm đấy, tiền ở trọ của cậu đủ cho một người bình thường sống cả đời rồi.

"Vị trí đó chính là Tịch Lĩnh?"

Một câu nói đã thành công kết thúc chủ đề quyền sở hữu ô tô.

Nhiêu Tôn nghe xong cũng thu lại biểu cảm trêu chọc đùa cợt, nghiêm túc nhìn thẳng vào vị trí được đánh dấu trên bản đồ.

Tưởng Ly "ừm" một tiếng: "Trước kia Ấn Đường Đen từng vô tình thâm nhập vào Tịch Lĩnh, vẫn có thể vẽ được một tuyến đường khá chuẩn xác để tới đó."

Lục Đông Thâm đứng lên, đi tới trước bản đồ, nhìn những con đường bộ, đường núi, đường sông xung quanh đó. Muốn tới nơi này phải thâm nhập sâu vào khu vực bụng núi nguy hiểm, đi thẳng là chuyện không thể, cần phải vòng vèo mới được.

Nhiêu Tôn cũng nhìn về phía đó, trầm mặc rất lâu mới nói: "Tả Thời cũng đã từng tới gần đó."

Tưởng Ly sững người.

Ngay sau đó cô hiểu ra, suy đoán của mình trước kia đều chuẩn xác.

Những năm đó, ngoài những lúc ở trong phòng thực nghiệm ra, Tả Thời đều đi ra ngoài thám hiểm, một chuyến đi là biền biệt nhiều ngày, thậm chí nửa tháng. Có những tuyến đường Tưởng Ly biết, có những nơi cô hoàn toàn không rõ, ví dụ như lần mà Nhiêu Tôn nhắc tới. Thì ra Nhiêu Tôn cũng từng tới điểm giáp ranh này. Xem ra khi ấy họ chưa tìm được tới Tịch Lĩnh, lỡ mất dịp tốt.

Cô đoán không sai, Tả Thời đi ra ngoài thám hiểm đúng là chỉ vì công thức.

"Rốt cuộc hai người muốn tìm thứ gì?" Nhiêu Tôn hỏi.

"Hai người" mà anh ấy nói chính là Tưởng Ly và Tả Thời. Tưởng Ly nghe là hiểu, cũng trả lời rõ ràng: "Công thức lúc trước Tả Thời cải tiến có bản gốc, bọn em muốn tìm bản gốc."

Cô không giấu giếm Nhiêu Tôn, dù là chuyện công thức hay chuyện sẽ tới Tịch Lĩnh.

Hai người đàn ông trước mặt, đều đã mua chuộc thành công những người bên cạnh cô. Dù là Tưởng Tiểu Thiên hay đám Răng trắng, cuối cùng đến cả Ấn Túc Bạch và Mark cũng chìm đắm rồi, nên việc gì phải giấu nữa? Nhất là việc đi Tịch Lĩnh, cho dù Nhiêu Tôn không hỏi, chắc chắn cũng có người kể với anh ấy.

Nhiêu Tôn nghe xong ngây ra giây lát, sau đó mới ồ lên một tiếng.

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn hai người họ, trong những câu thoại lời qua tiếng lại chứa đứng muôn vàn quan hệ nhì nhằng từ quá khứ, nhất thời khiến anh khó chịu trong lòng. Tuy rằng anh cũng coi như đã gián tiếp quen biết Tả Thời, nhưng so với Nhiêu Tôn, anh và cô luôn cách nhau một quá khứ. Người tham gia vào quá khứ của cô là Tả Thời, là Nhiêu Tôn. Việc này giống như một tấm lưới vô hình, anh ở ngoài lưới, nhìn họ đứng trong lưới.

Nhiêu Tôn lại hỏi: "Hai người định khi nào thì xuất phát?"

Tưởng Ly cân nhắc thời gian, Lục Đông Thâm ngồi lại thay Tưởng Ly trả lời: "Phải chuẩn bị một số vật dụng để vào núi, đủ đồ là xuất phát."

Anh thích Nhiêu Tôn dùng từ "hai người", không nhắc đến quá khứ, chỉ nhắc chuyện sau này, những mây mù trong lòng cũng tan đi không ít.

Nhưng cùng lúc này, Lục Đông Thâm cũng mới phát hiện, thì ra khi đối mặt với tình yêu, bản thân anh cũng nhỏ mọn đến thế.

~Hết chương 431~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 432: Ngồi Xe Quá Phí

Tưởng Ly liếc nhìn Lục Đông Thâm.

Tính đến lúc này, quan hệ giữa anh và cô vẫn rất mơ hồ, không thể nói rõ. Chuyến đi tới Tịch Lĩnh này cô đã sớm nghĩ đến chuyện anh ắt sẽ bám theo. Nhưng nghe anh nói chắc nịch như vậy ngay trước mặt, cô vẫn rất vui trong lòng.

Nhiêu Tôn ngẫm nghĩ rồi buông một câu: "Được thôi, lúc nào anh cũng có thể xuất phát."

Câu nói khiến Tưởng Ly ngây người.

Lục Đông Thâm nhìn Nhiêu Tôn, đầu mày nhíu lại, ngữ khí không mấy thân thiện: "Tôn thiếu rảnh đến vậy sao?"

"Rảnh, rảnh lắm luôn." Nhiêu Tôn chậm rãi nhấp một ngụm trà, đôi mắt ẩn giấu ý cười: "Hoa Lực không to như Lục Môn, không có lắm chuyện ngấm ngầm đấu đá. Hiện tại, mọi dự án đều đang vận hành ổn định, tôi tự do vô cùng. Duy chỉ có nhà máy ở phía Thương Lăng này, dạo trước có ầm ĩ chút chuyện, nhưng Dương Viễn lợi hại lắm, đã thu về được quyền quản lý, một người ngồi đợi thu tiền như tôi càng không cần lo lắng. Còn lại cả đống thời gian thôi ta đừng lãng phí, tôi cũng nên nghỉ ngơi thoải mái mới được."

Nói nghe mà tức, tóm lại, Lục Đông Thâm quá phiền sự xuất hiện của anh ấy.

Tưởng Ly thì không nhẹ nhàng như anh: "Nhiêu Tôn, Tịch Lĩnh không phải là nơi để nghỉ dưỡng."

Nhiêu Tôn thu lại biểu cảm bắng nhắng, nghiêm túc nhìn Tưởng Ly: "Anh biết, thế nên anh càng phải đi theo." Anh ấy lại nhướng mắt nhìn Lục Đông Thâm: "Chí ít hai người không thể công khai dẫn theo cả một đội ngũ người ngựa hoàng tráng, đúng không?"

Lục Đông Thâm không lên tiếng, nhưng thái độ là mặc nhận.

Đừng nói là đội ngũ người ngựa, ngay cả những người ở bên cạnh Tưởng Ly cũng không thể dẫn theo. Một là chuyện công thức gốc càng ít người biết càng tốt; Hai là mấy người có võ nghệ ở Thương Lăng càng phải đóng đinh bảo vệ nơi này. Bây giờ có không ít kẻ đang chăm chăm theo dõi mọi động tĩnh ở Thương Lăng, họ càng đi nhẹ nhàng càng an toàn; Ba là không cần thiết phải khiến người khác bị dây vào chuyện này, đây mới là điểm mấu chốt. Tịch Lĩnh là một nơi thế nào, bên trong rốt cuộc chứa đựng nguy hiểm gì, không ai có thể dự liệu được. Dù là anh hay Tưởng Ly cũng vậy, đều không phải loại người kéo theo người khác để họ lấy mạng lót đường.

Nhiêu Tôn thấy vậy, trong lòng càng thêm chắc chắn, hắng giọng nói: "Lục Đông Thâm, người của Lục Môn sẽ không tha cho anh, hành tung của anh sớm muộn cũng sẽ có người biết. Tịch Lĩnh có nguy hiểm hay không tôi chẳng sợ, chỉ sợ rằng một khi có người động thủ với cô ấy, anh lại không thể phân thân. Hai người có giỏi võ hơn nữa cũng vẫn sức mỏng, thêm một người giúp sức là thêm một phần hy vọng chiến thắng. Vì sự an toàn của Tưởng Ly, anh cũng phải để tôi đi theo."

Không hổ danh là những đối thủ đã nhiều lần giao tranh trên thương trường, một câu nói đã đâm đúng điểm yếu của Lục Đông Thâm.

Tưởng Ly thái độ dứt khoát: "Không được."

Ánh mắt Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn đều hướng về phía cô.

Sau khi phản đối dữ dội, cô nhất thời cũng không nói ra được lý do gì, khóe miệng giật giật, sắc mặt trông có vẻ không ổn lắm. Nhiêu Tôn nhìn cô một lúc lâu, bất thình lình nói: "Hạ Hạ, bi kịch sẽ không tái diễn lần nữa đâu. Em nhìn cho rõ, lần này đi cùng em là anh, còn có Lục Đông Thâm."

Bàn tay đặt trên bàn trúc của Tưởng Ly hơi run rẩy.

Được Nhiêu Tôn thức tỉnh, Lục Đông Thâm hiểu ngay nguyên nhân Tưởng Ly phản đối.

Chuyến đi Gobi năm đó mãi mãi là cơn ác mộng của cô.

Lục Đông Thâm khẽ thở dài, kéo tay cô qua, dịu dàng nắm lấy: "Nhiêu Tôn nói đúng, đi Tịch Lĩnh chúng ta không thể cờ trống rầm rộ, như vậy sẽ tăng lên không ít nguy hiểm chưa xác định. Nếu thật sự gặp phải hiểm nguy, thêm sức mạnh của một người cũng tốt."

Tưởng Ly không nói gì, chỉ mím chặt môi.

Nhiêu Tôn thấy cô không tiếp tục phản đối, thầm thở phào trong lòng, hỏi Lục Đông Thâm: "Cần chuẩn bị những gì? Chúng ta chia ra hành động."

Lục Đông Thâm là người cho dù mất nửa tính mạng vẫn sinh tồn được nơi hoang dã, thế nên đối với anh, không cần chuẩn bị quá nhiều thứ phức tạp. Nhưng lần này vì có Tưởng Ly nên mọi dụng cụ đi rừng đều phải chuẩn bị đầy đủ.

"Mọi vật phẩm, nguyên liệu, thuốc men, dụng cụ phòng bị để trong túi cấp cứu tôi sẽ chuẩn bị. Thứ ăn, nước uống, dầu khí, cậu chuẩn bị đầy đủ. Ngoài ra..." Lục Đông Thâm ngẫm nghĩ rồi lại nói: "Có một chuyện chỉ có thể là cậu làm. Cả ba chúng ta phải làm lại chứng minh thư, tuy rằng chúng ta lái xe tới đó, nhưng lỡ như ở lại một nơi nào cũng cần chứng minh thư."

Nhiêu Tôn hiểu.

Ngay sau đó, Lục Đông Thâm bắt đầu vẽ tuyến đường theo vị trí đã đánh dấu trên bản đồ, nhấn thêm một vài nơi khá an toàn có thể tạm dừng chân. Anh đề nghị ban ngày cố gắng đi đường lớn, đi thật nhanh. Tới tối không cần cưỡng ép lái xe, khi cần nghỉ ngơi thì nhất định phải nghỉ ngơi.

Trong lúc Nhiêu Tôn thảo luận tuyến đường với Lục Đông Thâm, Tưởng Ly ngồi bên lắng nghe, không nói câu nào.

Trong lòng cô đan xen muôn vàn cảm xúc.

Cô không biết một khi bước vào hành trình này sẽ có ý nghĩa gì, cũng không biết thứ chờ đợi họ sẽ là gì.

Tịch Lĩnh, vùng núi hoang dã mắc trong trái tim Tả Thời mãi mãi không thể vượt qua ấy, họ đang định tiến đến.

Số phận dồn ép họ tới đường cùng, họ cũng buộc phải quyết đấu một lần.

***

Khoảng thời gian này, Dư Mao cứ chờ đợi mãi một người.

Mỗi ngày bình minh thức dậy, sau khi rửa qua loa mặt mũi, cậu lại ra trước cửa nhà ngồi, nhìn về phía cổng lớn ngồi suốt cả buổi sáng. Sau đó, sự chờ đợi này kéo dài suốt một ngày. Mẹ của Dư Mao ngày nào cũng oán thán: Không chịu ra chợ phiên đổi ít muối về đây, sao không đi cho dê ăn, mái nhà mưa dột cả rồi...

Thời gian này mưa rầm rì suốt.

Có lúc ào ào, có lúc rả rích, liên tục không ngừng không nghỉ. Nhưng cũng may, hôm nay mưa đã tạnh.

Lúc trèo lên mái nhà, Dư Mao nghĩ, sao người ấy mãi không đến nhỉ? Chẳng phải đã hứa hẹn cậu sẽ dẫn đường đi tìm Thái Tuế sao?

Cậu còn nhận tiền rồi nữa.

Dư Mao thở dài, kéo một đầu vải dầu cho bằng.

Lúc đó khi nhắc đến tiền, cậu cũng không có ý gì khác, chỉ nghĩ có thể thêm chút gạo, chút mỳ cho gia đình là được. Nhưng đối phương lại đưa cho cậu một khoản tiền không hề nhỏ.

Cả đời này cậu chưa từng cầm nhiều tiền đến thế, vậy nên lòng cứ hỗn loạn thấp thỏm.

Khi bò xuống khỏi mái nhà, Dư Mao sầu não. Nếu người ấy mãi không đến tìm, vậy khoản tiền này phải làm sao?

Cứ tiêu như thế, hình như không phải đạo...

***

Lều bạt, túi ngủ, đệm chống ẩm, bếp, các dụng cụ liên lạc ứng cứu khẩn cấp, các loại thuốc men, vũ khí trong túi cấp cứu, con dao Thụy Sỹ tiện

mang theo bên người cùng các dụng cụ phòng thân, dụng cụ chiếu sáng... đều được Lục Đông Thâm chuẩn bị đầy đủ trong khoảng nửa ngày tại thành phố, trong đó quan trọng hàng đầu là điện thoại vệ tinh.

Ở bên kia, Nhiêu Tôn cũng hành động nhanh chóng. Đừng thấy anh ấy sinh ra trong gia đình giàu có, tuy rằng kinh nghiệm sinh tồn bên ngoài không bằng Lục Đông Thâm, nhưng cũng không thể xem thường. Anh ấy chuẩn bị đồ ăn cố gắng có thời hạn sử dụng dài ngày, tiện mang theo, đồng thời còn chuẩn bị thêm hai thùng rỗng, một khi vào khu không người không tìm được trạm xăng, thì có thể sử dụng chúng.

Đồng thời lúc này, chứng minh thư tạm thời của ba người họ cũng đã về tay.

Tưởng Ly làm công việc kiểm tra, xem còn gì sót lại không.

Cứ như vậy, một chiếc ô tô việt dã được nhét đầy, đêm xuống, họ từ Thương Lăng xuất phát.

Sau khi lên đường, trái tim Tưởng Ly cứ đau mãi.

Lục Đông Thâm lái xe, Tưởng Ly ngồi ghế lái phụ, Nhiêu Tôn được nhàn, nằm dựa vào ghế sau chơi trò "Xiaoxiaole". Vẫn là Tưởng Ly gợi ý cho anh ấy. Sau khi biết Tưởng Ly đã qua được 1200 cửa, anh ấy dốc sức đuổi theo. Anh ấy hăng hái xung trận, qua cửa liên tục, dự định sẽ kéo vị trí top đầu của cô xuống.

Lục Đông Thâm thấy Tưởng Ly cứ ngồi ôm ngực, bèn tò mò hỏi cô có chuyện gì. Cô nhìn xung quanh xe một lượt rồi thở dài: "Ngồi xe quá phí đi."

~Hết chương 432~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 433: Cô Nương Vẫn Còn Muốn Làm Chuyện Đại Sự Gì Sao?

Những lời dư thừa cô không nói nữa, tin rằng hai người đàn ông bên cạnh đều hiểu cả.

Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn đích thực cũng hiểu ra chỉ trong vài giây.

Lục Đông Thâm cười nói: "Xe có đắt hơn nữa cũng chỉ dùng để đi thôi, cũng không thể cất vào kho được."

Nhiêu Tôn ném thêm một tảng băng vào hội nghị: "Xe hỏng thì mua cái khác, đằng nào Lục Đông Thâm chẳng có tiền. Hạ Hạ, em phải tin một câu, lạc đà dù có gầy lúc nào cũng to hơn ngựa."

Sự an ủi của cả hai người không thể khiến Tưởng Ly yên lòng. Ngược lại cô cảm thấy người sau thất bại hơn người trước.

Tuy cô không phải người tham lam tiền bạc gì, nhưng cũng tuyệt đối không vung tiền hoang phí, nhất là sau những tháng ngày dùng cạn tiền bạc để giữ những địa bàn của Đàm Diệu Minh, cô đã cảm thấy những lúc ví tiền lép kẹp thật sự là một trải nghiệm tệ hại.

Tưởng Tiểu Thiên cũng quả thật không hiểu được vì sao ngày nào cô cũng có suy nghĩ mình là người nghèo khổ. Nó hỏi: Cô nương vẫn còn muốn làm chuyện đại sự gì sao?

Dĩ nhiên cô chẳng có chuyện đại sự gì để làm.

Tưởng Tiểu Thiên lại càng không hiểu. Nếu không có việc đại sự gì thì rầu rĩ vì không có tiền làm gì chứ? Chị có nhiều anh em như vậy, ai bắt chị chi tiền được? Cho dù không có các anh em thì cũng có Lục tổng ở đó, không có Lục tổng thì còn Nhiêu tổng...

Nửa câu trước đúng là chân lý. Cô còn ở Thương Lăng ngày nào thì việc ăn uống sinh hoạt hoàn toàn không đến lượt cô bỏ tiền ra, cho dù là đi ra ngoài, Tưởng Tiểu Thiên cũng sắp xếp ổn thỏa cả. Nửa câu sau thì toi rồi, khi Tưởng Tiểu Thiên nói xong, Tưởng Ly đã đá một phát vào mông nó.

Lúc đó, Tưởng Tiểu Thiên đã ôm mông lăn lê bò toài, tố cáo: Em nói sai sao? Em nói sai hả?

Đúng là không sai.

Nhất là sau khi cô biết mình bỗng dưng có một chiếc xe hàng tiền triệu, thì cô đã tự nói với bản thân, đây là những gì Lục Đông Thâm nợ cô.

Nợ thì nợ, nhưng thẳng thừng lái nó ra đường hành hạ nó như vậy, cô cũng không đành lòng, nhất là khi nghe thấy tiếng bánh xe lăn lên những lớp đá sỏi làm bắn tung tóe, bắn lên thân xe và kính chắn gió, cô liền cảm thấy đau xót hơn bị cắt thịt.

Bảo dưỡng một lần tốn bao nhiêu tiền?

Nhưng đi đường phải dùng xe. Lần này họ đi tới Tịch Lĩnh, không thể dùng bất kỳ phương tiện giao thông nào khác, tự lái xe đi là cách tốt nhất để né tránh việc rò rỉ thông tin dọc đường. Tuy rằng, hành tung của họ chưa chắc có thể kín đáo được một trăm phần trăm.

Tưởng Ly không nói gì, nặng nề thở dài dựa vào cửa sổ, ai bảo chiếc xe việt dã này lại thích hợp nhất cơ.

Lục Đông Thâm phì cười vì dáng vẻ của cô, một tay gác lên vô lăng, một tay xoa đầu cô: "Nhắm mắt lại ngủ một lúc đi.

***

Khi Thai Nghiệp Phàm từ thang máy đi ra, anh diện một bộ vest chỉn chu, thái độ thoải mái, trong tay còn cầm một tập tài liệu.

Khi ngang qua khu làm việc, các nhân viên đi đi lại lại đồng loạt chào hỏi anh, nhất là các nữ nhân viên, ai nấy đều gọi một tiếng "Phó tổng giám đốc Thai" ngọt ngào đến phát ngấy.

Thai Nghiệp Phàm gật đầu ra hiệu coi như đáp lễ.

Anh gõ cửa đi vào văn phòng của Thai Tử Tân, đặt tập tài liệu trong tay lên mặt bàn cô, còn tự mình đi ra ngồi xuống sofa.

Không thông báo mà tự động đi vào chắc chắn chính là tác phong của Thai Nghiệp Phàm, Thai Tử Tân đã quen từ lâu. Thế nên cô cũng chẳng biết thế nào là phẫn nộ, huống hồ bây giờ anh vào phòng còn biết đường gõ cửa rồi.

Thai Tử Tân cầm lấy tập tài liệu, mở ra xem, vui mừng: "Ký được rồi sao?"

Thai Nghiệp Phàm uể oải dựa người vào sofa, gác hai chân lên bàn uống nước, dáng vẻ vẫn toát lên phong thái của một công tử ăn chơi, nhưng cũng chỉ là ngoài mặt mà thôi.

Anh uể oải "ừm" một tiếng.

Thai Tử Tân thì phấn khích hơn anh. Hợp đồng đã về tay, cô đứng dậy đi ra trước, giơ tập tài liệu lên hướng về phía lưng anh chụp một tấm:

"Anh hai, anh được đấy. Miếng xương khó gặm như vậy mà anh cũng gặm được. Em còn tưởng hợp đồng này thất bại chắc rồi."

Thai Nghiệp Phàm ngồi ngả ngớn: "Có anh đây, anh còn có thể để thất bại hay sao? Đối phương gian manh xảo quyệt cứ nhì nhằng mãi chuyện giảm giá, anh trai em cũng không phải dạng vừa, quyết rắn với hắn tới cùng."

Trường Thịnh đang dần dần đi vào quỹ đạo. Những dự án bị ảnh hưởng tới sự biến động của thị trường cổ phiếu phải tạm gác đang dần được khởi động lại. Tất cả là nhờ vào hai người Thai Tử Tân và Thai Nghiệp Phàm từ từ bù đắp, dù là cơ hội hay các mối quan hệ.

Ban đầu, Thai Tử Tân không hề cảm thấy Thai Nghiệp Phàm có thể là một người chịu được khổ cực. Không ngờ, anh cắm đầu vào tạo dựng lại các mối quan hệ cũ, và thật sự kiếm lại được một vài dự án. Dự án trước mắt đây là cái lớn nhất cũng là cái khó tấn công nhất. Trước kia có hợp tác, cũng là đối phương nể mặt Thai Quốc Cường. Họ không tin tưởng hậu bối. Bây giờ Thai Nghiệp Phàm ký được hợp đồng này, chắc là anh đã tốn không ít tâm sức.

Thai Tử Tân ngồi xuống bên cạnh anh, quan sát anh rất lâu rồi chân thành nói: "Bố chúng ta khi còn sống từng nói trong ba người con, thật ra anh là người có đầu óc kinh doanh nhất. Lúc đó em còn nghĩ là bố thiên vị, bây giờ xem ra ánh mắt của bố chúng ta quả thực rất tinh. Trường Thịnh trải qua một lần thiệt hại nặng nề, khoảng thời gian này nếu không có anh, em thật sự không biết phải vượt qua như thế nào."

Bên ngoài mọi người luôn coi cô là mẫu phụ nữ mạnh mẽ. Cho đến tận bây giờ, cô mới hiểu thật ra mình không muốn bị chụp cái mũ này một chút nào. Trước kia tác phong của cô quyết đoán, dứt khoát đó là vì luôn cảm thấy phía sau mình có chống lưng, dù thật sự có lúc không vượt qua

được cũng sẽ có ai đó ra mặt. Cho đến khi gặp phải biến cố, Thai Tử Tân mới chợt cảm thấy mình lực bất tòng tâm.

Thai Nghiệp Phàm nghe cô nói vậy, nhất thời cảm thấy khó xử. Ba anh em họ xưa nay không quen nói mấy lời dễ nghe, bèn hắng giọng: "Người một nhà cả, nói gì xa cách thế. Trường Thịnh là tâm huyết của bố chúng ta, chúng ta phải giữ gìn."

Thai Tử Tân mỉm cười, muốn nói lời cảm ơn nhưng lại cảm thấy hơi sến sẩm.

Cô rót cho Thai Nghiệp Phàm một tách trà, lời cảm ơn nuốt lại xuống bụng, nói thẳng vào chuyện chính.

"Em nghĩ thế này, trước mắt tình hình nội bộ Lục Môn khá phức tạp. Trước kia Trường Thịnh có một vài dự án chết yểu trong tay Skyline. Bây giờ Lục Đông Thâm đang bị cách chức, là thời cơ tốt cho Trường Thịnh chúng ta."

Thai Nghiệp Phàm nghe xong ngồi bật dậy: "Em muốn giành về những dự án trước kia."

"Vâng." Thai Tử Tân nói.

Lúc trước Trường Thịnh gặp nạn, việc ra tay giúp đỡ của Lục Đông Thâm là có điều kiện, bóp chết cơ hội xoay chuyển mấu chốt của cô, ngang nhiên ép cô đến suýt chết ngạt.

Thai Nghiệp Phàm không nói gì.

Thai Tử Tân thấy vậy hỏi anh: "Suy nghĩ của anh thế nào?"

Chẳng biết từ khi nào, cô bắt đầu tôn trọng suy nghĩ của người anh hai này.

Có lẽ con người là như vậy, có núi thì dựa vào núi, không còn núi đành phải độc lập.

Thai Nghiệp Phàm trầm mặc rất lâu rồi nói: "Anh cho rằng vẫn không nên đối đầu cứng rắn với Skyline."

Thai Tử Tân không giận mà bình tĩnh phân tích: "Bây giờ toàn bộ Skyline như đang thay máu. Dương Viễn thì ở Mỹ suốt, người chịu trách nhiệm mới nghe nói cũng là người không được nhà họ Lục thừa nhận, có thể ngồi vững vị trí tổng giám đốc hay không còn chưa chắc."

"Chuyện Lục Đông Thâm bị cách chức tuyệt đối không đơn giản như bề ngoài của nó." Thai Nghiệp Phàm nói: "Lục Bắc Thâm mới nhậm chức, tuy chưa có danh tiếng ngoài thương trường nhưng lại ngồi được vào vị trí của Lục Đông Thâm, em không cảm thấy kỳ lạ sao? Thế nên ý kiến của anh là, đợi thêm chút. Vào thời gian này, chúng ta cứ giữ vững các dự án trong tay rồi tính tiếp."

Thai Tử Tân ngẫm nghĩ rồi gật đầu.

Tuy rằng suy nghĩ này đã nung nấu trong cô rất lâu rồi. Cô cảm thấy Lục Đông Thâm thất thế là một cơ hội. Nhưng nếu thật sự đấu với Skyline, cô cũng không chắc chắn một trăm phần trăm. Cứ theo lời anh, đứng bên quan sát, chờ đợi thêm.

Di động đổ chuông.

Thai Tử Tân đứng dậy đi tới bàn làm việc nghe máy.

Thai Nghiệp Phàm lại lười biếng nằm xuống. Còn chưa kịp nằm được tư thế thoải mái, anh đã nghe thấy Thai Tử Tân kêu lên thất thanh: "Cái gì?"

Anh giật mình ngồi bật dậy.

Sau khi Thai Tử Tân kết thúc cuộc gọi, cô quay người lại. Thai Nghiệp Phàm phát hiện tay cô đang run lên. Cô nhìn anh và nói: "Anh cả ở trong tù gặp chuyện rồi."

~Hết chương 433~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 434: Anh Trai Và Bạn Trai

Theo vị trí trên bản đồ, muốn đi sâu vào Tịch Lĩnh phải đi qua trấn Thất Xá. Thế nên Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn bàn bạc và đề nghị, họ sẽ đến Hưng Nghĩa, Quý Châu trước, làm một số việc bổ sung cần thiết, sau đó từ Hưng Nghĩa tiến vào trấn Thất Xá, sau đó một mạch tiến sâu về phía Tây Nam.

Từ Thương Lăng tới Hưng Nghĩa khoảng hơn sáu trăm cây số, men theo đường quốc lộ Sán Đầu – Côn Minh đi nhanh cũng phải mất sáu, bảy tiếng đồng hồ. Khi họ đi ngang qua trạm nghỉ, trời đã lờ mờ sáng, ba người dừng xe nghỉ ngơi. Tưởng Ly không ăn quá nhiều vì thức ăn hơi dầu mỡ, cơm lại quá cứng. Cô lười mở miệng cũng không muốn thiệt thòi cho cái dạ dày của mình.

Nhiêu Tôn có cách ăn uống theo lựa chọn. Anh ấy uống một chút canh, ăn nửa cái bánh bao hấp. Còn Lục Đông Thâm, ngược lại lại khiến Tưởng Ly bất ngờ. Anh không hề kén chọn, ăn hết tất cả, còn ăn rất tao nhã.

Đây không giống một Lục Đông Thâm ngày thường. Nhớ lại ngày trước khi anh tới ăn trong quán ruồi nhặng, cứ gọi là đứng ngồi không yên, cả đũa cũng không muốn động vào. Bây giờ nơi này còn chẳng bằng quán ruồi nhặng, nói chi tới những muốn cả cô cũng nuốt không trôi.

Lục Đông Thâm giải đáp nghi hoặc cho cô: Con người đi ra ngoài, quả thực giữ sức chính là giữ mạng.

Câu này đúng là không sai.

Khi họ xuất phát lần nữa, đến lượt Nhiêu Tôn lái xe.

Tưởng Ly vừa kéo cửa ghế lái phụ ra thì Lục Đông Thâm đã giữ cô lại: "Ngồi phía sau với anh."

Cô liếc mắt nhìn hàng ghế sau, tự động tưởng tượng ra cảnh anh lưu manh áp sát người cô, hắng giọng nói: "Ngồi ghế trước tốt lắm, tầm nhìn khoáng đạt."

Lục Đông Thâm đang định lên tiếng thì Nhiêu Tôn đã nói trước, cười nửa chính nửa tà: "Lục Đông Thâm, chia tay rồi còn bám riết, không giống tác phong của anh đâu."

Lục Đông Thâm không còn vẻ lịch thiệp hằng ngày, thái độ rất không khách khí: "Liên quan đếch gì đến cậu."

Tưởng Ly ngồi bên cạnh lườm nguýt. Quả nhiên, con người một khi được bay nhảy ra ngoài tự nhiên, mọi tình cảm chân thành nhất đều thể hiện ra ngoài.

Nhiêu Tôn gác một ngay lên vô lăng, hơi đổ người về phía này, cười với Tưởng Ly: "Cho dù muốn cân nhắc cũng không cần chỉ cân nhắc một mình Lục Đông Thâm. Hạ Hạ, bên cạnh em còn có anh đấy."

Tưởng Ly không lên tiếng, cũng lười tham gia vào chuyện này.

Nhiêu Tôn có vẻ không ngại va chạm với Lục Đông Thâm, kích động anh: "Lục Đông Thâm, anh nói xem, bây giờ anh còn bao nhiêu phần trăm thắng lợi?"

Lục Đông Thâm giải quyết mọi việc rất đơn giản thô bạo. Anh kéo cửa ghế sau, đẩy Tưởng Ly vào trong. Tưởng Ly phản ứng nhanh, kịp thời triệt hạ suy nghĩ định chui vào của anh: "Tôi cần nằm ra nghỉ một lúc, mệt."

Nhiêu Tôn phía trước phì cười thành tiếng.

Lục Đông Thâm đứng đờ người ra đó một lúc, rồi cúi đầu chui vào ghế lái phụ. Cửa vừa đóng lại, anh lập tức dựa người ra sau: "Lái xe."

"Kế sách chuẩn xác đấy Lục tổng." Nhiêu Tôn cười nhàn nhã, đôi mắt hẹp dài cực kỳ mê hoặc, sau đó khởi động xe: "Phải theo dõi sát sao tình địch mới là mấu chốt chiến thắng."

Chiếc xe đi thẳng mãi.

Khi họ tới Hưng Nghĩa cũng chưa đến trưa.

Suy nghĩ đến việc Tưởng Ly sáng nay không ăn gì ở trạm nghỉ, Lục Đông Thâm đã đi trước tìm một nhà hàng ăn không tệ để sắp xếp cho Tưởng Ly.

Vị trí của nhà hàng rất trùng hợp, là một con đường dài nhiều người đi qua đi lại, một bên là nhà hàng với đầy đủ sắc vị, một bên là cửa hàng thứ gì cũng có, từng nhà nối nhau rất sát, tạo cảm giác náo nhiệt. Lục Đông Thâm quan sát rất tỉ mỉ, mọi món đồ trong bản kê đều có thể mua được. Thế nên trong lúc Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn chia nhau ra hành động, cũng yên tâm để Tưởng Ly ở lại nhà hàng ăn một mình.

Trước khi chia ra, Lục Đông Thâm dặn đi dặn lại cô: Phải cất kỹ con dao Phần Lan, bọn anh ở ngay đối diện đường, có tình hình gì cứ hét to lên...

Bệnh nghiện thuốc của Nhiêu Tôn bắt đầu lên, anh ấy châm một điếu thuốc ngậm vào miệng. Nhìn thấy Lục Đông Thâm như một phụ huynh lần đầu đưa con vào lớp mẫu giáo, hơi nheo mắt nửa cười nửa không: "Phóng tầm mắt ra xa trăm dặm, có ai đánh lại được cô ấy không?"

Anh ấy nói xong bèn giơ tay xoa đầu Tưởng Ly: "Em ở yên đây ăn cơm đi, đừng gây chuyện, nghe rõ chưa?"

Tưởng Ly né khỏi tay anh ấy, tao nhã nói một chữ "Cút".

Sau khi hai người họ đi khỏi, bà chủ quán ăn đích thân mang đồ lên cho cô, cười nói: "Là anh trai và bạn trai phải không? Vừa nhìn là biết đều thương cô."

Anh trai và bạn trai?

Tưởng Ly nghe xong câu này lập tức nổi hứng thú.

Trong quán chỉ có mỗi bàn của cô, có thể vì chưa tới mùa du lịch, cũng có thể vì chưa tới giờ đông khách. Thế là Tưởng Ly bèn hỏi bà chủ: "Chị cảm thấy ai là bạn trai, còn ai là anh trai?"

Vừa nhìn là biết bà chủ là người rất phóng khoáng, nói không ít âm tiếng dân tộc, nhìn tướng mạo thì cũng là người Hán. Bà tươi cười hất cằm về phía đối diện: "Anh chàng mặc áo jacket màu đen là bạn trai của cô, còn anh chàng khoác áo bò là anh trai."

Lục Đông Thâm là người mặc áo jacket đen, Nhiêu Tôn khoác áo bò.

Bà chủ hỏi cô: "Tôi đoán không sai chứ?"

Tưởng Ly không trả lời bà ấy, ngược lại khá hứng thú với lý do bà ấy suy đoán như vậy. Bà chủ nói: "Cô bé à, tôi là người có trải nghiệm. Người

đàn ông mặc áo jacket nhìn cô bằng ánh mắt của một người nhìn người mình yêu, còn người mặc áo bò trong ánh mắt chỉ có tình thân."

Thế ư?

Sau khi bà chủ đi khỏi, Tưởng Ly chống cằm nhìn sang bên kia đường.

Cửa sổ sạch bong, cửa lớn của nhà hàng lại mở rộng, cô hoàn toàn nhìn rõ tình hình phía đó.

Hưng Nghĩa nằm ở địa phận giao nhau giữa ba tỉnh Quý Châu, Vân Nam và Quảng Tây, trước nay vẫn là một con đường lớn tập trung mọi giao dịch làm ăn của ba khu vực, càng là nơi tập trung của hơn 26 dân tộc. Thế nên, chỉ riêng con đường trước mặt thôi, bóng những người qua lại đã đủ các loại sắc phục, cũng có một số người đã Hán hóa không ít, nhưng lên tiếng nói vẫn nghe ra đủ các ngữ điệu.

Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn, dù là xách riêng bất kỳ người nào ra cũng cực kỳ nổi bật giữa đám đông.

Nhiêu Tôn đang rửa xe ở trạm xăng phía đường Nam, trong lúc chờ đợi, anh ấy dựa vào thân cây xù xì trước trạm chơi game. Trên đỉnh đầu, cây lá um tùm xanh mướt. Tưởng Ly nhìn thì đó có lẽ là cây anh vũ, quan sát thì chắc cũng phải hơn sáu trăm, bảy trăm tuổi rồi.

Nhiêu Tôn mặc áo khoác bò, có thêm không ít khí chất lãng tử. Cũng có vài cô gái đang đợi rửa xe nhìn về phía chiếc xe việt dã đã được "độ" lại, rồi nhìn sang anh chàng đẹp trai vừa măgút, dĩ nhiên muốn tiến tới làm quen.

Nhiêu Tôn không xa cách với họ, tiện tay đút di động vào túi, châm một điếu thuốc. Khi ngọn lửa bùng lên trước mặt, anh ấy nheo mắt lại, góc

nghiêng cực kỳ hút hồn. Cho dù anh ấy không cố tình chọc ghẹo, chỉ đứng đó rướn môi cười cũng đủ khiến các cô gái đỏ mặt xấu hổ.

Trên người Nhiêu Tôn có một sức hút rất đặc biệt. Người không thân với anh ấy sẽ cảm thấy anh ấy ba phần chính, bảy phần tà, không dễ chọc vào. Nhưng người thân với anh ấy rồi sẽ biết, Nhiêu Tôn là người kiêu ngạo, lòng tự tôn rất cao, làm việc đa phần theo cảm hứng, nhưng là người hiền lành, lương thiện.

Trong một cửa hàng không xa ở phía đường Bắc, Lục Đông Thâm đang đứng thử đui đèn dùng để soi sáng khi đi rừng. Anh trong chiếc áo jacket đen nhìn thế nào cũng điển trai rành mạch. Dã tính bẩm sinh của anh đã được anh cất kỹ nhưng lại thể hiện ra trong lúc anh chuyên nghiệp và nghiêm túc lựa chọn công cụ. Sự hoang dã của Nhiêu Tôn nhìn rất rõ ràng, còn sự hoang dã của Lục Đông Thâm lại được giấu đi. Một người đàn ông như vậy thường sẽ càng khiến người ta muốn thăm dò.

Sau khi chọn xong đui đèn, anh cầm lấy một món đồ quen tay trong tủ, có lẽ là một con dao găm. Tưởng Ly nhìn thấy Lục Đông Thâm cầm con dao trong tay đắn đo, rồi lại tỉ mỉ vuốt ve chuôi dao và lưỡi dao. Ánh nắng buổi chiều hắt lên tấm lưng và bả vai rắn chắc của anh, khi không nói cười sẽ khiến trái tim người ta rung rinh.

~Hết chương 434~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 435: Bạn Trai Tôi Tiêu Chuẩn Cao

Chủ cửa hàng ấy là một phụ nữ.

Trông có vẻ mới ngoài ba mươi, ăn mặc khá hiện đại, nhất là phần cổ áo trước ngực hở không ít, hai đồi núi như sắp bung ra ngoài. Trong lúc Lục Đông Thâm lựa chọn đui đèn, cô ta có vẻ rất nhiệt tình năng nổ. Trong lúc đợi anh xem dao, cô ta sắp dính sát vào anh tới nơi.

Tưởng Ly lườm nguýt, nhìn chủ cửa hàng ấy rồi lại cúi đầu xuống nhìn ngực mình, đúng là không khoa trương được bằng người ta. Nhưng của mình cũng đâu có nhỏ, cô không cho rằng to quá đáng có gì đẹp mắt.

Biết đâu... đàn ông lại thích thì sao?

Nhìn vẻ nồng nhiệt của cô ta, Tưởng Ly cảm thấy không vui trong lòng. Lục Đông Thâm có thích kiểu như vậy không?

Nhưng, Lục Đông Thâm từng nói với cô, anh thích kiểu như cô.

Kiểu nào? Cô từng hỏi anh.

Anh cười rất xấu xa, nói với cô: Mặc áo trông gầy, cởi ra có thịt.

Nghĩ tới câu nói này, Tưởng Ly chợt nóng bừng hai má.

Khi ngước mắt nhìn Lục Đông Thâm, có vẻ sự hồ hởi của đối phương không ảnh hưởng gì tới anh, anh không định hùa theo. Tiếp tục mải miết

nhìn theo bóng anh, Tưởng Ly cũng cảm thấy anh là kiểu mặc quần áo thì tinh tế, cởi quần áo thì đầy đủ, ngầu không chịu được.

Sau khi thức ăn được bê lên hết, bà chủ quán ăn nói với Tưởng Ly: "Đây đều là những món cậu mặc áo jacket đen gọi cho cô đấy, cô ăn gì, không ăn gì cậu ấy đều dặn dò rất tỉ mỉ. À đúng rồi, còn cả cơm này nữa là đặc biệt nấu thật mềm cho cô."

Trái tim Tưởng Ly nóng rực lên, cô vô thức ngước mắt nhìn ra ngoài.

Cũng đúng lúc Lục Đông Thâm ở đối diện nhìn sang bên này. Không biết anh nói câu gì đó với bà chủ cửa hàng mà cô ta cũng nhìn sang bên này một cái.

Bốn mắt vô tình gặp nhau.

Chẳng hiểu sao hơi thở của Tưởng Ly bỗng trở nên dồn dập, cô vội cúi đầu xuống ăn, trái tim cứ đập dữ dội.

Bà chủ quán ăn mang thức ăn lên xong cũng chưa vội đi ngay, là một người thích buôn dưa, thế nên máy nói chuyện của bà ấy mở ra: "Cô gái đó..." Bà ấy chỉ vào chủ cửa hàng đối diện, ngữ khí có phần khinh thường: "Bình thường vênh váo lắm, chẳng thèm để tâm tới mấy cửa hàng xung quanh như chúng tôi, mắt như mọc trên đỉnh đầu vậy. Đây là thấy bạn trai cô đẹp trai nên đang nhiệt tình sấn tới đấy."

Rồi bà ấy lại dặn dò: "Cô gái à, cô phải theo dõi sát sao bạn trai mình. Đẹp trai như thế, rất dễ khiến những cô gái khác nhớ nhung."

Tưởng Ly cắm đầu ăn cơm, lúng búng đáp một câu: "Bạn trai tôi tiêu chuẩn cao lắm, chẳng dễ để ý ai đâu."

Bà chủ quan sát cô một lượt rồi cười nói: "Cũng đúng, nhìn xem cô xinh thế nào mà."

Cô không lo lắng ư?

Thật ra cô rất lo lắng.

Tưởng Ly ghét sự lo lắng này. Rõ ràng đã chia tay rồi, anh thích tìm ai thì cứ tìm, thích ngắm ai là chuyện của anh, liên quan gì tới cô chứ?

Nhưng cô lại ngứa mắt chủ cửa hàng kia, trong lòng ít nhiều cũng oán trách Lục Đông Thâm, biết rõ người ta thích cọ vào người anh mà anh không biết đường tránh sao? Cả người anh không có cảm giác nữa rồi à?

Đương nhiên, có người bắt chuyện với Nhiêu Tôn cô cũng giận.

Nhiêu Tôn cũng thật ra, sinh ra đã mang một gương mặt phong lưu, sao không biết cách tiết chế chứ? Chẳng trách Nguyễn Kỳ giận dữ bỏ đi biệt.

Khi cô nhìn lên lần nữa thì Lục Đông Thâm đã đi ra khỏi cửa hàng ấy, trong tay xách túi dụng cụ, đứng sang sạp hàng bên cạnh mua hoa quả. Chủ cửa hàng kia cũng không đuổi theo anh mà chỉ đứng tựa vào cửa nhìn anh. Anh mặc kệ, tập trung chọn hoa quả.

Tưởng Ly quan sát thấy vui, đây là lần đầu tiên cô thấy Lục Đông Thâm mua mấy món này trên những sạp hàng nhỏ.

Chẳng bao lâu sau, Nhiêu Tôn cũng đi tới.

Hai người họ đều đứng trước sạp hoa quả, cái dáng cao lớn đung đa đung đưa, người bên cạnh không muốn chú ý cũng khó.

Lục Đông Thâm đang chọn cam quýt, Nhiêu Tôn tiện tay cầm mấy quả táo lên bỏ vào túi, nhưng lại bị Lục Đông Thâm lấy ra, chia thành túi riêng.

Cân xong, Nhiêu Tôn chìa tay ra trước mặt Lục Đông Thâm. Lục Đông Thâm móc tiền mắt trong túi ra đưa cho Nhiêu Tôn. Nhiêu Tôn đón lấy cất kỹ, sau đó rút bao thuốc lá ra, đưa cho Lục Đông Thâm một điếu.

Tưởng Ly cố nhịn cười.

Cảnh Nhiêu Tôn chìa tay xin tiền rất buồn cười mà cảnh Lục Đông Thâm rút tiền đưa cũng hài không kém.

Vì không muốn bại lộ hành tung sớm như vậy, thế nên trước khi xuất phát, Lục Đông Thâm đã khuyến khích Nhiêu Tôn rút đủ tiền mặt ra. Lúc đó Nhiêu Tôn đã châm biếm Lục Đông Thâm một câu: "Đường đường là phó tổng giám đốc của Lục Môn mà từ sáng tới tối chỉ giở mấy trò lừa bịp.

Lục Đông Thâm trả lời rất vô liêm sỉ: Tôi đã bị người ta cách chức rồi, Tôn thiếu, bây giờ tôi thật sự không có nhiều tiền như cậu.

Chắc chắn là Nhiêu Tôn rất thích nhìn thấy Lục Đông Thâm thể hiện vẻ yếu thế, lại có tâm lý thích bảo vệ kẻ yếu nên đã lập tức rút tiền.

Còn về việc ai là người cầm tiền thì lại có tranh cãi.

Đầu tiên, Tưởng Ly, một người xưa nay không có quan niệm về tiền bạc không được liệt kê vào danh sách; Thứ hai, Nhiêu Tôn thường ngày qua quýt ơ hờ, có lúc đến ví tiền để đâu cũng quên, nên về cơ bản cũng đã bị đá khỏi cuộc chơi.

Cuối cùng chỉ còn lại Lục Đông Thâm.

Nói theo lời Lục Đông Thâm thì: Con người tôi trước nay vẫn luôn nhạy cảm với tiền bạc, từ việc làm ăn đã có thể nhìn ra được. Về khả năng kiểm soát và lợi dụng tiền bạc, tôi chắc chắn hơn Tôn thiếu.

Nhiêu Tôn cũng chẳng buồn làm thủ quỹ nên đã giao toàn bộ tiền vào tay Lục Đông Thâm.

Nhưng thứ tổn hại là vấn đề hình tượng.

Một đại gia chìa tay xin tiền một đại gia khác, quả thực khiến người xung quanh nhìn thấy phải nảy sinh nhiều suy nghĩ.

Hai người họ đứng dưới gốc cây bên đường. Lục Đông Thâm nghiêng mặt sang để châm lửa trong tay Nhiêu Tôn, trông cực kỳ phóng khoáng.

Tưởng Ly nhất thời cũng không vội ăn cơm nữa, chống cằm nhìn hai người đàn ông ở đối diện, quả thật là mát mắt.

Ánh nắng rất ấm áp.

Rơi xuống tán cây, được lá cây lọc qua, hắt lên hai người họ, trông vừa ôn hòa vừa ấm áp.

Ấm áp là những gì Tưởng Ly cảm nhận được.

Cô chưa từng có một cảm giác mãnh liệt như thế, hơn cả tình yêu lại hơn cả tình thân, dường như ông trời đã dành cho cô mọi điều tốt đẹp trên đời, để cô không còn phải cô đơn lạc lõng. Cho dù tận cùng của con đường là bóng đêm vĩnh cửu, cô vẫn có họ không xa không rời.

Một người yêu, một người anh...

Là vậy sao?

Thật tốt.

Cô chợt nghĩ tới Nguyễn Kỳ, nếu có cô ấy ở đây thì tốt biết bao.

Cô luôn cảm thấy Nguyễn Kỳ là người hợp với Nhiêu Tôn nhất, đổi lại là cô gái khác, dám hãm hại Nhiêu Tôn sao? Nhiêu Tôn cũng chẳng cho phép cô gái nào hãm hại mình như vậy.

Nhiêu Tôn đòi tiền có lẽ là để trả tiền rửa xe. Hút vài hơi thuốc, cảm thấy cũng đến giờ rồi, anh ấy bèn quay người đi. Trước khi đi, anh ấy còn nhìn sang bên Tưởng Ly, thấy cô cũng đang nhìn họ bèn vẫy cánh tay, cực kỳ thoải mái.

Tưởng Ly không hùa theo, cũng không thu lại ánh mắt.

Tới khi Nhiêu Tôn lái chiếc xe đến, Lục Đông Thâm cũng không vội qua ngay mà đứng dưới gốc cây, hút hết nửa điếu thuốc còn lại trong tay.

Qua làn khói thuốc, anh nhìn cô cười khẽ. Dù qua bóng người qua lại, cô vẫn có thể nhìn rõ những tia sáng lấp lánh trong ánh mắt anh.

Tưởng Ly bất chợt nhớ tới lời của bà chủ quán ăn: Cậu ấy nhìn cô bằng ánh mắt của một người nhìn người mình yêu...

***

Trấn Thất Xá cách Hưng Nghĩa hơn một tiếng đồng hồ lái xe, dọc đường không dễ đi lắm, có cơn mưa nhỏ rả rích. Vì lý do an toàn, Lục Đông Thâm đi chậm hẳn lại.

Nhiêu Tôn và Tưởng Ly ngồi cả ở ghế sau chơi Xiaoxiaole. Họ không tắt âm thanh, đủ các tiếng nổ bom, đập đá nối nhau vang lên.

Cửa ải trước mắt của Tưởng Ly cô cũng đã chơi hơn nửa tháng rồi. Sau khi hết sức, cô liếc nhìn màn hình di động của Nhiêu Tôn rồi hét ầm lên: "Sao anh vượt cửa nhanh quá vậy?"

Cô lại quay về nhìn số điểm và lác mắc.

Chỉ cần là cửa Nhiêu Tôn đã vượt qua, chưa nói đến việc đủ sao, số điểm về cơ bản đều vượt qua cô.

Nhiêu Tôn cười đắc ý: "Bây giờ em đã hiểu thế nào gọi là qua cửa kiểu chèn ép chưa?"

~Hết chương 435~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 436: Khuôn Mặt Rước Họa

"Lợi hại phết nhỉ, cửa ải nào cũng đứng đầu." Tưởng Ly cố tình nói to tiếng.

Trước kia sở dĩ cô luôn đứng top đầu trong bảng xếp hạng đều là nhờ công lao của Lục Đông Thâm. Cô hào sảng như vậy chính là để Lục Đông Thâm biết, có người chèn ép anh.

Quả nhiên, Lục Đông Thâm đã ngước mắt nhìn vào gương chiếu hậu.

Trong gương, Tưởng Ly và anh nhìn thẳng vào mắt nhau, rồi cô cười với anh, trong nụ cười đó đầy sự khiêu khích.

Lục Đông Thâm cười thầm.

Khi lên tiếng, anh nhắm vào Nhiêu Tôn: "Tôn thiếu, tìm một cửa khó đi, chúng ta so tài riêng."

"So tài riêng cái này?" Nhiêu Tôn cười: "Chơi Silent Hill* đi, dám không?"

*Silent Hill là một trò chơi điện tử thuộc thể loại kinh dị sinh tồn trên hệ máy PlayStation được phát hành bởi Konami và phát triển bởi Team Silent, một nhóm trực thuộc của Konami Computer Entertainment Tokyo. Đây là phiên bản đầu tiên của series Silent Hill.

Lục Đông Thâm đáp nhẹ như không: "Được thôi, tiếp cậu tới cùng."

Tưởng Ly tựa vào cửa sổ, nhìn hai người đàn ông bình thường hô phong hoán vũ trên thương trường kia mà câm nín. Chắc chắn là các cụ nói không sai: Đàn ông dù trưởng thành tới đâu, trong lòng cũng có một cậu bé nhỏ. Không ngờ người như Lục Đông Thâm cũng biết trò Silent Hill. Cô thà đi vào thế giới thực lượn một vòng chứ không dám chơi trò đó.

Silent Hill, còn cần phải chơi trong thế giới ảo sao?

Cô uể oải nói: "Có lẽ mức độ kích thích ở Tịch Lĩnh không thua kém Silent Hill đâu."

"Silent Hill không kích thích." Lục Đông Thâm hạ thấp giọng: "Là tuyệt vọng."

Tưởng Ly sững người.

"Trong lòng ai cũng có một Silent Hill." Lần này tới lượt Nhiêu Tôn lên tiếng: "Thoát không ra, chạy không nổi."

Tưởng Ly ngẫm nghĩ câu nói này, càng nghĩ càng đáng sợ.

Nhiêu Tôn quay trở lại với dáng vẻ ba lăng nhăng, dựa vào người Tưởng Ly: "Em muốn chơi à? Muốn chơi để tiểu gia dạy em."

Tưởng Ly đang lắc đầu nguầy nguậy thì Lục Đông Thâm đột ngột xoay vô lăng, cả người Nhiêu Tôn bị bắn ra.

Ngay sau đó là lời cảnh cáo của Lục Đông Thâm: "Nhiêu Tôn, cậu ngồi thẳng cho tôi."

Nhiêu Tôn vừa tức vừa buồn cười: "Lục Đông Thâm, anh có ấu trĩ không cơ chứ?"

"Tôi thích."

Họ tiến thẳng một mạch.

Khi bước vào trấn Thất Xá thì sương mù giăng khắp lối.

Ở đây có rất nhiều cây rừng mũi nhọn, lại có ngọn núi Bạch Long cao hơn mực nước biển. So với Nghĩa Hưng thì nơi đây ẩm hơn một chút, bình thường, thời tiết nhiều sương đã là điểm nổi bật, giờ lại thêm mưa nên không khác gì đi giữa một dãy núi trắng xóa sương.

Tương truyền, thời Minh Thái Tổ, những người sống đầu tiên ở đây là bảy họ người Hán lớn: Tạ, Đặng, Nghiêm, Quách, Lưu, Vương, từ đó xây dựng bảy gian nhà, thế nên người bản địa gọi nơi đây là Thất Xá. Sau này cũng có lời đồn Thất Xá bắt nguồn từ bảy nơi ở: Thất, Đường, Đình, Môn, Cảng, Thuật, Dã.

Đường huyện Thất Xá và đường thôn cắt ngang nhau, khi xe đi vào trấn thi thoảng có động vật chạy ngang qua đường. Lục Đông Thâm rất có kinh nghiệm, nhường đường cho chúng đi trước. Đây cũng là một nơi tập trung nhiều dân tộc, Nhiêu Tôn qua cửa sổ có thể nhìn thấy một cô gái mặc trang phục sặc sỡ, quấn mũ bảy màu trên đầu, nói: Cô gái ở đây đẹp phết.

Tưởng Ly thò đầu ra nhìn, cố tình hỏi: "Xinh bằng Nguyễn Kỳ không?"

Nhiêu Tôn liếc cô một cái, sau đó không nói gì, dựa vào ghế xe, tiếp tục phá đảo.

Họ cần phải dừng chân tạm tại thôn Thất Xá trước.

Tới Tịch Lĩnh phải tiếp tục đi sâu về phía Tây Nam, chắc là đến cuối cùng ngay cả đi xe vào cũng khó. Họ phải ở trấn Thất Xá thăm dò một vài tin tức rồi mới tiến vào Tịch Lĩnh.

Khi đi ngang qua một vườn trà rất lớn thì sắc trời đã tối đi một chút. Men theo đường chân trời, mây ngoằn ngoèo ngàn dặm. Có bóng những cô gái hái trà lưng đeo gùi lấp ló giữa vườn, đây là nơi xuất xứ của trà Thất Xá nổi tiếng.

Nhà trọ này do người Bố Y mở, có vài nhà với kiến trúc nối liền nhau. Men theo con đường nhỏ của nhà trọ thẳng tiến chính là chợ tập trung trên thị trấn, không quá rời xa sự náo nhiệt nhưng lại khá độc lập riêng biệt. Bước vào khu vực nhà trọ, đập vào mắt đầu tiên chính là trống thần của người Bố Y dựng bên đường, cạnh đó còn có một đàn tế thần nho nhỏ của người Bố Y, chắc là nơi đây sẽ được tổ chức các hoạt động tế thần trong những ngày lễ theo tập tục của người Bố Y.

Nhà trọ khá thiên nhiên, chủ yếu xây bằng gỗ, rất tinh tế mà vẫn không rối loạn. Nghe nói nhận được sự ủng hộ giúp đỡ lớn từ chính quyền địa phương để phát triển ngành du lịch.

Bây giờ không phải mùa du lịch cao điểm, thế nên vào đây ở càng trải nghiệm được sự thuần vị của nó.

Nhà trọ Lục Đông Thâm chọn có sân không nhỏ, sau khi xe đỗ xong thì nghe thấy tiếng sáo tiếng trống.

Vào sân, đập vào mắt đầu tiên là giá vải nhuộm bằng sáp, bên trên có treo thành phẩm, hoa văn trên đầu giống đồ đằng, những hoa văn hình băng nứt rất nổi bật, cực kỳ tinh xảo và thẩm mỹ. Sau đó họ nhìn thấy có người đang thổi nhạc cụ, có nam có nữ, đều mặc áo vải đơn giản, ôm đủ các loại nhạc cụ khác nhau. Tưởng Ly không thông thạo về nhạc cụ, ngược lại Lục Đông Thâm hiểu biết một chút. Anh giới thiệu cho cô đâu là nguyệt cầm, đâu là đàn hồ làm bằng xương bò. Có thứ Tưởng Ly biết, ví dụ như sáo trúc và đàn hồ lô, còn có người đang thổi kèn lá nữa.

Chủ nhà trọ không có ở đây, con gái của ông ấy ra tiếp, tên là Vi Dung, là một cô gái người Bố Y. Cô ấy mặc áo vạt dài, quần diềm xếp nếp, cổ tay và riềm áo thêu hình hoa lan khô. Cô ấy tết tóc, vừa nhìn đã nhận ra là một cô gái chưa chồng.

Hỏi tuổi ra thì cô ấy còn khá nhỏ, 22 tuổi, rất thích cười, khi cười rất xinh đẹp, mắt không vương chút bụi nào, cực kỳ trong trẻo.

Cô ấy đi trước dẫn đường, giới thiệu cho họ rằng bây giờ thứ nhạc cụ họ nghe tên là Bát âm tọa xướng, hiện tại đã thất truyền rồi. Mấy người này đều là chủ và những người hùn vốn chung cho các nhà trọ gần đây, rảnh rỗi qua đây luyện tập. Sắp tới mùa du lịch rồi, họ có thể biểu diễn.

Nhà trọ chủ yếu là các phòng đơn, giường rộng và lớn, không gian độc lập.

Lục Đông Thâm muốn hai phòng. Lúc đăng ký, Tưởng Ly cố tình hỏi anh: "Hai anh đàn ông to xác chen nhau một chiếc giường không nóng sao?"

Vi Dung đang làm thủ tục nghe vậy nhìn cô với vẻ kỳ lạ.

Lục Đông Thâm không cho phép cô chà đạp, cười nói: "Nằm chung với em một giường là không chật nữa."

Vi Dung lẳng lặng nhìn Tưởng Ly.

Tưởng Ly đả kích lại: "Đi đường vất cả, tôi vẫn quen ngủ riêng." Cô dán sát cả người lên quầy lễ tân, cười với Vi Dung: "Dung muội muội, ba phòng nhé."

Nhiêu Tôn cũng hùa theo: "Phải đấy, ba phòng đi." Rồi anh ấy vỗ mạnh lên vai Lục Đông Thâm, cười khẽ với Vi Dung: "Không thiếu tiền đâu."

Vi Dung đỏ mặt, đáp một tiếng "Vâng".

Trong nhà trọ không còn ai, ai có thể giúp đỡ đều đã đi kéo đàn hết rồi. Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn cũng không thể để Vi Dung chuyển đồ lên xuống, nên tự vận chuyển hành lý của mình. Nhà trọ cũng không cao, cầu thang gỗ ở sát cùng, lên xuống chỉ hai tầng, thế nên hai người họ thu xếp đơn giản một chút, chỉ một chuyến là xách được hết lên.

Tưởng Ly được nhàn, tựa lan can đứng nhìn, vô tình nhìn thấy ánh mắt cô em gái Vi Dung đó không đuổi theo Lục Đông Thâm mà lại mải miết nhìn Nhiêu Tôn. Cô nghĩ bụng, hai khuôn mặt đẹp trai này lại rước họa cho con gái nhà người ta rồi.

Sau khi tắm rửa xong, khi họ đi ra thì trời đã tối hẳn.

Trong không khí có mùi của núi rừng, còn có mùi củi lửa, xa xa có thể nhìn thấy khói xám.

Vi Dung gọi điện lên phòng Tưởng Ly, hỏi cô thích uống rượu gạo hay rượu trắng.

Nhà người Bố Y nào cũng chưng rượu, đa phần là rượu nếp, nhưng mùi vị của rượu trắng cũng không tệ. Tưởng Ly ngẫm nghĩ nói rồi: Nếm thử rượu cây dền của chỗ này đi.

Rượu cây dền là một trong số các loại rượu gạo, được chưng cất từ cây dền hoang dã. Chỉ có người Bố Y là giỏi chưng loại rượu này nhất, cảm giác thơm nồng, dinh dưỡng phong phú.

Ở đầu kia, Vi Dung cười giòn tan, nói: "Hàn đại ca cũng nói chị thích uống rượu dền, vậy để em đi chuẩn bị."

~Hết chương 436~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 437: Anh Xem Ai Dám Theo Đuổi Em

Tưởng Ly cầm điện thoại đứng nguyên tại chỗ một lúc rất lâu mới tỉnh ra "Hàn" đại ca là ai. Họ đã làm chứng minh thư giả, Lục Đông Thâm tự đặt cho mình cái tên Hàn Nghịch, còn Nhiêu Tôn thì đổi tên thành Dương Hạo Thiên. Lúc đặt tên, Tưởng Ly đã ngồi vắt hết óc suy nghĩ, về sau mượn họ Tố của Tố Diệp, dùng chữ Du của Trần Du, nhưng tên Tố Du nghe kiểu gì cũng thấy giống món cá chiên giòn, nên cô dứt khoát đặt tên là Tố Nam.

Hỏi về suy nghĩ của Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn khi đặt tên.

Nhiêu Tôn nói: Anh ngưỡng mộ những người có tên ba chữ, dù gọi ở trường hợp này nghe cũng hay. Ví dụ Lục Đông Thâm đi, lúc em giận dữ có thể gọi anh ta là Lục Đông Thâm, lúc nũng nịu có thể gọi anh ta là Đông Thâm. Anh thì sao? Chỉ có thể gọi là Nhiêu Tôn, chẳng lẽ lớn từng này rồi còn bắt đối phương gọi mình Tôn Tôn, Tôn Tôn?

Lục Đông Thâm chọn tên hai chữ, Tưởng Ly cứ nghĩ rằng anh thích tên hai chữ, dù sao thì người ta hay khao khát những thứ mà mình không có được. Ai ngờ, Lục Đông Thâm cười gian tà: Em không chịu tha thứ cho anh, vậy thì anh chỉ còn cách kiếm chút hời trong cái tên thôi.

Tưởng Ly ngồi ngẫm nghĩ rất lâu mới hiểu ra được ý tứ. Hàn Nghịch (Hán Nì)... Honey (Ha Ni).

Nhưng Lục Đông Thâm cũng thất sách rồi.

Càng tới gần Tịch Lĩnh, họ càng phải giấu giếm danh tính thật sự của mình, thế nên...

Nhiêu Tôn cũng phải gọi anh là Hàn Nghịch...

Khi Trần Du gọi điện thoại tới, Tưởng Ly đang sấy khô tóc, mới đó đã dài qua vai rồi.

Trong điện thoại, Trần Du vô cùng dứt khoát, ném cho cô một quả bom hồng, khiến Tưởng Ly ngẩn người tại chỗ.

"Chẳng phải cô nói sẽ cho Thai Nghiệp Phàm một năm sao?" Tưởng Ly hoàn hồn lại, nhẩm tính thời gian rồi khẽ kêu lên: "Trần Nam Nam, hình như cũng chưa đến nửa năm mà, đúng không?"

"Cảm thấy thời điểm thích hợp rồi thì lấy chồng thôi." Trần Du ở đầu kia, nhẹ nhàng nói: "Anh ấy đã cầu hôn tôi rồi, tôi cảm thấy... nửa năm qua anh ấy cũng thay đổi rất nhiều."

"Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời đấy, anh ta là một công tử đào hoa." Tưởng Ly nói.

"Nhưng bên cạnh anh ấy chưa bao giờ có mấy cô gái hỗn tạp mà." Trần Du biện hộ thay cho anh ta: "Vả lại, tuy rằng bây giờ vẫn chưa đến mức anh ấy độc lập quản lý Trường Thịnh, nhưng quả thực cũng đã hết tâm hết sức vì Trường Thịnh rồi."

Tưởng Ly đúng là cũng ít nhiều nghe được tin tức của Thai Nghiệp Phàm, tuy rằng không còn qua lại với Skyline nhưng hình như họ quả thực bàn bạc được mấy dự án đẹp. Cô chọc quê Trần Du: "Quả nhiên là con gái như bát nước đổ đi."

Trần Du không muốn làm đối tượng để cô trêu chọc, bèn hỏi thẳng vào chuyện chính: "Cô và Lục Đông Thâm sao rồi?"

Điểm trúng huyệt của Tưởng Ly.

Cô ra sức cắn môi, đang định lên tiếng thì nghe thấy tiếng cửa phòng bị đẩy ra, hóa ra là Lục Đông Thâm đi vào. Chẳng hiểu sao trái tim cô lại hoảng loạn. Cô đi ra trước cửa sổ, nói qua loa: "Chuyện gì chứ, nói cô đi, đừng có nói tôi."

Đầu kia bật cười.

Phòng Tưởng Ly nằm ở tầng hai, cửa sổ nhìn thẳng xuống vườn, hướng xuống dưới là có thể thấy được bữa tiệc rượu Vi Dung đã chuẩn bị xong xuôi. Nhiêu Tôn đã xuống nhà từ trước, ăn mặc thoải mái ngồi trong vườn. Vi Dung ngồi bên cạnh anh ấy, nói nói cười cười.

"Lý do kết hôn không đơn giản như vậy phải không?" Cô khẽ hỏi một câu.

Đầu kia thở dài, kể lại tường tận mọi chuyện.

Lục Đông Thâm vốn định lên gọi cô xuống ăn cơm, thấy cô ngồi dựa vào cửa sổ, ánh đèn dịu dàng, tôn lên nét hiền hòa của cô. Cô nhỏ bé ngồi đó, khiến người ta xót xa, khiến người ta muốn ôm cô vào lòng, nghĩ vậy anh cũng làm thật như vậy.

Anh tiến lên, không kìm được cảm xúc, từ phía sau nhẹ nhàng ôm chặt lấy cô.

Ôm vào lòng mọi sự mềm mại, hít hà mọi sự thơm mát.

Tưởng Ly chỉ cảm thấy trái tim đập dữ dội.

Cô ngồi thẳng lưng lên muốn trốn tránh nhiệt độ cơ thể Lục Đông Thâm, nhưng anh lại nhân cơ hội cô không tiện giãy ra để ôm chặt hơn, ép cô dựa sát vào lồng ngực mình.

Trần Du vẫn đang nói ở đầu kia, thở dài, khiến Tưởng Ly ngắt máy cũng sai mà không ngắt máy cũng sai.

Lục Đông Thâm nhìn cô từ trên xuống trong lòng mình, mặt cô hơi ửng hồng, hơi thở cũng hơi gấp gáp hơn, nhất thời khiến trái tim anh ngứa ngáy.

Nếu nói chưa từng có được, thì khi theo đuổi cô gái trong lòng, Lục Đông Thâm ít nhiều sẽ kiểm soát hơn, quan trọng cách thức hơn. Nhưng cô gái trong lòng đã từng thuộc về anh, đã từng có sự tiếp xúc thân mật nhất dù là cơ thể hay tâm hồn, thế nên quá trình theo đuổi lại một lần luôn khiến anh muốn lạm quyền.

Một khi vượt quyền trong suy nghĩ, hành động tự nhiên cũng mất kiểm soát.

Lục Đông Thâm cũng không muốn tiết chế nữa.

Anh cúi đầu, áp môi lên gò má cô lướt đi, bàn tay giữ chặt eo cô cũng không chịu yên phận, vén một góc áo cô lên, luồn vào trong.

Tưởng Ly giật mình.

Cô giữ chặt tay anh qua lớp áo, trái tim như có cỏ dại mọc điên cuồng, hơi thở dồn dập giây lát.

Trong mơ hồ, cô nghe thấy Trần Du ở đầu kia hỏi: "Cô có thể quay về không? Cô làm phù dâu cho tôi, Lục Đông Thâm làm phù rể."

Tưởng Ly như ngừng thở.

Cô linh cảm Lục Đông Thâm nhất định có thể nghe thấy câu này.

Cô nghiêng mặt nhìn anh.

Quả không sai, anh cũng đang nhìn cô, mỉm cười.

Không giãy ra được, cô đành dùng cái miệng, nói với Trần Du: "Cô còn định bắt tôi thắt cổ tự tử trên một cái cây à?"

Trần Du bật cười: "Vậy tôi sẽ tìm cho cô một đại thụ khác, chỉ cần cô chịu đến, gom một rừng cây cho cô cũng không thành vấn đề."

Tưởng Ly đang định nói được đấy thì ngay lập tức bị Lục Đông Thâm cắn một cái lên cổ.

Không nặng nhưng cũng chẳng nhẹ.

Chủ yếu là vì Tưởng Ly không ngờ anh lại bất thình lình cắn một cái nên cô bỗng nhiên kêu thành tiếng.

Trần Du giật mình, vội hỏi cô có chuyện gì.

Tưởng Ly tranh thủ đẩy Lục Đông Thâm ra, tựa lưng vào tường, nhìn chằm chằm Lục Đông Thâm như nhìn trộm, rồi nói vào di động: "Không sao, nhìn thấy một con côn trùng thôi."

"Hả?"

"Côn trùng là loại vô liêm sỉ nhất trên đời, tùy tiện ra vào phòng người ta, cũng không chịu chào hỏi." Tưởng Ly nghiến răng nghiến lợi.

Lục Đông Thâm tựa lưng vào bàn trang điểm, nghe xong phải cố nhịn cười.

Chắc là đầu kia Trần Du cũng không suy nghĩ quá nhiều, chỉ một lòng muốn chắc chắn cô có thể làm phù dâu cho cô ấy. Tưởng Ly nghĩ mình đang ở tại trấn Thất Xa, sau này vào sâu trong Tịch Lĩnh không biết liệu có xảy ra chuyện gì không, suy nghĩ giây lát cô đề nghị cô ấy chọn thêm một người dự bị.

Trần Du cảm thấy có chuyện không ổn bèn truy hỏi cô tình hình. Cô cũng chỉ nói qua loa vài câu, chứ không tỉ mỉ.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, chưa đợi Tưởng Ly đuổi mình ra ngoài, Lục Đông Thâm đã lên tiếng: "Em không muốn làm phù dâu cũng không phải là không có cách, ấp a ấp úng sẽ chỉ khiến đối phương lo lắng."

Tưởng Ly nghĩ cách anh đưa ra chắc chắn không phải cách tốt đẹp gì.

Quả nhiên, Lục Đông Thâm khẽ cười và nói: "Em lấy anh đi, cưới trước cô ấy là em không thể làm phù dâu nữa rồi."

"Lục Đông Thâm, anh tự tin như vậy sao?"

Nụ cười trong mắt Lục Đông Thâm càng đậm thêm: "Em không định lấy anh, còn muốn lấy ai?" Rồi anh từ tốn bổ sung một câu: "Có anh ở đây, xem ai dám theo đuổi em."

Quả nhiên không khác gì côn trùng, sở hữu thuộc tính vô sỉ bỉ ổi.

Tưởng Ly không ngu ngốc tới mức cãi vã với anh về vấn đề này, bởi vì dù nối tới cùng, người chịu thiệt chắc chắn vẫn là cô, hơn nữa bây giờ có vẻ như hành vi của anh đang không thể kiểm soát. Nghĩ tới đây, Tưởng Ly cảm thấy những chỗ bị anh sờ qua đều nóng rực lên, nóng vào tận trái tim.

"Thai Nghiệp Dương tự sát không đạt trong tù." Tưởng Ly ngồi xuống ghế, đổi đề tài, đương nhiên cũng là chuyện nghiêm túc.

Nghe Trần Du nói, sau khi vào tù, trạng thái của Thai Nghiệp Dương vẫn luôn không ổn, thậm chí còn không chịu gặp Thai Tử Tân. Ngược lại anh ta gặp Thai Nghiệp Phàm, có điều mỗi lần gặp đều lạnh nhạt chế giễu Thai Nghiệp Phàm, nói anh ấy không phải mẫu người làm kinh doanh, nói anh ấy chỉ xứng bám lấy Thai Tử Tân sống ký gửi, rồi phát ngôn ác ý, chửi mắng Thai Quốc Cường lúc còn sống quá thiên vị.

Không lâu trước đó, Thai Nghiệp Dương cố gắng bẻ gãy bàn chải đánh răng hòng tự sát, nhưng bị quản giáo kịp thời phát hiện và ngăn chặn.

Thai Nghiệp Phàm chịu đả kích nặng nề, lại cảm thấy hoảng hốt, cũng may phát hiện ra sớm, nếu không Thai Nghiệp Dương đã mất mạng từ lâu. Anh ấy bèn chủ động hủy lời hứa một năm với Trần Du, cầu hôn cô ấy.

Lý do là con người sống trên đời họa phúc khó lường, một giây trước còn sống tử tế, một giây sau chưa biết sẽ xảy ra chuyện gì. Anh ấy không muốn tiếp tục lãng phí thời gian chờ đợi, muốn cùng người mình yêu sống trọn đời.

Đừng nói là Trần Du, cả Tưởng Ly nghe xong câu này cũng đầy cảm xúc.

Chỉ có điều, mọi cảm động đã tan tành vào giây phút Lục Đông Thâm động tay động chân.

~Hết chương 437~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 438: Cho Bao Nhiêu Tiền Cũng Không Được

Lục Đông Thâm nghe xong không hề cảm thấy kỳ lạ: "Thai Nghiệp Dương là người cao ngạo, một lòng muốn đem về lợi nhuận khổng lồ cho Trường Thành, cuối cùng nguyện vọng bị vùi trong cát bụi, đi tới bước tự sát cũng là điều có thể hiểu được."

"Nguyện vọng bị vùi trong cát bụi là sẽ suy nghĩ thiển cận ư?" Tưởng Ly hỏi ngược lại: "Anh ta quả thật vẫn nên học hỏi thêm anh Lục đây, đã bị người ta cách chức, đoạt quyền rồi mà vẫn có thể thản nhiên nói cười, ép buộc con gái nhà lành đấy."

Lục Đông Thâm cười khẽ: "Anh ta khác với anh, chí ít anh chưa mất đi tự do, thế nên, thích ép buộc con gái nhà lành kiểu gì cứ ép buộc."

Tưởng Ly nghẹn lời, anh chẳng nói được câu nào tử tế.

Lục Đông Thâm lại nói: "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu đổi lại là anh, anh sẽ không ngu ngốc đi tự sát. Chỉ cần còn sống một ngày là còn hy vọng một ngày. Trên đời này, tới cuối cùng vẫn chỉ có mình cứu sống được mình mà thôi."

Tưởng Ly im lặng giây lát rồi nói: "Không phải ai cũng có được sự tàn nhẫn như anh."

Lục Đông Thâm tiến lên trước, giữ lấy cằm cô: "Đúng là không nhiều, nhưng anh có, và em cũng có."

Tưởng Ly hơi sững người.

"Cái chết của Tả Thời là nút thắt trong lòng em, thậm chí em cho rằng em đã giẫm lên cái chết của Tả Thời mới có thể ra khỏi Gobi. Thế nên, đến tận bây giờ, em vẫn không dám thẳng thắn đối diện với chuyến đi tới Tịch Lĩnh này."

Lục Đông Thâm khẽ nói: "Nhưng thực tế là, Tả Thời chết vì thể lực không đủ duy trì, còn em thì sao? Em đi ra được khỏi Gobi là dựa vào nghị lực của chính em. Nhiêu Tôn có thể giúp được em bao nhiêu? Tả Thời có thể giúp được em bao nhiêu? Bé con, sự kiên quyết trong em không phải cô gái nào cũng có thể đọ được."

Tưởng Ly như ngừng thở.

"Thế nên..." Nói tới đây, Lục Đông Thâm lại từ bỏ sự nghiêm túc của mình. Anh cúi người xuống, hai tay chống sang hai bên trái phải của chiếc ghế: "Anh cực kỳ si mê em."

***

Vi Dung trông coi nhà trọ này cho bố mẹ mình, nghe nói hai người họ đã tranh thủ mùa du lịch vắng vẻ để đi du lịch rồi. Bữa tối khá phong phú, nghiêm túc mà nói thì đây là công lao của Nhiêu Tôn.

Anh ấy đưa cho Vi Dung một khoản tiền, bảo cô ấy mua ít đồ ăn ngon để làm vài món hợp khẩu vị. Vi Dung là người thật thà, cứ thế nghe lời, ngoài các món ăn bình thường ra, còn chuẩn bị không ít ẩm thực đặc sản nơi đây, nhất là món bánh rán đường và cơm nếp được nhuộm màu từ dịch hoa và lá.

Quả thật cô ấy đã chuẩn bị rượu dền, Tưởng Ly rất thích uống. Đương nhiên, rượu gì trong mắt cô cũng trở thành tình nhân, đáng được thương

yêu.

Trong nhà trọ chỉ có ba người họ, dĩ nhiên sẽ trở thành đối tượng phục vụ chính của Vi Dung.

Nhiêu Tôn mời Vi Dung và những người làm khác trong nhà trọ ra ăn chung. Ban đầu nói gì Vi Dung cũng không đồng ý, cho rằng như vậy là bất lịch sự. Nhiêu Tôn cười hào sảng, nói anh ấy thích nhất là được ăn chung và ngủ chung với các cô gái đẹp, khiến Vi Dung như nở hoa trong lòng.

Trên bàn, Tưởng Ly phụ trách bình phẩm rượu, Lục Đông Thâm phụ trách lắng nghe, còn Nhiêu Tôn phụ trách moi tin.

Mục đích ở lại trấn Thất Xá chính là đề ra một kế hoạch an toàn nhất để thâm nhập Tịch Lĩnh, thế nên càng nắm được nhiều thông tin về Tịch Lĩnh, họ càng an toàn. Công việc moi tin giao lại cho Nhiêu Tôn. Thật ra Tưởng Ly cũng không đành lòng, ở các nơi khác thì cô không rõ lắm nhưng chí ít tại nhà trọ này, anh ấy ít nhiều cũng phải hy sinh chút nhan sắc.

Nhiêu Tôn chủ động nhận nhiệm vụ.

Anh ấy nói: Vì cô gái mình yêu, anh có thể lên núi đao xuống biển lửa, huống hồ chút nhan sắc cỏn con?

Nghe mà Tưởng Ly rơi đầy da gà xuống đất.

Lục Đông Thâm tổng kết cho Nhiêu Tôn bốn chữ đặc sắc: Bản tính khó dời.

Vi Dung uống chút rượu mà cả gương mặt đã đỏ hồng lên. Ai cũng bảo các cô gái người Bố Y uống rượu rất được, thế mà tửu lượng của Vi Dung lại kém. Nhiêu Tôn thương tiếc, cũng không bắt cô ấy uống nhiều, ngược lại chuốc say không ít nhân viên. Rượu vào thì lời ra.

Một nhân viên trên bàn mơ màng nói với anh ấy: Chỗ chúng tôi không ai chủ động nhắc đến cái nơi Tịch Lĩnh ấy, rời khỏi đây còn phải trèo qua hai dãy núi nữa, đầu tiên là vượt qua núi Lâm Vụ, tới thôn Tiểu Khê, qua thôn Tiểu Khê mới tới được Tịch Lĩnh.

Nhiêu Tôn lẳng lặng hỏi: "Tịch Lĩnh là một dãy núi sao?"

"Không phải, Tịch Lĩnh là tên một thôn, nhưng nấp sau lưng một dãy núi. Cơ mà núi đó to lắm, không thấy đường ra." Vi Dung chủ động nói: "Ở chỗ chúng tôi có không ít người đi hái thuốc, nhưng cùng lắm chỉ đi tới núi Lâm Vụ, không dám đi sâu thêm nữa."

Tưởng Ly ngồi bên uống rượu, trong lòng nghĩ dù là núi Lâm Vụ hay thôn Tiểu Khê. Những chỗ này đều không có dấu tích trên bản đồ. Hoặc đây là cách gọi riêng của dân bản địa, hoặc là họ còn điều gì giấu giếm.

Nhưng việc Tịch Lĩnh bản chất là tên một thôn làng thì nằm ngoài dự liệu của cô.

Dù là Ấn Đường Đen hay trưởng quầy Vương đều chỉ nói Tịch Lĩnh là một dãy núi. Nhất là Ấn Đường Đen, nói với cô rằng Tịch Lĩnh chính là Tần Xuyên, rõ ràng là tên dãy núi.

"Dãy núi đó tên là gì?" Cô không khỏi tò mò, hỏi Vi Dung.

Vi Dung đáp: "Thật ra cũng không có tên gì cụ thể, người bản địa cứ theo tên thôn mà gọi nó là Tịch Lĩnh. Chỗ này núi nhiều, có rất nhiều dãy núi không có tên, để người dân bản địa tự đặt."

Quả nhiên, gọi như vậy đích thực có thể khiến người ta nhầm lẫn.

Nhiêu Tôn thản nhiên đáp: "Tò mò, muốn đi xem sao." Rồi lại nói một câu thăm dò: "Chỉ là không biết trong quán có ai quen thuộc địa hình

không, chi phí dẫn đường không thành vấn đề."

"Không có ai đi được đâu, đừng nói là người ở đây không biết địa hình, cho dù biết cũng không dám dẫn mọi người đi. Có thể không đi thì đừng đi. Ở chỗ chúng tôi, khu đó là cấm địa, không ai dám nhắc tới, càng không ai dám đi đến." Người đó xua tay: "Cực kỳ tà ma, cực kỳ tà ma, cho bao nhiêu tiền cũng vậy thôi."

Nhiêu Tôn có phần hứng thú: "Tà ma thế nào?"

Người kia hạ thấp giọng: "Tôi nghe cha nói, những người sống trong Tịch Lĩnh đều không phải người bình thường. Họ ăn thịt người chết, sau đó nửa đêm còn đi chôn xương của người chết, hơn nữa chôn ở nơi rất cao. Họ không bao giờ ra khỏi thôn, cũng chưa từng qua lại với những người bên chỗ chúng tôi."

Ngụm rượu trong miệng Tưởng Ly lên không lên được, xuống không xuống được, nhất thời cô thấy dạ dày co thắt.

Lục Đông Thâm nhìn cô rồi lặng lẽ giật lấy cốc rượu trong tay cô.

Nhiêu Tôn truy hỏi: "Ăn thịt người chết? Cha cậu từng gặp?"

"Vậy thì chưa, chỉ là nghe người ta kể." Người đó rất thành thật: "Tịch Lĩnh không phải là nơi người sống có thể tới, chuyện này ai ai chỗ chúng tôi cũng biết. Nhất là bốn năm trước, có mấy vị khách du lịch phượt, nghe nói đã mất tích ở Tịch Lĩnh. Tôi thấy mọi người đều là người tốt, tôi khuyên mọi người nên sớm từ bỏ ý nghĩ này đi."

Cơm rượu đã no nê, Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn lần lượt trở về phòng.

Tưởng Ly không vội đi lên gác.

Cô ngồi ngoài sân, nhìn bầu trời đầy sao mà ngơ ngẩn.

Trăng đêm nay đặc biệt sáng, nói chi tới bầu trời chi chít sao kia.

Chỉ ở những nơi xa thành phố, khá cao như vùng núi hoặc thôn dã mới có thể nhìn thấy bầu trời sao. Tưởng Ly không xa lạ gì, những năm nay cô thường xuyên đi khắp nơi, cũng từng nhìn không ít bầu trời. Trời sao hôm nay rất đẹp, những đường nối giữa các ngôi sao cũng có thể nhìn thấy rõ nét, trở thành một biển sao mênh mông.

Vi Dung ra ngoài cho tản bớt mùi rượu, cầm một chiếc ghế tới ngồi bên cạnh cô.

"Chị Tố Nam này, chị và anh Hàn yêu nhau phải không ạ?"

Tưởng Ly nghĩ thầm trong lòng, lộ liễu đến vậy sao?

Ngoài miệng vẫn cứng đầu: "Làm gì có..."

~Hết chương 438~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 439: Bắt Sống Một Mỹ Nhân Ngư

Vi Dung cười ngây ngô: "Nhưng mà, em thấy như vậy đấy."

Tưởng Ly cảm thấy rượu dền chắc chắn bốc chậm rồi, bằng không sao khi nghe câu nói này, tim cô lại đập dữ dội như vậy chứ.

"Vậy chị thích Dương đại ca sao?" Cô lại hỏi.

"Đương nhiên." Tưởng Ly nói, rồi chợt nghĩ tới lời của bà chủ nhà hàng: "Anh ấy là người thân quan trọng nhất trong cuộc đời chị."

Vi Dung khẽ cười, lẩm bẩm một câu "Thật tốt".

Tưởng Ly quay đầu nhìn cô ấy, bỗng nhiên nảy sinh suy nghĩ, hỏi: "Nếu là em, em sẽ thích Hàn đại ca hay Dương đại ca?"

Vi Dung suy nghĩ một lúc lâu.

"Thật sự khó chọn đấy." Cô ấy nói: "Dù là Hàn đại ca hay Dương đại ca thì đều là những người đàn ông rất xuất sắc."

Tưởng Ly không phản cảm mà còn chọc ghẹo Vi Dung: "Không được tham lam quá nhé."

"Nếu chỉ được chọn một người, thì em sẽ chọn Dương đại ca." Vi Dung nói như vậy xong, mặt càng đỏ lựng, cô ấy ôm mặt cười khúc khích mãi.

Điều này khiến Tưởng Ly cảm thấy thú vị: "Vì sao lại là Dương đại ca mà không phải Hàn đại ca chứ?"

Vi Dung suy tư: "Hàn đại ca dĩ nhiên rất tốt, dáng người cao, mặt đẹp trai. Nhưng Hàn đại ca thuộc tuýp người trông có vẻ dễ gần kỳ thực rất khó làm thân. Dương đại ca thì khác, trông bề ngoài anh ấy khó gần, thực rất ra rất dễ thân. Vả lại, Dương đại ca cũng đẹp trai nữa."

Tưởng Ly nghe cô ấy nói có vẻ hơi lòng vòng, nhưng sau khi sắp xếp lại thì cũng cảm thấy cô ấy nói không sai.

Phàm là những anh chàng đẹp trai đều sẽ thu hút sự chú ý của người khác. Nhưng có kiểu soái ca khiến người ta muốn đứng xa, lại có soái ca khiến người ta muốn tiếp cận.

Lục Đông Thâm là người ngoài mặt ôn hòa, thực tế trong ánh mắt ẩn chứa dã tính và sức công kích, càng rõ ràng hơn khi anh không cười. Thế nên, kiểu đàn ông như anh sẽ khiến phụ nữ suy nghĩ viển vông nhưng không dám tùy tiện tới gần.

Nhiêu Tôn là điển hình cho kiểu vừa bắng nhắng vừa gian tà, phong lưu như một lãng tử, hơn nữa tính cách vui buồn thất thường, nhưng sự văn hóa và có giáo dục ẩn chứa trong bản chất. Thế nên, loại như anh ấy thoạt nhìn phụ nữ sẽ không cảm thấy an tâm nhưng càng tiếp cận sẽ càng dễ nghiện.

Tưởng Ly nhìn Vi Dung.

Gò má cô ấy hơi ửng hồng, trong mắt có sự ngượng ngùng, Tưởng Ly tuyệt đối tin tưởng rằng cô ấy đang có thiện cảm với Nhiêu Tôn.

Thiện cảm là phương pháp tốt nhất để kéo gần khoảng cách của đôi bên, nếu không sao tối nay Vi Dung và mọi người có thể nói hết những gì

họ biết? Nhiêu Tôn là một lá vương bài của cô, phải lợi dụng khuôn mặt anh ấy để mê hoặc chúng sinh. Nhưng chung quy Tưởng Ly vẫn không đành lòng, bèn nói với Vi Dung: Dương đại ca của cô có bạn gái rồi.

Làm hại mấy em gái nhỏ là có tội.

Quách Tương chính là gặp Dương Quá một lần lầm lỡ cả đời, Tưởng Ly cũng sợ Vi Dung gặp Nhiêu Tôn một lần lầm lỡ cả đời.

Vi Dung thất thanh: "Có bạn gái rồi ạ?"

Tưởng Ly thật sự không đành lòng nhìn gương mặt nhỏ tổn thương ấy. Đang thời tuổi hoa, đúng lúc tràn đầy viễn cảnh tươi đẹp đối với tình yêu. Cô thầm thở dài một tiếng, gật đầu: "Đúng vậy, đã đến bước bàn chuyện cưới hỏi rồi."

Cô thầm lẩm bẩm trong lòng: Nguyễn Kỳ à Nguyễn Kỳ, tôi đành phải lôi cô ra làm bia vậy. Người đàn ông cô thích cũng được cô gái khác thích đây này...

Vi Dung nghe xong, cảm xúc hụt hẫng đi nhiều. Thật ra cô ấy cũng chẳng nghĩ sẽ có chuyện gì. Người ta chỉ là khách qua đường, cho dù có nảy sinh lòng ái mộ cũng không thể phát triển. Đạo lý này cô ấy hiểu rất rõ, nhưng nghe xong tin này vẫn không tránh khỏi đau buồn.

Cô ấy cười trừ: "Tốt thật, tôi nói mà, điều kiện tốt như Dương đại ca sao có thể chưa có bạn gái chứ." Ngừng một chút, cô ấy lại hỏi: "Vậy... bạn gái của Dương đại ca trông như thế nào ạ? Có đẹp không ạ?"

Tưởng Ly chỉ đợi cô ấy hỏi câu này, hơn nữa cũng đoán ra cô ấy sẽ gọi như vậy, bèn tả theo dáng của Nguyễn Kỳ: "Rất xinh, tính cách cũng tốt, được Dương đại ca nâng niu trong tay, thương ơi là thương."

Vi Dung một lúc lâu sau mới "ồ" lên một tiếng, sau đó cười buồn bã: "Thật đáng ngưỡng mộ."

Lại ngồi chưa đầy nửa phuts au, Vi Dung mượn cớ uống nhiều rượu hơi đau đầu, bèn về phòng nghỉ ngơi.

Tưởng Ly nhàn nhã dựa vào lưng ghế, ánh mắt lại hướng về bầu trời sao trong màn đêm, thở dài: Nguyễn Kỳ à Nguyễn Kỳ, những gì làm được cho cô tôi đã làm cả rồi, chắn được cho cô đã chắn cả rồi. Việc còn lại phải xem cô và Nhiêu Tôn có duyên với nhau hay không thôi.

***

Sau khi về phòng, Lục Đông Thâm tắm qua một cái.

Phong cảnh ở đây không tệ, hoàn cảnh sống khá sạch sẽ ngăn nắp. Nếu phải soi mói xem chỗ nào thiếu sót thì chỉ có thể nói là nước tắm thiếu hụt một chút. Đường nước có vấn đề, vừa vọi nói đã bắn tung tóe ra ngoài như bình xịt phòng dịch, lực rất mạnh, hắt lên người cực kỳ đau đớn.

Anh bắt đầu lo lắng cho da thịt non nớt của Tưởng Ly rồi.

Vì ở thôn quê, nên điều kiện sống với yêu cầu quá cao là không thể có. Tình trạng này không bao giờ được phép xuất hiện ở các khách sạn cấp sao, nhất là khách sạn Skyline, dù là vòi hoa sen hay vòi nước, tiêu chuẩn xả nước phải được kiểm nghiệm một cách chuyên nghiệp, cực kỳ nghiêm ngặt.

Tắm rửa xong, da thịt đau đớn sau màn chịu nước đã dịu đi không ít. Gió đêm thổi tới đúng là rất thoải mái, cũng coi như có thu hoạch bất ngờ, được mát-xa một lần.

Di động đổ chuông, là Dương Viễn.

Đầu kia có tiếng sóng biển, ở đầu này Lục Đông Thâm nghe rất rõ ràng, thi thoảng lại có tiếng cười phụ nữ. "Ra biển hả?" Anh hỏi.

Tiếng thở dài của Dương Viễn theo tiếng sóng biển lọt vào tai Lục Đông Thâm: "Khách hàng khó chơi nên vận động vài em xinh tươi đi tiếp khách. À đúng rồi, mượn du thuyền của cậu đó."

Lục Đông Thâm "ừm" một tiếng, du thuyền gì đó giờ anh cũng chẳng dùng đến.

"Cậu suy đoán không sai, Vệ Bạc Tôn đã có động thái rồi." Dương Viễn nói vào chuyện chính: "Không chỉ Vệ Bạc Tôn, bây giờ ngay cả Lục Khởi Bạch cũng không thể ngồi yên nữa. Bên đó cậu càng im hơi lặng tiếng, hắn càng sốt ruột."

Lục Đông Thâm cười khẽ.

"Cậu được đấy, lấy lùi làm tiến ép Lục Khởi Bạch cứ thế hiện nguyên hình." Dương Viễn nói.

Lục Đông Thâm tựa đầu vào giường: "Có lúc trò chơi thương trường dựa nhiều vào sức nhẫn nại."

Dương Viễn là một con dao anh gài ở Lục Môn, anh không còn nhưng con dao này vẫn có mặt. Tất cả mọi người đều không ngốc tới mức nghĩ rằng Dương Viễn ở lại Lục Môn để làm việc. Đường đường là thiếu gia nhà họ Dương, cho dù Lục Môn bại trận thì vẫn có thể quay đầu về làm công ty gia đình. Mục đích anh ấy ở lại Lục Môn ai ai cũng biết, nhưng không ai dám đụng vào anh ấy. Như thế, càng tiện cho anh quang minh chính đại "theo dõi" mọi nhất cử nhất định trong Lục Môn.

"Ngoài ra, khoảng thời gian này Lục Bắc Thâm quả thực có những động thái rất nhanh." Dương Viễn đưa ra nghi vấn: "Cả đống tiền chảy vào túi

cậu ta, cậu không cảm thấy kỳ lạ sao?"

Lục Đông Thâm khẽ nhíu mày, cả đống tiền?

"Lục Bắc Thâm làm việc có đường hướng của nó, tác phong hoàn toàn không giống thương trường. Cậu dùng quân cờ Lục Bắc Thâm để đối phó với Lục Khởi Bạch dĩ nhiên là tốt, nhưng mình cứ cảm thấy Lục Bắc Thâm là một quả bom có thể nổ bất cứ lúc nào, một khi nổ, có thể còn khó chơi hơn cả Lục Khởi Bạch." Dương Viễn lo lắng.

Lục Đông Thâm trầm mặc một lúc lâu: "Phải điều tra nguồn tiền của nó, nhất định còn có ai đó đứng phía sau Lục Bắc Thâm, cũng phải điều tra ra."

Phòng của Tưởng Ly ở đầu hành lang, thế nên về phòng phải đi ngang qua phòng Lục Đông Thâm. Đi qua trước cửa, nghe thấy bên trong có tiếng động, cô tò mò gõ cửa.

Chẳng mấy chốc, Lục Đông Thâm đã mở cửa ra, trong tay còn cầm di động.

Thấy anh đang nói chuyện điện thoại, Tưởng Ly quay người định đi, cổ tay bị Lục Đông Thâm giữ chặt lại. Anh theo đà kéo cô vào trong phòng mình.

Tưởng Ly nói thầm một câu: Đừng có động tay động chân.

Nhưng Dương Viễn đã nghe thấy, bèn hỏi Lục Đông Thâm: "Tiếng gì vậy?"

Lục Đông Thâm cố tình trả lời: "Bắt sống được một mỹ nhân ngư." Dứt lời, anh đá chân, đóng hẳn cửa lại.

~Hết chương 439~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 440: Lời Chú Ma Quỷ

Dương Viễn ở đầu kia phá lên cười, lớn tiếng nói: "Lục Đông Thâm, xương cốt của cậu hồi phục ổn chưa vậy? Đừng khiến em gái xinh đẹp nhà tôi thất vọng đấy."

"Cút ngay." Lục Đông Thâm khẽ mắng một câu rồi ngắt điện thoại.

Tưởng Ly nhìn anh chằm chằm: "Có thể buông tay rồi chứ?"

"Buông thì em chạy mất à?" Lục Đông Thâm không những không buông, ngược lại càng sát gần cô, dồn ép cô về phía tường: "Khó khăn lắm mới đợi được tới lúc em chủ động qua phòng anh."

Tưởng Ly không chơi rắn với anh: "Anh hiểu lầm ý rồi, chỉ là tôi nghe thấy trong phòng anh có tiếng động."

"Quan tâm anh?"

"Chúng ta là những con kiến bò trên một sợi dây mà." Tưởng Ly nói.

Lục Đông Thâm cố tình làm ra vẻ bừng tỉnh ngộ, áp mặt xuống cười khẽ: "Muốn em thừa nhận trong lòng còn có anh thật là khó đấy."

"Đừng có tự mình đa tình." Tưởng Ly bực bội.

Nhưng cô lại không nhịn được muốn nhìn anh thêm, còn phải ra sức tự nhủ với bản thân, cô bị anh ép buộc kéo vào đây thì không thể đi ra được.

Thật ra cô hiểu rất rõ, nếu thật sự trở mặt dùng võ với Lục Đông Thâm, chí ít bây giờ cô có thể thoát thân.

Lục Đông Thâm mỉm cười nhìn cô, hỏi: "Thế này là không còn cảm giác với anh sao?"

"Ừm, không còn cảm giác."

Lục Đông Thâm ngẩng mặt lên, nhìn cô từ trên xuống.

Tưởng Ly bị anh nhìn đến hoảng loạn trong lòng, âm thầm nuốt một ngụm nước bọt: "Buông tôi ra, tôi buồn ngủ rồi."

Lục Đông Thâm không buông tay.

Cô ngước mắt, phẫn nộ nhìn thẳng vào anh.

Khuôn mặt anh lại rất bình tĩnh, nhưng cũng chỉ là khoảnh khắc. Anh đột nhiên bật cười, bàn tay ghìm giữ cô bất ngờ buông ra. Tưởng Ly không ngờ anh lại nghe lời như vậy, hơi sững sờ.

Kết quả, trong lúc cô mải ngây ra, Lục Đông Thâm đã tự động áp sát.

Anh vững vàng đỡ lấy lưng cô, vươn một cánh tay luồn vào trong quần áo của cô.

Suy nghĩ của Tưởng Ly bay xa trong giây lát, hơi thở ngắn ngủn, gấp gáp. Khi môi anh áp xuống, cô bỗng cảm thấy cực kỳ nóng bỏng.

Bờ môi nóng, gò má nóng, cả bàn tay áp sát tấm lưng cũng nóng.

Là anh đã tự tay châm lên ngọn lửa.

Chân cô vô thức mềm nhũn ra.

Ngay sau đó, cô bị anh ôm trọn vào lòng, bàn tay đỡ lưng cô lúc trước như một nhà tiên tri đoán trước tương lai.

Tới khi phản ứng lại thì Tưởng Ly đã được anh bế lên giường. Bấy giờ cô mới ý thức được sự hoang đường, đẩy anh ra. Anh ấn cô xuống, cười khẽ: "Không còn cảm giác?"

Rõ ràng anh cố tình.

Tưởng Ly thở gấp: "Lục Đông Thâm, anh vô liêm sỉ."

"Liên quan đến chuyện anh vô liêm sỉ, chẳng phải em đã biết rõ từ lâu rồi sao?"

Tưởng Ly tức giận muốn giơ tay đánh anh, anh theo đà giữ chặt cổ tay cô, hơi thở phả ra rất thấp: "Đừng động đậy, nếu thật sự châm ngọn lửa lên, tiếng kêu của em sẽ lọt ra ngoài căn phòng này đấy."

Cô thật sự không dám động đậy nữa.

Không phải vì lời nói của anh mà vì cô cảm nhận được rõ ràng sự thay đổi trên cơ thể anh.

Lục Đông Thâm thích nhất được nhìn thấy dáng vẻ nghe lời của cô, ấm ức trong sự ngoan ngoãn, luôn kích thích tâm lý muốn ức hiếp cô của anh.

Khuôn mặt tuấn tú áp sát cô từng chút một.

Cô nằm trong vòng tay anh, cứng như đá tảng.

Bờ môi của Lục Đông Thâm men theo gò má trượt sang vành ta cô. Tưởng Ly căng thẳng, hơi thở sau ngắn hơn hơi thở trước.

Anh bất ngờ bật cười, hạ thấp giọng: "Tối nay đi tắm chú ý một chút."

Sợi dây căng ra trong lòng Tưởng Ly đột nhiên đứt phựt, cô cảnh giác thất thanh: "Anh định làm gì?"

Lục Đông Thâm cố nhịn cười, khẽ mơn man đôi môi mình lên vành tai cô, một tư thế rất ám muội: "Thủy áp ở đây quá cao, da em non, cẩn thận bị thương."

Tưởng Ly nghe xong ngân ra, sau đó đỏ bừng mặt, lại cảm thấy bị Lục Đông Thâm trêu ghẹo như vậy chẳng còn chút thể diện gì, cô tức giận túm lấy chiếc gối bên cạnh đập thẳng vào đầu anh. Nhân lúc anh phá lên cười, cô đẩy anh ra, lục tục bò dậy khỏi giường.

Khi đi ra khỏi phòng anh, chuẩn bị đóng hẳn cửa lại, cô liền nghe thấy anh chậm rãi buông ra một chân lý: "Anh là người đàn ông đầu tiên của em, dù em có chạy trốn thế nào, cơ thể của em luôn luôn có cảm giác với anh."

Câu nói này như một lời chú ma quỷ ám Tưởng Ly cả một đêm dài, đến nỗi cả trong mơ cũng chỉ toàn hình bóng Lục Đông Thâm.

***

Cửa hàng thuốc của trưởng quầy Vương nằm ở tận cùng một con đường nhỏ hẹp. Không gặp ngày chợ phiên thì còn đỡ, dọc đường nhàn nhã đi tới cũng coi như thảnh thơi. Nếu gặp phải chợ phiên, coi như phải vượt nước mà tiến lên.

Theo lời Vi Dung, con đường đó thường xuyên đường dùng để bày chợ, các chợ phiên lớn nhỏ đều tập trung ở đây. Gặp phiên chợ lớn vào dịp mùng một hay mười lăm, những người bán đều từ ngàn dặm xa xôi tìm tới, có người là dân sống trong các sơn trại tại các dãy núi quanh đây, chỉ riêng thời gian đi tới đây cũng đã mất hơn ba ngày đường rồi.

Hôm nay cũng may chỉ là một phiên chợ nhỏ, cũng là chợ thường tổ chức nhất, về cơ bản đều là những người dân xung quanh trấn Thất Xá tới đây mua bán.

Có rau rừng, còn đủ các loại rau nhà trồng, các loại hoa quả, thịt khô, thịt muối, đậu khô... giống như một khu siêu thị nhỏ vậy.

Mục tiêu của ba người Tưởng Ly là cửa hàng thuốc cũ, không thể đi xe qua đường, nên họ thẳng thừng đi bộ đến.

Cửa hàng không khó tìm, từ xa đã có thể nhìn thấy cờ biển hiệu treo trên góc, viết một chữ "Dược" rất nổi bật.

Trước khi xuất phát, Tưởng Ly đã liên lạc với trưởng quầy Vương. Về chuyện liên quan tới Tần Xuyên và công thức, cô cần hỏi rõ thêm một chút mới được.

Tới cửa hàng thuốc, Nhiêu Tôn đi thu thập "tin tình báo" ở xung quanh. Lục Đông Thâm không theo vào trong mà đứng dựa trước cửa hút thuốc, sau đó quan sát tình hình bốn phía.

Khi Tưởng Ly bước vào, trong cửa hàng có một người đàn ông đang đứng, khá trẻ, từ cách ăn mặc có thể nhận ra người này giống tộc người Dao. Người đó lưng đeo gùi trúc, trong gùi đựng một vài loại rau rừng và hoa quả, muối cùng một ít thịt.

Không thấy bóng dáng trưởng quầy Vương đâu cả.

Người đàn ông trẻ thấy cô đi vào, liếc nhìn ra sau lưng cô rồi lại nhìn về phía rèm cửa bên cạnh quầy thuốc, có vẻ rất sốt sắng.

Tưởng Ly sinh lòng hồ nghi, tiến lên trước quầy thuốc, vừa mới đó đã nhìn thấy một chiếc chuông nhỏ đặt trên mặt bàn.

Dù là tới thu thập thuốc hay tới bán thuốc, ai cũng phải tuân thủ quy tắc. Nếu chưa gặp được chủ quầy thì tuyệt đối không được lớn tiếng gọi người, càng không được chạy ra vườn sau tìm kiếm khắp nơi, chỉ có thể gõ chiếc chuông trên bàn.

Chuông này có tên, gọi là chuông gọi chủ, được làm toàn bộ bằng đồng thau, to bằng khoảng nắm đấm của một em bé sơ sinh, treo trên một chiếc giá chuông cũng được làm bằng đồng thau. Khi gõ không cần dùng ngón tay mà chỉ cần chạm vào miếng cắt bên trong chuông là nó sẽ phát ra những tiếng vui tai.

Ông chủ cửa hàng thuốc nghe thấy tiếng chuông, bận cách mấy cũng phải ra, trừ phi ông ấy không có mặt ở cửa hàng, thì những người tới phải lập tức ra về.

Ngành nào có quy tắc của ngành ấy.

Đây là quy tắc của giới nguyên liệu. Tưởng Ly không phải người của ngành này, nhưng cũng không đồng nghĩa là cô không hiểu quy tắc của họ.

Thế nên, Tưởng Ly cảm thấy khá kỳ lạ về anh chàng đang đứng trong cửa hàng. Hoặc là đã nói chuyện với ông chủ rồi, hoặc là phải đi luôn, ở lại đây làm gì chứ?

Chuông hỏng sao?

Cô gạt miếng cắt, chuông gọi chủ lập tức vang lên tiếng lanh lảnh.

Tiếng này chẳng phải vẫn rất giòn giã sao?

Chẳng bao lâu sau, trưởng quầy Vương đã từ sau rèm đi ra. Nhìn thấy Tưởng Ly, ông ta mỉm cười, rồi quay sang nhìn cậu thanh niên, biểu cảm

lại sầm xuống: "Dư Mao à, sao cậu còn chưa đi? Người cậu tìm tôi thật sự không biết cách thức liên lạc."

Dư Mao nghe xong như bật khóc tới nơi: "Vậy phải làm sao ạ?"

Trưởng quầy Vương bực bội: "Cậu có thiệt thòi gì đâu, làm sao gì chứ?"

"Vậy không được, sao có thể ngang nhiên ăn của hời của người ta chứ? Mẹ con nói, chiếm chút hời sau này thiệt gấp đôi, hơn nữa con lại còn chiếm nhiều hời." Dư Mao sốt ruột.

Trưởng quầy Vương cao giọng: "Đó là lời mẹ cậu nói sao, đó là tục ngữ!"

Khóe miệng Dư Mao căng ra.

~Hết chương 440~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 441: Thật Là Một Từ Ngữ Tuyệt Đẹp

"Được rồi, được rồi, chỗ chúng tôi còn phải làm ăn nữa, cậu mau đi đi." Trưởng quầy Vương xua tay đuổi người.

Dư Mao vội vàng rút một xấp tiền từ trong túi ra nhét vào trong tay trưởng quầy Vương: "Vậy cháu để lại tiền ở đây, đợi người đó tới, chú trả cho cô ấy."

"Không được không được, tôi nhận tiền còn ra làm sao? Vả lại, tôi cũng đâu có biết khi nào người ta đến." Trưởng quầy Vương nhét tiền vào túi cậu ta: "Mau đi đi, đừng ngang bướng nữa."

Dư Mao nghe xong, cúi gằm mặt xuống, lầm lũi rời đi.

"Mau ngồi, mau ngồi đi." Đối mặt với Tưởng Ly, trưởng quầy Vương lại có một thái độ hoàn toàn khác, cực kỳ nhiệt tình.

Bên cạnh cửa hàng thuốc có sắp xếp khu cho khách nghỉ, nhưng cũng khá đơn giản, chẳng qua chỉ là hai chiếc ghế dựa vào tường mà thôi, ở giữa bày một chiếc bàn vuông. Sau khi ngồi xuống, Tưởng Ly tò mò hỏi ông ta ban nãy đã xảy ra chuyện gì. Trưởng quầy Vương không giấu giếm, chia cho từng người những tách uống trà đã được rửa sạch, lấy trà khô ra bỏ vào bình và nói: "Cũng không có gì. Thằng nhóc đó tên là Dư Mao. Mấy ngày trước có một vị khách của tôi tìm tới nó, muốn nó dẫn đi tìm Thái tuế, đồng thời cho nó một khoản phí dẫn đường. Kết quả vị khách kia lại không đến đúng hẹn. Tên Dư Mao này sốt ruột, sống chết đòi đợi đối

phương, không muốn lấy không tiền của người ta. Cô bảo có phải nó rất cố chấp không? Người ta không đến tức là người ta đổi ý rồi, cũng không quan tâm chút tiền đó, chỉ có nó là coi trọng."

Tưởng Ly quan sát trưởng quầy Vương rót nước sôi sùng sục vào trong bình trà, gật đầu. Thương Lăng cũng được coi là một nơi tập trung các dân tộc thiểu số, thế nên cô cũng từng tiếp xúc không ít người. Họ suy nghĩ đơn giản, không có nhiều tâm tư ma quỷ. Một khi cầm được tiền của người ta, nếu không làm xong việc sẽ thấp thỏm, bất an, con người thuần phác, đây cũng là một đức tính cực kỳ tốt.

Trưởng quầy Vương rót trà cho cô, rồi ân cần hỏi: "Lần này cô nương qua đây là thu mua nguyên liệu hay bán nguyên liệu?"

Tưởng Ly thổi tách trà một chút rồi nói thẳng vào chuyện chính: "Đầu không phải, tôi muốn nghe nóng thêm một số thông tin về Tần Xuyên từ trưởng quầy Vương."

"Hả?"

Tưởng Ly cười khẽ: "Yên tâm, tôi hiểu quy tắc ngành, không thiếu một xu đâu." Khi liên lạc với trưởng quầy Vương, cô chỉ nói là mình sẽ đến cửa hàng, vì sợ sinh chuyện thị phi nên không nói rõ ràng ngay lúc đó.

Trưởng quầy Vương xua tay: "Không phải vấn đề tiền nong, lúc trước ở Mỹ tôi đã nói rồi, tôi thật sự không liên hệ được với người đó, tới bây giờ tôi còn chưa gặp được người đó nữa."

"Có tìm được người đó hay không không còn quan trọng nữa." Tưởng Ly nói: "Tôi chỉ muốn tìm hiểu xem liên quan tới Tần Xuyên, ông còn biết những gì."

"Tần Xuyên à..." Trưởng quầy Vương thở dài: "Tôi thật sự không hiểu lắm về nơi tên Tần Xuyên đó đâu."

"Tần Xuyên không hiểu rõ, vậy Tịch Lĩnh chắc ông biết chứ?"

Trưởng quầy Vương sững người, rất lâu sau mới "Á" lên một tiếng.

"Nói về Tịch Lĩnh đi."

Mặt trưởng quầy Vương hơi đổi sắc, khi lên tiếng đã ấp a ấp úng: "Nơi đó đầy tà khí, ai cũng nói nhắc nhiều đến nơi đó, bản thân mình cũng xúi quẩy theo."

Tưởng Ly từng nghe nói đến lời đồn này, bằng không tối qua đã chẳng ngại rước họa vào thân mà moi tin từ đám Vi Dung. Theo lời của Ấn Đường Đen, Tần Xuyên là tên cũ, đừng nói là người ngoài, ngay cả những người ở trấn Thất Xá cũng hiếm có người biết, nhưng nhắc đến Tịch Lĩnh thì khá rõ.

"Trưởng quầy Vương là người từng vượt qua sóng gió, lẽ nào còn tin mấy lời đồn này sao?" Tưởng Ly nhẹ nhàng xoay tách trà.

Bị cô nói như vậy, trưởng quầy Vương cũng không còn thể diện. Thật ra ông ta cũng chẳng sợ mấy lời đồn đại, chỉ là không muốn nói mà thôi. Sau khi từ Mỹ trở về, ông ta đã mơ hồ cảm thấy có điều bất thường, thế nên vô thức muốn tự bảo vệ mình trước..

Nghĩ vậy nên cũng thôi, ông ta nói: "Thật ra tôi cũng không biết nhiều. Tịch Lĩnh tà khí, chủ yếu là chỉ thôn bản đằng sau Tịch Lĩnh. Họ sống cách biệt với thế giới, người trong bản không bao giờ lộ mặt. Họ bảo vệ cả một dãy núi thuốc khổng lồ, à, cũng chính là Tịch Lĩnh. Có người nói thật ra họ là con cháu của Biển Thước, còn có người nói họ là cả đám người đã giao

linh hồn cho ác quỷ, là nô bộc của ác quỷ, chuyên ăn thịt uống máu người, cực kỳ tàn nhẫn."

"Con cháu của Biển Thước?" Cách nói này Tưởng Ly mới lần đầu nghe đến.

"Có phải hay không ai mà biết được, thật ra, ở đây có bao nhiêu dân tộc thiểu số thì thôn nào, bản nào cũng có một bác sỹ phù thủy, ai cũng tự nhận mình là con cháu của Biển Thước." Trưởng quầy Vương nhấp một ngụm trà: "Nhưng chuyện những người đi vào Tịch Lĩnh sẽ vô duyên vô cớ mất tích thì có vẻ là thật. Cứ lấy ví dụ như trấn Thất Xá của chúng tôi, vẫn thật sự có những người không sợ chết muốn vào Tịch Lĩnh hái thuốc, kết quả không bao giờ quay lại nữa."

Tưởng Ly cầm tách trà lên, khẽ nhấp, nhưng những suy nghĩ trong đầu thì lan tràn dữ dội.

Lát sau, cô bất ngờ hỏi trưởng quầy Vương: "Ông vừa mới nói, có người muốn nhờ cậu nhóc đó dẫn đi tìm Thái tuế, muốn dẫn đường nào?"

"Chính là tới Tịch Lĩnh đó." Trưởng quầy Vương thở dài: "Dư Mao từ nhỏ lớn lên trong núi, bình thường sống dựa vào nghề hái thuốc. Cũng không thể nói cậu ta quá thông thuộc Tịch Lĩnh, nhưng chỉ cần đi loanh quanh cũng hái được không ít thuốc quý. Tôi đoán chừng người đó cuối cùng cân nhắc lại, cảm thấy Tịch Lịch nguy hiểm nên không đi nữa, tìm Thái tuế cứ nhất định phải lên Tịch Lĩnh hay sao?"

Suy nghĩ của Tưởng Ly như sống lại, cô gạn hỏi: "Người tìm Thái tuế trông như thế nào?"

Trưởng quầy Vương không giấu giếm: "Cũng được coi là một khách hàng quan trọng của tôi đấy, là một cô gái. Tôi cũng không biết cô ấy tên

gì, cũng không có phương thức liên lạc. Toàn là cô ấy tìm tới tôi, hành tung phiêu diêu bất định."

Sau khi Tưởng Ly ra khỏi cửa hàng thuốc, Lục Đông Thâm đang ngồi trên chiếc ghế gỗ bên ngoài, một con chó ta to bằng nửa con chó trưởng thành đang nhảy nhót xung quanh anh.

Tuy rằng ra ngoài anh đã kiềm chế hơn nhiều, nhưng không có nghĩa anh có thể chơi đùa với những loài động vật có lông. Tưởng Ly đứng nhìn ngay gần đó, biểu cảm của Lục Đông Thâm có phần thận trọng, cố gắng trốn con chó nhỏ. Nhưng con chó nhỏ có vẻ rất quý anh, anh đi tới đâu nó theo tới đó, thậm chí còn muốn cọ cọ vào người anh, làm Lục Đông Thâm sợ hãi đứng bật dậy.

Tưởng Ly phì cười.

Lục Đông Thâm nghe thấy tiếng động bèn quay đầu lại nhìn cô. Trong giây phút ấy, con chó đã bổ nhào vào chân anh một cách mãnh liệt. Lục Đông Thâm loạng choạng lùi sau mấy bước. Tưởng Ly một tay đỡ lấy hông anh, giúp anh đứng vững.

Cô đang định trêu chọc thì nhìn thấy Lục Đông Thâm nhìn chằm chằm về một hướng nào đó nhíu mày, ánh mắt có vẻ trầm tư.

Tưởng Ly giật mình, nhìn theo phía anh đang quan sát. Đó là một con ngõ hẹp, những người bày bán sạp hàng đã chiếm trọn hết cả ngõ. Tiếng ồn ào huyên náo hòa lẫn với tiếng chân đi qua đi lại. Không nhìn ra có điều gì khác lạ, Tưởng Ly hỏi Lục Đông Thâm có chuyện gì.

Nét mặt Lục Đông Thâm đã trở lại vẻ thản nhiên. Anh nói không có gì, sau đó xua tay đuổi con chó đi. Anh vừa giậm chân vừa quát nó, ai dè con chó không chút sợ hãi, còn dính chặt lấy Lục Đông Thâm.

Tưởng Ly thấy vậy lắc đầu: "Anh đúng là to mồm run miệng, chỉ được cái hào nhoáng bên ngoài. Đợi đó."

Dứt lời, cô đi vào cửa hàng nhỏ bên cạnh, khi đi ra trong tay đã có thêm một chiếc lạp xưởng.

"Anh tưởng nó quấn lấy anh vì nó thích anh à." Tưởng Ly lấy móng tay bóc một đường nhỏ trên chiếc lạp xưởng ra rồi kéo tuột lớp vỏ ngoài xuống, đặt lên một mỏm đá nhỏ bên cạnh. Chú chó kia lập tức nhào tới bên chiếc lạp xưởng.

"Đó, nó có ý đồ khác."

Lục Đông Thâm cười khẽ: "Phàm là yêu thích đều mang theo ý đồ khác, đây cũng không phải chuyện gì xấu xa, ví dụ như tình yêu, chẳng phải có ý đồ sống đến trọn đời sao?"

Tưởng Ly sững người.

Sống đến trọn đời...

Thật là một từ ngữ tuyệt đẹp.

Cô hít sâu một hơi, ngước mắt lên liền va phải đôi mắt cười của Lục Đông Thâm, trái tim vô cớ ấm áp hơn. Cô hắng giọng, chuyển chủ đề: "Ban nãy anh đứng ở cửa suốt, có nhìn thấy cậu thanh niên mặc đồ dân tộc Dao không?"

Lục Đông Thâm không phân biệt được đồ của người Dao là thế nào, nhưng cậu thanh niên từ trong cửa hàng thuốc đi ra thì anh thấy. Anh bèn hất cằm về phía Tây Nam: "Cậu ta đúng không? Sau khi ra khỏi cửa hàng thuốc cứ ngồi đó mãi."

~Hết chương 441~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 442: Anh ẤY Có MụC ĐíCh KháC

Từ nhỏ tới lớn, Dư Mao luôn bị người ta nói là bướng, nhưng cậu ta không cho rằng mình bướng.

Cầm tiền của người ta là phải làm việc cho người ta, nếu không thì không được cầm tiền. Từ khi còn nhỏ, mẹ đã nói với cậu ta, làm việc gì hay làm người đều phải giữ chữ tín, không được ham lợi nhỏ. Thế nên cậu ta cảm thấy, dù gì cũng phải đợi được cô gái ấy. Nếu cô ấy vẫn còn muốn tới Tịch Lĩnh, cậu ta sẽ dẫn đường. Nếu không, cậu ta sẽ trả lại tiền cho cô ấy.

Dư Mao quyết định đợi ở đây, cho dù đợi nửa tháng cậu ta cũng phải đợi.

Đang chuẩn bị lấy lương khô trong gùi trúc ra làm no bụng, trước mắt liền xuất hiện hai cái bóng che kín ánh sáng.

Dư Mao ngẩng đầu lên nhìn.

Là một cô gái, cực kỳ xinh đẹp, nhất là đôi mắt đó. Bên cạnh còn có một người đàn ông cao lớn vạm vỡ, trông rất điển trai.

... Cậu ta không quen họ.

Tưởng Ly ngồi xuống, Lục Đông Thâm đứng bên cạnh hút thuốc, không quá chú ý tới Dư Mao, mà ngắm nhìn con đường nhỏ người qua người lại, ánh mắt sắc bén, đăm chiêu.

Dư Mao từ nhỏ đến lớn tiếp xúc với không nhiều cô gái đẹp. Tưởng Ly sát lại gần như vậy khiến cậu ta bỗng đỏ mặt.

"Dư Mao phải không?" Tưởng Ly nhẹ nhàng lên tiếng: "Đừng đợi cô gái ấy nữa, cô ấy không đến được nữa đâu."

"Hả?"

"Tôi là bạn của cô ấy."

Dư Mao nhìn cô nghi hoặc, nhịn một lúc lâu mới nói: "Cô nói cô là bạn của cô ấy, vậy cô nói xem, cô ấy trông như thế nào?"

Tưởng Ly mỉm cười, nghĩ bụng cậu nhóc này cũng thông minh ra phết đấy. Ngẫm nghĩ một chút, cô bèn miêu tả lại hình dáng của đối phương. Dư Mao nghe rất nghiêm túc, đợi Tưởng Ly nói xong, cậu ta rút tiền ra: "Cô nói đúng hết, vậy tôi chuyển lại tiền cho cô, cô trả cô ấy giúp tôi."

"Tiền cậu cứ tạm cầm đi đã." Tưởng Ly đẩy về: "Nếu cô ấy đã không thể đi được, thì cậu dẫn chúng tôi đi."

Dư Mao ngỡ ngàng: "Mấy người cũng muốn đi tìm Thái tuế?"

"Phải đó." Tưởng Ly nói linh tinh một cách nghiêm túc: "Một thứ đáng giá như vậy ai mà chẳng muốn chứ."

Dư Mao lắc đầu: "Tìm Thái tuế không dễ dàng đâu. Lần trước tôi cũng chỉ vô tình đào được, nghe nói nếu thật sự muốn tìm thứ đó thì thường phải tìm mất mấy năm. Lần trước tôi cũng nói với cô gái kia như vậy đấy, nhưng cô ấy nói không ngại mất thời gian, thế nên, tôi đành phải đồng ý."

"Phải, chúng tôi cũng không ngại." Tưởng Ly hùa theo câu nói của cậu ta: "Hơn nữa, tôi còn cho cậu thêm chút tiền."

"Không không không, tôi đã..."

"Đó là tiền trả cho việc hủy hẹn của bạn tôi, còn tôi cho thêm cậu phí dẫn đường."

Dư Mao nghĩ mãi vẫn không hiểu nổi cái vòng tròn loằng ngoằng đó.

"Chỉ là có một điểm." Tưởng Ly đưa ra yêu cầu: "Không được nói với ai khác chuyện này, hiểu không?"

Dư Mao vô thức gật đầu, rồi lại lập tức lắc đầu.

"Sao vậy?"

Dư Mao nói: "Tôi cũng có một yêu cầu."

"Cậu nói đi."

"Tôi sẽ không đi sâu vào trong Tịch Lĩnh." Dư Mao rất kiên quyết: "Tôi sẽ chỉ dẫn mọi người tới phạm vi của Tịch Lĩnh, xa hơn nữa tôi không đi."

Tưởng Ly ngẫm nghĩ: "Được."

Dư Mao nhìn Lục Đông Thâm rồi lại quay sang Tưởng Ly: "Nhưng tôi khuyên mấy người, tuyệt đối đừng vào trong Tịch Lĩnh, quá nguy hiểm."

"Yên tâm đi, chúng tôi chỉ đi tìm Thái tuế chứ không muốn bỏ mạng."

Bấy giờ Dư Mao mới yên tâm.

Ba người bàn bạc và quyết định thời gian xuất phát xong xuôi thì Dư Mao ra về. Cậu ta cũng cần về nhà chuẩn bị một chút. Theo lời cậu ta, sau khi xe đi qua núi Lâm Vụ thì chỉ có thể đỗ lại tại thôn Tiểu Khê, con

đường phía sau chỉ có thể đi bằng xe ngựa. Bình thường xe ngựa dùng để đi lên núi, cậu ta cần về chuẩn bị cho ngựa những thức ăn ngon.

Trước khi đi, cậu ta vẽ lại cho Tưởng Ly tuyến đường tới thôn Tiểu Khê.

Thôn Tiểu Khê sẽ là địa điểm tập hợp của họ, cứ theo thời gian đã hẹn mà tới đó là được.

Sau khi mọi việc đã sắp xếp ổn thỏa, Tưởng Ly mới thoải mái vặn vẹo người, vươn vai một chút, tảng đá nặng trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống. Cô phóng tầm mắt nhìn cả trấn Thất Xá, những người dám vào Tịch Lĩnh đã ít nay càng ít hơn. Nơi đó hiếm người, gần như có thể hình dung là hoang vu, mức độ nguy hiểm và tình hình tuyến đường đều chưa ai biết, tìm được một người dẫn đường tới đó quả thực quá may mắn.

Gần trưa, ánh nắng rất đẹp.

Hắt lên người tạo cảm giác ấm áp.

Thế nên sau khi vươn vai xong, Tưởng Ly cũng cảm thấy cả người mềm oặt, chỉ muốn lập tức kéo ghế ngồi xuống con đường này tắm nắng.

Lục Đông Thâm vương tay đỡ lấy eo cô, giữ chặt lấy cơ thể mềm mại của cô.

Tưởng Ly tâm trạng tốt nên cũng không tính toán với anh nữa. Dù sao thì anh cao to, dựa vào anh cũng thật sự thoải mái.

Có điều, không thấy bóng dáng Nhiêu Tôn đâu.

Lục Đông Thâm nói: "Một người to đùng như vậy còn có thể đi đâu được? Đi làm chuyện của mình rồi."

Thế nào gọi là đi làm chuyện của mình?

Tưởng Ly không hiểu: "Anh ấy là một tình báo viên đấy!"

"Em nghĩ vì sao cậu ta muốn đi theo chúng ta?" Lục Đông Thâm cười hỏi.

Tưởng Ly nhướng mày: "Đương nhiên là vì sợ tôi gặp nguy hiểm rồi. Anh ấy là người có thể vì bạn bè rút đao tương trợ."

"Phải, lo lắng cho em là một mặt, nhưng không phải vì em toàn bộ." Lục Đông Thâm tạt nước lạnh vào cô: "Tưởng cô nương, trên đời này, người toàn tâm toàn ý vì em chỉ có mình anh thôi."

Tưởng Ly câm nói, lúc nào cũng không quên tự khoe khoang bản thân mình.

"Ý của anh là... anh ấy có mục đích khác?" Cô ngập ngừng.

Lục Đông Thâm mím môi cười khẽ: "Một nguyên nhân lộ liễu như vậy, lẽ nào em không nghĩ ra."

Tưởng Ly quả thực có từng nghĩ tới nhưng không dám chắc chắn. Bây giờ nghe Lục Đông Thâm nói vậy, chút không chắc chắn của cô đã được hóa giải.

"Bởi vì Nguyễn Kỳ? Làm sao anh ấy biết được hành tung của Nguyễn Kỳ?"

Nếu không nhờ Dư Mao, cô cũng không thể tìm được Nguyễn Kỳ.

Lục Đông Thâm nói: "Ngoài mặt Nhiêu Tôn tỏ ra không có gì, nhưng sau lưng có thể vẫn đang nghe ngóng tung tích của Nguyễn Kỳ. Nếu là người bình thường thì cũng dễ nghe ngóng, hành tung của Nguyễn Kỳ lại

bất định, cậu ta muốn tìm ra địa điểm cụ thể quả thực là chuyện khó nhằn. Thế nên anh nghĩ, chắc là cậu ta nghe ngóng được Nguyễn Kỳ từng xuất hiện tại khu vực này, nên muốn một mũi tên trúng hai đích, đi theo chúng ta, tiện thể tìm kiếm Nguyễn Kỳ. Không nói chuyện khác, chỉ nói chuyện bây giờ, tin tức về Tịch Lĩnh không phải rầm rộ khắp đường lớn ngõ nhỏ. Cậu ta né tránh chúng ta, chẳng phải là đang tìm tin tức của Nguyễn Kỳ sao?"

Tưởng Ly thấy Lục Đông Thâm nói có lý, càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này chắc chắn.

Nhiêu Tôn là người cực kỳ ưa sĩ diện.

Thế nên, Nguyễn Kỳ bỏ đi tại nhà anh ấy, đối với anh ấy mà nói là chuyện mất mặt. Nhưng giương cờ gióng trống đi tìm cô một cô gái, chuyện này cũng lại càng mất thể diện của Nhiêu Tôn. Ngoài mặt tỏ ra không quan tâm, thực chất vẫn luôn âm thầm tìm kiếm... Ừm, đây đích thực là việc Nhiêu Tôn có thể làm ra được.

"Vậy phải làm sao? Mặc kệ anh ấy?" Tưởng Ly hỏi.

Lục Đông Thâm phì cười: "Bảo bối, Nhiêu Tôn lớn tướng như vậy rồi, em nghĩ cậu ta đi lạc được chắc? Cậu ta đâu phải không tìm ra được đường về nhà trọ."

Tưởng Ly nghĩ thấy cũng phải.

Rồi giật mình suy nghĩ lại, cô trừng mắt nhìn anh. Gọi ai là bảo bối thế hả?

Lục Đông Thâm tươi cười.

Cô nhìn thấy vậy cũng vui vẻ trong lòng, nhất thời không nỡ rời xa khỏi vòng tay anh, chỉ nghĩ riêng trong lòng: Ừm, vì lồng ngực anh rắn chắc, đứng dựa vào như vậy rất thoải mái.

"Vì sao Nguyễn Kỳ phải tới Tịch Lĩnh chứ?" Cô nghi hoặc: "Cũng không biết rốt cuộc cô ấy đi không nữa."

Lục Đông Thâm không hiểu quá nhiều về Nguyễn Kỳ, thế nên câu hỏi này anh cũng không giải đáp được.

Khi đi tới đầu đường, Tưởng Ly bất ngờ trở nên hưng phấn, chỉ tay vào sạp hàng đối diện, kêu lên: "Xem bói đúng không? Chính là thầy xem bói mà Vi Dung nhắc tới phải không?"

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 443: Ông Ấy Nói Cưới Được Là Cưới Được

Ở chếch đối diện là một sạp bói.

Ở đó bày một chiếc bàn nhỏ, trên bàn chồng hai quyển sách, bên cạnh sách có đài âm dương, phía sau bàn có một ông lão mặc chiếc áo khoác nhỏ. Chỉ thấy ông lão ấy tuy có tuổi nhưng vẫn tráng kiện, mái tóc dài, thoạt nhìn giống như một lão đạo nhưng ăn mặc lại như người bình thường.

Ông ta đung đưa một cây quạt trong tay, quạt xòe ra lộ bốn chữ "Thuận theo tự nhiên". Không giống như các thầy xem bói khác treo bảng hiệu, viết đủ các loại quảng cáo như xem bói, đặt tên, đổi vận... Chỉ có một người ngồi tại chiếc bàn đó, nhưng phía trước bàn đã có khách ngồi, còn vài người xếp hàng chờ đợi nữa.

Vi Dung từng nhắc đến ông ấy với Tưởng Ly.

Được mệnh danh là người xem chuẩn nhất cả trấn Thất Xá.

Lúc đó Tưởng Ly cũng chỉ nói chuyện bâng quơ, sau khi nghe Vi Dung nói xong cũng khá hứng thú.

Bây giờ thầy bói ở ngay trước mắt, Tưởng Ly nhất thời nổi hứng, kéo vạt áo của Lục Đông Thâm đi về phía trước: "Chúng ta đi hỏi xem chuyến này có bình an vô sự không cũng được mà. Cũng lắm thì, giúp Nhiêu Tôn nghe ngóng tin tức của Nguyễn Kỳ."

Lục Đông Thâm bị cô kéo đi, lười biếng nói một câu: "Chẳng phải các em hay gọi đây là mê tín dị đoan sao..."

Thầy bói có vẻ đã ngoài sáu mươi, bày quầy bói ở trấn Thất Xá đã hơn hai mươi năm rồi, coi như một biển hiệu sống trong giới bói toán của Thất Xá.

Bình thường người tới tìm ông ấy cũng không ít, nhưng những người dân bình thường thì làm gì có chuyện đại sự, cùng lắm là mấy chuyện lặt vặt như đánh mất con gà con vịt muốn đi tìm hoặc con cháu trong nhà bị hoảng hốt mà thôi.

Cuối cùng khi tới lượt Tưởng Ly, thầy bói nhìn hai người ngồi trước mặt, biểu cảm hơi bất ngờ, nói: "Diện mạo của hai vị đây thật đẹp, nhất là cô gái này, khác người bình thường."

Tưởng Ly biết mình xinh, từ nhỏ tới lớn đã không ít lần nghe câu khen ngợi này, thế nên cũng không để ý. Vả lại, thường thì mở đầu buổi xem bói ai cũng hay nói vậy.

"Khác người thế nào?" Cô cười hỏi.

Thầy bói vuốt râu: "Có điểm hơn người mà mọi người bình thường không có."

Tưởng Ly nghĩ thầm, mũi thính có tính không nhỉ?

"Còn anh đây..." Thầy bói lại chú ý sang Lục Đông Thâm bên cạnh, hơi nheo mắt lại: "Là một người có thành tựu, giỏi làm việc lớn. Có điều, quá trình gian nan, qua được thì sống, còn không thì..."

Tưởng Ly giật mình, buột miệng hỏi: "Còn không thì sao?"

Thầy bói nhìn thẳng vào khuôn mặt Lục Đông Thâm: "Còn không thì chết."

Tưởng Ly cảm thấy mình như ngừng thở giây lát, ngay sau đó nhất thời không biết nên hỏi thế nào nữa.

Lục Đông Thâm thì không quá quan tâm, chỉ mỉm cười.

"Hai vị đã tới đây cùng nhau, vậy chắc là muốn bói nhân duyên chăng." Thầy bói không cần Tưởng Ly hỏi: "Hai vị có nhân từ kiếp trước, thế nên mới có duyên tại kiếp này." Nói tới đây, ông ấy bấm đốt ngón tay: "Chắc là trong năm nay, hai vị có thể đám cưới."

Lục Đông Thâm cười sung sướng.

Tưởng Ly ngẩn người.

Sau khi tỉnh lại, cô nghi hoặc nhìn thầy bói: "Chẳng phải người ta thường cần xem ngày sinh tháng đẻ trước sao?"

Cùng lắm cũng phải xem tay chứ nhỉ?

Thầy bói phe phẩy cây quạt: "Lưu mỗ tôi chỉ xem tướng."

Những người xung quanh đứng hóng xôn xao bàn tàn. Phải, ông ấy là cao nhân, hai người nên tin. Không sai, không sai, ông ấy nói hai anh chị cưới được là chắc chắn cưới được...

Trái tim Tưởng Ly đập rộn ràng.

Hỏi về việc tìm người, thầy bói đung đưa cái đầu: Tìm người tìm vật phải tùy duyên, khi nào tìm được ắt sẽ tìm được, thời cơ chưa tới, có tốn sức cũng phí hoài.

Coi như chẳng nói gì.

Khi hai người họ định đi, thầy bói bất ngờ nói với Tưởng Ly một câu: Tướng mạo của cô gái tuy đẹp, nhưng có họa huyết quang, vẫn nên cẩn thận là hơn.

Tưởng Ly khoát tay, lần này cô không quan tâm nữa.

Chuyện bói toán này phải xem mình nghĩ thế nào. Họa huyết quang, chỉ cần nhìn thấy máu thì đều được tính là họa phải không. Vào Tịch Lĩnh nguy hiểm trùng trùng, tạm thời không nói đến âm mưu của con người, cứ tính điều kiện tự nhiên thôi cũng đã khiến người ta khó mà thoát ra được rồi. Không gãy tay gãy chân là may mắn rồi, chảy chút máu thì sợ gì.

Nhưng sắc mặt Lục Đông Thâm thì có phần nặng nề, đầu mày cũng vô thức nhíu lại.

Sau khi hai người họ đi khỏi, thầy bói Lưu thở dài, nghĩ tới chuyện sáng nay ông ấy vừa mở quầy, người đàn ông cao lớn đó đã tìm tới ông ấy, có lẽ ra ngoài mua đồ ăn sáng, trong tay còn xách túi bánh bao sữa đậu nành.

Người đàn ông đó cho ông ấy một xập tiền, nói với ông ấy: Hôm nay sẽ có một cô gái tới tìm ông ấy xem bói, rất đơn giản, ông cứ nói tôi và cô ấy có thể kết hôn là được.

Lúc đó thầy bói còn thật sự giật mình. Sau khi nhìn rõ diện mạo người đàn ông, ông ấy mới nơm nớp lo sợ nói: Nếu đã cầm tiền của anh thì tôi sẽ nói thêm một câu, anh sẽ gặp nguy hiểm đấy.

Người đàn ông ấy lại rất bình thản, trả lời: Con người sống trên đời ai có thể thuận buồm xuôi gió mãi? Sống lâu hay đoản mệnh phải xem mình có dám đánh cược hay không?

Nói thật lòng, thầy bói Lưu vẫn rất ngưỡng mộ lời nói của anh.

Nhưng hôm nay gặp mặt, có những lời vẫn phải nhắc nhở. Cầm tiền của người ta, không dám chắc nhất định có thể diệt trừ tai họa giúp người ta, nhưng nói ra để họ lưu tâm cũng được.

Trở về quán trọ, Tưởng Ly cứ hậm hực không vui.

Đợi tới lúc Nhiêu Tôn dạo bộ trở về, Tưởng Ly liền bùng nổ, gào lên với anh ấy: "Anh chết ở đâu rồi! Không biết đường quay về à!"

Bị cô mắng, Nhiêu Tôn chẳng hiểu chuyện gì.

Lục Đông Thâm khoác vai Tưởng Ly, nói với Nhiêu Tôn: "Bị thầy bói Lưu nói nên không vui vẻ lắm."

Nhiêu Tôn phì cười: "Trời! Em rảnh quá hả, đang yên đang lành đi tin mấy cái đó? Bói gì chứ? Hôn nhân à?"

Vừa nhắc đến hôn nhân, Tưởng Ly mới nhớ lại lời thầy bói Lưu, cảm giác bí bách trong lồng ngực lập tức tan biến. Sau đó cô đỏ mặt, hất tay quay về phòng.

Nhiêu Tôn lại càng không hiểu: "Tôi lại nói sai gì rồi?"

Sắp đến giờ ăn tối, Tưởng Ly tìm được Lục Đông Thâm.

Lần này cô nói thẳng vào chuyện chính: "Hay là vẫn nên tìm ông thầy bói phá giải chút."

"Phá giải gì?" Lục Đông Thâm không hiểu.

Tưởng Ly kéo ghế ngồi đối diện anh: "Chẳng phải thầy bói đã nói sao, anh qua thì sống, không qua thì chết."

Lục Đông Thâm "ồ" lên một tiếng, bật cười: "Em tin à? Chẳng phải ông ta còn nói em có nạn huyết quang sao?"

"Nạn huyết quang giải thích kiểu gì cũng được, nhưng chết là một khái niệm mà." Tưởng Ly lo lắng: "Chẳng phải người ta bảo ông ấy đổi vận được sao, bỏ chút tiền mà đổi, cứ quyết định vậy đi."

Lục Đông Thâm giữ chặt cô lại trước khi cô đứng lên rời đi, dở khóc dở cười: "Đổi thế nào? Bảo ông ta đổi cho anh không cần làm gì, ngồi thẳng lên vị trí cao nhất của Lục Môn à? Bé con, em có phải mấy phụ nữ thôn quê đâu, sao còn mê tín cái này? Em nghe lời, đừng có gây chuyện thêm."

"Nhưng mà..."

"Không nhưng mà nữa. Xem bói ấy mà, ai chẳng nói vài lời tốt trước rồi bồi thêm vài lời xấu theo sau, mục đích chính là dẫn dắt em tiếp tục bỏ tiền ra, nếu không ông ta uống gió Tây Bắc mà sống à?" Lục Đông Thâm khẽ nói: "Em chỉ cần nghe lời tốt là được. Ví dụ như, năm nay chúng ta sẽ kết hôn."

Nói tới đây, Lục Đông Thâm quả thật vẫn thấy may mắn vì mình liệu sự như thần.

Tối qua khi Vi Dung nhắc tới thầy bói Lưu, anh thấy hai con mắt Tưởng Ly sáng lấp lánh là đã thấy chuyện chẳng lành. Mới sáng sớm, viện cớ đi mua chút đồ ăn sáng, anh vội vàng tìm thầy bói Lưu chuẩn bị trước. Chỉ là, anh không ngờ ông ta lại thêm lời như vậy.

Nhắc đến mỗi chuyện cưới xin thôi là được rồi mà?

Tưởng Ly nghe xong câu này, tức hụt hơi, chép miệng: "Ông ấy nói cưới được là cưới được à?"

"Vậy ông ta nói anh chết là anh chết à?" Lục Đông Thâm yêu thương xoa đầu cô: "Yên tâm đi, anh sẽ không chết đâu, vì em, anh cũng phải sống thật tốt."

Tưởng Ly gào lên: "Cái gì mà chết với không chết chứ!"

"Phải phải phải, không nhắc không nhắc." Lục Đông Thâm dịu dàng vỗ về.

~Hết chương 443~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 444: Họ Không Chôn Người Chết

Tưởng Ly cắn môi.

Cô thật sự rất ghét một bản thân như vậy, càng ghét Lục Đông Thâm hơn. Dịu dàng như thế làm gì chứ?

Cô đứng dậy, bực dọc nói: "Tôi nói cho anh biết, anh từng có lỗi với tôi, phải trả nợ đó! Thế nên, không được chết, cho dù tới mức phải chết anh cũng phải sống cho tôi."

"Tuân lệnh bà Lục!" Lục Đông Thâm cười.

Tưởng Ly hừ một tiếng: "Đợi anh toàn mạng hẵng như vậy đi!"

Tối nay lại là một bữa thịnh soạn.

Vi Dung uống chút rượu vào, mượn men rượu nói với Nhiêu Tôn: Dương đại ca, anh và bạn gái khi nào thì kết hôn?

Nhiêu Tôn hơi ngẩn ra: "Bạn gái? Kết hôn?"

"Đúng vậy." Vi Dung rót rượu cho anh ấy: "Nếu thật lòng yêu thương nhau thì nhất định phải kết hôn chứ."

Nhiêu Tôn ngây ngốc.

Tưởng Ly ngồi bên nói ngay: "Sắp rồi sắp rồi, Dương đại ca của cô có điểm này là hơi tệ, lúc nào cũng bận rộn công việc, chuyện gì cũng quăng

cho bạn gái của anh ấy."

Vi Dung thở dài: "Phải cố gắng ở bên bạn gái nhiều hơn chứ."

Lời qua tiếng lại, Nhiêu Tôn cũng đã hiểu ra bảy, tám phần rồi. Anh ấy cười nói: "Phải phải phải, lần này quay về tôi phải cố gắng ở bên cô ấy nhiều hơn, sau đó bàn bạc chuyện cưới hỏi."

Vi Dung nghe xong chỉ cười cười, không nói thêm gì nữa, nhưng trong lòng ít nhiều có chút hụt hẫng.

Nơi đây không bằng thành phố.

Ăn tối xong, đêm xuống là yên tĩnh hẳn. Nhất là phía nhà trọ, không phải mùa du lịch nên giờ ngủ của mọi người cũng được đẩy sớm hẳn lên.

Ba người nhóm Tưởng Ly dĩ nhiên sẽ không ngủ sớm, tất cả tập trung lại trong một căn phòng, sắp xếp manh mối và lên kế hoạch cho hành trình tiếp theo.

Ba người tập trung lại toàn bộ thông tin mình có, nhất là Tưởng Ly, ghi tất cả những điểm cần phân tích vào sổ.

Quan hệ giữa Tịch Lĩnh và Tần Xuyên.

Lời đồn về sự ma quỷ của Tịch Lĩnh.

Người trong Tịch Lĩnh ăn thịt người chết, hạ táng lúc nửa đêm, hơn nữa còn chôn xương người ở một nơi rất cao.

Từng có khách bộ hành mất tích trong dãy núi Tịch Lĩnh.

Theo manh mối trưởng quầy Vương cung cấp, Tần Vũ tới từ Tần Xuyên, mang một công thức có tên Vong Ưu Tán ra để trao đổi, nhưng

không đến như lời hẹn.

Thôn lang đằng sau Tịch Lĩnh sống cách biệt với thế giới bên ngoài.

Điểm cuối cùng liên quan tới Nguyễn Kỳ.

Phải chăng Nguyễn Kỳ ở Tịch Lĩnh.

Tưởng Ly gạch rất nhiều gạch ngang dưới cái tên của Nguyễn Kỳ, sau đó vẽ một dấu hỏi chấm.

Ba người họ chuẩn bị một đĩa lạc, đậu đũa muối và thịt bò ướp của dân bản địa để nhắm rượu, vừa ăn vừa suy nghĩ.

"Lời đồn về việc Tịch Lĩnh ăn thịt người không đáng tin lắm, ngược lại phương thức hạ táng khiến em nghĩ tới quan tài treo." Tưởng Ly nắm một vốc lạc trong tay, khẽ vân vê, vỏ lạc tách ra, để lộ nhân lạc trắng nõn.

"Không ít dân tộc thiểu số có tục quan tài treo. Đương nhiên, chỗ treo cũng khác nhau. Có người treo trong sơn động, có người treo trên vách núi cao, có người lại treo lên cây. Thậm chí còn có nơi không buồn dùng quan tài, cứ thế treo thẳng xác lên nơi cao, khô và có gió. Theo vị trí địa lý, người Thanh Dao gần đây nhất có tập tục quan tài treo, đã lưu truyền cả ngàn năm rồi."

"Ý của em là thôn bản đằng sau Tịch Lĩnh là một thôn người dân tộc thiểu số?" Nhiêu Tôn hỏi.

Tưởng Ly suy tư một lúc lâu: "Theo lý mà nói, người Hán không có tập tục hạ táng như thế này. Nhưng, khi nhắc đến thôn bản đó, trưởng quầy Vương có nói, tương truyền họ là đời sau của Biển Thước."

"Biển Thước?" Nhiêu Tôn liếm môi: "Mọi người nhắc tới Biển Thước chẳng phải đều chỉ Tần Việt Nhân sao? Chưa từng nghe nói ông ấy là người dân tộc thiểu số mà?"

Lục Đông Thâm trầm mặc giây lát: "Lời đồn về việc là đời sau của Biển Thước còn cần xác nhận. Nhưng nếu những người ở đằng sau Tịch Lĩnh là người Hán, vậy thì nếu có tập tục quan tài treo sẽ có cách giải thích khác rồi."

"Là gì?" Tưởng Ly hỏi.

"Dù là nước nào, tộc người nào, thì luôn có thái độ tôn kính người đã khuất, thế nên không tới nước vạn bất đắc dĩ sẽ không dễ dàng thay đổi tập tục hạ táng của mình. Giống như người Hán, theo như anh biết thì tập tục hạ táng là chôn xuống đất. Vậy chỉ có thể nói, hoặc họ không phải người Hán, hoặc người mà họ hạ táng không phải người chết."

Tưởng Ly giật mình, người họ hạ táng không phải người chết? Lẽ nào... là người sống?

Nhiêu Tôn cũng đã nghĩ tới khả năng này, sắc mặt trở nên nặng nề hơn.

Ba người họ trầm mặc rất lâu.

Rồi Tưởng Ly lên tiếng: "Em biết ở trong nước cũng có một vài thôn làng sống cách biệt với thế giới bên ngoài, tự cung tự cấp, nhưng ít nhiều cũng có một hai người vào được trong thôn, còn tình hình như Tịch Lĩnh đúng là hiếm gặp. Trưởng quầy Vương nói Tần Vũ tới từ Tần Xuyên. Trong nhật ký của Tả Thời cũng đã viết: Trên đỉnh Tần Xuyên, quên cả sống chết, lúc còn sống cũng không ngừng tìm kiếm Tần Xuyên, Vong Ưu Tán lại xuất phát từ Tần Xuyên. Thế nên thôn đằng sau Tịch Lĩnh rất có

thể có nguồn gốc lịch sử to lớn. Tần Vũ nói tổ tiên của anh ta là những người y thuật cao minh. Tổ tiên này là tổ tiên bao nhiêu đời?"

"Cái gọi là bàn tay tiên chẳng qua là nói quá lên thôi. Chẳng phải Vi Dung cũng đã nói đó sao, trong các thôn bản có rất nhiều bác sỹ phù thủy." Nhiêu Tôn đưa ra một giả thuyết.

Tưởng Ly lắc đầu: "Không đơn giản như vậy. Tổ tiên của Tần Vũ nhất định không chỉ bác sỹ phù thủy. Anh ta nói tổ tiên của mình không cần bước ra khỏi cửa cũng có thể thăm bệnh cho người ta, nhìn đối phương một cái là biết rõ đối phương sống được bao lâu, còn nói tổ tiên của mình từng cứu được một người từ trong quan tài. Người đó cũng ở lại giúp tổ tiên anh ta hái thuốc khám bệnh. Thậm chí cũng nhắc đến sự thần kỳ của công thức này, cho dù thay xương đổi cốt vẫn có thể cười nói như thường. Nếu chuyện này là có thật thì tuyệt đối không phải bản lĩnh mà một bác sỹ phù thủy có được."

Chuyện này nói ra ai tin chứ?

Nếu nói cho những người xung quanh thì họ chắc chắn sẽ cười Tưởng Ly hàm hồ. Nhưng Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn đều không lên tiếng, một người nhíu mày rất chặt, một người cụp mắt xuống đăm chiêu, nghiêm túc quan sát từng manh mối.

Rất lâu sau, Lục Đông Thâm hỏi Tưởng Ly: "Em nghe những lời Tần Vũ nói không cảm thấy quen tai sao?"

Tưởng Ly không giấu giếm: "Quen tai, nhưng tôi không nhớ ra cụ thể, hình như đã nghe ở đâu rồi, nghĩ kỹ thì tất cả lại trở nên trống rỗng."

Thật ra khi ở Mỹ, nghe trưởng quầy Vương nói những lời này xong, cũng có một tia sáng lóe lên trong đầu cô nhưng rồi cũng biến mất rất

nhanh, khi muốn nắm bắt thì cực kỳ khó. Hôm nay nhắc lại như vậy, tia sáng ấy một lần nữa xuất hiện.

Lục Đông Thâm nhấp một ngụm rượu, đặt ly rượu xuống rồi nói: "Vì trước đó có nhắc tới Biển Thước, thế nên anh đã liên tưởng tới rồi. Nhưng dù sao thì hiểu biết của anh cũng có hạn, dường như xuất phát từ đoạn sử sách nào đó."

Nói tới đây, hai mắt Tưởng Ly chợt sáng rực lên.

Ở bên kia, Nhiêu Tôn "á" lên một tiếng, đập bàn, lập tức vẽ tròn trịa linh cảm xuất hiện trong đầu Tưởng Ly: "Anh cả của Biển Thước! Xuất phát từ cuốn Ngụy quan tử - Thế hiền!"

Anh ấy như đập vỡ đường hướng suy nghĩ của Tưởng Ly, khiến đầu óc cô bừng sáng trong phút chốc.

Lục Đông Thâm giơ ngón cái về phía Nhiêu Tôn. Lợi hại thật, xuất phát từ đoạn nào cũng nhớ, xem ra khi trước là kẻ học giỏi đây. Anh gật đây: "Tuy hoang đường, nhưng rất giống."

Tưởng Ly thở gấp, lập tức ngắt lời họ: "Không được, không được, em phải sắp xếp lại đã." Cô đứng lên, đi đi lại lại trước mặt họ.

Con người có lúc sẽ như vậy, càng tiến gần chân tướng thì càng nghĩ không ra. Linh cảm đó giống như được giấu trong khe hẹp của một tảng nham thạch vậy. Có ánh sáng le lói ra ngoài, chỉ khi nỗ lực vạch khe hẹp ấy ra mới có thể nhìn thấy toàn diện nguồn sáng.

Ngụy Văn Hầu* nói: Trong ba anh em ruột, ai là người giỏi y thuật nhất?

*Ngụy Văn hầu (chữ Hán: 魏文侯; trị vì: 403 TCN – 387 TCN hoặc 403 TCN-396 TCN), tên thật là Ngụy Tư, là vị quân chủ khai quốc của nước Ngụy - chư hầu nhà Chu trong lịch sử Trung Quốc.

Biển Thước đáp: Anh cả giỏi nhất, rồi đến anh hai, Biển Thước là kẻ xếp cuối cùng.

Ngụy Văn Hầu hỏi: Phải hiểu thế nào?

Biển Thước đáp: Huynh trưởng xem bệnh như thần, diệt trừ khi chưa thành hình. Huynh thứ trị bệnh không để lại hậu họa. Còn Biển Thước chích mạch máu, cho thuốc, mới nổi danh thiên hạ.

Ý nghĩa của cuộc đối thoại này đại khái là: Biển Thước cho rằng anh cả nhà họ y thuật giỏi nhất, vì chữa trị xong trước khi bệnh tình của đối phương phát tác. Còn Biển Thước trị bệnh lúc người ta nặng bệnh nhất, thế nên dĩ nhiên tiếng tăm nổi hơn anh cả.

Tưởng Ly dĩ nhiên cũng nhớ ra đoạn điển cố này, có điều cô lại nghĩ tới một chuyện khác...

~Hết chương 444~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 445: TầN Xuyên VẫN Luôn TồN TạI

Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn đều không thúc giục, cứ thế quan sát những bước chân đi qua đi lại của cô. Cứ như vậy khoảng hai, ba phút sau, Tưởng Ly đứng trước bàn, đập mạnh tay lên bàn. Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn hiểu rõ, có lẽ cô đã nghĩ thông suốt một vài chuyện.

Quả nhiên, Tưởng Ly lên tiếng: "Em hiểu rồi."

Cô ngồi ngay xuống, ánh mắt sáng rực: "Không phải Biển Thước."

"Hả?" Nhiêu Tôn ngạc nhiên.

"Là anh cả của Biển Thước."

Nhiêu Tôn không nhịn được cười: "Ban nãy chẳng phải chúng ta đang nói đến anh cả của Biển Thước ư?"

"Ý của em là thôn bản ở đằng sau Tịch Lĩnh." Tưởng Ly cố gắng biểu đạt ý tứ thật rõ ràng: "Trưởng quầy Vương nói họ là đời sau của Biển Thước, việc này không đúng. Có lẽ họ phải là tộc người đời sau của anh cả Biển Thước, hoặc là những người có liên quan tới anh cả của Biển Thước, ví dụ như thân tộc hoặc đệ tử gì đó."

Lục Đông Thâm đăm chiêu: "Theo lời Tần Vũ nói, cách thức trị bệnh cứu người của tổ tiên cậu ta cũng giống với anh cả của Biển Thước. Hơn nữa thôn này lại sống cách biệt với thế giới, càng là những thôn bản như vậy, lực ngưng tụ lại càng mạnh. Họ có cùng một tổ tiên, thế nên Tần Vũ

nói tổ tiên của họ, thực tế là chỉ tổ tiên của cả thôn. Nghĩ mà xem, tên nhóc đó còn mang họ Tần, mà Biển Thước trong lịch sử thực chất cũng là họ Tần, phải không?"

Tưởng Ly gõ lên bàn: "Xem xét theo góc độ này thì chính xác."

Nhiêu Tôn đưa ra nghi ngờ: "Nếu nói thôn bản đằng sau Tịch Lĩnh chính là huynh trưởng của họ Tần thì bao nhiêu năm qua cũng quá lâu rồi? Có thể sống cách biệt lâu đến vậy ư?"

"Khi trước chưa chắc có thôn này." Tưởng Ly đưa ra lời giải thích: "Khu vực sinh sống khi trước của họ Tần không phải khu vực này, chắc là không biết bao nhiêu đời sau vì trốn tránh chiến tranh mới tới Tịch Lĩnh chăng."

Lục Đông Thâm không nói, cụp mắt xuống suy nghĩ.

Nhiêu Tôn đưa tay xoa cằm, lẩm bẩm: "Cứ cảm thấy có chỗ nào đó chưa hợp lý."

Ngay cả Tưởng Ly cũng cảm thấy vậy.

Cả ba một lần nữa rơi vào trầm mặc.

Rất lâu sau, Lục Đông Thâm nói: "Bây giờ chúng ta chỉ có thể tìm manh mối dựa vào những lời Tần Vũ nói. Cậu ta nói tổ tiên của mình y thuật rất lợi hại, không cần bước chân ra cửa là có thể xem bệnh cho người ta."

Tưởng Ly nói: "Đúng, đây là bản lĩnh của huynh trưởng họ Tần."

Lục Đông Thâm lại nói: "Tần Vũ còn nói, tổ tiên của họ từng cứu được một người đã chết từ trong quan tài. Về sau người được cứu tiếp tục ở lại

giúp tổ tiên họ hái thuốc, khám bệnh."

Tưởng Ly bỗng nhiên sững người: "Đây là chỉ... Quắc Thái Tử, đệ tử đời thứ mười của Biển Thước!"

Tương truyền, các đệ tử của Biển Thước đa phần đều là dân thường, ngoài đệ tử nhỏ nhất, Quắc Thái Tử. Có sách sử ghi lại, Quắc Thái Tử từng mắc chứng "xác quyết". Nhìn theo biểu hiện lâm sàng của y học hiện đại thì chính là chứng đột ngột ngất xỉu, bất tỉnh nhân sự, cộng thêm một loạt các hiện tượng như tay chân lạnh ngắt. Có rất nhiều nguyên nhân dẫn đến hiện tượng này, nhẹ thì sẽ tỉnh lại ngay trong thời gian ngắn, nặng thì mất mạng.

Tóm lại, vị Quắc Thái Tử đó đã bị chôn đi như một người đã chết, cũng may được Biển Thước cứu sống. Về sau, Quắc Thái Tử nhận Biển Thước làm thầy, theo Biển Thước học y. Mười vị đệ tử của Biển Thước ai cũng có sở trường riêng của mình. Trong đó Quắc Thái Tử thiên về hái thuốc, thế nên khả năng phân vị các vị thuốc của ngài là mạnh nhất.

"Thế nên vấn đề đã xuất hiện rồi đây." Lục Đông Thâm cũng biết đến đoạn sử ký này, nói tiếp: "Tần Vũ nói tổ tiên của họ không cần bước chân ra cửa cũng chữa được bệnh cho người ta, giống như nói huynh trưởng họ Tần, rồi lại nói tổ tiên đã cứu Quắc Thái Tử, giống như nói đến Biển Thước, vậy rốt cuộc tổ tiên của họ là ai?"

Nhiêu Tôn ngẫm nghĩ một chút rồi nói: "Có lẽ chỉ chung họ Tần thì sao? Dù là người anh em nào của họ Tần thì cả ba người họ đều là cao thủ y thuật. Từng đời tộc người truyền lại cho nhau, không biết tới triều nào, thời đại nào lại bắt đầu sống cách biệt với thế giới. Tổ tiên đó cụ thể là ai chắc chắn sẽ có những cách nói không thống nhất."

Đây không phải là một cách giải thích khác, dù sao thì bao nhiêu năm rồi, việc ghi chép lại tình hình của tổ tiên cũng không dễ dàng. Ba anh em lại đều là con cháu họ Tần, nhiều đời sau coi họ là một cũng có khả năng.

Sau khi suy nghĩ, Tưởng Ly đưa ra một khả năng hoàn toàn mới: "Hoặc có thể, tổ tiên của họ thật ra chính là Quắc Thái Tử thì sao? Thời đại đó chiến loạn, bên cạnh Quắc Thái Tử không thể nào không có thân tín. Tóm lại, có thể là thân tín, có thể là tử sĩ sau này vì Quắc Thái Tử mà ẩn thân chốn rừng núi. Họ theo Quắc Thái Tử học y thuật, sau đó nhiều đời sau cứ thế sinh sôi phát triển thành thôn, lấy họ Tần. Có lẽ vì Quắc Thái Tử đã nhận Biển Thước làm thầy, coi như cha, có lẽ chỉ vì trốn tránh chiến loạn hoặc kẻ thù."

"Giả thuyết này không phải là không thể." Nhiêu Tôn nói: "Huynh trưởng họ Tần, Biển Thước và Quắc Thái Tử thật ra đều có liên quan mật thiết, thành viên sơ khai nhất của thôn có thể chính là đời sau liên quan tới ba người họ, là con cháu hoặc thân tín. Thời cổ đại, việc sinh sản rất lạc hậu, cần phải hợp tác với nhau mới có thể sinh tồn. Làm sao để đùm bọc lẫn nhau? Cách trực tiếp nhất là cùng xây nên một tộc người, kiểu trói buộc nhau theo phương thức huyết thống này sẽ là cách tốt nhất để kết dính sức mạnh tập trung, và là cách lâu bền nhất."

Tưởng Ly gật đầu: "Chúng ta quay lại xem công thức mà Tần Vũ lấy ra, Vong Ưu Tán, có lẽ chính là công thức gốc mà sau này Tả Thời cải thiện thành Phong Thống Tán. Tần Vũ nói xuất phát từ người được cứu kia, lại nói phương thức ấy rất thần kỳ, cho dù thay tim đổi cốt cũng vẫn có thể cười nói bình thường. Anh lại nhớ tới một đoạn trong Liệt Tử.Thang Vấn, kể về câu chuyện Biển Thước đổi tim. Tương truyền có hai người tên Lỗ Công Hộ và Triệu Tề Anh đi tìm Biển Thước trị bệnh. Sau khi cho họ uống rượu thuốc, Biển Thước đã tráo đổi tim của hai người, cả hai đều không đau không ngứa. Đương nhiên, sau này hậu thế dùng điển tích này để ví

von với việc "Lấy ưu điểm của người bù khuyết điểm của mình", nhưng nếu công thức đó thật sự có thể khiến người ta quên hết đau đớn, quên cả cái chết thì cũng không phải là không thể, có điều sẽ không khoa trương như điển tích mà thôi."

Nhiêu Tôn hỏi: "Lẽ nào không thể là Ma Phí Tán sao?"

"Ma Phí Tán nhìn từ góc độ hiện đại không khác gì tiền thân của thuốc mê, nhưng Vong Ưu Tán không phải thuốc mê." Tưởng Ly giải thích: "Thuốc mê khiến người ta hoàn toàn mất đi cảm giác, còn Vong Ưu Tán nếu đúng là tiền thân của Phong Thống Tán thì công dụng của nó là giúp người ta không cảm nhận được bất kỳ đau đớn nào kể cả trong lúc tỉnh táo. Đương nhiên, trong lâm sàng, một phần thuốc mê cũng có thể làm được điểm này, nhưng vị trí dùng thuốc mê không có cảm giác. Theo Tần Vũ nói, Vong Ưu Tán trong lúc thay tim đổi cốt có thể khiến người ta nói cười bình thường, vậy thì chứng tỏ công thức thực sự sẽ chỉ khiến con người mất đi cảm giác đau đớn trong thời gian ngắn, chỉ có cảm giác đau chứ không phải toàn bộ cảm giác, hơn nữa sau khi thuốc hết công dụng sẽ nhanh chóng hồi phục, chứ không nảy sinh ảnh hưởng với cơ thể con người như thuốc mê."

Thế nên mới nói, Vong Ưu Tán có lẽ chính là loại rượu thuốc được nhắc trong điển cố.

Lục Đông Thâm trầm mặc rất lâu rồi mới lên tiếng nói: "Suy đoán như vậy cũng có thể nói là có lý. Cái gọi là công thức mà Quắc Thái Tử có được, chắc chắn xuất phát từ Biển Thước. Quắc Thái Tử là đệ tử của ông, sau này sở hữu công thức cũng có thể. Dù là huynh trưởng họ Tần hay Biển Thước, Quắc Thái Tử, thì địa điểm sống và cách biệt của họ đều không phải khu vực này. Trước đó chúng ta phần tích là nhiều đời về sau có thể vì trốn tranh chiến tranh loạn lạc hoặc duyên cớ nào khác mà di tản đi khắp nơi, cuối cùng không biết đã tới Tịch Lĩnh vào thời đại nào, ẩn cư

đến tận bây giờ. Thế nên, anh cho rằng hai chữ "Tần Xuyên" vốn không phải tên cổ của Tịch Lĩnh, mà chính là tên thôn của họ. Nói một cách khác, Tịch Lĩnh là chỉ dãy núi, Tần Xuyên là chỉ thôn phía sau Tịch Lĩnh. Chỉ là thôn này sống cách biệt nên người ngoài không biết tường tận, lâu dần gọi tên của nó thành tên của dãy núi. Ngược lại, Tần Vũ tới từ thôn này, cậu ta báo danh nơi mình đến dĩ nhiên phải nói là Tần Xuyên."

~Hết chương 445~

*Lưu ý: Đây là những chương không dành cho những ai đọc truyện chỉ vì truyện tình cảm. Thế nên đọc thật kỹ, thật chậm để nhớ và để ngấm. Đừng để vài chương nữa lại cảm thấy mình như đang đọc một câu chuyện mới.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 446: MạNh Mẽ Tự Khen MìNh MộT LầN

Tưởng Ly cảm thấy lời phân tích của Lục Đông Thâm cực kỳ hợp lý. Những người ở đây chỉ biết tới Tịch Lĩnh, nhắc tới Tịch Lĩnh là liên đới nhắc tới thôn bản đằng sau nó, cũng tiện thể gọi luôn thành Tịch Lĩnh. Còn thực chất, tên của thôn mọi người đều không biết rõ.

Nhìn ở góc độ này, tên của thôn đó mới là Tần Xuyên, có lẽ người đời sau vì muốn tưởng nhớ tổ tiên nên đặt tên như vậy.

Tưởng Ly khẽ thở dài một tiếng: "Cái gọi là "đỉnh" thật ra chỉ Tịch Lĩnh, thôn nằm dưới chân núi, ngẩng đầu lên là có thể thấy núi. Quên cả sống chết chính là chỉ Vong Ưu Tán. Còn đỉnh Tần Xuyên chính là chỉ thông làng ở dưới chân Tịch Lĩnh."

Đáng tiếc, năm xưa tư duy của Tả Thời đã sai lầm, cho rằng Tần Xuyên là tên một dãy núi nào đó, thế nên, trên đường tìm kiếm công thức gốc đã càng đi càng xa.

Tư duy của Nhiêu Tôn cũng rất nhanh: "Nói như vậy việc Tần Xuyên hạ táng lúc nửa đêm và treo người chết lên có vấn đề rồi. Họ Tần, theo ghi chép của lịch sử thì có lẽ là những người ở vùng Trác Châu, Hà Nam hiện nay. Còn Quắc Thái Tử xuất thân từ nước Đông Quắc, vị trí hiện nay có lẽ là khu vực Huỳnh Dương, Trịnh Châu. Lúc đó Biển Thước tuy hành nghề y đi khắp tứ phương, nhưng hầu như cũng chỉ tập trung ở khu vực các tỉnh Hà Nam và Sơn Đông. Những nơi này không hề có tập tục nửa đêm hạ táng và treo ngược thi thể."

"Chuyện ăn thịt người chết có thể nói là họ nghe nhầm đồn bậy nhưng tập tục chôn cất quả thực khiến người ta ngờ vực." Tưởng Ly từ từ gặm nhấm từng chút lạc trong tay, đăm chiêu suy nghĩ: "Đáng tiếc là những người ra vào được nơi đó quá ít, trước kia còn xảy ra chuyện mất tích. Em đã kiểm tra tin tức năm đó, nhưng không phát hiện bài báo nào về việc có người mất tích."

Lục Đông Thâm nhẹ nhàng xoay ly rượu: "Chỉ có một khả năng, có người đã dìm chuyện này xuống."

Tưởng Ly giật mình, nhìn về phía Lục Đông Thâm.

Ai có thể dìm chuyện này xuống?

Nếu có thể dìm chuyện này xuống, vậy người này nhất định cũng hiểu rõ Tần Xuyên phải không? Chí ít cũng biết về Tịch Lĩnh, suy đoán tiếp... có lẽ còn liên quan tới công thức!

Mí mắt cô run run, cô bất chợt nghĩ tới Vệ Bạc Tôn.

Lục Đông Thâm thấy vậy, ít nhiều cũng đoán ra suy nghĩ của cô, khẽ nói: "Tất cả chỉ là suy đoán của chúng ta. Nhưng có một điểm có thể khẳng định, chúng ta đã bị đưa vào tầm ngắm rồi."

Tưởng Ly "á" lên một tiếng.

Nhiêu Tôn không kinh ngạc, nhưng cũng nhíu mày: "Nhanh vậy sao?"

"Hôm nay ở trên phố tôi phát hiện điều bất thường." Lục Đông Thâm nói: "Có lẽ không phải ảo giác của tôi đâu."

Tưởng Ly chỉ cảm thấy từng đơn lạnh lẽo tràn lên sống lưng. Cô bất thình lĩnh nhớ tới biểu cảm của anh khi đứng trước cửa hàng thuốc, có lẽ

lúc ấy anh đã phát hiện ra vấn đề rồi. Cô tin Lục Đông Thâm suy đoán không sai, dù sao anh cũng là người đã trải qua sóng to gió cả, luôn nhạy cảm hơn người khác trong chuyện này.

"Anh cảm thấy... người hôm nay theo dõi chúng ta có liên quan tới người dìm tin tức vụ mất tích xuống không?" Cô mệt mỏi hỏi Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm ngẫm nghĩ: "Trước mắt chưa thể khẳng định được, hoặc là cùng một giuộc, hoặc là..." Nói tới đây, anh nhìn về phía Nhiêu Tôn.

Nhiêu Tôn bị anh nhìn đến ngẩn người, phản ứng rất nhanh: "Lục Đông Thâm, không lẽ anh nghi ngờ tôi? Tôi có cần làm vậy không?"

"Cậu thì không cần." Lục Đông Thâm thản nhiên đáp: "Nhưng Nguyễn Kỳ thì chưa chắc."

Khóe miệng Nhiêu Tôn hơi đờ ra.

Tưởng Ly xoa cằm nhìn Nhiêu Tôn: "Anh nói thật với bọn em đi, có phải anh tới đây tìm Nguyễn Kỳ không?"

Nhiêu Tôn bị câu nói ấy kích động, ngay lập tức gào lên theo phản xạ: "Anh tới tìm cô ấy? Anh điên rồi sao mà đi tìm cô ấy? Vả lại, làm sao anh biết cô ấy đang ở đây? Cho dù cô ấy ở đây, sao không xuất hiện? Còn phải tìm ai đó theo dõi chúng ta?"

Lục Đông Thâm và Tưởng Ly đều im lặng, cứ thế ngồi quan sát Nhiêu Tôn.

Bấy giờ Nhiêu Tôn mới nhận ra mình phản ứng có hơi thái quá bèn hắng giọng: "Ý của anh là việc suy đoán Nguyễn Kỳ theo dõi chúng ta là

không hợp lý."

"Không hợp lý ư?" Lục Đông Thâm nói rành mạch: "Có lẽ trong lúc cậu nghe ngóng hành tung của cô ấy, cô ấy đồng thời cũng đang nghe ngóng cậu, nếu không sao lần nào cũng có thể thoát khỏi tai mắt của cậu? Cô ấy tới trấn Thất Xá rồi định tới Tịch Lĩnh, có lẽ việc tìm Thái tuế là giả, muốn vào Tần Xuyên mới là thật. Biết đâu cô ấy biết gì đó, mà sự xuất hiện của chúng ta có thể đã gây ra sự uy hiếp và cạnh tranh đối với cô ấy."

"Nguyễn Kỳ không phải người như vậy." Nhiêu Tôn không vui.

"Không phải sao?" Lục Đông Thâm ăn nói sắc bén: "Có thể không phải, mà cũng có thể phải. Tôi không hiểu gì về cô ấy, thế nên mọi khả năng tôi đều phải cân nhắc hết. Nhớ lại lúc trước cô ấy giả ma giả quỷ trong kịch lầu, tâm tư sâu đến nỗi đàn ông không sánh bằng, thế nên đối với cô ấy, vẫn nên cảnh giác là hơn."

Sắc mặt Nhiêu Tôn càng lúc càng khó coi, miệng gần như căng cứng. Rất lâu sau anh ấy mới nói: "Lục Đông Thâm, anh thật sự là một người như thế, rất khó tin tưởng hoàn toàn một ai."

Lục Đông Thâm không chút khách khí: "Tôn thiếu thuận buồm xuôi gió từ nhỏ, dĩ nhiên sẽ ngây thơ hơn một chút."

"Anh..."

"Ý của em là..." Tưởng Ly lập tức lặng lẽ ngắt cuộc tranh cãi giữa họ lại: "Dù người theo dõi chúng ta là ai cũng không quan trọng, dù sao sớm muộn cũng lòi cái đuôi hồ ly ra. Thời gian sẽ không quá dài, chỉ cần chúng ta tới được Tần Xuyên, ý đồ của đối phương sẽ rõ ràng thôi."

Cô nghĩ thầm trong bụng: Hay quá rồi, mình còn phải làm cô nuôi dạy trẻ, khuyên bảo hai cậu nhóc đây.

Nhưng, xuất phát từ góc độ của Lục Đông Thâm thì anh không sai. Trước đó Nguyễn Kỳ giăng ra một tấm lưới lớn, đúng là rất nhiều mưu mô. Lục Đông Thâm bản tính đa nghi, công thêm việc không qua lại nhiều với Nguyễn Kỳ, nghi ngờ cô ấy là chuyện quá đỗi bình thường.

Phản ứng của Nhiêu Tôn cũng không sai. Anh ấy và Nguyễn Kỳ tiếp xúc lâu rồi, dĩ nhiên hiểu rõ cô ấy là người có cá tính như thế nào. Nhưng quan sát cuộc tranh cãi giữa Nhiêu Tôn và Lục Đông Thâm, có thể thấy trong lòng Nhiêu Tôn tới tám, chín phần đã có Nguyễn Kỳ rồi. Tên cứng mồm cứng miệng này quyết không chịu thừa nhận, đúng là hèn mà.

Một câu nói của Tưởng Ly coi như đã làm dịu đi ngọn lửa nhỏ giữa hai người đàn ông.

Lục Đông Thâm không phải là một người thích túm chặt một vấn đề không buông. Anh nói: "Thế nên dù trên dường đi hay tới lúc vào trong Tịch Lĩnh rồi, chúng ta vẫn phải hết sức cẩn trọng."

Tưởng Ly uể oải gật đầu, bỗng nhiên phấn kích nói: "Em bỗng nhiên cảm thấy biết đâu huynh trưởng họ Tần hay Quắc Thái Tử đều là cao thủ mùi hương. Nhất là Quắc Thái Tử, nói một cách khác, họ là tổ sư gia của ngành bọn em."

"Sao lại nói vậy?" Lục Đông Thâm có vẻ hứng thú.

Tưởng Ly cầm cốc lên nhấp một ngụm rượu, sau đó nói: "Anh nhìn nhé, huynh trưởng họ Tần chữa được bệnh cho người ta trước cả khi phát bệnh, dựa vào gì? Trung y chữa bệnh dựa vào nhìn, nghe, hỏi. Ngửi ở đây đa phần là chỉ "nghe hơi thở". Nhưng tôi cho rằng, dùng từ này chỉ ngửi mùi hương cũng hợp lý. Mùi hương cơ thể con người có thể tiết lộ những bệnh ẩn giấu bên trong cơ thể, cao thủ đích thực nhìn thấy một người từ xa, không cần quan sát khí sắc, không cần hỏi bệnh trạng hay bắt mạch, chỉ

cần dùng mũi là có thể phán đoán ra được người ấy có khỏe mạnh hay không. Thế nên, tôi cho rằng, chữ đó bao hàm hai ý nghĩa cùng một lúc, không chỉ đơn giản là nghe nhịp thở như chúng ta nói đến. Có điều, người có thể lợi dụng mùi hương để phân biệt bệnh trong cơ thể đã ít lại càng thêm ít, vì vậy mà bị bỏ qua."

Lục Đông Thâm cười khẽ. Sau khi nghe cô giải thích như vậy, anh bỗng cảm thấy cũng có vài phần hợp lý đấy chứ.

"Lại nói về Quắc Thái Tử." Tưởng Ly ăn nói đĩnh đạc: "Người này làm nghề gì? Sở trường hái thuốc, vì sao trong mười đệ tử chỉ có ông ta phụ trách hái thuốc? Chứng tỏ ngoài khả năng về mắt, ông ta cũng rất nhạy bén với mùi của các loại thực vật. Có một số loại thực vật giấu mình rất kỹ, người trần mắt thịt không thể tìm ra. Thế nên tôi suy đoán, mũi của Quắc Thái Tử nhất định rất nhạy. Hai người xem, dù là huynh trưởng họ Tần hay Quắc Thái Tử, bản lĩnh mà họ có em cũng có đúng không?"

Đến cuối cùng, cô vẫn mạnh mẽ tự khen mình một lần.

~Hết chương 446~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 447: Trinh Nam Ngàn Năm

Lục Đông Thâm không nhịn nổi cười.

Nhiêu Tôn uể oải tạt cho cô một gáo nước lạnh: "Đáng tiếc quá, sinh nhầm thời, nếu không em có khi đã thay thế được danh hiệu ngàn năm lịch sử của Biển Thước rồi. Nghĩ như vậy thì Biển Thước cũng thật sự không có bản lĩnh bằng em, nếu không sao cuối cùng lại bị Lý Tiên giết chết chứ? Đổi lại là em, lập tức có thể ngửi ra mùi sát khí từ cách đó ngàn dặm ấy nhỉ?"

"Nhiêu Tôn, anh thích ăn đấm thật đấy!" Tưởng Ly cảm thấy phiền, ném chỗ lạc trong tay đi, đứng dậy bỏ đi.

***

Sáng hôm sau, ba người họ liền xuất phát.

Trước khi đi, Lục Đông Thâm lại kiểm tra một lượt hộp dụng cụ, các loại trang bị. Nhiêu Tôn lại đắp thêm không ít thức ăn vào trong xe, nhất là muối và đường. Đây là lời đề nghị của Vi Dung, cô ấy nói càng đi về phía Tịch Lĩnh sẽ càng hẻo lánh, trong vòng một trăm dặm không có một bóng người, nói chi tới chỗ nghỉ ngơi. Việc chuẩn bị đủ thức ăn là rất quan trọng, hơn nữa muối và đường lại càng là những thứ đặc biệt cần thiết ở nơi không có người.

Đối với việc ra đi của họ, Vi Dung rất quyến luyến, dặn đi dặn lại vô số lần là khi nào quay ngược trở về nhớ phải ghé lại quán trọ.

Sau khi xe đi ra khỏi khu vực trấn Thất Xá, Tưởng Ly nhắng nhít hỏi Nhiêu Tôn: "Này, anh nói xem, Nguyễn Kỳ thì tự lập, Vi Dung thì dịu dàng, anh thích kiểu nào hơn?"

Nhiêu Tôn sau nhiều ngày bị giày vò, đã sớm miễn dịch với cái tên Nguyễn Kỳ này, sao có thể để trò trêu chọc của Tưởng Ly được như ý. Anh ấy nhìn Tưởng Ly, cười đầy đen tối: "Thích kiểu như em đó."

Lục Đông Thâm ngồi phía trước lái xe, nhìn vào trong gương chiếu hậu, hừ lạnh một tiếng, không nói gì.

Tuyến đường mà họ sắp đi là dãy núi Lâm Vụ - thôn Tiểu Khê – Tịch Lĩnh – Tần Xuyên.

Theo lời Dư Mao, con đường trước khi tới Tịch Lĩnh vẫn khá dễ đi, có điều sau khi ra khỏi trấn Thất Xá, càng đi sâu vào trong, đường núi sẽ càng nhiều.

Kiểu người sống trong núi như Dư Mao đã sớm quen với việc leo núi đi đường tắt, thời gian còn lại sẽ không quá ít ỏi. Nhưng nhóm ba người Lục Đông Thâm không thể bỏ xe leo núi, chỉ có thể men theo đường núi, vòng qua lưng núi, tiến thẳng.

Nơi nào nhiều núi, những con đường ngoằn ngoèo dĩ nhiên sẽ nhiều, nhưng đa phần đều không phải là đường quốc lộ rộng thênh thang, có không ít chỗ là những con đường hẹp đã nhiều năm tuổi, men theo sống núi hoặc hướng lên trên, hoặc vòng xuống dưới.

Chưa nói tới ổ gà ổ vịt, biên độ khúc cua còn rất lớn, có vài lần gần như đã hình thành một góc chín mươi độ, cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng nguy hiểm hơn nữa là sống núi trơn trượt.

Tưởng Ly hạ cửa xe xuống nhìn lên núi.

Ở Trung Quốc, những con đường núi thường xuyên có xe qua lại đều sẽ có những biện pháp bảo vệ. Một là sẽ dựng những hàng rào chắn kiên cố bên đường, phòng ngừa khả năng lật xe gây tai nạn. Hai là cố gắng hết sức mở rộng con đường. Ba là tăng cường những tấm lưới phòng trường hợp đá lăn trên sườn núi.

Nhưng bây giờ, con đường núi càng đi càng hẻo lánh này của họ không có gì hết. Dọc con đường hẹp có thể thường xuyên bắt gặp những tảng đá núi rơi từ trên cao xuống. Giả sử gặp phải ngày thời tiết xấu, một sườn núi không có bất kỳ công cụ bảo vệ nào như thế này một khi xảy ra sụt lún hoặc sạt lở thì nguy hiểm sẽ tăng lên đến mức nào.

Nhiêu Tôn đi chậm lại.

Tưởng Ly nhìn xuyên qua cửa kính chắn gió, ngay gần đó ở phía trước có một cái cây to đang chặn ngang, hoàn toàn cắt đứt khả năng vượt qua.

Sau khi dừng xe lại ở nơi an toàn, ba người họ tiến lên xem, là một thân cây bị cắt cụt, thân cây khá thô, trên cành cây còn đung đưa một nửa cái ổ chim, có lẽ nó đã bị phá hỏng khi cây đó, bên cạnh còn có một tảng đá lớn lăn từ trên núi xuống.

Lục Đông Thâm nhìn vào vết đứt của thân cây và nói: "Sét đánh đấy."

Tưởng Ly đứng chống hông ở đó, không tiến gần thêm. Tình cảnh này gặp không nhiều trong thành phố, nhưng chỉ là chuyện thường tình tại nơi hoang dã. Loài người, giống loài đứng cao cao tại thượng trong chuỗi thức ăn, một khi thâm nhập sâu vào trời đất thì người nắm giữ sự trôi nổi của số phận chính là mẹ tự nhiên.

Nhiêu Tôn rút di động ra xem, tín hiệu khá yếu. Anh lại quay về kiểm tra bản đồ chỉ đường, phóng to, tình hình tuyến đường xung quanh nhảy ra lần lượt: "Không còn đường nào khác, trừ phi xuyên qua núi."

Bỏ xe xuyên núi là điều không thể, trên xe có quá nhiều đồ đạc.

"Chuyển." Lục Đông Thâm quả quyết, cởi áo khoác ra, nhét vào lòng Tưởng Ly, xắn tay áo lên, để lộ bắp tay rắn chắc.

Chuyển?

Tưởng Ly nhìn chằm chằm đoạn cây đổ. Thân cây đó hai người đàn ông tay nắm tay một vòng ôm còn ôm không xuể.

Nhiêu Tôn cũng không nói nhiều lời thừa thãi, có lẽ không muốn lãng phí thời gian, nên cũng cởi áo khoác nhét cho Tưởng Ly, cúi người cùng đồng tâm hiệp lực hợp tác với Lục Đông Thâm. Tưởng Ly cũng tiến lên giúp đỡ, bị Lục Đông Thâm quát: "Qua một bên."

Qua bên một thì qua một bên, hung dữ vậy làm gì chứ.

Sức của hai người họ quả thực không nhỏ, nhưng thân cây kia cũng rất nặng nề, hơn nữa là cả cây đổ xuống, muốn chuyển dứt điểm là việc không thể. Cuối cùng Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn bàn bạc, chỉ cần dọn được đường cho xe đi là ổn, hơn nữa cũng tiện một khi phía sau còn xe khác.

Nhưng cho dù chỉ dọn đường cũng không phải chuyện dễ dàng, không có dụng cụ, chỉ có thể dựa vào sức người. Thế nên khi Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn chuyển được mấy đoạn gỗ rời ra trước, rồi chuyển tảng đá sau thì đã mệt đến đứt hơi.

Một người ngồi dựa vào tảng đá, một người ngồi dựa vào thân cây, mồ hôi ròng ròng chảy xuống tấm lưng.

Tưởng Ly ôm theo áo đi tới bên cạnh thân cây, một phát đẩy Nhiêu Tôn đang ngồi trên đầu ra. Nhiêu Tôn bị đẩy ngã loạng choạng, ngồi phịch xuống đất, gào lên với Tưởng Ly: "Có ai như em không hả? Dùng xong rồi thì coi như đồ bỏ!"

Tưởng Ly mặc kệ anh ấy.

Cô tỉ mỉ quan sát thân cây, nhìn lá rồi nhìn vết gãy, nhìn vòng đời... Tưởng Ly bày ra nét mặt khó tin, sau đó lại vân vê một ít vụn gỗ lên tay ngửi ngửi.

Nhiêu Tôn thấy vậy ghé sát tới, tò mò hỏi cô có chuyện gì.

Tưởng Ly ngửi ra thì hoàn toàn phấn khích, đứng dậy chỉ hận không thể múa may quay cuồng tại đây: "Trinh nam! Đây là gỗ trinh nam!*"

*Trinh nam là một loài thực vật thuộc họ Lauraceae. Đây là loài đặc hữu của Trung Quốc. Khu vực phân bố: Quý Châu, Tứ Xuyên, Hồ Bắc. Loài này hiện đang bị đe dọa mất môi trường sống.

Nhiêu Tôn nhướng mày, trinh nam thì có gì mà phải hớn hở thế nhỉ?

Tưởng Ly quả thực hớn hở, nói năng cũng không còn lưu loát nữa: "Em trông thấy giống trinh nam. Nhưng... nhưng em chưa bao giờ thấy cây trinh nam nào sần sùi như vậy, em tưởng không phải, ngửi mùi mới dám chắc chắn! Đây là cây trinh nam cổ thụ đấy. Em từng đọc báo trước kia, nói có phát hiện được một cây trinh nam vương có tuổi đời trên 13000 năm tại khu vực Quý Châu. Cây... Cây trinh nam này nhìn vòng đời cũng phải trên ngàn năm rồi! Đáng tiền, quá đáng tiền!"

Nhiêu Tôn bị cô nói đến đinh tai nhức óc, ra sức day tai.

Lục Đông Thâm thực sự không nhìn nổi nữa, đứng dậy tiến lên, ôm lấy vai cô: "Lên xe nào."

"Nhưng còn trinh nam... trinh nam phải làm sao?" Tưởng Ly không ngừng ngoái đầu lại nhìn.

Lục Đông Thâm kéo cô vào ghế lái phụ, mở cửa: "Cái gì mà trinh nam với trinh nữ, chúng ta đều không thể kéo về được."

Tưởng Ly thật sự nhìn mà thèm thuồng.

Nhiêu Tôn không nhịn được cười, tiến lên, Lục Đông Thâm nói với anh ấy: "Để tôi lái xe cho."

Nhiêu Tôn không phản đối. Đường núi khó đi, cộng thêm việc ban nãy tốn quá nhiều sức lực, vừa hay có thể ra ghế sau nghỉ ngơi. Anh ấy vừa mở cửa ghế sau, đã thấy Lục Đông Thâm ném áo khoác của mình tới, buông một câu: "Áo của cậu, cậu tự lo đi."

Tưởng Ly nhìn cái áo trong lòng mình: "Thế còn của anh..."

"Của anh, em cầm giúp anh." Nói xong, Lục Đông Thâm lên xe.

Tưởng Ly bĩu môi.

Đạo lý ở đâu ra?

Sau khi lên xe rồi mới phát hiện Lục Đông Thâm đúng là gian tặc, cứ thế lẳng lặng lừa gạt cô ngồi lên ghế lái phụ, cũng có nghĩa là nếu anh muốn uống nước hay ăn gì đó, cô đều phải ở bên hầu hạ.

Xe đi thẳng một mạch.

Đến lần thứ ba Tưởng Ly quay đầu lại nhìn và không còn thấy cây gỗ to ấy nữa, Lục Đông Thâm cuối cùng cũng lên tiếng: "Trinh nam chúng ta không thể mang theo được. Nếu nó quý giá, chi bằng em hãy gọi điện thoại cho Viện khoa học Trung Quốc hoặc Hiệp hội thực vật hoang dã địa phương bảo họ cử người tới giải quyết. Nhưng em phải nhanh lên, vì tới đây, sóng điện thoại sẽ càng lúc càng yếu đấy."

Tưởng Ly nghĩ cũng đúng, quan trọng hơn là nếu có thể phát hiện một cây trinh nam hoang dã tại đó thì không thể chỉ có một cây lẻ loi phải không. Gọi điện thoại bảo chuyên gia tới, chưa biết chừng còn phát hiện được nhiều hơn.

Trong lúc cô lục tìm số điện thoại, không nhịn được, nói: "Được đấy, tư duy giác ngộ cũng khá cao."

Lục Đông Thâm tay nắm vô lăng, nở một nụ cười: "Bà Lục quá khen rồi."

Tưởng Ly quay phắt sang lườm nguýt.

Nhiêu Tôn ở ghế sau phì cười: "Chuyển sang giành giật công khai rồi đây."

~Hết chương 447~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 448: Núi Lâm Vụ Có Thể Nuốt Chửng Người

So với những dãy núi xung quanh, dãy Lâm Vụ không quá đồ sộ, nhưng cho dù là đối với người lái xe tới đây hay đi bộ tới đây, muốn ra khỏi dãy núi này cũng mất khá nhiều công phu. Mạch núi của đoạn này nối tiếp về phía Tây Nam, coi như là một dãy núi khá cao so với mực nước biển rồi.

Đoạn đường từ thôn Thất Xá tới núi Lâm Vụ không quá xa, chỉ là đường núi hơi khó đi, xe không dễ dàng tăng tốc, thế nên khi họ tới gần khu vực núi Lâm Vụ cũng đã gần trưa rồi. Vào trong thôn Tiểu Khê thì phải xuyên qua núi Lâm Vụ, theo lời Dư Mao nói, nếu gặp phải ngày nhiều sương, dù là xe hay người cũng không dám tiến vào.

Mà dãy núi này sở dĩ được gọi là Lâm Vụ chính bởi vì nơi này luôn vô duyên vô cớ xuất hiện sương mù dày đặc, hơn nữa thường xuyên đến thì nhanh, tan thì chậm. Theo lời Dư Mao, người ở đây bình thường đều không dám lại gần núi Lâm Vụ, nhất là vào dịp mùa xuân. Nếu đi lại gần khu vực này, nhất định phải vào trước buổi trưa.

Nhưng trong núi Lâm Vụ rất có rất nhiều loài cây quý hiếm, nhất là các loài cây thuốc. Ngoài Tịch Lịch ra, e rằng Lâm Vụ là nơi tốt nhất, thế nên cũng thu hút một vài người liều lĩnh xông vào. Một người thân trong gia đình Dư Mao đã không thể ra ngoài trước khi màn sương bao phủ Lâm Vụ, bị mắc trong đó suốt ba ngày, khi được phát hiện ra thì đã tắt thở rồi.

Hôm nay mặt trời không nhỏ nhưng khi bước vào phạm vi của Lâm Vụ vẫn ít nhiều có sương mỏng. Tưởng Ly quan sát xung quanh một chút, cây

rừng rậm rạp, sâu không lường được. Cô không dừng lại xung quanh quá lâu mà lên xe, lúc giục Lục Đông Thâm khẩn trương lái xe đi.

"Địa thế cao, nhiều cây cối, chênh lệch nhiệt độ ngày đêm lớn, thế nên rất dễ phủ sương, nhất là sau khi mặt trời xuống núi. Nếu gặp phải mùa mưa, điều kiện ở đây còn tồi tệ hơn." Tưởng Ly nói.

"Nước." Lục Đông Thâm buông một chữ.

Tưởng Ly tiện tay cầm một chai nước suối, mở nắp, rồi đưa tới bên miệng anh, anh nghiêng mặt qua uống vài ngụm rồi tỏ ý đã đủ. Cô lại lấy về, đóng nắp cẩn thận, nhét vào một chỗ trống bên cạnh cửa xe, rồi nói tiếp: "Nhưng, nếu chỉ là sương mù không thôi thì cũng không đáng sợ đến thế. Đáng sợ là ở nơi này xuất hiện một loài thực vật có tên Bạch Mao Quán. Loài này không thường gặp, chỉ sinh trưởng trong những khu rừng núi ẩm thấp, cực kỳ thích môi trường có độ ẩm cao. Một khi sương lên, Bạch Mao Quán và sương kết hợp lại sẽ giải phóng ra một loại độc tố, có khả năng gây độc giống như Ricin*"

*Ricin là một chất độc cực mạnh, được tìm thấy trong hạt của cây thầu dầu. Nuốt phải 5 đến 10 hạt thầu dầu có thể gây ra các triệu chứng cấp tính ở người: ói ra máu, hoại tử xuất huyết ở một số cơ quan, suy thận, trụy tim mạch, và tử vong sau 6-14 ngày.

Lục Đông Thâm hỏi: "Là độc tố chứa trong cây thầu dầu?"

"Độc tính của thầu dầu tới từ Ricin, độc tính rất mạnh. Ban nãy tôi nhìn thấy quanh đây có dấu vết của Bạch Mao Quán, thế nên mới suy đoán như vậy." Tưởng Ly nói: "Tôi chỉ có phân loại độc tố do Bạch Mao Quán và sương kết hợp thành giống với Ricin. Anh còn nhớ dấu hiệu tử vong của người thân Dư Mao mà cậu ta từng miêu tả không? Nói rằng tướng chết của anh ta rất khó coi, toàn thân tím lại. Thông thường, nếu hít phải một

lượng lớn Ricin thì có thể sẽ xuất hiện tình trạng hô hấp khó khăn, sau đó phổi sưng phù, da thịt càng lúc càng tím lại. Nếu không cấp cứu kịp thời sẽ xuất hiện tình trạng hạ huyết áp và suy hô hấp, sau đó mất mạng."

Lục Đông Thâm nắm chắc vô lăng: "Xem ra người xung quanh khi nói về núi Lâm Vụ, mặt biến sắc cũng là có lý do. Họ không thể suy đoán được nguyên nhân thật sự của việc sương giết người, nên quy kết cho sự phẫn nộ của thần núi. Nếu đã như vậy, buổi trưa chúng ta đừng nghỉ chân ở đây nữa, khẩn trương ra khỏi khu vực núi này thôi."

Tưởng Ly đồng ý.

Cô hỏi Nhiêu Tôn, Nhiêu Tôn ngồi phía sau uể oải nói: "Hia người tình chàng ý thiếp, còn quan tâm tới anh làm gì?"

Tốc độ xe phải được kiểm soát vững vàng.

Quá nhanh thì có nguy cơ lật xe, quá chậm lại dễ bị sương nuốt mất.

Lục Đông Thâm vững vàng kiểm soát xe suốt cả đoạn đường. Nhiêu Tôn cũng không đùa giỡn nữa, cả hai trông đều có vẻ rất nghiêm túc.

Tưởng Ly cũng căng thẳng theo.

Ba người họ đều có kinh nghiệm đi rừng, nhưng có lẽ cô coi như là người có nhiều trải nghiệm nhất trong cả ba. Ngay cả cô cũng cảm thấy ngọn núi Lâm Vụ này khiến người ta ngạt thở.

Mặt trời đã dần dần ngả về Tây.

Từng lớp hoàng hôn trải dần khắp bầu trời.

Đi tiếp thêm một chút nữa là sắp ra khỏi núi Lâm Vụ rồi.

Nhưng đúng lúc này, nghe thấy Nhiêu Tôn ngồi ở ghế sau gấp gáp nói một câu: "Lục Đông Thâm, tăng tốc!"

Tưởng Ly giật mình, quay đầu lại nhìn, sống lưng đột ngột lạnh toát.

Dãy núi bị họ bỏ xa phía sau lưng đã không còn dấu vết, cho dù là sống núi cũng không nhìn thấy đâu. Họ chỉ có thể nhìn thấy một khoảng sương mù trắng xóa, giống như đang mọc chân cuộn tới, tốc độ của nó nhanh tới mức khó mà tưởng tượng, khiến Tưởng Ly bất chợt nghĩ tới cuốn Quái vật sương mù của Stephen King.

Trận sương mù này khí thế rầm rộ, một khi bị nó nuốt chửng sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới hành trình. Nếu dừng khựng lại, về đêm không biết sẽ tồn tại những loại động vật nguy hiểm mang tính công kích nào.

Lục Đông Thâm cũng đã nhìn thấy tình hình qua gương chiếu hậu, nhưng anh lại đột ngột phanh xe lại. Tưởng Ly gần như bắn người về phía trước, được Lục Đông Thâm giơ tay chặn cho cô không đập vào xe, anh cất giọng nghiêm túc: "Lập tức đổi chỗ, Nhiêu Tôn, cậu ngồi lên trên."

Hai người họ dứt khoát mở cửa xe đổi chỗ, trước sau mất chưa đầy năm giây. Nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy, sương đã lập tức tiến gần tới nơi.

"Ngồi cho vững." Nói rồi, Lục Đông Thâm nhấn ga.

Nhiêu Tôn tiện tay cầm điện thoại vệ tinh dẫn đường lên.

"Thẳng 500m, phải 30 độ."

Lục Đông Thâm tăng tốc, chiếc xe lao vội về phía trước, gần được 500m thì đột ngột rẽ phải, chuẩn bị tạo một góc 30 độ.

"Tiến 50 mét lên dốc, thẳng 600 mét, trái 90 độ."

Lên dốc, Lục Đông Thâm đi chậm lại một chút, sau khi qua thì lại tiếp tục nhấn chân ga.

Tưởng Ly nhìn chằm chằm về phía trước, trái tim như vọt lên tận cổ họng.

Đây là những tình huống họ đã chuẩn bị sẵn từ trước lúc lên đường.

Mẹ tự nhiên nguy hiểm trùng trùng, chưa biết khi nào gặp phải hiểm nguy. Một khi cần phải đi thật nhanh để chạy trốn, tốc độ nhắc nhở của hệ thống dẫn đường tuyệt đối không đủ. Hơn nữa nếu thật sự gặp phải tình huống này, người lái xe cũng không thể dành nhiều thời gian để đọc tuyến đường. Thế nên cần một người chỉ đường, lời nhắc phải ngắn gọn, nhanh và chuẩn xác.

Ba người bàn bạc, khi Lục Đông Thâm lái xe, Nhiêu Tôn sẽ làm người nhắc nhở và ngược lại. Tưởng Ly phải thường xuyên để ý tình hình trên đường, lỡ như định vị gặp sai sót thì có thể điều chỉnh kịp thời.

Việc tham khảo hệ số và thói quen của những người lái xe đua là cách nhắc nhở tốt nhất.

Ví dụ như thẳng tức là đi thẳng, phải là rẽ phải, lên xuống dốc thì chỉ thị bình thường, góc độ rẽ sẽ hơi phức tạp hơn một chút, cần người nhắc nhở phải phán đoán được cung đường trong chỉ dẫn một cách chuẩn xác. Đương nhiên, cũng cần thử thách phản ứng và năng lực kiểm soát của người lái xe.

Thế nên, chưa tới lúc vạn bất đắc dĩ sẽ không cần hợp tác như vậy, bởi vì hệ số nguy hiểm quá lớn, đi vào khu rừng núi, an toàn là số một.

Một tay Tưởng Ly giữ chặt lưng ghế trên, cây cối lướt qua rất nhanh ngoài cửa xe, chẳng mấy chốc chúng đã chìm trong màn sương. Cô lướt nhanh nhìn vào gương chiếu hậu, màn sương trong gương như một con quái thú đang nhe nanh múa vuốt, tiến tới cực nhanh.

Cô không dám có chút động tĩnh nào, bầu không khí trong xe căng thẳng tới tột độ.

Màn sương này kéo được bao xa cô không nắm rõ, chỉ một lòng muốn trốn thoát nó, trốn thoát...

Lục Đông Thâm một lần nữa nhấn chân ga.

Tưởng Ly tinh mắt, kịp thời lên tiếng: "Chân phải có đá trượt."

Một giây sau, Lục Đông Thâm đã kịp thời xoay vô lăng, bánh xe trượt qua mấy hòn đá bên sườn núi rồi lăn qua. Ngay sau đó anh đánh lái sang trái, xe lại ngoặt một góc gần 90 độ. Cả ba người đều sống chết đối chọi lại quán tính. Lục Đông Thâm một lần nữa xoay mạnh, thân xe trôi đi, chính xác và an toàn vượt qua đoạn rẽ cực kỳ nguy hiểm này.

~Hết chương 448~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 449: Gặp Nguy Hiểm

Tưởng Ly thở phào nhẹ nhõm.

Chính là như vậy.

Ở trong hoàn cảnh này, cho dù trên đường có một viên sỏi cũng có thể tạo thành một nguy hiểm không thể lường trước.

Cô không dám lơ là thiếu cảnh giác, thần kinh lúc nào cũng căng ra.

Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn phối hợp rất ăn ý, một người nói ngắn gọn, một người lái tốc độ cao. Chẳng biết qua bao lâu, Tưởng Ly nói một câu: "Hình như... sương tan rồi."

Nhiêu Tôn liếc nhanh một cái vào gương chiếu hậu, nét mặt cũng dãn ra ngay lập tức: "Xem ra, chúng ta đã ra khỏi vùng núi."

Sau khi nói xong câu ấy, Tưởng Ly cảm thấy như mọi sức lực trên người đều đột ngột bị rút sạch. Cô tựa đầu vào lưng ghế, mệt tưởng chết, như vừa đánh xong một trận.

Lục Đông Thâm hơi giảm tốc độ, nhưng cũng phải lái thêm một lúc nữa mới cho xe dừng lại.

Ba người lần lượt xuống xe.

Họ nhìn về phía sau lưng, chỉ thấy những làn sương mỏng và mảnh như tơ, chắc là phạm vi đã đủ xa rồi, đám sương đậm đặc đó cũng không lan

tới được nữa.

Bấy giờ họ mới yên tâm hoàn toàn.

Ba người dựa vào thân xe, không ai nói với ai câu gì.

Rất lâu sau, Nhiêu Tôn chợt bật cười.

Ngay sau đó, Lục ĐôngThâm cũng cười.

Tưởng Ly không hiểu sao cũng buồn cười, thế là không nhịn được, cười vang thành tiếng.

Ba người họ cứ như vậy, sau khi trốn thoát được khỏi một đám sương đậm đặc đột ngột ập tới nơi núi rừng hoang dã thì lại không kiềm chế được cơn cười.

Nhiêu Tôn nói trước: "Bà nó chứ, tiểu gia đây thật sự chưa từng gặp trò này bao giờ."

Lục Đông Thâm chỉ cười không nói, xoay người lấy một bao thuốc lá trong xe ra, rút hai điếu, ném cho Nhiêu Tôn một điếu.

Tưởng Ly dựa vào bên cạnh xe là không muốn động đậy nữa. Cô hết nhìn Nhiêu Tôn lại nhìn Lục Đông Thâm, cứ nghĩ tới cảnh vừa rồi là lại muốn cười. Đừng nói là Nhiêu Tôn, có lẽ ngay cả Lục Đông Thâm chìm nổi trên biển thương trường nhiều năm cũng chưa từng căng thẳng như vậy chăng.

Thật buồn cười.

***

Khoảng thời gian này, Charles Ellison khá nhàn nhã, chủ yếu là vì dự án Lục Khởi Bạch nộp đang bị gác lại, lại có Lục Bắc Thâm đứng giữa gánh vác không ít công việc, Lục Môn cũng yên bình thêm vài phần, nên ông mới có thời gian rảnh tìm những người bạn cũ đi câu cá, trò chuyện.

Chưa được bao lâu, Charles Ellison đã bay tới Pháp tham gia cuộc thi đua ngựa, tới trang trại rượu của bạn. Nhấm nháp rượu Mỹ, cũng tiện thể nói chuyện về một vài dự án.

Đừng nghĩ Charles Ellison đã có tuổi, nhưng ông vẫn rất yêu vẫn vận động và duy trì việc sức khỏe cực kỳ khá. Thế nên sau khi rời khỏi trang trại rượu, ông lại phi một mạch tới thôn nghỉ dưỡng trượt tuyết.

Đây là môn thể thao ông thích nhất.

Sau khi lên xe cáp, ông nhận được điện thoại của Tần Tô.

Trong điện thoại, Tần Tô nói với ông, trước mắt tình hình của Lục Môn khá ổn định, bà cần bay tới Trung Quốc một chuyến.

Charles Ellison biết dụng ý của bà, một là dự án núi Tây Nại cần có người theo sát, hai là Lục Đông Thâm hiện đang ở Trung Quốc. Ông hỏi về tình hình của Lục Đông Thâm. Tần Tô nói bà vừa nói chuyện điện thoại xong, mọi chuyện vẫn ổn.

Charles Ellison thở dài, tất cả vẫn ổn là tốt rồi. Trước mắt, chuyện nhà máy và chuyện nổ phòng thí nghiệm vẫn chưa hoàn toàn hết nhiệt, Lục Đông Thâm lộ diện muộn một chút là tốt nhất.

Tần Tô nói: Đông Thâm cũng có ý này, đồng thời nó cần tìm một thứ.

Một thứ? Charles Ellison hỏi bà: Thứ gì vậy?

Tần Tô ngẫm nghĩ rồi trả lời: Một thứ có thể mở rộng viễn cảnh tương lai ra cực hạn, đồng thời nó nói, còn đang tìm một chứng cứ cực kỳ quan trọng.

Sau khi cuộc nói chuyện kết thúc, Charles Ellison hơi lo lắng. Ông không biết hiện giờ hoàn cảnh của Lục Đông Thâm ra sao, chỉ mơ hồ cảm thấy nguy hiểm trùng trùng.

Ông nhìn về phía dãy núi phủ đầy tuyết trắng phía xa. Những đường trượt từ cao xuống thấp, ngoằn ngoèo gấp khúc là thứ mà mọi dân trượt tuyết yêu thích nhất. Có điều, người trượt truyết hôm nay cực ít, chỉ xuất hiện vài ba người. Nếu không nhìn kỹ thì họ cũng khuất dạng giữa trời tuyết trắng.

Việc đến nước này, việc ông có thể làm chỉ là bảo vệ Lục Môn. Vị trí quyền lực ấy, ông cần theo dõi sát sao thay cho Lục Đông Thâm.

Xe đi thẳng một mạch.

Trước khi xuống khỏi xe cấp, Charles Ellison nhận được điện thoại của Dương Viễn.

Được biệt ông qua Pháp, Dương Viễn nói: Chú vẫn nên khẩn trương quay về là hơn, hiện tại chú ở Mỹ là an toàn nhất.

Charles Ellison hỏi anh: Đây là ý của Lục Đông Thâm?

Dương Viễn nói: "Cậu ấy không có ý hạn chế tự do của chú, chỉ cảm thấy tình hình trước mắt của chú có quá nhiều biến số, chú rời khỏi tầm nhìn của bọn cháu là càng tăng thêm khả năng gặp nguy hiểm."

Charles Ellison chân thành nói: "Ở phía Nam nước Pháp cũng có thế lực của Lục Môn."

"Đúng, nhưng không bằng Mỹ."

Charles Ellison cũng hiểu đối phương quan tâm mình, nên đồng ý sẽ sớm kết thúc hành trình để về nước.

Ông là "lão thần" của Lục Môn, từng theo Lục Chấn Dương vào sinh ra tử. Nghĩ lại năm xưa khi Lục Chấn Dương muốn ngồi lên chiếc ghế quyền lực cũng từng phải tranh đấu như thế này, chẳng hiểu sao ông nhất thời cảm thấy mệt mỏi.

Cuộc chiến quyền lực sẽ phóng đại vô hạn cái tốt và cái ác của nhân tính lên.

Lúc trước, không phải ông chưa từng nhắc nhở Lục Chấn Dương, mong ông ấy tuyệt đối đừng giữ lại một đốm lửa nhỏ.

Đốm lửa nhỏ đó chính là Lục Chấn Danh.

Lục Chấn Dương hỏi ông: Lẽ nào bắt tôi giải quyết cả em ruột của tôi? Charles Ellison, tôi không làm được.

Charles Ellison chỉ rất muốn hỏi Lục Chấn Dương: Khi anh nghi ngờ em trai ruột của anh có khả năng đang hại con trai của anh, anh có hối hận vì quyết định lúc trước của mình không?

Ông ta cười khổ một tiếng.

Ai muốn huynh đệ tương tàn chứ?

Nhưng dính chân vào tranh đấu thương trường thì đây chính là vũng bùn sâu đánh mất nhân tính, chỉ không cẩn thận một chút là sẽ thua không thể gượng dậy. Tất cả những người nhìn chằm chằm vào miếng bánh lợi

ích đều là những con thú ẩn mình trong đầm lầy, nhân lúc bạn không chú ý để nhảy ra, cắn bạn một cái thật mạnh.

Miếng cắn ấy đến tám, chín phần là cắn vào điểm trí mạng, mà kể cả không mất mạng thì cũng khiến bạn liệt người.

Charles Ellison đánh tay lái.

Không biết có phải vì đã có tuổi hay không mà gần đây ông rất hay nhớ về quá khứ.

Bao nhiêu chuyện cũ hiển hiện trong đầu, vẫn còn rất sắc nét.

Ông nhớ Lục Chấn Dương từng nói với mình: Lục Môn là Lục Môn mà chúng ta cùng nhau gánh vác, cậu phải giúp tôi bảo vệ...

Bảo vệ Lục Môn giống như sứ mạng của ông vậy. Bao năm qua, ông sống cẩn trọng dè dặt, sợ một bước sai lầm, sợ uổng phí sự kỳ vọng của bạn tốt. Thế nên, bao năm nay ông cực kỳ nghiêm khắc với Lục Đông Thâm, ngay cả Lục Chấn Dương cũng cười ông và nói: Charles Ellison, cậu đối xử với Đông Thâm còn nhẫn tâm hơn cả tôi đấy.

Không nhẫn tâm thì phải làm sao?

Muốn ngồi xuống vị trí đó, không tàn nhẫn là không được.

Charles Ellison thở dài, bước xuống xe cáp, kiểm tra lại một lượt các dụng cụ và thiết bị, kéo chặt lại ván trượt.

Lưng núi Anpơ rất cao, cũng là đoạn đường trượt tuyết kích thích nhất. Bao nhiêu năm rồi, Charles Ellison vẫn luôn trượt ở tuyến này, mỗi dốc núi, mỗi điểm ngoặt ông đều nắm rất rõ, nhắm mắt cũng có thể nhẹ nhàng trượt đi.

Ông thừa nhận mình là người cổ hủ, cố chấp, đã nhắm vào chuyện gì thì tuyệt đối không buông tay.

Gió thổi qua lại, rít lên từng cơn.

Ván trượt chạm xuống mặt tuyết, ma sát, nhanh chóng tăng tốc.

Nếu nhìn xuống từ trên cao, Charles Ellison trong bộ đồ trượt màu xanh dương giống như một con cá đang xuyên qua những tảng đá ngầm, linh hoạt thuần thục, dường như giữa đất trời chỉ còn lại mình ông.

Nhưng rất nhanh liền có người phá vỡ sự duy nhất ấy.

Có hai người bóng người nhanh chóng trượt xuống, hòa vào khung cảnh.

Charles Ellison vào lúc nghiêng người có loáng thoáng cảm thấy phía sau có ai đó.

Nhưng ở bãi trượt tuyết, đây là hiện tượng bình thường.

Ông mặc kệ.

Giống như lái xe vậy, người trước không nhường người sau.

Vậy mà suy nghĩ này vừa dứt, ông liền cảm thấy không ổn. Tuy rằng không thể nhìn ra sau nhưng ông cũng nhận ra có một chút nguy hiểm ập tới.

Nhưng không còn kịp nữa.

Bỗng nhiên có một sức mạnh khổng lồ từ phía sau đâm thẳng đến, lực cực lớn. Trong một khoảnh khắc không đứng vững, ông ngã xuống. Khi cố

gắng bình ổn lại thì đúng lúc này lại có một nguồn sức mạnh khác từ bên cạnh tới, đâm cho ông bay đi rất xa...

~Hết chương 449~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 450: Thôn Hoang

Khi tới thôn Tiểu Khê, sắc trời đã tối.

Sau khi Lục Đông Thâm đỗ xe tại một nơi gọi là cổng thôn, Tưởng Ly mở cửa bước xuống.

Cô vươn vai, duỗi chân, nhân tiện quan sát một chút khung cảnh xung quanh.

Suốt dọc đường vừa rồi, họ rất hiếm gặp người.

Ban đầu khi ra khỏi trấn Thất Xá thi thoảng vẫn nhìn thấy đôi ba người phụ nữ mặc đồ và đeo trang sức của dân tộc thiểu số, đeo những chiếc gùi cao đi trên đường, chắc hẳn đều vội tới những phiên chợ tại các trấn, các thôn gần đó. Lúc sau, lượng người nhìn thấy hiếm hoi dần, thi thoảng cũng nhìn thấy bò, dê.

Tới cuối cùng, đừng nói là người, ngay cả bò, dê cũng không thấy đâu nữa.

Tưởng Ly nghĩ rằng tới thôn Tiểu Khê rồi, tốt nhất có thể tìm một nơi ngủ nhờ. Cô thật lòng không muốn dựng lều cắm trại nữa, đến tắm cũng không thể.

Kết quả bây giờ phóng tầm mắt ra xa mới biết mình đã nghĩ nhiều rồi.

Đừng nói là tắm rửa, e rằng cả nơi ở nhà cũng không có.

Nhiêu Tôn cũng đã xuống xe, nhìn một khung cảnh đen tối, hoang lạnh trước mắt, anh ấy ngây ngốc: "Thế này là sao?" Rồi anh ấy nhìn giờ: "Lẽ nào tất cả ngủ sớm như vậy?"

Bây giờ trời cũng vừa mới nhá nhem tối thôi.

Lục Đông Thâm tiến lên, bình tĩnh nói: "Có thể đây là một thôn hoang."

"Chính là một thôn hoang." Tưởng Ly bao năm nay cũng đã đi qua không ít thôn hoang, thế nên bầu không khí không chút hơi người này cô rất quen thuộc: "Không có hơi người, không nghe thấy tiếng chó sủa, Tiểu Khê có lẽ đã bị người dân thôn này từ bỏ rồi."

Nhiêu Tôn không từ bỏ: "Dù sao cũng đã đến rồi, vào trong thôn dạo một vòng xem, chưa biết chừng lại tìm thấy một hộ nào đó không chịu di dời."

Thật ra Tưởng Ly cũng hy vọng mình phán đoán nhầm. Cô gật đầu, với lấy đèn pin, cùng Nhiêu Tôn và Lục Đông Thâm bước thấp bước cao đi vào trong thôn.

Thôn này không lớn.

Chưa đầy hai mươi phút, ba con người đã phải triệt để thỏa hiệp với thực tại.

Trở về bên cạnh xe, Tưởng Ly cười hỏi Nhiêu Tôn: "Giờ chắc anh nhớ mấy gia đình không chịu di dời lắm nhỉ?"

"Không sai." Nhiêu Tôn ngậm một điếu thuốc lên miệng, cắn thật mạnh đầu lọc: "Lúc ông xây nhà thì phiền nhất là mấy nhà không chịu đi, bây giờ thì hay rồi, cả một thôn không có bóng một gia đình nào còn sót lại!"

Tiểu Khê là một thôn hoang, nói theo lời của Tưởng Ly là hoang đến không thể hoang vắng hơn nữa.

Cô đã đếm đại khái, trong thôn có khoảng trên dưới mười hộ, nhà đất vàng, nhiều nhất là những căn nhà hai tầng trên dưới. Ít nhiều vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng của một thôn dân tộc thiểu số, nhưng đã bị phá hoại nghiêm trọng, gần như không còn căn nhà nào hoàn chỉnh. Khó khăn lắm mới tìm được một nhà có nóc, chỉ cần có ít động tĩnh là bốn bức tường xung quanh sẽ bong tróc, sơn rơi xuống lạo xạo.

Nơi này chắc chắn đã bị bỏ hoang không chỉ nửa năm tới một năm.

Nhiêu Tôn châm điếu thuốc, rít một hơi rồi phả khói: "Thằng nhãi kia cũng không nói với chúng ta đây là thôn hoang."

Thằng nhãi ý chỉ Dư Mao.

Lục Đông Thâm nhìn sắc trời, quay người đi ra phía cốp xe, cúi đầu rồi nói với họ: "Tìm một chỗ dựng lều đi, chỗ này trời tối hẳn sẽ nhiều côn trùng thú dữ lắm."

Họ chọn nơi dựng trại là một bãi đất trống. Họ không dám bước vào căn nhà duy nhất có mái ấy. Nói theo lời Tưởng Ly thì chưa biết lúc nào căn nhà ấy sẽ sập, cô không muốn đang ngủ thì bị chôn vùi mất.

Chẳng mấy chốc, hai chiếc lều đã được dựng lên, ba người họ đều không xa lạ gì với cuộc sống rừng núi, thế nên dựng lều cấp tốc xong cũng bắt đầu gác bếp, đặt nồi.

Lục Đông Thâm vác một ít đồ ăn trên xe xuống.

Có nước, thịt bò, còn có một ít rau xanh đã được làm bớt nước, chỉ cần bỏ vào nồi đun sôi là có một món rau tươi mới, thêm mỳ và muối nữa. Đi

rừng, đồ ăn luôn phải đơn giản, không thể phong phú như ở nhà, quan trọng là no bụng, sau đó mới quan tâm tới việc có ngon hay không.

Ba người cũng đã đói chết rồi.

Mới sáng sớm đã xuất phát, chỉ ăn vài miếng qua loa dọc đường. Giữa đường ngang qua núi Lâm Vụ lại phải chạy trốn bạt mạng, đến bây giờ được ngồi xuống coi như mới được nghỉ ngơi thực sự.

Nhưng cả ba đều hiểu rõ trong lòng, nơi này không thể ngủ quá say.

Sự hoang dã của núi đến từ bốn phương tám hướng.

Nhiêu Tôn làm chân chạy vặt, Lục Đông Thâm làm mỳ thịt bò, Tưởng Ly ăn ngấy nghiến hai bát, sau đó nghiêm túc nói với Lục Đông Thâm: "Tôi cảm thấy, tài nấu nướng của anh đã tiến bộ không ít."

Lục Đông Thâm cười nói: "Đó là vì em đói thôi."

Có lẽ vậy.

Sau khi ăn uống no say, Tưởng Ly bắt đầu lười. Cô trải lớp đệm chống ẩm lên phiến đá tảng gần đống củi rồi ngã xuống, không muốn nhúc nhích nữa. Chiếc nồi nhỏ nấu cơm trên bếp đã được đổi thành chiếc ấm, đang đun trà. Sau khi ăn no, được uống một tách trà là thoải mái nhất. Đây là yêu cầu của Tưởng Ly, thế nên trước khi xuất phát họ đã mang theo không ít trà ngon, trong đó bao gồm trà ba vị của Lâm khách lầu.

Cô nằm ì trên đệm, mắt mơ màng, giống như một con mèo lười trong thành cổ Thương Lăng.

Nhiệt độ về đêm khá thoải mái, không nóng không lạnh, gió phả vào mặt mang theo mùi hoang lạnh, nhưng cũng có mùi thanh mát của hoa cỏ

tự nhiên, bên tai là tiếng nước trà sôi sục, loáng thoáng còn có hương trà thơm phảng phất.

Lục Đông Thâm tìm một nguồn nước suối, qua một lượt kiểm tra địa hình, anh đoán định nước này không có vấn đề gì, thế nên ngoài việc đựng đầy vào các thùng nước họ mang theo, anh còn gánh thêm ít nước cho Nhiêu Tôn.

Nhiêu Tôn không phản bác.

Lục Đông Thâm nấu cơm, Nhiêu Tôn rửa bát là chuyện rất bình thường.

Tưởng Ly nhìn dáng vẻ rửa bát của Nhiêu Tôn cũng đủ thấy độ nghiệp dư. Nước rửa bát họ mua là loại túi, tiện mang theo. Kết quả ba bộ bát đũa, Nhiêu Tôn dùng sáu túi rửa bát nhỏ. Cuối cùng Lục Đông Thâm không nhìn nổi nữa, nhắc nhở Nhiêu Tôn: "Tôn thiếu, cậu dùng nước tiết kiệm một chút."

Lục Đông Thâm đang làm dĩa. Anh kiếm một đoạn gỗ chắc chắn gần đó, dùng con dao găm gọt thành dĩ, rồi từ từ điều chỉnh độ cầm sao cho phù hợp, cuối cùng mài nhẵn lớp thô ráp bên ngoài bằng giấy ráp.

Tưởng Ly ngồi nhìn dáng làm việc của anh, nghiêm túc và chuyên chú, nhìn mãi nhìn mãi liền nhớ tới lần anh ngồi làm huyên trúc ở Thương Lăng. Nghĩ tiếp, cô liền nhớ tới cảnh anh dạy cô thổi huyên trúc trên núi Kỳ Thần... và những lời anh nói.

Mặt nóng bừng lên, cô quay đi chỗ khác.

Sau khi làm xong dĩa gỗ, Lục Đông Thâm lại tạo một rãnh trên tay cầm, mắt không buồn ngước lên: "Em đây qua."

Nhiêu Tôn không phản ứng lại.

Tưởng Ly chẳng hiểu sao, cứ thế chắc chắn Lục Đông Thâm đang nói chuyện với mình, uể oải bò dậy khỏi đệm, đi tới trước mặt Lục Đông Thâm: "Chuyện gì?"

Lục Đông Thâm quay người lại, giơ tay ấn lên vỏ con dao Phần Lan trên eo cô, sau khi tìm thấy móc mắc bên ngoài, anh nhét chiếc dĩa vào, rãnh trên cây dĩa vừa trùng hợp với móc bên ngoài của con dao. Anh quan sát một lượt, điều chỉnh một chút rồi nói: "Được rồi, rất chắc chắn, không dễ rớt."

Trên eo cô có hơi ấm của bàn tay anh, chạm qua lớp vải vẫn đủ khiến cô thấy tê dại, đến cả giọng nói cũng run run: "Anh làm thứ này làm gì?"

"Đề phòng em làm mất đũa." Lục Đông Thâm một tay giữ eo cô, một tay đặt lên bao dao, rồi ngẩng đầu nhìn lên mặt cô: "Dĩa tiện hơn."

Tưởng Ly có thói quen vứt đồ đạc lung tung, có lúc cầm thứ gì rồi dùng xong chuyên môn quên để về chỗ cũ. Ví dụ ngay bữa ăn vừa rồi, cô lấy đũa ra khỏi hộp, dùng xong lại chẳng biết đã tiện tay để một chiếc còn lại đi đâu. Lục Đông Thâm nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy dĩa vẫn là hợp với cô hơn cả, chí ít có mất thì cũng mất hết, không giống đũa, mất chiếc này còn chiếc kia, anh nhìn là thấy không thoải mái.

Nhiêu Tôn đứng gần đó cười: "Tôi đề nghị anh làm thêm cái dây dắt, trói cô ấy lại."

~Hết chương 450~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 451: Sắp Xếp Kiểu Gì Vậy?

Tưởng Ly nhanh gọn vớ lấy một viên sỏi bên cạnh chân, ném về phía Nhiêu Tôn. Nhiêu Tôn nghiêng đầu, viên sỏi sượt qua má.

Khi nước trà sôi, Nhiêu Tôn cũng đã dọn dẹp xong.

Không được tỉ mỉ như khi ở Lâm khách lầu, họ mang theo những chiếc cốc tiện dụng có thể dùng đi dùng lại nhiều lần. Mỗi người rót một cốc, sau đó thêm nước để tiếp tục đun. Ở nơi hoang dã kiểu này, đun trà thực tế hơn pha trà nhiều.

Nhiêu Tôn dựa vào nơi đổ nát, nhìn giờ: "Tên nhãi đó có khi nào thất hứa không?"

Tưởng Ly lại bò về phía đệm, nhìn về phía nguồn sáng trong lều, qua một lớp vải, trên đầu dần dần tập trung vài con côn trùng bay. Cô nói: "Người ta có tên có tuổi, có thể đừng gọi là thằng nhãi thằng nhãi được không? Em cảm thấy Dư Mao không phải là người ăn không nói có đâu."

Lục Đông Thâm không nói gì, bẻ cành cây ném vào đống lửa.

Nhiêu Tôn nhà nhã, hỏi Lục Đông Thâm cảm thấy Dư Mao liệu có thất hứa không, Lục Đông Thâm suy nghĩ rồi đáp: "Đợi xem sao. Nếu không tới, chúng ta chỉ có thể tự dựa vào chính mình."

Ý tứ trong câu này, Tưởng Ly nghe ra rõ ràng.

Lục Đông Thâm không bao giờ dễ dàng tin tưởng ai, trừ phi kết quả bày ra trước mắt. Chỉ cần Dư Mao chưa xuất hiện, ở trong mắt anh, vẫn có điểm đáng nghi.

Họ lái xe, Dư Mao dùng xe ngựa, hai bên cùng khẩn trương tới thôn Tiểu Khê, thời gian hẹn là tám giờ tối, sau đó sẽ ở lại thôn Tiểu Khê sắp xếp một đêm, sáng hôm sau lập tức xuất phát.

Tưởng Ly nhìn di động, còn nửa tiếng đồng hồ nữa.

Cô vừa game ra, vừa đập băng vừa nói: "Sớm biết có thể đến sớm hơn, chi bằng em vừa đi vừa hái lượm ít nguyên liệu. Dọc đường bỏ lỡ không biết bao nhiêu loài thực vật quý hiểm. Đến khi vào thôn Tiểu Khê thì chẳng có gì."

Nhiêu Tôn cực kỳ tò mò cái túi xách nhỏ cô mang theo người, bèn ghé tới hỏi bên trong cô đựng món gì.

Tưởng Ly cố tình nói: "Toàn là mấy đồ của con gái thôi, anh muốn xem không? Để em phổ cập kiến thức cho anh?"

Nhiêu Tôn đương nhiên không hứng thú gì với những thứ đó, nên mặc kệ cô.

Gần tám giờ, Lục Đông Thâm đang ngồi bên đống lửa khẽ nói một câu: Đến rồi.

Tưởng Ly ngẩng đầu lên. Qua ánh lửa, quả nhiên cô nhìn thấy một bóng người từ xa đi tới. Là Dư Mao, sau lưng vẫn là chiếc gùi trúc to tướng. Chiếc quần vốn rộng ống giờ được dùng đai quấn chặt lại kín kẽ, có lẽ để tiện leo núi băng đèo.

Nhiêu Tôn thấy cậu ta lộ diện, không nói câu nào lập tức đứng dậy lao về phía cậu ta, túm lấy cổ Dư Mao, làm cậu ta giật nảy mình.

"Thôn Tiểu Khê là thôn hoang, vì sao cậu không nói điểm này với chúng tôi trước?"

Lục Đông Thâm và Tưởng Ly không ai ngăn cảnh này lại.

Dư Mao thấy Nhiêu Tôn khí thế bừng bừng, bỗng chốc sợ hãi, vội giải thích: "Không biết, tôi cũng không biết... Tôi tới Tịch Lĩnh tuy có đi qua thôn Tiểu Khê nhưng tôi không bao giờ đi vào thôn cả. Tôi... Tôi cũng mới biết nó đã thành thôn hoang!"

Tưởng Ly thấy Dư Mao cũng không giống nói dối, bèn lệnh cho Nhiêu Tôn thả cậu ta ra trước.

"Thế nào gọi là cậu vừa mới biết thôn Tiểu Khê thành thôn hoang?" Sau khi rót trà cho Dư Mao, Tưởng Ly hỏi.

Dư Mao đi vội vã giờ cũng khát nước, uống xong một ngụm thì sặc vì nóng, vội vàng đặt cốc sang bên cạnh. Lục Đông Thâm có lòng tốt đưa nước mát cho cậu ta. Cậu ta ngậm một ngụm, nhổ ra rồi nói: "Ông nội tôi nói hồi nhỏ ông từng tới thôn Tiểu Khê chơi, lúc đó trong thôn vẫn còn người."

Tưởng Ly lườm nguýt, hồi nhỏ của ông nội cậu ta ư...

Cô nghĩ bụng Dư Mao này chắc bình thường cũng toàn đi đường núi, thế nên từ lâu đã không biết gì về tình hình của thôn Tiểu Khê.

Dư Mao thật sự không kịp đợi trà nguội, thẳng thừng uống cạn, sau đó lau khóe miệng, hài lòng nấc cụt. Tưởng Ly quan sát Dư Mao, cảm giác

cậu ta cũng không lớn, chắc vì muốn kiếm thêm chút tiền tiêu cho gia đình, bằng không ai muốn làm mấy việc vất vả này chứ.

Thở dài một tiếng, cô hỏi cậu ta có ăn cơm không.

Dư Mao thật thà, nói dọc đường có gặm một chiếc bánh rồi. Bánh mẹ cậu ta làm, nướng một lần là nướng rất nhiều.

Vậy thì chắc chắn là khô không khốc.

Tưởng Ly cười với Lục Đông Thâm: "Anh Hàn, nấu cho Dư Mao bát mỳ đi, tài nấu nướng của anh giỏi vậy mà."

Nấu mỳ cho ai không quan tọng, quan trọng là cô đã khen anh.

Không nhiều lời thừa thãi, anh lập tức đứng lên chuẩn bị nấu mỳ.

Khiến Dư Mao cảm thấy cực kỳ ngại, vội nói không cần. Cậu ta đã no rồi. Tưởng Ly thấy Lục Đông Thâm đã bắt đầu gác nồi, bèn kéo Dư Mao ngồi xuống: "Không sao không sao, anh Hàn là một người cực kỳ nhiệt tình."

Nhiêu Tôn cố nhịn cười, vỗ vai Dư Mao: "Không sai, cậu cứ yên tâm mà ăn, tiện thể nói cho chúng tôi nghe tuyến đường đi sâu vào Tịch Lĩnh."

Xe đi tới thôn Tiểu Khê là không đi được nữa.

Trên thực tế, nghiêm túc mà nói, men theo đường núi của thôn Tiểu Khê thẳng tiến về phía Nam sẽ tiện đường đi vào Tịch Lĩnh hơn. Có thể cũng có đường núi cho xe đi tới chân núi Tịch Lĩnh, nhưng Dư Mao không hay biết.

Trong lúc Dư Mao xì xụp húp mỳ, ba người họ bàn bạc, sẽ cùng Dư Mao đi đường núi. Con đường nhỏ trên hệ thống chỉ đường trông quá

ngoằn ngoèo. Quan trọng hơn là, Dư Mao là người thường xuyên tới Tịch Lĩnh mà vẫn chưa nghe đến con đường ấy, lỡ như nó không an toàn thì sao.

Một bát mỳ, Dư Mao giải quyết trong vòng chưa đầy một phút. Cậu ta hết lời cảm ơn Lục Đông Thâm, rồi lại nhắc nhở họ, sáng mai khi vào núi nhất định phải quấn chặt gấu quần, bằng không sẽ bị nữ quỷ đỏ cắn.

Nhiêu Tôn ngẩn người: "Nữ quỷ đỏ?"

Dư Mao cười: "Thật ra không phải ma quỷ gì, chỉ là một loại kiến, toàn thân màu đỏ, nhưng một khi bị nó cắn thì chỉ có mất mạng."

Tưởng Ly run rẩy trong lòng: "Là loài kiến khắp người mọc một loại lông tơ màu đỏ đúng không?"

Dư Mao gật đầu lia lịa.

Lục Đông Thâm hỏi cô đó là gì.

Tưởng Ly khẽ thở dài: "Rất nhiều người gọi nó là kiến nhung đỏ. Thật ra trên thế giới, loại kiến nhung đỏ này chỉ có khoảng 5000 loài, chia thành nhiều màu sắc khác nhau, rất đẹp. Trên thực tế, chúng hoàn toàn không phải kiến mà là một loại ong nghệ không có cánh. Nhưng phàm là ong nghệ thì luôn có nọc chích. Kiến nhung cũng có, nghe nói độc tính của nó có thể giết chết một con bò."

"Đúng đúng đúng." Dư Mao gật đầu: "Thôn chúng tôi trước kia đã có một con bò bị nữ quỷ đỏ cắn chết, mà nó chỉ chích đúng một cái thôi."

Nhiêu Tôn nuốt nước bọt.

"Tóm lại ngày mai vào núi, mọi người phải hết sức cẩn thận." Tưởng Ly nói.

Khi đống lửa dần tàn, Lục Đông Thâm dặn dò mọi người cố gắng nghỉ ngơi sớm, giữ sức khỏe mới có thể vào núi được.

Đây không phải thành phố, không có đèn đường, thế nên ánh sao trở nên cực sáng, làm tôn lên những thứ đen xì xung quanh. Quá yên ắng, tới mức gần như có thể nghe thấy cả tiếng rì rầm của đám côn trùng.

Tưởng Ly nhìn vào di động, mới chín giờ.

Bình thường giờ này cô chưa ngủ, có thể sẽ ngồi điều chế ra một loại hương, hoặc đọc sách, hoặc ngồi cày một bộ phim.

Dư Mao lớn lên ở vùng núi, đã sớm quen với việc dãi gió dầm sương, cứ thế nằm bên đống lửa tàn ngủ luôn. Tưởng Ly thấy thương thằng bé, cảm thấy về đêm nhiệt độ sẽ hạ xuống, dựa vào chút nhiệt độ còn sót lại của đống lửa cũng chẳng đủ, không thể giày vò con cái nhà người ta đến đổ bệnh được.

Lục Đông Thâm nhìn hai chiếc lều phía sau và nói: "Dư Mao, cậu vào trong lều mà ngủ, ngủ chung với anh Dương."

Dư Mao nghe xong, vừa mừng vừa lo, liên tục xua tay: "Không được không được, như vậy phiền quá. Tôi ngủ như vậy cũng tốt lắm rồi, mọi người cứ ngủ đi."

Tưởng Ly cũng ngẩn ra, đây là cái thể loại sắp xếp gì vậy?

~Hết chương 451~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 452: Lục Tổng Thật Cao Siêu

Nhiêu Tôn cười nửa đùa nửa thật nhìn Lục Đông Thâm, hỏi với vẻ rất "tốt bụng": "Vậy còn anh Hàn thì sao? Không định đứng gác cho chúng tôi đấy chứ?"

Tưởng Ly mơ hồ cảm thấy tiếp theo đây Lục Đông Thâm sẽ nói những câu không mấy tử tế.

Nói không sai, Lục Đông Thâm cười rất tự nhiên: "Chỗ này chắc cũng sẽ không có thú dữ tung hoành, thế nên tôi cũng cần phải nghỉ ngơi lấy sức. Cậu Dương không cần lo cho tôi, tôi và Tố Nam ở chung một lều là được rồi."

Tưởng Ly á khẩu.

Trước khi xuất phát họ có bàn bạc tới số lượng lều mang theo, cuối cùng để tiết kiệm không gian, ba người quyết định mang theo hai chiếc. Họ lên kế hoạch rằng, Nhiêu Tôn và Lục Đông Thâm sẽ ở một lều, Tưởng Ly một mình một lều. Vì vậy trong hai chiếc có một chiếc đôi, một chiếc đơn.

Thế nên...

Nếu Dư Mao ngủ chung với Nhiêu Tôn, anh ấy chắc chắn phải dùng lều đôi. Vậy chiếc lều đơn còn lại sẽ dành cho cô và Lục Đông Thâm...

"Không được!" Tưởng Ly bật lại theo bản năng.

Lục Đông Thâm tươi cười hỏi ngược lại cô: "Vậy em cảm thấy nên sắp xếp thế nào mới thỏa đáng? Đi rừng, việc chúng ta vần làm chính là cố gắng giữ gìn thể lực, thế nên dù ai ra ngoài ngủ cũng không thích hợp."

Sắp xếp thế nào mới thỏa đáng ư?

Tưởng Ly nhất thời câm nín.

Dường như sắp xếp kiểu gì cũng không thỏa đáng. Cô cũng không thể cùng Dư Mao hay Nhiêu Tôn ở chung một lều được.

Dư Mao là một người hiểu đại thể, liên tục nói mình không cần. Những đứa trẻ trong núi sống hoang dã đã quen, hơn nữa cậu ta cũng chưa bao giờ ngủ trong lều, e rằng cũng không quen.

Tưởng Ly vốn nghĩ để Dư Mao ngủ một mình bên ngoài rất không hợp lý, nhưng nghe thấy cậu ta kiên quyết như vậy thì nghĩ, thật sự không được đành mượn cớ này để lùi bước. Ai ngờ cô còn chưa lên tiếng, Lục Đông Thâm đã chậm rãi nói: "Không sao đâu Dư Mao, lúc trước Dương đại ca của cậu nói đúng, chúng tôi đều là những người cực kỳ nhiệt tình. Cậu cứ vào trong lều cố gắng nghỉ ngơi, nhiệm vụ của cậu khá nặng đấy."

Một câu nói đã chặn họng Tưởng Ly.

Ý của câu đó là nếu Dư Mao thật sự chết cóng bên ngoài, trách nhiệm vẫn thuộc về cô.

Thế nên, cô đành phải sắp xếp như vậy.

Sau khi sắp xếp xong toàn bộ, Nhiêu Tôn đi tới giơ ngón tay cái trước mặt Lục Đông Thâm rồi hạ thấp giọng nói: "Lục tổng cao siêu thật, tôi tâm phục khẩu phục."

Sau khi đèn trong lều tắt hết, Tưởng Ly bèn chui vào túi ngủ, như một con nhộng tằm vậy, chỉ hận không thể giấu toàn bộ mặt vào trong.

Cô nhắm mắt lại.

Trong hoàn cảnh tối lửa tắt đèn này, thính giác trở nên nhạy cảm khác thường.

Cô nghe thấy tiếng lấy nước rửa mặt của Lục Đông Thâm ngoài lều, nghe thấy tiếng kéo khóa lều của Nhiêu Tôn, nghe thấy tiếng chúc ngủ ngon đơn giản của họ, nghe thấy tiếng Nhiêu Tôn quay lại chiếc lều bên cạnh, nghe thấy có tiếng chuông di động...

Là của Lục Đông Thâm.

Cô nghe thấy anh bắt máy, nói với đầu kia: Mẹ!

Là điện thoại Tần Tô gọi tới.

Lục Đông Thâm không đứng gần lều, cô nghe thấy tiếng bước chân của anh dần dần đi ra xa...

Sau đó, bốn bề hoàn toàn yên ắng.

Nhưng cũng rất nhanh có những âm thanh khác.

Tiếng gió thổi vào lều, tiếng côn trùng kêu, tiếng lá cây xào xạc, những viên sỏi cọ lên đất, thi thoảng có tiếng chim đập cánh bay qua...

Những âm thanh tới từ một thôn làng hoang vắng, tới từ tự nhiên, tới từ một đêm khuya khác hẳn sự náo nhiệt của thành phố.

Và còn cả nhịp tim của cô.

Cô hít sâu một hơi, rồi nhẹ nhàng thở ra. Cho dù vậy, cô vẫn có thể nghe thấy từng tiếng thở của mình.

Thật sự quá yên tĩnh.

Trước khi mỗi khi đi rừng, việc cô dựng lều ngủ qua đêm chỉ là chuyện thường. Chiếc túi ngủ này đã cùng cô xông pha Nam Bắc nhiều năm, thường thì chỉ cần chui vào là chợp mắt ngay được, đâu có trằn trọc bứt rứt như đêm nay.

Nhịp tim của cô càng đập nhanh hơn.

Cùng với tiếng bước chân quay trở lại của Lục Đông Thâm.

Chẳng mấy chốc, cửa lều được kéo ra.

Tưởng Ly giấu quá nửa khuôn mặt trong túi ngủ, nhịp tim chỉ càng rộn ràng thêm.

Khi vào, trên người Lục Đông Thâm có mùi xà phòng thơm mát sau khi rửa ráy, giống như mùi của tự nhiên, không có sự dồn ép và công kích.

Tưởng Ly nghe thấy tiếng anh nằm xuống bên cạnh mình.

Có lẽ là ảo giác.

Qua túi ngủ, cô cũng cảm nhận được nhiệt độ cơ thể anh.

Rất nóng.

Nóng tới mức cô sắp không giấu nổi mặt nữa rồi.

Lục Đông Thâm lật người, vươn cánh tay, ôm cả cô và túi ngủ của cô vào lòng.

Cả người Tưởng Ly cứng ngắc.

Anh không dùng túi ngủ, cứ thế nằm thẳng lên đệm chống ẩm, động tác dĩ nhiên linh hoạt hơn cô.

"Ngủ rồi à?"

Lục Đông Thâm áp mặt xuống, môi kề bên tai cô.

Kích thích tới nỗi Tưởng Ly giật mình.

Cô khiến Lục Đông Thâm cười khẽ, anh thu chặt cánh tay lại, càng áp sát mặt hơn, nhưng phần nhiều giống như đang vụng trộm hít hà mùi thơm. Tưởng Ly không giả vờ được nữa, đang định lên tiếng thì nghe thấy Lục Đông Thâm "suỵt" một tiếng: "Hai lều rất gần nhau đấy."

Tưởng Ly đương nhiên không dám hét, cũng không thể lên tiếng.

Trong một đêm khuya yên tĩnh như thế này, một chút động tĩnh của cô trong lều cũng sẽ khiến người ta hiểu lầm.

Cô ngồi bật dậy, quay mặt về phía Lục Đông Thâm, giận dữ nhìn anh.

Lục Đông Thâm lấy túi ngủ làm gối, dựa vào đó, tay đặt ra sau gáy, quan sát cô bằng ánh trăng bàng bạc.

Cả người cô giấu hoàn toàn trong túi ngủ, chỉ lộ độc khuôn mặt ra ngoài.

Mặt còn cực kỳ trắng.

Thoạt nhìn trông rất kỳ quái.

Lục Đông Thâm không nhịn được, phì cười, giơ tay ra hiệu với cô: "Nằm xuống ngủ đi, anh không quấy rầy em nữa."

"Anh nói nhỏ thôi." Tưởng Ly sợ hãi ghé sát tới, hạ thấp giọng.

Lục Đông Thâm nhấc mép túi ngủ lên, tiện thể kéo cô nằm xuống, vươn cánh tay ôm cô vào lòng.

Tưởng Ly không dám có động tĩnh lớn, cứ thế nằm đờ ra trong lòng anh. Qua túi ngủ, cô vẫn cảm nhận được lồng ngực anh mạnh mẽ, thật sự quái đản.

"Ngủ đi." Lục Đông Thâm khẽ nói bên tai cô.

Ngủ ư?

Anh thật sự có lòng tốt để cô ngủ sao?

Nhưng, cô đúng là muốn ngủ thật sự.

Nhất là sau khi hơi thở cả hai đều nhịp nhàng, anh cứ ôm cô như vậy, cô bắt đầu mơ màng, mắt díp lại, mí mắt nặng trịch, giống như những ngày ngủ chung với anh khi trước, mùi hương của anh là công cụ hữu hiệu nhất ru cô ngủ ngon.

Trong mơ màng, Tưởng Ly như mơ thấy một giấc mơ.

Trong mơ là khung cảnh của một đám cưới, Lục Đông Thâm nhẹ nhàng kéo tay cô lại, đeo nhẫn cưới lên ngón áp út của cô. Anh nói với cô: Từ nay về sau, em chính là vợ của anh...

Anh hôn lên trán cô, má cô, bờ môi ấm áp như ánh nắng mùa xuân.

Trong mơ, cô hỏi anh: Đông Thâm, chúng ta sẽ sống với nhau trọn đời được không?

Anh dịu dàng đáp lại: Được.

Tưởng Ly cảm thấy, chữ này của anh rất nghiêm túc.

Dần dần, cô bắt đầu cảm thấy không ổn, hình như thật sự có người đang hôn mình.

Cô choàng tỉnh giấc.

Cô vẫn yếu ớt nằm trong vòng tay anh, bờ môi mỏng mang theo mùi gỗ cỏ thanh mát của anh đang triền miên trên cánh môi cô.

Trái tim vọt lên tận cổ họng.

Cô bặm môi, ngăn lại sự nồng nhiệt của anh.

Lục Đông Thâm cũng không cưỡng ép, chỉ cúi xuống nhìn cô và cười: "Sao vậy?"

Còn mặt dày hỏi cô sao vậy ư?

"Lục Đông Thâm, đừng có cái kiểu nói một đằng làm một nẻo như thế." Cô nghiến răng nghiến lợi, gần như giận dữ.

Lục Đông Thâm nhịn cười, hắng giọng, mặt càng hạ xuống thấp hơn, nói vào tai cô: "Tại em ban nãy khẽ gọi tên anh, anh tưởng em muốn."

Hàm hồ!

Tưởng Ly chửi thầm, cánh tay chạm phải túi xách bên cạnh, vừa hay huých phải chiếc khóa kim loại bên trên, đau đớn khiến cô nhe răng suýt

xoa: "Anh mà còn như vậy nữa là ra ngoài ngủ, đằng nào anh cũng có túi ngủ."

"Từ chối anh còn làm em bị thương, em nói xem, có phải là lợi bất cập hại không?" Lục Đông Thâm rất nhẳng nhít, kéo ngón tay đau của cô qua xoa xoa, áp môi lên tai cô: "Em không muốn anh à? Vậy anh muốn em thì phải làm sao?"

Ý đồ bóng gió lộ liễu.

Tuy rằng Tưởng Ly cũng hiểu rõ trong lòng, lúc này anh không thể làm gì mình, nhưng nghe được câu này, trái tim cô vẫn rung rinh tưởng chết, giống như có một chiếc móc câu móc nó lên, khiến nó chẳng chịu nằm yên. Cô muốn đẩy anh ra nhưng lại nghe anh nói khẽ: "Nằm yên."

Khác với sự mờ ám ban nãy.

Ngữ khí của anh trầm thấp, nghiêm túc.

Tưởng Ly nghe anh nói xong, chợt giật mình.

~Hết chương 452~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 453: Bất Cứ Ai Cũng Đáng Ngờ

Lục Đông Thâm giữ nguyên tư thế nằm đè lên cô, nhưng tay lại men theo hướng đầu cô lần mò qua. Tưởng Ly thò đầu ra khỏi túi ngủ, nhìn theo hướng tay anh đang lần mò.

Có một tia sáng cực kỳ yếu, mơ hồ thấp thoáng phát ra qua lớp vải của chiếc túi nhỏ bên cạnh. Nếu không nhìn thật kỹ, nguồn sáng này sẽ chìm hẳn vào bóng tối.

Lục Đông Thâm đứng lên, thận trọng kéo chiếc túi nhỏ của cô qua, từ từ kéo khóa. Tưởng Ly mơ hồ cảm thấy điềm chẳng lành. Cô lục tục chui ra khỏi túi ngủ, nhìn chằm chằm động tác của Lục Đông Thâm.

Khóa của túi nhỏ được kéo ra, Lục Đông Thâm lấy ra một thứ từ bên trong.

Không còn lớp vải che chắn, ánh sáng trên đầu thứ đó rõ ràng hơn một chút.

Nhấp nháy, giống như một chiếc đèn báo hiệu.

Tưởng Ly hồ nghi, liếc nhìn Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm nghiêm nghị, thì thầm một câu: Máy theo dõi.

***

Bên ngoài căn lều.

Ba con người đã mất ngủ.

Họ ngồi quây quanh nhau, nhìn chăm chú chiếc túi để bên cạnh đống lửa của Tưởng Ly, bên trên túi đặt một chiếc vòng tay.

Vòng tay được tạo thành từ ý dĩ, thủy tinh đỏ, da bò nhỏ, ngao khổng lồ, trầm hương và khóa kim loại, đây là món đồ Tưởng Ly mua lúc ở trấn Thất Xá khi trước. Cô cũng không phải một người thích đeo kiểu đồ này, chỉ là khi đó nhìn thấy người bán sợi dây dẫn theo con nhỏ, trông cũng rất khó khăn, nên cô đã bỏ tiền mua một chiếc, không mặc cả, cũng không bắt đối phương trả lại tiền.

Người bán vòng tay trông cũng là một người thật thà, thấy cô không yêu cầu trả lại tiền thì cực kỳ cảm động, còn cho cô thêm một hạt ý dĩ, nói là tặng cô.

Sau khi mua, cô không đeo mà bỏ vào trong túi.

Ánh sáng chớp nháy nằm ngay bên cạnh móc kim loại trên lớp da bò. Nếu không phải vì nó phát sáng, thật sự không nhìn ra bất kỳ điểm nào khác thường.

Trong lều, Dư Mao vẫn đang ngủ.

Có lẽ vì thoải mái nên tiếng ngáy của cậu tiếng sau cao hơn tiếng trước, thế nên Nhiêu Tôn cũng bị ồn, không ngủ được. Vừa nghe thấy tiếng có người từ lều bên cạnh đi ra, anh ấy cũng ra theo. Không ngờ Lục Đông Thâm lại mang một thứ như vậy ra ngoài.

Ba người im lặng một lúc.

Tưởng Ly bỗng nhiên bò dậy, chui vào trong lều.

Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn quay đầu lại nhìn cô. Cô không kéo cửa lều lại, dưới ánh trăng, họ nhìn thấy cô rút một thứ trông giống như túi vải từ trong chiếc túi nhỏ luôn mang theo bên người, mở ra, chẳng biết lấy thêm thứ gì từ bên trong, rồi đi ra khỏi lều.

Cô không tiến lên.

Ngược lại kéo mở cửa căn lều mà Dư Mao đang ngủ bên trong.

Lục Đông Thâm đã hiểu ra ý đồ của cô, không ngăn cản. Ban nãy Nhiêu Tôn cũng không hiểu, nhưng nhìn thấy thứ cô cầm trong tay hướng về mũi Dư Mao thì anh ấy đã bừng tỉnh ngộ.

Chắc khoảng năm phút sau, Tưởng Ly thu tay về, đi ra khỏi lều, rồi trở về lều của mình, cất kỹ thứ đó rồi mới ngồi lại xuống cạnh hai người họ.

Trong lều kia, tiếng ngáy của Dư Mao vẫn vang vọng.

Tưởng Ly thu gọn đống cành cây bên cạnh đống lửa lại, bên này Lục Đông Thâm lấy bật lửa châm lên.

Càng về đêm, chênh lệch nhiệt độ càng rõ ràng.

Khi ánh lửa sáng lên, Nhiêu Tôn lại thêm mấy nhánh cây tùng có dầu vào, chẳng mấy chốc, hơi ấm cùng mùi thơm của gỗ tùng cũng bay ra.

"Dư Mao từng tiếp xúc với túi của em?" Nhiêu Tôn hỏi.

Sau khi Dư Mao ăn mỳ xong, họ không ở cạnh nhau một thời gian ngắn. Dư Mao nói đi cho ngựa ăn cỏ, anh ấy và Lục Đông Thâm về xe dọn dẹp một ít đồ đạc. Xe đỗ ở cổng thôn, không tiện vào trong thôn như xe ngựa, thế nên Dư Mao túm lấy vài ba cọng cỏ cho ngựa ăn xong thì cũng về lều trước.

Tưởng Ly trả lời rất chắc chắn: "Không, cậu ta cho ngựa ăn xong trở về thì ngồi suốt bên đống lửa. Túi xách của em ở trong lều, cậu ta không có cơ hội tiếp xúc."

"Khoảng thời gian này em không hề đi đâu?" Nhiêu Tôn hỏi rất tỉ mỉ.

Tưởng Ly muốn trả lời là không, nhưng nhất thời có chút ngập ngừng: "... Cũng không hẳn, em có rời đi một lúc, khi về đã thấy Dư Mao ngồi bên cạnh đống lửa."

"Rời đi một lúc?" Nhiêu Tôn nhướng mày.

Tưởng Ly có chút ngượng ngập, gật đầu cũng không được mà lắc đầu cũng chẳng xong. Lục Đông Thâm nhìn dáng vẻ cô là lập tức hiểu ra ngay, không nhịn được cười. Nhiêu Tôn thấy vậy cũng tỉnh lại, cùng không kiềm chế được tiếng cười như Lục Đông Thâm.

Tưởng Ly thấy cả hai người đàn ông hai bên đều cười, vừa tức vừa sốt ruột, nhưng không còn xấu hổ nữa, thẳng thừng khích bác: "Con người có ba việc gấp, sao mà phải cười? Em uống nhiều nước không được chắc? Vả lại, tuy rằng Dư Mao có ngồi riêng nhưng em cảm thấy cậu ta không giống một người có tâm địa."

"Vậy em đã cho cậu ta ngửi cái gì?" Nhiêu Tôn cố tình chọc cô.

Tưởng Ly trừng mắt nhìn anh ấy: "Tuy rằng em không nghi ngờ cậu ta, nhưng cũng không muốn bị cậu ta nghe thấy cuộc nói chuyện này. Cứ đề phòng là hơn, để cậu ta ngủ ngon hơn một chút."

Lục Đông Thâm lấy ra một cành cây khá to và thô để khơi đống lửa lên. Lửa bùng cao một chút, anh nói: "Khả năng là Dư Mao quá thấp. Máy theo dõi được khảm trong móc kim loại chạm rỗng. Một công việc tỉ mỉ và tinh

xảo như vậy không giống việc cậu ta có thể làm. Tay cậu ta rất thô, có lực, nhưng chưa chắc đã khéo léo."

"Nhưng trên thực tế anh vẫn đang nghi ngờ cậu ta đúng không?" Tưởng Ly quay đầu nhìn anh.

"Phải." Ngữ khí của Lục Đông Thâm trầm thấp: "Khi chưa có một trăm phần trăm bằng chứng, khả năng cậu ta bị mua chuộc tuy nhỏ nhưng không phải là tuyệt đối không có."

"Vậy anh cảm thấy người đáng ngờ nhất có thể là ai?" Tưởng Ly hỏi.

Lục Đông Thâm cầm chiếc vòng lên, ngón tay gạt lên móc khóa bên trên: "Lúc mua nó đã có móc khóa kim loại rồi?"

Lúc đó khi cô mua nó anh không quá để ý, chỉ nghĩ là cô nổi hứng thích một thứ gì đó. Sự thật chứng minh đúng là cô nổi hứng, mua về cũng không thấy cô đeo.

Tưởng Ly ngẫm nghĩ: "Có lẽ vậy." Cô nhớ không rõ ràng lắm.

"Nhưng nếu là người bán vòng tay có vấn đề thì cũng không nhiều khả năng, sao người đó dám chắc em sẽ mua nó chứ." Cô bổ sung thêm một câu.

Tỷ lệ của trường hợp này đúng là rất nhỏ.

"Em cố nghĩ lại xem, ngoài người bán vòng tay, còn ai từng chạm vào nó không?" Lục Đông Thâm hỏi.

Tưởng Ly "á" lên một tiếng: "Vi Dung."

Nhiêu Tôn sững người.

Lục Đông Thâm cũng khong ngờ đến, hơi ngẩn ra.

"Thím bán vòng tay cho em thêm một hạt ý dĩ. Vi Dung nhàn nhã không có việc gì làm nên đã xỏ vào giúp em, vòng tay đã được để ở chỗ cô ấy khoảng nửa tiếng."

Sau khi xỏ xong chiếc vòng, Vi Dung đã mang qua cho cô. Thật ra cô không quá thích nó, định tặng cho Vi Dung đeo chơi. Vi Dung không nhận, nói với cô: Cô đeo đi, ý dĩ trên này sẽ bảo vệ cho mọi người bình an.

"Là Vi Dung?" Tưởng Ly nhíu mày.

"Khả năng là Vi Dung lớn nhất, hơn nữa, cô ấy có đủ thời gian khảm máy theo dõi vào trong móc khóa kim loại." Lục Đông Thâm tỉ mỉ phân tích: "Nhưng cũng không loại trừ trong nửa tiếng đó có người vào phòng cô ấy. Thế nên, dù là tình huống nào, quán trọ cũng là nơi đáng nghi nhất."

Tưởng Ly cảm thấy lòng lạnh ngắt.

Có lẽ vì nhiệt độ đêm xuống thấp, cô mới cảm thấy lạnh.

Ngoài lạnh còn là sự bí bách, như có một tảng đá đè nặng lên khiến cô không sao thở nổi.

Cô nghĩ trấn Thất Xá đôn hậu, thuần phác, quán trọ của Vi Dung từ trên xuống dưới cũng đều là những người đáng yêu, dễ gần, không thể nhìn ra có người đã mua chuộc họ.

Quả thật là "họa hổ, họa bì nan họa cốt, tri nhân, tri diện bất tri tâm".

Lúc này cô không thể quay đầu lại đấm cho Vi Dung một trận, ép cô ta nói ra người sai khiến mình là ai, chỉ biết ôm lấy ấm ức thở dài khó chịu.

Lúc này, Nhiêu Tôn bất thình lình nói: "Bây giờ thì hai người không nghi ngờ Nguyễn Kỳ nữa chứ?"

~Hết chương 453~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 454: Lấy Gậy Ông Đập Lưng Ông

Tưởng Ly đứng bên kia đang buồn bực, vừa nghe thấy Nhiêu Tôn nói câu này, lập tức không nhịn được cười. Thế mà vẫn còn nhớ chuyện này, chắc là dọc đường anh ấy đã suy nghĩ không ít, bây giờ bắt được cơ hội nên lập tức tẩy trắng cho Nguyễn Kỳ.

Cô chống tay lên má: "Nhiêu Tôn, sự tích cực này của anh là từ đâu mà ra?"

"Cái gì mà từ đâu mà ra?" Nhiêu Tôn làm bộ nghiêm túc: "Anh chỉ cảm thấy chúng ta hiểu lầm một người là không hay, người ta là một cô gái trẻ, trong trắng cứ như thế bị em chà đạp rồi..."

"Này này này, nói gì đó hả? Ai chà đạp trong trắng của cô ấy?" Tưởng Ly câm nín: "Em thấy anh chà đạp cô ấy thì có."

Nhiêu Tôn bị cô bật, rất không vui, khẽ quát một tiếng: "Không ai quản lý em nữa phải không?"

Ngay sau đó Lục Đông Thâm vươn tay ôm lấy Tưởng Ly, cười nói: "Con gái con đứa, miệng đừng độc như vậy, nói trúng tâm sự của người khác chưa chắc là chuyện tốt đâu. Cũng may Tôn thiếu đây khoan hồng độ lượng, đổi lại là người khác chắc chắn diệt khẩu em rồi."

Tưởng Ly bị hai người họ chọc, sự bứt rứt trong lòng cũng tan đi không ít.

Nhiêu Tôn lười đấu võ miệng với Tưởng Ly, bèn cầm cành cây trong tay chọc xuống đất: "Lục Đông Thâm, vậy anh nói đi."

Việc đến nước này, sự thật đã bày ra rõ ràng.

Lục Đông Thâm nói: "Phải, đúng là đã đổ oan cho Nguyễn Kỳ."

Ban đầu nghi ngờ Nguyễn Kỳ là vì phát hiện ở trấn Thất Xá có người theo dõi. Người theo dõi đó có rất nhiều khả năng, nhưng khi phát hiện ra máy theo dõi thì tính chất đã thay đổi. Mục đích của đối phương rất đơn thuần, chính là muốn biết hành tung của họ, thông qua máy theo dõi thuận lợi tiến vào Tịch Lĩnh.

Nếu là Nguyễn Kỳ, cô ấy không cần khổ sở giấu mặt như vậy.

Máy theo dõi rất tinh vi, lại mua chuộc cả người của quán trọ, tâm tư của người này không đơn giản.

Nghe xong, Nhiêu Tôn nhìn Tưởng Ly.

Tưởng Ly thấy vậy gào lên: "Nhìn gì mà nhìn?"

Nhiêu Tôn quay người lại đối mặt với cô, cười đầy ý thù địch: "Em không thấy xấu hổ à?"

"Xấu hổ gì?"

"Nói gì thì nói Nguyễn Kỳ cũng được coi là người thân thiết với em. Lúc trước Lục Đông Thâm nghi ngờ cô ấy, em cũng nghi ngờ theo, còn có quan niệm thị phi đúng sai hay không?" Nhiêu Tôn chép miệng: "Anh mà là em, sẽ chẳng còn mặt mũi gặp lại Nguyễn Kỳ nữa."

Tưởng Ly bực anh ấy: "Có gì mà mất mặt? Có giỏi thì anh tìm ra được cô ấy đi, em sẽ xin lỗi ngay trước mặt cô ấy."

Quả nhiên làm cho Nhiêu Tôn á khẩu.

Lục Đông Thâm bắn cho Nhiêu Tôn một ánh mắt "chẳng giúp được gì".

Tưởng Ly quay về chuyện chính: "Vậy cái máy theo dõi này phải làm sao? Hủy luôn?"

"Đây có lẽ là loại máy theo dõi nhỏ nhất trên thị trường rồi, có khả năng tự sửa, cũng tức là nếu có sự cố ngoài ý muốn gây rối hay gây gián đoạn, các số liệu bên trong cũng sẽ tự động được khôi phục." Lục Đông Thâm cẩn thận đặt lại chiếc máy theo dõi: "Nhưng có một điểm không tốt, lúc khôi phục sẽ có đèn hiển thị, giống như bây giờ. Có lẽ ban nãy em vô tình chạm phải, khiến số liệu tự khôi phục, nên chúng ta mới phát hiện ra."

Tưởng Ly cảm thán: "Đúng là bỏ ra một khoản đầu tư lớn đấy, chắc là người của Lục Môn phải không?"

Nhiêu Tôn ở bên nói: "Chắc đến tám, chín phần rồi. Nhưng người họ muốn đối phó là Lục Đông Thâm sắp tranh giành lợi ích với họ. Thế nên, công sức bỏ ra cũng đáng."

Lục Đông Thâm nhìn máy theo dõi im lặng một lúc, sau đó ấn ngón tay, móc lại chiếc khóa kim loại. Cái máy theo dõi kia cũng tắt đèn đúng lúc, xem ra số liệu đã được khôi phục. Anh nói: "Không cần hủy, tiếp tục mang theo nó."

Tưởng Ly sửng sốt.

Nhiêu Tôn nhìn anh chằm chằm: "Lục Đông Thâm, việc lấy gậy ông đập lưng ông anh chắc chắn được bao nhiêu?"

Lục Đông Thâm nhìn ánh lửa dần nhỏ đi trước mặt, nói: "Tôi không có đường lùi, đây là cách duy nhất. Bắt buộc phải xuất chiêu hiểm, đành liều

một phen thôi."

Tưởng Ly hiểu ý của anh.

Bất thình lình, cô nhớ tới lời ông thầy bói nói: Qua thì sống, bằng không thì chết.

Trái tim cô chợt thắt lại.

Đầu cô bị Lục Đông Thâm xoa một cái, cô ngước lên nhìn anh. Anh cười khẽ, ra hiệu về phía lều: "Nhân lúc anh còn chưa buồn ngủ, em có vào ngủ không?"

Tưởng Ly nhớ lại hành động của anh ban nãy khi ở trong lều, mặt nóng bừng lên, gạt tay anh ra, đứng dậy chui vào lều.

Trước khi kéo cửa lều lên, cô tiện tai nghe thấy Lục Đông Thâm khẽ nói một câu: "Nhiêu Tôn, nói chuyện đi."

***

Trời vừa tờ mờ sáng, Tưởng Ly đã bị Lục Đông Thâm đánh thức.

Cô buồn ngủ muốn chết.

Suy nghĩ duy nhất chính là liều mạng co rụt vào trong túi ngủ, ngủ được thêm giây nào tốt giây ấy.

Lục Đông Thâm xoa đầu cô, rất kiên nhẫn: "Dậy đi, chúng ta còn phải đi gấp."

Cô biết là phải đi gấp, còn không thể lái xe, đúng là một chặng đường đau khổ.

Cô mơ màng mở mắt.

Quả nhiên, cô vẫn cuộn tròn người trong túi ngủ, nằm yên trong lòng anh. Chỉ là tối qua sau khi về lều, cô gục xuống ngủ luôn, anh về khi nào cô hoàn toàn không biết.

Cô ngồi thẳng dậy, đầu tóc rối bù xù.

Lục Đông Thâm cũng ngồi dậy, tươi cười bấu má cô: "Cho em một phút, một phút sau còn không ra khỏi lều anh sẽ đích thân tới giúp em tháo túi ngủ, tiện thể lột luôn lớp da của em ra đấy."

Tưởng Ly mơ mơ hồ hồ.

Sau khi Lục Đông Thâm ra khỏi lều, cô đột nhiên phản ứng lại, vội vàng bò ra khỏi túi ngủ.

Theo tuyến đường bình thường mà Dư Mao tính toán, từ thôn Tiểu Khê tới dưới chân Tịch Lĩnh cần đi trên một ngày.

Vào lúc mặt trời còn chưa bật ra khỏi đường chân trời, mấy người họ đã đánh răng rửa mặt xong xuôi rồi. Xe chỉ có thể dừng trước cổng thôn Tiểu Khê, bốn người phải men theo con đường đất bên cạnh thôn đi về phía Nam tiến sâu vào núi, sau đó trèo núi vượt đèo. Thế nên, thôn Tiểu Khê là thôn hoang cũng tốt, chí ít không ai hỏi han về xe của họ.

Tuy rằng nói vậy, họ vẫn dừng xe lại ở một nơi khá kín đáo, rồi lại lấy lá cây dày và kín che chắn cẩn thận, đề phòng vạn nhất.

Đồ ăn, trang thiết bị và dược phẩm lần lượt được đựng trong các balo. Gánh nặng của Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn khá lớn, toàn bộ những đồ nặng đều được để vào balo của hai người họ. Chiếc balo leo núi của Tưởng

Ly cũng không hề nhỏ, nhưng bên trong không có đồ nặng gì, thế nên người nhẹ như chim bay.

Dư Mao là đứa trẻ lớn lên trong núi, cậu ta không vào Tịch Lịch nên cũng không mang theo đồ gì, chỉ mang theo một chiếc túi vải, trong đó đựng lương khô mà thôi.

Ba người lên xe ngựa, Dư Mao tháo cương vòng qua cổ tay rồi cũng trèo lên xe ngựa, ngồi lên phía trước điều khiển.

Xe ngựa không lớn, trong ba người ngồi sau có hai người cao lớn, thế nên gần như đầu gối phải chạm vào đầu gối. Được nghỉ qua đêm, ngựa rất khỏe, đi mải miết cả đoạn đường. Dư Mao ngủ cũng rất ngon, miệng còn ngâm nga hát, chốc chốc lại nói một câu: "Mấy người thành phố như anh chị thật bị hưởng thụ, ngủ trong lều ngon thật đấy."

Câu nói này chỉ lọt được vào tai Lục Đông Thâm.

Bình thường anh dậy sớm đã quen, lúc này cũng không cảm thấy buồn ngủ.

Tưởng Ly bên cạnh thì không ổn.

Sau khi trở về Thương Lăng, cô bắt đầu tự giải phóng bản thân, có lúc ngủ đến khi mặt trời lên tận đỉnh đầu mới dậy. Thế nên sau một đêm trằn trọc, dù ngồi xe ngựa đảo qua đảo lại, cô vẫn có thể nhắm mắt chợp một giấc.

Nhiêu Tôn ngồi sát trong cùng. Có lẽ vì tiếng ngáy của Dư Mao quá gần, nên lên xe ngựa là anh ấy ngủ gật, đầu ngoẹo ngoẹo. Hai hôm nay tóc anh ấy đã dài hơn một chút, cũng chưa kịp cắt tỉa gì đã phải vào núi, tỉnh dậy đỉnh đầu có hơi phản nghịch. Mái tóc lúc rửa mặt khó khăn lắm mới

ẹp xuống được lúc này lại dựng lên, lắc lư theo cái đầu nặng trịnh của anh ấy.

~Hết chương 454~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 455: Ăn Một Bữa Ngon

Đầu của Tưởng Ly cũng ngả nghiêng theo, cứ thế dựa hẳn lên vai Nhiêu Tôn.

Nhiêu Tôn hoàn toàn không biết gì. Anh ấy cúi mặt xuống, cằm và vai tạo thành một góc nghiêng vừa hay có thể giữ lấy đầu của Tưởng Ly.

Lục Đông Thâm thấy vậy bèn vươn cánh tay ra, lẳng lặng kéo đầu Tưởng Ly về phía này, dựa lên vai mình.

Tưởng Ly mơ mơ màng màng lẩm bẩm một tiếng, cọ cọ đầu tìm một tư thế thoải mái. Lục Đông Thâm nét mặt dịu dàng, ôm chặt lấy eo cô.

Tới trưa, bốn người dừng lại nghỉ ngơi, ăn uống.

Đây cũng là một vùng núi, Dư Mao tìm một khoảng đất trống, thích hợp để cho ngựa ăn cỏ. Chẳng biết núi này tên là gì, Dư Mao nói, chỗ này quá nhiều dãy núi, đa phần đều đặt tên tùy ý. Cậu ta chỉ tay về phía dãy núi hướng Tây Nam, chỉ cho họ thấy: "Nhìn thấy dãy núi cao nhất kia không? Đó chính là Tịch Lĩnh."

Tưởng Ly duỗi cánh tay nhìn về phía cậu ta chỉ. Quả nhiên nơi đó cao hơn các dãy núi xung quanh, sống núi cũng liền mạch nối nhau, nhìn từ phía này, độ dốc có vẻ không lớn. Nhưng có lẽ trên Tịch Lĩnh, những con dốc ấy chính là những bờ vực ngàn mét không chừng.

Nhiêu Tôn cố đè mấy lọn tóc vểnh lên trên xuống, nhìn dãy núi còn cách bên này một đoạn đường, quyết định phải ăn một bữa ngon để giữ gìn thể lực.

Đại chiến ở trước mặt, có trạng thái tác chiến tốt là điều quan trọng nhất.

Đối với chuyện này, Lục Đông Thâm và Tưởng Ly đều không có ý kiến gì với Nhiêu Tôn.

Thế nào gọi là ăn ngon?

Rượu là không thể uống, ăn no thỏe thuê là thích hợp nhất.

Họ có mang theo thịt bò.

Hầm thì mất thời gian, cách ăn thích hợp nhất chỉ có nướng.

Đối với chuyện nướng thịt, Lục Đông Thâm là người ngoài ngành. Một là bình thường anh chẳng bao giờ ăn đồ nướng, hai là chút kinh nghiệm nướng thịt trong rừng của anh đều dùng vào lần ăn thịt sói trước kia rồi. Thế nên chẳng thể nói được là ngon hay không, chỉ có tác dụng no bụng. Quan trọng hơn là, thật ra anh ít nhiều có phần bài xích.

Nhiêu Tôn dùng con dao nhỏ mang theo bên người cắt những miếng thịt bò tươi, lúc rửa thịt bò anh ấy liếc nhìn Tưởng Ly.

Tưởng Ly quay lưng về phía họ, ngồi trên một phiến đá, nhìn về phía dãy núi nối liền không dứt ở phía xa, không biết đang nghĩ điều gì. Nhiêu Tôn thấy vậy, khẽ thở dài một tiếng, không gọi cô mà chỉ cắm đầu giải quyết thịt bò.

Lục Đông Thâm nhìn thấy hết cảnh ấy, có phần đăm chiêu.

Dư Mao thì rất hiếu kỳ.

Ở trong mắt cậu ta, tác phong hành xử của ba người họ đều không giống với những người trong thôn. Cậu ta cảm thấy, đây chính là sự khác biệt giữa người thành phố và người miền quê. Cách nói chuyện, phương thức làm việc, thậm chí những trang thiết bị mang theo cũng đều rất thú vị.

Lục Đông Thâm tiến lên giúp đỡ, hỏi anh ấy có cần đốt lửa không.

Nhiêu Tôn nói không cần, cần nướng than, sau đó nói to một câu: "Thật ra tay nghề của tôi chẳng ra sao, phí phạm chỗ thịt bò ngon này rồi."

Dư Mao không hiểu: "Không đặt thẳng lên lửa để nướng sao?" Giống mẹ như cậu ta vẫn nướng khoai vậy.

Nhiêu Tôn cười nói: "Có một kiểu nướng truyền thống nhất cũng ngon nhất, nhưng tôi không biết làm, người biết cũng chưa chắc muốn làm."

Lục Đông Thâm cực kỳ nhạy bén, ngồi xuống một phiến đá, hỏi Nhiêu Tôn thế nào là cách nướng truyền thống. Nhiêu Tôn đang định lên tiếng thì thấy Tưởng Ly đứng dậy, phủi bụi trên quần, đi tới nhìn Nhiêu Tôn đang ngồi dưới đất tay cầm thịt bò, mặt tỏ rõ thái độ không vui.

Nhiêu Tôn ngẩng đầu nhìn cô, mỉm cười từ đầu tới cuối.

Đến Dư Mao cũng cảm thấy bầu không khí có phần bất thường, bèn lẳng lặng quay về xe ngựa ngồi, lôi lương khô trong túi vải ra.

Cứ như thế, hai người họ nhìn thẳng nhau khoảng nửa phút, Tưởng Ly lên tiếng, có phần bực bội: "Dư Mao!"

Dư Mao giật mình, tay run rẩy làm rơi cả bánh. Cậu ta đang định nhặt thì Tưởng Ly nói tiếp: "Đi nhặt một vài cành liễu đỏ tới đây, đừng mảnh

quá, tốt nhất là to bằng ngón tay một người trưởng thành. Đừng gặm bánh nữa, để bụng ăn thịt bò."

Nướng thịt không phải sở trường của Dư Mao, nhưng bắt cậu ta tìm liễu đỏ thì cậu ta rành lắm. Nghe xong, cậu ta lập tức làm theo, rời xa chiến trường.

Lục Đông Thâm được phân công chuẩn bị than nướng.

Nhiêu Tôn không cần Tưởng Ly nói nhiều, lập tức đứng dậy rời đi.

Chẳng bao lâu sau, anh ấy đã chuyển đá tới, độ lớn nhỏ gần như tương đương, cắm xuống lớp đất cỏ mềm, xếp thành hai hàng. Lục Đông Thâm nhìn là hiểu ngay, nếu để than củi lên giữa đá, thì rõ ràng đã làm thành lò nướng.

Chẳng mấy chốc, Dư Mao đã nhặt liễu đỏ về, đầy một nửa chiếc gùi. Lục Đông Thâm đổ ra nhìn, Dư Mao này cũng thật nghe lời, độ mảnh của cành liễu được nhặt đúng theo yêu cầu của Tưởng Ly.

Rửa sạch liễu đỏ, Tưởng Ly đích thân ra tay.

Cô lấy liễu đỏ làm xiên, xuyên qua thịt bò.

Nhiêu Tôn phát huy cá tính hào sảng trong việc thái thịt bò, miếng thịt không nhỏ, cũng không quá vuông vắn. Tưởng Ly không so đo, tay chân cực kỳ thành thục, Dư Mao đứng bên xem, vẫn rất hiếu kỳ.

Sau khi xiên thịt xong, than củi cũng đã cháy.

Ném thẳng xuống giữa hai hàng đá, Tưởng Ly lại rút cây dao Phần Lan ra, gõ lên than mấy cái, ngọn lửa liền bùng lên. Xiên thịt bò được được đặt bên trên, chẳng mấy chốc đã có mùi thơm.

Dần dần sau khi mỡ chảy ra, những tiếng xèo xèo vang lên, lửa lớn nướng cháy xém chuyển sang lửa nhỏ giữ vị. Lúc này ngoài mùi thơm của thịt bò còn có mùi của liễu đỏ.

Kiểu nướng gặp nhiều ở thành thị này mang vào rừng làm phương thức truyền thống sẽ có mùi vị độc đáo.

Tưởng Ly lại rắc một ít muối lên thịt bò, chỉ vậy mà thôi, không thêm gia vị gì khác. Hơn nữa khi đi rừng, có muối đã khá lắm rồi. Có thể chính vì vậy, mùi vị của thịt bò nướng lại càng thuần chất.

Dư Mao ngại không dám ăn, nhưng thấy thịt bò không ngừng bốc khói lại thèm nhỏ nước dãi. Tưởng Ly không nói không rằng lập tức nhét hai xiên vào tay cậu ta. Cậu ta gãi đầu nói: Vậy sao được, mọi người đã cho tôi tiền rồi...

"Bảo cậu ăn thì cậu cứ ăn đi, nhiều lời vậy làm gì?" Nhiêu Tôn nói một câu.

Dư Mao đã sớm thèm thuồng, thấy Nhiêu Tôn nói vậy cũng cho anh ấy thể diện, lập tức cúi đầu ăn luôn.

Cả đống xiên thịt to nướng cũng không quá mất công, mùi thơm trong không khí xộc vào mũi.

Lục Đông Thâm nếm một miếng nhỏ, thịt rất mềm, mùi nướng thơm phức, quyện lấy mùi liễu đỏ, giải phóng mùi ngấy của mỡ.

Tưởng Ly không ăn miếng nào, nướng xong cô lại quay về mỏm đá lớn kia ngồi. Dư Mao thấy vậy hỏi sau lưng cô: "Chị Tố không đói ạ?"

Tưởng Ly mặc kệ cậu ta.

Lục Đông Thâm nhìn Tưởng Ly, rồi lại quay về nhìn Nhiêu Tôn. Nhiêu Tôn quả thật ăn uống no nê, sau khi thấy biểu cảm của Lục Đông Thâm, anh ấy hất hàm về phía Tưởng Ly: "Cô ấy làm được đến bước này là được rồi."

Câu nói này không đầu không cuối nhưng Lục Đông Thâm nghe xong, trong lòng đã hiểu ra đại khái.

Lát sau, Lục Đông Thâm cầm hai xiên thịt tiến về phía trước.

Diện tích của phiến đá vừa hay đủ rộng cho hai người, ba thì lại quá chật.

Lục Đông Thâm chìa xiên thịt trong tay ra trước mặt Tưởng Ly, khẽ nói: "Không đói sao? Hay là nếm thử tài nghệ của em đi, xem có bị thụt lùi không?"

Tưởng Ly không nhận.

Cô co chân lên, cuộn tròn lại, rất lâu sau mới lên tiếng: "Anh hiểu ra rồi phải không?"

"Phải." Lục Đông Thâm không giấu giếm.

Tưởng Ly tựa cằm lên đầu gối, nhìn về phía xa.

Ánh nắng hắt xuống mặt cô, Lục Đông Thâm nhìn cô rồi giơ tay xoa đầu cô.

Khuôn mặt trắng trẻo sạch sẽ luôn khiến người ta cảm thấy thân thiết, cô chính là như vậy. Cô chẳng bao giờ mua các sản phẩm chăm sóc da, đa phần cô đều tự làm từ các loài thực vật, hoa cỏ để làm ra loại kem dưỡng

tốt nhất. Cho dù không đánh phấn, khuôn mặt nhỏ của cô đã trắng như trứng gà bóc rồi, nhìn còn trẻ hơn nhiều so với các cô gái cùng tuổi...

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 456: Ai Với Ai Là Vợ Chồng?

Tưởng Ly khẽ thở dài một tiếng, nói: "Khi chúng tôi vừa tiến vào sa mạc Gobi, thức ăn vẫn còn dư dả. Nhiêu Tôn là kiểu không thịt không vui, nên anh ấy đã mang theo không ít thịt bò tươi theo. Có một hôm, tôi đã làm cho họ món thịt xiên liễu đỏ. Nhiêu Tôn ăn rất hăng say, Tả Thời bình thường ăn chay, Nhiêu Tôn còn cầm không ít xiên thịt lên chọc anh ấy, ép anh ấy ăn hơn hai mươi xiên."

Cô thu lại ánh mắt, quay đầu nhìn Nhiêu Tôn.

Nhiêu Tôn đang tập trung nướng thịt với Dư Mao, có vẻ rất thoải mái.

"Tôi hiểu ý của anh ấy." Tưởng Ly nói tiếp: "Anh ấy cũng tốn nhiều tâm sức, thật ra chỉ muốn tôi bước ra được khỏi quá khứ."

"Em chưa bước ra được sao?" Lục Đông Thâm hỏi cô.

Lần này, Tưởng Ly nhìn thẳng lên mặt Lục Đông Thâm. Khuôn mặt anh cương nghị như tạc tượng, ánh mắt sáng quắc. Đây là người đàn ông cô đặt ở nơi sâu nhất trong trái tim, đã sớm thay thế vị trí của người khác. Cô muốn nói, trên đời chẳng có chuyện gì không thể vượt qua, chỉ cần có đủ thời gian.

Hoặc, có đủ thời cơ.

Tới Tịch Lĩnh tìm bí kíp, Tưởng Ly luôn cảm thấy cô đang hoàn thành tâm nguyện của Tả Thời, nhưng ngay vừa rồi cô bỗng nhiên hiểu ra. Kỳ

thật cô vẫn luôn lấy cớ tìm bí kíp thay Tả Thời để che giấu sự lo lắng cho sức khỏe của Lục Đông Thâm. Cô muốn anh trở lại bình thường, có cảm giác mà người bình thường nên có. Công thức gốc là hy vọng duy nhất của anh. Quan trọng hơn là Tả Thời cũng chưa hẳn là "vô dục vô cầu" như cô biết.

Nhưng lời này cô không muốn nói.

Cô luôn cảm thấy nói ra anh chắc chắn sẽ rất kiêu ngạo.

Lục Đông Thâm thấy cô cứ nhìn mình chằm chằm bèn tươi cười ghé sát mặt lại: "Vì câu hỏi này không dễ trả lời hay em đang ngắm anh đến mất hồn vậy?"

Tưởng Ly hoàn hồn lại, nhưng cũng không định nói gì. Cô giật lấy xiên thịt trong tay anh, ăn ngấu ăn nghiến.

Lục Đông Thâm bật cười, nét mặt nhẹ nhàng.

Sau khi ăn sạch xiên thịt, cô lập tức đứng dậy, đi về phía Nhiêu Tôn.

Bên này, Nhiêu Tôn đang cùng Dư Mao tán hươu tán vượn, bỗng cảm thấy sau gáy lành lạnh. Anh ấy còn chưa kịp phản ứng lại thì đã nghe thấy Dư Mao kêu lên một tiếng, ngay sau đó cổ áo bị ai xách lên. Không nghĩ anh ấy cũng biết ai "hận mình tận xương tủy" như thế. Anh ấy không phản kháng, giơ tay chịu trói.

Tưởng Ly không mềm lòng, vật anh ấy xuống đất, ngồi lên người anh ấy, tung một nắm đấm xuống mặt.

Nhiêu Tôn kêu thất thành: "Đánh người đừng đánh mặt!"

Nói thì chậm nhưng làm thì nhanh, cú đấm trong giây lát chuyển hướng, sượt qua mặt anh hướng thẳng xuống cằm. Cơn đau rát bùng lên, cổ thít chặt vì bị cô bóp, hai tay cô dùng rất nhiều sức.

Lần này Nhiêu Tôn chịu không nổi nữa, nhưng lại không dám đẩy cô ra quá mạnh tay, sợ không cẩn thận làm cô bị thường, chỉ có thể dùng tay gạt cô, rồi cầu cứu Lục Đông Thâm.

Dư Mao ngồi bên sợ đến ngây người, không hiểu một cô gái đang yên đang lành vì sao lại đột nhiên trở nên hùng tàn như thế, bắt đầu lo lắng không biết mình có thể về tới nhà bình yên hay không.

Lục Đông Thâm không nhìn nổi nữa, tiến lên giữ chặt tay cô, rồi vòng cánh tay kéo cô lên. Anh cảm thấy nếu mình còn không ra tay ngăn cản, Nhiêu Tôn chắc chắn sẽ bị bóp đến hấp hối. Đường vào núi còn xa vời vợi. Nhiêu Tôn mà sống dở chết dở thì chỉ thêm gánh nặng cho họ mà thôi.

Giây phút Tưởng Ly buông tay, cuối cùng Nhiêu Tôn cũng sống lại. Anh ấy ngồi dậy, cúi người ho sặc sụa một lúc. Tưởng Ly bị Lục Đông Thâm ôm không thể tiến lên, hai chân trái phải cứ thế đá vào không trung, như hai bánh xe phong hỏa vậy, chỉ hận không thể đá trúng toàn bộ vào mặt Nhiêu Tôn.

Thật ra Nhiêu Tôn hiểu cô đang muốn xả mọi tức giận trong lòng ra.

Lúc nướng thịt hôm nay, Nhiêu Tôn đã nghĩ tới hậu quả: Hoặc là Tưởng Ly từ chối, thì chứng tỏ đến tận bây giờ cô vẫn chưa bước ra được khỏi bóng ma của bốn năm trước; Hoặc là nướng xong cô sẽ đấm anh ấy một trận, nhưng như vậy lại chứng tỏ cô đã nghĩ thông suốt rồi, chỉ muốn tìm một thùng rác để trút giận mà thôi.

Anh ấy đã làm cái thùng rác.

Nha đầu chết tiệt này ra tay nặng thật.

"Nhìn cho ông anh xem cổ có đỏ lên không?" Nhiêu Tôn hỏi Dư Mao.

Dư Mao sợ hãi ngó lên nhìn cổ anh ấy và gật đầu.

"Chán sống rồi phải không? Bóp chết anh thì có lợi gì cho em?" Nhiêu Tôn nghiến răng kèn kẹt, rồi gào lên với Lục Đông Thâm: "Cái gì mà gia giáo? Vợ của mình có quản nổi hay không? Anh không quản được thì ném cho tôi, tôi lột da ra!"

"Ban nãy đáng lẽ em phải cào nát mặt anh!" Tưởng Ly khó khăn lắm mới nguôi giận giờ lại oán trách anh ấy, chỉ thẳng tay vào mặt: "Giữ lại khuôn mặt này của anh làm gì? Gây họa cho dân cho nước! Còn anh nữa..." Cô quay đầu trừng mắt với Lục Đông Thâm: "Tưởng mình đẹp trai thì ghê gớm chắc? Anh... Ưm..."

Lục Đông Thâm giơ tay bịt chặt miệng cô lại, mặc cô quẫy đạp trong lòng mình.

Anh biết cô chỉ đơn thuần muốn xả giận, không có lý càng không có logic, gặp ai là mắng người ấy. Anh bèn nói với Nhiêu Tôn: "Khi nào về phải cố gắng quản lý rồi. Yên tâm đi, vợ tôi tôi tự quản."

Nhiêu Tôn xoa xoa cổ: "Tôi cảm thấy anh chẳng đẹp trai bằng tôi."

Lục Đông Thâm không rảnh thảo luận vấn đề nhan sắc ai đẹp hơn với Nhiêu Tôn, anh thẳng thừng kéo Tưởng Ly ra khỏi khu vực "nguy hiểm".

Một trận phong ba trước sau chưa đầy năm phút, mà Dư Mao đứng nhìn ngây cả người.

Rất lâu sau, Dư Mao mới dè dặt hỏi Nhiêu Tôn: "Anh Dương, chị Tố và anh Hàn là hai vợ chồng ạ?"

Nhiêu Tôn bĩu môi: "Trẻ con trẻ cái nghe linh tinh làm cái gì? Ăn no chưa? Thu dọn đồ đạc giùm đi!"

Dư Mao bây giờ quả thực đã được ăn của người ta, uống của người ta nên không dám thở mạnh, cắm cúi giúp đỡ dọn dẹp.

Lại một lát sau, Nhiêu Tôn gọi Dư Mao vào.

"Chuyện đó... thật ra chị Tố với tên Hàn không phải vợ chồng, sau này chưa biết chừng cô ấy lại là vợ tôi đấy."

...

Dư Mao cảm thấy hơi rối loạn.

***

Lục Khởi Bạch đứng sững trước cửa sổ, nhìn ra sắc trời âm u bên ngoài, mặt lạnh nhạt vô cùng.

Ở góc tường, con rắn mamba đen đó đang bò rạp trên cành cây, để lộ cơ thể đen tuyền, trông có phần bất an. Ngay cả con chuột chạy qua chạy lại bên cạnh nó cũng không hứng thú.

Mây đen cứ thế đè nặng xuống.

Xa cách mấy cũng chỉ thấy một màu đen, không thấy đường chân trời, dự báo một cơn mưa dữ dội sắp kéo tới.

Khi Cảnh Ninh gõ cửa đi vào phòng làm việc, con rắn kia giật mình, nhảy dựng lên, nhe nanh về phía cửa. Nếu không phải có lớp kính cường

lực ngăn cản, cô nhất định sẽ bị nó nuốt chửng.

Cô sửng sốt kêu lên một tiếng.

Lục Khởi Bạch nghe thấy tiếng động, quay lại nhìn. Anh không nói gì, lại quay về cửa sổ, đăm chiêu nhìn bầu trời mây đen vần vũ.

Cảnh Ninh cố gắng tránh xa con rắn đó một chút. Nói thật, cô rất phản cảm con rắn đen trong bể. Ngoài màu đen tuyền khiến người ta không thoải mái kia ra còn có tác phong sinh hoạt xuất quỷ nhập thần. Cô cực kỳ không hiểu vì sao Lục Khởi Bạch lại nuôi loại rắn này.

"Có tin tức gì không?" Lục Khởi Bạch khẽ hỏi.

Cảnh Ninh kéo mọi sự bình tĩnh trở lại, hắng giọng: "Phòng ICU bị người của Lục Bắc Thâm canh giữ nghiêm ngặt, không có chút phong thanh nào lọt ra ngoài.

Cô đứng ở một vị trí đặc biệt, xa con rắn và chỉ cách Lục Khởi Bạch vài bước chân. Không quá gần nên có thể nhìn được toàn bộ. Trong góc phòng nghỉ có đặt một chiếc vali, cô biết lịch trình của anh, anh vừa bay từ Paris về, chưa về nhà nghỉ ngơi đã tới thẳng văn phòng...

~Hết chương 456~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 457: Phía Trước Không Còn Đường

Sau khi tin tức Charles Ellison gặp chuyện truyền tới tai Lục Môn, Lục Chấn Dương lập tức triệu tập buổi họp trực tuyến, lệnh cho cả tập đoàn phong tỏa tin tức, đồng thời điều thẳng người phụ trách từ công ty con tới xử lý cục diện rối loạn trước mắt, Lục Bắc Thâm trở thành quyền Phó tổng giám đốc.

Người bên cạnh ai cũng hiểu rõ.

Chiêu này của Lục Chấn Dương đang bóp chết khả năng thăng chức của bố con Lục Khởi Bạch, đồng thời một tay giữ vững vị trí của Lục Bắc Thâm trong Lục Môn.

Có lúc trời đất xoay vần chỉ trong một khoảnh khắc, giống như những đám mây đen ngoài kia. Bạn biết rằng ánh sáng đã bị che lấp, nhưng chỉ cần hơi thất thần vài giây nhìn lại, mây đen có lẽ sẽ càng đè xuống thấp hơn cả lúc nãy.

Thế nên, những tâm sự bộn bề của Lục Khởi Bạch cũng có thể hiểu được.

Bao nhiêu năm rồi, Cảnh Ninh chưa từng thấy sắc mặt anh nặng nề như vậy.

"Còn một chuyện." Cô lên tiếng.

Lục Khởi Bạch không nói gì, dường như đang đợi cô nói tiếp.

Cô âm thầm hít sâu một hơi: "Khi Charles Ellison xảy ra chuyện, đúng lúc anh đang ở Paris nên có người trong Hội đồng quản trị nghi ngờ..."

Lục Khởi Bạch quay đầu lại nhìn cô.

Cô ngước mắt lên, trái tim chợt run rẩy nhẹ.

Tuy mây đen ngoài cửa sổ rất thấp, nhưng vẫn có chút ánh sáng le lói. Còn anh thì đứng ngược chiều ánh sáng. Trong phòng làm việc lại không bật đèn, Cảnh Ninh chỉ cảm thấy khuôn mặt anh dường như còn nặng nề, âm u hơn cả mây đen bên ngoài, cả người như chìm trong bóng tối.

Khiến người ta không sao thở nổi.

Rất lâu sau, Lục Khởi Bạch lạnh lùng lên tiếng: "Họ nghi ngờ là do tôi làm?"

"Chí ít thì lịch trình của hai người đang khớp nhau." Cảnh Ninh nói: "Đương nhiên, họ cũng không có bằng chứng chắc chắn, hơn nữa trong Hội đồng quản trị cũng có những ý kiến phản đối. Dẫu sao thì nếu thật sự là do anh làm đã chẳng lộ liễu đến thế."

Lục Khởi Bạch bật cười, rất âm u: "Nếu, tôi đã đoán trước được họ sẽ nghĩ như vậy nên làm ngược lại thì sao?" Anh đi tới quầy bar, rót một ly rượu rồi hỏi tiếp cô: "Em thì sao? Có cho rằng là tôi làm không?"

Cảnh Ninh ngẩn người giây lát.

Hỏi cô ư?

Cô cảm thấy anh điên rồ tới mức không chuyện gì là không dám làm. Bây giờ anh đang bị dồn ép quá mức, làm ra việc chạy sang nước ngoài diệt khẩu cũng đâu phải là không thể.

Suy nghĩ giây lát, cô lên tiếng: "Mấy chuyện suy đoán, tôi không bao giờ nghĩ."

Ánh mắt Lục Khởi Bạch tối đi một chút: "Em ngập ngừng? Thế nên, thật ra em nghi ngờ tôi, đúng chứ?"

Cảnh Ninh không hiểu vì sao anh cứ phải bứt rứt vấn đề này, khẽ nhíu mày.

Có lẽ Lục Khởi Bạch cũng cảm thấy mình nhạt nhẽo, bèn cười gượng một tiếng rồi đổi chủ đề: "Tần Tô ra mặt chưa?"

"Chưa, nghe nói dự án núi Tây Nại có nhiều biến động, có lẽ bà ấy không thể đi được." Cảnh Ninh nói gọn ghẽ: "Nhưng, bà ấy đã điều người trợ lý thân cận về, làm chung với Lục Bắc Thâm."

Lục Khởi Bạch nhấp một ngụm rượu. Tần Tô đã điều trợ lý của mình về rồi.

Marshall, một con lai Mỹ Trung, tên tiếng Trung lấy theo họ mẹ là Ngải, tên chỉ có một chữ Khanh. Ở Lục Môn, nhiều người quen gọi anh ta là Marshall nhưng Tần Tô vẫn gọi anh ta là Ngải Khanh. Người này đã theo Tần Tô rất nhiều năm, cũng được coi là tâm phúc của bà. Trong bốn trợ lý đặc biệt của Lục Môn, sau khi Hà Nại bị đá ra khỏi cuộc chơi, người có thâm niên lâu nhất chính là Ngải Khanh.

Anh ta ôn hòa thân thiện nhưng giỏi quan sát sắc mặt người đối diện, ánh mắt cực kỳ độc, là một nhân vật không thể xem thường. Dưới tay anh ta từng có một học trò, sau này có thể sành sỏi một lĩnh vực nên anh ta để học trò đi. Năng lực làm việc của học trò đó cực kỳ xuất sắc, phục vụ cho hoàng thất, nhận được vinh dự lớn lao.

Tính cách của người học trò lại khác biệt hoàn toàn với Ngải Khanh. Ngải Khanh thích náo nhiệt, còn học trò lại thích yên tĩnh, bình thường cũng khá ít nói, giống hệt với cái tên của người đó: Giản Ngôn*.

*Trợ lý thứ hai của Niên Bách Ngạn trong tập truyện "Đừng để lỡ nhau".

"Lục Đông Thâm thì sao? Có động tĩnh không?"

Cảnh Ninh trả lời: "Nghe nói là không liên lạc được."

Lục Khởi Bạch nhíu mày, không liên lạc được? Tình huống này không hợp lý.

Uống cạn ly rượu trong tay, anh dặn dò: "Tiếp tục theo dõi phía Charles Ellison, có bất kỳ tình hình gì cũng phải báo lại."

Cảnh Ninh nhận lời.

Lúc cô chuẩn bị đi, Lục Khởi Bạch bất ngờ gọi cô lại.

Cảnh Ninh dừng bước, quay người đợi anh căn dặn.

Nhưng Lục Khởi Bạch không có chỉ thị gì, chỉ đặt ly rượu xuống đi ra sau bàn làm việc, kéo mở ngăn kéo lấy ra một thứ. Cảnh Ninh nhìn bằng thứ ánh sáng mờ nhạt, là một hộp trang sức hình vuông.

Anh vòng ra trước bàn làm việc, dựa vào đó, đưa cô chiếc hộp trang sức: "Cho em."

Hử?

Cảnh Ninh không hiểu.

"Tặng em đấy." Lục Khởi Bạch nhíu mày.

Bấy giờ Cảnh Ninh mới phản ứng lại: "Cảm ơn anh, tôi không thể nhận."

Lục Khởi Bạch càng chau mày sâu hơn, nhìn cô sa sầm mặt lại.

Cảnh Ninh sợ nhất biểu cảm này của anh. Mọi khiếp sợ trong quá khứ như cỏ dại bò lên, cô cố nén cảm xúc tiến lên. Thấy vậy, Lục Khởi Bạch mới dãn cơ mặt ra, đặt chiếc hộp vào tay cô, lạnh lùng nói: "Đồ là tặng cho em, muốn vứt cũng phải ra cửa mới được vứt."

Cảnh Ninh liếc nhìn chiếc hộp, là một thương hiệu của Pháp, khuyên tai và dây chuyền là hai sản phẩm tạo nên thương hiệu này. Họ chỉ làm cho một bộ phận khách hàng nhưng cực kỳ tinh tế và quý giá.

"Em cũng không cần nghĩ nhiều. Xét về công, em là trợ lý của tôi, mua một món quà làm phần thưởng không có gì đáng trách. Xét về tư..." Lục Khởi Bạch cất giọng băng giá: "Dù sao em cũng từng cùng tôi, coi như bù đắp cho em."

Cảnh Ninh như bị người ta tát một cái, gò má nóng rần.

Cô nắm chặt chiếc hộp, thứ đồ bên trong quý giá nhường nào thì hòn đá tảng trong lòng cô cũng nặng nề bấy nhiêu.

***

Con đường phía trước ngoằn ngoèo trắc trở, xuyên sâu vào núi như ruột dê, chốc chốc núi lại trốn mình vào bóng cây rậm rạp.

Đều là con đường mà những người lên núi hàng trăm, hàng ngàn năm nay dùng từng bước chân của mình làm thành, hai bên có gai góc, có cỏ

dại, có cây rừng hoặc đầm lầy, còn cả những nguy hiểm mà mắt thường chẳng thể nhìn thấy.

Xe ngựa đi càng lúc càng khó khăn, có mấy lần Dư Mao đã phóng ngựa giẫm qua những cái hố trơn trượt, những viên đá nhỏ ào ào lở xuống, xe ngựa cũng lảo đảo theo. Đường nhỏ quả thật quá hẹp, hẹp tới mức không chứa nổi một chiếc xe ngựa.

Dư Mao cũng liều mạng để kịp thời gian.

Nói theo lời cậu ta thì xe ngựa chạy nhanh hơn bình thường một chút. Với tốc độ này, cậu ta dự tính có lẽ vào lúc hoàng hôn họ có thể tới được chân Tịch Lĩnh.

Ba người nghe xong rất vui, đồng thười cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tuy là hoàng hôn nhưng còn hơn là khi trời đã tối đen, chí ít thì tới đó rồi họ còn chút ánh sáng để quan sát địa hình.

Vậy mà, sự thoải mái ấy chẳng duy trì được bao lâu.

Xe ngựa đột ngột dừng lại.

Đuôi ngựa còn quật một cái rất mạnh, có lẽ ngựa mệt rồi, phì phò thở.

"Sao không đi nữa?" Tưởng Ly hỏi.

Dư Mao nhảy xuống xe ngựa, chỉ vào khoảng rừng rậm rạp trước mặt: "Không phải tôi không đi mà không đi nổi nữa. Phía trước hết đường rồi, xe ngựa không qua được. Bình thường tôi toàn đỗ xe ngựa ở đây sau đó leo qua."

Tưởng Ly sững người.

Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn một trước một sau nhảy xuống xe ngựa, phóng mắt nhìn qua. Quả nhiên, đường nhỏ tới phía trước đã đứt đoạn. Lục Đông Thâm đi tới bên cạnh Dư Mao, xác nhận lại: "Phải leo qua ngọn núi này?"

"Vâng." Dư Mao nói.

Nhiêu Tôn nghe xong bèn chống hông: "Leo núi? Chẳng phải cậu nói tới hoàng hôn là có thể tới chân Tịch Lĩnh ư? Leo ngọn núi này phải mất bao nhiêu thời gian?"

~Hết chương 457~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 458: Gặp Phải Nữ Quỷ Đỏ

"Ngọn núi này trông thì khó trèo, thực chất đường bên trong rất dễ đi. Vì là rừng rậm, lại rất ít người đi con đường này, thế nên xe ngựa mới không qua được. Sẽ không lãng phí quá nhiều thời gian đâu, chỉ là dọc đường phải chú ý nữ quỷ đỏ thôi." Dư Mao "tiêm" thuốc dự phòng cho họ.

Không đi cũng phải đi, đây là con đường duy nhất đi từ thôn Tiểu Khê hướng thẳng tới Tịch Lĩnh, nếu không sẽ phải đi vòng vào trong Tịch Lĩnh từ phía sau, như vậy đường sẽ càng xa hơn.

Lục Đông Thâm trở ngược lại xe ngựa, đeo balo lên lưng rồi dứt khoát ra lệnh: "Đi nào."

Đường núi âm u.

Dư Mao rất thông thạo.

Cậu ta dắt ngựa tới buộc bên cạnh một thân cây cổ thụ trên đường nhỏ, quấn chặt dây rồi đi trước dẫn đường lên núi.

Ba người họ đi theo phía sau.

Tưởng Ly đi ở giữa, Lục Đông Thâm đi trước, Nhiêu Tôn lót sau.

Leo núi không phải chuyện gì khó khăn, đối với cả ba người họ đều không phải là việc tốn quá nhiều thể lực. Hơn nữa giống như Dư Mao nói,

ngọn núi này trông thì dốc, nhưng khi leo lên men theo sống núi tiến bước thì lại không cảm thấy quá khó đi nữa.

Phải mở đường ở nơi rừng hoang cỏ dại không phải là chuyện gì tốt đẹp.

Dư Mao là người sành sỏi trong số những người sành sỏi, dùng cả chân cả tay, cộng thêm việc da thịt thô ráp nên hoàn toàn không quan tâm chỗ nào bị đâm, chỗ nào bị cọ. Điểm duy nhất là chốc chốc cậu ta lại kiểm tra chân, sợ gặp phải "nữ quỷ đỏ" chui vào trong ống quần đoạt mạng.

Tưởng Ly và mọi người cầm dao mở đường.

Tiến suốt dọc đường, đằng sau để lại không ít cành cây và bụi rậm.

Dần dần, Tưởng Ly càm thấy mu bàn tay hơi đau.

Cúi đầu xuống nhìn mới phát hiện đầu ngón tay mình vừa đỏ vừa sưng.

Cô đeo găng tay nửa ngón, vốn dĩ không muốn làm ráp lòng bàn tay, không ngờ đầu ngón tay không may gặp nạn. Chắc là dọc đường có quá nhiều cầu gai, khi chém những cành cây cầu gai, cô cũng đã làm tay mình bị thương.

Lục Đông Thâm thấy vậy bèn đeo găng tay của mình lên tay cô.

Để thuận tiện, anh cũng đeo găng tay nửa ngón, nhưng ngón tay anh dài rộng, găng tay dĩ nhiên cũng lớn, đeo vào tay Tưởng Ly có cảm giác che được cả ngón. Tuy rằng không thể che chắn hoàn toàn, nhưng chí ít để cô không bị cọ thêm vào vết thương.

Cô vốn định từ chối, cúi xuống nhìn thấy những vết xước trên cánh tay anh, còn có chút máu rỉ ra, trái tim cũng nghẹn lại. Lục Đông Thâm nhìn

theo ánh mắt cô cũng đã thấy được tình hình cánh tay của mình, bèn mỉm cười xoa đầu cô: "Không sao, cũng không đau, đi thôi."

Không sao, không đau...

Câu nói này lọt vào tai Tưởng Ly khiến cô đau như bị kiến cắn.

Cô hít mạnh một hơi, chém mạnh con dao Phần Lan xuống, những quả cầu gai vướng víu xung quanh bị chém bay đi.

Dư Mao tốc độ rất nhanh, đã leo lên dốc, cúi đầu xuống hét: "Gắng sức lên!"

Leo đến lưng núi, rồi lại đi thêm một đoạn đường rừng nữa. Cả bốn người không ai nghỉ ngơi, cùng lắm chỉ dừng chân uống chút nước hay đứng thở vài phút.

Nhiêu Tôn nhẩm tính thời gian, từ lúc rời khỏi xe ngựa đến giờ đã khoảng một tiếng đồng hồ rồi.

Mắt cá chân giống như bị thứ gì đâm phải, có lẽ là những hòn đá nhọn dưới chân, Nhiêu Tôn lúc lắc chân để giải tỏa cảm giác hơi đau đớn, rồi căng cổ hỏi Dư Mao còn mất bao lâu.

Dư Mao không quay đầu lại, nói sắp rồi.

Đi mãi đi mãi Tưởng Ly thấy Nhiêu Tôn dừng lại gãi chân bèn cười nói: "Yếu rồi à? Không phải chứ?"

"Đùa gì vậy? Anh mà yếu?" Nhiêu Tôn lại hất giày một chút, cảm thấy chắc là có đá rơi vào trong giày rồi, hơi vướng chân, nhưng cũng không muốn lãng phí thời gian nên rảo bước đi thêm vài bước.

Lục Đông Thâm nghe xong bèn quay đầu nhìn anh ấy, bất thình lình hỏi một câu: "Cậu không sao chứ?"

Chẳng hiểu sao Tưởng Ly lại giật nảy mình.

Nhiêu Tôn tiến lên trước, phì cười: "Anh có ý gì? Sao tôi..."

Nụ cười của anh ấy dần dần đông cứng lại.

Anh ấy bất giác cảm thấy trời đất chao đảo, bao gồm cả rừng cây xung quanh, Tưởng Ly và Lục Đông Thâm trước mắt, còn có Dư Mao như gần như xa, tựa như đang hét gọi họ... Anh ấy cảm thấy dưới chân càng lúc càng vướng mắc đến hoang mang, chỗ bị đâm ban nãy cũng bắt đầu đau đớn bỏng rát.

Bên tai như vang lên tiếng Tưởng Ly: "Anh sao rồi?"

Rồi anh ấy lại mơ màng nhìn thấy Lục Đông Thâm cũng đi qua, kéo giật cánh tay anh ấy. Anh ấy muốn nói mình không sao nhưng miệng không thể nói, tim cũng đập rất dữ dội, hít thở càng lúc càng khó khăn.

Anh ấy cố gắng tiến lên nhưng ngay sau đó đất trời lại chao nghiêng, như có ai kéo anh ấy xoay tròn vậy.

Tưởng Ly giương mắt nhìn cả khuôn mặt Nhiêu Tôn biến sắc, từ trắng sang vàng, mồm miệng tím tái, hơi thở dồn dập. Dư Mao thấy họ mãi không đi tiếp thì quay ngược lại, thấy biểu cảm này của Nhiêu Tôn thì sửng sốt hét lên.

Tiếng hét của cậu ta vừa dứt, ngay sau đó Nhiêu Tôn cũng ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

Tưởng Ly vội vàng tiến lên bấm vào huyệt nhân trung, vỗ vỗ mặt anh ấy nhưng đều không ích gì. Lục Đông Thâm cởi giày của anh ấy ra, vén tất ra xem, thảng thốt.

Mắt cá chân của Nhiêu Tôn sưng vù như cái bánh bao, đỏ tím bầm, hơn nữa còn có xu hướng lan lên lắp chân. Tưởng Ly cũng đã nhìn thấy tình hình, run rẩy. Dư Mao ở bên bất ngờ sợ hãi kêu to: "Nữ quỷ đỏ, nữ quỷ đỏ!"

Lục Đông Thâm quay đầu lại nhìn, quả nhiên phát hiện trên thân cây bên cạnh đang có mấy con côn trùng đỏ rực cả người bò đi, dáng có vẻ giống kiến. Bên cạnh thân cây có mọc một loại thực vật dây leo có lá hơi đỏ hồng, chẳng trách ban nãy khi đi qua họ không chú ý thấy.

Ngoài mấy con này ra, ngay cần đó còn cả một đám đỏ đang từ từ ùn về phía này.

Kiến nhung đỏ!

Xem ra Nhiêu Tôn trúng chiêu rồi!

Dư Mao sợ đến tái nhợt mặt mày, chỉ tay về phía đại quân kiến ngay gần đó, ngón tay cũng run lên, hai hàm răng trên dưới va đập vào nhau.

Tưởng Ly không rảnh quay đầu lại nhìn. Sau khi bị kiến nhung đỏ cắn, thời gian cấp cứu tốt nhất chỉ có một tiếng. Cô đặt bằng Nhiêu Tôn ra, kéo chiếc túi nhỏ trên người xuống, nói với Lục Đông Thâm: "Em phải giải độc ngay cho anh ấy."

"Được, anh hiểu." Lục Đông Thâm chia công việc với cô, nhanh tay nhanh mắt túm lấy một cành cây thô, quát lên với Dư Mao: "Đưa tôi khăn trùm đầu!"

Khăn trùm đầu...

Dư Mao cũng không biết anh định làm gì, nhưng chiếc khăn trùm đầu này không thể tháo xuống được, cậu ta liều mạng lắc đầu. Lục Đông Thâm không cho phép từ chối, sải bước tiến lên giật lấy, sau đó anh nghiêm giọng quát to: "Tôi mua gấp đôi giá!"

Dư Mao không nói gì đưa, không phải vì tiền, mà vì biểu cảm của Lục Đông Thâm, rất nghiêm nghị và hà khắc, rất đáng sợ.

Lục Đông Thâm nhanh chóng mở balo ra, bắt Dư Mao theo dõi tình hình đám kiến nhung đỏ xung quanh, còn mình thì lấy một lọ nhỏ đựng dầu xe dự phòng trong balo ra, quấn khăn của Dư Mao lên cành cây thô. Nếu là kiến, thì dĩ nhiên sẽ sợ lửa. Tưởng Ly giải độc cho Nhiêu Tôn, còn bên này anh đang ngăn cản đám kiến nhung đỏ tiếp tục tiến lên.

Chân Dư Mao mềm nhũn ra, quỳ rạp xuống đất cỏ, nhìn chằm chằm "đại quân" càng lúc càng gần, còn cả mấy con nữ quỷ đỏ cũng đang rục rịch trên thân cây, răng vẫn còn run lập cập: "Hàn... Hàn đại ca... Chúng... Chúng sắp tới rồi."

Lục Đông Thâm bình tĩnh, động tác tay rất nhanh nhẹn, thắt chặt chiếc khăn lên cây, thấm đẫm dầu, làm thành một ngọn đuốc dùng khi cấp bách. Anh bật bật lửa, ngọn lửa nhanh chóng bùng lên. Trước khi đoàn quân kiến đỏ kịp tới gần, ngọn lửa đã liếm qua cỏ, bùng cao bốn phía, đốt cháy đám kiến tiên phong, ngay sau đó cả đám đỏ cũng tự động rút lui về phía sau.

Tạo điều kiện cho Tưởng Ly chữa trị.

~Hết chương 458~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 459: Thần Nữ Chính Là Thần Nữ

Đầu tiên, Tưởng Ly đặt một viên thuốc dưới cuống lưỡi Nhiêu Tôn.

Tác dụng của nó là thuốc giải độc, thường được làm bằng các nguyên liệu cũng có độc, cách lấy độc trị độc là cách thức tốt nhất. Mỗi lần đi rừng, Tưởng Ly đều dùng loại thuốc này đối phó với độc tính của các loài côn trùng, rắn, kiến, đây chính là một món đồ bắt buộc phải mang theo.

"Thất vật độc hoàn", nghe tên đã hiểu nội dung, chính là lợi dụng bảy loại độc tố tạo thành. Khi làm loại thuốc này, Tưởng Ly luôn làm kín đáo, không gian cũng tương đối phong tỏa. Bởi vì phương pháp điều chế tinh chất độc cũng giống với cách người Hắc Miêu điều chế cổ trùng. Có điều sau cùng cô sẽ nghiền nát trùng độc được nuôi bằng cổ độc thành bột, pha loãng, ngưng kết.

Thuốc viên được điều hòa bằng toan thảo, thế nên vị chua chát như sơn trà, đặt dưới cuống lưỡi có thể kích thích tuyến nước bọt trong khoảng thời gian nhanh nhất, dịch thuốc ngấm vào cơ thể có thể ngăn chặn độc tính, vỏ thuốc được trộn với thanh cúc dại, loài cây mọc bên cạnh khe suối trong núi sâu, được é[thành dịch, trộn cùng thuốc viên sẽ tỏa ra mùi hương thanh mát, cùng hơi thở thấm vào phổi.

Ép thuốc viên xong, Tưởng Ly lại gập bắp chân bị cắn của Nhiêu Tôn lại. Vì hôn mê, anh ấy không thể kiểm soát được bắp chân nên cô hét lên với Dư Mao: "Thắt lưng!"

Tưởng Ly không có thói quen đeo thắt lưng. Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn đều có thắt lưng da, duy chỉ có Dư Mao là đeo một chiếc thắt lưng vải trên hông, thích hợp nhất để quấn chân cho Nhiêu Tôn. Dư Mao xị mặt, nhưng khi nhìn thấy biểu cảm của Lục Đông Thâm thì không dám ậm ừ nữa, lập tức cởi thắt lưng đưa cô.

Bên kia, Lục Đông Thâm thấm từng chút dầu xăng lên cỏ, ngọn lửa bùng lên, hình thành một đường lửa thẳng tắp, tạm thời ngăn lại sự tấn công của kiến nhung đỏ. Rồi anh đưa ngọn đuốc cho Dư Mao, bảo cậu ta thấy nữ quỷ đỏ thì đốt. Dư Mao dè dặt nói: "Như vậy có chọc giận thần núi không?"

Lục Đông Thâm sầm mặt lại: "Bây giờ cậu cứu một mạng người hơn xây bảy tháp phù đồ, có Phật tổ chống lưng, thần núi cũng chẳng quản được."

Dư Mao nghe mà choáng váng đầu óc, nhưng trong lòng cũng có suy nghĩ không muốn chết. Cậu ta đón lấy cây đuốc làm theo lời Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm lại tìm kiếm khắp phía, ngay gần đó có rừng trúc. Anh chặt mấy đốt trúc đem về. Ban nãy cấp bách, anh không kịp làm đuốc cẩn thận. Bây giờ, anh buộc phải làm thêm vài cây có sức cháy mạnh mang theo dọc đường, đề phòng vạn nhất.

Anh dùng con dao găm sắc bén tách một kẽ hở sâu khoảng mười phân ở giữa đốt trúc, rồi lấy những miếng vải bông ở trong balo ra, thấm đẫm dầu lỏng lên đó.

Bên này, Tưởng Ly đã cuộn bắp chân bị thương của Nhiêu Tôn lên, đồng thời quấn thắt lưng qua đầu gối, trói chặt cả bắp chân và đùi. Sau đó,

cô cần phải đi tìm cỏ giải độc. Trước khi đi, cô nói với Lục Đông Thâm, cố gắng bắt thêm một số con kiến nhung đó, bắt sống bỏ vào lọ.

"Em đợi một chút." Lục Đông Thâm đưa cho cô một cây đuốc đã làm xong để phòng thân, rồi dặn dò cô chú ý an toàn.

Nhiêu Tôn không tỉnh, Lục Đông Thâm buộc phải ở nguyên chỗ cũ, để một mình Dư Mao ở đây không tin tưởng được. Lỡ như nữ quỷ đỏ cắn ngược, tên nhóc Dư Mao này sẽ không đối phó được.

Tưởng Ly gật đầu, nhét đuốc vào balo rồi rời đi.

Đàn kiến nhung đỏ đó không dám tiến lên, nhưng cũng chẳng chịu đi. Chúng phòng thủ ở một khoảng cách an toàn, có vẻ muốn đợi cho lửa tắt.

Dư Mao cầm chặt đuốc, miệng lẩm bẩm suốt, ồn ào đến mức Lục Đông Thâm rác cả tai. Anh nói nhỏ: "Im lặng đi."

"Tôi... Tôi đang cầu xin thần núi tha thứ."

Lục Đông Thâm nhìn cậu ta, không nói gì, nhét chỗ bông vải đã thấm dầu vào trong khe đốt trúc, rồi quấn chặt đầu kia, dứt khoát nhanh nhẹn hoàn thành một cây đuốc.

Dư Mao lùi sau hai bước, hỏi Lục Đông Thâm: "Anh Hàn, anh Dương sẽ không chết chứ?"

"Không chết được." Lục Đông Thâm liếc nhìn Nhiêu Tôn. Màu môi của anh ấy không còn tiếp tục đâm thêm, xem ra thuốc của Tưởng Ly thật sự có tác dụng.

Dư Mao không yên tâm, thấy Nhiêu Tôn cứ nằm im ở đó, bèn nuốt nước bọt: "Nhưng trông anh Dương..."

"Có... Tố Nam ở đây, không sao."

Dư Mao kinh ngạc: "Chị Tố Nam là bác sỹ phù thủy sao?"

Bác sỹ phù thủy?

Người Thương Lăng công nhận cô như vậy, nhưng Lục Đông Thâm không thích danh xưng ấy. Anh ngẫm nghĩ rồi nói: "Không, còn lợi hại hơn cả bác sỹ phù thủy, là thần nữ."

"Thần nữ?" Dư Mao sửng sốt.

Cậu ta từng nghe những người khác trong bản nói có một vài nơi tôn thờ thần nữ. Họ giống như thần sứ mà thần linh chọn lựa, chuyên môn xuống thế gian tạo phúc cho mọi người. Gặp thần nữ không khác gì nhìn thấy thần linh, thần nữ có thể nghe thấy tiếng của thần linh.

Nhìn thấy biểu cảm của Dư Mao, Lục Đông Thâm bỗng nhiên cảm thấy danh xưng này quả nhiên thích hợp nhất.

Thần nữ.

Đối với anh mà nói, cô chính là thần nữ bước ra từ màn sương một buổi bình minh, tới từ trời đất, tới từ tận cùng vũ trụ.

Chưa đầy nửa tiếng sau, Tưởng Ly đã quay về.

Balo của cô phồng to lên, đuốc được châm lên, xem ra dọc đường cũng gặp kiến nhung đỏ. Lục Đông Thâm thấy vậy sải bước tiến lên, sắc mặt cô không có gì khác lạ, bấy giờ anh mới yên tâm. Nghĩ vậy anh cảm thấy sống lưng lạnh toát, nếu dọc đường cô cũng bị cắn thì làm sao?

Tưởng Ly hái về không ít dược thảo.

Cô đổ hết ra đất.

"Là gì đây?" Lục Đông Thâm hỏi.

"Đơn buốt." Tưởng Ly vặt lá non nhất ra, rửa sạch: "Những người đi vào núi đa phần bị rắn cắn đều có thể tự cứu, vì nơi có rắn độc thì sẽ có thuốc giải. Nhưng kiến nhung đỏ thì chưa chắc. Chúng hành tung bất định, một khi cắn người, độc tính phát tán rất nhanh, người bị cắn hoàn toàn không kịp đi tìm thuốc giải. Người thân trong nhà Dư Mao chính là một ví dụ sống."

"Chỉ cần loại cỏ này là được?"

Tưởng Ly lắc đầu: "Cách nhanh nhất để khử hết độc tính là đưa tới bệnh viện cấp cứu, nhưng khi vào rừng, ở điều kiện không cho phép, ngoài tìm những loại dược thảo vạn năng như đơn buốt, trọng lâu ra, còn cần mạch độc của ong vò vẽ. Nguyên lý này cũng giống như việc người ta uống mật ong khi bị ong độc chích vậy. Mạch độc của ong vò vẽ có thể giết người cũng có thể cứu người, đương nhiên, còn phải kết hợp với thuốc viên của tôi."

Lục Đông Thâm nghe thấy rất mới mẻ.

Cô cầm mấy con ong vò vẽ bắt được trong lọ ra, quan sát một lúc rồi chép miệng: "Đẹp thật, chỉ tiếc là lòng dạ độc ác."

Nói xong, cô bỗng nhiên cảm thấy lời này hình như có chỗ nào bất ổn, Lục Đông Thâm hình như cũng từng nói cô như vậy nhỉ? Cô vô thức liếc nhìn anh, anh như đọc thấu tâm tư của cô, nói đại một câu nửa đùa nửa thật: "Phải, những thứ đẹp lòng dạ đều độc."

Tưởng Ly quay phắt đi, mặc kệ anh.

Dựng một chiếc giá nhỏ, cô đặt chiếc lọ lên trên, bên dưới chạm rỗng, chậm lửa, cung cấp nhiệt từ dưới đáy xông lên. Chẳng bao lâu sau, mấy con ong đã bắt đầu hoảng loạn chạy trốn. Chiếc lọ bốn kín, không thông khí, cộng thêm lửa nóng, chúng lập tức bất động trong giây lát.

Khi đổ ra, cô lấy cành cây gạt mấy cái, chết cả rồi.

Rút kim độc ra, chỗ vết thương sẽ có dịch độc rỉ ra, rất ít nhưng rất quý, được nhỏ xuống chỗ dược thảo được vò nát, sẽ trở thành thuốc giải cực tốt. Vò thuốc cũng có quy tắc, cho dịch độc thấm vào dược thảo một lần, sau đó vặt bỏ đầu ong, giữ lại thân, rồi ném cả vào dược thảo, vò lần thứ hai.

Quá trình này Tưởng Ly làm rất thuần thục, tốc độ và bạo dạn như lúc trước khi cô dùng dao xuyên qua bụng rắn lấy mật trên núi Kỳ Thần, Lục Đông Thâm hoàn toàn không xen vào được. Dư Mao quay đầu nhìn thấy cảnh này, vừa hay nhìn thấy Tưởng Ly vặt đầu ong, vốn dĩ là một chuyện gai mắt, nhưng Dư Mao lại cảm thấy thần thánh không thể mạo phạm.

Thần nữ chính là thần nữ, làm gì cũng khác người phàm...

~Hết chương 459~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 460: Lòng Người Dễ Biến Chất

Thuốc cỏ đã vò nát được đắp lên vết thương của Nhiêu Tôn, sau đó lấy vải quấn kỹ. Cô đặt bằng chân anh ấy ra, không thể xỏ giày vào nên chỉ có thể để mặc cho một chiếc tất trắng nhem nhuốc lộ ra. Tưởng Ly khinh bỉ chê bai: "Phóng túng cái nỗi gì chứ? Đi rừng mà còn đi tất trắng, có bệnh không?"

Cô vừa dứt lời, lập tức vô thức liếc xuống chân Lục Đông Thâm...

Bốt ngắn, bên trong loáng thoáng hiện ra mép tất máu trắng...

Cô im bặt, hình như nói sai lời rồi.

Lục Đông Thâm cố nhịn cười, giả vờ nghiêm túc hỏi cô: "Vậy em có thuốc nào chữa được bệnh của anh?"

...

Nữ quỷ đỏ tuy sợ lửa nhưng mấy người họ cũng không thể cứ đứng mãi ở đó dùng lửa công kích. Tưởng Ly thường xuyên đi rừng thế nên hiểu rất rõ, một khi hết hoàng hôn mà còn chưa đi ra khỏi bìa rừng này, thì đợi chờ họ sẽ không chỉ mình nữ quỷ đỏ.

Huống hồ, đến đêm, nữ quỷ đỏ sẽ càng hung hăng, nguyên liệu của họ có hạn, không thể dùng sạch khi còn chưa đi tới Tịch Lĩnh.

Làm sao đây?

Tưởng Ly thở hắt ra một hơi nặng nề, lòng sốt sắng.

Lục Đông Thâm ngẫm nghĩ, đưa balo của mình cho Dư Mao, muốn cậu ta đeo giúp một chiếc. Dư Mao không nói không rằng, thoải mái đồng ý. Cậu ta đeo balo lên người, mặt mũi vui vẻ phấn khởi, khiến Tưởng Ly nhìn cũng thấy kỳ lạ. Lục Đông Thâm mặc kệ mọi suy nghĩ của Dư Mao, dặn dò Tưởng Ly: "Em đeo balo của em, balo của Nhiêu Tôn em treo lên lưng cậu ta."

"Vậy còn Nhiêu Tôn?"

Lục Đông Thâm thở dài: "Anh cõng."

Ựa...

Hình như chỉ có thể làm như vậy thôi.

Cứ như thế, cả đoàn người tiếp tục vội vã lên đường.

Tưởng Ly giữ lại một ít thuốc cỏ vò nát, cất kỹ. Một là mấy hôm tới sẽ còn tiếp tục phải đắp thuốc cho Nhiêu Tôn. Hai là một khi có gặp nữ quỷ đỏ cũng không sợ nữa.

Đuốc được châm lên.

Cây đuốc của Dư Mao vẫn còn dùng được, Tưởng Ly tiết kiệm, đốt lại cây trước đó của mình, vừa soi xuống chân mình vừa soi xuống chân Lục Đông Thâm.

Đám nữ quỷ đỏ sột soạt bám theo nhưng vì sợ ánh lửa nên không dám xông tới.

Hành trình đi bộ làm mất khá nhiều thời gian.

Cũng may Lục Đông Thâm sức vóc cường tráng, nếu không Nhiêu Tôn cũng là một người cao to, đổi lại là người khác, cõng một lúc là đã mệt thở không ra hơi rồi, nói chi leo núi.

Tưởng Ly nhìn thấy trán Lục Đông Thâm lấm tấm mồ hôi, nhưng hơi thở vẫn vững vàng. Cô tranh thủ lúc an toàn lau mồ hôi cho anh, rồi lại nhìn Nhiêu Tôn, cả khuôn mặt oặt trên cổ Lục Đông Thâm, tư thế này quả thật rất mất hồn.

Lục Đông Thâm cũng thấy khó xử, dù sao đối phương cũng là đàn ông. Anh nói với Tưởng Ly: "Xoay mặt cậu ta qua bên kia."

"Xoay đi đâu cũng vậy thôi, trừ phi anh bế kiểu công chúa."

Nghe mà Lục Đông Thâm nổi da gà khắp người, cố nhịn, không lên tiếng nữa.

Lúc họ xuống dốc, cuối cùng đám nữ quỷ đỏ cũng mất tích, chỉ có thể nói rõ hai điểm: Một là có thể đã vượt ra khỏi phạm vi hoạt động của chúng, hai là có lẽ phía trước cũng có thứ mà chúng sợ hãi.

Hoặc là thực vật, hoặc là động vật.

Trời đã nhá nhem tối, ráng chiều kéo lê chiếc đuôi cuối cùng của mình chìm vào đường chân trời.

Một khi không còn nắng, trên núi sẽ cực kỳ tối tăm.

Tưởng Ly không dám lơ đễnh. Mắt, tai, đặc biệt là mũi đều phát huy tới cực điểm.

Chẳng biết đã qua bao lâu, cô nghe thấy Dư Mao phấn khích nói: "Tới rồi! Trước mặt chính là Tịch Lĩnh!"

Tưởng Ly ngước mắt nhìn qua, khoảnh khắc này cuối cùng cô mới hiểu hàm nghĩa của hai chữ "Tịch Lĩnh".

Tĩnh mịch, cô đơn, lạnh lẽo, dãy núi nối liền nhau, miên man không dứt, quấn chặt lấy trời đất, hòa vào màu âm u nơi chân trời. Thi thoảng có thể nhìn thấy sống núi đen xám vẽ nên hình dáng của Tịch Lĩnh, giống như một quái thú chống trời, ở yên đó, bình thản chờ đợi người có duyên và nuốt chửng những kẻ xâm nhập.

Càng gần chân núi Tịch Lĩnh sẽ càng cảm nhận được sự dồn áp tới từ hoang dã, tới từ núi cao.

Cảm giác này Tưởng Ly cũng từng có.

Khi ở trên sa mạc Gobi, không một bóng người, dù xa tới gần cũng chỉ có trời đất, con người đứng tại đó nhỏ bé tới mức có thể bị bỏ qua, thậm chí có thể bị nuốt chửng. Nhất là khi hoàng hôn buông xuống, một chút ánh sáng duy nhất trên thế gian cũng tan biến, cho dù bên cạnh có người bầu bạn vẫn cảm thấy cô độc.

Sự cô độc nơi thành thị ít nhiều ngấm mùi của khói lửa, nhưng sự cô độc giữa đất trời tới từ nơi sâu thẳm trong trái tim mình, gặm nhấm khiến người ta không biết phải làm sao.

Đi tiếp thì Dư Mao không dám nữa. Cậu ta chỉ vào sống núi xa xôi đen xì, nói với họ: "Sâu bên trong Tịch Lĩnh có gì rất ít người biết. Tôi nghe các bậc tiền bối nói, đó là nơi gần âm tào địa phủ nhất, vào đó rồi coi như bước xuống hoàng tuyền. Anh Hàn, mọi người nếu đi tìm Thái tuế thì đừng đi sâu."

Tưởng Ly nhìn hoàn cảnh xung quanh, mặc kệ những lời Dư Mao nói.

Lục Đông Thâm kiếm một chỗ nhiều cỏ đặt Nhiêu Tôn xuống, đợi cho nhịp thở ổn định lại mới đưa cho Dư Mao một số tiền, coi như đền cho cậu ta cái khăn trùm đầu và thắt lưng. Dư Mao sống chết không nhận, liên tục nói có thể giúp được mọi người cậu ta rất vui, không cần tiền, hơn nữa trước đó họ đã đưa tiền rồi.

Cưỡng ép cũng vô dụng, Dư Mao tính tình quả nhiên rất bướng, Lục Đông Thâm đành thôi. Dư Mao thấy Nhiêu Tôn mãi không tỉnh, nghĩ bụng cứ bỏ đi như vậy thì không đành lòng, bèn hỏi Lục Đông Thâm có cần cậu ta ở lại giúp đỡ gì không, cho dù chăm sóc người bệnh thôi cũng được.

Lục Đông Thâm khéo léo từ chối, Dư Mao dù gì cũng là người ngoài.

Tưởng Ly nghe Dư Mao nói vậy, liền cảm thấy cậu ta vẫn là một cậu nhóc nhiệt tình và tốt bụng. Thời buổi này, những người trọng tình trọng nghĩa đã ít càng thêm ít, bèo nước gặp được một người như vậy, cho dù chỉ có câu nói cũng có thể khiến người ta ấm lòng.

Trước khi Dư Mao đi, Tưởng Ly gọi giật cậu ta lại, đổ cho cậu ta mấy viên thuốc giải, bảo cậu ta giữ kỹ, nếu dọc đường về gặp nữ quỷ đỏ thì phải dùng thế nào, rồi nói vị trí sinh trưởng của đơn buốt cho cậu ta.

Dư Mao cầm mấy viên thuốc bằng hai tay như thánh vật, quỳ rạp xuống đất, giơ cao hai tay, lòng bàn tay hướng lên: "Những lời của thần nữ đại nhân, tôi nhất định ghi nhớ trong lòng."

Thần nữ?

Tưởng Ly choáng váng giây lát, thần nữ gì?

"Đây nhất định toàn là thần dược phải không, tôi sẽ giữ gìn cẩn thận!" Dư Mao cảm ơn cảm tạ.

"... Không cần giữ gìn, khi cần dùng thì nên dùng..." Tưởng Ly càng nói càng nhỏ đi, cô nhìn thấy Dư Mao kích động tới sắp khóc.

Có cần khoa trương vậy không?

Tưởng Ly vô thức nhìn sang Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm nhịn cười.

Trong chớp mắt, Tưởng Ly dường như đã hiểu ra điều gì. Thái độ cung kính bất thình lình này của Dư Mao xem ra là có nguyên do.

Tưởng Ly ngẫm nghĩ rồi hắng giọng, quyết định "thuận nước đẩy thuyền": "Cậu đứng lên đã rồi nói."

Dư Mao nghe lời, lập tức đứng dậy.

"À thì cậu phải nhớ kỹ..." Tưởng Ly ra vẻ nghiêm túc: "Tuy rằng cậu biết cách giải độc của nữ quỷ đỏ nhưng không được tùy tiện nói với mọi người, nếu không thần núi vẫn sẽ trách tội."

Dư Mao nghe xong cảm thấy khó hiểu: "Thần nữ cũng nghe tiếng nói của thần núi ạ? Hàn đại ca nói thần núi không quản được cô..."

Tưởng Ly ù ù cạc cạc.

Nhưng cũng may có lẽ Dư Mao cảm thấy lời này không ổn nên vội gật đầu: "Tôi đã hiểu ý của thần nữ, yên tâm, tôi nhất định sẽ không nói với ai khác."

Một câu thần nữ hai câu thần nữ, Tưởng Ly nghe mà hoang mang.

Đợi Dư Mao đi rồi, Lục Đông Thâm mới nói: "Nếu em sợ người ta lên núi khai thác quá đà thì không thể nói cho Dư Mao cách đối phó với nữ

quỷ đỏ. Em phải biết trong xã hội của lợi ích, lòng người rất dễ biến chất."

~Hết chương 460~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 461: Em Có Giỏi Thì Giết Chết Anh Đi

Vùng núi nơi kiến nhung đỏ sinh sống, tài nguyên phong phú, dược thảo hiếm có, là một ngọn núi thuốc khó tìm, Tưởng Ly nhìn bằng mắt, lo trong lòng. Cứ lấy ví dụ như loại cỏ đơn buốt mà cô hái, từ mùi hương có thể phán đoán nó đã có tuổi đời hàng trăm năm, là một vị thuốc hoang dã cực tốt.

Thật ra cô không muốn nói với Dư Mao nhưng lại lo thằng bé đó gặp nguy hiểm, nói rồi lại sợ nó gặp những tai bay vạ gió vì vùng núi ấy. Tính công kích của kiến nhung đỏ rất mạnh, có thể dồn người ta vào chỗ chết, nhưng đồng thời cũng đang đời đời kiếp kiếp bảo vệ vùng rừng núi đó.

Ngẫm nghĩ một chút, cô nói: "Tôi cảm thấy chí ít Dư Mao sẽ giữ bí mật khoảng vài năm, dù sao tôi cũng là thần nữ mà, cậu ta không dám không nghe lời của thần nữ. Còn về sau này..." Cô thở dài: "Bản tính của con người là tham lam, vùng núi đó bị khai thác, bị xâm chiếm có lẽ cũng là chuyện sớm muộn mà thôi."

Câu nói cuối cùng của cô cũng có lý.

Lục Đông Thâm nghĩ tới núi Tây Nại, chẳng phải cũng vì vài tập đoàn giành qua giật lại đó sao? Lợi ích thúc đẩy động lực, họ không tin quỷ núi, không tin thần linh. Cho dù thật sự có quái thú ẩn mình ngàn năm, chỉ cần dưới lòng đất có tài nguyên có thể lợi dụng, họ cũng sẽ có cách tiêu diệt quái thú.

Điều anh nghĩ tới Tưởng Ly cũng có thể nghĩ tới, Tưởng Ly giơ tay lên môi, ra hiệu cho anh im lặng, cực kỳ kiêu ngạo: "Nếu anh đã nói với Dư Mao tôi là thần nữ rồi, vậy thì sau này anh phải khách khí với vị thần nữ này một chút, tôi giao tiếp được với thần linh, cẩn thận tôi sẽ gọi linh hồn của núi rừng tới đối phó anh."

Lục Đông Thâm không nhịn được cười.

Theo tính toán của Tưởng Ly, Nhiêu Tôn ít nhất cũng phải mê man khoảng hai tiếng đồng hồ. Tranh thủ thời gian này, hai người họ tìm một vị trí an toàn để dựng lều xong xuôi. Dựng xong hai chiếc lều, lần này Tưởng Ly lý lẽ hùng hồn: "Bệnh nhân cần được chăm sóc, tôi không tiện, cô nam quả nữ."

Lục Đông Thâm chợt hiểu ra thế nào gọi là gieo gió gặt bão.

Một tiếng đồng hồ sau, Lục Đông Thâm thám hiểm xong địa hình quay trở về, Tưởng Ly đã dựng xong đống lửa, chuẩn bị đun nước nấu mỳ. Cửa lều phía sau mở rộng, Nhiêu Tôn được đặt nằm trên đệm ngủ ở bên trong một cách tùy ý, mắt cá chân lúc trước sưng vù đã giảm bớt một cách thần kỳ. Môi anh ấy trông vẫn hơi tím tái nhưng tổng thể sắc mặt đã khá hơn nhiều rồi.

Mùa này nhiều côn trùng, nhất là ở rừng. Tưởng Ly đặt thêm một túi thuốc xua côn trùng trước cửa lều, từ xa đã ngửi thấy mùi thuốc.

Xa xa phía chân trời loáng thoáng có tiếng hú của bầy sói, tới từ sơn cốc, hoặc từ một dãy núi khác xa hơn, tóm lại không thể uy hiếp tới họ.

Lục Đông Thâm ngồi xuống bên cạnh đống lửa, cắm con dao găm nhỏ xong tay xuống cỏ và nói: "Sau lưng dãy núi này là vực thẳm, anh suy đoán qua được vách núi dựng đứng đó mới có thể nhìn thấy Tần Xuyên."

Cửa ải cuối cùng hóa ra là vực thẳm.

Sâu bao nhiêu chẳng biết, bên dưới giấu gì cũng chẳng hay.

Nhưng Lục Đông Thâm đã đi một góc núi, cảm thấy bản thân Tịch Lĩnh không nguy hiểm, chỉ là con đường hơi khó đi, những vách núi trơn trượt quá nhiều. "Lợi dụng tín hiệu vệ tinh để kiểm tra bản đồ thăm dò thì thấy đa phần những nơi được tạo thành bởi vách núi đá hoa cương gồm có rừng Thiếu Lâm, El Capitan."

Tưởng Ly đang nấu mỳ chợt khựng lại, hỏi Lục Đông Thâm với vẻ khó tin: "El Capitan? Của Mỹ?"

Lục Đông Thâm gật đầu.

Tưởng Ly cảm thấy choáng váng.

El Capitan mà Lục Đông Thâm nói đến nằm trong vườn quốc gia Yosemite tại California, hiện tại đang là kiến tạo đá riêng lẻ lớn nhất thế giới với những khối đá hoa cương cứng cáp, cao 3000 feet, còn được đặt tên là bức tường của bình minh, là thánh địa mà rất nhiều nhà leo núi muốn chinh phục, nhưng vì nó quá dốc và nguy hiểm nên cũng là cung đường khó leo nhất thế giới.

Không ngờ phía sau Tịch Lĩnh lại ẩn chứa một nơi nguy hiểm như thế.

Tưởng Ly lật giở bản đồ ra, trên đầu vẫn còn tuyến đường mà Ấn Đường Đen đi trước. Lục Đông Thâm mượn ánh lửa xem cùng, chỉ vào đường màu đỏ được đánh dấu: "Nếu như không sai, lúc đó Ấn Túc Bạch đã gặp đám người nửa đêm đưa tang ở dãy núi này, ngã ba đường, một đường lên núi, một đường vào rừng. Những người đó khiêng quan tài lên núi, có lẽ chính là xuống vực thẳm."

Tưởng Ly có phần đăm chiêu: "Ý của anh là vực thẳm cách đây không xa chính là nơi chôn cất người dân thôn làng Tần Xuyên?"

"Đúng."

Tưởng Ly ngẫm nghĩ: "Nhưng, nếu họ định cư ở dưới vực thì hà tất phải khiêng quan tài vòng lên tận đỉnh núi chứ?"

Lục Đông Thâm bật cười: "Thông thường, xuống bao giờ cũng nhẹ nhàng hơn lên rất nhiều."

Một câu nói đã thức tỉnh Tưởng Ly.

Không sai, cùng là đeo công cụ và thiết bị, từ trên núi xuống sẽ dễ dàng hơn nhiều. Còn nếu leo lên, trừ phi có võ có thể tay không leo dây, nếu không phải dựa vào một lượng lớn trang thiết bị, còn phải dựa vào sức chân và sức cánh tay, huống hồ là mang theo quan tài?

"Nhìn như vậy, người của thôn Tần Xuyên ra khỏi Tịch Lĩnh là có mật đạo."

Lục Đông Thâm đồng ý với cách nghĩ của cô: "Không sai, họ khiêng quan tài ra khỏi mật đạo, vòng lên đỉnh Tần Xuyên, rồi trượt quan tài xuống một sơn động đã được đẽo gọt từ trước. Nếu suy đoán không sai, khi xuống vực, có lẽ chúng ta sẽ phát hiện ra những quan tài lơ lửng."

Tưởng Ly tiếp tục nghĩ theo hướng của anh: "Thông thường mà nói, đội ngũ hạ táng của một thôn bản là những người cố định. Người Tần Xuyên không liên hệ với thế giới bên ngoài, có lẽ người của thôn này cũng không nhiều người biết mật đạo. Những người biết có lẽ là những người đức cao vọng trọng nhất trong thôn. Nghi thức treo quan tài rất trọng đại, người này nhất định có tham gia vào."

Lục Đông Thâm gật đầu.

Tưởng Ly thở dài: "Chúng ta liệu có thể tìm thấy mật đạo không?"

Chí ít sẽ không cần xuống thẳng vực, đi xuyên qua núi là được rồi.

Lục Đông Thâm lắc đầu: "Thứ nhất, mật đạo là ổ khóa của Tần Xuyên với thế giới bên ngoài, chắc chắn sẽ tồn tại cơ quan; Thứ hai, cho dù chúng ta phá giải được cơ quản cũng không thể ngang nhiên xông vào mật đạo, như vậy vô hình trung đã gây thù địch với người dân trong thôn."

Tưởng Ly gật đầu, anh nói có lý.

Mục đích cuối cùng của họ chính là có được công thức gốc của Phong thống tán, vậy sao để có được? Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn là hai nhân vật vang danh trên thương trường, cách trực tiếp có thể nghĩ tới chính là thương lượng. Chỉ cần có thể dùng tiền mua là tốt nhất, không thể chưa thương lượng đã chạy tới ăn trộm, mà trộm ở đâu?

"Xuống vực đúng là có thể, nhưng mà..." Tưởng Ly ngừng lại, ném thêm cành cây vào đống lửa, lửa bùng lên một chút, nước trong nồi đã sôi sùng sục, cô không còn tâm tư bỏ mỳ vào: "Cõng theo Nhiêu Tôn xuống vực là rất mất sức, lại không thể bỏ anh ấy ở đây, haizz..."

Nhiêu Tôn không phải một công tử bột, thế nên khi đó anh ấy nói muốn đi cùng cô mới không phản đối. Anh ấy là người có cả kinh nghiệm và võ công tốt, dĩ nhiên cô tình nguyện dẫn theo. Ai ngờ một người đàn ông cao to vạm vỡ lại suýt chết vì một con kiến nhung đỏ chứ?

Tiếng thở dài của Tưởng Ly vừa dứt, bỗng nghe thấy một tiếng nói u ám từ trong lều vọng ra: "Bỗng nhiên cảm thấy anh rất phiền hà phải không? Đồ phụ nữ lòng dạ ác độc, em có giỏi thì giết anh luôn đi."

Tưởng Ly giật nảy mình.

Đang im ắng bất thình lình có một giọng nói quái đản như vậy vọng ra, là ai cũng thót tim.

Cô quay đầu nhìn vào trong lều, bực dọc: "Anh tưởng em không có bản lĩnh chắc?"

~Hết chương 461~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 462: Anh Không Hỏi Vì Sao Nó Có

Nhiêu Tôn thầm thở dài một tiếng trong lòng.

Lục Đông Thâm rửa tay sạch sẽ, từ tốn nói: "Tôn thiếu thể lực tốt, tỉnh sớm hơn thời gian dự kiến hẳn một tiếng."

Nhiêu Tôn nằm mãi cũng mệt, bèn ngồi dậy, nhìn xuống mắt cá chân của mình và nói: "Tỉnh sớm cũng có ích của tỉnh sớm, ví dụ như nghe được có người nói xấu sau lưng tôi, hoặc ví dụ sẽ không bắt gặp vài cảnh giới hạn độ tuổi."

Một viên sỏi bay vào trong lều.

Nhiêu Tôn nghiêng đầu né tránh.

Tưởng Ly hừ lạnh: "Độ linh hoạt của nửa thân trên vẫn tạm ổn, không sao thì ra ngoài đi lại vài bước đi."

"Cô gái này, đúng là thích ăn đấm mà." Nhiêu Tôn đi ra khỏi lều, đứng lên thử dùng sức ở chân nhưng vẫn hơi đau một chút. Tuy vậy so với lúc trước khi ngất thì đã khá hơn rất nhiều: "Đầu hơi choáng váng."

Lục Đông Thâm xé gói mỳ, rút ra một vốc bỏ vào nước sôi: "Ngủ nhiều đấy."

Tưởng Ly cố nhịn cười.

Nhiêu Tôn ngồi phịch xuống bên cạnh Tưởng Ly, quả thật cũng đã đói rồi, bụng đang trống rỗng. Anh ấy hỏi họ: "Hai người mang tôi tới đây bằng cách nào?"

Câu hỏi này Tưởng Ly có thể trả lời được. Cô đang hứng khởi muốn tiến hành một màn nhiều chuyện thì nghe thấy Lục Đông Thâm bất thình lình lên tiếng: "Nhiêu Tôn, cậu có muốn nhìn lại bộ mặt của mình trước không?"

Bộ mặt của mình?

Nhiêu Tôn giơ tay lên vuốt tóc, hất hất mái đầu, chẳng phải xưa nay vẫn "ngọc thụ lâm phong" như Phan An, một cây lê áp đảo hải đường đấy sao?

Tưởng Ly nhìn anh ấy qua ánh lửa rồi "Á" lên một tiếng.

Nhiêu Tôn khựng lại, ngẩn người vài giây, bỗng nhiên ý thức được gì đó, bèn giơ tay về phía Tưởng Ly: "Gương."

Tưởng Ly nuốt nước bọt: "À thì..."

"Gương!" Nhiêu Tôn cất cao giọng.

Tưởng Ly hết cách, đành lấy chiếc gương trang điểm nhỏ trong túi xách ra, đưa cho Nhiêu Tôn. Nhiêu Tôn đón lấy, soi lên mặt mình, một giây sau phát ra tiếng kêu thảm khốc kinh người. Ngay sau đó, chiếc gương bị Tưởng Ly giật lại, cô liên nói: "Yên tâm yên tâm, có cách có cách..."

"Có cách gì?" Tâm trạng Nhiêu Tôn có vẻ mất kiểm soát, giữ chặt lấy bàn tay vừa giật gương lại của Tưởng Ly: "Không được, anh phải xem lại."

"Đừng xem nữa, xem nhiều cũng chỉ khóc thôi." Tưởng Ly sống chết không đưa: "Anh còn không tin em sao? Anh yên tâm đi, em tuyệt đối có thể trả lại cho anh một dung nhan tuyệt thế."

Nhiêu Tôn bỗng nhiên bước ra khỏi bi thương, buông tay, nhìn chằm chằm Tưởng Ly nghiến răng: "Em nói đi, khi nào thì khỏi được?"

Trong ánh nến, mặt Nhiêu Tôn như có một con bướm đỏ đang đậu lên, lấy sống mũi làm trọng tâm, có những đường vân đỏ hướng đều sang hai bên má, hình thành nên hình dạng đôi cánh, thoạt nhìn trông rất khôi hài.

Tưởng Ly thực sự không thể nhìn vào mặt anh ấy mà nói chuyện, cứ nhìn là muốn phì cười, nhưng bật cười chắc chắn sẽ đả kích lòng tự trọng của anh ấy, nên chỉ biết nhìn vào nồi và nói: "Em nghĩ đây có lẽ di chứng để lại sau khi giải độc, hai tiếng đồng hồ trước trên mặt anh chẳng có gì cả.

Sau đó cô quay đầu nhìn Lục Đông Thâm: "Đúng không? Hình này chắc chắn cũng mới có."

Lục Đông Thâm lấy đũa khều mỳ trong nồi, hùa theo Tưởng Ly: "Phải, mới có đấy."

Nhiêu Tôn ngồi đó nheo mắt lại: "Hai người có dám nhìn tôi mà nói chuyện không?"

Vừa dứt lời, Lục Đông Thâm và Tưởng Ly đồng loạt quay đầu nhìn anh ấy.

Nhiêu Tôn nhìn họ chằm chằm, nghiến răng nghiến lợi: "Ban nãy tôi không hỏi vì sao nó có, tôi chỉ muốn biết khi nào nó hết!"

Tưởng Ly nhìn mãi nhìn mãi, rồi phì cười thành tiếng.

Không được, cô thật sự không nhịn được. Bình thường Nhiêu Tôn tuy không phải là người quá chú trọng diện mạo, nhưng cũng rất tự tin về nhan sắc của mình. Bây giờ thành ra thế này, quả thực như bị báo ứng kiếp này vậy.

Nhiêu Tôn nhìn chằm chằm một Tưởng Ly đang cười nghiêng ngả, tức tối nỗi mặt méo xẹo.

Lục Đông Thâm cũng cười, nhưng khả năng kiềm chế mạnh hơn Tưởng Ly. Anh khoác một tay lên vai Tưởng Ly, một tay cầm đũa khều mỳ, rất lâu sau mới nói: "Thật ra cũng tốt, hình vẽ rất độc đáo."

Đừng nói còn hơn.

Nhiêu Tôn tức nghiến răng kèn kẹt, đúng là đứng nói không thấy đau hông.

Cuối cùng Tưởng Ly cũng dịu đi, cố nhịn cười nói: "Giải độc phải có quá trình, điều này chứng tỏ độc tố đã phát ra ngoài da, là một chuyện tốt. Còn về việc khi nào có thể tan... Em đoán khoảng ba, bốn ngày, không lâu đâu, yên tâm."

Nhiêu Tôn cảm thấy như bị sét đánh. Ba, bốn ngay? Anh ấy phải mang hình vẽ này ba, bốn ngày?

"Khoảng thời gian này em sẽ bôi thuốc cho anh." Tưởng Ly nói thêm cho anh ấy yên tâm.

Nhiêu Tôn không nói được cũng không phản đối, tóm lại chỉ tỏ ra không tình nguyện. Cuối cùng, anh ấy tìm chỗ trút giận: "Sao mỳ nấu mãi chưa xong? Tiểu gia đói rồi!"

Có bệnh là thành gia hết cả.

Lúc ăn mỳ, Lục Đông Thâm nhìn một đường từ mắt cá chân lên mặt Nhiêu Tôn và nói: "Có lẽ bây giờ cậu như vậy thật sự có ích cho việc chúng ta vào thôn."

Nhiêu Tôn cười khẩy: "Lục tổng đúng là rất giỏi mượn lực đánh lực, câu nói này không sai chút nào."

Tưởng Ly lên tiếng: "Nhiêu Tôn..."

"Im lặng." Nhiêu Tôn bực dọc, gắp nốt miếng mỳ cuối cùng: "Anh coi như đã nhìn ra rồi. Hai người rắn chuột một hang, muốn khuyên anh phối hợp với Lục Đông Thâm thì miễn đi, mượn mặt anh ra chà đạp anh hả? Hai người không hổ thẹn à?"

"Em không có ý này..."

"Vậy em có ý gì?"

Tưởng Ly dùng đũa chỉ vào chiếc bát trong tay Nhiêu Tôn: "Em muốn nhắc anh ăn ít một chút, đã bát thứ ba rồi. Với kiểu ăn này của anh, chúng ta rất dễ cạn kiệt lương thực đấy."

***

Phòng ICU vẫn được bảo vệ nghiêm ngặt, một con ruồi cũng không thể bay vào.

Hai tốp nhân lực, ba phái thế lực.

Tần Tô và Lục Bắc Thâm cũng cử người, Dương Viễn tuy không cử người nhưng tai mắt chỗ nào cũng có.

Cuối cùng Lục Khởi Bạch chỉ biết nổi đóa với Cảnh Ninh.

"Ra tay với những người bên cạnh Charles Ellison, hoặc là bảo vệ của bệnh viện, không được nữa mua chuộc bác sỹ, y tá. Cho dù có phải cử người đi kiểm tra thùng rác của bệnh viện cũng được. Việc này rất khó sao?"

Hai hôm nay, Lục Khởi Bạch quan sát thế cục mà càng lúc càng bực dọc. Mỗi lần Cảnh Ninh đi vào văn phòng đều nhìn thấy anh ấy đang hút thuốc còn trong gạt tàn đã chất đống đầu lọc, hoặc trên quầy bar đang có chai rượu bật mở, có thể là Rum hoặc Whiskey.

Cảnh Ninh đứng đó, một lúc sau mới nói: "Cách gì dùng được tôi đã dùng cả rồi, trừ phi tôi biết độn thổ, vào thẳng phòng ICU xem tình hình bên trong thế nào."

Lục Khởi Bạch mím môi, sa sầm mặt lại.

Cảnh Ninh âm thầm hít sâu một hơi, quay người rời đi.

Khi cô gần ra tới cửa, cô dừng bước, quay đầu hỏi Lục Khởi Bạch: "Có quan trọng đến thế không?"

"Chuyện gì?" Lục Khởi Bạch nhíu mày.

"Biết tình hình bệnh tình của Charles Ellison như thế nào đối với anh rất quan trọng sao?" Ánh mắt Cảnh Ninh lạnh lùng: "Tôi cảm thấy, bây giờ anh đã bị Lục Đông Thâm dắt mũi đi rồi."

Lục Khởi Bạch nghiêm mặt lại, ngữ khí bực dọc: "Ra ngoài."

Cảnh Ninh bỏ đi không quay đầu lại.

Phòng làm việc cực kỳ yên ắng.

Lục Khởi Bạch đứng đực trước quầy bar. Rất lâu sau, anh ấn đầu lọc đã hút sạch vào gạt tàn, muốn rót một ly rượu. Anh cầm chặt ly rượu trong tay, trong đầu văng vẳng câu nói ban nãy của Tưởng Ly, càng nghĩ càng bứt rứt trong lòng. Anh giơ tay, ném ly rượu về phía cửa ban công, thủy tinh vỡ tan thành từng mảnh.

Chẳng mấy chốc, có người gõ cửa phòng làm việc...

~Hết chương 462~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 463: Sức Hấp Dẫn Của Đàn Ông Đâu Phải Dựa Vào Khuôn Mặt

Thư ký dẫn một người đi vào, rồi lại lặng lẽ đi ra.

Sau khi người đó đi vào phòng làm việc thì cởi khẩu trang ra, nhìn thấy dưới đất là một đám lộn xộn, anh ta nở một nụ cười dưới vành mũ lưỡi trai: "Càng vào lúc này, phó tổng giám đốc Lục càng phải kìm nén bản tính chứ."

Lục Khởi Bạch đánh mắt nhìn người vừa tới, khuôn mặt sa sầm có vẻ dịu đi nhiều.

Anh cầm lại ly rượu khác, rót hai ly, một trong số đó đưa cho anh ta, quay trở lại bên cạnh bàn làm việc: "Có tiến triển gì không?"

"Nắm rõ động thái của Lục Đông Thâm trong lòng bàn tay." Người đàn ông nhấp một ngụm rượu: "Máy theo dõi đến bây giờ coi như vẫn có tác dụng."

Lục Khởi Bạch quay trở lại ghế ngồi, khẽ lắc lắc ly rượu: "Vệ Bạc Tôn, cậu từng tới chỗ đó chưa?"

Vệ Bạc Tôn xoay ly rượu một chút: "Chưa từng."

Lục Khởi Bạch bật cười: "Thật sự chưa?"

"Phải."

Lục Khởi Bạch khẽ nheo mắt lại, nhìn anh ta rất lâu rồi mới bất thình lình nói: "Bốn năm trước, việc phòng thí nghiệm thất bại khiến cậu rất không cam tâm phải không?"

Vệ Bạc Tôn bình thản: "Phó tổng giám đốc Lục đang nghi ngờ tôi?"

"Chỉ đang nhắc nhở cậu." Lục Khởi Bạch lạnh giọng: "Trong lòng cậu đang âm mưu gì tôi biết rất rõ, nhưng tôi không phải bố tôi, tôi chẳng hứng thú với bất kỳ công thức nào cả. Thứ duy nhất tôi hứng thú là mạng của Lục Đông Thâm."

Vệ Bạc Tôn ngẩng phắt lên: "Anh có ý gì?"

"Ý rất đơn giản." Lục Khởi Bạch cười khẩy: "Thật ra bốn năm trước, Lục Đông Thâm nên chết trong tai nạn."

***

Dưới chân Tịch Lĩnh, gió đêm rất nhẹ, dường như đều đã bị ngọn núi cao chót vót chắn hết đường.

Lục Đông Thâm đi gom củi.

Nơi hoang vu vắng vẻ, tuy rằng lúc ngủ không cần đốt lửa, nhưng củi đốt lửa vẫn phải chuẩn bị đầy đủ. Lỡ như gặp phải động vật tập kích ban đêm thì cũng có thể đốt chút lửa phòng thân.

Tưởng Ly đang chỉnh trang lại các thiết bị dây khóa, chuẩn bị cho việc xuống vực.

Nhiêu Tôn nằm nghiêng trong lều, nghiên cứu đường đi nước bước trên bản đồ, còn dặn dò Tưởng Ly kiểm tra chủ chốt vào độ dài của dây vạn năng. Tưởng Ly thu dọn xong đồ đạc thì nói với anh ấy: "Cuối cùng chúng

ta phải giữ lại một sợi dây chính trên vực, một khi có chuyện gì, chúng ta cũng dễ chạy."

Nhiêu Tôn "ừm" một tiếng.

Tưởng Ly cầm chống chân qua, đi vào trong lều, đặt vào chân Nhiêu Tôn, đo đạc độ lớn nhỏ sau đó tiến hành điều chỉnh. Cái chống chân này không dùng lúc xuống vực, nhưng một khi cần lên thì là dụng cụ bắt buộc.

"Này, hỏi anh một chuyện nhé." Tưởng Ly cất chống chân đi.

Nhiêu Tôn vừa định ngẩng đầu lên, Tưởng Ly liền nói ngay: "Đừng đừng đừng, anh cứ nhìn bản đồ trả lời em là được rồi."

"Thứ lỗi khong tiếp!" Nhiêu Tôn không vui, nói xong bèn đẩy cô ra ngoài.

Tưởng Ly giữ chặt cánh tay anh ấy, nhìn chằm chằm khuôn mặt với con bướm to đùng của anh ấy, cố nhịn cười: "Anh trả lời câu hỏi của em đi, em sẽ đi ngay."

Nhiêu Tôn bực dọc thu cánh tay lại: "Hỏi đi."

Tưởng Ly hắng giọng: "Chẳng phải Lục Đông Thâm từng tìm anh nói chuyện riêng sao? Hai anh nói gì vậy?"

Nhiêu Tôn nhướng mày nhìn cô.

Tưởng Ly lại muốn cười, những cố gắng nhẫn nhịn.

"Em muốn biết hả?" Nhiêu Tôn thấy cô có yêu cầu, trong phút chốc nổi hứng.

Tưởng Ly nhìn cái bộ dạng cười trên nỗi đau của người khác ấy là thấy tức, buông lời hăm dọa: "Mau nói đi, không nói em không chữa mặt cho anh đâu."

"Sống chết có số, phú quý tại trời, huống hồ một gương mặt?" Nhiêu Tôn chợt khác thường: "Mặc kệ thôi, dù sao sức hấp dẫn của đàn ông đâu phải dựa vào khuôn mặt."

Tưởng Ly không nắm được thóp của anh ấy, nhất thời tức đến hụt hơi, đứng dậy đi ra khỏi lều.

"Này, em không nghe hả?" Nhiêu Tôn hét lên sau lưng cô.

Tưởng Ly đá balo của anh ấy qua một bên, ngồi xuống bên đống lửa: "Thích nói thì nói không thích thì thôi."

Cô chẳng buồn cầu xin.

Nhiêu Tôn nằm rạp trong lều, thò đầu ra, cười rất đáng ghét: "Em gái Tố Nam à, đừng vậy, để anh nói cho em nghe."

Tưởng Ly nghĩ anh ấy chắc chắn không tử tế đến vậy.

Quả nhiên, Nhiêu Tôn chậm rãi nói: "Lục Đông Thâm bảo, nể tình chúng ta thanh mai trúc mã, kẻ thứ ba là anh ta sẽ không chen chân vào, thế nên quyết định tác thành cho chúng ta trăm năm hòa hợp."

"Hợp cái đầu anh." Tưởng Ly oán một câu.

"Em không tin hả? Không tin đi hỏi Lục Đông Thâm."

Tưởng Ly mặc kệ, cô tin anh ấy mới lạ đó.

Nhiêu Tôn chống tay lên mặt, thở dài: "Thiên hạ này có vô số đàn ông, hà tất phải đâm đầu chết trên một cành cây duy nhất."

Tưởng Ly quay ngoắt lại trừng mắt.

Dưới ánh lửa, Nhiêu Tôn cười rất rạng rỡ, con bướm trên mặt như đang đập cánh bay đi: "Anh chắc chắn sống lâu hơn Lục Đông Thâm, vì anh chẳng cần tranh giành quyền lực. Hạ Hạ, em nghĩ đến sau này chưa?"

"Sau này cái gì?" Tưởng Ly nhíu mày.

"Sau khi Lục Đông Thâm ngồi lên chiếc ghế quyền lực." Nhiêu Tôn uể oải nói: "Ông Lục sau khi ngồi lên đó cũng chẳng thấy nhàn nhã được là bao, Lục Đông Thâm trở thành đầu tàu của Lục Môn, lẽ nào có thể kê cao gối ngủ? Đừng có ngây thơ nữa, trừ phi các cành nhánh khác trong Lục Môn hoặc các điểm yếu của người thân đều được Lục Đông Thâm nắm giữ trong tay, bằng không thì cũng chỉ mỏng manh như sao. Chúng ta lùi mười ngàn bước, giả sử Lục Đông Thâm thật sự làm được như thế, em đừng quên Lục Môn là một công ty đã lên sàn giao dịch, các đối thủ cạnh tranh mà anh ta phải đối mặt không chỉ người Lục Môn."

Trái tim Tưởng Ly thắt lại giây lát.

"Dâu trưởng nhà họ Lục không dễ làm, dâu trưởng Lục Môn càng không dễ làm." Nhiêu Tôn nói câu nào trúng tim đen câu ấy: "Lục Đông Thâm không phải thần thánh, không thể chuyện gì cũng quan tâm đến, em có nghĩ đến đời sau của hai người chưa? Sinh con gái còn đỡ, một khi sinh con trai, bây giờ Lục Đông Thâm như thế nào, con trai của hai người về sau sẽ y như thế."

Tưởng Ly liếm môi, cảm thấy mồm miệng khô khốc, muốn nói gì đó nhưng lại không biết nên nói gì.

Nhưng rất nhanh có người nói thay cô.

"Nhiêu Tôn, cậu và tôi là cùng một loại người, hà tất năm mươi bước cười một trăm bước?"

Lục Đông Thâm đã quay về.

Anh nhặt được không ít củi, dùng dây bó thành bó to vác sau lưng. Thật sự vì trời quá tối, nên không lại gần sẽ khó mà phát hiện ra anh.

Anh đặt củi sang đống lửa bên cạnh, nhìn Tưởng Ly: "Đừng nghe cậu ta nói vớ vẩn, anh sẽ không để những chuyện đó xảy ra."

Tưởng Ly im lặng.

Trong lòng thầm nghĩ, không để chuyện gì xảy ra?

Anh sẽ không gặp nguy hiểm? Hay là con của họ sẽ không giẫm lên vết xe đổ?

Suy nghĩ sau đó khiến trái tim cô rung rinh, vội kéo lại lý trí của mình, sao lại nghĩ xa đến thế?

Nhiêu Tôn thấy Lục Đông Thâm quay về cũng không chọc Tưởng Ly nữa, cảm thấy không có gì thú vị, đang định quay trở lại lều nghỉ ngơi thì nghe thấy Lục Đông Thâm nói: "Lúc gom củi anh loáng thoáng nghe thấy có tiếng chuông, giống như vọng từ phía Bắc dãy núi này tới. Anh nhớ có phải Ấn Túc Bạch từng nói đoàn người đưa tang kia cũng có người đi đầu mang chuông không?"

Tưởng Ly sững người.

Nhiêu Tôn nghe xong lập tức nghiêm túc trở lại, khập khiễng đi ra khỏi lều: "Lẽ nào thật sự đã gặp phải họ?"

Lục Đông Thâm nhìn Tưởng Ly.

Tưởng Ly hiểu rõ trong lòng, đổ toàn bộ canh lên đống lửa.

Trong phút chốc, trước mắt đen xì.

Từ tuyến đường trước đó của Ấn Túc Bạch, thì lúc ấy anh ta chưa xông vào Tần Xuyên. Một là anh ta không thể nhảy xuống vực, hai là anh ta không tìm ra mật đạo tới Tần Xuyên. Có nghĩa anh ta chỉ lòng vòng quanh vị trí hiện tại của họ.

Anh ta nói tới ngã ba đường, một bên là rừng cây rậm rạp, một bên hướng lên núi, lên núi chính là nói đến Tịch Lĩnh.

~Hết chương 463~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 464: Sao Không Giống Người Vậy?

Lúc trước khi Lục Đông Thâm đi do thám địa hình xung quanh đích thực đã nhìn thấy một ngã ba. Quan sát theo tuyến đường thì nếu người Tần Xuyên ra khỏi mật đạo để lên Tịch Lĩnh thì ngã ba này là nơi bắt buộc phải qua, sau đó vòng một đường cung về phía cánh Nam của Tịch Lĩnh, xuống dưới cánh Nam chính là vực thẳm.

Còn vị trí họ đang ở lại là chính diện phía sau của ngã ba, cách một khoảng không xa, ở giữa lại có rừng cây rậm rạp và sườn núi che chắn. Về lý mà nói không thổi tắt lửa cũng không ảnh hưởng quá nhiều, nhưng ba người họ vẫn lo lắng khói sẽ theo gió bay tới khiến những người kia chú ý, đề phòng vạn nhất vẫn nên tắt đi là hơn.

Tiếng chuông đồng vàng xa xôi miên man, là công cụ tốt nhất để mở đường.

Nhưng cũng nhắc nhở ba người họ.

Họ không chần chừ một giây một phút nào, lập tức đeo ba lô lên người, sau khi dọn xong lều thì tức tốc hướng về phía rừng.

Họ cố gắng đi sát về phía cánh Nam của Tịch Lĩnh, như vậy có thể nhìn chính diện.

Sau khi tìm được một con đèo để náu mình, tiếng chuông vang vọng giữa đất trời cũng càng lúc càng gần.

Tưởng Ly mượn ánh trăng để xem đồng hồ đeo tay, quả nhiên, gần nửa đêm rồi.

Lúc này cô nghe thấy Nhiêu Tôn hạ thấp giọng nói: "Mau nhìn."

Tưởng Ly ngước mắt nhìn qua, một giây sau da đầu bỗng tê rần.

Ánh trăng thanh lạnh, giữa núi rừng được che phủ sương mỏng, có bóng một đoàn người đi xuyên qua, phải tới cả chục người.

Họ đi không nhanh, ngoài tiếng chuông vàng đồng khá có nhịp điệu thì gần như không nghe thấy được tiếng bước chân họ giẫm lên cỏ. Ai nấy đều mặc đồ vải màu xanh da trời, nửa người trên khoác một lớp áo trắng thuần, giữa hông quấn băng vải đen. Có bốn người khiêng quan tài, không thể nhìn thấy hình ảnh của quan tài, vì nó được dùng vải đen che kín.

Người đi đầu mặc rất đặc biệt, áo quần vải đen xì cả người, đầu đội mũ cao, trong tay cầm một chiếc chuông vàng, không khác mấy so với chiếc chuông trấn hồn của những người đuổi xác. Chếch phía sau ông ta có một người ôm khung ảnh, bốn góc khung ảnh thắt băng đen, người trên ảnh không thể nhìn rõ mặt, bị ánh trăng phản chiếu nên có ánh sáng trắng.

Lúc trước khi tường thuật lại trải nghiệm này, Ấn Túc Bạch vẫn còn run lẩy bẩy. Tưởng Ly ngồi nghe luôn cảm thấy anh ta có hơi khoa trương một chút. Bây giờ xem ra Ấn Túc Bạch không hề nói dối, thậm chí anh ta còn chưa thể hiện được một phần mười sự khủng khiếp khi tận mắt chứng kiến.

Đây là đám người gì...

Ai ai cũng cúi đầu, mặt trắng như sáp nến, giống như những linh hồn im lặng.

Tưởng Ly nhìn rất rõ, họ đều không đi giày, cứ thế bước chân trần qua rừng, giẫm lên cỏ từ từ tiến bước.

Nhiêu Tôn xoa xoa cánh tay, giống như đang nổi da gà vậy.

Theo lời Ấn Túc Bạch, lúc đó anh ta và họ đối mặt chính diện, sau đó anh ta tỉnh lại rồi la hét inh ỏi, chạy vụt đi, khi chạy đã kha khá rồi, quay đầu lại nhìn thì đám người kia như đã biến mất khỏi trời đất vậy.

Lục Đông Thâm chỉ tay vào tuyến đường của họ: "Họ đi về phía cánh Nam Tịch Lĩnh, bên đó độ dốc lớn, rất dễ che đi bóng cả đoàn."

Bấy giờ Tưởng Ly mới hiểu.

Khi họ dần dần hướng về phía Nam, ba người cũng bám theo sau.

Không dám tiếp cận quá gần.

Những người này đi vào rừng núi, lại vào lúc đêm khuya vắng lặng, có lẽ tai của ai cũng rất nhạy bén, một chút động tĩnh cũng khiến đám người đó chú ý. Chân của Nhiêu Tôn không tiện, đi hơi chậm, nhưng cũng may anh ấy đang cố khống chế lực bước chân.

Quan tài rất nặng.

Xem ra họ khiêng không quá dễ dàng.

Giữa chừng họ nghỉ một lần.

Ba người trốn sau một bụi mận gai cao bằng nửa người, nhờ ánh trăng có thể nhìn rõ tình hình phía trước.

Đoàn người đó khi nghỉ ngơi cũng không giao lưu, trò chuyện, thậm chí không trao đổi ánh mắt với nhau. Họ cứ thế đứng ngay tại chỗ, đặt quan tài

bên cạnh. Đường vào núi trở nên trống trải, không có quá nhiều cây cối che đi, thế nên gió đêm cũng mặc sức thổi hơn.

Thổi vào khiến vạt áo của họ tung bay. Họ cứ đứng đực ra đó bất động, cũng không thấy ai ngẩng đầu, giống như những người giả vậy.

Cảnh này khiến Tưởng Ly liên tưởng tới những con rối gỗ, bù nhìn.

Có những người biết phép thuật sẽ lợi dụng cây cối trong rừng làm rối gỗ, vì họ tin rằng cây trong rừng hút tinh hoa của trời đất mà sống, rối gỗ làm ra cũng linh hoạt hơn bình thường, sau đó tiến hành thi triển phép thuật để khống chế.

Trạng thái của đám người trước mắt rất khó khiến Tưởng Ly tin rằng họ là những người còn sống.

Nghỉ ngơi khoảng năm phút, họ lại tiếp tục tiến bước.

Quan tài tiếp tục được khiêng lên, vẫn do bốn người phụ trách, những người khác hoặc đi trước hoặc bám theo sau.

Ba người đám Lục Đông Thâm dùng hết sức để quan sát.

Khi đang đi lên cánh Nam của Tịch Lĩnh, bất ngờ, người đi cuối cùng dừng bước, quay đầu nhìn về phía sau.

Cảnh này quả thật khiến người sởn tóc gáy.

Ánh trăng sáng rõ, mắt anh ta được phản chiếu rõ ràng, trắng xám như mắt cá chết.

Lục Đông Thâm nhanh tay nhanh mắt, ấn đầu Tưởng Ly vào lòng mình, né tránh tầm nhìn của người đó.

Rất nhanh, cả đám người cùng dừng bước.

Người dẫn đầu đội ngũ cầm chuông đi tới, chẳng biết nói gì mà người đi cuối cùng lại chậm rãi lắc đầu. Người dẫn đầu không lập tức đi ngay mà thăm dò về phía bên này.

Qua đám bụi mận gai, Lục Đông Thâm quan sát tỉ mỉ, trong cả đám người chỉ có hai người này ngẩng đầu nhìn về phía xa, đôi mắt họ ánh lên tia sáng trắng bạc, không giống màu con ngươi của những người bình thường. Vậy thì có lẽ, mắt của những người còn lại cũng vậy.

Người dẫn đầu không phát hiện ra điều gì bất thường, bèn quay trở lại đội ngũ.

Cả đoàn người lại tiếp tục tiến bước, lên núi.

Cả người Nhiêu Tôn co cụm trong bụi mận gai, hoảng hồn lên tiếng: "Những người này sao không giống người vậy?"

Anh ấy không mê tín, nhưng trên đời còn biết bao nhiêu chuyện kỳ quái đúng không?

Tưởng Ly nằm trong lòng Lục Đông Thâm, thở dốc hỏi: "Không phát hiện ra chúng ta chứ?"

"Họ đi rồi." Lục Đông Thâm nói.

Tưởng Ly ngẩng đầu lên, nhìn theo bóng họ dần dần hòa vào màn đêm, nói: "Không đuổi theo sao?"

Lục Đông Thâm lắc đầu: "Không thể đuổi theo nữa. Phía trước càng ngày càng ít vật cản, rất dễ bị họ phát hiện. Họ có lẽ là người Tần Xuyên,

một khi bị bắt gặp kiểu này thì chắc chắn sẽ đối địch. Dù sao chúng ta cũng biết hướng đi của họ, đợi trời sáng chúng ta đi xem sao là được."

Tưởng Ly gật đầu, cũng đúng.

Nhiêu Tôn băn khoăn một lúc lâu rồi nói: "Hai người bảo... có khi nào họ là người sói không?"

...

Ba người lại chọn một vị trí kín đáo để chờ đợi.

Qua vài tiếng đồng hồ rồi vẫn không thấy đám người kia quay lại.

Có đi không có về chỉ chứng tỏ một điều.

"Những người đó ra khỏi mật đạo rồi lại xuống vực, đây là đường gần nhất họ quay về thôn." Như vậy, Lục Đông Thâm dám chắc chắn một trăm phần trăm bên dưới là Tần Xuyên, cho dù có chút khoảng cách thì cũng không thể quá xa.

Tưởng Ly ngẫm nghĩ: "Có thể nào là vì họ chưa xong việc không?" Thật ra cô càng muốn theo đám người đó tìm ra mật đạo, cho dù nhìn một cái cũng tốt.

Lục Đông Thâm nhìn thấu suy nghĩ của cô, mỉm cười xoa mạnh đầu cô: "Nghĩ gì vậy? Họ là những người sành sỏi trong việc chôn cất quan tài, sao có thể mất nhiều thời gian đến thế? Họ đã sớm theo dây về nhà rồi. Đi thôi, trời sắp sáng rồi, chúng ta phải khẩn trương điều chỉnh lại thể lực."

Ba người lại dựng lều lên.

Lục Đông Thâm bị ép ngủ chung với Nhiêu Tôn.

Lều đôi tuy lớn nhưng cả hai đều cảm thấy kỳ kỳ. Lục Đông Thâm còn không giống Dư Mao – một cậu nhóc người vùng núi không chút bụng dạ nào. Nhiêu Tôn cảm thấy, tuy rằng có tâm lý chuẩn bị, nhưng khi thật sự nằm chung một căn lều với đối thủ của mình trên thương trường, anh ấy vẫn không thấy tự nhiên...

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 465: Bây Giờ Anh Không Còn Đường Lùi

Ngọn đèn trong chiếc lều đơn đã tắt, hai người đàn ông ở đầu này dễ dàng nghe thấy âm thanh của Tưởng Ly khi ngã xuống chiếc đệm hơi. Cô nói một câu: Thật là thoải mái.

Rắp tâm cố ý.

Ở bên này, Nhiêu Tôn lật người, quay lưng về phía Lục Đông Thâm, rất lâu sau mới nói một câu: "Tôi mà là anh, tôi không có mặt mũi chui vào đây ngủ."

Lục Đông Thâm bực dọc, cũng lật người xoay lưng lại: "Đáng tiếc cậu không phải tôi!"

Ở trong lều kia, Tưởng Ly cũng lật người, nhẹ nhàng nói: "Ngủ một mình là dễ chịu nhất..."

Trời vừa sáng cả ba đã tỉnh dậy.

Sau khi rửa ráy qua, họ làm chút đồ đơn giản để ăn rồi bắt đầu thu dọn trang bị.

Nhiêu Tôn vẫn không quên lôi chiếc gương nhỏ ra soi, thấy "con bướm đỏ" trên mặt không có dấu hiệu mờ đi, anh ấy buông một tiếng thở dài nặng nề.

Tưởng Ly nhìn thấy vẻ u sầu thảm khốc của anh ấy, cố tình trêu chọc: "Anh sợ bị hủy dung à? Anh nói cũng đúng, đàn ông trong thiên hạ nhiều như thế, Nguyễn Kỳ mà nhìn thấy dung nhan cao quý này của anh, chắc chắn sẽ không đâm đầu vào anh nữa đâu."

Nhiêu Tôn cất gọn túi ngủ đi, nghiến răng: "Đang dưng nhắc cô ấy làm gì?"

"Cậu đứng yên, tôi xem nào." Lục Đông Thâm đi tới, ngồi sụp xuống, nghiêm túc quan sát mặt anh ấy.

Nhiêu Tôn rùng mình, cảnh giác: "Mặt tôi làm sao?"

Lục Đông Thâm nhìn ngang nhìn dọc một hồi rồi đứng lên, nói y như thật: "Càng nhìn càng cảm thấy con bướm này xuất hiện đúng lúc, vào thôn, nhiệm vụ giả vờ đáng thương lấy sự cảm thông giao lại cho cậu đấy."

Giả vờ đáng thương lấy sự cảm thông...

Trong lúc Nhiêu Tôn tức gần chết, Tưởng Ly cũng chợt cảm thấy chiêu này thật cao minh.

Tín hiệu di động khi tới khu vực Tịch Lĩnh này gần như không còn, nhưng trên thực tế, tín hiệu đã chập chờn từ lúc rời khỏi thôn Tiểu Khê tới đây rồi. Có mấy lần Tưởng Ly rút di động ra chỉ để dùng đèn pin, không dám tùy ý tiêu hao quá nhiều năng lượng.

Khi ba người họ đổi sang điện thoại vệ tinh, Tưởng Ly nhìn thấy Lục Đông Thâm đi ra xa hơn một chút để gọi điện thoại.

Hôm nay trời không đẹp lắm.

Sáng sớm trời đất đã âm u sầm xì, giống như có một con cá chết treo ngược trên đỉnh đầu vậy, gió thổi qua còn hơi lành lạnh. Nhiệt độ trong núi sâu là như vậy, một giây trước tươi sáng rạng rỡ, một giây sau có thể đã mây đen vần vũ.

Sắc mặt Lục Đông Thâm cũng không tốt hơn là bao.

Nhìn từ góc độ của Tưởng Ly, khóe mắt anh ngấm sự nghiêm nghị, khuôn cằm căng thẳng hơi giận dữ, cả người toát ra một cảm giác xa cách không cho phép ai lại gần.

Nhiêu Tôn cất điện thoại vệ tinh đi, nhìn về phía Lục Đông Thâm, nói với Tưởng Ly: "Chuyện của Lục Môn vòng này chồng vòng kia, không cẩn thận rơi vào bẫy thì sẽ thành con mồi, không ai dám bảo đảm có thể rút lui an toàn."

Câu nói này Tưởng Ly nghe rõ ràng, trong lòng như có một hòn đá tảng đè nặng, khiến cô không sao thở được.

Nhiêu Tôn là người không thích lằng nhằng, nhất là khi nói về chuyện chính, thế nên khi nói xong, anh ấy cũng đi chuẩn bị balo.

Tưởng Ly đứng yên tại chỗ không động đậy, tới tận khi Lục Đông Thâm nói xong điện thoại đi qua.

"Sao vậy?" Lục Đông Thâm sau khi nhìn cô, nét mặt cũng dịu đi nhiều.

"Đã xảy ra chuyện gì sao?" Tưởng Ly không vòng vo, lời Nhiêu Tôn nói khiến cô không yên tâm.

Lục Đông Thâm nhìn cô.

Ánh mắt ấy rất sâu xa, chí ít Tưởng Ly cảm thấy vậy, giống như họ đã gắn kết không thể chia tách, nhưng thực tế quan hệ giữa họ bây giờ còn không phải là người yêu. Có lẽ cô có thể giải thích với anh một câu, ví dụ như: Bây giờ chúng ta như kiến bò chung một sợi dây, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia là điều không thể tránh khỏi.

Tưởng Ly đang định lên tiếng thì bị Lục Đông Thâm ngắt lời, anh nói với cô: "Phải, xảy ra chuyện rồi."

Cô sững người.

Lục Đông Thâm lấy ra một điếu thuốc, ngậm vào miệng: "Charles Ellison lúc trượt tuyết đã xảy ra tai nạn ngoài ý muốn, nhưng mọi người đều hiểu, đây không phải tai nạn."

Anh châm thuốc, ngọn lửa bụng lên, soi rõ một tia tàn nhẫn lạnh lẽo trong mắt anh.

Tưởng Ly sửng sốt, vì ánh mắt anh và cũng vì những lời anh nói.

Lục Đông Thâm kể lại đơn giản đầu đuôi câu chuyện. Cuộc nói chuyện ban nãy là anh gọi cho Tần Tô, trước đó vì lý do tín hiệu, Dương Viễn không liên lạc được với anh.

"Charles Ellison quanh năm đi trượt tuyết, hơn nữa cũng thường xuyên trượt tuyến đường đó, chưa bao giờ gặp chuyện. Cận Nghiệm cùng phía cảnh sát đã tới tận nơi, Charles Ellison có dấu hiệu chuyển tuyến đột ngột, bước đầu suy đoán đã xảy ra va chạm với ai đó. Nơi đó không có camera nên muốn tìm kẻ gây tai nạn quá khó."

Tưởng Ly cảm thấy lạnh ngắt nơi đáy lòng. Cô xưa nay không thích môn trượt tuyết này, vì có quá nhiều yếu tố không thể kiểm soát. Kiểu vận động này chính là bạn có thể bảo đảm mình trượt rất giỏi nhưng không bảo

đảm được người khác cũng như vậy. Lúc xuống dốc, một khi va chạm sẽ rất nguy hiểm.

Nếu đối phương không có lòng dạ gì thì sau khi đâm chắc chắn sẽ ở lại đó gọi cứu hộ. Thế nên giống như Lục Đông Thâm nói, đây không phải tai nạn, là có người muốn giết Charles Ellison.

"Từ chỗ đăng ký có thể tìm được thông tin những người vào khu trượt tuyết chứ?" Tưởng Ly hỏi.

Lục Đông Thâm rít một hơi thuốc, rồi nhả ra một đám khói lớn: "Đang điều tra lần lượt. Tuy nhiên đối phương rắp tâm, thế nên thông tin cũng có thể làm giả."

Kể cũng phải.

Tưởng Ly hít sâu một hơi để giải tỏa sự bí bách trong lòng: "Còn anh thì sao?"

Lục Đông Thâm hiểu ý cô, anh gạt tàn thuốc rồi nhói: "Bây giờ anh không còn đường lùi, cho dù biết phía trước là vực thăm vẫn phải đi tiếp."

Giống như con đường hướng tới Tần Xuyên, hoặc giống như con đường tương lai.

Tưởng Ly không lên tiếng, trong lòng sáng tỏ như gương. Anh chắc chắn chỉ còn đường tiến lên. Về Lục Môn ư? Bây giờ ngoài thân phận con trưởng Lục Môn anh chẳng còn gì cả, về cũng chẳng làm được gì, có lẽ chỉ càng khiến tình hình trở nên tệ hơn.

Anh muốn quay lại Lục Môn chỉ có một cách, lấy được thứ anh muốn lấy.

Lát sau, Tưởng Ly nói: "Cận Nghiêm đó, tôi không cho rằng là người tử tế gì."

Lục Đông Thâm bật cười: "Cận Nghiêm chỉ là không đứng về bên nào mà thôi, vẫn ghi thù à? Lúc đó em suýt giết chết cậu ta còn gì."

Tưởng Ly hừ một tiếng.

"Được rồi, cậu ta đích thực không tử tế gì, ai bảo cậu ta đắc tội với em chứ?" Lục Đông Thâm trêu chọc, dập tắt quá nửa điếu thuốc trong tay rồi vỗ đầu cô: "Xuất phát thôi."

***

Phía Nam Tịch Lĩnh, có độ dốc, nhưng địa hình không gai góc.

Có một con đường ngoằn ngoèo rất hẹp và mảnh hướng lên trên. Xem ra, đây là con đường đội ngũ đưa tang của Tần Xuyên đi nhiều mà thành, cỏ cây hai bên đã bị giẫm nát.

Ba người họ cũng bám theo con đường này.

Men theo dấu chân đi tới cánh Nam của Tịch Lĩnh, quả thật họ phát hiện được nhiều móc khóa dùng để trượt xuống vực trên sườn núi, chúng đều được khảm vào các vách đá nham thạch bên bờ vực.

Giống như thông tin trước đó Lục Đông Thâm đạt được, phía cánh Nam quả thật không một tấc cỏ, giống hệt như El Capitan. Khi leo núi hoặc trượt xuống sợ nhất là gặp tình huống này, chỉ có thể gửi gắm mọi trang bị vào đá nham thạch. Nếu đá chắc chắn, thì khóa móc vào sẽ rất chắc. Nhưng một khi đá có tầng rỗng thì sẽ không thể cố định được móc khóa, nguy hiểm tới tính mạng...

~Hết chương 465~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 466: Kỳ Quan

Lục Đông Thâm đứng bên bờ vực nhìn xuống dưới.

Khoảng cách gần nhất giữa hai điểm là đường thẳng. Mà hai điểm này ý chỉ vị trí anh đứng tới đáy vực, sâu không thể biết trước. Còn đi xuống bằng những đường khác, sợ nhất là Tần Xuyên sẽ càng lúc càng xa.

Mây đen dâng lên bốn phía.

Gió thổi ào ào, lấp đầy chiếc áo phông của anh.

Anh ngồi xuống đung đưa chiếc móc khóa bên bờ vực, rất chắc chắn. Nhưng để đề phòng vạn nhất, anh vẫn quay sang yêu cầu Nhiêu Tôn đưa búa dò động.

Vách núi đá nham thạch liệu có tầng rỗng hay không chỉ có thể phân biệt bằng búa dò động. Những chiếc bùa bình thường gõ lên vách đá nham thạch đều phát ra những âm thanh đại để giống nhau, duy có âm thanh phát ra từ búa dò động có thể khiến người ta phân biệt rõ ràng. Tưởng Ly sát lại gần, nghe thấy Lục Đông Thâm dùng búa dò động gõ nhẹ men theo móc khóa hướng về bốn phía xung quanh. Âm thanh phát ra rất đục và bí, bấy giờ họ mới yên tâm.

Mọi sự cẩn trọng không thừa, cô hiểu dụng ý của Lục Đông Thâm khi muốn chắc chắn thêm lần nữa. Khi chưa tiếp xúc với người Tần Xuyên, không ai trong số họ dám bảo đảm trong những chiếc móc khóa này liệu có cái bẫy nào cố tình tạo ra hay không.

Cũng may, vách đá nham thạch này không có tầng rỗng.

Khi thắt chặt dây, ba người chọn những chiếc móc khóa tương đối gần nhau, lỡ một khi trượt xuống gặp nguy hiểm cũng có thể trợ giúp cho nhau.

Móc khóa người Tần Xuyên để lại nặng nề và nguyên thủy, không nhẹ nhàng và tiện dụng như các loại móc khóa bán trên thị trường bây giờ. Tuy vậy quan trọng là chúng chắc chắn, nếu không sao có thể di chuyển những cỗ quan tài nặng như vậy?

Không thể suy đoán độ sâu, cách duy nhất chính là buộc dây dò đường.

Tưởng Ly cho rằng dây họ mang đi đủ dùng. Đám người Tần Xuyên kia có thể xuống đáy, sao họ lại không thể?

Một sợi dây chính dùng để đề phòng vạn nhất, Nhiêu Tôn sử dụng riêng biệt.

Chân anh ấy ít nhiều vẫn không nhanh nhẹn, nhưng cũng may là xuống, thế nên không cần dùng nhiều sức của cổ chân.

Một sợi dây phụ, Lục Đông Thâm đang làm việc dò đường, Tưởng Ly ở trên phối hợp.

Ba người họ kiểm soát tốc độ trượt xuống, đồng thời quan sát bốn phía xung quanh.

Càng xuống sâu, gió càng lớn, có vẻ như thổi từ dưới đáy vực thổi lên, cắn chặt vào cơ thể người ta tạo ra cảm giác rét buốt.

Có gió thì sẽ có mùi.

Nơi có đá nham thạch sẽ có mùi đất, nơi có rừng sẽ có mùi cây, và cả mùi thịt thối rữa. Tưởng Ly một tay kiểm soát dụng cụ trượt xuống, một tay giữ dây, không còn tay để che mũi nên phải nhẫn nhịn chịu đựng.

Lục Đông Thâm ở phía dưới không nhìn thấy biểu cảm của cô, ngược lại Nhiêu Tôn gần như đi song song với cô đã thấy, hỏi cô có chuyện gì.

"Nơi chôn quan tài có lẽ không còn xa chúng ta nữa đâu." Tưởng Ly nói.

Không lên tiếng còn đỡ, vừa lên tiếng lại có không ít gió thổi vào miệng, xen lẫn mùi thịt tanh tưởi. Tưởng Ly vội vàng bịt miệng lại, cố nhẫn nhịn cảm giác muốn nôn mửa.

Nhiêu Tôn thấy khuôn mặt dưới mũ bảo hiểm của cô gần như méo xệch thì hiểu ngay, hít hít rồi nói: "Xem ra có một cái mũi bình thường cũng là chuyện tốt."

Anh ấy chẳng ngửi được gì, ngược lại chỉ thấy mấy con kền kền đang bay lượn trong vực.

Lục Đông Thâm ở bên dưới dừng lại, hướng tay về vị trí bên dưới chếch sang trái, ra hiệu cho họ. Đó là hướng những con kền kền bay lượn. Tưởng Ly và Nhiêu Tôn nhìn qua, trong lòng hiểu rõ, có lẽ đó chính là nơi chôn quan tài.

Ba người tiếp tục trượt đi.

Gió càng lúc càng lớn, thậm chí đã phát ra những âm thanh rợn người như tiếng quỷ kêu, khiến người nghe toàn thân nổi da gà.

Tưởng Ly cảm thấy cơn gió âm u này như táp thẳng vào màng nhĩ, khiến tai cô đau đớn. Cô nghĩ cũng may họ xuống vực khi trời sáng, nếu

thật sự xuống lúc nửa đêm, con người chắc chắn không kháng cự lại nổi cơn gió độc này.

Vực quả thực rất sâu.

Rõ ràng nhìn phía của đám kền kền thấy rất gần, nhưng trượt thêm một lúc nữa vẫn chưa nhìn thấy chỗ đặt chân. Lục Đông Thâm nhanh gọn thắt nút, nối dây, tiện việc trượt xuống tiếp.

Ở điều kiện này, qua điểm thắt tiện hơn nhiều qua dây cáp, có điều nguy hiểm ở chỗ phải nhanh chóng đổi sợi dây mới xuống dưới thiết bị, nếu thao tác sai thì sẽ nguy hiểm khi đang trượt xuống với tốc độ cao. Khi qua điểm thắt nút phải giẫm chắc bàn đạp, Nhiêu Tôn bị thương ở chân phải, không thể tạo ra sức nên đổi sang chân trái.

Cứ thế họ trượt thêm khoảng hơn mười phút thì Lục Đông Thâm dừng lại.

Bên trái có một cái động, khi tới gần mới phát hiện nó quả thực không nhỏ, giống như miệng của vách núi này vậy. Gió thổi vào động, rồi lại vòng một đường đánh ra ngoài, những tiếng "ma khóc quỷ gào" đều từ đây mà ra.

Đa phần mọi lúc, nhắc tới quan tài lơ lửng mọi người đều nghĩ tới một chỗ cao, lộ thiên, số lượng nhiều thì sẽ xếp ngay ngắn. Nhưng người Tần Xuyên có cách thức hạ táng khác biệt. Họ đặt quan tài vào trong vách động, giữa vách núi cheo leo, nghiêm túc mà nói thì không thể coi là "lơ lửng".

Ba người họ đã bàn bạc thống nhất từ lúc ở trên bờ vực, một khi gặp động chôn quan tài thì phải vào trong xem.

Nếu tổ tiên của người Tần Xuyên thật sự có liên quan tới thời Xuân Thu Chiến Quốc, thậm chí là Quắc thái tử, vậy thì phương thức đưa tang lúc nửa đêm và cách chôn quan tài trong động đều rất kỳ lạ. Chưa biết chừng họ sẽ phát hiện được gì đó. Lùi một bước mà nói, cho dù mọi chuyện đều bình thường thì họ tìm hiểu một chút tập tục chôn cất của người Tần Xuyên cũng không hề thừa thãi, biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng.

Ba người lợi dụng quan tính đi vào động, làm kinh động lũ kền kền bên trong. Chúng ào ào bay ra theo đàn, bay qua đỉnh đầu Nhiêu Tôn. Nhiêu Tôn nhanh lẹ né tránh mới tránh được nguy cơ va chạm. Anh ấy loạng choáng, ngay sau đó được Lục Đông Thâm giữ vững.

Anh ấy vừa giẫm chân lên mép động, đất đá đã ào ào rơi xuống.

Nhiêu Tôn cảm ơn, rồi quay đầu nhìn vực sâu dưới chân mình, hoảng hồn một phen.

Từ tiếng gió có thể suy đoán động rất sâu, không có ánh sáng.

Tưởng Ly lập tức lấy khẩu trang ra, mùi thối rữa của xác chết khiến mũi cô đau đớn.

Ba người họ bật đèn trên mũ bảo hiểm. Sau khi bật lên, cả ba chùm sáng đều đồng loạt chiếu vào trong, nhưng bên trong thật sự quá sâu, ánh sáng không thể chiếu đến tận cùng.

Họ không nhìn thấy ngay quan tài.

Ba người tiếp tục tiến thêm vài mét, mùi trong động rất phức tạp. Tưởng Ly nhấp từng chút, vô thức ngước lên nhìn, rồi cả người chợt tê dài. Trên đỉnh đầu là từng đàn dơi chi chít, to nhỏ có đủ cả, tầng tầng lớp lớp chồng lên nhau, tính ra cũng phải đến ngàn con.

Cô rùng mình.

Lục Đông Thâm cũng đã nhìn thấy, hạ thấp giọng: "Cố gắng đừng kinh động tới chúng."

Tưởng Ly và Nhiêu Tôn bước khẽ hơn, tuy rằng đám dơi này không có hai nhưng đi lại dưới cả đàn dơi là một chuyện rất khó chịu.

Rất nhanh, họ gặp một ngã ba.

Đây đúng là một kỳ quan.

Một sơn động, vốn dĩ phải trọn vẹn, sao có thể chia ra làm nhiều đường?

Giống như hai hốc mắt, đen xì xì.

Nhưng sau khi có tia sáng chiếu vào, dù là bên trái hay bên phải, những chiếc quan tài bên trong cũng khác với chiếc họ thấy tối qua.

Tuy rằng quan tài mà những người tối qua khiêng được dùng vải đen che căht, nhưng khi họ nghỉ ngơi, có gió đêm thổi tới đã làm lật một góc vải lên để lộ ít nhiều hình dáng của quan tài. Khi đó ba người họ đã nhìn thấy, nó được làm từ một cây gỗ cổ có tuổi đời lâu năm. Quan tài màu đen, hình vẽ bên trên màu đỏ, như lửa, giống đồ đằng.

Còn quan tài trước mặt rất đơn giản.

Hoặc có thể nói là sơ sài.

Chỉ là ghép mấy khúc gỗ lại thành quan tài, có cái còn không kín hẳn, có thể nhìn thấy một khe hở không hề nhỏ.

Bên tay trái càng khoa trương hơn, quan tài gần cửa động nhìn là biết dùng mấy mẩu gỗ đính đinh đại vào, đến độ to nhỏ của gỗ còn không đồng nhất, cực kỳ thảm hại, xem ra bên trái này đã có tuổi đời nhiều năm rồi...

~Hết chương 466~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 467: Hình Vẽ Kỳ Lạ

Móc khóa trên hông họ vẫn còn treo sợi dây, không tiện tiếp tục tiến lên, chỉ có thể tháo dây xuống, đặt ở một nơi ổn thỏa, đè giữ cho chắc.

Sát lại mé trái động, ánh đèn vừa chiếu đã khiến người ta kinh người.

Bên trong toàn là quan tài, chi chít dày đặc, chiếc này nằm kế chiếc kia. Có thể vì không gian không đủ, nên có những chiếc quan tài còn được xếp chồng lên nhau.

Nhiêu Tôn cảm thán, đang định đi vào động thì nghe thấy Tưởng Ly nói một câu: Cẩn thận đấy.

Không có thứ gọi là ám khí, chỉ có một chút khác lạ trên đỉnh đầu.

Nhiêu Tôn theo ánh sáng đèn nhìn lên, vô thức buột miệng: "Thứ gì vậy?"

Mảnh nhỏ như giun tròn vậy, cả người một màu trắng, treo người lên từng sợi tơ mảnh. Những sợi tơ đó phát ra những tia sáng trắng bạc dưới ánh đèn, có thể hòa cùng màu của côn trùng, nếu không tỉ mỉ phân biệt sẽ hoàn toàn không nhìn ra chúng.

Lục Đông Thâm tỉ mỉ quan sát một lượt, cũng không biết đây là loại côn trùng gì. Anh rút dao từ hông ra, mũi dao sắc nhọn chạm vào con côn trùng đó. Nó tức tốc bò nhanh, suốt quá trình bò hình như còn kéo ra một

sợi dây mảnh từ phía đuôi, gần như trong suốt. Sợi dây đó rơi trên đầu mũi dao nhanh chóng hóa thành nước, tỏa ra thứ mùi khó ngửi.

Lục Đông Thâm quẹt mũi dao lên vách núi bên cạnh, cọ hết vệt nước bên trên rồi nói: "Là axit mạnh, chú ý một chút, đừng động vào chúng."

Chút axit mạnh đó không gây hại quá nhiều tới con dao, nhỏ lên cơ thể người cùng lắm cũng chỉ tạo ra một vết bỏng nhỏ, nhưng ngại nỗi có quá nhiều loài vật này. Nhiêu Tôn đánh mắt nhìn lên trên, rùng mình nổi da gà, nói với Lục Đông Thâm: "Anh có muốn xem xem trên đầu có bao nhiêu con côn trùng không?"

Lục Đông Thân cúi người đi vào trong động trước, thản nhiên nói: "Tôi không mắc hội chứng sợ những lỗ tròn."

Tưởng Ly là người thứ hai bước vào.

Nhiêu Tôn đi sát theo sau hỏi cô: "Anh nhớ là anh ta có chút bệnh mà nhỉ?"

Tưởng Ly "ừm" một tiếng: "Chủ nghĩa đàn ông gia trưởng và thích khoe sức khoe tài."

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn cô, mỉm cười dịu dàng.

Nhiêu Tôn nghe xong bĩu môi.

Những quan tài gỗ trong động còn "hoành tráng" hơn cả chỗ họ nhìn thấy ở cửa động. Chưa nói đến sự nát bét, rất nhiều xương khô còn lòi ra khỏi các khe kẽ của quan tài. Còn có cả chiếc quan tài mở nắp, một bộ xương ngồi dựa vào đó. Tưởng Ly không nhìn thấy, lấy chân đá bay đi, xương đầu liền lăn lông lốc.

Tưởng Ly sợ đến nỗi tóc tai dựng đứng cả lên, vội vàng xin lỗi rồi vòng bốn góc vái lạy, cuối cùng gần như van vỉ Lục Đông Thâm: "À thì... Anh giúp tôi lấy cái đầu của anh ta..."

Lục Đông Thâm nhìn khuôn mặt gần như tái mét đi của cô liền không nhịn được cười, đúng là hiếm lắm mới thấy được thứ cô sợ.

Anh không nói thêm gì, lập tức nhặt xương đầu lên.

Nhiêu Tôn đứng bên chép miệng mấy tiếng: "Em mà yếu đuối chút, bảo chết anh ta cũng chết vì em đấy."

"Anh căm hận, đố kỵ, ghen ghét à?" Tưởng Ly cãi lại.

Nhiêu Tôn bày ra vẻ mặt phong lưu: "Em nói xem? Dù sao thì anh và anh ta cũng từng ngủ chung lều, ngủ ra tình cảm rồi."

Tưởng Ly nổi da gà khắp người.

Lục Đông Thâm không nghe thấy tiếng họ lẩm bẩm, tiến lên phía trước. Tưởng Ly nhìn thấy xương đầu anh ôm trong tay, có phần kiêng dè, né sang một bên. Lục Đông Thâm nhớ tới dáng vẻ e dè nhờ vả ban nãy, lòng cứ ngọt ngào, có ý muốn trêu chọc cô, nhưng nghĩ lại anh từ bỏ, dù sao làm vậy là cũng không tôn trọng người chết.

Đặt lại xương đầu về vị trí cũ một cách chỉnh tế, anh nói với bộ xương trước mặt một câu: "Thành thật xin lỗi, vợ tôi bừa bãi quen rồi, có gì đừng trách phạt."

Nhiêu Tôn liếc nhìn Tưởng Ly.

Tưởng Ly quay ngoắt sang một bên, mặt bỗng nhiên đỏ lựng.

"Rất kỳ lạ." Nhiêu Tôn lên tiếng.

Tưởng Ly giật mình, còn nghĩ anh ấy định chọc mình, không ngờ anh ấy nói tiếp: "Sao anh cứ cảm thấy người trong quan tài không giống người hiện đại?"

Câu nói này cũng thu hút sự chú ý của Lục Đông Thâm.

Anh tỉ mỉ quan sát chỗ vải đã mục ruỗng tan nát rơi rải rác bên cạnh bộ xương, nhẹ nhàng kéo, phần bên trên rách ra, nhưng có một ít chôn bên dưới cũng bị kéo ra luôn. Có một đoạn nhỏ, bên trên có hình vẽ, quả thực không giống những hoa văn thời hiện đại.

Nhìn thêm các quan tài xung quanh, những quan tài dù là đóng nắp hay mở nắp, tuy quần áo đã sớm nát bét nhưng bên cạnh xương vẫn rải rác một vài đồ mang theo người còn sót lại. Có thể là trang sức, có thể là dao găm, có thể đai thắt lưng của người đó. Tuy đơn giản nhưng cũng không phải đồ hiện đại.

Không có tín vật chôn cùng, chỉ có những thứ mang theo người, đây là kiểu an táng gì? Quan trọng hơn là ai chôn cất lại như trò trẻ con thế này? Chưa nói đến việc quan tài đơn sơ, cứ thế chất đống để ở đây?

Tưởng Ly thì lại chú ý tới chiếc quan tài phía sau lưng mình.

Ban nãy vì trốn phần xương trên tay Lục Đông Thâm, cô không cẩn thận va phải, quay đầu lại nhìn thì cảm thấy có nhiều vấn đề. Cô "ấy" một tiếng, Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn thấy vậy tiến lên.

"Chiếc quan tài này cực kỳ tỉ mỉ, khác hẳn với những chiếc kia." Tưởng Ly nói.

Họ soi đèn nhìn, quả nhiên như vậy.

Những quan tài khác vừa nhìn đã biết là làm kiểu đối phó. Duy chỉ có chiếc trước mắt này là dày dặn nặng nề, còn thoang thoảng mùi thơm. Trên quan tài gỗ có hình vẽ, trông rất quen mắt. Tưởng Ly nghĩ mãi, phát hiện chính là hình vẽ hôm qua nhìn thấy.

Nhiêu Tôn quan sát kỹ quan tài: "Đây là gỗ trinh nam vàng."

Gỗ trinh nam vàng vừa khó mục lại chống được côn trùng, là nguyên liệu cực tốt để làm quan tài. Nắp quan tài được đóng kín, Tưởng Ly cúi người soi rõ, thoang thoảng ngửi thấy một mùi hương lạ. Cô ngẩng đầu lên nói với họ: "Thi thể nằm trong này chắc chắn vẫn còn nguyên vẹn, thậm chí là chưa thối rữa. Chủ nhân của quan tài khi chôn cất đã cho uống viên chống thối rữa, có lẽ là một phương thuốc cổ, có một vài nguyên liệu bây giờ rất khó tìm thấy."

Nhiêu Tôn đề nghị mở thẳng quan tài ra xem.

Tưởng Ly hơi chần chừ, một khi có không khí lọt vào, thi thể bên trong chắc chắn không còn gì cả.

Lục Đông Thâm không lập tức phát biểu ý kiến. Anh vòng ra phía sau quan tài quan sát, giống như phát hiện ra điều gì đó. Anh ngồi sụp xuống, lát sau anh nói: "Hai người qua đây mà xem."

Hai người họ một trước một sau vòng ra sau quan tài.

Lục Đông Thâm dùng đèn pin tay cầm soi sáng. Họ thấy rõ ràng, trên thân quan tài ở phía sau có vẽ năm bức tranh, tranh được khắc vào gỗ trước rồi mới đổ màu.

Tưởng Ly nói với họ, màu sắc được làm từ đủ các loại đá.

Nhìn như vậy càng có thể khẳng định niên đại đã lâu, bởi vì người hiện đại rất hiếm dùng đá làm màu tô vẽ.

Bốn bức tranh được vẽ rất công phu, khiến người ta vừa nhìn đã hiểu rõ nội dung.

Trong bức tranh thứ nhất, một đám người vây quanh một người phụ nữ; Trong bức tranh thứ hai, người phụ nữ nằm xuống, xung quanh là cả đám người đang quỳ; Trong bức tranh thứ ba, bốn người đàn ông lực lưỡng khiêng một mảnh gỗ, theo sau lại là một đoàn người; Trong bức tranh thứ tư, người phụ nữ nằm trong quan tài, người xung quanh đang khóc. Hình vẽ của bức tranh thứ năm có hơi kỳ lạ, chỉ vẽ một bàn tay, tay đang rỉ máu.

Nhiêu Tôn nhìn trang phục của người trong tranh và nói: "Giống người thời nhà Minh."

Tưởng Ly thường xuyên đọc sách cổ về hương liệu, ít nhiều cũng chú ý tới cách ăn mặc của người thời Minh, nhìn lại thì quả đúng thế thật. Cô liên tưởng tới quần áo của những người khác trong quan tài, có những chỗ chôn sâu, nhìn hoa văn hình dáng thì đúng là phù hợp.

"Xem ra ở đây đã chôn một vị đức cao vọng trọng." Tưởng Ly chỉ vào người phụ nữ trong tranh: "Bà ấy có lẽ là danh y trong thôn, hoặc theo cách gọi của họ là "vu y"*. Tóm lại, y thuật rất cao, thường xuyên chữa bệnh cho những người dân trong thôn, mọi người đều rất kính trọng bà."

*Bác sỹ phù thủy.

Cô lại chỉ tay vào hình vẽ tiếp theo và nói: "Sau này người phụ nữ sinh bệnh, không thể tự chữa cho mình, thế nên mọi người đều rất tuyệt vọng. Vì yêu quý bà, mọi người đã tìm thứ gỗ trinh nam vàng quý hiếm làm

quan tài. Ngày hạ táng, mọi người khóc rất thương tâm, dành những thứ tốt nhất của mình chôn cùng người phụ nữ."

Nói tới đây, Tưởng Ly ngừng lại.

Cô nhìn chằm chằm vào bức tranh thứ năm, rất lâu không lên tiếng...

~Hết chương 467~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 468: Bị Một Đôi Mắt Theo Dõi

Rất lâu sau, Nhiêu Tôn nói: "Bốn bức tranh phía trước có thể kể lại một câu chuyện hoàn chỉnh, nhưng bàn tay cuối cùng này sao không thể liên hệ với phía trước vậy?"

Phải, Tưởng Ly cũng cảm thấy kỳ lạ.

Lục Đông Thâm suy nghĩ giây lát rồi nói: "Nếu nhất quyết tìm ra một chút liên quan thì chỉ có thể nói, đây là một bàn tay phụ nữ."

Tưởng Ly nhìn thật kỹ, quả đúng thật.

Đường nét mảnh mai nhịp nhàng, rõ ràng bàn tay này rất mềm mại.

Nhưng lại chảy máu…

Cả ba người đều không hiểu.

Vì có hình ảnh bên ngoài quan tài, cả ba quyết định không nên mở quan tài gỗ nữa. Lỡ như bên trong thật sự chôn cất người phụ nữ trong tranh thì sau khi mở ra ắt sẽ làm tổn hại tới thi thể. Có thể giữ gìn tới ngày hôm nay chưa bị mở ra, chứng tỏ người Tần Xuyên rất kính trọng bà. Nếu họ thật sự bất chấp tất cả thì chắc chắn là đối địch với người địa phương rồi.

"Nhưng, những quan tài khác vì sao lại qua quýt như vậy chứ? Hơn nữa còn đặt chung với chiếc quan tài này? Nếu đã coi trọng thì nên để riêng hoặc nhập thổ mới đúng chứ." Tưởng Ly đưa ra nghi vấn.

Lục Đông Thâm nhìn bốn xung quanh, giơ tay chạm lên vách đá.

Anh ngẫm nghĩ giây lát, nói: "Có lẽ đây chính là chỗ chôn cất tuyệt vời nhất, khô lại không thông gió, đây cũng là nguyên nhân quan tài có thể được bảo tồn lâu như vậy. Còn về các cỗ quan tài khác…" Anh cũng thật sự không hiểu nổi.

Ba người quyết định sang động bên phải để tìm kiếm đáp án.

Họ có dự cảm mãnh liệt, người Tần Xuyên tìm một vách động có cấu trúc bên trong đặc biệt như thế này để đặt quan tài nhất định có nguyên do của họ. Chia ra làm hai động để chôn tuyệt đối không thể xuất phát từ lý do không gian không đủ.

Trên đỉnh đầu của động bên phải không có loại côn trùng màu trắng kia, cửa động có dấu vết lôi kéo. Lục Đông Thâm đứng ở cửa động soi rõ bốn xung quanh một chút rồi nói: "Là đoàn người tối qua."

Anh suy đoán đại khái một chút.

"Tình hình mà chúng ta không nhìn thấy có lẽ là như thế này: Một vài người trong số họ xuống động trước. Người ở lại bên bờ vực mở nắp quan tài ra thả quan tài xuống. Nhưng quan tài không vào động, chỉ lơ lửng bên vách động. Người trong vách động ra lấy thi thể, rồi bỏ vào cỗ quan tài đã được chuẩn bị sẵn trong động từ trước, kéo vào động bên tay phải. Còn chiếc quan tài lơ lưng bên vách động thì tiếp tục rơi xuống, theo đám người đó quay trở lại thôn. Như vậy là hoàn thành một lần hạ táng."

Ánh sáng đèn pin soi rõ bốn vách: "Quan tài họ chuẩn bị từ trước cũng đơn giản như cái chúng ta thấy ở cửa động, lối vào quá hẹp nên những cỗ quan tài quá lớn không thể lọt vừa."

Đúng là bị Lục Đông Thâm nói trúng rồi.

Ba người cùng vào trong động xem, bốn mắt nhìn nhau.

Quan tài bên động phải không nhiều bằng động trái, đếm đi đếm lại cũng chỉ có sáu cỗ. Điều này thật sự kỳ lạ, bên trái thì chen chúc là thế, mà bên này lại khá rộng rãi.

Quan tài gỗ quả nhiên rất khó coi, đến cả nguyên liệu cũng đều là loại gỗ ván ép, đừng nói là mục ruỗng, đến cả côn trùng hay chuột cũng không ngăn được.

Trong này không có mùi hương lạ như bên động trái, chứng tỏ không có loại thuốc chống thối rữa.

Có hai nắp quan tài rất lỏng, chạm một cái là nghiêng. Nhiêu Tôn sững người, vội giơ tay: "Anh thề anh thật sự không dùng nhiều sức." Sau đó anh ấy cúi đầu, chạm mặt với thi thể bên trong. Anh ấy cứng người, rất lâu sau mới đè nén cảm giác muốn nôn.

"Anh nghĩ anh hiểu nguyên nhân rồi…"

Tưởng Ly và Lục Đông Thâm cũng đã ngửi thấy mùi thối. Hai người đều không tiến lên, nhất là Tưởng Ly, cô còn lùi sau mấy bước.

Nhiêu Tôn cũng không chịu nổi sự kích thích cả về thị giác lẫn khứu giác, đậy lại nắp quan tài rồi nói: "Trong này có lẽ đều chôn người hiện tại, còn bên kia có lẽ là tổ tiên chăng."

Lục Đông Thâm nghe được lời này, cũng cố gắng nhịn sự ghê tởm xuống để tiên slên. Tưởng Ly nhìn chằm chằm theo bóng lưng anh, âm thầm thở dài. Đi vào rừng quả nhiên là nơi tốt nhất để chữa chứng bệnh ưa sạch sẽ.

Nắp quan tài tuy đã được Nhiêu Tôn khôi phục lại nguyên trạng nhưng khe hở không hề nhỏ đã tiết lộ toàn bộ tình hình bên trọng. Khi soi rõ ánh đèn xuống dưới thì thấy quần áo của người chết là loại áo dài bằng đay thô, thông thường hay gặp, khác hẳn với bên động trái.

Lục Đông Thâm lại che mũi nhìn một cỗ quan tài đã bị phá hỏng dữ dội, vừa lại gần đã có con chuột chui ra. Bên trong chỉ còn toàn xương trắng, quần áo chưa rách nát, cũng là áo dài đay thô.

Đều là người hiện đại, chỉ khác là thời gian tử vong trước và sau khác biệt.

Sắc mặt Lục Đông Thâm hơi tái đi, anh chống một tay lên vách.

Tưởng Ly hiểu rõ trong lòng, đối với một người có bệnh sạch sẽ mà nói, trước sau phải chui vào hai động có chứa quan tài quả thực cũng làm khó anh rồi.

Bất thình lình, cô cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Giống như… có đôi mắt đang theo dõi họ.

Cô đột ngột quay đầu, quét ánh sáng một lượt bốn phía xung quanh, không phát hiện có người nào. Cảm giác bị theo dõi ấy thì vẫn còn.

Hơi thở của cô dần dần nhanh hơn.

“Hai anh có cảm thấy…” Tưởng Ly hạ thấp giọng.

Nhiêu Tôn nhìn qua.

Lục Đông Thâm thấy cô khác lạ bèn tiến lên.

“Hình như ở đây ngoài chúng ta, còn những người khác nữa.” Khi nói lời này, giọng cô run run, vô thức níu chặt cánh tay Lục Đông Thâm.

Giác quan thứ sau của con người luôn rất có căn cứ, không thể vô duyên vô cớ nảy sinh.

Nhiêu Tôn cảnh giác hơn.

Nếu nói trong động này còn có người khác thì chỉ có thể là trốn trong quan tài. Có hai chiếc họ đã xem qua, bên trong ngoài thi thể đang mục nát và xương trắng đã bị ăn mục ra thì không còn gì khác. Vậy đáng ngờ chỉ còn lại trong bốn cỗ quan tài kia.

Hoặc trốn ở nơi cửa động. Nhưng tỷ lệ là rất thấp, dù sao họ cũng vừa ở đó đi vào, tuy rằng cửa động tối nhưng nếu có người len lén dịch chuyển phương hướng họ vẫn đủ nhạy bén phát hiện ra.

Nhiêu Tôn chỉ tay vào mũi của Tưởng Ly.

Tưởng Ly tức giận trừng mắt với anh ấy, dùng khẩu hình miệng quát: Em không phải chó để ngửi ra được mùi của người sống giữa cả đống thịt nát!

Lục Đông Thâm hiểu, cố nhịn cười.

Thật ra Nhiêu Tôn cũng chỉ trêu cô thôi. Cuối cùng, anh ấy hướng ánh sáng về phía một chiếc trong góc. Lục Đông Thâm nhìn về một cỗ quan tài khác, bên cạnh quan tài có thứ gì đó đen xì xì, khi soi đèn pin vào thì đó là một con dơi, đã chết.

Anh soi tiếp đèn pin lên trên, trên đầu không có con dơi nào.

Lẽ nào nó tự bay vào?

Anh thu lại chùm sáng, nhưng bất giác quét tới vách đá. Anh giơ tay lên, một lần nữa hướng ánh sáng lại về phía đó.

Giống như có dấu vết của thứ gì sắc bén quẹt qua. Lớp nham thạch lộ ra bên trong có màu nhạt hơn những vách đá bên cạnh.

Đang hồ nghi thì Nhiêu Tôn khẽ nói một tiếng: "Mau qua đây."

Chiếc quan tài ở góc rất mới, lại gần nhìn thì xung quanh còn có cỏ tơ. Người làm quan tài còn tiết kiệm luôn cả công đoạn mài nhẵn. Nắp quan tài hờ hững, thậm chí nói không được đóng đinh dài, chỉ đậy đại lên, nắp quan tài hơi động đậy.

Trái tim Tưởng Ly như vọt lên tận cổ họng.

Một quan tài không đóng chặt hẳn rất thích hợp giấu người.

Giấu người sống.

Lục Đông Thâm kéo cô ra sau lưng, bước nhẹ nhàng tới bên cạnh quan tài, một tay ấn lên nắp quan tài, rồi ngẩng đầu nhìn Nhiêu Tôn. Nhiêu Tôn tìm một vị trí thích hợp để phục kích, rút dao ra, gật đầu với Lục Đông Thâm.

Tưởng Ly cũng không phải một đóa hoa trong nhà kính, lúc này dĩ nhiên sẽ không trốn tránh. Cô nhẹ nhàng tiến lên, đứng phía sau Lục Đông Thâm, từ từ rút con dao Phần Lan ra khỏi bao. Cô chọn góc độ vừa phải, nếu thật sự có người đột ngột chạy ra tấn công Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn, vẫn còn có cô ở phía sau…

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 469: Người Trong Quan Tài

Lục Đông Thâm không cho người trong quan tài cơ hội trì hoãn, lật mạnh nắp quan tài lên, chỉ đợi nếu có người nhảy ra anh sẽ lập tức tung một đấm, còn con dao của Nhiêu Tôn cũng đã giơ sẵn lên cao.

Nhưng...

Im phăng phắc.

Không có ai nhảy ra như dự kiến.

Lục Đông Thâm hướng ánh đèn pin về phía đó. Nhiêu Tôn cũng kéo thấp ngọn đèn trên đầu mình xuống, chùm sáng hướng thẳng vào trong quan tài tối tàn, tình hình bên trong đã rõ ràng ngay lập tức.

Chỉ có một cỗ thi thể.

Hoặc có thể nói, trong quan tài sạch sẽ tới mức chỉ có thi thể.

Giới tính nam, cắt đầu đinh, vóc dáng tầm trung, mặc một chiếc áo thô đen và một chiếc quần Tây ống rộng, trên tà áo có hoa văn chìm, vừa giống vân mây lại vừa giống vân hoa, cực kỳ giống trang phục của người dân tộc thiểu số nhưng quan sát kỹ lại thấy không phải. Cúc nối hai tà áo lại khá Trung Quốc, nhìn chung vẫn giống với những thi thể khác phát hiện trong động.

Có lẽ anh ta được hạ táng tối qua, còn chưa bắt đầu thối rữa, chỉ có đôi chân trần và đôi tay là thấp thoáng thấy có những vết hoen thi thể, thế nên quần áo của anh ta vẫn khá hoàn chỉnh.

Nhiêu Tôn nhìn thật kỹ một lượt rồi nói: "Xem ra bên động trái đích thực chôn cất tổ tiên của bên này, kiểu cách trang phục tuy khác nhau nhưng hoa văn đường nét bên trên thì khá tương đồng."

Lục Đông Thâm cũng đồng ý.

Khi ánh sáng hắt lên mặt thi thể, cả hai người đều sửng sốt.

Người này tay chân đều ngả về màu đen đỏ, xem ra thường ngày lao động rất hay phơi nắng, nhưng mặt thì lại trắng bóc, giống như được người ta bôi một lớp hồ dán lên vậy. Đáng sợ hơn nữa là, anh ta vẫn mở mắt.

Lục Đông Thâm nhíu mày lẩm bẩm: "Kỳ lạ."

Tưởng Ly nghe thấy vậy tiến lên.

Bên trong quan tài được soi sáng trưng, thế nên cô cũng không cần soi thêm nữa.

Không ngờ thi thể vẫn đang mở mắt, cô kinh sợ kêu lên.

Nhiêu Tôn đứng bên nói: "Người này chết không bình thường, cũng không biết các thi thể khác liệu có như vậy hay không."

"Có thể nhìn ra nguyên nhân tử vong không?" Lục Đông Thâm hỏi cô.

Tối qua hạ tạng, nên cái xác này được coi là "nhân khẩu" mới trong vách động, chuột hay dơi đều chưa kịp tới rỉa, thế nên thi thể khá hoàn chỉnh, tiền nhất để kiểm tra rõ sự khác thường. Tưởng Ly đứng bên cạnh quan tài gỗ, cúi người xuống kiểm tra, một lúc lâu sau mới nói: "Là chết

do trúng độc, trên thi thể có mùi kim loại nặng và thực vật lên men, không phải là loại độc hay gặp bên ngoài chắc là do người ở đây tự pha chế."

Rồi cô lại bảo Lục Đông Thâm di chuyển chùm sáng đèn pin về phía cổ tay và cổ chân của thi thể, nhìn kỹ lại phát hiện điều bất thường. Trên cổ tay và cổ chân, ngoài vết hoen tử thi ra còn có những vết bầm, những vòng nhỏ và mảnh, nếu không quan sát kỹ sẽ rất dễ bỏ qua.

Lục Đông Thâm cũng đã nhìn thấy. Anh ghé sát người qua: "Giống như bị một loại dây sắt mảnh trói chặt chân tay..." Rồi anh lại chỉ vào vết bầm, nhíu mày: "Trên vết bầm sao lại giống như còn có vết thương?"

Nhiêu Tôn nheo mắt kiểm tra: "Một lỗ kim rất nhỏ."

Tưởng Ly giữ tư thế cúi người ấy rất lâu, rồi bất ngờ "A" lên một tiếng, làm Lục Đông Thâm giật mình, vội kéo cô đứng dậy. Cô không đứng vững, đập thẳng vào ngực anh.

"Tôi nhớ ra rồi." Cô mặc kệ tư thế mờ ám của hai người, hai mắt sáng rực lên: "Dây xích gai."

Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn ngơ ngác nhìn nhau, chưa từng nghe qua.

Tưởng Ly nói: "Là một dụng cụ tra tấn, tương truyền xuất hiện từ thời Tần vương bạo chính, chuyên môn dùng để đối phó với những kẻ tội ác tày trời. Dụng cụ này được làm thuần túy từ sắt, độ thô mạnh cũng tương tự như còng tay còng chân của hiện tại, ở giữa có một vòng tròn sắt gồ lên cực mảnh, bên dưới chỗ gồ có một vòng tròn kim sắt sắc bén, nhọn hoắt. Khi dùng hình, kim sắt sẽ xuyên qua da thịt phạm nhân, móc nhọn sẽ móc chặt gân tay gân chân, rồi nói với còng sắt bên ngoài, khiến phạm nhân không thể nhúc nhích."

Dây xích gai là cái tên những nhà nghiên cứu các dụng cụ tra tấn thời cổ đại về sau đặt lại, còn tên của nó cụ thể là gì trong chính sử không ghi chép, có lẽ cũng vì nó quá độc ác và tàn nhẫn. Sở dĩ cô biết đến nó cũng là chuyện ngẫu nhiên. Trong một lần lục tìm sách cổ về mùi hương, cô từng thấy lác đác có vài đoạn ghi lại, nói là người triều Đường thích dùng mùi hương, cũng thích làm hương liệu tới đỉnh cao, trong đó có một loại mùi chiêu hồn đực ghi chép rất thần thánh.

Kể rằng mùi hương chiêu hồn này có thể dùng trên cơ thể người sống để gọi hồn người chết. Tuy vậy linh hồn người chết rất dễ hút lấy linh hồn người sống, cần người sống phải giữ được sự tỉnh táo đỉnh cao mới được. Thế nên người ta đã dùng sắt đen để chế tạo dây xích gai, đâm xuyên qua cổ tay và cổ chân người sống. Một là để phòng người sống chạy trốn, hai là dể nỗi đau tột cùng lúc nào cũng giữ cho người sống tỉnh táo.

Lúc đó đọc xong, Tưởng Ly chỉ coi đó là một điển cố dã sử, nhất là khi cô lại không quá hứng thú với thứ gọi là dây xích gai. Nhưng hôm nay nhìn thấy tình hình trên cổ tay và cổ chân thi thể, cô bất giác nhớ tới dây xích gai. Nếu cô suy đoán không nhầm, nếu tiến hành giải phẫu tay chân của thi thể, có lẽ có thể nhìn thấy vết thương do mũi nhọn của dây xích gai đâm xuyên gân xương tạo thành.

Xuất hiện một dụng cụ tra tấn thời cổ đại, lẽ nào cũng xuất phát từ Tần Xuyên?

"Nhìn như vậy, trước khi chết có lẽ người này đã bị trói chặt bằng dây xích gai, sau đó bị ép uống thuốc độc, hoặc là..." Tưởng Ly ngẫm nghĩ: "Giống như bị ép ngửi thuốc độc thì đúng hơn."

Thuốc độc giết người trong vô hình không khó chế tạo, có loại dùng hoặc hít có thể khiến người ta thanh thản nhẹ nhàng, nhưng cũng có loại

khiến người ta giày vò trong đau khổ. Có thể chữa cho người cũng có thể giết người, chế tác thuốc độc bằng mùi hương là các thức tốt nhất.

Nhiêu Tôn đứng cạnh nghe mà rùng mình run sợ: "Cũng không biết khi còn sống anh ta phạm phải tội gì mà phải chịu đựng những chuyện này. Nhưng cho dù có lỗi, bị xử lý như vậy cũng quá dã man và nguyên thủy rồi."

Tưởng Ly khẽ buông một tiếng thở dài.

Trải nghiệm đi khắp nơi thu thập nguyên liệu nói với cô rằng, trên thế giới có quá nhiều vùng đất hoang vu dã man không chịu sự kiểm soát của pháp luật. Họ chỉ dùng cách thức trừng phạt được truyền từ đời này sang đời khác để phạt những người có tội.

Cô không phải pháp y, chỉ biết dựa vào mùi hương tỏa ra từ thi thể trước mặt để tiến hành phán đoán bước đầu.

Đây rốt cuộc là loại thuốc độc gì, khiến người ta chết không nhắm mắt, mặt mũi trắng bệch?

Nhìn mãi nhìn mãi cô chợt nhíu mày.

Lục Đông Thâm đứng ngay cạnh cô, thế nên nhìn rõ mọi sự thay đổi trên gương mặt cô, hỏi cô đã phát hiện ra điều gì rồi?

Tưởng Ly vừa lắc đầu vừa nhìn chằm chằm thi thể, lẩm bẩm: "Sao em lại cảm thấy... người này hơi quen nhỉ?"

Câu nói này làm Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn sững người.

Tưởng Ly trầm mặc.

Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn không ai lên tiếng quấy rầy.

Lát sau, Tưởng Ly có phản ứng, nhanh chóng rút di động ra, bật album ảnh lên, lấy ra một bức ảnh.

Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn đều ghé tới trước, sau khi nhìn rõ khuôn mặt người trong ảnh thì ngẩn ra.

Một cơn gió ẩm u thổi qua sống lưng, xuyên thẳng vào trong xương sườn. Tưởng Ly thậm chí còn nghe thấy tiếng răng hàm trên và dưới của mình va vào nhau. Cô hết nhìn thi thể lại nhìn bức ảnh rồi lại quay về thi thể, ngón tay chỉ vào quan tài gỗ cũng run lên: "Anh ta... Anh ta là Tần Vũ!"

Người lúc trước muốn bán công thức của Vong Ưu Tán cho trưởng quầy Vương, kết quả không đến đúng lịch hẹn, hại trưởng quầy Vương vì quá áy náy, phải cất công bay qua Mỹ chuộc tội với Quý Phi. Khi ở trấn Thất Xá, cô gặp trưởng quầy Vương, lại nhắc đến người tên Tần Vũ này, trưởng quầy Vương làm mặt không vui, nói cho dù Tần Vũ đến nữa ông ta cũng không tiếp, làm ngành của họ kỵ nhất chính là tiếp những kẻ nói lời không giữ lời.

Tưởng Ly cảm thấy hô hấp không bình thường, thậm chí hơi khó thở.

Người Tần Xuyên duy nhất lộ mặt không ngờ lại chết ở đây, hơn nữa còn là cách chết này.

Cô kể lại đầu đuôi câu chuyện Tần Vũ và công thức cho Lục Đông Thâm cùng Nhiêu Tôn.

Hai người họ nghe xong cũng cảm thấy rất quái đản.

Rất lâu sau, Lục Đông Thâm lên tiếng: "Cái chết của Tần Vũ hoặc là có liên quan tới việc tự động ra khỏi thôn hoặc có là có liên quan tới việc ăn

trộm công thức đem bán. Theo những gì anh ta gặp phải khi còn sống thì tới tám, chín phần là nguyên nhân phía sau."

~Hết chương 469~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 470: Tuyệt Đối Không Được Buông Tay

Sau khi cân nhắc, Tưởng Ly cảm thấy lời anh nói rất có lý.

Tần Xuyên phong tỏa, đời này qua đời khác sống ngăn cách với thế giới, việc có một người dân trong thôn đi ra ngoài mà nói tuy phạm vào điều cấm kỵ nhưng tội chưa đến mức chết. Nhưng một khi tiết lộ bí kíp, thì chính là tiết lộ bí mật của thôn, tính chất sẽ khác.

Lúc trước Tần Vũ nói với trưởng quầy Vương rằng Vong Ưu Tán là của tổ tiên anh ta, nghe giống như đồ của nhà mình. Nhưng về sau thông qua phân tích và suy đoán của họ, "tổ tiên" mà Tần Vũ nói thật ra là tổ tiên của toàn bộ người dân trong thôn.. Vong Ưu Tán là bí kíp được truyền từ đời này qua đời khác, được người dân trong thôn coi là báu vật quý giá, vậy thì hành vi của Tần Vũ chính là đại tội.

Như vậy thì đã có thể giải thích được nguyên nhân anh ta bị dùng cực hình.

Tưởng Ly thở dài nặng nề, đáy lòng như mọc đầy cỏ dại.

Lúc trước mong muốn ban đầu của cô khi xin ảnh Tần Vũ từ chỗ trưởng quầy Vương chính là hy vọng sau khi tới Tần Xuyên sẽ tìm được Tần Vũ. Cô đã nghĩ tới rất nhiều nguyên nhân khiến Tần Vũ lỡ hẹn, nhưng dù có nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới trường hợp anh ta sẽ chết. Tần Vũ đã có thể ra khỏi thôn bán bí kíp, chứng tỏ có thể mua chuộc bằng tiền bạc. Cô

đã nghĩ một khi tìm được Tần Vũ có thể cho anh ta thêm tiền đến khi anh ta đồng ý bán thì thôi.

Đúng là người tính chẳng bằng trời tính.

Nhiêu Tôn mượn ánh sáng của ngọn đèn trên đầu quét bốn phía xung quanh một lượt, nói ra một suy đoán khác: "Có lẽ... những người ở đây đều là những kẻ phản đồ của thôn."

Một câu nói đã thức tỉnh Lục Đông Thâm và Tưởng Ly.

Lục Đông Thâm gật đầu: "Không sai, đây cũng có thể giải thích cho nguyên nhân họ không được an táng tử tế. Trong hai vách động bên trái và bên phải đều là những phản đồ của thôn. Họ được chôn xung quanh một quan tài làm bằng trinh nam vàng mục đích chính là để nhận tội với bậc tổ tiên."

Giải thích như thế đúng là hợp tình hợp lý.

Tưởng Ly lại nhớ tới quan tài bằng gỗ trinh nam vàng ở động bên trái kia, nghĩ tới hình vẽ bên trên, bàn tay chảy máu ở hình vẽ thứ năm luôn khiến cô hoang mang vô cớ.

"Nếu đều là phản đồ thì cách chết nên như nhau, chỉ tiếc là các thi thể trong các quan tài khác đều đã thối rữa nghiêm trọng." Nhiêu Tôn nói.

Lục Đông Thâm mím môi, quét đèn pin một vòng, nhìn chằm chằm vào mấy cỗ quan tài khác trong góc và nói: "Chúng ta vẫn chưa xem phía đó."

Tưởng Ly nghe xong câu nói ấy, đáy lòng lại bất giác dâng lên một cảm giác khác thường.

Cô túm chặt cánh tay Lục Đông Thâm, lí nhí nói: "Hình như vẫn còn một ai khác theo dõi chúng ta."

Sau khi kiểm tra qua thi thể của Tần Vũ, cô một lòng cảm thấy cảm giác khác lạ ban nãy đến từ quan tài ấy. Dù sao thì con người khi ở trong những hoàn cảnh khác thường đều sẽ cảm nhận được một số chuyện quái đản. Một người chết trừng mắt, cho dù là qua quan tài, có thể cũng khiến người ta không thoải mái.

Nhưng bây giờ cảm giác này lại dâng lên, không phải vì chiếc quan tài ấy nữa, cũng không phải từ Tần Vũ...

Lục Đông Thâm để mặc cô níu chặt lấy mình, soi đèn pin vào một chiếc quan tài khác. Nó cách họ hơn ba mét, phần thân đã rất cũ kỹ, còn có những khe hở to nhỏ khác nhau, khong thể nhìn rõ bên trong có gì. Nhiêu Tôn đề cao cảnh giác, anh ấy điều chỉnh là ngọn đèn trên đầu, bước khẽ khàng sát lại gần đó.

Lần này là Lục Đông Thâm phối hợp với Nhiêu Tôn, vì góc độ của anh là thích hợp nhất.

Cảm giác của Tưởng Ly càng lúc càng mãnh liệt.

Thậm chí, cô hình như còn ngửi thấy mùi nguy hiểm.

Khi tay của Nhiêu Tôn chạm tới nắp quan tài, trái tim cô nhảy vọt lên dữ dội, không hiểu sao cô muốn khuyên họ khẩn trương rời đi, lập tức rời đi.

Câu này còn chưa nói ra, bên tai đã vang lên một loạt những tiếng sột soạt, giống như có một loài rắn nào đang trườn bò.

Nhưng từ lúc vào động tới giờ họ chưa hề nhìn thấy rắn, trên các lớp đá nham thạch xung quanh lại là những dốc đứng nhẵn nhụi, rắn muốn vào trong động là rất khó.

Tưởng Ly bất thình lình phản ứng lại.

Cô kéo cánh tay Lục Đông Thâm nhìn về phía cửa động, ánh sáng của đèn pin cũng hắt về hướng đó.

Là dây của họ đang động.

Tưởng Ly bất ngờ hiểu ra, có người đang kéo dây của họ!

Ở những nơi thế này, dây chính là mạng sống của họ.

Tưởng Ly không buồn suy nghĩ lập tức lao ra ngoài. Đồng thời lúc này Lục Đông Thâm cũng đã nhìn thấy cảnh ấy, mặt bàng hoàng, tức tốc đuổi theo.

Khi họ đi vào động đã cố định chắc chắn quá nửa sợi dây. Bây giờ không biết có ai đã tháo nút thắt, sợi dây cứ thế trượt xuống.

Tưởng Ly nhanh tay nhanh chân giữ chặt lấy dây.

Động tác này xuất phát từ cách suy nghĩ bình thường nhất khi gặp chuyện, vì một đầu sợi dây cố định bên bờ vực, thế nên giữ chặt thân nó, cho dù không mặc trang bị cẩn thận ngay được thì chí ít cũng không rời quá xa sợi dây, chỉ cần lập tức đeo trang bị vào là được.

Nhưng nếu không nắm lấy sợi dây, thì sau khi nó trượt xuống dưới sẽ cứ thế trượt mãi, song song với miệng động, có một khoảng cách, và dựa vào khoảng cách tay của họ thì không thể với tới.

Thế nên, phản ứng đầu tiên của Tưởng Ly chính là nắm chặt thân dây.

Còn Lục Đông Thâm lại suy nghĩ rằng nếu Tưởng Ly nắm như thế sẽ xảy ra tình huống rơi xuống dưới. Trừ phi cô có thể lập tức cố định dây vào móc khóa. Thế nên mục đích anh lao ra chính là muốn giữ Tưởng Ly lại, đề phòng cô rơi xuống vực.

Có điều, cả hai người họ đều không ngờ rằng sợi dây ấy bị cắt đứt!

Đã bị người ta cắt phẳng trên đầu.

Tưởng Ly kéo thân dây như thế, cả người đều trong trạng thái bổ nhào xuống. Sợi dây không có lực kéo, cô theo quán tính ngã ra khỏi miệng động.

Cô kinh hoàng kêu lên.

Ngay sau đó, tay cô được Lục Đông Thâm giữ chặt.

Chỉ là giữ chặt, một tay kia của anh vốn dĩ là thân dây, cứ như thế, cả hai đồng thời rơi xuống.

Tưởng Ly chỉ cảm thấy đầu óc chợt choáng váng, trống rỗng hoàn toàn.

Gió thổi vù vù bên tai.

Bỗng nhiên, có một nguồn sức mạnh ngăn lại sự nguy hiểm khi họ tiếp tục rơi xuống.

Tất cả đều im lặng trong khoảnh khắc.

Cả hai người đều lơ lửng giữa không trung.

Bàn tay Tưởng Ly được Lục Đông Thâm kéo chắc. Cô ngẩng đầu lên nhìn, tình hình của Lục Đông Thâm cũng không ổn lắm. Tay kia của anh

nắm dây, sợi dây đó rất căng, hy vọng của cả hai đều nằm trên sợi dây đó, còn hy vọng của Tưởng Ly thì rơi vào tay Lục Đông Thâm.

Cô không nhìn rõ tình hình phía trên.

Lục Đông Thâm nhìn thấy.

Là Nhiêu Tôn đã kịp thời giữ lại miệng sợi dây rơi từ trên xuống. Cả người anh ấy nằm bò ra đất, sống chết nắm sợi dây, chốc chốc còn bị lôi kéo về phía trước.

Anh ấy chỉ cần bị kéo là sợi dây trong tay cũng trượt đi, và Lục Đông Thâm cùng Tưởng Ly cũng rơi thêm một chút.

Cửa ải sinh tử.

Nhiêu Tôn gào lên trên đỉnh đầu: "Cả hai nắm chặt vào! Tôi đang cố nối thêm dây vào, gắng lên!"

Lục Đông Thâm cúi đầu nhìn Tưởng Ly: "Tuyệt đối không được buông tay." Nói xong anh cắn răng, cánh tay càng dùng thêm sức, vòng sợi dây qua cổ tay để tăng thêm sức mạnh.

Tưởng Ly cảm thấy cánh tay bị kéo đến đau đớn, như sắp rơi ra khỏi cơ thể của cô vậy.

Cô nhìn Lục Đông Thâm trên đỉnh đầu, nghĩ tới cảnh ban nãy anh túm chặt lấy cô không chút do dự, khi buông mình rơi xuống không hề quan tâm tới nguy hiểm của mình, giống như một bản năng vậy.

Trái tim cô đột ngột chua xót, khiến nước mắt cô trào ra, đong đầy trong hốc mắt.

Lục Đông Thâm cúi đầu nhìn cô, thấy mắt cô long lanh nước lại càng thêm chắc tay, an ủi cô: "Bé con, em thử dùng tay phải nắm lấy chân anh đi."

Như vậy, coi như toàn bộ trọng lượng cơ thể cô sẽ dồn cả lên người anh, một tay nắm tay anh, một tay níu chân anh. Chân tay bên này của anh đồng thời dùng sức sẽ tiện cho cô bò lên người anh, tới khi anh ôm được cô vào lòng bằng một cánh tay, cô cũng tiện nối sợi dây vào móc khóa.

Cách thức thì hay.

Nhưng quá mạo hiểm.

~Hết chương 470~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 471: Nhường Một Phần Sống Cho Cô

Tưởng Ly lắc đầu với anh.

Lục Đông Thâm dỗ dành: "Bé con, em phải tin anh."

Cô nghẹn ngào không nói thành lời, chỉ lắc đầu.

Sao cô lại không tin anh chứ?

Sao lại không hiểu tâm tư của anh?

Chỉ có điều làm như vậy sẽ tăng thêm nguy hiểm cho anh.

"Nhanh lên." Lục Đông Thâm hơi sốt ruột, khẽ quát.

Tưởng Ly ra sức cắn môi, rất muốn xem tình hình ở phía Nhiêu Tôn ra sao, nhưng tầm nhìn lại bị hạn chế. Cô suy nghĩ, có ý định khác, bèn làm theo lời anh nói.

Giữa không trung, dựa vào cơ thể của một người khác để leo lên, không có chút thể lực thì không thể nào làm được. Và đồng thời, người được dựa cũng yêu cầu phải có một sức cánh tay và sức chịu đựng siêu mạnh. Tưởng Ly có chút võ, xuất phát từ suy nghĩ này, Lục Đông Thâm mới dám để cô làm vậy.

Cô mượn cơ thể của anh leo lên trên, bàn tay nắm chặt của anh và cô không hề buông ra. Cánh tay và chân của anh đều đang trợ lực cho cô,

nhưng điều cô đang nghĩ trong lòng lại là: Cô phải giúp anh móc dây vào ngay lập tức.

Có điểm tựa, tốc độ của Tưởng Ly rất nhanh.

Lục Đông Thâm một tay giữ dây, một tay nắm chặt tay của Tưởng Ly để kéo cô lên. Cô bò được lên, một tay thừa ra ôm chặt lấy cổ anh. Anh chuyển sang vòng một tay ôm cô. Khoảnh khắc này, cả hai ít nhiều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng luồng hơi ấy còn chưa kịp lặng đi trong bụng, thậm chí còn chưa có thời gian cho Tưởng Ly móc nối khóa vào sợi dây trên người Lục Đông Thâm, sợi dây căng ra từ trên xuống dưới đã đứt đột ngột. Hai người họ đồng thời rơi xuống, không kịp phòng bị.

Sợi dây nhanh chóng tuột khỏi móc, rơi thẳng xuống đáy vực.

Tưởng Ly loáng thoáng nghe thấy Nhiêu Tôn hét lên một tiếng ở trên cao, nhưng hét gì thì không còn nghe rõ nữa. Cô cũng không còn quan tâm được việc nghe rõ hay không. Gió thổi vù vù qua tai, dồn vào trong chỉ toàn sự âm u lạnh lẽo.

Trong đầu cô đang có hai luồng suy nghĩ giao hòa, va đập qua lại.

Sao dây lại đứt?

Lục Đông Thâm không thể chết, cô cũng không muốn chết.

Hai người họ gần như bám sát vách núi rơi xuống, hơn nữa trong quá trình rơi, họ cố gắng hết sức có thể để dựa sát vào vách, từ đó làm hoãn xung tốc độ và quán tính rơi. Một giây sau, Tưởng Ly bèn lần mò dao. Nhưng Lục Đông Thâm đã có hành động sớm hơn cô. Anh nhanh chóng rút con dao Phần Lan trên eo cô ra, quẹt thẳng một đường vào vách núi.

Vách núi kiên cố, trơn nhẵn, mũi dao sắc nhọn cùng vách núi tạo ra một dải ánh lửa lập lòe, để lại một dấu vết sâu đậm trên lớp đá nham thạch.

Trái tim Tưởng Ly như vọt lên tận cổ họng, cô vô thức níu chặt lấy Lục Đông Thâm.

Mọi sự chú ý của Lục Đông Thâm đều dồn cả vào con dao trong tay. Cuối cùng khi tìm được cơ hội, anh nhắm chuẩn vào một khe hẹp trên vách núi, cắm mạnh lưỡi dao vào trong.

Cuối cùng họ cũng dừng việc rơi xuống.

Nhưng tình hình đã rất bi quan so với ban nãy rồi.

Hoặc có thể nói là tuyệt vọng.

Mọi hy vọng của họ đều nằm trên cánh tay Lục Đông Thâm. Tay anh sống chết giữ chặt chuôi dao. Thứ chống đỡ họ chỉ là một thân dao cắm vào khe hẹp của vách đá. Cả hai đều lơ lửng, không thể chạm tới nơi đặt chân. Vách núi quá trơn, nơi có góc cạnh lại cách họ quá xa, xung quanh có quá ít chỗ để họ mượn lực, thật sự đáng sợ.

Nếu có nhiều góc cạnh, còn có thể có hy vọng bò lên.

Lục Đông Thâm lại không hề từ bỏ. Anh vẫn đang tiếp tục cố gắng. Anh thì thầm cảnh cáo cô nhất định phải ôm chặt anh, không được phép buông tay. Một tay anh nắm chặt chuôi dao, chân đang cố gắng tìm kiếm điểm chạm. Có mấy lần đều phí công vô ích, vị trí họ lựa chọn rất tệ hại.

Quan trọng hơn là Tưởng Ly đang ở trên người anh, ôm lấy cổ anh, còn phân tán một ít sức cánh tay của anh, khiến anh không thể dùng toàn bộ lực của mình.

Tưởng Ly cố gắng nhìn lên trên.

Đã không còn nhìn thấy được vị trí vách động nơi Nhiêu Tôn đang đứng nữa, thế nên không thể biết tình hình của anh ấy giờ ra sao. Nhưng có thể khẳng định rằng Nhiêu Tôn bây giờ không lên được, không xuống được, anh ấy đang bị vây hãm trong động.

Con dao Phần Lan cắm trong vách đá đã có dấu hiệu rời ra.

Có những viên sỏi nhỏ từ khe hở rơi xuống, một khi nó lỏng hẳn, chờ đợi họ chỉ còn một con đường chết.

Trái tim cô đã mấy lần nhảy loạn lên. Khi thấy có những viên sỏi rơi xuống, nó thậm chí còn ngừng đập. Hai người họ như đang đứng song song với thần Chết, cô gần như đã ngửi thấy mùi của cái chết rồi.

"Đừng suy nghĩ lung tung." Lục Đông Thâm buông một câu như thế trên đỉnh đầu cô.

Cô ngước mắt nhìn anh.

Có mấy lần cô muốn gọi tên anh, hỏi anh phải làm sao đây?

Trông anh đã mất sức lắm rồi, từng mạch máu trên cánh tay nổi lên, trán cũng bắt đầu lấm tấm mồ hôi. Trong một tình cảnh khó khăn như vậy mà anh vẫn nỗ lực nghĩ cách, Tưởng Ly cảm thấy người đàn ông như vậy định sẵn sẽ thành công, vì anh không tin số phận, chỉ tin chính mình.

Tưởng Ly cũng không phải là một người tin vào số mệnh. Đã bao lần đi rừng cô cũng từng gặp nguy hiểm, lần nào cô cũng có thể cắn răng vượt qua?

Nhưng lần này, cô có thể không cúi đầu trước ông trời ư?

Giống như số phận đã mọc chân, bản thân mình đã đi tới đường cùng ngõ cụt, cô không thể kiểm soát được.

"Bé con." Lục Đông Thâm gọi tên cô, rất trầm, nhưng cũng rất kiên quyết.

Tưởng Ly ngước lên nhìn anh, hơi thở như ngừng lại trong khoảnh khắc. Cô không biết anh muốn nói gì, nhưng có một dự cảm chẳng lành.

Lục Đông Thâm không nhìn cô, tầm nhìn của anh rơi về một phía gần đó. Anh thấp giọng nói: "Bên đó có cạnh núi, anh giúp em qua đó có lẽ không thành vấn đề. Anh đã nhìn rõ rồi, để em đặt chân xuống là có thể. Bên đó nhiều vách núi góc cạnh, con dao trên hông anh em cầm đi, khi cần thiết có thể mượn sức."

Tưởng Ly nhìn theo mắt anh.

Vách núi này do thiên nhiên tạo thành, dù có bằng phẳng cách mấy cũng có cạnh núi. Ngay gần đó là một cạnh núi rõ ràng. Nếu bám chắc được vào đó thì chân có thể giẫm lên một vị trí gồ ghế bên dưới cạnh núi, cũng chính là điểm đặt chân mà Lục Đông Thâm nói. Có điểm đặt chân là có thẻ điều chỉnh một trạng thái cơ thể tốt rồi tìm một chỗ khác để mượn lực.

Từ tình hình ngọn núi, nơi mà Lục Đông Thâm chỉ ra có hoàn cảnh tốt hơn bên này của họ nhiều, nhiều nếp gấp núi, nhiều cạnh núi, vẫn nguy hiểm nhưng có hy vọng. Không ít người khi đi leo núi thám hiểm phải thiết kế tuyến đường đều lợi dụng nếp gấp và cạnh núi để tiến hành leo lên.

Tưởng Ly tỉ mỉ đánh giá những nếp gấp núi đó, cô không có bất kỳ dụng cụ an toàn nào, qua đó đồng nghĩa với việc phải tay không leo lên,

công cụ duy nhất chính là con dao của Lục Đông Thâm. Sự mạo hiểm này e là kể cả Tố Diệp cũng không dám làm.

Nhưng con đường này Lục Đông Thâm đã dành cho cô, đã biểu thị nó là con đường sống sót duy nhất, là "một phần sống" trong "mười phần chết chín".

Anh nhường "một phần sống" cho cô, còn anh thì sao?

Chỉ còn "chín phần chết" mà thôi.

Tưởng Ly quay về nhìn bàn tay đang nắm chặt chuôi dao của anh, dao thật ra đã lỏng ra rồi, đây có lẽ cũng là nguyên nhân anh buộc phải mạo hiểm. Nếu tiếp tục cầm cự, ắt sẽ hao tổn thể lực của cả hai, vậy thì chờ đợi họ chỉ có cái chết.

Khoảnh khắc này, cô đã nhìn rõ và hiểu thấu suy nghĩ của anh.

Cô tin rằng anh sẽ dốc hết sức để bảo vệ chu toàn cho cô. Nhưng nâng co qua cũng đồng thời sẽ gia tăng sức nặng lên đỉnh đầu, khi đó con dao Phần Lan sẽ lỏng lẻo, cuối cùng chỉ còn đối diện với một số phận: Dao rời ra khỏi khe hẹp, Lục Đông Thâm rơi xuống vực.

Cứ cho là con dao may mắn ở lại trong khe hẹp thì Lục Đông Thâm cũng chỉ có thể lơ lửng ở đó. Xung quanh anh không có điểm trợ lực, lại không thể mượn sức mạnh của ai khác. Trừ phi con dao trên hông anh vẫn còn thì anh còn có thể mượn sức của hai con dao để tới được khu vực an toàn. Thế nên, cuối cùng thứ chờ đợi Lục Đông Thâm vẫn chỉ có một con đường chết.

~Hết chương 471~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 472: Yêu Anh Hơn Chính Bản Thân Mình

Tưởng Ly nhìn thấy rõ ràng, suy nghĩ thông suốt, trái tim đau buốt từng cơn. Cô nuốt nước bọt một cách khó khăn, bờ môi lạnh buốt giữa những cơn gió đang xoay vần trong vách núi.

Lục Đông Thâm nhẹ nhàng nói với cô: "Dựa vào bản lĩnh của em muốn giữ chặt lấy những rãnh núi hẹp không khó. Một vực thẳm có sâu cách mấy cũng sẽ thấy đáy, lần xuống dưới kiểu gì cũng tốn ít sức hơn leo lại lên trên. Chỉ cần em hết sức cẩn thận. Hơn nữa nếu sợi dây này bị một nguồn sức từ dưới kéo xuống thì anh đoán đáy vực cũng sẽ không quá sâu, em..."

"Vậy còn anh?" Trán Tưởng Ly tựa vào hõm cổ anh, cô ngắt lời anh.

Lục Đông Thâm trầm mặc giây lát rồi lẩm bẩm: "Anh sẽ nghĩ cách."

Tưởng Ly ôm chặt lấy anh, bỗng nhiên bật cười. Cười mãi cười mãi, nước mắt cô cũng chảy ra theo, chảy theo hốc mắt rơi xuống không ngừng, thấm ướt cổ áo Lục Đông Thâm. Anh cảm nhận được nước mắt của cô, trái tim cũng thắt lại giây lát, đau đớn lan tỏa.

Anh rất muốn gạt đi giọt nước mắt bên má cô, nhưng anh không làm được.

Cô không ngẩng đầu lên cũng không nhìn anh, chỉ ghì chặt ôm siết lấy anh rồi nói: "Lục Đông Thâm, tới lúc này rồi mà anh vẫn còn gạt em à..."

Lục Đông Thâm đờ người ra.

Lát sau anh lẩm bẩm: "Bé con, nghe lời đi."

"Anh nghĩ em là trẻ lên ba à?" Tưởng Ly níu lấy áo anh, đầu ngón tay chỉ hận không thể khảm vào da thịt anh: "Anh chỉ dựa vào một lưỡi dao thì còn có thể có cách gì? Đây đâu phải lần đầu tiên em đi rừng, mọi tình huống nguy hiểm gì đó em đều hiểu rõ. Lục Đông Thâm, anh định hai bỏ một sao? Giống như lúc ở trên núi Kỳ Thần... Không được, mạng của anh không đáng tiền sao?"

Trái tim của Lục Đông Thâm như bị siết chặt lại, nhưng anh vẫn khẽ cười: "Không, mạng của anh rất đáng giá."

Anh chỉ nói một nửa, nửa còn lại giữ trong lòng: Nhưng chỉ cần bảo vệ được cho em chu toàn, thứ đáng giá hơn nữa cũng có thể từ bỏ, bao gồm, tính mạng.

Anh ghì chặt lấy cô, tiếp tục nói: "Lần đó ở trong đàn sói anh đã nghĩ, cứu được một cô gái xinh đẹp như thế này, lỡ như sau này đại nạn không chết cưới về nhà coi như cũng là một cuộc mua bán ngang giá. Thế nên bé con à, anh sẽ không chết, một tên gian thương tính toán chi li như anh sao có thể làm một cuộc mua bán thiệt thòi chứ?"

"Anh gạt em..." Dự cảm không lành trong lòng Tưởng Ly càng lúc càng mãnh liệt, môi cô run lên bần bật.

Cổ họng Lục Đông Thâm nghẹn lại, nhưng anh nhanh chóng đè nén cảm xúc xuống, dịu dàng nói: "Anh không gạt em, bé con, em phải tin anh."

Nhưng trong lòng anh hiểu rất rõ.

Lần này, định sẵn là phải gạt cô rồi.

Cơ hội duy nhất để anh sống sót chính là buông tay để cô rơi xuống, sau đó mượn sức của con dao Phần Lan cùng với con dao trên hông, gắng vượt sang bên vách đá kia, chỉ cần tới được nơi nhiều nấp gấp sống núi, anh sẽ có hy vọng sống tới cùng.

Trước mắt, con dao Phần Lan này sẽ chẳng mấy chốc không thể chịu nổi sức nặng của hai người nữa.

Cô là một cô gái thông minh nhanh nhẹn, anh đúng là có suy nghĩ hai bỏ một.

Tưởng Ly ngẩng đầu nhìn anh.

Mấy hôm nay đi vào rừng anh đã chẳng buồn cạo râu nữa rồi, râu đã mọc xồm xoàm, ngay cả phần nối với hai má cũng cả một khoảng râu, toát ra một sự hoang dã khó nói, cũng toát ra một sự mạnh mẽ tàn nhẫn. Nó không dành cho cô mà dành cho chính mình.

Đôi mắt cô đỏ rực từ đầu tới cuối, nước mắt khô rồi lại chảy. Cô thì thầm: "Thật ra em vẫn luôn tin tưởng anh mà..."

Dù trước kia đã xảy ra chuyện gì, dù anh đã làm gì cô, cô oán, cô buồn nhưng chẳng thể hận, bởi vì từ tận sâu nơi đáy lòng cô luôn giữ vững sự tin tưởng dành cho anh.

Nhưng lần này cô không tin anh nữa.

Không hiểu sao cô lại nhớ tới quẻ bói ở trấn Thất Xá.

Người đó nói, qua thì an, không qua thì tử.

Khoảnh khắc này có lẽ là một kiếp nạn trong số phận của Lục Đông Thâm chăng, sống chết chỉ là một sợi dây mảnh, cũng chỉ là một quyết định của cô.

"Lục Đông Thâm..." Tưởng Ly áp sát mặt vào anh, thì thầm: "Có câu này có thể em chưa từng nghiêm túc nói với anh, nhưng có lẽ trước đây nói rồi, bây giờ nói thêm lần nữa cũng tốt."

"Câu gì?" Lục Đông Thâm hỏi nhỏ.

Tưởng Ly áp chặt vào anh, cảm nhận nhiệt độ và hơi thở của anh, nước mắt càng giàn giụa: "Em yêu anh, còn yêu anh hơn cả yêu bản thân mình nữa."

Cô không muốn chết, cũng không muốn Lục Đông Thâm chết.

Nếu có thể, cô đương nhiên sẽ chọn cách cả hai cùng sống.

Nhưng nếu đối mặt với cục diện hai chọn một thì sao?

Tuy rằng cô rất muốn sống, nhưng cô càng muốn Lục Đông Thâm sống.

Tưởng Ly cô sinh ra đã phóng khoáng thoải mái, không muốn mắc nợ ai. Có ai không cô đơn bước tới cuộc đời này rồi lại cô độc ra đi? Duy chỉ có Lục Đông Thâm là cô có lòng ích kỷ. Cô yêu anh, dù có thế nào cũng yêu không còn thuốc chữa. Thế nên cô không muốn anh quên cô.

Chỉ muốn cả đời này anh cứ thế nhớ nhung cô, cho dù sau này anh có một cô gái khác, cô cũng phải dùng cách thức này để chiếm lấy một vị trí trong lòng anh.

Trong tình yêu có ai không ích kỷ?

Cô cứ thế ích kỷ làm tan rã một nửa giang sơn tình cảm của anh, cho dù là liều mạng.

Sau khi nghe lời này của Tưởng Ly, Lục Đông Thâm đột ngột cảnh giác. Anh còn chưa kịp có phản ứng gì đã cảm thấy cổ tay phải bỗng tê rần, là cô đã bấu đúng vào huyệt đạo trên cánh tay anh, ngay sau đó buông cánh tay đang ôm cổ anh ra....

Cả người Tưởng Ly ngã ra sau.

"Bé con!" Lục Đông Thâm bàng hoàng, không cần suy nghĩ lập tức buông chuôi dao ra, tay kia túm chặt lấy vạt áo của cô, cả hai đồng thời rơi xuống.

Anh nhìn thấy vẻ mặt khó tin của cô.

Nghe thấy cô gào lên với anh như phát điên: Lục Đông Thâm, đồ ngốc kia!

Anh dựa vào ưu thế thể trọng, túm chặt lấy cô, sau đó dùng sức kéo cô sát về phía mình, gắng sức xoay chuyển thành anh là người ở phía dưới.

Gió thổi qua tai.

Lục Đông Thâm đã không còn nghe thấy tiếng khóc hay tiếng hét của Tưởng Ly nữa. Quán tính khi rơi xuống khiến anh chưa bao giờ khó chịu như thế. Nhưng sự khó chịu này không duy trì lâu. Dần dần anh trở nên bình tĩnh hơn nhiều.

Thậm chí trước mắt anh bắt đầu xuất hiện ảo giác.

Anh dường như nhìn thấy chính mình.

Đó là một con ngõ náo nhiệt, thầy bói ngồi ở đó phe phẩy chiếc quạt, bí hiểm khó dò. Anh nhân lúc Tưởng Ly không để ý bèn quay lại tìm ông thầy bói, hỏi ông ta: Kiếp nạn máu có thể dùng tiền phá giải hay không?

Người đó nhìn anh và nói: Dùng tiền không thể phá giải, phải dùng mạng. Chỉ cần có người thay cô ấy chống đỡ nạn này, thì kiếp nạn sẽ tự động được phá.

Lục Đông Thâm cảm thấy mình điên rồi mới đi tin lời một người thầy bói. Nhưng chuyện liên quan đến cô, anh dù điên cũng phải liều mạng.

Ai bảo cô là cô gái của anh chứ.

...

Lơ lửng trên cửa động, Nhiêu Tôn cũng không còn nhìn thấy bóng hai người họ nữa. Anh sốt sắng gào xuống dưới: "Lục Đông Thâm! Hạ Hạ!"

Không một tiếng trả lời.

Mới chỉ vài phút ngắn ngủi mà mọi chuyện đã thay đổi.

Thời quan quay ngược lại vài phút trước.

Nhiêu Tôn túm chặt lấy sợi dây đang trôi xuống. Tuy là cấp bách nhưng anh cũng nhìn thấy rất rõ, đầu của sợi dây rất đều, vừa nhìn là biết có người ngang nhiên cắt đứt. Không kịp suy nghĩ nhiều, anh gào thét xuống dưới, bảo họ phải kiên trì.

Mọi hy vọng đều nằm trên sợi dây.

Anh kéo sợi dây chính ra, đây cũng là lý do ban đầu họ phải dự phòng sợi dây cứu mạng.

Sức nặng của hai con người đều dồn cả lên đó, Nhiêu Tôn kéo rất mất sức, nhưng vẫn cắn răng nối sợi dây chính vào, rồi lại kéo sợi dây chính. Sức mạnh của sợi dây chính vẫn còn nhưng không thể khiến Nhiêu Tôn thở phào. Bên bờ vực trên kia nhất định có người, nếu đã cắt đứt được một sợi dây thì không chừng cắt cả dây chính.

Lỡ như dây chính cũng đứt...

Nhiêu Tôn toát mồ hôi lạnh, không dám nghĩ sâu thêm.

Nhưng đúng là càng sợ cái gì càng dễ xảy ra. Bên này anh vừa nối xong dây. Còn chưa cố định, dây chính đã đột ngột trượt khỏi lòng bàn tay, tốc độ cực nhanh, nhanh tới mức lớp da dây cọ qua lòng bàn tay anh khiến nó đau đớn, bỏng rát.

Anh liều mạng kéo, nhưng chỉ kéo được không khí.

Anh giương mắt nhìn sợi dây chính ấy cũng lao nhanh xuống dưới, không kịp phòng bị, chỉ kịp nhìn rõ tình hình đầu sợi dây: Bị cắt đứt.

~Hết chương 472~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 473: Trong Quan Hệ Lợi Ích Sẽ Có Nặng Có Nhẹ

Bây giờ, Nhiêu Tôn đang nằm bò trước cửa động một cách bất lực, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Nhưng chẳng biết đã qua bao lâu, anh mới nghe được những tiếng gió phần phật bên tai và nhìn thấy những con kền kền bay lượn trong không trung... Anh đột ngột phản ứng lại, gần như gào khản giọng để hét tên hai người họ.

Một sự tuyệt vọng chưa từng có.

Anh cứ thế giương mắt nhìn họ rơi thẳng xuống và biến mất trong tầm mắt của mình. Anh sống chết bám chặt mép động, lòng bàn tay bị đá quẹt qua rỉ máu, lại dính cả bùn đất, móng tay cũng gãy ra, nhưng đã không còn cảm thấy đau nữa.

Trên đỉnh đầu đã không còn sợi dây.

Anh trở thành một con thú bị vây hãm, bị mắc kẹt trong chiếc động lơ lửng giữa không trung này, leo lên là chuyện không thể, leo xuống cũng không thực tế. Góc độ giữa cửa động và vách núi rất quái gở, không có công cụ hỗ trợ anh hoàn toàn không thể tìm được điểm tựa, trừ phi anh biết bay.

Tay Nhiêu Tôn cũng đang run lên.

Trong đầu anh toàn là hình ảnh hai người kia rơi xuống.

Tuyệt vọng, sầu não, bi thương... vô vàn cảm xúc đan xen chồng chéo. Anh chưa từng hận bản thân mình đến thế, lại không thể làm gì để cứu họ.

Có một giọng nói văng vẳng vang lên từ tận đáy lòng: Cô ấy chết rồi... Họ đều chết rồi, ở một nơi cao như vậy, họ rơi xuống thì chết chắc.

Trái tim Nhiêu Tôn chợt run lên, hơi thở gấp gáp.

Từ "chết" này giống một lưỡi dao cứa ngang qua động mạch cổ của anh, máu tươi ào ào chảy, khiến anh không sao thở được, ngột ngạt muốn chết.

Lồng ngực rất bí bách, anh phẫn uất gào to lên một tiếng bằng toàn bộ sức lực còn lại của mình.

Sau đó anh phát hiện khóe mắt mình đã ươn ướt.

Trong động có một thứ gì đó đập cánh bay qua, đập vào tầm mắt Nhiêu Tôn.

Đen xì xì, là một con dơi.

Nó bay vèo qua, giống như đang trêu ngươi sự bất lực của Nhiêu Tôn.

Nhiêu Tôn nhìn chằm chằm bóng con dơi bay xa, ánh mắt chợt tối đi.

Một lúc sau, anh từ từ đứng dậy, quay đầu nhìn sâu vào trong sơn động.

Con người ta khi đau khổ tột cùng cũng sẽ giống như khi hoảng sợ tột cùng vậy, cuối cùng đều hóa hét thành phẫn nộ. Trong ánh mắt Nhiêu Tôn chứa đựng sự căm hận, thù ghét. Anh dùng sức nắm chặt tay lại, từng bước từng bước đi vào trong sơn động.

Ngang qua nơi đàn dơi treo mình anh dừng bước, ngẩng đầu lên nhìn, đa só dơi vẫn đang ngủ, trừ phi có người kinh động.

Phải, nhất định là có người!

Nhiêu Tôn mượn ánh sáng trên đỉnh đầu quay trở lại động nơi chôn Tần Vũ. Con dơi chết vẫn còn đó, cách đó không xa chính là quan tài gỗ mà ban nãy họ chưa kịp mở ra.

Anh sát lại gần từng bước một, bước rất khẽ khàng.

Anh rút con dao trong balo ra, nắm chặt trong tay, nhìn chằm chằm chiếc quan tài đó. Ánh mắt như rỉ máu, là căm hận, là lạnh lẽo, là nghiến răng nghiến lợi muốn giết người!

Lúc trước khi nhìn thấy con dơi chết ấy, anh đã hơi ngập ngừng.

Dơi thích những nơi tăm tối ẩm thấp, nhưng trong động lại khá khô ráo thế nên đám dơi mới chỉ ở lại ngoài cửa động chứ không dễ dàng chui vào trong động. Con dơi này chắc chắn đã chịu một sự kinh hãi nào đó, nên vô tình bay nhầm vào trong động.

Ánh đèn của Nhiêu Tôn quét qua vách núi bên cạnh, dấu xước ấy một lần nữa rơi vào tầm mắt. Lần này khi nhìn khiến Nhiêu Tôn liên tưởng tới dao.

Có lẽ đã có người dùng dao quẹt qua vách núi, dao sắc nhọn, nên mới để lại dấu xước?

Vì sao lại quẹt qua vách núi? Là vì muốn giết con dơi.

Có thể vì con dơi ngăn cản tầm nhìn hoặc vì đối phương thấy nó quá phiền, một dao vung qua.

Nhiêu Tôn mím môi, đầu óc xoay chuyển nhanh chóng.

Đàn dơi ở cửa động không chỉ mới đến đây một, hai năm, nhất định đã trú chân một thời gian lâu dài rồi. Phóng mắt nhìn cả động, cả bên trái và bên phải đều chôn không ít người. Ngoài xác của con dơi kia không còn xác của con nào khác, nói lên điều gì?

Chứng tỏ người địa phương tới động, cũng có nghĩa là người Tần Xuyên sẽ không làm hại lũ dơi.

Vậy thì người làm hại lũ dơi, chắc chắn không phải người bản địa.

Sau khi có được ý thức này, Nhiêu Tôn đột nhiên càng nắm chặt dao hơn. Anh tin vào trực giác của Tưởng Ly, ngoài người cắt đứt sợi dây, trong sơn động này nhất định vẫn giấu người!

Anh lao vè phía gỗ quan tài gỗ đó.

Nhưng vừa sát lại, nắp quan tài đã bị người bên trong mở tung ra, một bóng người lao ra ngoài.

Ánh đèn của Nhiêu Tôn đung đưa, chùm sáng hắt qua, còn chưa nhìn rõ mặt đối phương, anh đã cảm nhận được một tia sáng lạnh lẽo.

Là dao!

Nói thì chậm xảy ra thì nhanh, Nhiêu Tôn nhanh gọn né mũi dao, ngay sau đó giơ tay đâm đối phương...

***

Tình hình vết thương hiện tại của Charles Ellison đã được tiết lộ giữa các cán bộ cấp cao trong tập đoàn.

Không quá lạc quan, nghe nói đã được đẩy vào phòng cấp cứu bốn lần, trong đó ba lần thập tử nhất sinh, bác sỹ thậm chí còn đưa thông báo nguy kịch.

Lục Chấn Dương đã đích thân tới bệnh viện, ở suốt một đêm trong phòng Hồi sức tích cực, hôm sau khi bước ra ngoài, cả người ông như già đi chục tuổi.

Có người nói, Charles Ellison đã chết, chỉ là tập đoàn chưa công bố mà thôi.

Cũng có người nói, cho dù Charles Ellison chưa chết thì cũng hấp hối, bây giờ chỉ đang dùng tiền để duy trì mạng sống mà thôi.

Trên dưới Lục Môn chìm vào một tình thế biến hóa khôn lường.

Ai ai cũng đang suy đoán một khi Charles Ellison ra đi thật sự, cục diện sau đó sẽ ra sao?

Lục Chấn Dương liệu có quay trở lại duy trì đại cục?

Lục Bắc Thâm liệu có thể nhân cơ hội này ngồi lên, thay thế Lục Đông Thâm?

Lục Khởi Bạch phải chăng đã bị kìm hãm? Hoặc, Lục Chấn Dương sau khi mất đi một nguồn sức mạnh to lớn như Charles Ellison liệu có thể kìm hãm Lục Khởi Bạch bao lâu?

Tất cả đều trở nên mơ hồ khó nắm rõ.

Nhưng rất nhanh tình hình lại thay đổi.

Có người truyền tin, có vẻ như vết thương của Charles Ellison có biến chuyển tốt, sức khỏe bắt đầu ổn định hơn.

Lục Khởi Bạch đích thân tới bệnh viện.

Trước đó anh có sai Cảnh Ninh đi nghe ngóng cũng chỉ là những tin bóng gió. Không có kết quả, anh quyết định chủ động xuất kích.

Anh trực tiếp đưa ra đề nghị với Hội đồng quản trị, dù là với tư cách cán bộ cấp cao trong công ty hay với tư cách con cháu, anh cũng có quyền biết về tình hình của Charles Ellison. Lời đề nghị này dĩ nhiên bị phản bác, nhưng Lục Bắc Thâm lại bất ngờ nói đỡ cho anh.

Trước mắt Hội đồng quản trị của Lục Môn đã chia ra mấy phe phái.

Một phái ủng hộ Lục Chấn Dương với Charles Ellison đứng đầu, kèm theo đó là ủng hộ Lục Đông Thâm có điều kiện. Cái gọi là "có điều kiện" này ám chỉ Lục Đông Thâm muốn quay về Lục Môn giành quyền lực thì bắt buộc phải có bản lĩnh giành lại quyền lực. Dù sao thì trước đó mọi chuyện cũng ầm ĩ, dù anh có quay về cũng sẽ để người khác nắm thóp.

Một phái khác là phía Tần Tô.

Tần Tô với Lục Chấn Dương đúng là vợ chồng, nhưng cả hai một khi đều có chức vụ thực tế trong tập đoàn thì ý nghĩa sẽ khác. Tần Tư có kinh nghiệm trong kinh doanh, cũng từng gánh vác Lục Môn vượt qua bão táp, thậm chí khi trước việc Lục Chấn Dương có thể ngồi vững chiếc ghế quyền lực ấy, bà cũng góp phần không nhỏ.

Có người đánh giá Tần Tô thế này: Một người phụ nữ lớn, khi sóng yên biển lặng thì sống kín đáo sau lưng người, khi sóng gió nổi lên thì có thể thay thế bất cứ ai.

Bà từng ly hôn với Lục Chấn Dương rồi lại tái hôn với ông.

Có thể ngang nhiên kéo trái tim Lục Chấn Dương từ phía một người phụ nữ khác trở về, thậm chí là khi người ấy đã danh chính ngôn thuận trở thành con dâu trưởng mới của Lục Môn, còn sinh con cho Lục Chấn Dương cũng không thể thay đổi được cục diện Tần Tô trở về bên cạnh Lục Chấn Dương.

Trong tình yêu không có sai hay đúng, nhưng trong quan hệ lợi ích sẽ có nặng có nhẹ.

~Hết chương 473~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 474: Mỗi Người Một Tính Toán

Giữa hai người phụ nữ, người có thể giải quyết được các trưởng bối của Lục Môn là Tần Tô, người có thể lấy lòng của bà cụ nhà họ Lục là Tần Tô, người có thể giúp Lục Chấn Dương qua ải trảm tướng là Tần Tô, người có thể cân bằng các mối quan hệ thiệt và lợi của Lục Môn là Tần Tô.

Bà yêu Lục Chấn Dương không?

Không ít người trong Lục Môn biết đến người vợ thứ hai của Lục Chấn Dương, xét về chuyện tình yêu, mọi người đều hiểu Tần Tô đều không bằng người phụ nữ kia.

Tần Tô nhìn thấy quá rõ ràng, trên đời này chẳng có mối quan hệ nào đã hình thành thì không thay đổi. Để có thể duy trì sự bất biến của mối quan hệ chỉ còn cách liên tục bổ sung nhu cầu, dù là về vật chất hay về tình cảm. Và thứ bà có thể cho được Lục Chấn Dương là một cuộc đời không lo toan về sau.

Người phụ nữ kia thì khác. Bà ta quá yêu Lục Chấn Dương, đến mức khi chưa hiểu rõ những lợi ích lớn đã bám riết lấy Lục Chấn Dương, rút cạn mọi sức lực của ông.

Người phía sau là một phụ nữ nhỏ, khao khát tình yêu, người phía trước là một phụ nữ lớn, có thể kiểm soát tình yêu.

Thế nên, không ai dám xem thường năng lực của Tần Tô.

Có thêm hai thế lực khác bắt nguồn từ Lục Khởi Bạch và Lục Bắc Thâm. Trước khi Lục Bắc Thâm vào Hội đồng quản trị, sức mạnh ủng hộ sau lưng Lục Khởi Bạch có thể theo Tần Tô, để tương quan lực lượng với Lục Chấn Dương. Nhưng sau khi Lục Bắc Thâm đến đã hút không ít sức mạnh ủng hộ, rõ ràng là "hậu sinh khả úy".

Trên chiến trường không có cha con, giữa chiến loạn không còn vợ chồng, trong lòng mọi người đều hiểu rõ, nhưng người trông có vẻ cùng một cành nhánh như Lục Bắc Thâm, Tần Tô và Lục Chấn Dương, một khi cục diện hỗn loạn, ai cũng có thể vì mình mà giẫm chết người khác.

Thế nên, việc Lục Bắc Thâm có thể nói đỡ cho Lục Khởi Bạch nằm ngoài dự liệu của mọi người, ngay cả Lục Khởi Bạch cũng ngờ vực về ý đồ của Lục Bắc Thâm.

Khi Lục Khởi Bạch tới bệnh viện, trong Hội đồng quản trị đã bắt đầu có người nghi ngờ, phải chăng Lục Bắc Thâm và Lục Khởi Bạch đã bắt tay nhau? Dẫu sao thì Lục Chấn Dương là con hổ lớn của Lục Môn, có ông ở trên chèn ép, Lục Bắc Thâm muốn ngồi vào vị trí quyền lực là rất khó, cộng thêm việc Tần Tô cũng sẽ không đồng ý.

Cảnh Ninh đi cùng Lục Khởi Bạch tới bệnh viện.

Nhưng cô không vào trong phòng bệnh mà chờ đợi bên ngoài.

Lục Khởi Bạch ở trong phòng rất lâu, trong khoảng thời gian này Cảnh Ninh đã nghĩ tới rất nhiều chuyện, trong đó lâu nhất chính là nghĩ tới Vệ Bạc Tôn.

Cô dám khẳng định người ấy chính là Vệ Bạc Tôn.

Một khi chắc chắn thì có một số chuyện sẽ dần dần sáng tỏ. Cô đứng ngồi không yên, trong lòng có hai giọng nói đối đáp qua lại. Một bên là

cảm tính, nói với cô sự tình chưa chắc đã như cô nghĩ, có thể chỉ là sự qua lại ngẫu nhiên. Một bên là lý trí nói với cô: Mày đã làm sai rồi, còn muốn giương mắt nhìn người ta mất mạng hay sao?

Cuối cùng, Cảnh Ninh cũng không đè nén được lương tri trong lòng xuống, chọn một phòng bệnh cá nhân để trống, gọi vào máy Lục Đông Thâm.

Gọi không được.

Gọi tiếp vẫn không được.

Cảnh Ninh suy nghĩ rồi lại gọi vào số của Tưởng Ly.

Cũng được thông báo là không thể liên lạc được.

Trái tim cô bắt đầu chơi vơi. Trước kia cô có nghe nói về một vài tin tức, liên quan tới tung tích của Lục Đông Thâm. Có nhiều lần thật ra cô muốn gọi cho anh ấy, nhưng đều cảm thấy mình không còn mặt mũi. Bây giờ không gọi được, chẳng hiểu sao trong lòng cô lại nảy sinh một cảm giác bất an.

Cô nắm chặt di động trong tay, cho đến khi sau lưng có tiếng người cười khẩy, cô đột ngột quay đầu lại.

Là Lục Khởi Bạch.

Chẳng biết anh đã đi vào từ lúc nào, có lẽ là đã tham gia toàn bộ quá trình cô định "mật báo tin tức".

Cảnh Ninh run lên.

Lục Khởi Bạch tiến tới, vươn tay cầm lấy di động của cô. Cô nắm chặt không buông, anh bẻ từng ngón tay cô ra, cầm thẳng nó vào tay mình.

Anh lục lại nhật ký cuộc gọi, ánh mắt lạnh đi không ít.

Sau đó đối mặt với gương mặt nhợt nhạt của Cảnh Ninh, anh chậm rãi nói: "Lục Đông Thâm quả nhiên hiểu rõ lòng người, biết rõ em là gián điệp mà vẫn giữ em lại, chắc là đánh cược sự không đành lòng của em chăng."

Cảnh Ninh thở gấp, im lặng.

Lục Khởi Bạch nhét di động vào quần cô, sát lại gần cô, cười lạnh: "Có những chuyện đã làm sai là làm sai, em có muốn bù đắp cũng vô ích."

"Thế nên anh còn định sai càng thêm sai?" Cảnh Ninh hỏi ngược lại.

"Sai?" Lục Khởi Bạch cất giọng u ám: "Vậy phải xem người cười tới cuối cùng là ai."

Cảnh Ninh rùng mình.

Lục Khởi Bạch áp sát mặt xuống nói với cô: "Em muốn liên lạc với Lục Đông Thâm? Khó đấy, e rằng bây giờ anh ta đã chôn mình dưới đáy vực rồi. Em muốn chuộc tội?" Anh cười khẩy: "Có lẽ đành đợi kiếp sau thôi."

Nghe xong, Cảnh Ninh thảng thốt, nhìn anh chằm chằm: "Lục Khởi Bạch, anh..." Những lời còn lại nghẹn ứ nơi cổ họng không thể nói ra, lòng cô như sóng cuộn biển trào.

"Tôi làm sao?" Không có dù chỉ một chút nhiệt độ trong ánh mắt của Lục Khởi Bạch khi cười: "Nếu tôi chỉ còn cách thứ mình muốn một bước chân nữa, tôi đương nhiên sẽ bất chấp thủ đoạn. Cảnh Ninh, em đừng nghĩ ai cao quý hơn ai, cho dù là Lục Đông Thâm, anh ta cũng làm vậy thôi."

Cảnh Ninh nhìn ánh mắt tàn nhẫn của anh, nhất thời có một cảm giác xa lạ và sợ hãi chưa từng có. Cô quay người định bỏ đi, nhưng bị Lục Khởi

Bạch giữ lại: "Em định đi đâu?"

"Anh buông ra!" Cô quả thực sợ rồi.

Cô biết Lục Khởi Bạch bất chấp thủ đoạn, cũng hiểu rõ sự tàn nhẫn trong lòng anh. Nhưng cho dù là như vậy, tận sâu trong lòng cô vẫn có một chút kỳ vọng, kỳ vọng Lục Khởi Bạch cũng có một mặt lương thiện, hoặc là một sự ngây thơ khiến người ta đau xót.

Cô luôn nhớ tới tiếng lẩm bẩm của anh hôm đó khi mơ ngủ: Đừng đi...

Thế nên thi thoảng Cảnh Ninh cũng nghĩ, chắc là anh cũng cô đơn chăng? Chắc là anh cũng không thể làm theo những gì mình mong muốn chăng? Chắc cũng có những điều không muốn ai biết chăng?

Cô cố chấp kiên định tin vào chút kỳ vọng nhỏ bé tận đáy lòng ấy. Đến tận hôm nay cuối cùng cô cũng hiểu, cho dù anh có lương thiện hơn nữa cũng chẳng địch lại được khát vọng đối với quyền thế và lợi ích, tàn nhẫn và lạnh lùng đã thấm vào cốt tủy của anh, đây là sự thật không gì có thể thay thế.

Đến cả người anh cũng dám giết, còn chuyện gì anh không dám làm không?

"Buông em ra?" Lục Khởi Bạch nghe xong cười khẩy, giữ chặt cổ tay cô: "Cảnh Ninh, em muốn phản bội tôi? Tôi nói cho em biết, em không còn hy vọng lấy lại sự trong sạch cho mình đâu. Sau này tôi muốn thế nào thì em phải thế ấy. Tôi nói rồi, cho dù sau này tôi phải xuống địa ngục, tôi cũng kéo em theo cùng!"

Cảnh Ninh nhìn anh, bờ môi run rẩy, trong ánh mắt toàn là hoảng sợ. Anh là một kẻ điên, điên từ đầu tới chân, uổng công cô vẫn còn một chút lòng trắc ẩn với anh.

Chuông di động vang lên, là của Lục Khởi Bạch.

Cảnh Ninh muốn nhân cơ hội ấy thoát ra nhưng không được như ý nguyện. Lục Khởi Bạch một tay giữ cô một tay nghe máy.

Khoảng cách rất gần, thế nên Cảnh Ninh nghe rõ mồn một nội dung đầu kia nói.

Đầu kia nghe có vẻ rất phẫn nộ, nhưng có lẽ vì ngại thân phận nên buộc phải kiềm nén sự phẫn nộ ấy xuống, giọng nói trầm mà gấp gáp. Cảnh Ninh xuất thân là một trợ lý hành chính đặc biệt, tác phong nghề nghiệp đã sớm luyện rèn cô có một đôi tai nhạy bén, một trí nhớ siêu tốt và một khả năng tìm kiếm mạnh mẽ. Giọng nói ấy qua sóng điện thoại, xuyên không khí lọt vào tai cô, cô lập tức nghe ra là ai.

Vệ Bạc Tôn.

"Phó tổng giám đốc Lục, anh làm vậy là có ý gì?"

Mặt Lục Khởi Bạch không có quá nhiều biểu cảm, chỉ nhìn chằm chằm Cảnh Ninh, nói vào điện thoại: "Tôi còn đang muốn hỏi cậu câu này đấy."

"Thôn đó phản cảm nhất là có người ngoài nhúng tay vào, anh làm vậy sẽ tạo tác dụng ngược đấy."

Lục Khởi Bạch cười: "Cậu đang sợ có tác dụng ngược hay sợ kế hoạch của chính mình hỏng bét?"

Đầu kia trầm mặc.

Cảnh Ninh ở bên này trái tim cũng đập lỡ một nhịp...

~Hết chương 474~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 475: Chúng Ta Có Thể Quan Tâm Tới Tình Hình Trước Mắt Được Không?

"Vệ Bạc Tôn."

Lục Khởi Bạch cứ thế gọi ra tên của đối phương ngay trước mặt Cảnh Ninh, điều này quả thực khiến Cảnh Ninh thầm sửng sốt.

"Đừng tưởng tôi không biết ý đồ của cậu. Thứ bản thân cậu không giành được nên cậu muốn mượn tay Hạ Trú để giành về, tính toán cũng hoàn hảo đấy." Anh cất giọng trầm lạnh: "Nhưng tốt nhất cất ngay cái suy nghĩ ấy của cậu đi. Cậu bò được lên vị trí ngày hôm nay đừng quên là dựa vào ai. Lần này xong việc, cậu muốn gì mà không có?"

"Ý của tôi là..."

"Tôi không cần biết cậu có ý gì, cũng không cần quan tâm cậu có quan hệ gì với thôn đó. Tóm lại, ai dám làm đá ngáng đường tôi lúc này, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho kẻ đó." Lục Khởi Bạch lạnh giọng.

Vệ Bạc Tôn ở đầu kia im lặng một lúc, rồi nói: "Tôi hiểu rồi."

"Nhớ kỹ, sống phải thấy người, chết phải thấy xác." Lục Khởi Bạch đưa ra mệnh lệnh.

Cảnh Ninh ở bên nghe lập tức hiểu ngay. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác, chứng tỏ chí ít trước mắt Lục Khởi Bạch vẫn chưa chắc chắn Lục Đông Thâm đã chết hay chưa?

Cảm giác tuyệt vọng bắt đầu có chút hòa hoãn.

Cô thầm cầu nguyện trong lòng, hy vọng Lục Đông Thâm không sao.

Chỉ cần anh ấy không sao...

Nghĩ đến đây, lòng Cảnh Ninh nghẹn lại.

Cô tự chế giễu bản thân: Cảnh Ninh à Cảnh Ninh, mày có phải cùng Lục Khởi Bạch xuống địa ngục cũng đáng đời, đến tận giờ phút này mà mày vẫn còn nghĩ cho anh ta.

Cô hy vọng Lục Đông Thâm bình an chỉ vì không muốn Lục Khởi Bạch sai đến không còn đường lùi.

Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, Lục Khởi Bạch cất di động đi, nâng cằm Cảnh Ninh lên, cười mà như không cười: "Em đang mừng thầm? Cảnh Ninh, em đừng kỳ vọng gì nữa, cho dù em gọi được vào máy của Lục Đông Thâm, em định nói gì với anh ta? Nói với anh ta tôi và Vệ Bạc Tôn là một phe? Hay nói với anh ta tôi định giết anh ta?"

Cảnh Ninh nhất thời á khẩu.

Lục Khởi Bạch sát lại gần cô, hạ thấp mặt xuống: "Em tưởng Lục Đông Thâm không nghĩ đến những chuyện này à? Có thể sống sót hay không là số phận của anh ta, có thể khiến anh ta chết hay không là số phận của tôi. Tôi và anh ta một khi bước lên con đường này đã định sẵn phải đấu với trời, với đất, với mạng sống."

***

Khi Tưởng Ly mở mắt ra chỉ cảm thấy xung quanh có những bóng sáng.

Trong mơ hồ hình như có một vài người đang đứng.

Tứ chi của cô như mất đi hoàn toàn tri giác, nhất thời không thể nhúc nhích được.

Sắc trời đã tối đi không ít, nếu rơi từ trên vách thẳng xuống dưới, cũng không đến mức tối trời.

Có lẽ là mây đen đã che chặt ánh nắng, từng tia sáng u trầm, khi hơi nheo mắt lại có thể chạm được đến ánh lửa.

Và những cái bóng được kéo dài ra bởi ánh lửa ấy.

Từng đám từng đám, như ma.

Khiến cô nhớ lại đoàn đưa tang của Tần Xuyên.

Cô thử nhúc nhích cơ thể, nhưng bên tai chợt vang lên một thanh âm như được đè thấp xuống: "Nằm im."

Một giọng nói như làm nổ tung tất cả ký ức của Tưởng Ly.

Cô lúc này đây đang nằm trong lòng Lục Đông Thâm.

Anh ở dưới, cô ở trên.

Tưởng Ly nhớ rất rõ, khoảnh khắc cô rơi xuống vực, Lục Đông Thâm cũng buông chuôi dao ra, cùng cô rơi xuống. Anh nỗ lực túm chặt lấy cô, rồi đổi hướng, vòng ôm để lại cho cô, sống lưng hướng về đáy vực, nếu chạm xuống đáy, anh sẽ không còn khả năng sống sót.

Bây giờ anh vẫn đang duy trì tư thế ôm ghì lấy cô, dùng lồng ngực rắn chắc làm một bến đỗ an toàn cho cô.

Nhưng, chuyện này không đúng.

Một cơ thể khỏe mạnh cách mấy cũng không thể sống sót sau cú ngã ấy được.

Tưởng Ly nhớ quá trình rơi xuống không quá ngắn. Sau khi hoảng sợ qua đi cô bắt đầu tuyệt vọng, đầu bắt đầu choáng váng, có mấy lần cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Cô chết rồi hay chưa chết đây?

Dù thế nào, Tưởng Ly đều nghe theo lời cảnh cáo của Lục Đông Thâm. Nếu chết rồi, vậy thì đây chính là âm tào địa phủ chăng? Nghĩ lại cũng tốt, lát nữa sẽ đi dạo một vòng thế giới hoàng tuyền rồi thác mộng cho Trần Du hoặc Tố Diệp, nói với họ địa phủ thực sự tồn tại, bảo họ đến ngày giỗ hoặc ngày lễ tết phải đốt nhiều tiền cho cô một chút.

À đúng rồi, chắc là Nhiêu Tôn vẫn đang ở lại trong động, có cần thác mộng cho anh ấy không nhỉ.

Cô nghĩ thôi đi.

Vách động đó lên không lên được, xuống không xuống được, Nhiêu Tôn rời đi kiểu gì còn phải xem xét, chưa biết chừng sắp tụ tập với họ dưới hoàng tuyền rồi.

Tưởng Ly bỗng nhiên cảm thấy tâm lý của mình hơi đen tối.

Chuyến hành trình bỏ mạng này trước khi đi Nhiêu Tôn ắt đã chuẩn bị sẵn tâm lý, cô nên áy náy mới phải.

Nhưng chuyện đã đến nước này áy náy cũng vô ích. Cũng may cô còn đi chung với Lục Đông Thâm, dù là trên nhân gian hay dưới hoàng tuyền, anh vẫn không buông tay cô.

Ngốc.

Khi cô nhìn thấy anh bất chấp tất cả túm chặt lấy cô, khi hai người cùng rơi xuống vực cô đã mắng anh như vậy, thậm chí xô đẩy, đánh đập anh, còn ảo vọng anh nắm được thứ gì đó để giữ mạng cho anh mới được.

Lục Đông Thâm không nói gì, chỉ ôm riết lấy cô.

Cơn gió bên tai đã hóa thành nhịp tim anh, rắn rỏi mạnh mẽ.

Một sinh mạng còn trẻ trung như thế, đã sắp lìa đời.

Sau đó anh còn tươi cười nói với cô: Không, mạng của anh rất đáng tiền...

Lục Đông Thâm, đồ lừa đảo.

Bây giờ, Tưởng Ly chỉ muốn ôm chặt gã lừa đảo này, nói với anh: Nếu còn có kiếp sau, anh có thể đừng ngốc như vậy, đừng khinh thường mạng sống như vậy không, xuống địa ngục nhất định phải chịu tội đấy.

Lục Đông Thâm nằm dưới khẽ cười. Anh nằm im chỉ nói: "Bé con, anh biết là em rất yêu anh nhưng bây giờ không phải là lúc để chúng ta bày tỏ tình cảm, chúng ta liệu có thể quan tâm tới tình hình trước mắt đã được không?"

Trước mắt?

Tưởng Ly hơi mở mắt ra.

Qua ánh lửa xa gần bất định, cô loáng thoáng nhìn rõ được tình hình.

Cô và Lục Đông Thâm đang ở trong một chiếc túi lưới khổng lồ, mắt không thể nhìn thấy được mép lưới, gần như được trải bằng ra. Chất liệu

của nó không thể suy đoán, hình như là kim loại gì đó, nhưng không phải sắt. Có thể khẳng định rằng, khả năng kéo dài và dát mỏng của kim loại này chắc chắn rất tốt.

Trên khóa của lưới kim loại có buộc những chiếc chuông to nhỏ khác nhau, chỉ cần trong lưới có động tĩnh gì sẽ khiến chuông kêu lên. Chẳng trách Lục Đông Thâm bảo cô nằm im. Vào lúc này, "dĩ bất biến ứng vạn biến" là tốt nhất.

Tưởng Ly nhìn xuống, hướng về phía chiếc khóa lưới ngay bên cạnh gáy anh.

Có lẽ đây là một chiếc lưới đã nhiều năm tuổi, cách làm không giống thời hiện đại, có vết rỉ sắt loang lổ. Nhờ ánh lửa, còn loáng thoáng nhìn thấy dấu vết bị rìu chém.

Đầu óc cô xoay chuyển bình thường trở lại, trong lòng đã sớm hiểu ra vấn đề.

Chiếc lưới này có lẽ là vật bảo vệ mạng sống cho đời đời kiếp kiếp những người đưa tang.

Tuy rằng họ có khả năng leo trèo cực giỏi, nhưng dẫu sao cũng là vận chuyển quan tài nặng lên xuống, dây thời cũ chưa chắc đã chắc chắn như dây thời mới, một khi dây đứt hoặc thao tác sai khiến ai đó rơi xuống thì tấm lưới kim loại khổng lồ này sẽ có tác dụng.

Nếu cô suy đoán không nhầm, nó nằm thẳng hàng với vách động hướng xuống.

Ngoài việc bảo vệ an toàn cho người dân trong thôn, chắc là nó vẫn còn dùng vào việc khác. Một khi có người ngoài đột nhập vào thôn, dù là rắp

tâm hay cố ý. Một khi rơi xuống vực không chết được nhưng cũng trở thành rùa trong hũ.

Tưởng Ly cảm thấy bây giờ cô và Lục Đông Thâm giống như bị vây hãm, đợi những loài động vật ăn thịt từ từ tiến đến.

Xung quanh có ánh lửa tức là có dân làng.

Tưởng Ly thầm thở dài. Mấy người dân làng này cũng thông minh, chắc là đã sớm biết có người đột nhập thôn nên cứ bình tĩnh ngồi đợi họ "đại giá quang lâm".

Cô giữ im cơ thể, miệng dán sát vào tai Lục Đông Thâm, thì thầm: "Liệu có phải họ cắt đứt dây không?"

~Hết chương 475~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 476: Hai Đám Người

Việc nghĩ họ là những người làm việc đó, Tưởng Ly cũng không phải là không có căn cứ. Cô nghĩ đến những người chết đã chịu hình phạt đến chết trong động kia, thủ đoạn dành cho họ tàn nhẫn đến mức nào? Cô nghĩ mạng người trong mắt người Tần Xuyên cũng chẳng đáng quý đến mức nào.

Ai ngờ Lục Đông Thâm lại có cách nhìn khác, anh nói: "Có lẽ không hoàn toàn là do họ."

Câu nói này lọt vào tai Tưởng Ly khiến cô có phần nghi hoặc.

Lục Đông Thâm thấp giọng phân tích: "Người cắt đứt dây chính và người kéo dây chính xuống vực có lẽ là hai nhóm người. Người phía trước thật lòng muốn lấy mạng chúng ta, còn người phía sau chỉ muốn chúng ta bị giữ trong vách động không thể ra ngoài. Xét từ việc chúng ta rơi xuống vực lại được cái lưới quái quỷ này giữ mạng, có lẽ người Tần Xuyên hoàn toàn không muốn lấy mạng chúng ta."

Hai nhóm người!

Tưởng Ly cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Chiêu này thật là thâm độc. Một khi hai người họ mất mạng, thì hoàn toàn có thể coi như một vụ rơi xuống vực, một tai nạn ngoài ý muốn.

Nghĩ tới đây, Tưởng Ly rùng mình.

Nhiêu Tôn…

Trong vách động đó nhất định vẫn còn người khác, đó có lẽ là người muốn lấy mạng của họ!

Đang còn trăn trở và bất an thì những ánh lửa đó dần dần đung đưa tới trước mặt họ.

Lục Đông Thâm ôm chặt eo cô và nói: "Yên lặng quan sát tình hình, chí ít đợi họ thả chúng ta xuống đã."

Tưởng Ly nín thở.

Ánh lửa càng lúc càng gần, có những bước chân lộn xôn, có những tiếng nói ríu rít, nhưng rất khẽ, như những tiếng thì thầm. Trong đầu Tưởng Ly chợt thoáng qua hình ảnh đoàn người đưa tang, ai nấy đều cúi gằm đầu xuống như thần chết, người duy nhất ngẩng đầu lên thì ánh mắt lại trắng xám trông rất đáng sợ.

Người đi đầu tiên đã dừng bước khi còn cách họ một quãng.

Tưởng Ly mượn ánh lửa nhìn qua.

Chỉ có thể nhìn thấy đôi giầy và chiếc quần người đó mặc.

Chỉ là một đôi giày vải đế bệt bình thường, ống quần rộng bằng vải thô, khiến cô nghĩ tới Tần Vũ, anh ta cũng mặc như vậy.

Xem ra, họ chắc chắn đã tiếp xúc với người Tần Xuyên rồi.

Người đó quát to một tiếng, không nghe rõ là nói gì, tóm lại, chẳng mấy chốc chiếc lưới kim loại đã bắt đầu từ từ hạ xuống.

Quả nhiên là có cơ quan, nếu không cũng không cố định được lưới kim loại.

Khi lưới kim loại chạm đất, cả Lục Đông Thâm và Tưởng Ly đều không ai nhúc nhích. Cơ quan vẫn đang nằm trong tay dân thôn. Họ chỉ cần cử động sẽ rất dễ trở thành chim trong lồng.

Cho đến khi có người tiến lên khiêng họ ra khỏi lưới kim loại.

Người kia lại kéo cơ quan, lưới kim loại từ từ thu vào.

Người dẫn đầu lại nói gì đó với người bên cạnh. Ngữ điều của câu nói này Tưởng Ly nghe rất rõ, không giống âm sắc người bản địa, cũng không giống khẩu âm của dân tộc thiểu số mà thẳng và bằng. Ngữ điệu tuy không tiêu chuẩn nhưng nội dung thì nghe rất rõ.

Người đó nói: Trói lại.

Bốn năm người đàn ông lực lưỡng tiến lên, trong tay kéo theo dây thừng.

Sợi dây đó được bện bằng cây trinh nữ, ướt rượt, cọ xuống đất dính theo cả đống bùn đất vàng ruộm. Tưởng Ly cúi đầu len lén liếc nhìn sợi dây, có lẽ nó đã được ngấm nước muối, rất bền chắc.

Đến khi sợi dây được kéo lên trước, Lục Đông Thâm và Tưởng Ly đột ngột đứng phắt dậy. Tay chân của hai người đều rất nhanh nhẹn, bất ngờ túm lấy hai tên phía trước, ngăn cản hành vi của họ.

Xung quanh trở nên hỗn loạn.

Tưởng Ly phóng mắt nhìn qua mới bàng hoàng nhận ra số lượng người dân không hề ít.

Người dẫn dầu gào lên một tiếng, có vẻ như nói một câu “Lên súng”.

Lục Đông Thâm giữ người tập kích chẳng qua chỉ muốn tranh thủ giành lấy cơ hội đàm phán, chí ít sẽ không bị bắt lại một cách vô duyên vô cớ. Nào ngờ đối phương vốn không bị uy hiếp. Một tiếng “Lên súng” khiến anh bùng nổ cảnh giác. Nhưng chưa kịp phản ứng lại, bả vai đã đau đớn, anh kêu hự một tiếng.

Người bị tóm nhân cơ hội ấy phản kháng, dùng sức đẩy anh sang một bên để thoát thân. Lục Đông Thâm muốn giữ người ấy lại, nhưng cảnh tượng trước mắt đã bắt đầu xoay chuyển.

Anh loạng choạng đứng không vững, hô hấp cũng trở nên gấp gáp. Khi nhìn sang Tưởng Ly, cô cũng đã trúng, cả người nằm rạp xuống đất không nhúc nhích. Anh cắn chặt răng tiến lên phía trước mấy bước nhưng gót chân chợt mềm nhũn, lập tức ngã nhào xuống đất.

Trước khi mất đi ý thức, anh nghe thấy người đứng đầu u ám nói một câu: “Nhập quan*!”

*Cho vào trong quan tài.

***

Nhiêu Tôn xem thời gian.

Đã bốn tiếng trôi qua kể từ lúc Lục Đông Thâm và Hạ Trú rơi xuống vực.

Dường như chưa đợi được hoàng hôn thì trời đã tối.

Anh ngồi sụp bên cửa động, cứ mải miết nhìn vầng mây đen xì nơi chân trời, ngẩn người.

Đường chân trời đã không còn nhìn rõ nữa, sầm sì tối hẳn xuống, cực kỳ âm u đáng sợ, giống như tất cả mọi ánh sáng sắp bị bóng đêm nuốt mất. Không thể thở nổi, đè chặt khiến lòng người hoảng hốt.

Sau khi trải qua sự tuyệt vọng, Nhiêu Tôn bắt đầu nghĩ cách.

Kiểu gì cũng phải nghĩ cách xuống dưới kia.

Anh nghĩ giả sử Lục Đông Thâm và Hạ Trú thật sự rơi xuống vực và chết, thì chí ít anh cũng có thể mang xác họ về, không thể để họ bỏ mạng ở nơi hoang vu lạnh lẽo được, phải không?

Nhiêu Tôn châm lên một điếu thuốc.

Khi châm thuốc, ngón tay cũng run rẩy, qua mấy lần vẫn không châm được lửa. Khó khăn lắm mới châm lên được, anh rít mạnh một hơi. Một cơn gió độc từ dưới đáy vực xoay tròn thổi thẳng lên trên làm làn khói bay tứ tung loạn xạ.

Anh cứ thế ho sặc sụa.

Vừa ho anh vừa suy nghĩ, họ chắc chắn đã chết rồi, ngã từ một nơi cao như vậy xuống sao có thể không chết?

Lòng anh nhất thời bi thương dâng trào.

Nhưng chẳng mấy chốc, bi thương đã hóa thành phẫn nộ. Anh rít mạnh thêm hơi thuốc nữa rồi nhả mạnh khói ra, rồi hằn học dập tắt điếu thuốc còn quá nửa lên lớp đá nham thạch trên vách núi.

Nhiêu Tôn đứng lên đi vào trong động.

Xuyên qua khu tập trung của đàn dơi, tới ngã ba rẽ vào cửa động bên phải, dưới đất có một người đàn ông đang nằm rạp, áo đen quần đen, đầu

có vết thương đã chảy máu rồi. Có một bên chân đã không thể cử động được nữa. Dù quần màu đen không nhìn thấy rõ, nhưng thứ ướt rượt kia chắc chắn là máu.

Người đó thấy Nhiêu Tôn đi vào, thử nhúc nhích một chút nhưng vết thương trên chân càng xuyên thấu trái tim, anh ta đau đớn nhe răng.

Ngay gần đó có một cỗ quan tài đã gãy rời, có một mảnh gỗ quan tài dài khoảng nửa mét, trên đầu dính máu.

Ánh đèn trên đầu Nhiêu Tôn soi vào người đàn ông ấy. Chẳng hiểu sao anh bỗng dưng thấy phẫn nộ dâng trào, sải bước tiến lên, chẳng nói chẳng rằng giơ chân đá lên người anh ta. Người đó yếu ớt đã mất đi hoàn toàn năng lực phản kháng, mặc cho Nhiêu Tôn đá.

Bốn tiếng đồng hồ trước, Nhiêu Tôn suýt chết trong tay anh.

Khi anh đang từng bước tiến sát lại cỗ quan tài chưa ai mở ra ấy, người này đột ngột từ phía trong nhào ra ngoài, tấn công Nhiêu Tôn. Lưỡi dao sắc bén ấy quẹt qua vị trí yết hầu của Nhiêu Tôn, cực sát, sát tới mức Nhiêu Tôn cũng có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo do gió của lưỡi dao tạo ra.

Chỉ cần gần thêm một phân nữa, kết cục chờ đợi anh chính là máu bắn vào quan tài. Còn thi thể của anh hoặc là sẽ bị nắm thẳng xuống đáy vực, hoặc là ngủ dài trong vách động.

Nhiêu Tôn may mắn tránh được.

Ngay sau đó anh bắt đầu tấn công lại.

Trong động tối tăm, ánh sáng duy nhất là từ ngọn đèn của Nhiêu Tôn. Trong một khoảnh khắc ấy anh đã phát hiện ra người tay tay chân rất

nhanh nhẹn. Anh tỉnh ngộ, đây chắc chắn không phải người Tần Xuyên, người dân trong thôn nào có võ giỏi đến vậy.

Hơn nữa, trong lúc không kịp phòng bị anh còn bị người này đá mạnh một nhát.

Anh ta đi đôi ủng quân đội, thích hợp nhất là tác chiến núi rừng, hơn nữa nếu là ủng quân đội được chế tác đặc biệt, bên trong còn có thể giấu những vũ khí đặc biệt mang tính công kích. Nhiêu Tôn bị đá nằm bẹp xuống đất, nhất thời lục phủ ngũ tạng như sóng cuộn biển trào. Từng cơn đau đớn dữ dội ập tới, cả thở cũng thấy đau đớn.

Cứ thế ăn một chiêu thực sự.

Chỉ một chốc lát ấy Nhiêu Tôn đã dám khẳng định, đối phương đến tám, chín phần xuất thần từ lính đánh thuê, hoặc nói, anh ta chính là lính đánh thuê.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 477: Người Bất Ngờ Xuất Hiện

Ở Tần Xuyên này xuất hiện lính đánh thuê?

Hơn nữa lại còn trốn trong động, làm sao anh ta né tránh được đoàn người đưa tang của Tần Xuyên? Hay có khi nào anh ta đã trốn ở đây rất lâu rồi?

Nhiêu Tôn nhớ lại máy theo dõi trên người Tưởng Ly.

Anh chợt hiểu ra.

Đối phương vốn không muốn lợi dụng máy theo dõi để tìm ra vị trí của Tần Xuyên mà là muốn liên tục theo dõi hành tung của họ, tiện tìm một nơi thích hợp giải quyết họ.

Âm mưu thâm hiểm.

Vậy phải chăng có nghĩa là thật ra đối phương đã sớm biết Tần Xuyên ở đâu? Thậm chí nắm rất rõ tình hình của động chôn người?

Càng nghĩ Nhiêu Tôn càng thấy tức. Khi người đó nhào về phía anh, anh dốc hết sức lực làm một cú lộn người diều hâu né tránh phản kích, sau đó vung con dao trong tay.

Người đó bị thương, nhưng cũng chỉ là vết thương ngoài da.

Sức lực vẫn còn không nhỏ.

Nhưng Nhiêu Tôn cũng không phải hạng vừa. Phải biết để có được cái danh "Thái tử kinh thành", không dưng mà anh có được.

Mỗi chiêu thức của anh đều rất tàn độc, lần nào cũng đánh trúng chỗ hiểm của đối phương.

Rõ ràng đối phương đã xem nhẹ sức chiến đấu của Nhiêu Tôn. Không ngờ được anh có thể kiên trì lâu như vậy, nhất thời phẫn nộ, gào thét về phía anh. Trong mơ hồ, Nhiêu Tôn chỉ cảm thấy như có một hòn đá tảng đè xuống. Khoảnh khắc này anh cũng hiểu lý do vì sao chỉ có một mình người này túc trực trong vách động.

Với thể hình này, một người quả thật có thể đánh ba người.

Lấy rắn chọi với rắn chắc chắn là không được, cú đấm của người này giống như nồi đồng cối đá vậy. Nhiêu Tôn bỗng nhiên nhớ tới những kỹ thuật Tưởng Ly sử dụng khi đối phó với Mark, thắng bằng sự nhạy bén.

Nhiêu Tôn nhanh chóng né được cú đấm của anh ta, ngay sau đó anh huýt một tiếng sáo về phía cửa động. Kết cấu của vách động này rất đặc biệt, sau khi tiếng huýt sáo phát ra từ chỗ Nhiêu Tôn, vách động sâu tạo ra một hiệu ứng khuếch tán âm thanh. Tiếng huýt sáo đột ngột trở nên chói tai, một giây sau bỗng cảm thấy từ cửa động có cơn gió lạnh lẽo ùa tới.

Người kia còn chưa kịp phản ứng lại thì đã thấy cả đàn dơi đông đúc ào ào từ cửa động bay qua, đâm thẳng tới, giống như bị kinh hãi vậy. Ý của Nhiêu Tôn chính là lừa đàn dơi tới, thế nên mọi chuyện vừa xảy ra anh đã lập tức tìm một chỗ kín để nấp.

Dơi không có mắt, đen xì cả đống. Giống loài quanh năm giữ mình trên không khiến chúng mọc lên những chiếc vuốt sắc nhọn. Người đó bàng hoàng kêu lên thành tiếng, giơ tay ra chặn đám dơi. Nhiêu Tôn chỉ đợi cho

anh ta lơi là, thấy không để ý một chút là lập tức cầm miếng gỗ ván bên cạnh đập thẳng vào người đó.

Cây đinh dài nhọn trên miếng gỗ xuyên qua da và xương của kẻ tấn công, anh ta tru lên rồi gục xuống đất, ngay sau đó, đầu cũng bị đập thêm nhát nữa.

Không có dây.

Nhưng Nhiêu Tôn cũng không sợ anh ta chạy thoát, anh ta gãy xương chân rồi, muốn chạy là điều không thể.

Bây giờ lại bị anh đá cho một hồi, gần như không còn sức nữa.

Đánh bao nhiêu cũng không hết bực.

Nhiêu Tôn ngồi sụp xuống, bóp chặt cổ anh, trong mắt đầy máu, hằn học quát: "Vẫn không nói phải không?"

Dù có đánh thế nào cũng không thể hỏi ra kẻ đứng sau sai khiến là ai. Từ lúc giao đấu tới giờ, ngoài những tiếng gào đau đớn lúc bị thương, người này chưa hề nói một lời, có vẻ như muốn thể hiện "Có giỏi thì đánh chết tôi đi".

Nhiêu Tôn tức giận, chỉ hận không thể đá phăng anh ta xuống vực. Hoặc nếu trên tay thật sự có một dụng cụ tra tấn nào đó, sẽ phế luôn gân tay gân chân của anh ta, cũng dễ giải tỏa chút bí bách trong lòng.

Người đàn ông mặt mũi sưng vù, vẫn nhìn anh chằm chằm không nói năng gì.

"Mẹ kiếp!" Nhiêu Tôn bốc hỏa, đứng lên rút dao ra: "Không lại ông cho mày chết bây giờ!"

Con dao quẹt một đường sắc lẹm, lạnh lẽo trong không trung.

Nhiêu Tôn thật sự kích động muốn trừ khử kẻ này, nghĩ đến chuyện Lục Đông Thâm và Hạ Trú rơi xuống vực rất có thể nhờ họ ban cho, anh chỉ hận không thể giết chết ngay.

Khi đâm con dao xuống, phía cửa động bỗng có động tĩnh.

Nhiêu Tôn kịp thời thu dao lại, cảnh giác quay đầu. Âm thanh đó đích thực đến từ cửa động. Anh đột nhiên nghiêm mặt, nắm chặt chuôi dao. Người dưới đất bỗng nhiên có phản ứng, gào mấy tiếng về phía cửa động, ngay sau đó bị Nhiêu Tôn nhanh gọn giơ tay đánh ngất.

Âm thanh ngoài cửa động đột ngột ngưng bặt.

Như vậy lại càng khiến Nhiêu Tôn thêm cảnh giác.

Anh có linh cảm, có lẽ đó là đồng bọn trên mặt đất.

Một lính đánh thuê có lợi hại cách mấy cũng không thể mọc cánh bay. Một khi anh thật sự bị giải quyết, người này phải làm sao để thoát thân? Thế nên, nhất định có người giúp sức. Nghĩ như vậy, Nhiêu Tôn bèn nảy sinh hy vọng, anh đã liều mạng rồi. Gặp kẻ nào đánh kẻ đó, có một hai người liều chết thì đánh gục cả hai. Có ai đó xuống được thì chắc chắn anh cũng có thể rời khỏi vách động này.

Nhiêu Tôn nín thở, từng bước đi về phía cửa động.

Khi ngang qua đám dơi, anh ngước mắt lên nhìn, chúng đã quay trở lại chỗ cũ, nhưng sau màn bị quấy nhiễu cũng khá bất an, đôi cánh áp sát nhau. Đều về chỗ rồi thì dễ giải quyết thôi, nếu thật sự lại có một gã to con xuất hiện, anh còn có thể làm theo cách cũ.

Cửa động lúc này không một âm thanh.

Nhiêu Tôn dám khẳng định tai mình không xuất hiện ảo giác. Ban nãy đúng là có người xuống. Nếu anh đoán không nhầm, người tới đây nhất định đã nghe thấy âm thanh trong động thế nên mới trốn ở cửa động, tiện đường đột ngột tấn công.

Ngồi yên chờ chết không phải phong cách của Nhiêu Tôn, nhất là trong tình huống một mất một còn như thế này. Anh nắm chặt dao xông ra ngoài., khóe mắt quả thật liếc thấy một cái bóng, cái bóng ấy vẫn còn treo mình trên dây dài. Anh không buồn suy nghĩ, thẳng thừng vung dao.

Người ấy không kịp đề phòng, liên tục né tránh, thân hình cực kỳ nhanh nhẹn. Khi thở dốc một hơi rồi, người ấy mới nhanh chóng phản kích.

Con dao trong tay Nhiêu Tôn sắc lẹm, ánh sáng lạnh chiếu vào mặt đối phương. Anh sững người, một giây sau con dao chuyển hướng, nhưng quán tính vẫn còn, khiến cả người anh đều nhào về phía trước. Anh vô thức ôm chặt eo đối phương, đối phương kinh hoàng kêu lên một tiếng, cả hai ngã nhào xuống đất.

Nhiêu Tôn đã thực sự đè lên người một cô gái.

Nguyễn Kỳ gần như bị đè đến sắp tắc thở. Cô ngước mắt lên nhìn: "Nhiêu Tôn?" Rồi cô bàng hoàng: "Mặt anh sao vậy?"

***

Lục Đông Thâm và Tưởng Ly đã thực sự bị khóa trong quan tài.

Sở dĩ dùng từ khóa là vì sau khi họ được khiêng vào trong quan tài này, nó không được dùng đinh đóng chặt mà bốn góc hình như đều có móc

khóa, cố định nắp và thân quan tài, từ bên trong không thể mở ra, chỉ có thể cởi khóa từ bên ngoài.

Khi Tưởng Ly có ý thức thì Lục Đông Thâm đã tỉnh. Sau khi biết mình bị nhốt vào quan tài, cô cảm thấy rợn người, sau đó chửi thề: "Đám người Tần Xuyên này thật vô liêm sỉ! Đầu tiên là dùng súng gây mê, nếu em không nhìn nhầm thì chính là loại súng gây mê dùng để đối phó với đám động vật hoang dã, sau đó lại nhốt chúng ta vào trong quan tài. Có bản lĩnh thì một chọi một đi, giở dăm ba cái thủ đoạn hèn hạ này ra thể thống gì? Nếu thật sự phải chết vì lý do này, mặt mũi Tưởng gia này biết để vào đâu?"

Đến lúc này rồi mà cô vẫn còn quan tâm thể diện. Lục Đông Thâm quả thật dở khóc dở cười. So với sự phẫn nộ của cô, anh rất bình tĩnh: "Cũng không thể nói họ vô liêm sỉ, dù sao thì họ cũng không định lấy mạng em."

"Là chôn sống chúng ta đó..."

"Vẫn để lại lỗ cho thở mà."

Qua lời nhắc nhở của Lục Đông Thâm, Tưởng Ly mới chú ý đến vấn đề bất thường của quan tài. Quả nhiên có lỗ thông hơi, là ba lỗ xếp thẳng ở góc chéo, cực nhỏ. Có ánh sáng hắt xuống, bị ba lỗ nhỏ đó buộc thành những tia sáng yếu đuối như tơ mảnh. Tưởng Ly tỉnh dậy sau Lục Đông Thâm, tầm mắt cô vẫn chưa nhạy bén được như anh, thế nên mới không kịp thời phát hiện ra có lỗ hơi...

~Hết chương 477~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 478: Chúng Ta Còn Có Một Lá Vương Bài

Tưởng Ly rất bất ngờ.

Đây quả thực là lần đầu tiên cô nghe nói đến chuyện quan tài có lỗ thông hơi.

"Vậy coi như bây giờ chúng ta... vẫn chưa bị hạ táng?" Cô nhúc nhích, một chiếc quan tài thì to đến mức nào, thế nên lúc này họ đang được xếp chồng lên nhau. Cô ở trên anh ở dưới, mặc cho cô duỗi chân duỗi tay kiểu gì cũng không thể giành một mảnh đất cho mình.

Lục Đông Thâm "ừm" một tiếng, vươn tay ôm chặt lấy eo cô, ngăn cản cô cứ bò qua bò lại như con rắn trên người anh: "Chí ít chúng ta không ở dưới đất cũng không ở trong động."

Tưởng Ly cũng từ bỏ việc "duy trì quyền con người của mình". Cô mượn chút ánh sáng yếu ớt để lần mò khắp bốn phía xung quanh quan tài, cố gắng tìm kiếm móc khóa. Nhưng điều khiến cô thất vọng là có lẽ chúng đều được khóa kỹ từ bên ngoài, muốn tìm cơ hội mở ra bên trong là điều không thể.

Cô đành nằm thẳng cẳng trên người Lục Đông Thâm, tự lẩm bẩm: "Đám người đó đang muốn chúng ta tự sinh tự diệt hay đang có tính toán gì khác? Hình như khả năng nào cũng có thể. Để lại lỗ thông hơi trên quan tài, trông thì có vẻ giống như đang giữ lại đường sống cho chúng ta, trên

thực tế có sống sót được hay không lại phải xem số phận của chúng ta. Còn nếu là có dự định khác..."

Nói tới đây, cô ngẩng đầu nhìn Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm nãy giờ vẫn chăm chăm nhìn cái lỗ thông hơi và nói: "Khả năng thứ hai lớn hơn nhiều."

"Có dự định khác?"

Lục Đông Thâm gật đầu.

"Họ có tính toán gì?"

Lục Đông Thâm quay về, nhìn thẳng vào mắt cô: "Em không cảm thấy người Tần Xuyên làm việc rất cứng nhắc sao? Nói theo lời của em thì chính là..." Lục Đông Thâm nghĩ mãi một hồi, cuối cùng đến lượt Tưởng Ly bổ sung hộ anh: "Cố chấp*."

*Ở đây Lục Đông Thâm đang cố tìm một từ ngữ phương Bắc.

"À đúng, cố chấp." Lục Đông Thâm nói tiếp: "Từ những quan tài được chôn trong vách động có thể nhận ra, bản thân họ có một bộ quy tắc rất nghiêm ngặt đồng thời đã tuân theo qua bao đời bao thế hệ. Họ thà phải khiêng một cỗ quan tài nặng nề đi lên đi xuống, cũng sẽ không để lại một chiếc quan tài nguyên vẹn cho những đám phản đồ phá bỏ quy tắc. Bờ vực kia cao bao nhiêu anh và em đều biết. Một chiếc quan tài được thả rơi từ độ cao ấy cũng nguy hiểm, đổi lại là bất kỳ người dân thành phố nào e rằng cũng đã sớm từ bỏ rồi. Một đám người cố chấp như vậy khi đối mặt với những người tự động đột nhập địa phận của mình dĩ nhiên sẽ không bỏ qua dễ dàng. Họ đương nhiên cũng có một đống cách thức để đối phó. Bằng không cứ để chúng ta ngã xuống đất chết luôn đi là xong, còn mất công giữ

chúng ta lại bằng cả tấm lưới to đùng, giữ mạng chúng ta để rồi chịu trừng phạt của họ, em nói xem, không cố chấp thì là cái gì?"

Tưởng Ly càng ngẫm nghĩ những lời của Lục Đông Thâm càng tán đồng.

Chắc là, tối qua những người kia thật ra đã phát hiện có người theo đuôi, sau đó lẳng lặng đợi họ sa đầu vào lưới. Có lẽ chỉ không ngờ hai nguòi họ lại tay chân nhanh nhẹn, nhất thời đành phải bắn súng gây mê bỏ vào quan tài. Nhưng dù là súng gây mê hay bỏ vào quan tài, đây đều không phải cách thức trừng phạt họ, còn phải chắc chắn có thể giữ được họ. Phải làm sao? Thế là đám người đó tạm đóng ba lỗ thông hơi trên quan tài, để đảm bảo họ không chết trong lúc đang hôn mê.

Tưởng Ly phì cười, Lục Đông Thâm nói không sai, cứng đầu cứng cổ thật.

Lục Đông Thâm thấy cô cười, cũng quả thực phục sự gan dạ của cô.

Cuối cùng cô nói: "Cũng có nghĩa là chung quy họ vẫn cứ phải thả chúng ta ra khỏi quan tài này, chắc đang đợi tới lúc chúng ta hấp hối chăng."

Trong tình trạng không thức ăn không nước uống, chỉ vài ngày là có thể khiến người ta tuyệt vọng, cô hiểu quá rõ.

Ai ngờ Lục Đông Thâm nói: "Không, sẽ có người đến trước họ."

Tưởng Ly ngây ra trước, sau đó nghĩ tới máy theo dõi cùng balo rơi lại trong vách động, giật mình, lập tức hiểu ý của anh.

Không sai, người Tần Xuyên dĩ nhiên có thủ đoạn cổ quái, ở đây địa thế lại hiểm trở, nhưng chí ít người trong thôn sẽ không nhắm vào tính mạng

của họ. Nhưng kẻ đã nắm được hành tung của họ trong lòng bàn tay thì không lương thiện đến vậy. Người đứng đằng sau kiên nhẫn đợi họ từng bước từng bước tiến vào địa phận Tần Xuyên, mục đích chính là muốn thấy họ "chết đúng chỗ".

Thủ đoạn mượn dao giết người này thật sự thâm độc.

Tưởng Ly cảm thấy sống lưng lạnh ngắt. Cô lẩm bẩm: "Lần trước không giết anh, lần này chắc là cử không ít người đến đâu nhỉ?"

Lục Đông Thâm ngẫm nghĩ rồi nói: "Muốn vào được Tần Xuyên cũng không phải chuyện dễ dàng. Nếu mục tiêu quá lớn chắc chắn sẽ bị phát hiện. Thế nên anh nghĩ số lượng người đến lần này chưa chắc đã đông, nhưng võ vẽ chắc chắn ai nấy đều rất giỏi. Chúng ta phải cẩn thận."

Khi họ quyết định dẫn dụ đám người kia ra, Tưởng Ly đã sớm chuẩn bị tâm lý. Khoảnh khắc rơi xuống vực, cô rất căm hận, cảm thấy quá hời cho đám người đứng sau, thật sự được như ý họ. Nhưng nếu ông trời đã giữ lại mạng sống cho cô, thì cô chắc chắn phải đấu với kẻ đó tới cùng.

Nghĩ vậy cô bỗng cảm thấy nhẹ nhõm.

Chưa bao giờ nhẹ nhõm đến thế.

Cô tựa cằm lên ngực anh: "Anh có từng nghĩ, nếu hai chúng ta không đánh lại họ thì phải làm sao?"

"Đánh được."

Tưởng Ly cảm thấy thái độ của anh quá chắc chắn, nhất thời rất tò mò: "Anh nói đánh được là đánh được chắc? Hay là trong quá trình rơi xuống vực anh đã cùng họ tổ chức một buổi tọa đàm ý niệm?"

Lục Đông Thâm giơ tay xoa đầu cô, cưng chiều như nựng cún con vậy. Anh thích tính cách này của cô, cho dù thật sự đối mặt với kẻ địch hùng hậu cũng luôn thoải mái. Đúng là một cô gái tốt. "Anh nói đánh được là vì. Thứ nhất, chúng ta vì mạng, họ vì tiền. Thứ hai, chúng ta còn có một lá vương bài."

Hả?

Tưởng Ly bật dậy, ngay sau đó đầu đập thẳng lên nắp quan tài cái rầm. Cô đau đớn nhe răng. Lục Đông Thâm nhìn thấy vậy phì cười, vươn cánh tay ôm cô lại. Cô một lần nữa nằm rạp lên người anh, anh xoa đầu giúp cô: "Kích động cái gì vậy hả?"

"Thì vương bài đó." Tưởng Ly mặc kệ cơn đau trên đầu, áp mặt xuống cổ Lục Đông Thâm: "Chúng ta còn vương bài nào?"

Câu nói này nghe đầy bá đạo.

Cô nghĩ tới khả năng là Lục Đông Thâm đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ trước khi đến đây. Chỉ cần kẻ địch áp sát, trên trời sẽ đột ngột xuất hiện một tia chớp lướt qua, một đoàn người ngựa sẽ giống như tướng nhà trời uy nghi lẫm liệt xuất hiện, giết quân địch không còn mảnh giáp.

Còn người dẫn đầu đoàn quân đó à...

Ừm, thôi thì miễn cưỡng cho Dương Viễn lên sàn vậy.

Thế nhưng, Lục Đông Thâm lại từ tốn nói với cô: "Vương bài của chúng ta chính là Nhiêu Tôn."

Hình ảnh thiên quân vạn mã trong đầu lập tức bị đánh vỡ vụn. Tưởng Ly ngẩn người nhìn Lục Đông Thâm, rất lâu sau mới "Á?" một tiếng. Ánh mắt cô nhìn anh có phần hồ nghi. Lục Đông Thâm hơi nghiêng đầu, Tưởng

Ly thấy anh không đùa giỡn, nói với vẻ không mấy chắc chắn: "Đặt hy vọng vào Nhiêu Tôn? Sao có thể? Bây giờ anh ấy còn khó giữ mạng mình."

"Với những gì anh hiểu về cậu ta, chỉ cần cậu ta còn một hơi thở sẽ còn nghĩ cách xuống dưới đáy vực." Lục Đông Thâm khẽ nói.

Tưởng Ly ngạc nhiên: "Anh hiểu anh ấy như vậy từ khi nào thế?"

"Có lúc người thật sự hiểu mình chưa chắc đã là bạn bè mà là đối thủ cạnh tranh." Lục Đông Thâm chậm rãi đưa ra lời giải thích: "Anh và Nhiêu Tôn đã từ thị trường trong nước đánh ra tận thị trường nước ngoài. Thủ đoạn của cậu ta anh gặp rồi cũng lĩnh giáo rồi, thế nên mới dám chắc chắn như vậy."

Anh vuốt nhẹ lưng cô, tiếp tục nói: "Cậu ta sẽ lợi dụng mọi thứ, mọi cơ hội để có thể cứu bản thân mình, cho dù cậu ta đen đủi tới mức không còn một cách nào nữa thì có lẽ, vẫn còn một người có thể cứu cậu ta xuống."

Tưởng Ly nghe câu này thấy kỳ lạ, ngước mắt nhìn anh. Có lẽ... vẫn còn một người?

Đáy mắt Lục Đông Thâm đong đầy nụ cười, nhìn đầy tình cảm. Bị anh nhìn như vậy, đầu óc Tưởng Ly như nổ tung ra một tia sáng. Cô buột miệng nói một cái tên: "Nguyễn Kỳ!"

~Hết chương 478~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 479: Danh Chính Ngôn Thuận

Lục Đông Thâm cười đáp lại: "Không sai, Nguyễn Kỳ. Có lẽ lúc trước cô ấy thật sự đến Tịch Lĩnh vì Thái tuế, nhưng sau khi vào trong Tịch Lĩnh rồi thì sao? Lúc trước em có từng nhắc đến Nguyễn Kỳ trước mặt Nhiêu Tôn nhưng cậu ta không hề ngạc nhiên, chứng tỏ cậu ta đích thực đã sớm nghi ngờ Nguyễn Kỳ ở quanh khu vực Tịch Lĩnh, thậm chí có thể đã thâm nhập vào Tần Xuyên. Còn về lý do mãi vẫn chưa chịu xuất hiện có thể còn có nguyên nhân khác. Nhưng dù thế nào, cô ấy vẫn là một cơ hội sống của Nhiêu Tôn."

Tâm trạng Tưởng Ly sáng sủa thoải mái hẳn lên, nếu thật sự là Nguyễn Kỳ thì tốt quá rồi.

Cô luôn âm thầm cảm thấy duyên phận giữa họ vẫn chưa đứt đoạn. Dù Nguyễn Kỳ đi bao xa, dù Nhiêu Tôn có không chịu thừa nhận thì giữa họ dường như luôn có một sợi dây gắn kết.

Nghĩ mãi nghĩ mãi, Tưởng Ly lại thở dài, mọi hứng khởi dần dần lùi về trầm mặc. Cô nói: "Tất cả mới chỉ là suy đoán, đúng không?"

"Đúng, anh chỉ đang suy đoán khả năng lớn nhất có thể." Lục Đông Thâm khẽ đáp: "Có thể Nhiêu Tôn cũng sẽ gặp nguy hiểm và có thể Nguyễn Kỳ sẽ không xuất hiện."

"Nếu đối diện với đám sát thủ mà chỉ có hai chúng ta..." Tưởng Ly đưa ra khả năng tệ nhất: "Nếu đối phương thật sự rất đông người..."

Lục Đông Thâm giơ cánh tay lên ôm chặt cô.

Cô áp sát vào anh, lắng nghe nhịp tim của anh, nghe mãi nghe mãi, trái tim cô cũng bắt đầu nhói đau.

Trên đời này luôn có "lỡ như".

Lỡ như, có tình hình gì đó nằm ngoài kiểm soát của họ, có tình huống gì đó họ không nghĩ đến, cho dù chỉ là một thay đổi nhỏ xíu, thì coi như cả kế hoạch đều thất bại.

Giống như khoảnh khắc họ rơi tự do xuống vực vậy.

Tưởng Ly vô thức ôm chặt Lục Đông Thâm, nói: "Anh có thể hứa với em một chuyện không?"

Sau khi mọi thứ xung quanh và mọi cảm xúc dần yên ắng lại, một vài tình cảnh cũng bắt đầu xuất hiện trở lại. Bây giờ, nếu bắt cô nhớ lại khug cảnh cùng Lục Đông Thâm rơi xuống vực, lục phủ ngũ tạng của cô cũng run rẩy theo, thậm chí không có dũng khí để nghĩ lại.

Cô tự nhận mình không phải người vĩ đại gì, cũng luôn tự tư tự lợi, cũng sợ đau sợ chết. Nhưng cuối cùng khi cô buông tay, chẳng qua cô cảm thấy nhường cơ hội sống cho người có thể sống sót nhất là điều tốt đẹp. Một người đàn ông hừng hừng khí thế như Lục Đông Thâm, anh có lý tưởng có trách nhiệm, còn biết bao nhiêu chuyện muốn hoàn thành, chết rồi đáng tiếc biết bao.

Còn cô thì sao?

Đời này tuy cô đã đánh mất không ít thứ, nhưng cũng có quá nhiều thứ mà nhiều người cả đời cũng không thể có được, thật ra đáng lắm rồi.

Con người cô không thích nợ người khác, thà để người khác nợ cô, ân tình đặt ở phía người ta cô mới an tâm, thậm chí nếu mình thật sự có mệnh hệ gì, người ta vì nhớ đến ân tình mà mãi nhớ đến cô, thật tốt.

Thế nên cô muốn Lục Đông Thâm bất luận thế nào cũng phải hứa với cô, không được mạo hiểm vì cô nưa. Anh đã nói mạng của mình rất đáng tiền, sao đến giờ phút quan trọng luôn quên đi những lời mình nói chứ?

Nhưng Lục Đông Thâm lại lên tiếng: "Không được, anh không thể đồng ý với em."

Tưởng Ly nhìn anh chằm chằm, gương mặt toát lên vẻ nghi hoặc, rất lâu sau cô mới nói: "Lục Đông Thâm, em còn chưa nói gì mà anh đã từ chối rồi?"

"Anh biết em định nói gì, nhưng bé con à, em là bạn gái của anh, em nói xem, anh có thể giương mắt nhìn em xảy ra chuyện sao?" Sắc mặt Lục Đông Thâm hơi nặng nề, anh nói tiếp: "Em yêu cầu anh như vậy, thì anh cũng có thể yêu cầu em như vậy chứ? Việc buông tay khi ở trên vách núi của em muốn ngu ngốc bao nhiêu có bấy nhiêu. Đó là chuyện một cô gái thông minh như em có thể làm ra sao?"

Tưởng Ly thấy anh hơi nghiêm giọng, bèn cúi đầu áp mặt vào người anh, âm thầm bĩu môi. Cô biết ngay một khi không chết được kiểu gì anh cũng tính sổ về sau. Lúc đó khi buông tay cô cũng nhìn thấy rõ ràng cả gương mặt Lục Đông Thâm méo xệch đi vì thảng thốt và phẫn nộ, rất đáng sợ.

Cô lẩm bẩm: "Đây chẳng phải là lời cảm động sao? Bầu không khí đang xúc động là bao, anh không biết nói mấy câu sến sẩm à..."

"Anh chỉ hận không thể bóp chết em, còn cảm động cái nỗi gì..." Không nhắc lại còn đỡ, nhắc lại là Lục Đông Thâm lại nổi cơn thịnh nộ.

Vốn dĩ lúc rơi xuống vực chưa chết, anh đã muốn cảnh cáo cô rồi, kết quả tình hình xung quanh lại bất thường, còn phải giao đấu với người Tần Xuyên, ngay sau đó lại bị nhốt vào quan tài, nhiều chuyện qua lại như vậy nên anh không rảnh lôi lại chuyện này ra tính sổ với cô. Giờ thì hay rồi, cô tự mình nộp mạng thì đừng trách anh tính lại nợ cũ.

"Hiên ngang lẫm liệt à? Anh dũng hy sinh à? Một người đàn ông như anh còn phải giẫm lên mạng sống của em để sống sao? Em tỏ ra vĩ đại gì chứ?"

Thanh điệu của Lục Đông Thâm không cao, cũng không quát lên với cô nhưng chữ nào chữ nấy đều đầy sức mạnh, như những cú đập từ một chiếc búa nhỏ đánh từng nhát vào đầu cô, dường như đang nói: Hư này, không biết điều này...

Gõ đến mức Tưởng Ly tê dại từ tận trong cốt tủy. Cũng thật kỳ lạ, nếu người đàn ông khác dám mắng cô như vậy, cô đã sớm ra tay rồi. Nhưng Lục Đông Thâm thì khác, đến chửi mắng người ta mà cũng gợi cảm như vậy. Cô ôm chặt anh, mềm giọng xuống: "Trời ơi, thì em muốn bảo vệ bạn trai của mình có gì sai đâu? Chẳng phải cũng giống như anh muốn bảo vệ bạn gái đó thôi?"

Lục Đông Thâm hừ một tiếng: "Đừng ôm anh, ra chỗ khác."

"Quan tài chỉ to bằng này, em còn đi đâu được?" Tưởng Ly ngược lại càng dính sát anh hơn: "Lục Đông Thâm, em cảm thấy anh đang được hời lại còn điệu bộ đấy nhé, em vừa tha thứ cho anh chưa lâu lắm đâu."

Lục Đông Thâm nhìn cô không nói nữa.

Tưởng Ly mím môi cười khẽ, giơ ngón tay chạm lên bờ môi anh và nói: "Cái đồ trai thẳng này, thế mà còn phải mắng em một trận. Không thì chủ đề của chúng ta đã có thể phát triển rất tốt trong bầu không khí nhiệt tình cảm động rồi."

"Ví dụ?"

"Ví dụ như nếu qua được lần nguy hiểm này, chúng ta còn có kiếp sau không, đại loại vậy."

Lục Đông Thâm hậm hực: "Kiếp sau tính sau đi."

Tưởng Ly bấu má anh, đau đến nỗi anh kêu lên. Cô nói: "Nghe ý tứ của anh là kiếp sau không muốn gặp em nữa đúng không?"

"Gặp được em hay không anh quyết định được sao?" Lục Đông Thâm không trả lời cô mà hỏi ngược: "Vả lại, em nghịch như vậy, kiếp này cũng đủ mệt đầu rồi."

Càng nói càng khó nghe mà.

Tưởng Ly quyết định chấm dứt cuộc trò chuyện lãng mạn với anh. Cô nghiêng đầu sang một bên, cũng chỉ vì không gian có hạn, nếu không cô sẽ trốn đi thật xa. Cô lại đăm chiêu nghĩ người đàn ông này đúng là phái hai mặt, lúc cô chưa tha thứ thì nhiệt tình lắm cơ, vừa nghe thấy cô nói yêu mình thì cái đuôi kiêu ngạo cao vút tận trời.

Tuy rằng Lục Đông Thâm không nhìn rõ biểu cảm của cô nhưng cũng ít nhiều đoán ra được những suy nghĩ đang cuộn dâng trong lòng cô. Anh cố nhịn cười, ngón tay lùa vào mái tóc cô: "Hay là em xem thế này có được không? Chúng ta tranh thủ làm hết những việc nên làm trong kiếp này đã, để kiếp sau đi tìm em anh cũng danh chính ngôn thuận."

"Thế nào gọi là đi tìm em cũng danh chính ngôn thuận?"

Lục Đông Thâm hắng giọng: "Sau khi anh trở thành chồng em, dù đi đâu, dù làm gì, dù kiếp nào, chí ít về danh phận anh cũng là người thân của em, đây chính là danh chính ngôn thuận."

~Hết chương 479~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 480: Quỷ Nằm Trong Gỗ

Tưởng Ly sắp bĩu môi ngoắc tận mang tai tới nơi, "được nước lấn tới" chính là để nói người đàn ông này.

Cô im lặng không nói gì, cũng không phản bác anh, càng không hùa theo anh.

Đối với thái độ này của cô, Lục Đông Thâm ít nhiều thấy hơi kỳ lạ, có thể nhẫn nhịn được như thế không giống phong cách của cô. Anh xoa đầu cô, vốn dĩ muốn rằng cô nghĩ gì thì cứ nói như thế. Trong hoàn cảnh này, hai người cãi cọ nhau một chút cũng coi như một kiểu kích thích bản năng. Không ngờ anh còn chưa kịp lên tiếng, Tưởng Ly đã nói trước.

"Anh bảo những sát thủ đó nhất định sẽ mở quan tài ra để đối phó với chúng ta sao?"

"Nếu không thì sao?"

"Lẽ nào họ không khử luôn cả quan tài, ví dụ như đốt luôn hợc đẩy từ một nơi rất cao xuống chẳng hạn?"

Lục Đông Thâm cực kỳ chắn chắn: "Không đâu. Từ độ rộng và chiều cao của quan tài mà nói, nếu anh không phân tích nhầm thì chiếc quan tài chúng ta đang nằm đây chính là chiếc tối qua chúng ta nhìn thấy. Có lẽ người Tần Xuyên có những chiếc quan tài với mục đích sử dụng cố định, rất quan trọng. Sát thủ do người khác thuê, chỉ muốn tốc chiến tốc thắng hoàn thành nhiệm vụ, chưa đến mức vạn bất đắc dĩ sẽ không quấy rầy

người dân bản địa, càng sẽ không phá hoại đồ của kẻ địch. Thế nên khả năng cao nhất là họ sẽ giết chúng ta, rồi ngụy tạo thành một vụ chết trong quan tài, lẳng lặng xóa sạch dấu vết của họ."

Tưởng Ly gật gù như thật, cô hỏi Lục Đông Thâm một vấn đề khác: "Nói một cách khác, quan tài mà bây giờ chúng ta đang nằm chính là loại dùng để chứa những kẻ phản bội thôn? Sau khi chết họ được cho vào trong quan tài này rồi đưa thẳng tới vách động..." Nói tới đây cô chép miệng vài tiếng: "Trong này chắc là không ít máu và nước mắt đâu nhỉ."

Nói dễ nghe thì người Tần Xuyên coi người chết rất quan trọng. Còn nói thô tục thì người Tần Xuyên rất ưa sĩ diện, cho dù là hạ táng một tên phản đồ thì dọc đường đi xuống động hạ táng vẫn phải chuẩn bị một quan tài thật hoành tráng. Còn về việc sau khi ném vào trong động giải quyết một cách đơn giản thì lại là chuyện về sau, tóm lại, những thủ tục ngoài mặt vẫn phải đầy đủ.

Gỗ của quan tài là loại gỗ tốt, nằm ở trong này nhìn, loại gỗ này đã có tuổi đời nhiều năm. Tuy rằng nghĩ đến chuyện đây có thể chính là quan tài người Tần Xuyên chuyên dùng để vận chuyển các phản đồ nhưng bên trong lại không có một chút mùi máu hay mùi hôi tanh nào.

Lục Đông Thâm "ừm" một tiếng.

Tưởng Ly nghe ra chút vấn đề từ giọng nói rất thận trọng của anh. Cô gắng nhịn cười, cố tình hỏi: "Này, em phát hiện anh đến bây giờ vẫn không chịu nhúc nhích đấy? Như vậy không được đâu, ít nhiều nên hoạt động một chút, không thể chỉ cử động tay."

Lục Đông Thâm nghiến răng: "Em cố tình phải không?"

Nha đầu chết tiệt.

Từ khi tỉnh lại anh đã bắt đầu nghi ngờ lai lịch của chiếc quan tài này, bây giờ cô lại cố tình nói rõ ra, khiến anh toàn thân càng thêm khó chịu. Đừng nói là nhúc nhích, ngay cả há miệng ra nói chuyện anh cũng lo mùi máu còn vương trong quan tài sẽ chui vào miệng mình.

Anh vẫn cố nhịn, gắng nhẫn nhịn...

Tưởng Ly nghe xong cũng cố không bật cười, quyết định không chọc ghẹo anh nữa. Trận chiến lớn đang ở trước mặt, lỡ như kích thích cho tâm lý của anh sụp đổ thì lợi bất cập hại. Dù sao thì trong lúc đánh nhau, Lục Đông Thâm vẫn biết tiến biết lùi, là một tuyển thủ toàn năng.

Cô nhìn thấy rõ, quan tài này được làm bằng gỗ hòe, có lẽ một cây hòe đã ngàn năm tuổi.

Điều này nằm ngoài suy nghĩ của cô.

Mộc quỷ thành hòe, quỷ nằm trong gỗ*, cây hòe thuộc tính âm. Ở trong mắt những người đời trước, có rất nhiều nguyên liệu có thể dùng làm quan tài, nhưng duy nhất không thể dùng hòe, nhất là hòe cổ. Ai cũng nói gỗ từ thân cây hòe sẽ có hình dáng mặt quỷ. Cây hòe càng lâu năm, mặt quỷ càng nhiều. Hòe thông linh, lại khiến linh hồn bất an, hút nguyên khí mà sống, nên mới có truyền thống không lấy gỗ hòe làm quan tài, càng không chôn người hay chôn động vật dưới gốc cây hòe.

*Chữ hòe được tạo thành từ bộ mộc và bộ quỷ.

Người Tần Xuyên lại thích ngược đời, lợi dụng gỗ hòe làm quan tài chôn xác phản đồ, xem ra ngoài những trò ngoài mặt ra thì họ hận đám phản đồ tận cốt tủy, chỉ mong linh hồn của họ đời đời không được siêu thoát.

Phàm là những cây cổ đều có linh khí.

Máu của phản đồ xem ra đã bị gỗ quan tài hút sạch, nhất là hòe cổ, mùi hương thơm nồng, hoàn toàn có công dụng làm sạch.

Thế nên, nhìn từ một góc độ khác, xem ra Lục Đông Thâm phân tích cũng không sai, cỗ quan tài này rất quan trọng với người Thương Xuyên, đám sát thủ kia không dám phá hoại tùy tiện.

Nghĩ vậy, Tưởng Ly buông một tiếng thở dài nặng nề, nói với Lục Đông Thâm: "Hay là để em kể cho anh nghe về cỗ quan tài này nhé, em nhịn không nổi..."

"Im lặng."

...

***

Nguyễn Kỳ mang tới một sợi dây.

Cũng mang đến cho Nhiêu Tôn một hy vọng thoát ra ngoài.

Hai người lợi dụng dây cuối cùng khi trượt được xuống đáy vực thì trời đất đã tối tăm mù mịt. Nguyễn Kỳ tháo sợi dây trên người xuống, nhanh gọn thắt một nút, sau đó kéo một đầu, vùi sợi dây vào trong đám cỏ dại bên cạnh, đề phòng lúc cần thiết.

Khi nhìn sang Nhiêu Tôn, sau khi hai chân đặt được xuống đất, việc đầu tiên anh làm chính là vươn tay vươn chân, tư thế còn rất tiêu chuẩn, dáng vẻ này có hể đi làm người mẫu cho mấy chương trình thể dục buổi sáng rồi. Cuối cùng anh tháo túi lớn túi nhỏ đeo trên người xuống, móc móc tay về phía Nguyễn Kỳ: "Qua đây đấm lưng cho tiểu gia nào."

Lục Đông Thâm và Tưởng Ly đột ngột rơi xuống vực, đồ đạc vẫn còn ở nguyên trong động, bây giờ trở thành gánh nặng của Nhiêu Tôn.

Nguyễn Kỳ tiến lên mấy bước, dừng sau lưng anh, đấm thùm thụp mấy cái lên sống lưng anh. Ba cú đấm ấy cô dốc hết sức, khiến Nhiêu Tôn suýt nôn hết đồ ăn mấy ngày vừa rồi ra, anh vội ngăn cản: "Được rồi được rồi được rồi, lòng tốt của cô tôi xin ghi nhận."

Nguyễn Kỳ nghiêng đầu qua nhìn một góc mặt anh, hỏi với vẻ rất nghiêm túc: "Mới vậy đã khỏi rồi?"

"Khỏi rồi khỏi rồi." Nhiêu Tôn vội nói: "Tay nghề của Nguyễn cô nương độc đáo lão luyện, chỉ trong vài giây đã khiến người ta khôi phục được thể lực, chạy nhảy thoải mái, tại hạ khâm phục vô cùng."

Nghe được từ khâm phục từ miệng Nhiêu Tôn quả thật hiếm thấy, càng hiếm hoi hơn khi anh nói với một cô gái. Tuy rằng ban nãy có chút trêu chọc bên trong, nhưng đối với sự xuất hiện của Nguyễn Kỳ, Nhiêu Tôn thật sự vừa khâm phục vừa mừng rỡ.

Nguyễn Kỳ như từ trên trời rơi xuống.

Chính vào lúc Nhiêu Tôn đấm kẻ kia thừa sống thiếu chết vẫn không có cách rời khỏi vách động, Nguyễn Kỳ đã trượt xuống theo sợi dây xuất hiện ở cửa động. Giống như ngẫu nhiên lại giống như tất nhiên.

Tìm Thái tuế đích thực là suy nghĩ ban đầu của Nguyễn Kỳ.

Sự tình bắt đầu từ lần cô gặp Dư Mao trong cửa hàng thuốc của ông chủ Vương.

Miếng Thái tuế lúc đó Dư Mao đem bán không những hiếm gặp mà còn có tuổi đời lâu năm, cô mới liếc nhìn đã sửng sốt. Chưa được mấy hôm,

quả thật có vị khách muốn tìm Thái tuế, cô bèn quay lại tìm ông chủ Vương muốn mua miếng Thái tuế đó. Ai ngờ ông chủ Vương đã bán lại cho người ta rồi, nghe nói là bán được giá không tệ.

Cô lại nghe ngóng thêm về Dư Mao, ông chủ Vương nói cậu ta thường xuyên tới chợ ở trấn Thất Xá để đổi đồ, nhưng muốn liên lạc ngay với cậu ta là điều không thể, vì cậu ta không dùng điện thoại, nhà càng không có điện thoại.

Nguyễn Kỳ quyết định sẽ ở lại trấn Thất Xá, ôm cây đợi thỏ.

Một ngày sau lại là chợ phiên, cô quả thật đã đợi được Dư Mao như dự kiến.

Lần này trong gùi trúc của Dư Mao không có Thái tuế, cậu ta chỉ hái một ít thảo dược để bán cho trưởng quầy Vương. Nhưng có lẽ giao dịch không tốt, biểu cảm của Dư Mao cứ buồn rầu. Nguyễn Kỳ hẹn gặp Dư Mao, đầu tiên không nói về chuyện Thái tuế mà chỉ nói bâng quơ về những loại thảo dược mà lần này cậu ta hái được.

~Hết chương 480~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 481: Cấm Địa Trong Thôn

Dư Mao là một đứa trẻ đơn thuần, không có lòng đề phòng ai, chẳng mấy chốc đã nói chuyện thân thiết với Nguyễn Kỳ. Cậu ta nói lần này trưởng quầy Vương không mua lại mấy món đồ của cậu ta, cậu ta rất buồn, vì như thế cậu ta sẽ không đủ tiền ra chợ phiên mua muối nữa.

Rồi lại sợ Nguyễn Kỳ hiểu lầm, cậu ta vội giải thích: Không phải vì thảo dược cậu ta hái không đủ tốt là vì trưởng quầy Vương trông có vẻ rất sầu não, giống như sắp phải đi xa một chuyến.

Khi hỏi là chuyện gì thì Dư Mao lắc đầu, chỉ nói trưởng quầy Vương có đánh tiếng hỏi cậu ta có biết một nơi tên là Tần Xuyên hay không.

Trưởng quầy Vương đã đi Mỹ.

Đây là chuyện sau này Nguyễn Kỳ nghe ngóng được, còn về việc đi Mỹ làm gì, gặp người nào thì Nguyễn Kỳ không rõ.

Giống như một khúc quặt giữa đường.

Nguyễn Kỳ vốn dĩ cũng không hứng thú gì với Tần Xuyên, nhưng đúng vào lúc cô định rời khỏi trấn Thất Xá thì bất thình lình nhìn thấy một người. Người đó thật ra ăn mặc khá giản dị, quần đen ống rộng, không quá nổi bật giữa một khu chợ tập trung rất nhiều dân tộc như thế này. Nhưng điều khiến Nguyễn Kỳ thấy lạ là người này đã đợi vài phút trong cửa hàng của trưởng quầy Vương.

Ông chủ không có trong quán, quán cũng không bán đồ, không mua đồ, mà trông người đó cũng không giống như tới mua đồ, cô cứ thế giả vờ đi tìm trưởng quầy Vương để nghe trộm. Dĩ nhiên trưởng quầy Vương không có nhà, trong quán chỉ có một cậu học trò. Thấy người này vừa không mua đồ vừa không bán đồ nên thái độ cũng chẳng thoải mái là bao.

Người này ngược lại rất ôn hòa, lấy ra một bức ảnh hỏi cậu học trò.

Nguyễn Kỳ giả vờ đi tới trước quầy thu tiền chọn băng phiến, tiện thể liếc nhìn qua bức ảnh. Cô không nhìn được quá rõ ràng, chỉ thấy đại khái: Người trong ảnh mặc đồ đen, cắt đầu đinh, mặt rộng, trông khá chất phác.

Cũng chẳng phải một ai quá đặc biệt.

Ai ngờ người học trò thấy vậy bèn mắng chửi: Thì ra là anh ta! Một kẻ nói không giữ lời. Nếu không phải vì anh ta, sư phụ tôi đã không phải chạy sang Mỹ. Sư phụ tôi làm ăn cả một đời, chưa bao giờ nuốt lời một ai cả!"

Điều này đã khiến Nguyễn Kỳ cảm thấy kỳ lạ.

Người kia không giận không chửi, mà gạn hỏi cậu học trò: Người trong ảnh đã hứa hẹn gì với trưởng quầy Vương? Đã đưa món đồ gì cho trưởng quầy Vương?

Cậu học trò ném chiếc giẻ lau xuống bàn và nói: Chẳng qua chỉ là một công thức quèn thôi? Còn có được cái gì? Cụ thể thì tôi không biết, anh cũng không cần nghe ngóng tin tức của người này từ chỗ chúng tôi, chúng tôi cũng chẳng rõ đâu. Mau đi đi, mau đi đi, đừng đứng đây làm ảnh hưởng việc kinh doanh.

Sau khi đuổi người đó đi, cậu học trò lại rất nhiệt tình với Nguyễn Kỳ, vì dù sao cũng từng làm ăn qua lại. Nguyễn Kỳ mua một ít băng phiến mang tính tượng trưng, tiện thể đổi chủ đề sang cảnh vừa rồi bắt gặp. Vừa

nhắc lại, cậu học trò vẫn còn phẫn nộ bất bình, lại tiếp tục mắng chửi người trong ảnh một lượt.

Nguyễn Kỳ hỏi tới chuyện công thức, cậu học trò không biết nhiều, nói trước đó trưởng quầy Vương và người kia vào trong nhà sau bàn chuyện. Chỉ là trước khi đi, người trong ảnh có nói: Người Tần Xuyên chúng tôi nói lời giữ lời, tôi sẽ mang công thức tới cho ông đúng hẹn.

Lại là Tần Xuyên.

Tần Xuyên ở đâu, cậu học trò tỏ ý không biết.

Về sau Nguyễn Kỳ nghe Dư Mao kể, ở phía sau Tịch Lĩnh có ẩn giấu một thôn làng, sống xa cách với thế giới, cô không hiểu vì sao lại nghĩ tới Tần Xuyên.

Sự thật chứng minh có lúc giác quan thứ sáu của người con gái cũng giống như sự hiếu kỳ vậy, có thể hại chết con mèo, hay cũng có thể giúp một số chuyện. Cô cho Dư Mao một khoản tiền, nhờ cậu ta dẫn mình vào Tịch Lĩnh, với danh nghĩa tìm Thái tuế.

Cô cũng không hiểu vì sao mình cứ cố chấp muốn tìm đến thôn làng phía sau Tịch Lĩnh, giống như giữa số phận mênh mông này có chuyện gì đang chờ đợi cô vậy.

Chỉ có điều về sau cô không đợi được tới ngày Dư Mao đưa mình vào Tịch Lĩnh.

Trước ngày hẹn, Nguyễn Kỳ lại bắt gặp người đàn ông đã hỏi chuyện cậu học trò.

Anh ta bàn chuyện với người khác trong một con ngõ vắng vẻ. Nguyễn Kỳ không thể tới gần, chỉ có thể nhìn thấy người đàn ông đứng quay lưng

về phía cô vóc người cao to, mặc nguyên một bộ Jacket, đội mũ lưỡi trai và đeo kính râm. Hai người họ hình như có chút mâu thuẫn. Chẳng biết người đàn ông mặc áo Jacket nói gì mà người kia ra sức lắc đầu, sau đó mỗi người bỏ đi một hướng.

Nguyễn Kỳ theo dõi người đàn ông kia.

Anh ta chỉ ở lại trấn Thất Xá một đêm rồi rời đi ngay. Nguyễn Kỳ thay đồ, thu dọn một ít đồ đạc để bám theo.

Cứ thế bám theo tới tận Tịch Lĩnh. Giữa chừng có mấy lần suýt bị phát hiện. Cô nhận ra càng vào trong khu vực núi rừng hiểm trở, sự nhạy bén của người ấy càng tăng cao. Cuối cùng nghĩ đi nghĩ lại thấy đây không phải cách, tiếp tục bám theo sớm muộn gì cũng bị phát hiện, thế là cô viện cớ một lần bị thương ở chân để trực tiếp giáp mặt người ấy.

Chẳng ai lại nảy sinh nghi ngờ với một cô gái bị thương nơi núi rừng hoang vắng, quan trọng là Nguyễn Kỳ bị thương thật. Sau một quãng đường trèo đèo lội suối, bàn chân bị trẹo đã sưng to như cái bánh bao. Người đó sau khi thấy vậy cũng rất khó xử, nói không thể dẫn cô về thôn vì người trong thôn không bao giờ tiếp đón người lạ.

Nhưng Nguyễn Kỳ phát huy kỹ năng diễn xuất đáng thương thần sầu của mình, nói mình không phải người xấu, chỉ là một người biết chút y thuật, nghe đồn Tịch Lịch là một ngọn núi thuốc tự nhiên nên mới vượt đường sá xa xôi tới đây hái thuốc, rồi bị lạc và bị thương. Lại nói mình không muốn cứ thế này mà bị lang sói ăn thịt, nói thôn của cô cũng đang có người đợi cô quay về chữa bệnh cho.

Tóm lại, chẳng biết cô đã chạm đúng dây thần kinh nào của người đó, cô bất ngờ được đưa trở về thôn.

Thôn ấy chính là Tần Xuyên.

Điều khiến Nguyễn Kỳ cảm thấy vô cùng quái lạ là thôn này thật sự sống cách biệt với thế giới, cuộc sống của người dân trong thôn tuy tiêu diêu tự tại, nhưng điểm nào cũng toát lên vẻ cổ quái.

Cũng mãi đến tận sau này cô mới biết, người dẫn cô về chính là tộc trưởng của Tần Xuyên. Cả thôn làng họ đều thống nhất mang họ Tần, người trong thôn ai ai cũng gọi ông là tộc trưởng Tần, đức cao vọng trọng, thế nên, Nguyễn Kỳ cũng không bị người dân trong thôn làm khó.

Thực tế là, cô tiếp xúc với họ cũng không nhiều.

Cho đến một ngày nọ, tộc trưởng Tần chiêu tập toàn bộ dân làng tới khu đất trống mở cuộc họp. Là người ngoài, cô không được phép tham gia, vì thế cũng không rõ nội dung cuộc họp là gì. Nhưng bắt đầu từ tối hôm đó, cả thôn bỗng dưng sống trong không khí cảnh giới nghiêm ngặt, hơn nữa còn khiêng ra một cỗ quan tài có khắc hoa văn.

Tối đó hình như họ đã tổ chức một nghi thức gì đó. Người phụ nữ đã có tuổi trong thôn vây xung quanh một đống lửa bốc cao ngút trời không biết đang lẩm bẩm niệm câu gì. Người Tần Xuyên bọn họ vẫn còn duy trì cách xưng hô thời cổ, gọi người phụ nữ ấy là "vu chúc", cũng gọi là "Tần vu"*.

*Vu chúc: Từ thời cổ dùng để chỉ những người hay cầu xin thần linh ban phúc cho mọi người. Tần vu: Vu chúc của làng họ Tần. Nếu ai từng đọc "Bảy năm" thì sẽ hiểu người này khá giống chức trách của Thiên Huyền Nữ.

Chiếc trống được làm bằng da bò đã nhiều năm tuổi vang lên những tiếng thùng thùng. Tiếng chuông mảnh đón gió vang vọng khiến người ta

lạnh gáy. Còn cả những chiếc tù và sừng trâu âm thanh vang tới tận trời cao, xa xôi trầm bổng, thật sự giống như đang trò chuyện cùng trời đất vậy.

Tóm lại sau một loạt những thủ tục, có một người đội dân trong thôn khiêng quan tài rời đi.

Đoàn người khiêng quan tài của thôn có vẻ là cố định. Mấy người họ bình thường đều không qua lại với dân làng, hành sự vô cùng thần bí. Quan trọng hơn là, dân làng cũng kính nể và tránh xa họ, giống như sợ đắc tội vậy.

Nguyễn Kỳ cứ có linh cảm sắp có chuyện gì đó xảy ra.

Nhân lúc trời còn sáng cô đi tới khu tập trung của dân làng nhưng không phát hiện ra điều gì bất thường, cũng không biết tối đó vì sao họ phải cử hành lễ cúng bái. Nhưng cô dám khẳng định rằng, trong quan tài chắc chắn có chứa người nào đó. Nhưng mấy ngày này ở trong thôn cô không hề nghe nói nhà nào có người qua đời. Thế là nghĩ đi nghĩ lại, cô nghĩ tới vách động lửng lơ giữa sườn núi.

Nguyễn Kỳ cùng tộc trưởng Tần trở về không phải thông qua sợi dây mà là đi một con đường bí mật. Một mật đạo vừa sâu vừa tối, bên trong còn soi sáng bằng đèn dầu. Lúc đó khi bước ra khỏi mật đạo, cô nhìn thấy một vách núi cheo leo như khảm vào tầng mây, trong đó có một vách động cực kỳ bắt mắt, vì có rất nhiều dơi đậu xung quanh.

Khi hỏi đến, tộc trưởng Tần ấp úng không nói rõ ràng, chỉ nói cho cô biết: Đó là cấm địa trong thôn.

~Hết chương 481~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 482: Cách Diệt Khẩu Không Kịp Phòng Bị

Một đoàn người không giao lưu quá sâu sắc với người dân trong thôn đã khiêng quan tài đi, khiêng tới đâu? Bên trong rốt cuộc chôn người nào?

Về lý mà nói sinh lão bệnh tử là chuyện thường, nhưng một người chết rồi mà vẫn còn kinh động tới vu chúc của thôn thì cái chết của người này chắc chắn không đơn giản.

Nguyễn Kỳ luôn ngửi thấy một mùi bất thường. Sự bất thường ấy thúc giục cô cuối cùng tìm kiếm một sợi dây, ra khỏi mật đạo, từ bờ vực trượt xuống, thâm nhập vào trong vách động muốn tìm hiểu cặn kẽ.

Ai ngờ lại giáp mặt Nhiêu Tôn.

Trong ấn tượng của Nguyễn Kỳ, Nhiêu Tôn là người nửa chính nửa tà, hành sự gàn dở, làm việc có thủ đoạn, nhưng không đến mức tàn độc thâm hiểm. Sau khi tụ họp với Nhiêu Tôn, cô cũng đã nhìn thấy người đàn ông trong động, bị Nhiêu Tôn đánh gần chết, khiến Nguyễn Kỳ nhìn mà thấp thỏm lo sợ.

Tuy rằng Nhiêu Tôn đã nói rõ thân phận của người đàn ông ấy, Nguyễn Kỳ cũng được biết đầu đuôi câu chuyện từ anh, nhưng vẫn cảm thấy trong cốt tủy của Nhiêu Tôn ẩn giấu một sự độc ác khiến người ta không khỏi rét run.

Phải làm sao để vào Tần Xuyên Nguyễn Kỳ biết rất rõ. Tốt nhất là đi thẳng qua con đường bí mật. Trượt từ trên vách núi xuống, cho dù có dây

thì vẫn rất nguy hiểm.

Vấn đề là muốn vào mật đạo ắt phải là người Tần Xuyên, hơn nữa những cơ quan trong mật đạo hình như tộc trưởng Tần và những người đưa tang đều biết. Nói một cách khác, ra ngoài thì dễ, nhưng muốn trở lại vào trong thì khó.

Nguyễn Kỳ chưa thăm dò được cơ quan.

Cách trực tiếp nhất để cô và Nhiêu Tôn vào Tần Xuyên đành dựa vào sợi dây.

Đương nhiên, còn có thể moi tin tức từ người đàn ông kia.

Sau khi đánh xong, Nhiêu Tôn quyết định được ăn cả ngã về không. Anh nói với người đó: "Bây giờ tôi có hậu thuẫn rồi, dú có thể nào cũng vẫn ra được khỏi động. Nhưng anh thì không được, chỉ có thể ở đây chờ chết. Anh chết ở đây cũng chẳng sao nhưng kẻ thuê anh thì không nhẹ nhàng như vậy. Kiểu gì người Tần Xuyên cũng tới động. Tới lúc đó họ nhìn thấy một cái xác không phải người Tần Xuyên, anh đoán xem họ có điều tra chuyện này không?"

Người đàn ông kia cũng không ngốc. Khi thấy Nhiêu Tôn có khả năng rời đi, anh ta cũng biết đại cục đã định, bèn buột miệng nói ra cách thức liên hệ với đồng bọn.

Kế hoạch của họ quả đúng như những gì Nhiêu Tôn suy đoán. Một người mai phục trước, khi tìm được cơ hội trừ khử đối phương thì sẽ có đồng bọn tới ứng cứu. Cách thức liên lạc của họ là một bộ điện thoại được đặt làm riêng, chỉ dùng để liên lạc nhiệm vụ giữa đám lính đánh thuê, cũng có những ám ngữ riêng cố định giữa họ.

Rơi vào tình cảnh cá nằm trên thớt, người đó cũng không muốn chết ở đây, anh ta bèn gọi điện thoại cho đồng bọn.

Còn dự tính của Nhiêu Tôn là dù có bao nhiêu người anh cũng đều nghĩ mọi cách để giải quyết. Tình hình của Lục Đông Thâm và Hạ Trú giờ chưa rõ thế nào, một khi họ còn sống, thì đám lính đánh thuê kia cũng sẽ không tha cho họ. Bên này anh giết được đứa nào hay đứa ấy.

Chỉ có điều Nhiêu Tôn hoàn toàn không ngờ được, cuộc điện thoại kia khiến người ta không kịp phòng bị.

Giây phút cuộc gọi được kết nối thì di động đột ngột nổ tung.

Cũng không biết trên người người đó có gì, khoảnh khắc điện thoại nổ giống như dẫn theo cả một ống bom nhỏ vậy. Chỉ nghe bùm một tiếng, ngay sau đó ánh lửa bùng lên. Nói thì chậm thực chất rất nhanh, Nhiêu Tôn đột ngột kéo Nguyễn Kỳ lao ra ngoài động, bên trong động vang lene tiếng kêu điên dại của người kia.

Khi họ vào lại bên trong, người ấy đã chết cháy, xác đen xì lại một đám.

Bấy giờ họ mới hiểu, ngay từ ban đầu đã không có đồng bọn tới cứu anh ta, cho dù anh ta hoàn thành nhiệm vụ, thứ chờ đợi anh ta sẽ luôn là cái chết để hủy xác.

Rốt cuộc có bao nhiêu lính đánh thuê đột nhập vào thôn, Nhiêu Tôn không rõ, chỉ có điều việc thực hiện nhiệm vụ diệt khẩu kiểu này khiến Nhiêu Tôn càng thêm lo lắng. Anh nói với Nguyễn Kỳ, dù thế nào cũng phải tìm xuống tận đáy vực xem cho rõ ràng, cho dù Lục Đông Thâm có chết rồi, anh cũng phải cõng xác về.

Khi ra khỏi con đường bí mật, Nguyễn Kỳ không quan sát rõ tình hình dưới đáy vực, thế nên cô cũng không rõ Lục Đông Thâm và Tưởng Ly sống

hết chết, hơn nữa cô và Tưởng Ly cũng coi như người quen, không có lý do gì để làm ngơ chuyện này.

Thế là, họ trượt dây xuống.

Đến tận đáy vực, họ cũng không nhìn thấy dấu vết của Lục Đông Thâm và Tưởng Ly.

Nguyễn Kỳ thầm thở phào.

Đáy vực là một bãi đất trống, dưới đất mọc đầy rêu xanh cỏ dại dày đặc, trong khoảng bán kính xung quanh cũng có một cây cổ thụ nhiều năm tuổi, im lặng bảo vệ cấm địa của người Tần Xuyên.

Lớp cỏ có dấu vết thứ gì bị lôi qua, rất mờ, không nhìn ra điểm bất thường. Nhiêu Tôn tìm thấy một vài dấu chân xung quanh, dấu giày không giống loại giày của Lục Đông Thâm hay của Tưởng Ly. Anh cố gắng nhớ ký lại tình cảnh Lục Đông Thâm và Tưởng Ly rơi xuống vực khi trước, chắc chắn là rơi thẳng, thậm chí trên vách động anh còn phát hiện con dao Phần Lan của Tưởng Ly, thế nên họ không thể giữa đường lạc đi đâu khác.

Không có dấu máu, không có đồ đạc nào để rơi...

Trái tim lơ lửng của Nhiêu Tôn cuối cùng mới có chút yên tâm.

Anh ngồi dưới đất rất lâu, cũng ngẩng đầu nhìn lên rất lâu rồi hỏi Nguyễn Kỳ: "Rơi từ một nơi cao như thế xuống lại không chết ư?"

Khi nói chuyện với Nguyễn Kỳ, Nhiêu Tôn nhìn thẳng cô. Không nhìn không sao, vừa nhìn Nguyễn Kỳ đã phải nhịn cười rất khổ sở. Ban đầu anh ngây ra, sau đó phản ứng lại, lập tức quắc mắt: "Tôi đang nói chuyện nghiêm túc với cô đấy, có thể tập trung một chút không?"

Nếu Nhiêu Tôn không nói còn đỡ, vừa nói con bướm trên mặt lại sinh động như thật, giống như sắp đập cánh bay đi tới nơi. Gương mặt đang điển trai lại có chút khôi hài. Nguyễn Kỳ luôn tự cánh cảo bản thân trong lòng, dù thế nào cũng không được quá quan tâm tới khuôn mặt của Nhiêu Tôn, dù sao anh cũng là một người ưa sĩ diện, thật sự chọc cho anh điên lên, anh giết cô diệt khẩu không chừng.

Nhưng quả thực không thể nhịn nổi, nhất là lúc này khi Nhiêu Tôn "giở tính giở nết" một cách cực kỳ nghiêm túc.

Cô phì cười thành tiếng, chỉ hận không thể cười sằng sặc như heo bị chọc tiết.

Tiếng cười ấy của Nguyễn Kỳ quả thực khiến thể diện Nhiêu Tôn mất sạch. Anh tức giận cúi xuống túm lấy Nguyễn Kỳ. Anh chỉ định bắt cô im lặng, ai ngờ ra tay quá mạnh, Nguyễn Kỳ không đứng vững ngã ngồi xuống đất, kéo theo cả Nhiêu Tôn bổ nhào về phía trước, cả hai người đè lên nhau.

Ở khoảng cách gần như vậy, Nguyễn Kỳ càng nhìn rõ được khuôn mặt của Nhiêu Tôn, rõ tới từng lỗ chân lông. Huống hồ là con bướm trên mặt anh. Cô càng không nhịn được cười. Nhiêu Tôn phát rồ, giơ tay túm lấy vòng eo thon của cô: "Còn cười! Không được cười nữa!"

Càng không để cô cười, cô càng cười dữ dội.

Eo là chỗ cô nhột nhất, hành vi của Nhiêu Tôn không khác gì châm dầu vào lửa. Anh vừa túm lấy là cô ngứa ngáy tưởng chết, xoay qua xoay lại như con rắn. Cô xoay tới đâu Nhiêu Tôn đè chặt tới đó, dáng vẻ chèn ép mang tính uy hiếp. Cuối cùng, cả khuôn mặt tuấn tú ấy lơ lửng trên đầu cô, hai người dính sát vào nhau Anh cúi xuống, cô ngẩng lên, hai người cứ thế gần trong gang tấc.

Nguyễn Kỳ không cười nữa.

Ở khoảng cách quá gần, cô có thể cảm nhận được lồng ngực rắn chắc và hơi thở nóng rực của Nhiêu Tôn. Bỏ qua con bướm trên mặt, đôi mắt hoa đào hẹp dài và bờ môi hơi mím lại của anh, cả gương mặt toát lên một sức hấp dẫn đầy gợi cảm.

Cô thấy Nhiêu Tôn cũng không cười nữa.

Anh cứ thế chuyên chú nhìn cô, trong ánh mắt như chất chứa điều gì, giống như một dòng sông có sóng ngầm, từng chút từng chút tụ lại thành biển lớn. Rồi lại có ánh trăng đổ nghiêng xuống mặt biển, phản chiếu từng gợn sóng lăn tăn. Là ánh mắt anh ngắm cô, hút hồn cô, kéo cô rơi vào tận đáy sâu đại dương không bờ không bến...

~Hết chương 482~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 483: Giờ Giấc Nghỉ Ngơi Trái Khoáy

Có một sự kích động như sắp chết đuối.

Nhịp tim tăng nhanh, hơi thở dồn dập, thậm chí không thể thở nổi...

Khi khuôn mặt Nhiêu Tôn dần dần áp sát xuống, Nguyễn Kỳ không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh nào xung quanh nữa, hai bên tai ù đi, giống như tập trung ngàn vạn con ong mật. Cô nhìn thấy mặt Nhiêu Tôn mỗi lúc một gần hơn, gần tới mức nhòa đi trước mắt cô, chỉ có thể nhìn thấy ánh mắt của anh, ánh mắt chứa cả đại dương.

Nguyễn Kỳ mơ hồ có một sự mong đợi...

Mong đợi điều gì, trong lòng cô rất rõ.

Có một dự cảm đang ngoằn ngoèo xuất hiện.

Chắc là anh cũng thích phải không? Nếu không sao anh lại gần gũi với cô như vậy?

Cô không biết vào lúc này mình nên có biểu hiện như thế nào? Nên đẩy anh ra vờ lạt mềm buộc chặt? Hay nhắm chặt mắt lại mặc cho mọi việc xảy ra? Cô chưa từng tiếp xúc với đàn ông, không biết khi gặp phải hoàn cảnh này đàn ông sẽ thích con gái có phản ứng thế nào.

Như có ngàn vạn vó ngựa lao qua trái tim, cả người cô cứng đờ như khúc gỗ, hai tay chốc hai bên người, nắm lại gắt gao...

Nhưng, khi bờ môi của Nhiêu Tôn gần như dính vào môi cô thì anh chợt cứng người.

Anh đã dừng lại.

Anh nhìn Nguyễn Kỳ rất lâu từ trên xuống dưới, đại dương trong đôi mắt dần dần biến màu, trở nên phức tạp, nghi hoặc, thậm chí là có sự mơ hồ.

Nguyễn Kỳ là một cô gái nhạy cảm, cô nhìn rõ mọi sự thay đổi nơi đáy mắt anh, trái tim chợt nhói lên chút đau buồn và hụt hẫng. Bàn tay nắm chặt đã có động tác mang tính phòng vệ nhanh hơn não bộ. Cô đẩy anh ra, bò dậy, hắng giọng: "Nhiêu Tôn, anh là đàn ông ức hiếp đàn bà con gái còn ra thể thống gì?"

Cô đã thành công tìm được đường lùi cho mình.

Nhiêu Tôn bị đẩy ngã chỏng vó, đồng thời lúc này trong lòng cũng áy náy sâu sắc vì hành động mê hoặc nhất thời ban nãy của mình. Anh vò đầu, cười ngượng ngập, thầm mắng bản thân: Nhiêu Tôn à Nhiêu Tôn, mày không biết xấu hổ sao? Khi chưa xác định rõ tình cảm với người ta đã trêu chọc con gái nhà người ta làm gì?

Sau khi Nguyễn Kỳ đứng dậy, anh cũng đứng dậy theo, chuyển chủ đề: "Dưới đất có dấu vết lôi kéo, chưa biết chừng hai người họ đã bị người Tần Xuyên đưa đi rồi."

Nguyễn Kỳ "ừm" một tiếng, không nói thêm nhiều nữa.

Nhiêu Tôn nhìn theo bóng Nguyễn Kỳ, nhất thời không đoán được cô đang nghĩ gì trong lòng, cũng trách mình đang yên đang lành thì phá vỡ bầu không khí hòa hảo hữu nghị, càng nghĩ anh càng cảm thấy hành vi vừa rồi của mình rất khốn nạn.

Nhưng giấu giấu giếm giếm không phải tác phong của Nhiêu Tôn. Anh tiến lên giữ chặt cô lại, làm Nguyễn Kỳ giật mình.

"À... chuyện ban nãy... xin lỗi nhé." Anh gượng gạo xoa xoa mũi.

Nguyễn Kỳ nhìn chằm chằm gương mặt của anh, nhìn mãi nhìn mãi, cảm xúc trong ánh mắt chợt biến đổi. Nhiêu Tôn thông minh vội quát: "Không được cười!"

Nhưng đã muộn rồi...

Một giây sau Nguyễn Kỳ lại cười sằng sặc.

Vậy là trong chốc lát sự gượng gạo và thiếu tự nhiên giữa hai con người đã được hóa giải.

Nhiêu Tôn đứng đờ người ra đó như khúc gỗ, sắc mặt cực kỳ khó coi. Nguyễn Kỳ quay mặt đi không nhìn anh, không ngừng xua tay với anh: "Không được rồi không được rồi, Nhiêu Tôn, sau này khi nói chuyện anh đừng nhìn tôi nhé..."

Nhiêu Tôn bực dọc đến mức mong sao người rơi xuống vực là mình.

Khó khăn lắm mới dứt được cơn cười. Nhiêu Tôn cũng biết điều, không nhìn cô nói nữa, đề nghị hai người họ sẽ xông thẳng vào thôn.

Nguyễn Kỳ nhìn sắc trời, lắc đầu nói: "Phải đợi trời sáng."

Điều này khiến Nhiêu Tôn thấy cực kỳ khó hiểu.

Nguyễn Kỳ giải thích: "Giờ giấc nghỉ ngơi của người Tần Xuyên rất kỳ lạ. Người bình thường khi mặt trời mọc thì đi làm, khi mặt trời lặn thì đi nghỉ. Còn người Tần Xuyên thì ngược lại. Họ đều đợi tới khi mặt trời khuất núi mới bắt đầu hoạt động thậm chí là lao động, đến ban ngày thì lại

tuyệt nhiên không ra cửa. Thế nên đợi tới sáng, cả thôn sẽ như thôn chết vậy, im ắng không một tiếng động, đến tiếng chó sủa cũng không nghe thấy, cực kỳ ghê rợn."

Điều này khiến Nhiêu Tôn cực kỳ tò mò.

Sao lại có quy tắc nghỉ ngơi kiểu này?

"Đợi trời sáng đi, cũng không lâu nữa đâu." Nguyễn Kỳ nhìn giờ và nói: "Giờ này có lẽ người Tần Xuyên cũng đang lục tục về nhà rồi."

Nhiêu Tông gật đầu.

Đợi vậy.

Đợi tới khi trong thôn không còn ai ra ngoài hoạt động càng tốt. Nếu thật sự giáp mặt người Tần Xuyên, anh nhất thời vẫn chưa biết phải làm sao.

Rất lâu sau Nguyễn Kỳ lên tiếng: "Có chuyện này tôi rất hiếu kỳ."

Nhiêu Tôn quay đầu nhìn cô, lại ý thức đến gương mặt mình, lập tức cúi đầu: "Chuyện gì?"

Nguyễn Kỳ thở dài, hỏi như đúng rồi: "Tưởng Ly có nói con bướm trên mặt anh khi nào mới hết không?"

...

***

Trong phòng Hồi sức tích cực ICU.

Đêm đã khuya, toàn bộ hành lang đều chìm vào tĩnh mịch. Tận cùng hành lang có một ngọn đèn, cũng tối đi không ít, để lại một khoảng bóng mờ nhạt hắt lên bậu cửa sổ. Bên ngoài, trăng cũng không sáng, như có mây mù chốc chốc lại che chặt ánh trăng.

Bác sỹ và y tá trực ban trước nửa đêm còn qua lại với tần suất cao, tới sau nửa đêm thì những bước chân cũng vãn dần.

Hai vệ sỹ canh gác phòng ICU ngủ gật, xa xa hình như có tiếng chim cu cu đang kêu, thi thoảng vang lên một hai tiếng, khiến người nghe càng trở nên trầm tĩnh, càng muốn chìm vào giấc ngủ mơ màng hơn.

Chẳng biết đã qua bao lâu, ở tận cùng hành lang truyền tới tiếng bánh xe đẩy lăn trên mặt đất, rất khẽ. Nếu không phải thi thoảng vẫn có tiếng cọc cạch của bánh xe vang lên, không ai chú ý đến nó cả.

Trên xe đẩy có đặt một số dụng cụ kiểm tra và một vài thiết bị y tế, cồn hay thuốc khử trùng...

Một trong số hai vệ sỹ nhìn về bên này, thấy bác sỹ tới kiểm tra phòng thì cũng không nói gì, nhắm mắt tiếp tục mơ màng ngủ.

Bác sỹ đeo ống nghe trước ngực rồi đi vào phòng bệnh, cô y tá cũng đẩy xe đẩy trước cửa đi.

Charles Ellison nằm trên giường bệnh, nhắm nghiền mắt không chút sinh khí, cũng không có dấu hiệu sẽ tỉnh lại. Vết thương ngoài da của ông đã lành đến bảy, tám phần rồi, nhưng vết thương bên trong lại rất nghiêm trọng, trải qua mấy lần cấp cứu mà vẫn không thấy có dấu hiệu khá hơn.

So với vẻ khỏe mạnh lúc trước, Charles Ellison của bây giờ gầy gò như chỉ còn lại bộ xương không. Ông hôn mê lì bì, ngày ngày chỉ có thể sống

dựa vào thức ăn lỏng và truyền nước dinh dưỡng, cả gương mặt gần như biến dạng.

Bác sỹ đi tới đầu giường, đeo găng tay cao su dùng một lần lên, đầu tiên lật mí mắt Charles Ellison lên.

Charles Ellison không hề có phản ứng, đồng tử không có điểm tập trung.

Im hơi lặng tiếng, giống như một con cá nằm bẹp trên thớt.

Bác sỹ bỏ tay ra khỏi mặt Charles Ellison, đặt sang chiếc máy thể hiện dấu hiệu sinh tồn, sau khi tìm được nguồn điện thì đột ngột cắt đứt.

Màn hình cũng lập tức tối đen.

Bác sỹ vươn cánh tay qua, đặt lên mặt nạ oxy của Charles Ellison, sau đó nhẹ nhàng kéo ra.

Charles Ellison không còn mặt nạ oxy, ban đầu không có phản ứng gì, nhưng rất nhanh sau đó mí mắt động đậy, hơi thở trở nên gấp gáp, cơ mặt hơi co giật nhẹ. Nhưng tất cả xảy ra rất nhanh, chẳng bao lâu sau, Charles Ellison đã không còn nhúc nhích nữa.

Lại thêm một lúc nữa, bác sỹ đặt tay lên động mạch cổ của ông ta thăm dò, thấy đã hoàn toàn không còn hơi thở mới đeo lại mặt nạ oxy vào mặt.

Sau đó, bật chiếc máy bên cạnh lên...

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 484: Lấy Tĩnh Chế Động

Cứ như vậy một đêm trôi qua.

Lục Đông Thâm không hề chợp mắt. Tưởng Ly trước nửa đêm còn gượng được, sau nửa đêm hai mí mắt bắt đầu đánh nhau, đầu óc mơ mơ màng màng, ngủ gà ngủ gật khoảng một canh giờ. Dù sao cũng nằm trong quan tài, cho dù người Tần Xuyên có mở lỗ trên đầu thì việc lưu thông không khí luôn thiếu thốn.

Tưởng Ly cảm thấy mình bị thiếu khí phần nào, nên đã tìm được lý do không tệ cho việc ngủ gật. Lục Đông Thâm cũng không ồn cô. Cô muốn ngủ thì ngủ, anh làm vệ sỹ suốt quá trình.

Thực tế là anh lúc nào cũng đề cao cảnh giác.

Càng về khuya, tinh thần và sức lực của Lục Đông Thâm càng tập trung hơn. Anh cho rằng một khi đối phương thật sự cử sát thủ qua đây, thì thời gian tuyệt nhất để ra tay chính là trong đêm.

Nhưng điều khiến Lục Đông Thâm không ngờ đến là suốt một đêm dài anh không hề nghe thấy bất kỳ âm thanh nào khả nghi bên ngoài quan tài.

Có những tia sáng yếu ớt soi vào trong qua những lỗ khí.

Bên ngoài chắc trời đã sáng rồi.

Trời sáng luôn khiến người ta yên tâm ít nhiều.

Tưởng Ly nằm bò trên ngực anh mà ngủ. Một hai tiếng đồng hồ trước, câu nói cuối cùng của cô là: "Lẽ nào sát thủ lại không tìm ra chúng ta? Vị trí của chúng ta hẻo lánh đến vậy sao?"

Lục Đông Thâm thử cử động đôi chân, cực kỳ ê buốt.

Nghĩ lại cũng buồn cười, từ khi hiểu chuyện đến giờ anh chưa từng nằm lâu như vậy. Không ngờ lần này thời gian nằm trong quan tài lại vượt xa những lúc nằm giường.

Anh giơ tay lên, muốn vươn tay nhưng lại chạm phải nóc. Cuối cùng anh từ bỏ, lòng bàn tay đặt lên gáy Tưởng Ly.

Sau cú đặt ấy, Tưởng Ly thức giấc.

Cô giật mình ngẩng đầu.

Lục Đông Thâm nhanh tay nhanh mắt ấn chặt đầu cô xuống mới tránh khỏi một cú va chạm giữa cô và nắp quan tài. Cô ngủ hơi mơ màng nên một chút động tĩnh cũng nghĩ là có kẻ thù kéo tới, buột miệng hỏi: "Đến rồi hả?"

"Chưa, trời sáng thôi." Anh khẽ nói.

"Trời sáng rồi..." Tưởng Ly mơ mơ màng màng lặp lại, một giây sau mới phản ứng: "Hả? Trời sáng rồi!"

Mượn ánh sáng, Lục Đông Thâm một lần nữa quan sát thật kỹ bốn phía xung quanh quan tài, cố gắng tìm ra khả năng tẩu thoát. Tưởng Ly không chút hy vọng, lẩm bẩm nói: "Em không muốn ở thêm một ngày nữa trong cái quan tài chết tiệt này đâu."

Rồi cô lại hạ giọng chửi bới: "Người Tần Xuyên cũng thật là, muốn đánh muốn giết cũng được, làm cái thủ đoạn bí bách chết người này làm gì chứ?"

Lục Đông Thâm không nói gì, một lúc lâu sau mới hỏi cô: "Em không phát hiện ra sau khi trời sang xung quanh lại càng yên tĩnh hơn sao?"

Tưởng Ly ban đầu không phát giác ra, nhưng được Lục Đông Thâm nhắc nhở cô mới để ý.

Đúng là quá yên ắng rồi.

Một ngày bắt đầu từ bình minh. Bình minh đánh thức vạn vật, và những âm thanh tới từ trời đất, tới từ nhân gian cũng bắt đầu trầm bổng. Nhất là ở vùng thôn quê, ngày mới mọi người bắt đầu làm việc, trẻ con náo loạn, chó sủa inh ỏi, những tiêngs bước chân đi đi về về mang đậm mùi vị cuộc sống.

Nhưng bây giờ, họ không nghe thấy những âm thanh này.

Giống như trời đất vẫn còn say ngủ, hoặc đang say ngủ, những âm thanh lúc trước còn giờ biến mất hẳn.

Tưởng Ly tỏ vẻ khó hiểu, sao lại như vậy?

Cô đang định lên tiếng thì nghe thấy Lục Đông Thâm "suỵt" một tiếng, vội vàng nín lặng, thậm chí nín thở, chẳng hiểu sao trong lòng lại giật mình.

Quả nhiên, có những âm thanh sột soạt, từ xa tới gần.

Là những tiếng bước chân cố tình nhẹ nhàng.

Nghe tiếng, không giống như chỉ có một, hai người.

Lục Đông Thâm và Tưởng Ly đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều hiểu rõ trong lòng, chuyện gì cần đến vẫn sẽ đến.

Cả hai không ai nhúc nhích, giữ yên lặng.

Lấy tĩnh chế động.

Chẳng mấy chốc, nắp quan tài truyền tới tiếng động, có người đang mở khóa.

Trước đó, Lục Đông Thâm và Tưởng Ly phán đoán quan tài này được khóa, bây giờ nghe thấy tiếng ổ khóa lại càng chắc chắn suy đoán của họ không sai. Hơn nữa càng không sai là phương thức giết người của đối phương. Đúng là họ không có ý định phá hoại quan tài, họ mở khóa rất cẩn thận, mục đích chính là muốn bảo đảm quan tài còn nguyên vẹn.

Dù sao cũng đang ở địa bàn của người Tần Xuyên, họ không muốn gây thêm phiền phức cho mình.

Dưới vòm trời, những tia sáng mờ nhạt.

Có tia sáng lấp ló nơi đường chân trời, một màu vàng kim từ từ nhảy ra.

Một đám người men theo miếu thờ mà đi, lặng lẽ đột nhập vào từ đường. Trước sau đi theo một đường thẳng, có khoảng hơn chục người, ai nấy đều tay chân nhanh nhẹn, thể hình gọn gàng, bước chân gần như không phát ra tiếng động. Trong đó người dẫn đầu cao khoảng gần mét chín, mặc một bộ đồ gọn gàng màu xanh chìm, trên xương mày có một vết sẹo, cắt ngang đập vào mắt, chắc là lúc trước đã bị thương rất nặng.

Người đàn ông với vết sẹo trên mày bước vào từ đường trước, sau khi nhìn thấy chiếc quan tài gỗ, liền giơ tay về phía sau, những người còn lại

nối tiếp nhau đi vào.

Đây là một từ đường rộng khoảng trăm mét vuông, từ xà gỗ đã nhiều năm tuổi trên nóc nhà có thể nhận ra địa vị của nó ở Tần Xuyên. Xà nhà phải cao tới hơn sáu mét. Phía trước có khu bài vị, phía sau có vườn, giữa vườn có nhà, trước nhà được trải đá cuội.

Cửa sổ được chạm rỗng, khắc hoa, dùng màng che thay cho kính. Cửa của từ đường cực kì tỉ mỉ, đối xứng ở giữa, hai bên lần lượt có hai cánh cửa. Mỗi cánh cửa cũng cao như xà nhà vậy, trên có hoa văn hoa chìm trôi nổi, ngưỡng cửa cao đến đầu gối người.

Chính giữa từ đường cũng chính là vị trí chính, lập bài vị từ trên xuống dưới, có lẽ là của tổ tiên các đời của người Tần Xuyên. Tầng tầng lớp lớp phải đến hàng trăm cái. Trước mỗi bài vị đều có một ngọn đèn Trường Minh, trong không khí phảng phất mùi bơ.

Phía trên khu bài vị có một xà ngang, trên xà ngang treo một tấm biển đá bằng phẳng, trên biển có khắc bốn chữ "Tần Thị Tổ Huấn", phía sau còn có những hàng chữ nhỏ xíu, chi chít dày đặc không nhìn rõ, có lẽ là nội dung cụ thể của tổ huấn.

Nhưng không quan trọng.

Vì tổ huấn của họ Tần không những được khắc trên đỉnh đầu bài vị mà được khắc trên từng cột trụ thô chắc trong từ đường, không còn là những hàng chữ khó hiểu mà hầu như đã được sửa thành chữ phồn thể, lướt nhìn qua một lượt đều đọc hiểu hết.

Từ đường có phòng ngách, có đặt một bộ bàn ghế bát tiên đã lâu năm, xem ra đây là nơi những người trưởng bối trong thôn họp bàn thương lượng mọi chuyện.

Quan tài được đặt ở nơi trống trải trước bài vị, dưới bia đá tổ huấn. Quan tài được sơn đen, có khắc hoa văn chìm, giữa hoa văn còn sơn vàng, trông rất tỉ mỉ.

Mấy người đó đợi thời cơ hành động.

Có hai người mở nắp quan tài ra trước.

Trong quan tài, Lục Đông Thâm và Tưởng Ly nằm bất động, hai người đều nhắm nghiến mắt. Người dẫn đầu khẩn trương ra lệnh bằng ngón tay. Người mở quan tài không nói không rằng, nhanh chóng xoay chuyển lưỡi dao sắc trong tay. Ánh sáng lạnh lóe lên, hướng xuống đâm thẳng vào người trong quan tài.

Nhưng lưỡi dao đâm được một nửa thì dừng lại, cứng đờ giữa không trung.

Cổ tay hắn ta bị Lục Đông Thâm giữ chặt, không thể đâm tiếp xuống. Ngay sau đó Tưởng Ly đang nằm trên người Lục Đông Thâm nhảy bật lên, một tay chống lên mép quan tài làm điểm tựa, cả người đổ nghiêng, đột kích mạnh vào cằm đối phương. Đối phương không kịp phòng bị ăn một cú đấm. Một giây sau, Tưởng Ly lại tức tốc bồi thêm một cú đá. Cú đá ấy rất mạnh, đối phương bị văng ra xa mấy mét.

Tất cả xảy ra quá nhanh.

Đám lính đánh thuê gần nhất lao tới, thẳng thừng đâm dao về phía Tưởng Ly.

Lưỡi dao sắc bén, gần như mang theo khí lạnh. Lục Đông Thâm kéo Tưởng Ly sang bên cạnh. Cô nghiêng người nhường chỗ cho Lục Đông Thâm. Anh khống chế gắt gao cánh tay đối phương, mượn lực nhảy lên

khỏi quan tài, giẫm lên nắp quan tài quét một đường trong không khí, bàn tay lớn theo đà giật lấy dao của đối phương rồi đá văng đối phương ra xa.

~Hết chương 484~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 485: Vương Bài Quả Nhiên Đã Đến

Hai người trước sau đến mở quan tài đều chịu thiệt vì khinh địch, ăn phải đòn đau, ngã xuống đất nhất thời chưa thể dậy ngay được.

Người đứng đầu vung tay, mấy người còn lại lập tức bao vây lấy Lục Đông Thâm và Tưởng Ly.

Lục Đông Thâm và Tưởng Ly đứng tựa lưng vào nhau, cảnh giác nhìn tình hình trước mắt, âm thầm tính số người trước mắt.

Không ít không nhiều, võ nghệ đều không tệ, họ muốn giành được một con đường sống là không dễ dàng.

Tưởng Ly thì liếc nhìn giày của họ, ai nấy đều đi bốt quân đội, đầu bốt đều bọc kim loại, bị bọn họ đá một nhát là xương cốt gãy chắc. Cô đang mải nghĩ thì nghe thấy Lục Đông Thâm hạ thấp giọng nói: "Tới cuối cùng nếu chúng vẫn không đạt được mục đích là sẽ nổ súng, cẩn thận." Nói rồi, anh nhét con dao vừa giành được vào trong tay cô.

Một con dao găm ngắn, rất có trọng lượng, không khó tưởng tượng nó đã dính bao nhiêu máu, chỉ cầm như thế này thôi Tưởng Ly dường như cũng ngửi thấy mùi tanh của máu. Cô nghe xong, âm thầm sửng sốt, nổ súng...

Đúng là có khả năng này.

Một khi bọn chúng không thể tốc chiến tốc thắng, thì nổ súng trực tiếp là cách nhanh nhất.

Đám người như chúng muốn giết người phải xem hoàn cảnh. Ở một nơi như Tần Xuyên này, không thích hợp gây động tĩnh quá lớn, dù sao một khi kích động dân làng vây tới xem, thì sẽ bạo lộ quá nhiều. Tưởng Ly cảm thấy may mắn vì đây là Tần Xuyên, họ không dám tùy tiện nổ súng, bằng không cô và Lục Đông Thâm có thể đến cả nước xoay chuyển cũng không còn.

Tình cảnh này đối với Tưởng Ly mà nói không xa lạ, cũng không khiến cô sợ sệt.

Nhớ lại năm xưa khi ở bên cạnh Đàm Chiến*, cô cũng không ít lần trải qua những tình thế kiểu này, tuy rằng trước kia không phải là đám lính đánh thuê nhưng tâm lý muốn trừ khử họ thì y như nhau. Tưởng Ly cảm thấy mình đã lâu lắm không đánh cả đám rồi, cô giơ ngang con dao trước ngực, ánh dao sắc lẹm rọi sáng bừng mắt cô.

*Thông báo của Tầm: Vì trước đó có nhiều độc giả phản ánh tên Đàm Diệu Minh nghe có vẻ giống một người tuổi đã cao, nhưng trên thực tế khi xây dựng thì nhân vật này tuổi tác không quá cao, cũng là một soái ca, thế nên đổi tên thành Đàm Chiến trong bản xuất bản tại Trung Quốc để phù hợp với tuổi tác, diện mạo và tính cách của nhân vật hơn / Để sau này sách xuất bản ra mọi người không bỡ ngỡ nói ra nói vào, mình sẽ đổi ngay từ bây giờ, sau này edit lại phần đầu truyện mình cũng sẽ dần dần sửa lại.

Sát khí dần dần dâng lên trong ánh mắt cô, chất chứa cả sự tàn nhẫn. Cô nheo mắt với người của đối phương, quát: "Tới đây!"

Người đứng đầu ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người đều xông lên.

Khí thế bừng bừng, quyền cước kung fu quả thật dữ dội.

Ngoại trừ hai người trước đó bị đá, Lục Đông Thâm và Tưởng Ly coi như phải một đánh bốn. Có mấy lần lưỡi dao sáng suýt nữa đâm xuyên tim Tưởng Ly, đều bị Lục Đông Thâm cản lại. Cũng có mấy lần có người định lén lút đột kích sau lưng Lục Đông Thâm lại bị Tưởng Ly một dao đâm qua ngăn cản nguy hiểm.

Có người công kích Tưởng Ly. Tưởng Ly nhanh nhẹn né tránh con dao. Cô quét con dao trong tay mình, đối phương cũng né cực nhanh. Lại có một sát thủ khác xông lên, một đấm trúng bụng Tưởng Ly. Cô kêu hự lên một tiếng đau đớn, khuỵu hông xuống, con dao trong tay vụt sáng, khuỷu tay dùng sức, đâm thẳng con dao vào bắp đùi đối phương, khiến đối phương tru lên đau đớn.

Đôi bốt quân đội ngay sau đó được đá cao lên. Tưởng Ly bị hạn chế trong phạm vi nhất định, phải áp sát người xuống đất, đá hai chân lên cao, trượt cả người ra ngoài. Cú đá của đối phương bị hụt, cứ thế trúng thẳng vào cánh cửa, làm thủng một lỗ trên cửa. Tưởng Ly trượt ra ngoài cũng chưa ăn toàn, lại có một con dao khác bồi tới. Tưởng Ly không còn dao, muốn tay không giành giật là vô ích, dù sao thì xét về sức vóc cô không bằng đám người này, mấy lần định giành dao đều không làm được.

Đối phương chém từ trên đỉnh đầu của cô xuống, phía dưới Tưởng Ly phản ứng tốc độ, hai tay cuộn lại thành nắm đấm đan chéo hướng lên trên chống đỡ đối phương, chân trái đá mạnh vào bụng nhỏ của đối phương. Đối phương đau đớn, cô nhân cơ hội ấy nhảy lên, tay phải làm thành chưởng chém vào cổ đối phương.

Trên ngực và cổ của con người có rất nhiều điểm yếu, nhất là phần cổ. Một chưởng chém xuống đánh trúng vào vị trí động mạch. Đối phương lập

tức đầu váng mắt hoa, loạng choạng ngã gục. Nhưng Tưởng Ly quên phía sau lưng, khi có tia sáng lạnh đập vào khóe mắt cô thì đã muộn.

Nhưng cô chưa kịp lên tiếng đã cảm giác có một nguồn sức mạnh kéo mình ra.

Cô quay đầu lại nhìn thì là Lục Đông Thâm.

Lưỡi dao quá nhanh, nhanh tới mức anh chỉ kịp đỡ cho cô. Lưỡi dao đó đâm thẳng vào sau lưng anh. Tưởng Ly chỉ cảm thấy máu xông lên não, đang định ra tay thì Lục Đông Thâm đã nhanh hơn, giơ cao con dao trong tay, đâm bị thương đối phương, rồi rút mạnh dao ra, tiếp tục bồi một cú đá vào chân.

Cú đá ấy rất ác, Tưởng Ly nghe được cả tiếng xương đối phương kêu rắc một cái.

Lục Đông Thâm vòng tay ra sau rút dao, máu trào ra ngoài, anh không quan tâm được, nhét dao cho Tưởng Ly.

Đối phương đông người, còn to cao, vài người ngã xuống lại có vài người khác nhào tới. Quần áo của Lục Đông Thâm và Tưởng Ly đều dính máu. Có máu của họ, cũng có máu của đối phương. Cả hai đều bị thương, tuy không phải vết thương trí mạng nhưng cũng làm mất máu mất sức, cả hai đều bị dồn tới chân tường.

Người dẫn đầu đánh rất hăng, Lục Đông Thâm chỉ giao đấu với hắn ta cũng mất rất nhiều thời gian, nói chi tới việc mất sức đối phó cả những người khác.

Thể lực của Tưởng Ly sắp cạn, mặt cô cũng dính máu, cằm dính máu. Cô giơ tay lên cọ, mùi máu xộc thẳng vào mũi. Ngay sau đó cô chống vào tường, thở hồng hộc: "Xem ra vương bài của chúng ta đến có hơi chậm đó,

đến bây giờ vẫn chưa thấy bóng vương bài đâu, anh ấy định đợi tới thu dọn xác cho chúng ta hay sao?"

Lục Đông Thâm thở dốc một hơi, nhìn chằm chằm tên sát thủ đang đợi thời cơ xông tới, ánh mắt như sói, lẩm bẩm: "Trong tình hình này, bớt chết được ai tốt người ấy."

Một câu nói khiến cổ họng Tưởng Ly thắt chặt lại. Cô nắm chặt chuôi dao, nghiến răng: "Em không tin, đàn sói em còn có thể xông ra được, hôm nay lại phải chết ở đây?"

"Không chết đâu." Lục Đông Thâm nói chắc như đinh đóng cột. Dứt lời, anh vung cánh tay, cánh tay cầm dao chặn trước mặt cô.

Hốc mắt Tưởng Ly nóng rực lên.

Ngay sau đó có vài sát thủ lao lên, người đi đầu khí thế mạnh mẽ, con dao sang lên vẫn còn đung đưa một giọt máu.

Khi con dao rơi xuống, bỗng nhiên có một viên đá từ ngoài cửa bay vào, nhầm chuẩn xác vào cổ tay của đối phương. Lực của nó không hề nhẹ, cộng thêm viên đá có góc cạnh, hoàn toàn đủ khiến đối phương bị tê gân, thậm chí không cầm vững dao nữa, nó rơi leng keng xuống đất.

Người dẫn đầu quay lại nhìn, sắc mặt sa sầm lại.

Tưởng Ly cũng liếc nhìn ra ngoài, bỗng nhiên lòng như nổ pháo, vương bài của họ quả nhiên đến rồi!

Cô cảm thấy cả đời này mình chưa bao giờ mong chờ sự xuất hiện của Nhiêu Tôn như hôm nay.

Đợi chút...

Trái tim Tưởng Ly nhảy dựng lên, hai mắt cô rực sáng. Cô gái đi phía sau Nhiêu Tôn... là Nguyễn Kỳ!

Đúng là cô ấy rồi, cô ấy thật sự đang ở Tần Xuyên!

Không kịp hàn huyên chuyện cũ, mà trong tình cảnh này cũng không cần hàn huyên. Trong mắt sát thủ, ai xuất hiện là giết kẻ đó, đến hai người thì giết cả đôi. Việc Nhiêu Tôn và Nguyễn Kỳ xuất hiện có thể làm xoay chuyển cục diện, bọn chúng sẽ không mềm lòng.

Nhưng cũng sẽ không lãng phí thời gian nữa. Tất cả bọn chúng lần lượt thò tay vào trong ngực.

Bên này, Lục Đông Thâm quát to một tiếng: "Cẩn thận!"

Đạn bay như tên bắn.

Là súng giảm thanh, giết người trong im lặng.

Lục Đông Thâm nhanh tay nhanh mắt đè chặt Tưởng Ly xuống đồng thời trốn ra sau quan tài. Thân quan tài bị những viên đạn xuyên thủng lỗ chỗ. Nhiêu Tôn cũng theo đà kéo Nguyễn Kỳ vào lòng mình, nhanh chóng né vào sau bức bia đá được dựng giữa sân, chửi mắng từ xa: "Chuyện quái gì thế này? Ông chưa đến thì còn dùng dao, ông đến rồi thì mẹ nó lại dùng súng? Còn thiên lý nữa hay không?"

Trốn sau quan tài không phải kế dài lâu. Có súng là họ hoàn toàn rơi vào thế bất lợi. Tưởng Ly hạ thấp giọng hỏi Lục Đông Thâm: "Bắt trộm bắt vua trước?"

Lục Đông Thâm lắc đầu: "Chiêu này không có ích gì với chungs đâu. Chúng không thật sự có thủ lĩnh, có thể chơi tập thể cũng có thể chơi cá nhân. Họ chỉ nghe lệnh kẻ thuê, hoàn thành được mục tiêu là xong."

Tưởng Ly cảm thấy tuyệt vọng.

Vậy phải làm sao mới đối phó được với đám người này?

~Hết chương 485~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 486: Sống Sót

Cô đang mải nghĩ thì thấy chúng lao tới, còn có mấy người lao về phía Nhiêu Tôn.

Hai người họ nhanh chóng rút lui khiến bọn chúng vồ hụt. Khi phản kích lại thì Lục Đông Thâm đã giữ chặt một người. Người ấy đang định nổ súng thì Tưởng Ly tức tốc phóng một con dao qua. Lưỡi dao làm tay đối phương bị thương, súng lệch, đạn trúng vài bài vị, một tiếng đổ vỡ rầm rầm vang lên.

Cũng may không rơi vào ngọn đèn bơ.

Lục Đông Thâm theo đà túm lấy cổ tay đối phương, quấn chặt cánh tay hắn, giật lấy súng nhưng không đẩy đối phương ra mà ngược lại chặn trước ngực. Khi làn đạn bay tứ tung, người đó ngang nhiên trở thành một tấm bia. Lục Đông Thâm nhân cơ hội ấy nổ súng, bắn xuyên cổ tay một người. Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, cây súng rơi xuống đất. Tưởng Ly nhanh nhẹn nhào tới giật súng, đồng thời cũng lấy người của đối phương để chắn đạn của bọn chúng.

Nhiêu Tôn đứng trong sân cũng không nhàn rỗi. Né đạn, giật súng, phản kích. Đồng thời lúc này anh ấy cũng bị thương, cánh tay bị đạn sượt qua, máu đang chảy liên tục.

Nguyễn Kỳ thân thủ cũng không tệ, tuy rằng nếu thật sự đánh nhau với Tưởng Ly cô ấy chưa hẳn là đối thủ nhưng đủ để trở thành người trợ giúp

cho Nhiêu Tôn. Có điều thao tác của cô ấy với súng không linh hoạt cho lắm. Súng cầm chắc rồi nhưng luôn ngắm không chuẩn. Nếu không có Nhiêu Tôn kéo cô ấy, cô ấy chắc chắn sẽ trúng đạn.

Trong sân, Nhiêu Tôn lợi dụng súng của đối phương giải quyết được hai tên. Anh ấy dự đoán tình hình bên trong rồi gào to tên Lục Đông Thâm.

Không ngờ vứt dứt tiếng gọi đã nghe thấy trong từ đường vang ra một tiếng nổ lớn đột ngột. Tiếng nổ này không phải tiếng giảm thanh, giống như tiếng bom nổ, mấy cánh cửa của từ đường đều bị nổ bay.

Trong sân vẫn còn một kẻ đang định nổ súng với Nhiêu Tôn, nhưng bị kinh hãi bởi âm thanh ấy nên đột ngột dừng lại.

Nguyễn Kỳ nhắm trúng thời cơ, lập tức bóp cò.

Đối phương kêu hự lên một tiếng, ôm bụng.

Cô đã bắn trúng bụng hắn.

Nhiêu Tôn xông tới đá bay khẩu súng trong tay hắn, và chế ngự được hắn trước khi hắn phản kích.

Đồng thời lúc này, giữa làn khói mù mịt trong từ đường có một người xông ra. Trên xương mày người đó có sẹo. Khắp người hắn toàn máu, cũng không biết là máu của hắn hay của ai khác. Hắn loạng choạng lảo đảo một tay vẫn còn cầm súng, sau khi lao ra thì giáp mặt với Nhiêu Tôn, hắn mạnh mẽ giơ súng lên.

Nguyễn Kỳ kêu to rồi bắn một nhát.

Không bắn trúng đối phương nhưng đủ để khiến đối phương bị phân tán sự chú ý. Hắn hướng súng về phía Nguyễn Kỳ, Nhiêu Tôn nhào tới đè cả

người hắn xuống, liều chết giữ chặt hắn như một con bạch tuộc. Anh ấy hét to: "Súng súng!"

Nguyễn Kỳ nhào tới.

Nào ngờ đối phương nắm súng rất chắc, cô ấy giật mấy lần đều không có kết quả. Nhiêu Tôn sốt ruột, sợ sẽ lau súng cướp cò, nhưng hai chân lại không thể nhảy ra ngoài. Anh ấy thẳng thừng cắn chặt bả vai hắn.

Miếng cắn ấy không hề nhẹ, đau tới mức đối phương kêu gào ầm ĩ, Nguyễn Kỳ tranh thủ giật lấy súng.

Ngay sau đó lại có một người bên cạnh kêu gào rất to.

Ngước mắt lên nhìn thì thấy Lục Đông Thâm đã nổ súng bắn trúng bả vai của một tên. Kẻ đó đang định tập kích, may sao được phát hiện kịp thời, nếu không sẽ có một con dao đâm thẳng vào sau eo Nguyễn Kỳ.

Lục Đông Thâm một tay giữ súng một tay giữ Tưởng Ly.

Phía sau họ khói bụi vẫn mù mịt. Họ đứng bên cạnh cửa từ đường, khắp người toàn vết máu, tóc và mặt cũng lem nhem máu và bụi đất, trông cực kỳ thảm hại. Chân của Tưởng Ly đã bị thương, trên giày cũng có máu.

Nhưng may mắn là họ đã sống sót ra được khỏi từ đường, phía sau không còn ai khác.

Chỉ còn lại hai tên sát thủ ngoài sân, nhưng cũng đã bị thương nặng.

Lục Đông Thâm dìu Tưởng Ly ngồi sang một bên, bản thân anh nhịn đau tiến lên, túm lấy kẻ ban nãy định tập kích lén lút, quát lạnh lùng: "Sau lưng mày là Lục Khởi Bạch hay Lục Chấn Danh?"

Người đó nhìn anh chằm chằm, trong ánh mắt là sự tàn độc, là sự âm u lạnh lẽo.

"Nói!" Lục Đông Thâm nghiến răng.

Người đó cười khẩy mấy tiếng, sau đó mím chặt hai môi. Lục Đông Thâm thấy vậy thầm nghĩ không ổn, đang định cạy miệng của hắn ra thì thấy một dòng máu rỉ ra từ bên khóe miệng hắn. Hắn vẹo đầu, không còn hơi thở.

Nhiêu Tôn thấy vậy sửng sốt, đột nhiên nghĩ tới người ở bên dưới mình. Nhưng anh ấy vừa túm hắn lên, hắn đã bắt chước làm theo.

"Cạy miệng hắn ra!" Lục Đông Thâm quát lên một tiếng.

Nhiêu Tôn phản ứng nhanh, lập tức thò đầu ngón tay vào miệng hắn, tay kia kéo cằm hắn xuống, nhưng cũng bị hắn cắn mạnh một miếng, đau tới nỗi Nhiêu Tôn chửi thè, dùng sức hất tay ra, rồi tung một cú đấm cho hắn ngất xỉu.

Anh ấy rút từ trong miệng hắn ra một viên nhộng, ngăn không cho hắn tự kết liễu sau khi tỉnh dậy. Cuối cùng, anh ấy đứng lên, xoa xoa đầu ngón tay đau đớn, nguyên hình một hàm răng, cực kỳ tàn nhẫn.

Ngay sau đó, anh ấy nhìn vào trong từ đường, nổi đóa lên: "Mẹ kiếp, sao tự dựng nổ!"

Đầu bên này Lục Đông Thâm cũng phát hỏa, anh đáp bằng một câu chửi bậy tương tự: "Mẹ kiếp, tôi làm nổ chắc?"

Đừng nói là đám sát thủ đó, ngay cả mấy người đám Lục Đông Thâm cũng nghĩ cố gắng hết sức để không đắc tội với người Tần Xuyên. Không phải vì họ cảm thấy người Tần Xuyên nguy hiểm đến mức nào, chủ yếu là

khu vực này hẻo lánh quái dị, đắc tội nhiều chẳng biết còn xảy ra chuyện gì nữa.

Quan trọng hơn là, họ tới Tần Xuyên chỉ nhằm vào công thức, gây thù chuốc oán với người Tần Xuyên chẳng có ích lợi gì.

Kết quả, từ đường lại nổ.

Có lẽ không nghĩ rằng mấy người họ khó đối phó như vậy nên sử dụng bom là hạ sách của đám sát thủ, nhưng để tốc chiến tốc thắng, chúng cũng dùng luôn.

Lúc đó trong tử đường số chết và bị thương khá nghiêm trọng. Những người còn có thể cử động tay chân ngoài người có sẹo trên màu ra thì chỉ còn một sát thủ tay cầm bom. Chắc đối phương cũng vừa giận vừa sốt ruột nên đã được ăn cả, ngã về không, ra chiêu hiểm.

Nếu không phải khi đó Lục Đông Thâm liều chết đá bay hắn vào trong một căn phòng vách thì người bị nổ chết chính là họ.

Không cần nghĩ nhiều, phòng vách của từ đường lúc này thảm thương cỡ nào ai cũng biết. Bom của đám sát thủ đã được kiểm soát về lượng thuốc nổ bên trong, không đến mức làm đất động núi lay nhưng việc phá hủy một số kiến trúc là hoàn toàn có thể.

Sau khi chửi Nhiêu Tôn một câu, Lục Đông Thâm ngồi dựa vào trước bia đá. Trước ngực và sau lưng anh đều có vết thương do dao gây ra, quần áo đã rách lỗ chỗ, chỗ hở ra còn rướm máu.

Anh ném con dao trong tay sang một bên, lưỡi con dao đỏ một màu máu, chuôi dao được quấn bằng da dã thú cũng đỏ rực luôn, không còn nhìn rõ hình dáng ban đầu.

Những người khác cũng chẳng khá khẩm hơn là bao, ít nhiều cũng dính vết thương.

Tưởng Ly ngồi dựa vào vị trí cách Lục Đông Thâm không xa. Chỉ có một chút khoảng cách thôi nhưng cô cũng không nhúc nhích nổi nữa, sắc mặt nhợt nhạt, phần cổ dính máu, be bét một khoảng, là máu của một tên sát thủ bắn vào người cô, đến tận bây giờ cô vẫn nhớ ra nhiệt độ và mùi của máu khi bắn lên cổ.

Trong từ đường có ngọn lửa bốc cao.

Sau tiếng nổ, e rằng chuyện khó giải quyết nhất chính là nói chuyện với người Tần Xuyên. Một âm thanh lớn như vậy, người Tần Xuyên muốn không nghe thấy cũng khó, phát hiện ra chuyện của từ đường chỉ là thời gian sớm muộn.

Nhiêu Tôn càng nghĩ càng tức, giơ chân đá tên dẫn đầu mộ cái. Vốn dĩ là một kẻ ngất xỉu, chịu một đá cũng chẳng có phản ứng gì.

"Tên này nên giải quyết thế nào?" Anh ấy hỏi.

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn chằm chằm kẻ nằm dưới đất. Tưởng Ly ngồi ở phía sau lưng anh nên không nhìn rõ biểu cảm của anh. Nhưng Nguyễn Kỳ đứng ở hướng chính diện nên nhìn rất rõ ràng.

Trong mắt anh là một sự lạnh lùng tàn nhẫn khiến người ta không khỏi rét run. Cộng thêm việc trên mặt, trên người anh dính máu, thoạt nhìn cực kỳ giống một tử thần vừa bước ra từ cả đống xác chết, còn toát ra sự u ám đáng sợ.

Nguyễn Kỳ không khỏi rùng mình...

~Hết chương 486~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 487: Tần Xuyên Sôi Sục

Lục Đông Thâm im lặng từ đầu tới cuối, xin Nhiêu Tôn một điếu thuốc, châm lên, rít mạnh vài hơi sau đó mới nghiến răng nói: "Giữ lại."

Chỉ còn một tên duy nhất sống sót, không thể để hắn ta chết được.

Nhiêu Tôn không nói không rằng, tìm quanh từ đường một vòng, khi quay lại trong tay đã có thêm một sợi dây thừng. Khi trói người, anh ấy sử dụng không ít lực, hai con mắt như sắp phun lửa. Đến khi trói chặt chẽ rồi, anh ấy ngẫm nghĩ rồi xé một mảnh trên chiếc áo phông đã sắp rách bươm của mình xuống, túm lấy cỏ dại, dây leo... vô vàn thứ khác nhét vào trong lớp vải rách, buộc chặt thành một đống, nhét vào miệng tên đó.

Nguyễn Kỳ nhìn mà cũng cảm thấy miệng mình đau theo.

Lát sau cô ấy nói với Nhiêu Tôn: "Liệu có chắc chắn không? Lỡ lát nữa tỉnh dậy hắn dùng đầu lưỡi đẩy một cái đã nhổ ra được thì sao?"

Có lúc xem phim ảnh sẽ có những cảnh này, nhân vật trong phim bị người ta dùng một miếng vải nhét vào miệng, chỉ còn có thể ú ớ kêu. Cô ấy luôn nghĩ, cách nhét như vậy không khoa học. Dù bạn có nhét chặt cỡ nào, chỉ cần khoang miệng còn cử động được thì miếng vải cũng sẽ lỏng dần ra. Vả lại, công dụng của đầu lưỡi cũng đâu thể nhẫn nhà phải không?

Nhiêu Tôn nghe xong, đứng chống hông tại chỗ suy nghĩ một lúc, sau đó rút một cuộn băng dính đen từ trong balo ra, tìm đầu của băng dính rồi kéo. Một tiếng kéo băng dính vang lên, một đoạn dài băng dính xuất hiện,

được dán vào miệng kẻ đó. Rồi anh lại vòng vèo quấn thêm lên đầu hắn, hoàn toàn cố định miếng vải trong miệng hắn.

Nguyễn Kỳ đứng bên nhìn, nghĩ bụng: Ừm, như vậy thật sự sẽ không đẩy ra ngoài được, phim ảnh cũng nên quay như vậy mới phải.

Đối với kẻ đòi mạng mình, Tưởng Ly xưa nay không bao giờ mềm lòng. Thế nên Nhiêu Tôn có bạo hành cỡ nào, ở trong mắt cô vẫn chỉ thoảng qua như gió xuân. Đổi lại là cô, cô chỉ hận không thể chém chết hắn ta.

Tình hình trong lễ đường mới là những gì Tưởng Ly lo lắng.

Cô nhìn chằm chằm sau lưng Lục Đông Thâm, vết thương hở ra sau lớp áo của anh khiến người ta nhìn mà thảng thốt. Trái tim cô co thắt lại, đau đớn từng cơn, mỗi cơn đau cô lại muốn chém người đó một dao.

Cô biết đối với Lục Đông Thâm mà nói, lần thập tử nhất sinh ba năm trước mãi mãi không thể vượt qua lần này, cũng biết vết thương này với anh chẳng là gì cả, nhưng càng như vậy cô càng đau lòng.

Lòng người tham lam, vì lợi ích có thể giết người diệt khẩu, anh em tương tàn. Mà Lục Đông Thâm, vừa hay lại sinh ra trong một Lục Môn như thế.

Cô vô tình nhớ tới những lời Tần Tô từng nói nói với mình: Chẳng ai sinh ra đã thích lừa gạt lẫn nhau, Đông Thâm cũng vậy. Có lẽ niềm vui thật sự của nó nằm ở miền sơn dã chăng. Xưa nay nó thích cuộc sống trên núi rừng, tiếc là đầu thai nhầm chỗ.

Một Lục Đông Thâm khi đi vào rừng, trên người có một sức thu hút khiến người ta mê mẩn. Giống như sau khi anh đến Thương Lăng, tuy rằng cô hiểu rất rõ áp lực trên người anh nặng nề cỡ nào nhưng luôn cảm thấy

anh như đã trút bỏ được bộ giáp sinh tồn nặng nề nơi thành thị, như sống cuộc sống của một người khác vậy.

Khoảng thời gian này đến Tịch Lĩnh, tuy rằng nguy hiểm trùng trùng, nhưng nụ cười trên gương mặt anh đã nhiều hơn, bớt tính toán hơn, sống giống như một người bình thường, tự do tự tại, như một chú chim cắt nơi Bắc Cực.

Anh thoải mái bao nhiêu thì gợi cảm bấy nhiêu, là dã tính được bộc lộ một cách hết sức tự nhiên, có tể hút hồn người ta, quyến rũ người ta.

Lục Đông Thâm không hề biết Tưởng Ly đang đứng sau lưng nhìn mình chăm chú và nghĩ nhiều chuyện đến vậy. Anh quay đầu nhìn vào trong từ đường, ngọn lửa bùng lên trong đó vẫn còn, không to không nhỏ, có thể là một kiếp nạn, cũng có thể dập tắt trong khoảnh khắc.

Anh phả ra một làn khói trắng, sau đó đứng lên đi vào trong từ đường.

"Anh định làm gì?" Tưởng Ly hỏi anh trong hơi thở mệt mỏi.

Trước khi bước qua cánh cửa, anh buông một câu: "Làm ầm ĩ mọi chuyện lên chút nữa."

Nửa tiếng đồng hồ sau, cả Tần Xuyên đều sôi sục.

Các thanh niên trai tráng trong thôn ai nấy đều tay cầm thùng gỗ chạy hết cả về phía từ đường, hoang mang hoảng hót, có người còn thẳng thừng lấy xe bò của gia đình vận chuyển thùng nước tới.

Những người phụ nữ thì tập trung hết ở gần lầu bia, nhìn vào trong từ đường, sốt ruột giậm chân bình bịch. Còn có một vài người tuổi đã cao, có lòng nhưng không có sức giúp đỡ, lo lắng gạt nước mắt.

Mọi người ồn ào xôn xao, chuyện gì cũng nói, sắc mặt sợ hãi hoang mang. Có người to gan hơn, thẳng thừng chỉ chỉ trỏ trỏ về phía Lục Đông Thâm và Tưởng Ly.

Họ một là chỉ vào đám Lục Đông Thâm, hai là chỉ vào chín thi thể được xếp thẳng hàng mé phía Nam của sân.

Đám Lục Đông Thâm từ đầu tới cuối không rời khỏi khoảnh sân của từ đường, họ chọn ngồi xuống một góc sân. Khi những người Tần Xuyên dập lửa, Tưởng Ly lấy balo từ chỗ Nhiêu Tôn, lấy thuốc tiêu viêm ra, sau khi cho Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn uống mấy viên thì bắt đầu khử trùng, băng bó vết thương cho họ.

Nguyễn Kỳ phụ giúp Tưởng Ly rửa vết thương cho Nhiêu Tôn. Cô ấy cũng giống như Tưởng Ly, chỉ mải mê xử lý vết thương cho hai người đàn ông trước mặt, không đoái hoài đến sự chỉ trỏ của người Tần Xuyên, mặc kệ họ có ánh mắt gì cũng không màng.

Ngược lại Nhiêu Tôn thì thấy không thoải mái, nhổ nước miếng, lẩm bẩm: "Nhìn mặt mấy người đàn bà khờ khạo kia kìa, cứ làm như chúng ta đốt từ tường của họ vậy!"

Nguyễn Kỳ nhìn anh ấy, rồi lại nhìn Lục Đông Thâm, im lặng.

Nhiêu Tôn nói câu này xong cũng cảm thấy hành động trước đó của Lục Đông Thâm, cảm thấy nói vậy không ổn, bèn hắng giọng, lẳng lặng bổ sung một câu: "Chuyện này nói ngàn lần vạn lần chẳng phải vẫn là vấn đề của họ sao? Tự dưng châm cả đống đèn dầu bơ làm gì? Nếu thật sự bình thường có mưa to gió lớn thổi vào trong tư đường thì cái gì phải cháy vẫn cứ cháy."

"Đúng đấy." Tưởng Ly hùa theo anh ấy, động tác băng bó rất nhanh gọn: "Trời hanh thì càng phải đề phòng củi lửa, đây là kiến thức thông thường."

Lục Đông Thâm không tham gia vào chủ đề của họ mà khẽ hỏi Tưởng Ly: "Vết thương trên chân em sao rồi?"

"Không sao, so với vết thương của anh thì chẳng là gì cả, đã bôi thuốc rồi."

Lục Đông Thâm thấy sắc mặt và trạng thái của cô vẫn ổn, cũng không giống như cố tình giấu giếm vết thương, bấy giờ mới yên tâm gật đầu. Rồi anh quay sang Nguyễn Kỳ: "Chắc chắn không sai, đúng không?"

Nguyễn Kỳ gật đầu: "Theo tôi quan sát là như vậy, tới lúc đó xem Vu chúc của Tần Xuyên liệu có thừa nhận không thôi."

Lục Đông Thâm kéo tay Tưởng Ly qua, nắm chặt: "Em có tự tin không?"

"Về tình hình của đứa trẻ đó, em phải xem cụ thể mới đám đưa ra kết luận." Tưởng Ly khẽ đáp: "Nhưng chỉ cần qua được cửa Vu chúc thì với em không thành vấn đề. Đừng quên, em cũng là Bác sỹ phù thủy của Thương Lăng đấy."

Nhiêu Tôn nhìn Tưởng Ly, vẻ lo lắng: "Mọi chuyện đều phải cẩn thận."

Tưởng Ly gật đầu.

Người Tần Xuyên làm việc cũng khá tốc độ, tuy rằng cách dập lửa củ họ hơi truyền thống một chút nhưng không là gì khi mọi người đồng tâm hiệp lực. Một tiếng đồng hồ sau, ngọn lửa trong từ đường cuối cùng cũng được dập tắt.

Một từ đường vốn đang cổ kính nghiêm trọng đã biến dạng.

Mấy cánh cửa cao bị cháy đến biến hình, khung cửa sổ đen xì xì cả mảng, những lớp màng sa kia đã không còn tồn tại sau đám cháy. Cột trụ thì vẫn khá kiên cố, vì dù sao cũng là cột chống nhà, những cây cột to và thô không bị ngọn lửa hủy hoại, nhưng dầu gỗ trên đỉnh đầu đã bị lửa liếm sạch, tổ huấn cũng không còn rõ ràng nữa.

Những bát đèn dầu bơ bị đập vỡ, hoặc có thể bị đạn bắn vỡ, ngọn lửa bên trong đã tắt.

Từ đường lớn cũng trở nên thảm không kể xiết, muốn khôi phục cũng phải mất một thời gian.

Những người cao tuổi trong thôn đã xuất hiện đã gặp Lục Đông Thâm.

~Hết chương 487~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 488: Cương Thường Hỗn Loạn

Khi những người cao tuổi trong tộc tới chủ trì chuyện trong thôn thì những người dân đứng túm tụm bên lầu bia cũng tản mạn dần. Trước khi đi, chín thi thể và đám Lục Đông Thâm vẫn là đối tượng để họ bàn tán, dị nghị.

Nhưng cho dù là vậy, mấy người họ ai nấy trông đều rất mệt mỏi thảm thương, giống như mấy ngày mấy đêm rồi không được ngủ ngon vậy, ngáp ngủ liên tục.

Thôn trở lại với vẻ im ắng.

Bình yên tới mức không có lấy một tiếng chó sủa.

Địa điểm gặp mặt các tộc trưởng được đặt tại phòng vách của từ đường, cũng là nơi tổn hại nghiêm trọng nhất, nơi khó mà nhìn được nhất trong từ đường.

Những chiếc ghế gỗ có thể ngồi đều đã cháy đến biến dạng, bàn bát tiên bị cháy chỉ còn một nửa, nửa còn lại cũng đen xì xì.

Quá nửa chỗ cửa sổ của phòng vách đã không còn, ngay cả tường bên cạnh cửa sổ cũng bị thủng lỗ chỗ, vừa bước vào là có thể cảm nhận cảm giác mát lạnh từ những cơn gió thổi vào phòng qua những lỗ thủng.

Qua bức tường cửa sổ tàn tạ, bên ngoài chính là chỗ nằm của chín thi thể, gió thổi vào còn mang theo cả mùi tanh nồng của máu.

Cỗ quan tài kia vẫn còn, chưa bị hủy hoại, thậm chí còn chưa bị cháy nhiều. Trước khi lửa bùng lên, Lục Đông Thâm đã tìm một tấm vải dù đậy lên, tránh cho ngọn lửa lan ra.

Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn hợp lực mở nắp quan tài ra. Các bô lão nhìn vào bên trong, mừng rỡ vô cùng, ai nấy đều như yên tâm hẳn.

Là bài vị của các tổ tiên.

Trước khi ngọn lửa ập tới, Lục Đông Thâm đã nhét hết vào quan tài, như vậy mới tránh được cảnh chúng bị phá hủy.

Đối với người Tần Xuyên, những bài vị này chính là gốc rễ của họ, còn quan trọng hơn cả tính mạng của họ. Thế nên trong lúc dập lửa, khi không nhìn thấy bài vị, họ vừa lo lắng vừa sốt ruột. Bây giờ thấy chúng hoàn toàn bình yên, quả thật như may mắn lớn lao trong số các may mắn.

Còn chưa đợi họ có ý kiến gì, Lục Đông Thâm đã lạnh lùng lên tiếng: "Các vị bô lão, chúng ta nói chuyện đi."

***

Người đến không có thiện ý.

Đây là ấn tượng mà Lục Đông Thâm và mọi người để lại cho các bô lão của Tần Xuyên.

Thậm chí họ cảm thấy, trên người các thanh niên trước mặt đều toát lên một cảm giác xa cách khó gần. Trên người họ có vết thương, có máu, ngoài cửa sổ còn có một hàng người chết được họ xếp gọn gàng ở đó...

Các bô lão lẳng lặng nhìn Lục Đông Thâm ngồi đối diện, cảm giác họ như tới tính sổ vậy.

Không sai, chính là tính sổ.

Nếu không có ai lại bày thi thể ra như thế?

Nhưng vấn đề là, những thi thể trong sân là như thế nào, họ cũng chẳng hiểu.

Tộc trưởng Tần lại nhìn sang Nguyễn Kỳ ngồi bên cạnh Nhiêu Tôn, lát sau khẽ thở dài: "Nguyễn cô nương, thì ra cô và họ là một hội."

Ngoài Nguyễn Kỳ và người đàn ông ngồi bên cạnh cô ấy, hai người trước mắt đây tộc trưởng Vương đều không xa lạ. Hai người này khi rơi xuống vực đã được họ bắt lại, lúc đó chính ông ra lệnh nhập quan.

Thật ra mục đích cũng chỉ là muốn phạt nhẹ răn mạnh, nếu không ông đã không ra lệnh chọc vào lỗ trên quan tài để thông khí.

Tần Xuyên không liên hệ với thế giới bên ngoài, cũng cấm người ngoài xâm nhập. Trước đó ông đưa người về thôn đã khiến các bô lão bất mãn. Sau đó lại có hai người rơi vào lưỡi, ông định nhốt họ vài ngay, tới khi họ cạn kiệt sức lực, tiếp nhận trừng phạt của thôn thì sẽ đuổi họ đi.

Nào ngờ từ đường lại bốc cháy.

Cũng không ngờ họ lại bảo vệ cho bài vị tiên tổ của người Tần Xuyên.

Nguyễn Kỳ không giấu giếm tộc trưởng Tần, thoải mái nói: "Đúng vậy, tôi quen họ, tộc trưởng Tần, xin ông tin tưởng, tôi không có ác ý, và những người bạn của tôi cũng không có ác ý."

Số bô lão đức cao vọng trọng ở Tần Xuyên có sáu người, trong đó tộc trưởng Vương là người nhỏ tuổi nhất trong số họ, chưa đến năm mươi, những người khác đều đã bảy, tám chục tuổi. Tam thúc mà họ nhất loạt

xưng hô là người lớn tuổi nhất, râu tóc đều bạc trắng, có lẽ đã trên trăm tuổi, nhưng gân cốt vẫn rất cứng cáp.

Tộc trưởng Tần là người được các bô lão thống nhất chọn ra, bình thường mọi việc lớn nhỏ đều do ông quyết định. Nhưng trong thôn một khi gặp chuyện lớn, ông vẫn cần cùng bàn bạc thương lượng với các bô lão.

Việc đám người Lục Đông Thâm xuất hiện chính là chuyện lớn. Vì chuyện này, các bô lão cũng bạc thêm vài sợi tóc.

Có lẽ vì chuyện bài vị mà thái độ của tộc trưởng Tần và các bô lão đã ôn hòa hơn nhiều, thậm chí còn có vài phần cảm kích. Thế nên sau khi nghe Nguyễn Kỳ nói, tộc trưởng Tần gật đầu, chân thành nói: "Tôi tin rằng các vị đều là người lương thiện, bài vị tổ tiên của người Tần Xuyên chúng tôi có thể được giữ gìn đều là nhờ các vị, còn về việc xảy ra lúc trước..."

Ông hơi ngừng lại, cười ngượng ngập: "Tất cả chỉ là hiểu lầm."

Tưởng Ly nghe rõ, thầm thở dài trong lòng: Không hổ danh là người ẩn cư lâu năm, nói chuyện cũng văn vẻ đến vậy. Cô nghĩ chắc những người ở Tần Xuyên cũng không phải quá man di. Một tộc trưởng chính là bộ mặt của một thôn làng, bộ mặt đã có cảm giác thi thư đầy bụng thế này, thì người dân chắc cũng rất hiểu biết lễ nghi.

Lục Đông Thâm nghe xong lời tộc trưởng Vương thì cố tình hừ một tiếng. Lúc này anh đang vào vai một người không dễ thương lượng, anh chế giễu: "Hiểu lầm? Cái gọi là hiểu lầm của người Tần Xuyên các ông đều nhắm vào máu và mạng sống sao? Thật sự khiến người ta mở rộng tầm mắt đấy."

Địa điểm hai bên "đàm phán" có hơi buồn cười, nhưng các bô lão của Tần Xuyên đều là những người nghiêm nghị đã quen, thế nên cho dù bàn

ghế có tàn tạ, mấy người họ vẫn ngồi nghiêm chỉnh, dù là ghế gãy cũng toát lên một phong thái vô hạn.

Họ ăn mặc có hơi khác người dân một chút.

Cũng là áo vải thô màu đen nhưng bên ngoài có áo khoác dài quá gối, hai vạt áo dài hai bên có hoa văn chìm, có hình mây lành và tùng hạc, có ngụ ý trường thọ cát tường.

Không quấn khăn, ngoài tộc trưởng Tần ra, mấy vị bô lão khác đều vấn tóc dài cao đỉnh đầu, mái tóc trắng phau chỉ được cố định bằng một cây trâm gỗ đơn giản.

Từ cách thức ăn mặc và đầu tóc thì họ chính xác là người Hán.

Lục Đông Thâm và họ ngồi đối diện nhau.

Ở giữa được ngăn cách bởi chiếc bàn bát tiên đã sập một nửa.

Những chiếc ghế ra dáng trong phòng vách bình thường dành cho các bô lão ngồi một khi chiêu tập những cuộc họp giữa những người cốt cán, quan trọng trong thôn. Các cốt cán sẽ đứng hai bên, chưa có sự cho phép của bô lão, họ không được phép thì thầm, quy tắc là vô cùng nghiêm ngặt.

Thế nên, trong phòng vách vốn không có chỗ cho Lục Đông Thâm và mọi người ngồi.

Họ cũng rất giỏi tìm, lần ra được mấy khúc gỗ thô để làm thành ghế, còn ngồi rất đường hoàng nghiễm nhiên, về khí thế không những không bị chèn ép mà còn hơn một bậc.

Khí thế này, cộng thêm những lời Lục Đông Thâm nói, khiến tộc trưởng Vương không muốn coi trọng họ cũng khó. Có điều... hai thanh niên nam

ngồi lo chuyện chính là đực rồi, sao hai cô gái bên cạnh cũng ngồi? Lại còn ngồi ngay kế bên?

Ngoài mặt tộc trưởng Tần và các bô lão không nói gì, nhưng trong lòng thì lẩm bẩm, cảm thán thế giới bên ngoài đúng là cương thường hỗn loạn, đàn bà con gái dám ngồi ngang hàng với đàn ông, nhất là trong những buổi nói chuyện quan trọng như thế này.

Nhưng những điều này không phải trọng điểm, trọng điểm là lời nói của Lục Đông Thâm.

Tộc trưởng Tần làm mặt nghi hoặc, hỏi anh trước: "Tiên sinh quý danh ra sao?"

"Miễn biết quý danh, họ Lục." Lục Đông Thâm báo họ thật của mình.

Tộc trưởng Tần quay sang Nhiêu Tôn, ngữ khí của Nhiêu Tôn cũng không tệ: "Họ Nhiêu."

Tộc trưởng Vương gật đầu, nói ra sự nghi hoặc của mình: "Tần Xuyên có quy định của Tần Xuyên. Lục tiên sinh và mọi người xông vào đây, việc này thật ra đã vi phạm quy định của Tần Xuyên. Chúng tôi cũng chỉ căn cứ theo quy định mà làm. Nhưng Lục tiên sinh nói chúng tôi nhắm vào máu và mạng sống, vì sao lại nói vậy?"

~Hết chương 488~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 489: Không Gì Bằng Một Câu Nói Của Hồng Nhan

Tưởng Ly ngồi bên cạnh nghe được tiết tấu và ngữ khí nói chuyện của tộc trưởng Tần. Luôn có một cảm giác sai lầm nảy sinh trong lòng cô, giống như có một đám thổ phỉ tự tiện xông vào một gia tộc có truyền thống học hành vậy, và trưởng tộc đang cương trực ngay thẳng ngồi lý luận với đám thổ phỉ.

Tộc trưởng Tần chính là tộc trưởng của một gia tộc truyền thống đó. Còn họ, chính là đám thổ phỉ kia. Lục Đông Thâm trở thành tên đầu sỏ của đám thổ phỉ.

"Đại ca thổ phỉ" bắt đầu làm khó: "Nói từ đâu ư? Tộc trưởng Tần phải không? Chúng tôi xông vào Tần Xuyên là chúng tôi sai trước, đầu tiên mấy người dùng súng gây mê, sau đó nhốt hai người còn sống sờ sờ vào một chiếc quan tài chỉ dành để chôn người chết, không cho ăn không cho uống, cứ thế rút cạn thể lực của chúng tôi, điều này chúng tôi cũng chấp nhận. Nhưng quý thôn lại có ý đồ diệt khẩu, cứ mười mấy kẻ tới đòi mạng chúng tôi? Tộc trưởng Tần, quý thôn coi mạng người như cỏ rác vậy sao?"

Một câu nói khiến tộc trưởng Tần ngây người.

Mấy vị bô lão khác cũng sửng sốt, sau đó đưa mắt nhìn nhau bắt đầu rì rầm bàn tán.

Sau khi hoàn hồn lại, tộc trưởng Tần vội nói: "Ý Lục tiên sinh muốn nói đến... những thi thể ở ngoài vườn kia? Họ... Họ không phải người của

các anh sao?"

Có thể xếp thi thể thành một dãy thẳng hàng ngoài vườn quả thực có dáng vẻ của một buổi tính sổ. Nhưng tộc trưởng Tần vẫn luôn nghĩ họ đi cùng nhau, sau đó mất mạng trong trận hỏa hoạn tại từ đường, vì thế nên người còn sống đòi nợ hộ người đã chết. Ông vốn nghĩ nếu mọi chuyện thật sự là như vậy thì cũng là do họ gieo gió gặt bão, coi như sự trừng phạt của tổ tiên đối với họ. Mà họ cứu bài vị của tiên tổ cũng coi như công tội ngang nhau, vậy thì chuyện xông vào Tần Xuyên cũng coi như xóa sổ, tiễn họ rời đi là được rồi.

Nhưng, sao lại có chuyện giết người này?

Nghe xong Lục Đông Thâm cười khẩy: "Tộc trưởng Tần, bản lĩnh giả vờ hồ đồ của ông giỏi thật đấy."

"Không phải..."

"Người chúng tôi đưa tới lại đi giết chúng tôi?" Nhiêu Tôn hùa theo phụ họa với Lục Đông Thâm, gương mặt sa sầm lại: "Trên người chúng tôi toàn là vết thương, ai không mù đều có thể nhìn thấy. Đám người này võ nghệ không hề tệ, ai nấy đều muốn dồn chúng tôi vào chỗ chết, ông nghĩ một câu "Không biết" là có thể xóa sạch mọi chứng cứ ư? Tần Xuyên lợi hại thật, ngọa hổ tàng long, nhân vật nào cũng đều có hết."

"Họ không phải người dân thôn Tần Xuyên." Tộc trưởng Tần nhíu mày: "Thôn của chúng tôi chưa bao giờ có những người như thế này."

"Họ đích thực không phải người dân, người dân cũng không thể giỏi võ đến vậy." Lục Đông Thâm lạnh lùng nói: "Tần Xuyên luôn miệng nói sống cách xa thế giới bên ngoài, nhưng lại âm thầm nuôi dưỡng một đám công cụ có thể giết người. Xem ra việc Tần Xuyên không liên lạc với thế giới là

giả, đằng sau lưng có những chuyện đen tối không dám để người ta biết mới là thật."

"Ăn nói bậy bạ!" Một trong số các bô lão tỏ ra không vui. Ông ta đập mạnh xuống tay vịn ghế ngồi, nhưng quên mất rằng nó đã bị cháy đến biến dạng. Ông ta đập hụt, trong ánh mắt chợt lóe lên một sự ngượng ngập, nhưng cũng khôi phục lại vẻ nghiêm nghị trong phút chốc.

"Thi thể còn để ngoài sân, chúng tôi đổ oan cho các người hay là nạn nhân thì nhìn qua là biết." Nhiêu Tôn bày ra vẻ côn đồ: "Ông già, chỉ một câu ăn nói bậy bạ là ông đã muốn thoái thác hết mọi trách nhiệm, có thể sao? Ông nói họ không phải người của các ông, vậy ông thử phân tích xem họ là thế nào? Làm sao vào thôn? Và vào khi nào?"

Ba câu hỏi liên tiếp khiến những người ngồi trên ghế không ai có thể trả lời được, các bô lão tức đến độ rung cả râu.

"Nhiêu tiên sinh, chúng tôi không cần thiết phải giết mấy người." Tộc trưởng Tần nói gì thì nói cũng là gương mặt đại diện cho Tần Xuyên, tuy trong bụng vừa giận vừa sốt ruột nhưng ông vẫn kiên nhẫn bàn bạc một cách nhẹ nhàng, vì dù sao ông không muốn bị chụp cái mũ "đằng sau lưng có những chuyện đen tối không dám để người ta biết" lên đầu.

Lục Đông Thâm ung dung thản nhiên hỏi ngược lại: "Chuyện nhập quan người sống còn có thể làm được, còn chuyện gì mấy người không dám làm?"

Tộc trưởng Tần nhất thời khó ngụy biện. Ông cũng giống như mấy vị bô lão, cả đời này chỉ mới tiếp xúc với người trong thôn mình, họ nói gì là dân làng làm theo như thế. Chưa từng có gặp những người dồn dập tấn công và tình huống đánh gọng kìm thế này, muốn giải thích lại không biết phải giải thích ra sao, e rằng càng nói càng thêm tệ.

Dẫu sao thi thể cũng đã bày ra đó.

Dẫu sao cũng đã có người lạ xâm nhập vào đây.

Họ còn có thể phủ nhận bằng cách nào?

Nếu nói không biết những người kia vào thôn kiểu gì vậy thì chắc chắn sẽ bị hai người trước mặt hỏi ngược lại: Không biết đám người đó vào thôn thế nào mà lại biết họ vào thôn thế nào? Còn tốn công tốn sức giăng lưới bắt họ, bắn thuốc mê, nhập quan?

Tộc trưởng Tần cảm thấy mình có trăm cái miệng cũng khó mà giải thích nổi. Cuối cùng, ông thở dài, nhìn thẳng vào Tưởng Ly: "Mấy người có thể nghĩ mà xem, nếu chúng tôi thật sự có lòng giết mấy người, vậy thì để mặc mấy người ngã thẳng từ trên núi xuống chết là xong rồi? Hà tất phải làm thêm việc thừa thãi cứu mấy người chứ?"

Ông cũng giở chút trò vặt.

Hai người đàn ông trước mặt không dễ thương lượng, nhất là người họ Lục, dồn ép bức bách, câu nào câu nấy sắc bén, có vẻ như đã sớm định tội họ rồi. Thế nên ông đành phải áp dụng kiểu thuyết phục quanh co. Cô gái ngồi bên cạnh người họ Lục không nói gì từ đầu đến cuối, nhưng cô rơi xuống cùng người họ Lục. Khi rơi xuống lưới, người đàn ông họ Lục một mực bảo vệ cô, có thể nhận ra mối quan hệ giữa hai người.

Nếu đã vậy chắc chắn cô gái này có vị trí tối quan trọng trong lòng người họ Lục. Vì vậy, ông quyết định giở bài tình cảm từ phía cô gái, dù sao thì con gái cũng dễ mềm lòng.

Quả nhiên, Tưởng Ly lên tiếng trước ánh nhìn chăm chú của tộc trưởng Tần: "Em cảm thấy... tộc trưởng nói đúng, nếu không có họ, hai chúng ta đã chết từ lâu rồi."

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn cô, khuyên răn chân thành: "Nếu không vì họ, chúng ta cũng sẽ không mất dây rơi xuống vực, sợi dây đó đã bị người ta kéo xuống như thế nào? Anh nghĩ trong lòng họ là người rõ nhất."

Tộc trưởng Tần bày ra vẻ mặt ngượng ngập, hắng giọng: "Chuyện này... đích thực do chúng tôi làm, nhưng dù sao mấy người cũng là người ngoài..."

"Người ngoài đến thì đáng chết, đúng không?" Lục Đông Thâm quay đầu nhìn ông chằm chằm, thái độ lại chuyển lạnh.

Tưởng Ly ở bên này khẽ kéo cánh tay Lục Đông Thâm, nói nhỏ: "Anh đừng hung dữ vậy mà, có chuyện gì từ từ nói. Anh xem, tộc trưởng Tần nãy giờ vẫn đang cố giải thích chuyện này, chưa biết chừng bên trong có hiểu lầm gì đó. Lỡ như lại có người nào muốn ngư ông đắc lợi, thì bây giờ chúng ta đang trai cò đánh nhau đấy."

Nói là nói nhỏ, nhưng thật ra câu nói này đã được mấy vị bô lão nghe rõ ràng.

Tộc trưởng Tần là người có ý, nghe xong câu này thì nhíu mày: Trai cò đánh nhau ngư ông đắc lợi?

Không cần biết câu này có ý ám chỉ hay không, chí ít thì thái độ của Lục Đông Thâm có dịu bớt. Tộc trưởng Tần nhìn sắc mặt lạnh như sương của anh từ từ tan chảy, trong lòng thầm nghĩ mình đặt cược vào cô gái kia quả nhiên là chuẩn xác, xem ra không gì bằng một câu nói của hồng nhan.

Lục Đông Thâm không nói gì nữa, chỉ đưa tay vỗ nhẹ nhàng lên tay Tưởng Ly.

Nhân lúc ấy, Nhiêu Tôn nhanh chóng ra hiệu bằng ánh mắt cho Nguyễn Kỳ. Nguyễn Kỳ nhanh nhạy lập tức hiểu ý, hắng giọng, bắt đầu lên tiếng.

"Thưa tộc trưởng Tần cùng các vị bô lão đang có mặt tại đây, thật ra sự việc ngày hôm nay xảy ra rất kỳ lạ, bên trong chắc chắn có hiểu lầm. Người Tần Xuyên trọng quy tắc, chưa bao giờ có lòng hại người, bằng không sai khi bắt được mấy người bạn của tôi muốn giết chết chẳng phải chỉ là chuyện của một câu nói thôi sao? Còn những người bạn tôi, họ cũng đều là những người lương thiện trọng tình nghĩa, nếu không sao lại chọn bảo vệ bài vị tiên tổ của người Tần Xuyên trong ngọn lửa dữ? Thế nên tôi cho rằng, mọi người cứ bình tĩnh trò chuyện, phải cởi mở được hiểu lầm này. Vốn dĩ có khách từ xa đến là chuyện vui vẻ, có lợi cho nhau, tuyệt đối đừng nảy sinh hiềm khích."

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 490: Tần Thiên Bảo

Nhiêu Tôn ngồi bên dương dương tự đắc.

Anh ấy thầm nghĩ trong lòng: Đây đều là sự sắp xếp của ông trời, để cho Nguyễn Kỳ vô tình vào được Tần Xuyên, không những nghe ngóng được thông tin quan trọng mà còn có thể công hiến một phần sức lực cho họ, đúng là thiên thời, địa lợi, nhân hòa họ đều chiếm trọn.

Nhiêu Tôn có được suy nghĩ này, vẫn phải quay ngược trở về giây phút Lục Đông Thâm đứng dậy tiến vào trong từ đường.

Sự xuất hiện của đám sát thủ hoàn toàn không khiến họ bất ngờ. Ngược lại, họ đang chờ đợi khoảnh khắc này đến. Chỉ là họ không nghĩ bọn chúng sẽ chó cùng bứt giậu tới mức dùng bom.

Lục Đông Thâm tay kẹp điếu thuốc đi vào trong từ đường, chẳng bao lâu sau, ngọn lửa trong từ đường đã bùng lên.

Giống như Lục Đông Thâm nói: Làm ầm ĩ mọi chuyện lên.

Mà trước khi đám dân làng kịp đến dập lửa ở từ đường, bốn người họ trong vài phút ngắn ngủi đã bàn bạc xong một phương án kín kẽ.

Giả ngây giả ngô, mượn sức đánh sức, vờ "râu ông nọ cắm cằm bà kia" và cuối cùng là đổi trắng thay đen.

Sát thủ đã chết, nhưng trở thành một thứ công cụ tuyệt vời để lợi dụng.

Họ quyết định chụp tội lỗi của đám người này lên đầu người Tần Xuyên. Họ vừa chơi xấu vừa bất chấp đạo lý, sống chết không thừa nhận sát thủ theo họ vào trong thôn. Đương nhiên, muốn phản công một đòn cần phải có lý do để được ngồi xuống đàm phán.

Mà lý do này chính là bài vị của tổ tiên người Tần Xuyên.

Có thể xây dựng một từ đường lớn như vậy, xếp nhiều bài vị như vậy, có thể thấy người Tần Xuyên cực kỳ coi trọng đạo hiếu và Nho gia. Sự vinh nhục của tổ tiên ở trong lòng họ chiếm một vị trí lớn.

Làm ngọn lửa bốc cao, bảo vệ bài vị, màn kịch khổ nhục kế này do chính Lục Đông Thâm diễn.

Tiếp theo chính là đối đầu.

Họ khí thế bừng bừng, đòi lại công bằng với tư cách người bị hại, không có lý cũng phải giả vờ mình có lý ba phần. Lục Đông Thâm dĩ nhiên không cần bàn, sau một màn bị tính kế nhốt vào quan tài của người Tần Xuyên, anh có lý do để kêu oan. Nhiêu Tôn càng không cần nhắc. Tuy rằng trước đó anh ấy chưa giao đấu với người Tần Xuyên nhưng cũng bị thương trong quá trình quyết đấu với sát thủ. Cộng thêm bộ mặt bất chấp lý lẽ của anh ấy nữa, bẩm sinh đã cực kỳ giống một người không có chuyện còn bới ra chuyện. Thế nên anh ấy mà ngang ngược kêu oan thì cũng như thật.

Nếu như là một thôn làng sống cách xa thế giới thì trên thực tế, người ở đây cũng sẽ không có quá nhiều mưu mô quỷ kế. Họ nhất định sẽ là một đám người yêu ghét rõ ràng, tính cách đơn giản, thế nên chắc chắn về kế sách không thể bằng đám Lục Đông Thâm.

Quả nhiên, ngay cả những bô lão này cũng đều phải á khẩu trước sự lanh lợi mồm mép cộng thêm sự trắng trợn vô lý của họ.

Đương nhiên, mục đích của họ không phải để ép những bô lão này thừa nhận, vì dù sao sát thủ cũng không liên quan tới nơi này, không thể gán một tội danh vô cớ lên người ta, mà người ta cũng sẽ không nhận. Họ chỉ muốn chiếm một vị trí trống, chơi trò tâm lý chiến, để đám bô lão dù ít dù nhiều nảy sinh tâm lý áy náy, tiếp theo muốn bàn chuyện gì cũng suôn sẻ, thuận lợi hơn.

Kiểu gì cũng cần có người đứng ra làm người giảng hòa.

Cho dù họ không sắp xếp từ trước thì những bô lão kia cũng sẽ nghĩ cách để làm dịu sự mâu thuẫn này.

Lúc này, Tưởng Ly có thể trở thành người ba phải.

Thế nên, dù tộc trưởng Tần không phát tín hiệu cầu cứu về phía Tưởng Ly, cô vẫn sẽ vờ khuyên răn Lục Đông Thâm bằng biểu cảm "cảm động lòng người" vào lúc tình thế giữa hai bên căng thẳng để khiến đối phương thấy rằng buổi đàm phán này vẫn còn khả năng hòa hoãn.

Nếu không có Nguyễn Kỳ, vậy thì kế hoạch của họ sau khi sắp xếp đến đây tiếp theo nên trực tiếp bàn tới chuyện bí kíp.

Thật ra cả ba người họ đều hiểu rõ trong lòng, việc này là rất khó.

Tần Vũ mang bí kíp của gia tộc đi bán đã phải nhận sự trừng phạt nghiêm khắc nhất. Vậy thì việc họ ngang nhiên nhắc đến chưa biết chừng sẽ khiến đối phương tức giận phủi áo bỏ đi, hoàn toàn không nghe tiếp điều kiện trao đổi gì nữa. Thế nên, họ đã chuẩn bị cho một cuộc kháng chiến trường kỳ.

Cách giải quyết tốt nhất là tìm ra điểm yếu của người Tần Xuyên để công kích.

Mà đúng lúc này, Nguyễn Kỳ lại xuất hiện một cách trùng hợp.

Sự xuất hiện của cô gái ấy giống như một cơn mưa kịp thời, giúp họ có đủ điều kiện để nói chuyện bí kíp với người Tần Xuyên, cũng chính là "có lợi cho nhau" mà Nguyễn Kỳ nhắc đến.

Sự xuất hiện của Nguyễn Kỳ mang đến cho họ những thôn tin cực kỳ quan trọng.

Thứ nhất, họ hiểu được quy tắc nghỉ ngơi của người Tần Xuyên, cũng hiểu rõ nguyên nhân ban ngày còn yên ắng hơn cả ban đêm.

Ngẫm ra thì chuyện này cũng có liên quan tới tổ tiên của người Tần Xuyên, tổ tiên của họ vì muốn né tránh chiến loạn nên lựa chọn vùng núi hẻo lánh để ẩn cư. Nhưng tuy nói là sống cách xa thế giới, tổ tiên của người Tần Xuyên vẫn rất thận trọng, đổi thành làm việc ban đêm, nghỉ ngơi ban ngày, ngược hẳn với tác phong sinh hoạt của người bình thường. Như vậy, cho dù họ ra vào khu vực gần Tịch Lĩnh cũng sẽ không ai phát hiện ra.

Cứ như vậy, quy củ được truyền từ đời này qua đời khác, truyền thống cũng trở thành một thói quen.

Thế nên, tối đó Tưởng Ly nhìn thấy đồng tử của người Tần Xuyên trắng dã như mắt cá chết dưới ánh trăng là vì họ quanh năm không sưởi nắng, màu đồng tử cũng nhạt hơn rất nhiều so với người bên ngoài. Cộng thêm việc trăng hôm đó rất sáng, lại càng khiến con ngươi của người Tần Xuyên trở nên khác biệt.

Họ giống như loài cá không mắt sinh sống ở Tương Tây và vùng núi sâu Lĩnh Nam, vì quanh năm sống trong bóng tối nên khả năng của thị giác thoái hóa dần, ngược lại nâng cao năng lực cảm nhận dòng nước.

Thế nên, tối đó khi họ bám đuôi mới bị phát hiện, nhất là đám người khiêng quan tài, lại càng nhạy bén hơn với những động tĩnh trong đêm tối. Còn đám Tưởng Ly thì lại tự cho rằng mình đã náu mình rất kỹ, trên thực tế là không thoát khỏi khả năng cảm giác của người Tần Xuyên.

Thứ hai, người Tần Xuyên tôn thờ trời đất, có ngày tháng và nghi thức cúng bái riêng của mình. Người tế bái là Vu chúc trong thôn. Bà được người người kính trọng, lại nắm giữ quản lý mọi loại thuốc trong thôn. Vì thế ở trong mắt người Tần Xuyên, bà vừa là một Vu chúc có thể nói chuyện với thiên địa thần linh, cũng là một Vu y có thể trị bệnh cứu người. Bà là người được trời ban xuống để bảo vệ Tần Xuyên.

Thứ ba, cháu nội trong gia đình tộc trưởng Tần đang bị bệnh.

Điểm thứ ba này là quan trọng hàng đầu.

Vốn dĩ việc một đứa nhỏ bị bệnh không có gì quá kỳ lạ, đừng nói là ở vùng núi rừng. Kể ra trên thành phố, có con cái nhà nào chưa từng ốm? Con người ăn ngũ cốc tạp lương, sinh bệnh là điều khó tránh khỏi. Nhưng căn bệnh của đứa cháu này lại cực kỳ lạ, ngay cả Vu chúc của thôn cũng không thể trị khỏi.

Tần Xuyên, quy củ nghiêm ngặt, con trưởng hay cháu đích tôn đều được coi trọng hàng đầu.

Cháu nội của tộc trưởng Tần tên là Tần Thiên Bảo, là con trai của con trưởng nhà tộc trưởng Tần. Ngay từ việc đặt tên cho thằng bé đã có thể nhìn ra đây là một đứa cháu được cả gia tộc họ Tần yêu quý đến mức nào. Đây chính là đứa trẻ sau này sẽ thừa kế "đại nghiệp".

Tần Thiên Bảo năm nay mười hai tuổi, nghe nói đứa trẻ này ba tuổi đã đọc thuộc lòng hàng trăm bài thơ Đường từ Tống, biết Tứ thư Ngũ kinh,

ghi nhớ hàng ngàn bài văn, Đệ tử quy*. Năm tuổi, nó bắt đầu học Đạo đức kinh và một loạt các bài văn Quốc học khác. Thậm chí tuổi còn nhỏ nhưng nó đã bắt đầu tiếp xúc với Tư trị thông giám**, rất có tầm nhìn về một số văn chương sử liệu.

*Được viết vào thời nhà Thanh dưới triều đại của Hoàng đế Khang Hy. Cuốn sách dựa trên giáo lý cổ xưa của nhà triết học Trung Quốc Khổng Tử, nhấn mạnh những điều cần thiết cơ bản để trở thành một người tốt và những hướng dẫn để sống hòa thuận với người khác.

**Tư trị thông giám là một cuốn biên niên sử quan trọng của Trung Quốc, với tổng cộng 294 thiên và khoảng 3 triệu chữ. Tác giả chính của cuốn sử này là Tư Mã Quang – nhà sử học thời Tống.

Đương nhiên, đứa trẻ này không phải là một con mọt sách.

Khi tuổi còn rất nhỏ, nó đã bắt đầu theo cha hoặc xuống ruộng đi cày hoặc vào sâu trong Tịch Lĩnh hái rau và giúp Vu chúc hái thảo dược, nó không hề có sự kiêu ngạo của một đứa cháu đích tôn. Mà bản thân các bô lão họ Tần cũng không bao giờ nuông chiều nó, từ nhỏ, những khổ cực vật vả nó chịu đựng còn nhiều hơn những đứa trẻ khác.

Người trong thôn chỉ cần nhắc đến Tần Thiên Bảo đều ngợi khen đứa trẻ này thông minh hiểu chuyện đến mức nào, ai cũng yêu quý nó thật lòng thật dạ.

Nhưng vào một ngày nọ, Tần Thiên Bảo ngủ mãi ngủ mãi bỗng nhiên gặp một giấc mơ lạ. Sau khi tỉnh dậy, nó gần như khóc đứt ruột đứt gan, sau khi nín khóc thì bắt đầu không màng tới ai hết, thường xuyên khóa chặt mình trong phòng không đi đâu. Cho dù có ra ngoài cũng không nói chuyện với mọi người xung quanh, hoàn toàn mất đi con người hoạt bát năng động trước đó, giống như sống ở một thế giới khác vậy.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 491: Điều Kiện

Vu chúc trong thôn đã nghĩ đủ mọi cách, cũng đã cho đứa trẻ đó uống không ít phương thuốc cổ truyền, nhưng đứa trẻ đó không những không uống mà còn cắn người, đá người, túm người. Tóm lại, một đứa trẻ bình thường cực kỳ lễ phép giờ đây đã khác, hoặc là cực kỳ yên tĩnh như không hề tồn tại, hoặc là nổi trận lôi đình.

Về sau, Nguyễn Kỳ cũng hiểu ra nguyên nhân mình được tộc trưởng Tần đưa về thôn, vì lúc đó cô ấy có nói với tộc trưởng Tần mình biết một chút về dược lý. Việc này ở trong mắt tộc trưởng Tần không khác gì một thần y được trời phái xuống, nên mới mạo hiểm việc vi phạm quy định dẫn người ngoài về thôn. Nhưng, Nguyễn Kỳ lại không phải bác sỹ, không có cách nào để chữa trị cho Tần Thiên Bảo, chỉ biết rất rõ tình hình bệnh tật.

Sau khi biết chuyện này từ Nguyễn Kỳ, Tưởng Ly đã hỏi cô ấy: Tần Thiên Bảo mơ thấy giấc mộng lạ gì?

"Nói là mơ thấy một người phụ nữ, người mặc áo trắng, mặt và tay đều dính máu." Nguyễn Kỳ miêu tả đơn giản giấc mơ của Tần Thiên Bảo cho Tưởng Ly.

Nói thêm về nội dung của giấc mơ thì Nguyễn Kỳ không biết rõ. Những điều cô ấy biết ở đây cũng là qua lời kể của tộc trưởng Tần. Nghe nói, hôm đó ngay sau khi tỉnh giấc khỏi cơn mơ lạ, Tần Thiên Bảo đã lập tức kể cho bố mẹ nội dung của giấc mơ, nhưng chỉ vậy mà thôi, cũng chỉ nói những

lời đó, sau đó thì chảy nước mắt không ngừng. Người khác có hỏi lại, nó cũng không nhắc dù chỉ một chữ.

Tần Xuyên là nơi hậu duệ của danh y sinh sống, những bí kíp thất truyền đã lâu như Vong Ưu Tán còn có, thì chắc vẫn còn một vài bí kíp hiếm có khác. Nhưng ngay cả Vu chúc cũng không thể giải quyết được bệnh tật, là vì y thuật của người Tần Xuyên đã thất truyền ư? Hay vì đứa trẻ đó mắc chứng bệnh hiếm gặp nào?

Sau khi nói xong tất cả mọi chuyện, Nguyễn Kỳ nhìn Tưởng Ly, ngập ngừng định nói gì lại thôi.

Tưởng Ly hiểu cô ấy muốn nói gì, nên đã nói thẳng ngay: Vu chúc không chữa được không có nghĩa là tôi không chữa được.

Lúc đó cả Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn đều đang nhìn cô.

Thái độ của Tưởng Ly vô cùng quyết đoán. Cô nói với hai người họ: Là ông trời đang giúp chúng ta, Tần Thiên Bảo chính là quân bài quan trọng để chúng ta giành được Vong Ưu Tán.

Nguyễn Kỳ hoàn toàn tán đồng suy nghĩ của Tưởng Ly, đồng thời theo kế hoạch, đẩy Tưởng Ly ra vào một thời điểm thích hợp nhất.

Đây cũng là nguyên nhân về sau Lục Đông Thâm hỏi cô có tự tin không.*

*Đọc lại đoạn cuối chương 487.

Với bản lĩnh của Tưởng Ly, Lục Đông Thâm không phải nghi ngờ. Đương nhiên, Nhiêu Tôn cũng rất bái phục một vài kiểu xuất chiêu bất bình thường của cô, nhưng vẫn có phần thấp thỏm, bèn nói với Tưởng Ly:

"Em tuyệt đối đừng đạp đổ thương hiệu bác sỹ phù thủy của Thương Lăng đấy nhé, con bướm trên mặt anh vẫn chưa tan đi đâu."

Mãi chẳng thể quên được cái mặt của anh ấy.

Tưởng Ly vốn dĩ định hằn học đáp một câu: Đàn ông đàn ang mà suốt ngày quan tâm đến mặt mũi của mình làm gì không biết? Ai là người nói sức hấp dẫn của đàn ông không nằm ở khuôn mặt hả?

Nhưng về sau nghĩ lại, việc ông anh ấy sốt ruột với gương mặt mình vào lúc này cũng có nguyên do của nó, dẫu sao thì Nguyễn Kỳ cũng xuất hiện rồi mà.

Duyên phận này thật sự kỳ diệu không thể tả.

Thế nên, cô thông minh không chửi mắng Nhiêu Tôn. Ở trước mặt Nguyễn Kỳ, cô vẫn phải giữ đủ thể diện cho anh ấy. Cô cười tươi với Nhiêu Tôn: "Yên tâm yên tâm, em nhất định khôi phục lại cho anh một dung nhan hoàng kim, để tất cả các cô gái gặp được anh đều quỳ rạp trước vạt áo vest của anh!"

Nhiêu Tôn trông có vẻ không được tự nhiên cho lắm, anh ấy hắng giọng, bực dọc nói: "Đang yên đang lành anh cần nhiều cô gái làm gì hả?"

Tưởng Ly thông minh nhận ra trong lòng Nhiêu Tôn thật ra đã chỉ cần một người thôi, nhưng anh ấy vẫn không chịu thừa nhận.

Quả nhiên, tộc trưởng Tần sau khi nghe ra được ý tứ của Nguyễn Kỳ, nhạy bén bắt lấy trọng điểm: "Cô nói đôi bên cùng có lợi là ám chỉ?"

Nguyễn Kỳ nói vừa rõ ràng vừa dứt khoát, cô ấy chỉ vào Tưởng Ly, nói với tộc trưởng Tần: "Cô gái bị tộc trưởng bắt đây tuy rằng đến thôn vì có yêu cầu mong được giúp đỡ nhưng cũng đồng thời là cứu tinh của cháu nội

ông. Năng lực của tôi có hạn, còn khả năng của cô ấy thì rất lớn, là một Vu chúc nổi danh ở xứ chúng tôi."

Tộc trưởng Tần nghe xong tay chân run rẩy, đứng phắt dậy, nhìn Tưởng Ly chằm chằm: "Cô là Vu chúc?"

Lúc này cuối cùng cũng tới lượt Tưởng Ly ra trận, cô đường hoàng đón nhận ánh mắt của tộc trưởng Tần: "Phải."

ở Tần Xuyên, nhắc đến Vu chúc còn khiến người ta coi trọng hơn nói đến một vị Bác sỹ phù thủy. Tuy rằng cô chẳng liên quan gì đến hai chữ "Vu chúc" cả. Lúc ở Thương Lăng, cô tự cảm nhận người ta gọi mình là Bác sỹ phù thủy cũng là đề cao rồi.

Nghe được câu này, rõ ràng tộc trưởng Tần có phần kích động. Ông liếm môi, xoa tay, muốn nói gì đó nhưng nhất thời lại chưa biết phải nói gì. Ông quay đầu nhìn mấy bô lão bên cạnh. Các bô lão nhìn Tưởng Ly rồi thì thầm to nhỏ. Người nhiều tuổi nhất rõ ràng có vài phần ngờ vực, lên tiếng nói: "Cô thật sự là Vu chúc?"

Vẫn còn chưa tin à.

Tưởng Ly hiểu quá rõ trong lòng, trừ phi là một người có thể chất đặc biệt bẩm sinh, từ nhỏ đã được phong làm Vu chúc, còn thông thường Vu chúc sở dĩ được trở thành Vu chúc đều được nuôi dưỡng sau này Hơn nữa họ cũng có một loạt những quy định thăng cấp để được trời đất và mọi người dân thừa nhận. Thế nên, có thể được làm Vu chúc, thì người đó đều đã phải có một số tuổi nhất định.

Rõ ràng cô còn quá trẻ, việc này giảm điểm trong mắt các bô lão ở đây.

Tưởng Ly đứng thẳng lưng, thản nhiên nói một câu nhẹ nhàng: "Từ trước đến nay chưa có chuyện khó khăn nào mà tôi không giải quyết

được."

Câu này có hơi khoác lác nhưng vào lúc này cô buộc phải khoác lác hơn.

Thường ngày tộc trưởng Tần là người trầm tính, thận trọng, nhưng chuyện liên quan tới cháu nội, thế nên nghe xong ông càng không kiểm soát được cảm xúc. Ông kích động vô cùng, vội tiến lên và nói: "Vậy cô nhất định có cách cứu Thiên Bảo nhà tôi rồi!"

Ông bao giờ cũng quý cháu, điều này không thể sai.

Tưởng Ly đứng lên, nhìn chăm chú các bô lão rồi cười nhẹ nhàng, nói: "Tôi ít nhiều đã nghe qua về chuyện của cháu ông, tôi nghĩ, người có thể cứu cháu ông, ngoài tôi ra, thì không còn ai khác có cách."

Khẩu khí thật lớn.

Các vị bô lão lần lượt sửng sốt xuýt xoa.

Rất lâu sau, người cao tuổi nhất hồ nghi nhìn cô và hỏi: "Mấy người vào Tần Xuyên rốt cuộc muốn có gì?"

Tưởng Ly không hề giấu giếm: "Vong ưu tán."

Các bô lão sững người, sau đó ngơ ngác nhìn nhau.

Tộc trưởng Tần thảng thốt: "Cái gì!"

***

Nghe tộc trưởng Tần nói, Vong ưu tán đích thực xuất phát từ Tần Xuyên, cũng là bí kíp mà đời đời kiếp kiếp người Tần Xuyên gìn giữ và

bảo vệ, chỉ vì nó là tài sản mà tổ tiên để lại, thế nên, Tưởng Ly coi như đã ra một đề khó cho họ.

Tộc trưởng Tần mở cuộc họp bàn với các bô lão.

Từ hành động này mấy người đám Tưởng Ly hiểu ra, bí kíp này chính là bảo bối mà người Tần Xuyên cất giấu tận cùng. Nếu là một thứ không quan trọng thì chỉ chắc chắn họ đã lập tức đồng ý để đổi lại cơ hội chữa trị cho Tần Thiên Bảo rồi.

Trong thời gian thương thảo, tộc trưởng Tần cũng suy nghĩ chu đáo, vì cả bốn người họ đều có vết thương, nhất là Lục Đông Thâm, họ cần được xử lý vết thương sâu thêm, thế nên đã sắp xếp cho họ tạm thời nghỉ lại.

Trong thôn không chứa người ngoài nên chẳng có nhà trọ nào. Họ cũng ở trong nhà một người dân giống như Nguyễn Kỳ lúc trước.

Ba người họ nghỉ chân ở nơi mà Nguyễn Kỳ đang tạm nghỉ.

Nhà thím Tần.

Thím Tần là người đã có tuổi đời già dặn ở Tần Xuyên. Người trong thôn gọi bà là thím ba, mỗi lần gặp bà đều cung kính có thừa. Nghe nói năm xưa có một trận cuồng phong vũ bão, Tịch Lĩnh xảy ra vụ sát lở núi. Nếu không có người đàn ông của thím Tần hy sinh mạng sống cứu mọi người thì những người dân lúc đó bị mắc kẹt trên Tịch Lĩnh đã tử mạng từ lâu.

~Hết chương 491~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 492: Có Thể Còn Lợi Hại Hơn Cả Vu Chúc

Người đàn ông của thím Tần dùng tính mạng của mình đổi lấy vô số mạng người của Tần Xuyên, thế nên địa vị của thím Tần trong thôn cũng cao hơn. Năm mà người đàn ông trong gia đình mất, thím Tần còn rất trẻ nhưng bà đã quyết tâm quỳ trước lầu bia của từ đường, vào từ đường xin liệt tổ liệt tông của Tần Xuyên được lập bia trinh tiết, thề rằng cả đời này không lấy ai khác, chỉ chăm chút lo cho con cái trưởng thành.

Người trong thôn không bao giờ dám quên ơn đức của nhà thím Tần, bình thường có chuyện gì đều qua giúp đỡ, nhất là những gia đình chịu ơn cứu mạng thì lại càng gắng hết sức mình. Hai năm trước, nhà thím Tần bị dột mưa, mấy hộ gia đình bèn chạy tới sửa chữa lại. Về sau cảm thấy căn nhà nơi thím Tần ở quá cũ kỹ, họ liền mở rộng khu đất bên cạnh căn nhà, hiệp lực xây một căn mới, trên dưới hai tầng, cột trụ của căn nhà đều được làm bằng gỗ có tuổi đời mấy trăm năm tận sâu trong Tịch Lĩnh, nguyên liệu là rất tỉ mỉ.

Thím Tần không nỡ dọn ra khỏi căn nhà cũ, thế nên nhà mới đa phần được dùng vào việc chung. Ví dụ như nhà ai có việc gì gấp cần ở nhờ sẽ ở nhà mới một đêm. Hoặc nhà ai đó tổ chức cưới hỏi sân không đủ lớn cũng tới căn nhà mới này lo liệu... Nhưng những dịp như thế rất hiếm hoi, mọi người cũng không muốn làm phiền thím Tần, thế nên đa số thời gian căn nhà mới được để trống.

Đối với những người ngoài vào trong thôn, thím Tần không cảnh giới như những người dân khác. Bà rất nhiệt tình. Tưởng Ly nghĩ phải chăng vì

tộc trưởng Tần đã có lời trước, nếu không là một người bình thường, thấy họ máu me khắp người còn có vết thương, chắc chắn sẽ sợ đến mức không dám mở cửa.

Họ cũng gọi bà là thím ba họ Tần như những người khác trong thôn. Tưởng Ly có vết thương nhẹ trên chân, Lục Đông Thâm bị thương sau lưng, Nhiêu Tôn thì khá ổn, ngoài hình con bướm trên mặt ra, trên người vẫn còn hoàn chỉnh. Anh ấy bèn theo Nguyễn Kỳ cùng giúp thím ba thu dọn nhà cửa.

Căn nhà mới kết cấu quy chỉnh, tầng trên tầng dưới đều có phòng ngủ. Việc này không giống với thói quen của các dân tộc thiểu số tại các vùng núi bên ngoài. Ngoài kia đa phần các dân tộc thiểu số đều sống kiểu du mục tầng một làm chuồng chăn nuôi, tầng hai làm phòng ngủ. Rõ ràng là người Tần Xuyên vẫn tuân thủ quy tắc của người Hán, chỗ chăn nuôi có khu vực riêng biệt, động vật không sống chung với người.

Trên tầng dưới tầng mỗi tầng hai phòng, xét về tính an toàn, Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn lần lượt ngủ tại hai căn phòng ở tầng một, nhường hai gian tầng trên cho Tưởng Ly và Nguyễn Kỳ.

Thím Tần ôm chiếc chăn dày cho họ và nói: "Mùa này chúng tôi không cần dùng đến một chiếc chăn dày như vậy, ban ngày chúng tôi ngủ rất ấm áp, mấy người có thể dùng. Đừng nghĩ thời tiết nóng nực, tới tối vẫn lạnh đấy, đừng để bị lạnh."

Lục Đông Thâm xuất phát từ sự cảm kích đã chủ động nhắc đến phí ăn ở. Ai dè thím Tần không nhận. Nhiêu Tôn ngẫm nghĩ rồi quyết định lấy sức bù lại, lăn chiếc rìu cao ngang nửa thân người cũng ra dáng lắm. Chỉ đáng tiếc, sau vài nhát rìu, phần đầu của khúc gỗ không những không suy suyển mà còn bị văng xa, khiến anh ấy tức giận nghiến răng, xắn tay áo.

Lục Đông Thâm không xa lạ gì với chuyện chẻ củi này. Khi ở Thương Lăng, lúc ở lỳ chỗ Tưởng Ly, anh làm không ít việc nặng. Bây giờ thấy vậy, anh cũng tiến lên cầm rìu, sau một nhát rìu bổ xuống bằng một tay, khúc gỗ rắn chắc tách thành hai nửa.

Nhiêu Tôn đứng bên liếc xéo hừ một tiếng lạnh lùng rồi giật lấy rìu: "Được rồi, tôi nhìn là biết rồi, thể hiện cái gì chứ?"

Kết quả, Nhiêu thiếu gia nhà người ta thật sự không chỉ nói miệng. Anh ấy bổ thêm nhát nữa thì đã nắm bắt được kỹ thuật chẻ củi, chẻ khúc nào đẹp khúc ấy. Thím Tần đứng trong nhà nhìn, chép miệng khen: "Nhìn cậu thanh niên đó kìa, người tốt, tính tình cũng tốt, dễ thân với người khác, còn có thể chịu khổ."

Tưởng Ly ở bên cố nhịn cười, đánh cho Lục Đông Thâm một ánh mắt, ý tứ chính là: Thấy chưa, đâu phải chỉ mình em nói anh khó tiếp xúc.

Thím Tần liếc sang Nguyễn Kỳ, thấy Nguyễn Kỳ cứ nhìn Nhiêu Tôn miết bèn cười hỏi: "Hai người là một cặp hả?"

Nguyễn Kỳ giật mình liên tục xua tay, nói chỉ là bạn, gò má ửng hồng.

Thím Tần chỉ cười, không hỏi sâu thêm, ngược lại nhìn mặt Nhiêu Tôn, thở dài: "Cậu nhóc đẹp trai quá mà sao trên mặt lại có hình vẽ kỳ quặc thế kia? Đáng tiếc thật."

Nguyễn Kỳ chỉ im lặng, cố nhịn cười.

Thím Tần là người khá nhiệt tình, chỉ đường dẫn lối cho họ: "Có thể đi tìm nhị nương. Bà ấy là Vu chúc trong thôn chúng tôi, chưa biết chừng có thể chữa lành khuôn mặt cho cậu ấy..." Nói tới đây, bà ấy lại thở dài, lắc đầu nguầy nguậy: "Không được không được, mấy người không phải dân

trong thôn, bà ấy sẽ không xem cho đâu, cho dù là tộc trưởng Tần nói đỡ cũng không được."

Thì ra Vu chúc của họ tên là Nhị nương.

Tưởng Ly đứng dựa bên cạnh cửa, nghe xong câu này thì hừ một tiếng trong lòng. Cô lớn từng này rồi, người có thể khiến cô bái phục thật sự đã ít lại càng thêm ít, có thể khiến cô phải thần phục lại hiếm hoi hơn, nhất là phụ nữ. Thế nên sau khi nghe được lời nói của thím Tần, cô dĩ nhiên không phục: "Mặt anh ấy thêm một ngày nữa là sắp khỏi rồi."

Thím Tần ngỡ ngàng.

Nguyễn Kỳ nhân cơ hội hùa theo: "Thím vẫn chưa biết phải không, cô bạn này của tôi có bản lĩnh thông thiên đấy, có thể còn lợi hại hơn cả Vu chúc của thôn này."

Thím Tần bàng hoàng nhìn Tưởng Ly.

Tưởng Ly cố tình im lặng ra vẻ lạnh lùng.

Lục Đông Thâm đang ngồi trong nhà, nhìn thấy cảnh này thì mím môi cười khẽ, hoàn toàn nuông chiều sự kiêu ngạo của Tưởng Ly.

***

Tắm rửa đã đời xong xuôi, Tưởng Ly nằm bẹp trên chiếc giường gỗ lớn một lúc mới cảm thấy mình vẫn còn sống.

Ở Tần Xuyên tắm rửa khá truyền thống, không có vòi hoa sen, trên đỉnh đầu chỉ có một ống trúc thô to bằng cổ tay. Đầu tiên là đun một thùng nước nóng to đổ vào tủ nước nóng, một đầu kia dẫn nước suối vào, điều chỉnh

nước nóng và nước lạnh theo thân nhiệt của mình, tạm ổn rồi thì mở công tắc, dòng nước sẽ từ trên ống trúc chảy xuống.

Tưởng Ly tắm không có bồn, cũng không có thùng gỗ, kiểu chỉ có thể ngồi không thể nằm, nhưng cũng đủ để xoa dịu bao mệt mỏi suốt dọc đường.

Nghỉ ngơi tạm ổn rồi, cô lại khử trùng cho vết thương, sau khi xử lý qua loa thì sang phòng Nguyễn Kỳ.

Không ngờ Nhiêu Tôn lại ở đó.

Anh ấy mồ hôi đầm đìa, áo phông ướt đẫm, dính chặt vào lồng ngực, những múi cơ bắp trở nên cực kỳ lộ liễu, khoa trương. Anh ấy đang uống nước, thấy Tưởng Ly vào thì quét mắt nhìn qua. Ngược lại Nguyễn Kỳ có phần chột dạ, vội đặt ấm nước sang bên cạnh, như trộm vậy.

Nhiêu Tôn lúc này uống xong đang đợi cô ấy rót tiếp, thấy cô ấy mãi không có động tĩnh gì bèn giục: "Nghĩ gì thế? Rót nước đi."

Bấy giờ Nguyễn Kỳ mới phản ứng lại, tiện tay xách ấm nước lên.

Tưởng Ly nhìn thấy hết, hiểu rõ trong lòng. Cô đặt gói thuốc trong tay lên bàn, đi từ tốn tới trước cửa sổ, ngó ra ngoài huýt sáo rồi quay đầu cười với Nhiêu Tôn: "Chẻ hết số củi người ta dùng cả năm rồi ấy nhỉ, Tôn thiếu này, thân tàn mà chí cường quá."

Nhiêu Tôn uống một ngụm nước, đặt cốc nước xuống rồi sảng khoái xua tay: "Chuyện muỗi, vả lại, chúng ta cũng không thể ở chùa, đúng không?"

"Thì đúng, chút việc vặt này có là gì so với Tôn thiếu đâu?" Tưởng Ly tựa lưng vào bậu cửa, cố tình hỏi Nhiêu Tôn: "Có điều sao anh lại qua

phòng Nguyễn Kỳ xin nước uống hả? Xét về khoảng cách đường chim bay thì về phòng anh là gần nhất đấy."

Nhiêu Tôn lau miệng, đáp thản nhiên: "Phòng anh hết nước rồi."

Tưởng Ly "ồ" lên một tiếng như hiểu ra, tiếng ấy được cô kéo ra rất dài. Nhiêu Tôn mặt dày không nhìn ra có thay đổi gì, ngược lại Nguyễn Kỳ đỏ bừng mặt rồi nói: "Chuyện này... cô đừng hiểu lầm."

~Hết chương 492~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 493: Cô Sợ Cô Ấy Hiểu Lầm Chuyện Gì Chứ?

Câu nói không đầu không cuối ấy làm Tưởng Ly phì cười: "Hiểu lầm gì chứ? Cô đang nghĩ gì vậy?" Cô ấy tiến lên, đập gói thuốc lên mặt bàn rồi nhìn Nguyễn Kỳ: "Oxy già, thuốc sát trùng và thuốc tiêu viêm, tất cả đều ở trong này rồi, hai người tự xử lý vết thương nhé."

Nguyễn Kỳ căng thẳng: "Đừng, anh ấy... lát nữa là anh ấy xuống thôi."

Tưởng Ly đã đi ra đến cửa, nghe xong câu này quay đầu lại nhìn Nguyễn Kỳ chằm chằm, bật cười: "Nói gì chứ? Tôi không hiểu, anh ấy có xuống dưới hay không tôi đâu có lo. Dù sao anh ấy cũng đang ở trong phòng cô mà, cô chịu trách nhiệm đi. Vả lại, anh ấy nói phòng anh ấy không có nước mà? Không có nước sao tắm rửa?"

Nguyễn Kỳ há hốc miệng một lúc lâu.

...

Sau khi Tưởng Ly đi khỏi, Nhiêu Tôn cười hỏi cô: "Cô ấy là bạn gái của Lục Đông Thâm, cô sợ cô ấy hiểu lầm chuyện gì chứ?"

Nguyễn Kỳ liếm môi, không nói rõ ra được. Cô cũng cảm thấy câu nói vừa rồi thật vô lý vô cớ, rõ ràng thể hiện cô rất chột dạ. Thấy cô cứ cúi gằm im lặng, chẳng hiểu sao Nhiêu Tôn lại nhớ tới lúc ở dưới đáy vực. Nụ hôn ấy chưa rơi xuống hẳn, nhưng mỗi lần nhớ lại lồng ngực anh lại bồn chồn không yên. Sau lần gặp mặt này, anh cứ luôn muốn chọc ghẹo cô, chạm vào cô, hoặc khiến cô bực dọc là anh cũng cảm thấy thú vị.

Ban nãy lúc anh bổ củi thì cô ngồi bên cạnh cửa sổ tầng hai, chống tay lên má nhìn anh. Chỉ cần anh ngẩng đầu lên, cô lại lập tức quay đi chỗ khác. Chút ngọt ngào dâng lên trong lòng anh, thế là càng bổ củi hăng hái hơn, chẳng biết từ lúc nào đã bổ được nhiều như thế.

Anh hỏi một câu: "Cô tắm trước hay tôi tắm trước?"

Nguyễn Kỳ buột miệng: "Anh tắm trước đi."

Nhiêu Tôn quay đầu đi tắm.

Anh vừa định đóng cửa thì Nguyễn Kỳ chợt tỉnh ra, chạy lên mấy bước chặn cửa lại: "Anh... Sao anh không về phòng mình tắm?"

Nhiêu Tôn lười biếng đáp: "Phòng tôi không có nước, tôi nói rồi mà?"

Nguyễn Kỳ đứng ngây ra trước cửa.

Chẳng phải chỉ không có nước uống thôi sao... Sao lại cùng một giọng điệu với Tưởng Ly thế không biết?

Đang mải nghĩ thì bên kia Nhiêu Tôn đã cởi áo ra, để lộ nửa người trên tráng kiện. Thấy cô vẫn còn đứng đực trước cửa, anh cười gian xảo: "Tắm chung không?"

Nguyễn Kỳ bấy giờ mới hoàn hồn, liếc nhìn cơ thể trần nhồng nhộng của anh, vành tai đỏ rực lên, quay ngoắt đầu bỏ đi.

"Này..." Nhiêu Tôn thò đầu ra gọi giật cô lại.

Cô giật mình, quay lại nhìn anh.

"Lấy giúp tôi một bộ quần áo để thay, cảm ơn nhé."

"Ờ."

Cô đang định đi ra ngoài thì lại nghe thấy Nhiêu Tôn chậm rãi bổ sung thêm một câu: "Đừng quên lấy quần lót."

Bàn tay kéo cửa của Nguyễn Kỳ run lên bần bật.

***

Tưởng Ly đoán chừng đến lúc Lục Đông Thâm đã tắm gần xong để gõ cửa. Lúc mở cửa, anh đang gắng sức mặc áo phông, để lộ nửa người, bên dưới là một chiếc quần dài rộng rãi. Bộ quần áo thay ra được xếp gọn gàng trên ghế, bên trên toàn là máu.

Tưởng Ly thấy vậy lập tức đi vào ngăn anh lại: "Anh đứng yên đã."

So với cô và Nhiêu Tôn, vết thương trên vai Lục Đông Thâm khá nặng. Khi bôi thuốc cho anh, Tưởng Ly vô cùng cẩn thận.

Vai anh sờ vào rất mát, xem ra anh vừa dội nước lạnh. Tưởng Ly nhìn mà xót xa, vừa bôi thuốc vừa oán trách: "Người đang bị thương sao lại tắm nước lạnh chứ? Lúc này sức đề kháng của con người vốn đã yếu rồi."

Lục Đông Thâm vẫn rất hưởng thụ mỗi lần bị cô trách móc, anh khẽ cười: "Có phải vết thương gì to tát đâu, không sao cả."

Bởi vì lúc trước Tưởng Ly đã xử lý kịp thời nên máu đã cầm từ lâu. Đau thì chắc chắn vẫn đau nhưng không đến mức không thể tự chịu đựng được. Có điều nhìn thấy vết thương, Tưởng Ly vẫn đau thấu tim. Giá mà được khâu đôi ba mũi thì sẽ hồi phục nhanh hơn. Bây giờ chỉ có thể để vết thương từ từ hồi phục nhờ thuốc, để lại sẹo là việc khó tránh khỏi.

Xử lý xong, Tưởng Ly không yên tâm, lại quấn thêm một lớp băng nữa.

Lục Đông Thâm cảm thấy chút thương tích này mà xử lý kiểu ấy có hơi nặng nề quá. Ban đầu anh không muốn băng bó, phí công, nhưng sau khi bị Tưởng Ly quát anh cũng ngoan ngoãn để mặc cô làm. Một giây trước cô băng xong, một giây sau cánh tay anh đã ôm chặt eo cô, hơi dùng sức một chút kéo cô ngồi vào lòng mình.

Tư thế này vừa gần gũi vừa mờ ám. Hơi thở của Tưởng Ly trở nên gấp gáp. Sợ chạm tới vết thương của anh, cô giãy giụa muốn ngồi dậy, Lục Đông Thâm lại càng ôm cô chặt hơn, vùi cả gương mặt vào cổ cô, gợi cảm lẩm bẩm: "Thơm quá."

Hơi thở và chất giọng thu hút của người đàn ông khi đồng thời rơi xuống cổ đã khiến trái tim cô nảy lên, mỗi lỗ chân lông đều mở rộng ra, cả người mềm nhũn đi.

Lâu lắm rồi họ không gần nhau đến như vậy.

Lúc ở Thương Lăng cô cố tình né anh, cho dù anh có tiếp xúc cơ thể cô cũng bày tỏ sự kháng cự. Bây giờ khi trái tim đã rộng mở một cách tự nhiên, cô bỗng cảm thấy thật nhớ cái ôm của anh, mùi hương của anh, nhiệt độ cơ thể anh.

"Tay... Tay trái của anh sao rồi?" Thật ra Tưởng Ly vẫn luôn lo lắng chuyện anh mất đi cảm giác, nhưng hỏi lúc này nghe kiểu gì cũng thấy như đang che giấu sự hoảng loạn trong lòng.

Lục Đông Thâm cười thầm bên tai cô: "Vẫn như vậy, không ảnh hưởng tới việc ôm em." Dứt lời, cánh tay trái vòng qua eo bế cô lên, đi về phía giường.

Lớp chăn bông trên chiếc giường gỗ có mùi của nắng.

Sau khi áp lưng lên đó, Tưởng Ly chỉ cảm thấy mềm oặt người, thoải mái vô cùng. Nhưng khi Lục Đông Thâm đè xuống, cô liền căng thẳng, tim đập rất nhanh, nhanh tới mức tựa hồ có thể vọt ra ngoài cổ họng.

"Em cảm thấy... cuộc chiến lớn còn ở trước mắt, chúng ta không nên như vậy." Tưởng Ly không còn sức để nói, sắp bị nhiệt độ từ anh phả ra hút cạn.

Lục Đông Thâm chống một tay bên cạnh người cô, bờ môi mơn man trượt đi trên vành tai cô. Anh cất giọng mơ hồ không rõ: "Ai bảo em cứ lượn lờ trước mặt anh trước?"

Tưởng Ly chống tay lên ngực anh, cảm nhận được nhịp tim cũng mãnh liệt y như cô của anh, nhất thời thở dốc, đầu óc gần như bay bổng. Khao khát quen thuộc trong lòng bị anh nhanh chóng khơi dậy. Anh xoay mặt, cắn nhẹ lên môi cô, lẩm bẩm: "Em không nhớ anh à? Bé con, anh nhớ em đến sắp phát điên rồi."

Cô bị anh chọc đến choáng váng đầu óc, một giọng nói chân thành nhất vọng lên từ đáy lòng: Nhớ, cho dù là lúc ngắm anh em cũng nhớ tưởng chết.

Câu nói này xoay tròn trong cổ họng, bị sự nhiệt tình của anh chặn đứng lại.

Anh vén áo của cô lên.

Khi ngón tay và da thịt chạm vào nhau, Tưởng Ly giật mình, nhất thời thấy mình như hóa thành nước, không thể cử động, mặc cho anh tạo hình.

Thô ráp cùng mềm mại, là nguồn sức mạnh nguyên thủy nhất của trời đất, là sức mạnh giữa đàn ông và phụ nữ.

Trên gác bỗng nhiên có một tiếng hét kinh hoàng vang lên!

Tưởng Ly mơ mơ màng màng chợt run rẩy, đột ngột giữ chặt mặt Lục Đông Thâm: "Là Nguyễn Kỳ!"

Lục Đông Thâm thở những tiếng khản đục: "Nhiêu Tôn ở trên gác sao?"

"Lúc em rời khỏi phòng Nguyễn Kỳ, anh ấy vẫn ở đó."

"Thế thì không cần lo." Lục Đông Thâm dục vọng đã lan tràn, sốt sắng áp mặt xuống.

Tưởng Ly ngăn sự nhiệt tình của anh lại, che kín miệng anh: "Lỡ là chuyện khác thì sao?"

Giọng của Lục Đông Thâm vọng ra từ lòng bàn tay cô: "Ví dụ như?"

"Ví dụ như..." Tưởng Ly nghe thấy trên gác không còn động tĩnh gì nữa, nghĩ chắc cũng không có chuyện gì, một mặt phiền não mình chuyện bé xé ra to, một mặt lại không muốn để Lục Đông Thâm thấy sự ngượng ngập của mình bèn buột miệng nói một câu: "Ví dụ như Nhiêu Tôn giở trò lưu manh với Nguyễn Kỳ."

~Hết chương 493~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 494: Cao Thủ Ẩn Mình

Lục Đông Thâm gạt tay cô ra, trong ánh mắt chỉ còn những con sóng đen tối của tình dục, có thể nuốt chửng người ta đến một mảnh xương cũng không còn. Anh cúi đầu cắn lên cổ cô, mạnh mẽ như có phần trừng phạt trong đó: "Chỉ cần cậu ta không giở trò lưu manh với em là được, với người khác anh không lo được."

Tưởng Ly vừa ngứa vừa đau, liên tục rụt cổ lại né đòn công kích của anh: "Vậy bây giờ anh đang làm gì đây?"

Lục Đông Thâm giữ chặt mặt cô, nghiến răng: "Giở trò lưu manh với em!"

Tưởng Ly cảm thấy bây giờ anh giống như một con thú cuồng dã bị nhốt trong cũi, liên tục xông ra ngoài, hơi thở đủ làm bỏng người ta. Cô không nhịn được cười, anh thừa cơ hôn cô.

"Rầm rầm rầm!" Có người đập cửa.

Dòng nước xuân chất chứa nơi lồng ngực Tưởng Ly ngưng tụ đột ngột, cả người cô cứng đờ lại.

Lục Đông Thâm tỏ thái độ không vui, quay đầu ra gào lên với người ngoài cửa: "Ai?"

"Lục Đông Thâm, anh theo tôi vào trong thôn đi loanh quanh, làm quen địa hình!" Là giọng Nhiêu Tôn, uể oải lười biếng.

Lục Đông Thâm hận đến nghiến răng nghiến lợi. Anh không đành lòng rời xa miền dịu dàng bên dưới, nhưng khổ nỗi ngoài kia còn một kẻ tọc mạch. Có lẽ thấy trong phòng mãi không có hồi đáp, Nhiêu Tôn lại bổ sung thêm một câu như quỷ đòi mạng: "Nhanh lên! Đừng có lề mề!"

Bàn tay Lục Đông Thâm giữ chặt vòng eo thon của Tưởng Ly, anh nghiến răng gằn từng câu từng chữ nói với cô: "Kiểu gì cũng có ngày anh chém chết cậu ta mới hả!"

Tưởng Ly đầu tiên ngây ra, sau đó thì phì cười.

***

Thím Tần sau khi sắp xếp xong cho bốn người nhóm Lục Đông Thâm thì đã về căn nhà cũ ngủ, dù sao thì đối với người Tần Xuyên mà nói, thời điểm giữa trưa như lúc này chính là nửa đêm của họ, có lẽ là lúc bình thường họ ngủ say nhất.

Phía sau nhà mới có một vườn rau rất rộng, Tưởng Ly chọn đại hai loại rau làm một bữa cơm rau đơn giản, bốn người họ ăn xong thì bắt đầu đi dạo trong thôn.

Bây giờ là thời điểm thích hợp nhất cho việc đi thăm quan, họ sẽ không bị người dân đứng nhìn như những kẻ quái dị, chỉ cần đừng tùy tiện vào nhà ai, thì họ đi đâu cũng chẳng ai quan tâm.

Mặt trời lặn thì đi làm, mặt trời mọc thì đi ngủ, nghe thì chẳng có gì, nhưng đứng ở Tần Xuyên rồi mới cảm thấy không thoải mái, thậm chí ban ngày ban mặt luôn cảm thấy sống lưng lạnh toát. Ngay cả một người đã từng đi qua không ít vùng hoang mạc quạnh vắng như Tưởng Ly cũng không thể thích ứng ngay được với sự yên ắng khi trời còn sáng bảnh như thế này.

Việc này cũng giống như nhắc đến phim kinh dị người ta thường nghĩ tới bóng đêm. Nhưng trên thực tế, sự đáng sợ ngay lúc mặt trời chói chang mới là đáng sợ thực sự. Cũng may họ đã biết điều này từ trước, nếu không ban ngày ban mặt không tìm thấy một chút hơi thở của sự sống thì đúng là rợn người.

Diện tích của toàn bộ Tần Xuyên không quá lớn, chưa đầy một tiếng đồng hồ, bốn người về cơ bản đã nắm bắt được tình hình chung của thôn.

Tất cả thôn đều mang họ Tần, trước mắt có 30 hộ sinh sống, số căn nhà là 100, được xây dựa núi. Trong thôn có một mảnh đất trống hình tròn, ở giữa xây một đài tế lễ, trên đài có cắm cờ tế. Đây là trung tâm của cả thôn Tần Xuyên, triển khai theo dạng hình quạt về hai phía Bắc Nam, tạo ra hình ảnh như một đôi cánh. Vì vậy người Tần Xuyên gọi trung tâm này là Phi Long đài. Trong thôn có một bức tường bao, ngăn cách nơi đây với mạch núi Tần Xuyên. Trước thôn có dãy tường bao hình cung dài khoảng trăm mét, có vẻ như dùng để bảo vệ sự kín đáo và riêng tư của Tần Xuyên.

Do sử dụng thói quen sinh hoạt ẩn cư khép kín thế nên cả thôn chỉ có đúng một con đường nhỏ dẫn ra ngoài chứ giao thông không phát triển như các thôn làng khác. Con đường duy nhất đó của Tần Xuyên thông tới Tịch Lĩnh, bình thường dùng để người dân dùng khi vào núi. Còn một khi cần treo quan tài, thì những người khiêng quan tài cũng đều đi đường núi để lên bờ vực.

Dưới chân Tịch Lĩnh không phải nơi sinh sống bao đời nay của người Tần Xuyên. Nếu theo tổ tiên mà Tần Vũ nhắc đến thì người Tần Xuyên chắc chắn sẽ không xuất hiện ở ngã ba Vân Nam, Quý Châu, Quảng Tây. Thời đại chiến loạn liên miên không dứt, cuối cùng người Tần Xuyên mới tới chân núi Tịch Lĩnh, đó cũng phải là thời điểm sau nhà Minh, đầu nhà Thanh rồi.

Kiến trúc là thứ dễ dàng thể hiện sự tồn tại của một thời đại nhất. Đa phần ở Tần Xuyên toàn là tứ hợp viện, tam hợp viện, chứ không có kiến trúc đặc biệt như các thôn làng vùng núi bên ngoài. Đẳng cấp của cửa vào cực kỳ nghiêm ngặt, cách thức điêu khắc hoa văn trên trụ cửa cũng tinh xảo, điêu khắc trên gạch, phủ điêu trên tường, nhà nhà đều có bích họa trên tường, tay nghệ của họa sỹ rất đặc sắc, câu đối có thể bắt gặp khắp mọi nơi.

Thi thoảng sẽ có nhà cao tầng, nhưng trên dưới cũng chỉ hai tầng, giống như căn nhà mới của thím Tần.

Ngoài nơi ở, người Tần Xuyên còn xây đình dừng chân, trà xá và kịch lầu. Đình dừng chân nằm ở nơi cao nhất, cột trụ sơn đỏ, tường gạch lưu ly, trên gạch có biểu tượng linh vật. Trong đình có bàn trúc ghế trúc, tạo hình đơn sơ, ngồi trong đó có thể phóng tầm mắt nhìn ngắm toàn bộ Tần Xuyên: Cảnh người dân đi lại, khu đất ruộng cày cấy, khu vườn trà trên núi, nơi nuôi tằm se tơ... Xa xa còn có những rừng trúc kéo dài như biển, gió thổi qua, những lá trúc như đang thì thầm trò chuyện.

Trà xá không lớn, nằm ngay bên cạnh kịch lầu, được xây bằng trúc, mùa đông ấm mùa hè mát. Người Tần Xuyên tự trồng trà, toàn là cây cổ, thế nên mùi trà thơm phức. Buổi tối mùa hè, nấu một ấm trà, gọi thêm vài ba người, vừa uống trà vừa nghe kịch, cũng là một thú vui.

Về loại hình của kịch thì họ không biết rõ, chỉ cảm thấy kịch lầu này được xây đâu ra đấy, vừa nhìn đã biết mang hơi hướng cổ phong.

Sau khi ngắm cả thôn, đám Tưởng Ly càng khẳng định người Tần Xuyên không những có nền tảng văn hóa dày dặn hơn nữa còn luôn tôn trọng và kế thừa mọi văn minh, tập tục và trình tự mà tổ tiên để lại bao đời nay. Tuy rằng là thôn làng nhưng họ thật sự như những cao thủ ẩn mình, tự

có được niềm vui, lại có biết tôn trọng tập quán truyền thống và quy tắc của tổ tiên, một chút lạm quyền cũng không có.

Khi ngang qua từ đường, mấy vị bô lão vẫn còn đang thảo luận.

Từ cánh cửa sập một nửa thậm chí có thể nhìn thấy biểu cảm cực kỳ nghiêm nghị của họ.

Tưởng Ly chép miệng mấy tiếng, nói với Lục Đông Thâm: "Xem ra Tần Thiên Bảo cũng quan trọng như bí kíp vậy, khiến họ khó xử đến mức đó, đã bàn bạc lâu lắm rồi."

Lục Đông Thâm nhìn chằm chằm về phía phòng vách, đăm chiêu một lúc rồi nói: "Rồi họ sẽ thỏa hiệp thôi."

"Khẳng định chắc chắn vậy?" Tưởng Ly kinh ngạc.

"Bí kíp thì chết, người thì sống." Lục Đông Thâm chậm rãi nói: "Nếu chỉ vì một bí kíp mà khiến người vô tội mất mạng thì quan hệ giữa đám bô lão kia và tộc trưởng Tần sau này sẽ trở nên khủng hoảng, chưa biết chừng còn để lại nguy hiểm ngầm, đám bô lão ấy không ngốc vậy đâu. Thêm nữa, chúng ta nhìn thấy quan tài và nghĩ người Tần Xuyên tàn độc. Nhưng thực ra họ rất tôn trọng sinh mạng, đồng thời có thể hy sinh thân mình cho người khác, giống như chồng của thím Tần. Nếu người Tần Xuyên sắt đá thì đã không kính trọng thím Tần như bây giờ."

Tưởng Ly gật đầu, cô nghĩ cũng không sai. Lục Đông Thâm là người từ nhỏ đã mưa dầm thấm lâu trong Lục Môn, việc suy đoán nhân tính với anh gần như là việc nằm lòng.

Bốn người họ đều không buồn ngủ, cộng thêm việc hiếm có cơ hội thăm thú thôn làng nên không ai định quay về ngủ bù cả.

Họ đi về phía đình dừng chân.

Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn men theo đình dừng chân đi xa hơn, kiểm tra tình hình xung quanh. Tưởng Ly và Nguyễn Kỳ đi lên đình, nhìn theo bóng họ từ trên cao.

Thật yên tĩnh.

Tưởng Ly cảm thấy cả đất trời dường như ngoài mấy vị bô lão đang bàn chuyện ra chỉ còn lại họ vẫn thức vậy.

Xung quanh không một tiếng động, thậm chí cả tiếng chim cũng không nghe thấy, chỉ có tiếng gió bay qua trụ cột của đình, phả vào mặt nhẹ nhàng, như bàn tay dịu dàng của một người phụ nữ.

Nguyễn Kỳ thở dài: "Chỗ này cứ như bị dừng hình rồi vậy." Cô ấy nằm bò ra bàn trúc, uể oải...

~Hết chương 494~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 495: Duyên Phận Trời Ban

Tưởng Ly đang quan sát mấy chữ trên cây cột trụ. Không phải được viết, mà được khắc lên. Ban đầu cô còn tưởng đó là một vài câu thơ, về sau mới phát hiện ra là không phải, nếu tỉ mỉ đọc tiếp mới chợt nhận ra là toàn văn bộ "Thần nông bách thảo kinh".

Sau khi nghe xong lời của Nguyễn Kỳ, cô quay qua, hướng ánh mắt về phía một thôn trang tĩnh mịch như chết. Nguyễn Kỳ nói không sai, là dừng hình, nơi đây có cảm giác đến thời gian cũng không trôi đi nữa.

Tưởng Ly vươn vai, bỗng chốc cảm thấy cả người mềm oặt ra, như xương cốt bị rút hết đi vậy, dường như đã lâu lắm rồi cô không được thả lỏng thế này. Cô tựa vào lưng ghế, bàn trúc rất rộng rãi, đủ chỗ cho Nguyễn Kỳ nằm bẹp, cũng thoải mái cho cô gác hai chân lên.

Sau khi tắm xong cô đã thay quần áo, áo khoác ngắn tay kiểu Trung kết hợp với quần dài, một màu trắng tuyền, chất liệu vải đay. Đây là bộ quần áo cô thường hay mặc khi lên núi ở Thương Lăng, sau nhiều lần giặt, càng mặc càng thoải mái. Cộng thêm mái tóc dài được búi gọn lên, khuôn mặt trắng trẻo sạch sẽ, đường nét thanh tú sáng sủa, cả người trông đầy "tiên khí".

Có điều tư thế gác chân lên bàn trúc lại khá vô lại, có thể tôn lên sự bất kham từ trong bản chất.

Cô khoanh hai tay trước ngực, hỏi Nguyễn Kỳ: "Này, lúc nãy trong phòng cô kêu toáng lên vì lý do gì vậy?"

Nguyễn Kỳ nghiêng đầu nhìn cô, chỉ cảm thấy Tưởng Ly dưới ánh nắng trông cực kỳ tuấn tú, cảm thán cô mà là đàn ông không biết sẽ làm chao đảo bao nhiêu cô gái nhỏ. Nguyễn Kỳ hắng giọng: "Cái gì mà kêu toáng lên? Tôi chẳng hiểu cô nói gì cả."

Tưởng Ly bật cười, đôi chân gác lên nhau hơi dùng lực. Chiếc ghế trúc hơi ngả về sau và chao đảo, không khác gì cô đang ngồi một chiếc ghế đu lắc lư. "Nghe không hiểu hả? Vậy để tôi đoán nhé? Tôi nghĩ lúc đó Nhiêu Tôn đang ở trong phòng cô. Anh ấy... ừm, hôn cô hoặc giở trò lưu manh với cô rồi."

Một câu nói làm mặt Nguyễn Kỳ nóng bừng lên, cô ấy ngồi thẳng dậy theo phản xạ: "Nói linh tinh gì vậy!"

"Vậy thì cô nói sự thật đi!" Tưởng Ly nở nụ cười xấu xa: "Lúc đó tôi nghe rõ mồn một, ai không biết còn tưởng cô bị cưỡng bức rồi giết chết ấy chứ."

"Không nghiêm túc gì cả." Nguyễn Kỳ lẩm bẩm: "Không biết cô và Lục Đông Thâm ai dạy hư ai nữa."

Tưởng Ly nảy sinh lòng trêu chọc. Cô đặt chân xuống, ngồi nghiêm chỉnh lại, quá nửa người đổ về phía Nguyễn Kỳ, mặt gần như dán sát vào cô ấy, cười khẽ: "Vậy tôi so với Nhiêu Tôn, ai không nghiêm túc hơn?"

Nguyễn Kỳ thở dốc một tiếng, không ngờ cô lại bất thình lình tiến gần như vậy, vành tai đột ngột đỏ bừng lên. Cô ấy đẩy cô: "Còn quyến rũ tôi, tôi không khách khí với cô đâu đấy."

Khuôn mặt lưỡng tính của Tưởng Ly là không thể nhìn chằm chằm, càng nhìn sẽ càng si mê, dù là nam hay nữ.

Sau khi nghe Nguyễn Kỳ nói vậy, Tưởng Ly càng cười đắc ý. Thấy Nguyễn Kỳ da mặt mỏng, cô cũng không chọc nữa, nhưng nhìn dáng vẻ né tránh của cô ấy, cô cũng hiểu được bảy, tám phần Nhiêu Tôn đã làm gì trong phòng.

Nguyễn Kỳ còn lâu mới chủ động khai báo, cô ấy cố gắng không nhìn vào mắt Tưởng Ly, đôi mắt của vị gia này quá độc.

Tâm tư của cô ấy bị kéo ngược trở lại vài tiếng đồng hồ trước.

...

Nhiêu Tôn mặt dày, Nguyễn Kỳ cũng mặc kệ cho anh mặt dày, cố gắng đợi đến khi anh tắm xong. Sau khi thay quần áo sạch sẽ, trông Nhiêu Tôn cực kỳ sảng khoái, con bướm trên mặt dường như cũng nhạt đi vài phần, đúng như lời Tưởng Ly nói trước đó.

Thật ra Nguyễn Kỳ nhìn mặt Nhiêu Tôn là muốn cười, nhưng không hiểu sao cô luôn nhớ tới nụ hôn chưa thành ở dưới đáy vực đó. Anh sát lại gần là cô lại căng thẳng.

Cũng may, tắm xong là Nhiêu Tôn đi luôn.

Tắm rửa xong, cô mới phát hiện mình chưa cầm theo quần áo vào trong, cũng chẳng có lý do gì để mặc lại quần áo cũ, thế thì coi như không tắm. Nghĩ bụng trong phòng cũng chỉ có mình mình, ngoài cửa sổ tầm nhìn lại khoáng đạt, không có ai nhìn trộm được, cô bèn đi thẳng ra ngoài phòng tắm.

Không ngờ, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, Nhiêu Tôn đã đứng ngoài gõ cửa mấy tiếng mang tính tượng trưng rồi đẩy cửa đi vào...

Thời gian như ngưng lại ngay trong giây phút ấy.

Rất nhanh, Nguyễn Kỳ kêu ầm lên một tiếng phá tan ngưng đọng.

Nhiêu Tôn phản ứng lại, lập tức đóng chặt cửa, sải bước tiến lên ôm chặt lấy cô, lấy tay bịt miệng cô lại, thì thầm: "Đừng kêu."

Lúc đó cô chỉ cảm thấy từng tiếng nổ lớn vang lên trong đầu, mọi âm thanh cũng mắc nghẹn trong cổ họng không bật ra được.

Cô chỉ cảm thấy bàn tay nóng rẫy trên eo mình, còn nóng hơn cả nguồn nước tắm ban nãy, trái tim cô có một khoảnh khắc như muốn vọt ra khỏi cổ họng.

Nhiêu Tôn buông tay. Ý thức được mình vẫn đang ôm cô, anh lập tức thả ra. Nhưng thả ra cũng có nghĩa hai người sẽ có chút khoảng cách và cũng có khả năng cho tầm nhìn di chuyển. Nguyễn Kỳ nhất thời vừa rối vừa loạn. Trong lúc đầu óc nóng lên, cô lập tức ôm chặt lấy anh. Cơ thể sát gần cơ thể, để tránh cho tầm nhìn di chuyển lung tung. "Đừng nhìn lung tung!"

Được cô ôm chặt, cơ thể Nhiêu Tôn cứng đờ trong khoảnh khắc. Sau khi hoàn hồn lại, anh liên tục xin lỗi, lập tức nhắm mắt, quay về sau theo lời hướng dẫn của Nguyễn Kỳ. Nguyễn Kỳ lao vội về phía đầu giường, cầm quần áo sạch thay vào, mặc xong mới cho anh mở mắt.

Nhiêu Tôn xin lỗi lần nữa, có thể nhận ra anh rất ngượng ngập, cầm chỗ quần áo thay ra lúc trước quên cầm rồi hoảng hốt bỏ chạy.

Sau khi anh rời đi một lúc lâu, Nguyễn Kỳ mới tỉnh ra. Nếu chuyện ban nãy rơi vào người nào khác, phản ứng đầu tiên nên là đóng cửa lại lùi ra sau chứ? Sao Nhiêu Tôn lại đi vào rồi đóng cửa?

Cho đến bây giờ, cứ nghĩ đến chuyện xảy ra lúc đó, tâm trạng Nguyễn Kỳ lại hoang mang.

...

Từ xa có thể nhìn thấy bóng Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn. Hai người họ từ phía rừng trúc đi tới, bóng trúc mềm mại, hai người họ thấp thoáng bên trong cũng vẫn cao lớn thẳng tắp, có một phong vị rất khác.

Tưởng Ly tinh mắt, thấy Nguyễn Kỳ cứ nhìn Nhiêu Tôn mải miết bèn mím môi cười khẽ: "Này, hỏi cô."

"Ừ?" Nguyễn Kỳ không nhìn cô mà chống cằm nhìn về phía rừng trúc.

"Sau khi rời khỏi đó cô đã đi đâu?"

Nguyễn Kỳ khôi phục lại vẻ uể oải: "Đi lung tung thôi, tôi cũng phải kiếm tiền tự nuôi bản thân chứ."

"Nhưng Nhiêu Tôn đi khắp nơi vẫn không tìm được cô." Tưởng Ly nói: "Ngoài miệng anh ấy không nói nhưng trong lòng rất nhớ cô đấy."

Nguyễn Kỳ im lặng mím môi.

"Cô còn thích anh ấy không?" Tưởng Ly hỏi thẳng.

Nguyễn Kỳ không giấu giếm: "Thích." Cô ấy quay đầu nhìn Tưởng Ly: "Nhưng, trong lòng anh ấy chỉ có cô thôi."

Tưởng Ly bật cười phản bác: "Lần này gặp lại anh ấy, cô vẫn cảm thấy vậy sao?"

Nguyễn Kỳ sững người, nhanh chóng quay đi, nói bâng quơ: "Tóm lại, anh ấy không thích tôi nhiều như tôi thích anh ấy."

Tưởng Ly khoanh hai tay trước ngực: "Trước kia tôi cũng cảm thấy trong lòng Nhiêu Tôn tôi là quan trọng nhất, nhưng sau khi cô đi, cắt đứt mọi liên lạc, anh ấy tìm cô tưởng như phát điên lên. Tôi quen Nhiêu Tôn nhiều năm rồi, nhưng chưa từng thấy anh ấy quan tâm đến một cô gái nào như vậy. Ngay cả năm xưa khi tôi ở ẩn tại Thương Lăng, anh ấy cũng chẳng tìm tôi như đi tìm cô."

"Anh ấy không tìm được thôi." Nghe xong câu ấy, trái tim Nguyễn Kỳ như bị va vào đâu đó đau đớn, nhưng vẫn cứng miệng.

Tưởng Ly cười khẽ: "Chị gái à, trên đời này chỉ có hai loại người là không tìm ra được. Một là người đã chết, hai là người cố tình giấu mình đi để người ta không tìm thấy. Cô là người phía sau. Thế nên Nhiêu Tôn tìm cô nhưng tìm không ra. Nhưng năm xưa tôi ở Thương Lăng, đi ngông nghênh khắp chợ, với năng lực của anh ấy, nếu quyết tâm muốn tìm cho ra tôi bằng được là chuyện khó khăn lắm sao?"

Nguyễn Kỳ nghẹn lời, không biết nên phản bác thế nào.

"Ngàn vàng dễ kiếm, tình lang khó tìm." Tưởng Ly thở dài: "Cô và Nhiêu Tôn vòng vèo qua lại vẫn gặp được nhau, đây là duyên phận, duyên phận trời ban."

~Hết chương 495~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 496: Không Sợ Thiệt À?

Những người quen biết cô và Nguyễn Kỳ đều nói, hai người họ có bóng lưng rất giống nhau.

Ban nãy cô đã tỉ mỉ quan sát đánh giá vóc dáng của Nguyễn Kỳ và cũng cảm thấy như vậy. Tuy rằng tướng mạo không giống, nhưng nhìn cô ấy cũng giống như nhìn thấy mình vậy. Cô cũng hiểu được tại sao lúc đó khi nhìn thấy Nguyễn Kỳ múa trên sân khấu quán bar, cô lại cảm thấy khác lạ, một người có dáng hình giống mình đến thế luôn khiến người ta cảm thấy thân thiết.

Nhưng Tưởng Ly nghĩ Nguyễn Kỳ dũng cảm hơn mình, trong chuyện tình cảm. Cô ấy thừa nhận mình thích Nhiêu Tôn, thẳng thắn công khai, không che không đậy. Biết trong lòng Nhiêu Tôn có người khác, cô ấy cũng không gào không khóc, thoải mái ra đi. Cho dù đã tổn thương, cho dù đến hôm nay hỏi lại, cô ấy vẫn thừa nhận cảm xúc của mình. Một cô gái với tính cách như vậy khiến Tưởng Ly vô cùng ngưỡng mộ.

Không giống cô, khi chia tay với Lục Đông Thâm thì quyết tâm chết lòng, không còn anh nữa. Nhưng thực tế thì sao? Nỗi nhớ anh mỗi ngày mỗi đêm đều là nỗi đau gặm nhấm xương cốt.

Khi Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn trở về, Tưởng Ly nhạy bén để ý thấy ánh mắt Nhiêu Tôn chốc chốc lại đuổi theo bóng Nguyễn Kỳ. Nguyễn Kỳ không còn thoải mái nhìn theo anh ấy như trước đó mà giả vờ không hay biết gì.

Cô càng khẳng định chắc chắn suy nghĩ của mình hơn.

Lục Đông Thâm tường thuật lại cho họ tình hình xung quanh một cách đơn giản. Vào núi vào rừng không có gì khác lạ. Trong thôn đích thực chỉ có một con đường thông đến tận cùng. Nơi đây sống cuộc sống "đàn ông cấy cày, phụ nữ dệt vải", nhưng quả thực có thể nhìn ra sự nghiêm ngặt của quy định tổ tiên. Con đường nhỏ bên đó là Tịch Lĩnh, trèo qua Tịch Lĩnh là đến với thế giới bên ngoài. Thế nên dọc con đường nhỏ đều lập bia đá, khá tương đồng với khung cảnh trong sân từ đường, bên trên khắc chi chít những dòng quy định tổ tiên.

Nổi bật nhất có lẽ là hai dòng đầu và cuối của tổ quy.

Dòng đầu là bất kỳ ai cũng không được tiếp xúc với thế giới bên ngoài với lý do gì; Dòng cuối là dù bất kỳ ai một khi vi phạm quy định cũng sẽ bị nghiêm trị.

Tưởng Ly nhớ rất rõ, trên cây cột trụ bị cháy gần như hết trong từ đường, cô cũng nhìn thấy hai dòng quy định này. Bởi vì so với những dòng khác, hai dòng này đơn giản nhất, cũng trực tiếp nhất.

Xem ra Tần Vũ sở dĩ bị nghiêm trị, nguyên nhân đích thực giống như họ suy đoán.

Chỉ cần nghĩ tới hình phạt nghiêm khắc của Tần Xuyên, Tưởng Ly lại không khỏi rùng mình.

Tâm tư của người Tần Xuyên đúng là đơn giản, sáng rõ, nhưng những người càng như vậy sẽ càng không biết cách linh động. Cách thức giải quyết sự việc của họ cũng thẳng tuột. Sai là sai, đúng là đúng, đúng thì sẽ được người dân cả thôn kính trọng, sai thì sẽ chết luôn.

Tưởng Ly nghĩ tới Tần Thiên Bảo, tâm trạng chẳng hiểu sao lại nặng thêm một phần, mong là mọi việc thuận lợi vậy.

Lục Đông Thâm có vẻ như đã nhìn thấu suy nghĩ của cô. Anh ôm chặt vai cô hơn một chút, vô hình trung mang tới cho cô sức mạnh. Anh nói: "Trước khi phía các bô lão có kết quả, chúng ta vẫn phải nghỉ ngơi dưỡng sức. Nhiêu Tôn, cậu và Nguyễn Kỳ đi nghỉ đi, chắc tới tối sẽ có kết quả thôi."

Một câu dặn dò bình thường mà lại khiến Nguyễn Kỳ đỏ mặt, còn Nhiêu Tôn thì thêm vài phần ngượng ngập.

Trên đường trở về, Tưởng Ly khoác tay Lục Đông Thâm, gần như quá nửa cơ thể dính sát vào anh, thực chất là đang thì thầm.

"Anh nghĩ hai người họ có hy vọng không?"

Trên con đường nhỏ của thôn, Nhiêu Tôn đi trên cùng, Nguyễn Kỳ theo phía sau anh ấy. Hai người họ cứ thế một trước một sau, không ai nói chuyện với ai, bỏ xa Lục Đông Thâm và Tưởng Ly một quãng.

Lục Đông Thâm nhìn Nhiêu Tôn và Nguyễn Kỳ ở phía trước, nói: "Không biết."

Tưởng Ly ôm chặt cánh tay anh, làm ra vẻ kinh ngạc: "Còn có chuyện gì anh không thể phán đoán ra sao? Mắt anh tinh lắm cơ mà?"

"Anh đâu có thể từ sáng tới tối chỉ nhìn chằm chằm xem người ta có yêu nhau không?" Lục Đông Thâm dở khóc dở cười, nhưng rất hưởng thụ cảm giác được người đẹp chủ động ôm ấp.

Tưởng Ly lạc quan: "Em thì lại cảm thấy, họ đến với nhau chỉ là chuyện sớm muộn."

"Trước đó em cũng nói vậy đấy nhưng Nguyễn Kỳ vẫn bỏ đi."

Tưởng Ly bĩu môi: "Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ. Tình cảm nam nữ kỳ diệu lắm, một giây trước có thể không thích, một giây sau tự dưng lại thích thì sao?"

"Anh không đồng ý với cách suy nghĩ của em." Hiếm khi thấy Lục Đông Thâm thảo luận cùng cô chủ đề này: "Tình cảm sở dĩ kỳ diệu là vì đối phương đều không phát hiện ra. Không có cái gọi là một giây trước thì ghét một giây sau lại thích. Thích là thích, không thích là không thích, nhất là đàn ông, không thích người nào dù ở lâu hơn bên cạnh họ cũng sẽ không thích. Khác với con gái, con gái các em luôn coi thói quen thành sự yêu thích."

Nghe cứ như vè đọc nhịu vậy. Tưởng Ly nghe mà cảm thán trong lòng, không ngờ bên cạnh mình còn có một vị chuyên gia tình cảm chứ.

"Cũng không phải tất cả đàn ông đều hiểu rõ tình cảm của mình như thế, ví dụ như vị trước mặt kia."

Lục Đông Thâm có vẻ như muốn quét sạch "tuyết đọng trước cửa nhà", đưa tay ôm ngược lại cô, mỉm cười: "Em không cần tất cả đàn ông, có anh là đủ rồi, anh hiểu rõ tình cảm của mình là được."

Tưởng Ly nghe như rót mật vào tim. Tuy rằng mấy lời này vẫn còn chút gì bá đạo ngang ngược, nhưng không thể không thừa nhận, cô thích nghe anh nói vậy. Người ta đều nói, con gái chìm vào tình yêu thì mắt mù đi nhưng tai lại nhạy bén hơn hẳn, chỉ nghe được những lời ngọt ngào.

Nhưng Lục Đông Thâm thì chẳng biết nói mấy lời ngọt ngào như vậy. Những lời tình cảm anh nói vẫn mang thần thái cao ngạo, hoàn toàn phù hợp với tính cách của anh. Đổi lại là người đàn ông khác, cô chắc chắn sẽ

nắm tay lại tung cho một cú đấm, nhưng chính vì đối phương là Lục Đông Thâm nên cô lại thích một cách kỳ lạ.

Xem ra, so với những người con gái khác, tai cô cũng điếc luôn.

Phía trước là đường xuống dốc, giữa dốc có hố. Kiểu đường do người ta đi mãi mà thành thế này khó tránh khỏi sẽ có những ổ gà ổ chó. Nhiêu Tôn đi cao nhất quay đầu lại, khẽ nhắc nhở Nguyễn Kỳ một câu. Nguyễn Kỳ đã sớm nhìn thấy cái hố đó, "ừm" một tiếng.

Ngay sau đó, nghe thấy phía sau có tiếng cười khẽ, cô ấy quay đầu lại, thấy Tưởng Ly đang nhìn mình chằm chằm đầy hứng thú, nghĩ tới chuyện cảnh vừa rồi đã bị Tưởng Ly nhìn thấy hết, Nguyễn Kỳ bỗng dưng đỏ mặt, quay phắt đi.

Rồi lại ngước mắt lên nhìn theo bóng lưng Nhiêu Tôn, trái tim Nguyễn Kỳ đập rộn ràng.

Đi theo phía sau, Tưởng Ly thở dài một tiếng.

Lục Đông Thâm hỏi cô có chuyện gì, cô áp sát vào người anh, cố tình nói: "Hơi hụt hẫng thôi."

"Sao lại nói vậy?"

"Trước kia Nhiêu Tôn quan tâm đến em là thế, bây giờ trong lòng anh ấy có người khác rồi."

Lục Đông Thâm trầm mặc một lúc rồi nói: "Em cũng nói đấy thôi, trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ, bây giờ cậu ta có Nguyễn Kỳ rồi, em cất mọi cảm xúc của mình đi."

Tưởng Ly cố nhịn cười: "Ấy? Vừa rồi anh còn không chắc chắn họ có yêu nhau được không mà?"

"Không yêu được, anh sẽ đánh Nhiêu Tôn cho yêu thì thôi." Lục Đông Thâm cất giọng trầm trầm.

Tưởng Ly không nhịn được nữa, cười thành tiếng.

Lục Đông Thâm ôm chặt dáng hình thon gọn của cô, đột ngột dùng sức, đau tới nỗi cô giơ tay đánh anh: "Gãy eo em rồi!"

"Chọc tức anh chứ gì?" Anh nghiến răng: "Lúc này em còn chọc tức anh, không sợ thiệt à?"

"Thiệt gì chứ?" Tưởng Ly không hiểu.

Lục Đông Thâm ôm chặt cô, lẳng lặng kéo cô tránh khỏi cái hố ban nãy Nhiêu Tôn nhắc, áp sát bờ môi lại gần cô, chuyển sang thì thầm khác với vẻ hằn học ban nãy: "Đừng trách anh không nhắc em, anh đã lâu lắm không chạm vào phụ nữ rồi. Đâu phải em chưa từng trải nghiệm những lúc "một ngày không gặp ngỡ ba thu", huống hồ hai chúng ta chia cách mấy tháng rồi đấy."

Tưởng Ly cuộn sóng trong lòng, lập tức thông minh ngậm miệng lại...

~Hết chương 496~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 497: Chuyện Lớn Chuyện Nhỏ Đều Phải Có Vu Chúc

Đầu hạ, ngày trở nên dài hơn, mặt trời lề mề rất lâu mới xuống núi. Khi hoàng hôn dần buông cũng là lúc Tần Xuyên bắt đầu náo nhiệt.

Ở đây, người ta dậy vào lúc hoàng hon cũng bình thường như mọi người thức giấc lúc bình minh vậy, coi như là dậy sớm. Người dậy sớm ở Tần Xuyên không ít. Tiếng gõ cửa, tiếng nói chuyện, tiếng trẻ con khóc, tiếng đánh răng rửa mặt, tiếng chó sủa, thậm chí tiếng gà vịt, hàng loạt những âm thanh ấy dần dần làm sống dậy cuộc sống thường nhật của Tần Xuyên.

Khói bếp vấn vít, mùi thơm của củi lửa bốc từ nhà này sang nhà khác.

Khi tộc trưởng Tần tới, đúng lúc thím Tần đang bê trái cây mới hái đến cho họ. Có người dân vác cuốc đi cày ngang qua căn nhà mới của thím Tần, bèn cất tiếng chào hỏi tộc trưởng Tần. Tộc trưởng Tần tâm trạng nặng nề, gật đầu qua loa coi như đáp lại.

Người dân đó chưa đi ngay, phía sau lại có vài ba người khác cùng xuống ruộng. Họ dừng chân trước sân nhà một lúc, chỉ chỉ trỏ trỏ vào bên trong. Việc nhà thím Tần liên tục có những người lạ xuất hiện khiến họ bất an trong lòng.

Thím Tần mang hoa quả đến rồi đi ngay.

Tộc trưởng Tần chỉ đến một mình, Tưởng Ly hiểu rõ, kết quả này chắc chắn là vì cuộc thương lượng diễn ra không mấy vui vẻ, nhưng đây vốn

không phải điều cô quan tâm.

Rót trà rồi, tộc trưởng Tần vẫn không có tâm trạng uống. Ông nhìn về phía Tưởng Ly, hỏi cô phải xưng hô thế nào. Tưởng Ly đáp một họ "Tưởng". Tộc trưởng Tần bèn thẳng thừng gọi cô là Tưởng cô nương, hỏi thẳng: "Cô có bao nhiêu phần chắc chắn chữa khỏi được cho cháu nội tôi?"

Một câu hỏi tương tự như vậy lúc ở từ đường ông cũng từng hỏi.

Tưởng Ly bê cốc nước lên, lấy nắp quét qua lớp trà trên mặt, nói: "Những lời đảm bảo quá chắc chắn tôi cũng không nói. Điều kiện tiên quyết là tôi phải gặp đứa trẻ đó đã rồi mới tính."

"Vâng, vâng..." Tộc trưởng Tần vẻ mặt nặng nề, mấy lần cầm tách trà lên rồi lại đặt xuống.

Lục Đông Thâm ngồi bên cạnh Tưởng Ly, sau khi thấy thái độ ngập ngừng này của tộc trưởng Tần bèn lên tiếng: "Có chỗ nào khó xử đừng ngại nói ra."

Tộc trưởng Tần nhìn nhanh Lục Đông Thâm. Tuy rằng ông tiếp xúc chưa sâu với chàng trai họ Lục trước mắt này nhưng mới lần đầu giao lưu ông đã có thể nhận ra sự sắc bén và dồn ép từng bước của anh, là một người không thể xem thường. Ông thở dài, thành thật noi: "Cũng không phải có gì khó xử, các bô lão của Tần Xuyên đồng ý với điều kiện mà Tưởng cô nương đưa ra, có điều..."

Nhiêu Tôn cũng đang ở trong phòng, cùng Nguyễn Kỳ ngồi trên một chiếc ghế khác bên cạnh, tươi cười bổ sung câu nói ấp úng của tộc trưởng Tần: "Có điều ông đang lo lắng, lỡ như Tưởng cô nương không chữa được cho Thiên Bảo, áp lực của ông sẽ lớn, đúng không?"

Tộc trưởng Tần lộ vẻ mặt ngượng ngập.

Tưởng Ly ngồi cười: "Cảm giác bị người ta đả kích bằng lời nói thật sự khó chịu. Là một tộc trưởng, mạo muội vi phạm quy tắc tổ tiên giữ người ngoài ở lại thôn vốn dĩ đã là cái cớ để người ta soi mói. Nhưng tộc trưởng Tần, vụ giao dịch này ông không thiệt đâu. Nếu tôi không chữa được cho Thiên Bảo, ông cũng không cần lôi bí kíp ra, không tổn thất gì, chẳng qua là mọi chuyện vẫn giữ nguyên trạng thái cũ thôi."

"Không không không, Tưởng cô nương, cầu xin cô nhất định phải chữa khỏi cho Thiên Bảo. Nó là niềm hy vọng tương lai của cả tộc chúng tôi." Tộc trưởng Tần gần như khẩn cầu.

Không cần tộc trưởng Tần nói nhiều, mấy người Tưởng Ly cũng có thể nhận ra tầm quan trọng của Tần Thiên Bảo. Dù sao cũng là cháu nội của gia đình tộc trưởng, nếu không có gì bất ngờ, đứa trẻ ấy sẽ là tộc trưởng tương lai. Tưởng Ly từng tới không ít nơi, cũng từng tới không ít thôn làng, càng là những nơi hẻo lánh, việc lựa chọn tầng lớp lãnh đạo lại càng truyền thống.

Cách thức này đặt vào thời nay chưa chắc hữu dụng, bởi vì có thể sẽ chôn vùi không ít nhân tài quản lý.

Thế nên, câu nói công khai không giấu giếm ấy của tộc trưởng Tần khiến Tưởng Ly ít nhiều phản cảm. Cô cười khẩy: "Còn tập tục cha truyền con nối cơ à?"

Tộc trưởng Tần không giận, chân thành nhìn Tưởng Ly: "Không, Tần Xuyên xưa nay chọn người tài không chọn người thân. Thiên Bảo sở dĩ được xem như niềm hy vọng tương lai của cả thôn là vì nó có năng lực ngồi lên vị trí tộc trưởng. Chưa kể việc đứa trẻ đó rất có năng khiếu thiên bẩm, hơn nữa nó còn khác người, cảm giác của nó rất nhạy bén, có lúc nói ra vài chuyện đều rất linh nghiệm. Vu chúc nói đứa trẻ đó sẽ là người bảo vệ và giữ vững Tần Xuyên."

Lục Đông Thâm ngồi bên nghe được câu này, đã ngẫm ra ý tứ bên trong: "Nói một cách khác, người đảm nhiệm chức tộc trưởng của Tần Xuyên cũng phải thông qua Vu chúc trong thôn?"

"Vu chúc là người nghe lệnh của trời, tuy rằng bà ấy không thể hoàn toàn làm chủ nhưng ý kiến của bà ấy là rất quan trọng. Ở Tần Xuyên, chuyện lớn chuyện nhỏ đều phải có Vu chúc."

Lục Đông Thâm cười khẽ: "Cả việc bí kíp cũng vậy?"

Tưởng Ly giật mình, ngước mắt nhìn Lục Đông Thâm, thầm nghĩ vẫn là mắt anh độc, suy nghĩ nhanh, chẳng trách khi nói câu này tộc trưởng Tần cứ ấp a ấp úng, thì ra là vì nguyên nhân ấy.

Quả nhiên, Lục Đông Thâm đã nói trúng lo lắng của tộc trưởng Tần. Ông gật đầu, hắng giọng nhìn Tưởng Ly: "Qua thương thảo, các bô lão đã đồng ý lấy Vong ưu tán ra trao đổi. Nhưng vấn đề là mọi thảo dược và bí kíp của Tần Xuyên đều do Vu chúc cai quản. Đây là trách nhiệm đời đời kiếp kiếp của họ. Thế nên muốn có được bí kíp cần có được sự đồng ý của Vu chúc mới được."

Lục Đông Thâm nhíu mày.

Bên này anh nhíu mày, bên kia tộc trưởng Tần càng không mấy hy vọng nữa.

Nhiêu Tôn thì nói thẳng: "Tộc trưởng Tần, làm vậy không ổn lắm thì phải? Nếu bên này chúng tôi chữa khỏi cho cháu nội ông, bên kia Vu chúc lại không đồng ý thì chúng tôi phải làm sao? Việc này tồn tại nguy cơ bị ăn cháo đá bát. Hoặc thế này đi, các ông nói chuyện trước với Vu chúc, nếu bà ta đồng ý giao bí kíp thì chúng tôi mới cứu người."

Một lời nói khá đanh thép, nhưng rất phù hợp với tính cách của Nhiêu Tôn. Một người làm ăn đã quen, không có lợi không làm, dĩ nhiên sẽ tính toán hết mọi nguy hiểm trong kế hoạch của mình. Và đương nhiên, lời nói của anh ấy nhận được sự ủng hộ của Lục Đông Thâm. Cả hai người họ dều là những người đàn ông có thủ đoạn trên thương trường, suy nghĩ không hẹn mà gặp cũng chẳng phải chuyện gì kỳ lạ.

Lục Đông Thâm dãn đôi mày ra, cười nói: "Đề nghị này đúng là không tồi."

Tộc trưởng Tần nghe vậy, há hốc miệng, rất lâu sau mới nói: "Việc này..." Nhưng cũng chẳng nói ra được câu nào hoàn chỉnh.

Tưởng Ly khó xử nhìn Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn, nhất thời cảm thấy hai người này có chút tàn nhẫn, dù sao cũng đề cập đến chuyện cứu người. Nhưng nghĩ lại, cô vừa phải có bí kíp vừa phải cứu người mà.

Căn phòng bỗng chốc chìm vào im ắng.

Lát sau, Tưởng Ly lên tiếng hỏi: "Làm sao mới có thể khiến Vu chúc đồng ý?"

Tộc trưởng Tần nói: "Việc này phải xem ý Vu chúc, đương nhiên, các bô lão cũng sẽ cố gắng thuyết phục bà ấy. Nếu có thể đưa trực tiếp dĩ nhiên là rất tốt."

Tưởng Ly bật cười.

Cuối cùng cô cũng hiểu rõ sự lo lắng của tộc trưởng Tần và chắc Lục Đông Thâm cũng đã nhìn ra từ lâu. Ở Tần Xuyên, chuyện lớn chuyện nhỏ đều dựa vào Vu chúc, huống hồ là bí kíp? Sự lo lắng thật sự của tộc trưởng Tần nằm ở chỗ lỡ như bà ấy không chấp nhận thì bệnh của Tần Thiên Bảo há chẳng phải sẽ không ai chữa nữa?

Nhưng tộc trưởng Tần quên mất một việc: Họ bắt buộc phải có bí kíp.

Họ vượt ngàn dặm xa xôi, bất chấp nguy hiểm đến đây, mục đích chính là bí kíp. Thế nên đừng nói là phải thuyết phục Vu chúc, cho dù phải lên núi đao xuống biển lừa họ cũng phải làm. Câu nói vừa rồi của Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn hoàn toàn nhắm vào mục đích của tộc trưởng Tần, lỡ như tộc trưởng Tần là một người dễ qua mặt, chưa biết chừng họ sẽ thật sự lấy được bí kíp trước rồi mới cứu người.

~Hết chương 497~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 498: Chỉ Có Kẻ Điên Mới Đối Phó Được Với Kẻ Điên

Tâm lý chiến là chuyện hai người họ sở trường nhất, nhất là Lục Đông Thâm. Thế nên Tưởng Ly cảm thấy muốn khiến tộc trưởng Tần thỏa hiệp đối với họ mà nói không phải chuyện khó. Nhưng cô không đành lòng, đối phương chỉ là một đứa trẻ.

Thế là cô nói: "Được."

Nhiêu Tôn ngồi bên ho khẽ một tiếng, có ý nhắc nhở.

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn Tưởng Ly. Tâm tư của cô anh không khó đoán, thế nên chỉ mỉm cười, những lời thừa thãi không nói thêm nữa.

Nguyễn Kỳ yên lặng quan sát tất cả, không lên tiếng.

Tộc trưởng Tần bất ngờ nghe Tưởng Ly nói vậy, nhất thời chưa kịp hoàn hồn, cứ ngây người nhìn cô chằm chằm. Tưởng Ly nhìn thẳng vào mắt tộc trưởng Tần, nói rõ ràng hơn một chút: "Tôi có thể chấp nhận bài kiểm tra của Vu chúc."

"Thật... Thật sao?" Tộc trưởng Tần ban đầu sững sờ, sau đó thì mừng rỡ, rồi lại ý thức được phản ứng của mình là thái quá, ông kiềm chế lại rồi nói: "Tưởng cô nương không có ý kiến gì thì quá tốt rồi."

Tưởng Ly đứng lên: "Khi nào có thể đi gặp đứa bé?"

Tộc trưởng Tần cũng đứng lên, nhìn sắc trời: "Đêm xuống đi."

Sau khi tộc trưởng Tần đi khỏi, Tưởng Ly mới thả lỏng, bò rạp xuống bàn như một động vật không xương. Nhiêu Tôn đứng trước cửa sổ, mải miết nhìn về phía bóng tộc trưởng Tần vừa biến mất. Ánh hoàng hôn hắt lên xương mày của anh ấy. Màu sắc của con bướm kia đã càng ngày càng nhạt dần.

Anh ấy quay người lại, tựa hông vào bậu cửa sổ, nhìn Tưởng Ly nửa đùa nửa thật: "Em nói em có ngốc không? Bây giờ họ chưa kịp hồi sức, cho rằng có việc cậy nhờ chúng ta, thế nên lúc này là dễ đàm phán nhất."

Tưởng Ly nằm bò ra đó không nhúc nhích, uể oải nói: "Làm theo cách của hai anh là thắng nhưng không vẻ vang."

Nhiêu Tôn nghe xong suýt phụt máu, tức cười vì cô: "Tưởng gia, mục đích của chúng ta là tốc chiến tốc thắng giành được bí kíp, quan tâm việc dùng thủ đoạn gì? Cầm được bí kíp còn nói chuyện đạo nghĩa giang hồ gì?"

Tưởng Ly lười cãi với anh ấy, gật đầu qua quýt.

Quả thật chưa ai dám đối phó với Nhiêu Tôn như vậy. Anh ấy chỉ vào cô rồi lại nói với Lục Đông Thâm: "Cô gái của anh được nước lấn tới đây này, không lo nữa phải không?"

Lục Đông Thâm từ tốn giơ tay xoa đầu Tưởng Ly, như xoa đầu thú cưng vậy, ngữ khí cưng chiều: "Thì cứ được nước lấn tới đi."

Nhiêu Tôn câm nín.

Nguyễn Kỳ im lặng nãy giờ lên tiếng, hướng về phía Tưởng Ly: "Tôi nghĩ là không sai, dù sao chúng ta cũng đang muốn lấy một thứ mà tổ tiên họ để lại, khiến người ta tâm phục khẩu phục vẫn phải "lễ trước binh sau"."

Nhiêu Tôn ngước mắt lên, ánh mắt họ chạm phải nhau, rồi bắn đi chỗ khác trong tức tốc. Cả hai đều có phần ngượng ngập, vành tai Nguyễn Kỳ càng nóng rần lên.

Tưởng Ly không nhìn thấy sự mờ ám giữa hai người, chỉ vươn vai một cái: "Nhiêu Tôn, đến Nguyễn Kỳ cũng đồng ý với em, anh chấp nhận đi."

Một câu nói khiến Nhiêu Tôn không thể phản bác, quay người mở cửa phòng.

"Tức giận phủi đít bỏ đi sao?" Tưởng Ly cố tình chọc anh ấy.

Anh ấy không buồn quay đầu: "Bổ củi."

Tưởng Ly ngồi dậy, khẽ thở dài: "Tôn thiếu này từ nhỏ đã như thân vàng ngọc, bất thình lình lại làm việc nặng nhiều như vậy, chắc phải có người bưng trà rót nước bên cạnh mới được." Dứt lời, cô lẳng lặng liếc nhìn Nguyễn Kỳ.

Nguyễn Kỳ cũng không biết có phải đang giả ngây giả ngô hay không, cúi đầu nghịch móng tay, không nói gì.

Chuông di động vang lên, là của Lục Đông Thâm. Anh đứng dậy, ra ngoài bắt máy.

Trong phòng chỉ còn lại Tưởng Ly và Nguyễn Kỳ. Theo lý mà nói, hai cô gái này bây giờ đây nhất định thích nói những lời thầm thì. Nhưng Nguyễn Kỳ không hùa theo Tưởng Ly, hoàn toàn không định tâm sự thầm kín.

Tưởng Ly là ai chứ? Tâm tư của Nguyễn Kỳ không thoát khỏi mắt cô.

Cô đứng lên, đan hai tay vào nhau vươn cao, bàn tay hướng ra ngoài làm động tác vặn người, rồi từ tốn đi tới trước cửa sổ, cúi xuống, chống tay lên bậu cửa, chép miệng nhìn ra ngoài: "Bổ củi thật kìa? Dù sao cũng là người đang bị thương mà..."

Nguyễn Kỳ đánh mắt nhìn nhanh ra ngoài, lát sau nói: "Tôi về phòng uống chút nước."

Sau khi cô ấy đi khỏi, Tưởng Ly vui thầm, phòng cô không có nước chắc? Còn phải tự về phòng uống nước.

Sau khi Lục Đông Thâm nghe xong điện thoại trở về, thì vào thẳng phòng Tưởng Ly.

Lúc anh bước vào, cô đang hứng khởi dựa vào cửa sổ "vụng trộm" quan sát cảnh đẹp ngoài vườn, nói với Lục Đông Thâm: "Nhìn thấy chưa, tình chàng ý thiếp, một người bổ củi, một người đưa nước. Nguyễn Kỳ này cũng thật là, có gì mà phải giấu giếm chứ? Lượn lờ trong sân thế kia, nghĩ em mù chắc?"

Người đàn ông không lên tiếng.

Tưởng Ly quay đầu nhìn Lục Đông Thâm mới phát hiện sắc mặt anh trông không ổn lắm. Cô vội tiến lên: "Vết thương đau à?"

Lục Đông Thâm lắc đầu.

Tưởng Ly giật mình: "Vậy thì... xảy ra chuyện gì rồi sao?" Cô nhớ tới cuộc điện thoại ban nãy của anh.

Lục Đông Thâm không giấu cô, cất giọng trầm trầm: "Charles Ellison ra đi rồi."

Ra đi rồi?

Tưởng Ly nghe thấy một tiếng nổ lớn trong đầu. Sau khi dừng hình mấy giây, cô ngồi bệt xuống ghế, hỏi anh: "Sao lại đột ngột vậy?"

"Tình hình của Charles Ellison vẫn luôn không ổn, ông ấy vẫn luôn nằm trên ranh giới sống chết." Trông Lục Đông Thâm có phần mỏi mệt, anh giơ tay xoa mặt, tiếp tục nói: "Hai giờ sáng phát hiện tắt thở, hô hấp suy yếu dẫn đến ngừng thở."

Tưởng LY cảm thấy lồng ngực như bị cả đống bông chèn chặt, không sao thở nổi. Cô ngẫm nghĩ, đứng lên, rút bao thuốc lá anh để trong túi áo khoác sau ghế ra, đưa cho anh điếu thuốc: "Là cái chết bình thường sao?"

Lục Đông Thâm đón lấy, rít một hơi rồi phả khói: "Từ kết quả giám định thì không nhìn ra bất thường, nhưng giống như em nói, quá đột ngột."

Tưởng Ly ngồi xuống ghế: "Anh có nghi ngờ đúng không?"

Lục Đông Thâm gật đầu: "Tuy nhiên chỉ là nghi ngờ, hơn nữa cũng chỉ xuất phát từ cảm giác. Dương Viễn đã gửi kết quả giám định vào điện thoại, tất cả trông quá bình thường."

Tưởng Ly hiểu.

Trên đời thường xuyên có những chuyện như vậy, càng bình thường càng bất thường.

"Tình hình Lục Môn bây giờ thế nào?" Tưởng Ly hơi lo lắng.

Lục Đông Thâm vừa rít xong một hơi thuốc, chần chừ chưa rít hơi thứ hai, chắc là anh đang mải suy nghĩ, đầu lọc dần dần tụ lại tàn thuốc. "Bố anh đã quay về Lục Môn, chú hai cũng đề nghị xây dựng lại dự án công

nghệ sinh học. Nhưng rõ ràng, không còn Charles Ellison ngăn cản, dự án này tám, chín phần sẽ được thông qua. Chỉ xem bố anh có thể cản được Hội đồng quản trị không."

"Chẳng phải còn có em trai anh sao?" Tưởng Ly nhớ tới tình hình sức khỏe của Lục Chấn Dương, e là ở trong Lục Môn lại càng giày vò.

Lục Đông Thâm hiểu cô đang chỉ Lục Bắc Thâm. Anh hơi trầm mặc một chút, đồng thời gạt tàn thuốc và nói: "Nói thật, anh không tin tưởng nó."

Tưởng Ly sững người.

Lục Đông Thâm tay kẹp điếu thuốc, cất giọng trầm trầm: "Nó là một kẻ điên, có lúc, chỉ có kẻ điên mới đối phó được với kẻ điên."

Chỉ có kẻ điên mới đối phó được với kẻ điên... Đúng là đạo lý này.

Tưởng Ly không ở trong Lục Môn, nhưng dù cách xa vạn dặm cô cũng cảm nhận được sự áp lực và ngột ngạt. Rất lâu sau, cô lẩm bẩm: "Vậy... anh phải đi sao?"

~Hết chương 498~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 499: Đứng Trước Tình Yêu Chúng Ta Ngang Tài Ngang Sức

"Khi cần thiết." Lục Đông Thâm khẽ lên tiếng nhưng cực kỳ kiên định: "Chỉ cần Charles Ellison còn nằm trong bệnh viện, cho dù chưa tắt thở thì ông ấy vẫn là phụ tá đắc lực của bố anh. Bây giờ ông ấy không còn nữa, coi như bố anh đã mất đi một phòng tuyến quan trọng nhất. Ngoài ra, các cổ đông trước đó vẫn đứng về một phe với Charles Ellison chưa chắc đã kiên trì trụ vững quyết định trước đó của mình. Một khi dự án công nghệ sinh học được thông qua thì trung tâm quyền lực của cả Lục Môn sẽ có biến chuyển."

Trong điện thoại thái độ của Dương Viễn rất nặng nề. Anh ấy nói với anh "thế cục" trước mắt. Khoảng thời gian này, Dương Viễn đang làm công việc của một cổ đông, thậm chí động tới cả lợi ích của nhà họ Dương. Mấy năm nay, Dương Viễn vẫn luôn giúp anh mở rộng "cương thổ" bằng thân phận Phó tổng giám đốc, dưới tay dĩ nhiên tích góp không ít quan hệ và tài nguyên. Thế nên anh ấy có thể kìm hãm các cổ động, cộng thêm việc thế lực của nhà họ Dương không hề nhỏ, các cổ đông dù ít dù nhiều vẫn sẽ kiêng dè một chút.

Cuối cùng, Dương Viễn nói: Đông Thâm, dù thế nào cũng phải tìm được thứ gì thay thế dự án công nghệ sinh học của họ. Còn nữa, chắc chắn phải tìm ra chứng cứ phạm tội của bố con Lục Khởi Bạch. Với cả, tình hình của cậu...

Hai chuyện phía trước là quan trọng nhất đối với Lục Đông Thâm. Còn về bản thân anh, anh chưa suy nghĩ nhiều đến thế.

Tưởng Ly không thể ngồi yên, lại đứng lên, đi đi lại lại mấy bước, trông có vẻ như cô đang cố gắng kìm chế sự bất an trong lòng mình. Cô nói: "Anh yên tâm, em sẽ tốc chiến tốc thắng."

Câu nói này khiến Lục Đông Thâm ấm lòng, anh dập tắt điếu thuốc, vươn tay ra trước mặt cô: "Qua đây."

Tưởng Ly tiến lên.

Lục Đông Thâm kéo cô ngồi vào lòng, giơ tay vuốt nhẹ đôi mày cô, cất giọng trầm trầm: "Bé con, anh nói khi cần thiết chưa chắc là khi lấy được bí kíp rồi. Nếu tình hình khẩn cấp, có thể anh sẽ phải về khi chưa đợi được cầm bí kíp trong tay."

"Em hiểu, em hiểu." Tưởng Ly hoảng hốt, nhưng lại không muốn để anh nhận ra: "Anh không lấy được bí kíp cũng không sao cả, còn có em mà, em lấy giúp anh!"

Lục Đông Thâm nghiêm giọng: "Không, ý của anh là, một khi anh phải đi mà chưa giành được bí kíp, em cũng không được phép lấy nữa, sẽ có nguy hiểm. Còn về phía Lục Môn, anh sẽ nghĩ cách khác."

Sao Tưởng Ly không hiểu suy nghĩ của anh? Cổ họng cô tắc nghẹn lại, cô vòng tay ôm chặt cổ anh: "Lục Môn ra sao em không quan tâm, em chỉ quan tâm tới sức khỏe của anh. Thế nên, dù có chuyện gì xảy ra em cũng nhất định phải giành được công thức của Vong ưu tán."

Lục Đông Thâm kéo đầu cô qua để cô dựa vào người mình, thì thầm: "Tính em bướng quá đi, như vậy không tốt."

"Em cảm thấy đáng là được." Tưởng Ly vùi mặt vào hõm vai anh, khẽ nói: "Anh cũng đâu phải là không hiểu cá tính của em, anh chê à? Đổi cho anh cô khác dịu dàng như nước nhé?"

Lục Đông Thâm dở khóc dở cười: "Không cần."

"Miệng nói không cần, nhưng nhét vào lòng anh thật, để xem anh có thích không." Tưởng Ly nói.

Lục Đông Thâm cười khẽ: "Không thích."

Tưởng Ly ngẩng lên nhìn anh, mắt sáng long lanh. Lục Đông Thâm nhìn cô chăm chú, ánh mắt si mê: "Bên cạnh anh đâu phải không có mấy cô dịu dàng như nước, nhưng anh thích kiểu cô này."

"Kiểu cô nào?" Tưởng Ly ngọt ngào trong lòng: " Nói nghe xem, em rất thích nghe anh khen em đấy."

Lục Đông Thâm mím môi cười khẽ: "Trước kia thì nói được, bây giờ lại không thể nói ra."

Tưởng Ly trừng mắt: "Anh có ý gì?"

"Vì mọi điều anh thích, em đều có cả." Đáy mắt Lục Đông Thâm dâng lên sự cưng chiều: "Thế nên em bắt anh nói kiểu gì đây?"

Tưởng Ly lại sướng, ôm chặt cổ anh bằng hai cánh tay, đan mười ngón tay vào nhau: "Dù cá nhân em có bao nhiêu ưu điểm, có một điều quan trọng nhất, cũng là lý do để chúng ta có thể đến với nhau."

"Là gì?"

Tưởng Ly áp sát bờ môi hồng lên môi anh, cười nói: "Đứng trước tình yêu, anh và em ngang tài ngang sức."

Lục Đông Thâm hơi sững người, sau đó cười phá lên, thu cánh tay ôm chặt lấy cô.

Phải, ngang tài ngang sức.

Cô có năng lực của cô, có sự kiêu hãnh của cô, có sự vinh quang của cô, thế nên cô không tự ti, không ngưỡng vọng, cho dù đối mặt với Lục Môn cũng chưa từng bại trận, tự tin lại cực kỳ ngạo nghễ. Ở trong mắt cô, anh là con trưởng của Lục Môn, đúng là anh đứng sau cánh cửa hào môn nhưng cô cũng là một bậc thầy mùi hương hiếm có trên đời, là một Tưởng gia mà người người Thương Lăng đều kính trọng.

Thế nên, cô có đủ tư cách ngồi ngang hàng với anh.

Tưởng Ly thấy anh cười, cũng tán đồng lời cô nói bèn kết thúc chủ đề: "Thế nên, hoặc là em không làm, nếu làm nhất định sẽ làm những chuyện có thể dệt hoa trên gấm, tuyệt đối không làm anh thêm phiền."

Lục Đông Thâm á khẩu, một lúc sau mới giơ tay xoa mạnh đầu cô. Cô nhóc này dám chắc sẽ trở thành một khó khăn lớn của anh đây.

***

Về đêm, Tưởng Ly bèn thu dọn ổn thỏa, đầy đủ dụng cụ, chỉ còn thiếu cơn gió Đông là tộc trưởng Tần mà thôi.

Cái gọi là thu dọn của Tưởng Ly chẳng qua là sắp xếp lại quần áo, chải chuốt lại mái tóc, rồi dùng châm cài gọn gàng, sau đó rửa mặt, lấy phấn nền dặm dặm một chút. Cô vốn đã trắng rồi, nhất là gương mặt đó, dặm phấn chẳng qua chỉ để che đi quầng thâm mắt đã lộ ra sau mấy ngày trặn trọc qua.

Vẫn là bộ quần áo ban ngày. Cô đứng trước gương, phong thái ngời ngời.

Nhiêu Tôn dập tắt điếu thuốc, chép miệng: "Con gái con đứa, mặc váy không được hay sao?"

"Em lao núi băng đèo lại mặc váy à? Em muốn mặc Lục Đông Thâm cũng không đồng ý đâu." Tưởng Ly tự ngắm mình trong gương, càng ngắm càng ưng, khuôn mặt cô gái trong gương thật là mê người.

Lục Đông Thâm đứng bên cười khẽ, anh đúng là sẽ không đồng ý.

Nhiêu Tôn từ tốn nói: "Bình thường cũng có thấy em mặc đâu."

"Em sợ em mặc váy vào sẽ khiến chúng sinh nghiêng ngả, thế nên để chúng sinh được sống yên ổn, em đành tự khiến bản thân thiệt thòi một chút."

Nhiêu Tôn bĩu môi.

Nguyễn Kỳ chống tay ngắm Tưởng Ly và nói: "Đừng nghe anh ấy, tôi thấy cô mặc vậy là đẹp nhất."

"Đúng không, tôi cũng cảm thấy thế đấy." Tưởng Ly xoay một vòng trước gương, chắp tay cực kỳ phóng khoáng: "Vậy cô yêu tôi không?"

"Yêu." Nguyễn Kỳ giơ cao hai tay làm fan cuồng.

"Ngoan thật." Tưởng Ly đi tới trước mặt Nguyễn Kỳ, nhẹ nhàng bấu má cô ấy, cúi người hôn lên trán cô ấy.

Nhưng đúng lúc này, thím Tần đẩy cửa đi vào...

Nhìn thấy cảnh ấy, ánh mắt bà rõ ràng đã hoảng hồn, đứng sững tại chỗ, nhất thời quên bẵng mất mình cần phải nói gì. Nhiêu Tôn lườm nguýt, Lục Đông Thâm cúi đầu cố nhịn cười. Tưởng Ly thoải mái buông tay, quay lại nhìn thím Tần, mỉm cười: "Có thể xuất phát chưa ạ?"

"À... Ờ ờ, đúng đúng đúng, có thể xuất phát rồi." Thím Tần hoàn hồn lại, liên tục gật đầu.

Tuy rằng vẫn miễn cưỡng trả lời thuần thục nhưng trong lòng thím Tần thì sụp đổ hoàn toàn. Hai cô gái xinh đẹp như vậy lại có sở thích ấy? Hoàn toàn xóa sạch "tam quan".

...

Khi ra khỏi cửa, Tưởng Ly giật mình.

Cửa căn nhà được vây ba vòng trong ngoài, đều là những người dân khác nghe tin tới xem. Tần Xuyên không có điện thoại, đây cũng là nguyên do mấy người họ nếu không tới nước vạn bất đắc dĩ sẽ không lãng phí pin điện thoại.

Nhưng sau khi về đêm, Tần Xuyên không hề đen tối.

~Hết chương 499~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 500: Đứa Trẻ Đẹp Nhất

Cách hai bên con đường nhỏ vài mét dựng sào trúc, ban ngày Tưởng Ly đã nhìn thấy, nhưng không suy nghĩ nhiều. Bây giờ nhìn lại mới hiểu ra, sào trúc dùng để cắm đuốc. Nhưng ngọn đuốc hoành tráng được quấn đầu bông vải chặt kín, được cắm tới tận phía xa xa. Từng ánh lửa đuốc tạo ra khung cảnh rực rỡ như những ánh đèn thành phố. Cộng thêm việc trong tay những người dân thôn ai cũng giơ đuốc, nhất thời sáng trắng như ban ngày.

Sự xuất hiện của Tưởng Ly khiến mọi người bàn tán xôn xao.

Lục Đông Thâm và ba người còn lại đi theo phía sau cô, giống như những vệ sỹ bảo vệ võ lâm cao thủ đi vào trong sàn đấu vậy.

Thím Tần đang dẫn đường phía trước, sợ Tưởng Ly băn khoăn, bà nhỏ giọng giải thích: "Họ đều muốn xem xem Vu chúc bên ngoài kia trị bệnh cứu người như thế nào."

Bộ quần áo trắng của Tưởng Ly được ánh lửa soi lại càng trắng như tuyết. Cô hơi ngẩng đầu, lẳng lặng đánh mắt nhìn một lượt đám người. Trong những người dân này, ánh mắt họ đều viết đầy sự bất an, ngờ vực và hiếu rõ. Rõ ràng, với một người từ nơi khác đến như cô, người Tần Xuyên vẫn ôm tâm lý cảnh giác, nếu không vì tộc trưởng Tần, e rằng họ đã đối kháng từ lâu.

Tộc trưởng Tần đã đứng đợi ngoài cửa sân từ sớm. Bên cạnh ông cũng có một vài người dân khác, nam nữ già trẻ, từ xa đã nhìn thấy những ánh

lửa hồng.

Tưởng Ly bước hơi chậm lại, Lục Đông Thâm thì bước nhanh hơn. Anh tiến lên, cô hạ thấp giọng nói với anh: "Chắc là cả thôn đến đủ hết rồi."

Trong ánh lửa, Lục Đông Thâm nở nụ cười dịu dàng: "Chẳng phải em thích được tự sướng trước mặt nhiều người sao, được như em mong rồi đấy."

"Em kiêu hãnh vì đó là bản lĩnh của em." Tưởng Ly bĩu môi, vung tay áo, ngông nghênh đi về phía tộc trưởng Tần.

Lục Đông Thâm phì cười.

Nhiêu Tôn tiến lên: "Thế là ý làm sao?"

"Lại kiêu căng rồi." Lục Đông Thâm nói.

"Một người đồng đội kiêu căng không phải người đồng đội tốt."

Tộc trưởng Tần sống tam đại đồng đường trong một tứ hợp viện tiêu chuẩn. Sân không quá rộng, cũng không được coi là xa xỉ, chắc là kết cấu cũng tương tự các gia đình khác trong thôn. Ngược lại nhà khá sạch sẽ gọn gàng, có con đường đá lát đá sỏi dẫn vào, một bên có những cây cổ thụ nhiều năm tuổi, vòng thêm vài mét sẽ có vườn rau, trên giá treo đầu đường ngách có dàn cây dây leo, là tử đằng chuông, vào mùa hoa nở sẽ cực kỳ đẹp.

Những người dân thôn rất quy củ, tuy nói là tò mò nhưng cũng không phá vườn ra xem cho rõ ràng mà đến cửa là dừng bước lại.

Thím Tần là một người đức cao vọng trọng trong thôn, thế nên cũng đi vào theo. Tộc trưởng Tần dẫn đường phía trước, Tưởng Ly bám sát theo

sau. Cô cảm thấy so với lúc hoàng hôn mới lên, bước chân của tộc trưởng Tần đã trở nên nhẹ nhàng hơn, xem ra là hoàn toàn tin tưởng cô.

Tần Thiên Bảo ở trong căn phòng phía Tây.

Khi Tưởng Ly theo tộc trưởng Tần vào trong nhà, mở đầu phòng ngách là một sảnh nhỏ dẫn ra, trong sảnh có một nam một nữ đang ngồi, trông còn khá trẻ. Tộc trưởng Tần chỉ giới thiệu đơn giản đó là con trai và con dâu của mình. Sau khi nhìn thấy Tưởng Ly, biểu cảm của họ khá kích động, muốn nói gì nhưng lại không dám nói nhiều. Tưởng Ly gật đầu coi như chào hỏi rồi đi thẳng vào trong phòng.

Nhiêu Tôn và Nguyễn Kỳ ở lại sảnh nhỏ. Sau khi ngồi xuống, con trai của tộc trưởng Tần lập tức bưng trà rót nước.

Lục Đông Thâm theo Tưởng Ly vào trong.

Trong phòng tối tăm, trên chiếc bàn trúc bên cạnh có thắp một ngọn lửa, đang nhảy nhót bên trong lớp màng sa. Cửa sổ được mở hé, có gió thổi vào, làm những chiếc chuông nhỏ trên đỉnh đầu cứ kêu miết. Bên dưới chuông đung đưa một dải dây đỏ bằng vải, loáng thoáng nhìn thấy có những chữ bùa bên trên.

Dưới đất có chiếc đệm cói, trên đệm có một người đang ngồi.

Vì ánh lửa có hạn nên có một bóng đen hắt lên mặt người này, không thể nhìn rõ tướng mạo, nhưng Tưởng Ly hiểu rõ trong lòng, đây chính là Vu chúc.

Bà mặc áo dài màu đen, trên áo có thêu chữ vàng, ngồi khoanh chân, có thể nhìn thấy chiếc quần cũng màu đen. Giày được lựa rất tỉ mỉ, đặt bên cạnh, là kiểu giày đế bằng có mũi giày hơi vểnh lên kiểu truyền thống, đế gỗ, chất liệu bằng lụa đen. Bên trên giày không phải hình hoa hay mây

lành mà là những hình người đụng màu sắc. Tuy chỉ là đường mảnh, nhưng rất hình tượng. Hai cánh tay bà giơ cao, có vẻ như đang cầu khấn trời đất.

Ngoài chiếc áo màu đen, trên đỉnh đầu bà còn đôi chiếc mũ lông vũ, trong đó có một sợi lông cong mềm mà thẳng tắp, dài nhất, bảy màu rực rỡ, rất hợp với đôi giày. Dưới lớp lông vũ có vấn tóc, bên trên chiếc vấn tóc rộng rãi có chữ bùa, nội dung tương tự như chữ bùa trên chuông.

Sau khi nhìn thấy chuông và chữ bùa trên đầu mình, Lục Đông Thâm chạm khẽ vào Tưởng Ly, ánh mắt nửa đùa nửa thật. Tưởng Ly vừa bước vào cũng đã nhìn thấy thế trận này, và hiểu ý nghĩa trong ánh mắt của Lục Đông Thâm. Trước kia khi "trừ tà" cho Thai Quốc Cường, cô cũng như vậy.

Các trang bị của những trường hợp này đều tương đồng.

Vu chúc vẫn nhắm nghiền mắt, miệng lẩm nhẩm, dù nghe có tiếng người đi vào cũng không dừng lại. Tộc trưởng Tần tiến lên trước, cúi người thì thầm vào tai bà điều gì đó, bấy giờ Vu chúc mới chịu dừng, từ từ mở mắt, quay đầu, nhìn thẳng vào Tưởng Ly.

Ánh mắt ấy phóng qua khiến Tưởng Ly giật mình. Nhìn người nhìn vào mắt, cô chỉ cảm thấy ánh mắt của Vu chúc này cứ tăm tối, khiến cô nghĩ đến loài cu cu đen, luôn bay lượn trong bóng tối vô cùng vô tận.

Không thân thiện.

Đây là cảm nhận trực quan nhất của Tưởng Ly.

Vu chúc đứng lên, từ tốn xỏ giày, sau đó bước chậm rãi tới trước mặt Tưởng Ly, quan sát cô một lượt từ trên xuống dưới. Tưởng Ly là kiểu gặp

kẻ mạnh sẽ càng cứng, sao lại chịu đầu hàng dưới ánh mắt dò xét của bà, cô ung dung đón lấy nó, thẳng thắn đường hoàng.

Nhưng ở khoảng cách này, Tưởng Ly cũng đã thực sự nhìn rõ tướng mạo của bà, ít nhiều khiến cô sửng sốt.

Trước kia, không phải cô chưa từng ở một số thôn làng có Vu chúc hoặc chức danh tương tự. Đa số đều là những người phụ nữ cao tuổi, mặt đầy nếp nhăn, mắt trũng sâu. Nhưng người trước mặt thì không phải vậy. Mặt bà trắng như trăng, đôi mày thanh tú dịu dàng, khóe mắt chỉ có một nếp nhăn mờ, trên khuôn mặt cũng có chút nhăn nheo nhưng không thể coi là già, trông chỉ ngoài bốn mươi một chút. Trên trán có hình xăm, là hình một đôi cánh phượng hoàng màu đỏ, cực kỳ nổi bật.

Trên bộ đồ của bà thoang thoảng hương thơm, sạch sẽ dễ ngửi, xem ra thật sự là người quanh năm bảo quản thảo dược. Là một vị Vu chúc rất thanh tịnh và phóng khoáng, phá vỡ ấn tượng xưa nay của cô về Vu chúc.

Có điều, ánh mắt này khiến người ta rất không thoải mái.

Lát sau, Vu chúc lên tiếng: "Cô là Vu chúc?"

Rõ ràng là ngữ khí ngờ vực.

Tưởng Ly cảm thấy câu nói này của bà có ý gốc là: Cô mà cũng được coi là Vu chúc?

So với người trước mặt đây, Tưởng Ly quả thực không giống một Vu chúc chuyên nghiệp. Trên thực tế, cô cũng chẳng phải.

Tưởng Ly rướn môi cười khẽ: "Phải, thế nên, để tôi xem thằng bé."

Đây có lẽ là đứa trẻ đẹp nhất mà cuộc đời này Tưởng Ly từng gặp.

Tần Thiên Bảo.

Có lẽ trước kia cô tiếp xúc với hơi ít trẻ con, cũng có lẽ nó vốn dĩ quá đẹp. Tưởng Ly nghĩ là về sau. Ở cổ thành Thương Lăng vẫn có trẻ con, chúng như lũ chim hoang dã, ngày nào cũng bay đi vui vẻ, ríu ra ríu rít. Vì quanh năm dầm mưa dãi nắng nên dù là nam hay nữ, da chúng cũng đen sạm đi, trông rất thô.

Nhưng Tần Thiên Bảo thì khác chúng.

Thằng bé có một khuôn mặt trắng trẻo, tuy nằm trên giường nhắm mắt nhưng vẫn nhìn rõ một đôi mi dài và cong vút, da dẻ mịn màng, khiến Tưởng Ly nghĩ đến một từ: Mặt búng ra sữa.

~Hết chương 500~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 501: Chuyện Đắc Tội Với Người Ta

Tưởng Ly loáng thoáng nhớ lại hình ảnh những đứa trẻ đứng vây xung quanh vườn nhà thím Tần, da dẻ của chúng cũng rất đẹp, cực kỳ trắng.

Cô nghĩ sẽ có hai nguyên nhân.

Thứ nhất, liên quan đến việc họ ngủ ban ngày thức ban đêm, sẽ không phải liên tục tiếp xúc với tia tử ngoại.

Thứ hai, họ quanh năm tiếp xúc với thảo dược, tổ tiên theo như đám Tưởng Ly đoán lại là một nhân vật nổi tiếng, dĩ nhiên sẽ biết các cách dưỡng sinh, dưỡng da.

Những đường nét ngũ quan của Tần Thiên Bảo cực đẹp, dù nó không mở mắt cũng không khó nhận ra đây là một tiểu soái ca.

Tưởng Ly ngồi bên cạnh giường, giơ tay chạm khẽ lên trán Tần Thiên Bảo.

Vu chúc đứng thẳng bên cạnh, nhìn chăm chú từng hành vi cử chỉ của cô, rõ ràng là có ý cảnh giác. Tưởng Ly lẳng lặng ngẩng đầu nhìn cũng cảm nhận được rõ ràng ý thù địch của bà.

Tần Thiên Bảo không hề ngủ, sau khi cảm giác có người chạm vào mình, thằng bé mở mắt ra.

Nó mở mắt ra như vậy, Tưởng Ly mới xác nhận mình thật sự không phán đoán sai, quả nhiên là một cậu nhóc điển trai. Chỉ là ánh mắt vô hồn, không có tiêu điểm, đúng như trước đó Nguyễn Kỳ nói, nó giống như sống trong một thế giới khác, không liên quan gì tới thế giới bên ngoài.

"Tần Thiên Bảo?" Tưởng Ly khẽ gọi.

Tần Thiên Bảo không có phản ứng gì, mở mắt trừng trừng rất to, bất động nhìn trần nhà.

Tộc trưởng Tần thấy vậy, đứng bên thở dài.

Tưởng Ly cũng không gấp gáp gọi nó nữa, chỉ tỉ mỉ quan sát.

Qua khoảng ba bốn phút sau, Tần Thiên Bảo bất ngờ ngồi dậy, tung chăn trên người ra, Tưởng Ly tránh sang một bên, nó xuống giường.

Đầu tiên là đi giày, sau đó đi tới trước giá treo quần áo lấy chiếc áo khoác xuống, mặc vào.

Từng động tác chậm rãi từ tốn, yên tĩnh như trước, mang thần thái và sự tao nhã của một cậu chủ con nhà giàu có.

Tưởng Ly đứng dậy đột ngột.

Tộc trưởng Tần khẽ lên tiếng giải thích: "Chính là kiểu phản ứng này, hoặc là cứ ngẩn người một mình, hoặc là tự động làm các việc khác, không nói năng gì với chúng tôi."

"Cũng tức là, từ lúc thằng bé choàng tỉnh vì sợ hãi đến bây giờ, vẫn chưa nói câu nào?" Tưởng Ly hỏi.

Tộc trưởng Tần gật đầu, mặt rầu rĩ: "Phải, nó kể lại cho chúng tôi giấc mơ đó xong thì không còn nói chuyện gì nữa."

Trong lúc ấy, Tần Thiên Bảo đã đi ra khỏi phòng.

Tưởng Ly bám sát theo sau.

Trong sảnh nhỏ bên ngoài, Nhiêu Tôn đang nói chuyện với bố mẹ Tần Thiên Bảo, an ủi họ đừng lo lắng quá, thì khóe mắt chợt nhìn thấy một cái bóng lẳng lặng đi từ phòng trong ra ngoài. Nhiêu Tôn giật mình, nhìn kỹ lại thì ra đó là một thiếu niên dịu dàng mặc bộ đồ trắng như trăng.

Theo sau nó còn có Tưởng Ly, tộc trưởng Tần và Lục Đông Thâm. Sau đó nữa, Nhiêu Tôn nhìn thấy một người đàn bà đầu cắm lông chim.

Anh ấy giật mình: Shit, tình huống gì thế này?

Bố mẹ của Tần Thiên Bảo không hề tỏ ra sửng sốt, có vẻ như họ đã quen. Họ chỉ nhìn nhau thở dài, theo Tần Thiên Bảo đi vào phòng ăn bên cạnh.

Trên bàn ăn đã sắp sẵn đồ ăn, được đậy lại bằng chiếc lồng bàn đan bằng trúc.

Một phòng ăn diện tích không quá lớn, cái gọi là phòng ăn chẳng qua cũng chỉ là tổng kết của Tưởng Ly đối với một nơi ăn uống theo kiểu hiện đại văn minh mà thôi. Trên thực tế chỉ là dành riêng một không gian độc lập ra để ăn uống, trong hõm tường có dựng một chiếc bếp, được xây bằng đất vàng, chuyên đốt củi.

Kiểu bếp chuyên dùng để đun bằng củi này Tưởng Ly không hề xa lạ. Ở cổ thành Thương Lăng có không ít gia đình vẫn giữ cách nấu nướng này. Trong chỗ ở của cô tại Thương Lăng tuy rằng đã có những thiết bị nấu nướng được hiện đại hóa nhưng vẫn giữ kiểu bếp lò nấu nồi to trước kia, thi thoảng dùng để nấu, mang một mùi thơm tự nhiên rất thuần túy.

Rồi khi vào hạ, bàn ăn sẽ được chuyển hết vào vườn, vào đó nấu nướng khói bếp vấn vít, bên này nấu ăn bên kia nhấm rượu, cực kỳ tự tại.

Tần Thiên Bảo tự động mở lồng bàn ra, ngồi xuống. Mẹ Thiên Bảo đi vào, xếp đũa đặt lên bàn, đồng thời múc cơm. Tưởng Ly cũng đi vào, sau khi lướt nhìn căn phòng qua một lượt, thì sự chú ý của cô dồn cả vào người Tần Thiên Bảo.

Tần Thiên Bảo không nói không rằng, lẳng lặng cầm đũa ăn cơm.

Không nhồm nhoài như chết đói mà rất từ tốn, tướng ăn cũng đẹp.

Tưởng Ly thầm thở dài trong lòng: Đúng là một "mỹ nam tử" yên tĩnh.

Ăn cơm xong rồi súc miệng, Tần Thiên Bảo tự động dọn dẹp bàn ăn, thậm chí còn rửa cả bát đũa, một đứa trẻ rất chăm chỉ.

Làm xong những việc này, thằng bé đi vào phòng sách.

Phòng sách tao nhã cổ kính, trên giá sách bằng trúc thậm chí còn có không ít thẻ trúc, trên bàn đặt giấy trắng và nghiên mực. Tưởng Ly mũi thính, ngửi thấy đó có lẽ là mùi mực người Tần Xuyên tự làm ra, còn tỏa ra mùi hoa lan thoang thoảng. Xem ra việc người Tần Xuyên thích lan không hề sai, ban ngày khi đi thăm thú, gần như tới đâu cũng thấy hoa lan.

Nghiên mực là một miếng đá lạ, trên có khắc hình mây lành. Tần Xuyên có rất nhiều trúc, nên lấy trúc làm bút là chuyện quá đỗi tự nhiên. Giấy là kiểu giấy thô, nhìn kỹ thì vẫn thấy những tơ cỏ.

Quả nhiên là một nơi lánh xa đời.

Tần Thiên Bảo cầm một cuốn sách từ trên giá xuống, ngồi nghiêm chỉnh xuống ghế. Tưởng Ly liếc nhìn tên sách: Thập di ký*.

*Một cuốn sách ghi chép những điều về người ngoài hành tinh từ thời Tần Thủy Hoàng.

Cô lẳng lặng nhìn Lục Đông Thâm, ý tứ của ánh mắt đó là: Đến em còn chưa từng đọc cuốn sách này đấy.

Tộc trưởng Tần tiến lên nói: "Thằng bé này mà ngồi vào phòng sách thì phải ngồi mấy canh giờ liền."

Đúng là kiên nhẫn.

Tưởng Ly cảm thán, sau đó cảm thấy cũng phải. Cuộc sống ở Tần Xuyên là cuộc sống tự cung tự cấp, bên ngoài ít các hoạt động vui chơi, cộng thêm việc làm ban đêm ngủ ban ngày, trẻ con muốn tận hưởng ánh nắng tươi đẹp vùng sơn dã cũng không thể. Vậy thì rảnh rỗi biết làm gì? Chỉ có đọc sách thôi.

"Ngoài những kiểu này, nó còn phản ứng khác thường nào nữa không?" Tưởng Ly hỏi.

Tộc trưởng Tần còn chưa nói, mẹ Thiên Bảo đã gấp gáp lên tiếng: "Có lúc còn bừng tỉnh giấc giữa đêm, sau khi tỉnh dậy thì trán mướt mồ hôi.

Bố Thiên Bảo ở bên cạnh kéo kéo mẹ Thiên Bảo. Mẹ Thiên Bảo dường như ý thức được gì, bèn nhìn sang tộc trưởng Tần. Tộc trưởng Tần không nhìn bà, chỉ nhíu mày có vẻ không vui, mẹ Thiên Bảo thấy vậy lập tức im lặng cúi đầu không nói nữa.

Nhưng biểu cảm thận trọng ấy đều lọt cả vào mắt Tưởng Ly, cô ít nhiều cảm thấy nực cười.

Tộc trưởng Tần là chủ gia đình, phàm những khi tiếp khách ngoài đều là đại diện chính. Việc mẹ Thiên Bảo đứng trước mặt đàn ông, thậm chí là

trụ cột gia đình cướp lời, có thể ở trong mắt họ là việc bất kính. Nhưng Tưởng Ly hiểu tâm trạng của người làm cha làm mẹ, nhất là mẹ, không muốn con mình phải chịu khổ dù chỉ một chút, hành động trong lúc sốt ruột là rất bình thường.

Tộc trưởng Tần cũng không phải là người hẹp hòi. Ông không quát mẹ Thiên Bảo, nói tiếp: "Tuy rằng Thiên Bảo về sau không nói năng gì nữa nhưng tôi cảm thấy nó vẫn mơ thấy những cơn ác mộng đó."

***

Tĩnh như không khí, từ này dùng để miêu tả Tần Thiên Bảo là thích hợp hơn cả.

Nhưng theo mẹ Thiên Bảo nói, trước khi gặp chứng bệnh lạ, tuy rằng Tần Thiên Bảo cũng không phải là một đứa trẻ nghịch ngợm nhưng chí ít vẫn rất giỏi giao lưu với mọi người, thích người, lạc quan, nhiệt thành, đâu có như bây giờ, lạnh lùng như khúc gỗ vậy.

Tưởng Ly quyết định ở lại quan sát Tần Thiên Bảo thêm mấy hôm, điều kiện tiên quyết là khoảng thời gian này không ai được tùy tiện quấy rầy.

Ngoài ra, phải bỏ tất cả những đồ đạc của Vu chúc ở đây.

Đây rõ ràng là chuyện đắc tội với người, huống hồ những lời này Tưởng Ly còn nói trước mặt tộc trưởng Tần và Vu chúc. Nói xong, Tưởng Ly kéo ghế ngồi trước bàn của Tần Thiên Bảo, cầm những bức thư pháp thường ngày thằng bé viết, lần lượt ngắm...

~Hết chương 501~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 502: Ông Muốn Tin Con Nhóc Này Sao?

Tộc trưởng Tần bày ra vẻ mặt gượng gạo, liếc nhìn bóng Tưởng Ly. Ý tứ của cô sao ông lại không hiểu? Quá rõ ràng là: Lời tôi đã nói rồi, làm sao để thương thảo với Vu chúc là việc Tộc trưởng Tần ông phải làm.

Ông đi tới bên cạnh Vu chúc, ngẫm nghĩ xem nên mở lời thế nào. Vu chúc liếc nhìn bóng lưng Tưởng Ly, lạnh lùng hỏi tộc trưởng Tần: "Ông muốn tin con nhóc này sao?"

Tưởng Ly ngồi bên này có thể nghe được lời của Vu chúc, nhưng cô không để ý, chỉ tập trung ngắm chữ. Cô suy nghĩ rõ ràng thông suốt, dù là ai, chỉ cần xen vào chuyện trị căn bệnh lạ cho Tần Thiên Bảo tức là đắc tội với Vu chúc. So với việc hạ mình lấy lòng Vu chúc, chi bằng cứ thể hiện bản lĩnh thật sự để so tài. Nếu đối phương đích thực là người rộng rãi thì dĩ nhiên sẽ không dám xem thường cô.

Nhiệm vụ quan trọng rơi xuống đầu tộc trưởng Tần, ông hắng giọng: "Tình hình của Thiên Bảo, chúng ta cũng đã nghĩ đủ mọi cách nhưng đều không có ích gì, chi bằng cứ để Tưởng cô nương thử xem sao."

Sắc mặt Vu chúc chẳng tốt chút nào, nhưng bà cũng không nói thêm gì, chỉ lạnh lùng hừ một tiếng rồi bỏ đi.

Tộc trưởng Tần đánh mắt nhìn con trai và con dâu. Hai người họ hiểu ý, chẳng mấy chốc đã tháo hết những thứ như chuông hay bùa xuống, sắp xếp gọn gàng rồi mang trả cho Vu chúc. Sau khi mọi việc đã ổn thỏa, tộc

trưởng Tần tiến lên hỏi Tưởng Ly: "Tưởng cô nương, cô thấy cháu nội tôi bị làm sao?"

Tưởng Ly không ngẩng đầu lên khỏi bức tranh chữ, hờ hững đáp một câu: "Tôi cần thời gian."

Lục Đông Thâm ở bên cạnh cố nhịn cười. Anh không lạ lẫm gì dáng vẻ này của cô. Nhớ lại lúc trước ở khách sạn Skyline Thương Lăng, cô cũng không ít lần bày sự kiêu ngạo cho anh xem. Anh là người được nhận nền giáo dục cao, dĩ nhiên không tin cái gọi là trúng tà trừ tà, nhưng lúc đó lại cảm thấy cô cực kỳ quái đản, thế nên cứ yên lặng chờ đợi xem sao.

Người ở đây chắc chắn sẽ khác, dù có tao nhã văn hóa đến mấy thì cũng sống cách xa thế giới bên ngoài. Họ tin vào sức mạnh của trời đất, sùng bái Vu chúc, dĩ nhiên sẽ cung kính có thừa với một Tưởng Ly có thể chữa được bệnh lạ.

Quả không sai, tộc trưởng Tần không dám nói thêm gì, vội vàng rời khỏi phòng.

Lục Đông Thâm chậm rãi đi lên quan sát Tần Thiên Bảo. Lát sau, anh giơ tay giật lấy cuốn sách thằng bé đang đọc. Nhưng Tần Thiên Bảo không hề có chút phản ứng nào, giống như một người đang đọc sách làm rơi sách, thằng bé từ tốn nhặt lại cuốn sách lên, tiếp tục đọc.

Thật sự không chịu ảnh hưởng của thế giới bên ngoài?

Không còn người ngoài, Tưởng Ly cũng thả lỏng hơn, đặt bức tranh thư pháp sang một bên, chống cằm nhìn các kiểu thăm dò của Lục Đông Thâm, cuối cùng nói: "Bệnh tình có lẽ là như vậy, một đứa trẻ còn nhỏ thế này mà có thể diễn kịch được thì đã thành ảnh đế rồi."

Lục Đông Thâm thu tay về, nhìn chằm chằm khuôn mặt của Tần Thiên Bảo, hỏi Tưởng Ly: "Trước kia em đã từng tiếp xúc với kiểu bệnh này chưa?"

Tưởng Ly ngẫm nghĩ, đang định lên tiếng thì nghe thấy Nhiêu Tôn ở phòng ngoài lên tiếng: "Lúc nhỏ anh từng mặc qua bệnh này."

Tộc trưởng Tần còn việc trong thôn cần giải quyết, chắc chắn là vì chuyện trong thôn có người ngoài xuất hiện, ông phải đi làm công tác tư tưởng rồi. Bố mẹ Thiên Bảo một người ra đồng một người đi hái trà. Nhân lúc này, Nhiêu Tôn và Nguyễn Kỳ rảnh rỗi không biết làm gì cũng bước vào góp thêm câu chuyện.

Nghe xong câu này, Tưởng Ly quay đầu hỏi Nhiêu Tôn: "Sợ mất hồn?"

Cô hỏi vậy là Nguyễn Kỳ đứng cạnh đã hiểu ngay.

Nhiêu Tôn uể oải loăng quăng tiến lên phía trước, xách ghế trúc, ngồi xuống trước mặt thằng bé, chậm rãi nói: "Ừm, hồi nhỏ từng bị anh họ dọa, phản ứng nhìn chung cũng giống với Tần Thiên Bảo."

Sau đó, anh ấy tường thuật đơn giản lại một lượt "trải nghiệm thảm khốc".

Đó là lúc Nhiêu Tôn mười tuổi. Có một lần cùng anh họ đi dã ngoại. Anh họ lớn hơn anh ấy bốn tuổi, thông minh uyên bác là điều dĩ nhiên. Nhưng rời xa tầm mắt của bố mẹ, bản tính phá phách của mấy đứa nhỏ cũng bộc lộ. Chẳng biết anh họ kiếm đâu ra một con rắn giấu vào trong lều của anh. Tới khi Nhiêu Tôn quay về lều, kéo túi ngủ ra, một con rắn đột ngột từ trong bò ra ngoài.

Lúc đó Nhiêu Tôn hoảng sợ kêu lên thất thanh, một giây sau thì hoàn toàn không biết gì nữa.

Tới khi anh ấy có ý thức thì xung quanh đã vây đầy người. Có mẹ khóc đỏ cả mắt, có bố mặt mũi lo lắng, còn có những người bà con họ hàng khác. Anh họ thì cúi gằm từ đầu tới cuối, mắt sưng vù. Bố mẹ anh họ cũng đứng bên cạnh, biểu cảm sốt sắng.

Tới khi Nhiêu Tôn lớn hơn một chút thì mới biết rõ tình hình của mình lúc đó.

Thì ra khi đó anh ấy đã hai ngày không ăn không uống, cứ đơ ra như khúc gỗ. Người khác nói gì anh ấy cũng không nghe thấy, hoàn toàn không có phản ứng gì với thế giới bên ngoài. Hai hôm đó, người nhà gần như phát điên, tìm đủ các bác sỹ chuyên gia, cuối cùng vẫn là có một người bà con gợi ý, nói tìm cao nhân xem sao.

Khi nói tìm cao nhân, đa phần là hết cách rồi.

Bố mẹ Nhiêu Tôn không tin chuyện này, nhưng thấy con trai như thằng khờ, không có tín hiệu chuyển biến nên đã đích thân đi gặp cao nhân.

Cao nhân đó bấm đốt ngón tay nhẩm tính, nói đứa trẻ này đã rớt mất hồn, bảo nhà họ Nhiêu đi tìm hồn.

Theo chiêu mà cao nhân chỉ, quả nhiên, cuối cùng Nhiêu Tôn cũng có ý thức.

Kể tới đây, Nhiêu Tôn không kể tiếp nữa, Nguyễn Kỳ đang nghe say mê, thấy vậy bèn thúc giục: "Sau đó thì sao?"

"Không có sau đó, tôi tỉnh rồi."

Nguyễn Kỳ tò mò: "Cao nhân đã chỉ chiêu gì?"

Nhiêu Tôn đáp nửa vời: "Không rõ nữa, chắc lại là mấy kiểu mơ hồ huyền ảo, trên thực tế tôi cảm thấy tôi tỉnh lại được là do tự khỏi."

Nguyễn Kỳ bĩu môi.

Tưởng Ly vẫn đang chống tay lên má, bất thình lình buông một câu: "Không ngờ hồi nhỏ anh cũng nhát chết nhở."

Quen biết nhiều năm, cô chưa nghe thấy anh ấy kể bao giờ. Xem ra trong lòng anh ấy, chuyện này cũng chẳng phải chuyện vẻ vang gì.

Quả nhiên Nhiêu Tôn hơi đổi sắc mặt: "Nhát chết cái gì? Ai bất thình lình nhìn thấy một thứ chui ra từ trong túi ngủ lại không giật mình? Đoán ngay là em sẽ nghĩ vậy mà, nếu không muốn giúp em chữa bệnh, em nghĩ anh chịu nói chắc?"

Nhiều năm về sau, ý của anh ấy là khi anh ấy đã rất lớn rồi. Vào một buổi chiều nào đó, người mẹ lúc bình thường không hề thích theo dõi bộ phim "Tân Bạch nương tử truyền kỳ" khi ấy bỗng dưng lại xem, thấy anh ấy xuống nhà, mẹ lập tức xách anh ấy lên, ấn ngồi xuống sofa.

Khi đó anh ấy nhìn thấy một tình tiết như thế này: Bạch Tố Trân uống rượu hùng hoàng hóa thân thành rắn. Hứa Tiên lo lắng cho nương tử, vào phòng hỏi. Ai ngờ vừa vén màn lên, một con rắn trắng khổng lồ từ trong chui ra, Hứa Tiên mất hồn ngay tại chỗ.

Mẹ chân thành nói: Tôn Tôn à, con phải khắc phục chướng ngại tâm lý này. Hạ Hạ là một cô gái mạnh bạo, con nhát gan như vậy làm sao xứng với nó?

Lúc đó anh ấy thật sự câm nín.

Tố chất tâm lý của anh ấy không tệ đến mức đó chứ, không thể vì trải nghiệm hồi nhỏ mà sợ đoạn này được...

Tưởng Ly làm sao biết chuyện sau đó? Cô cố nhịn cười trong lòng, giúp cô chữa bệnh? Câu này nghe cứ...

Cô đứng dậy, chắp tay đi đi lại lại.

"Rớt hồn còn gọi là hồn bay phách lạc. Thông thường mà nói có ba nguyên nhân, một là bị dọa mất hồn; Hai là bị đả kích tâm lý, thường hay nói gan chủ mộc giấu hồn, tim chủ kim giấu phách, lại nói gan tổn thương thì lại hại tới hồn, hồn tổn thương thì điên rồ, vui vẻ cùng cực thì tổn thương tới phách, quá mức đau lòng hoặc hưng phấn quá độ đều dẫn đến hồn bay phách lạc; Ba là liên quan đến thể chất, nếu căng thẳng và mệt mỏi quá độ trong một thời gian dài, cũng sẽ dẫn đến ngơ ngẩn tinh thần, cơ thể và tâm hồn kết hợp không vững vàng. Người đời xưa gọi tình trạng này là rớt hồn, còn xét về tâm lý học thì chính là phản ứng của cơ thể với stress."

~Hết chương 502~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 503: Gặp Chuyện Của Người Khác Thì Là Chuyên Gia

Lục Đông Thâm nhớ lại chuyện trước kia: "Ví dụ như..."

Những lời sau đó anh không nói tiếp, chỉ lẳng lặng đánh mắt nhìn Nguyễn Kỳ.

Tưởng Ly cũng có thần giao cách cảm với anh, hiểu rõ ý anh, chỉ nói về bệnh lý, không nói rõ là ai: "Đúng vậy, nhưng tình hình của người ấy không quá nghiêm trọng. Chuyện rớt hồn này, nhẹ thì khiến tinh thần ủ ê rệu rã, nặng thì ảnh hưởng tới tâm trí." Dứt lời, cô nhanh nhạy hướng chủ đề về phía Nhiêu Tôn, chỉ tay về phía anh ấy: "Anh ấy chính là kiểu bị dọa nghiêm trọng."

Thai Quốc Cường lúc đó đích thực đã bị dọa, nhưng nói một cách nghiêm túc, ông ta bị ảnh hưởng bởi mùi thơm. Đương nhiên, có liên quan tới cô/ Thế nên trước mặt Nguyễn Kỳ, Lục Đông Thâm mới chọn cách ăn nói thận trọng một chút.

Sau khi Tưởng Ly nói xong câu ấy, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Nhiêu Tôn.

Nhiêu Tôn thấy vậy bèn nổi đóa, một khi nổi đóa, màu của con bướm trên khuôn mặt càng đậm hơn một chút: "Này này này, nhìn anh là có ý gì? Một người có thể liên tục dồn ép Lục Đông Thâm trên thương trường như anh, có thể là người ngớ ngẩn sao?"

Nguyễn Kỳ không nhịn được, phì cười.

Lục Đông Thâm nghe xong câu này, tỏ thái độ không vừa lòng: "Cậu dồn ép tôi liên tục lùi bước khi nào?"

Nhiêu Tôn phấn khích: "Sao hả? Đọ không?"

"Tới đây!" Lục Đông Thâm định đọ sức với anh ấy thật.

Tưởng Ly đứng bên lườm nguýt. Giờ là lúc nào rồi mà còn chành chọe nhau... Cô hắng giọng, tạm dừng màn đánh nhau công khai của hai người đàn ông lớn tồng ngồng này lại, nói: "Rớt hồn thì phải gọi lại hồn. Dân gian có rất nhiều cách để gọi lại hồn, ví dụ như dùng máu gà trấn tĩnh, lấy đũa cắm vào nước, đọc bi chú, nhảy qua chậu lửa, niệm chú trừ tà, dùng đinh gỉ, bùn xám trừ tà..."

Nguyễn Kỳ ngẫm nghĩ rồi nói: "Từ cách bố trí có thể thấy Tần nhị nương đang gọi hồn cho Tần Thiên Bảo phải không?"

Tưởng Ly bật cười, dựa vào cạnh bàn, khoanh hai tay ôm ngực: "Đến tận bây giờ tôi vẫn chưa từng thấy loại bùa chú gọi hồn nào thần thánh như vậy. Có thể do tôi kiến thức hạn hẹp, cũng có thể đây vốn chỉ là một màn giả thần giả quỷ. Ban nãy trong bát thuốc đặt ở đầu giường của Tần Thiên Bảo, tôi ngửi thấy mùi chu sa. Lượng không nhiều, nhưng đích thực là có. Thành phần chính của chu sa là sulfua thủy ngân (II), có công dụng an thần giữ bình tĩnh. Ngoài chu sa ra, bên trong bát thuốc còn có các loại dược thảo khác, đều là các loại cây cỏ có tác dụng an thần. Thế nên, Vu chúc của Tần Xuyên cho rằng Tần Thiên Bảo bị rớt hồn nên mới trị kiểu này."

Lục Đông Thâm nghe ra ý của cô: "Còn em không nghĩ như vậy?"

Tưởng Ly liếc nhìn Tần Thiên Bảo.

Nó vẫn đang tự chìm đắm trong việc đọc sách, hoàn toàn không nghe cuộc thảo luận giữa họ.

"Trước kia em từng tiếp xúc với những người chịu kinh hãi. Có người giống như Nhiêu Tôn lúc nhỏ, tinh thần ngơ ngẩn, đơ như khúc gỗ. Có người điên điên khùng khùng. Có người lại có tính công kích. Nhưng điểm tương đồng là đều không có phản ứng với thế giới bên ngoài, không thể đạt được sự giao lưu hữu ích với thế giới bên ngoài. Nhưng chứng bệnh như Tần Thiên Bảo thì chưa từng gặp. Thằng bé có dấu hiệu bị sợ hãi nhưng không ngơ ngẩn hay điên cuồng, hay cơ thể có dấu hiệu gì không thoải mái. Ngược lại, nó giống như sống trong một thế giới khác, có nhịp sinh hoạt và từng bước thực hiện của mình, vẫn đầy đủ các việc ăn uống vệ sinh."

Tưởng Ly ngừng một chút, có vẻ đăm chiêu: "Cần phải tìm được một phương thức có thể trò chuyện với nó mới được."

***

Tưởng Ly ở lại nhà tộc trưởng Tần.

Ban đầu, Lục Đông Thâm có phần lo lắng cho sự an toàn của cô, muốn đi theo. Nhưng Tưởng Ly lại cảm thấy trước mắt giai đoạn này, nơi an toàn nhất lại chính là nhà tộc trưởng Tần. Nếu kẻ đứng sau thật sự muốn giở chút thủ đoạn, cũng không dám ngang nhiên động thủ ngay tại đây."

Trước khi quay trở lại nhà thím Tần, Nguyễn Kỳ nói với Tưởng Ly: "Gặp chuyện của người khác thì là chuyên gia, tới lượt mình thì thành kẻ ngốc. Lục Đông Thâm lẽ nào lại sợ cô gặp nguy hiểm? Chỉ là không muốn chia xa với cô. Người thông minh như anh ấy lẽ nào không nghĩ ra được lúc này nhà tộc trưởng Tần là an toàn nhất?"

Câu nói này nếu là lúc trước chắc chắn sẽ khiến Tưởng Ly đỏ mặt. Nhưng bây giờ, nút thắt giữa cô và Lục Đông Thâm đã được tháo gỡ, dĩ nhiên cũng không còn xấu hổ gì nữa: "Nói tôi hả? Nói gì thì nói, tôi và

Đông Thâm cũng vui vẻ ngày đêm. Thế nên mất đôi ba ngày chẳng nhằm nhò gì. Cô thì sao? Có bản lĩnh xô ngã Nhiêu Tôn không?"

Nguyễn Kỳ nghe xong, nhớ tới chuyện hôm đó anh ấy ôm mình, mặt nóng bừng, lẩm bẩm: "Làm sao cô biết tôi không có bản lĩnh!"

Chọc cho Tưởng Ly cười mãi không thôi.

Chuyện Vu chúc mới đến chữa bệnh cho cháu của tộc trưởng Tần đã trở thành đề tài làm sôi sục cả Tần Xuyên. Gần như bất kỳ người dân nào đi ngang qua cửa lớn nhà tộc trưởng Tần đều phải dừng chân lại. Đương nhiên, vì cửa đóng then cài họ cũng chẳng nhìn được gì.

Tộc trưởng Tần hạ lệnh, không cho phép ai vào trong quấy rầy.

Thế nên không chỉ người dân, ngay cả bố mẹ Thiên Bảo và bản thân tộc trưởng cũng không bước chân vào căn phòng đó.

Đầu tiên, Tưởng Ly sai người dựng một chiếc giường đơn giản, sau đó ở lỳ trong phòng cùng ăn cùng sống với Tần Thiên Bảo. Ngủ dĩ nhiên là không thể, lúc Tần Thiên Bảo ngủ, cô cũng quan sát tình hình của thằng bé, phương thức đảo ngược thời gian tuyệt vời.

Mẹ Thiên Bảo hằng ngày làm đủ các món ngon, lại biết Tưởng Ly thích uống rượu nên đã đặc biệt đào một chum rượu chôn dưới đất sâu lên, dâng lên như tiến cống vậy.

Chỉ cần ngửi đã biết là rượu ngon, mùi hương nồng nàn lan tỏa dài lâu, nếm vào chắc chắn vừa ngọt vừa thanh.

Tưởng Ly thích rượu, cũng thèm rượu. Nhưng lần này cô buộc phải đè nén khao khát này xuống, chép miệng nuốt nước bọt, đập bàn: "Vò rượu

này giữ lại sau này tôi sẽ mang theo, ngắt một nhúm thiên trúc quỳ trong vườn nhà chị cho tôi!"

Thiên trúc quỳ, một loại thực vật mọc theo bụi, có thể thấy ở rất nhiều nơi, ở thành phố cũng được trồng trong chậu cảnh như một loài cây để ngắm chơi, còn có tên gọi khác là Bàng bàng hương. Nói cách khác là, bình thường không thơm, chỉ cần chạm vào lá của nó là nó sẽ rất thơm, hương thơm có thể khiến người ta sảng khoái tinh thần trong phút chốc.

Trong một số cách điều chế hương và công thức của cô sử dụng không ít tổ hợp được tạo mới từ loại thực vật này.

Lúc này thứ cô cần không phải là say mê mệt mà phải để đầu óc tỉnh táo.

Tưởng Ly đã ở bên thằng bé tròn ba ngày ba đêm.

Buổi tối, khi Tần Thiên Bảo hoạt động, Tưởng Ly cũng dõi theo. Ban ngày khi nó ngủ, cô chỉ tranh thủ chợp mắt, một khi có động tĩnh là lập tức tỉnh dậy. Để ngăn ngừa việc hình thành quầng thâm mắt, cô lấy ra thứ bột làm đẹp mang theo người, cho thêm nước suối tạo thành mặt nạ để đắp. Đợi khi Tần Thiên Bảo ngủ, cô liền bôi lên mặt. Bột làm đẹp được cô pha chế lúc còn ở Thương Lăng. Hoa mùa xuân hạ, cây mùa thu đông, sương ban sáng, sương đêm muộn, tất cả được phơi khô, nghiền thành bột, sau đó được phong kín bằng nến mật, để ở nơi râm mát vài tháng là thành.

Cô thường xuyên sử dụng, có tác dụng kỳ diệu.

Có điều màu sắc của nó hơi kỳ quặc, gặp hơi nước rất dễ biến thành màu xám đen. Thế nên mỗi lần bôi, mặt Tưởng Ly đều đen xì lại. Lúc trước, có lần cô làm Lục Đông Thâm hết hồn một phen. Bây giờ, ở một nơi

đêm xuống có người hoạt động như Tần Xuyên, e là càng dễ làm người xung quanh giật mình.

Nhưng không đủ khiến Tần Thiên Bảo giật mình.

Thằng bé vẫn sinh hoạt, ăn uống, đọc sách, luyện chữ như bình thường.

Chưa bao giờ ra khỏi trạch viện.

Tần Thiên Bảo thích đọc sách.

Đọc cũng rất nhanh, lượng sách người khác phải đọc trong ba ngày, thằng bé có thể đọc xong trong vài canh giờ.

Thằng bé cũng có một nét chữ đẹp mắt.

Tưởng Ly tự cho rằng mình viết chữ không tệ, nhưng nét bút thiếu chút ý tứ. Ngắm nhìn cách Tần Thiên Bảo vung bút, nét chữ thuần thục hiện ra, cô liền cảm thấy xấu hổ, quyết định sau khi kết thúc một loạt những việc phiền nhiễu này sẽ chăm chỉ rèn luyện thư pháp, bằng không bị một đứa trẻ con vượt mặt còn ra thể thống gì?

~Hết chương 503~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 504: Không Tránh Mặt

Quần áo thay giặt được Lục Đông Thâm mang tới, nhưng thi thoảng cô cũng quay về chỗ thím Tần lấy một đồ đạc. Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn chung quy vẫn không quen ngủ ban ngày, nhưng vì cô, họ cũng thay phiên nhau nghỉ ngơi lúc trời tối.

Tới ngày thứ tư, Tưởng Ly tranh thủ lúc Tần Thiên Bảo ngủ để quay về một chuyến.

Khi ngang qua bậu cửa phòng Lục Đông Thâm, cô thấy anh đang gọi điện thoại, anh cũng đã nhìn thấy bóng cô. Tưởng Ly không dừng chân lại trước cửa sổ mà đi thẳng lên gác. Nhưng theo làn gió, cô vẫn nghe thấy chất giọng trầm của Lục Đông Thâm: "Tiếp tục điều tra cho tôi!"

Khi Tưởng Ly đang nằm bẹp trên giường như một con chó chết thì Lục Đông Thâm đẩy cửa đi vào. Cô không nhúc nhích, mắt nửa nhắm nửa mở, nghĩ bụng người đàn ông này trước kia vẫn còn giả vờ giả tảng, tới tìm cô luôn luôn gõ cửa. Bây giờ thì còn không buồn chào hỏi một tiếng, cứ tự nhiên như đi qua cổng thành vậy.

Thấy cô nằm bẹp trên giường, Lục Đông Thâm tiến đến bên cạnh giường, cúi người xuống, một tay chống lên giường, một tay xoa đầu cô: "Có chuyện gì vậy?"

Tưởng Ly lật người lại, đối mặt với anh, vòng hai tay ôm lấy cổ anh, anh theo đà cúi xuống.

"Vậy anh có chuyện gì?" Cô hỏi ngược lại.

Lục Đông Thâm giơ tay vuốt nhẹ má cô, nghe giọng điệu có vẻ thản nhiên: "Đã tìm được kẻ đâm Charles Ellison ở khu trượt tuyết."

Tưởng Ly quan sát sắc mặt anh: "Sau đó thì sao?"

"Chết rồi." Lục Đông Thâm khẽ nói.

Tưởng Ly tuy đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng cô vẫn giật mình, buột miệng: "Giết người diệt khẩu?"

Lục Đông Thâm mím môi, lát sau mới nói: "Pháp y giám định tử vong do chết đuối, không có dấu hiệu bị giết hại. Nhưng chuyện này quá trùng hợp, thế nên cả vụ án của Charles Ellison cũng không hề đơn giản."

"Anh bảo ai đi điều tra chuyện này?" Tưởng Ly cảnh giác hỏi.

Lục Đông Thâm hiểu ý cô, cô lo lắng người điều tra không đáng tin cậy. Anh nói: "Dương Viễn đang điều tra, đồng thời, Cận Nghiêm cũng đang điều tra."

Tưởng Ly nhíu mày: "Cận Nghiệm? Liệu anh ta có thật lòng làm việc cho anh không?"

Ấn tượng của cô về Cận Nghiêm chung quy vẫn không tốt.

"Chỉ cần là chuyện của Lục Môn, anh ta có thể làm việc cho anh." Lục Đông Thâm nói.

Tưởng Ly đăm chiêu giây lát rồi ngước mắt nhìn anh: "Nếu toàn bộ chuyện này đều từ tay bố con Lục Khởi Bạch mà ra thì thủ đoạn của họ cũng quá dứt khoát, thâm độc rồi, kiểu người này cực kỳ nguy hiểm."

Lục Đông Thâm cúi đầu nhìn cô, rất lâu không nói gì, sau đó cúi đầu hôn lên môi cô.

Tưởng Ly nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Môi anh hơi lạnh, ban đầu là quấn quýt, sau đó là mãnh liệt, có chút áp lực, càng giống như tâm tư của anh, cuối cùng lại quay về với dịu dàng.

Khi buông môi cô ra, anh không ngẩng đầu mà cọ đầu mũi lên má cô, khẽ hỏi tình hình của cô. Tưởng Ly nhận ra anh có ý né tránh chủ đề điều tra chuyện của Charles Ellison nên cũng không gạn hỏi nữa, khẽ thở dài: "Em còn một vài vấn đề cần hỏi chuyên gia. Lúc này chắc cô ấy đang ngủ trưa. Em có để lại lời nhắn rồi, đang đợi điện thoại."

Cô hất cằm về phía chiếc di động đầu giường.

"Còn người khác chuyên nghiệp hơn em sao?" Lục Đông Thâm nhướng mày.

Tưởng Ly cố nhịn cười.

"Chuyện mùi hương em nắm rõ, nhưng ngoài mùi hương ra, em phải khiêm tốn học hỏi mới được."

Lục Đông Thâm mỉm cười: "Hiếm khi thấy em khiêm tốn."

Đúng lúc ấy điện thoại đổ chuông.

Tưởng Ly chui quá nửa người ra ngoài, sau khi cầm được di động, cô đang định bắt máy thì thấy Lục Đông Thâm không có ý đứng dậy, bèn cười hỏi: "Anh không tránh mặt à?"

"Vợ mình gọi điện thoại tránh mặt gì chứ?" Nói rồi Lục Đông Thâm dứt khoát nằm sang một bên: "Không tránh mặt."

Tưởng Ly lườm anh, tiếng "vợ" của anh gọi càng lúc càng thuận miệng rồi.

Nhưng, cô nghe cũng càng ngày càng thuận tại, thật là...

Cuộc điện thoại này cô gọi cho Tố Diệp, trong việc phân tích giấc mơ, cô ấy mới là chuyên gia hàng đầu. Thế nên, sau khi Tố Diệp gọi lại, Tưởng Ly đã vào thẳng vấn đề, kể lại cho cô ấy tình hình của Tần Thiên Bảo, nhất là nội dung giấc mơ của thằng bé.

Tưởng Ly kể xong còn bổ sung thêm một câu: "Mình biết cậu phân tích một vụ án cần thời gian, cần hiểu rõ đủ các mặt của đối phương. Nhưng tình hình trước mặt không cho phép, mà mình cũng không có thời gian đợi cậu tới. Thế nên, cứ giải đáp trong khả năng là được."

Lục Đông Thâm nằm bên khá nhàn nhã, nằm nghiêng, chống tay lên đầu, tay kia ôm lấy Tưởng Ly vào lòng, cúi xuống ngắm cô, luôn cảm thấy ngắm mãi không đủ.

Tưởng Ly bị anh nhìn đến xấu hổ, lật người, xoay lưng về phía anh.

Cô kể lại rất mạch lạc, Tố Diệp nghe cũng đã rõ ràng. Cô ấy suy nghĩ một lúc rồi nói: "Nguyên lý hình thành giấc mơ mình sẽ không nói nhiều với cậu làm gì cho mất thời gian. Mình sẽ nói đơn giản cách nghĩ của mình. Mình cho rằng giấc mơ của đứa trẻ đó được lặp lại, cũng tức là nó mơ đi mơ lại cùng một chuyện. Chẳng phải cậu nói đến bây giờ nó vẫn hay choàng tỉnh giấc sao?"

Tưởng Ly "ừm" một tiếng: "Phải, lần nào thức dậy trán cũng vã mồ hôi, đích thực vừa gặp ác mộng."

Để kiểm chứng lời của tộc trưởng Tần, cô đã đặc biệt canh chừng khi Tần Thiên Bảo ngủ. Quả nhiên như lời ông nói, tỉnh giấc sau ác mộng.

Nhưng tần suất của ác mộng không giống nhau, có ngày nó bình yên ngủ tới tối, lại có ngày nó liên tục mơ thấy ác mộng nhiều lần.

Sau khi tỉnh lại, ánh mắt của nó có sự hoảng loạn, cô nghĩ rằng đây có thể là điểm để tấn công. Nhưng dù ở bên cô có hét lớn thế nào, cũng vô ích. Nó lại nhanh chóng trở lại bình thường, cực kỳ yên tĩnh.

"Vậy thì đúng rồi." Tố Diệp khẽ nói: "Tình huống giống kiểu Tần Thiên Bảo thì sự hình thành ác mộng mang tính chất phức tạp. Đầu tiên, cậu phân tích không sai, chắc chắn đã chịu kinh hãi. Thứ hai, thằng bé chắc chắn đã gặp cô gái trong mơ ở đâu đó. Hoặc là người thật, hoặc là ảnh, hoặc là hình vẽ gì đó. Tóm lại, nó nhất định phải có ấn tượng về cô gái đó, hơn nữa còn là ấn tượng rất sâu đậm. Đương nhiên, có lẽ cô gái đó không phải người nó mới gặp gần đây, có thể là vài tháng trước, có thể là vài năm trước, thậm chí có thể là chuyện khi nó còn rất nhỏ, chưa hiểu gì..."

Nghe xong, Tưởng Ly lục tục ngồi dậy.

Lục Đông Thâm không ngồi dậy mà chống tay lên đầu, vén áo cô lên, thò tay vào trong.

Những ngón tay mảnh khảnh chạm nhẹ lên xương cụt của cô rồi từ từ hướng lên trên.

Tưởng Ly cảm thấy ngứa ngáy, lại không né ra được, đành quay qua quay lại như một con rắn. Tố Diệp ở đầu kia uống mấy ngụm nước rồi tiếp tục phân tích.

"Điểm cuối cùng cũng là điểm quan trọng nhất, nó nhất định đã nhìn thấy chuyện gì đó có liên quan tới máu. Nó mới mười hai tuổi, có hiểu chuyện và người lớn đến mấy cũng vẫn chỉ là một đứa trẻ. Chuyện này

giống như một công tắc, một khi bật lên sẽ tổ hợp những ký ức sâu trong đầu nó, à..."

Nói tới đây, Tố Diệp ngừng một chút hỏi cô: "Mình nói vậy cậu nghe hiểu chứ?"

"Hiểu." Tưởng Ly thẳng thừng dựa vào người Lục Đông Thâm, ngăn tay anh vụng trộm: "Thì là nhìn thấy chuyện khiến nó hoảng sợ thôi mà, sau đó cô gái mà nó từng gặp là nhân vật chính trong mơ, giấc mơ lặp đi lặp lại, đúng không?"

Tố Diệp ở đầu kia "ừm" một tiếng.

Tưởng Ly lườm nguýt: "Thế thì cậu cứ nói thẳng luôn đi."

"Văn vở cậu vẫn hiểu cơ mà? Tưởng gia thông minh tuyệt đỉnh nói kiểu gì vẫn nghe thấu ngay mà." Tố Diệp khẽ cười ở đầu kia điện thoại.

~Hết chương 504~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 505: Ai Bảo Cô Ấy Xinh Chứ

Kể cũng phải.

Tưởng Ly lại ngây ngất, rồi hỏi tiếp: "Nhưng Tần Thiên Bảo sợ thì sợ, vì sao trong giấc mơ, nhân vật chính lại cứ phải là người phụ nữ đó? Nội dung của giấc mơ không thể tùy ý tổ hợp sao? Chắc chắn có nguyên nhân gì phải không?"

Câu hỏi này nhắm trúng trọng điểm rồi.

Tố Diệp nói: "Sự liên quan. Đây là đặc điểm lớn nhất của giấc mơ. Người hoặc việc trong thực tế trong mơ sẽ đều có những phản ánh mang tính liên quan. Cũng tức là, nội dung sợ hãi mà Tần Thiên Bảo phải chịu trong thực tế ít nhiều có liên quan đến người phụ nữ đó, hoặc là có liên quan về tâm lý."

Tưởng Ly chép miệng: "Tuy rằng mình đúng là thông minh tuyệt đỉnh, nhưng câu này của cậu mình không hiểu."

"Việc này nếu giải thích ra thì sẽ hơi phức tạp, à..." Tố Diệp ở đầu kia trầm mặc một lúc rồi mới nói: "Lấy một ví dụ, cậu mơ thấy mình đi vào rừng cùng một người bạn đồng hành. Kết quả người bạn đồng hành ấy lạc mất. Vậy thì trong thực tế, rất có thể cậu đã gặp nguy hiểm trong một chuyến đi rừng, để lại bóng ma tâm lý, nên phản ánh vào giấc mơ; Cũng có thể thật ra trong thực tại cậu căm ghét một người, nên trong mơ sẽ phản ánh đối phương đi lạc hoặc mất tích, còn người bạn đồng hành mà cậu mơ

thấy, có thể chỉ là một khái niệm, mơ hồ không rõ ràng, là sự cụ thể hóa những cảm xúc chán ghét trong cậu, cũng có thể chính là người cậu ghét, hoặc là một người cậu đã sớm phản cảm nhưng sau này quên lãng đi."

Tuy nói có hơi vòng vèo nhưng như đột nhiên cạy mở một khe hẹp trong con ngõ cụt tại não bộ Tưởng Ly, một tia sáng chợt lóe lên. Đúng lúc này, Lục Đông Thâm vòng tay ra phía trước cô, khẽ bấu nhẹ một cái. Cô giật mình, nhảy dựng lên, hình ảnh trong đầu đột ngột bừng sáng!

"Vậy mình phải chăng có thể hiểu thành..." Tưởng Ly liếm môi, tổng kết nhanh chóng: "Có thể Tần Thiên Bảo đã nhìn thấy có người bị hại, hơn nữa đó là người bình thường thằng bé thân thiết, thậm chí chơi rất vui, thế nên nó đã bị hoảng sợ, nằm mơ thấy người phụ nữ đó. Còn người phụ nữ trong tiềm thức cũng là người thằng bé yêu quý nhất, thân thiết nhất?"

Đầu kia Tố Diệp bật cười: "Đúng vậy đúng vậy, Tưởng gia đúng là thông minh, học một biết mười."

Nhịp tim Tưởng Ly đập dồn dập, một là vì bàn tay không an phận của Lục Đông Thâm lúc này, hai là vì cô nghĩ ra một khả năng, nhưng vẫn chưa hoàn toàn chắc chắn.

Nhưng, suy nghĩ ấy chỉ trong khoảnh khắc đã khiến máu huyết cô sôi trào.

"Nhưng..." Ở đầu kia, Tố Diệp đổi giọng: "Nếu cậu muốn hỏi mình làm cách nào để chữa trị cho Tần Thiên Bảo, thì có thể sẽ khiến cậu thất vọng. Bởi vì suốt quá trình tiếp xúc người bệnh, mình chưa từng gặp kiểu như thằng bé, sống tỉnh táo trong thế giới của mình. Nếu nhất định phải đưa ra một phương án trị liệu, vậy thì bắt buộc phải tới đó mặt đối mặt tìm hiểu về nó mới được, nhưng bây giờ mình..."

"Hiểu mà." Tưởng Ly đương nhiên không dồn hết hy vọng vào người khác, chỉ cần nắm rõ phương hướng, cô khắc có cách giải quyết.

"Nhưng mình đúng là có thể cho cậu một gợi ý."

"Cậu nói đi."

"Nếu tới cuối cùng thực sự vẫn không tìm ra cách thức chữa trị, vậy thì cứ chữa như một người bị chứng tự kỷ. Đương nhiên, biểu hiện của Tần Thiên Bảo quả thật không giống chứng tự kỷ, nhưng được đến đâu thì hay tới đó." Tố Diệp đưa ra đề nghị: "Nếu thằng bé không thể bước ra khỏi thế giới của mình thì cậu hãy nghĩ cách bước vào thế giới của nó."

Bước vào thế giới của nó?

Tưởng Ly tỉ mỉ nhấm nháp, đây quả thực là một phương pháp không tồi.

Cuối cùng, cô cười nói: "Mình còn tưởng bà bầu như cậu phải ngơ ngẩn ba năm, bây giờ xem ra tư duy vẫn rất mạch lạc, đúng là khiến mình phải nhìn cậu bằng ánh mắt khác đấy."

"Làm sao dám ngơ ngẩn? Ngơ ngẩn rồi con gái mình phải làm sao?" Tố Diệp khẽ cười, rồi nhảy thẳng qua chuyện khác: "À, mình còn chưa cảm ơn lọ thuốc viên lần trước cậu nhờ người mang đến đấy, bụng của Tịnh Hảo đúng là không còn chướng lên nữa. Hơn nữa bây giờ cô nhóc ấy ngày nào cũng thơm phưng phức, khiến người ta thật sự chỉ muốn cắn nó."

Tưởng Ly luồn tay vào mái tóc, chầm chậm vần vò: "Đại tỷ, đó là "Anh An hoàn", thuốc viên cái gì chứ? Có thể gọi tên chuyên nghiệp một chút không? Trẻ con mới sinh, chắc chắn sẽ có vấn đề này vấn đề kia, chăm sóc tốt rồi sẽ không cần uống thuốc hay tiêm nữa. Thuốc mình cho cậu sẽ

không tạo ra bất kỳ phản ứng xấu nào cho Tịnh Hảo. Cậu tự cân nhắc, nếu con bé không bệnh không đau thì một quý ngậm một viên là được rồi."

"Một quý mới ngậm một viên? Vậy có phải sẽ không thơm như bây giờ không?"

Tưởng Ly câm nín: "Cậu bắt Tịnh Hảo thơm như vậy làm cái gì?"

"Lớn lên tiết kiệm tiền mua nước chứ sao, cho mình thêm một ít đi."

Tưởng Ly hận nghiến răng nghiến lợi: "Lúc trước mình cho cậu tổng cộng mười viên. Cậu có biết giá sản xuất một viên không? Viên này mà tung ra ngoài bán thì giá cao ngất ngưởng, còn đắt hơn nhiều sau này nó dùng nước hoa đấy. Còn dám hỏi xin mình thêm? Mình nghĩ bản thân cậu muốn dùng thì có!"

"Anh an hoàn*" là tên Tưởng Ly tự đặt, đơn giản dễ hiểu, nhưng công thức này xuất phát từ sách cổ, sau đó được cô đích thân cải thiện. Nguyên liệu cũng không phải là thứ gì hiếm có khó tìm, dùng cho trẻ con, thích hợp quan trọng hơn đắt đỏ.

*Thuốc giúp trẻ ngủ ngon.

Nhưng những nguyên liệu này cần Tưởng Ly dồn tâm sức cân nhắc, vì phải dùng cho trẻ con, môi trường sinh trưởng, thổ nhưỡng, ánh nắng và hoàn cảnh của một loại nguyên liệu đều phải được chọn lọc nghiêm ngặt, không chỉ đơn thuần là không ô nhiễm là xong.

Trong nguyên liệu không chỉ có những thành phần chiết xuất từ thực vật, còn cả những loài vật chạy dưới đất, bay trên trời và bơi trong nước. Có loài cần lấy dịch, có loài cần lấy lông vũ, còn có loài lấy tinh dầu cả chất nhất...

Thực vật đa phần là hoa, bớt gỗ. Tưởng Ly lấy nguyên liệu từ nơi sản xuất ban đầu, khi sai người thu thập còn phải yêu cầu xem mật hoa đã hết hay chưa, tuổi đời còn nhiều hay không.

Từ cải thiện công thức, thu thập, chiết tách, tổ hợp lại mùi hương... một viên thuốc Anh an hoàn trở nên vô cùng đắt đỏ.

Nó là thứ thuần túy nhất trong đại tự nhiên, đặt dưới cuống lưỡi của trẻ có thể điều chỉnh những sự khó chịu trong cơ thể, dần dần tan vào dịch nước bọt, tỏa ra mùi hương nhẹ nhàng, từ cơ thể, từ các lỗ chân lông, hình thành mùi cơ thể dễ chịu.

Ban đầu khi sản xuất, Tưởng Ly đã nghĩ đến việc Tịnh Hảo là con gái, vì thế cho thêm một chút hương hoa vào trong. Ba tháng uống một viên là đủ ổn định mùi hương cơ thể, dần dần cùng với việc ăn uống, vệ sinh của trẻ cũng không gây mùi khó chịu, là một mùi sạch sẽ dịu dàng, khiến người ngửi tự dưng có thiện cảm.

Sau khi Tố Diệp sinh, cô đã chuyển Anh an hoàn tới, cả hộp gấm cũng do cô đích thân làm.

Khi ở nước ngoài, Tưởng Ly đã hiểu rõ "lòng tham không đáy" của Tố Diệp. Cô đã biết, một khi làm xong Anh an hoàn sẽ không thể dừng lại, giống như việc cô tạo mùi thơm cho văn phòng của Tố Diệp vậy.

Quả nhiên, Tố Diệp dọa dẫm cực kỳ thản nhiên: "Mình mặc kệ, dù sao thì mình cũng muốn chắc rồi. À phải, mùi hương trong văn phòng cũng không còn nhiều nữa. Các khách hàng tới khám đều rất thích, lần này cậu làm nhiều một chút."

...

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Tưởng Ly nằm bò lên người Lục Đông Thâm, thở dài ngao ngán: "Em thật sự nợ cô ấy mà, hết cách thôi. Ai bảo cô ấy xinh, cô ấy mà là đàn ông em đã chẳng chiều chuộng như vậy."

~Hết chương 505~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 506: Bình Thường Tác Oai Tác Quái Là Nhiều

Lục Đông Thâm mím môi cười khẽ, căn bệnh thương hoa tiếc ngọc lại tái phát rồi.

"Bác sỹ Tố?" Anh hỏi.

Tưởng Ly tựa cằm lên cánh tay anh, uể oải gật đầu.

Cuộc gọi ban nãy Lục Đông Thâm cũng nghe rất rõ ràng, thế nên anh không cần phí công hỏi nhiều, ngược lại nhắc đến chồng của Tố Diệp. "Niên Bách Ngạn vẫn chưa biết mình đã làm bố phải không?"

Tưởng Ly lắc đầu: "Em không rõ."

Mỗi lần nói chuyện điện thoại với Tố Diệp, cô cũng không phải là chưa từng nhắc đến cha của con bé, nhưng tâm trạng của Tố Diệp không mấy phấn khởi, nên cô cũng không hỏi thêm nữa.

"Niên Bách Ngạn không hề đơn giản." Lục Đông Thâm cười khẽ: "Lúc trước khi xảy ra chuyện, số người xin cứu anh ấy không ít, gần như rung động cả giới thương nhân. Bây giờ anh ấy tuy ở trong tù nhưng Niên Thị vẫn kinh doanh bình thường, không hề chịu chút ảnh hưởng nào, có thể thấy độ trung thành của người dưới cực cao, làm việc lại chắc chắn đáng tin cậy. Nếu anh đoán không nhầm, Niên Bách Ngạn chỉ cần ra tù là Niên Thị sẽ lên sàn giao dịch ngay."

Nghe xong câu này, Tưởng Ly có phần hứng thú, hỏi anh: "Hai anh từng đối đầu trong làm ăn chưa? Ai lợi hại?"

Lục Đông Thâm nhướng mày cười khẽ: "Anh ấy tập trung chủ yếu vào thị trường kim cương, hoàn toàn không liên quan tới các sản nghiệp của Lục Môn."

"Làm kim cương chắc giàu lắm nhỉ." Tưởng Ly gãi gãi cằm anh: "Nhưng em cảm thấy, tài lực của một Niên Thị chắc vẫn không thể đối chọi được với Lục Môn phải không?"

Lục Đông Thâm hôn nhẹ lên môi cô: "Coi như em có mắt nhìn."

*Câu chuyện liên quan tới Niên Bách Ngạn và Tố Diệp mời đọc Đừng để lỡ nhau, sách giấy đã xuất bản tại Trung Quốc và Việt Nam.

***

Sau khi được Tố Diệp chỉ điểm, khi đối mặt với Tần Thiên Bảo lần nữa, Tưởng Ly đã có những dự tính trong lòng.

Nhân lúc Tần Thiên Bảo chưa tỉnh, cô bắt đầu lục lọi các tủ kệ, trọng điểm là phòng sách. Cô gần như chuyển hết sách trên giá xuống, có thẻ trúc, có những cuốn sách giấy đã ố vàng, thậm chí còn có lụa gấm, khiến Tưởng Ly cảm thán vô cùng, không hiểu chỗ sách này Tần Thiên Bảo đã đọc hết hay chưa.

Khu thư pháp là khu riêng biệt, có những bức Tần Thiên Bảo mới viết vài ba hôm nay, có những bức đã viết từ trước. Tưởng Ly so sánh nét chữ của Tần Thiên Bảo trước và sau khi phát bệnh. Ngoại trừ việc bút pháp tiến bộ hơn thì không có gì bất thường.

Tộc trưởng Tần nói sau khi Tần Thiên Bảo phát bệnh, nó như trở thành một người khác, nhưng trên thực tế, qua kiểm tra của cô thì thời gian ngủ, lượng cơm ăn và thói quen sinh hoạt bình thường của Tần Thiên Bảo đều không khác gì trước kia, duy chỉ có điều nó không giao lưu hay phản ứng gì với thế giới bên ngoài.

Mấy cuộn tránh được xếp tận góc trong cùng thu hút sự chú ý của Tưởng Ly. Cô lần lượt chuyển lên mặt bàn, mở ra kiểm tra từng bức một.

Thì ra Tần Thiên Bảo còn biết vẽ tranh, điều này khiến Tưởng Ly khá bất ngờ.

Cô chỉ từng thấy thằng bé viết thư pháp, chưa thấy nó vẽ gì.

Nó vẽ khá nhiều cảnh sơn thủy, về cơ bản là tranh thủy mặc. Phong cảnh trong tranh có đình trà của Tần Xuyên, kịch lầu và cuộc sống nông nhàn của người dân, còn cả Tịch Lĩnh trải dài vô tận. Phong cảnh của Tần Xuyên qua từng nét vẽ của thằng bé trở nên uyển chuyển thơ mộng.

Dưới tranh có đóng dấu, dấu là tên của Tần Thiên Bảo, bên cạnh tên chính là thời gian vẽ tranh.

Bên cạnh cô còn bức tranh cuối cùng, Tưởng Ly từ từ mở ra.

Cô nghĩ sẽ vẫn là phong cảnh như trước đó. Không ngờ, khi bức tranh được trải ra một nửa, cô đột ngột sững người.

Đúng vào lúc này, trong vườn có tiếng ồn ào.

Là mẹ Thiên Bảo "dậy sớm" nấu cơm, âm thanh gấp gáp kèm theo tiếng bước chân hỗn loạn: "Nhị nương, Tưởng cô nương nói không được làm phiền..."

Tưởng Ly một giây trước vừa gấp bức tranh trong tay lại thì một giây sau Tần nhị nương đã đẩy cửa đi vào, nhìn tư thế có vẻ không hề khách sáo.

Tới tính sổ rồi đây.

Tưởng Ly cười khẩy trong lòng, sắc mặt vẫn bình thản hờ hững. Cô chỉ ngước mắt nhìn ra cửa, không lên tiếng.

Tần nhị nương vẫn ăn mặc như hôm trước, khí thế bừng bừng, đôi mắt sắc lẹm như lưỡi dao. Bà tiến lên, nhìn thấy căn phòng bừa bãi lộn xộn, cũng không cười, không quát nạt, chỉ hỏi cô cực kỳ lạnh nhạt: "Vẫn không làm phép với Thiên Bảo sao?"

Làm phép...

Tưởng Ly nào có biết làm phép? Bình thường tác oai tác quái là nhiều.

Cô lẳng lặng đặt bức tranh trong tay sang bên cạnh, thấy Tần nhị nương không đặc biệt chú ý, cô nói: "Vẫn chưa phải lúc."

"Nếu tôi không nhớ nhầm thì hôm nay đã là ngày thứ tư rồi." Tần nhị nương cất giọng trầm trầm.

Tưởng Ly lần lượt thu dọn chỗ tranh, mắt không buồn ngước lên: "Phải."

Sao cô không hiểu ý tứ của bà? Hai ngày đầu còn đỡ, đến ngày thứ ba đã có không ít người dân sốt ruột rồi. Dù sao đây cũng là chuyện lớn trong thôn, kết quả mãi vẫn không thấy cô bố trận làm phép trừ tà cho Thiên Bảo. Mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao, nhưng tiếng nghi ngờ đều theo vách tường bay vào trong nhà tộc trưởng Tần.

Tộc trưởng Tần cũng sốt ruột, mấy lần bắt gặp cô định nói gì đó lại thôi, nhưng ngại thân phận của cô nên cũng đành nhịn xuống.

Người khiến Tưởng Ly an tâm nhất ngược lại lại là bố mẹ Thiên Bảo. Họ không có suy nghĩ gì nhiều mà tuyệt đối tin tưởng cô. Lúc ăn cơm, mẹ Thiên Bảo còn kéo lấy tay cô và nói: Bây giờ tôi không còn tin ai hết, chỉ tin cô thôi. Tưởng cô nương, không cần biết cô dùng cách thức gì, tôi tin cô nhất định chữa được cho Thiên Bảo.

Bố Thiên Bảo cũng có thái độ này, không bao giờ gấp gáp gạn hỏi tình hình.

Cô cảm thấy cả nhà tộc trưởng Tần đều có EQ rất cao, chỉ là tộc trưởng Tần là ông, quan tâm ắt sẽ loạn.

Còn về những người xung quanh, có lẽ cũng chỉ hóng hớt, cũng có thể là lo lắng thật sự.

Tần nhị nương không hài lòng với câu trả lời qua quýt của cô, tiến lên một bước, cất giọng sắc lẹm: "Tôi sẽ không cho phép cô giả danh lừa bịp trong Tần Xuyên."

Câu này chẳng tổn thương được Tưởng Ly.

Nhớ lại lúc trước vừa tới Thương Lăng, cũng có không ít người đánh giá cô như vậy, thậm chí còn có những lời cay nghiệt hơn. Vị Tần nhị nương chỉ hình dung cô như vậy coi như đã khách sáo rồi. Hoặc có khi người Tần Xuyên thật sự không biết nặng lời.

Tưởng Ly thu dọn chỗ thẻ trúc hỗn loạn trên góc bàn, ngước mắt nhìn Tần nhị nương, động tác cuộn thẻ trúc không ngừng lại. Cô cũng học được cách nói chuyện văn vở từ tốn của người Tần Xuyên: "Nhị nương ngày ngày làm phép trong phòng Thiên Bảo, có thấy thằng bé khá hơn không?"

Tần nhị nương sắc mặt bỗng chốc trở nên khó coi.

Đúng lúc này tộc trưởng Tần đi vào, đằng sau còn có bố mẹ Thiên Bảo. Có lẽ mẹ Thiên Bảo không biết làm sao nên đã gọi cứu viện. Thấy Tần nhị nương sa sầm mặt mày đứng đực trước bàn, tộc trưởng Tần đau đầu, vội vàng tiến lên xoa dịu bầu không khí.

Tần nhị nương cũng không giữ thể diện cho Tưởng Ly, vẻ mặt khó chịu: "Có người lạ vào Tần Xuyên, đây vốn là việc không lành. Tâm tư của họ khó đoán, quỷ quyệt đa đoan. Tộc trưởng Tần tin tưởng cô ta như vậy, sau này có chuyện gì bất trắc, ông ăn nói sao với toàn bộ người dân Tần Xuyên? Cô ta nói mình có bản lĩnh chữa khỏi cho Thiên Bảo, nhưng mọi người cũng thấy đấy, Thiên Bảo vẫn như trước. Cô ta thì sao? Cả ngày không biết đang làm cái gì!"

Tưởng Ly đứng bên nghe xong, không những không tức giận mà ngược lại còn cảm thấy giọng của vị Tần nhị nương này thật dễ nghe, không phỉa kiểu dịu dàng e thẹn, mà là giọng nữ trung có chút cá tính hấp dẫn, không cao quá không phẫn nộ, thế nên không nhức tai. Cộng thêm việc bà ăn nói trầm bổng du dương, chọn lựa từ ngữ cẩn trọng, nên cô luôn cảm giác như đang được xem phim cổ trang vậy.

Tộc trưởng Tần thì không nhàn nhã như Tưởng Ly. Ông nhìn về phía bà, ánh mắt có vài phần thận trọng, chỉ sợ đắc tội. Ông thở dài, nói với Tần nhị nương: "Chúng ta đã chịu đựng không ít ngày tháng rồi, còn thiếu một hai ngày này sao? Sự lo lắng của nhị nương tôi hiểu, cứ xem thêm rồi tính tiếp."

"Đúng đấy, nhị nương, bà cho Tưởng cô nương thêm mấy ngày đi." Bố Thiên Bảo lên tiếng.

Lúc này Tần nhị nương cười khẩy: "Thiên Bảo là niềm hy vọng của Tần Xuyên, mấy người tự lo liệu đi!"

~Hết chương 506~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 507: Bức Tranh Giấu Kỹ

Sau khi Tần nhị nương phủi áo bỏ đi, tộc trưởng Tần đang định xoa dịu Tưởng Ly thì Tưởng Ly giơ tay làm động tác ngăn cản: "Mọi người ra ngoài đi."

Ba người đi ra ngoài.

Tưởng Ly loáng thoáng nghe thấy mẹ Thiên Bảo cất giọng lo lắng ngoài vườn: "Làm sao đây? Liệu Tưởng cô nương có giận dữ rồi không chữa khỏi cho Thiên Bảo nữa không?"

Cô đứng trong phòng không nhịn được cười.

Tuy rằng cô đúng là người có thù ắt báo nhưng sẽ chẳng đến mức ra tay với một đứa trẻ.

Đợi xung quanh yên ắng trở lại, Tưởng Ly lại cầm cuộn tranh ban nãy xem được một nửa lên. Cảm giác thảng thốt lúc trước khi vừa mở tranh ra đã bị cuộc viếng thăm quấy phá của Tần nhị nương làm dịu đi không ít. Nhưng bây giờ khi mở toàn bộ bức tranh ra, cô quả thực vẫn còn dư chấn.

Là tranh vẽ một người phụ nữ.

Một chiếc áo dài màu trắng thuần, người ấy quỳ giữa trời đất, hai tay giơ cao, lòng bàn tay hướng lên trên, giống như đang cầu khấn thần linh, chỉ có một góc mặt hơi nghiêng, thế nên không nhìn rõ tướng mạo cụ thể.

Không còn là một bức tranh thủy mặc đơn giản, quần áo trên người người phụ nữ ấy đều được vẽ bằng thuốc màu. Nền là màu đen, chiếc trường bào đó được vẽ thành màu tuyết trắng, hơi ánh lên lấp lánh dưới ánh sáng mỏng. Tưởng Ly sờ tay lên, rồi vân vê, đưa lên ngửi.

Nguyên liệu của áo bào là vỏ sò, nền có lẽ là hắc diệu thạch chưa pha chế, đen tuyền, càng tôn lên khuôn mặt trắng như trắng và chiếc áo trắng như tuyết của người phụ nữ. Theo đánh giá của cô, bức tranh này thật sự dùng nguyên liệu rất tỉ mỉ. Đương nhiên, cũng không loại trừ mảnh đất Tần Xuyên đã sản sinh ngay ra các loại khoáng sản này, mang ra vẽ cũng là chuyện thường ngày thi thoảng họ hay làm.

Bức tranh này vẽ rất đẹp, truyền thần không thua kém gì những bức tranh thủy mặc trước đó, ngay cả tay áo bay lên theo gió cũng cực kỳ sinh động.

Tưởng Ly tỉ mỉ quan sát người phụ nữ trong tranh, có phần quen thuộc, nhưng cô chắc chắn mình chưa từng gặp người này.

Lẽ nào Tần Thiên Bảo đã gặp người phụ nữ trong tranh nên mới mơ mộng liên miên?

Nhưng chỉ với bức tranh thì người phụ này làm sao có thể chiếm vị trí quan trọng nhất trong lòng Thiên Bảo?

Góc tranh có đóng dấu.

Dấu màu đỏ, chôn vùi trên nền đen rất dễ bị bỏ qua.

Tưởng Ly nheo mắt, hướng về phía ánh sáng tỉ mỉ phân biệt, lòng chợt run lên.

Là dấu của Tần Thiên Bảo, bên cạnh còn ghi rõ ngày tháng.

Khi nhìn rõ ngày tháng ấy, trong đầu Tưởng Ly đột ngột vang lên một tiếng nổ lớn, có vài giây trống rỗng. Cô buông tay, cuộn tranh rơi xuống bàn.

Lát sau cô mới nhặt lại được lý trí, kéo ghế ngồi xuống, nhìn chằm chằm bức tranh trên bàn.

Là cô nghĩ sai rồi.

Không phải Tần Thiên Bảo nhìn bức tranh này rồi mới có giấc mộng, nhìn con dấu và ngày tháng, người phụ nữ trong tranh chính là do Tần Thiên Bảo đích thân vẽ. Nói cách khác, không biết Tần Thiên Bảo đã gặp người phụ nữ này ở chỗ nào, sau đó vẽ lại.

Tưởng Ly chống tay lên trán, cô nghĩ mình đã tìm ra sơ hở, kỳ thực đang quay về đúng điểm ban đầu. Người phụ nữ trong tranh chính là căn nguyên, gặp người này khi nào, gặp người này ở đâu lại trở thành vấn đề Tưởng Ly cần điều tra.

Nhưng chí ít cô đưa ra được một kết luận: Tần Thiên Bảo có lẽ thường xuyên mơ thấy người đó. Ít nhất là hai tháng trước khi phát bệnh đã mơ thấy, ngày tháng trên tranh có thể nói rõ tất cả. Nhưng lúc trước khi Tần Thiên Bảo mơ thấy người này, nhất định là lúc điềm tĩnh nhã nhặn, nếu không người phụ nữ trong tranh đã chẳng như vậy. Nội dung thằng bé vẽ có lẽ chính là nội dung giấc mơ.

Cho đến khi thằng bé nhìn thấy khuôn mặt người phụ nữ, máu me đầm đìa...

Tần Thiên Bảo là một đứa trẻ, dĩ nhiên sẽ sợ phát khóc.

Đầu óc Tưởng Ly rối như tơ vò. Mấy ngày không chớp mắt đã rút cạn thể lực của cô, cô ra sức day hai huyệt thái dương căng lên đau đớn, cố

gắng xoa dịu.

Còn một vấn đề mấu chốt, cũng chính là "công tắc tổng" mà Tố Diệp nhắc đến, Tần Thiên Bảo đã nhìn thấy chuyện gì đáng sợ?

Chẳng phải chỉ là lên Tịch Lĩnh một chuyến thôi sao? Lẽ nào tối lửa tắt đèn không cẩn thận nhìn nhầm phải chứ gì?

Người phụ nữ, máu, công tắc tổng...

Tưởng Ly luôn có một cảm giác, dường như cô đang càng lúc càng gần một số chuyện, nhưng ở giữa luôn có một lớp giấy mỏng, cô cố gắng chọc thủng nhưng không tìm thấy sức để chọc.

Khi Tần Thiên Bảo tỉnh lại, Tưởng Ly không theo sát nữa. Thằng bé vẫn ăn cơm đọc sách như mọi khi, cùng lắm lại viết thư pháp, còn về vẽ tranh, không hề xảy ra nữa.

Sau bữa cơm, Tưởng Ly chủ động tìm đến tộc trưởng Tần.

Tộc trưởng Tần kích động lùi cả cuộc thảo luận trong thôn lại, có lẽ ông nghĩ sẽ nghe được một tin mừng. Ai ngờ vừa gặp, Tưởng Ly đã hỏi ngay tình hình kết giao bạn bè ngày trước của Tần Thiên Bảo.

Điều này khiến tộc trưởng Tần hoàn toàn bất ngờ, ông ta há hốc miệng hồi lâu mới trả lời: "Thiên Bảo và những người ở đây đều có quan hệ rất tốt, mọi người ai cũng rất quý nó."

"Ý tôi muốn hỏi thằng bé có bạn thân gì không."

"Có chứ." Tộc trưởng Tần không cần suy nghĩ, nói ra tên của mấy đứa trẻ khác.

Khi hỏi về tình hình của chúng, tộc trưởng Tần tỏ ý rằng chúng đều ổn, không có gì bất thường. Tưởng Ly hỏi đi hỏi lại mấy lần, tộc trưởng Tần vẫn nói y như vậy. Cô ngẫm nghĩ, đứng dậy rời khỏi nhà ăn.

Để lại tộc trưởng Tần và bố mẹ Thiên Bảo ngơ ngác nhìn nhau, không hiểu ý tứ của cô khi hỏi han mấy chuyện này.

***

Bảy giờ tối, Tưởng Ly trở về chỗ ở.

Lục Đông Thâm và mọi người vừa ăn cơm không lâu. Trời nóng nên bàn ăn được để ngoài vườn. Gió đêm thổi qua, có cây cổ thụ lá kêu xào xạc. Ngọn đuốc trong vườn cũng đã được châm lên, còn sáng hơn cả vườn bên cạnh, vì Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn đã làm thêm không ít đuốc cắm vào.

Đúng là mang một phong cách mới, nhưng Tưởng Ly lòng đang có tâm sự, không có nhã hứng thưởng thức màn ánh lửa và ánh sao giao hòa.

Sau khi Tưởng Ly ngồi bệt xuống bên cạnh bàn, Lục Đông Thâm cho cô thêm một bộ bát đũa. Cô vừa ăn xong cũng không đói, cầm đũa lên xoay trong tay một lúc mới nói: Em muốn uống chút rượu.

Mấy hôm nay cô rất ít về ăn cơm, thức ăn trên bàn đều do Lục Đông Thâm nấu, sắc hương vị đủ cả. Anh càng ngày càng có phong thái của một đầu bếp rồi. Nhưng Lục Đông Thâm thì rất sáng tỏ, cô muốn uống rượu không phải vì cả bàn đầy thức ăn ngon. Anh giơ tay vỗ vỗ đầu cô: "Đợi chút, anh lấy cho em."

Người bản địa ủ đa dạng nhiều loại rượu, có người thích ủ rượu bằng bột mỳ, có người thích dùng hoa quả. Phàm là những thứ ăn được vào miệng thì đến tám, chín phần đều có thể dùng để ủ rượu. Rượu mà Lục

Đông Thâm rót là rượu do thím Tần đích thân ủ, ủ bằng gạo trồng bên hồ cá. Nói theo lời thím Tần thì ruộng lúa kế bên cạnh ruộng hoa, mỗi lần ong mật bay tới lấy mật, khi ngang qua ruộng lúa đều rớt lại mật và phấn hoa. Lâu dần, nước ruộng dùng để cấy lúa cũng có mùi thơm, ủ rượu sẽ càng ngon hơn.

Bên ngoài không có mà uống.

Tưởng Ly uống ực một hớp, cảm thấy mọi lỗ chân lông trên người đều được mở rộng, bao mệt mỏi bỗng chốc tan biến. Quả thật, cảm giác ngon đến kỳ ạ, nồng nàn thơm phức.

Cô tường thuật lại chuyện xảy ra trong phòng sách cho ba người họ nghe một lượt, đồng thời kể về bức tranh phát hiện ra.

Cả ba không ai ngắt lời cô, đợi cô nói xong, bàn ăn có vài phút trầm mặc ngắn ngủi.

Nguyễn Kỳ cũng uống chút rượu, cô ấy xoay cốc rượu trong tay, lẩm bẩm: "Có khi nào Tần Thiên Bảo còn quen ai khác mà tộc trưởng Tần không biết?"

Thế giới bạn bè của con trẻ, người lớn chưa chắc hiểu triệt để.

Tưởng Ly im lặng uống rượu, không nói năng gì.

Lục Đông Thâm không suy nghĩ về việc Tần Thiên Bảo kết giao với người nào, ngược lại anh hỏi về người phụ nữ trong tranh: tư thế, thần thái và động tác, cách ăn mặc, hỏi rất tường tận. Tưởng Ly lần lượt kể hết, lại sợ nói chưa đủ kỹ bèn đứng lên định về trộm tranh.

Cô bị Lục Đông Thâm giữ tay lại.

Anh nói: "Hai người còn nhớ cỗ quan tài trong vách động không? Bên trên có khắc tranh đó?"

Nhiêu Tôn đang cầm rượu, tay chợt khựng lại, Tưởng Ly cũng hơi sững người, lát sau sửng sốt buột miệng: "Người phụ nữ được vẽ trên quan tài!"

~Hết chương 507~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 508: Đâm Đầu Vào Chỗ Khó

Nhiêu Tôn đặt cốc rượu lên mặt bàn, ngữ khí chắc nịch: "Nhất định thế!"

Nguyễn Kỳ ngược lại chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, rượu cũng chẳng uống vào: "Người phụ nữ vẽ trên quan tài gì cơ?"

Về điểm mấu chốt này, Lục Đông Thâm chắc chắn chẳng buồn giải thích, Tưởng Ly thì đã sớm dồn hết tinh lực về chuyện cỗ quan tài trong vách động, chỉ còn lại Nhiêu Tôn trả lời qua quýt: "Chỉ là trên một cỗ quan tài cũ có khắc mấy bức tranh."

Nguyễn Kỳ nghĩ bụng, chẳng khác gì chưa giải thích. Nhưng cô ấy cũng không hỏi thêm vì đã đại khái hiểu ra ít nhiều.

Lục Đông Thâm không uống rượu, dịch chuyển ly rượu trống không đang bày trước mặt sang bên cạnh, hỏi Tưởng Ly: "Em cũng đã nhìn thấy mấy bức tranh đó, cảm thấy độ tương đồng là bao nhiêu?"

Khi đó vách động quá tối, lấy đèn pin soi lên cũng không thể nào nhìn rõ tường tận như lúc ban ngày. Tưởng Ly vùi mặt vào trong lòng bàn tay cố gắng suy nghĩ. Cùng một nhân vật nữ chính trong nhiều bức tranh... tranh khắc dĩ nhiên đường nét đơn giản, thậm chí không có màu sắc, nhưng...

"Có lẽ chính là người đó, không sai." Suy nghĩ giây lát, Tưởng Ly cũng khẳng định.

Có thể hình tượng không đẹp như dưới ngòi bút của Thiên Bảo, nhưng từ cảm giác thì đúng là một người.

"Vậy thì vấn đề phát sinh rồi." Lục Đông Thâm hiểu mấy hôm nay cô vô cùng mỏi mệt, bèn giơ tay vừa giúp cô thả lỏng da đầu vừa sắp xếp đường lối cho cô: "Tần Thiên Bảo làm sao có thể nhìn thấy cỗ quan tài ấy?"

"Có lẽ..." Tưởng Ly nhíu mày: "Nó lén lút vào trong vách động nhìn thấy? Sau đó bị thi thể bên trong dọa."

Một sự giải thích khá hợp lý, một đường thẳng vuốt phẳng cho nguyên nhân phát bệnh của Tần Thiên Bảo.

Nhưng Nhiêu Tôn lại tạt cho cô một gáo nước lạnh: "Bây giờ đầu óc em đang không được tỉnh táo. Đừng quên, có thể vào trong vách động chỉ có đám người khiêng quan tài. Mấy hôm nay bọn anh trò chuyện với thím ba cũng ít nhiều hiểu rõ. Người khiêng quan tài muốn đi qua mật đạo sẽ bị lục soát người nghiêm ngặt. Ngoài tộc trưởng và đám khiêng quan tài ra, những người Tần Xuyên khác muốn vào mật đạo là điều không thể. Leo lên trên càng không thể, Tần Thiên Bảo chỉ là một đứa trẻ con."

Lục Đông Thâm tuy không tạt nước lạnh nhưng cũng nói ra ý kiến khác biệt: "Việc Tần Thiên Bảo có thể vào trong vách động không tạm thời đặt sang một bên, nhưng xét về thời gian nhìn thấy đã không đúng. Nếu nói Tần Thiên Bảo đã nhìn thấy người phụ nữ trên bức tranh tại quan tài rồi hết hồn vì thi thể, giữa chừng không có chênh lệch thời gian. Em nói Tần Thiên Bảo vẽ người phụ nữ đang cầu khấn, trong quan tài không có nội dung này, miễn cưỡng có chút liên hệ thì chính là bàn tay chảy máu, thế nên lý do của em không thành lập."

Phải, được men rượu kích thích và màn mát xa của Lục Đông Thâm, Tưởng Ly cũng lấy lại chút sức, tư duy bắt đầu trở về vị trí đúng đắn, cô sắp xếp lại từng suy nghĩ đang quấn lấy đầu óc. Nhiêu Tôn nói không sai, một đứa trẻ nhỏ như thế rất khó đi vào trong vách động, mà lời Lục Đông Thâm nói thì thực sự đã thức tỉnh cô.

Chênh lệch thời gian, chênh lệch thời gian chính là vấn đề mấu chốt.

Nghĩ kỹ lại, bức tranh họ nhìn thấy trong vách động không có nội dung nào giống với hình ảnh Tần Thiên Bảo vẽ. Nhưng một điều có thể khẳng định là người phụ nữ Tần Thiên Bảo vẽ chính là người phụ nữ trên bức tranh quan tài. Chứng tỏ điều gì? Chứng tỏ Tần Thiên Bảo đã sớm gặp người trong tranh, lâu dần vẽ lên giấy, thần thái và tư thế của người ấy cũng đều là những chi tiết thằng bé đã tưởng tượng rất lâu rồi.

Tranh vẽ chi tiết, phối màu tỉ mỉ, không có thời gian sẽ không thể vẽ ra được.

"Tôi cảm thấy..." Nguyễn Kỳ lên tiếng, thấy cả ba người còn lại đều nhìn mình, cô ấy bèn nuốt xuống những gì muốn nói.

Trong cả đám người, trước nay cô ấy luôn cho rằng Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn là những người tư duy tỉ mỉ chu đáo. Tưởng Ly thì càng khỏi phải nói, có dũng có mưu. Còn cô ấy cùng như đang chảy trôi cùng mọi người. Cộng thêm việc cô ấy xen ngang giữa đường, cho dù phát biểu ý kiến cũng chưa chắc có ích gì.

Nhưng Tưởng Ly thúc giục cô ấy mau nói.

Nguyễn Kỳ nghĩ mình cũng không nên lắm chuyện nữa, dù đúng hay sai cuối cùng vẫn đi thẳng vào vấn đề: "Người phụ nữ trong quan tài nếu thật sự là một bác sỹ phù thủy quan trọng trong lịch sử của Tần Xuyên thì chưa

chắc chỉ khắc trên quan tài. Chưa biết chừng Tần Thiên Bảo đã nhìn thấy ở nơi nào khác, sau đó nhớ mãi không quên không chừng."

Câu nói này của cô ấy khiến cả ba người còn lại hơi sững sờ, sau đó Lục Đông Thâm bật cười: "Ừ nhỉ, chúng ta cứ đâm đầu vào chỗ khó."

Người trong tranh là người trong quan tài, thì Tần Thiên Bảo nhất định phải nhìn thấy quan tài sao? Họ đã bị tư duy quán tính này dẫn đường vòng. Ngược lại một người ngoài cuộc như Nguyễn Kỳ suy nghĩ đơn giản lại tìm ra đáp án. Nhiêu Tôn cũng ngồi cười.

Quan trọng hơn là, nếu Tần Thiên Bảo thực sự từng thấy quan tài trong vách động, vậy thì chắc chắn phải là lúc nó nhỏ hơn nữa. Nếu thật sự là thế, thi thể trong và hoàn cảnh nơi vách động nhất định sẽ ảnh hưởng tới Tần Thiên Bảo, vậy nên dù người phụ nữ trong quan tài có đẹp đến mấy, ấn tượng lưu giữ trong lòng thằng bé cũng không thể tốt đẹp được.

Tưởng Ly bỗng cảm thấy sáng bừng trước mắt, vòng đi vòng lại cuối cùng đã móc nối các nghi vấn thành một đường. Cô đập mạnh tay xuống bàn, lắc lắc cốc rượu trong tay: "Không sai, vậy thì đúng hết rồi! Em đang nghĩ sao Tần Thiên Bảo lại giấu bức tranh đó vào trong góc! Nó nhìn thấy chân dung của bác sỹ phù thủy, rồi nhung nhớ, vẽ lên giấy để giải bớt nỗi tương tư. Vì đó là một người được cả Tần Xuyên kính trọng nên Tần Thiên Bảo không dám nói ra tâm sự với cha mẹ, mà chôn sâu tình cảm trong lòng, cho dù gặp ác mộng cũng không dám nói ra thân phận người phụ nữ ấy."

Lục Đông Thâm ngồi bên hỏi: "Tần Thiên Bảo mới mười hai tuổi, tương tư có hơi sớm quá thì phải?"

Tưởng Ly quay đầu nhìn Lục Đông Thâm, ánh mắt hơi khác lạ.

Lục Đông Thâm chẳng hiểu chuyện gì, anh thấy cả Nhiêu Tôn và Nguyễn Kỳ cũng nhìn mình kỳ lạ y như thế, bèn cười nói: "Tôi nói gì sai à?"

"Lòng yêu cái đẹp ai ai cũng có, một đứa trẻ mười hai tuổi có đối tượng yêu thầm là chuyện bình thường mà." Tưởng Ly nói.

Lục Đông Thâm xua tay: "Không thể nào."

Tưởng Ly hậm hực mấy tiếng, nhướng mày nhìn Nhiêu Tôn: "Anh 12 tuổi còn mất luôn cả nụ hôn đầu rồi ấy nhỉ?"

Sắc mặt Nhiêu Tôn đột nhiên thay đổi, ánh mắt đang tươi cười bất ngờ xuất hiện sự hoảng loạn. Anh ấy liếc nhanh Nguyễn Kỳ một cái, có vẻ như tùy ý nhưng đã bị Tưởng Ly nhìn thấy rõ. Anh ấy hắng giọng, đang định phản bác thì Tưởng Ly lại chậm rãi bổ sung một câu: "Bác gái từng kể cho em nghe."

Nhiêu Tôn chép miệng.

Nguyễn Kỳ ngồi bên cạnh cũng không nhịn được cười.

Nhiêu Tôn thấy cô ấy cười, sự ngượng ngập trong lòng ít nhiều được giải tỏa, thấy Lục Đông Thâm cứ bày ra dáng vẻ như đang xem trò, anh ấy thẳng thừng nã pháo: "Tôi không tin lúc 12 tuổi anh chưa từng tiếp xúc với cô gái nào."

"Đương nhiên là có tiếp xúc." Lục Đông Thâm từ tốn trả lời: "Nhưng không có bất kỳ quan hệ gì."

Nhiêu Tôn phì cười: "Chưa từng yêu thầm ai?"

"Chưa từng."

Nhiêu Tôn độc miệng tổng kết hai điểm: "Hoặc là bất bình thường, hoặc là không dám nhận."

Tưởng Ly dựa vào người Lục Đông Thâm và nói: "Anh nhận có sao đâu, em không tính toán mấy chuyện đó."

Mấy cô cậu thiếu nữ ở tuổi đó là thời kỳ tình cảm mông lung, chẳng phải tình yêu gì, nhưng trong lòng có ai đó nhớ nhung cũng chẳng kỳ lạ. Nói thật, cô cũng thật sự tò mò một cô gái có thể khiến Lục Đông Thâm yêu thầm sẽ ra sao.

Ai dè Lục Đông Thâm không thỏa mãn cho tâm hồn hóng hớt của cô, anh khẽ thở dài: "12 tuổi đối với người của Lục Môn không còn là một đứa trẻ nữa, thế nên ngoài việc đi học và theo bố tới công ty dự thính, làm gì còn thời gian yêu thầm ai?"

Đối tượng yêu thầm duy nhất chính là cô gái đang không ngừng tò mò về lịch sử tình trường trước mắt anh đây, là cô gái dám nói mình ngang tài ngang sức với anh...

~Hết chương 508~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 509: Bị Liệt Tổ Liệt Tông Trừng Phạt

Chẳng hiểu sao tâm trạng của Tưởng Ly lại trở nên vui vẻ, có lẽ là do men rượu tác động, cô ôm lấy cổ Lục Đông Thâm, xoa xoa lên mặt anh, cố tình làm ra vẻ tiếc nuối: "Còn nhỏ như vậy đã phải ngồi dự thính, thật khiến người ta xót xa..."

Nhiêu Tôn ngồi đối diện, sống chết khinh thường cảnh ôm ấp của hai người này, bèn cầm ly rượu cọ cọ lên mặt bàn, chậm rãi nói một câu: "Đừng quên thứ ảnh hưởng tới Tần Thiên Bảo còn có một người hoặc một chuyện."

Tưởng Ly biết anh ấy rắp tâm muốn phá đám, nên cũng từ tốn đáp trả: "Thế nên người và việc mà bình thường Tần Thiên Bảo tiếp xúc trở nên tối quan trọng."

"Cơ hội đến rồi." Lục Đông Thâm bất ngờ nói một câu, ánh mắt hướng ra sân.

Ba người còn lại nhìn theo ánh mắt anh, là thím Tần tới.

Lục Đông Thâm bình tĩnh lên tiếng: "Thím Tần là người sống lâu năm trong thôn, chuyện tộc trưởng Tần không muốn nói ra, chưa chắc đã không thăm dò được từ bà ấy."

***

Thím Tần là một người nhiệt tình, sợ họ không quen với giờ giấc nghỉ ngơi ở Tần Xuyên, lại sợ không biết tước ngô hái rau thế nên thi thoảng lại mang một ít củi gạo dầu muối tới. Bà không lấy tiền, chỉ cần bà tới đưa đồ, Nhiêu Tôn lại đi chẻ củi, thím Tần càng ngày càng yêu quý Nhiêu Tôn.

Bà luôn nói đùa rằng: Tôi có một cô con gái, nhất định phải giữ cậu lại làm rể, chàng trai tốt biết bao, con bướm trên mặt mà hết hẳn thì lại càng thêm phần tuấn tú.

Hôm nay họ giữ thím Tần ở lại ăn cơm, sống chết muốn cảm ơn.

Thím Tần cũng rất thoải mái, mải chuẩn bị đồ cho họ nên vẫn chưa ăn uống gì, nên cũng cùng ăn theo.

Người Tần Xuyên thích trà thích rượu, bình thường cũng thi thoảng nhấp vài ly vài ngụm. Tửu lượng của thím Tần không tồi, gu uống cũng rất ngon, không đùn đẩy qua lại, nói uống là uống. Sau ba tuần rượu, Lục Đông Thâm bèn ra hiệu bằng ánh mắt cho Nhiêu Tôn.

Trong bốn người, người dễ khiến thím Tần lơi là cảnh giác nhất chính là Nhiêu Tôn. Hơn nữa qua nhiều ngày chung sống, Nhiêu Tôn đã sớm luyện được một cuốn "Đại pháp" những lời khách sáo chuyên dùng để đối phó với người có tuổi.

Khoảng thời gian sau đó, trở thành sàn diễn chính của Nhiêu Tôn.

Dĩ nhiên không thể thiếu những lời tán dương, khen trời khen đất khen Tần Xuyên, khen phong thổ Tần Xuyên, khen sự nho nhã hiếu khách của người Tần Xuyên, sau đó lại chuyển chủ đề về thím Tần, nào là nhiệt tình lương thiện, đức cao vọng trọng... Tóm lại, khiến thím Tần được khen mà lòng như hoa nở.

Tưởng Ly nhấp rượu, nhìn cảnh này mà cảm thán trong lòng. Đường đường là Tôn thiếu, bên ngoài ai ai cũng phải nịnh nọt cung kính gọi "Thái tử gia". Từ lúc quen biết anh ấy tới giờ, cô thật sự chưa từng được chiêm ngưỡng tài nịnh người này của anh ấy.

Công tắc nói chuyện của thím Tần được Nhiêu Tôn mở ra. Những câu chuyện xưa cũ bắt đầu được dốc bầu tâm sự. Bà lại liên tục khen ngợi, bao nhiêu năm qua đều như người dân Tần Xuyên chăm lo, nếu không bà không biết phải sống tiếp thế nào.

Nhiêu Tôn tìm chủ đề gợi mở, rót đầy rượu cho thím Tần, lẳng lặng đi vào đề tài: "Sao mấy hôm nay không thấy con trai thím ạ?"

Đừng nói là không thấy, bình thường nói gì thím Tần cũng không nhắc đến con trai, thực tế là thím Tần có một đứa con trai.

Câu này không nhắc còn đỡ, vừa nhắc đến sắc mặt thím Tần đã thay đổi. Bà cầm cốc rượu, nghiến răng: "Thứ bất hiếu đó, không nhắc đến còn hơn!" Dứt lời, bà uống ngửa cổ uống cạn cốc rượu.

Bất hiếu?

Chuyện này bắt đầu từ đâu?

Thím Tần rõ ràng không muốn nói. Nhiêu Tôn có lòng hỏi cũng hỏi không ra. Suy nghĩ đầu tiên của Tưởng Ly chính là Tần Vũ. Người đã phạm phải quy định của tộc. Cho dù đã chết thì trong mắt người Tần Xuyên vẫn là một kẻ đại nghịch bất đạo chăng?

Lẽ nào, con trai thím Tần là Tần Vũ?

Nhưng dù sao cũng là cốt nhục mình dứt ruột đẻ ra, cho dù làm chuyện gì không hay, thì cũng đã mất mạng rồi, người làm mẹ cũng nên đau lòng

chứ nhỉ?

Cô ngầm ra hiệu cho Nhiêu Tôn.

Nhiêu Tổn lẳng lặng lắc đầu với cô, ý bảo cô cứ bình tĩnh, đừng nôn nóng.

Ngay sau đó anh ấy lại chuyển chủ đề, nhắc tới thói quen nghỉ ngơi của người Tần Xuyên. Quả nhiên đúng như trước kia họ đã phân tích, vì tổ tiên sợ chiến loạn, lâu dần tạo thói quen làm đêm ngủ ngày.

Nguyễn Kỳ tò mò hỏi: "Thật sự không có ai ra ngoài làm việc ban ngày ạ?"

Thím Tần quét mắt nhìn cô ấy, sự nhiệt tình ban nãy giảm đi một nửa, hờ hững đáp: "Từ nhỏ tôi đã lớn lên ở Tần Xuyên, trong Tần Xuyên như thế nào tôi lại không biết chắc? Đừng nói là không có ai ra ngoài ban ngày, còn chẳng có ai mất ngủ ban ngày nữa."

Nguyễn Kỳ bị thím Tần nói mà lòng không mấy vui vẻ.

Tưởng Ly ngồi bên cạnh quan sát thái độ của thím Tần. Ban đầu thím ấy không như vậy với Nguyễn Kỳ. Xem ra hôm đó thím Tần đã hoàn toàn hiểu lầm rồi. Nghĩ lại, cô cảm thấy thật có lỗi với Nguyễn Kỳ, lỡ như thím Tần thật sự không kìm được lòng, muốn làm mối cho Nhiêu Tôn thì phải làm sao?

Cô đang mải nghĩ thì Nhiêu Tôn đã khiến chủ đề quay trở lại, anh ấy rót thêm rượu cho thím Tần: "Thím Tần nói đùa rồi, nếu lỡ có ai đó mất ngủ, gặp ác mộng gì đó, thím biết được chắc? Hay có đứa trẻ nào nghịch ngợm, thấy mặt trời vui chạy ra ngoài chơi thì sao."

"Kể cũng phải." Thím Tần gật đầu.

Nguyễn Kỳ tức suýt thổ huyết. Người gì không biết? Cùng một câu mà Nhiêu Tôn nói thì không sao, cô ấy nói lại bị ăn chửi?

Lục Đông Thâm ngồi đối diện Nhiêu Tôn. Mặc cho Nhiêu Tôn liến thoắng trước mặt, anh không lên tiếng, im lặng chọn lọc từng câu thím Tần nói. Anh tự có suy nghĩ của mình, nếu anh lên tiếng nói chuyện, hiệu quả chắc chắn không bằng Nhiêu Tôn.

Chủ đề đã vòng tới đây, Nhiêu Tôn không còn lý do để từ bỏ, ngẫm nghĩ rồi nói: "Bây giờ đã là thời hòa bình rồi, thói quen đó của người Tần Xuyên nên thay đổi đi. Người lớn thì không sao, chứ trẻ nhỏ không phơi nắng một thời gian dài không tốt cho sức khỏe."

Thím Tần lắc đầu, nói không giữ chút gì với Nhiêu Tôn: "Tần Xuyên của chúng tôi ấy à, đời đời tổ tiên đều như vậy đã quen rồi. Vả lại, đây là quy định tổ tiên để lại, đừng có lộ liễu xuất hiện ban ngày, rước họa về cho Tần Xuyên, vi phạm quy định là không hay. Giống như Thiên Bảo, bây giờ bị như vậy chẳng phải cũng vì bị liệt tổ liệt tông trừng phạt hay sao? Nó ấy à..."

Nói tới đây bà mới chợt ý thức được mình đã nói quá nhiều, vội im bặt.

Nhiêu Tôn gạn hỏi: "Thiên Bảo làm sao ạ?"

"À, không có gì, bây giờ nó thế nào mọi người cũng thấy rồi đấy." Thím Tần cười ha ha.

"Nhìn thấy thì nhìn thấy rồi, nhưng cũng phải có nguyên nhân chứ." Nhiêu Tôn bắt được mấu chốt, cười phá lên nói: "Thằng bé đã làm chuyện gì mà bị liệt tổ liệt tông trừng phạt?"

Ai dè tiếng cười ấy không ích gì với thím Tần, bà chỉ lắc đầu, giữ kín như bưng.

Bàn ăn nhất thời chìm vào im lặng.

"Tôi nghĩ..." Thím Tần có hơi ngà ngà nhưng rõ ràng không muốn nói hớ, bèn đứng dậy định đi: "Mấy người ăn đi, tôi còn có việc."

"Thím Tần." Nhiêu Tôn giữ bà lại, bắt đầu dùng lời ngon ngọt dụ dỗ: "Làm gì có ai ăn được nửa bữa lại đi? Mau ngồi đi, ngồi đi."

Thím Tần bị Nhiêu Tôn kéo không thoát ra được, lại không muốn làm mất thể diện của anh ấy, ngẫm nghĩ rồi lại ngồi xuống. Bà đang định chuyển sang chủ đề khác thì Lục Đông Thâm im lặng ngồi đối diện nãy giờ lên tiếng: "Thím Tần, trẻ con ban ngày ra ngoài chơi là vi phạm quy tổ sao?"

"Không nghiêm trọng vậy đâu." Nụ cười của thím Tần hơi lịch sự, vừa nhìn đã thấy thái độ khác hẳn với Nhiêu Tôn.

Bà luôn cung kính xa cách Lục Đông Thâm, luôn cảm thấy người này không dễ giao tiếp. Lúc không cười trông anh rất nghiêm nghị, khi cười thì lại khiến người ta khó mà nắm bắt.

~Hết chương 509~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 510: Công Tắc Tổng

"Tần Thiên Bảo từng chạy ra ngoài vào ban ngày đúng không?" Lục Đông Thâm lại hỏi.

"Việc này..." Thím Tần cười trừ: "Có lẽ là vậy. Tôi cũng chỉ nghe nói, thế nên ban nãy mới nói không suy nghĩ rằng nó bị liệt tổ liệt tông trừng phạt. Mọi người đừng tưởng thật nhé, trẻ con không ngủ được, chạy ra ngoài chơi cũng là chuyện bình thường. Hơn nữa Thiên Bảo là đứa trẻ hiểu chuyện như vậy, cũng không có chuyện ban ngày ban mặt không ngủ lại chạy ra ngoài chơi. Thật ra mọi người cũng chỉ nói vậy thôi, chứ nếu thật sự có người làm việc ban ngày, chúng tôi cũng không thể lấy tổ quy ra nói chuyện, đúng không?"

Tư duy của Lục Đông Thâm không bị thím Tần dắt đi. Anh mỉm cười, hỏi thẳng: "Tần Thiên Bảo từng chơi với ai vào ban ngày?"

Thím Tần hơi sững người.

"Thím Tần." Lục Đông Thâm từ đầu đến cuối không uống rượu, anh chỉ uống trà, thế nên anh từ tốn cầm bình trà rót thêm một cốc rồi nói: "Hay là chúng ta đổi một câu hỏi khác."

Thím Tần cảnh giác nhìn anh.

Những người khác cũng không ngăn Lục Đông Thâm, nhất là Tưởng Ly. Cô hiểu anh, một khi hỏi thì chắc chắn sẽ nắm bắt được đầu mối để đánh thẳng vào điểm yếu của đối phương.

"Nếu có người vi phạm tổ quy, người Tần Xuyên sẽ làm thế nào?"

Vấn đề này thím Tần có thể trả lời được: "Sẽ bị trừng phạt."

"Trừng phạt như thế nào?" Lục Đông Thâm hỏi tiếp.

Thím Tần nói: "Theo tình hình khi đó mà quyết định."

"Nghiêm trọng nhất thì sao?"

Thím Tần liếm môi, ánh mắt hơi né tránh: "Vậy thì tôi không rõ rồi..."

Lục Đông Thâm bỗng nhiên cười.

Thím Tần thấy anh mỉm cười, không hiểu sao lại sởn gai ốc trong lòng.

Tưởng Ly ngồi bên vẫn luôn bám sát theo tư duy của Lục Đông Thâm. Cô biết anh sẽ không dồn sức vào một vấn đề lãng phí, vì anh vốn không phải kiểu người ngồi tâm sự cho vui. Lục Đông Thâm uống một hớp trà, đặt tách trà xuống cái "cạch". Thím Tần rõ ràng rất căng thẳng, tiếng động bất thình lình ấy còn khiến bà giật mình, sau đó bà lại dự định rút lui. Nhưng vấn đề là bà lại không dám rút, luôn cảm giác người đàn ông trước mặt đã không lên tiếng thì thôi, một khi lên tiếng bà chắc chắn không thể chạy thoát.

"Nghiêm trọng là mất mạng đúng không?"

Thím Tần giật mình, một lúc lâu sau mới lẩm bẩm: "Tổ quy tức là lớn hơn trời sao, ngoài kia còn có pháp luật, còn có án tử hình nữa."

Câu này thu hút sự hứng thú của Lục Đông Thâm: "Xem ra thím Tần cũng không phải người hai tai không nghe chuyện ngoài cửa sổ nhỉ."

Thím Tần trả lời ngay: "Những chuyện này từ cổ chí kim đã tồn tại."

Lục Đông Thâm cười mỉm, không vạch trần bà. Án tử hình, vốn từ rất chuyên nghiệp.

"Người Tần Xuyên khi chấp hành hình pháp cũng là vào buổi tối đúng không?" Câu nói này của anh như hỏi thím Tần, nhưng ngữ khí thì vô cùng khẳng định: "Nhất là khi đối diện với một người vi phạm nghiêm trọng tổ quy, càng sẽ có những bô lão cao tuổi của thôn có mặt phải không?"

Thím Tần đáp qua loa: "Cậu thanh niên à, đây là tổ quy của riêng người Tần Xuyên, những người ngoài không tiện nghe ngóng chuyện này."

"Nếu có liên quan tới Tần Thiên Bảo thì chuyện này buộc phải nghe ngóng rồi. Bây giờ an nguy của Thiên Bảo do chúng tôi chịu trách nhiệm. Thím Tần ấp a ấp úng như vậy, xem ra có lòng riêng, sợ Thiên Bảo tỉnh dậy."

Ngữ khí của Lục Đông Thâm vừa nghiêm nghị vừa dồn ép, Tưởng Ly ở bên lắng nghe mà cũng có phần không đành lòng, thím Tần cũng đâu phải là phần tử phạm pháp.

Nghe xong câu này, thím Tần không vui: "Tôi thì có lòng riêng gì được? Thiên Bảo là niềm tự hào của cả Tần Xuyên, tôi rất yêu quý đứa trẻ đó, sao lại mong nó không khỏe?"

"Đúng vậy, thím Tần là người một lòng muốn tốt cho Thiên Bảo." Bất ngờ, Lục Đông Thâm lại hùa theo lời bà, chuyển giọng: "Chỉ có điều một đứa trẻ tốt đến đâu cũng sẽ có vết nhơ, huống hồ còn từng thân thiết với một người vi phạm tổ quy."

Anh vừa dứt lời, Tưởng Ly chợt giật mình, nhưng phản ứng sau đó của thím Tần lại càng cô sửng sốt hơn.

"Thế nào gọi là có vết nhơ? Thiên Bảo là đứa trẻ tốt nhất ông trời ban cho Tần Xuyên!" Tâm trạng của thím Tần trở nên kích động: "Đều tại tay Tần Vũ đó, bản thân không tuân thủ tổ quy còn dạy hư Thiên Bảo, tự tạo nghiệt đừng mong sống yên ổn!"

Ngoại trừ Lục Đông Thâm, ba người còn lại đều bất ngờ.

Nhiêu Tôn nhanh chóng phản ứng lại, bàng hoàng tỉnh ngộ nhìn chằm chằm Tưởng Ly. Tưởng Ly cũng loáng thoáng cảm nhận được từ lúc Lục Đông Thâm nhắc đến chuyện vi phạm tổ quy, chỉ là không ngờ thím Tần lại bị Lục Đông Thâm dồn ép từng bước, đến mức buột miệng nói ra cái tên Tần Vũ.

Thi thể của Tần Vũ được khiêng tới vách động hiu quạnh để xử lý. Khi đó họ phân tích không sai, Tần Vũ đích thực đã vi phạm tổ quy, phải chịu cực hình.

Tưởng Ly nhìn về phía thím Tần: "Thế nên, ngoài những đứa trẻ cùng tuổi khác, Thiên Bảo còn từng rất thân với Tần Vũ, đúng không?"

"Không thể nhắc đến, không thể nhắc đến." Thím Tần vội nói: "Cậu ta là tội nhân của Tần Xuyên, Thiên Bảo chỉ là trẻ con, không phân biệt được thiện ác. Cậu ta chắc chắn muốn lợi dụng Thiên Bảo để đạt được mục đích. Chỉ là Thiên Bảo của chúng tôi tốt bụng, nghĩ cậu ta là người tốt."

Nói tới đây, bà lại gấp gáp giải thích với Tưởng Ly: "Cô tin tôi đi, Thiên Bảo chắc chắn là đứa trẻ ngoan, mong cô nhất định phải cứu nó!"

Tưởng Ly nghe tới đây đã hiểu rõ trong lòng rồi.

Người Tần Xuyên coi những kẻ vi phạm nghiêm trọng tổ quy là tội nhân, việc không nói một lời về kẻ đó đã trở thành tập tục. Thêm nữa, sở

dĩ thím Tần giữ kín như bưng, tám chín phần là sợ thanh danh của Thiên Bảo bị Tần Vũ liên lụy, sợ ảnh hưởng tới việc điều trị cho thằng bé.

Đợi thím Tần đi khỏi, bốn người ngồi lại làm cuộc họp nhỏ.

Bàn ăn trở thành bàn họp, được chuyển từ vườn vào phòng Nhiêu Tôn. Lý do là để lại mùi rượu và mùi thuốc lá trong phòng hai cô gái là không hay ho, Lục Đông Thâm thì lại mắc bệnh sạch sẽ.

Sau khi bàn được thu dọn sạch sẽ, một chiếc khăn trải bàn cũ đã được giặt sạch được Nguyễn Kỳ trải lên bàn. Cô ấy vốn định bày trà hoặc một ít hoa quả sấy nhưng Tưởng Ly luôn muốn uống thêm chút rượu, cuối cùng Nhiêu Tôn hào sảng nói: "Tiếp tục lên rượu, càng uống tư duy càng sáng tỏ."

Lục Đông Thâm không cản Tưởng Ly, anh hiểu rõ tửu lượng của cô. Rượu của Tần Xuyên tuy bốc chậm và kéo dài nhưng Tưởng Ly uống có kỹ thuật, không sốt sắng, không dữ dội, mà nhấp từng ngụm nhỏ, sau đó lại nhấp thêm mấy ngụm trà nên muốn say cũng khá khó.

Bốn người liên kết những manh mối đã hỏi được lại với nhau, tuy rằng vấn đề có phần lộn xộn nhưng cũng không ảnh hưởng tới đại cục.

"Tần Thiên Bảo có lẽ rất thân với Tần Vũ." Đây là kết luận Lục Đông Thâm có được: "Tần Thiên Bảo học nhiều, dĩ nhiên suy nghĩ cũng nhiều, chưa chắc đã có chung tiếng nói với những đứa trẻ cùng tuổi. Tần Vũ muốn bán được công thức. Suy nghĩ này chắc chắn không phải nảy sinh trong chốc lát rồi cậu ta chạy tới trấn Thất Xá. Cậu ta có lẽ thường xuyên lén lút trốn ra khỏi Tần Xuyên, tìm kiếm nơi mua bán tốt nhất, cũng là để ngắm nhìn những thứ mới lạ bên ngoài, vừa hay có thể thỏa mãn tính hiếu kỳ của Tần Thiên Bảo."

"Đương nhiên, mấu chốt của việc suy nghĩ hai người này có quen biết vẫn là vì bệnh tình của Tần Thiên Bảo. Chúng ta đều từng nhìn thi thể của Tần Vũ, nhìn mức độ thối rữa thì cũng phải xấp xỉ nửa tháng rồi phải không? Tần Thiên Bảo choàng tỉnh khỏi cơn ác mộng và mắc bệnh cũng đã nửa tháng, trên đời làm gì có chuyện trùng hợp như vậy? Thông qua chuyện của Tần Vũ rồi suy ngược lại Tần Thiên Bảo thì tất cả đều có thể giải thích thông suốt rồi."

Nhiêu Tôn vân vê hột lạc đặt bên khóe miệng, gặm nhấm từng chút một, nói tiếp theo lời Lục Đông Thâm: "Từ đó có thể thấy, vào một đêm nào đó, à không, có lẽ chính là buổi tối Tần Thiên Bảo cùng người lớn vào trong Tịch Lĩnh đã vô tình nhìn thấy người Tần Xuyên chấp hành tổ pháp với Tần Vũ, vì vậy mà chịu một đả kích nghiêm trọng."

Nói tới đây, anh ấy nhìn sang Tưởng Ly: "Đây có lẽ chính là công tắc tổng mà em nói."

~Hết chương 510~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 511: Con Đường Phải Đi Một Mình

Tưởng Ly gật đầu. Không sai, cô cũng nghĩ như vậy.

Tần Vũ trông thì hiền như cục bột, thực chất rất có dã tâm, bằng không đã chẳng nghĩ đến việc sẽ bán công thức đi kiếm tiền. Cậu ta cần tiền làm gì? Mục đích cụ thể không còn điều tra ra được nữa nhưng xét theo tình hình tự cung tự cấp hiện tại của Tần Xuyên mà nói, khả năng lớn nhất chính là cậu ta muốn bỏ Tần Xuyên mà đi.

Những kiến thức và nhận thức của Tần Xuyên với thế giới bên ngoài là mấu chốt để thu hút Tần Thiên Bảo, vì thế mà hai người họ thường xuyên tiếp xúc. Lâu dần, Tần Vũ đã trở thành một người anh trai, thậm chí là một người thân cực kỳ quan trọng trong lòng Tần Thiên Bảo. Có một điểm mà thím Tần đã nói sai. Tần Thiên Bảo chắc chắn không tự dưng ra ngoài chơi lúc ban ngày. Thằng bé nhất định đã thường xuyên nhân lúc người lớn đều ngủ cả để chạy ra gặp Tần Vũ lúc ban ngày. Bởi vì Tần Vũ phải ra khỏi Tần Xuyên vào ban ngày, len lút quay về cũng phải vào ban ngày.

Còn về việc Tần Vũ rời Tần Xuyên bằng cách nào thì chưa rõ.

Có thể cậu ta biết về cơ quan của mật đạo, có thể cậu ta có bản lĩnh leo trèo rất giỏi, tóm lại cậu ta đã đi ra được khỏi đây.

Nhưng về sau sự việc bại lộ, các bô lão thi hành tổ pháp. Từ hình phạt mà Tần Vũ phải chịu đựng có thể thấy các bô lão chắc chắn đã biết việc cậu ta bán bí kíp, bằng không chỉ riêng tội một mình tiếp xúc với thế giới

bên ngoài đã không đến mức phải chết, càng không bao giờ bị chụp cái mũ "tội nhân".

"Trong lòng Tần Thiên Bảo có đối tượng yêu thầm, còn có anh trai Tần Vũ thân thiết nhất. Tận mắt chứng kiến Tần Vũ chịu phạt, đối với một đứa trẻ mới mười hai tuổi mà nói là một đả kích trí mạng." Tưởng Ly dùng ngón tay chấm chấm vào rượu trong cốc, rồi cho vào miệng chấm mút. "Một đứa trẻ nhỏ như vậy làm sao để hóa giải sự hoảng sợ trong lòng? Nó chắc chắn không thể tâm sự với bố mẹ, càng không dám kể với ông nội – một người đầy quyền thế, mơ mộng trở thành con đường trực tiếp nhất."

Cô lại trình bày lại lần nữa những cơ chế thẩm tra và tiềm thức của đại não mà Tố Diệp đã phổ cập cho cô trước đó, sau đó nói tiếp: "Nội dung trong mơ phản ánh vấn đề của thực tại. Người phụ nữ chảy máu trong mơ chính là phản ánh của Tần Vũ, phản ánh mạnh mẽ sự áp lực trong tâm lý của Tần Thiên Bảo, sau khi tỉnh dậy nó đã hoàn toàn sụp đổ."

Nguyễn Kỳ cầm cốc rượu dựa vào lưng ghế: "Bây giờ coi như chúng ta đã làm rõ được nguyên nhân phát bệnh của Tần Thiên Bảo. Nhưng sụp đổ không phải thường sẽ tỏ ra phát điên phát rồ sao? Sao lại như tình trạng hiện tại của thằng bé chứ?"

Tưởng Ly đăm chiêu suy nghĩ, rất lâu sau mới trả lời: "Có lúc trầm mặc đôi khi lại chính là biểu hiện của sự điên cuồng."

Nguyễn Kỳ nghi hoặc.

Nhưng Nhiêu Tôn hiểu lời cô nói, ánh mắt trở nên ảm đạm.

Lục Đông Thâm cũng hiểu, không nói gì, chỉ kéo tay cô qua dưới gầm bạn, nhẹ nhàng nắm lấy. Tưởng Ly cảm thấy lòng bàn tay ấm lên, trái tim

cũng ấm nóng theo. Cô xoay ngược tay lại nắm lấy tay anh, dựa dẫm vào sức mạnh rắn rỏi của anh.

Thật ra bây giờ cô rất ít nhớ lại những tháng ngày trong bệnh viện tâm thần rồi. Thi thoảng hồi tưởng, cô luôn cảm thấy nó đã xa lắm rồi. Chỉ là hôm nay bất thình lình nhắc tới, trong lòng ít nhiều vẫn còn chút bài xích.

Cô từng phát điên, từng đập phá ở nơi ma quỷ đó, cuối cùng chuyển về trạng thái bình lặng, cuối cùng cô dùng sự im lặng để phản kháng những bất công.

Im lặng chính là phương thức tuyệt vọng cuối cùng cô dùng để thỏa hiệp với số phận.

Nguyễn Kỳ nhạy cảm nhận ra bầu không khí trên bàn có phần bất thường. Khi nhìn lại biểu cảm của Tưởng Ly, cô ấy đột ngột nhớ ra một tin tức đã từng rầm rộ một thời, liên quan tới quá khứ của Tưởng Ly, lòng không khỏi sầu não.

Cô ấy đang muốn chuyển chủ đề, không ngờ Tưởng Ly thản nhiên lên tiếng: "Muốn xác định những suy đoán của chúng ta có chuẩn xác hay không, còn một người nữa có thể giúp đỡ chúng ta."

"Ai vậy?" Nguyễn Kỳ hỏi ngay.

Cô ấy thầm thở dài trong lòng, quả nhiên là một cô gái rất giỏi chịu đựng, người bình thường chưa chắc đã dễ dàng vượt qua trở ngại tâm lý như thế.

Tưởng Ly uống cạn rượu trong cốc, đặt chiếc cốc lên bàn: "Tộc trưởng Tần."

***

Hôm nay trời đổ mưa, không lớn, rả rích như những mũi đan, làm tiêu điều cả một nghĩa trang.

Người của Lục Môn và cả những đối tác hợp tác làm ăn qua lại trước kia đều tới tham gia tang lễ của Charles Ellison. Vì vậy, người phụ trách nghĩa trang đã cho phong tỏa nơi này, dọn dẹp sạch sẽ đám báo chí.

Lục Chấn Dương đích thân tới nghĩa trang, yếu ớt mệt mỏi dưới sự dìu dắt của người bên cạnh.

Sau khi cha xứ đi khỏi, ông đứng trước bia mộ rất lâu, lúc trở về xe, sắc mặt nhợt nhạt.

Lục Khởi Bạch cũng đến đây, bên cạnh không có quá nhiều người, chỉ có một mình Cảnh Ninh. Lục Bắc Thâm và Lục Khởi Bạch chỉ cách nhau một bước chân, trong suốt quá trình diễn ra tang lễ không ai nói chuyện với ai. Ở một góc chéo là Dương Viễn, đôi mắt đằng sau chiếc kính râm đang nhìn chăm chăm vào Lục Khởi Bạch.

Lục Chấn Danh viện lý do không khỏe để không đến, vì vậy không ai có ý kiến gì. Những người từ trên xuống dưới trong Lục Môn đều hiểu, hai người này tuy ngoài mặt bình thường, nhưng trên thực tế quan hệ rất không tốt. Lúc trước Charles Ellison còn dẫm lên công lao của Lục Chấn Danh để nâng đỡ con trưởng Lục Chấn Dương ngồi lên vị trí tối cao.

Coi như Charles Ellison đã chơi một màn vô gian đạo, đầu tiên giành lấy tín nhiệm của Lục Chấn Danh để chĩa giáo vào Lục Chấn Dương. Hoắc vốn dĩ tất cả đều là một kế hoạch được sắp xếp tỉ mỉ, tóm lại ông ấy dã diễn một vở kịch tiếm quyền lừa lọc lẫn nhau.

Nhưng việc đến nước này, người đã đi xa, một màn kịch có đặc sắc đến đâu cuối cùng cũng phải hạ màn. Những tranh đấu trên sân khấu lan ra tới

cả hiện thực, từ đời trước kéo dài đến đời sau, cuộc chiến loạn của lợi ích chưa bao giờ biết dừng bước.

Thời gian một buổi sáng vội vã trôi qua.

Khi mọi người ra về, có tiếng cảm thán, có tiếng sụt sùi.

Lục Khởi Bạch và Lục Bắc Thâm về khá muộn. Với tư cách là những người được để ý nhất trong Lục Môn lúc này, dĩ nhiên họ phải sắp xếp xong mọi khách khứa, làm công tác thu dọn rồi mới đi. Khi Lục Bắc Thâm gọi Lục Khởi Bạch lại, Cận Nghiêm đang đứng cách họ vài bước lẳng lặng nhìn sang, mặt không cảm xúc.

Lục Khởi Bạch ra lệnh cho Cảnh Ninh về xe trước.

Cả nghĩa trang được xây trên cao, địa thế cũng thoải dần xuống thấp. Lục Khởi Bạch và Lục Bắc Thâm đi từng bước men theo các bậc thang xuống dần, nhìn từ trên cao nhìn xuống, xa xa vẫn thấy được bóng lưng của các vị khách.

Mưa bụi mịt mù.

Cả hai người họ đều không che ô, nhưng hạt mưa như dây tơ mắc lên mái tóc họ, lên bộ vest đen, quá mỏng manh, không ướt nổi, khiến họ như đang đứng giữa một màn sương vây kín vậy.

Cảnh Ninh đã đi tới giữa con đường vô thức quay đầu lại nhìn.

Trong mưa mù hờ hững, hai người đàn ông trong bộ vest đen đều có chiều cao tương đương, vóc dáng thẳng tắp, ngay cả thần thái cũng không phân hơn kém. Cảnh Ninh cảm thấy, dù trong lòng cô có cảnh giác và bài xích con cháu nhà họ Lục đến đâu thì cũng buộc phải thừa nhận họ thật sự có bản lĩnh khiến người ta không thể rời mắt.

Quý tộc là thứ không thể học được, cũng không thể dùng tiền mua nổi. Nó là khí chất hòa vào máu, tới từ gia tộc. Dù là Lục Đông Thâm hay Lục Khởi Bạch và Lục Bắc Thâm trước mặt đây, hay cả những người con khác trong nhà họ Lục, cho dù họ có mặc quần Âu áo vest hay không, cho dù đứng giữa mọi người trong những bộ quần áo bình thường nhất thì sự quý tộc ấy vẫn không thể che giấu, vẫn lộ ra ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Cô quay đầu, đúng lúc Lục Khởi Bạch nhìn lên.

Khoảng cách giữa họ là rất xa, giữa chừng còn cách một quãng bậc thang rất dài, giống như những năm tháng xa xôi vắt ngang giữa cuộc đời họ, vĩnh viễn không thể vượt qua.

Cho dù là vậy, Cảnh Ninh vẫn cảm nhận được Lục Khởi Bạch đang nhìn mình. Trái tim cô chợt thắt lại, cô lập tức quay đầu, rảo bước về phía trước.

Đã định sẵn là con đường phải đi một mình, cô hà tất còn nảy sinh kỳ vọng?

Bóng lưng Cảnh Ninh dần dần chìm trong màn mưa, sau một ngã rẽ là bị bóng cây triệt để che khuất.

Bấy giờ Lục Khởi Bạch mới quay về, trong ánh mắt cũng che giấu một chút dịu dàng...

~Hết chương 511~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 512: Không Trừng Phạt Lòng Dân Khó Yên

Lục Bắc Thâm rút bao thuốc lá ra, lấy cho Lục Khởi Bạch một điếu, nhưng anh không nhận. Lục Bắc Thâm mỉm cười, tự mình lấy một điếu, ngậm vào miệng. Sau khi châm thuốc lên, cậu ta phả ra một làn khói, ánh mắt hướng về phía bóng lưng Cảnh Ninh đã sớm biến mất ở góc xa.

"Anh họ đã phạm phải hai sai lầm."

Lục Khởi Bạch hừ một tiếng, không tiếp lời.

Lục Bắc Thâm không bực, chỉ kẹp điếu thuốc trong tay, chậm rãi nói: "Thứ nhất, không nên yêu một cô gái nào. Chuyện hôn nhân một khi bước vào Lục Môn, tính chất sẽ thay đổi."

Lục Khởi Bạch sững người, bước chân chợt chậm đi: "Tôi không hiểu chú đang nói gì."

"Đợi em nói hết chẳng phải anh sẽ biết sao?" Lục Bắc Thâm cười khẽ: "Thứ hai, nếu anh không may mắn yêu một cô gái nào đó, vậy thì hoặc là đừng để cô ấy biết, hoặc là đừng để người ngoài biết."

Lục Khởi Bạch nhíu mày.

"Đáng tiếc..." Lục Bắc Thâm thở dài: "Anh họ đã phạm phải cả hai sai lầm này, hơn nữa còn khá lộ liễu. Anh cả nhà em ở trong mắt người ngoài là người biết tính toán kế hoạch, là Chiến thần của thương trường nhưng giải quyết vấn đề của Hạ Trú thì vẫn phải ngậm bồ hòn làm ngọt, cắn răng

tàn nhẫn. Còn anh thì sao? Một ngày cô trợ lý xinh đẹp đó của anh trở thành cản trở, anh sẽ làm thế nào?"

Lục Khởi Bạch đột ngột dừng bước, quay đầu nhìn cậu ta, ánh mắt cảnh giác: "Cậu có ý gì?"

Lục Bắc Thâm đứng trên anh một bậc thềm, vô hình có cảm giác đứng nhìn từ trên xuống. Cậu ta mỉm cười, giơ cao bàn tay cầm điếu thuốc, để mặc cho cơn mưa bụi rơi hết lên trên, đứng nhìn đầu lọc đỏ rực dần dần trở thành một đốm sáng nhỏ như sao, từ tốn nói tiếp: "Không có gì, chỉ muốn xem anh họ liệu có thể thoát khỏi lời nguyện tình cảm của con cái nhà họ Lục không thôi."

Hơi thở của Lục Khởi Bạch đột ngột trở nên gấp gáp.

Khi anh ngước mắt lên, đúng lúc đầu điếu thuốc giữa ngón tay Lục Bắc Thâm cũng đã tắt, chỉ còn lại những vạt khói mỏng manh cuối cùng, tan vào không khí rồi biến mất.*

*Muốn tìm hiểu về chuyện tình cảm của Lục Bắc Thâm mời đọc phần cuối "Bảy năm vẫn ngoảnh về phương Bắc" (Khoảng chương 400 trở đi) - Nghiêm cấm spoil!

***

Khi Tưởng Ly quay trở lại nhà tộc trưởng Tần, tộc trưởng Tần và bố mẹ Thiên Bảo đều có ở đó, điều này khiến cô ít nhiều cảm thấy bất ngờ. Mấy hôm nay khi cô ở bên cạnh Tần Thiên Bảo, ba người họ ai bận rộn việc người nấy, đúng như lời mẹ Thiên Bảo: Tưởng cô nương, chúng tôi tin tưởng cô, thế nên chúng tôi hoàn toàn giao lại Thiên Bảo cho cô.

Thế nên có sốt ruột đến mấy họ cũng không thể hiện ra ngoài, phải làm việc gì thì vẫn cứ làm việc ấy.

Sau khi vào cửa, biểu cảm của ba người cực kỳ khác lạ.

Tộc trưởng Tần dĩ nhiên không cần nói, ông vốn dĩ đã có một khuôn mặt nặng nề, khi không chau mày trên trán cũng đã có nếp nhăn chữ Xuyên, huống hồ bây giờ trông ông còn đầy tâm sự. Bố mẹ Thiên Bảo như ngập ngừng muốn nói gì lại thôi. Sắc mặt hai người họ đều có lo lắng. Sau khi nhìn thấy Tưởng Ly, mẹ Thiên Bảo âm thầm huých vào người bố Thiên Bảo.

Đã xảy ra chuyện gì sao?

Tưởng Ly thu hết biểu cảm của ba người họ vào ánh mắt, cảm thấy khó hiểu trong lòng. Nhìn thời gian hiện tại, cô nghĩ chắc Tần Thiên Bảo đang đọc sách. Thế là cô bèn đi vào trong phòng sách nhìn ngó. Quả nhiên Tần Thiên Bảo đang nghiêm chỉnh ngồi sau bàn, trong tay cầm một cuộn sách, lần này thằng bé đọc "Thập di ký".

Cô nhìn chằm chằm ba chữ "Thập di ký" ấy rất lâu không rời mắt.

Trước cửa sổ có cái bóng lướt qua.

Tưởng Ly quay đầu nhìn, là ba người họ, đều đang nhìn vào trong qua cửa sổ. Sau khi chạm phải ánh mắt cô, họ lại lập tức làm như không có chuyện gì.

Lần này Tưởng Ly bàng hoàng tỉnh ngộ.

Tần Xuyên rộng lớn được đến đâu? Có lẽ chuyện Tần nhị nương tới đây sáng nay hỏi tội đã lan truyền khắp thôn, dĩ nhiên họ có thể thiên biến vạn hóa đủ kiểu. Tộc trưởng Tần và bố mẹ Thiên Bảo tuy không phải là người tùy tiện trôi theo dòng đời, nhưng cũng sẽ lo lắng cô giận quá mà bỏ mặc Thiên Bảo, nhất là khi cô ra ngoài một thời gian dài mới quay trở lại.

Có kiêng dè là tốt, chí ít những nghi vấn trong lòng không sợ không có được đáp án.

Thấy ba người họ đang định rời đi, Tưởng Ly gọi giật tộc trưởng Tần lại, nói với ông: Trò chuyện một chút đi.

***

Một câu "Trò chuyện đi" khiến tộc trưởng Tần rất bất an. Kể cả khi mẹ Thiên Bảo đã dâng cả bình trà pha sẵn lên mà sắc mặt ông vẫn chưa hết lo lắng.

Thấy Tưởng Ly nhàn nhã rót trà, không khỏi tò mò hỏi: "Chuyện đó... Không cần trông chừng Thiên Bảo sao?"

"Không vội, có một vài chuyện hỏi rõ ràng rồi, trị bệnh vẫn kịp." Tưởng Ly xách bình trà rót đầy hai cốc rồi mỉm cười: "Tộc trưởng Tần ngồi đi."

Tộc trưởng Tần ngập ngừng ngồi xuống ghế, ông nào có tâm trạng uống trà? Ông âm thầm quan sát biểu cảm của Tưởng Ly, ngửi thấy mùi rượu trên người cô, không quá nồng nặc, xem ra cũng chưa uống say, nhưng chính vì thế càng khiến ông do dự.

Những nghi hoặc xuất hiện liên tục trong lòng Tưởng Ly sau khi có rượu vào và phân tích đã sáng sủa hơn không ít. Bây giờ cô túm lấy tộc trưởng Tần, chẳng qua cũng chỉ để xác nhận những suy đoán trước đó. Cô uống một hớp trà,từ từ xoa dịu cơn nóng nực trong lòng. Trong một đêm mùa hạ như thế này, thật là Tưởng Ly càng muốn uống bia lạnh hơn.

Đặt tách trà xuống, cô không vòng vo tam quốc, lên tiếng nói thẳng: "Không lâu trước đó, các ông đã xử lý một thanh niên trẻ bằng tổ pháp đúng không?"

Tộc trưởng Tần đang định uống trà cho nhuận giọng, đầu ngón tay vừa chạm vào tách trà đã chợt run lên. Ông đột ngột rụt lại, không biết vì lời nói của Tưởng Ly hay vì tách trà quá nóng. Ông ngước mắt lên nhìn Tưởng Ly, trong đôi mắt có sự ngỡ ngàng.

"Tần Xuyên có tổ quy nghiêm ngặt, một khi vi phạm sẽ bị trừng phạt nặng nề. Đây vốn dĩ là chuyện của riêng Tần Xuyên, tôi không nên hỏi han. Nhưng chuyện này có liên quan đến Thiên Bảo, vì vậy tộc trưởng Tần đừng nên che giấu là hơn."

Ngón tay Tưởng Ly đặt bên mép cốc, nhẹ nhàng cọ qua cọ lại: "Nếu trước đó khi tôi hỏi tộc trưởng mà ông chịu nói hết tất cả những gì không biết thì chưa biết chừng Thiên Bảo đã khỏi bệnh từ lâu."

Câu nói cuối cùng như thứ vũ khí trí mạng phá vỡ tâm lý thề sống chết cũng phải bảo vệ thanh danh của Tần Xuyên trong tộc trưởng Tần. Ông hít sâu một hơi: "Phải, đúng là chúng tôi đã trừng phạt tội nhân của Tần Xuyên, lần chấp hành tổ pháp cuối cùng đã trước đó hơn năm mươi năm rồi."

Tưởng Ly âm thầm uống trà, ngẫm nghĩ thấy câu nói này của ông cũng không sai. Từ những thi thể trong vách động có thể thấy, Tần Vũ quả thật được coi là "tươi mới" rồi.

"Thiên Bảo cũng có mặt?"

"Không không không, sao chuyện này có thể để trẻ con chứng kiến chứ?" Tộc trưởng Tần lập tức phủ nhận: "Tổ pháp đều được thực thi vào ban ngày."

Tổ pháp thực thi ban ngày? Không phải buổi tối...

Tưởng Ly ngẫm nghĩ giây lát rồi nói: "Xem ra tổ pháp rất nặng."

"Đúng vậy." Tộc trưởng Tần không né tránh: "Bởi vì người chịu phát đã phạm phải sai lầm không thể dung thứ, thế nên cậu ta cần phải được tế máu cho tổ tiên."

Nghe xong Tưởng Ly cảm thấy lạnh gáy. Ông nói rất thản nhiên nhưng cô thì nghe mà tim đập chân run. Pháp luật ngoài kia coi như không tồn tại trong mắt họ. Họ chỉ tôn trọng tổ pháp của mình, kiên trì giữ vững từ đời này qua đời khác, để những kẻ một khi vi phạm tổ quy sẽ phải chịu hình phạt tương ứng, thậm chí là mất mạng.

"Các ông cứ thế ích kỷ trừng phạt một người như vậy sao?"

Tộc trưởng Tần đáp: "Ích kỷ? Không, khi thi hành tổ pháp, các bô lão và những người đức cao vọng trọng đều có mặt."

Tưởng Ly trầm ngâm, rồi kéo léo dẫn dắt vấn đề của riêng mình: "Mạo muội tước đi mạng sống của người ta, lẽ nào chưa từng có oan khuất?"

Tộc trưởng Tần lắc đầu rất chắc chắn: "Tổ quy của Tần Xuyên tuy nghiêm ngặt nhưng chúng tôi không tùy tiện trừng phạt một ai, nhất là trước khi cần thi hành tổ pháp nghiêm ngặt nhất, chúng ta đều phải điều tra mọi chuyện rõ ràng."

Nói tới đây, cuối cùng ông cũng bê tách trà lên nhấp một ngụm, vị trà đắng chát giống hệt như tâm sự của ông lúc này: "Xảy ra chuyện như vậy, người Tần Xuyên khó mà mở miệng. Tên nhóc đó tên Tần Vũ, vốn là một người hiền lành trung hậu, không hiểu sao lại bị ma xui quỷ ám, mấy lần lén lút ra khỏi Tần Xuyên không nói, còn âm thầm mang bí kíp của Tần Xuyên đi bán, tiết lộ bí mật của Tần Xuyên ra bên ngoài. Tưởng cô nương, Tần Xuyên có thể dừng chân tại một nơi, chính là dựa vào việc tuân thủ tổ quy bao đời này. Tần Vũ phá hoại tổ quy, khiến cả Tần Xuyên bất an, không trừng phạt sẽ khiến lòng dân phẫn nộ."

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 513: Gặp Phải Phiền Phức Lớn Rồi

Không lệch đi đâu nữa, là Tần Vũ.

Còn về bí kíp, không cần nói nhiều, chính là Vong ưu tán, chỉ có điều tộc trưởng Tần rất nhạy bén, không nhắc đến nó.

Tưởng Ly uống một hớp trà to, đè nén cơn sóng dữ trong lòng. Dường như tất cả mọi chuyện đều đang đi theo hướng họ suy luận trước đó. Vậy sau đó người theo họ vào Tần Xuyên, và ông chủ đứng sau chính là bố con Lục Khởi Bạch?

"Quan hệ giữa Tần Thiên Bảo và Tần Vũ không tệ đúng không?"

Tộc trưởng Tần cứng người.

Tưởng Ly nhìn ông chằm chằm.

Ông bại trận trước ánh mắt của cô, gật đầu. Nghe cô hừ lạnh một tiếng, ông lại nói ngay: "Trước đó khi cô hỏi tôi không nói đến Tần Vũ là vì cảm thấy người này chẳng cần nhắ đến. Quan hệ giữa Thiên Bảo và cậu ta rất thân thiết, nó coi cậu ta như anh trai."

Quả nhiên.

Khi thím Tần nói, bà vẫn còn có phần giữ kẽ.

Vậy thì vấn đề chính là việc trừng phạt Tần Vũ, lẽ nào Tần Thiên Bảo chạy ra ngoài vào ban ngày? Nhưng không đúng, chẳng phải sau khi vào

Tịch Lĩnh trở về nó mới gặp ác mộng sao?

"Các ông đã trừng phạt Tần Vũ như thế nào?"

Nói tới mức này, tộc trưởng Tần cũng không cần giấu giếm thêm nữa. Ông ta lược đi rất nhiều miêu tả máu me, kể lại đại khái quá trình trừng phạt. Trong khoảng thời gian này, tộc trưởng Tần quả thật đã nhắc tới dụng cụ dây xích gai. Ông không giải thích quá nhiều về nguyên lý của nó, có lẽ vì sợ cô sẽ nảy sinh phản cảm.

Nhưng ông nào có biết, từ lúc còn ở trong vách động, Tưởng Ly đã nhìn thấu hết rồi.

"Sau khi hành hình, sẽ phải đưa tội nhân trong tình trạng hấp hối sắp chết đến khu "Tế y" để tế tổ tiên. Bảy ngày sau, tội nhân ngừng thở thì sẽ vác xác vào vách động, sau khi chết sẽ tiếp tục chuộc tội với Tế y."

Câu nói cuối cùng của tộc trưởng Tần đã khiến Tưởng Ly giật mình: "Khu Tế y nằm ở đâu."

"Ở sâu trong Tịch Lĩnh."

"Tội nhân phải ở đó suốt bảy ngày?"

"Phải."

Hơi thở của Tưởng Ly trở nên gấp gáp, dự cảm trong lòng càng lúc càng mãnh liệt: "Tế y mà ông nói đến... là một người?"

"Là một người phụ nữ." Tộc trưởng Tần sửa lại lời cô nói: "Trên vị trí liệt tổ liệt tông của Tần Xuyên, bà ấy là vị Tế y duy nhất và cũng là quan trọng nhất. Bà ấy hiểu tiếng hoa, nghe thấu tiếng chim muông cầm thú, thông thiên đạt ý nhân tình. Chính bà là người dẫn dắt dân chúng Tần

Xuyên tìm được nơi cư ẩn, khai hoang lập đất, nuôi tằm dệt vải, có thể dùng sức một người đối chọi với dã thú hồng thủy, dịch bệnh đại họa, lại còn là một thần y cứu người khỏi biển khổ. Các bậc tổ tiên có nói nếu không có Tế y thì sẽ không có Tần Xuyên hôm nay."

"Tế y?" Tưởng Ly không hiểu ý nghĩa của danh xưng này: "Không phải là Vu chúc hay Vu y?"

"Tế là ngang hàng với trời đất, Vu là cấp thấp hơn một bậc, không thể coi chung." Tộc trưởng Tần nói: "Tần Xuyên tín ngưỡng trời đất, chữ "Tế" trong Tần Xuyên đại diện cho sự tôn trọng."

Tưởng Ly bàng hoàng tỉnh ngộ.

Sớm biết mình không phải Vu chúc rồi, chẳng thà cô tự phong một chữ "Tế" có phải tiết kiệm hơn không? Bản lĩnh của cô so với vị Tế y mà ông nói còn xa, nhưng có điều hiểu được hoa ngữ là khá tương đồng.

Cô nhớ tới nội dung bức tranh trên quan tài, thế là muốn xác nhận điểm cuối cùng.

"Ý ông muốn nói, tới bây giờ, người Tần Xuyên sở dĩ có thể định cư trong Tịch Lĩnh đều là nhờ vị Tế y đó đúng không?"

"Đúng, thế nên chúng tôi mới có thể đời đời kiếp kiếp bình an sinh sống qua ngày ở đây, yên ổn làm ăn." Tộc trưởng Tần nói: "Sau này Tế y bệnh nặng qua đời, các bậc tiền bối đã an táng cho bà được yên nghỉ, đồng thời lập ra tổ quy, rằng mỗi đời sau đều phải tôn kính Tế y."

Tưởng Ly không nói gì, những sợi manh mối trong đầu thì đã được sắp xếp rõ ràng.

Người phụ nữ trong bức tranh của Tần Thiên Bảo mặc đồ trắng, tuy rằng không hoàn toàn giống với bức tranh trên quan tài nhưng có thể nhìn ra rõ ràng là trang phục triều Minh.

Từ kiến trúc của Tần Xuyên tới trang phục người Tần Xuyên mặc bây giờ, cũng có bóng dáng triều Minh, chứng tỏ họ đã ẩn cư tại đây từ triều Minh tới giờ.

Thế nên từ lời nói của tộc trưởng Tần, không khó biết được, người phụ nữ trên bức tranh quan tài chính là Tế y của Tần Xuyên, là cùng một người với người trong tranh của Thiên Bảo.

"Vị Tế y này có lai lịch thế nào?" Tưởng Ly tò mò hỏi.

Tộc trưởng Tần mỉm cười, đặt tách trà xuống bàn: "Mấy người tới đây vì Vong ưu tán nên chắc bối cảnh của Tần Xuyên, mọi người cũng đã nắm rõ khoảng tám, chín phần. Người Tần Xuyên chúng tôi là hậu duệ của thần y. Nếu lần theo tổ tiên của Tế y trở về trước thì chính là hậu duệ của Quắc thái tử."

Trái tim Tưởng Ly vô tình bị va đập.

Vậy là đúng rồi.

Họ đúng là muốn tới tìm Vong ưu tán. Ban đầu họ phân tích về thần y và Quắc thái tử cũng không sai. Chỉ là không ngờ hậu duệ hàng trăm ngàn năm sau của Quắc thái tử lại có một đời sau trực hệ như Tế y. Bây giờ quan sát ngược lại vị Tế y này, có sự liên thông với tự nhiên, có lẽ cũng kế thừa một khứu giác nhạy bén như tổ tiên, trên thực tế là giống như Quắc thái tử, là một người rất nhạy bén với mùi hương, đồng thời có thể lợi dụng tổ hợp mùi hương để giải quyết đủ các nan đề.

Càng ngày càng lộ rõ nhiều chân tướng, càng cảm thấy ly kỳ, thực chất là mọi chuyện đều có thể giải thích.

"Một người quan trọng như vậy, các ông chắc phải có tranh chân dung chứ?"

Ai ngờ tộc trưởng Tần lắc đầu: "Sự thần thánh của Tế y không thể mang ra đùa cợt, thế nên không cho phép trong nhà có tranh chân dung, đây là quy định tổ tiên truyền lại. Mỗi đời người Tần Xuyên đều tuân thủ. Nhưng để tưởng nhớ Tế y, cũng là để không quấy nhiễu linh vị Tế y, người Tần Xuyên lấy gỗ làm tưởng, lập nên tượng trưng cho trời đất. Chỉ tiếc là tới đời chúng tôi, có một năm núi lở làm hỏng tượng gỗ Tế y. Từ đó về sau, nơi ấy chỉ còn đài tế, không còn tượng nữa."

Tưởng Ly hiểu ngay, thì ra đây là lý do có khu Tế y.

"Khi bức tượng ấy bị phá hủy, Thiên Bảo mấy tuổi?"

Tộc trưởng Tần hơi sững người, không hiểu hai chuyện này liên quan gì đến nhau, nhưng vẫn thành thật trả lời: "Chính là chuyện của năm ngoái."

"Có nghĩa là Thiên Bảo từng nhìn thấy tượng gỗ Tế y?"

Tộc trưởng Tần đáp: "Đó là lẽ đương nhiên, mỗi năm chúng tôi đều tổ chức hoạt động kỷ niệm trước tượng gỗ Tế y, Thiên Bảo là tương lai của Tần Xuyên, nó chắc chắn phải có mặt."

Giống như một cơn hồng hoang quét qua trời đất cuối cùng cũng ngưng lặng vào khoảnh khắc này vậy. Mọi nghi ngờ, không hiểu, suy tư... tất cả đều trở thành cát bụi, trời đất như lặng im hẳn vậy, chỉ còn lại những hạt bụi li ti đan cài nương tựa vào nhau trong quầng sáng.

Tưởng Ly không hỏi thêm gì nữa, cúi người xuống bàn, bỗng dưng muốn cười, thế là cô bật cười.

Một khi cười là không dừng được nữa, thậm chí còn không đứng dậy nổi.

Cô cảm thấy nực cười, nực cười vì vòng vèo qua lại chân tướng hóa ra lại như vậy; Cô cũng thật lòng muốn cười, nguyên nhân muốn cười là cuối cùng cũng sắp cầm được Vong ưu tán rồi.

Tộc trưởng Tần ngây ra vì nụ cười của cô. Ông không cảm thấy mình đã nói chuyện gì đáng cười sằng sặc.

Bố mẹ Thiên Bảo luôn lo lắng cho tình hình lúc này nghe thấy tiếng động cũng bước vào phòng, thấy Tưởng Ly như vậy cũng ngẩn ra. Lát sau, mẹ Thiên Bảo thì thầm với bố Thiên Bảo: Không lẽ bị điên rồi chăng?

Bố Thiên Bảo ra hiệu cho mẹ Thiên Bảo chớ nói linh tinh.

Một lúc lâu sau, Tưởng Ly cuối cùng mới dứt cơn cười.

Thấy vậy, tộc trưởng Tần bất an lên tiếng: "Tưởng cô nương, như vậy là..."

Tưởng Ly cũng thật sự cười mệt, thấy ly trà đã rỗng, cô giơ tay với lấy bình trà. Mẹ Thiên Bảo nhiệt tình nhanh mắt, vội tiến lến xách tách trà rót thêm cho cô. Sau khi Tưởng Ly một hơi uống cạn hết cốc trà, đặt tách trà xuống, cô thấy mẹ Thiên Bảo còn định rót thêm bèn giơ tay ngăn lại.

"Thiên Bảo của mấy người gặp phải phiền phức lớn rồi." Tưởng Ly cắt vào chuyện chính.

Tộc trưởng Tần sững người: "Hả?"

Mẹ Thiên Bảo nghe xong lập tức sốt sắng, đặt tách trà sang bên cạnh, nước trà bắn ra một chút: "Tưởng cô nương, cô... cô nói câu này là có ý gì?"

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 514: Mọi Người Trên Đời Đều Đang Bận Rộn

Tưởng Ly đứng dậy, chắp tay sau lưng đi đi lại lại, giọng điệu có phần răn dạy: "Mấy người tự tiện tước đoạt đi tính mạng người khác, còn ở ngay trước mặt Tế y. Cho dù đối phương đã phạm phải một tội ác tày trời thì cũng sẽ xuất hiện oán niệm trong lòng. Thiên Bảo nhà ông vừa hay đụng phải oán khí này, thế nên mới thành ra bộ dạng như ngày hôm nay. Oán khí mà không trừ nó sẽ còn tiếp tục ở lại trên người Thiên Bảo, cuối cùng trở thành chướng khí, tổn thương cơ thể trong vô hình."

Tộc trưởng Tần ngây ra tại chỗ.

Mẹ Thiên Bảo chân mềm nhũn ngồi bệt xuống đất.

Bố Thiên Bảo vội tiến lên dìu mẹ Thiên Bảo dậy, khi nói với Tưởng Ly, giọng cũng gần như hết hơi: "Thiên Bảo nó... bị trúng tà sao?"

Trúng tà, đây có thể nói là một cụm từ thử trăm lần không chán, có thể dùng vào bất cứ ai trong bất kỳ hoàn cảnh này, từ này đối với Tưởng Ly mà nói là thường gặp nhất. Nhưng cô vẫn hắng giọng: "Thiên Bảo không chỉ đơn giản là trúng tà. Mà nó đã đụng phải oán khí, ám khí của trời đất, rồi lại gặp phải Tế y, hiểu không?"

Thật ra cô nghĩ tộc trưởng Tần và họ sẽ không hiểu đâu, đến bản thân cô còn không nghĩ thông suốt được thế nào là đâm phải oán khí giữa trời đất nữa là. Cô chỉ nói đại một câu như vậy, còn về nguyên nhân bệnh thì trong lòng cô rõ ràng là được.

Nhưng không ngờ tộc trưởng Tần lại gật đầu lia lịa: "Hiểu mà hiểu mà, Tưởng cô nương, cô nhất định phải cứu Thiên Bảo, cô bảo chúng tôi làm gì cũng được."

Hiểu ư?

Tưởng Ly thầm sửng sốt, một câu chuyện phức tạp như vậy mà hiểu hết được ư?

Cũng không thể bộc lộ quá nhiều, cô hơi ngước cằm lên: "Được."

***

Trần Du đã nghỉ việc khỏi Skyline.

Có hai nguyên nhân.

Thứ nhất, quan hệ giữa cô và Thai Nghiệp Phàm đã là chuyện mọi người đã biết, giữa Trường Thịnh và Skyline lại quá ầm ĩ thị phị, sau này sẽ vẫn còn tồn tại quan hệ cạnh tranh. Nhất là bây giờ sau khi Thai Tử Tân và Thai Nghiệp Phàm cùng nhau quản lý, sau một thời gian nghỉ ngơi, Trường Thịnh coi như cũng đã hồi phục lại, dù là trong nước hay nước ngoài, các chuỗi sản nghiệp đều đã trở lại guồng quay cũ.

Trường Thịnh bây giờ khí thế bừng bừng, lại nhân lúc nội bộ Lục Môn bão táp vần vũ, không khác gì một lưỡi dao được mài sắc.

Thế nên, Trần Du không muốn tiếp tục ở lại Skyline nữa.

Nguyên nhân thứ hai...

Trần Du nằm bò trên chiếc sofa vừa bóc, nghịch qua nghịch lại chiếc di động trong tay, lát sau cô gọi vào một dãy số nhưng đối phương tắt máy.

Cô từ bỏ cuộc gọi.

Cô đổi sang wechat, soạn một đoạn tin nhắn gửi đi, nhưng gửi xong lại thấy không ổn nên xóa. Cô chuyển sang tin nhắn thoại, ngàn vạn lời muốn nói chuyển thành một câu: Cô nhất định phải chú ý an toàn đấy, sớm ngày trở về.

Trước đó Tưởng Ly từng nhắc nhở cô, khoảng thời gian này cô ấy sẽ bớt dùng di động lại, có chuyện quan trọng thì để lại tin nhắn thoại, cô ấy đọc được sẽ hồi âm. Trần Du cũng không biết mình có được coi là chuyện quan trọng không, nhưng muốn chia sẻ với Tưởng Ly ngay lập tức.

Nhưng chính ban nãy cô bỗng dưng cảm thấy, chuyện đối với mình rất quan trọng, chưa chắc người khác đã cảm thấy quan trọng. Mỗi người đều là cá nhân, đều có việc riêng phải bận rộn, không nhất định cứ phải thích những gì bạn thích, buồn những gì bạn buồn. Việc này không liên quan đến tình bạn gần xa, đơn thuần chỉ vì bạn không phải đối phương, đối phương cũng không phải bạn.

Trần Du thở dài nặng nề.

Bỗng nhiên cảm thấy tất cả mọi người trên đời đều đang bận rộn, chỉ có mình cô rảnh rang nhàn rỗi.

Di động bị ai đó rút đi, ngay sau đó trên đỉnh đầu vang lên tiếng nạt: "Đứng dậy."

Trần Du uể oải ngẩng đầu lên, không nhúc nhích.

Một giây sau, cô bị Thai Nghiệp Phàm kéo dậy.

Trần Du ngồi dựa vào sofa, bộ dạng thừa sống thiếu chết. Thai Nghiệp Phàm liếc nhìn sofa cô ngồi, rồi lại ngó nghiêng bốn phía xung quanh, thấy

không còn chỗ nào thích hợp ngồi hơn chỗ này nơã, bèn nhấc chiếc đệm lông cừu xách từ nhà qua đây, trải đều lên sofa, và cả lưng ghế.

Sau khi nhọc nhằn xong, anh lệnh cho Trần Du ngồi qua.

Trần Du làm mặt không tình nguyện, sau khi ngồi qua bắt đầu phát rồ: "Phiền! Phiền chết đi được!"

"Đừng phiền, đừng phiền." Thai Nghiệp Phàm ngồi xuống bên cạnh cô, nhẹ nhàng vỗ về: "Tâm trạng phiền muộn không tốt cho sự phát triển của thai nhi. Còn nữa, sau này đừng nằm sấp như thế, sẽ đè vào con. Bớt chơi di động đi, sofa mới mua về sẽ còn mùi, tạm thời đừng bỏ đệm ra, tiện cho em sau này ngồi."

Trần Du nghe đến mức tai mọc kén, đang định đứng lên thì bị Thai Nghiệp Phàm giữ chặt lại: "Em muốn làm gì, nói đi."

"Em ngồi mệt rồi, đi làm chút việc."

"Mệt rồi thì đi loăng quăng, ra ngoài cửa cũng được, đừng đi xa quá, cũng đừng rời khỏi tầm mắt anh." Thai Nghiệp Phàm cực kỳ lo lắng: "Anh đã nói với em nhiều lần rồi, mọi việc trong cửa hàng em đừng lo, những vật liệu phải trang trí, phải liên lạc, giai đoạn nào cần làm việc gì anh đều theo dõi giúp em. Em xem, bây giờ trong cửa hàng chỗ nào cũng loạn cào cào, em ở nhà tốt biết bao."

Sau khi Trần Du từ chức, Thai Nghiệp Phàm đã có dự định để cô vào Trường Thịnh.

Chuyện của Vệ Bạc Tôn cũng từng gây một cơn mưa gió trong Trường Thịnh. Trước đó Thai Nghiệp Phàm từng khai ra Vệ Bạc Tôn, nhưng Vệ Bạc Tôn thật sự có một chiếc mũi nhạy bén, đã kịp xóa sạch sẽ toàn bộ chứng cứ bất lợi với mình. Khổ nỗi không có chứng cứ trực tiếp định tội,

Thai Nghiệp Phàm và Thai Tử Tân sau khi bàn bạc chỉ có thể để cho anh ta rời đi.

Vệ Bạc Tôn có thể an toàn đi khỏi như vậy, Thai Nghiệp Phàm hiểu rõ trong lòng, chắc chắn có liên quan tới người của Lục Môn.

Vị trí nhà tạo hương của Trường Thịnh bị bỏ trống, dĩ nhiên cũng có không ít người chuyên nghiệp chen đầu vào muốn bò lên.

Thai Nghiệp Phàm có một vài suy nghĩ cá nhân bên trong, muốn để Trần Du đảm nhậm chức vụ này.

Nhưng suy nghĩ này của anh đã bị Thai Tử Tân phủ nhận ngay tại chỗ, khiến Thai Nghiệp Phàm rất mất thể diện. Quan trọng hơn là, khi Thai Nghiệp Phàm nói suy nghĩ này với Trần Du, anh lại bị Trần Du trách cứ một trận té tát.

"Trước đó em đang làm việc ở Skyline, bây giờ lại chạy qua Trường Thịnh làm, người khác sẽ nghĩ em thế nào? Chắc chắn sẽ cho rằng em leo cao nhờ anh! Thêm nữa, cấp bậc bây giờ của em không làm nổi nhà tạo hương, kinh nghiệm chưa đủ. Anh bảo em làm sao khiến người khác tâm phục? Đây là việc của em, trước khi anh đưa ra quyết định có phải nên hỏi qua ý kiến của em không?"

Trần Du dĩ nhiên đã có dự tính của mình. Cô chưa bao giờ là một cô gái vừa đi vừa tính cả.

Cô muốn mở cửa hàng, chỉ là một cửa hàng bình thường, bán từ nước hoa đến túi thơm, từ những sản phẩm dưỡng da cho đến các mùi hương cho phòng, bao gồm tất cả những thứ có mùi hương. Mọi mùi hương đều do cô định nghĩa, do cô một tay điều chế, mọi hương liệu đều do cô đích thân kiểm định.

Cô hiểu rõ năng lực của mình, không thể trở thành một bậc thầy mùi hương, một nhà tạo hương thiên tài như Tưởng Ly. Cùng lắm cô cũng chỉ có thể tới bậc nhà điều hương mà thôi. Thế nên, mở cửa hàng là đủ rồi.

Phía Nam có nhiều cửa hàng như vậy, phía Bắc thì cực ít, thế nên Trần Du càng muốn có một cửa hàng thuộc về riêng mình. Suy nghĩ này thật ra đã ở trong lòng cô nhiều năm rồi.

Lúc đó Thai Nghiệp Phàm nghe xong suy nghĩ của cô thì cực kỳ khó hiểu, hỏi cô: "Em muốn làm kinh doanh?"

Cô cãi lại: "Anh làm được em lại không làm được à?"

Không phải vì Thai Nghiệp Phàm phản đối cô mở cửa hàng, chỉ là nghĩ cô không cần vất vả như vậy, huống hồ họ sắp làm đám cưới rồi, còn hành hạ bản thân làm gì chứ? Nhưng lời này Thai Nghiệp Phàm không dám nói ra. Nhìn thấy hai mắt Trần Du sáng bừng như bị ma nhập, anh nghĩ thôi thì cứ để cô làm đi, coi như giúp cô được vui. Một cửa hàng mùi hương, dù có sập thì cũng tốn bao nhiêu tiền đâu.

Anh không nói không rằng lập tức bỏ tiền.

Ai dè Trần Du cũng là người rất tự trọng, bày hết số tiền tiết kiệm trong ngân hàng của mình ra trước mặt anh, quyết không lấy của anh một xu nào.

~Hết chương 514~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 515: Phụ Nữ Luôn Phải Giữ Một Đường Lùi

Thai Nghiệp Phàm cũng không ngờ được cô tiết kiệm được không ít tiền, quả thực rất kinh ngạc. Trần Du đắc ý, thông báo: Em đã có lòng muốn mở cửa hàng từ lâu, thế nên tiết kiệm tiền sẽ có động lực. Còn nữa, Skyline nhà người ta trả lương cho em rộng mở lắm, lương của một nhà điều hương tại đó không thấp chút nào.

Khiến Thai Nghiệp Phàm tức đến nghiến răng kèn kẹt.

Chọn địa chỉ, xem cửa hàng, thiết kế tiệm, vẽ bản đồ thiết kế, chủng loại sản phẩm, kiểu dáng mẫu mã... Hàng loạt các công việc liên quan, Trần Du đều làm với khí thế ngất trời, ý chí bừng bừng, còn chuyên tâm hơn cả việc cô cưới chồng.

Thai Nghiệp Phàm luôn có cảm giác mình bị lạnh lùng bỏ rơi.

Thai Tử Tân nghĩ thông suốt, nói với anh: Anh phải ủng hộ sự nghiệp của chị ấy, phụ nữ phải có việc của riêng mình để làm. Nếu theo ý của anh bước vào Trường Thịnh, không biết chị ấy còn bị người ta chỉ trỏ dèm pha đến mức nào nữa. Bây giờ tốt biết bao, chị ấy rất vui vẻ.

Thai Nghiệp Phàm thở dài: Chỉ là một cửa tiệm thôi mà, còn gọi là sự nghiệp sao?

Thai Tử Tân trừng mắt nhìn anh và nói: Trường Thịnh của chúng ta cũng từ làm ăn nhỏ đi lên, anh phóng tầm mắt ra mà xem, có bao nhiêu doanh nghiệp từ tích tiểu mới thành đại?

Thôi được rồi, Thai Nghiệp Phàm tích cực bày tỏ thái độ đúng đắn của mình, cũng toàn lực ủng hộ dự án hoành tráng Trần Du sắp phát triển.

Ai ngờ, đúng vào lúc Trần Du cả một bầu ý chí định thể hiện chút võ vẽ thì cô được kiểm tra ra đã có thai.

Bất ngờ này khiến Trần Du vừa căng thẳng lại vừa phiền muộn.

Căng thẳng vì đây là lần đầu tiên cô làm mẹ, không biết bản thân mình có thể làm tốt hay không; Phiền muộn vì lẽ nào chuyện cửa hàng phải tạm gác lại?

Sau khi biết chuyện này, Thai Nghiệp Phàm mừng tưởng chết. Để cô có thể an tâm dưỡng thai, việc ăn uống ngủ nghỉ, anh đều chăm sóc chu đáo. Ngay cả kế hoạch sự nghiệp tương lai của cô cũng đồng thời xen vào. Mọi chuyện nặng nề trong lòng Trần Du đều được chuyển qua cho Thai Nghiệp Phàm. Khi anh đang ở ngoài bàn chuyện làm ăn, thì vẫn phải chốc chốc đốc thúc công nhân tại cửa hàng: Chỗ nào tường quá cao, chỗ nào trát chưa phẳng...

Nhưng mệt mỏi không bì được với niềm vui.

Mỗi tối về nhà, việc đầu tiên anh làm chính là hỏi Trần Du: Con trai chúng ta đã làm gì rồi?

Lần nào Trần Du cũng bực dọc đáp lại anh: Em thật sự không biết con trai anh đang làm cái gì. Ngoài ra, có phải con trai không chưa biết được.

Thai Nghiệp Phàm cười vui vẻ, là một cục bông cũng được mà.

Chuyện của cửa hàng quả thực đều được Thai Nghiệp Phàm sắp xếp ổn thỏa, chu đáo. Trước kia cô luôn cảm thấy Thai Nghiệp Phàm giống như một đứa trẻ chưa lớn, mọi chuyện đều không bao giờ phải lo lắng. Nhưng

sau khi nhà họ Thai xảy ra biến cô, anh quả thực đã trưởng thành nhanh chóng, dáng vẻ của anh khi gánh vác trọng trách của gia đình trở nên rất đàn ông.

Cô nghĩ vậy là hết cỡ.

Cho đến khi cô mang thai, cho đến khi anh sắp làm bố, cô mới chợt hiểu ra. Kỳ thật sự trưởng thành thật sự của một người đàn ông không bắt nguồn từ phụ nữ mà bắt nguồn từ việc người đó sắp làm bố.

Đến lượt Thai Nghiệp Phàm hùng hổ hăng say, Trần Du thì nhàn đến sắp phát điên.

Mỗi lần cô vừa đặt chân tới gần cửa hàng, đằng sau đã có người mách lẻo Thai Nghiệp Phàm, sau đó cô lại chỉ được đi qua đi lại tản mạn nhàn nhã.

Cảm xúc này đè nén nhiều rồi cũng có ngày phải bộc phát. Trần Du liều mạng đánh đập Thai Nghiệp Phàm, vừa đánh vừa gào: "Tại anh cả! Sao anh không tự biết giữ mình chứ? Anh nhìn em bây giờ xem, bụng sắp ễnh ra rồi, làm sao mặc được váy cưới hả?"

"Phải phải phải, đều tại anh, đều tại anh." Bây giờ Thai Nghiệp Phàm đang trong ngày xuân phơi phới, để mặc cho Trần Du ầm ĩ cũng không giận. Cô đang mang thai, là lúc cảm xúc rất không ổn định. "Em yên tâm, váy cưới chúng ta sẽ làm lại, kịp mà, không xấu đâu, em mặc gì cũng đẹp hết."

Chỉ có cái miệng của anh là ngọt.

Trần Du hậm hực: "Trước kia không biết anh đã dùng mấy lời ngon ngọt này dụ dỗ bao nhiêu cô gái rồi."

"Nào có, không hề, tuyệt đối không." Chuyện này Thai Nghiệp Phàm nào dám nói mạnh? Thành thật há chẳng phải tự đưa đầu vào họng súng? Anh ôm chặt lấy cô, đáp qua loa: "Em là cô gái duy nhất anh muốn lấy làm vợ."

Trần Du bĩu môi, nhưng trong lòng thì ngọt ngào.

Khi Thai Tử Tân đến cửa hàng, trời đã nhá nhem tối, Thai Nghiệp Phàm đang định đưa Trần Du đi ăn thì nghe có tiếng người đẩy cửa đi vào, là giọng của Thai Tử Tân: "Sao vẫn đang trang hoàng vậy? Người đàn ông này làm việc đúng là lề mề thật đấy."

Thai Nghiệp Phàm liền trách một câu: "Nói ai thế hả? Chị dâu em còn đang ở đây này, không thể giữ chút thể diện cho anh chút sao?"

Trần Du đứng bên cười trộm.

Thai Tử Tân chẳng buồn đoái hoài tới Thai Nghiệp Phàm, nhìn Trần Du dặn dò: "Chị phải chú ý một chút đấy, tuy rằng cửa hàng toàn sử dụng các nguyên liệu bảo vệ môi trường, nhưng vẫn bớt tới đây một chút là hơn."

"Được, chị biết rồi." Trần Du đáp.

Trước kia cô không thích Thai Tử Tân cho lắm, cảm thấy cô ấy rất cường thế, hơn nữa còn có kinh nghiệm kinh doanh lão luyện. Quan trọng hơn là, cô luôn cảm giác Thai Tử Tân vẫn yêu thầm Lục Đông Thâm. Nhưng sau nhiều lần tiếp xúc, cô cũng không còn bài xích Thai Tử Tân nữa. Phụ nữ chưa cưới chung quy vẫn như một đứa trẻ, có mặt ích kỷ, nhưng cũng có mặt thiện lương.

Có lẽ Thai Tử Tân cũng áy náy phần nào với cô, nguyên nhân là vì trước đó cô ấy phản bác ý kiến của Thai Nghiệp Phàm. Thế nên từ khi Trần Du quyết định mở cửa hàng, Thai Tử Tân cũng bỏ ra không ít tiền của và

lực lượng. Có một lần cùng cô đi chọn đồ gia dụng, Thai Tử Tân nói thật: "Chị dâu, chị đừng hiểu lầm, việc em phản đối đề nghị của anh hai chỉ xuất phát từ việc suy nghĩ cho sự phát triển của công ty, tuyệt đối không sợ chị tranh giành tài sản hay gì đó. Chị lấy anh hai em tức là đã thành người nhà họ Thai, tài sản của nhà họ Thai có phần của chị là việc rất bình thường."

Nói thật, Trần Du chưa nghĩ xa như vậy. Thai Tử Tân có thể thẳng thắn nói vậy, ngược lại đã khiến cô bật cười. Cô nói: Chị hoàn toàn hiểu được quyết định của em, cho dù lúc đó em không phản đối chị cũng không đến làm. Chị có đảm nhận được vị trí ấy hay không trong lòng chị hiểu rõ, thế nên em yên tâm, chị không trách em. Còn về tài sản của nhà họ Thai, chị biết chị nói thế này em có thể không tin, nhưng chị thật sự chưa bao giờ nghĩ đến...

Thai Tử Tân không ngờ cô lại nói vậy, sững người một lúc lâu, rồi nói với cô: Không không không, chị đừng không nghĩ đến. Chuyện tài sản chị phải nghĩ, phụ nữ bất luận thế nào cũng phải để lại đường lùi cho mình. Em không có ý nói anh trai em có thể bỏ rơi chị. Đương nhiên, nếu anh ấy dám làm vậy em cũng sẽ không đồng ý.

Chọc cho Trần Du vui không chịu được.

Thai Tử Tân lần này mang đồ qua, vừa bước chân vào cửa hàng thì ô tô đồ cũng đến ngay sau đó.

Thai Nghiệp Phàm nói khoác không biết xấu hổ: "Thứ gì quý giá mà còn phiền Thai đại mỹ nữ đích thân mang đến thế này. Nói trước nhé, không phải núi vàng núi bạc, Nam Nam nhà anh không nhận đâu."

Từ ngày Thai Nghiệp Phàm biết tên thật của cô, anh cứ Nam Nam, Nam Nam, gọi riết thành nghiện. Anh nói gọi như vậy giống như gọi con gái yêu, ấm lòng.

Trần Du cũng thích anh gọi mình như thế, nghe cũng thấy ấm áp. Nhưng nghe xong lời giải thích của anh, cô liền lẩm bẩm: Ý tử tế không thể nói bằng lời tử tế hay sao.

Thai Tử Tân cười: "Cái này còn đắt giá hơn cả núi vàng núi bạc đấy nhé."

Nói như vậy, Trần Du lại càng tò mò.

Chẳng mấy chốc, có người khiêng hòm đi vào. Thai Tử Tân chỉ vào một chỗ, bảo họ để xuống rồi bảo họ đi về. Thai Nghiệp Phàm tò mò, chủ động dỡ hòm. Sau khi mở ra, anh kinh ngạc: "Không phải chứ? Chỉ là một khúc gỗ?"

Một khúc gỗ tầm khoảng trên dưới một mét, màu đen xì xì, không có tạo hình gì, còn không được gọi là một khúc gỗ đẽo, nhưng lại được đặt trong một chiếc hộp được chế tạo tỉ mỉ... Đợi chút, Thai Nghiệp Phàm nhìn chiếc hộp, hình như là thủy tinh?

Dùng hộp thủy tinh đựng khúc gỗ? Lẫn lộn đầu đuôi rồi thì phải?

~Hết chương 515~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 516: Anh Tin Chứ

"Anh thì hiểu cái gì?" Thai Tử Tân cười khích bác.

Trần Du tiến lên, khẽ kêu thành tiếng: "Kỳ Nam!"

Nam gì?

Thai Nghiệp Phàm ngẩn người.

"Ông trời ơi..." Trần Du ngắm nghía đoạn gỗ trước mắt, rồi lại bảo Thai Nghiệp Phàm dỡ bọc bên ngoài ra.

Bọc vừa dỡ, liền có một mùi thơm thanh nhã cực kỳ nhạt bay ra ngoài. Cô giơ tay chạm vào, rồi lại đưa tay lên ngửi, bất ngờ: "Chính là kỳ nam! Sao lại có một khúc kỳ nam to như thế này?"

"Ai ta nói thời cổ có bốn trò tao nhã: Dùng hương, thưởng trà, ngắm hoa và treo tranh. Em nghĩ chị muốn mở cửa hàng về mùi hương, tặng một món quà liên quan đến hương liệu là tốt nhất." Thai Tử Tân thấy cô thích cũng yên tâm: "Em nghe người ta nói trầm hương là tốt nhất, còn có thể vỗ về tâm trạng của thai phụ, thế nên đã nhờ người mua về. Em không hiểu chuyên ngành lắm, chị cảm thấy ổn là được."

"Kỳ nam không phải thứ nhờ là có thể mua được đâu. Em mua được một khúc kỳ nam to như thế này, quả thật là điều khó tin." Trần Du mừng rỡ nói.

Trầm hương sở dĩ quý giá là vì loài cây hình thành trầm hương phải có tuổi đời lâu năm, có cây lên tới trăm năm hoặc thậm chí ngàn năm, từ lúc kết hương cho tới khi trưởng thành cũng phải trải qua một thời gian đằng đẵng. Sau khi cây đổ xuống, trầm hương để lại thường cũng đã có tuổi hàng trăm năm, thế nên cổ nhân gọi trầm hương là hương liệu quý giá tập trung linh khí trời đất trăm ngàn năm.

Kỳ nam là loại sản phẩm đặc biệt nhất trong trầm hương, còn gọi là Gia nam hương, thời cổ có tên là quỳnh chi, mềm mại hơn trầm hương. Thông thường trong một nguồn trầm hương cực phẩm có thể chỉ tồn tại một phần kỳ nam rất nhỏ, cực kỳ đáng quý. Mùi hương cao nhã, không đốt cũng đã tỏa ra một thứ mùi nhàn nhạt.

Thai Tử Tân không những tìm được kỳ nam mà còn tìm được một khúc to như thế. Đây không còn là vấn đề giá trị cao mà còn là sự hiếm có trên đời.

"Giành được từ tay một người già ở Karamay*, nghe nói người đó là một nhà cung ứng nguyên liệu, nhưng chỉ thu thập nguyên liệu trong các sa mạc. Cũng thật kỳ lạ, một khúc kỳ nam to như vậy mà ông ta lại tìm được tận sâu trong sa mạc, coi là báu vật trời ban. Nếu không phải người em nhờ có chút ân nghĩa với ông ta, thì khúc kỳ nam này ông ta sẽ không chuyển nhượng đâu." Thai Tử Tân nói.

*Karamay là một địa cấp thị thuộc Khu tự trị dân tộc Uyghur, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Địa khu này có diện tích 9252 ki-lô-mét vuông, dân số 290.000 người.

Trần Du nghe xong rất ngỡ ngàng, trong sa mạc mà lại có thể tìm được kỳ nam? Đúng là sống lâu càng gặp nhiều chuyện thú vị.

Phàm là trầm hương đều sản sinh từ vùng núi đồi hoặc trong rừng thưa thấp hơn mặt nước biển. Mà nơi sản sinh kỳ nam cũng là mấy chỗ đó, đã hiếm càng thêm hiếm, nói chi tới việc có thể lần mò ra nó trong sa mạc.

Quả thật là thế gian đâu đâu cũng có chuyện ly kỳ.

Thai Nghiệp Phàm không thể chen vào. Anh biết trầm hương quý giá, nhưng cũng chỉ đến vậy mà thôi, còn về các chủng loại trầm hương thì hoàn toàn mù tịt, nói chi tới việc hiểu biết về các hương liệu khác. Thấy Thai Tử Tân và Trần Du ngắm nghía khúc kỳ nam đó như bảo bối vậy, anh bĩu môi.

Thầm nghĩ: Có đáng tiền cỡ nào cũng chỉ là một khúc gỗ thôi mà...

Nhưng dù là khúc gỗ hay không, thứ có thể vỗ về cảm xúc cho Trần Du chính là bảo bối.

***

Mấy năm nay Tưởng Ly vào Nam ra Bắc đã hình thành thói quen, trên người không bao giờ thiếu nguyên liệu, lúc nào cô cũng mang một vài bán thành phẩm có thể dùng khi cần thiết. Một khi cần, điều chế đơn giản là được. Từ sau khi Tả Thời gặp chuyện ở nơi hoang vu, cô càng như mắc chứng ám ảnh cưỡng chế, không mang theo một vài nguyên liệu bán thành phẩm sẽ không có cảm giác an toàn.

Tuy nói như vậy nhưng nguyên liệu trị bệnh cho Tần Thiên Bảo vẫn còn thiếu hụt, dù sao đây cũng không phải là Thương Lăng, muốn gì là có thứ đó.

Cô nhớ tới Tịch Lĩnh, dãy núi thuốc thiên nhiên cứ men theo con đường nhỏ trong thôn đi tới tận cùng là đến.

Mặc cho Tần Thiên Bảo đi qua đi lại trong phòng sách, cũng mặc cho tộc trưởng Tần và bố mẹ Thiên Bảo bày ra bộ mặt vừa lo lắng lại vừa không dám hỏi nhiều, cô quay lại chỗ ở, đầu tiên đi lấy bột Thương truật* đã ép sẵn từ trước, rồi lại chạy đi hái một chậu tần bì gai còn tươi, lấy nước suối, gỗ tân bách đốt một nồi to, cho thêm mật ong núi, làm thành nồi nước tần bì đậm đặc.

*Vị thuốc Đông y, câu lâu năm, hoa trắng hoặc hồng nhạt, rễ làm thuốc.

Trong quá trình làm lạnh nước tần bì, cô lại giết gà lấy tiết. Đương nhiên, việc giết gà do Lục Đông Thâm làm.

Gà là của nhà thím Tần, vẫn đưa tiền mà thím không lấy, cũng vẫn do Nhiêu Tôn làm chân lao động.

Thím Tần không biết Tưởng Ly đang bận rộn việc gì, nhưng cũng nghe nói có liên quan đến Thiên Bảo nên cũng chạy tới căn nhà mới ngó xem. Bà cũng chỉ ngó một lúc rồi đi, vì không hiểu.

Thật ra cả Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn cũng không biết Tưởng Ly muốn làm gì, chỉ là hai người họ đã sớm quen với phong cách làm việc của Tưởng Ly, nên không lấy gì làm lạ. Nguyễn Kỳ cực kỳ hứng thú với những gì cô làm, cô bận rộn, Nguyễn Kỳ ở bên cạnh làm chân chạy vặt.

Lấy tiết gà xong, nước tần bì cũng đã làm nguội, Tưởng Ly rắc bột Thương truật vào trong, nhất thời tỏa ra một mùi hương khó mà hình dung, chí ít khiến Nguyễn Kỳ ngồi ngay gần đó phải bịt mũi.

Tiết gà và nước tần bì lần lượt được cho vào các dụng cụ đựng, sau đó được phong lại bằng sáp nến, khiêng tới chôn dưới gốc cây nhà tộc trưởng.

Tộc trưởng Tần và những người khác mắt tròn mắt dẹt đứng nhìn.

Làm xong tất cả mọi việc, Tưởng Ly rửa tay, nói với họ: "Không ai được phép động vào mấy cái hũ dưới gốc cây."

Không cần cô nói nhiều, tộc trưởng Tần cũng sẽ làm theo.

Khi Tưởng Ly quay lại chỗ ở thì đã hơn hai giờ sáng.

Đối với Tần Xuyên đây đang là thời điểm náo nhiệt, nhưng đối với Tưởng Ly, mí mắt sắp đánh nhau tới nơi.

Cô tắm rửa qua loa rồi ngã vật xuống giường. Nghe thấy cửa phòng có tiếng động cô cũng oải không buồn mở mắt nhìn, nghĩ bụng dù có là kẻ xấu cũng mặc kệ đi, dù sao bây giờ ngủ mới là chuyện quan trọng nhất.

"Kẻ xấu" không xấu.

Có điều đè lên người cô hơi nặng.

Tưởng Ly nhắm mắt, ngửi thấy mùi hương trên người anh, thật sự là càng ngửi càng thấy thơm. Cô cảm thấy mình càng ngày càng không rời xa mùi hương của anh được rồi, cũng không biết mấy tháng chia xa cô đã sống sót kiểu gì. Được anh dựa vào, ôm cô như thế này, tất cả đều thật tươi mới.

Cảm giác tươi mới thật tuyệt.

Cô để mặc cho nụ hôn của Lục Đông Thâm men dần xuống, những cơn ngứa ngáy dịu dàng để xua tan cơn buồn ngủ gần chết của cô. Cô khẽ lẩm bẩm: "Em khó khăn lắm mới chữa được chứng mất ngủ cho anh, giờ anh lại bị người Tần Xuyên dung túng dạy hư rồi."

Bên tai vang lên tiếng cười khẽ của Lục Đông Thâm, môi anh trượt qua vành tai cô: "Tiếp theo có dự định gì?"

"Báo lên thần linh, xua đuổi tà ma." Cô mềm oặt, hơi thở của anh len lỏi vào tai, giống như một chiếc móc câu khiến lòng cô xáo trộn.

Lục Đông Thâm cười dịu dàng, bàn tay thì tham lam, men theo cổ áo cô luồn vào trong: "Nói tiếng người."

"Vào Tịch Lĩnh, kiếm một vài loại nguyên liệu." Tưởng Ly cảm thấy khắp người đã tan chảy vì hơi ấm trên bàn tay anh.

"Khó tìm không?" Lục Đông Thâm hỏi nghiêm túc, đương nhiên, nếu tảng lờ bàn tay không yên phận của anh.

Tưởng Ly ngẫm nghĩ: "Nếu đã dám nói là lên núi tìm thuốc, vậy thì có lẽ sẽ tìm được. Cho dù không tìm được cũng không sao, nhất định sẽ có một loại nguyên liệu khác để thay thế." Sau đó cô lật người lại, đối diện với anh, cười khẽ: "Anh Lục, nguyên liệu em muốn tìm nhất định sẽ tìm được, giống như người em muốn có được cũng nhất định phải thành công."

"Người em muốn có được?" Lục Đông Thâm nhướng mày: "Ví dụ?"

"Anh." Tưởng Ly thẳng thắn thừa nhận.

Câu nói này rơi vào tai Lục Đông Thâm có sự thay đổi lớn về chất, anh ngờ vực: "Nhưng anh lâu nay không hề cảm thấy em muốn có được anh."

"Chỉ là anh cảm thấy mà thôi." Tưởng Ly vui vẻ ngồi đấu võ miệng với anh.

Lục Đông Thâm áp sát mặt xuống, tính sổ: "Nếu lần này anh không chủ động, chẳng phải em quyết tâm chia tay với anh sao?"

"Vậy làm sao anh biết em không vờ lạt mềm buộc chặt?"

Lục Đông Thâm dở khóc dở cười: "Tưởng cô nương, có phải em hiểu sai ý nghĩa của cụm từ lạt mềm buộc chặt rồi không?"

"Anh thích tin hay không thì tùy, dù sao em cũng đã biểu đạt rõ ràng." Tưởng Ly còn lâu mới thể hiện lúc ở Thương Lăng mình đã nhớ anh biết chừng nào.

Lục Đông Thâm bật cười, cúi đầu khẽ cắn lên môi cô, lẩm bẩm: "Anh tin chứ..."

~Hết chương 516~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 517: Chỉ Để Cô Được Sống Vô Tư

Lúc này Tưởng Ly cảm thấy dù cô nói gì anh cũng sẽ tin cả.

Môi và môi chạm nhau, luôn thoang thoảng mùi mật ong, Tưởng Ly cảm giác nó ngọt từ răng vào tận trong trái tim.

Sau lần trùng phùng này, luôn có một ý vị khác hẳn với quá khứ.

Cô yêu Lục Đông Thâm, từ quá khứ tới hiện tại. Tình yêu dành cho anh đã ngấm dần vào cốt tủy, vào mạch máu theo thời gian. Nhưng trước kia bất luận cô tự nhủ với bản thân khi yêu phải thoải mái đến đâu, thực chất cô luôn thận trọng, dè dặt.

Cô vì yêu mà sợ hãi. Lục Đông Thâm càng tốt với cô, cô càng sợ sẽ mất anh, thậm chí luôn có cảm giác rồi mình sẽ đánh mất. Cảm giác bất an này có lẽ bắt nguồn từ anh, cũng có thể bắt nguồn từ chính cô, hoặc có thể bắt nguồn từ một Lục Môn tranh đấu mãi không dứt.

Nhưng sự lo lắng đè chặt trong lòng này đã không còn nữa.

Khoảnh khắc Lục Đông Thâm xuất hiện ở Thương Lăng, cô mới bất ngờ hiểu ra anh cần cô, dù ở bên ngoài anh mạnh mẽ đến đâu, tự tin đến đâu, tài giỏi đến đâu, khi đứng giữa ranh giới của sống chết anh chỉ tin mình cô, mà bạn của anh cũng tin cô.

Tất cả mọi điều ấy đủ để chứng minh, Lục Đông Thâm thật lòng thật dạ giao bản thân mình cho cô, bằng không bạn của anh cũng không dám yên

tâm phó thác cho cô như vậy.

Có lẽ vì thấu hiểu điểm này, sự sợ hãi và lo lắng của Tưởng Ly trong tình yêu đã lặng lẽ tan biến.

Cô yêu sâu sắc người đàn ông này.

Cảnh ngộ bây giờ rõ ràng nguy hiểm hơn trước kia, nhưng dù tương lai mưa to gió lớn đến đâu cô cũng không sợ, chỉ cần hai trái tim vẫn luôn kề bên nhau, sưởi ấm cho nhau thì con đường có gập ghềnh trắc trở đến đâu cô cũng sẽ luôn đi bên anh, thậm chí cô có thể trở thành niềm tin cho anh vượt bằng mọi chông gai.

Khi Lục Đông Thâm hôn cô, thấy khóe miệng cô nở nụ cười, lòng anh liền ấm áp. Anh thích nhất là ngắm cô cười. Khi cô cười, ánh mắt như ngây thơ không nhuốm chút bụi trần, giống như một đứa trẻ vô lo vô nghĩ. Đây là hy vọng của anh, anh nguyện hy sinh tất cả chỉ để cô được sống vô tư suốt cuộc đời này.

Anh khẽ hôn lên khóe miệng cô, trân trọng nụ cười của cô, hỏi nhỏ: "Vào núi tìm nguyên liệu có phải lại định đi một mình không?"

Tưởng Ly chủ động vòng tay qua cổ anh, cười khẽ: "Không, anh phải đi cùng em."

Lục Đông Thâm khẽ nhướng mày: "Sao lần này lại thể hiện sự yếu đuối vậy?"

"Để anh đỡ phải vào núi tìm em." Lần này Tưởng Ly nghĩ rất thông suốt: "Một khi em gặp nguy hiểm, anh phải bảo vệ em."

Câu này Lục Đông Thâm thích nghe, anh khẽ đáp một tiếng "Được", rồi không kìm được lòng mình, cúi đầu hôn cô.

Bây giờ Tưởng Ly rất sợ sự dịu dàng của anh, cách âm của tầng này chắc chắn chẳng tốt đến đâu. Cô hiểu rõ sức chiến đấu của Lục Đông Thâm, lỡ như tới lúc đó cô không kìm nén được thanh âm của mình thì ở đầu kia Nguyễn Kỳ và Nhiêu Tôn không biết sẽ nhìn cô bằng ánh mắt gì. Cùng anh mây mưa là một trải nghiệm cực kỳ điên rồ.

Anh cứu cô sống dậy, lại khiến cô gần chết, có thể ngang nhiên vắt kiệt mọi nhiệt tình của cô. Anh sẽ thì thầm bên tai cô: Ngoan, cứ kêu đi, anh thích nghe em kêu.

Trong khoảng thời gian này, mỗi lần anh lại gần, cô lại suy nghĩ lung tung, sau đó đắm chìm trong ý loạn tình mê, việc này rất nguy hiểm. Tưởng Ly chống tay lên lồng ngực anh, ngăn anh sát lại gần: "Em phải nghỉ ngơi lấy sức."

Lục Đông Thâm cười khẽ: "Làm vệ sỹ lẽ nào không được chút phúc lợi gì?"

Con ngươi Tưởng Ly khẽ đảo: "Em trả anh tiền công thuê mướn."

"Anh không hứng thú với tiền công." Lục Đông Thâm áp mặt xuống: "Chỉ hứng thú với em thì phải làm sao?"

Đồ xấu xa.

Những con sóng trong lòng lớp sau cao hơn lớp trước, cổ họng càng lúc càng căng ra. Cô đẩy anh ra, giả vờ giận dữ: "Em không muốn, anh mau đi đi."

Lục Đông Thâm ngã nhào ra, nhìn cô, nụ cười nơi đáy mắt nhuộm chút gian xảo: "Không muốn?"

"Không muốn." Tưởng Ly xuống giường, loẹt quẹt dép lê đi ra bên cửa, mở cửa rồi hất hàm ra hiệu với anh.

Lục Đông Thâm uể oải dậy khỏi giường, khi đi về phía cô anh mắt vẫn mang theo ý cười, nếu nhìn kỹ, trong nụ cười ấy thấp thoáng một ngọn lửa. Tưởng Ly đứng sang bên cạnh, nhường chỗ anh ra ngoài. Cô không dám chọc anh câu nào, sợ rằng chút lửa nhỏ nhoi ấy cuối cùng sẽ bùng cháy dữ dội.

Anh lên tiếng, một tay đặt lên bàn tay đang nắm tay nắm cửa của cô, một tay chống lên tường, bao bọc cô kín kẽ. Anh khẽ cười, hỏi cô: "Thật sự không muốn?"

Tưởng Ly cảm thấy con sóng trong lòng đã dữ dội lắm rồi, đánh cho cô sắp ngạt thở. Mùi hương trên người anh lúc xa lúc gần, thu hút lấy cô, khiến hơi thở của cô bất giác trở nên dồn dập. Cô hắng giọng, rồi lên tiếng, giọng nói hơi run rẩy: "Ừm, không muốn."

"Vậy anh đi nhé?"

"Ừm..."

Lục Đông THâm mím môi cười khẽ, rồi buông bàn tay chống trên tường ra: "Được."

Tưởng Ly cúi mặt xuống, không nhìn anh. Thật ra cô không muốn thừa nhận, vào lúc anh buông tay nói "Được", một cảm giác hụt hẫng vu vơ đã thoáng qua trong lòng cô.

Lục Đông Thâm nhìn cô, lát sau, buông cả tay kia. Thấy vậy, cô rút tay về.

Đang định tiễn anh ra rồi đóng cửa, nhưng Lục Đông Thâm bất ngờ đóng cửa lại. Tưởng Ly còn chưa kịp phản ứng gì đã bị anh ấn lên tường.

Ít nhiều có phần cưỡng ép, ngay cả lực kéo quần áo cũng vậy.

Sửng sốt và mừng rỡ cùng lúc bùng nổ. Ngàn vạn pháo hoa sáng rực trong lòng Tưởng Ly. Cùng lúc ấy cô lại nảy sinh lo lắng, khẽ van vỉ: "Anh đừng, lỡ như người ta nghe thấy..."

Lục Đông Thâm đè sát vào cô, một tay vòng qua bịt miệng cô lại, nhiệt tình như lửa...

***

Bốn người chia làm hai con đường.

Khi Lục Đông Thâm và Tưởng Ly cùng đi vào Tịch Lĩnh thì Nhiêu Tôn và Nguyễn Kỳ ở lại "bố trí" hiện trường.

Tộc trưởng Tần băn khoăn vì việc Tưởng Ly muốn vào Tịch Lĩnh. Lục Đông Thâm phải giải thích rõ ràng: Một, Tịch Lĩnh không thuộc địa phận của Tần Xuyên, họ vào núi làm gì cũng không liên quan tới người Tần Xuyên; Hai, họ vào Tịch Lĩnh là vì bệnh của Tần Thiên Bảo, nếu không yên tâm, còn Nhiêu Tôn và Nguyễn Kỳ ở lại làm bằng.

Khiến tộc trưởng Tần á khẩu không nói được câu nào.

Nguyễn Kỳ ở lại nhà tộc trưởng Tần, việc đầu tiên chính là đào chiếc hũ Tưởng Ly chôn trước đó ra. Nói theo lời của cô ấy thì đây là việc Tưởng cô nương căn dặn trước khi đi, cô ấy có toàn quyền quyết định.

Khi đem xuống, Nguyễn Lù đứng ngay trước mặt không ít người dân, phết lớp chất lỏng được chưng cất trong hũ lên hai cánh cửa nhà tộc

trưởng Tần. Ngoài cửa còn có cả tường bao xung quanh. Sau khi phét xong, Nhiêu Tôn bèn mình trần lâm trận.

Anh xách một thùng máu gà, tìm cây bút lông bình thường Tần Thiên Bảo dùng, vẽ một đạo bùa lên từng cánh cửa.

Hình vẽ ấy rất kỳ lạ.

Chí ít chưa bao giờ thấy Vu chúc của Tần Xuyên vẽ như thế bao giờ, chữ không ra chữ, hình chẳng ra hình, khiến càng lúc càng có nhiều người dân tới xem, chỉ chỉ trỏ trỏ vào hình Nhiêu Tôn vẽ.

Tần nhị nương cũng đến.

Đứng trong đám đông, chiếc áo trường bào màu đen nhìn tối tăm và âm u, như ma quỷ vậy.

Nguyễn Kỳ đứng bên giúp Nhiêu Tôn xách thùng. Mỗi nét bút của Nhiêu Tôn đều rất thận trọng. Khi vẽ tới bùa thứ hai, anh khẽ liếc nhìn về phía đạo bùa thứ nhất, khiến Nguyễn Kỳ cũng hơi sốt ruột, không dám nói lớn tiếng trước mặt tộc trưởng Tần và mọi người, đành hạ thấp giọng: "Anh phải tự nhiên đường hoàng một chút, tuyệt đối đừng vẽ sai, Tần nhị nương đang theo dõi đấy."

"Thì toi đang vẽ theo đây còn gì." Nhiêu Tôn bật ra từng tiếng từ những kẽ răng: "Tần nhị nương phản ứng ra sao?"

~Hết chương 517~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 518: Vẽ Bậy

"Không có phản ứng gì, mặt lạnh như tiền vậy."

Nhiêu Tôn tranh thủ lúc lấy bút chấm vào tiết gà để xoa dịu cánh tay nhức mỏi, khẽ nói: "Bà già này cũng giỏi nhịn thật."

"Anh bảo có phải bà ta đã phát hiện ra anh vẽ bậy không?" Nguyễn Kỳ lo lắng.

"Vẽ bậy là vẽ bậy thế nào?" Nhiêu Tôn mượn đường vẽ sát lại gần cô: "Tôi là người có nền tảng hội họa đấy."

Lúc trước, thông qua một cuộc bỏ phiếu, cuối cùng Nhiêu Tôn đã vượt qua Nguyễn Kỳ với tỷ số ưu thế 2:0. Vậy nên, trọng trách vẽ bùa cao cả này được giao lại cho Nhiêu Tôn. Nguyễn Kỳ ngoài việc quét tường quét cửa ra thì chỉ phụ việc cho Nhiêu Tôn.

Việc bỏ phiếu được dựa trên nền tảng hội họa.

Nguyễn Kỳ là người từ nhỏ chưa bao giờ động vào giấy vẽ. Còn theo lời chính Nhiêu Tôn nói, lúc nhỏ anh vẽ không ít tranh hoạt hình, thế nên cho dù bùa vẽ ra có phong cách hoạt hình một chút thì cũng hơn kiểu nguệch ngoạc của Nguyễn Kỳ.

Bùa được Tưởng Ly vẽ sẵn đưa cho Nhiêu Tôn từ trước khi đi, dặn dò anh phải vẽ vào ban đêm, lúc dân làng hoạt động sôi nổi, thế nên chắc chắn phải ghi nhớ thật kỹ, xuống bút tuyệt đối không được do dự. Tuy rằng Vu

chúc Tần Xuyên sẽ không hiểu được trên bùa vẽ gì, nhưng bà ta cũng là một người thường xuyên vẽ bía, việc bút pháp của đối phương có chuyên nghiệp hay không, có thanh thoát hay không là có thể nhận ra ngay.

Lúc đó, Nhiêu Tôn đã nhìn chằm chằm lá búa trên giấy rất lâu. Nói thật, rất phức tạp, không theo một quy tắc cụ thể gì, bên trái bên phải còn khác nhau, nhìn mãi cũng không ra trò gì.

Nhớ kiểu gì?

Tưởng Ly dạy cho anh một chiêu "le lói chút ánh sáng": Học vẹt!

Nhiêu Tôn suýt nữa tức đến thổ huyết!

Khó khăn lắm mới dịu được cơn tức, anh hỏi Tưởng Ly: "Bùa này có ý nghĩa gì?"

Tưởng Ly từ tốn trả lời: "Em không biết."

"Không phải do em vẽ sao?"

"Em vẽ bậy mà."

...

Có mấy lần Nhiêu Tôn đã nảy sinh suy nghĩ sẽ bóp chết Tưởng Ly, nhất là khi đôi mắt như tia X quang của Tần nhị nương ở phía sau nhìn anh chằm chằm. Tay anh không được run, bùa trên hai cánh trái phải của khung cửa không được vẽ sai, không được có chút ngập ngừng...

Thế nên, sau khi ngang ngược cãi lại Nguyễn Kỳ, trong lòng anh lại hậm hực bổ sung một câu: Nha đầu kia chán sống rồi, vẽ bậy thì không thể vẽ đơn giản cho anh mày một chút sao!

Khó khăn lắm mới vẽ xong, Nhiêu Tôn hắng giọng, Nguyễn Kỳ nhận được chỉ thị cũng đứng lên bậc thềm trước cửa lớn, đối mặt với dân làng: "Đây là bùa thỉnh nguyện của Tưởng cô nương, truyền đạt ý muốn lên trời đất, bấy kỳ ai cũng không được phép lại gần động chạm, một khi chạm vào..."

Nói tới đây, cô nhìn sang tộc trưởng Tần đứng bên cạnh.

Tộc trưởng Tần cũng vẫn đang lẩm bẩm không biết Nhiêu Tôn vẽ cái gì, nghe thấy lời của Nguyễn Kỳ lập tức kính cẩn nghiêm túc, dĩ nhiên phải thêm phần đặc biệt cho bùa: "Một khi chạm vào sẽ bị xử theo tổ quy, sẽ phải chịu phạt trước khu Tế y."

Mọi người nghe xong câu ấy, gật đầu lia lịa. Họ không dám làm trái ý trời đất, lại càng tôn kính Tế y, thế nên ngàn vạn lần không muốn phải mất mặt chịu phạt trước tổ tiên.

Vẽ xong cửa lớn, Nhiêu Tôn và Nguyễn Kỳ lại chuyển vào trong nhà.

Vẽ bùa trong vườn, những nơi Tần Thiên Bảo tới đều rải rác những dải dây đỏ.

Bùa không còn là "bùa thỉnh nguyện" như ngoài cửa lớn, cách vẽ cũng khác, còn đơn giản hơn nhiều so với ngoài cửa. Tộc trưởng Tần bám sát theo sau, hỏi han Nguyễn Kỳ. Nguyễn Kỳ đặt đại tên theo đúng nguyên tắc Tưởng Ly dặn trước đó, buột miệng nói ra: "Bùa quy thần, để giúp nguyên thần của Thiên Bảo trở về chỗ cũ."

Tộc trưởng Tần nghe xong, bàng hoàng hiểu ra.

Nhiêu Tôn đang đứng thắt dây đỏ nghe xong phải cảm thán trong lòng: Nhân tài.

Theo yêu cầu của Tưởng Ly, bùa vẽ và dải dây đỏ cứ làm cho thật ra trò là được, vốn dĩ cũng chỉ dùng để khoa trương thanh thế. Chuông và những hình xăm may mắn đều được Vu chúc dùng qua, Tưởng Ly dùng lại sẽ không hay lắm, việc lập đàn làm phép cũng không phải phong cách của cô ấy, thế nên thẳng thừng chuyển phức tạp thành đơn giản.

Nhưng có vài điều không được qua loa.

Trước khi Tưởng Ly vào Tịch Lĩnh đã dặn di dặn lại rằng nếu họ làm qua loa đại khái, cô ấy sẽ cắt đứt tình nghĩa với họ, thái độ cực kỳ quả quyết.

Lấy đất nung làm gốm, tạo ra một chiếc lò cao nửa mét, to bằng bàn tay, trên đỉnh chừa lỗ, dùng để tỏa nhiệt bên trong lò. Nhưng lỗ không được quá to, để tiện cho mùi hương bay vòng trong lò. Còn về hình vẽ, hình mây lành hay hình con nghê là do ý của Nhiêu Tôn. Vẽ ra được là tốt nhất, còn không vẽ ra được...

Nhiêu Tôn quyết định mô phỏng hình anh em hồ lô.

Tiếp theo làm đồ đựng hương, để tiện khi quay về Tưởng Ly đựng nguyên liệu, không thể dùng các dụng cụ bằng đồng sắt thuần, chỉ được làm bằng trúc hoặc gỗ cổ.

Chuẩn bị sẵn một chiếc gối trúc, để lại lỗ.

Ba thứ đó, trước khi Tưởng Ly quay lại phải chuẩn bị xong xuôi.

Lúc đang đào đất nung, Nhiêu Tôn nói: "Sao cứ cảm giác việc vào núi là dễ nhất nhỉ."

Làm việc chân tay, Tưởng Ly để lại cho anh toàn việc chân tay, từ nhỏ môn Công nghệ của anh đã toàn điểm liệt rồi.

Nguyễn Kỳ cùng làm giúp an, cọ cọ tay lên khóe miệng, hỏi: "Anh lại không sợ kiến đỏ nữa à?"

Một câu nói đã khiến Nhiêu Tôn phải nuốt mọi phẫn nộ bất bình của mình xuống.

Tộc trưởng Tần thấy họ làm những việc này thì rất tò mò, tiến sát lên hỏi: "Hai vị đang..."

"Tộc trưởng, đây đều là thánh vật của Tưởng cô nương, có thể thông linh khí trời đất, không được hỏi nhiều đâu."

Nguyễn Kỳ ngắt lời tộc trưởng Tần, thấy ông lại có ý muốn hỏi, cô nói tiếp: "Hơn nữa Tưởng cô nương vào Tịch Lĩnh cụ thể để làm gì tôi cũng không biết. Cho dù biết tôi cũng không thể nói, vì như vậy là tiết lộ thiên cơ. Tộc trưởng Tần, ông hiểu không?"

"Hiểu, hiểu." Tộc trưởng Tần nghe vậy sao còn dám quấy rầy nhiều, nói: "Hai người cứ bận đi, bận đi. Nếu bận quá..."

Thấy Nguyễn Kỳ nhìn mình chằm chằm, ông đành nuốt câu "Tôi có thể giúp" ấy xuống, nghĩ bụng chuyện này chắc chắn là mình không thể giúp rồi, hà tất phải vờ vịt? Ông cười trừ, bỏ đi.

Sau khi tộc trưởng Tần đi khỏi, Nguyễn Kỳ thở phào: "Mẹ ơi... còn hỏi tiếp tôi thật sự không chống đỡ nổi mất."

"Mới có mấy tý? Hai người họ không thể đi rồi về ngay trong ngày đâu, màn kịch này còn phải diễn tiếp mấy hôm. Người dân thì còn dễ qua mặt, Tần nhị nương thì chưa chắc. Bây giờ tôi dám đánh cược, bà ta vẫn đang đứng ngoài cửa đấy."

Nói tới đây, Nhiêu Tôn thấy khóe miệng cô bẩn, là vết bẩn ban nãy cô không cẩn thận quẹt tay lên. Anh giơ tay lau nhẹ mấy cái một cách rất tự nhiên.

Bụng ngón tay ấm áp làm Nguyễn Kỳ đỏ bừng mặt.

Ngoài cửa nhà tộc trưởng Tần, những người dân kéo tới xem chuyện đã lần lượt tản đi, chỉ còn lại Tần nhị nương.

Quả nhiên đúng như dự đoán của Nhiêu Tôn.

Bà ta đứng bất động ở đó, nhìn chằm chằm bùa tiết gà trên hai cánh cửa, mắt như hai ngọn đuốc, mặt không chút biểu cảm, cũng u tối như đêm đen.

***

Một ngày trên núi bằng trăm năm dưới nhân gian.

Mỗi lần vào núi Tưởng Ly đều có ảo giác này.

Đứng trên đỉnh núi cao, đứng giữa trời đất, dường như cả thời gian cũng ngừng trôi, nói chi tới con người nhỏ bé. Mặt trời mọc rồi lặn, mọi thứ đều tự có quy luật của mình. Vũ trụ hồng hoang, trời đất bao la, sự tranh giành của con người trên nhân gian cũng trở nên không còn quan trọng nữa.

Lục Đông Thâm làm việc nặng, lều, lương thực, thuốc và các công cụ đi núi đều được anh vác lên vai, trở thành sức mạnh hậu cần đáng tin cậy nhất của Tưởng Ly.

Hai người không có thói quen nghỉ ban ngày, đi ban đêm, thế nên vẫn trở về tính chất bình thường của con người, vào núi lúc ban ngày, nghỉ

ngơi khi đêm xuống.

~Hết chương 518~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 519: Ngẩn Ngơ

Tịch Lĩnh, nói một cách nghiêm túc chính là một nơi không người nhìn không thấy điểm tận cùng. Ngoài người Tần Xuyên ra, những người ở các thôn làng bên ngoài gần như không dám đi về phía Tịch Lĩnh. Kể cả một người bạo dạn như Dư Mao cũng chỉ dám loanh quanh ở men Tịch Lĩnh, vậy mà đã có thể đào đại được một cây thái tuế giá trị ngàn vàng.

Tịch Lĩnh chính là một ngọn núi thuốc chính hiệu.

Các loại động thực vật dọc đường vô cùng phong phú. Một nơi có tuổi đời ngàn năm như thế này vẫn còn giữ nguyên được di chỉ, địa mạo của Kỷ Băng Hà IV.

Tưởng Ly và Lục Đông Thâm men theo sống núi đi một mạch vào sâu trong rừng. Chỉ hai ngày ngắn ngủi mà Tưởng Ly đã tìm được phần lớn nguyên liệu. Điều này khiến cô phải cảm thán, cũng là chuyện cô hoàn toàn không ngờ đến.

"Thảo dược trong Tịch Lĩnh còn phong phú hơn cả danh sách các dãy núi thảo dược hiện đã công khai, đi đâu cũng đập ngay vào mắt các loại thuốc quý hiếm." Đây là câu Tưởng Ly nói nhiều nhất suốt hai ngày qua.

Nửa ngày đầu, Lục Đông Thâm còn phụ họa theo cô, sau đó vì không muốn lãng phí nước bọt nên cũng im lặng. Vì ban đầu anh thật sự tình nguyện nghĩ rằng cô đang nói chuyện với mình, sau vài lần anh mới hiểu ra, cô đang tự cảm thán, tự lẩm bẩm, chỉ có anh là tự mình đa tình thôi.

Càng không nói đến việc động một chút là nghe thấy cô sửng sốt kêu một tiếng, hoặc là một tiếng kêu vang vọng. Trong mắt cô, trong lòng cô chỉ có nguyên liệu, làm sao còn quan tâm anh sắp bị cô dọa đến mức phát bệnh tim rồi?

Đương nhiên, Tưởng Ly cũng không phải cứ mặc kệ anh thật sự. Dọc đường, mỗi lần kêu vút lên, cô lại thêm vào: Á! Lục Đông Thâm, anh mau nhìn cái này đi... Ôi trời! Lục Đông Thâm, anh mau nhìn này...

Tới khi Lục Đông Thâm thật sự nhìn theo ý cô thì cô lại lao đi một chỗ khác như một chú hươu.

Lục Đông Thâm tức đến nghiến răng nghiến lợi. Không, cô không phải hươu, chỉ đơn thuần là một con thỏ, một con thỏ nhỏ nghịch ngợm chạy loăng quăng, vừa vào núi rừng là như được về nhà, không ai nắm bắt được cô.

Nhảy đi, cứ tha hồ mà chạy nhảy. Ban ngày còn có thể chạy nhảy, tới đêm chẳng phải vẫn ngoan ngoãn nằm dưới anh, mặc cho anh lột da ăn thịt đấy sao? Con thỏ này hai ngày này bị anh điều chỉnh đến nỗi càng ngày càng rộng mở, khi ăn càng lúc càng tươi ngon.

So với những hình ảnh phong phú đang giăng đầy đầu óc Lục Đông Thâm, "chú thỏ" vẫn rất lương thiện, hoàn toàn không phát hiện ra mình đang nằm trong vùng nguy hiểm, vẫn dành công sức phổ cập cho anh chút kiến thức.

"Anh xem, đây là cây xuyên khung, còn có tên là Giang ly, ha ha... phát âm giống với tên em. Rễ là xuyên khung, loại bớt được sự nóng nực oi nồm của thời tiết. Lá lại giống đương quy, mùi hương toát ra giống bạch chỉ, có thể dùng làm hương liệu. Thời cổ đại, phụ nữ thường hái lá xuyên khung về, sau đó phơi khô ở nơi râm mát. Sau khi lá khô có thể làm hương

liệu, cũng có thể thêm vào trong túi thơm. Đương nhiên, cả cây xuyên khung vẫn có thể làm thuốc, nhưng thông thường người ta đi hái vào khoảng tháng tư, tháng năm..."

Rồi cô lại hái một loại thực vật giống hoa lan ở nơi bóng râm, để Lục Đông Thâm ngửi thử.

Sau khi ngửi xong, Lục Đông Thâm cảm thấy lá cũng có mùi thơm thoang thoảng, nhưng không thể ngửi sâu, ngửi sâu thì lại không thấy gì nữa. Để hơi xa một chút sẽ có mùi hương quanh quẩn nơi đầu mũi.

Tưởng Ly cười khúc khích: "Có những mùi hương chính là như vậy, càng nghiên cứu sâu sẽ càng không chạm được tới nó."

"Trong Động minh ký có ghi chép một loại thực vật như vậy mà khi ôm lá của nó vào lòng sẽ biết được cát hung của giấc mơ, vì vậy được đặt tên cỏ mơ. Thứ em đang cầm trong tay chính là thứ này, hay còn được gọi là Hoài mộng thảo."

Lục Đông Thâm tỏ ý không hiểu.

Tưởng Ly giẫm chân lên những lớp vỏ đá, đỉnh đầu là cây lá rậm rạp, khiến những khe đá càng trở nên đậm màu hơn. Cô sợ làm tổn thương tới rễ cây, cẩn thận đào mấy cây lên, sau khi cho vào gùi thì nói: "Tương truyền khi Hán Vũ Đế nhung nhớ Lý phu nhân, trên ngọn núi Chung Hỏa ở phía Đông mọc lên một loại cây thơm. Hán Vũ Đế ôm cây cỏ vào lòng mà ngủ là có thể mơ thấy Lý phu nhân mình luôn mong nhớ. Đương nhiên, nó chỉ tồn tại trong điển cố. Về sau qua nghiên cứu và so sánh mùi hương, người ta phát hiện ra, Hoài mộng thảo thực ra chính là một loại lan rừng quanh năm sống ở góc tối, đêm sẽ nở hoa đỏ, lá hoa đều thơm, thuộc họ nhà lan."

Lục Đông Thâm "ồ" lên một tiếng.

Tưởng Ly cười ha ha khoác cánh tay anh, hỏi anh: "Hiểu chưa?"

"Hiểu gì chứ?"

Tưởng Ly phì cười: "Trong lòng anh mà giấu cô gái nào đó, có thể ôm cỏ thơm nằm mơ thử xem."

"Giấu cô gái nào?" Lục Đông Thâm đường hoàng nói: "Chỉ có em, không có cô gái nào khác."

"Trời ơi Lục Đông Thâm, em không bao giờ tin anh chưa từng yêu thầm cô nào."

Lục Đông Thâm chẳng buồn đoái hoài tới cô, chuyện này cô vẫn chưa chịu bỏ qua...

Nhưng rất nhanh, Tưởng Ly đã quên bẵng chuyện này, dang rộng hai cánh tay lao vút ra ngoài rừng như một chú chim, hướng về phía dãy núi cao.

Lục Đông Thâm bám sát theo sau.

Trong rừng ánh sáng không nhiều nhưng lên núi thì ánh nắng rực rỡ. Vào giây phút không gian sáng rực lên, chẳng hiểu sao đầu óc Lục Đông Thâm chợt hốt hoảng giây lát. Bên tai bỗng nhiên xuất hiện không ít âm thanh, có hỗn tạp, có rối ren, bóng Tưởng Ly như càng lúc càng xa, anh muốn giữ nhưng không thể giữ lại.

Anh sải rộng về trước một bước, dường như con đường núi phía trước cũng thay đổi.

"Đông Thâm?"

Một tiếng gọi của Tưởng Ly đột ngột kéo ý thức của anh quay về. Anh định thần lại, phát hiện Tưởng Ly đã đi tới trước mặt anh, một tay kéo cánh tay anh, khuôn mặt lo lắng nhìn anh.

Âm thanh ồn ào bên tai không còn nữa.

Anh cúi đầu nhìn, ngay dưới chân là vách núi dựng đứng. Nếu không có Tưởng Ly kéo anh, ban nãy anh đã rơi xuống dưới mà không hay biết rồi. Anh thầm sửng sốt trong lòng. Anh biết là ra khỏi rừng hai bên sẽ có vách núi, nhưng ban nãy mình đi thẳng, sao lại tới vách núi rồi?

"Anh sao vậy?" Tưởng Ly vừa nói vừa giữ chặt anh.

Lục Đông Thâm nhìn thấy sự cảnh giác và lo lắng trong mắt cô, mỉm cười: "Có sao đâu, chỉ là xem đường đất thế nào thôi."

"Xem đường?" Tưởng Ly bán tín bán nghi.

"Xem đường." Lục Đông Thâm cười: "Tịch Lĩnh nguy hiểm, là nơi thích hợp nhất để quan sát nhiều mặt của địa hình, bảo đảm sự an toàn của chúng ta." Chỉ là giây phút ngẩn ngơ trong khoảnh khắc, anh không muốn khiến cô quá lo lắng.

Tưởng Ly tỉ mỉ xem xét mức độ đáng tin trong câu nói này của anh.

Cô nhìn rất rõ ràng, chính vào ban nãy khi anh ra khỏi rừng, ánh mắt đó nhìn là thấy không ổn, rời rạc, ngẩn ngơ, đến bước chân cũng không vững vàng. Ban đầu cô nghĩ anh chịu ảnh hưởng của một mùi hương nào đó. Dù sao đây cũng là núi thuốc, lúc trước ở Kỳ Thân chẳng phải cũng xảy ra chuyện tương tự hay sao? Nhưng chớp mắt cô lại thấy không đúng, có mùi hương gì anh ngửi thấy mà cô thì lại không?

Lục Đông Thâm thấy cô hết nhíu mày lại nhướng mày, bật cười: "Đừng có ngờ vực bóng gió nữa, đang dưng em cầm một viên đá làm gì?"

Tưởng Ly nắm chặt một viên đá trong tay, không lớn lắm, không theo hình thù quy tắc gì, bên ngoài có phần nhẵn thín, có màu xám tối và vân xanh lục. Cô cúi đầu nhìn, cô vốn định đưa anh xem viên đá này nhưng bị chuyện ban nãy làm phân tâm. Giờ anh nói cô mới nhớ ra.

"Actinolit*." Tưởng Ly bâng quơ đáp lại, sau đó nghiêm túc hỏi anh: "Ban nãy anh thật sự không cảm thấy có gì bất ổn chứ?"

*Actinolit là một khoáng vật silicat amphibol có công thức hóa học $Ca_2(Mg, Fe)_5Si_8O_{22}(OH)_2$.

Lục Đông Thâm kéo cô lại, mỉm cười: "Vậy em phải kiểm tra cẩn thận cho anh."

"Anh vốn đã mang bệnh trong người rồi, em không lo được sao?" Tưởng Ly cầm hòn đá dứ dứ anh một cái.

Khiến lồng ngực Lục Đông Thâm ngứa ngáy, anh giật lấy viên đá định ném đi nhưng lại bị cô giằng về: "Đây là bảo bối đấy."

~Hết chương 519~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 520: Nhiều Lần Thỏa Hiệp

Lục Đông Thâm nhìn món "bảo bối" trong tay cô, nhìn kiểu gì cũng vẫn cảm thấy đó là một cục đá thô sơ.

"Actinolit, đây là một loại đá thuốc, vốn dĩ tự sản sinh trong dãy núi thuộc tại vùng ven Tế Nam, không ngờ cũng có thể tìm được ở đây." Tưởng Ly vừa đi vừa ước lượng viên đá trong tay mình: "Có thể coi là một loại hợp chất Amphibol. Này, anh đoán nó có công dụng gì?"

Bắt anh đoán?

Vậy thì chắc chắn không đơn giản như vậy. Lục Đông Thâm thông minh chọn cách né tránh, nói: "Không biết."

Quả nhiên, ánh mắt Tưởng Ly sáng lên những cái nhìn gian xảo, hòn đá được đung đưa trước mặt anh: "Trong Đông y, người ta cho rằng, Actinolit ấm mặn, có công dụng bổ thận tráng dương. Nói một cách khác, chính là loại thuốc chữa trị bệnh thầm kín của đàn ông."

Nói xong, cô còn nháy mắt với anh mấy cái.

Lục Đông Thâm biết ngay là không tốt lành gì. Vừa nghe xong, anh lập tức hiểu ra. Anh bật cười, hỏi ngược lại cô: "Em thấy anh cần thứ này à?"

Tưởng Ly chọc anh: "Phòng bệnh hơn chữa bệnh mà." Nói rồi, cô xoay tay ném nó vào trong gùi.

Thấy vậy, Lục Đông Thâm lấy làm lạ, giơ tay véo vào eo cô, rất mạnh: "Nha đầu, ý gì?" Còn định mang về? Anh có cần dùng hay không cô không rõ hay sao?

Eo sắp bị anh bấu gãy, Tưởng Ly ngả người vào vai anh, ra vẻ yếu đuối: "Cho Nhiêu Tôn dùng, cho anh ấy dùng mà..."

Lục Đông Thâm nghe xong càng không hài lòng, cánh tay dùng sức hơn, anh nghiến răng: "Em còn lo lắng cho phương diện này của cậu ta cơ à? Gan to quá nhỉ?"

"Không phải không phải." Tưởng Ly bị ôm chặt đến suýt tắt thở, phải lập tức xoa dịu anh, làm nũng có chút nịnh nọt: "Chẳng phải em giúp Nguyễn Kỳ lo trước tính sau hay sao? Anh xem, Nguyễn Kỳ thật ra rất xinh đẹp. Hai người họ cũng quen nhau một thời gian không ngắn, mà mãi không có sự tiếp xúc thực sự có kỳ lạ không? Nhất định là Nhiêu Tôn có vấn đề..."

Nói tới đây, cô thầm nghĩ câu này mà để Nhiêu Tôn nghe được, chắc chắn kết cục cũng giống Lục Đông Thâm, nhất định muốn giết chết cô.

Ai ngờ, Nhiêu Tôn đang ở nơi xa, bận rộn trước sau trong nhà tộc trưởng Tần bỗng dưng hắt xì ba cái. Anh ấy xoa xoa mũi: Cảm cúm à?

Bên phía Tịch Lĩnh, Lục Đông Thâm một tay chặn gáy Tưởng Ly, túm cô như chim ưng bắt gà con vậy, dáng vẻ như có thể xách cô lên xoay ba vòng, vừa đi vừa "chỉ giáo" cô.

"Em biết em là bạn gái của ai không?"

"Biết, biết."

"Có thể an phận thủ thường được không?"

"Được, được."

"Đừng lo lắng thêm cho chuyện của Nhiêu Tôn, nhớ chưa?"

"Nhớ, nhớ."

"Anh liệu có thể tin em được không?"

"Được được, chắc chắn được!"

"Được, hôn anh một cái."

Tưởng Ly khổ sở xoay cổ lại, ôm cổ anh, kéo thấp anh xuống, hôn lên môi anh.

Tịch Lĩnh dài miên mãn, cho dù đứng ở một nơi rất cao cũng không thể nhìn trọn vẹn tới tận cùng. Mạch núi nối liền mạch núi, mây mờ vấn vít, sống núi dựng đứng. Một nơi có tuổi đời mấy ngàn năm thậm chí là mấy chục ngàn năm đang im lặng đứng quan sát mọi sự thay đổi của nhân gian.

Muốn đi hết Tịch Lĩnh trong vài ngày là chuyện không thể.

Lục Đông Thâm ước tính sơ qua, theo lịch trình của họ, muốn đi sâu vào bụng núi ít nhất cũng mất bốn, năm hôm. Vị trí của họ hiện giờ cùng lắm chỉ là cánh phải của Tịch Lĩnh, cũng tức là dài hơn con đường Dư Mao hay đi một đoạn nhỏ mà thôi.

Từ xa có thể nhìn thấy những dãy núi cao chót vót của Tịch Lĩnh, những đường núi mảnh khảnh nhưng rợn người.

"Em từng tới Ngao Thái Nhất Tuyến chưa?" Lúc nghỉ ngơi một chút, Lục Đông Thâm vặn chai nước suối đưa cho Tưởng Ly.

Tưởng Ly đón lấy, uống mấy hớp rồi gật đầu. Ngao Thái Nhất Tuyến nằm ở dãy Tần Lĩnh, một nơi không người, địa thế hiểm trở, cực kỳ quái dị. Cô từng tới đó tìm khoáng vật làm nguyên liệu, còn từng gặp một đoàn người đi phượt, tất cả đều là những người đam mê khám phá mạo hiểm. Khi đó trưởng đoàn nói với cô: Một thành viên trong đoàn bị cảm, họ phải quay ngược trở về.

Ở thành phố, cảm mạo không có gì đáng nói. Nhưng ở những nơi như thế, một chút bệnh tật cũng không được lơ là, bằng không sẽ mất mạng.

Lục Đông Thâm đón lấy chai nước Tưởng Ly vừa uống, uống liền mấy ngụm đã gần hết. Phần còn lại anh rưới lên tóc, vuốt vuốt mặt rồi lắc lắc đầu để xoa dịu bớt cái nóng. Anh chỉ về phía mạch núi trùng điệp phía xa và nói: "Địa thế chỗ này rất giống với Ngao Thái Nhất Tuyến, nhưng vị trí cao hơn mực nước biển chắc chắn cao hơn Ngao Thái. Bây giờ chúng ta đang ở trên mức nước biển hai ngàn mét, anh đoán lên trên đó có thể tới năm, sáu ngàn."

Khoảng cách chênh lệch quá lớn, một là sẽ có phản ứng độ cao, hai là nhiệt độ sẽ càng trở nên khó lường.

Mấy hôm nay ở trên núi Tưởng Ly cũng cảm nhận được rõ ràng điểm này. Khí hậu của Tịch Lĩnh biến hóa phức tạp, cực kỳ khó đoán. Một giây trước có thể nắng to, một giây sau sẽ có lạnh lẽo băng tuyết, nói ở đây một ngày có cả bốn mùa là không hề khoa trương.

Một dãy núi có điều kiện khí hậu tràn đầy sự không chắc chắn như vậy, mỗi bước đi đều phải hết sức thận trọng.

Khi mặt trời sắp ngả về Tây, hai người họ chọn một vị trí dừng chân thích hợp, không đi tiếp nữa. Kinh nghiệm phong phú khiến họ có thể tính toán chính xác được thời gian đi thật nhanh và thời gian nghỉ. Ngoài việc

có khí hậu khắc nghiệt ra, ở Tịch Lĩnh còn ẩn chứa nhiều nguy cơ. Ví dụ như loài kiến nhung đỏ trước đó Nhiêu Tôn bị cắn đến hôn mê bất tỉnh, những loài hoa ăn thịt người, những loài côn trùng rắn rết có độc, những loài thú ăn thịt hung dữ... Ngoài ra, những thứ như vách núi bị cỏ dại che khuất, đầm lầy, vực sâu cũng không kém phần thót tim.

Thế nên họ mới thực sự khâm phục sự gan dạ của người Tần Xuyên khi vào Tịch Lĩnh ban đêm. Có thể vì quanh năm sống về đêm đã tạo cho họ một thị giác và thính giác nhạy bén.

Khi trời tối, Lục Đông Thâm đã nhanh chóng dựng lều xong, còn đốt lửa.

Tưởng Ly ngồi khoanh chân trong lều sắp xếp các nguyên liệu: Akebia trifoliata, hoa cẩm chướng, hợp hoan, gỗ sưa, đại bi, cây móng tay, còn mấy nhánh Hoài mộng thảo sau đó hái được và mấy viên Actinolit.

Ai bận việc người ấy, không ai quấy rầy ai.

Ai cũng nói trẻ con mà bỗng dưng im phăng phắc kiểu gì cũng đang nghịch ngầm, câu này dùng với Tưởng Ly cũng không hề thái quá. Sau khi bận rộn xong công việc, Lục Đông Thâm mới kinh hoàng nhận ra Tưởng Ly đã im ắng một lúc lâu. Anh nhìn vào trong lều, quả nhiên, cảnh tượng trước mặt khiến anh đau đầu.

Trong lều, chiếc gùi đựng nguyên liệu được Tưởng Ly ném qua một bên, đáy gùi còn dính bùn đất. Những loại thực vật đa phần anh không biết, hơn nữa còn chưa được Tưởng Ly phân loại đàng hoàng, được trộn lẫn vòa nhau. Có loại cần lấy rễ, thế nên khi lấy Tưởng Ly đào cả rễ lên, không ít phần rễ của nguyên liệu còn bọc đất, cũng dính rớt hết lên tấm đệm chống ẩm.

Lục Đông Thâm bình tĩnh quay đầu đi, thực ra nội tâm đã cuộn trào bão tố. Anh thầm thở dài, cô cứ từng lần từng lần thăm dò giới hạn sụp đổ và phát điên của anh.

Anh âm thầm đếm trong lòng: 1, 2, 3... Cùng lắm là tới 10, chỉ được tới 10 thôi.

Khi anh vừa đếm tới 10, liền nghe thấy Tưởng Ly kêu lên một tiếng ai oán trong lều: "Mệt chết em mất, làm sạch nguyên liệu quả thật phiền phức..."

Lục Đông Thâm không cần quay đầu cũng hình dung ra bộ dạng của cô lúc này: Bên cạnh xếp đống một số loại cỏ lộn xộn, gùi trúc vẫn ném đó mặc kệ. Bản thân cô thì tìm một chỗ sạch sẽ để nằm ngửa lên trời. Anh hơi đau đầu, xem ra khi nào có thời gian phải dạy cô thế nào là phân loại, thế nào để nâng cao hiệu suất.

"Để đó anh dọn, qua đây ăn đi!" Mỗi lần như vậy lại là một lần anh thỏa hiệp.

Anh vừa dứt lời, bên kia Tưởng Ly đã hân hoan reo lên: "Tới đây!"

~Hết chương 520~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 521: Con Dao Này Anh Dành Tặng Cho Vợ

Ánh trăng lơ lửng đầu cành. Nhiệt độ hôm nay cũng tạm, chỉ thấp hơn ban ngày năm độ, mặc một chiếc áo gió sẽ không còn quá lạnh nữa. Việc này cũng bắt nguồn từ địa điểm mà Lục Đông Thâm chọn, bốn mặt khuất gió, là nơi tuyệt vời để nghỉ chân.

Bữa tối rất phong phú, có mùi vị hoang dã. Có thể nói, mấy tối nay bữa nào cô cũng được ăn thịt rừng. So với cuộc sống bộ hành trước kia của cô, bây giờ quả thật sự nằm giữa thiên đường.

Những ngày tháng đi rừng có Lục Đông Thâm bên cạnh chắc chắn là sung sướng. Anh cảnh giác, nhạy bén, ngoài việc là một vệ sỹ tuyệt vời ra, anh còn biết tìm đồ ăn tại chỗ, thỏa mãn dạ dày của cô. Giống như chuyến đi lần này, họ chỉ mang theo bánh mỳ, nước và đồ hộp đóng kín. Trong núi nhiều loài thực vật chắc chắn có nhiều loài rau rừng, Tưởng Ly tìm được. Còn các loài động vật có thể chạy, có thể bay, Lục Đông Thâm bắt được. Vì thế, rau và đồ mặn đều có cả.

Sau khi rửa tay, Tưởng Ly ngồi xuống bên cạnh Lục Đông Thâm, giơ tay xoa xoa trên đống lửa, rồi hít một hơi thật sâu, chỉ thấy mùi thịt rừng thơm phức.

Trên đống lửa, thịt trên giá đã gần chín. Là một con thỏ. Kỹ thuật lột da của Lục Đông Thâm rất khéo léo, rồi lại bỏ đi phần đầu phần đuôi, chỉ để lại phần mềm và mỡ nhất.

"Em cực kỳ tò mò một chuyện." Tưởng Ly nghiêng đầu nhìn miếng thịt nướng hấp dẫn, khiến cô nuốt nước bọt ừng ực.

Lục Đông Thâm lật cây xiên gỗ trong tay, xoay mặt miếng thịt: "Hử?"

"Sao anh lại thích bắt thỏ vậy?"

"Thỏ dễ bắt."

Tưởng Ly nhìn thẳng vào mặt anh, chỉ cảm thấy dáng vẻ nghiêm túc ngồi nướng thịt thỏ của anh thật sự hấp dẫn. Cô hỏi anh: "Vậy anh thích ăn thịt thỏ?"

"Thích." Nói tới đây, Lục Đông Thâm quay đầu nhìn cô cười, ý tứ sâu xa: "Anh cực kỳ thích ăn thịt thỏ."

Ồ...

Chẳng trách, lần trước ở trên núi Kỳ Thần anh cũng bắt một con thỏ, nhưng lúc ở Bắc Kinh lại không thấy anh ăn thịt thỏ.

Tưởng Ly cũng không nghĩ sâu thêm. Cô co chân lại, tựa cằm lên đầu gối, đợi chờ giây phút có thể ăn no đã đời, rồi chép miệng mấy cái: "Giá mà có thêm ít rượu thì tuyệt quá rồi. Đáng tiếc quá, chỗ này không thích hợp uống rượu."

Khí hậu Tịch Lĩnh thay đổi đột ngột, không biết khi nào sẽ gặp thời tiết lạnh. Uống rượu vào rồi bị cảm lạnh, lỗ chân lông gặp rượu sẽ mở rộng ra nhanh chóng, rất dễ mất nhiệt, khác nào tự tìm kiếm cái chết.

Lục Đông Thâm dĩ nhiên cũng hiểu đạo lý này, thấy cô mặt thèm thuồng, anh không nhịn được cười, chuyển dời sự chú ý của cô: "Còn thiếu mấy loại nguyên liệu?"

Vừa nói tới chủ đề này, Tưởng Ly lại phấn khích khôn tả. Cô ngồi thẳng dậy, với lấy một thanh gỗ khơi lửa lên: "Chỉ còn lại đúng một loại, Viễn chí."

"Đây là tên một loài thực vật?"

Tưởng Ly gật đầu: "Viễn chí, chủ yếu là lấy rễ và vỏ, thường bên Đông y sẽ lấy làm thuốc an thần, nhưng em hái về còn có công dụng khác." Sau đó cô thở dài: "Giá mà bên cạnh có máy móc thì tốt rồi, chiết tách thành phần, tiến hành tổ hợp mùi hương sẽ cực kỳ nhanh. Bây giờ em chỉ có thể dùng cách truyền thống nhất, đơn giản như những ngày đầu."

"Xem ra Tần Thiên Bảo trong mắt em đã không còn là vấn đề nữa." Lục Đông Thâm hiểu cô.

Tưởng Ly nói nhẹ nhàng: "Đó là điều đương nhiên. Phàm việc khó khăn đều nằm ở khâu tìm ra nguyên nhân bệnh. Mùi hương cơ thể Tần Thiên Bỏ khô sạch, về sinh lý không có bệnh nghiêm trọng gì. Ngoài việc..." Cô hơi ngừng lại, suy nghĩ giây lát mới nói: "Phần nhiều là do nguyên nhân tâm lý tạo thành."

Lục Đông Thâm không bỏ qua giây phút ngập ngừng của cô: "Ngoài việc gì?"

Tưởng Ly chọc chọc vào đống lửa, do dự nói: "Ngoài việc... tuổi còn nhỏ mà ngày ngày tương tư, lại không thể đi ức hiếp mấy bé gái, kiểu gì cũng bị cái đó phải không, tinh khí không đủ ắt sẽ khiến tinh thần ngơ ngẩn. Actinolit thật ra là để dùng cho thằng bé, em cần lấy một ít thành phần trong đá. Đương nhiên, tình trạng của nó không chỉ vì nguyên nhân này, còn các phương diện khác."

Cô nói mơ hồ không rõ, những chữ quan trọng lại giấu giếm lấp lửng nhưng Lục Đông Thâm đã hiểu. Anh mím môi cười khẽ, không trách được Tưởng Ly xấu hổ, đối phương tuy là trẻ con nhưng cô cũng là con gái. Anh cầm con dao bên cạnh lên, gạt từng chút cháy xém đen trên tảng thịt, từ tốn nói: "Nói ngàn lời vạn lời cũng là vì việc giáo dục giới tính của người Tần Xuyên quá thiếu sót. Nhưng nhìn xa ra, cũng không đơn thuần chỉ ở Tần Xuyên, mà là cả quốc gia đều thiếu sót."

Tưởng Ly nghe xong cười gian, khẽ huých vào người anh: "Đứa trẻ 12 tuổi có đối tượng yêu thầm anh cũng kinh ngạc, sao về phương diện tình dục thì anh lại chấp nhận vậy? À, em hiểu rồi, có phải lúc đó anh cũng đã học mấy trò lăn giường không?"

Lại nữa...

Lục Đông Thâm thật lòng không chống đỡ nổi, lấy sự im lặng để trả lời.

"Anh không nói gì chứng tỏ chột dạ." Tưởng Ly dựa sát vào người anh, giơ tay chọc lên miệng anh: "Kỹ thuật của anh thuần thục già dặn như vậy, chắc chắn từ nhỏ đã dành nhiều công phu trên người phụ nữ."

Không có đối tượng yêu thầm đâu đồng nghĩa với việc anh không có bạn gái bên cạnh phải không! Hơn nữa với một cơ thể dậy thì tiêu chuẩn như vậy, 12, 13 tuổi chắc chắn anh cũng cao lớn vạm vỡ rồi.

Nghĩ như vậy, lòng cô thấy không vui chút nào.

Trước kia bên cạnh anh có Trần Du, còn có Thai Tử Tân, nhưng qua nhiều lần tiếp xúc, cô cũng loại trừ quan hệ của anh với họ. Vậy trước kia thì sao? Anh nói cô là người con gái đầu tiên anh đặt vào trái tim, nhưng đâu có nghĩa cô là người con gái đầu tiên của anh, phải không?

Cay!

Tưởng Ly cảm thấy mình vừa uống nguyên một cốc nước chanh.

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn cô, trong ánh mắt cười mà như không cười, nhưng anh cũng không nói gì, chỉ nhìn cô. Cô bị anh nhìn đến thiếu tự nhiên, chẳng hiểu sao cổ họng lại thít chặt vào. Lục Đông Thâm đối mặt với cô mấy giây, rồi rướn môi: "Thịt thỏ ngon lắm, ăn không?"

"Ăn..."

Lục Đông Thâm giơ tay xoa đầu cô, quay đi xỉa thịt.

Tưởng Ly trước mắt vẫn còn ngơ ngẩn động tác vừa rồi của anh, vừa dịu dàng lại có phần mạnh mẽ, trong chu đáo toát lên chút quyền uy, trái tim lại bị anh làm cho rối loạn tơi bời, nhất thời cô cũng không so đo nhiều nữa, tóm lại bây giờ anh đã thuộc về cô.

Thịt thỏ nướng ngoài cháy trong mềm, đưa vào miệng còn nguyên mùi thơm. Đối với bản lĩnh nướng thịt của Lục Đông Tâm, Tưởng Ly không bao giờ lo lắng, lúc ở trên núi Kỳ Thần cô đã được lĩnh giáo.

Chỉ có điều...

"Em cảm thấy anh dùng con dao Phần Lan để xỉa thịt là coi thường nó. Đây là con dao đã từng đâm quái thú đầm lầy, sao có thể dùng để làm đồ nhà bếp được?" Tưởng Ly chìa tay ra: "Trả em đây."

Lúc đó khi để lại con dao Phần Lan trên vách núi, cô nghĩ đã mất nó rồi. Không ngờ lại được Nhiêu Tôn đem về trả lại. Nhưng Nhiêu Tôn cũng thích ăn đấm, nhặt dao về thì nhặt dao về, lại chuyển cho Lục Đông Thâm, cũng trách cô lúc đó không có mặt.

Thế là con dao Phần Lan này đã được Lục Đông Thâm ngang nhiên đeo lên người. Mấy hôm rồi mà cũng không thấy trả cho chủ cũ. Cô dùng nó đã quen, bất thình lình thấy anh dùng quả thật khó chịu. Trước đó cô nhịn không nói là đợi anh tự giác, bây giờ thì hay rồi, uổng phí báu vật.

Không thể nhẫn nhịn thêm được nữa, cô phải đường đường chính chính biểu đạt thái độ của mình.

Ai ngờ Lục Đông Thâm cười, hỏi cô: "Con dao Phần Lan của em? Xin hỏi, con dao này ai bỏ tiền ra mua vậy?"

Câu nói này khiến Tưởng Ly chép miệng suốt, cuối cùng nói: "Phải, tiền do anh bỏ ra, nhưng lâu nay vẫn là em dùng mà, trả em..."

"Đừng giật, cẩn thận bị thương!" Lục Đông Thâm chắn cả người ngăn cản sự tấn công của cô. Anh cầm dao nhanh gọn cắt thêm vài miếng thịt, mới đó đã thấy xương: "Con dao này anh dành tặng cho vợ, em nhận là vợ anh đi, anh sẽ trả em."

~Hết chương 521~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 522: Bé Nhân Sâm

Lại còn có cả thể loại này?

Tưởng Ly cảm thán vô cùng, chỉ tay vào anh rất lâu cuối cùng mới ép ra được một câu nói: "Lục Đông Thâm, anh... anh là kẻ vô lại!"

"Không thừa nhận đúng không?" Lục Đông Thâm vẫn rất từ tốn: "Được, không trả lại dao nữa."

"Đừng mà..." Tưởng Ly thật lòng rất thích con dao này, thích đến sắp phát điên lên rồi, sao có thể cho phép Lục Đông Thâm chà đạp nó như vậy. Ngẫm nghĩ một chút, cô ôm cánh tay anh: "Em thừa nhận, em thừa nhận."

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn cô, mỉm cười: "Có vẻ khá miễn cưỡng nhỉ."

"Không miễn cưỡng, em thề là không miễn cưỡng chút nào!" Tưởng Ly nhìn thấy con dao ấy sắp chạm vào lửa tới nơi, lập tức giơ cao tay anh lên: "Anh là ai chứ, cậu chủ nhà họ Lục danh tiếng lẫy lừng, làm gì có cô gái nào không muốn lấy anh làm chồng? Được làm vợ anh là phúc ba đời của em!"

Câu nói cuối cùng cô gần như hét lên.

"Ồ." Lục Đông Thâm cố nhịn cười, thản nhiên như gió: "Gọi một tiếng nghe xem!"

"Gọi!"

Lục Đông Thâm dừng động tác cắt thịt lại, quay đầu nhìn cô chằm chằm. Cô cười trừ giở trò nhây: "Thì anh vừa bảo em "gọi" một tiếng còn gì nữa..."

"Đừng có lằng nhằng, nhân lúc anh còn đang vui vẻ." Lục Đông Thâm cười gian xảo.

Tưởng Ly vò tóc bứt tai, liếm môi, mãi vẫn không có động tĩnh gì. Lục Đông Thâm đợi có phần sốt ruột, giơ tay véo mũi cô một cái: "Gọi anh một tiếng ông xã thì em chết phải không?"

"Không phải..." Tưởng Ly ôm mũi, nhỏ giọng lẩm bẩm.

Cô cũng không muốn nhiều chuyện như vậy, chẳng phải vì trước giờ chưa từng gọi như thế sao? Không, cô chưa bao giờ gọi vậy với bất kỳ người đàn ông nào. Gọi như thế với Lục Đông Thâm, không phải cảm thấy lạ lẫm mà cảm thấy tim đập dữ dội, cứ có cảm giác hơi thở tới bên khóe miệng là tan biến sạch vậy. Thế là, cô cố gắng ép ra một tiếng hụt hơi.

"Gọi to lên chứ." Lục Đông Thâm nhướng mày.

Tưởng Ly hắng giọng, nói với anh: "Ông xã!" Gọi xong, vành tai cô cũng đỏ rực lên, tim đập nhanh như đánh trống, cõi lòng run rẩy.

Không phải quá lớn tiếng nhưng đủ rõ ràng, dịu dàng, mềm mại, như một nhúm bông gòn rơi vào lòng Lục Đông Thâm. Chẳng hiểu sao trái tim anh cũng nhảy dựng lên, nhất thời cực kỳ kích động. Trái tim như bị cô lấp đầy, không thể có khoảng không gian cho bất kỳ suy nghĩ nào khác nữa. Không phải anh chưa từng tưởng tượng ra dáng vẻ của cô khi gọi anh như vậy, chỉ là không nghĩ sẽ đẹp như vậy.

Đầu mày khóe mắt Lục Đông Thâm chỉ toàn là dịu dàng. Anh đưa con dao cho cô, sau đó xoa đầu cô, khẽ nói: "Hay lắm."

Lời anh nói càng khiến Tưởng Ly xấu hổ hơn, cô bảo vệ con dao, quay mặt đi: "Phiền phức."

Lục Đông Thâm phá lên cười.

Lửa rừng bùng lên, khuôn mặt cô càng trở nên xinh đẹp động lòng người dưới màn đêm, không biết là vì ngọn lửa hay vì xấu hổ. Tóm lại, ngay cả bản thân Tưởng Ly cũng cảm thấy gò má nóng bừng lên. Sau khi cất con dao đi, cô chống hai tay lên má, nhưng lại không nhịn được mà liếc anh.

Lục Đông Thâm đang dùng con dao của anh cắt thịt cho cô, đặt từng miếng từng miếng lên một phiến lá to, cực kỳ tỉ mỉ. Sau khi chia xong, lúc anh đưa cho mình, cô mới lập tức quay đi.

Cô lại làm Lục Đông Thâm phì cười. Thấy cô cứ cắm đầu ăn che giấu sự ngượng ngập, anh ghé sát tới, hắng giọng. Tưởng Ly thấy anh có vẻ trịnh trọng nghiêm túc liền nghĩ anh có chuyện gì quan trọng muốn nói nên ngẩng đầu nhìn anh.

Anh lên tiếng: "Bé con, em xem..."

Tưởng Ly nghe được câu này bèn nghĩ: Ừm, có lẽ là nói chuyện nghiêm túc. Cô đặt phiến lá trong tay xuống, ngồi thẳng lưng lên nghe.

"Tuy hai chúng ta chưa đăng ký kết hôn nhưng cũng đã cầu hôn rồi, cũng đã quan hệ rồi, không có danh nghĩa vợ chồng nhưng đã có cuộc sống vợ chồng thực sự. Kết hôn là chuyện chắc chắn thế nên em gọi anh một tiếng ông xã không cần phải xấu hổ."

Tưởng Ly sững sờ nhìn anh.

Lục Đông Thâm áp sát mặt mình vào mặt cô, cười khẽ: "Tối nay em cứ gọi anh như thế đi."

Ơ...

Tưởng Ly trừng mắt, tâm hồn nhất thời như bay đi đâu mất, không đáp lại lời anh nói. Cô chỉ thấy nụ cười trong mắt anh càng lúc càng ám muội, con dao trong tay chuyển hướng, hơi vén phần cổ áo của cô lên, dấu vết cô miễn cưỡng che giấu không thể vô hình được nữa.

"Rừng núi hoang vắng, em cứ kêu thoải mái." Anh hơi nghiêng mặt, nhìn chằm chằm vào cổ cô, trong chất giọng có nhuốm chút khao khát tình cảm.

Bấy giờ Tưởng Ly mới sực tỉnh, gạt con dao ra, gào lên với anh: "Lục Đông Thâm! Anh chính là một gã lưu manh khoác bên ngoài lớp vỏ tao nhã! Làm gì có ai như anh chứ? Không thể nói chuyện nghiêm túc được sao?"

Lục Đông Thâm cắm con dao xuống đất, nụ cười vô cùng phóng khoáng: "Chẳng phải em cũng không thể rời xa tên lưu manh này sao? Sáng nay chân ai mềm nhũn không nhấc chân đi nổi?"

Vô liêm sỉ.

Trong chuyện này, Tưởng Ly nói không lại anh, cũng biết kết cục của việc đối kháng chỉ là tự chuốc lấy nhục nhã. Cô lườm anh một cái, thẳng thừng không đoái hoài tới anh nữa, một lòng tập trung vào miếng thịt thỏ. Tiết kiệm thể lực mới là cách tốt nhất để chống lại quyền thế, chưa biết chừng khi nào đó có thể lật ngược tình thế, chèn ép anh.

Sau một lúc, quá nửa con thỏ đã vào bụng, đêm tối hẳn, ăn càng ngon miệng.

Lục Đông Thâm thì không ăn nhiều. Anh ngồi bên cạnh đống lửa, một tay đặt lên đầu gối, ba phần bắng nhắng bảy phần tà khí, hỏi cô: "Ăn no chưa?"

Tưởng Ly hậm hực: "Ăn no rồi đấy, thì sao hả? Đừng trách em không nhắc nhở anh, bây giờ mà ra tay em hơi bị khỏe đấy."

"Khỏe là tốt." Lục Đông Thâm đứng dậy, vươn vai một cái.

Tưởng Ly đang định hỏi anh có ý gì thì thấy anh cúi người xuống, bế bổng cô lên, đi thẳng vào trong lều.

"Lục Đông Thâm!"

"Em ăn no rồi, giờ tới lượt anh chứ."

"Em đã để lại chân thỏ cho anh rồi."

"Đừng giả vờ hồ đồ với anh, chẳng phải mấy hôm nay em cũng vui sao?"

Trong lều, bóng hai người chồng lên nhau. Những âm thanh mỏng manh của Tưởng Ly vọng ra, giống như một viên kẹo bị tan chảy: "Anh để em nghỉ một đêm đi..."

"Anh sẽ kiềm chế, tối nay một lần thôi."

"Em không tin..."

Trong bóng tối, người đàn ông đè lên người phụ nữ, bóng dáng triền miên.

"Lục Đông Thâm, anh có bệnh sạch sẽ cơ mà? Trong lều, lại còn nguyên liệu..."

"Ngoan, gọi ông xã đi."

***

Hai chiếc lò, một chiếc bình đựng hương và một chiếc gối trúc, trong hơn ba ngày này, Nhiêu Tôn và Nguyễn Kỳ có thể nói là chung sức hợp tác, cuối cùng cũng không phụ "trọng" vọng.

Quá trình chế tạo lò đốt hương không thuận lợi lắm. Ban đầu Nhiêu Tôn và Nguyễn Kỳ mỗi người nặn một chiếc, xem cái nào đẹp hơn thì đốt cái đó, kết quả đều thảm khốc không khác nhau là mấy, thất bại cả đôi. Cũng may trong thôn có người biết nặn đồ gốm, hai người họ đã nhờ người ấy dạy một lượt. Cũng coi như thông minh sáng dạ, nói chút là hiểu, cuối cùng thành hình cũng không quá tệ.

Có điều, trước khi vẽ định hình cho lò hương, hai người họ đã bất đồng ý kiến.

Nguyễn Kỳ cho rằng vẽ bé hồ lô lên lò hương là không ổn, trông quá trẻ con. Nhiêu Tôn cảm thấy một cậu nhỏ béo mập trông sẽ may mắn, thêm nữa, đã vẽ rồi sửa làm sao được? Nguyễn Kỳ đề nghị, dùng chỗ bùn dư làm phẳng cái hồ lô trên đầu bé hồ lô, sửa thành đuôi sam được tết lại, ngang nhiên sửa thành một em bé nhân sâm.

Tới khi Nhiêu Tôn sửa xong theo đúng yêu cầu của Nguyễn Kỳ, nhìn trái nhìn phải cứ cảm thấy có chỗ nào không ổn. Anh ngẫm nghĩ rồi nói: "Tuy rằng tôi chưa xem nhiều phim hoạt hình nhưng theo trí nhớ mang máng thì hình tượng bé nhân sâm hình như phải mặc áo yếm đỏ chứ nhỉ?"

Nguyễn Kỳ cũng đứng đực tại chỗ nghĩ một lúc lâu rồi nói: "Sáng tạo một chút... chắc là cũng được chứ nhỉ?"

~Hết chương 522~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 523: Đẹp Như Tiên

Tới khi lò hương bắt đầu được nung và định hình, Nhiêu Tôn bỗng nói với vẻ cực kỳ khó hiểu: "Vì sao phải làm hình bé nhân sâm trên đỉnh đầu? Tần Thiên Bảo đâu muốn có con?"

Nguyễn Kỳ sững người giây lát, rồi nhanh chóng hiểu ra, cãi lại: "Còn không phải tại anh ban đầu đi vẽ bé hồ lô lên đó?"

Đồ đựng hương dễ làm, trái phải chẳng qua vẫn là một chiếc hộp. Gối trúc khó ở khoản đan tết, việc này có đánh chết Nhiêu Tôn cũng không làm ra được, Nguyễn Kỳ đành phải phát huy tay nghề của cô. Cô là người cung cấp nguyên liệu, có những khi đi tới những khu vực thôn quê hẻo lánh để thu thập nguyên liệu sẽ không thể có những chiếc hộp đựng cho ra hình ra dáng. Cô sẽ chỉ dệt một vài chiếc làn hoặc giỏ đơn giản, nguyên lý đại khái là giống nhau, thế nên Nguyễn Kỳ cũng coi như dân lành nghề.

Theo như yêu cầu của Tưởng Ly, bên cạnh gối phải để những lỗ kín. Về điểm này Nhiêu Tôn không hiểu nhưng Nguyễn Kỳ thì hiểu. Cô biết Tưởng Ly định nhét một vài thứ vào trong gối trúc, thế nên lúc đan cũng cố gắng để ý một chút.

Mấy hôm nay, ở Tần Xuyên đã xảy ra một chuyện.

Được đồn đại qua lời của những người dân, nói mấy hôm nay phàm là những người đi ngang qua cửa nhà tộc trưởng Tần đều sẽ cảm giác khác lạ.

Khác lạ thế nào?

Dường như hai cánh cửa lớn đóng kín đó có thứ gì vậy, họ luôn tự động nảy sinh một cảm giác kính sợ, nhưng đồng thời cùng với đó tâm trạng lại vô cùng vui vẻ, thoải mái.

Vị trí của nhà tộc trưởng Tần rất đẹp, phàm là những người xuống đồng làm việc đều sẽ phải đi ngang qua, thế nên không ít người đều có cảm giác này.

Lại có người nói, mỗi lần đi ngang qua nhà tộc trưởng Tần đều ngửi thấy một mùi hương lạ. Nếu nói là mùi thơm đi, lại không quá nồng đậm. Còn nếu nói không phải mùi thơm thì nó lại cứ vấn vít quanh mũi không ngừng, thậm chí còn dính cả vào quần áo, đến lúc về nhà rồi nó vẫn mãi không tan.

Nói vậy lại có người ngắt ngang, việc này có liên quan đến lá bùa thỉnh nguyện Tưởng cô nương để lại.

Bùa thỉnh nguyện là cách để nói chuyện với thần linh trên trời, chắc chắn đã được trời đất chấp thuận, nên mới có chuyện kỳ tích xảy ra. Nhất thời khắp Tần Xuyên đều đồn thổi, xem ra Tần Thiên Bảo được cứu rồi, Tưởng cô nương đó thật sự có thể nói lời trời cao nghe thấu.

Mọi người trong giây lát xôn xao bàn tán.

Duy chỉ có Tần nhị nương là mấy hôm nay vẫn không nói cười, đúng thời gian cố định lại tới đứng trước cửa nhà tộc trưởng Tần, không chút thay đổi, đứng đó đến tận khi trời sáng.

Có lúc Nguyễn Kỳ sẽ ngó ra bên ngoài qua khe cửa, khi bất thình lình chạm phải ánh mắt Tần nhị nương, cô lại giật mình thảng thốt đến đổ mồ hôi lạnh sau lưng, quay về liền cùng Nhiêu Tôn lải nhải: Quá đáng sợ rồi, màu con ngươi của người Tần Xuyên bọn họ vốn đã nhạt hơn người

thường, nửa đêm nửa hôm nhìn vào mắt Tần nhị nương chỉ có một màu xám trắng, như ma vậy.

Nhiêu Tôn thản nhiên như không: "Bà ta trừng mắt với cô thì cô trừng lại, đừng để thua về khí thế."

Lúc họ nói chuyện là đúng đêm mùa hè, Tần Xuyên rất náo nhiệt.

Tần Thiên Bảo mặc chiếc áo dài trắng như tuyết đứng trước bàn trong phòng sách cầm cây bút lông viết chữ. Từng nét bút đều toát ra sự trầm ổn phóng khoáng không phù hợp với độ tuổi. Nét chữ trên lớp giấy thô mạnh mẽ sắc bén, lặp đi lặp lại bốn chữ: Quân tử hảo cầu.

Hết tờ này đến tờ khác.

Viết xong liền vo tròn lại thành một cục ném xuống bên cạnh chân, ngay sau đó lại viết tiếp.

Tối nay tộc trưởng Tần có việc ra ngoài, bố mẹ Thiên Bảo vẫn bận rộn việc nông. Tần Thiên Bảo tuy nói là bệnh lạ nhưng cũng may không đi lung tung, thế nên bố mẹ Thiên Bảo cũng yên tâm hơn ít nhiều.

Nhiêu Tôn và Nguyễn Kỳ trở thành "người giám hộ" của Tần Thiên Bảo.

Vì có công việc chuẩn bị, nên ban đầu Nhiêu Tôn và Nguyễn Kỳ dự định ở lại nhà tộc trưởng Tần cả sáng lẫn đêm. Mà tộc trưởng Tần cũng có dự định này. Tưởng Ly vừa đi, ông liền thấp thỏm trong lòng, giữ mấy người đồng hành của Tưởng Ly bên cạnh coi như cũng đỡ lo lắng hơn.

Trong nhà có bốn phòng, chỉ có một gian phòng phía Bắc là còn trống.

Mẹ Thiên Bảo trong lúc dọn dẹp có tiện miệng hỏi Nguyễn Kỳ là đã kết hôn với Nhiêu Tôn chưa, khiến cho Nguyễn Kỳ rất ngượng ngập. Nhiêu Tôn thấy Nguyễn Kỳ không lên tiếng, cũng không tiện giải thích quan hệ của họ bèn trả lời: Vẫn chưa kết hôn.

Mẹ Thiên Bảo nghe thấy vậy bèn nhường căn phòng phía Bắc lại cho Nguyễn Kỳ ở một mình. Còn Nhiêu Tôn có thể ngủ phòng chính. Hai vợ chồng họ dọn lên nằm trên chiếc giường đơn sơ của Thiên Bảo. Về việc này, mẹ Thiên Bảo còn đặc biệt nói rõ một câu: Mong hai vị thông cảo, tuy rằng người ta nói tiếp khách phải chu đáo nhưng dù sao hai người vẫn chưa thành hôn, nam nữ thụ thụ bất thân.

Nhiêu Tôn tuy không thoải mái, nhưng ở một nơi sống khép kín như Tần Xuyên, người ta suy nghĩ như vậy cũng là chuyện thường tình. Thêm nữa, anh cũng quả thực không thể vô liêm sỉ chen chúc cùng Nguyễn Kỳ trong một căn phòng, cho dù là trải chăn nằm đất. Nhưng chiếm dụng phòng của bố mẹ Thiên Bảo không phải là suy nghĩ ban đầu của anh. Anh yêu cầu được ở chung một phòng với Thiên Bảo. Lý do là có thể quan sát tình hình thằng bé bất cứ lúc nào.

Mẹ Thiên Bảo ái ngại, nhưng cũng không thể ngồi cự cãi với Nhiêu Tôn nên đành làm theo.

Trên bàn có một tách trà, Nguyễn Kỳ ngồi giữa hương trà thơm. Ăn tối xong cô liền lười biếng, một tay cầm tách trà, một tay chống má như đang quan sát một Tần Thiên Bảo đẹp như tranh.

Nhiêu Tôn ngồi dựa bên cửa phòng ngủ, thi thoảng lại nói chuyện bâng quơ với Nguyễn Kỳ. Hai người họ nói từ chuyện làm các đồ vật như lò hương, gối túc cho tới việc không biết Tưởng Ly sẽ chữa cho Tần Thiên Bảo như thế nào. Cuối cùng, Nguyễn Kỳ nhấp một ngụm trà rồi đổi tư thế ngồi, cũng đổi luôn bàn tay sang chống cằm, thở dài: "Thật là đáng tiếc."

Nhiêu Tôn không hiểu cô tiếc cái gì.

Nguyễn Kỳ thở dài thêm tiếng nữa, khiến Nhiêu Tôn chẳng hiểu chuyện gì: Thế này là sao, sao đang yên đang lành lại thở dài tới hai tiếng.

Anh chợt nghe thấy Nguyễn Kỳ cảm thán: "Một thiếu niên anh tuấn biết bao, nếu không chữa được thì quá đáng tiếc rồi. Anh từng đọc sách của Cổ Long chưa? Tần Thiên Bảo cực kỳ giống Hoa Vô Khuyết, có thể nói là con nhà trời, tiêu sái xuất thần, phong độ ngời ngời như tiên vậy."

Nhiêu Tôn nghe xong câu ấy, chỉ cảm thấy một cơn chua chát trào ngược từ trong lòng lên. Anh vốn dĩ đã rất khó chịu vì Nguyễn Kỳ cả buổi tối cứ ngồi ngắm Tần Thiên Bảo chăm chú, giờ lại nói một câu như vậy, còn cái gì mà đẹp như tiên... Anh hừ một tiếng lạnh nhạt: Ha!

Cực kỳ khinh bỉ!

Nguyễn Kỳ phát giác, quay đầu nhìn anh: "Tôi nói sai sao? Thằng bé đẹp quá đi mất."

"Ha ha!" Nhiêu Tôn quay ngoắt đầu bỏ đi.

Nguyễn Kỳ hơi ngửa người ra sau, rướn cổ nhìn theo bóng Nhiêu Tôn: "Này, anh làm vậy là có ý gì?"

Từ trong vườn vọng ra tiếng cười cuồng ngạo hơn nữa của Nhiêu Tôn: "Ha ha ha!"

***

Hôm sau, ánh nắng rất rực rỡ, ngẩng đầu có thể nhìn thấy trời xanh mượt, thời tiết khá đẹp. Nhưng ở Tịch Lĩnh, chẳng ai dám bảo đảm một giây tiếp theo trời có đổi gió hay không.

Rừng núi rậm rạp, tổng thể nhiệt độ thấp hơn không ít so với chân núi.

Hôm nay Tưởng Ly đi vội, gần như là năm bước tạm nghỉ, mười bước mới nghỉ dài. Đến khi thật sự không đi nổi nữa, cô bèn ngồi sụp xuống nhìn Lục Đông Thâm hậm hực, kêu gào mỏi chân.

Nhưng để hái được Viễn chí, họ không thể dựng lều nghỉ ngơi khi trời còn sáng bảnh. Thế nên Lục Đông Thâm trở thành quân chủ lực, hoặc là cõng hoặc là bế cô đi thẳng.

Tưởng Ly thích được anh cõng. Sống lưng anh rắn chắc rộng lớn, nằm lên lưng anh cực kỳ thoải mái. Ánh nắng trên đỉnh đầu đã được những tầng lá cây lọc qua một lượt, hắt xuống người trở nên ấm áp. Cô nheo mắt lại, luôn cảm thấy chực buồn ngủ, buộc phải ôm chặt cổ anh, nghiêng đầu ngắm một bên mặt điển trai của anh, chốc chốc lại trêu chọc anh tự dưng đi chuốc thêm mệt vào người.

Qua hai đêm trước đó, thể lực của Tưởng Ly đã xuống dốc thảm hại. Tối qua Lục Đông Thâm vẫn chưa hết vui vẻ, tới cuối cùng cô chỉ còn nước chịu đựng. Trong vấn đề "nam nữ đọ sức", trước nay độ tin cậy của Lục Đông Thâm luôn bằng không. Tối qua anh đã phát chút thiện tâm, chỉ hành hạ cô một lần. Nhưng niềm hân hoan nhỏ bé đó của Tưởng Ly chưa kịp hết hẳn, khi trời tờ mờ sáng, Lục Đông Thâm trước nay luôn dậy sớm hơn cô đã bắt đầu rục rịch. Qua màn tác chiến này, thể lực của Tưởng Ly bị rút cạn, cô nằm bò trong lòng anh, cả người run rẩy.

~Hết chương 523~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 524: Em Không Xin Anh À?

Một lần nữa chứng minh, mọi lời hứa hẹn trước đó của Lục Đông Thâm đều đã bay đi theo gió.

Tưởng Ly cực kỳ yêu sự nhiệt tình của anh, nhưng đồng thời cũng vô cùng sợ nó.

Cô hỏi anh: Eo anh cũng nhức, chân anh không mỏi sao?

Lục Đông Thâm xốc cô lên lưng, cực kỳ thản nhiên giải đáp nghi hoặc cho cô: "Vì tinh lực đã được giải phóng ra ngoài một cách thích hợp, thế nên tinh thần cực kỳ sảng khoái, dễ chịu."

Họ đi thẳng một mạch về phía Nam.

Khi dừng chân để ăn trưa, Lục Đông Thâm rút ra tấm bản đồ tộc trưởng Tần đã đưa họ trước khi lên đường, rồi lại xem la bàn và hoàn cảnh xung quanh, rồi chỉ tay vào chấm đỏ trên bản đồ và nói: "Chắc chúng ta cách khu Tế y cũng không còn xa nữa, thêm khoảng hai tiếng đi bộ nữa thôi."

Vì mục đích chính của hai người họ là tìm nguyên liệu, tới khu Tế y chỉ là mục đích phụ, thế nên đường đi coi như đã vòng một vòng lớn. Nếu mục tiêu chính là khu Tế y, từ Tần Xuyên xuất phát tới lối vào Tịch Lĩnh rồi đâm thẳng theo cánh phía Nam, thì chỉ khoảng nửa ngày đường là tới.

Tưởng Ly đã ăn cơm, cộng thêm việc cả buổi sáng được Lục Đông Thâm lao lực thay nên thể lực đã khôi phục ít nhiều rồi. Nhìn theo bản đồ

hướng về phía địa hình núi trước mặt, cô cúi người nắm một vốc đất dưới chân lên, vân vê trên tay. Đất tơi và xốp, cô phủi phủi tay rồi nói: "Cứ đi theo hướng tới khu Tế y đi, địa thế cao hướng về phía mặt trời, chất đất gần như là đất cát. Loài thực vật Viễn chí này thích nhất là sinh trưởng ở nơi như vậy."

Vị trí của khu Tế y không quá cao, nhưng muốn tới đó từ tuyến đường của họ thì thấy, họ buộc phải đi qua một nơi cao hơn mực nước biển, cũng tức là một đoạn sống núi của Tịch Lĩnh.

Càng đi sâu càng nhiều rừng.

Thời tiết như một đứa trẻ hay hờn dỗi, nói âm u là âm u. Khi không còn nắng, trong rừng trở nên tăm tối hơn, nhiệt độ cũng thấp hẳn. Lục Đông Thâm lấy áo gió ra, sau khi mặc vào, Tưởng Ly kéo kín khóa, chiếc cằm nhọn được giấu trong cổ áo.

Lục Đông Thâm đi trước mở đường, chốc chốc lại nhắc nhở cô phải cẩn thận. Cô nắm chắc con dao Phần Lan trong tay, lúc nào cũng sẵn sàng trạng thái cảnh giác. Rừng tối đi thì nguy hiểm cũng nhiều hơn, những con rắn độc náu mình dưới ánh nắng, ngoằn ngoèo trên thân cây khô lúc nào cũng có thể phát động tấn công họ. Còn cả những loài hoa cỏ độc chỉ sinh trưởng ở góc tối nữa, chỉ cần không cẩn thận chạm phải cành lá của chúng là có thể mất mạng.

Sau nhiều ngày qua, hai người họ kết hợp lại tránh được không ít nguy hiểm tiềm tàng bắt nguồn từ sự cảnh giác và nhạy cảm khi đi rừng.

Đương nhiên, trong lúc phòng bị nguy hiểm, Tưởng Ly cũng đồng thời không rảnh mắt, cô men theo con đường thu thập được không ít thứ. Ví dụ như cây đu đủ hay móng rồng. Mấy thứ này không phải dùng để pha chế

mùi hương. Quả đu đủ đập vỡ có thể tẩy sạch vết bẩn hoặc vết máu trên quần áo. Móng rồng có thể pha trà, cũng có thể làm xà phòng giặt đồ.

Ngang qua một cây cam rừng chua, những quả cam chua trên cây tuy chưa chín hẳn nhưng vỏ ngoài tươi xanh trông cũng thích mắt. Những cây cam có tuổi đời, nhánh cây thanh mảnh nhất cũng to hơn bắp tay Tưởng Ly, vậy mà quả vẫn nặng trĩu cành, lơ lửng trên đỉnh đầu cô, chỉ cần nhảy cao một chút là với được.

Tưởng Ly giơ tay lên hái.

Nhưng cô đã đánh giá cao chiều cao của mình, nhảy mấy lần vẫn chưa với tới được.

Ban đầu Lục Đông Thâm chỉ làm người qua đường, đứng bên cạnh vui vẻ nhìn Tưởng Ly nhảy loi choi, uể oải thưởng thức màn sóng gió ầm ầm trước ngực cô. Đến tận khi cô nhe răng giơ dao ra trước mặt anh, anh mới nhịn cười tiến lên.

Anh biết ngay không thể đưa cô con dao Phần Lan, chỉ cần cô cầm được nó, nó chắc chắn sẽ trở thành thứ vũ khí uy hiếp đe dọa anh.

Tưởng Ly chống hông đứng dưới bóng cây, hất hàm về phía những quả cam nằm im không nhúc nhích trên đỉnh đầu, ra hiệu cho Lục Đông Thâm. Lục Đông Thâm vẫn cố nín cười, hắng giọng: "Em không xin anh à?"

Với hộ quả cam thôi, còn phải xin anh?

Tưởng Ly thật sự không thể chiều chuộng cái tính khí này của anh, bèn quay ngoắt đi nhảy cao lên tự với, sống chết không lên tiếng. Lục Đông Thâm đứng sau lưng cô, nhìn cột tóc cô buộc cao cứ đung đưa, quả thật không nhịn nổi nữa, cười khẽ, rồi vươn tay, nhẹ nhàng hái quả cam chua ấy xuống.

Tưởng Ly ngừng nhảy, quay người nhìn anh, sau nhiều lần nhảy hơi thở của cô hơi dồn dập. Lục Đông Thâm đưa quả cam cho cô, mỉm cười cưng chiều: "Của em này."

Tưởng Ly không khách sáo, cầm lấy ném vào trong gùi trúc bên chân, rồi chỉ lên trên: "Phải hái thêm nhiều một chút."

Chỉ có một nhánh là rủ xuống, nếu muốn hái thêm thì phải leo cây. Lục Đông Thâm ngẩng đầu lên nhìn, xoa cằm giả vờ đăm chiêu: "Cao lắm đấy, là một việc cần thể lực..." Dứt lời, anh quay sang, nhìn thẳng vào người Tưởng Ly, cười nửa đùa nửa thật.

Tưởng Ly thông minh nhường nào, vừa nhìn thấy cảnh này đã lập tức ra vẻ yếu đuối, tiến lên ôm cổ Lục Đông Thâm, ngửa đầu lên thể hiện sự tội nghiệp: "Thâm ca, anh đừng suốt ngày nghĩ cách ức hiếp rút cạn sức lực của em gái được không? Anh là ai chứ? Đường đường thiếu gia nhà họ Lục sao có thể tranh thủ lúc người ta khó khăn được? Vả lại, sáng nay anh ức hiếp người ta còn chưa đủ hay sao?"

Có làm nũng, còn có tố cáo, câu cuối cùng lọt vào tai Lục Đông Thâm, khiến cái bụng nhỏ của anh hơi thắt lại.

Anh để mặc cho cô diễn trăm ngàn vở kịch, tiểu nha đầu này không đi vào showbiz đúng là phí hoài. "Đúng là chưa ức hiếp đủ, phải làm sao đây?" Anh cười hỏi.

Với tính tình bình thường của Tưởng Ly đã sớm giơ dao ra với anh rồi. Nhưng khi có việc cậy nhờ người khác cô vẫn rất hiểu chuyện và biết chừng mực. Cô cụp mắt xuống, làm mặt nũng nịu, phát huy chất giọng dịu dàng từ nhỏ của mình: "Gấp gì chứ, ngày tháng còn dài mà."

Lục Đông Thâm cũng phục cô lắm, cười sảng khoái.

Một thứ quả chưa chín mà khiến Tưởng Ly quan tâm như vậy, anh cũng hiểu rõ cô không phải tìm kiếm sự mới mẻ trong phút chốc, chắc chắn là nó có tác dụng. Thế nên Lục Đông Thâm cũng không lãng phí thời gian, lập tức xắn cao tay áo gió, trèo lên cây, thân hình nhanh nhẹn.

Tưởng Ly đứng dưới, nhường một khoảng trống để tiện cho Lục Đông Thâm ném quả xuống. Nhìn anh ở trên cây, bất giác nhớ tới cảnh tượng anh leo lên cây với túi xách cho cô lúc ở núi Kỳ Thần lúc trước. Lúc đó cô và anh coi như vẫn là những người xa lạ, vậy mà lại nương tựa vào nhau ở trong rừng sâu núi hoang mấy ngày, nguy hiểm trùng trùng vẫn vượt qua được.

Bây giờ nghĩ lại, sự ăn ý từ sớm như vậy thật ra đã là rễ tính đâm sâu rồi.

Khi hoàng hôn lan rộng khắp bầu trời, cuối cùng Tưởng Ly cũng tìm được viễn chí.

Loài thực vật nở hoa nhỏ màu tím ấy trông rất bình thường, cảm giác như dễ bỏ qua, nhưng trong mắt Tưởng Ly lại là bảo bối quan trọng.

Giữ rễ cắt thân, tiện chó chúng năm sau lại trưởng thành. Một ngọn núi có nhiều dược thảo đến đâu đi nữa mà không hái lượm theo cách bảo vệ nhất, cuối cùng cũng sẽ có ngày nó trống rỗng. Tuy sức mạnh của cá nhân cô có hạn, nhưng mỗi lần hái nguyên liệu cô đều suy tính tới lần sinh trưởng tiếp theo của nó. Con người nếu biết kính trọng tự nhiên, tuân thủ quy tắc của trời đất thì tự nhiên mới không ngừng cung cấp những tài sản phong phú của mình cho con người.

Hái được không ít, nhụy hoa tím nhận được đãi ngộ cao nhất, được Tưởng Ly dùng túi vải phân loại riêng biệt, cách ly khỏi các loại thực vật hay đá khác, xem ra đây là một loại nguyên liệu rất quan trọng.

Thu thập xong Viễn chí, cả hành trình coi như cũng đã xong. Hai người men theo sống núi tiếp tục đi về phía trước, xuống dưới sẽ tới vùng thung lũng thấp hơn.

Bước chân của Tưởng Ly không chậm chạp, mấy lần đều vượt qua Lục Đông Thâm. Quần áo cô mặc thành công cản được những quả cầu gai có thể làm xước da thịt, đôi ủng leo núi chắc chắn dẫm chết không biết bao nhiều xác của côn trùng độc, dáng vẻ rất anh dũng thiện chiến.

~Hết chương 524~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 525: Khu Tế Y

Lục Đông Thâm ngước mắt nhìn sắc trời rồi lại nhìn Tưởng Ly, khi ấy cô đã đi ra xa vài mét rồi. Anh sải rộng bước chân đuổi theo cô, khoác chặt cánh tay để cô đi chậm lại một chút, đề nghị tìm một nơi trống để nghỉ chân.

Hoàng hôn đậm màu là trời tối rất nhanh, tuy rằng trước đó anh dự tính đi bộ mất khoảng hai tiếng, nhưng lỡ như tính nhầm thì sao?

Ai ngờ Tưởng Ly không nghe anh, hất tay anh ra, tiếp tục đi về phía trước.

Lục Đông Thâm tiến nhanh về phía trước: "Sao vậy?"

"Đi tìm khu Tế y."

"Ngày mai trời sáng lại đi tiếp."

"Không vội nghỉ ngơi."

"Trời sắp tối rồi." Lục Đông Thâm tiến theo bước chân mạnh mẽ của cô, nhắc nhở.

"Ừm... Nhưng chẳng phải trời vẫn chưa tối sao? Đi thêm chút nữa đi."

Lục Đông Thâm kéo giật cô lại, cô lảo đảo theo quán tính. Anh đỡ cô đứng thẳng dậy, bật cười: "Em căng thẳng về chuyện dựng lều nghỉ ngơi như vậy là sao?"

Một câu hỏi khiến Tưởng Ly đỏ bừng mặt: "Em... Em đâu có, chẳng phải em đang đi gấp đấy sao?"

Lục Đông Thâm có phần hứng thú: "Anh nói gì mà em lại đỏ mặt?"

Lục Đông Thâm không nói câu này còn đỡ, vừa nói đã như một chiếc kim đâm mạnh vào quả bóng bay, khiến mọi thứ cô đang cố ra vẻ bỗng chốc không còn nơi thể hiện. Thế là cô vừa ngượng vừa giận, giơ tay đẩy anh, anh né cô đuổi, quyết tâm nhặt lại "lớp sĩ diện" đã rơi rụng gần hết.

Hiếm khi được thoải mái như vậy.

Hoàng hôn quét chiếc đuôi dài của mình, vạch một đường màu đỏ về phía tận cùng của bầu trời. Bóng hình hai người đùa giỡn hoặc chồng lên hoặc tách nhau ra, tiếng cười không ngớt.

Cho đến khi Lục Đông Thâm ôm chặt lấy cô từ phía sau, cô mới quay người lại, đang định tình cảm ôm chặt cổ anh, bỗng cảm giác hai bàn tay của anh đặt trên eo đang bấu mình. Rồi anh siết chặt, hơi dùng sức quay ngược người cô lại, để lưng cô dựa sát vào lồng ngực anh.

Tưởng Ly thầm nghĩ trong lòng: Hay lắm Lục Đông Thâm, em chủ động tiếp cận anh, anh còn đẩy em ra, sau này đừng kỳ vọng em dịu dàng như nước với anh... Nghĩ vậy và cô cũng định lên tiếng tố cáo như vậy, ai ngờ bỗng nghe thấy Lục Đông Thâm nói thầm: "Nhìn phía trước kìa."

Tưởng Ly ngước lên, phóng tầm mắt ra xa, ngay sau đó sững người.

Tầm mắt vượt qua thung lũng trước mặt, nơi ngày đang tàn, thấp thoáng giữa bóng cây có thể nhìn thấy một đài hình vuông, xây dựng trên một khu đất trống hình vòng tròn. Bên dưới đài vuông có bậc thềm. Trên hai bên trái phải của đài có dựng hai cây cột cao. Trên cột có một chiếc áo khoác bằng vải bảy màu, tung bay đón gió.

Khu Tế y!

Suy nghĩ ấy vừa nảy sinh, chút hoàng hôn cuối cùng phía chân trời cũng bị bóng đêm nuốt mất, đêm phủ kín cả Tịch Lĩnh.

***

Sau tang lễ của Charles Ellison, Lục Chấn Dương đã trở về Hội đồng quản trị. Nhưng dẫu sao cũng đã tới những năm cuối đời ốm yếu bệnh tật, trong một số công việc ông không thể nhanh nhạy như trước đây.

Có người chuyên nghiệp phân tích, một Lục Môn rạng rỡ một thời đã chính thức bước vào giai đoạn phân tranh quyền lực.

Phàm là những công ty lớn, mỗi khi có sự thay đổi một vị trí nhân sự quan trọng đều sẽ nảy sinh biến động. Con thuyền lớn Lục Môn có thâm niên lâu năm, sở hữu một lượng tài sản lớn, việc thay đổi người đứng đầu chắc chắn sẽ là một lần bão táp, dù sao cũng không phải là những con thuyền nhỏ dễ quay đầu. Hơn nữa kiểu doanh nghiệp như Lục Môn, bên dưới lại liên quan tới nhiều sản nghiệp, các công ty hợp tác cũng đông. Đừng nói là thuyền lớn dừng lại, cho dù nó chỉ hơi khựng một chút cũng có thể gây ra hiệu ứng bươm bướm.

Chủ đề tranh quyền đoạt vị của Lục Môn không còn xa lạ nữa. Trước kia từ khi Lục Đông Thâm vẫn còn ở Lục Môn chống đỡ những sản nghiệp quan trọng, tấn công tứ phía, chủ đề này đã bắt đầu lên men rồi.

Nhưng lúc đó bản đồ quy hoạch quyền lực khác với lúc này.

Charles Ellison ra đi, Lục Chấn Dương tuổi cao sức yếu, những sức mạnh quyền lực vốn dĩ đứng đằng sau Lục Đông Thâm người thì ra đi, kẻ thì tan rã, dường như bị rút cạn trong chốc lát. Đến nay, vị trí của anh

không còn giữ chắc, vị trí con trưởng nhà họ Lục đang để trống dường như đã trở thành một con cờ phế để tranh giành quyền lực.

Hiện tại, nhận được sự chú ý giữa màn phân tranh này chính là Lục Khởi Bạch và Lục Bắc Thâm. Tài năng mới Lục Bắc Thâm liên tục đánh bại Lục Khởi Bạch, khí thế bừng bừng. Nhưng Lục Khởi Bạch cũng không phải dạng vừa. Đằng sau lưng anh ngoại trừ một số cổ đông kỳ cựu trong Hội đồng quản trị ra còn có những người khác trong dòng tộc họ Lục và đằng ngoại.

Có người suy đoán, chưa biết chừng Lục Chấn Dương đang đi những bước cờ hiểm, bỏ già lấy trẻ. Người gọi là già chính là con trưởng Lục Đông Thâm, rõ ràng đã bị người ta lãng quên. Ngay cả lúc này khi Lục Môn mưa gió vần vũ đến mức này, Lục Chấn Dương cũng không hề tính chuyện sẽ gọi con trưởng trở về, rõ ràng đã nhận định cho dù anh có quay về cũng chưa chắc đã giành được sức mạnh chống đỡ; Trẻ chính là Lục Bắc Thâm. Cậu ta xuất hiện bí ẩn, chưa biết chừng chính là sát thủ Lục Chấn Dương dùng để giữ vững huyết thống và lợi ích của mình.

Khoảng thời gian này, Lục Chấn Danh bắt đầu hoạt động mạnh chưa từng thấy, sau khi từng lướt ngang qua chiếc ghế quyền lực, ông ta gần như đã sống im ắng quá nửa đời người. Mà bây giờ Lục Khởi Bạch trở thành người cạnh tranh có tiền đồ nhất họ Lục. Người làm cha như ông ta cũng không thể rảnh rang, người cần gặp vẫn phải gặp, đường cần trải vẫn phải trải.

Mọi người thật ra đề cao bố con Lục Khởi Bạch hơn, dẫu sao thì cánh quyền lực của Lục Chấn Dương đang có dấu hiệu rơi rụng. Cho dù bây giờ Lục Bắc Thâm đã thay thế Lục Đông Thâm tiếp quan những công việc quan trọng tại thị trường Trung Quốc đại lục, nhưng trên thực tế, xét về sức mạnh ủng hộ của mọi người thì khá mỏng.

Còn có người mơ hồ cảm thấy, nguy cơ tiềm ẩn của Lục Môn không phải là sự biến động nhân sự, mà là một cơn sóng gió sắp sửa phải đối mặt. Cơn sóng gió ấy cụ thể là gì không ai nói rõ, suy luận này cũng nhanh chóng chìm trong làn sóng dư luận xôn xao.

Bên ngoài đồn thổi ầm ĩ, bên trong sóng ngầm rối ren. Giữa cuộc phân tranh, Lục Khởi Bạch và Lục Bắc Thâm cũng chỉ có thể dựa vào bản lĩnh của riêng mình.

Hai hôm nay trời mưa nhiều, mưa không quá to, cứ rả rích làm người ta bực dọc.

Cũng không biết có phải vì cơn mưa hay không mà thời gian gần đây Cảnh Ninh càng lúc càng bất an. Nhất là sau đám tang, đêm nào cô cũng tỉnh giấc vì cơn ác mộng.

Thực ra cũng chẳng phải ác mộng gì.

Cô luôn mơ thấy ngày tổ chức tang lễ cho Charles Ellison, giữa làn mưa bụi mịt mù, cô bước xuống bậc thềm, thi thoảng quay đầu liền nhìn thấy Lục Khởi Bạch đứng ở bậc cao hơn. Anh đứng chung với Lục Bắc Thâm, hai người họ hình như đang bàn chuyện lại hình như đang tâm sự. Nhưng cô biết, hai người này không có chuyện gì để tâm sự.

Lục Khởi Bạch hơi nhíu mày, cô cảm giác như có cơn mưa lạnh táp vào mắt, buốt giá vô cùng.

Mỗi lần tỉnh giấc như vậy, Cảnh Ninh đều cảm giác đôi mắt lạnh đến phát sợ, giống như hôm đó thực sự đã có mưa ướt nhòe đôi mắt cô. Cơn lạnh ấy lan từ hiện thực vào trong mơ, quấn chặt lấy cô không buông.

Cô không còn nhớ rõ hôm đó Lục Khởi Bạch có thật sự nhíu mày hay không, có khi nào chỉ là cô mơ mộng.

Chính cái nhíu mày ấy khiến trái tim Cảnh Ninh bắt đầu chao đảo.

Có người đang gọi cô, giọng nói ấm áp: "Trợ lý Cảnh?"

Bấy giờ Cảnh Ninh mới chợt nhận ra mình đã nhìn ra cơn mưa nhỏ bên ngoài rất lâu rồi. Cô quay người lại, không ngờ người đến lại là Lục Bắc Thâm. Điều này quả thực khiến cô kinh ngạc. Điều kinh ngạc hơn còn ở phía sau, Lục Bắc Thâm tới tìm Lục Khởi Bạch.

"Phó tổng giám đốc Lục sau khi tan họp đã về thẳng phòng làm việc, nhưng còn người của bộ phận thị trường ở bên trong.

Việc Cảnh Ninh kinh ngạc không phải là không có lý do.

Một là Lục Khởi Bạch không có tình cảm anh em quá sâu đậm với Lục Bắc Thâm, cũng không đến mức có thể đi dạo loăng quăng trong văn phòng của nhau; Hai là, lĩnh vực của hai người họ cũng không giống nhau, giữa các dự án không có dính líu gì. Cho dù thật sự có việc công cần bàn bạc, cũng sẽ nhờ cấp dưới truyền đạt, tất cả đều theo quy trình.

Việc Lục Bắc Thâm bất ngờ xuất hiện ở địa bàn của Lục Khởi Bạch như hôm nay, quả thực là hiếm gặp...

~Hết chương 525~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 526: Thật May

Lục Bắc Thâm nghe thấy Cảnh Ninh nói vậy bèn cười nhẹ nhàng: "Vẫn phiền trợ lý Cảnh thông báo một tiếng."

Con cái nhà họ Lục ai nấy đều có một cái miệng sắc sảo, ai nấy cười lên cũng mê hoặc lòng người. Về hai điểm này, Lục Bắc Thâm cũng không thiếu. Cảnh Ninh dĩ nhiên không thể từ chối, cũng hoàn toàn không từ chối nổi, dù sao chức vụ của anh ta cao hơn cô.

Cô đích thân vào thông báo.

Chưa đầy một phút, người của bộ phận thị trường đã lục tục đi ra khỏi văn phòng của Lục Khởi Bạch. Cô thư ký của phòng thư ký đi theo phía sau, trong lòng ôm một xấp tài liệu dày cộp. Chẳng bao lâu sau, Cảnh Ninh đi ra ngoài, mời Lục Bắc Thâm đi vào.

Lục Bắc Thâm cảm ơn, đang định rời đi thì chợt dừng bước, quay người lại nhìn cô: "Nghe nói sau khi anh cả của tôi bị cách chức, trợ lý Cảnh có một thời gian đã muốn xin nghỉ việc?"

Cảnh Ninh hơi sững người, nhanh chóng che giấu cảm xúc, cung kính trả lời: "Vâng."

"May thật."

Cảnh Ninh ngẩn ra, may thật?

May gì chứ? May là cô không nghỉ việc?

Nhưng Lục Bắc Thâm không nói rõ may vì điều gì, chỉ mỉm cười, quay người đi vào phòng làm việc.

Cảnh Ninh đứng yên tại chỗ, không hiểu tại sao sống lưng lại lạnh ngắt.

Cảm giác giống như mỗi lần choàng tỉnh khỏi giấc mơ vậy, bất an, hoảng sợ...

***

Khu Tế y, là một khu vực được xây hoàn toàn bằng đá, đá nhẵn như gương, vừa nhìn là biết được hàng đời người Tần Xuyên mài nhẵn bằng những bước chân của mình.

Đêm xuống, Lục Đông Thâm sau khi dựng lều xong xuôi thì châm đuốc lên, khoảng mười cây, lần lượt cố định xung quanh khu Tế y. Ánh lửa bập bùng, sáng bừng như ban ngày, soi rõ toàn bộ khu Tế y.

Giống như một đàn tế, chí ít lúc trước khi còn cách bóng cây, Tưởng Ly nhìn qua có cảm giác như vậy, tới khi lại gần cũng đánh giá được kết cấu khác biệt của đàn tế.

Đài hình vuông được dựng trên một khu đất trống hình cung, chắc là tuân theo khu vực trời tròn. Hai cây cột dựng trên đài cao khoảng mười mấy mét, cây nào cũng có xà, độ cao của xà đến ngực của một người đàn ông trưởng thành. Trên đỉnh đầu có lá cờ bảy màu, vẽ vân mây lành rất đẹp, một bên viết chữ "Trời", một bên viết chữ "Đất".

Trời, Đất... Trời đất.

Lục Đông Thâm tay cầm đèn pin, đứng trên đài vuông tỉ mỉ quan sát cột gỗ. Tưởng Ly xuống dưới đài, vòng xung quanh tìm hiểu địa hình vòng cung, sau đó men theo bậc đá chính giữa từ từ đi lên trên.

Có trời, có đất... Ánh mắt Tưởng Ly dừng ở chỗ trống chính giữa đài. Có một đài thấp bằng gỗ hình tròn nhỏ, cách đất không quá hai mươi phân, trông giống một thứ như móng nhà. Sau khi so sánh với vị trí của hai cột "Thiên", "Địa" thì ba thứ này hình thành nên chữ "Phẩm" viết ngược.

Cô đứng yên tại chỗ có phần đăm chiêu, đến tận khi Lục Đông Thâm gọi cô qua.

Ban đầu Lục Đông Thâm đứng trên đài quan sát một vòng, sau đó đứng trước chiếc cột không rời nửa bước. Tới khi Tưởng Ly tiến lên, anh chuyển hướng soi của chiếc đèn pin trong tay, hắt lên xà của chiếc cột: "Em xem đi."

Ban đầu khi mới chú ý tới chiếc cột gỗ, Tưởng Ly đã nhìn thấy chiếc xà này, cùng cột tạo thành hình chữ thập, là dùng cả cây cột gỗ tròn bổ đôi ra từ giữa rồi đóng chặt vào. Trên xà có dấu vết, giống như vết bẩn, không nhiều, từng mảng từng mảng, thấm vào chất gỗ tạo ra vết loang lổ.

Phân biệt một thứ gì, người bình thường sẽ dùng mắt, sau đó mới lựa chọn các cơ quan khác. Tưởng Ly thì quen dùng mũi, cô ghé sát về phía chiếc xà, ngửi ngửi, nhíu mày.

Lục Đông Thâm di chuyển đèn pin, tỏ ý bảo cô nhìn xuống dưới.

Cột gỗ được cố định trong một rãnh vuông. Rãnh vuông không được phong kín, chỗ trống chính là đất sét, cột gỗ được cắm sâu xuống lớp đất sét. Tưởng Ly quỳ một gối ngồi xuống, cứ cảm thấy màu sắc của lớp đất

sét đó khác lạ. Cô giơ tay vét một nhúm đất sét lên, lấy ngón trỏ vân vê tách chúng ra, sau đó ngửi thử...

Lục Đông Thâm đi qua cây cột còn lại, quan sát một lát rồi quay trở lại, không nói gì. Tưởng Ly rút từ trong balo ra một chiếc túi vải tự chế, đổ lớp đất sét trong tay vào trong, rồi rướn người bốc thêm một ít đất nữa, cất chung, siết chặt dây buộc kín, rồi vòng thêm hai vòng thắt nút, bỏ vào trong balo.

Cô đứng lên, phủi lớp bụi đất trên đầu gối, rồi lại nhìn cây xà, sau đó quay người, tựa lưng lên cột, dang rộng hai tay, song song với xà. Độ dài xà vừa trùng khớp với sải tay của một người.

Ánh trăng treo đỉnh đầu, xua bớt cái lạnh lẽo của gió, ngoài ra còn có cả bầu trời sao. Khí hậu của Tịch Lĩnh nếu có thể ổn định ôn hòa thì chắc chắn sẽ khiến người ta yêu thích như một mỹ nam tử yên tĩnh.

"Người Tần Xuyên vẫn tuân thủ phương thức tế bái truyền thống nhất, tế trời, tế đất, tế thần. Cột lớn của trời và đất chúng ta đã nhìn thấy rồi, khoảng trống ở giữa trước đó có lẽ là nơi dựng tượng gỗ của Tế y. Bà ấy chính là thần trong mắt họ."

Hai người họ ăn một bữa tối đơn giản. Trở về lều, Tưởng Ly dùng chỗ lá cây tang, bạc hà, lá trúc và cam thảo sáng nay tiện hái được kết hợp cùng hoa cúc và hoa thược dược để pha trà. Bình trà không to, là kiểu tiện mang theo, được treo trên bếp lửa, hơi nóng theo miệng bình bay ra ngoài.

Cửa lều để mở, không sáng đèn, sợ sẽ kéo nhiều côn trùng xuất hiện. Chỉ với ánh lửa đó, Tưởng Ly và Lục Đông Thâm ngồi bệt trong lều. Trong lúc uống trà, Tưởng Ly trình bày ý kiến của mình: "Có thể sánh ngang trời đất, từ cổ chí kim phải là người vừa có đức vừa có tài, xem ra Tế y thật sự đã được thần thánh hóa trong lòng người Tần Xuyên. Ở thôn Tần Xuyên

cũng có đài tế, có lẽ dùng để tế bài hằng ngày. Khu Tế y này ngoài các hoạt động tế bái trọng đại ra còn dùng vào việc khác. Đây cũng là nguyên nhân kết cấu của khu Tế y không hoàn toàn giống một đàn tế."

Lục Đông Thâm cẩn thận lửa một đoạn cỏ nhỏ trong ly trà ra. Bình trà nhỏ không có lưới lọc, lên núi mọi thứ đều phải giản đơn. Trà sôi kiểu gì cũng có chút hoa lá cỏ nhảy vào trong cốc, thế nên mỗi khi rót một câu, Lục Đông Thâm đều phải dùng cây tăm nhỏ tỉ mỉ gạt ra thanh lọc "yêu nghiệt", khiến Tưởng Ly nhìn mà con ngươi đau nhức.

"Ví dụ như đối với màn trừng phạt Tần Vũ." Anh nhấp một ngụm trà, thản nhiên nói: "Cái gọi là sám hối trong khu Tế y, thực chất chính là chịu phạt ở đó, đối mặt với trời đất, đối mặt với Tế u. Trên xà và trong lớp đất sét đều là máu phải không? Để lại lúc Tần Vũ chịu phạt."

Tưởng Ly gật đầu. Máu thấm vào xà gỗ rất khó rửa sạch, lâu dần sẽ để lại dấu vết. Đất sét cũng vậy, hấp thu máu tươi sẽ đổi màu. Lục Đông Thâm tinh mắt có thể nhìn ra vấn đề, cô ngửi qua đã chắc chắn đó chính là máu. "Xung quanh cột gỗ có những móc ngầm bằng sắt, trên mắt của móc có dấu vết, có lẽ dùng để cố định dụng cụ hành hình. Lúc đó Tần Vũ đã bị cố định hai cánh tay dạng rộng trên cột, chịu hình phạt."

"Cách chịu nạn" có lẽ là cách trói người phổ biến và thuận tiện nhất lưu truyền từ trước đến giờ. Ban nãy cô đứng trước xà, tuy chiều cao chưa đạt tới nhưng chắc chắn đây là cách chịu phạt.

Lục Đông Thâm uống cạn trà trong cốc, rồi đứng lên nhấc bình trà đã sôi sùng sục trên bếp lửa xuống, quay người lại nói: "Sau khi Tần Vũ chịu phạt tiếp tục ở lại khu Tế y sám hối. Điều này cũng có thể nói rõ một chuyện khác. Tần Thiên Bảo lúc đó chắc chắn không tận mắt chứng kiến Tần Vũ chịu phạt, nhưng sau đó thằng bé nhất định đã nghe nói gì rồi lén lút chạy đến khu Tế y, cũng đã nhìn thấy Tần Vũ sau khi bị chịu phạt."

~Hết chương 526~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 527: Vẫn Luôn Ở Trong Bẫy

"Không sai." Tưởng Ly thử nghĩ về cảnh tượng lúc đó, luôn cảm thấy ghê người, hơn nữa cảm thấy da thịt gân cốt trong người cũng đau nhức theo. "Có lẽ khi đó Tần Vũ vẫn còn chút hơi thở, anh ta van nài Tần Thiên Bảo thả mình đi, khổ sở cầu xin. Tần Thiên Bảo lúc ấy chắc chắn đã sợ đến ngây người, hơ nữa cũng không dám ngang nhiên thả một phản đồ của Tần Xuyên đang ở trong khu Tế y, thế nên đành để mặc Tần Vũ mất đi tính mạng. Hơn nữa bình thường quan hệ giữa hai người họ đã rất tốt, nhưng vì tổ quy và sự kính trọng với Tế y mà không dám mạo phạm, việc này đã để lại một bóng ma tâm lý cực lớn trong lòng Tần Thiên Bảo, là một sự hủy hoại khủng khiếp đối với tâm lý thằng bé."

Cô đón lấy tách trà Lục Đông Thâm rót sẵn, nói tiếp: "Tố Diệp từng nói, Tần Thiên Bảo đã dùng đối tượng yêu thầm trong lòng để phản xạ lại vấn đề thực tế. Vậy thì việc chứng kiến Tần Vũ sống không bằng chết nhưng lại không thể cứu giúp chính là tâm bệnh Tần Thiên Bảo không thể nói ra cũng không thể chạm vào, cũng là chân tướng thằng bé chôn giấu trong giấc mơ."

Lục Đông Thâm chậm rãi uống trà không lên tiếng, như đang đăm chiêu suy nghĩ, Tưởng Ly cũng không thúc giục anh. Nguyên nhân kết quả trước sau của Tần Thiên Bảo có thể nói là đã điều tra triệt để rồi. Nhưng ngoài chuyện của Tần Thiên Bảo ra, Tưởng Ly luôn cảm thấy còn có chuyện gì khác chưa nghĩ thông suốt, cụ thể là chuyện gì cô vẫn không thể nói rõ được.

Rất lâu sau, cô lên tiếng: "Anh có một cảm giác không?"

Lục Đông Thâm ngước mắt nhìn cô.

"Nói thế nào nhỉ, cứ cảm thấy chuyện này vẫn chưa kết thúc..." Tưởng Ly không biết phải diễn đạt sao cho dễ hiểu: "Chí ít em có cảm giác này, giống như mình vẫn luôn đi giữa một cái bẫy, từ đầu đến cuối luôn bị người ta kiểm soát vậy."

Lục Đông Thâm không kinh ngạc với suy nghĩ này của cô, đặt tách trà lên tấm đệm chống ẩm: "Rất bình thường." Anh cũng bất ngờ nói như vậy.

Tưởng Ly nhìn anh không hiểu.

Lục Đông Thâm nói tiếp: "Cắt đứt sợi dây thừng, sử dụng đội đánh thuê bất chấp tính mạng là một kẻ đứng sau sai khiến. Kẻ này quyết tâm lấy mạng chúng ta, thế nên lợi dụng thiết bị theo dõi, chia làm hai ngả mai phục ngày đêm. Vậy ai đã thông báo cho đám người của tộc trưởng Tần đứng đó ôm cây đợi thỏ?"

Tưởng Ly không cần suy nghĩ: "Đương nhiên là những người đưa tang rồi." Trước đó chẳng phải họ đã phân tích rồi sao?

Lục Đông Thâm lắc đầu: "Đoàn người đưa tang lúc đó có lẽ đã phát giác ra, nhưng cũng có thể chưa phát giác ra. Về sau anh suy nghĩ tỉ mỉ lại, việc tộc trưởng Tần cử người bày thiên la địa võng rất có thể là đã sớm nhận được tin tức. Em nghĩ mà xem, lúc đó sợi dây leo núi của chúng đầu trên bị người ta cắt đứt, đoạn khác bị ai đó ngang nhiên kéo thẳng xuống. Mà tộc trưởng Tần cũng đã thừa nhận đích thực do họ kéo dây xuống, mục đích là gì? Khác với người muốn lấy mạng chúng ta, họ chỉ muốn nhốt chúng ta trong vách động mà thôi."

Trong đầu Tưởng Ly lóe lên một tia sáng, một suy nghĩ chợt thoáng qua.

Lục Đông Thâm nói tiếp: "Không có dây, người ta dĩ nhiên sẽ phải ở lại trong vách động không thể sống được. Nhưng tộc trưởng Tần lại có sự chuẩn bị thứ hai. Chiếc lưới lớn đó dù là thu vào hay mở ra đều rất tốn công tốn sức, không mất chút thời gian là không thể. Nếu nói tộc trưởng Tần biết không thể ghìm chân chúng ta được rồi mới bố trí giăng lưới thì chắc chắn không kịp."

Trong câu nói của có ý khác, chút ánh sáng le lói ban nãy trong đầu Tưởng Ly bỗng chốc đan thành một tấm lưới, triệt để ngăn chặn những suy nghĩ bay tán loạn ban nãy. Cô kêu lên: "Thế nên, tộc trưởng Tần đã sớm biết không thể giữ chân chúng ta mới bố trí sẵn tấm lưới!" Nói tới đây, cô thảng thốt: "Chứng tỏ ông ta đã sớm biết rõ người xông vào thôn có thân thủ như thế nào!"

Lục Đông Thâm gật đầu.

Tưởng Ly men theo hướng suy nghĩ của anh, nghĩ tới vấn đề mấu chốt: "Ai đã báo tin cho ông ta biết?"

Lục Đông Thâm lại thay cô bổ sung một điểm quan trọng: "Người báo tin cho tộc trưởng Tần có mục đích gì." Anh khẽ nhấp một ngụm trà, từ tốn đưa ra lời tổng kết: "Đây cũng chính là đáp án cho câu em nói: Chúng ta luôn ở trong một cái bẫy."

Ban đầu, thật ra tất cả mọi người đáng nghi ngờ họ đều đã xác định rồi, có điều sau một cái gảy khẽ của Lục Đông Thâm, cô mới nhận ra trong chuyện này còn vấn đề. Cô hỏi Lục Đông Thâm: "Người muốn giết chúng ta, anh chắc chắn là không còn nghi ngờ gì nữa chứ?"

"Lục Khởi Bạch." Lục Bắc Thâm vô cùng chắc chắn: "Giết anh là chủ yếu, mọi người chỉ chết chung, đề phòng vạn nhất."

Tưởng Ly cảm thấy hụt hơi, muốn nhấc bình trà lên nhưng không còn sức. Lục Đông Thâm nhấc cho cô, rót trà, hỏi cô: "Tình hình bí kíp em là người hiểu rõ nhất, ngoài Vệ Bạc Tôn đáng nghi ngờ, còn có thể có ai?"

Tưởng Ly nhìn chiếc cốc trước mặt, trong nước trà có cánh hoa cúc dại vụn vỡ đang xoay tròn, cuối cùng chìm hẳn xuống đáy. Trong lòng cô rõ như gương, cô lắc đầu nói: "Chỉ có Vệ Bạc Tôn, Quý Phi không có bản lĩnh lớn đến vậy."

"Đúng vậy, thế nên chỉ còn Vệ Bạc Tôn." Lục Đông Thâm khẽ nói: "Vệ Bạc Tôn lợi dụng Tả Thời muốn hoàn thiện bí kíp. Bí kíp đó, không cần biết cậu ta có được bằng cách nào, tóm lại vẫn không phải công thức gốc của Vong ưu tán. Sau khi việc chế xuất bí kíp thất bại, ánh mắt của cậu ta chỉ có thể nhắm vào em. Từ quyết tâm muốn lấy mạng anh của Lục Khởi Bạch, có thể thấy cho dù mất đi hai đội sát thủ, Lục Khởi Bạch cũng không từ bỏ, nhưng đến bây giờ chúng ta lại vẫn bình an vô sự. Điều này chứng tỏ hai điểm. Thứ nhất, ngoài mặt Vệ Bạc Tôn cùng chung tiếng nói với Lục Khởi Bạch nhưng trên thực tế lại có dự tính của mình. Mục đích của cậu ta không phải là mạng người, cậu ta chỉ cần công thức gốc, vì vậy cậu ta báo tin cho tộc trưởng Tần. Tạm thời bỏ qua việc cậu ta liên lạc với tộc trưởng Tần như thế nào, tóm lại là đã liên lạc được, sau đó muốn thông qua em giành được bí kíp. Ôm mục đích này, thậm chí cậu ta có thể lá mặt lá trái với Lục Khởi Bạch, giải quyết mọi nguy hiểm chúng ta có thể gặp phải trong quá trình lấy bí kíp."

Bấy giờ Tưởng Ly mới hoàn toàn hiểu được. Không sai, Vệ Bạc Tôn không cần đuổi cùng giết tận họ, nhất là cô, cô chết rồi có ích gì cho anh ta chứ? Còn sống ngược lại càng có lợi hơn. Vệ Bạc Tôn có một điểm rất giống Tả Thời, đó là chấp niệm và sự si mê dành cho lĩnh vực chuyên

ngành. Nhưng có một điểm anh ta khác Tả Thời chính là anh ta còn có dục vọng với danh lợi, còn Tả Thời thì không.

Anh ta có thể báo tin với tộc trưởng Tần, đây quả thực là một bí ẩn. Nhưng giống như Lục Đông Thâm nói, không cần quan tâm, tóm lại đã liên lạc được rồi, khiến tộc trưởng Tần biết không bao lâu nữa sẽ có người ngoài xông vào Tần Xuyên, hơn nữa đám người này có võ rất khá. Nhưng có lẽ anh ta không nói cụ thể với tộc trưởng Tần, chí ít thì không nhắc đến chuyện bí kíp, bằng không lúc trước tộc trưởng Tần khi nghe nói họ muốn lấy bí kíp đã không có biểu cảm và phản ứng như vậy. Quan trọng hơn là, Vệ Bạc Tôn chắc chắn sẽ không nhắc đến chuyện bí kíp với tộc trưởng Tần. Một khi nhắc, khả năng để họ vào thôn, tiếp xúc với tộc trưởng Tần cũng không còn nữa.

Tưởng Ly cảm giác mình đang đi giữa một cái bẫy là không sai chút nào, hơn nữa Lục Đông Thâm cũng đưa ra đáp án.

Trên thực tế, họ đang tiến dần từng bước đến với bí kíp. Vệ Bạc Tôn đợi họ lấy được bí kíp rồi mới ngấm ngầm tiến hành bước tiếp theo. Họ nói trắng ra là tay chân giúp Vệ Bạc Tôn giành được bí kíp mà thôi.

"Điểm thứ hai là gì?" Tưởng Ly hỏi Lục Đông Thâm.

Trong ánh mắt Lục Đông Thâm có bóng tối, như cả đám sương mù, khi nhìn qua khiến lòng người bí bách. Anh nói: "Thứ hai, Lục Khởi Bạch có quyết tâm lấy mạng của anh, nhưng chúng ta không còn gặp sát thủ nữa, có thể cũng là do nguyên nhân từ chính cậu ta."

"Nguyên nhân gì từ chính anh ta?" Tưởng Ly gạn hỏi.

"Có lẽ bây giờ cậu ta cũng "ốc không mang nổi mình ốc" rồi."

~Hết chương 527~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 528: Chấp Niệm Không Thể Hóa Giải

Lục Bắc Thâm châm một điếu thuốc, sau đó mới hỏi Lục Khởi Bạch có đồng ý không. Lục Khởi Bạch không nói gì, chỉ đẩy tập tài liệu trên bàn sang một bên, tiện tay đẩy cả chiếc gạt tàn ra trước mặt Lục Bắc Thâm.

"Không có việc không lên điện Tam Bảo", câu nói này đặt vào người đột ngột xuất hiện - Lục Bắc Thâm là thích hợp nhất.

Cảnh Ninh đích thân bưng café vào. Trên khay có hai chiếc tách, một tách đặt trước mặt Lục Khởi Bạch, một tách đặt bên cạnh Lục Bắc Thâm. Cô tiện thể liếc nhìn Lục Khởi Bạch. Lục Khởi Bạch cũng trùng hợp ngước mắt nhìn cô. Trong đôi mắt cô, anh phát hiện được sự thận trọng và dè dặt.

Không sai, cô đang lo lắng.

Nếu không việc trà nước đâu phải việc một người ở vị trí như cô phải làm?

Trước khi ra khỏi cửa, Lục Bắc Thâm còn đặc biệt gọi Cảnh Ninh lại. Cảnh Ninh cung kính quay trở vào. Lục Bắc Thâm đặt tách trà xuống, mỉm cười: "Ai cũng bảo trợ lý Cảnh làm việc tỉ mỉ, quả nhiên danh bất hư truyền."

Cảnh Ninh không chưa từng tiếp xúc với anh ta, nói chi tới việc biết sợ thích café của anh ta. Vậy mà chỗ café anh ta vừa uống đều đúng theo sở thích. Chỉ trong một thời gian ngắn, Cảnh Ninh đã thăm dò được thói quen

của anh ta, trong một chuyện đơn giản nhỏ nhặt như vậy cũng không qua quýt, quả thực là nhân tài.

Cảnh Ninh hiểu Lục Bắc Thâm muốn nói gì, bình thản đáp: "Lục phó tổng quá khen rồi, việc nhỏ thôi."

"Không hổ danh là người từng được anh cả tôi hướng dẫn." Lục Bắc Thâm bất ngờ nói một câu.

Lục Khởi Bạch ngồi phía sau bàn làm việc mặt hơi biến sắc.

Cảnh Ninh vẫn thản nhiên: "Người nhà họ Lục đều có ơn dìu dắt tôi."

Lục Bắc Thâm nhìn cô bật cười: "Không kiêu căng không tự ti, rất tốt. Trợ lý Cảnh, có hứng thú muốn qua làm trợ lý đặc biệt cho tôi không?"

Cảnh Ninh lần này hơi bất ngờ, nhưng cũng bình tĩnh lại rất nhanh, mỉm cười: "Bên cạnh Lục phó tổng người tài chen chúc nhau, anh đùa rồi."

"Cô ra ngoài đi." Lục Khởi Bạch khẽ lên tiếng.

"Vâng."

Sau khi Cảnh Ninh đi khỏi, Lục Bắc Thâm dựa hẳn người ra sau ghế, cười nhạt: "Cảnh Ninh này là một cô gái thú vị đấy. Cô ấy vào sinh ra tử với anh cả của em, coi như cũng có tình cảm với Skyline. Bây giờ em tiếp quản Skyline, về lý mà nói cô ấy nên về làm cho em mới phải."

Lục Khởi Bạch không khách khí, ánh mắt sáng như đuốc: "Nghe nói chú đã đến núi Tây Nại, đi đi về về mà cũng không biết mệt. Chú tới đây không chỉ vì Cảnh Ninh đâu, phải không?"

Không vào phòng tiếp khách cũng không ngồi ở sofa nghỉ mà ngồi đối diện anh, càng giống một sự khiêu chiến.

"Dĩ nhiên không phải vì cô ấy. Chỉ là nhìn thấy một cô gái tốt như vậy, luôn không kìm được lòng muốn nói thêm về hiện trạng của cô ấy." Lục Bắc Thâm không uống thêm café nữa, gạt tàn thuốc: "Anh cả của em, Lục Đông Thâm, đến bây giờ mất cả tiền lẫn quyền, đám dòm ngó lợi ích trong Hội đồng quản trị cũng chưa chắc sẽ niệm tình cũ. Công ty niêm yết, giây phút nhảy vào đầm cá sấu cũng có nghĩa là không còn tình người. Đương nhiên, việc vận hành công ty cũng không cần có tình người, chỉ có quy tắc và hiệu quả mới là động lực chính thúc đẩy công ty. Ai ai cũng nói anh cả em đã trở thành quân cờ phế để con cái họ Lục tranh giành chiếc ghế quyền lực, không còn khả năng trở lại như trước. Nói thật, em cũng đồng tình với điểm này, anh cả anh ấy..."

Nói tới đây, nụ cười của anh ta càng đậm hơn: "Quả thật chưa chắc còn khả năng phản kích ở bước đường cùng, đừng nghĩ là có Dương Viễn cố thủ ở đây. Hơn nữa..." Anh ta nhướng mắt nhìn Lục Khởi Bạch, cười khẩy: "Anh cũng sẽ không cho anh ấy cơ hội, phải không?"

Sắc mặt Lục Khởi Bạch chưa từng đổi sắc: "Lục Đông Thâm có thể trở về hay không, tôi không rõ. Cổ phiếu đóng băng, việc anh ta tự nhận lỗi rút lui cũng là quyết định Hội đồng quản trị đưa ra, thế nên, tôi không hiểu cậu đang nói gì."

"Vậy em sẽ nói điểm mà anh hiểu vậy." Lục Bắc Thâm nhàn nhã rít một hơi thuốc lá, khẽ phả ra: "Bây giờ, tình hình ngân hàng Quốc tế đang không ổn, việc làm ăn của anh họ cũng khó phải không. Tuy rằng bên ngoài nhìn thấy anh họ hoành tráng vẻ vang, trên thực tế sao em lại nghe nói cách đây không lâu anh họ phải đóng cửa không ít nhà xưởng nhỉ? Dự án công nghệ sinh học cứ lần lữa mãi, nguồn vốn lớn trên cao hình như cũng không bàn bạc thành công, một trong hai mẫu xe mới ra mắt của ngành sản xuất ô tô vừa bị thu hồi toàn thế giới vì chất lượng có vấn đề. Bất động sản thì càng không cần nói. Thị trường cổ phiếu biến động không

ngừng. E là tiếp theo đây những dự án anh muốn đầu tư càng cần thận trọng hơn nữa."

Lục Khởi Bạch cười khẩy: "Một đứa nghịch tử của nhà họ Lục như cậu có tư cách chỉ trỏ trước mặt tôi sao? Làm ăn có lên có xuống là việc quá đỗi bình thường. Sao hả, chút chuyện nhỏ này trở thành sóng to gió lớn trong mắt cậu sao? Lục Bắc Thâm, đừng nói là vì tôi khinh thường cậu, cậu thật sự không có tác phong của người làm kinh doanh."

Câu nói này không thể khiến Lục Bắc Thâm kích động, ngược lại anh ta cười khẽ lắc đầu: "Anh họ à anh họ, câu nói này từ nhỏ tôi đã nghe quá nhiều rồi. Tôi hiểu rất rõ trong mắt người nhà họ Lục tôi có vai trò gì. Sinh ra trong Lục Môn, mấy người dĩ nhiên có cốt cách của người họ Lục, có niềm kiêu hãnh của nhà họ Lục. Nhưng anh đừng quên, cho dù anh có không muốn thừa nhận, bây giờ tôi cũng đang chân thực xuất hiện trước mặt anh, Hội đồng quản trị của Lục Môn cũng có một vị trí của tôi, đây chính là sự thật. Anh nghĩ đám già trong Hội đồng quản trị nhìn vào cốt cách và huyết thống à? Đừng ngu muội nữa, thứ họ cần chỉ là một người có thể kiếm tiền cho họ mà thôi."

Lục Khởi Bạch khẽ nheo mắt lại, sắc mặt lạnh lùng.

"Cốt cách tôi không cần, nhưng tôi cũng chưa từng dùng mấy chiêu hủy hoại người khác trăm ngàn lần. Đứng trước lợi ích nhà họ Lục, tôi không đọ xem ai thâm độc hơn mà đọ xem ai tàn nhẫn hơn. Thế nên anh họ, xét về thủ đoạn tàn nhẫn, anh chưa chắc là đối thủ của tôi, dù anh có cử người đi đòi mạng anh cả tôi."

Nói tới đây, anh ta cầm tách café lên uống một ngụm trước biểu cảm cứng đờ và lạnh lẽo của Lục Khởi Bạch, từ tốn nói tiếp: "Thế nên chủ đề lại được vòng lại. Một cô gái thông minh nhanh nhẹn như Cảnh Ninh, nên nhìn rõ tình hình và hướng đi tương lai của mình mới phải, vậy mà lại kiên

quyết ở lại bên cạnh anh. Chỉ có thể nói, một cô gái dù có thông minh cách mấy cũng có những chấp niệm không thể hóa giải."

Lục Khởi Bạch với lấy bao thuốc trên mặt bàn, lấy một điếu châm lên rồi ném lại bao thuốc xuống: "Lục Bắc Thâm, cậu nói thẳng vào chuyện chính đi."

"Được." Lục Bắc Thâm cũng không nhiều lời thừa thãi. Anh ta rút di động, tìm ra một đoạn clip, đẩy ra giữa bàn: "Xem đi."

Lục Khởi Bạch hồ nghi, lát sau cầm di động lên, bấm mở clip.

Đoạn clip rất ngắn, chỉ khoảng ba bốn giây.

Là một người đàn ông bị đánh đến sưng mắt sưng mũi, có thể nhận ra người đó khá cao lớn vạm vỡ, nhưng đang thảm hại ngồi sụp trong góc tường. Hắn nói to về phía ống kính: "Không sai, chính tôi đã ngắt máy thở của Charles Ellison. Nhưng, nhưng mà... là Lục Khởi Bạch sai khiến tôi làm vậy."

"Anh tên là gì?" Người hỏi trong clip giọng tàn độc.

"James..."

Đoạn clip đã hết, màn hình tối đen, phản chiếu gương mặt đờ ra của Lục Khởi Bạch.

"James, cái tên này anh họ không lạ chứ?" Lục Bắc Thâm phả ra một làn khói: "Tối đó chính hắn là người giả dạng bác sỹ đi vào phòng bệnh, ngắt ống thở của Charles Ellison, thủ đoạn dứt khoát nhanh nhẹn, không để lại dấu vết.

Lục Khởi Bạch đặt di động lên bàn, dựa người ra sau, đặt bàn tay kẹp điếu thuốc lên tay vịn của ghế, cười khẩy: "Chỉ dựa vào lời khai của một kẻ như vậy? Khiến cậu thất vọng rồi, tôi không quen ai là James cả."

"Mượn dao giết người xong, bước tiếp theo phải làm chính là tiêu hủy chứng cứ." Lục Bắc Thâm từ tốn tiếp lời: "James làm xong việc cho anh, không nhận được khoản tiền lớn như đã hứa, ngược lại đợi được sát thủ. Hắn trốn rất kỹ, muốn lôi hắn ra ngoài thật không dễ đang gì. Cũng may đã làm được, bằng không, kết cục của hắn cũng giống như hai người có ý đồ mưu sát Charles Ellison trước đó ở bãi trượt tuyết, phải không?"

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 529: Khi Cần Thiết Cũng Sẵn Sàng Vứt Bỏ

"Cậu muốn dùng một đoạn clip như vậy để uy hiếp tôi?" Lục Khởi Bạch nực cười nhìn anh ta: "Lục Bắc Thâm, tôi thấy cậu không những không phải người làm ăn mà đến cả đầu óc cũng có vấn đề đấy."

"Anh họ, anh có từng thuê James giết người hay không trong lòng anh hiểu rõ nhất." Lục Bắc Thâm nhìn chằm chằm khuôn mặt anh: "James bây giờ chỉ hận không thể băm vằm xé xác anh, thế nên hắn tình nguyện ra tòa làm chứng vạch mặt tên hung thủ là anh."

Câu nói này chưa thể khiến Lục Khởi Bạch biến sắc mặt. Ngược lại anh cười khẩy, dáng vẻ như đã tính toán từ trước: "Tôi cũng hoàn toàn có thể phản tố cậu vu oan giá họa."

Điếu thuốc trong tay Lục Bắc Thâm đã cháy quá nửa, rất lâu không thấy anh ta hút tiếp. Nghe xong lời của Lục Khởi Bạch, anh ta gạt tàn thuốc, khẽ thở dài: "Phải, chỉ dựa vào một James muốn trị tội anh quá khó khăn. Nếu anh dám thuê người giết người thì dĩ nhiên phải xử lý sạch sẽ đường dây này. James coi như kà kẻ may mắn sống sót. Người liên lạc, thông tin liên lạc, cách thức liên lạc còn cả tài khoản... tất cả đều không tra ra được, ngay cả bản thân James trong tình trạng không có chứng cứ mạnh mẽ cũng khó bảo đảm có thể kiện anh ngồi tù."

Lục Khởi Bạch nhìn Lục Bắc Thâm, nụ cười có phần khiêu khích.

Sự khiêu khích ấy có thể nhìn thấy rõ, nhưng Lục Bắc Thâm không quá để tâm. Anh ta rít một hơi thuóc, đám khói mơ hò bay ra làm mờ đi vẻ đắc thắng ánh lên trong đáy mắt giây lát, anh ta nói tiếp: "Thế nên tôi đang trăn trở, nhất định sẽ có kẽ hở. Anh làm nhiều việc như vậy, không thể chuyện nào cũng may mắn không để lại dấu vết. Cho dù anh làm hoàn toàn kín kẽ thì vẫn phải có điểm yếu chứ."

Nói tới đây, Lục Bắc Thâm dừng lại, nụ cười nơi khóe mắt càng đậm thêm: "Thế nên, tôi đã nghĩ đến Cảnh Ninh."

Nụ cười bên khóe môi Lục Khởi Bạch ngưng đọng trong chốc lát, trên điếu thuốc có một đoạn tàn nhỏ, không biết là vì sức nặng của đầu lọc hay vì ngón tay anh run rẩy, tóm lại, nó đã rơi xuống đất. Anh cũng không định hút nữa, đổ người dập tắt nó vào trong gạt tàn, lạnh lùng nói: "Lục Bắc Thâm, cậu đúng là một tên chó điên. Sau vu vạ tôi giết người không thành liền chuyển hướng định vu vạ Cảnh Ninh? Cậu mưu cùng kế cạn rồi à? Chỉ biết nhắm vào một cô gái mà ra tay?"

"Cảnh Ninh không phải một cô gái tầm thường. Lúc ở nghĩa trang tôi đã nói với anh rồi. Cô ấy là sai lầm của anh, thế nên cô ấy phải gánh tội thay anh. Có trách thì trách anh bảo vệ cô ấy chưa đủ tốt, cũng trách anh không biết giấu kín tình cảm của mình mà thôi."

"Cậu định làm gì?" Lục Khởi Bạch nheo mắt lại cảnh giác.

"Cảnh Ninh là một tai mắt anh từng giữ bên cạnh Lục Đông Thâm phải không?" Lục Bắc Thâm nói thẳng vào chuyện chính: "Theo dõi hành tung, tiết lộ các kế sách quan trọng, ăn cắp các tài liệu thương mại. Còn nữa, việc Hạ Trú phải nuốt oan ức, cũng là do anh và Cảnh Ninh liên thủ phải không?"

Lục Khởi Bạch nhìn anh ta chằm chằm, mặt tối đi: "Cậu có..."

"Cần chứng cứ chứ gì?" Lục Bắc Thâm cười: "Chứng cứ của anh họ không dễ tìm nhưng của Cảnh Ninh thì chưa chắc đã không tìm được. Cô ấy là phụ nữ, có giỏi giang đến đâu thì cũng có lúc làm việc theo cảm tính. Việc làm gián điệp thương mại này tung ra ngoài không vẻ vang gì, tâm lý cô ấy không mạnh mẽ đến mức một chút sơ hở cũng không có. Nghĩ mà xem, giả sử Cảnh Ninh vào tù vì tội ăn cắp bí mật thương mại, khi ra tù cảnh ngộ của cô ấy sẽ ra sao? Anh họ cũng hoàn toàn có thể nuôi cô ấy ở nhà, cả đời không cần cô ấy ra ngoài kiếm tiền nữa. Có điều, phần đãi ngộ này trong mắt Cảnh Ninh chưa chắc đã là ân tình đâu nhỉ. Cô ấy sẽ chấp nhận ở bên cạnh một người đàn ông đã hại mình vào tù ra tội sao?"

Lục Khởi Bạch lặng lẽ cuộn chặt tay lại.

"Cái mũi của Hạ Trú chính là uy quyền của giới mùi hương. Lúc trước cô ấy vô duyên vô cớ chịu oan, đồng thời vạch mặt quan hệ giữa anh và Cảnh Ninh trước mặt mọi người. Muốn tìm ra sơ hở của Cảnh Ninh từ những tin tức và hành tung trước kia khó lắm sao?" Lục Bắc Thâm chậm rãi nói: "Tôi đúng là không tìm ra chứng cứ anh sai James giết người, cũng không thể ngang nhiên đổ tội danh đó lên đầu Cảnh Ninh. Nhưng tội phạm thương mại thì không khó định đoạt. Chỉ cần cảnh sát lập án điều tra, không bao lâu sau những chuyện Cảnh Ninh từng làm sẽ nổi lên mặt nước. Đương nhiên, anh có thể ngồi đó ngoảnh mặt làm ngơ, vì anh quả thực có thể khiến Cảnh Ninh gánh bom một mình."

Sắc mặt Lục Khởi Bạch hoàn toàn lạnh hẳn xuống, anh nghiến răng: "Cậu định lợi dụng Cảnh Ninh để uy hiếp tôi?"

"Có phải uy hiếp hay không cần nhìn hai mặt." Lục Bắc Thâm nhàn nhã. Tách café trước mặt đã nguội, anh ta cũng không buồn uống thêm mà đẩy qua một bên, chống hai khuỷu tay xuống mặt bàn, mười đầu ngón tay đan vào nhau: "Nếu anh họ không buồn quan tâm, không để ý tới sự sống chết của Cảnh Ninh thì chuyện này đâu gọi là uy hiếp. Trừ phi anh họ cảm

thấy, có thể dùng nửa đời tù tội còn lại của mình để đổi lấy một cuộc sống bình yên cho Cảnh Ninh, bấy giờ uy hiếp mới thành lập."

Lục Khởi Bạch cắn chặt răng, nghiến đến đau nhức.

"Cảnh Ninh là một cô gái tốt, cho dù bị anh lợi dụng cô ấy vẫn cam tâm tình nguyện ở bên cạnh anh." Lục Bắc Thâm chép miệng mấy tiếng: "Chuyện tình cảm phải là người trong cuộc mới biết nóng lạnh thế nào. Tôi đang nghĩ, nếu đổi lại là cô ấy, e rằng đã sớm cứu anh khỏi khốn cùng như thiêu thân lao vào lửa rồi."

Anh ta buông tay, dựa người ra sau ghế, nhìn thẳng vào đôi mắt Lục Khởi Bạch: "Không nhiều, tôi đã thu thập được ba phần tài liệu liên quan tới tội ăn cắp bí mật thương mại của Cảnh Ninh, nếu phán tù thì vẫn sẽ có ngày nhìn thấy ánh sáng, chỉ là nửa đời sau của cô ấy, danh tiếng không dễ nghe mà thôi."

Lục Khởi Bạch nhìn Lục Bắc Thâm chằm chằm, ánh mắt tàn nhẫn và lạnh lùng như một con sói đã đi đến bước đường cùng, chỉ hận không thể nhào tới cắn chết đối phương, kéo đối phương cùng xuống địa ngục. Rất lâu sau, anh bật cười, nhưng nụ cười không chút ấm áp mà lạnh tới cực điểm: "Lục Bắc Thâm, cậu giỏi thật đấy. Đi được nước cờ này, thật sự khiến tôi khâm phục."

"Nếu có thể, tôi thật sự không muốn lôi đàn bà phụ nữ vào bàn chuyện, nhưng hết cách rồi, có lúc muốn thắng đành phải bất chấp thủ đoạn." Lục Bắc Thâm nhìn thẳng vào nụ cười khẩy ấy: "Tôi không cho anh quá nhiều thời gian để suy xét đâu. Bản lĩnh của anh họ tôi hiểu quá rõ, thế sự thay đổi thất thường, sự mạo hiểm này tôi không có nhiều thời gian chịu đựng. Còn một tiếng nữa là hết giờ làm việc, tôi sẽ ngồi đợi ở đây. Nếu không đợi được quyết định của anh họ, con đường lát nữa Cảnh Ninh đi sau khi tan làm sẽ không phải là đường về nhà đâu."

Lục Khởi Bạch mím chặt môi.

Lục Bắc Thâm đặt một tay lên tách café, ngón cái vuốt nhẹ mép cốc, cười mà như không cười: "Đã định sẵn là một người phải xuống địa ngục, lúc trước sao còn kéo người ta theo?"

Một câu nói nhẹ nhàng nhưng như một lưỡi dao đâm thẳng vào trái tim Lục Khởi Bạch. Anh ngước mắt nhìn ra, đối diện chính là một bức tường kính khổng lồ, trên tường có ô cửa chớp không khép kín, thế nên có thể nhìn rõ tình hình bên ngoài.

Anh có thể nhìn thấy bóng Cảnh Ninh, cô đang bàn giao công việc với cô thư ký, bộ quần áo công sở mượt mà, dáng vẻ cô nghiêm túc lão luyện. Lục Khởi Bạch nhìn cô qua khe cửa chớp như vậy, bên tai là những lời cô từng gào khóc trong điên dại: Lục Khởi Bạch, vì sao anh phải dồn ép tôi như vậy? Anh muốn ép tôi chết sao?

Anh biết cô hận anh, nhưng giây phút cô lựa chọn ở lại bên cạnh anh, anh cũng từng có một suy nghĩ chớp nhoáng: Cô yêu anh.

Tình yêu là một thứ anh không xứng để sở hữu. Lục Bắc Thâm nói đúng, một khi có rồi sẽ phạm sai lầm, phạm sai lầm không thể sửa chữa, đến tận khi anh bị lôi xuống tận sâu vực tối, không còn cơ hội xoay chuyển. Anh nhớ có một đêm Cảnh Ninh uống say, nằm bò trong lòng anh và hỏi: Lục Khởi Bạch, anh có từng yêu tôi không?

Anh nhìn cô, những lời chôn sâu tận đáy lòng xoay chuyển mấy lần vẫn không nói ra được. Cô liền bật cười, nhìn anh lẩm bẩm: Anh đâu có yêu, nếu anh yêu tôi, sao nỡ chà đạp tôi như vậy chứ... Tôi chỉ là một chút ấm áp anh muốn ôm vào lòng, khi cần thiết, anh cũng sẵn sàng vứt bỏ mà thôi...

~Hết chương 529~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 530: Trách Ai Được Đây?

Lục Khởi Bạch bỗng nhiên bật cười, cười rất khó xử, cười đến lạnh lẽo. Anh thu lại ánh mắt, nhìn về phía Lục Bắc Thâm: "Hai người ở trên sân trượt tuyết là do cậu sai tới phải không?"

Không ai là kẻ ngốc cả, ai cũng là cao thủ trong ván cờ nào. Khi tới lúc ván cờ cần kết thúc, một vài chiêu thức cũng dần dần lộ diện sắc nét hơn.

Lục Bắc Thâm cũng cười, không thừa nhận nhưng cũng không phủ nhận. Anh ta nói: "Là vì anh quá sốt ruột. Khi Charles Ellison được đẩy ra khỏi phòng ICU, việc anh liên tục tới thăm nom, e là đã sớm có kế hoạch rồi phải không?"

Lục Khởi Bạch cười lạnh lùng: "Hay cho chiêu dụ địch vào hang."

Bệnh tình của Charles Ellison, người nắm rõ nhất chính là Lục Bắc Thâm. Lúc đó người của anh ta bảo vệ vòng trong vòng người ba lớp, thậm chí ngay cả tin tức cũng không được phép tuồn ra ngoài. Đến tận khi Lục Bắc Thâm vờ như vô tình lại vờ như cố ý đề cập tới tình hình của Charles Ellison trước mặt anh, cho đến khi đám vệ sỹ kia lần lượt rời đi... Lục Khởi Bạch thừa nhận mình hơi hoang mang, tuy rằng Charles Ellison xảy ra tai nạn không phải do anh, nhưng anh cũng không muốn ông ta tỉnh lại. Trạng thái lý tưởng nhất chính là người thực vật, nhưng nếu thật sự có khả năng bình phục...

Tại anh xem thường tên con riêng Lục Bắc Thâm này! Anh nhớ lại trước kia có người từng nói Lục Bắc Thâm là một kẻ điên. Anh đã khinh địch. Bây giờ xem ra Lục Bắc Thâm quả thực bị điên. Vì chiến thắng, thủ đoạn nào cũng có thể bày ra.

"Tôi chỉ không muốn lãng phí thời gian." Lục Bắc Thâm cười nhạt: "Khi tôi vừa mới vào Lục Môn đã từng nói với anh họ, tác phong làm việc của tôi khác với anh cả tôi. Những thủ đoạn anh ấy không thèm dùng chưa chắc tôi đã không muốn dùng."

Lục Khởi Bạch bật cười, như vừa nghe một câu chuyện hài hước nhất từng biết. Anh cười rất lâu, sau đó nói với Lục Bắc Thâm: "Cậu thắng rồi, Lục Bắc Thâm, cậu thắng rồi."

Anh thỏa hiệp.

Anh tin rằng tên điên này một khi đã nói thì chắc chắn có thể làm ra hành động hủy hoại Cảnh Ninh.

Anh ích kỷ cho rằng trên người này chỉ có một người được ức hiếp Cảnh Ninh, đó là anh. Ngoài anh ra, không ai có quyền này. Anh đã chú ý tới Cảnh Ninh từ khi nào? Bản thân Lục Khởi Bạch cũng không còn nhớ nữa, chỉ nhớ lần đầu tiên nhìn Cảnh Ninh, nụ cười nhẹ nhàng của cô vẫn còn nguyên sự trong sáng của một cô gái mới đi làm, anh chợt cảm thấy trái tim bỗng dưng được lấp đầy.

Nhưng anh lại sợ hãi nụ cười trên gương mặt cô. Một thứ quá đẹp đẽ, anh biết mình không thể sở hữu, thế nên anh ích kỷ ghìm giữ, chiếm đoạt biến thái, đồng thời trong lúc đó, mọi dấu vết và chứng cứ có thể gây bất lợi với cô đều được anh lần lượt xóa sạch.

Chỉ là anh đã bỏ quên Lục Bắc Thâm.

Lục Khởi Bạch anh chưa từng nghĩ mình là kẻ tử tế gì, nhưng cũng sẽ không hèn hạ tới mức giẫm lên tương lai nửa đời sau của một người con gái để giúp mình thành công.

Lục Bắc Thâm không quá ngạc nhiên vì quyết định của anh, chỉ mỉm cười: "Tốt."

"Tiêu hủy những chứng cứ bất lợi với Cảnh Ninh. Tuy rằng tôi không cảm thấy thủ đoạn của cậu quang minh chính đại nhường nào, nhưng tôi nghĩ đã là con cái họ Lục thì không nên có tính lá mặt lá trái."

"Yên tâm." Lục Bắc Thâm hứa hẹn: "Từ đầu tới cuối tôi chỉ muốn đối phó với một mình anh mà thôi."

"Tốt." Lục Khởi Bạch hằn học bổ sung thêm: "Rất tốt."

Khi Lục Bắc Thâm đứng dậy rời đi, Lục Khởi Bạch đã hỏi anh ta một câu thế này: "Vì sao cậu có thể quay về Lục Môn, cậu hiểu rất rõ. Lục Bắc Thâm, cậu chẳng qua chỉ là một quân cờ để Lục Đông Thâm mang ra làm loạn Lục Môn mà thôi, liều mạng như vậy có đáng không?"

Lục Bắc Thâm quay người lại nhìn anh: "Giữa cục diện hỗn loạn, ai chẳng nguy hiểm. Thế nên, liều mạng chưa chắc đã là vì kẻ khác. Ai là quân cờ của ai, thì phải xem người ngồi lên chiếc ghế quyền lực cuối cùng là ai."

"Dã tâm của cậu không hề nhỏ."

"Trong số các con của nhà họ Lục e là người không có dã tâm chỉ có Lục Bắc Thần và Lục Nam Thâm thôi. Dã tâm của tôi, tôi chưa bao giờ giấu giếm, về điểm này, Lục Đông Thâm hiểu rất rõ." Lục Bắc Thâm thoải mái nhàn nhã, nhưng những lời nói ra thì thấm đẫm máu: "Thật ra lúc đầu anh đã sai lầm một bước. Hạ Trú là điểm yếu của Lục Đông Thâm, nếu anh

nắm bắt được điểm yếu của anh ta, tôi tin rằng khi đó anh ta cũng sẽ đưa ra quyết định giống anh ngày hôm nay. Con cái họ Lục không ai thoát được lời nguyền chuyện tình cảm. Đáng tiếc, anh lại cho Lục Đông Thâm cơ hội để hít thở. Bây giờ anh rơi vào tình cảnh này, anh trách ai?"

"Thế nên, cậu thật sự nghĩ rằng Lục Đông Thâm không thể quay về nữa sao?" Lục Khởi Bạch cười khẩy hỏi anh ta.

"Phải xem anh ta..." Lục Bắc Thâm khẽ thở dài: "Còn thời gian quay về không đã."

Ra khỏi phòng làm việc, Lục Bắc Thâm giáp mặt Cảnh Ninh. Chẳng hiểu sao một dự cảm chẳng lành dâng lên rất mạnh mẽ trong lòng Cảnh Ninh. Nhưng nụ cười trên khuôn mặt Lục Bắc Thâm lại cực kỳ vô hại.

Lục Bắc Thâm không nói gì với cô, chỉ cười nhẹ nhàng. Sau khi anh ta đi khỏi, Cảnh Ninh vô thức nhìn qua cánh cửa chớp. Cô nhìn thấy Lục Khởi Bạch, anh cũng đang nhìn cô. Giây phút bốn mắt chạm nhau, Cảnh Ninh bỗng có một cảm giác: Hình như có thứ gì đó đã đi tới cuối con đường...

Trong thang máy, Lục Bắc Thâm ấn nút, cửa thang máy đóng lại, phản chiếu gương mặt có phần nhợt nhạt của anh.

Anh hít sâu một hơi rồi nhẹ nhàng thở ra, trong lòng không kiềm chế được cơn sóng đang cuộn dâng: Lăng Song... Lăng Song, còn một bước nữa thôi. Đợi anh, anh sẽ cho em một cuộc sống tốt nhất.

*Liên quan đến câu chuyện của Lục Bắc Thâm và Lăng Song, mời đọc "Bảy năm vẫn ngoảnh về phương Bắc". Nghiêm cấm spoil!!!

***

Khi Lục Đông Thâm và Tưởng Ly từ Tịch Lĩnh trở về Tần Xuyên, Nhiêu Tôn và Nguyễn Kỳ đã chuẩn bị xong những thứ cần chuẩn bị. Hai người họ đứng trước cửa nhà tộc trưởng Tần vào lúc sắc trời sáng nhất, nắng đẹp nhất, hắt ánh sáng xuống hai cánh cửa vẽ bùa, không cần đứng quá gần cũng ngửi được một mùi hương lạ.

Lục Đông Thâm nhìn chằm chằm hình vẽ trên cửa, nhìn trái nhìn phải rồi nhíu mày khẽ nói: "Vẽ cái quái gì đây?"

Tưởng Ly không phải chưa nhìn thấy lá bùa trên cửa, thì thầm thản nhiên: "Cũng thống nhất thành một phong cách, tạm ổn."

Hai người họ sở dĩ phải thì thầm to nhỏ như vậy, là do trước cửa nhà tộc trưởng Tần đang có không ít người vây quanh, đều là những người bám theo Tưởng Ly khi thấy cô xuất hiện trở lại ở Tần Xuyên. Giữa ban ngày ban mặt, họ cũng không ngủ mà làm thành ba lớp vòng trong vòng ngoài.

Có lẽ họ đều tò mò cách mà Tưởng Ly dùng để chữa bệnh cho Tần Thiên Bảo.

Trong đó còn có Tần nhị nương. Khuôn mặt đó lúc ban ngày trông càng âm u đen sì, dưới mắt có quầng thâm, chắc là đã mấy ngày không ngủ. Tưởng Ly cảm thấy sống lưng lạnh lẽo, không nhìn thẳng bà ta mà đẩy cửa đi vào sân.

Lúc đóng cửa lại, Lục Đông Thâm hỏi cô trước cửa sơn cái gì. Tưởng Ly chạm tay lên mặt anh, cố tình nói: "Ở lâu bên cạnh em, quả nhiên đã trở thành chuyên gia nửa mùa rồi, biết em giở trò lên cửa nhà."

Lục Đông Thâm mặc cho cô chiếm hời, bật cười: "Anh hiểu em quá mà."

Trước khi đi cô cũng băn khoăn rất nhiều, tuy rằng không hiểu cô làm gì nhưng anh biết cô đang chuẩn bị nhiều thứ.

Tưởng Ly cười hì hì, hạ thấp giọng trước khi tộc trưởng Tần đi tới: "Lấy nước hồ tiêu làm sơn, cộng thêm mùi Thương truật, sau khi hấp thu anh sáng sẽ tỏa ra mùi thơm nồng. Các mùi hương thông thường đều khiến con người ta thoải mái cả về tinh thần lẫn thể xác. Mùi thương truật ổn định bình yên, lại cho người ta cảm giác tỉnh táo, người có bệnh ngửi sẽ thấy thoải mái, người không bệnh cũng không bài xích nó. Lợi dụng mùi hương chỉ là để nhắc nhở cho người Tần Xuyên sự tồn tại của một điều gì đó. Cộng thêm bùa vẽ nhăng cuội của Nhiêu Tôn sẽ ám thị một cảm giác tôn sùng trong lòng họ."

Đúng lúc này tộc trưởng Tần tiến lên, nắm lấy tay Tưởng Ly, gương mặt kích động: "Về rồi, cuối cùng cô cũng về rồi."

~Hết chương 530~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 531: Tôi Là Bạn Anh Khi Nào Vậy?

Quy tắc Tần nhị nương lập ra khi chữa trị cho Tần Thiên Bảo cũng tương tự với Vu chúc, chỉ được nhìn từ xa không được tiến lên quấy rầy. Nhưng quy tắc của Tưởng Ly thì khác, cô không những yêu cầu khoảng thời gian chữa trị không được phép có người ngoài làm phiền mà còn ra lệnh cho tộc trưởng Tần và bố mẹ Thiên Bảo tạm thời lánh mặt, cho đến khi Thiên Bảo hồi phục mới được vào nhà.

Yêu cầu cực kỳ nghiêm ngặt.

Mẹ Thiên Bảo lúc trước còn thề thốt hứa hẹn với Tưởng Ly lại quá yêu con, nghe xong không đành lòng bèn hỏi lại: Tưởng cô nương, cũng phải có người ở đây lo chuyện cơm nước, giặt giũ chứ, hay là cứ để tôi ở lại đây đi?

Thương thay tấm lòng cha mẹ, sao Tưởng Ly không hiểu nỗi lo lắng của mẹ Thiên Bảo chứ? Cô hắng giọng nói: Khoảng thời gian này tôi cần mời thần về, người ngoài không tiện có mặt, còn về việc giặt giũ nấu cơm, có cô bạn đi chung với tôi làm là được rồi.

Cô bạn đi chung ấy chính là Nguyễn Kỳ. Nghe xong cô ấy bèn nói với mẹ Thiên Bảo: "Tưởng cô nương tự có sắp xếp của cô ấy, người thân không cần lo lắng đâu."

Câu nói này tồn tại như lời của bác sỹ trong bệnh viện vậy: Bác sỹ đang chữa trị, người nhà đợi bên ngoài đi.

Tộc trưởng Tần hiểu rõ đại nghĩa, dù sao cũng là người đứng đầu một tộc lớn, không ủy mị, lo trước lo sau như phụ nữ. Ông lệnh cho bố mẹ Thiên Bảo thu dọn chút đồ đạc đơn giản, tạm thời qua sống ở nhà bà con, còn mình thì sống tạm trong từ đường.

Khoảng thời gian này ngoài việc lo lắng các chuyện trong ngoài thôn, tộc trưởng Tần còn bận rộn một chuyện lớn hơn: Xây dựng lại từ đường.

Trong thôn có sẵn thợ xây lành nghề, ai nấy đều gắng sức làm thêm ca thêm giờ. Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn giúp đỡ việc chữa trị cho Tần Thiên Bảo tới bước này là đã hết sức, cũng đồng thời áy náy chuyện dùng bom phá hủy từ đường, nên tự xung phong ra từ đường giúp đỡ.

Đến tận bây giờ, tộc trưởng Tần vẫn không hề hoài nghi những lời Lục Đông Thâm từng nói. Nghe xong quyết định của họ, ông khéo léo từ chối liên tục, nói rằng Tần Xuyên tuy ngăn cản người ngoài vào thôn, nhưng không có nghĩa là không tôn trọng người ngoài. Cộng thêm những việc trước mắt Tưởng cô nương đang làm, họ cũng là khách của Tần Xuyên, sao có thể để khách lao tâm lao lực chứ?

Vẫn là Nhiêu Tôn một câu trúng tim đen: Để anh ấy làm đi, anh ấy từng xây nhà, còn xây không ít nhà.

Tộc trưởng Tần quan sát Lục Đông Thâm một lượt từ trên xuống dưới, tuy rằng anh cao lớn rắn chắc vạm vỡ, nhưng nhìn kiểu gì cũng không giống như người hay làm việc nặng, xây nhà xây cầu gì đó. Ông bèn tò mò hỏi anh từng xây qua bao nhiêu căn nhà, và xây những kiểu nhà nào.

Câu nói này bảo Lục Đông Thâm phải trả lời như thế nào? Không thể nào nói với tộc trưởng Tần, từ những cái lớn như các công trình vận chuyển giao thông đến những thứ nhỏ như trung tâm thương mại, rạp phim, nhà hát, chung cư, nhà dân, nghiệp vụ phổ biến khắp hơn một trăm

quốc gia, đồng thời sở hữu những sân chơi sáng tạo thiết kế hàng đầu thế giới, có thể giải quyết các phương án chuyên nghiệp cho những nhà thiết kế số một...

Anh đành nói với tộc trưởng Tần: Không nhiều, không nhiều, nhưng giúp mọi người xây từ đường chắc chắn không thành vấn đề. Vả lại, nhà bạn tôi... cũng là dân xây nhà đấy.

Tộc trưởng Tần nghe xong bèn nghĩ: Hay thật, cả hai người đều có kinh nghiệm xây nhà, tốt hơn những trai tráng bướng bỉnh ẩu thả trong thôn. Ông bèn mặt dày hỏi tiếp: Liệu có thể làm một từ đường có thẩm mỹ không, giúp tôi thiết kế thêm.

Đương nhiên là không thành vấn đề.

Tới khi tộc trưởng Tần đi hô hào các thanh niên trai tráng vào giúp sức cho Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn, Nhiêu Tôn bèn bắng nhắng hỏi anh: "Này Lục Đông Thâm, tôi thành bạn anh khi nào vậy?"

"Chỉ cần cậu không nhòm ngó Tưởng Ly, tôi tạm thời có thể coi cậu làm bạn. Còn trên thương trường, thì phải dựa vào bản lĩnh của riêng mình." Lục Đông Thâm từ tốn đáp trả. Thấy anh ấy định cãi lại, anh nói thêm: "Tần Xuyên sống cách xa thế giới, nhưng những lời tộc trưởng Tần này nói lại khá hiện đại và bắt kịp sự phát triển của thời thế."

Nhiêu Tôn nghe ra ý ngầm của anh. Trước đó họ cũng từng nghi ngờ. Lục Đông Thâm nhân lúc vắng người nói với anh ấy những suy đoán phát hiện sau khi tới khu Tế y. Nhiêu Tôn ngẫm nghĩ giây lát rồi nhíu mày: "Theo như tình hình này, tộc trưởng Tần tuy không thường xuyên tiếp xúc với thế giới bên ngoài nhưng cũng không thể chỉ mới ra ngoài một hai lần được. Vậy nên việc Vệ Bạc Tôn vô tình gặp tộc trưởng Tần là điều không thể."

"Nói cách khác." Lục Đông Thâm tiếp lời: "Có thể chính Vệ Bạc Tôn hoặc một người nào đó có liên quan với Vệ Bạc Tôn là luôn giữ liên lạc với tộc trưởng Tần."

Đây là chuyện Lục Đông Thâm đã nghĩ thông suốt dọc đường trở về Tần Xuyên.

Chính vì có liên lạc nên mới nắm khá rõ địa hình Tần Xuyên, cũng quen thuộc tính cách người Tần Xuyên, nhắm chuẩn một khi họ tiến vào Tần Xuyên, người Tần Xuyên cùng lắm sẽ chỉ nghĩ cách đuổi họ đi, không thể làm tổn thương tính mạng. Còn họ chắc chắn sẽ nghĩ đủ mọi cách để ở lại lấy bí kíp. Vệ Bạc Tôn đã phân tích tỉ mỉ tình hình cả đôi bên.

Chính vì thân thuộc Tần Xuyên, nên mới biết rõ việc lấy bí kíp không phải chuyện gì đơn giản, nên đã sử dụng chiêu ôm cây đợi thỏ, còn về việc sau khi đợi được thỏ đối phương sẽ làm gì tiếp thì thật sự không thể suy đoán thêm được.

Bên nhà tộc trưởng Tần, Tưởng Ly đã quyết định phương án chữa trị chi tiết. Nguyễn Kỳ hỏi cô: Cô thật sự để tôi ở đây nấu cơm giặt giũ cho cô sao?

Đương nhiên không thể.

Đối với lần hành động chữa trị này, người giúp được Tưởng Ly nhiều nhất chính là Nguyễn Kỳ. Còn về hai người đàn ông đến hoa lê và hoa đào cũng không phân biệt được kia, giữ lại bên cạnh chỉ thêm vướng chân.

Nguyễn Kỳ thông thạo nhất với các nguyên liệu, ngoài việc không biết chiết tách và tổ chức lại mùi hương ra, những việc khác cô ấy đều lành nghề. Cô ấy hỏi về thời gian chữa trị, cứ nghĩ nói gì cũng phải mười ngày đến nửa tháng, ai ngờ Tưởng Ly trả lời cô ấy: Ba ngày, chỉ cần ba ngày.

Quả thực khiến Nguyễn Kỳ sửng sốt.

Không còn tộc trưởng Tần và mọi người ở ngoài, Tưởng Ly nói toàn những lời chuyên ngành với Nguyễn Kỳ: "Bệnh của con người chia làm hai loại, tâm lý và sinh lý, ảnh hưởng lẫn nhau và cũng có thể áp chế lẫn nhau. Tần Thiên Bảo mắc bệnh tâm lý, chưa ảnh hưởng nghiêm trọng tới sinh lý. Thế nên dùng mùi hương thích hợp tiến hành dẫn dắt và nhắc nhở, giúp thằng bé hồi phục lại có lẽ không khó."

Một trong những cách trị liệu tâm lý cũng bao gồm trị liệu bằng mùi hương, việc này bây giờ đã rất phổ cập rồi. Nhưng mùi hương cô lợi dụng không hẳn chỉ là mùi thơm, hơn nữa cũng không chỉ hạn chế trong những mùi thơm. Trong suy nghĩ của cô, các loại nguyên liệu sau khi được tổ hợp lại có thể vận dụng vào các mặt của cuộc sống, không những có thể trị liệu bệnh tâm lý mà còn có thể phòng và làm dịu các cơn đau sinh lý.

Đương nhiên, đó phải là khi bệnh tình chưa nguy kịch. Còn nếu bệnh nặng vẫn cứ phải dựa vào các kỹ thuật khoa học hiện đại, mùi hương chỉ là phụ trợ.

Sở dĩ dám nhận Tần Thiên Bảo là vì thông qua quan sát tình trạng và mùi hương cơ thể của nó, Tưởng Ly phán đoán bệnh của nó chưa nguy cấp. Thêm nữa, người Tần Xuyên xưa nay chú trọng việc dưỡng sinh, cô cũng đoán được Tần Thiên Bảo không mắc các chứng bệnh lắt nhắt.

Chính trong quá trình trị liệu, nó khiến người ta không đành lòng.

Nguyễn Kỳ hiểu rõ bản lĩnh của Tưởng Ly, cũng biết khi ở Thương Lăng trị bệnh cứu người cô không bao giờ kiêng dè. Nhưng lần này xua mọi người và tộc trưởng Tần đi khỏi, cô ấy vốn dĩ nghĩ rằng Tưởng Ly có kiêng dè, dù sao người Tần Xuyên cũng là đời sau của thần y, nhìn cô trị

liệu qua cũng sẽ hiểu rõ nguyên lý, phá vỡ hình tượng thần thánh của cô trong lòng người dân Tần Xuyên.

Nhưng về sau Nguyễn Kỳ mới hiểu ra, việc giữ hình tượng chỉ là một trong số các nguyên nhân, nguyên nhân quan trọng hơn cả là sợ tộc trưởng Tần và bố mẹ Thiên Bảo không đành lòng, cuối cùng dang dở việc chữa trị.

Ngày đầu tiên, nghiêm cấm Tần Thiên Bảo ăn bất cứ thứ gì, thậm chí không cho phép uống nước.

~Hết chương 531~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 532: Tàn Nhẫn

Khoảng thời gian Tần Thiên Bảo mắc bệnh, hằng ngày nó đều nghỉ ngơi và ăn uống theo đúng giờ cố định. Bây giờ Tưởng Ly đột ngột cắt đứt mạch sinh hoạt bình thường của nó, quả thực quá bất ngờ. Nguyễn Kỳ nhìn thấy Tần Thiên Bảo sau khi tỉnh dậy, đi tới bàn ăn, ngồi trên bàn một lúc lâu, quờ tay lên bàn lần sờ mãi, không sờ thấy bát đũa. Nó lại đứng dậy, đi quanh bàn một vòng, trên bàn ăn hoàn toàn trống rỗng.

Nó dừng bước, đứng bên cạnh bàn ăn đúng mười lăm phút, sắc mặt trông hơi gượng gạo và nhợt nhạt, sau đó quay người đi vào phòng sách.

Nguyễn Kỳ nhìn mà rất xót xa. Dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ. Ban nãy thần thái hoang mang, ngơ ngác thậm chí có phần trơ trọi, khiến lòng cô ấy thắt lại.

Tưởng Ly tảng lờ coi như không thấy chuyện này, từ đầu tới cuối chỉ tập trung bận rộn việc của mình.

Lấy rượu người Tần Xuyên ủ làm gốc, thêm mạch nha tạo thành rượu ngọt, rồi thêm vào men rượu các thành phần như bạch chỉ, thương nhĩ, tang diệp và tiêu để tạo thành men hương. Hái nhụy hoa cẩm chướng, một phần ép thành dịch ngâm rượu, một phần hòa cùng bột mỳ quết lên bình đựng rượu, để đó dùng vào mục đích của mình. Tước bỏ hạt giống cây móng tay, lấy lưỡi dao cẩn thận rạch một khe trên hạt giống chưa chín hẳn, lấy phần bên trong, cho vào bình đựng, tiến hành lên men, kết hợp với rễ

và vỏ của viễn chí, ép nát lấy nước, giữ lại một đoạn rễ và vỏ của viễn chí, phơi khô.

Trong điều kiện không có sự giúp đỡ của máy móc hiện đại, việc lấy thành phần từ nguyên liệu trở nên phiền phức, nhất là khi chế thành bánh thơm. Nguyễn Kỳ phụ giúp cô. Ngoài Akebia trifoliata, hợp hoan còn thêm đại bi. Lấy rễ, ép nát lá, đốt vài cân than củi, tạo ra muội than, nghiền thành bột, mỗi bánh lại thêm vào hai chỉ hoàng đan. Trộn lẫn những nguyên liệu trên vào nhau, hòa với nước gạo nếp, đổ vào cối sắt từ từ giã nát, dùng khuôn làm thành bánh, thêm một ít gỗ sưa và thương truật vào để cố định mùi hương, phơi khô rồi để vào lò hương Nhiêu Tôn đã làm sẵn.

Những nguyên liệu này một phần làm thành bánh thơm, một phần cắt vụn hong khô bỏ vào trong gối trúc của Tần Thiên Bảo. Thời gian làm bánh thơm khá lâu, cũng may Tưởng Ly luôn mang theo bột làm đông bên người nên đã rút ngắn được thời gian pha chế.

Sau nhiều giờ đồng hồ, lò hương của cả căn nhà đã bắt đầu hoạt động, khói bay lên vấn vít, tỏa ra mùi thơm thoang thoảng. Đứng trong đó cảm thấy thân tâm yên tĩnh, không quá nồng, không nhức mũi, lặng lẽ thấm vào quần áo của con người, cuốn theo cả hô hấp.

Những thứ này không thể làm xong trong một sớm một chiều. Nói theo lời của Tưởng Ly thì luôn luôn phải túc trực cung cấp thành phẩm, cũng có nghĩa là họ phải rất bận rộn. Nguyễn Kỳ quan sát tỉ mỉ, lần này trong nguyên liệu lựa chọn và chế tác thành phẩm, Tưởng Ly đại khái luôn chia làm ba loại.

Ba loại nguyên liệu lần lượt là: Lý khí, định thần, nói cách khác chính là gây hưng phấn và ổn định thần kinh. Akebia trifoliata, hợp hoan, gỗ sưa tạo thành lý khí làm khai thông gan; Cây móng tay, đại bi có tác dụng gây

hưng phấn; Hoa cẩm chướng, viễn chí để ổn định và chữa trị hồi phục thần kinh.

Thương truật ở đây không có tác dụng làm thuốc, chỉ lấy xte-a-rin trong thương truật để định hương.

Ba loại thành phẩm chế tạo: Thể rắn có bánh thơm, viên thuốc to bằng hạt gạo; Thể lỏng có nước ngâm; còn có cả thể bột sau khi thể rắn được thiêu cháy. Nguyễn Kỳ không biết Tưởng Ly dùng vào việc gì.

Còn có một loại khác là cam chua, xanh ngắt chưa chín, được hái không ít, tất cả được Tưởng Ly đẩy vào một góc phòng ăn, cũng không làm nguyên liệu xử lý. Nguyễn Kỳ cũng không hiểu nó dùng vào việc gì.

Lửa lò không ngừng cháy, củi cũng tỏa mùi thơm bốn phía.

Khoảng thời gian này, Tần Thiên Bảo ra ngoài ba bốn lượt, đều đi về phía phòng ăn, hoặc là tìm nước uống, chứ không ở lỳ trong phòng sách đến tận khi trời sáng nữa. Nguyễn Kỳ thấy sắc mặt nó càng ngày càng không ổn, liền hỏi Tưởng Ly vì sao phải làm như vậy.

Tưởng Ly đang làm chảy nến, nghe Nguyễn Kỳ hỏi vậy, cô mới ngước lên nhìn Tần Thiên Bảo, từ tốn trả lời: "Ngã kỳ bổn phu, không phạt kỳ thân. Việc để đói không những có thể rèn luyện ý chí mà còn có thể làm thanh tịnh tinh thần. Sự thật chứng minh, người ta càng đói đầu óc càng tỉnh táo, đây là bản năng của con người."

Nguyễn Kỳ nghe xong rất hoang mang, nuốt nước bọt hỏi cô: "Một đứa trẻ còn nhỏ như vậy... có thể gắng gượng được không?"

Tưởng Ly không dừng công việc trong tay một giây nào. Cô lấy dầu tô hợp, dầu đốc nậu và long não xin của mẹ Thiên Bảo, đồng thời lấy xạ hương, ngân sa mình mang theo ra. Dầu tô hợp nấu chín, thêm vào dịch

nến đã làm tan chảy xong, thêm vào dầu đốc nậu và long não, xạ hương, ngân sa điều hòa, đổ đầy dụng cụ đựng, giữa chừng thêm đồ dẫn lửa.

Không quá khó, Nguyễn Kỳ cũng có thể giúp đỡ.

Tưởng Ly đổ hỗn hợp mùi hương ra, dùng chuôi của con dao Phần Lan gõ mấy tiếng vào đáy lọ. Nến thêm đông đặc bên trong rơi độp xuống đất. Cô nhặt lên, nói thật: "Cô nghĩ mà xem, Tần nhị nương là người như thế nào: Nắm giữ dược thảo và bí kíp của Tần Xuyên. Nói cách khác, bà ta chính là một người pha chế thuốc, thông thạo dược lý, không thể nói là hồi xuân trong tích tắc nhưng cũng hiểu về y thuật. Bà ta lấy cớ mình có thể nói chuyện với trời đất, thực chất đã cho Tần Thiên Bảo dùng không ít canh thuốc, là thuốc có ba phần độc. Lâu dần, độc tố sẽ lưu lại trong cơ thể Tần Thiên Bảo. Việc ngưng ăn ngưng uống ngoài tác dụng thức tỉnh tinh thần ra, còn thúc đẩy cho cơ thể bài trừ độc tố. Cộng thêm việc lấy mùi hương dẫn dắt độc tố, tốc độ trừ độc sẽ càng nhanh hơn. Trẻ con không sợ đói, coi như sống phàm tục chút đi."

Dứt lời cô đứng dậy, cầm chỗ sáp nến đã làm xong đi vào trong phòng.

Nguyễn Kỳ nhìn theo bóng lưng cô và hỏi: "Không còn cách nào khác sao, cứ phải nhịn đói?"

"Hết rồi, muốn nhanh chỉ có cách này.

Tàn nhẫn thật đấy, Nguyễn Kỳ tự bổ sung một câu trong lòng.

Khi bình minh tới, Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn cũng đến, trong tay còn xách theo túi. Nhiêu Tôn vừa vào cửa đã nói: "Tần nhị nương vẫn đang lảng vảng gần đây đó."

Tưởng Ly và Nguyễn Kỳ không thể hiện quá nhiều cảm xúc, họ đã sớm quen rồi.

Ngược lại, hai người đàn ông trông khá thảm thương kia càng khiến họ kỳ lạ hơn.

Hôm nay Nhiêu Tôn mặc một bộ quần áo nhạt màu, lúc này trên quần, trên áo, trên tay, trên mặt đều dính bùn, nhơ nhớp bẩn thỉu, tóc cũng xám ngắt một màu. Khi nhìn sang Lục Đông Thâm, tuy anh không quá đáng như Nhiêu Tôn nhưng ống quần bò cũng đã bẩn, trên áo phông cũng dính chấm bùn. Trên bắp tay anh cũng có những vệt bùn. Mặt mũi anh còn tạm trông được, nhưng dưới ánh nến trông cũng bụi bẩn.

Tưởng Ly đang vân vê dây dẫn lửa, nuốt nước bọt: "Em biết là hai anh đi giúp người ta xây từ đường, nhưng cũng không đến mức như vừa bò từ trong lò thiêu xác ra vậy chứ?"

Nhiêu Tôn mệt gần chết, cứ mặc bộ quần áo bẩn đó ngồi xuống đống củi, châm điếu thuốc nghỉ ngơi trước: "Lục Đông Thâm nhà em ấy, đưa ra thiết kế to gấp đôi diện tích từ đường ban đầu, kết quả làm đám trai tráng trong thôn không ai biết xâu. Từ việc động não đến việc động tay đều do hai ông anh đây chủ lực, mất cả một ngày trời. À không, cả đêm làm không xong. Cũng chẳng thấy được nghỉ uống miếng nước. Anh ta đúng là kẻ điên mà. Anh ở nhà làm công cũng chưa bao giờ bán sức như vậy, em nhìn tay anh đây..."

Anh ấy giơ cánh tay về phía Tưởng Ly, ngón tay cầm thuốc lá cũng run lên: "Em phải chịu trách nhiệm."

Những người đàn ông sức vóc, run ray một chút có làm sao, Tưởng Ly mặc kệ Nhiêu Tôn, ngược lại quan tâm Lục Đông Thâm không chút kiêng dè: "Anh không sao chứ? Trong thôn có nhiều người dân lao động như vậy thì anh đứng ra lệnh thôi, lại đi vác gạch thật à?"

~Hết chương 532~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 533: Tiểu Tiểu Thâm

Cô lo lắng cho sức khỏe của anh, hai hôm trước phản ứng của anh khi ở trong Tịch Lĩnh khiến cô luôn thấp thỏm lo âu, sau đó luôn nhớ tới lời Quý Phi từng nói: Năm xưa, năm bệnh nhân tham gia thực nghiệm lâm sàng đều đã vào bệnh viện tâm thần, nửa năm trước bốn trong số họ lần lượt tự sát bằng các hình thức khác nhau…

Chứng tỏ công thức năm đó Tả Thời cải thiện không những có thể khiến người ta vĩnh viễn mất đi cảm giác đau đớn mà hơn nữa cũng có thể ảnh hưởng tới thần kinh của con người, điều này rất đáng sợ.

Sau khi Lục Đông Thâm vào cửa, đầu tiên là tới sát bên miệng giếng, xách một thùng nước lên rửa tay và rửa mặt, sau khi lau khô xong, anh cười nói: “Không sao, mấy việc vác gạch này hồi sáu tuổi anh đã làm quen rồi.”

“Sao lại nói vậy?” Tưởng Ly quả thật rất ít khi nghe anh nhắc lại chuyện lúc nhỏ, nghe xong kinh ngạc.

Lục Đông Thâm xách balo bên cạnh lên, bên trong có quần áo thay giặt. Anh không giải thích quá nhiều, thì tiện miệng đáp lại một câu: “Con cái nhà họ Lục đều như vậy, anh vào trong tắm qua cái đã.”

Sau khi Lục Đông Thâm vào nhà, Tưởng Ly vẫn còn sửng sốt. Nguyễn Kỳ dừng công việc trong tay lại, ngạc nhiên: “Sáu tuổi? Nhà họ Lục bọn họ… ngược đãi sao?”

Chỗ tắm rửa bị chiếm đóng, Nhiêu Tôn cũng không vội tắm, sau một hồi hút quá nửa điếu thuốc, cuối cùng cũng hồi lại chút sức, anh ấy cười nói: "Như thế sao gọi là ngược đãi được. Con cháu họ Lục ai nấy đều giỏi giang, từ nhỏ chắc chắn không thiếu trải nghiệm và rèn luyện. Những năm xưa thị trường bất động sản khởi sắc, sản nghiệp hàng đầu dưới quyền sở hữu của Lục Môn chính là bất động sản. Lục Đông Thâm lại là anh cả họ Lục, từ nhỏ bị ném vào công trường làm việc là quá bình thường. Con cái nhà khác có thể đến kỳ nghỉ hè thì đi du lịch, còn anh ấy có thể vừa nghỉ hè là đi khắp thế giới chuyển gạch. Mấy năm ngành bất động sản của Lục Môn phát nhất cũng không thiếu sự quyết đoán mạnh mẽ của Lục Đông Thâm. Anh ấy hiểu quá rõ ngành kiến trúc, xây dựng, mọi vấn đề thực tế đều nắm rõ trong lòng bàn tay."

Hôm nay coi như Nhiêu Tôn cũng được mở rộng tầm mắt. Những chuyện này vốn dĩ anh ấy cũng chỉ nghe nói, nay đã được thấy lời đồn đại không hề sai. Diện tích của thiết kế mới phải dùng bao nhiêu viên gạch, phải mở rộng bao nhiêu khoảng không gian, cần bao nhiêu cây gỗ làm trụ, tăng thêm bao nhiêu vòng cột, mái có thích hợp đúc tại chỗ không, xây lại từ góc độ nào mới tiết kiệm thời gian và nhân lực… Nhiêu Tôn cũng được coi là người có kinh nghiệm nửa vời, vừa nghe anh nói xong đã biết là anh rất chuyên nghiệp.

Tưởng Ly nghe xong có phần ngây người. Trước kia đúng là cô có từng nghe nói con cái nhà họ Lục tự lập từ sớm, nhất là lúc cô còn làm ở Skyline thừng xuyên có nhân viên ngồi buôn dưa lê, tò mò về chuyện của Lục Đông Thâm. Thế nên cũng có không ít những tin ngoài lề lọt vào tai cô.

Ngoài những câu chuyện về các tình nhân trước, phần nhiều chính là chuyện con cái họ Lục phấn đấu cỡ nào. Nhất là Lục Đông Thâm, tuổi còn

trẻ đã phải dự thính các cuộc họp của Hội đồng quản trị. Nhưng việc từ nhỏ anh đã phải lao động khổ cực thế này, cô quả thực lần đầu biết đến.

Rất lâu sau, Tưởng Ly lẩm bẩm: "Đúng thật là… ngược đãi." Suy nghĩ của cô và Nguyễn Kỳ là giống nhau.

Một đứa trẻ sáu tuổi đang là lúc phải tận hưởng những năm tháng tuổi thơ, sao Lục Môn nỡ lòng nào hành hạ một vầng thái dương còn nhỏ như vậy chứ? Nghĩ là thấy đau lòng, Tiểu Tiểu Thâm khi đó nhất định là va vấp rất nhiều. Có khóc không? Lúc khóc có ai dỗ dành không?

Cô tuy rằng vừa sinh ra đã bị bỏ rơi, sau đó lúc rơi vào bệnh viện tâm thần cũng sống không bằng chết. Nhưng chí ít khi bố mẹ nuôi còn sống trên đời, cô sống như một công chúa. Đừng nói là việc nặng nhọc, ngay cả những lời nặng nhọc cũng chưa từng nói với cô. Trong mắt bố mẹ nuôi, cô có thể nhìn thấy niềm hạnh phúc từ tận đáy lòng của họ. Mà họ cũng chưa bao giờ tiết kiệm tình yêu dành cho cô, thường xuyên nói với cô: Bé con, con chính là bảo bối ông trời ban tặng cho bố mẹ, là bảo bối ngoan nhất tốt nhất trên đời.

Tiểu Tiểu Thâm… đứa trẻ đáng thương.

Suy nghĩ của Nguyễn Kỳ không dành cho Lục Đông Thâm nên dĩ nhiên không đau lòng như Tưởng Ly. Cô ấy quay ngược lại hỏi Nhiêu Tôn: "Thế anh thì sao?"

Đống củi đó chắc chắn, Nhiêu Tôn thẳng thừng ngồi xuống, gác một chân lên, đặt bàn tay cầm điếu thuốc lên đầu gối, cực kỳ nhàn nhã: "Tôi ấy à…"

Anh ấy phả ra một làn khói, nheo mắt nhìn Nguyễn Kỳ: "Lúc trước bố tôi không định để tôi theo nghiệp kinh doanh, thế nên lúc nhỏ con đường

tôi đi không giống như Lục Đông Thâm. Nhưng sau này khi tôi quyết định làm ăn, chú tôi cũng hành hạ tôi không ít. Lúc đó Hoa Lực cũng chủ định theo bất động sản. Tôi ấy à, tuy không phải vác gạch như Lục Đông Thâm nhưng cũng phải rèn luyện một đôi mắt hỏa nhãn kim tinh nhìn xuyên các vật liệu xây dựng."

Nói như vậy liền khiến Nguyễn Kỳ tò mò: "Cũng là khi còn rất nhỏ?"

Nhiêu Tôn hắng giọng: "Vậy thì không, nhưng… tóm lại tôi cũng đã chịu không ít khổ cực."

Nguyễn Kỳ nghe xong cũng rất xót xa, lộ ra vẻ thương xót: "Đúng là không dễ dàng gì."

Thì đó.

Nhiêu Tôn thấy ngọt ngào trong lòng.

Nhưng chưa kiêu hãnh được quá ba giây, Tưởng Ly đã tạt thẳng một xô nước lạnh: "Những nỗi khổ của anh chắc phải trừ bớt rồi? Dì Kiều đâu có nỡ để Tiểu Tôn Tôn chịu khổ."

Nhiêu Tôn làm mặt ngượng ngập, nhất là khi nghe thấy hai chữ "Tôn Tôn". Anh ấy đau đầu nhất khi có người gọi mình như vậy. Nhưng cứ mỗi lần về nhà, người mẹ lúc nào cũng cất cao giọng thánh thót của anh ấy lại gọi thế, giọng còn toát ra ngàn vạn xót xa, giống như mỗi lần ra ngoài anh ấy đều phải chịu cực khổ lắm vậy.

Anh ấy đứng lên khỏi đống củi, ngang nhiên bảo vệ tự trọng: "Mọi người ai cũng nghỉ chỉ có con nhà nghèo mới phải tự lập từ sớm. Thực tế thì sao? Có lúc con nhà giàu còn tự lập sớm hơn! Được rồi, có nói hai người cũng không hiểu. Trời ơi, cái tên Lục Đông Thâm này làm sao vậy? Tắm thôi mà lề mề quá thế…"

***

Nguyễn Kỳ thực sự đã trở thành đầu bếp. Nguyên do là vì cả ngày Tưởng Ly đã làm việc quên mình. Tới khi cả Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn đều tắm rửa xong, thay quần áo thoải mái đi ra, mấy món ăn đơn giản cũng đã được bày ra trên mặt bàn, xuất phát từ tay nghề của Nguyễn Kỳ.

Bàn ăn không đặt trong phòng ăn mà chuyển thẳng ra sân. Cũng chẳng biết bữa này nên được tính là bữa nào, tóm lại đường chân trời đã đen như bị hắt mực. Trong nhà trong vườn đèn đuốc đều sáng trưng. Ngoài ánh nến ra, Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn còn đặt không ít gương đồng đằng sau ánh nến, có tác dụng bổ trợ cho việc chiếu sáng, làm độ sáng của cả căn nhà rực lên như có điện vậy.

Theo những gì bàn bạc từ trước, Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn về nghỉ ở nhà thím ba. Nhưng hai người đàn ông cho rằng ở đây chỉ có hai cô gái là không an toàn, nên lúc nghỉ ngơi họ vẫn quay về.

Cái gọi là nghỉ ngơi cũng chỉ trong chốc lát. Lúc Tần Thiên Bảo và người Tần Xuyên thức, họ không thể ngủ. Khi Tần Thiên Bảo ngủ, họ chỉ có thể tranh thủ chợp mắt. Thế nên, ăn uống trở thành công việc xoa dịu sức khỏe và tinh thần tốt nhất.

Người Tần Xuyên thích ăn chay, những món thịt đa phần là thịt bò, cá. Tộc trưởng Tần suy nghĩ chu đáo, ngày nào cũng lệnh cho người mang những nguyên liệu tới nhà, nhưng không vào trong quấy rầu mà để trên bậc thềm trước cửa. Nguyễn Kỳ chỉ cần lấy mang vào nấu là được.

Tài nghệ nấu nướng của Nguyễn Kỳ cũng được, tuy không đến mức sửng sốt như Tưởng Ly nhưng cũng có những món lành nghề. Ví dụ như món cá hấp trên bàn, đưa vào miệng lập tức ngọt lịm. Nhiêu Tôn rất thích

ăn món cá hấp này của cô ấy, liên tục giơ ngón cái, sau đó nói: “Ngon lắm, cực kỳ giống mùi vị mẹ tôi nấu.”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 534: Đi Đâu Nói Lý Bây Giờ?

Đầu tiên Nguyễn Kỳ ngẩn người, sau đó cụp mắt xuống, tỏ vẻ không vui. Tưởng Ly ngồi bên cạnh âm thầm lấy khuỷu tay huých vào Nhiêu Tôn. Nhiêu Tôn đang gắp miếng cá định đưa vào miệng, ngước mắt nhìn cô. Cô hất hàm về phía Nguyễn Kỳ. Nhiêu Tôn nhìn qua, chẳng hiểu chuyện gì. Sao chứ? Bắt anh nhìn cái gì?

Nguyễn Kỳ lấy đũa gắp một miếng cá to đặt vào bát anh, hờn giận: "Tôi không có phúc sinh được đứa con trai lớn tướng như dì Kiều!"

Câu nói ấy khiến Nhiêu Tôn ngẩn người.

Tưởng Ly cũng chẳng buồn ngồi phổ cập cho Nhiêu Tôn tầm quan trọng của việc cần suy đoán tâm tư con gái. Cô tập trung toàn bộ tinh thần lên người Lục Đông Thâm, không ngừng gắp thức ăn cho anh. Một hai lần Lục Đông Thâm không có cảm giác gì, nhiều lần anh bỗng cảm thấy có chỗ nào không ổn. Anh cười nói: "Đừng chỉ mải lo cho anh, em ăn nhiều một chút."

Lúc trước ăn cơm cô không nhiệt tình đến vậy, mỗi lần cô niềm nở, ngược lại khiến anh không quen.

Tưởng Ly không nghe lời anh, vẫn liên tục gắp thức ăn vào bát anh: "Anh vất vả cả ngày rồi phải ăn nhiều một chút. Không thấy Nhiêu Tôn ăn như hổ vồ đó sao? Không gắp cho anh ít thức ăn sẽ bị anh ấy giành hết đấy. Haizz, Tiểu Tiểu Thâm nhà em hiểu chuyện như vậy thật khiến người ta xót xa."

Câu nói ấy làm Nhiêu Tôn bực tức còn Lục Đông Thâm thì ngơ ngác. Nhiêu Tôn đang định cãi lộn với cô về việc ai vất vả suốt cả ngày, chữ đầu tiên còn chưa kịp bật ra đã nghe thấy Lục Đông Thâm kỳ lạ hỏi: "Cái gì Tiểu Tiểu Thâm?"

"Anh đó, năm sáu tuổi chẳng phải chính là Tiểu Tiểu Thâm sao." Tưởng Ly tách một miếng bánh hấp đậu đỏ đưa tới bên miệng Lục Đông Thâm, ánh mắt thương cảm: "Lúc đó mà em quen anh thì tốt biết bao, em nhất định sẽ chăm sóc thật tốt cho anh, không để anh chịu vất vả như thế."

Lục Đông Thâm phì cười, buộc phải nhắc nhở cô một câu: "Năm anh sáu tuổi em còn chưa chào đời đâu."

"Trời ơi, đó chỉ là một ví dụ thôi mà." Vấn đề tuổi tác không phải trọng tâm của Tưởng Ly: "Thương, em chủ yếu muốn biểu đạt lòng thương xót anh, hiểu chưa, Tiểu Tiểu Thâm?"

Lục Đông Thâm cười sảng khoái, cũng để mặc cho cô gọi như vậy: "Hiểu rồi."

Nhiêu Tôn ngồi bên cạnh nổi đầy da gà, gõ gõ đôi đũa trong tay xuống mép bát: "Này này này, ở đây còn hai người vẫn thở nhé."

Tưởng Ly mặc kệ anh ấy, một lòng muốn chăm sóc "Tiểu Tiểu Thâm" của cô, giống như tình mẹ lan tràn.

Nhiêu Tôn bị tảng lờ nhưng cũng thật lòng ngưỡng mộ giây phút anh anh em em tình cảm đó của họ. Nghĩ bụng, một thiếu gia kinh thành nổi tiếng như anh ấy, bây giờ phải rơi vào thảm cảnh nhìn người khác ân ái mà lòng chua xót, biết đi đâu nói lý bây giờ?

Ánh mắt anh ấy vô thức liếc qua gương mặt Nguyễn Kỳ. Nguyễn Kỳ không nhìn anh ấy, sắc mặt vẫn cứ hờ hững. Theo bản năng, anh ấy cảm

nhận được Nguyễn Kỳ đang giận, nhưng vì sao lại giận thì chưa hiểu rõ. Có điều anh ấy hiểu rõ một điểm, cô ấy đang không muốn quan tâm mình.

Bên kia Lục Đông Thâm có người đẹp trong vòng tay, bên này anh ấy mưa gió thê lương, nghĩ thế nào cũng cảm thấy lòng tắc nghẹn. Anh ấy cúi đầu đang định ăn miếng cá thì nghe thấy Nguyễn Kỳ nói: "Này, anh chú ý một chút."

Nhiêu Tôn đang cầm đũa chợt khựng tay lại.

Nguyễn Kỳ vươn tay ra, rút một chiếc xương rất thô giữa miếng thịt trên đũa anh, nói một câu: "Cái xương dài như vậy mà không nhìn thấy?"

Ngữ khí tuy không thân thiện gì nhưng thái độ đã thoải mái hơn. Chẳng hiểu sao Nhiêu Tôn lại thấy nhẹ nhõm trong lòng, muốn nói gì đó nhưng lại sợ sẽ phá vỡ bầu không khí nên chỉ biết cười ngốc nghếch.

Suốt bữa cơm, chỉ thấy Tần Thiên Bảo từ trong phòng sách đi ra, bước chân có phần loạng choạng, rồi đi về phía nhà ăn dưới ánh mắt quan sát của Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn. Chẳng bao lâu sau, nó lại đi ra, lòng vòng giữa sân, sắc mặt trông còn nhợt nhạt hơn lúc mới tỉnh dậy.

Nhiêu Tôn tò mò hỏi: "Tình hình gì vậy?"

Nguyễn Kỳ nhìn sang Tưởng Ly: "Giở trò ngược đãi thôi."

Tưởng Ly không phản bác, không phủ nhận, uống mấy hớp hết bát canh. Cũng no rồi, cô tiện thể nấc một tiếng. Lục Đông Thâm liếc nhìn thần sắc càng ngày càng tệ của Tần Thiên Bảo, hỏi Tưởng Ly: "Thằng bé đang tìm gì trong vườn thế?"

Tưởng Ly hất hàm về phía bàn ăn trước mặt họ: "Nó ngửi thấy mùi, nên đang tìm đồ ăn đấy." Dứt lời, cô đi tới bên giếng nước, vốc một vốc nước

lên rửa miệng, lặp lại ba lần mới thôi.

Nhiêu Tôn thấy vậy ngạc nhiên: "Thế có được tính là đã có phản ứng với thế giới bên ngoài không?"

Tưởng Ly đứng bên giếng nước, ngẫm nghĩ rồi nói: "Chỉ có thể nói rằng nó đã đói, không thể tính là đã có phản ứng với thế giới bên ngoài. Muốn nó có phản ứng với thế giới bên ngoài, đầu tiên phải xây dựng cách thức liên lạc cho nó, mùi hương chính là con đường ấy."

Nhiêu Tôn nhìn Tần Thiên Bảo, chép miệng, thở dài: "Đứa trẻ đáng thương."

Tưởng Ly không có thời gian để thương cảm, quay đầu đi vào trong nhà.

Sau khi bữa cơm ngoài vườn thu dọn xong xuôi, Lục Đông Thâm cũng đi vào trong nhà. Tưởng Ly đang dùng lá thơm cuộn sẵn xông cho chỗ quần áo sạch sẽ của mình và cả quần áo của Tần Thiên Bảo.

Loại lá thơm này Lục Đông Thâm không lạ lẫm gì. Lúc ở Thương Lăng, Tưởng Ly cũng đã làm không ít, lấy hoa mai đúng mùa làm nguyên liệu chính, còn có lá linh lăng, quảng quắc hương, cam tung, trầm hương, đinh hương, mễ não, thậm chí là một ít đất. Anh không phân biệt rõ được nguyên liệu là gì, gần như đều là lúc Tưởng Ly hứng khởi nói cho anh biết. Việc làm ra nó khá phức tạp, hết phơi khô lại nghiền nhỏ. Nói theo lời của Tưởng Ly thì có một số thứ không thể phân tách bằng dụng cụ khoa học hiện đại, buộc phải dùng cách cổ truyền, ví dụ như loại hương "Mai y huân cơ" này.

Nghe cái tên có vẻ thâm sâu, thực tế Tưởng Ly chỉ đặt đại. Cô giải thích với anh rằng: Đây là mùi hương cô sáng tạo ra, mùi thanh mát của hoa mai

có thể thấm vào quần áo, thấm cả vào cơ thịt, xương cốt. Cô còn hớn hở nói: Trong Động minh ký có ghi chép, xông hương vào xương cốt, giữ được đến già, cũng không bị cảm nhiễm bệnh tật. Vậy loại hương nào có thể xông vào xương cốt? Những người khác không chế ra được nhưng em thì làm được.

Ngoài loại hương Mai y huân cơ đó ra, bình thường Tưởng Ly cũng làm không ít nguyên liệu xông quần áo, lúc dùng sẽ cuộn vào lá thơm rồi đốt lên. Cô không bao giờ dùng nước hoa, điểm này Lục Đông Thâm biết và rất thích. Mùi nước hoa có thơm đến đâu chung quy vẫn là sự trộn lẫn của các loại hương liệu. Mùi thơm cơ thể Tưởng Ly thanh mát dài lâu, đó là mùi hương tự nhiên thấm vào tận tâm hồn.

Trong balo Tưởng Ly có không ít đồ hay, trong đó hàng đầu phải kể đến các dụng cụ xông quần áo. Có điều Lục Đông Thâm không hiểu vì sao cô phải xông cả quần áo của Tần Thiên Bảo. Anh tò mò hỏi một câu, Tưởng Ly lại trở về với vẻ lười biếng thường ngày: "Ban nãy em nói rồi mà, xây dựng cảm giác mùi hương quen thuộc."

Cái tính cách này.

Cũng do anh chiều cô mà ra.

Lục Đông Thâm không buồn ngủ, dựa nghiêng bên cạnh giá nhìn Tưởng Ly xông quần áo cho Tần Thiên Bảo rồi treo lên cẩn thận. Bên dưới, cô còn đặt một chiếc chậu đồng to bằng chậu rửa mặt bình thường. Một dụng cụ đã dùng nhiều năm nhưng được đánh bóng loáng. Lá thơm được ném vào trong chậu đồng, tiếp tục đốt cháy, tỏa ra mùi thơm thoang thoảng.

Cô ra khỏi phòng, nhưng cũng trở lại rất nhanh, trong tay có thêm một túi giấy. Cô mở ra, bên trong là thứ gì dạng bột, được cô rắc lên lớp lá thơm đang cháy. Ngay sau đó, mùi hương tỏa ra có sự thay đổi.

"Gì vậy?" Anh lại tò mò hỏi một câu.

Tưởng Ly kiệm lời vàng ngọc: "Bột đá Actinolit."

~Hết chương 534~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 535: Quả Thật Có Tác Dụng

Trước đó khi ở trong Tịch Lĩnh, Tưởng Ly đã nói qua về công dụng của Actinolit, thế nên Lục Đông Thâm cũng không cần hỏi cặn kẽ nữa.

Đến khi Tưởng Ly đứng bên cạnh bồn tắm, bấy giờ Lục Đông Thâm mới phát hiện ra vấn đề. Cô rót một ít dung dịch vào nước tắm. Sau khi hòa vào nước, nó khiến nước có mùi thơm, cùng với mùi hương tỏa ra từ lò, vấn vít bốn phía xung quanh như hình với bóng.

Ngay sau đó, cô cầm một cục nến hình vuông ra, châm lên. Lục Đông Thâm những tưởng cô sẽ đặt ngọn nến này trong phòng, giống với những ngọn nến đang cháy bập bùng khác. Ai ngờ sau khi nến cháy, cô lại mang ra ngoài.

Lục Đông Thâm tò mò, đi tới cửa ngó ra bên ngoài. Tưởng Ly tay cầm nến đứng giữa sân. Ngọn nến ấy nếu xuất phát từ tay cô thì chắc chắn bên trong đã thêm nguyên liệu gì đó. Tuy rằng anh không tham gia vào quá trình làm ra nến nhưng nến vừa châm lên là biết liền.

Cây nến đó khác với những cây nến còn lại, không đơn thuần chỉ ở hình dáng và màu sắc. Khi đốt nó tỏa ra một mùi rất nồng, dù đứng cách đó vài mét như Lục Đông Thâm vẫn ngửi thấy được. Không thơm, có mùi thuốc, không quá dễ ngửi nhưng cũng không đến mức khiến người ta phải bịt mũi.

Nhiêu Tôn đứng gần hơn, bị sặc đến ho dữ dội. Tưởng Ly thấy vậy hờ hững nói một câu: “Khí huyết của anh không thông, ngửi nhiều sẽ có lợi đó.”

Nguyên nhân dẫn đến khí huyết không thông có rất nhiều loại, nhưng với một người có sinh lý khỏe mạnh cường tráng như Nhiêu Tôn thì lý do có đến tám, chín phần là không nghỉ ngơi được tốt. Cục nến này được cô làm chảy sau đó cho thêm “lưu hương” vào. Nhưng “hương” ở đây không phải là mùi thơm, mà là mùi thuốc. Phàm những người khí huyết bị tắc nghẽn ngửi thấy mùi này sẽ không chịu nổi.

Mùi hương có lúc giống như dòng máu có thể trôi chảy trong cơ thể con người vậy, thông thì không đau đớn, đau đớn tức là đang tắc nghẽn, mùi hương cũng có nguyên lý này.

Nhiêu Tôn không phản bác. Anh ấy không bao giờ nghi ngờ lời nói của Tưởng Ly. Cô nói anh ấy có bệnh thì chắc chắn là có bệnh.

Nhưng điều khiến cả ba người họ choáng váng phải kể đến phản ứng của Tần Thiên Bảo.

Không biết có phải vì mọi thứ ngày hôm nay đã phá vỡ quy luật trước đây của thằng bé hay không mà đến tận khi bình minh qua đi, nó vẫn chưa buồn ngủ. Giờ này bình thường nó đã nằm xuống, bây giờ thì lại vào vườn đi qua đi lại, xem ra là đói thật. Vậy mà một người bị đói đến mức quên cả ngủ như thế, sau khi ngửi thấy mùi hương của ngọn nến đang cháy, cả cơ thể lại giật lên, sau đó nó bắt đầu đi khắp nơi hít hít ngửi ngửi.

Tưởng Ly lướt ngọn nến qua trước mũi nó, trong tay chẳng biết đã có thêm một chiếc chuông đồng nhỏ từ lúc nào. Cô lắc nhẹ, nó liền phát ra tiếng “ding dang”.

Tần Thiên Bảo lập tức đứng sững lại.

Tưởng Ly tay cầm nến từng bước từng bước đi ngược lại vào phòng, chuông đồng trong tay cô cũng vang lên theo từng nhịp bước chân. Tần Thiên Bảo hai mắt đờ đẫn đi theo cô, giống như giữa nó và ngọn nến có một sợi dây thừng vậy, nến di chuyển, nó cũng di chuyển.

Không khác gì những người trong phim đóng vai kẻ bị người ta hút mất linh hồn. Trong tay đạo sỹ cầm chuông rung lắc, thể xác của hồn ma cứ thế nhảy tưng tưng theo.

Tần Thiên Bảo không nhảy tưng tưng vào phòng mà đi từng bước, từng bước, hơn nữa bước chân không hề lảo đảo mà rất nhẹ nhàng, khi gió thổi qua vạt áo còn hơi tung lên, thoạt nhìn giống như một linh hồn nằm ngoài tam giới vậy.

Nguyễn Kỳ nhìn thấy cảnh ấy mà run người, nghĩ bụng Tưởng Ly thật là lợi hại, dùng mùi hương có thể kiểm soát linh hồn, trên đời cũng không có mấy người làm được, hôm nay cô ấy quả thật đã được mở rộng tầm mắt.

"Thắng cảnh" này cũng khiến Nhiêu Tôn phải tấm tắc, ngay sau đó anh ấy cũng tiến theo Tần Thiên Bảo, thoạt nhìn như một cảnh đuổi xác vậy.

Sau khi dụ Tần Thiên Bảo vào nhà rồi, nó đi thẳng tới bồn tắm. Tưởng Ly đi tới bên cạnh, hơi đổ nghiêng cây nến trong tay, nhỏ mấy giọt sáp nến lên kệ, cố định cây nến ở đó, đồng thời đẩy hết quần áo đã xông xong của Tần Bảo treo trên mắc qua.

Khoảng thời gian này Tần Thiên Bảo đứng yên tại chỗ, không đi lung tung.

Thấy ba người họ vẫn đứng trong nhà, Tưởng Ly kỳ lạ hỏi: “Sao mọi người còn chưa ra ngoài? Tần Thiên Bảo sắp phải tắm rửa rồi.”

Nguyễn Kỳ “ồ” lên một tiếng, quay người đi ra. Nhiêu Tôn cũng chỉ muốn vào hóng hớt, chung quy không có thói quen nhìn người khác tắm nên cũng theo Nguyễn Kỳ ra ngoài. Lục Đông Thâm không ra ngoài mà nhìn Tưởng Ly: “Em không đi ra?”

“Em phải chữa bệnh cho thằng bé, dĩ nhiên là không ra.” Tưởng Ly thở kiểm tra độ ấm của nước.

Lục Đông Thâm xoay tay kéo một chiếc ghế tới, ngồi xuống: “Chẳng phải chỉ cần trông chừng nó thôi sao? Em ra ngoài đi.”

Tưởng Ly đứng thẳng người dậy, nhìn Lục Đông Thâm buồn cười: “Có cần phải thế không? Nó mới là một đứa trẻ thôi mà.”

Lục Đông Thâm ngồi yên bất động: “12 tuổi trong mắt em không phải là một đứa trẻ nữa. Không có đối tượng yêu thầm còn bị em chê cười cả buổi, bây giờ em bảo anh có cần làm vậy không?”

Lúc này Tưởng Ly đã thật sự cảm nhận được cảm giác khổ sở khi tự cầm đá đập vào chân mình rồi. Cô dựa vào bồn tắm, thở dài: “Tiểu Tiểu Thâm, anh đừng có như vậy. Anh ở lại đây cũng có ích gì đâu. Em phải luôn luôn quan sát tình hình của thằng bé.”

“Thì chỉ là ngâm người tắm rửa tôi mà, có gì cần quan sát?” Lục Đông Thâm hiếm khi cố chấp và không nói lý lẽ như vậy.

Tưởng Ly phì cười vì anh, hắng giọng nói: “TrongĐại Đường Tây Vực kýcó ghi chép một câu chuyện như thế này: Ở Ấn Độ có một phu nhân mắc một chứng bệnh nghiêm trọng. Bà ấy hướng về tháp Phật quỳ bái sám hối, thấy xung quanh điện Phật có những vết ố bẩn bèn lau sạch tẩy uế, quét

tước sân vườn, rắc hương liệu ở khắp mọi nơi, trồng thêm hoa thơm, lát lại nền đất. Về sau bệnh của bà không những khỏi hẳn mà trở nên xinh đẹp động lòng, xung quanh người luôn tỏa ra một mùi thơm quý phái."

Cô đứng mãi cũng mệt, bèn kéo ghế ngồi xuống, đối diện Lục Đông Thâm, trình bày đạo lý, nói rõ sự thật: "Câu chuyện rõ ràng đang giảng giải Phật lý, thực chất cũng nói rõ việc mùi hương có thể chữa bệnh cho con người. Giống như việc bây giờ em đang làm cho Tần Thiên Bảo. Bốn chữ ăn ở sinh sống đều phải căn cứ vào tình hình sức khỏe của thằng bé để tiến hành chế mùi hương trị liệu tương ứng. Việc tắm rửa anh thấy đây không phải tắm rửa bình thường. Đây là nước thơm. Hàng ngàn năm trước, con người ta vào những tết tắm Phật đã dùng rất nhiều loại hương liệu làm ra nước thơm tắm rửa cho tượng Phật. Về sau mọi người bắt đầu dùng nước thơm chữa bệnh, các loại bệnh khác nhau dùng các loại nước thơm khác nhau. Các loại nguyên liệu sau khi được đun sôi, mùi hương sẽ xây dựng và tổ hợp lại, thành phần nguyên liệu thấm vào da thịt. Mùi hương thông qua đường thở thấm vào phổi, tạo ra hiệu quả chữa trị hồi phục. Thông qua cách này, Tần Thiên Bảo sẽ được chữa trị nhanh hơn."

Lục Đông Thâm nhìn cô, cười mà như không cười: "Bé con, anh biết em đọc nhiều sách vở, uyên bác tài năng. Em muốn tranh cãi với anh về chuyên ngành, anh nói không lại em, nhưng em hiểu ý anh mà."

Sao lại không hiểu chứ?

Tưởng Ly biết về mặt tình cảm, Lục Đông Thâm là một người rất quyền thế, rất ngang ngược, không ngờ anh cũng tính toán với một đứa trẻ như vậy, đúng là đánh mất phong độ của Chiến thần. Nhưng những lời mắng chửi thầm ấy mà nói ra cô chắc chắn không có kết cục tốt đẹp. Để tránh anh đả kích và trả thù một cách biến thái, cô quyết định chuyển sang vỗ về.

“Em thì nghĩ rằng, thật ra những đứa bé trai có đối tượng yêu thầm năm 12 tuổi là rất hiếm. Anh nghĩ xem, con trai vốn dĩ đã dậy thì muộn hơn con gái, 12 tuổi thì hiểu biết gì chứ. Giống như Tần Thiên Bảo hay Nhiêu Tôn đều là cá biệt, như anh mới là bình thường. Thêm nữa, Nhiêu Tôn có phải yêu thầm người ta hay không còn chưa chắc. Từ nhỏ tính khí anh ấy đã sặc mùi cậu chủ, không có được thì nghĩ là tốt nhất, chắc chắn là nhầm đấy.”

Lục Đông Thâm quan sát cô ngồi nói nhảm với thái độ nghiêm túc, không nhịn được cười: “Anh phát hiện cô gái như em không có chút lập trường nào cả.”

“Dù sao hai chúng ta cũng sẽ sống với nhau cả đời, không có lập trường với anh có sao đâu.” Tưởng Ly đứng lên tiến về phía trước, vừa lôi kéo anh vừa nịnh nọt: “Được rồi, anh mau ra ngoài đi, em bảo đảm, em không nhìn lung tung, không sờ mó chỗ nào cả…”

“Còn định nhìn, còn định sờ?”

“Có gì đáng nhìn, có gì đáng sờ đâu?” Tưởng Ly dựa sát vào anh như hồ: “Ngắm anh, sờ anh là quá đủ rồi. Tiểu Tiểu Thâm ngoan, ra ngoài nhé.”

Lục Đông Thâm dở khóc dở cười vì câu nói của cô, nhưng buộc phải thừa nhận, câu “Dù sao hai chúng ta cũng sẽ sống với nhau cả đời” của cô quả thật có tác dụng.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 536: Không Biết Công Dụng Của Thuốc Thế Nào

Phía chân trời bắt đầu xuất hiện màu trắng bụng cá, có chút ánh sáng lấp ló hiện ra.

Nhiêu Tôn ngồi trong vườn trò chuyện với Nguyễn Kỳ, không buồn ngủ chút nào, cộng thêm trong vườn luôn thoang thoảng mùi hương nên vốn dĩ đã có tác dụng làm đầu óc tỉnh táo. Trông Nguyễn Kỳ có chút tâm sự, nằm bò cả người lên chiếc bàn trúc, đáp bâng quơ với Nhiêu Tôn.

Nhiêu Tôn cũng không bực. Anh ấy ngồi vắt ngang chân qua ghế, hai cánh tay đan lại đặt lên lưng ghế, đối diện với Nguyễn Kỳ. Chiếc bàn không lớn, Nhiêu Tôn vươn tay một cái là với tới được Nguyễn Kỳ. Thế nên, khi Lục Đông Thâm từ trong nhà đi ra, vừa hay nhìn thấy cảnh Nhiêu Tôn đang thò tay ra ghẹo Nguyễn Kỳ, Nguyễn Kỳ vung tay hất ra. Anh ấy lại chuyển hướng, quay sang vân vê một lọn tóc của cô ấy, lấy đuôi tóc vờn lên tai cô ấy.

Nguyễn Kỳ ngứa ngáy, ngẩng đầu lên định đẩy tay Nhiêu Tôn ra thì nhìn thấy Lục Đông Thâm đang đi về phía này, cũng hiểu rõ cảnh ban nãy đã bị Lục Đông Thâm nhìn thấy, vành tai chợt nóng rực lên. Nhiêu Tôn nhìn theo hướng của cô ấy, tới khi Lục Đông Thâm tới hẳn mới bày ra điệu bộ bẳng nhẳng: "Có câu này không biết có nên nói không đây."

Bên trên trúc có trà hoa, còn có một ít mứt hoa quả khô và bánh ngọt Nguyễn Kỳ dùng chỗ hoa còn thừa lại của Tưởng Ly để làm. Lục Đông

Thâm xách ghế ngồi xuống, nghe xong câu của Nhiêu Tôn cũng không lên tiếng. Nguyễn Kỳ cầm bình trà lên rót cho anh một tách.

Nhiêu Tôn bình thường ngông nghênh thoải mái đã quen, không thể chịu nổi khi ai đó kiểu ngạo và bất cần hơn mình. Lục Đông Thâm lại chính là một người như vậy. Thế nên, kể từ ngày Lục Đông Thâm được Dương Viễn khiêng tới Thương Lăng, Nhiêu Tôn rất thích nhìn thấy anh đâm phải vách tường mọi lúc mọi nơi. Chỉ cần anh bực dọc, Nhiêu Tôn sẽ hứng khởi quan tâm. Một người từ trên tầng mây cao vút rơi xuống sẽ luôn là đối tượng cho Nhiêu Tôn mang ra đánh răng, tiêu khiển thời gian.

Thế nên, thấy Lục Đông Thâm không tiếp lời, anh ấy cũng không bực mà rướn môi cười đắc ý: "Đừng chê tôi nói lời khó nghe nhé. Anh ấy, chỉ cần bỏ ra một phần trăm tàn nhẫn lúc ở trên thương trường thôi đã chắc đến mức hèn như bây giờ."

Lục Đông Thâm nhấp một ngụm trà, ngước mắt nhìn Nhiêu Tôn.

"Nói một cách khác, cô ấy trị được anh, còn anh thì bó tay với cô ấy. Mặc kệ cô ấy hành hạ giày vò, anh cũng không hết cách. Trong chuyện tình yêu ấy mà, kiểu gì cũng phải có một người cúi đầu. Tính cách của Hạ Trú tôi quá hiểu. Muốn cô ấy cúi đầu hả? Ha! Được, người cúi đầu chắc chắn là anh."

Lục Đông Thâm đặt tách trà xuống, không tiếp lời: "Xin điếu thuốc đi."

Nhiêu Tôn không dè xẻn, rút bao thuốc ra. Lục Đông Thâm đón lấy, hỏi Nguyễn Kỳ có ngại không? Nguyễn Kỳ lắc đầu, cho anh tùy ý, dù sao cũng đang ở ngoài vườn, gió thổi qua là hết.

Lục Đông Thâm cầm điếu thuốc lên ngậm vào miệng, ánh lửa lóe sáng, anh hơi nheo mắt lại châm thuốc rồi rít một hơi. Sau khi phả khói, anh tiện

tay ném lại bao thuốc cho Nhiêu Tôn, cười: "Tôn thiếu, tôi cũng có câu này không biết có nên nói hay không."

"Nói đi, bổn thiếu gia rửa tai lắng nghe." Nói rồi, Nhiêu Tôn cũng tự động châm một điếu thuốc.

Lục Đông Thâm dựa vào lưng ghế, hai cánh tay sải rộng đặt lên hai bên, bàn tay cầm điếu thuốc chốc chốc lại gõ nhịp khẽ khàng lên ghế, thái độ nhàn nhã: "Muốn biết một người đàn ông có trưởng thành hay không nằm ở việc anh ta có biết rõ mình muốn gì đồng thời ra tay hành động giành lấy. Tình yêu cũng vậy, ra tay phải nhanh gọn dứt khoát, bằng không để lỡ là để mất. Thích người ta, muốn có được người ta thì phải khẩn trương nắm bắt, đừng chơi mấy trò mờ ám như mấy thanh niên choai choai mới học yêu, nhàm chán, mà cậu vốn có phải thanh niên trẻ trung gì cho cam."

Câu nói này khiến Nhiêu Tôn ngẩn người, sững sờ, tới khi hiểu ra ý tứ thì lộ vẻ ngượng ngập. Anh ấy đập bàn, khói thuốc bay đi hết: "Anh nói ai là thanh niên choai choai?" Chớp mắt suy nghĩ lại, anh ấy lại đổi giọng: "À không phải, cho dù tôi có là thanh niên trẻ trung thì đã làm sao?"

"Thanh niên trẻ trung? Cậu ấy hả?" Lục Đông Thâm phá lên cười ha ha, những lời còn lại không nói nhiều thêm.

Nhiêu Tôn nghe xong thấy nhức tai, vô thức cảm thấy mình mất hết thể diện trước mặt Nguyễn Kỳ, bèn nói: "Phải, tôi bước qua cả vườn hoa rồi nhưng một cánh hoa cũng không dính vào người. Nhiêu Tôn tôi có biệt danh thái tử kinh thành là ám chỉ chuyện làm ăn thương trường, tôi từng có tin đồn lằng nhằng dây dưa với cô gái nào chưa?"

Trong lòng anh ấy tự bổ sung thêm một câu. Cho dù ngày xưa là Hạ Trú, anh ấy cũng không hề rêu rao ầm ĩ ra ngoài.

Lục Đông Thâm cố nhịn cười, rít một hơi thuốc, chầm chậm phả khói và nói: "Tôn thiếu nói thế nào thì là thế ấy vậy."

Nguyễn Kỳ tai thính, ngồi cạnh lên tiếng: "Nhiêu Tôn, anh còn từng... đi qua cả vườn hoa cơ à?" Hỏi xong, cô ấy bỗng thấy mình thật lắm chuyện. Anh ấy là ai chứ, đường đường là Tôn thiếu, lại là người có bối cảnh gia đình như thế, bên cạnh có hoa lá cỏ cây là quá bình thường. Bây giờ trong lòng anh ấy chẳng phải vẫn chưa quên được Tưởng Ly sao?

Nhiêu Tôn đúng là có trăm cái miệng cũng khó ngụy biện, hận Lục Đông Thâm đến nghiến răng kèn kẹt, không thể không giải thích, lại không biết nên giải thích thế nào, bèn hắng giọng nói: "Không phải... Tôi chỉ là đang ví dụ thôi mà? Cuộc sống riêng tư của tôi rất tích cực, rất hướng thiện, tôi..."

"Chết, tôi quên không đổi mùi hương rồi, không nói nữa." Nguyễn Kỳ viện cớ ngắt lời anh ấy, đứng lên bỏ đi.

Dáng vẻ như hoang mang bỏ chạy. Lời giải thích của Nhiêu Tôn khiến trong lòng cô ấy nảy sinh một dự cảm nhưng lại không dám suy nghĩ sâu thêm.

Nhiêu Tôn thấy cô ấy bỏ chạy, "oán niệm" với Lục Đông Thâm càng sâu đậm, nghĩ thầm: Anh hay lắm Lục Đông Thâm, anh không để tôi sống yên thì tôi cũng không để anh thoải mái đâu. Nhưng anh ấy cũng không suy nghĩ sâu xa hơn về tâm tư của mình, rằng vì sao lại cảm thấy Lục Đông Thâm không để mình sống yên.

Thấy Lục Đông Thâm đứng lên đi qua đi lại trước cửa phòng, Nhiêu Tôn cũng đứng lên dập tắt điếu thuốc còn quá nửa trong tay, sải bước tiến tới.

"Ban nãy tôi nhìn thấy Hạ Hạ rút một thứ gì đó trong balo ra rồi đi vào nhà. Nghe Nguyễn Kỳ nói thứ đó hình như tên là Actinolit gì đó, công hiệu dĩ nhiên không cần nói rồi, nghe tên tiếng Trung cũng đủ biết ý tứ. (Dương khởi thạch)" Nhiêu Tôn cùng nhìn vào trong nhà như Lục Đông Thâm, cố tình nói: "Không biết hiệu quả của thuốc thế nào, tên Tần Thiên Bảo này đã dậy thì sớm thì chớ..."

Lục Đông Thâm vốn dĩ đã có kiêng kỵ trong lòng, nghe Nhiêu Tôn nói vậy càng thêm khó chịu, nhưng anh thông minh không mắc bẫy Nhiêu Tôn, chỉ hằn học buông một câu trong lòng: Tắm gì mà lâu thế không biết!

***

Tần Thiên Bảo chữa trị đến ngày thứ hai, vẫn không có cơm ăn, trước đó thằng bé chỉ ngủ hai tiếng đồng hồ.

Âm thanh ding dang vang ra từ trong bếp khiến Tưởng Ly và Nguyễn Kỳ thức giấc. Nguyễn Kỳ không yên tâm, bèn bò dậy đi vào bếp, khi ra thì nói với Tưởng Ly: "Hết cả hồn, mắt cứ nhìn chòng chọc, đi khắp nơi kiếm đồ ăn thức uống."

Tưởng Ly nhắm mắt "ừm" một tiếng, lật người ngủ tiếp. Nguyễn Kỳ sửng sốt, không cần... đi xem thế nào sao?

Cứ như vậy tới tận chín giờ tối.

Tưởng Ly ngủ không quan tâm gì đến chín giờ tối, Nguyễn Kỳ ngồi trước thềm cửa phòng bếp, dựa đầu vào cửa nhìn Tần Thiên Bảo chạy trước chạy sau.

Khi Tưởng Ly vươn vai ngáp ngủ đi từ trong nhà ra, Tần Thiên Bảo đang ngồi bên miệng giếng, ôm một chiếc thùng rỗng, bộ quần áo trắng phau lem nhem bùn đất, khác hẳn dáng vẻ thanh cao tao nhã thường ngày.

Trên giếng đậy nắp, Nguyễn Kỳ ngồi khoanh chân trên nắp giếng, như một kỹ sư giám sát vậy.

Tưởng Ly coi như không nhìn thấy tất cả, đi tắm rửa qua loa. Lại nửa tiếng nữa trôi qua, Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn từ phía từ đường trở về. Họ vẫn bụi bặm như hôm qua, vào trong nhà việc đầu tiên chính là lao vào tắm rửa, sửa soạn quần áo.

Sau khi thu xếp xong xuôi, Lục Đông Thâm hỏi Tưởng Ly: Tiếp theo phải làm gì?

~Hết chương 536~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 537: Thế Nên, Cô Còn Ăn Nữa Không?

Khi mặt trời đã lên cao, Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn mới lần lượt đi nghỉ. Sau khi chợp mắt một lúc, họ lại tới từ đường tu sửa, trước khi họ đi, Tưởng Ly còn yêu cầu tối nay họ về sớm một chút, đồng thời còn đặc biệt dặn dò thời gian: "Khoảng chín rưỡi."

Tưởng Ly xách gùi trúc để lên chiếc bàn nhỏ trong sân. Trong gùi chắc chắn là chỗ cam chua hái lúc trước, quả nào đầu cũng còn xanh ngắt. Sau khi rửa sạch sẽ, cô dùng dao Phần Lan nhanh gọn gọt hết lớp vỏ. Thịt quả non nớt được đựng vào đĩa gọn gàng, bấy giờ cô mới ra hiệu cho Nguyễn Kỳ nhảy xuống khỏi nắp giếng.

Dùng cách thức nhắc nhở tắm rửa lúc trước, chuông nhỏ vừa kêu, Tần Thiên Bảo lập tức đứng bật dậy. Khác với dáng vẻ cương thi hôm qua, đôi mắt thằng bé tỏa sáng trong khoảnh khắc. Có lẽ vì đã ngửi thấy mùi cam, nó nhào về phía bàn, túm lấy một quả cam trên đĩa, nhai ngấu nghiến.

Nhiêu Tôn đứng bên quan sát mà sửng sốt suýt rớt răng.

Khó ăn lắm đấy...

Suy nghĩ ấy vừa dứt, anh ấy đã thấy Tần Thiên Bảo nôn chỗ cam trong miệng ra, chua đến nỗi răng va vào nhau lập cập. Nguyễn Kỳ không dám nhìn thẳng, chỉ ngửi mùi chỗ cam này thôi, cô ấy đã cảm thấy dạ dày tiết nước chua rồi.

Tần Thiên Bảo sống chết không ăn nữa, bắt đầu đi khắp vườn tìm kiếm đồ ăn khác.

Tưởng Ly không có quá nhiều phản ứng đối với chuyện này. Cô nhàn nhã ngồi trên ghế, hai chân vắt vào nhau, gác lên một góc bàn, ra hiệu cho Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn tới giờ lao động rồi. Nhiệm vụ tối quan trọng của họ là: Nghĩ đủ mọi cách khiến Tần Thiên Bảo ăn hết chỗ cam trong đĩa thì thôi, vụn cũng không được phép sót lại.

Đây quả thực là một hành động tàn nhẫn, ngay cả một Lục Đông Thâm lòng dạ sắt đá cũng phải nhìn về phía cô, hỏi: "Hai hôm nay nó không ăn gì vào bụng rồi, bỗng nhiên ăn nhiều đồ chua như vậy, dạ dày sao chịu nổi?"

Tưởng Ly khoanh hai tay trước ngực, tựa lưng vào ghế, khẽ cười: "Tiểu Tiểu Thâm, anh phải tin em chứ."

Được, danh xưng này coi như không bỏ được rồi.

Hai người họ họp bàn đơn giản. Một người cưỡng ép giữ chặt Tần Thiên Bảo, một người ép thằng bé mở miệng nhét cam vào. Thế là chẳng bao lâu sau trong vườn đã vang vọng tiếng la hét thảm thiết của Tần Thiên Bảo, sau đó là tiếng nức nở nhai đồ...

Khi cả đĩa cam chua đầy ắp đã chui hết vào trong bụng Tần Thiên Bảo, khắp người Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn đều bắn đầy nước cam chua Tần Thiên Bảo phun ra, không kể xiết được là thảm hại cỡ nào. Đừng nghĩ Tần Thiên Bảo còn nhỏ, sức lực của nó không hề ít. Lục Đông Thâm giữ nó đến mức cổ tay đau nhức. Ngón tay Nhiêu Tôn cũng bị nó để lại mấy dấu răng.

Tần Thiên Bảo bò rạp xuống đất, gương mặt thanh tú trở nên méo xệch, trông cực kỳ khó chịu. Lục Đông Thâm lắc lắc cổ tay, xoa dịu cơn đau nhức nhối. Nhiêu Tôn đứng chống hông tại chỗ, thở hồng học.

Tiếp theo phải làm gì, cả ba người còn lại đều không rõ.

Tưởng Ly làm việc luôn có thói quen của riêng cô, lười giải thích với người bên cạnh tư duy và các bước chữa trị của cô, trừ phi khi cô hăng say lên nói với bạn mấy câu. Nói theo cách của cô là: Chuyện chữa trị bằng mùi hương giống với chữa trị bằng thuốc Nam, chỉ có thể lĩnh hội, không thể giải thích bằng lời, tin thì sẽ tự tin, không tin nói nhiều cũng vô ích.

Thế nên, vì quá hiểu Tưởng Ly, ba người còn lại không ai hỏi nhiều một lời, yên lặng chờ đợi chỉ thị.

Tưởng Ly đứng lên vươn vai vặn vẹo người, rồi uể oải tựa vào người Nguyễn Kỳ: "Bảo bối, nấu cơm chưa?"

Đòi hỏi một bữa cơm thịnh soạn chắc chắn là không có thời gian, nhưng làm tạm vài món thì vẫn được. Tần Xuyên thổ nhưỡng tốt, không ô nhiễm, rau cỏ trồng ra cũng ngon, thế nên làm mấy món rau đơn giản cũng đủ ngọt miệng rồi. Điều bất ngờ là, Tưởng Ly lại "khai ân", cho Tần Thiên Bảo ngồi ăn chung.

Tần Thiên Bảo tuy không màng tới ai nhưng rõ ràng khứu giác và vị giác hoàn toàn rộng mở. Lần này đồ ăn thơm phức, nó cũng quên luôn mọi thiệt thòi trước đó, lập tức ăn no đã đời. Ba người còn lại nhìn thấy cảnh này cũng có linh cảm. Tưởng Ly không thể nào "hiền từ" đến vậy. Quả nhiên, tới khi Tần Thiên Bảo ăn được lưng bụng, Tưởng Ly xách một vò rượu ra.

Ngay từ ngày đầu cô đã dùng thương nhĩ, bạch chỉ và các loại nguyên liệu pha chế ra rượu này. Lớp vỏ bảo vệ bên ngoài bình được làm bằng một phần nhụy hoa cẩm chướng gấm và hồ bột mỳ đã khô cong. Cô dùng chuôi dao Phần Lan nhẹ nhàng gõ một cái, nó liền nứt vỡ, rơi gần hết xuống, để lộ màu thật của vò rượu.

Nút vừa được mở ra, mùi thơm đã lan tỏa khắp bốn phía, gần như có thể theo không khí xuyên qua cửa vườn, lan tới khắp các gia đình người Tần Xuyên. Nguyễn Kỳ thốt lên: "Rượu ngon quá."

Quả thực là rượu ngon. Qua thời gian nguyên liệu lắng đọng, trung hòa, độ rượu không còn quá cao, khiến vị giác lắng dịu, khi nếm sẽ tạo cảm giác mềm mại, lâu dài, mang theo chút thanh ngọt.

Nhưng đó là để cho Tần Thiên Bảo uống.

Tần Thiên Bảo cũng không phụ sự "kỳ vọng" của Tưởng Ly, một hớp rượu một miếng thức ăn, phấn khích vô cùng. Có thể nhìn ra Lục Đông Thâm và mọi người thật sự lo lắng. Ăn uống như vậy chẳng phải sẽ say mèm hay sao? Tưởng Ly thì không hề lấn cấn, tập trung ăn uống, chỉ là không chạm vào rượu.

Một đứa trẻ mười hai tuổi uống được bao nhiêu rượu? Ở một gia đình bình thường, chúng không được phép động vào rượu. Tần Thiên Bảo dĩ nhiên không có tửu lượng gì, ăn được nửa chừng nó đã say khướt, một tay chống bàn, một tay chống đầu, mắt lờ đờ theo.

Tưởng Ly thấy vậy bèn khẩn trương ăn hết cơm trong bát.

Trên bàn chỉ còn lại Nguyễn Kỳ chưa ăn xong, cô ấy nhai chậm rãi từ tốn đã quen rồi. Tưởng Ly thu gọn bát đũa lại, thúc giục cô ấy ăn nhanh. Cô ấy nghi hoặc, đang định hỏi Tưởng Ly có chuyện gì thì đã thấy Tần Thiên Bảo lảo đảo đứng dậy, loạng choạng đi vài bước, sau đó "ọc" một tiếng, nôn hết ra đất.

Bao nhiêu cơm và cam chua bị ép ăn lúc trước đều bị nôn ra hết, cảnh tượng vô cùng bi thảm.

Lục Đông Thâm sao chịu nổi cảnh này, mặt hơi đổi sắc, lập tức quay người đi vào trong nhà. Nhiêu Tôn đứng bất động bên cạnh bàn, nhìn Tần Thiên Bảo nôn thốc nôn tháo, bản thân cũng sắp không chịu nổi muốn nôn khan. Nguyễn Kỳ sững người tại chỗ, một tay cầm bát, một tay cầm đũa, trợn tròn mắt.

Tưởng Ly nhìn về phía Nguyễn Kỳ: "Thế nên, cô còn ăn nữa không?"

Một câu nói như điểm trúng huyệt đạo, Nguyễn Kỳ lập tức buông bát đũa xuống, liên tục lắc đầu.

Tưởng Ly từ tốn bổ sung thêm một câu: "Không nôn thẳng lên bàn ăn đã là tốt lắm rồi." Sau đó cô thò đầu gọi một tiếng vào nhà: "Tiểu Tiểu Thâm, anh đừng có trốn, lát nữa Tần Thiên Bảo nôn xong, anh và Nhiêu Tôn còn phải dọn vườn đó."

...

Tần Thiên Bảo nôn trọn nửa tiếng đồng hồ.

Đầu tiên là nôn hết những gì đã ăn vào bụng, sau đó không còn gì để nôn nữa thì bắt đầu nôn đến nước dịch. Nước dịch đó màu cam đen, thoạt nhìn giống như nôn máu trong dạ dày ra, nhưng nhìn kỹ thì lại không phải. Nôn đến khi miệng Tần Thiên Bảo cũng đen sì mới thôi.

Nôn xong, Tần Thiên Bảo nhắm mắt lại, ngất lịm đi.

Nguyễn Kỳ thấp thỏm, hỏi Tưởng Ly: "Không phải... chết rồi chứ?" Đừng nói là đứa trẻ 12 tuổi, cho dù là người trưởng thành cũng chịu không nổi màn dày vò này đâu.

"Không sao đâu." Tưởng Ly thản nhiên nói: "Khí huyết ứ đọng sẽ tạo thành máu bầm, máu bầm sẽ sản sinh ra vẩn đục. Khí lắng trong cơ thể tạo

thành dịch bẩn, nôn hết ra ngoài là được rồi, bế nó về phòng nghỉ tắm rửa sạch sẽ đi."

***

Cảnh Ninh không biết đã xảy ra chuyện gì.

Mới sáng sớm, cô làm theo yêu cầu của Lục Khởi Bạch, đại diện cho anh ký một bản hợp đồng. Sau khi tới địa điểm chỉ định, cô được thông bó lùi lịch ký kết, việc này đúng là hiếm gặp. Cứ lấy việc hợp tác ra nói, thường là đối phương muốn bám chân Lục Môn, chứ ai dám cho Lục Môn leo cây? Huống hồ, việc hợp này tác còn là đối phương tích cực muốn xong xuôi.

Di động của Lục Khởi Bạch không liên lạc được, máy bàn cũng không ai nghe.

Cảnh Ninh đang định gọi cho phòng thư ký thì họ đã gọi tới trước. Cô thư ký ở đầu kia điện thoại hạ thấp giọng, nói trong cơn run rẩy: "Trợ lý Cảnh, chị mau về công ty đi."

~Hết chương 537~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 538: Cảm Giác Quen Thuộc Của Mùi Hương

Khi Cảnh Ninh vội về tới công ty thì đã thấy không ít xe cảnh sát dừng trước tòa nhà tập đoàn, còn có cả đống phóng viên mang theo "súng dài pháo ngắn", vây kín Lục Môn không còn một kẽ hở. Cô run lên, không hiểu sao trong lòng nảy sinh một dự cảm chẳng lành, bước chân cũng trở nên mềm nhũn.

Trong bãi đỗ xe dưới tầng hầm cũng có không ít người vây quanh. Người thì quay phim phát sóng trực tiếp, kẻ thì đợi tóm lấy mấy người rảnh rang trong công ty... Cảnh Ninh đánh vô lăng, né tránh đám đông, dừng tạm xe vào một ô.

Thang máy đi thẳng lên văn phòng, Cảnh Ninh cúi đầu chuyển sang thang máy dành riêng cho nhân viên cấp cao, trong lòng hoang mang bất an, bên tai văng vẳng câu nói của cô thư ký: Không hiểu tại sao lại có cảnh sát tới công ty. Họ vào trong phòng làm việc của phó tổng giám đốc Lục...

Giây phút cửa thang máy mở ra, hơi thở của Cảnh Ninh bất giác trở nên dồn dập.

Ngay đầu hành lang có hai cảnh sát đang đứng. Thấy cửa thang máy mở ra, họ nghiêm mặt nhìn qua. Da đầu Cảnh Ninh như nổ tung, tim đập thình thịch dữ dội. Chân trước cô vừa đi ra khỏi thang máy, đã thấy năm sáu cảnh sát đi về phía này, đi đầu chính là Lục Khởi Bạch.

Anh để hai tay phía trước, dùng áo vest che kín, hai cánh tay trái phải đều bị cảnh sát giữ hờ. Ngoài mặt không có gì nhưng thật ra anh đang bị kiểm soát.

Cả đám người ấy đi về phía thang máy, phía sau là mấy cô thư ký, mặt ai nấy đều hoảng sợ.

Cảnh Ninh mềm nhũn chân, vội chống tay lên tường mới giữ vững được cơ thể. Dự cảm không lành ấy cuối cùng đã hóa thành sự thật, trở thành một nỗi sợ chưa từng có, bám chặt lấy cô, khiến cô không sao thở nổi.

Lục Khởi Bạch đi đầu tiên cũng đã nhìn thấy cô. Sắc mặt vốn bình thản bỗng có sự thay đổi, trở nên khó coi, trở nên cứng đờ lạnh lẽo, trở nên... hoảng loạn bối rối như không kịp phòng bị. Anh dừng bước, mặc cho hai cảnh sát hai bên đẩy mình, anh cũng không nhúc nhích.

Cảnh Ninh buông tay, khó khăn tiến về phía trước mấy bước, nhưng bắp chân vẫn đang run rẩy, dù cô tự răn mình phải bình tĩnh thì cũng phí công vô ích. Cô không bước được thêm nữa, sợ bước thêm sẽ ngã quỵ xuống đất.

Cô đờ đẫn nhìn Lục Khởi Bạch, cả người cứng đờ không thể động đậy. Lục Khởi Bạch cũng chỉ dừng lại trong khoảnh khắc rồi nhanh chóng tiến về phía trước. Khi đi tới bên cạnh Cảnh Ninh, anh cũng không dừng bước, thậm chí sắc mặt đã bình thản lại như cũ, cứ thế đi lướt qua cô.

Phía sau Cảnh Ninh là tiếng bước chân hỗn loạn, chúng lọt vào tai cô, trở thành những âm vọng ong ong không dứt.

Cho đến khi thang máy kêu "Ding" lên một tiếng.

Cảnh Ninh chợt rùng mình, quay đầu gọi to một tiếng theo phản xạ: "Khởi Bạch!"

Đây là cái tên cô dã từng tâm niệm nhủ thầm trong lòng vô số lần, cô cứ thế gọi lên thật to.

Lục Khởi Bạch lập tức đứng sững trước cửa thang máy, sống lưng thẳng tắp.

Cảnh Ninh đứng tại chỗ. Cô muốn tiến lên, nhưng hai chân như bị đóng đinh không thể nhúc nhích. Bờ môi co run rẩy, răng hai hàm trên dưới va vào nhau không ngừng. Lục Khởi Bạch đã có phản ứng, anh khẽ quay đầu nói câu gì đó với người cảnh sát bên cạnh. Người đó khẽ gật đầu.

Lục Khởi Bạch quay lại, đi về phía Cảnh Ninh.

Mỗi bước tiến lên, khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần. Nhưng Cảnh Ninh luôn có một cảm giác, lần cách biệt hôm nay là đời đời kiếp kiếp. Cô và Lục Khởi Bạch sẽ xa cách trăm sông ngàn núi, sống chết không gặp lại...

Những cảnh sát đó không tiến lên mà ở bên cạnh thang máy, một trong số họ ấn thang máy, rõ ràng là không định cho Lục Khởi Bạch quá nhiều thời gian.

Lục Khởi Bạch dừng bước trước mặt Cảnh Ninh, nhìn cô từ trên xuống. Cô ngẩng đầu. Ở khoảng cách gần như vậy, cô nhìn được vẻ mệt mỏi trong mắt anh. Cô há hốc miệng, muốn hỏi anh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nhưng cổ họng như bị bông bịt kín, không phát ra được âm thanh nào.

"Cảnh Ninh." Ngược lại Lục Khởi Bạch lên tiếng, thanh âm rất khẽ, thậm chí là thanh lạnh: "Đơn xin từ chức của em, tôi đã phê duyệt rồi. Kể từ hôm nay, em không còn là nhân viên của Lục Môn nữa."

Cảnh Ninh sững người.

"Rời khỏi nơi đây, hoặc là về nước, tìm một công ty ổn định phát triển lại từ đầu." Lục Khởi Bạch nhìn cô, trong ánh mắt không có chút tình cảm nào: "Còn nữa..." Anh hơi ngừng lại rồi mới nói: "Hãy tìm cho mình một người đàn ông tốt, em xứng đáng được một người tốt hơn yêu thương."

Nói xong những lời này, anh bèn quay người bỏ đi, không hề ngoảnh lại.

Cảnh Ninh đứng đực tại chỗ như một khúc gỗ. Giây phút cửa thang máy đóng lại, trái tim cô đau đớn kịch liệt, giống như có ai đâm mạnh vào đó một nhát dao vậy, một nỗi đau đớn bao trùm làm tắc nghẹn hơi thở cô.

Cô lẩm bẩm tên anh, nhưng lần này, anh không còn quay lại nữa...

***

Lần này, Tần Thiên Bảo ngủ rất lâu, giống như bù cả giấc ngủ của ngày hôm trước vậy. Từ giây phút hôn mê đến tận tám giờ tối ngày hôm sau, thằng bé mới từ từ tỉnh dậy. Tưởng Ly và Nguyễn Kỳ cũng nhân cơ hội ấy ngủ một giấc ngon.

Theo thời gian trị liệu trước đó Tưởng Ly đưa ra, tối nay là tối cuối cùng, cũng là tối mấu chốt cho việc Tần Thiên Bảo có thức tỉnh được hay không.

Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn không tới từ đường. Sau hai ngày tận tâm tận lực, mọi thứ của từ đường đã được định hình. Tộc trưởng Tần chỉ cần dẫn người trong thôn tới làm theo là được. Họ cũng ngủ bù một giấc thoải mái. Sau khi Tần Thiên Bảo tỉnh giấc, họ cũng dậy theo, giúp Tưởng Ly làm một vài công việc chuẩn bị.

Cái gọi là công việc chuẩn bị chẳng qua là chuẩn bị bốn kho báu của dân nghiên cứu, đồng thời lấy bức tranh vẽ Tế y của Tần Thiên Bảo trước đã cất kỹ ra, đặt bên cạnh bàn viết. Nguyễn Kỳ xuống bếp, rồi làm theo lời dặn dò của Tưởng Ly nấu một bát cháo trắng cho Tần Thiên Bảo. Có điều trong cháo thêm một ít hạt giống của cây móng tay lên men và dịch vỏ rễ viễn chí. Trước đó giữ một đoạn vỏ rễ viễn chí phơi khô, cũng được Tưởng Ly vót thành thìa nhỏ cho thằng bé uống cháo.

Còn Tưởng Ly thì cùng Tưởng Tiểu Thiên tắm rửa ngâm mình. Lục Đông Thâm khó chịu ra mặt.

Có lẽ sau khi trải qua một màn nôn thốc tháo, nói theo lời Tưởng Ly thì đã bài tiết hết những vẩn đục trong cơ thể ra ngoài, tinh thần Tần Thiên Bảo khá hơn trước nhiều lần, hai mắt có thần hơn, mặt trắng trẻo như ngọc. Tuy rằng không có giao lưu gì với họ, nhưng thật sự khác trước nhiều lắm.

Đến giờ phải dùng bữa, Tưởng Ly không làm khó thằng bé. Cô múc một bát cháo đầy, tận tay đút cho Tần Thiên Bảo. Còn Tần Thiên Bảo cũng dịu dàng ngoan ngoãn, nhìn chằm chằm Tưởng Ly, cô đút liền há miệng.

Cảnh này lọt vào mắt Lục Đông Thâm khiến anh bùng lửa trong lòng, nhưng lại không thể trút giận, chỉ biết gắng gượng nín nhịn. Nhiêu Tôn cố nhịn cười không nói gì, ngồi bên cạnh cứ gọi là sung sướng. Nguyễn Kỳ suy nghĩ khác Nhiêu Tôn. Tuy rằng cũng đã tiếp xúc với Lục Đông Thâm một thời gian nhưng nếu hỏi cô ấy hiểu bao nhiêu về tính khí và con người của Lục Đông Thâm, cô ấy không nói được. Chỉ cảm thấy mỗi lúc anh sa sầm mặt mày trông rất đáng sợ, nhất thời không dám nói gì nhiều, chỉ cắm đầu ăn uống.

Một người ngoài như cô ấy còn phát giác được bầu không khí bí bách này, chắc chắn Tưởng Ly cũng cảm nhận được.

Trên thực tế, Tưởng Ly cảm nhận được thật, không cần ngước mắt lên cô cũng biết ánh mắt Lục Đông Thâm gần như có thể giết người. Cô mặc kệ, tự ngồi đút cháo, muốn nhẫn nại bao nhiêu có bấy nhiêu, dáng vẻ hoàn toàn khác cảnh "ngược đãi" Tần Thiên Bảo hai hôm trước.

Đút hết cháo, Tưởng Ly lại bê nước lên cho Tần Thiên Bảo súc miệng.

Tần Thiên Bảo đó cũng thật kỳ lạ. Nếu nói thằng bé đã bình thường rồi thì nó lại coi như không thấy đám Lục Đông Thâm. Còn nếu nó vẫn đang bệnh thì nó lại phản ứng lại từng cử chỉ động tác của Tưởng Ly. Nhiêu Tôn thấy mà tấm tắc khen tài, anh ấy không bày ra vẻ lạnh lùng như Lục Đông Thâm mà hỏi Tưởng Ly nguyên do.

Có lẽ tất cả mọi chuyện đều như ý nên tâm trạng Tưởng Ly rất tốt. Hoặc cũng có thể chẳng liên quan gì tới sự tiến triển thuận lợi của mọi chuyện, chỉ là cô vốn có ý khoe khoang thôi. Cô hớn hở nói: "Có duyên hay còn gọi là khí khái tương đồng. Khí khái này có thể là do dạy dỗ và tính tình từ nhỏ, cũng có thể là sự hòa hợp của mùi hương cơ thể. Ngoại trừ người có bệnh, mùi hương của những người bình thường thanh và đạm, nhiều lúc không ngửi thấy, nhưng trong tiềm thức lại có thể khiến một người khác lại gần hoặc ghét bỏ, từ đó mà ảnh hưởng tới khoảng cách về tâm lý. Đây chính là hiệu ứng mùi hương cơ thể. Còn em, chỉ cần xây dựng cho nó một mùi hương quen thuộc, mùi hương cũng là mấu chốt để giao lưu với nhau."

"Hiểu rồi." Nhiêu Tôn cười thoải mái, nhưng trong mắt luôn giấu một sự xấu xa.

Quả nhiên, anh ấy quay sang Lục Đông Thâm ho khẽ, có vẻ tùy ý thực chất cố tình: "Cùng một loại mùi hương có lẽ cảnh giới cao nhất trong mối quan hệ thân mật giữa hai con người rồi."

Lục Đông Thâm không đoái hoài tới "ác ý", có vẻ như không hề quan tâm, thực chất nơi khóe mắt toát ra toàn là mùi chua nồng đậm.

~Hết chương 538~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 539: Sắp Rồi

Sau bữa tối, Tần Thiên Bảo liền tới phòng sách.

Sau khi được ngủ bù và ăn cháo thanh dưỡng sức, giờ giấc ngủ nghỉ của nó dường như đã khôi phục lại như trước. Nguyễn Kỳ thấy thằng bé lại đọc sách như trước, trong lòng có phần sốt ruột, tò mò hỏi Tưởng Ly: "Bệnh của thằng bé này hình như không có gì khởi sắc."

Tưởng Ly tính toán thời gian đại khái, chỉ nói một câu: Sắp rồi.

Không giải thích thừa thãi, cô cất bước đi ra khỏi phòng.

Lục Đông Thâm vẫn ở ngoài sân chưa vào nhà, dựa bên cạnh giếng vừa hút thuốc vừa nói chuyện điện thoại. Cũng không biết do cảnh đêm tuyệt đẹp của Tần Xuyên hay do đêm nay trăng sáng sao thưa, trên người Lục Đông Thâm như khoác một lớp ánh trăng thanh và sáng, tôn lên sự phóng khoáng của anh. Nếu là bình thường, Tưởng Ly có thể sẽ không tiến lên quấy rầy, nhưng nghĩ tới biểu cảm khiến người chỉ muốn né tránh vài phần của anh trên bàn ăn lúc nãy, cô nghĩ vẫn nên gần gũi vỗ về thêm chút là hơn.

Khoảng thời gian này, số lần gọi điện thoại của anh trở nên liên tục. Thật ra Tưởng Ly không muốn thấy anh như vậy, giống như di chứng để lại vậy. Mỗi lần thấy anh nói chuyện điện thoại, cô luôn có một dự cảm chẳng lành. Là con trưởng nhà họ Lục, anh có trách nhiệm không thể thoái thác đối với sự thịnh suy của Lục Môn. Cho dù không ở trong Lục Môn, anh

cũng không thể thật sự tiêu diêu tự tại. Nhưng Tưởng Ly thì ích kỷ mong muốn, giá như có một ngày anh không cần phải làm gì, không cần phải nghĩ gì, chỉ có hai người họ lang bạt chân trời góc bể sống trọn đời cũng rất tốt mà.

Sắc mặt Lục Đông Thâm rất nghiêm túc, hoàn toàn khác với sự không vui lúc nãy khi ăn. Cô không sợ anh làm mặt lạnh vì ghen tuông bóng gió, vì rất dễ dỗ dành. Cô chỉ sợ anh như lúc này: Lạnh lùng, uy nghiêm, quyền thế, là dáng vẻ vốn có của một Lục Đông Thâm trên thương trường, xung quanh đều tỏa ra một khí thế khiến Tưởng Ly vừa quen thuộc lại vừa lạ lẫm.

Cô dựa bên cạnh anh.

Anh không né tránh, cho phép cô sát gần.

Nội dung trong điện thoại cô nghe thấy rõ ràng, là Dương Viễn, ngữ khí chân thành.

"Nói trắng ra, Lục Khởi Bạch tự làm tự chịu, vào tù là báo ứng của cậu ta. Từ giây phút cậu ta nảy sinh suy nghĩ thuê người giết người, cậu ta đã phải suy nghĩ tới kết cục của mình."

Câu nói của Dương Viễn lọt rõ ràng vào tai Tưởng Ly. Cô giật mình, Lục Khởi Bạch đã bị bắt?

Không chỉ sắc mặt Lục Đông Thâm khó coi, ngay cả ngữ khí cũng rất trầm lạnh, khiến sống lưng Tưởng Ly cũng ớn lạnh. Anh nói: "Dương Viễn, tôi hỏi cậu, nếu không có Cận Nghiêm nói cho tôi biết chuyện của Lục Khởi Bạch, có phải cậu vẫn định giấu tôi mãi không?"

"Phải." Dương Viễn không còn vẻ hi hi ha ha hằng ngày: "Bao năm nay, bố con Lục Khởi Bạch trông thì thanh tâm quả dục, thực chất luôn ngấm

ngầm đấu với cậu. Tôi hiểu suy nghĩ của cậu. Phàm là chuyện gì cậu cũng muốn nói đến quy tắc, đến chứng cứ, thế nên chưa chắc sẽ cho rằng bây giờ là cơ hội tốt nhất để hạ Lục Khởi Bạch. Nhưng cơ hội đang ở trước mắt thì chúng ta phải nắm lấy. Không còn Lục Khởi Bạch, chúng ta mới càng dễ hành sự."

Lục Đông Thâm nhíu mày: "Điều kiện tiên quyết để hành sự chính là không có lo lắng về sau. Theo tôi được biết, tới thời điểm hiện tại chưa có bất kỳ chứng cứ xác đáng nào có thể kiềm chế Lục Khởi Bạch. Cậu thật sự nghĩ rằng bây giờ chú hai tôi chạy vạy tứ phía là để uống trà trò chuyện với những người bạn cũ sao? Ông ta sẽ không giương mắt nhìn con trai mình ngồi tù. Lục Khởi Bạch không còn, chúng ta quả thực tiện hành sự, nhưng hoặc là phải khiến đối phương vĩnh viễn không thể trở mình, hoặc là không thể hành động khinh suất."

Tưởng Ly ngồi trên bệ giếng được trải sỏi, hai tay ôm lấy đầu gối, cảm thấy sống lưng lạnh ngắt. Có lẽ là do khí lạnh từ dưới giếng đẩy lên, cũng có thể là do lời Lục Đông Thâm nói. Cô nghĩ là lý do thứ hai. Ở bên ngoài một thời gian dài, cô suýt nữa quên mất tính cách lang sói của Lục Đông Thâm, hành động theo mưu tính, một khí lộ ra nanh vuốt thì phải cắn chặt con mồi, khiến con mồi không có đường sống.

Nhưng Dương Viễn đưa ra lý do: "Lục Khởi Bạch không đưa ra bất kỳ khiếu nại nào. Cho dù chú hai của cậu có bản lĩnh cao cường đến đâu thì đương sự cũng đã thừa nhận mình thuê người giết người, ông ta còn có thể lật ngược kiểu gì chứ?"

Nghe xong Lục Đông Thâm sững người, ngập ngừng: "Lục Khởi Bạch thừa nhận?"

"Đúng vậy." Dương Viễn cười khẩy: "Không cần biết Lục Bắc Thâm dùng cách gì, tóm lại đã khiến Lục Khởi Bạch cam tâm tình nguyện bị hạ

gục. Tuy rằng không mắc nhiều tội nhưng chuyện lần này cũng đủ khiến cậu ta khó khăn. Muốn ra ngoài ư? Không dễ vậy đâu."

Lục Đông Thâm trầm mặc.

Khoảng thời gian này Cận Nghiêm đang nghĩ đủ mọi cách để thu thập mọi tội chứng của bố con Lục Khởi Bạch. Chuyện bốn năm trước và bốn năm sau một khi dính líu tới sẽ có rất nhiều manh mối cần điều tra. Tên lính đánh thuê duy nhất sống sót ở Tần Xuyên vẫn luôn được Lục Đông Thâm nhốt trong một căn nhà trống sau núi. Có điều thông tin moi được từ miệng hắn rất ít ỏi, cho dù Tưởng Ly đã dùng một chút phương pháp chuyên nghiệp nhưng cũng chỉ có thể hỏi ra kẻ đứng sau hắn.

Nhưng vậy là đủ, có chút manh mối lác đác, bám theo đó nhất định sẽ lần ra Lục Khởi Bạch. Điều kiện tiên quyết là Lục Khởi Bạch đích xác là kẻ đứng đằng sau.

Lục Đông Thâm đang ở Tần Xuyên, có nhiều bất tiện nhưng không có nghĩa là không có tay chân. Có thể là người trong nội bộ Lục Môn, cũng có thể là người ngoài xã hội, hành động âm thầm lặng lẽ, thích hợp nhất để điều tra ngầm mà không bị phát hiện. Tuy rằng về mặt thời gian sẽ dài hơn một chút, nhưng anh muốn không đánh rắn động cỏ mà vẫn moi được tới gốc rễ.

Cận Nghiêm không phải tay chân của anh. Việc tích cực hợp tác điều tra của anh ta có hai nguyên nhân. Một, đây vốn dĩ là chuyện liên quan tới lợi ích của Lục Môn, anh ta không thể thoái thác trách nhiệm cho ai khác; Hai, vì Tưởng Ly. Trước kia đúng là Cận Nghiêm làm theo việc công, nhưng dù sao cũng đã ép Tưởng Ly vào bước đường cùng, đây chính là nỗi áy náy trong lòng Cận Nghiêm.

Cận Nghiêm không phải không tra ra người đóng giả bác sỹ kia, nhưng chỉ dựa vào người này để định tội Lục Khởi Bạch là rất khó khăn. Thế nên trong lúc trông chừng nghiêm ngặt kẻ đó, Cận Nghiệm cũng cố gắng đào bới những chứng cứ xác đáng khác, ai ngờ kẻ đó bỗng mất tích.

Cùng lúc này, một số sản nghiệp thuộc quyền quản lý của Lục Khởi Bạch chịu một sự đả kích từ một nguồn sức mạnh không rõ. Thị trường cổ phiếu cũng liên tục bị đánh úp. Xuất phát từ sự nhạy bén đối với thương trường, Lục Đông Thâm hiểu rõ đây tuyệt đối không phải là hành vi cạnh tranh đơn giản.

Thế nên, người Dương Viễn phải theo dõi ngoài Lục Khởi Bạch ra còn có Lục Bắc Thâm.

Không đủ chứng cứ ghép tội, vậy mà lại khiến Lục Khởi Bạch ngồi tù, chắc chắn Lục Khởi Bạch đã bị Lục Bắc Thâm nắm được điểm yếu. Vậy điểm yếu của Lục Khởi Bạch là gì? Là một bí mật to lớn hơn không thể tiết lộ hay là một người muốn bảo vệ?

Lục Đông Thâm đăm chiêu suy nghĩ, bất thình lình nhớ tới một người.

Đầu kia di động, Dương Viễn nói: "Đông Thâm, cậu phải hiểu, nếu có một ngày có thể khiến Lục Khởi Bạch bị ghép nhiều tội dĩ nhiên rất tốt. Nhưng lỡ như chết không đối chứng, vậy thì việc cậu ta vào tù lúc này cũng vừa hay cho chúng ta cơ hội để thở. Không ngại nói với cậu một chuyện. Liên quan đến việc thu mua PE và xây dựng dây chuyền sản xuất thành phẩm đã gần hoàn thiện. Lúc này bố con Lục Khởi Bạch không tự lo được cho mình là chuyện tốt. Cậu hiểu tôi mà, khi chưa thể chắc chắn đến chín phần đối với dự án trọng đại liên quan đến sống chết của chúng ta, tôi sẽ không nói lời nào đâu."

Kết thúc cuộc nói chuyện với Dương Viễn, Lục Đông Thâm im lặng rất lâu. Tưởng Ly vẫn ngồi ôm chân nãy giờ, ánh mắt nhìn xa xăm về phía bầu trời đêm. Ánh trăng rất sáng cứ treo lơ lửng ở đó. Đầu óc cô như trở thành chiếc kính vạn họa, bao nhiêu suy nghĩ rối ren va chạm vào nhau, đan cài xoay chuyển, biến dạng.

Liên quan đến chuyện Lục Khởi Bạch giơ tay chịu trói, còn cả "PE" mà Dương Viễn nhắc tới trong điện thoại. Cô nghiên cứu về mùi hương, cũng đã từng quan hệ với không ít công ty sinh học. PE là một công ty hàng đầu thế giới về công nghệ sinh học...

Có lẽ cô đã hiểu nhầm. Nhưng với sự suy tính sâu xa của Lục Đông Thâm, e rằng đến tám, chín phần là đúng với suy nghĩ của cô. Ngoài việc thu thập chứng cứ ra, anh đang lặng lẽ xây dựng một cầu thang để quay trở về Lục Môn.

Một người có bản tính dã thú trong cốt tủy chắc chắn sẽ không vì rơi vào khó khăn mà chịu buông tay từ bỏ...

~Hết chương 539~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 540: Em Cùng Anh Gây Dựng Lại

Cuối cùng Tưởng Ly từ trên thành giếng nhảy xuống, cùng Lục Đông Thâm dựa vào cột giếng và hỏi: "Liên quan đến cái chết của Charles Ellison?"

Lục Đông Thâm không giấu giếm cô, kể lại cho cô chuyện Lục Khởi Bạch thuê người giết người. Tưởng Ly suy tư giây lát: "Vì bảo vệ Lục Chấn Danh thì sao? Dù gì nếu cứ tiếp tục điều tra, chưa biết chừng sẽ dính líu tới chuyện bốn năm trước và chuyện đám lính đánh thuê ở Tần Xuyên."

Lục Đông Thâm lắc đầu: "Thủ đoạn làm việc của người nhà họ Lục, anh là người hiểu rõ nhất. Việc đã từng làm gần như không để lại dấu vết. Chỉ riêng việc điều tra ông chủ đứng sau thuê đám lính ở Tần Xuyên đã khó khăn như vậy rồi, huống hồ là chuyện từ bốn năm trước. So với Lục Khởi Bạch, Lục Chấn Danh càng biết bảo vệ bản thân mình hơn."

Không phải vì Lục Chấn Danh?

Tưởng Ly khẽ nhíu mày. Cô nghĩ đi nghĩ lại, từng cảnh từng chuyện đã xảy ra xuyên nhanh qua đầu óc. Những tiếng gào thét điên cuồng, những ánh mắt nghi ngờ và cả giọng nói duy nhất an ủi cô. Đáng tiếc, mùi hương trên người đã bán đứng cô gái ấy...

Cô quay phắt sang nhìn Lục Đông Thâm.

Mà Lục Đông Thâm cũng đang nhìn cô, trong đôi mắt anh là sự thông suốt, là sự trí tuệ.

"Không phải chứ..." Tưởng Ly sửng sốt: "Cảnh Ninh? Kiểu người như Lục Khởi Bạch?"

Cô vẫn luôn cảm thấy quan hệ giữa hai người này không ngang hàng. Cảnh Ninh không phải là một cô gái để đạt được mục đích mà bất chấp thủ đoạn nhưng lại làm một việc trái với nguyên tắc. Vậy thì chắc chắn là vì tình cảm. Nhưng người lợi dụng cô ấy làm việc, Lục Khởi Bạch thì sao? Nếu anh ta yêu sâu đậm, vì sao lại gây khó dễ?

Thế nên, cô vốn không cho rằng Lục Khởi Bạch là kiểu người có thể vì Cảnh Ninh mà hy sinh lợi ích của mình.

Nhưng Lục Đông Thâm đã sửa chữa lại suy nghĩ của cô: "Con cái nhà họ Lục, khi tàn sát trên thương trường sẽ dùng đủ mọi thủ đoạn, nhưng ai cũng có một nhược điểm."

Tưởng Ly nhướng mày: "Phụ nữ?"

"Phải, phụ nữ." Lục Đông Thâm nói bằng thái độ chắc chắn: "Bên ngoài ai cũng biết con cái Lục Môn không ham sắc dục, không háo sắc, rất ít khi có tin đồn hay scandal bị tung ra. Đó là vì người nhà họ Lục đều chung tình. Chung tình là chuyện tốt, nhưng một khi bị người có lòng lợi dung thì sẽ trở thành cản trở trí mạng."

Tưởng Ly mắt tròn mắt dẹt. Cô thật sự không thể hiểu nổi quan điểm tình yêu của Lục Khởi Bạch, cuối cùng cô nói một câu: "Anh ta có... chứng thích ngược đãi sao?"

Lục Đông Thâm nói một câu hoàn toàn có thể vạch rõ chân lý tình yêu: "Ai quy định tình yêu chỉ có một cách thức thông thường?"

Tưởng Ly á khẩu.

Kể cũng phải, cách để một người yêu một người khác có thể rất đa dạng, tình yêu vốn dĩ đã khó mà nắm bắt rồi.

Nghĩ tới đây, cô lại nhớ tới một điểm mấu chốt, bèn hỏi anh: "Thật ra anh đã sớm biết Cảnh Ninh từng làm gì, còn cả quan hệ giữa cô ấy và Lục Khởi Bạch, nhưng vẫn mãi không sa thải cô ấy, lẽ nào vì muốn lợi dụng điểm yếu của Lục Khởi Bạch?"

"Từng nghĩ." Lục Đông Thâm nói thật: "Nhưng khác với cách thức của Lục Bắc Thâm, thủ đoạn kiểu này không phải là kiểu người nhà họ Lục hay dùng."

Tưởng Ly hiểu ý của anh. Nói một cách khác, cách thức của Lục Bắc Thâm trong mắt người nhà họ Lục là bỉ ổi, là không thèm sử dụng.

"Nhưng em cảm thấy Dương Viễn nói đúng, Lục Khởi Bạch cũng coi như đáng tội, lúc này vào tù là chuyện tốt."

Ai ngờ Lục Đông Thâm lắc đầu: "Trước mắt, cục diện tốt nhất là kìm kẹp lẫn nhau. Sau khi Lục Bắc Thâm bước vào Lục Môn tuy rằng liên tiếp đả kích Lục Khởi Bạch, nhưng bản thân cậu ta cũng không chiếm được quá nhiều lợi ích. Đây là mối quan hệ trai cò tranh nhau tuyệt nhất. Nhưng một khi mối quan hệ này mất đi thế cân bằng, một bên được lợi..." Nói tới đây, anh hơi ngừng lại, ánh mắt trở nên thâm trầm: "Vậy thì sự tình sẽ phát triển theo một hướng không thể kiểm soát nổi."

Tưởng Ly bất giác rùng mình.

Lục Đông Thâm không nói lời thừa thãi, có lẽ vì không muốn khiến cô lo lắng thêm, cũng có lẽ vì còn quá nhiều biến cố anh không thể dự liệu được. Anh cười khẽ, xoa đầu cô: "Được rồi, đừng sầu não nữa. Có một câu

nói rất hay, "binh đến tướng chặn, nước đến đất dìm", tùy cơ ứng biến, thuận theo tự nhiên."

Tưởng Ly nghe được câu nói này, biết rõ anh cũng chỉ đang cố an ủi, đi bước nào tính bước đó xưa nay không phải là tác phong của Lục Đông Thâm.

"Chẳng phải muốn xem Tần Thiên Bảo ư? Sao lại ra ngoài rồi?" Lục Đông Thâm chuyển chủ đề.

Tâm tư của Tưởng Ly vẫn còn đặt vào chuyện của anh nên cảm xúc không cao: "Kỳ tích xuất hiện thì phải có khán giả, em đang đợi tộc trưởng Tần và mọi người."

Lục Đông Thâm hiểu ngay, chẳng trách lúc trước cô bảo anh thông báo tới tộc trưởng Tần tối nay phải về nhà, xem ra là muốn chắc chắn giây phút Tần Thiên Bảo hồi phục lại có người ngoài chứng kiến, nhìn thấy bằng mắt rồi đồn ra bằng miệng, mục đích của cô cũng đạt được rồi.

Đúng là một cô gái tinh ranh.

"Thật ra, anh muốn ngồi lên chiếc ghế quyền lực bất luận bằng cách nào đúng không?" Tưởng Ly lại quay trở về chủ đề ban đầu.

Lục Đông Thâm nhìn cô, ánh mắt sâu xa: "Phải, anh buộc phải làm như vậy." Anh biết cô đã nghe tới chuyện thu mua PE, cũng dĩ nhiên hiểu được anh ở Thương Lăng hay đến Tần Xuyên không đơn thuần là vì chuyện bí kíp.

Tưởng Ly mím môi, đang định lên tiếng thì cửa mở.

Là tộc trưởng Tần quay về, ngoài ông ra còn có bố mẹ Thiên Bảo và nhiều hàng xóm láng giềng khác.

Khoảnh sân nhỏ vốn yên tĩnh bỗng trở nên náo nhiệt hơn, khiến họ chưa kịp quen ngay. Tộc trưởng Tần sải bước rộng đi tới, hỏi han Tưởng Ly tình hình của Tần Thiên Bảo. Sự sốt ruột của trên nét mặt bố mẹ Thiên Bảo càng không cần phải tả. Những người hàng xóm khác rất tuân thủ quy định, không đường đột xông vào sân ngay mà đứng tụ tập quanh cửa, xôn xao bàn tán.

Tưởng Ly muốn tộc trưởng Tần và bố mẹ Thiên Bảo cùng cô đi vào nhà, những người khác ở lại bên ngoài.

Lục Đông Thâm gọi giật Tưởng Ly lại khi cô đã sắp vào trong nhà. Tộc trưởng Tần vốn lo lắng, bất kỳ động tĩnh dù nhỏ nhặt nào cũng khiến ông cảnh giác. Thấy vậy, Tưởng Ly bảo họ vào nhà trước rồi quay đầu nhìn Lục Đông Thâm. Anh từ từ tiến lên, hỏi cô: "Em chán ghét cuộc sống kiểu này phải không?"

Khi hỏi câu này, lòng anh thấp thỏm. Những cuộc tranh giành lợi ích không có điểm dừng cũng khiến cả anh thấy phiền muộn, huống hồ là một người thoải mái phóng khoáng như cô? Nếu cả đời cô định sẵn phải sống một cuộc sống như vậy, liệu cô có thể nhẫn nhịn bao lâu?

Dù là ở Thương Lăng hay ở Tần Xuyên, có mệt có bận đến mấy vẫn là cuộc sống mà cô thích. Còn Lục Môn, một chiến trường không mùi thuốc súng, anh rất sợ có một ngày cô sẽ chán ghét. Nhưng liệu anh có thể để cô đi không? Anh sẽ không.

Anh hiểu quá rõ sự lưu luyến và chiếm hữu mình dành cho cô. Chung quy anh vẫn rất ích kỷ, luôn hy vọng cô ở lại bên anh phải được vui vẻ.

Tưởng Ly nhạy bén phát hiện ra sự băn khoăn và day dứt sau câu hỏi này của anh. Cô bật cười: "Anh nói gì vậy? Cuộc sống mà anh muốn sống

chẳng phải chính là cuộc sống em muốn sống sao? Yên tâm, anh muốn gây dựng lại sự nghiệp, em ở bên anh."

Lục Đông Thâm sững người, ngay sau đó như có một dòng chảy ấm áp ùa vào trái tim, làm dấy lên sự kích động, nuốt chửng trăm ngàn lo lắng.

***

Khi Tần Thiên Bảo đang viết thư pháp thì Tưởng Ly cũng ngồi vẽ tranh bên cạnh. Trước nghiên án, mùi thơm thoang thoảng, đâu đây mùi thuốc, có thể thấm vào quần áo bất cứ lúc nào. Nét chữ của Tưởng Ly dĩ nhiên không thể so sánh với Tần Thiên Bảo. Nhưng động tác vung bút thì rất khoáng đạt, rất ra dáng.

Tộc trưởng Tần và mọi người không được lại gần mà chỉ nhìn hai người họ ở một khoảng cách nhất định, không hiểu vì sao. Tưởng Ly đặt tờ giấy mình đã viết xong ra trước mặt Tần Thiên Bảo. Tần Thiên Bảo đang chấp bút chợt sững sờ giây lát, nhìn chằm chằm tờ giấy tuyên trước mặt rất lâu, tiếp tục viết chữ lên tờ giấy đã có nét chữ của Tưởng Ly.

Lặp đi lặp lại như thế nhiều lần, Tưởng Ly mới cầm bức tranh cuộn bên cạnh nghiên án đặt lên, từ từ mở ra...

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 541: Em Nổi Tiếng Rồi

Người phụ nữ trong tranh tư thế rõ nét, tộc trưởng Tần và mọi người cũng có thể nhìn thấy. Sau khi cô mở hẳn ra, sắc mặt tộc trưởng Tần chợt sững lại, bố mẹ Thiên Bảo thì ngơ ngác nhìn nhau. "Đây... không phải là Tế y sao?" Mẹ Thiên Bảo kỳ lạ lẩm bẩm.

Tưởng Ly không hiểu phản ứng của ba người họ, nhưng cũng hiểu rõ trong lòng tranh này quả nhiên là Tần Thiên Bảo vẽ trộm. Cô dịch chuyển bức tranh ra trước mặt Tần Thiên Bảo, bàn tay cầm bút lông của Tần Thiên Bảo chợt khựng lại.

Cô gái trong tranh đẹp như tiên khiến ánh mắt thiếu niên ngây dại. Lát sau, thằng bé đặt bút lông xuống, nhẹ nhàng chạm tay lên người trong tranh, cẩn thận, dịu dàng giống như đang vuốt ve người mình yêu vậy. Cảnh tượng này ngay cả tộc trưởng Tần cũng phát hiện ra điều bất thường, bỗng dưng đỏ bừng mặt, quát khẽ: "Nghịch tử!"

Đây có lẽ là lời phê bình nghiêm khắc nhất mà Tần Thiên Bảo nhận được từ nhỏ tới giờ chăng. Mẹ Thiên Bảo thấy vậy hoảng lên, lập tức giải thích: "Nhất định là hiểu lầm, nó còn nhỏ mà..."

Bố Thiên Bảo không lên tiếng, nhưng sắc mặt cũng rất khó coi.

Bên này, Tưởng Ly không để Tần Thiên Bảo nhìn nhiều sờ nhiều, ngay sau đó đặt bút xuống vẽ bậy lên chiếc váy của cô gái trong tranh. Ban đầu Tần Thiên Bảo sững sờ, sau đó phản ứng lại, đột ngột bổ nhào về phía bức

tranh, không ngừng dùng tay chùi vết mực của Tưởng Ly đi, rồi gào lên, thậm chí gần như là gào thét.

Tộc trưởng Tần và bố mẹ thằng bé đều chết sững, dẫu sao thì từ ngày phát bệnh đến nay, Tần Thiên Bảo chưa từng kích động như vậy. Nhiêu Tôn và Nguyễn Kỳ tuy không quá thảng thốt nhưng cũng luôn đề phòng những trạng thái thất thường có thể xảy ra của Tần Thiên Bảo.

Động tĩnh của Tần Thiên Bảo không hề nhỏ, tâm trạng cực kỳ tệ, khiến những người hàng xóm vốn đang đứng trước cửa cũng không nhịn được phải đi vào sân, ngó đầu nhìn vào qua cửa sổ. Ngay cả Lục Đông Thâm không ưa Tần Thiên Bảo, nghe thấy tiếng động cũng bước vào phòng sách.

Tưởng Ly không cho phép Tần Thiên Bảo quá náo loạn. Cô lập tức rút cuộn tranh ra khỏi người thằng bé, ngay sau đó đi tới bên cạnh đống lửa. Tần Thiên Bảo lao tới như phát điên, nhưng nó còn chưa kịp chạm vào vạt áo Tưởng Ly đã bị Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn trái phải giữ chặt, mặc cho nó đá bừa chân vào không trung.

Mẹ Thiên Bảo thấy vậy rất xót con, van vỉ: "Đừng làm nó đau, nó vẫn chỉ là một đứa trẻ thôi mà..."

Động tác của Tưởng Ly rất nhanh gọn, cô ném cuộn tranh vào cạnh đống lửa, ngọn lửa lập tức bùng lên, ai nấy đều sửng sốt. Khi nhìn lại Tần Thiên Bảo, họ thấy thằng bé đột ngột dừng mọi hành động, ngây người đứng quan sát mọi chuyện trước mắt.

Cuộn tranh trong chốc lát bị ngọn lửa liếm hết quá nửa, khuôn mặt người phụ nữ bắt đầu méo mó biến dạng. Quá trình cháy còn tỏa ra một mùi hương cực kỳ nhức mũi, không dễ ngửi chút nào, nhưng nó không ngừng len lỏi vào khứu giác, khiến người ta bị sặc, ho khan liên tục.

Các vị hàng xóm thì thầm to nhỏ.

"Người trên tranh là Tế y phải không?"

"Trông rất giống đấy."

"Cô ta dám đốt Tế y à?"

"Phải, sao có thể làm vậy chứ? Quá tội lỗi."

Trong phòng, Tưởng Ly buông tay, bức tranh đã cháy hai phần ba rơi xuống chậu đồng chuẩn bị từ trước. Tờ giấy vẽ tranh còn lại một đoạn nhỏ cũng dần dần cong lên, là một góc cổ tay áo rộng của người phụ nữ tỏng tranh, từng chút một trở thành tàn tro.

Tưởng Ly ra hiệu, Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn buông Tần Thiên Bảo ra. Tần Thiên Bảo không còn định lao về phía trước như ban nãy mà cứ thế ngây người nhìn bức tranh trong chậu đồng hóa thành tro bụi, nhìn ngọn lửa nhỏ dần đến khi lụi tàn hẳn.

Bấy giờ chân nó mới mềm oặt xuống, nó ngồi sụp xuống đất, rồi lấy hai tay ôm đầu, kêu thảm thiết một tiếng.

Tưởng Ly lại gần nó hơn một chút, đứng chắp tay sau lưng, quát một tiếng từ phía trên: "Tần Thiên Bảo!"

Âm thanh ấy như một lưỡi búa nặng nề giáng xuống đầu Tần Thiên Bảo. Nó đột ngột im lặng, nhìn về phía có âm thanhg, dần dần, ánh mắt từ hỗn độn, đau khổ, mơ màng trở lại với sự trong trẻo, sáng sủa.

Nó bỗng cảm thấy như có ánh sáng vạn trượng chiếu xuống. Cô gái trước mặt mặc chiếc áo choàng trắng, mái tóc dài đến vai. Giây phút cô

nhìn từ trên xuống giống như xung quanh tỏa ra hào quang, cũng giống như bản thân cô đứng giữa quầng sáng vậy.

Tần Thiên Bảo nhìn Tưởng Ly chằm chằm, lẩm bẩm: "Thần nữ..."

Ngay sau đó, nó nhắm mắt lại, ngất lịm đi.

***

Tưởng Ly cảm giác, từ sau khi đến Tần Xuyên, cô chưa hôm nào được ngủ một giấc sâu như hôm nay, hơn nữa là chợp mắt bình thường khi đêm xuống.

Cô mơ thấy rất nhiều thứ, mở mắt ra như cả cuộc đời đã trôi qua vậy.

Hình ảnh cuối cùng đọng lại trong mơ lại là hình ảnh Lục Đông Thâm khắp người đầy máu đứng giữa bầy sói, tay cầm chặt con dao Phần Lan của cô.

Cho dù tỉnh dậy, Tưởng Ly dường như cũng có thể ngửi thấy mùi máu tanh tới từ giấc mơ.

Từ sau khi ở bên Lục Đông Thâm, những cảnh tượng tương tự trong mơ cô từng bắt gặp không ít. Cô trước đó cũng đã hỏi thăm Tố Diệp về tình trạng này. Tố Diệp hỏi han kỹ càng một lượt rồi nói với cô: Ngày nghĩ nhiều, đêm gặp mộng!

Khi đó Tưởng Ly suýt lật bàn sau khi nghe kết luận Tố Diệp đưa ra.

Tố Diệp giữ chặt bàn làm việc của mình, đồng thời giải thích với cô: "Chính vì cậu quá lo cho tình hình của Lục Đông Thâm rồi, hơn nữa trong tiềm thức cậu luôn cho rằng Lục Môn là nơi hang hùm miệng cọp."

Đây đúng là sự thật.

Cuối cùng, Tố Diệp bổ sung thêm một câu: "Cậu vì yêu sinh sợ hãi. Phải biết anh ấy lớn lên trong hoàn cảnh đó, đã sớm miễn dịch rồi, đâu phải là bông hoa trong lồng kính."

Nói thì nói vậy nhưng Tưởng Ly nghĩ đến vẫn thắt lòng. Thêm nữa, tình hình sức khỏe của Lục Đông Thâm cô hiểu rõ. Về điểm này, cô không đề cập với Tố Diệp.

Không gian trong phòng cực tối, cửa sổ được che bởi chiếc rèm dệt bằng cỏ, chẳng trách cô ngủ sâu như vậy. Sau khi đã quen với ánh sáng, Tưởng Ly mới cảm nhận được nơi mình nằm không phải nhà tộc trưởng Tần cũng không phải căn nhà mới của thím ba.

Căn phòng không lớn, góc tường kê một bàn trang điểm được lau dọn sạch sẽ, duy chỉ có chiếc gương trên cao là khiến Tưởng Ly không thoải mái.

Cũng không phải vì trên gương có gì mà vì cô không thích cảm giác trong phòng có bàn trang điểm và gương cho lắm. Có lẽ vì nghe nhiều chuyện ly kỳ rồi nên cứ cảm giác một khi chợp mắt sẽ có thứ gì đó chui từ trong gương ra.

Bên kia tường có tủ, trên đầu hình như được sơn, loáng thoáng phản chiếu ánh sáng. Chất gỗ dày dặn, trông rất cổ. Trên tường còn dán một số thứ, có tranh tết, còn có những tờ giấy nhỏ.

Cô đang định xuống giường nhìn cho rõ thì cửa phòng được đẩy ra, một khoảng nắng lớn hắt vào trong. Cơ thể dài ngoằng của Lục Đông Thâm in hình trong đó, cực kỳ bắt mắt.

Tưởng Ly ngồi im bên mép giường, xõa tóc nhìn Lục Đông Thâm đi vào. Cửa phòng không đóng, nắng cứ thế mặc sức soi rõ từng ngóc ngách

và cách bài trí trong phòng. Tới khi Lục Đông Thâm đổ người xuống, hai tay chống lên hai bên giường bao bọc lấy cô, cô mới hỏi: "Em đang ngủ ở nhà ai đây?"

"Nhà thím ba." Lục Đông Thâm cười khẽ.

Tưởng Ly nhướng mày: "Người bất tỉnh nhân sự là Tần Thiên Bảo cơ mà?"

"Phải." Lục Đông Thâm hôn lên trán cô: "Em vừa ra khỏi cửa lớn nhà tộc trưởng Tần đã thiếp đi. Thím ba xót em nên không muốn em mất công đi qua căn nhà mới nữa, nhường luôn nhà của mình."

Tưởng Ly "ừm" một tiếng, uể oải dựa vào vai Lục Đông Thâm. Cảm giác được ngủ đủ giấc thật thích, cảm giác được lười biếng dựa vào anh thế này cũng quá tuyệt, không muốn nhúc nhích, cũng chẳng muốn làm gì.

"Em không hỏi han tình hình của Tần Thiên Bảo à?" Lục Đông Thâm để mặc cô uể oải.

Tưởng Ly mềm oặt người: "Nó chắc chắn không sao mà, thế nên có gì phải hỏi đâu. Nếu thật sự có chuyện gì, tộc trưởng Tần và mọi người đâu có để em ngủ say như chết thế này."

Kể cũng phải.

Lục Đông Thâm khẽ cười, nha đầu thật thông minh. "Có chuyện này em vẫn nên biết."

Tưởng Ly ngước mắt nhìn anh.

"Em trở thành người nổi tiếng rồi."

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 542: Cung Thỉnh Thần Nữ

Tưởng Ly ngây ra, lát sau mới: "Hả?"

Lục Đông Thâm ra hiệu cho cô nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tưởng Ly nghi hoặc, đứng dậy đi tới bên cạnh cửa sổ. Cô vén rèm lên, nắng chói chang bao bọc không ít bóng người trong phút chốc đập vào mắt cô. Cô vô thức che mắt đi. Lục Đông Thâm đằng sau kịp thời đỡ lấy rèm cỏ rồi lập tức cuộn lên.

Qua một lúc, Tưởng Ly mới từ từ buông tay. Mắt đã quen với ánh sáng gay gắt. Là nắng rực rỡ và là màu áo trắng của rất nhiều người đứng đầy sân... Người Tần Xuyên.

Người Tần Xuyên?

Tưởng Ly nhìn lên bầu trời một lúc, xác nhận giờ là ban ngày.

Chuyện gì thế này? Những người này sao lại dậy lúc sáng sớm?

Giữa những bóng áo trắng ấy, nổi bật nhất chính là Tần Thiên Bảo. Tư thế thẳng bé tao nhã, đứng đó cực kỳ cung kính. Nắng hắt lên bờ vai thẳng bé, rõ ràng là mảnh mai gầy yếu nhưng cũng phong độ ngời ngời, khuôn mặt tuấn tú được ánh sáng tôn lên, trông lại càng trắng trẻo.

"Nghe nói sau khi tỉnh lại, Tần Thiên Bảo bắt đầu tắm rửa thay quần áo, sau khi chỉnh chang lại diện mạo thì hỏi về nơi ở của em, rồi lao thẳng tới

bên này." Lục Đông Thâm nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau: "Còn cả những người Tần Xuyên này nữa, họ thật sự nghĩ em đã tạo ra kỳ tích rồi."

Tưởng Ly không ngờ mọi chuyện lại trở nên ầm ĩ như vậy. Kiềm chế sự thảng thốt xuống, cô khẽ thở hắt ra một hơi, thôi thì việc đến đâu thì hay tới đó.

Nguyễn Kỳ gõ cửa đi vào. Cô ấy vừa gội đầu, xem ra cũng mới tỉnh dậy chưa lâu. Thấy Tưởng Ly đứng đực bên cạnh cửa sổ, cô ấy khẽ thúc giục: "Tỉnh rồi thì đừng đứng ngây ra đó nữa, khẩn trương đánh răng rửa mặt rồi ra đối phó thôi."

Phải, người ta chiêng trống ầm ĩ, thay đổi nguyên cả giờ giấc sinh hoạt, cô cũng phải tiếp tục diễn cho trọn mới phải.

Khi Tưởng Ly đi rửa mặt, Nguyễn Kỳ liếc nhìn ra ngoài qua ô cửa sổ, chép miệng mấy tiếng rồi lại nhìn xung quanh một lượt. Khi Lục Đông Thâm định lấy quần áo thay giặt của Tưởng Ly thì Nguyễn Kỳ gọi giật anh lại.

Cô ấy đứng trước bức tường có bức tranh tết, ngẩng đầu lên nhìn.

Lục Đông Thâm quay ngược trở lại.

Nguyễn Kỳ không nhìn bức tranh tết mà nhìn những tờ giấy dán bên cạnh, nhìn kỹ mới phát hiện đó là những bức ảnh cũ, cứ thế được dán bằng hồ lên tường, mép giấy đã ố vàng. Cô ấy giơ tay chỉ vào một trong số những bức ảnh ấy. Lục Đông Thâm bước qua nhìn, cũng chợt sững người.

Là một bức ảnh chụp chung.

Trên ảnh là thím ba và một người đàn ông. Người đàn ông đó nhìn cách ăn mặc thì không phải người thôn này, dáng vẻ khoảng hơn hai mười tuổi,

bờ môi mỉm cười.

Khi nhìn sang một số tờ giấy khác, có bức vẽ chân dung bằng bút chì. Là một bức ảnh gia đình hạnh phúc. Thím ba và một người đàn ông ngồi sóng đôi phía trước, trong lòng bế một cậu con trai. Cậu con trai đó có nét mặt rất giống với cậu thanh niên trong bức ảnh chụp chung.

"Anh ta chính là con trai của thím ba phải không." Nguyễn Kỳ chỉ vào cậu thanh niên trẻ và nói: "Nhưng người này... tôi đã gặp rồi."

Lục Đông Thâm cúi đầu nhìn Nguyễn Kỳ.

Nguyễn Kỳ không nhìn bức ảnh nữa, quay người đối mặt với Lục Đông Thâm: "Lúc ở trấn Thất Xá, tôi từng gặp anh ta đi cùng với tộc trưởng Tần."

Lục Đông Thâm khẽ nhíu mày: "Cô chắc chắn không nhìn nhầm người chứ?"

"Chắc chắn là anh ta." Nguyễn Kỳ đáp một cách chắn chắn: "Tuy rằng không trẻ trung như trong bức ảnh này, nhưng diện mạo không thay đổi quá nhiều."

Lục Đông Thâm ngước mắt nhìn người đàn ông trong ảnh, rơi vào trầm tư.

"Thím ba không bao giờ chủ động nhắc tới con trai mình, nếu có nhắc tới cũng chỉ nói là nghịch tử. Người Tần Xuyên rất có giáo dục, nói nghịch tử coi như là lời nói nghiêm khắc nhất rồi. Thím ba nói về con trai mình như vậy lẽ nào là vì con trai bà ấy đã rời khỏi Tần Xuyên?" Nguyễn Kỳ nghi hoặc.

Họ chưa từng gặp người này ở Tần Xuyên rồi lại có một bức ảnh khá hiện đại, vậy thì chắc chắn là có liên hệ với thế giới bên ngoài rồi.

Lục Đông Thâm nhìn chằm chằm bức ảnh ấy rất lâu, bỗng nhiên bật cười, khẽ nói: "Rất tốt."

Nguyễn Kỳ sững sờ, rất tốt là ý gì?

Trước cửa phòng có người ho khẽ mấy tiếng, cô ấy quay đầu lại thì thấy Nhiêu Tôn.

Rõ ràng sắc mặt anh ấy có chút không vui. Thấy Nguyễn Kỳ nhìn qua, Nhiêu Tôn nói: "Ở trong phòng lề mề gì vậy? Mau ra ngoài thôi."

***

Tần Thiên Bảo đúng là đã bình thường trở lại. Khoảnh khắc thằng bé mở mắt ra, bố mẹ Thiên Bảo căng thẳng tưởng tắt thở, sau đó nghe nó khẽ gọi: Cha, mẹ... mẹ Thiên Bảo bỗng rơi nước mắt.

Khi hỏi đến những chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này, Tần Thiên Bảo đa phần đều biết rõ, nhưng giống như nằm mơ vậy, không thể nói chuyện với họ. Nói cách khác những chuyện xảy ra trong thực tại thì nó nghĩ là nằm mơ, còn thế giới hỗn độn phong kín của nó mới là thực tại.

"Con không tìm được cha mẹ, không tìm nhìn thấy người trong tộc. Con không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể tự nhắc bản thân bình tĩnh chờ đợi, nhất định sẽ có ngày gặp lại được cha mẹ." Tần Thiên Bảo nói.

Bố mẹ Thiên Bảo đau xót vô cùng, ôm chặt nó vào lòng.

Lại thấy tộc trưởng Tần xuất hiện, Tần Thiên Bảo mới hỏi: "Cô gái áo trắng đó là người thực hay trong mơ vậy?"

Mẹ Thiên Bảo không giấu giếm, nói cho nó biết chuyện Tưởng Ly chữa trị cho nó.

Tần Thiên Bảo nghe xong bèn nhảy xuống giường, vội vàng rửa mặt thay đồ, khi đi ra đã mặc một bộ đồ trắng, tuấn tú phi thường. Nó quỳ xuống cầu xin tộc trưởng Tần: "Người chữa khỏi cho cháu là thần nữ, người Tần Xuyên chúng ta phải đối xử kính lễ mới đúng."

Tộc trưởng Tần đứng sững tại chỗ.

Đối xử kính lễ, đây được coi là mức cao nhất trong lễ nghi của người Tần Xuyên. Cái gọi là kính lễ tức là mặc đồ trắng quỳ xuống, cung kính vái lạy, hành động mà họ chỉ từng làm với Tế y.

"Ý cháu nói cô ấy chính là Tế y?"

Tần Thiên Bảo đáp: "Dạ không, cô ấy là thần nữ, còn lợi hại hơn cả Tế y."

Tộc trưởng Tần tuy ngờ vực nhưng vẫn làm theo.

Không phải vì sự nuông chiều cháu trai mà ông mang người dân cả thôn ra làm trò đùa. Chỉ vì thằng bé Tần Thiên Bảo này có khả năng tiên đoán mà người xung quanh không có. Cảm giác của nó nhạy bén khác thường hơn những đứa trẻ khác. Đây cũng là nguyên nhân nó được coi như tương lai và niềm hy vọng của Tần Xuyên. Thứ hai, Tưởng Ly đã giữ đúng lời hứa, chữa khỏi cho Tần Thiên Bảo, không cần biết cô có phải thần nữ hay không, cô cũng được coi là ân nhân của Tần Xuyên, đối xử kính lễ cũng không có gì quá đáng.

Thế là, khi Tưởng Ly xong xuôi từ trong nhà đi ra, cảnh tượng trước mắt cứ gọi là hoành tráng.

Tần Thiên Bảo vung vạt áo dài, quỳ rạp xuống đất, từng tiếng cung kính: "Tần Thiên Bảo cung thỉnh thần nữ."

Ngay sau đó, những người đứng sau lưng thằng bé cũng quỳ rạp xuống vái lạy theo, ngay cả tộc trưởng Tần và những bô lão khác cũng không ngoại lệ.

Từng cử chỉ đều vô cùng tỉ mỉ, nhất là động tác vung vạt áo, khiến Tưởng Ly nghĩ hóa ra mấy động tác của các nhân vật trong phim cổ trang không phải bịa ra mà có.

Có điều nghe xong tiếng thần nữ, phản ứng đầu tiên của cô là muốn cười.

Một cậu nhóc mười hai tuổi lại nghiêm chỉnh quỳ ở đây vái lạy cô như thần tiên, còn cả người dân Tần Xuyên, đặc biệt là mấy vị chẳng biết hơn cô bao nhiêu tuổi... Cảnh tượng hoành tráng trang nghiêm, nhưng cô lại cảm thấy khôi hài, thật lòng không phải vì không tôn trọng họ mà cảm thấy họ như đang quay phim cổ trang vậy.

Nhiêu Tôn và mọi người không tiến lên, thật sự bị đánh bại bởi cảnh tượng trước mắt. Ngay cả Lục Đông Thâm cũng phải sững sờ, không ngờ toàn bộ người dân Tần Xuyên đều tới đây vái lạy.

Tưởng Ly cố nhịn cười, vội tiến lên đỡ những người cao tuổi dậy trước, cô chưa muốn tổn thọ. Sau đó cô lại lệnh cho Tần Thiên Bảo yêu cầu người dân đứng dậy hết, ngữ khí cũng giả vờ thể hiện sự trầm ổn bình thản, trong lòng nghĩ, giả vờ chút cũng tốt.

Sau khi mọi người đứng dậy cả, Tưởng Ly ngẫm nghĩ rồi nói với Tần Thiên Bảo: "Em cứ gọi chị Tưởng là được rồi."

Tuy rằng "vị thần" như cô đã được xác định nhưng trị bệnh cứu người thật ra cô cũng vì lòng riêng, dĩ nhiên không xứng với hai chữ "thần nữ" cao thượng ấy.

~Hết chương 542~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 543: Thế Rối Ren

Nghe xong, Tần Thiên Bảo lắc đầu nguầy nguậy, tỏ ý không dám gọi như vậy, như thế là bất kính với thần nữ. Ngay cả những bô lao trước kia đa phần kiêng dè cô bây giờ cũng tỏ ý nhất định phải gọi theo đúng quy củ mới được. Tưởng Ly thấy thái độ của mấy bô lão này chuyển biến thì có phần hồ nghi trong lòng. Tần Xuyên trọng sự khác biệt chênh lệch tuổi tác. Mấy người họ có thể nói là người già trong thôn, theo lý mà nói kiểu gì cũng phải thể hiện chút kiêu ngạo mới đúng.

Đang mải nghĩ thì cô nghe thấy vị bô lão cao tuổi nhất ho hai tiếng rồi tộc trưởng Tần ra mặt.

"Tưởng... à không, thần nữ, cả Tần Xuyên chúng tôi đều hy vọng có thể đi tế bái trời đất dưới sự dẫn dắt của thần nữ, cầu mong cho năm tới mùa màng bội thu, nhà nhà thịnh vượng." Tộc trưởng Tần trở thành người đại diện, cố gắng thuyết phục Tưởng Ly: "Cô là kỳ tích trời ban cho chúng tôi, dĩ nhiên cũng có thể lắng nghe ý nguyện trời đất, cầu phúc cho chúng tôi."

Tưởng Ly mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ tôi làm gì có bản lĩnh ấy? Mùa màng bội thu, vậy thì phải xem chất lượng cây giống thế nào. Còn về nhà nhà thịnh vượng thì mấy người phải giao lưu với bên ngoài đi. Cứ tự thủ khép kín thì toàn kết hôn cận huyết...

Mấy lời tế bái trời đất dĩ nhiên Tưởng Ly không phải chưa từng làm. Lễ tế đông ở Thương Lăng chính là một kiểu như vậy. Mà khi đó, thân phận Đàm Diệu Minh diễn chính là thủ lĩnh các con dân của trời đất. Cô cũng có

thể rập khuôn bắt chước, nhưng thời gian không cho phép. Lễ tế đông của Thương Lăng mỗi nhà một việc mà còn phải chuẩn bị cả năm trời, cô làm gì có nhiều thời gian như vậy?

Quan trọng nhất chính là: Cô có phải thần nữ gì đâu... Lừa trời gạt đất như vậy không ổn chút nào.

Cô cố làm ra vẻ bình thản nhìn ba người họ, thấy không ai có ý định tiến lên giải vây giúp, cố tức đến nghiến răng kèn kẹt. Quay đầu lại, cô lại mỉm cười nhìn các bô lão và Tần Thiên Bảo, đầu tiên là thương lượng với Tần Thiên Bảo: "Em thấy chị có trẻ trung xinh đẹp không?"

Tần Thiên Bảo không ngờ cô hỏi như vậy, sững người một lát rồi gật đầu chắc nịch: "Ừm."

Sau khi bật ra chữ đó, vành tai nó lặng lẽ đỏ ửng lên.

"Thế nên, em gọi chị là "chị" thích hợp nhất, cứ thần nữ này thần nữ kia nghe già lắm. Vả lại, con người chị dễ gần thân thiện biết bao. Một tiếng thần nữ của em đã kéo xa khoảng cách giữa chúng ta rồi."

Cô bô lô ba la nói một tràng, ánh mắt thân thiện, bờ môi mỉm cười, nhìn từ góc độ của Nguyễn Kỳ thì chính là một "bà ngoại sói" mặt mày phúc hậu*. Những lời thoái thác của Tưởng Ly, cô ấy cũng hiểu. Nghề bác sỹ mùi hương miễn cưỡng có thể giải thích thông suốt ở những thành phố hiện đại nhưng ở Tần Xuyên này thì chưa chắc đã hiểu được sự kỳ diệu bên trong. Nhưng danh hiệu thần nữ này không phải có thể nhận tùy tiện, lẽ nào bắt Tưởng Ly ở lại Tần Xuyên cả đời hay sao?

*Trích từ truyện cổ tích "Cô gái quàng khăn đỏ".

"Còn các vị nữa, kính trọng gọi tôi một tiếng Tưởng cô nương là được rồi, còn về việc tế bái trời đất..." Tưởng Ly chuyển sang việc chính, nhìn

thẳng vào ánh mắt nhiệt tình của các bô lão: "Hành hạ tất cả mọi người từ già tới trẻ trong thôn là không cần thiết. Tôi sẽ trở lại khu Tế y cầu phúc với trời đất, cầu cho Tần Xuyên luôn mùa màng bội thu, nhà nhà hưng vượng."

Nghe xong câu ấy, tộc trưởng Tần vô cùng kích động: "Cần chúng tôi chuẩn bị gì, cô cứ nói."

"Không cần đâu." Tưởng Ly lập tức nói. Thấy tất cả mọi người đều nhìn mình vẻ ngập ngừng, cô bắt đầu ung dung giải thích: "Tế phẩm nhiều không có nghĩa là trời đất sẽ hiểu cho. Mỗi người tự có cách thức của riêng mình. Tôi cầu phúc với trời đất chủ yếu dựa vào lòng thành, tâm thành ắt linh. Việc chữa trị cho Thiên Bảo cũng vậy thôi, tộc trưởng Tần có thấy tôi xếp đặt đài tế hay đòi hỏi vật phẩm gì không?"

"Đúng là không." Tộc trưởng Tần gật đầu đáp lại: "Xem ra cô nương thật sự là người phi thường, không cần thứ gì bên ngoài cũng có thể trò chuyện với thần linh. Nếu cô nương đã nói thế, vậy chúng tôi xin nghe theo."

Tưởng Ly mỉm cười gật đầu, thực chất trong lòng thầm thở phào nhẹ hõm: Tôi mà có khả năng ấy thật thì tốt biết bao, tôi sẽ dẫn dắt sấm sét đánh chết bố con Lục Chấn Danh.

Trong góc có một ánh mắt nhìn Tưởng Ly chằm chằm.

Cô không cần đặc biệt quay lại cũng cảm nhận được địch ý nảy sinh từ đôi mắt ấy. Khi tất cả người trong thôn đều quỳ lạy, chỉ có chủ nhân của đôi mắt đó đứng im bất động.

Tần nhị nương.

***

Lục Môn rơi vào thế rối ren, hỗn loạn, bên ngoài xôn xao đồn rằng Lục Môn đang ở trong thời kỳ biến cố.

Theo lý mà nói, một doanh đã đứng vững nửa thế kỷ, gốc rễ sẽ cắm cực sâu, dĩ nhiên cũng đã trải qua không ít sóng to gió lớn. Nhưng quan trọng là, trong tình hình đặc biệt như lúc này, một là nền kinh tế toàn cầu không ổn định, các doanh nghiệp niêm yết đều ít nhiều chịu ảnh hưởng; hai là Lục Môn đang đối diện với giai đoạn chuyển giao quyền lực, một thế lực đứng đầu là Lục Chấn Dương và một thế lực đứng sau là hai bố con Lục Chấn Danh đang công khai đối lập, vừa cạnh tranh lành mạnh trong các sản nghiệp, đồng thời cũng giành giật rất ác ý.

Việc cạnh tranh lành mạnh thể hiện ở các lĩnh vực do hai bên chịu trách nhiệm, đặt thành tích doanh nghiệp lên trên, coi lợi ích doanh nghiệp là chủ chốt. Đây là sự thể hiện cuộc đọ sức một cách bình thường nhất. Giành giật ác ý là đối với những chuỗi sản nghiệp có sự trùng lặp của đối phương, lấy danh nghĩa công ty tiến hành giành giật khách hàng, cướp đoạt tài nguyên, chèn ép, tàn sát khắp mọi nơi.

Sau khi Lục Đông Thâm rời khỏi Lục Môn, hai hình thái cạnh tranh này luôn quấn chặt lấy nhau, chủ yếu biểu hiện ở cuộc đọ sức mạnh sau lưng hai người là Lục Khởi Bạch và Lục Bắc Thâm.

Trạng thái này cuối cùng cũng đã đứt gãy cùng việc Lục Khởi Bạch vào tù.

Đầu tiên là Lục Chấn Dương mất đi một vị "nguyên lão" quan trọng, một vị công thần đắc lực. Sau đó Lục Chấn Danh lại mất đứa con trai Lục Khởi Bạch. Trông thì có vẻ như cả hai bên đều tổn thương nguyên khí nặng nề. Bên ngoài đang liên tục đồn thổi suy đoán liệu Lục Môn có rơi vào thời kỳ đình trệ hay không. Không ngờ, một loạt các công ty niêm yết dưới quyền Lục Môn liên tục bị đánh úp trên thị trường cổ phiếu.

Những công ty bị ảnh hưởng tuy rằng không thể coi là ngành trụ cột quan trọng hàng đầu của Lục Môn, nhưng cũng khiến các lãnh đạo cấp cao cảnh giác. Một con thuyền lớn sở dĩ có thể ra khơi thuận lợi, quan trọng nằm ở sự hoàn hảo không khiếm khuyết trong mỗi linh kiện. Cho dù là một linh kiện không ai để ý, bỏ mặc ở đó thì cuối cùng cũng có thể trở thành một sai lầm nghiêm trọng.

Bề ngoài trông có vẻ như là một phản ứng liên đới sau sự kiện Lục Khởi Bạch, vì những công ty chịu thiệt hại hầu hết đều do anh ta phụ trách. Thế nên, Lục Chấn Đanh đau đầu nhức óc, một mặt nghĩ đủ mọi cách cứu con trai ra, một mặt tích cực muốn bảo vệ các sản nghiệp thuộc quyền của Lục Khởi Bạch. Sự cố gắng ấy cũng khiến bên ngoài phải giật mình, chợt nhận ra, Lục Chấn Danh này tưởng như sống thong dong nửa đời còn lại, thực ra vẫn đang quan tâm chuyện kinh doanh.

"Nghe nói cậu em trai đó của anh khởi động dự án khẩn cấp, không những ngăn cản Skyline chịu ảnh hưởng mà còn muốn giương một lớp ô che chắn cho những công ty dưới quyền của Lục Khởi Bạch."

Công việc xây dựng từ đường cũng đã hòm hòm. Những việc lao động nặng nhọc đa phần đã được Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn làm xong, những việc lặt vặt còn lại giao cho người dân Tần Xuyên. Hai người họ vụng trộm ngửa ngơi nửa ngày. Nhiêu Tôn bò lên cao, ngửa mặt nằm lên đống củi, đan hai bàn tay vào nhau làm thành gối, đặt sau gáy. Anh ấy ngậm một cọng cọ trong miệng, vắt vẻo đôi chân nói với Lục Đông Thâm về chuyện của Lục Môn.

Dù sao cũng là người đã lăn lộn chán chê trên thương trường. Cho dù đã rời xa một thời gian cũng không có nghĩa Nhiêu Tôn thật sự tai điếc mắt mù với mọi chuyện. Ngược lại, cũng giống như Lục Đông Thâm, anh ấy luôn để ý mọi động thái của Lục Môn. Thế nên chuyện rất nhiều công ty

dưới quyền Lục Môn bị đánh úp trên thị trường cổ phiếu, anh ấy cũng biết ngay sau Lục Đông Thâm.

Ánh hoàng hôn hắt lên mặt Nhiêu Tôn, soi sáng gương mặt điển trai và tư thế bất kham ấy. Lục Đông Thâm không say mê củi như anh ấy, ngồi bên dòng nước chảy dưới đình viện nhặt hẹ. Gần như là lựa tựng cọng, rửa từng cọng. Cọng nào rửa xong thì bỏ vào chậu trúc đựng nước bên cạnh. Coi như là giúp việc cho Tưởng Ly, nguyên do là vì trước đó Tưởng Ly từng nhặt một lần, anh chê cô nhặt không sạch. Hẹ vừa được hái dưới đất lên, vốn dĩ dính rất nhiều bùn đất, cho Lục Đông Thâm làm việc này là thích hợp nhất.

Có điều, những câu tiếp theo Lục Đông Thâm nói ra đều là những canh bạc lợi ích, hoàn toàn khác với công việc tươi sáng anh đang bận rộn lúc này.

"Lục Môn vốn là một thể, nó làm vậy cũng không sai."

~Hết chương 543~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 544: Gọi Là Anh

Nhiêu Tôn phì cười. Có một con chim bay ngang qua đầu, anh ấy nhìn theo nó, càng nhìn càng xa: "Lục Đông Thâm, ý tôi muốn nói gì anh hiểu rõ quá mà. Những gì cậu em trai của anh làm không giống như nhắm vào lợi ích của toàn bộ Lục Môn đâu."

Lục Đông Thâm không đáp lời, chỉ cầm một cọng hẹ giơ lên ánh sáng, ngắm nghía một lúc lâu. Nhiêu Tôn quay đầu qua nhìn anh, cười hỏi: "Tôi phát hiện anh giỏi kiềm chế thật đấy. Bao nhiêu công ty dưới trướng Lục Môn bị đánh úp trên thị trường cổ phiếu, hiện tượng này không hay gặp đâu."

"Cho dù có sốt ruột thì bây giờ tôi cũng không thể quay về tấn công thẳng vào Lục Môn." Lục Đông Thâm cẩn thận mọi chút bùn đất ẩn bên trong cọng hẹ ra.

"Lúc trước bố anh vì chịu quá nhiều sức ép mà phải bỏ rơi anh. Có những chuyện ông ấy có thể làm nhưng không thể thay đổi. Anh không còn cách nào khác nhưng Lục Bắc Thâm thì chưa chắc đã hết cách." Nhiêu Tôn mỉm cười, cố tình hỏi ngược lại: "Nhưng điều thú vị là hình như cậu ta không có dấu hiệu muốn nói giúp trong các buổi họp của hội đồng quản trị, kể cả trong giai đoạn anh em nên đồng lòng hợp sức."

"Mắt của Tôn thiếu thâm độc lắm nên tôi nghĩ trong việc kinh doanh Skyline, Bắc Thâm chưa chắc đã thuận buồm xuôi gió." Lục Đông Thâm mỉm cười, nói một câu đầy ý tứ.

Nhiêu Tôn không hề giấu giếm chút nào: "Khi anh còn ở Skyline, tôi còn không nương tay, huống hồ đột nhiên nhảy ra một tên Lục Bắc Thâm tôi không quen không biết?"

Lục Đông Thâm chỉ cười, không nói gì. Anh xếp gọn chỗ hẹ đã rửa sạch, trong đó có cọng hơi lệch chỗ, còn bị anh cẩn thận xếp lại, bảo đảm chúng đứng đúng đội hình đội ngũ.

Có thể sống trên thương trường như gió nổi nước lên thì đều là người tài. Giống như Nhiêu Tôn, tuy không ở trong Lục Môn, nhưng mọi ngóc ngách anh ấy đều nắm rõ. Việc Lục Khởi Bạch ngồi tù là chuyện tốt cũng là chuyện xấu. Tốt như Dương Viễn nói, có thể cho họ thời gian nghỉ ngơi để thở. Xấu ở chỗ sẽ khiến một bên thế lực nhanh chóng tăng lên, mất đi thế cân bằng.

Tình hình trước mắt của Lục Môn, Lục Đông Thâm hiểu rõ trong lòng. Dã tâm phía sau của Lục Bắc Thâm đã quá rõ ràng. Hoặc có thể nói, ngay từ ban đầu Lục Bắc Thâm đã thể hiện rõ dã tâm của mình, chưa bao giờ che đậy, chỉ là cậu ta cần một vũ đại để đọ sức mà thôi. Năm xưa chính anh là người đưa Lục Bắc Thâm từ một nơi hoang vắng trở về, xây dựng cho cậu ta những bậc thềm để bước lên vũ đài. Sở dĩ anh dám làm như vậy là vì Lục Đông Thâm hiểu rõ Lục Bắc Thâm sẽ là một thanh kiếm anh dùng khi rơi vào thế cùng đường.

Trong tình thế kìm hãm, thanh kiếm này có thể giúp anh đạp bằng mọi chông gai, công phá một con đường máu. Nhưng một khi mất kiểm soát, nó cũng sẽ trở thành con dao hai lưỡi. Anh cứ nghĩ sẽ không có gì sai sót, nhưng bây giờ có vẻ tình hình đích thực đã vượt ra ngoài dự liệu.

Dương Viễn xưa nay vẫn luôn xem thường Lục Bắc Thâm, cho rằng một người chưa bao giờ lăn lộn trên thương trường như Lục Bắc Thâm sẽ chẳng trở thành một nhân tố gì nguy hiểm. Lục Đông Thâm cũng đã nhắc

nhở Dương Viễn qua điện thoại, có lẽ Lục Khởi Bạch chết trong tay Lục Bắc Thâm cũng là do quá khinh địch mà ra.

Anh hỏi Dương Viễn: Trước mắt với tình hình của Lục Môn, anh liệu có thể quay về được không?

Dương Viễn nói: Với tư cách là con trưởng, anh có thể viện rất nhiều lý do để quay về. Ví dụ như thăm sức khỏe bố. Nhưng với tư cách là nguyên phó tổng giám đốc của Lục Môn đã bị đóng băng quyền lực, anh quay về không có bước ngoặt nào.

Lời của Dương Viễn không sai.

"Việc nhiều công ty của Lục Môn bị đánh úp là rất hiếm gặp đấy." Nhiêu Tôn cũng túm chặt lấy dã tâm của Lục Bắc Thâm không buông, quay đầu quan tâm tới Lục Môn.

Lục Đông Thâm nói: "Có người dám nuốt lời trên thị trường cổ phiếu, cũng có người chết ngáp trên thị trường cổ phiếu. Thế nên một khi là cục diện đánh úp do người nào đó gây ra thì không có cái gọi là có thể hay không thể. Mấy công ty ấy không phải trọng điểm trong kế hoạch của Lục Khởi Bạch, e rằng chỉ là bom khói đánh lạc hướng."

Nhiêu Tôn ngồi dậy khỏi đống củi: "Thế nên lúc này anh ở bên ngoài là đúng rồi. Phàm khi cục diện chưa thơm lừng thì làm người ngoài cuộc sẽ nhìn thấu và nhìn rõ hơn."

Mùi hương trong vườn đã nhạt đi.

Nguyên liệu và thành phẩm Tưởng Ly dùng để tạo ra mùi hương đều vừa đủ. Sau khi thằng bé khỏi bệnh, mọi thứ đều biến mất không dấu vết. Đây chính là thói quen bao năm để lại của Tưởng Ly. Sau sự kiện ban ngày, Tần Thiên Bảo nghỉ ngơi một chút, sau khi tỉnh dậy lại đi tìm Tưởng Ly.

Nguyễn Kỳ vẫn là đầu bếp chính. Khi Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn đang tranh thủ bàn luận về thị trường cổ phiếu chìm nổi thì cô ấy tiến lên lấy rổ rau hẹ đã được sắp xếp gọn gàng đi, nhìn trái ngó phải một lúc rồi chân thành: "Đội hình gọn gàng thế này, tôi cũng không nỡ đem đi thái nữa."

Lục Đông Thâm nói một câu: "Cứ đem đi thái thoải mái, đừng để tôi nhìn thấy là được."

Câu nói ấy chọc cho Nguyễn Kỳ cười khúc khích.

Nhiêu Tôn ngồi trên đống củi cao chót vót bĩu môi: Vờ vịt cái gì chứ? Bỏ vào nồi xào cả đội thì cũng loạn cào cào lên thôi, sao lúc ăn không thấy mắc cái bệnh OCD này đi?

Qua một ô cửa nhỏ là bóng Tưởng Ly ngồi đó bắt mạch cho Tần Thiên Bảo.

Tần Thiên Bảo ngồi rất ngoan ngoãn trước mặt cô, nhìn cô chằm chằm không nhúc nhích, cũng không biết có phải vì hoàng hôn hay không mà gò má thằng bé ửng hồng. Tưởng Ly lại hỏi nó mấy câu đơn giản về bệnh tình. Khi trả lời, trong ánh mắt nó còn ánh lên chút ngượng ngập.

Khi nhìn sang bên kia, anh ấy liếc thấy bóng Nguyễn Kỳ đang bận rộn trong bếp.

Nhiêu Tôn dừng hình trên bóng Nguyễn Kỳ một lúc lâu, nhớ tới lúc mới gặp cô ấy, luôn cảm thấy bóng lưng cô ấy cực kỳ giống Tưởng Ly, hơn nữa thi thoảng lại nhận nhầm người. Nhưng bây giờ nhìn thế này lại càng lúc càng thấy không giống. Cho dù chỉ nhìn thấy bóng, anh ấy cũng nhận ra ai với ai.

Một sự thay đổi kỳ lạ.

Trên bàn được đặt thêm một bộ bát đũa nữa, của Tần Thiên Bảo. Cơm canh nhiều hơn mọi ngày, nói theo lời của Tưởng Ly thì Thiên Bảo đang trong tuổi ăn tuổi lớn, phải cân bằng dinh dưỡng. Nguyễn Kỳ bèn làm thêm mấy món.

So với lúc ngồi bên cửa sổ, bây giờ trông Tần Thiên Bảo không còn quá bẽn lẽn nữa, rất hay giao lưu, có lẽ vì bình thường nó đọc nhiều sách, nên khi nói chuyện đặc sệt mùi "trên thông thiên văn, dưới tường địa lý", hơn nữa khi đàm đạo về chuyện cổ, nó rất có cái nhìn và thái độ.

Suy nghĩ nhiều nhất là về tình hình hiện nay của Tần Xuyên. Đừng nghĩ Tần Thiên Bảo ít tuổi, nhưng ngôn từ của nó khiến người ta phải giật mình. Thằng bé cho rằng việc Tần Xuyên sống lánh đời không còn hợp thời nữa, thậm chí còn nhắc tới một câu trong Chu dịch: Cùng tắc biến, biến tắc thông, thông tắc cửu*. Nếu Tần Xuyên muốn phát triển dài lâu thì phải học hỏi văn hóa từ bên ngoài. Bây giờ không còn là thời kỳ chiến tranh loạn lạc, Tần Xuyên phải mở cửa chứ không nên giữ vững sự khép kín.

*Sự việc khi đã phát triển tới mức đỉnh cao thì phải có thay đổi, thay đổi mới khiến sự việc không bị ngăn cản sự phát triển, mới tiếp tục phát triển lên cao hơn.

Rồi nó lại nói tới Tế y của Tần Xuyên, biểu cảm đau lòng, thương tiếc, cho rằng tượng Tế y bị hủy hoại là sự trừng phạt của trời cao, ngay cả Tế y cũng không muốn tiếp tục ở lại Tần Xuyên nữa.

Tần Thiên Bảo ăn nói rất có lý lẽ, tư thế ngồi ăn lại rất quy củ, cộng thêm với một chiếc trường bào phong độ, luôn tạo cảm giác như một người tài đang ở ẩn. Anh hùng tuổi thiếu niên, câu này dùng với Tần Thiên Bảo là không sai chút nào. Tư tưởng này, giác ngộ này, e rằng những đứa

trẻ cùng thời không bì kịp, cũng khó trách cả Tần Xuyên lại coi nó như hy vọng tương lai.

Nhìn thấu triệt, ăn nói lại có lý lẽ, đứa trẻ này quả thực khiến người ta yêu mến. Nhưng Lục Đông Thâm nói chuyện với nó rất ít, vì Tần Thiên Bảo nói gì thì nói, khi nói Tưởng Ly cứ chị Tưởng, chị Tưởng luôn mồm, khiến anh nghe rất không thoải mái.

Điều càng khiến anh khó chịu hơn là ánh mắt nó nhìn Tưởng Ly, nhiệt tình và thân thiết. Mỗi lần nói chuyện ới cô, hai con mắt nó lại như hai cái bóng đèn rực sáng. Trong lúc uống trà tâm sự, Nhiêu Tôn còn không quên kích anh, cố tình thở dài: Quả nhiên...

Quả nhiên cái gì?

Lục Đông Thâm biết cậu ta không nói được gì nên hồn, nhưng trong lòng lại bị câu nói ấy cào cấu tim gan. Nhiêu Tôn nhìn thẳng vào gương mặt lạnh của anh, khẽ nói: "Anh đã từng nghĩ tình địch của mình là một mỹ nam tuổi 12 chưa hả?"

Nghe xong, Lục Đông Thâm cười khẩy, không đáp, nhưng luôn nhìn chằm chằm nụ cười mỉm của Tần Thiên Bảo, quả thực không biết trút giận vào đâu.

Tần Thiên Bảo có vẻ không phát hiện ra "địch ý" của Lục Đông Thâm, lên tiếng: "Hai chú vừa nhìn đã biết không phải người tầm thường, có thể kể cho cháu nghe về thế giới bên ngoài không ạ?"

"Gọi là anh." Lục Đông Thâm đặt ly rượu lên bàn, ngữ khí hơi lạnh.

12 tuổi? Là trẻ con sao? Anh cho rằng mấy thứ nhì nhằng trong bụng thằng nhóc này còn nhiều hơn những người hai mươi, ba mươi tuổi.

Tần Thiên Bảo rõ ràng giật mình vì khuôn mặt khó chịu của Lục Đông Thâm, há hốc miệng, rất lâu sau mới lên tiếng gọi: "Hai... anh ạ."

Tưởng Ly trừng mắt nhìn Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm cố tình tảng lờ vì thái độ "bảo vệ" của Tưởng Ly khiến lòng anh chua loét. Anh nhìn chằm chằm Tần Thiên Bảo: "Trước khi tìm hiểu về thế giới bên ngoài, em nói cho anh chị nghe về chuyện của Tần Vũ đã."

~Hết chương 544~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 545: Nhớ Ra Rồi

Câu chuyện liên quan tới tình anh em giữa Tần Thiên Bảo và Tần Vũ ngay từ lúc Tần Thiên Bảo mơ mơ màng màng, mấy người họ đã phân tích rồi. Bây giờ ngược lại, khi quan sát tính cách và học thức của Tần Thiên Bảo, nếu Tần Vũ chỉ là một người dân thôn bình thường, không có chút kiến thức gì, vậy thì cũng không thể kết giao bằng hữu với Tần Thiên Bảo. Vậy nên, việc họ suy luận về cách làm việc của Tần Vũ có lẽ không sai.

Quả nhiên, Tần Thiên Bảo khi đề cập tới Tần Vũ đã dùng bốn chữ "tư tưởng khai hóa" để hình dung, nói cậu ta gặp nhiều hiểu rộng, học thức cấp tiến.

Đối với chuyện của Tần Vũ, Tần Thiên Bảo không giấu giếm gì, có lẽ vì nhận ân huệ của Tưởng Ly, cũng có thể là vì cuối cùng nó cũng tìm được đối tượng để giãi bày. Tóm lại, khi nhắc đến Tần Vũ, nét mặt Tần Thiên Bảo rất đau lòng. Nó kể Tần Vũ số khổ, từ nhỏ đã không cha không mẹ, lớn lên trong gia đình người thân. Nhưng cậu ta không hề cam chịu số phận, cũng không chấp nhận cả đời bị bó buộc, làm con ếch nơi đáy giếng Tần Xuyên. Vì vậy, cậu ta thường xuyên lén lút chuồn ra khỏi thôn, đi ra ngắm nhìn thế giới bên ngoài.

"Tần Vũ kể cho em nghe rất nhiều chuyện ở ngoài kia, bọn em có rất nhiều chủ đề chung, dần dần trở thành những người bạn chuyện gì cũng có thể tâm sự với nhau." Khi nhắc đến Tần Vũ, có mấy lần Tần Thiên Bảo nghẹn giọng: "Cả Tần Xuyên này không ai có thể hiểu được em, duy chỉ có Tần Vũ. Rất nhiều suy nghĩ của em ở trong mắt mọi người đều là hoang

đường, nhưng chỉ có Tần Vũ luôn ủng hộ em, nói với em rằng, phải bước ra ngoài."

Tưởng Ly có thể thấu hiểu cảm nhận của Tần Thiên Bảo. Một cậu nhóc mới tý tuổi đầu đã vô duyên vô cớ bị đè nặng lên vai trách nhiệm làm hy vọng tương lai của cả một gia tộc, sao nó không có phiền não cơ chứ? Cũng may có được một tri kỷ như Tần Vũ, giúp mở mang thế giới trong tâm hồn Tần Thiên Bảo, mang tới cho nó những kỳ vọng hoàn toàn mới. Tình bạn này quả thật người ngoài không thể so sánh.

Có lẽ vì đè nén đã quá lâu, Tần Thiên Bảo không cần đợi đám Tưởng Ly hỏi nhiều, cứ thế lần lượt trút hết mọi chuyện có liên quan đến Tần Vũ ra. Đại khái không sai khác quá nhiều so với suy đoán trước đó của họ. Chỉ là Tần Thiên Bảo nhắc đến một chuyện mà Tưởng Ly và mọi người trước đó không suy đoán tới.

"Tần Vũ nói anh ấy kết giao được với một người muốn mua bí kíp của thôn làng với giá cao, đồng thời bảo đảm có thể khiến bí kíp được sử dụng một cách hợp lý, khiến danh tiếng của Tần Xuyên vang xa. Tần Vũ và Tần nhị nương qua lại khá thân mât, thế nên ít nhiều anh ấy cũng hiểu về bí kíp. Anh ấy đúng là có lòng làm vậy, tuy nhiên..."

Nói tới đây Tần Thiên Bảo chợt dừng lại, hít một hơi thật sâu rồi nói tiếp: "Sau đó Tần Vũ lại đổi ý, không định bán bí kíp cho người kia nữa mà muốn tự mình tìm một người đáng tin cậy hơn để thực hiện việc khai thác bí kíp. Không ngờ hành tung của anh ấy đã bị đám bô lão phát hiện được..."

Tưởng Ly nghe chăm chú, sau khi Tần Thiên Bảo nhắc đến chuyện quen một người thì cô trực tiếp nghĩ tới ông chủ cửa hàng thuốc. Người mua sau lưng ông ta chính là Quý Phi. Nhưng suy nghĩ này của cô còn chưa kịp định hình, cô đã nghe thấy Lục Đông Thâm hỏi Tần Thiên Bảo: "Tần Vũ

sau khi ra khỏi thôn gặp mặt người đó, trở về đã bị trừng phạt bởi tổ quy sao?"

Một câu hỏi khiến Tưởng Ly sực tỉnh, quay đầu nhìn sang Tần Thiên Bảo.

Tần Thiên Bảo lắc đầu: "Phải qua một thời gian rất dài. Tần Vũ nói mình đã tìm được nhà bán tốt nhất, khi muốn ra ngoài giao dịch tiếp thì bị các bô lão bắt gọn."

Tưởng Ly giật mình hỏi nó: "Người Tần Vũ kết thân là ai có từng nói với em không?"

Tần Thiên Bảo lắc đầu.

Không phải Quý Phi.

Trước Quý Phi, đã có kẻ muốn mua bí kíp của Tần Vũ. Sau đó Tần Vũ trở mặt, tự tìm con đường khác, cũng có nghĩa là giao dịch với kẻ đó bất thành mới tìm nhà bán khác. Ông chủ cửa hàng thuốc giúp cậu ta liên lạc với Quý Phi, nhưng ngày giao dịch lại không đợi được Tần Vũ, không ai ngờ được lúc đó Tần Vũ đã gặp nạn rồi.

Thế nên, mấu chốt nằm ở chỗ vì sao Tần Vũ lại nuốt lời?

Cô vừa nghĩ tới đây, Lục Đông Thâm đã hỏi ngay. Suốt cả quá trình, anh đều rất lý trí và tỉnh táo, không vòng vo tam quốc như Tưởng Ly. Anh hỏi trúng chỗ quan trọng: "Em nói về sau Tần Vũ đã đổi ý, vì sao?"

Tần Thiên Bảo cũng thành thật, không che che đậy đậy gì: "Anh ấy chỉ nói là anh ấy đã nhớ ra kẻ đó là ai, thế nên không thể bán bí kíp được. Khi em hỏi kỹ thêm thì Tần Vũ nói em biết càng ít sẽ càng tốt."

Nhớ ra kẻ đó là ai... Là quen biết, thế nên không thể bán bí kíp sao?

Làm sao quen biết? Quen biết bao lâu mới có thể khiến cậu ta đột ngột nhớ ra? Hơn nữa sau khi nhớ ra vì sao không thể bán bí kíp?

Tưởng Ly cũng không hiểu có phải vì mình uống nhiều rượu rồi nên nhất thời cảm thấy đầu óc quay quay hay không. Những manh mối Đông một ít, Tây một ít kiểu này cứ rối như tơ vò, vòng vèo trong đầu óc, khiến cô không thể bóc tách tìm ra chân tướng.

Tuy nhiên, cô nghe thấy Lục Đông Thâm hỏi Tần Thiên Bảo một vấn đề: "Em đã từng gặp con trai nhà thím ba hay chưa?"

Rất đột ngột, rất bất ngờ, có vẻ như chẳng ăn nhập gì với câu chuyện mà họ nói, nhưng lại khiến một tia sáng le lói hiện lên trong đầu Tưởng Ly.

Tần Thiên Bảo lắc đầu nói chưa từng gặp: "Thím ba rất ít khi nhắc đến con trai mình, thi thoảng có nhắc đến cũng có vẻ không vui. Có thể liên quan đến chuyện anh ấy rời khỏi thôn chăng. Nghe nói tên là Tần Diệu, đã rời khỏi Tần Xuyên lâu lắm rồi."

Lục Đông Thâm lại hỏi: "Vậy em nghĩ với tuổi tác của Tần Vũ thì đã từng gặp Tần Diệu chưa?"

"Có lẽ là gặp rồi, nhưng chắc chắn cũng phải rất nhiều năm về trước, chí ít em không có ấn tượng gì với Tần Diệu." Tần Thiên Bảo nói rất có căn cứ và lý lẽ rồi đột ngột trợn trừng mắt nhìn Lục Đông Thâm: "Chú... À, anh, ý của anh là, người trước đó Tần Vũ kết giao chính là Tần Diệu?"

Lục Đông Thâm không đáp lời, tự động rót một cốc rượu. Tưởng Ly ngồi ngay bên cạnh Lục Đông Thâm, nhất thời vẫn còn sửng sốt. Những chuyện trong đây có lẽ còn vòng vèo hơn cả lúc trước họ suy đoán. Rõ

ràng, Tần Thiên Bảo cũng chỉ biết nhiều đến vậy, có gạn hỏi thêm cũng không rút ra được kết luận gì.

Tần Thiên Bảo không đợi được câu trả lời của Lục Đông Thâm, cũng không hỏi thêm nữa. Có lẽ vì không muốn bị lờ đi, quan trọng hơn là trong lòng nó còn tâm sự. Nó khẽ kéo tay Tưởng Ly và nói: "Chị Tưởng, chị là thần nữ, chị có thể giúp Tần Vũ được yên nghỉ không? Đúng, anh ấy ăn trộm bí kíp là phạm phải tội rất nặng theo tổ quy. Anh ấy cũng đã bị trừng phạt nghiêm khắc nhất rồi. Nhưng ông nội em và các bô lão lại khiêng xác của anh ấy vào khu cấm địa của Tần Xuyên. Ở nơi đó toàn chôn những kẻ phóng hỏa giết người, đại gian đại ác. Tần Vũ khác với họ mà, anh ấy ở nơi đó sẽ không được siêu sinh, ngay cả cơ hội đầu thai chuyển thế cũng khó."

Nói tới đây nó đã nước mắt lưng tròng, thút tha thút thít: "Tại em quá sợ hãi, không dám vi phạm tổ quy nên nhìn thấy Tần Vũ đau khổ như vậy em không thể làm được gì, cũng không dám làm gì..."

Tần Thiên Bảo khóc rất đau đớn, sau đó bò rạp lên bàn gần như khóc nấc lên, trút hết mọi bi phẫn, đau thương trong lòng ra ngoài.

Đừng nói là một đứa trẻ 12 tuổi, cho dù là người trưởng thành nhìn thấy cảnh ấy cũng sẽ để lại bóng ma tâm lý.

Tưởng Ly thấy thế, quả thật xót xa, bèn giơ tay nhẹ nhàng xoa đầu nó an ủi. Có lúc cô thật sự hy vọng mình là thần nữ hoặc có sức mạnh thần thông gì đó. Suy nghĩ này đã hiển hiện trong cô từ lúc ở Thương Lăng rồi, nhất là khi gặp phải những chứng bệnh khiến cô bó tay chịu trói, cô thường tự trách mình lực bất tòng tâm. Giờ lại nhìn thấy một Tần Thiên Bảo, cô thật sự muốn hứa với nó: Yên tâm đi, chị sẽ giúp linh hồn Tần Vũ được yên nghỉ.

~Hết chương 545~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 546: Không Còn Lựa Chọn Nào Khác

Nguyễn Kỳ ngồi ở đối diện hốc mắt cũng đỏ rực lên. Giống như Tưởng Ly, cô ấy cũng xót cho một đứa trẻ hiểu chuyện và chất chứa trong lòng nhiều áy náy như vậy.

Nhiêu Tôn không có quá nhiều phản ứng còn Lục Đông Thâm thì bất ngờ lên tiếng: "Em cũng biết chị Tưởng là thần nữ, chị ấy chắc chắn sẽ giúp được Tần Vũ yên nghỉ."

Tưởng Ly ngẩng phắt lên nhìn Lục Đông Thâm. Nói linh tinh gì vậy? Cô làm gì có bản lĩnh ấy…

Nhưng câu nói này mang tới một sự cổ vũ to lớn đối với Tần Thiên Bảo. Nó cũng ngẩng phắt lên, nhưng là nhìn sang Tưởng Ly, kích động lắp bắp: "Chị… Chị Tưởng, là thật sao? Chị nhất định giúp Tần Vũ phải không?"

Tưởng Ly hết ngậm miệng lại há miệng, điều duy nhất muốn nói chính là: Cụ nhà anh Lục Đông Thâm, điên rồi hay sao mà hứa câu này?

Đương nhiên, câu này cô tuyệt nhiên không cất thành lời. Một là sẽ ảnh hưởng tới "phong cách thần tiên" của cô; hai là Lục Đông Thâm sẽ không cho cô ăn quả ngọt đâu. Nghĩ đi nghĩ lại, cô nhìn thẳng vào ánh mắt đáng thương hại của Tần Thiên Bảo, hắng giọng, định vòng vèo thay đổi sự tuyệt đối của câu nói vừa rồi: "Thiên Bảo, em nghe chị nói…"

“Em bị mắc bệnh nặng như thế này, chuyện của Tần Vũ chỉ là một mặt, còn một nguyên nhân quan trọng nữa.” Lục Đông Thâm lẳng lặng ngắt lời Tưởng Ly.

Tần Thiên Bảo ngẩn người nhìn Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm một tay đặt lên cốc rượu xoay nhẹ nhàng rồi nói với Tần Thiên Bảo: “Em có suy nghĩ cấm kỵ với Tế y, làm vấy bẩn sự thuần khiết của Tế y, đây là tội gốc.”

Tần Thiên Bảo nghe xong, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn trắng trẻo đột nhiên đỏ bừng lên, đỏ rần tới tận vành tai, rõ ràng là cực kỳ ngượng ngập. Tưởng Ly không nghĩ Lục Đông Thâm lại thẳng thắn đến mức ấy. Bạn nhỏ người ta đang buồn bã, anh thì hay rồi, nặng nề bồi thêm một nhát dao, người gì không biết.

Cô trừng mắt nhìn Lục Đông Thâm một cái, ý tứ là nhắc nhở anh phải quan tâm tới tâm lý trẻ nhỏ, đừng để trẻ con quá khó xử. Ai ngờ Lục Đông Thâm hoàn toàn tảng lờ ánh mắt nhắc nhở của cô. Anh hơi đổ người về phía trước, nhìn thẳng vào đôi mắt hoang mang bất an của Tần Thiên Bảo, ngữ khí sắc sảo, nhắm trúng tim đen: “Chị Tưởng của em là thần nữ, cấp bậc còn cao hơn cả Tế y. Thế nên em cất ngay cái suy nghĩ của em đi mới là sự tôn trọng lớn nhất dành cho thần nữ. Nếu không ảnh hưởng tới tác phong của thần nữ thì cho dù thần nữ có cầu phúc, Tần Vũ cũng sẽ không được yên nghỉ đâu.”

Đáy mắt Tần Thiên Bảo chỉ ngập đầy sự hoảng sợ.

Lòng Tưởng Ly cuộn trào như sóng biển, rồi lại cảm thấy sấm chớp đánh đầy đầu, cô thầm nghĩ: Lục Đông Thâm, anh chơi trò này thú vị lắm sao? Vì muốn hù dọa một đứa trẻ con anh coi như đã dốc hết tâm sức rồi. Hình tượng Chiến thần của anh đâu? Không sợ sụp đổ à!

Lục Đông Thâm còn chưa tính sổ xong, có lẽ chưa có được câu trả lời của Tần Thiên Bảo không cam tâm, bèn cất giọng thâm trầm hỏi: "Nghe rõ chưa?"

Tiếng nói ấy như một chiếc búa giáng xuống đầu Tần Thiên Bảo. Nó giật mình, vội đứng lên cung kính bái lạy: "Tôi Tần Thiên Bảo xin thề, tuyệt đối sẽ không làm vấy bẩn thần nữ."

Lục Đông Thâm thản nhiên ra mặt, nhưng khóe môi lại khẽ rướn lên một nụ cười đắc ý.

Tưởng Ly không đành lòng, vội cúi xuống đỡ Tần Thiên Bảo dậy. Tần Thiên Bảo còn không dám chạm vào cô nữa.

Nhiêu Tôn chống tay lên má, giơ ngón cái về phía Lục Đông Thâm, cười xấu xa.

***

Chữa trị xong cho Tần Thiên Bảo là điều kiện để lấy được bí kíp.

Thế là, sau bữa tối đó, cả đoàn người tới tìm thẳng tộc trưởng Tần, yêu cầu ông thực hiện lời hứa. Tộc trưởng Tần không định nuốt lời, thái độ cũng rất thành khẩn: "Mọi người chữa trị được cho Thiên Bảo, phần ân tình này tôi chắc chắn phải trả."

Tưởng Ly đang đợi câu "Có điều" ngay sau đó của ông ấy.

"Có điều…" Quả nhiên, tộc trưởng Tần khó xử, nói tiếp: "Giống như trước kia tôi đã nói, mọi bí kíp đều ở trong tay Vu chúc, đưa hay không phải xem ý nguyện của bà ấy…"

Tưởng Ly không quan tâm nhiều như vậy, kéo ghế ngồi xuống đối diện tộc trưởng Tần: “Tôi không cần biết, ông chịu trách nhiệm thuyết phục Vu chúc.”

Tộc trưởng Tần sốt sắng tới mức trán đổ mồ hôi: “Tưởng cô nương à, việc tôi có thể giúp cô thì chắc chắn sẽ giúp. Nhưng Tần nhị nương này không phải là người mà tôi hay các bô lão trong thôn có thể thao túng. Thật ra bây giờ Nhị nương đã biết mọi người muốn có bí kíp, hơn nữa tôi cũng nói với bà ấy rồi. Nếu có thể giao vào tay một người có thể khai thác nó thì sao không vui vẻ mà làm chứ? Năm xưa tiên tổ để lại bí kíp này cũng không hy vọng nó bị giấu dưới đáy hòm mãi.”

Lục Đông Thâm đứng bên cạnh, lẳng lặng nhìn tộc trưởng Tần.

Tộc trưởng Tần đưa ra đề nghị: “Trong lòng Nhị nương cũng có tính toán, tôi thấy nếu không ngại thì chúng ta tới thăm dò ý tứ của bà ấy trước rồi quyết định việc tiếp theo. Tưởng cô nương, cô yên tâm, đã là chuyện tôi hứa với cô, tôi nhất định cố gắng hết sức.”

Trước khi họ đứng lên đi tìm Tần nhị nương, Lục Đông Thâm gọi tộc trưởng Tần lại.

Từ tốn châm lên một điếu thuốc, Lục Đông Thâm trông có vẻ rất sâu xa, khó hiểu. Tộc trưởng Tần thấy dáng vẻ này của anh, nhất thời có phần thấp thỏm. Lục Đông Thâm đưa cho ông một điếu thuốc, tộc trưởng Tần suy nghĩ rồi đón lấy, châm lên, rít một hơi, làn khói nhẹ nhàng bay ra nhưng ông vẫn cảnh giác với Lục Đông Thâm.

So với Tưởng cô nương, ông không thích nói chuyện với người đàn ông trước mặt này lắm. Tuy rằng anh có công lao không nhỏ trong việc giúp xây dựng lại từ đường. Nhưng lúc trước những thi thể nằm ngang giữa sân từ đường cũng là sự thật rành rành, mỗi lần nhớ lại ông đều không rét mà

run. Người đàn ông này khiến người ta không thể hiểu được, ánh mắt lại cực kỳ sắc bén, không dễ đối phó.

Lục Đông Thâm lên tiếng: "Thật ra tộc trưởng Tần có thể đứng trước mặt Tần nhị nương nói chuyện."

Tộc trưởng Tần biết chắc chắn là vì chuyện bí kíp, nhưng lại mơ hồ cảm thấy có lẽ không chỉ đơn giản là chuyện bí kíp, bằng không ban nãy anh cứ nói thẳng trước mặt mọi người là được rồi. Ngẫm nghĩ một chút, ông thở dài: "Tôi chỉ có thể cố gắng hết sức mình để thuyết phục Nhị nương."

"Đừng cố gắng hết sức." Lục Đông Thâm cười nửa đùa nửa thật, phả ra một làn khói: "Tôi muốn tộc trưởng chắc chắn một trăm phần trăm."

Tộc trưởng Tần làm mặt khó xử, nhíu mày lại rất chặt, sốt sắng: "Việc này… Tôi chưa chắc…"

"Ông thấy loại thuốc lá này thế nào?" Lục Đông Thâm bất ngờ ngắt lời ông ta, thản nhiên nói, không thấy có sự thay đổi nào về cảm xúc.

Ban đầu tộc trưởng Tần sững sờ, sau đó cúi xuống nhìn điếu thuốc trong tay, quả thực không hiểu vì sao Lục Đông Thâm tự dưng lại hỏi như vậy rồi mỉm cười cảnh giác: "Cũng khá ngon."

Lục Đông Thâm bật cười: "Xem ra, tộc trưởng cũng là người đã hút quen thuốc lá bên ngoài."

Một câu nói khiến mặt tộc trưởng Tần biến sắc. Ông run tay, làm rơi điếu thuốc xuống đất. Lục Đông Thâm nhìn ông, cúi xuống nhặt điếu thuốc lên, sau đó từ từ gạt đầu lọc lên tường dập tắt, khẽ nói: "Tần Diệu chính là Vệ Bạc Tôn phải không?"

Tộc trưởng Tần đột ngột run lên. So với vẻ biến sắc ban nãy, bây giờ có thể gọi là méo mó. Ông nhìn chằm khuôn mặt cười mỉm của Lục Đông Thâm như nhìn một kẻ thù lớn. Ông run rẩy bờ môi, rất lâu sau mới nói: "Cậu… Cậu…"

Cậu một hồi cũng chẳng nói được câu nào, rõ ràng chiêu này của Lục Đông Thâm khiến tộc trưởng Tần không kịp phòng bị, khiến ông rơi vào một sự thảng thốt cực lớn.

Lục Đông Thâm từ tốn hút thuốc, nhẹ nhàng rút ra kết luận: "Thế nên, tộc trưởng Tần bắt buộc phải thuyết phục Tần nhị nương, không có sự lựa chọn nào khác."

~Hết chương 546~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 547: Nghe Ra Manh Mối

Nơi Tần nhị nương ở khá xa so với thôn, hướng về phía gần rừng trúc. Khi đó Tưởng Ly và mọi người khi quan sát bố cục trong thôn đã bỏ sót con đường nhỏ bên một ngách rừng trúc. Con đường nhỏ đó cũng rất khó được chú ý đến, ẩn hiện giữa bóng trúc rậm rạp. Đi theo con đường nhỏ hướng thẳng về phía Nam, ra tận cùng rừng trúc sẽ rộng mở trong sáng.

Khác với kiểu cách đa phần là tứ hợp viện trong thôn, nơi ở của Tần nhị nương chỉ là một căn nhà mái bằng không thể đơn giản hơn. Diện tích trước sau không lớn, có một khu vườn nhỏ được quây lại bằng rào giậu, bên cạnh vườn có một chuồng bò, trong chuồng treo một ngọn đèn đầu trâu, bên trong chụp đèn là một ngọn nến mờ mờ, bên dưới đèn là hai con bò sữa, thi thoảng chúng lại ò ọ kêu mấy tiếng.

Bên kia là một vườn rau được quy hoạch, bên trong có rất nhiều loại rau tươi ngon đa dạng. Bên ngoài vườn rau còn có mấy con gà đang chạy loăng quăng. Nhịp sống và sinh hoạt ở Tần Xuyên không chỉ khác biệt với con người, ngay cả động vật cũng bị truyền nhiễm.

Khác hẳn với những gì Tưởng Ly suy nghĩ. Cô những tưởng với phong cách ăn mặc mỗi lần xuất hiện của Tần nhị nương, nhà trước nhà sau của bà ta kiểu gì cũng phải dán bùa chú rợp trời? Đâu có giản dị dân dã như thế này?

Nhưng cũng có những điểm giống như họ suy nghĩ.

Tần nhị nương đóng cửa không gặp.

Mặc cho tộc trưởng Tần gõ cửa kiểu gì, bà ta cũng chỉ có một câu: "Bảo họ quên chuyện ấy đi", sống chết không mở cửa.

Tần Thiên Bảo cũng đã tới, tuy không hiểu rõ mọi chuyện bên trong nhưng nó cũng giúp đám Tưởng Ly thương lượng với Tần nhị nương, đồng thời nói: "Nhị nương, chị ấy là thần nữ, có thể tạo phúc cho Tần Xuyên chúng ta."

Tưởng Ly thở dài trong lòng, cho dù chuyện thần nữ cả Tần Xuyên này có tin tưởng thì Tần nhị nương kia cũng chưa chắc đã tin.

Quả thật đúng như suy nghĩ của cô, qua cánh cửa, cô nghe thấy tiếng cười khẩy của Tần nhị nương: "Thần nữ? Đó là mấy người thừa nhận, chứ tôi không thừa nhận."

Xem ra, bà ta quyết tâm đuổi khách rồi.

Tưởng Ly và mọi người không ngờ được Tần nhị nương đến gặp còn không gặp.

Nguyễn Kỳ tiến lên trước, khẽ hỏi tộc trưởng Tần: "Lấy bí kíp nhất định phải thông qua Tần nhị nương sao? Lẽ nào bí kíp không phải tài sản chung của Tần Xuyên?"

Tộc trưởng Tần rầu rĩ: "Nói thì nói vậy, nhưng xưa nay bí kíp của Tần Xuyên đều do Vu chúc bảo quản, các bệnh tật trong thôn cũng do Vu chúc chịu trách nhiệm. Nếu bà ấy không đồng ý, chúng tôi thật sự không thể miễn cưỡng..."

Nói xong câu này, ông vô thức liếc nhìn Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm đứng dựa trước cổng không tiến lên, dáng vẻ nhàn nhã, nhưng lại khiến tộc trưởng Tần căng thẳng nuốt nước bọt.

Tưởng Ly không có quá nhiều kiên nhẫn, cũng không biết trước đó Lục Đông Thâm kéo tộc trưởng Tần lại để nói chuyện gì. Cô tiến lên, tỏ vẻ không vui: "Không có chuyện ăn cháo đá bát vậy chứ? Tần Xuyên mà nói lời không giữ lời thì sẽ bị trời phạt đó."

Câu nói tuy có hơi tàn nhẫn một chút nhưng hết cách thôi, cô buộc phải lấy được bí kíp.

Tộc trưởng Tần nghe xong vội xua tay: "Không đâu, không đâu, Tần Xuyên chúng tôi sẽ không nói lời nuốt lời đâu. Để tôi nghĩ thêm cách..." Dứt lời, ông giơ tay tiếp tục gõ cửa: "Nhị nương, đây là chúng ta có lời hứa trước, thần nữ đã chữa trị khỏi cho Thiên Bảo, chúng ta phải giao bí kíp ra."

"Đó là chuyện hứa hẹn giữa mấy người, liên quan gì đến tôi?" Giọng Tần nhị nương rất lạnh.

Tộc trưởng Tần lau mồ hôi túa ra đầy trán, đứng yên tại chỗ suy nghĩ một lúc lâu, rồi quay đầu nhìn về phía Tưởng Ly: "Hay là, mọi người cứ về nghỉ ngơi trước, tôi và nhị nương nói chuyện cho rõ ràng."

Tưởng Ly nhướng mày.

Thấy vậy, tộc trưởng Tần lập tức nói: "Cô yên tâm, tôi đã hứa với cô thì nhất định sẽ làm được. Tôi có lừa gạt ai cũng không dám lừa gạt thần nữ đâu."

Tưởng Ly không muốn đi. Đã đến nước này rồi, bây giờ rút không biết lại xảy ra chuyện quái đản nào khác nữa. Theo suy nghĩ của cô thì cứ đạp cửa xông vào. Không giao bí kíp chứ gì? Con dao Phần Lan sẽ sáng chói

trên cổ mụ đàn bà đó, khi cần thiết cho nhìn thêm chút máu, xem có giao hay không. Cô đang định lên tiếng thì nghe thấy Lục Đông Thâm xen vào: "Bé con, đi thôi."

Tưởng Ly sững người.

Đi? Sao lại... đi như vậy?

Quay đầu lại nhìn Lục Đông Thâm thì anh vẫy tay ý bảo cô đi.

Sau khi chắc chắn bốn người họ đã rời khỏi đó, tộc trưởng Tần đối mặt với cánh cửa đóng kín, buông một tiếng thở dài nặng nề, giơ tay gõ lên hai cái nữa. Bên trong vọng ra tiếng của Tần nhị nương: "Tôi đã nói rất rõ ràng rồi, tộc trưởng, phiền ông về cho."

Lần này tộc trưởng Tần không năn nỉ cầu xin nữa, chỉ nói một câu nặng nề: "Nhị nương, hôm nay bất luận thế nào bà cũng phải mở cửa ra. Vì chuyện tôi muốn nói với bà không chỉ đơn thuần là bí kíp, mà còn cả chuyện của Tần Diệu."

Bên trong im lặng.

Một lúc sau, cánh cửa nhỏ cót két mở ra. Ánh trắng qua những khe cửa hắt vào trong, làm sáng lên khuôn mặt hồ nghi của Tần nhị nương.

Tộc trưởng Tần hơi nghiêng đầu, quay sang nói với Tần Thiên Bảo: "Cháu cũng vào trong đi, là tộc trưởng tương lai của Tần Xuyên, cháu có quyền biết một số chuyện."

***

Thím ba đã có một khoảng thời gian không tới căn nhà mới bên này nữa. Mấy người họ về không bao lâu thì bà ấy cũng xách giỏ trúc đi vào

sân, trong giỏ để không ít rau xanh và thịt. Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn không biết cần thương lượng chuyện gì nên đã vào phòng từ sớm. Tưởng Ly đón lấy giỏ, cảm kích nói: "Củi nhà thím đốt hết chưa ạ?"

"Còn còn, vẫn còn rất nhiều." Thím ba vội nói, rồi đón lấy tách trà của Nguyễn Kỳ, uống một ngụm, liếc mắt nhìn vào trong căn phòng sáng ánh nến, rồi lại nhìn Tưởng Ly.

Tưởng Ly thấy vậy hiếu kỳ "Thím ba, thím có chuyện gì sao?"

Thím ba đặt tách trà xuống, mím môi: "Tưởng cô nương, thật ra tôi... có chuyện muốn nhờ vả cô."

Tưởng Ly ngồi xuống bên cạnh bà ấy.

"Là thế này, nếu cô đã là thần nữ, vậy liệu có thể..." Thím ba ấp a ấp úng, trông có vẻ rất khó mở lời.

"Thím ba, thím có chuyện gì cứ nói đi, chỉ cần giúp được, tôi nhất định sẽ giúp."

Ánh mắt thím ba chợt sáng lên, nét mặt cảm kích: "Thật sao? Vậy thì cảm ơn cô quá, Tưởng cô nương. Cô đúng là có tấm lòng Bồ Tát. Haizz, chỉ là tôi nhớ thằng con trai đó của tôi, nó có khốn kiếp thế nào cũng là miếng thịt tôi dứt ruột đẻ ra. Nó rời khỏi thôn là phạm phải đại kỵ, tôi muốn nhờ thần nữ xem cô có thể bảo vệ cho nó ở ngoài kia được bình an không..."

Tần Diệu!

Tưởng Ly giật mình, trong lòng thầm nghĩ thím ba này tới cũng thật là đúng lúc, cô còn đang muốn tìm bà ấy hỏi chuyện của con trai bà ấy đây.

"Con trai thím rời khỏi thôn khi nào? Rồi vì nguyên nhân gì?"

Thím ba trông có vẻ không mấy tự nhiên, xoa xoa tay: "Nó ấy à, sau lễ trưởng thành là bỏ đi luôn, nói gì ở trong thôn không có tiền đồ, thằng khốn đó! Tôi không cho phép, nó liền giấu tôi bỏ trốn khỏi thôn, thi thoảng cũng có một vài tin tức đưa trở về, chỉ là người thì mất mặt. Trái tim của tôi..." Hốc mắt bà ấy đỏ rực lên, ngừng một lát lại nói: "Tôi nghĩ chắc chắn thằng khốn đó đã quen người nào ở ngoài, nếu không sao lại nói đi là đi? Nhất định lúc trước nó cũng thường xuyên chạy ra ngoài. Nghịch tử! Không tuân thủ phép tắc! Theo lý mà nói nó chết ở ngoài cũng chưa hết tức. Nhưng người làm mẹ sao có thể mong con mình chết được? Đã lâu lắm rồi không có tin tức gì của nó, tôi lo lắng lắm."

Tưởng Ly tổng hợp lại những lời Lục Đông Thâm và Tần Thiên Bảo nói, sau khi phân tích một lát thì tìm ra chút manh mối trong lời thím ba: "Thi thoảng cũng có một vài tin tức đưa trở về là ý gì?"

~Hết chương 547~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 548: Em Thiệt Quá, Không Được

Thím ba ban đầu hơi sững người, sau đó mới chợt ý thức được câu vừa rồi do chính mình nói ra, sắc mặt trong giây lát có phần khác lạ: "À thì… tôi nói nhầm, thật ra cũng không có tin tức gì."

Quay lại sửa sai đã không còn ích gì, lời nói ra như bát nước đổ đi, chí ít Tưởng Ly sẽ không dễ dàng bỏ qua. Cô dẫn dắt thăm dò: "Nếu con trai thím có tin tức, vậy thì cũng là tộc trưởng truyền đạt cho thím phải không?"

Trong một thôn làng sống hoàn toàn cách biệt với thế giới, người rời khỏi thôn chính là phạm phải đại kỵ, sao dám dễ dàng quay về? Thế nên thím ba sở dĩ thi thoảng lại có tin tức của con trai, khi trước họ nghi ngờ tộc trưởng Tần có liên lạc với bên ngoài, hoặc lén lút ra khỏi thôn, bây giờ nghe thím ba nói vậy lại càng chắc chắn hơn về suy đoán của họ.

Tưởng Ly dám khẳng định rằng người biết tung tích của Tần Diệu, thậm chí có liên lạc với Tần Diệu nhất định là tộc trưởng Tần.

Vậy thì trong chuyện này còn điều gì cô chưa biết nữa?

Thím ba nghe thấy cô hoi vậy liền đột ngột đổi sắc mặt, vội vàng đứng lên và nói: "Haizz, một người như tôi, có chút chuyện nhỏ nhặt này cũng làm phiền thần nữ làm gì chứ? Thằng nghịch tử đó bỏ mặc cho rồi." Nói rồi, bà ấy định bỏ đi.

Nhưng bà ấy bị Nguyễn Kỳ lẳng lặng chặn lại: “Thím ba, ban nãy thím còn nói là lo lắng cho an nguy của con trai mà. Mấy hôm nay chúng tôi ở lại đây cũng làm phiền thím nhiều, cứ để thần nữ giúp đỡ thím đi.”

Thím ba liên tục xua tay, cười trừ: “Sao dám sao dám, mọi người chịu ở lại chỗ tôi là vinh hạnh của tôi rồi. Hơn nữa, mấy cậu thanh niên cũng giúp tôi không ít việc nặng. Tôi cũng già rồi lẩm cẩm nên mới nói mấy câu vừa rồi, đừng nghĩ nhiều quá nhé.”

Nguyễn Kỳ liếc nhìn Tưởng Ly, Tưởng Ly ngẫm nghĩ rồi nói: “Thím ba, thím về nhà cố gắng suy nghĩ đi, có cần tôi cầu phúc cho con trai không. Nếu cần, có thể tới tìm tôi bất cứ lúc nào.”

“Được, được.”

Thím ba gần như bỏ chạy trong hốt hoảng, hoàn toàn khác với vẻ đường hoàng và tính tình bộc trực, có sao nói vậy thường ngày.

Nguyễn Kỳ khoanh hai tay trước ngực, nhìn về phía thím ba vừa đi khỏi và nói: “Thím ba này cũng thật cố chấp, lo cho con trai đến xé ruột xé gan nhưng không quên bảo vệ danh tiếng cho tộc trưởng.”

“Tộc trưởng Tần và các bô lão cũng giống như trụ cột tinh thần của Tần Xuyên, dĩ nhiên họ sẽ bỏ nhỏ vì đại cục.” Tưởng Ly khẽ đáp: “Hơn nữa, thím ba là một người thông minh, bà ấy không muốn có những lời lại lọt ra ngoài qua miệng bà ấy. Một khi trở thành sai lầm to lớn, bà ấy sẽ là tội nhân rồi.”

Trong lúc Tưởng Ly và Nguyễn Kỳ phân tích tâm lý của thím ba, Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn đã đạt được thống nhất và đi đến hợp tác trong một số quyết định.

Trên bàn có một bình rượu, còn có cả một đĩa mứt hoa quả.

Bình rượu chưa được mở nắp, bên cạnh bình rượu cũng không có cốc. Mứt hoa quả để nguyên chưa động vào, vừa nhìn là biết hai người họ không định ngồi tâm sự con cà con kê.

Nhiêu Tôn nói: "Trước đó anh nói có chuyện nhờ vả, lúc đó anh đã dự liệu trước được chuyện bây giờ? Tôi không tin."

"Không thể nói là dự liệu chính xác 100%, nhưng cũng đã suy nghĩ tới tám, chín phần rồi." Lục Đông Thâm châm một điếu thuốc, làn khói thuốc bay tròn xung quanh, mỏng mảnh như tơ, quấn bện giữa những kẽ ngón tay của anh: "Có người hy vọng chúng ta làm trai cò tranh giành lợi ích, dĩ nhiên là muốn sống tới cuối cùng trở thành ngư ông đắc lợi, vậy thì chúng ta đi gặp ngư ông một chút có gì sai chứ?"

"Không sai, chỉ là hơi tàn nhẫn một chút." Nhiêu Tôn dựa vào lưng ghế, miệng ngậm điếu thuốc, nói mơ hồ, hai chân vắt vẻo đặt lên bàn.

Lục Đông Thâm nghe xong bật cười: "Còn thủ đoạn có thể khiến Tôn thiếu thừa nhận là tàn nhẫn à? Câu này thốt ra từ cậu không có sức nặng chút nào."

Nhiêu Tôn bĩu môi, cũng không cãi vã về vấn đề này, nhưng hỏi thêm nữa cũng thái độ bắng nhắng: "Lục Đông Thâm, anh bảo tôi giúp anh như thế này có ích lợi gì?"

Nhiêu Tôn phả khói rồi suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng khoát tay: "Thôi bỏ đi."

"Hiếm có thật." Lục Đông Thâm nhìn anh ấy: "Phàm là những người từng nhờ vả Tôn thiếu đều nói rằng không bị Tôn thiếu hút máu cũng bị Tôn thiếu gặm mất một miếng thịt."

“Vậy phải xem đối phương là ai.” Nhiêu Tôn nhàn nhã: “Từ trước đó anh hỏi tôi có dám đánh cược với anh một ván không, lúc đó tôi đã cược là anh thắng, bây giờ đi đến bước này rồi, tôi đâu còn lý do gì để quay ngược lại tự tát vào mặt mình, phải không? Anh thắng, tôi còn lo không được lợi lộc gì sao?”

Lục Đông Thâm cố làm ra vẻ nghiêm túc: “Quả nhiên là kẻ to gan gượng chết cũng hù được đứa nhát gan.” Dứt lời, anh dập tắt điếu thuốc trong tay: “Được rồi, cứ đợi xem cậu có hút được ít mỡ nào từ tôi không.”

Câu nói này nghe rất qua quýt nhưng Nhiêu Tôn cũng không bực, thở dài: “Người làm được chuyện lớn không chấp nhặt tiểu tiết, chỉ khi chấp nhận bỏ những món hời nhỏ mới có thể tiến tới thành công.”

Khi Lục Đông Thâm đi tới trước cửa, Nhiêu Tôn hơi nghiêng người gọi giật anh lại.

“Tôi cực kỳ tò mò một chuyện.”

Lục Đông Thâm nhướng mày nhìn, đợi anh ấy nói tiếp.

Nhiêu Tôn nhìn anh như quan sát một quái thú thế kỷ vậy, nói những lời không nghiêm túc bằng thái độ nghiêm túc: “Lục Đông Thâm, có phải từ nhỏ tới lớn anh đều giữ nguyên tắc ‘ăn trông nồi, ngồi trông hướng’ không, không mệt à? Cứ cho là không mệt, anh cứ giữ mãi sự chừng mực ấy sẽ không hợp quần chúng đâu.”

“Hỏi xong rồi?”

“Đương nhiên, có hứng thú ngồi xuống ôn lại kỷ niệm về tuổi thơ của anh không?”

Lục Đông Thâm kéo cửa phòng ra: “Không hứng thú.”

***

Tưởng Ly tắm rửa xong xuôi, khi quay về giường nghỉ ngơi thì Lục Đông Thâm cũng đã trở lại. Cô nằm bò ở đó không nhúc nhích, nhắm nghiền mắt, nghĩ bụng tộc trưởng Tần này không biết khi nào mới làm xong công tác tư tưởng cho Tần nhị nương nên cô tranh thủ nghỉ được lúc nào hay lúc ấy.

Lục Đông Thâm không làm phiền cô. Anh đi tắm trước, khi ra đã thay một bộ quần áo rộng rãi thoải mái. Chỗ quần áo này đều đã được Tưởng Ly xông qua, có mùi ngải thảo và một loại cỏ nào đó không tên cực kỳ nhạt, thanh mát sạch sẽ. Nói theo lời của cô thì đêm xuống, ở Tần Xuyên nhiều muỗi, như vậy sẽ tránh cho anh bị muỗi đốt.

Anh nằm xuống, theo đà đè lên cơ thể cô.

Tưởng Ly hậm hực một tiếng, mặc cho nụ hôn của anh từ trên mặt lướt xuống, khi đến khóe môi cô mới uể oải nói: "Ừm, cho dù anh có ăn cả tuýp kem đánh răng, em vẫn biết anh vừa hút thuốc."

Lục Đông Thâm cười khẽ: "Nói chuyện với Nhiêu Tôn. Cậu ấy hút mà, anh không hút chung cũng không hay."

"Lý do có vẻ đàng hoàng quá nhỉ." Tưởng Ly mở mắt ra, xoay người đối mặt với anh, hai cánh tay vòng qua ôm cổ anh: "Chịu bao nhiêu thiệt thòi vì thuốc lá sao không chịu ghi nhớ vậy?"

"Có em ở bên cạnh, anh sợ gì chứ?" Lục Đông Thâm cúi mặt, say đắm nhìn cô.

Tưởng Ly phì cười, bây giờ thì nói gì cũng dễ nghe rồi. Cô hắng giọng hỏi anh: "Anh nói thật cho em biết đi, có cai được thuốc không?"

“Vậy em cũng phải nói thật với anh.”

“Hm?”

“Có sinh con cho anh không?”

Tưởng Ly đỏ mặt: “Em đang nói chuyện thuốc lá với anh mà.”

“Chuyện thuốc lá liên quan đến chuyện con cái.” Lục Đông Thâm nhìn cô chăm chú, giọng khuyên nhủ: “Chẳng phải em thích Tiểu Tiểu Thâm sao? Vậy thì sinh một đứa hoặc vài đứa, anh đảm bảo còn không chạm vào thuốc lá nữa.”

Tưởng Ly nhìn anh, anh cũng nhìn cô, nét mặt vô cùng nghiêm túc. Nhìn mãi nhìn mãi, Tưởng Ly bèn đưa tay đẩy mặt anh qua một bên: “Đừng có mật ngọt chết ruồi. Thứ nhất, anh và em còn chưa kết hôn. Thứ hai, việc cai thuốc đối với anh khó khăn lắm sao? Anh đâu có nghiện.”

Lục Đông Thâm thấy không lừa được cô bèn hôn lên cổ cô, thân mật thì thầm: “Em yên tâm, chỉ cần quay về chúng ta sẽ kết hôn, hoặc bây giờ chúng ta kết hôn cũng được, chẳng phải có câu ’trời đất làm chứng, cây cỏ làm mai’ sao? Cùng lắm còn có Nhiêu Tôn và Nguyễn Kỳ làm chứng nữa.”

Tưởng Ly ngẫm nghĩ một lúc rồi lắc đầu: “Em thiệt quá, không được.”

~Hết chương 548~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 549: Nắm Bắt Thời Cơ

"Chúng ta có thể diễn tập trước một chút." Lục Đông Thâm không khác nào đang dụ dỗ con mồi cắn câu.

Ngữ điệu dụ dỗ ngon ngọt này khiến Tưởng Ly cảnh giác. Cô đẩy anh ra, ngồi xếp bằng: "Lục Đông Thâm, anh đừng hòng!"

Cô nhóc này khôn ranh rồi, không sao mắc lừa được. Lục Đông Thâm thấy gò má cô ửng hồng nhưng vẫn cố gắng cứng đầu kiêu ngạo, càng nhìn càng yêu. Anh ngồi dậy vươn cánh tay dài kéo cô vào lòng, cả hai cùng dựa vào đầu giường. Tay anh men xuống ôm lấy vòng eo thon của cô: "Chuyện chưa cưới đã có bầu đúng là thiệt thòi cho em, anh không thể để em và con của chúng ta không danh không phận được."

Tưởng Ly ngước mắt nhìn anh.

Anh cúi xuống, nhìn thẳng vào mắt cô: "Bé con, sau chuyện lần trước anh đã thề rằng, sau này sẽ không bao giờ để em chịu ấm ức nữa."

Tưởng Ly nằm bò trong lòng anh, nghe ra ý tứ gì đó từ chất giọng trầm của anh: "Có phải anh... đã nắm chắc phần thắng rồi không?"

"Anh không làm việc gì không chắc chắn, nhưng cũng không loại trừ khả năng lỡ như." Lục Đông Thâm giơ tay vén một lọn tóc của cô ra sau tai: "Tôi chỉ có thể cố gắng hết sức để kiểm soát mọi chuyện."

Tưởng Ly hỏi anh: "Bây giờ ngay cả Cận Nghiêm cũng bán mạng cho anh, trong tay anh rốt cuộc có bao nhiêu lá vương bài?"

Lục Đông Thâm xoa đầu cô: "Trên con đường này, anh không có nhiều vương bài như em tưởng tượng, lá vương bài duy nhất chính là bản thân anh."

Nghe xong câu này, không hiểu sao Tưởng Ly lại cảm thấy đau lòng. Nếu là người không hiểu anh, nghe được câu này sẽ nghĩ nó như lời của một vị vua. Nhưng người hiểu anh thì sẽ biết trong câu nói của anh có biết bao nhiêu khó xử, biết bao nhiêu cô độc và đánh cược tất cả.

Cô chợt ôm chặt lấy anh, cổ họng nghẹn lại.

Bỗng cô nghe thấy anh cười khẽ: "Nghĩ lại thấy nói như vậy cũng không đúng, em mới là lá vương bài quan trọng nhất của anh."

Tưởng Ly nép mình trong lòng anh, buồn bã: "Em cũng muốn lắm."

Thật sự muốn có thể giúp anh nhiều hơn...

Giống như năm xưa vì Đàm Chiến cô có thể liều mạng của mình vậy, dùng tất cả tài sản của bản thân để báo đáp ơn cứu mạng của anh ấy. Bây giờ cô cũng muốn dốc hết sức mình để cùng anh sánh vai chiến đấu. Có lúc suy nghĩ thì thấy rất ổn, cô cũng rất tự tin sẽ không trở thành gánh nặng cho anh, nhưng những gì anh đối mặt không phải là sự tranh giành địa bàn như Đàm Chiến. Trong thế giới của Lục Đông Thâm không có gươm dao rõ ràng, khiến cô không thể thể hiện tài năng võ nghệ của mình, cũng sợ khi cô chưa kịp chống đỡ nổi những mũi tên ngầm thì Lục Đông Thâm đã nằm gọn trong lòng địch rồi.

Nhưng câu nói ngay sau đó của Lục Đông Thâm đã mang tới cho cô sức mạnh an ủi to lớn. Anh nói: "Bé con, em chính là vương bài của anh.

Trước kia anh gắng sức là vì bản thân. Bây giờ anh tình nguyện vì em mà nỗ lực. Anh muốn mang tới cho em nhiều điều tốt đẹp hơn. Anh mong sao cô gái mà anh yêu đi theo anh cả đời sẽ không phải hối hận."

Nghe xong mấy lời đó, Tưởng Ly sắp khóc tới nơi, nhưng cô cố gắng kìm nén. Cô ngẩng đầu khỏi lòng anh, cố tình nói: "Lục Đông Thâm, anh có biết mấy lời này anh nói ra nghe sến rện lắm không?"

"Sến rện?"

"Ừm."

Lục Đông Thâm luồn tay vào trong quần áo của cô: "Để anh xem nào*."

*Nghĩa gốc của từ sến rện là da thịt tê dại.

"Anh không thể nghiêm túc một chút à?" Tưởng Ly sợ nhột, lục tục bò dậy, né tránh bàn tay anh.

Lục Đông Thâm cao hứng, không định buông tha cho cô mà cúi người xuống: "Lúc anh nghiêm túc thì em nói là sến, cô gái như em thật quá khó hầu hạ."

Lúc họ đang quấn lấy nhau thì di động đầu giường rung lên.

Ở một nơi ẩn khuất còn phải dùng nến để soi sáng như Tần Xuyên, công cụ liên lạc mang tính hiện đại như di động luôn có cảm giác không ăn nhập chút nào. Nhưng có không ăn nhập đến mấy, nó cũng là phương tiện duy nhất để Lục Đông Thâm liên lạc với thế giới bên ngoài. Ở Tần Xuyên không có điện, từ mấy hôm trước di động của anh đã bị sập nguồn rồi, mấy hôm nay anh đều dùng máy của cô.

Tưởng Ly không mắc bệnh sống phụ thuộc vào điện thoại. Điều này cũng xuất phát từ việc hằng ngày cô còn bận rộn quan tâm tới việc khai thác nguyên liệu và các công thức tạo mùi hương, cộng thêm lúc ở Thương Lăng, đa phần thời gian cô đều sống trên núi. Cho dù về thành phố, cô cũng thường xuyên quên đem theo di động. Lục Đông Thâm không ít lần nói cô vì thói quen khó bỏ này. Lý do của cô là, quay ngược về thời cổ đại, giữa con người với nhau cũng đâu có mất liên lạc. Một người thật lòng muốn tìm bạn hoặc thật lòng muốn liên lạc kiểu gì cũng sẽ có cách thôi.

Lục Đông Thâm cũng mặc kệ mấy lý luận xiên xẹo của cô, dù sao thì anh muốn tìm cô cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Khi màn hình hiển thị hai chữ "Tiểu nhân", Tưởng Ly ném di động cho Lục Đông Thâm, hậm hực bật ra một tiếng từ trong lỗ mũi, rồi lật người xuống giường đi tới bên cửa sổ đọc sách. Sách được cô tiện tay lấy về từ phòng của Tần Thiên Bảo. Cô chọn đại một cuốn, là một cuốn điển tích nửa cổ, đọc cũng thấy rất thú vị.

"Tiểu nhân" là Cận Nghiêm. Đây là tên gọi cô lưu lại sau vài lần Lục Đông Thâm dùng máy của cô nói chuyện với anh ta. Tưởng Ly cô chính là một người có thù ắt báo. Chuyện Cận Nghiêm đắc tội với cô đừng hòng được bỏ qua dễ dàng, dù bây giờ Cận Nghiêm có toàn tâm toàn ý giúp Lục Đông Thâm đến đâu đi chăng nữa.

Lục Đông Thâm thấy cô tỏ ra không vui, cố nhịn cười rồi nhận điện thoại. Ban đầu ngồi ở đó, Tưởng Ly vẫn còn đọc được chút sách, đọc mãi đọc mãi tâm hồn bỗng treo ngược cành cây. Lúc này, Cận Nghiêm đang tập trung điều tra chuyện của hai bố con Lục Khởi Bạch. Gọi điện đến chắc chắn là vì việc đã tiến triển. Dù là Cận Nghiêm hay Lục Đông Thâm đều không phải kiểu người rảnh rỗi kiếm việc buôn dưa.

Mắt cô thì nhìn vào sách nhưng tai lại như mọc chân, cố gắng lao về phía Lục Đông Thâm. Sau đó cô thẳng thừng ôm sách trở về giường, quang minh chính đại "nghe trộm".

Giọng Cận Nghiêm rất trầm bổng mạnh mẽ. Tưởng Ly loáng thoáng nghe thấy anh ta nhắc đến tên lính đánh thuê duy nhất còn sống ở Tần Xuyên. Anh ta nói: "Có áp giải người đó về cũng coi như vẽ hoa trên gấm, tóm lại vật chứng, nhân chứng đều đầy đủ, dù là bốn năm trước hay bốn năm sau, người cần chịu phạt cũng nên chịu phạt rồi."

Trái tim Tưởng Ly nảy lên một cái rất mạnh. Cô quỳ phắt dậy khỏi giường, nhìn chằm chằm di động trong tay Lục Đông Thâm với khuôn mặt bừng sáng. Cô cảm giác nếu Cận Nghiêm đang ở trước mặt cô lúc này, cô nhất định sẽ nhìn anh ta bằng một ánh mắt thân thiện.

Vậy là... cuối cùng cũng điều tra ra được?

Lục Đông Tâm nhìn ra được sự phấn khởi từ ánh mắt Tưởng Ly. Anh giơ tay xoa đầu cô rồi nói với Cận Nghiêm: "Chỉ đợi lập án điều tra nữa thôi."

"Trong Lục Môn không cho phép những chuyện sát hại tính mạng người khác xảy ra. Một khi lập án điều tra, bố con Lục Khởi Bạch sẽ không còn cơ hội trở mình. Lục Bắc Thâm cũng nằm trong diện tình nghi. Như thế lợi ích của Lục Môn sẽ chấn động không nhỏ. Anh muốn làm người đứng sau thu lưới, vậy phải chắc chắn trước rằng đôi tay của mình cũng trong sạch."

Lục Đông Thâm từ tốn đáp: "Tôi chấp nhận sự điều tra của cậu bất cứ lúc nào."

Tưởng Ly ngồi bên cạnh bĩu môi, chút cảm kích khó khăn lắm mới nảy sinh đối với Cận Nghiêm lập tức tan biến. Còn ra cái vẻ nghiêm túc, vờ vịt gì chứ? Nhưng oán thì oán vậy, sự bất mãn của cô đối với Cận Nghiêm cũng chỉ thuần túy là tư thù cá nhân. Với một người không vì lợi ích mà đứng về phía bất kỳ ai như Cận Nghiêm, thật ra trong lòng Tưởng Ly cũng rất ngưỡng mộ.

Có một người như vậy, anh ta giống như đôi mắt của Thượng đế trong Lục Môn vậy, không cho phép tồn tại dù là một hạt bụi. Những việc dơ bẩn xấu xa phía sau Lục Môn chắc chắn cũng được anh ta quét dọn sạch sẽ. Nhưng đồng thời anh ta cũng phải cân bằng quan hệ lợi ích của Lục Môn. Có một vài người dính bùn một khi nhổ lên, vị trí trống ra không tìm được người thích hợp, vậy thì kết cấu lợi ích sẽ bị tan rã.

Cận Nghiêm dĩ nhiên không có quyền điều phối nhân lực. Bây giờ nếu anh ta đã dám đi điều tra bố con Lục Khởi Bạch và Lục Bắc Thâm, vậy thì có nghĩa chuyện cân bằng lợi ích sẽ rơi xuống đầu Lục Đông Thâm. Anh cần sớm chuẩn bị sẵn sàng, một khi thế lực của bố con Lục Khởi Bạch thật sự sụp đổ, vậy thì anh cũng phải có bản lĩnh tiếp nhận.

~Hết chương 549~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 550: Không Được Phép Thích Anh Ta

"Lần này mấy công ty của Lục Môn đồng thời bị đánh úp trên thị trường chứng khoán, kẻ đứng sau chuyện này không đơn giản vậy đâu." Lục Đông Thâm nói.

"Tôi cũng chú ý đến chuyện này, tôi cũng đã tiếp nhận, cùng Dương Viễn điều tra."

Sau khi cuộc điện thoại kết thúc, Tưởng Ly thấy Lục Đông Thâm cười. Lục Đông Thâm để di động lại tủ đầu giường, cố tình hỏi: "Sách để ở chỗ em mấy ngày rồi đấy, đọc được một nửa chưa?"

"Việc này không quan trọng." Tưởng Ly bổ nhào vào lòng anh: "Chuyện thế nào rồi? Hòn đá tảng ngáng chân được anh nhấc đi chưa?"

Lục Đông Thâm ung dung điềm đạm đối mặt với sự nhiệt tình của cô: "Con đường đời dài đằng đẵng, còn rất nhiều hòn đá khác ngáng chân."

"Đừng chơi mấy trò văn vở với em, xét về trình độ Hán ngữ, anh không bằng em đâu." Tưởng Ly giơ tay liều mạng véo má anh: "Mau nói!"

"Những gì cần nghe chẳng phải em đã nghe hết rồi sao?" Lục Đông Thâm bị cô véo đến đỏ cả mặt: "Chuyện bốn năm trước, chú hai của anh là người đứng đằng sau. Người năm đó muốn giết anh cũng là ông ta. Bốn năm sau, con trai ông ta bắt chước làm theo. Đầu tiên nảy sinh ý định giết Charles Ellison, sai người mai phục ở khu trượt tuyết với ý đồ giết người trong im lặng, sau đó lại sắp xếp lính đánh thuê chờ sẵn chúng ta ở Tần

Xuyên. Tất cả những tội trạng này đều cùng với việc Lục Khởi Bạch ngồi tù từ từ được Cận Nghiêm lôi ra ngoài."

"Nhưng trước đó rất khó điều tra mà."

"Phải." Lục Đông Thâm thở dài: "Nhưng em đừng quên đạo lý cây đổ thì khỉ chạy. Chú hai anh tuy những năm gần đây vẫn luôn âm thầm tạo dựng quan hệ và nhân lực, nhưng ông ta không đảm nhiệm chức vụ ở Lục Môn, mọi lợi ích về nhân lực đều thể hiện thông qua Lục Khởi Bạch. Bây giờ Lục Khởi Bạch bị bắt, cho dù không có chuyện lính đánh thuê ở Tần Xuyên thì thế lực ở Lục Môn cũng không được bằng khi trước. Những mối quan hệ trên thương trường nói cho cùng chính là quan hệ lợi ích. Có mấy người thật sự có thể đợi cậu ta ra tù rồi kiếm tiền? Có kẽ hở thì dễ ngay, có một vài chứng cứ đã đóng bụi cũng sẽ lòi ra, cho dù là dùng tiền mua cũng sẽ mua được."

"Tiền của anh ở đâu ra?" Tưởng Ly hỏi một vấn đề mấu chốt.

Lục Đông Thâm không chút ngượng ngập: "Dương Viễn có mà."

Tưởng Ly đến đây đã hiểu, đúng là nghĩa khí huynh đệ.

"Nếu nhìn ở khía cạnh này, Lục Bắc Thâm coi như cũng đã giúp anh một việc."

Lục Đông Thâm trầm ngâm giây lát: "Nó chưa bao giờ giúp ai làm gì, bằng không đã chẳng đoạt lại nhân chứng từ tay Cận Nghiêm. Còn về việc Cận Nghiêm đáp trả nó một đòn, cục diện này có lẽ trước đó nó không ngờ tới."

Tưởng Ly gập hai chân lên, vòng hai tay qua ôm đầu gối: "Một khi lập án điều tra vậy thì sẽ có thể lôi ra ngoài nhiều chi tiết lằng nhằng hơn. Ví

dụ như việc Lục Khởi Bạch sai khiến Vệ Bạc Tôn làm một số chuyện ở Trường Thịnh."

"Cái chết của Thai Quốc Cường và tình thế rối ren trước đó ở Trường Thịnh quả thật nên lôi kẻ đứng sau ra rồi. Lần này Lục Khởi Bạch không tránh nổi." Lục Đông Thâm dựa vào đầu giường, giơ tay là chạm được vào đuôi tóc cô. Anh vân vê một lọn nhỏ đùa nghịch trong tay: "Vệ Bạc Tôn cũng coi như nỏ mạnh hết đà, chuyện bí kíp lần này hắn chắc chắn sẽ quyết tâm hết sức."

Tưởng Ly không hiểu: "Cho dù hắn có được bí kíp thì đã sao? Lục Khởi Bạch một khi chấp nhận điều tra, hắn cũng không chạy thoát."

"Sau khi có được bí kíp, hắn sắp xếp thế nào anh chẳng buồn quan tâm, vì anh sẽ không để cho hắn có cơ hội giành được bí kíp." Trong nụ cười khẽ của Lục Đông Thâm toát lên tinh thần chắc thắng.

Tưởng Ly quay đầu nhìn anh.

Lục Đông Thâm nhìn thẳng vào mắt cô, nói rành mạch: "Tần Diệu chính là Vệ Bạc Tôn."

Tưởng Ly giống như bị ai thẳng thừng ném vào lò lửa hạt nhân vậy. Cô nhìn Lục Đông Thâm rất lâu mới "Á?" một tiếng. Lục Đông Thâm vươn tay ra đỡ lấy cằm cô, nâng nó lên để cô khép miệng lại: "Trên tường nhà thím ba có dán một bức ảnh, người trên ảnh chính là Vệ Bạc Tôn. Nguyễn Kỳ từng gặp hắn hội họp với tộc trưởng Tần ở trấn Thất Xá."

Nói xong, Lục Đông Thâm thu tay về. Tưởng Ly lại tiếp tục há hốc miệng. Lần này mãi cũng không thấy cô "á" nữa. Lục Đông Thâm liên tục tung ra hai quả bom đã làm nổ tung khả năng phản ứng của cô.

Anh cố tình chọc cô, ngón tay chống lên cằm cô, hơi dùng sức tiếp tục giúp cô ngậm miệng.

Bấy giờ Tưởng Ly mới bước ra khỏi "khu vực phóng xạ", cung phản xạ bị văng đi tận đâu cuối cùng cũng trở về: "Tần Diệu là Vệ Bạc Tôn? Người có liên lạc với tộc trưởng Tần chính là Vệ Bạc Tôn? Hắn là người Tần Xuyên?"

Lục Đông Thâm buồn cười không chịu nổi vì vẻ mặt ngơ ngác của cô. Anh rướn người túm lấy cô, ngay sau đó ấn cô xuống dưới người mình.

"Mau nói cho em biết đi." Tưởng Ly sắp sốt ruột tưởng chết.

Lục Đông Thâm chẳng nói chẳng rằng, cúi đầu hôn lên môi cô.

Lúc này còn tán dóc với cô chuyện này ư? Trừ phi đầu anh bị kẹp cửa rồi.

***

Sau khi xách hai thùng nước đầy mang vào phòng Nguyễn Kỳ, Nhiêu Tôn không đi ngay. Sau khi đổ đầy nước vào bồn tắm, anh lúc lắc cái tay ê mỏi, thoải mái buông một tiếng thở dài: "Được rồi, nước tắm sáng sớm mai đủ rồi đấy."

Từ sau khi anh tới Tần Xuyên, ngày nào cũng làm những việc bình dị nhất, không phải chẻ củi thì cũng là nhóm lửa, hoặc là xây nhà. Dù bận việc gì, tới khi Nguyễn Kỳ cần dùng nước, anh cũng xách đầy mang đến cho cô.

Nguyễn Kỳ "ừm" một tiếng, rồi dựa vào cửa phòng tắm, không nhúc nhích.

Nhiêu Tôn vò đầu, hỏi cô: "À... cô còn việc gì cần tôi làm không?"

Nguyễn Kỳ lắc đầu.

Bầu không khí nhất thời có phần gượng gạo. Nhiêu Tôn "ồ" một tiếng rồi chống tay lên hông nhìn xung quanh một lượt. Nguyễn Kỳ thấy thế cực kỳ hiếu kỳ, hỏi anh: "Sao vậy?"

"Không có gì, tôi đang xem xem còn việc gì tôi có thể làm giúp cô không."

Nguyễn Kỳ ngẫm nghĩ một hồi lâu: "Tôi..."

"Cô nói đi."

"Nhiêu Tôn, tôi muốn tắm rồi..."

"À..."

Nguyễn Kỳ nhìn anh chằm chằm. Thấy vậy, anh cũng nhìn cô, lát sau đột ngột hiểu ra, vội nói: "Thật ngại quá, tôi... tôi đi đây."

Trước khi ra khỏi cửa, Nhiêu Tôn lại đột ngột dừng bước, quay đầu nhìn Nguyễn Kỳ.

Khiến cô giật nảy mình.

"Cô qua đây." Nói rồi, Nhiêu Tôn lại đóng cửa phòng vào.

Khẩu khí bỗng nhiên nghiêm túc và hành động ấy khiến Nguyễn Kỳ buột miệng: "Làm gì vậy?"

"Tôi có ăn thịt người đâu, cô qua đây." Nhiêu Tôn làm mặt khó xử.

Ngẫm nghĩ một chút, Nguyễn Kỳ tiến lên.

Nhiêu Tôn cũng chẳng làm gì cô, bất ngờ hơn là càng không có hành động mang tính tổn thương. Anh chỉ nhìn cô, ánh mắt cực kỳ nghiêm túc: "Hãy hứa với tôi một chuyện."

"Hả?"

Nhiêu Tôn nắm lấy cánh tay cô, kéo cô sát lại gần một chút: "Sau này hãy tránh xa Lục Đông Thâm một chút, đừng nói cười với anh ta."

Một câu nói khiến Nguyễn Kỳ chẳng hiểu chuyện gì. Nói cười? Khi nào chứ?

"Nghe rõ chưa?"

"Vì sao?" Nguyễn Kỳ hỏi ngược lại.

Câu này thật sự làm Nhiêu Tôn sững người, tới khi phản ứng lại, thoạt nhìn trông anh có phần thiếu tự nhiên. Anh bực dọc nói: "Vì sao vì trăng cái gì, sao hả, không lẽ cô thích anh ta rồi?"

Đồ thần kinh.

Nguyễn Kỳ mở cửa đẩy Nhiêu Tôn ra ngoài. Nhiêu Tôn thấy vậy càng không yên tâm, một tay chống lên cửa: "Tôi cảnh cáo đó, không được phép thích anh ta."

"Nhiêu Tôn, đầu anh bị kẹp cửa rồi đấy!" Nói rồi, Nguyễn Kỳ đẩy anh thật mạnh, cửa phòng đóng "sầm" lại.

Nhiêu Tôn đứng đờ người ở cửa một lúc rất lâu.

Không ngờ, tiếng quát và tiếng đóng cửa ấy cũng len lỏi vào một căn phòng khác. Lục Đông Thâm đang chìm đắm trong mộng đẹp bỗng nảy ra một suy nghĩ dành cho Nhiêu Tôn: Quả nhiên đầu bị kẹp cửa...

~Hết chương 550~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 551: Khiến Người Chết Sống Lại

Sáng sớm hôm sau, tộc trưởng Tần mang tin tức tới.

Không chỉ mang theo tin tức, ông còn dẫn cả Tần nhị nương tới. Sương sớm vừa tan, Nguyễn Kỳ chân trước vừa mở cửa sân, chân sau tộc trưởng Tần đã đi vào, nét mặt có phần mỏi mệt. Bên cạnh, Tần Thiên Bảo vẫn luôn đi theo sát, tiểu thiếu niên trông vẫn còn khá tinh thần.

Tần nhị nương vẫn không đi vào, chỉ đứng ngoài cửa. Bà ta đã thay một bộ đồ khác, nhưng vẫn là kiểu áo choàng rất dài, sắc mặt sa sầm. Tưởng Ly sau khi biết được tình hình cũng không tỏ thái độ kẻ trên gì nữa. Cô ra khỏi nhà, hơn nữa cô cũng tin chắc rằng việc Tần nhị nương không vào cửa lớn chẳng phải cố làm ra vẻ. Vị Tần nhị nương này luôn có cảm xúc chống đối lại cô, thậm chí nói rằng bà ta có tâm lý phòng bị cô.

Tộc trưởng Tần đứng giữa sân, nói với Tưởng Ly vè kết quả "đàm phán" của họ. Ý tứ đại khái là ông đã cố gắng hết khả năng để thuyết phục Nhị nương. Ý của Nhị nương là muốn thi với cô một ván, nếu thua sẽ hai tay dâng bí kíp cho đối phương một cách vô điều kiện.

Nguyễn Kỳ nghe xong câu này rất không vui: "Tộc trưởng Tần, mấy người làm vậy không hay thì phải? Còn phải thi? Thi thố cái gì? Tưởng cô nương đây đã chữa trị được cho niềm hy vọng của Tần Xuyên các người đó."

Tộc trưởng Tần nét mặt khó xử, nhưng biểu cảm qua đôi mắt trông cũng áy náy thật sự. Ông muốn giải thích với Tưởng Ly, lại cảm thấy mọi lời giải thích đều vô nghĩa. Ông lẳng lặng đánh mắt nhìn Lục Đông Thâm đang ngồi bên cạnh chiếc bàn trúc ngay gần đó. Những lời anh nói lúc trước vẫn còn văng vẳng bên tai, ông buông một tiếng thở dài ai oán trong lòng.

Cửa vẫn còn mở hé, từ góc độ của Tưởng Ly có thể nhìn thấy Tần nhị nương. Tần nhị nương vẫn đứng nghiêm đó không nhúc nhích, hai mắt nhìn chòng chọc qua khoảng không hướng thẳng và cô, mang đầy sự khiêu khích rõ ràng. Tưởng Ly không nhiều lời thừa thãi với tộc trưởng Tần nữa, di chuyển ra ngoài.

Cô đứng trên bậc thềm, nhìn thẳng vào Tần nhị nương.

Tần nhị nương nói thẳng vào chuyện chính: "Họ tâm phục khẩu phục cô là chuyện của họ. Bí kíp do tôi gìn giữ, nếu cô muốn, phải có bản lĩnh khiến tôi tâm phục khẩu phục."

"Làm sao mới có thể khiến bà tâm phục khẩu phục?" Tưởng Ly lạnh lùng hỏi.

Tần nhị nương cất giọng u ám: "Người Tần Xuyên chúng tôi xưa nay làm việc lỗi lạc, còn thủ đoạn chữa trị cho Thiên Bảo của cô thì quỷ dị, không công khai. Cô nghĩ có thể khiến bao nhiêu người tâm phục khẩu phục? Người Tần Xuyên chưa chắc ai ai cũng phục cô, cô có tư cách gì khiến tôi thừa nhận thân phận thần nữ của mình?"

Tưởng Ly chắp tay sau lưng, khóe miệng nở nụ cười khẽ khàng: "Không thành vấn đề, tôi chấp nhận sự khiêu chiến của bà."

Lời cam kết coi như đã được lập.

Nhưng thật ra, cho dù không có chuyện Tần Thiên Bảo bị bệnh, chỉ cần dính dáng tới bí kíp, cô chắc chắn sẽ phải kết thù kết oán với Tần nhị nương.

Sau khi Tần nhị nương rời khỏi đó, tộc trưởng Tần chân thành nói với họ: "Mọi người cũng biết nhị nương không chịu sự quản thúc của các bô lão. Người Tần Xuyên còn phải lịch sự với bà ấy vài phần, bà ấy có thể nói được như vậy thật ra cũng đã khó khăn lắm rồi."

Tưởng Ly không lên tiếng, chỉ ngồi xuống rót tách trà nhạt.

Thấy vậy, tộc trưởng Tần không yên tâm. Ông liếc nhìn Lục Đông Thâm. Lục Đông Thâm lần này lên tiếng: "Nếu Tưởng cô nương đã nhận lời thì phải xem tạo hóa thế nào."

Tưởng Ly giữ lại Tần Thiên Bảo, trước khi tộc trưởng Tần đi hẳn còn nhìn Tần Thiên Bảo bằng một ánh mắt đầy hàm ý. Tới khi cánh cửa khép lại, Tần Thiên Bảo mới ngồi xuống đối diện Tưởng Ly. Không đợi cô hỏi, nó đã nói ngay: "Tối qua em mới được biết chuyện về Tần Diệu. Có một số chuyện nguyên nhân kết quả mọi người cũng đoán ra tám chín phần rồi, còn những chuyện liên quan tới danh tiếng của Tần Xuyên, em sẽ không nói nhiều được."

Thật ra Tưởng Ly hy vọng nó nói nhiều. Còn về việc tối qua cô không hỏi được tường tận từ miệng Lục Đông Thâm là vì anh chỉ dùng một câu "Em sẽ sớm biết thôi" để qua quýt đáp lại cô. Cô gạn hỏi Tần Thiên Bảo nhưng xem ra nó có chuyện khó xử của mình. Lục Đông Thâm ngồi cạnh từ tốn nói: "Tuy chỉ là một đứa trẻ nhưng việc nó tích cực bảo vệ lợi ích và thanh danh cho thôn làng của mình là chuyện tốt."

Tần Thiên Bảo cảm kích gật đầu với Lục Đông Thâm. Từ lần trước bị Lục Đông Thâm đe dọa, nó ít nhiều có bóng ma tâm lý với anh, khi gặp lại

anh luôn có chút dè dặt sợ hãi, cũng không dám len lén nhìn Tưởng Ly như trước. Nhưng hôm nay, nó quả thực cảm thấy con người Lục Đông Thâm cũng rất tốt, ít nhất đã bảo vệ cho tôn nghiêm của một tộc trưởng Tần Xuyên tương lai như nó.

Tưởng Ly thấy cả Lục Đông Thâm cũng nói vậy, cả một bụng tò mò cũng được kìm xuống. Cô bĩu môi, hằn học liếc xéo Lục Đông Thâm, gần như rơi cả con ngươi ra ngoài. Quay về chuyện chính, cô lại hỏi Tần Thiên Bảo về chuyện tối nay.

Tần Thiên Bảo không định giấu giếm chuyện này nên nói ngay: "Sở dĩ Nhị nương chọn thời gian vào lúc hoàng hôn là vì trong mắt người Tần Xuyên, hoàng hôn là thời khắc giao thoa giữa ánh sáng và bóng tối, là ranh giới nối tiếp giữa ngày và đêm."

Tưởng Ly chống cằm "ừm" một tiếng, câu này nghe như lời bài hát vậy: "Rồi sao nữa?"

"Thế nên lúc đó là thời điểm thích hợp nhất để gọi những du hồn*."

*Những hồn ma không thể siêu thoát, lãng vãng khắp nơi.

Gọi du hồn chẳng phải đều vào lúc nửa đêm sao? Đợi chút...

"Gọi du hồn? Gọi hồn của ai?" Tưởng Ly giật mình.

Tần Thiên Bảo nhìn Tưởng Ly, nghiêm túc nói: "Tần tứ thúc hôm nay vừa ngã từ trên vách núi xuống, đã tắt thở rồi, được đưa tới chỗ Nhị nương. Đến tầm hoàng hôn, Nhị nương sẽ gọi hồn cho chú ấy."

"Nói cách khác là..." Tưởng Ly ngập ngừng.

Tần Thiên Bảo chỉnh lại tư thế ngồi, gần như rất nghiêm trang: "Nói cách khác là, chuyện thần nữ phải so tài với Nhị nương chính là khiến người chết sống lại."

"Khụ... Khụ..." Tưởng Ly chưa kịp nuốt hớp nước, bỗng ho sặc sụa.

***

Từ thím ba tới Tần nhị nương giờ lại tới Tần tứ thúc, mối quan hệ nhì nhằng dây dưa không dứt của người Tần Xuyên khiến Tưởng Ly đau cả đầu. Nhưng trên thực tế gọi là "tứ thúc" cũng chỉ là một danh xưng mang tính tôn trọng. Tóm lại, đây không phải chuyện Tưởng Ly đau đầu.

Không cần biết cô không cam tâm tình nguyện tới đâu, mặt trời trên đỉnh đầu cũng sốt sắng lặn xuống như vội đi đầu thai vậy. Đường chân trời bị thiêu cháy đỏ rực khiến cô thảng thốt lo sợ. Hoàng hôn có đẹp tới đâu cũng chỉ là giả tưởng, nó sẽ nhanh chóng bị màn đêm nuốt chửng, không còn hạt bụi. Trước kia cô rất không thích khoảnh khắc này, bây giờ khó khăn lắm mới yêu quý nó, kết quả lại bày ra trò này khiến cô ghê tởm.

Tần tứ thúc có vẻ như đã ngoài sáu mươi, xem ra "Tứ thúc" theo lời người Tần Xuyên chỉ là một danh xưng.

Khi Tưởng Ly tới đài tế trong thôn, chút vạt sáng cuối cùng nơi chân trời cũng đã tắt ngấm. Ngay sau đó, trước mắt chợ sáng lên, là ngàn vạn "ánh lửa" trong thôn, gần như sáng cả bầu trời, soi rõ xung quanh đài tế không khác gì ban ngày.

Trên đài tế đã được bố trí xong xuôi.

Ngoài những tế phẩm thường thấy, còn dựng mười cây cờ gọi hồn, trên đỉnh đầu cũng được viết đầu những bùa chú chiếm chọn tầm mắt, nâng lên từng chút một từ chính giữa như những lá cờ cầu nguyện của Tây Tạng rồi

hướng về bốn phương tám hướng. Gió thổi qua, tiếng chuông gió kêu inh ỏi. Chúng được làm bằng đồng vàng, réo rắt êm tai.

Tần nhị nương đứng trên đài, mặc lại bộ áo dài màu đen, đầu đội mũ cao, dáng vẻ cao cao tại thượng. Bên cạnh cờ gọi hồn có đặt bè được làm bằng trúc, xung quanh bày đầy hoa tươi, giữa hoa tươi chính là người cần được gọi hồn hôm nay – Tần tứ thúc.

Thấy Tưởng Ly đến, Tần nhị nương giơ tay ra hiệu cho cô đi lên, ánh mắt cao ngạo đó nhìn xuống như toát ra một sự kiêu căng và xem thường sâu sắc...

~Hết chương 551~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 552: Đứng Sau Khắc Phục Hậu Quả

Một người chết rồi lại muốn sống dậy, điều này xét về lý luận là không thành lập. Thế nên trước khi tới đài tế theo lời hạn, Tưởng Ly lại xác nhận thêm lần nữa với Tần Thiên Bảo có chắc chắn rằng Tần tứ thúc đã chết hẳn rồi không? Tần Thiên Bảo đáp chắc nịch rằng Tứ thúc đã chết rồi, ngã từ một nơi cao như thế xuống là không thể nào sống nổi.

Nghe nói thi thể của Tứ thúc đã được mang tới chỗ Tần nhị nương, Tưởng Ly muốn xem qua là chuyện không thể. Thế là cô bèn Tần Thiên Bảo tìm một số người đi nghe ngóng những thông tin liên quan đến tình hình của Tứ thúc trước và sau khi xảy ra chuyện. Tần Thiên Bảo không hiểu nhưng vẫn làm theo.

Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn cũng tới từ đường thăm dò tin tức.

Việc cải tạo tu sửa từ đường đã đi vào giai đoạn cuối, thế nên ban ngày có người dân ở đó tiếp tục làm việc. Họ đã quen mặt Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn, nên có một số chuyện tiện nghe ngóng.

Khoảng tầm trưa, một vài thông tin cũng đã liên tục được rót vào tai Tưởng Ly.

Sau khi kêu Tần Thiên Bảo ra về, Tưởng Ly đóng chặt cửa nẻo lại, bắt tay vào chuẩn bị một số thứ.

Thế nên, khi Tưởng Ly đi về phía đài tế, Nguyễn Kỳ nói bằng vẻ mặt lo lắng: "Thật sự không vấn đề gì chứ? Trông có vẻ như Tần tứ thúc chết thật

rồi."

Trước đó họ nghi ngờ có khi nào Tần nhị nương bày ra trò lừa đảo này không, nếu không sao đang yên đang lành lại trùng hợp có một người ngã chết? Về sau nghe ngóng một vòng, Tần tứ thúc lúc đó quả thật được khiêng nằm trở về thôn. Có người tận mắt chứng kiến kể rằng lúc đó trông thấy khắp người Tần tứ thúc toàn là máu, cơ thể cũng không nhúc nhích nữa.

Bây giờ nhìn lại lên đài tế, tuy rằng còn một chút khoảng cách, nhưng xung quanh đài tế cũng đã được soi rõ như ban nãy. Người nằm giữa vòng hoa tươi chính là Tần tứ thúc, khuôn mặt đó trắng nhợt, đờ đẫn, nhìn thế nào cũng giống một người đã tắt thở thật sự.

Nhiêu Tôn không nói gì. Sự thật là anh ấy cũng không quá chắc chắn trong lòng. Thông tin thu thập được cũng đã thu thập rồi. Về sau Tưởng Ly một mình ra ngoài một chuyến, cũng không cần ba người họ đi theo, khi trở về thì nhốt mình trong phòng, đến tận hoàng hôn cô mới đi xuống, nhìn sắc trời mà mặt mày bình thản không gợn sóng, thậm chí cô còn uể oải hướng về phía chân trời đỏ rực vươn vai một cái, rồi nói: Đi thôi, tới điểm hẹn.

Người bình thản nhất trong số ba người còn lại chắc chắn là Lục Đông Thâm rồi.

Lúc Tưởng Ly chui vào trong phòng không ra ngoài, anh cũng không hề giục giã, chỉ ngồi bên chiếc bàn trúc trong sân uống trà đọc sách, đọc cuốn sách mà tối qua bị Tưởng Ly quăng qua một bên. Tới khi Tưởng Ly đi ra ngoài, sách đã được anh đọc hết quá nửa.

Hoặc là hoàn toàn không quan tâm, hoặc là quá hiểu cô. Không cần nói, Lục Đông Thâm chính là trường hợp sau. Vì vậy sau khi Nguyễn Kỳ phát

biểu sự lo lắng, Lục Đông Thâm lên tiếng: "Nếu cô ấy đã dám tới đúng hẹn thì nhất định không có vấn đề gì."

Nguyễn Kỳ ngước mắt nhìn Lục Đông Thâm, ánh mắt anh luôn bám sát theo bóng lưng Tưởng Ly, dịu dàng vô cùng. Nguyễn Kỳ ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi: "Lỡ như cô ấy đang gắng gượng thì sao?"

"Không đâu." Lục Đông Thâm đáp rất chắc chắn: "Cô ấy không phải một người hữu dũng vô mưu. Cô ấy dám làm, vậy thì chắc chắn tràn đầy tự tin. Thế nên, cho dù gắng gượng, thì cũng là sự gắng gượng nhờ bản lĩnh của riêng cô ấy."

"Anh có từng nghĩ đến trường hợp thật sự xảy ra vấn đề hoặc cô ấy không giải quyết nổi không?" Nguyễn Kỳ gạn hỏi.

Lục Đông Thâm bật cười: "Cho dù xảy ra vấn đề cũng chẳng có gì đáng ngại. Còn tôi ở đây. Cô ấy không giải quyết được, tôi giúp cô ấy. Chỉ cần là chuyện cô ấy muốn làm thì tôi tình nguyện đứng sau khắc phục hậu quả cho cô ấy."

Một câu nói khiến Nguyễn Kỳ nghe mà thảng thốt trong lòng.

Tình yêu tới tận cùng chính là sự cưng chiều này chăng, tin tưởng là điều kiện tiên quyết, ủng hộ là mấu chốt quan trọng.

Đương nhiên cũng có một kiểu đàn ông mặc cho nước chảy bèo trôi. Khi hỏi chuyện, Nguyễn Kỳ thấy Lục Đông Thâm tự tin đầy mình như thế, cô ấy thật sự nghĩ rằng chẳng qua anh chỉ muốn dồn toàn bộ chuyện quan trọng lên người Tưởng Ly mà nói, nói trắng ra là muốn dồn trách nhiệm cho đối phương. Nhưng câu nói cuối cùng này đã khiến cô ấy phải triệt để nhìn Lục Đông Thâm bằng con mắt khác.

Anh thật sự cưng chiều Tưởng Ly, tin tưởng cô đồng thời có thể vì cô chuẩn bị đầy đủ mọi tình hình. Tình yêu anh dành cho cô không ích kỷ, không hẹp hòi mà bao la như trời cao, cũng sâu nặng như đại dương. Trên con đường tình yêu này, anh ngưỡng mộ cô, mang tới cho cô không gian trưởng thành lớn nhất, có thể khiến cô giữ nguyên được tính khí trời sinh tự do tự tại như một đứa trẻ.

Nói thật, Nguyễn Kỳ bỗng nhiên hâm mộ Tưởng Ly vô cùng.

Có thể gặp một người đàn ông như vậy giữa biển người mênh mông đúng là có phúc ba đời.

Đúng vào lúc cô ấy cảm thán vì chuyện này thì nghe thấy Nhiêu Tôn cười khẩy, nói với Lục Đông Thâm: "Yêu một người, vì cô ấy làm những chuyện này là quá đỗi bình thường, bằng không khiến con gái nhà người ta ấm ức còn ra dáng đàn ông gì nữa."

Nói một cách khác là: Việc này có gì phải thể hiện.

Lục Đông Thâm liếc nhìn anh ấy, hiếm có dịp không cãi vã, không đối địch, ngược lại ánh mắt này toát lên một ý tứ sâu xa. Nhiêu Tôn bất giác quay sang nhìn Nguyễn Kỳ thật nhanh, Nguyễn Kỳ cũng trùng hợp ngước lên ngay lúc ấy. Ánh mắt của hai người chạm vào nhau. Nguyễn Kỳ cảm thấy trái tim như bị thứ gì va đập rất mạnh vậy, vội vàng quay đi.

Có điều cô ấy nghe được Nhiêu Tôn khẽ nói: "Tôi nói thật mà."

Trái tim Nguyễn Kỳ run lên, nhưng cô ấy không dám ngẩng đầu nhìn, càng không dám hỏi anh ấy câu này có ý gì...

Tối nay có lẽ toàn bộ thôn làng đều ra trận.

Nam nữ thanh niên, già trẻ gái trai đều vây kín ba vòng trong ngoài xung quanh đài tế. Những đứa trẻ còn quá nhỏ thì được người lớn dùng khăn quấn chặt cõng sau lưng. Chúng không khóc, cũng không nhắm mắt ngủ, mà tròn mắt nhìn mọi thứ kỳ lạ trên thế gian.

Khi Tưởng Ly đi về phía đài tế, đám đông tự động nhường một lối đi cho cô. Sau khi cô đi qua, con đường ấy lại được khép vào, giống như cơn sóng vậy. Dù sao cũng đang ở xa, quần áo mang theo có hạn, những trường hợp này không thích hợp mặc áo gió lâm trận nên thứ duy nhất cô mang theo là bộ đồ trắng muốt.

Cô đi lên đài, ánh lửa bốn phương tám hướng gần như đều tập trung vào cô. Bộ quần áo trắng đó khiến cô trông cực kỳ phóng khoáng, nhìn từ dưới như lấp lánh ánh sáng vậy. Cô không buộc tóc, cứ thế để thả tự nhiên sau lưng, cộng thêm gương mặt trắng như trăng rằm, so với Tần nhị nương, về mặt thị giác cô chiếm thế thượng phong rất lớn. Dù sao thì người thường ai cũng thích nhìn thứ gì đó sáng sủa hơn.

Tưởng Ly đại diện cho ánh sáng, cho gió mát, cho trăng thanh, xung quanh cô đều ôn hòa, thật sự phù hợp với danh hiệu "thần nữ".

Bên dưới có những tiếng rì rầm bàn tán.

"Cô ấy chính là thần nữ đó, trông đã khác biệt rồi."

"Nghe nói cô ấy được thần linh trên trời phái xuống, có thể nói chuyện với thần linh, nếu không sao Thiên Bảo khỏi bệnh được."

"Nhưng Vu chúc của chúng ta cũng rất lợi hại mà."

"Thiên Bảo nói rồi, cô ấy giỏi hơn Vu chúc nữa."

"Chưa chắc đâu..."

Những tiếng nói khác nhau, những ý kiến khác nhau, có ngưỡng mộ, cũng có bài xích. Tần nhị nương nói không sai, đừng tưởng Tần Xuyên sống cách xa thế giới, tuy vậy con người nơi đây luôn có những tư tưởng độc lập, càng không hùa theo bầy đàn mà sống. Mọi người được quyền phát biểu ý kiến của mình, muốn khiến mọi người tâm phục khẩu phục thì quả thật phải thể hiện bản lĩnh thật sự.

Những tiếng nói ấy lọt vào tai Lục Đông Thâm rồi xa dần. Anh nhìn Tưởng Ly đứng trên đài, trong đầu lại hiện lên hình ảnh cô xuất hiện trong rừng bốn năm trước, giống như ánh sáng thuần khiết nhất lúc sớm mai, từ phía chân trời xa xa chiếu tới, vì anh mà tới.

Bốn năm sau, cô vẫn trong bộ lông vũ trắng muốt, đứng bên cạnh anh, bảo vệ cho anh. Có được cô gái tốt đẹp này là niềm may mắn lớn nhất cuộc đời anh.

Trên đài tế thì lại âm thầm cuộn trào một cơn "mưa máu gió tanh".

~Hết chương 552~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 553: Quay Phim Sao?

Tần nhị nương đứng bên cạnh xác của Tần tứ thúc, giơ tay lên. Vạt áo rộng lớn nhẹ nhàng phủ qua gương mặt nạn nhân, bà ta nhìn về phía Tưởng Ly: "Tưởng cô nương, chúng tôi chỉ dựa vào bản lĩnh nói chuyện. Hôm nay Tần tứ thúc không may gặp nạn. Nếu cô là thần nữ thì dĩ nhiên cũng phải có năng lực cải tử hoàn sinh."

"Cũng có?" Tưởng Ly chắp tay sau lưng, đứng đối diện với Tần nhị nương, cười khẽ: "Xem ra Nhị nương có bản lĩnh này."

Tần nhị nương mặt không đổi sắc: "Dĩ nhiên."

"Trước đó Nhị nương đã gọi về không ít linh hồn?" Tưởng Ly lại hỏi.

Tần nhị nương lại nói: "Chỉ cần không phải người tội nghiệt quá nặng, tôi đều có bản lĩnh khiến người chết sống lại."

Tưởng Ly cố tình làm ra vẻ hiểu mọi chuyện, cười khẩy trong lòng. Quả nhiên, khi nói chuyện cũng phải giữ vài phần. Chỉ cần không phải người tội nghiệt quá nặng. Tội nghiệt này có tiêu chuẩn gì không? E rằng là do bà ta tự đặt ra chăng? Một khi không cứu được người thì hoàn toàn có thể dùng lý do này để giải thích.

"Vậy Tần tứ thúc gì sao? Nhị nương có nắm chắc thành công không?" Tưởng Ly lại hỏi.

Tần nhị nương cười khẩy: "Tần tứ thúc cả đời quang minh lỗi lạc, linh hồn dĩ nhiên có thể triệu hồi. Ngược lại là Tưởng cô nương, cô có nắm chắc thành công không?"

Tưởng Ly không trả lời mà đi bộ tới bên cạnh Tần tứ thúc. Cô mượn ánh lửa để quan sát tình hình thi thể. Sắc mặt dĩ nhiên không cần nói, giống hệt một người đã chết, miệng hơi tím hồng lại. Cô lại nghiêng đầu quan sát. Thái dương của Tứ thúc có gân xanh nổi lên, làn da lộ ra có vết thương. Xem ra đúng là ông ta bị thương rất nặng, hơn nữa quả thực không còn hơi thở.

Cô lại ngồi xuống.

Mọi người đều không biết cô đang làm gì, chỉ thấy khuôn mặt cô gần như áp sát vào khuôn mặt trắng nhợt của Tần tứ thúc, cảnh này trông có hơi rợn người. Tần nhị nương cảnh giác hỏi: "Cô đang làm gì vậy?"

"Không có gì." Nói rồi, Tưởng Ly đứng thẳng lên, giơ tay ấn nhẹ lên trán nạn nhân, sau đó lần sờ xuống dưới, rút tay về: "Chỉ là giao lưu một chút với người chết thôi."

Mọi người đứng dưới đài đều thảng thốt.

Tần nhị nương mặt biến sắc, quát lạnh lùng: "Ăn nói hàm hồ!"

"Nhị nương có bản lĩnh khiến người chết sống dậy thì tôi có bản lĩnh nói chuyện với người chết. Sao lại thành ăn nói hàm hồ?" Tưởng Ly hỏi ngược lại.

Một câu nói khiến Tần nhị nương á khẩu. Dĩ nhiên, sắc mặt bà ta cũng càng khó coi hơn.

"Nếu Nhị nương có bản lĩnh khiến Tần tứ thúc sống lại, vậy được, xin mời." Tưởng Ly đường hoàng rộng rãi, giơ tay làm động tác mời Tần nhị nương.

Tần nhị nương cười khẩy: "Sao hả? Cô không có bản lĩnh này sao? Nếu để tôi cứu sống người này, vậy thần nữ cô phải làm sao để khiến người ta tâm phục đây?"

Tưởng Ly từ tốn nói: "Có bản lĩnh hay không không phải dựa vào nói mà được. Người đã chết rồi, ai có thể cứu người sống dậy coi như có công lao. Có điều tôi cho rằng, cho dù Tần tứ thúc trước khi chết không làm nhiều chuyện ác thì Nhị nương bà cũng không thể khiến người chết sống lại."

"Cô đang khích tôi à? Không muốn ứng chiến?" Tần nhị nương sa sầm mặt mày nhìn cô chằm chằm.

Tưởng Ly bật cười: "Không, tôi ứng chiến. Nếu Tần nhị nương có thể khiến người chết sống lại, tôi xin chịu thua, cũng không đọ sức thêm nhiều nữa."

"Đây là lời cô nói đấy." Tần nhị nương khẽ rướn khóe môi.

"Đương nhiên."

Dưới đài bắt đầu sôi sục. Có người kỳ vọng vào sự tự nhiên của Tưởng Ly, cũng có người ủng hộ Vu chúc. Đó đều là những người cao tuổi trong thôn, thường xuyên được nhận ơn huệ từ Vu chúc, thấy vậy bèn đồng loạt quỳ rạp xuống đất, giơ hai tay cầu nguyện lên trời cao, dáng vẻ như muốn tăng thêm sức mạnh cho Vu chúc vậy.

Tưởng Ly nhìn xuống dưới, thầm nghĩ: Người Tần Xuyên thật là thú vị.

Ánh mắt cô vô tình liếc qua Lục Đông Thâm. Anh đứng nổi bật giữa mọi người. Những âm thanh đua chen nhau, những bóng người hoang mang bất an, chỉ có anh uy nghiêm không động. Qua đám đông, ánh mắt anh vẫn luôn nhìn về phía này. Thấy cô nhìn lại, một nụ cười như được vo tròn trong mắt anh, nụ cười ấy có sức mạnh khiến trái tim người ta bình yên.

Cô thích nhìn anh như vậy, không khoa trương, không thể hiện nhưng lại khiến cô biết bất luận vào lúc nào và ở nơi nào, dù cô đang ở trong cảnh ngộ gì, anh cũng đều là nguồn sức mạnh phía sau lưng cô.

Tần nhị nương không cho cô cơ hội nuốt lời, lập tức tiến lên phía trước. Tưởng Ly thấy vậy bèn lùi sang một bên, đứng cách Tần nhị nương một khoảng.

Theo quan sát của Tưởng Ly, cái gọi là "gọi hồn" và "chiêu hồn" trong dân gian chính là một khái niệm. Dù thế nào cô cũng không tin. Trời có đạo của trời, người có mệnh của người. Tới khi bạn cần rời khỏi thế gian dĩ nhiên không ai níu giữ được. Chuyện gì cũng nên thuận theo tự nhiên, đây cũng là tôn chỉ mà bình thường cô dùng mùi hương chữa cho người. Khi mệnh chưa tuyệt thì dĩ nhiên cô sẽ phấn đấu hết sức. Nhưng những người khiến cô bó tay chịu chết, cô cũng đành buông tiếng thở dài ngao ngán.

Cách thức của Tần nhị nương có chút đặc biệt.

Giống như tế trời, vì có tế phẩm. Ngoại trừ hoa quả gà vịt thường thấy, bên cạnh còn đặt những bộ xương đầu bò được vẽ những hình bùa kỳ dị, bên cạnh xương đầu đặt một chiếc hũ nhỏ bằng đồng xanh miệng rộng, bên trong hũ chất một lớp muội hương dày dùng để cắm hương.

Không giống với cách thức làm phép của đạo sỹ áo vàng, sau khi thắp hương, Tần nhị nương bèn giữ cái trống tròn, vỗ theo tiết tấu rồi nhảy múa phía sau chỗ đặt tế phẩm. Chẳng biết trong miệng bà ta hát cái gì, thanh âm lúc thì trầm thấp nghẹn ngào, lúc lại cao vút bừng sáng. Sợi lông vũ dài trên mũ bà ta giống như có sinh mạng vậy, lắc lư hai bên trái phải theo nhịp bước chân của bà ta.

Tưởng Ly vẫn đứng đó, chắp tay sau lưng, thoải mái nhẹ nhàng, nhìn Tần nhị nương thỉnh nguyện trời cao. Cảnh tượng trước mắt khiến cô vô tình nhớ tới các pháp sư Sa Mãn ngày xưa. Tuy rằng có chút khác biệt nhưng cảm giác về cơ bản rất giống. Nhưng thông thường mà nói, phong cách kiểu này thường dùng để trừ tà, lẽ nào Tần nhị nương dùng lẫn lộn?

Cô đang mải nghĩ thì thấy Tần nhị nương hét vang một tiếng rồi quỳ xuống bên cạnh xác của Tần tứ thúc, giơ cao hai cánh tay lên trời, miệng lẩm nhẩm những lời khó hiểu, hơn nữa âm thanh càng lúc càng lớn, càng lúc càng gấp gáp. Chẳng bao lâu sau, chiếc chuông trên đỉnh đầu bắt đầu rung lắc, tiếng chuông thanh mà gấp, sợi dây mảnh thắt chuông cũng điên cuồng chao đảo.

Bỗng giữa đám đông có người hét lên: "Trời cao hiển linh rồi!"

Ngay sau đó, mọi người đồng loạt quỳ xuống đất, trong giây lát khiến Lục Đông Thâm, Nhiêu Tôn và Nguyễn Kỳ trở thành ba người nổi bật nhất...

Tưởng Ly ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy phía chân trời có thứ gì đen xì xì đang bay về phía này, tốc độ cực nhanh. Cô giật thót mình: Thứ gì kia?

Cô nheo mắt tập trung nhìn, đợi đến khi thứ đó tới gần hơn mới nhìn rõ được, hóa ra là một đàn quạ, gào thét inh ỏi, gần như bọc theo một cơn gió độc xuất hiện. Khi nhìn lại Tần nhị nương, bà ta đang ra sức hét về phía

bầu trời đêm, âm thanh đó như chỉ muốn xuyên qua tầng mây đen trên đỉnh đầu, khiến người ta nghe mà nổi da gà khắp người.

Bà ta thỉnh nguyện với trời cao: Xin thần linh trả lại linh hồn của Tần tứ thúc...

Nhị nương hét hết lần này tới lần khác. Đàn quạ kia thì bay vòng vòng trên đỉnh đầu ba ta, gió lốc nổi lên. Mười cây cờ gọi hồn bị gió thổi rung lắc kịch liệt, hòa trộn với tiếng chuông inh ang, gấp gáp thúc giục, cảnh tượng trước mắt vô cùng hoành tráng. Cho dù là Tưởng Ly nhìn thấy cũng phải sửng sốt. Tần nhị nương này làm cách nào để gọi cả đàn quạ tới vậy?

Suy nghĩ ấy vừa dấy lên thì cô đã thấy Tần nhị nương đứng dậy tới bên cạnh thi thể, hai tay run rẩy. Trong phút chốc có hai ngọn lửa bùng ra từ hai tay áo của bà ta. Bà ta khua về phía thi thể. Lửa từ trong tay áo Tần nhị nương thoát ly, bay lên, va đập, di chuyển ngay trên đầu thi thể.

Tần nhị nương nâng trống tròn lên, đánh vào mặt trống thùng thùng. Đó là mặt trống da bò được thấm máu, cực kỳ chắc chắn, tiếng đánh ra cũng rất trầm. Nhị nương vừa đánh trống vừa hét lên lần nữa về phía trời cao: "Tần tứ thúc, trở lại đi!"

Kể thì chậm, thật ra lúc đó rất nhanh. Đàn quạ theo âm thanh ấy lao thẳng xuống, đậu vào xác của Tần tứ thúc, phủ từng tầng từng lớp lên xác ông ta... Quạ sống, nhưng cũng chỉ trong giây lát, chúng đã lại bay ào ào đi.

Giây phút đàn quạ bay đi, những người Tần Xuyên quỳ ở phía dưới cũng kêu lên một tiếng, đinh tai nhức óc.

Tưởng Ly nhìn mà thất kinh: Ôi trời, quay phim sao?

~Hết chương 553~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 554: Là Lời Nguyền Hay Tiên Đoán?

Nhưng ngay sau đó, tình hình đã không bình thường.

Tất cả mọi người đều nhìn ngó lên trên đài tế, sự mong chờ trong ánh mắt trở thành nghi hoặc. Đàn quạ kia sau khi bay lên không hề đi chỗ khác mà cứ xoay tròn trên bầu trời. Tần nhị nương nhìn chằm chằm vào thi thể của Tần tứ thúc, sắc mặt có chút biến đổi. Bà ta gõ trống lần nữa, rồi hét lớn về phía bầu trời đêm. Đàn quạ đó lại một lần nữa hạ cánh giống như ban nãy.

Mọi người nghiêng đầu nhìn.

Rất nhanh, đàn quạ lại bay lên.

Thi thể của Tần tứ thúc vẫn ở đó, không có chút phản ứng gì.

Lần này, sự biến đổi trên sắc mặt Tần nhị nương đã rõ ràng hơn nhiều. Bà ta nhìn Tần tứ thúc với vẻ khó tin, có vẻ như cảnh tượng này vượt xa ra ngoài sự dự đoán của bà ta. Tưởng Ly nãy giờ vẫn đứng một bên lúc này đã hiểu ra. Nếu cô suy đoán không nhầm thì theo cách "gọi hồn" của Tần nhị nương, khi đàn quạ bay lên cũng phải là lúc Tần tứ thúc sống dậy.

Bây giờ thì...

Im phăng phắc.

Những người ở bên dưới ai nấy đều thảng thốt. Tần nhị nương đứng trên đài đứng im bất động như tượng sáp. Duy chỉ có đàn quạ kia là vẫn sống động, bay lượn vòng vòng, thi thoảng lại kêu lên đôi ba tiếng. Có lẽ cũng phát giác ra mọi chuyện không ổn, sau khi lượn thêm một vòng nữa trên đỉnh đầu Tần nhị nương, chúng bay về phía bầu trời đêm vô tận.

Có một sợi lông quạ bay lơ lửng rồi từ từ rớt xuống thi thể của Tần tứ thúc.

Như một sự châm biếm.

Tần nhị nương dịch chuyển từng bước tới bên cạnh Tần tứ thúc, miệng lẩm bẩm: Không thể nào... Cuối cùng, bước chân bà ta thể hiện một sự loạng choạng rõ ràng, tay chống lên đài hoa tươi, miệng gọi tên Tần tứ thúc. Nhưng ông ta vẫn như vậy, không có dấu hiệu "hiện hồn về".

Tưởng Ly đứng bên này hiểu rõ mọi chuyện, thấy sắc mặt Tần nhị nương càng lúc càng tệ, càng lúc càng sốt sắng, cô bèn lên tiếng: "Theo ý của Nhị nương, một khi không thể cứu sống người đó tức là tội nghiệt nặng nề?"

Cô vừa dứt lời, Tần nhị nương lập tức quay đầu nhìn cô chằm chằm, ánh mắt tàn nhẫn và lạnh lẽo.

Những người ở dưới nghe thấy lời nói của Tưởng Ly, xôn xao lên tiếng: "Ai nói vậy? Tứ thúc là một người vĩ đại, suốt cả đời luôn sống thật thà, chân thành!"

"Không sai, Nhị nương, bà gọi hồn của Tứ thúc về đi, Tứ thúc ra đi như vậy thật quá đáng tiếc."

Thậm chí còn có người quỳ xuống trước mặt Tần nhị nương. Có người phụ nữ cao tuổi, còn có một vai thanh niên trai tráng dẫn theo vợ và con,

đều quỳ ở đó van xin Tần nhị nương nghĩ thêm cách, xem ra đều là người thân của Tần tứ thúc.

Tần nhị nương quay đầu nhìn bên dưới, rồi lại nhìn xuống tay của mình, tay bà ta đang run lên.

"Xem ra bản lĩnh hồi sinh người chết của Nhị nương vẫn còn thiếu chút đẳng cấp." Giọng nói của Tưởng Ly cực kỳ lạnh lùng.

Tần nhị nương đứng lên, không nói gì, buông thõng hai tay bên người, nắm chặt lại.

"Nếu bà không có cách khiến Tần tứ thúc mở mắt thì để tôi." Tưởng Ly cố tình thở dài.

Mí mắt Tần nhị nương run rẩy, khi lên tiếng, giọng bà ta trầm xuống: "Tôi không tin..."

Đừng nói là Tần nhị nương không tin, ngay cả những người ở dưới cũng sửng sốt. Tuy rằng ai ai cũng biết Tần Thiên Bảo được cô chữa khỏi, nhưng nói cho cùng Thiên Bảo vẫn là người còn sống, cô có bản lĩnh lớn đến đâu cũng không thể đến mức có thể cải tử hoàn sinh. Nhưng khả năng của Tần nhị nương thì người Tần Xuyên đều biết, khi xưa cũng không phải chưa từng có người chết, cũng đã được Nhị nương gọi hồn về. Chỉ cần người Nhị nương nói có thể gọi hồn thì nhất định có thể sống lại. Sao lần này lại không được?

Nếu như cô gái trẻ đứng trên đài tế có thể gọi hồn người mà Tần nhị nương không thể thì Thiên Bảo ra sức gọi thần nữ cũng không phải là khoác lác.

Cả gia đình Tần tứ thúc nghe thấy cô nói vậy giống như nhìn thấy niềm hy vọng, gần như muốn lao ngay lên đài, van xin cô: "Thần nữ, cầu xin cô

cứu ông ấy, đừng để ông trời đưa ông ấy đi."

"Yên tâm đi." Tưởng Ly hờ hững nói.

Tần nhị nương nhìn Tưởng Ly chằm chằm, ánh mắt gần như có thể phun ra lửa, bặm môi lại rất chặt. Không cần lại gần thì cũng cảm nhận được xung quanh bà ta tỏa ra một luồng khí lạnh. Tưởng Ly không quan tâm tới ánh mắt gần như có thể giết người của Tần nhị nương. Đổi lại là cô, cô cũng muốn giết người như vậy.

Cô đi tới bên cạnh Tần tứ thúc, vừa giơ tay lên thì nghe thấy Tần nhị nương lạnh lùng quát: "Cô định làm gì?"

Tưởng Ly nực cười nhìn bà ta: "Để cho bà thấy thế nào gọi là cải tử hoàn sinh thực sự."

"Không làm gì cả?" Tần nhị nương nghi hoặc.

"Làm gì? Gọi thần linh như bà sao? Tôi chỉ nhìn thấy một đàn quạ bay qua lại, đáng tiếc, tôi không ưa gì loài chim đó." Nói rồi, Tưởng Ly giơ tay lần lượt bỏ hết hoa tươi trên đài trúc ra, chỉ để lại đúng thi thể của Tần tứ thúc, để mọi người bên dưới nhìn cho rõ ràng, cô nói: "Đừng quên tôi là thần nữ, tôi không cần cầu xin trời đất cũng có thể khiến người chết sống lại."

Dứt lời, cô giơ tay vuốt một cái lên mặt Tần tứ thúc, khẽ gọi: "Tần tứ thúc, tỉnh dậy đi."

Mọi người bên dưới hoàn toàn nín thở.

Nói xong câu này, Tưởng Ly bèn thu tay về, lại đứng chắp tay sau lưng như lúc này, nhìn Tần tứ thúc từ trên xuống.

Chính vào lúc tất cả mọi người đang thấp thỏm vì chuyện này thì bất ngờ, một tiếng ho vang lên. Ngay sau đó, Tần tứ thúc vốn dĩ đang bất động đột ngột ngồi dậy khỏi đài trúc, bắn lên như cương thi vậy, thở dốc một tiếng rất mạnh rồi sau đó là một chuỗi ho dài.

Mọi chuyện xảy ra rất nhanh, Tưởng Ly lại giơ tay, vỗ mạnh vào lưng Tần tứ thúc. Tần tứ thúc không kịp phòng bị, "ọc" một tiếng phun đầy máu tươi ra ngoài, tất cả đều bắn lên bộ xương đầu bò được vẽ đầy bùa chú.

Sau đó ông ta bắt đầu thở dốc, giống như một người bị chết đuối được vớt lên bờ vậy, sốt sắng hít thở không khí trong lành.

Mọi người ồ lên, ai nấy đều trợn tròn mắt, giơ tay chỉ trỏ lên đài.

Chỉ có hai người yên lặng nhất.

Một là Lục Đông Thâm. Anh đang mỉm cười, nhìn dáng vẻ cao ngạo "vờ tỏ ra giỏi giang" đó của Tưởng Ly, cảm thấy cô gái này thật sự quá tự tại, cũng cực kỳ huyênh hoang. Còn Nhiêu Tôn và Nguyễn Kỳ đứng cạnh anh, tuy rằng phản ứng không dữ dội như người Tần Xuyên, nhưng trong ánh mắt cũng đầy bất ngờ. Nhiêu Tôn biết về bản lĩnh của Tưởng Ly, nhưng không nghĩ lại khủng khiếp đến thế. Còn Nguyễn Kỳ, quả thực là sùng bái trong lòng.

Còn một người nữa không điên cuồng, Tần Thiên Bảo.

Phản ứng của nó rất lạ, là nhìn chằm chằm Tưởng Ly, nhìn không rời mắt. Sự yên lặng ban đầu chuyển sang căng thẳng, bất ngờ, hơi thở của nó bắt đầu gấp gáp dần, trán cũng đổ những giọt mồ hôi nhỏ.

Những người xung quanh không ai chú ý đến sự khác lạ của Tần Thiên Bảo. Sức tập trung của họ dồn cả vào đài tế, và Tần tứ thúc vừa mới tỉnh lại.

Người nhà Tần tứ thúc xông lên đài trước tiên, nhất là người phụ nữ đó. Sau khi tới bên cạnh Tứ thúc, bà bắt đầu quan sát từ trên xuống dưới, xác định ông ta đã thật sự sống lại mới bắt đầu gào khóc inh ỏi, cực kỳ kích động.

Cảnh tượng trên đài nhất thời vô cùng náo nhiệt.

Tần nhị nương ngẩn người đứng đó, nhìn cảnh tượng trước mặt mà không dám tin vào mắt mình. Chuyện Tần tứ thúc mở mắt ra là hoàn toàn chính xác. Huống hồ giờ ông ta còn đứng dậy, vết thương trên người vẫn còn, ông ta chỉ hơi động đậy là đau đớn vô cùng.

Cảm nhận được cơn đau tức là quả thực còn sống.

Tần tứ thúc không hiểu mình bị làm sao, bàng hoàng nhìn tứ phía, rồi lại thấy rất kỳ lạ khi người thân của mình hết khóc lại cười. Vẫn là người phụ nữ kia đơn giản dễ hiểu nhất, nắm lấy tay ông ta và nói: "Ông à, ông có biết ông đã đi một vòng dưới địa phủ rồi không. Chính thần nữ khiến ông sống lại."

Tần tứ thúc chẳng hiểu chuyện gì, một lúc sau mới nhìn qua. Đầu tiên ông ta nhìn Tần nhị nương, sau đó chuyển hướng sang Tưởng Ly, cuối cùng nhìn bố cục xung quanh và bàng hoàng tỉnh ngộ: "Tôi... Tôi chết rồi?"

Một số ký ức dần dần quay trở lại.

Ông ta giơ tay ấn lên đầu, hơi đau, còn có vết thương, chạm vào là đau rát.

Không sai, ông ta rơi từ trên cao xuống. Sau đó thì sao? Sau đó mất mạng ư?

Người phụ nữ kia lảo đảo tiến lên, rồi quỳ rạp xuống trước mặt Tưởng Ly, nước mắt giàn giụa: "Đa tạ đại ơn đại đức của thần nữ, đa tạ..."

Sau đó, cả gia đình Tần tứ thúc đều nhào tới, ngay cả Tần tứ thúc cũng kéo lê cơ thể đầy vết thương loạng choạng di chuyển lên, cả nhà quỳ lạy Tưởng Ly. Tưởng Ly sao dám nhận sự vái lạy của nhiều người như vậy, nhất là khi còn có người lớn tuổi. Cô vội vàng đỡ người phụ nữ dậy, rồi lại qua dìu Tần tứ thúc đứng lên.

"Dễ như trở bàn tay thôi mà." Cô nói: "Vết thương ngoài da của Tứ thúc e là phải nghỉ ngơi một thời gian đấy."

Mạng sống đã giữ được rồi, vết thương ngoài da thì sợ gì chứ? Tần tứ thúc cảm kích Tưởng Ly vô cùng.

Nhưng đúng vào lúc này, bên dưới không biết ai đó hét lên một tiếng, cực kỳ không khách khí: "Đây vốn là công lao của Nhị nương, bị cô gái này giật mất!"

Một câu nói như làm dậy cả ngàn lớp sóng. Bên dưới ầm ĩ lên, ngay sau đó có vô số những âm thanh đua nhau vang dồn: "Không sai, người có thể cứu sống người chết là Tần nhị nương, chúng ta đều đã nhìn thấy. Còn cô gái này chẳng làm gì cả, cô ta chỉ đợi tới khi Tần tứ thúc gần tỉnh dậy thì làm bộ làm tịch mà thôi!"

"Đúng đấy, bản lĩnh của Nhị nương chúng ta từng thấy rồi."

"Người cũng không thể gọi cái dậy ngay, nhưng chắc chắn sẽ tỉnh, chính cô gái này đã tranh thủ cơ hội kiếm hời."

Bên dưới bắt đầu rối ren ầm ĩ. Tiếng của mấy người dân đưa ra ý kiến khác mỗi lúc một lớn hơn, rõ ràng đang kích động cảm xúc của những người khác.

Tần Thiên Bảo sốt sắng, gào lên với mấy người đó: "Các vị nói lung tung gì vậy? Tần tứ thúc rõ ràng được Tưởng cô nương cứu sống mà!"

Không mấy ai quan tâm tới lời thằng bé nói, tiếp tục gào lên.

Tần Thiên Bảo nhìn về phía tộc trưởng và mấy bô lão. Họ không phát biểu ý kiến, rõ ràng là không muốn can dự vào chuyện này. Thằng bé giậm chân một cái rất mạnh, kéo vạt áo của tộc trưởng Tần. Tộc trưởng Tần quay đầu lại, thở dài: "Ông biết trong lòng cháu hướng về Tưởng cô nương. Cô ấy cũng có bản lĩnh mà mọi người không có. Nhưng trong tình huống này, nếu ông hay mấy bô lão ra mặt, ắt sẽ khiến người dân không phục."

"Nhưng mà..."

"Cháu phải tin tưởng Tưởng cô nương. Cô ấy đã dám đồng ý thách đấu thì chứng tỏ cô ấy nắm chắc phần thắng."

Tần Thiên Bảo buông tay, không van nài nữa, nhưng vẫn phải cố nhịn cục tức trong lòng. Nó có lòng riêng muốn Tưởng cô nương được như ý nguyện, nhưng không hiểu vì sao, từ tận đáy lòng nó lại xuất hiện một cảm giác mơ hồ: Có lẽ, để cô ấy thất bại cũng là một chuyện tốt...

Tình hình tại đó không ngừng có biến chuyển, khung cảnh loạn cào cào. Tiếng của mấy người đó sang sảng, ngôn từ xác đáng mang tính chia rẽ. Dần dần, tiếng bàn tán của người dân dưới đài càng lúc càng lớn, những người nghi ngờ Tưởng Ly cũng càng lúc càng đông.

Sau khi thấy vậy, cả nhà Tần tứ thúc cũng ngẩn ra, đứng ngây trên đài không biết phải làm gì tiếp theo, cũng không biết nên cảm ơn ai. Tưởng Ly mặc kệ mọi âm thanh hỗn loạn, có lẽ vì cô cũng đoán trước được, dù sao thì Tần nhị nương ở Tần Xuyên cũng là một người đức cao vọng trọng, bảo

vệ bà ta là chuyện rất bình thường; Cũng có thể cô không quan tâm thật. Tôn chỉ của Tưởng Ly là khi có thể động thủ thì tuyệt đối không động khẩu. Chút ầm ĩ bên dưới kia chưa đủ khiến cô động thủ.

Cô đi tới trước mặt Tần tứ thúc, kiểm tra lại một lần nữa tình hình thương tích của ông ta, dặn dò ông ta sau này về nhà phải chú ý những gì, sau đó bảo mấy người họ đi xuống.

Cô quay người lại nói thẳng với Tần nhị nương: "Nếu đã dám thách đấu, vậy thì chung quy phải có thắng thua, Nhị nương phán quyết thế nào đây?"

Sắc mặt Tần nhị nương tốt hơn ban nãy nhiều rồi, ánh mắt cũng không còn sa sầm mù sương, bà ta cười mà như không cười: "Sự nghi ngờ của mọi người cũng không phải không có lý."

"Xem ra Nhị nương định thất hứa rồi." Tưởng Ly cười khẩy.

Tần nhị nương cũng không né tránh, chỉ tay xuống dưới: "Cô cũng nhìn thấy tình hình lúc này đó."

Bên dưới lại là một đám hỗn loạn, mọi người có vẻ rất ủng hộ Tần nhị nương.

Tưởng Ly khinh thường trong lòng, đi về phía Tần nhị nương. Khi khoảng cách chỉ còn một cánh tay, cô dừng lại, nhìn bà ta rồi giơ một ngón tay lên trời, nghiêm giọng hỏi: "Trời ở trên cao, Nhị nương làm vậy không sợ bị báo ứng sao?"

Tần nhị nương cất giọng hờ hững: "Tôi tin ông trời là công bằng."

"Được." Khi Tưởng Ly buông tay xuống, vạt áo trắng khẽ quẹt qua gương mặt Tần nhị nương rồi rơi xuống. Cô không nói nhiều lời thừa thãi

với bà ta nữa, quay người đi tới trước đài, nhìn xuống mọi người, lạnh giọng: "Mọi chuyện xảy ra tối nay các vị đều đã chứng kiến."

Bên dưới yên ắng, mọi người nhìn Tưởng Ly chằm chằm, không biết cô định làm gì.

Tưởng Ly khẽ dang hai cánh tay ra giơ cao, lòng bàn tay hướng lên trên, dáng vẻ như một đấng cứu thế. Nhưng những lời sau đó cô nói lại khiến người ta sửng sốt: "Hôm nay là Vu chúc của các người nuốt lời trước, thế nên chắc chắn phải chịu nỗi đau của kẻ hứa mà không làm. Bà ta coi thường quy tắc công đạo của trời đất, nhẹ thì sẽ đau đớn ngứa ngáy khó chịu khắp người, nặng thì sẽ bị si khờ ngớ ngẩn, sống không bằng chết."

Những âm thanh thảng thốt vang lên khắp nơi, mọi người bên dưới xôn xao hết cả lên.

Tần nhị nương thì không hề sợ hãi. Trong mắt bà ta, sự uy hiếp của Tưởng Ly là thể hiện của sự cùng đường cạn lối.

Chỉ có Tần Thiên Bảo là nhìn chằm chằm lên đài, bờ môi run rẩy, lẩm nhẩm: Phải tin chị ấy, chị ấy nói thật đấy...

***

Giống như một vở náo kịch, bắt đầu thì ầm ĩ, kết thúc lại hoang đường, qua quýt.

Trong Tần Xuyên lời nào cũng có, ủng hộ ai cũng có.

Sau khi trở về chỗ ở, Tưởng Ly đóng chặt cửa nhà lại để ngăn cản những âm thanh bên ngoài. Khoảng thời gian này, người nhà của Tần tứ thúc có tới, không dám gõ cửa bèn đứng ngoài ra sức cảm ơn Tưởng Ly.

Họ coi như là người sáng suốt, trong mắt họ, Tưởng Ly chính là ân nhân cứu mạng.

Tộc trưởng Tần cũng tới và cũng bị chặn ngoài cửa. Qua cánh cửa, ông khuyên Tưởng Ly đừng nổi nóng, đồng thời thể hiện rõ rằng sẽ tiếp tục nghĩ cách lấy được bí kíp cho cô, dù sao đây cũng là chuyện ông đã hứa. Cực kỳ có thành ý, nhưng phía sau thành ý này có vẻ vẫn còn lo lắng.

Khi những tiếng gõ cửa vang lên, Tưởng Ly đang ngồi bên bàn trúc trong vườn, tay cống cằm nhìn Lục Đông Thâm. Lục Đông Thâm hạ thấp giọng giải thích cho cô sự lo lắng phía sau của tộc trưởng Tần: "Hai điểm, một là sợ anh khai ra chuyện của Vệ Bạc Tôn; Hai là vẫn còn chút kiêng dè năng lực của em."

Vẫn còn chút?

Tưởng Ly bĩu môi, buông tay, nằm bò ra bàn.

Sau khi tộc trưởng Tần đi thì Tần Thiên Bảo tới, cũng không mở cửa ra. Nhưng nó ngồi trước cửa rất lâu, nói không ít lời, đại ý là thay mặt người Tần Xuyên và Tần nhị nương xin cô giơ cao đánh khẽ. Sau khi chắc chắn nó đã đi khỏi, Nguyễn Kỳ bê trà tươi đã nấu xong và bánh ngọt lên, nói: "Trước kia sao không nhận ra thằng nhóc Thiên Bảo này cũng nhiều chuyện thế nhỉ, mới có 12 tuổi mà khẩu khí già dặn không khác gì người lớn."

"Trách nhiệm khiến người ta trưởng thành mà." Tưởng Ly bày bốn chiếc cốc ra, với lấy bình trà, lần lượt rót đầy.

"Tần Thiên Bảo đúng là tin tưởng sâu sắc vào câu nguyền của em đấy." Nhiêu Tôn cầm một quả ô mai đã được ngâm lên tay: "Lúc trước vì cứu nó, em tốn công tốn sức, bây giờ nó tin tưởng em như vậy cũng đáng."

Lục Đông Thâm đẩy tách trà ra trước mặt Tưởng Ly: "Em nói đi."

"Đúng đúng đúng, mau nói đi, tôi sắp tò mò chết rồi." Nguyễn Kỳ sốt sắng: "Từ chuyện của Tần Thiên Bảo tới chuyện của Tần nhị nương, nhất là lời nguyền cuối cùng của cô trên đài, tôi biết chắc đều có liên quan tới mùi hương. Nhưng cũng thần kỳ quá đấy, vị Tần tứ thúc đó rõ ràng Tần nhị nương đã hết cách, vậy mà cô vừa chạm vào, ông ta đã mở mắt ra."

Tưởng Ly nhàn nhã nhấp một ngụm trà, rồi đặt nghiêm chỉnh tách trà xuống: "Vừa vừa phai phải thôi. Cô và Nhiêu Tôn đúng là trời sinh một cặp đấy, nói chuyện cũng giống nhau y hệt. Cái gì mà lời nguyền? Đó gọi là tiên đoán của thần nữ."

"Cho em sân khấu là em bắt đầu diễn đấy." Nhiêu Tôn câm nín.

"Được được được, là tiên đoán của thần nữ. Tôi nói sai được chưa?" Nguyễn Kỳ lắc lắc cánh tay cô: "Thần nữ đại nhân à, mau, mở mang tầm mắt cho tôi đi."

~Hết chương 554~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 555: Có Chết Cũng Không Để Kẻ Đó Đứng Dậy

Khóe miệng Tưởng Ly nhếch lên một nụ cười kỳ quái, xem ra tâm tình của hai người này đã có sự thay đổi, những lời vừa rồi đã tiết lộ rất nhiều điều, nếu là bình thường hai người họ chí ít cũng phải lục hặc nhau đôi chút. Cô hắng giọng: "Cô là nhà bán nguyên liệu, thật ra rất nhiều nguyên lý mùi hương cô đều hiểu, thế nên tôi sẽ không phổ cập với cô cách chế tạo vật dẫn mùi hương nữa. Lúc trước khi trị bệnh cho Tần Thiên Bảo, những công việc chuẩn bị cô giúp tôi làm cũng đủ giúp cô hiểu bảy, tám phần. Nói về Tần Thiên Bảo trước đi, nguyên nhân sinh bệnh chúng ta đều biết rồi. Việc dùng mùi hương trị bệnh chẳng qua là kê thuốc đúng bệnh. Dù là Trung y hay Tây y, xuất phát điểm đều như nhau.

Cô đang định vươn tay lấy bình trà rót thêm thì Nguyễn Kỳ đã lập tức làm thay.

"Chúng ta thường nói câu bi thương làm hại phổi, phổi chủ khí, nhớ nhung làm hại lá lách, hoảng sợ làm hại thận. Tình cảm của Tần Thiên Bảo với Tế y là nhớ nhung, nhưng cũng đồng thời vì tương tư mà nảy sinh sợ hãi, còn đối với cảnh ngộ của Tần Vũ là bi thương. Bệnh tâm lý có thể tạo thành bệnh sinh lý. Bệnh trạng sau cùng thể hiện ra ngoài của Tần Thiên Bảo chẳng qua chỉ là một cách để trốn tránh hiện thực. Bệnh có ngàn loại, ẩn trong cơ thể sẽ ảnh hưởng tới mùi cơ thể. Mùi cơ thể của Tần Thiên Bảo khá thuần khiết, sạch sẽ, tức là bệnh của nó vẫn chưa nguy kịch. Nguyên lý mùi hương tôi dùng cho nó cũng lần lượt giúp về ba phương diện: lưu thông khí huyết, hưng phấn tinh thần và làm khỏe thận, khiến mùi hương thấm sâu vào không khí mà nó hít thở, thức ăn mà nó tiêu hóa

cũng như nước mà nó tắm. Việc nhịn đói là cách để độc tố trong cơ thể bài tiết ra ngoài trước, giống đạo lý nhịn ăn của Đạo gia vậy. Cam chua chỉ là chất xúc tác thúc đẩy quá trình bài tiết rác thải trong cơ thể. Đồng thời cùng lúc đó, việc nôn mửa cũng khiến tinh thần và thể lực con người rệu rã, cộng thêm việc mùi hương luôn là mắt xích liên kết, tạo thành cơ hội tuyệt với để bước vào thế giới của thằng bé."

"Thật ra ngay lúc nó đói khát là đã đi lòng vòng tới ranh giới của thực tại rồi đúng không?" Nguyễn Kỳ.

Tưởng Ly gật đầu: "Không sai, thế nên tôi lại càng gia tăng lực độ, thúc đẩy nhanh quá trình thức tỉnh của nó. Tần Thiên Bảo thích luyện chữ. Tôi viết chữ lên giấy cũng là cách gián tiếp để trò chuyện với nó. Quan trọng là trên bức tranh Tế y, gây sự chú ý của nó rồi đốt bỏ. Trong lúc nó thảng thốt, mùi hương trên quần áo đã hun qua từ trước và mùi hương tỏa ra trong lúc bức tranh được đốt cháy sẽ có tác dụng mang tính quyết định. Đây chính là sự thần kỳ của mùi hương, lặng lẽ nhưng có thể ảnh hưởng tới gốc rễ."

Nguyễn Kỳ đến đây đã đủ hiểu, ánh mắt sáng rực lên như chứa cả Ngân Hà. Nhiêu Tôn ngồi gần, nhìn thấy ánh mắt cô ấy chưa bao giờ sáng như hôm nay, trong lòng bỗng có chút ghen tỵ. Điều càng khiến anh ấy không thoải mái hơn là người anh ấy ghen tỵ lại là… Tưởng Ly?

"Tình trạng của Tần Thiên Bảo đã giải thích thông suốt, nhưng Tần tứ thúc thì sao? Lẽ nào ông ta giả chết? Hay đây chỉ là màn kịch Tần nhị nương bày ra?" Nguyễn Kỳ không hiểu.

"Không phải một màn kịch. Tần tứ thúc đúng là đã ngã từ trên cao xuống, hơn nữa cũng đúng là đã tắt thở." Tưởng Ly từ tốn uống một ngụm trà, nhìn ánh mắt sửng sốt của Nguyễn Kỳ, cô nói tiếp: "Trong lịch sử tổ tiên của người Tần Xuyên có truyền thuyết về việc Biển Thước chữa trị

căn bệnh ngất như chết của Quắc thái tử. Vu chúc của người Tần Xuyên được truyền lại từ đời này qua đời khác, việc truyền thừa lại bản lĩnh này cũng là việc bình thường. Nhưng trên thực tế, trên đời làm gì có chuyện thật sự cải tử hoàn sinh? Thế nào là chết? Theo góc độ y học, tim ngừng đập, con người dừng thở tức là ra đi. Nhưng một người cứ tim ngừng đập và ngừng thở là đã chết sao? Chưa chắc. Có rất nhiều hiện tượng chết lâm sàng đều không thể giải thích được rõ ràng."

Nguyễn Kỳ gật đầu, kể cũng phải, cô ấy cũng đã nghe qua nhiều.

"Tần tứ thúc ngã từ trên cao xuống tắt thở. Tất cả mọi người đều cho rằng ông ta ngã chết. Nhưng trên thực tế ông ta bị trúng độc. Độc tính phát tác làm chặn dòng chảy của mạch máu tạo ra hiện tượng chết giả, tim ngừng đập, tắt thở. Việc này nhìn từ góc độ y học đúng là đã chết, nhưng nếu biết chữa trị đúng cách thì có thể cứu được hiện tượng giả chết này, cùng một đạo lý với việc Biển Thước cứu Quắc thái tử."

Tưởng Ly cầm một quả ô mai lên tay, từ tốn lấy phần thịt ngoài ra: "Trúng độc thì giải độc là được. Một khi hết độc tố, con người tự nhiên sẽ không sao, cũng giống như trước đó Nhiêu Tôn trúng độc của kiến nhung đỏ vậy."

"Nhưng Tần tứ thúc tỉnh dậy cũng nhanh quá rồi." Nguyễn Kỳ tiếp tục đặt ra nghi vấn.

"Nhanh sao? Không nhanh đâu, nếu Tần tứ thúc vừa xảy ra chuyện đã được đưa ngay tới chỗ tôi, thì ông ta tỉnh lại lâu rồi, không cần đợi tới chập tối." Tưởng Ly tách một góc thịt ô mai nhỏ, bỏ vào miệng, nhe răng. Vẫn hơi chua một chút lần sau khi ngâm phải cho thêm nhiều đường đá.

Nguyễn Kỳ nghe câu này cứ cảm thấy có chỗ nào đó không ổn. Một lát sau, cô ấy chợt hiểu ra: "Ý của cô là, độc của Tần tứ thúc không phải do cô

giải, mà do… Tần nhị nương?”

“Đương nhiên.” Tưởng Ly tỉ mỉ nhấm nháp ô mai: “Nghĩ mà xem, sau khi Tần tứ thúc xảy ra chuyện đã được khiêng thẳng tới chỗ Tần nhị nương, có bao nhiêu người được quan sát tận mắt? Thế nên người nắm rõ cụ thể tình hình của Tần tứ thúc chỉ có Tần nhị nương. Tần nhị nương là người tinh thông dược lý, lại có kinh nghiệm được truyền thụ hết đời này qua đời khác. Chỉ cần người chưa chết hẳn, thì bà ta chắc chắn có cách cứu sống. Nhưng muốn khiến một người từ không còn sinh khí tới khôi phục thể lực là cần thời gian, thế nên Tần nhị nương mới hẹn thời gian thách đầu là lúc hoàng hôn. Bởi vì thứ nhất, bà ta không cho rằng tôi có bản lĩnh “cải tử hoàn sinh”, huống hồ tôi còn không được tiếp xúc với ‘thi thể’. Thứ hai, từ ban ngày tới chập tối là đủ thời gian để hóa giải độc tố trong người Tần tứ thúc. Nói cách khác, khi Tần tứ thúc được khiêng lên đài tế, độc tố trong người ông ta đã được giải trừ kha khá, phần còn lại chính là việc Tần nhị nương lợi dụng y thuật để kiểm soát thời gian tỉnh dậy của ông ta mà thôi.”

Nguyễn Kỳ quả thật khó tin: “Nói vậy Tần nhị nương này cũng có chút bản lĩnh đó chứ.”

“Việc đó là tất nhiên, nếu là người bình thường chắc chắn đã coi Tần tứ thúc là người chết mà xử lý rồi.” Câu nói này xuất phát từ đáy lòng Tưởng Ly: “Người Tần Xuyên tuy là hậu duệ của thần y, những phương thức trị bệnh cũng am hiểu nhiều hơn người bình thường, nhưng tôi tin đa phần đều là những phương pháp dân gian. Tần nhị nương là người hiểu y thuật nhất. Khi xưa, thầy thuốc và thầy mo không phần nhà là vì rất nhiều nguyên lý điều trị không thể tiến hành truyền bá một cách chính thống mà phải dùng phương thức mê tín để biểu đạt sẽ được nhiều người chấp nhận hơn. Thế nên những người như Tần nhị nương ở Tần Xuyên sẽ bị gắn cái

mác Vu y. Nghiêm túc mà nói, cách bà ta chữa bệnh cứu người không khác tôi là bao, chỉ là thủ đoạn khác mà thôi.”

Nguyễn Kỳ gật đầu, đạo lý này rõ ràng dễ hiểu. Ngay sau đó cô ấy lại đưa ra một câu hỏi mấu chốt nhất: “Nhưng trước đó cô chưa có cơ hội tiếp xúc với Tần tứ thúc mà, làm sao biết vấn đề của ông ta nằm ở đâu đồng thời chuẩn bị sẵn từ trước?”

Trước khi tới đài tế, Tưởng Ly đã đi khắp nơi nghe ngóng về chuyện của Tần tứ thúc, nhưng cũng không đến mức nắm tường tận vậy chứ.

Tưởng Ly khẽ mím môi cười.

Không chỉ cô cười, Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn cũng cười, nahát là Nhiêu Tôn, cười cứ gọi là đắc ý, ánh mắt biểu cảm như thể hiện một điều duy nhất “Cô hỏi tôi đây này”. Nguyễn Kỳ nhìn thấy mà khó chịu trong lòng, vội gào lên: “Này này này, như thế không hay đâu nhé? Có chuyện gì mà mấy người biết còn tôi thì không?”

Nhiêu Tôn không nhịn được nữa, phá lên cười thành tiếng.

Nguyễn Kỳ tức giận đấm anh ấy một cái. Anh ấy không né tránh, chỉ cười quyết không nói với cô ấy. Cô ấy lại đánh, anh ấy vừa né, cú đấm liền rơi hụt. Cảnh tượng này rơi vào mắt người ngoài không khác gì tán tỉnh ve vãn. Người ngoài ở đây chính là Tưởng Ly và Lục Đông Thâm. Tưởng Ly uể oải dựa vào người anh, nhìn đôi “uyên ương” trước mặt trêu chọc nhau, trong lòng chúc phúc, nam thanh nữ tú, rất đẹp.

Nhưng cũng không chống đỡ nổi khuôn mặt cầu xin được giải đáp của Nguyễn Kỳ, cô bèn tốt bụng nói rõ: “Công lao thuộc về hai người đàn ông trước mặt đây, suy tính tỉ mỉ và diễn xuất tuyệt đỉnh.”

Khi chưa nhìn thấy thi thể của Tần tứ thúc, thật ra Tưởng Ly không tự tin đến thế. Tần Thiên Bảo một mực khăng khăng Tần tứ thúc đã qua đời, còn Tần nhị nương rõ ràng có thể cải tử hoàn sinh, điều này khiến Tưởng Ly sinh lòng nghi hoặc.

Bao năm qua cô xông pha trời Nam đất Bắc, gặp không ít chuyện chết đi sống lại, chỉ là vì có rất nhiều nguyên nhân khiến người ta chết giả, thế nên cô rất khẳng định Tần tứ thúc chắc chắn còn cứu được. Tần nhị nương có thành kiến với cô, lập tức đón thi thể đi là có lòng gây khó dễ.

Cô đặt ra dự tính xấu nhất, cố gắng hết sức thu thập mọi thông tin liên quan đến thương tích của Tần tứ thúc. Đồng thời, Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn cũng không nhàn. Họ dứt khoát xông vào nhà Tần nhị nương, nói "xông vào" cũng không hợp lý lắm, nói chính xác là dùng kế "điệu hổ ly sơn".

Nhiêu Tôn là người "điệu hổ", dùng tiếng mèo gọi bạn tình chưa bao giờ điên cuồng đến thế, quấy rầy Tần nhị nương khiến bà ta gần như phát điên, lập tức cầm một cây gậy đi ra khỏi nhà. Lục Đông Thâm nhân cơ hội ấy đột nhập vào nhà, tỉ mỉ quan sát "thi thể" Tần tứ thúc một lượt.

Nhiêu Tôn cũng rất giỏi, giữ chân được Tần nhị nương hơn mười phút đồng hồ. Trong hơn mười phút này, Lục Đông Thâm lại dùng một thứ hoàn toàn không ăn nhập gì với Tần Xuyên: Di động. Anh điên cuồng chụp ảnh càng nhiều càng tốt, từ đầu tới chân, thậm chí từng sợi tóc cũng không buông tha.

Anh lại lần lượt chụp hết hoàn cảnh xung quanh và những loại dược liệu mà Tần nhị nương đang lựa chọn, khi không còn gì để chụp nữa mới rời khỏi nhà.

Ám hiệu anh ấy đưa cho Nhiêu Tôn để lui binh cũng lại là một tiếng mèo kêu.

Sau khi lấy được ảnh, Tưởng Ly chưa bao giờ cảm kích một thứ gọi là di động như giây phút đó. Cô ôm lấy di động, hôn lấy hôn để. Thấy Lục Đông Thâm nhướng mày nhìn mình, cô lại lập tức nhào tới, điên cuồng dâng tặng nụ hôn.

Sau khi giải thích xong mọi chuyện, Tưởng Ly vòng tay qua cổ Lục Đông Thâm, nũng nịu nói: "Em vẫn chưa được nghe anh bắt chước tiếng mèo kêu, anh kêu một tiếng em nghe thử nào."

Lục Đông Thâm có phần ngượng ngập, đáp lại cô bằng một nụ cười xấu xa: "Đừng nghịch ngợm."

Hợp tác với Nhiêu Tôn không vui vẻ đến thế, nhất là khi bàn bạc cách điệu hổ và ám hiệu rút lui, Nhiêu Tôn làm một câu: Tùy cơ ứng biến. Nghe xong câu ấy, Lục Đông Thâm suýt chút nữa thổ huyết. Hai người họ cần hợp tác với nhau mà lại nói tùy cơ ứng biến?

Kết quả, khi tiếng mèo hoang gọi bạn tình của Nhiêu Tôn vọng tới, Lục Đông Thâm đang thủ bên cạnh cửa sổ thảng thốt tới nỗi đầu óc tê rần, kêu cũng thảm thiết quá rồi.

Có tiếng mèo gọi bạn trước đó, Lục Đông Thâm dùng ám hiệu rút lui cũng phải liên quan đến mèo chứ. Anh không học nổi tiếng gọi bạn tình, hết cách, đành dựa vào ấn tượng để bắt chước tiếng mèo bình thường. Không sai, chính là phải dựa vào ấn tượng. Lúc trước anh luôn "kính nhi viễn chi" với các loại vật nhỏ có lông, một khí dính vào lông anh sẽ phát điên.

Tưởng Ly thích nhất là nhìn dáng vẻ khó chịu của Lục Đông Thâm. Đường đường đàn ông nhà họ Lục, lại có thể vì chuyện của cô học tiếng mèo kêu, làm mấy trò "trộm cắp lén lút", quả thực khiến cô cực kỳ cảm động.

Nguyễn Kỳ thì nghe đến máu huyết sôi sục, nghĩ lại cảnh tượng đó, hai người đàn ông đấu nhau một mất một còn trên thương trường lại vì một người "đã chết" ở Tần Xuyên dùng đủ mọi cách hợp tác phát triển là một chuyện tốt đẹp biết bao. Huống hồ, hai người đàn ông còn có diện mạo nổi bật thế này, nghĩ mãi nghĩ mãi, cô ấy chợt nghĩ xiên xẹo, bất giác liên tưởng tới một số cảnh "tình anh em" màu sắc.

Vội vàng cắt đứt suy nghĩ ấy, cô ấy hỏi một câu nghe có vẻ không có hàm lượng kiến thức gì nhưng lại khiến người ta phải tư duy đôi chút: "Mèo động dục… cẳng phải toàn vào đêm sao?"

Một câu hỏi tung ra khiến cả ba người họ lần lượt ngẩn người.

Rất lâu sau, Nhiêu Tôn mới ngập ngừng nói: "Thì biết đâu… mèo của Tần Xuyên ngủ nghỉ cũng khác mèo thường thì sao?"

Lời giải thích này nghe ra là hợp lý nhất.

Cuối cùng cả ba người họ không ai đưa ra được kết luận, chỉ lần lượt tỏ thái độ mình đúng là chó ngáp phải ruồi, cũng may lúc đó Tần nhị nương không nghiêm túc suy nghĩ lại như Nguyễn Kỳ.

"Tần nhị nương này cũng không có khả năng phán đoán, người bắt chước tiếng mèo động dục sao có thể giống mèo thật được chứ?" Nguyễn Kỳ phì cười.

Bên này, Tưởng Ly đã ngồi bình thường trở lại, nghe xong bèn quay đầu nhìn sang Lục Đông Thâm. Nhiêu Tôn mặt biến sắc, còn chưa kịp ngăn cản

thì Lục Đông Thâm đã lên tiếng trước: “Không, cô mà nghe cậu ta kêu thì cô sẽ biết là giống y như đúc.”

Đáy mắt anh dâng lên nụ cười, một sự cố tình lộ liễu.

Nguyễn Kỳ kinh ngạc nhìn Nhiêu Tôn, không ngờ anh ấy còn có bản lĩnh này. Tưởng Ly chợt nhớ ra điều gì, đập bàn cái rầm, làm tách trà trên bàn nảy lên một cái. Nhiêu Tôn giật mình, cảnh giác nhìn Tưởng Ly: “Em lại biết cái gì rồi?”

“Dĩ nhiên là cô Kiều nói với em rồi, anh…”

Cô chưa nói xong, đã bị Nhiêu Tôn nhét một quả ô mai vào miệng, bực dọc nói: “Nói nhiều khô miệng đấy, ăn chút ô mai bổ sung chất chua.”

Tưởng Ly cố nhịn cười.

Lần này Nguyễn Kỳ càng tò mò hơn, vẫn muốn gạn hỏi. Nhiêu Tôn cũng theo đà nhét thêm quả ô mai vào miệng cô ấy, cười nói: “Em cũng nếm nhiều một chút, nhớ kỹ món này, sau này làm cho anh ăn.”

Mọi nghi vấn và tâm lý muốn hóng hớt đều tan biến sau câu nói này. Vành tai Nguyễn Kỳ nóng rực lên. Cô ấy hắng giọng, có chút gấp gáp lại có chút nũng nịu: “Nhiêu Tôn, anh đừng nói linh tinh.”

Nhiêu Tôn ngả người về phía Nguyễn Kỳ, chống tay lên má, cười nửa đùa nửa thật. Tưởng Ly nhìn ánh mắt đó của Nhiêu Tôn, tâm trạng cuối cùng cũng được yên tâm. Một người cao ngạo như Nhiêu Tôn, trừ phi đối diện với cô gái mình thích, nếu không sẽ không bao giờ tùy tiện chọc ghẹo con gái như vậy. Cộng thêm việc anh ấy sống chết không cho cô nói chuyện mất mặt ngày xưa của mình ra, rõ ràng là lo lắng về hình tượng của mình trong lòng Nguyễn Kỳ.

Thật ra, cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

Nói theo lời cô Kiều thì là trẻ nhỏ không hiểu chuyện, chịu chút thiệt thòi làm bài học nhớ đời là được. Chuyện này là hồi Nhiêu Tôn khoảng năm, sáu tuổi. Có một lần đi trại hè ở nơi xa, buổi đêm nghe thấy có tiếng mèo động dục, các bạn nhỏ khác đều sợ âm thanh ấy, chỉ mình anh ấy dũng cảm xông ra, né tránh giáo viên đi tìm cho ra. Kết quả nhìn thấy cảnh hai con mèo làm tình dưới ánh trăng, anh ấy chạy tới định bắt mèo, kết quả nghĩ cũng đủ biết.

Người vừa sợ lại vừa ghét chó, chắc chắn là vì từng bị chó đuổi. Người có thể học tiếng mèo động dục điên cuồng, đa phần đều từng bị mèo cào, hơn nữa còn là kiểu bị cào đến rướm máu. Nhiêu Tôn chính là thành phần này, vì đó là nỗi đau đến tỉnh ngộ.

Lục Đông Thâm không hứng thú với màn chọc ghẹo nhau của hai người đó, anh hỏi Tưởng Ly: “Em đoán khi nào Tần nhị nương sẽ tới tìm em?”

Nghe xong câu này, Nguyễn Kỳ lập tức ngồi nghiêm chỉnh lại, mặc kệ ánh mắt thiếu đứng đắn của Nhiêu Tôn. Tưởng Ly đã uống gần hết cốc trà, uể oải dựa vào lưng ghế, hai cánh tay vươn cao lên thư giãn gân cốt: “Muộn nhất là mười giờ đêm nay, vừa hay là thời gian hoạt động sôi nổi của cả Tần Xuyên, thật sự hoàn hảo. Haizz, sao em lại lợi hại thế nhỉ.”

“Cô đã làm gì bà ta vậy?” Nguyễn Kỳ hỏi.

Tưởng Ly kéo tay áo: “Tay áo này của tôi có thể giấu rất nhiều bảo bối. Cô từng xem phim cổ trang chứ, người xưa rất thích giấu đồ trong tay áo, nguyên lý này của tôi cũng vậy.” Nói rồi, cô thu tay áo lại, thể hiện cốt cách cổ nhân: “Tần nhị nương cũng ra ngoài ban đêm như người Tần Xuyên, không thường xuyên tiếp xúc với ánh nắng, tuy rằng có thể hạn chế việc tiếp xúc với tia tử ngoại, nhưng cơ thể cũng đồng thời thiếu đi năng

lượng, da dẻ vì lâu ngày không được ánh nắng chiếu vào mà trở nên yếu đuối, không ngăn được vi khuẩn từ bên ngoài xâm nhập. Có lúc mùi hương cũng tạo ra được một loại vi khuẩn, có tác dụng tương hỗ. Một khi hít vào sẽ tạo ra sự thay đổi cơ thể con người, ví dụ như khiến những người da dẻ nhạy cảm ngứa ngáy khó chịu, sự khó chịu trong cơ thể một khi trở nên nghiêm trọng sẽ ảnh hưởng tới tâm lý, trong một thời gian sẽ tạo ra ảo giác."

Nguyễn Kỳ nghe xong mà trong phút chốc nổi da gà. Cô ấy xoa xoa cánh tay, trong lòng vẫn cảm thấy lạnh, chép miệng: "Tưởng Ly, cô thật tàn nhẫn."

"Phạt nhẹ răn mạnh, tôi còn chưa ra tay tàn độc với bà ta đâu." Tưởng Ly vặn vẹo người,bổ sung thêm một câu: "Vào thời điểm đặc biệt phải dùng thủ đoạn đặc biệt, người muốn lật đổ tôi, có chết tôi cũng không để kẻ đó đứng dậy!"

~Hết chương 555~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 556: Em Cảm Thấy Anh Có Gì Ý Gì?

Sau khi Lục Đông Thâm và Tưởng Ly quay trở về phòng, Nguyễn Kỳ ngồi yên tại chỗ bất động, trong lòng thầm nghĩ: Cũng may lúc trước Tưởng Ly giơ cao đánh khẽ với mình.

Bây giờ nghĩ lại thật sự là thảng thốt tinh thần.

Nhiêu Tôn cũng không đi ngay. Anh vốn dĩ ngồi cách Nguyễn Kỳ một khoảng nhất định. Bây giờ chỉ còn lại hai người họ, anh dịch ghế về phía cô, ngồi xuống rồi hỏi một câu: "Nói chuyện nhé?"

Nguyễn Kỳ bật lại theo phản xạ: "Nói chuyện gì?"

"Em căng thẳng gì vậy?"

"Tôi có gì mà phải căng thẳng?" Nguyễn Kỳ ngoài miệng thì nói vậy, trái tim nhỏ bé thật ra đã bắt đầu đập điên cuồng không ngừng, hơn nữa còn có vẻ càng lúc càng dồn dập. Có lẽ vì anh ngồi quá gần. Quái lạ, đang dưng ngồi gần cô như vậy làm gì chứ?

Hại cô lại tò mò muốn nhìn sắc mặt anh, khuôn mặt đầy mê hoặc đó, chỉ cần nhìn một cái là trầm luân. Có biết bao lần cô đã tự cảnh cáo chính mình: Đừng nhìn anh, đừng nhìn anh...

Nhiêu Tôn giơ tay đặt lên đầu cô, xoay một cái, ép cô quay mặt về phía mình: "Không căng thẳng sao không nhìn anh?"

"Rối hết tóc tai rồi." Nguyễn Kỳ gạt tay anh ra: "Anh nói xem, hai chúng ta có gì để trò chuyện? Còn nữa, gần đây anh cứ hay nói mấy câu vô duyên vô cớ là có ý gì?" Còn một câu cô chưa nói nốt: Không thích tôi thì đừng chọc ghẹo tôi, tôi sẽ nghĩ là thật đấy.

Nhiêu Tôn cười tít mắt nhìn cô, hỏi ngược lại: "Em cảm thấy anh có gì ý gì?"

Cô cảm thấy ư...

Ha.

"Tôi không biết." Nguyễn Kỳ bực dọc, làm gì có câu trả lời nào bâng quơ như thế. Nghe giống như đang đá một quả cầu da, chắc chắn là do cô nghĩ nhiều rồi?

Nhiêu Tôn nhìn cô, không nói nữa.

Nguyễn Kỳ bị anh nhìn đến sởn gai ốc, càng lúc càng cảm thấy bầu không khí hơi quái đản. Cô lên tiếng: "Tôi đã bảo hai chúng ta không có gì để nói mà." Nói xong, cô đứng dậy định đi.

Đằng sau vang lên giọng nói uể oải của Nhiêu Tôn: "Nguyễn Kỳ, anh bảo em có ngốc không cơ chứ?"

Lại dám mắng cô?

Nguyễn Kỳ đứng sững tại chỗ, trừng mắt hằn học nhìn anh: "Mắng ai là ngốc hả? Tôi chọc ghẹo gì anh mà anh mắng tôi?"

Nhiêu Tôn đứng lên, sát lại gần cô: "Em không hiểu anh có gì ý gì sao?"

Anh rất cao, lại gần đồng nghĩa với áp lực xuất hiện. Nguyễn Kỳ vô thức rụt vai lại. Anh mỉm cười, câu hỏi vừa như rõ ràng lại vừa như mơ hồ nhưng trong lòng cô chợt nảy sinh một dự cảm. Cô mơ hồ cảm nhận được anh muốn nói gì, nhưng lại không dám suy nghĩ sâu thêm, trong phút chốc tim đập rất mạnh.

Thậm chí giọng nói cũng trở nên mềm oặt, chỉ còn hơi thở: "Tôi... Tôi không hiểu..."

Trong lòng có một giọng nói khác như cười vào mặt cô: Ô, cô thật sự không hiểu hay đang giả ngốc? Ám thị quá rõ ràng cô còn không nghe ra? Thật không hiểu sao cô dám hỏi? Nếu không thì cô đừng để ý tới anh ấy nữa, quay người bỏ đi thôi.

Nguyễn Kỳ muốn đi, cô bỗng nhiên rất căng thẳng vào giây phút này, có mong chờ, nhưng cũng sợ thất vọng.

Hai chân như bị đóng đinh chặt dưới đất không thể nhúc nhích, tim càng lúc càng đập rối loạn. Tưởng Ly nói đúng, mùi hương thật sự hại người ta, bây giờ cô có thể ngửi thấy mùi hương trên người Nhiêu Tôn, mùi đàn ông sạch sẽ, còn mang theo khả năng công kích.

Kỳ lạ thật, trước kia sao cô không phát hiện ra chứ.

"Làm bạn gái của anh đi."

Trên đỉnh đầu, lời đề nghị của Nhiêu Tôn trực tiếp rõ ràng.

Khiến Nguyễn Kỳ sửng sốt ngẩng lên, thất thanh: "Hả?"

Nhiêu Tôn cũng phải lấy hết mọi dũng khí mới dám nói ra câu này, kết quả nhìn thấy phản ứng này của cô, anh nhất thời cũng không hiểu mình

nên tức giận hay nên buồn cười, cảm giác căng thẳng đột nhiên biến mất. Anh hờn giận: "Anh bảo em làm bạn gái anh là chuyện kỳ lạ lắm sao?"

Nguyễn Kỳ há hốc miệng, vẫn nhìn anh bằng nét mặt bàng hoàng, đầu óc trống rỗng chưa thể hoàn hồn lại được.

Nhiêu Tôn thấy vậy nghiến răng kèn kẹt: "Nguyễn Kỳ, ý của anh chính là như vậy, bây giờ em đã nghe hiểu chưa?"

Hình như là... nghe hiểu rồi, nhưng lại cảm thấy có chỗ nào chưa hiểu. Nguyễn Kỳ nhìn anh một lúc lâu, ngậm miệng lại, nuốt nước bọt.

Thấy cô ngơ ngác, Nhiêu Tôn cũng không muốn cho cô thời gian làm quen nữa. Anh một tay giữ chặt gáy cô, cúi mặt xuống, hôn lên môi cô.

Trước mặt như có muôn vàn bông pháo hoa bùng nổ, tím đỏ rực rỡ sắc màu.

Lại là mùi hương của anh, lần này không còn phải tìm kiếm xa xôi mà ở ngay khoảng cách gần nhất, cùng với từng nhịp thở của anh len lỏi vào cổ họng.

Một lúc lâu sau, Nhiêu Tôn mới buông cô ra, áp nhẹ môi lên má cô thì thầm: "Vì thế anh mới bảo em có phải ngốc không?"

***

Mười giờ đêm, Tần nhị nương quả nhiên đã tới.

Tình hình hoàn toàn tương phản với kiểu không tiến nửa bước qua cửa lúc trước. Cửa nhà gần như bị bà ta đập tơi bời, tới mức nếu còn không ai ra mở cửa, cánh cửa đó sẽ bị dỡ xuống vậy. Rất lâu sau cửa mới mở. Tần

nhị nương bất chấp tất cả đi vào trong, một giây sau đã bị Nguyễn Kỳ chặn đứng.

Tần nhị nương ngẩng phắt lên. Sau khi nhìn rõ người đứng trước, bà ta mấp máy môi. Tần nhị nương này không ngẩng đầu còn đỡ, vừa ngẩng lên đã khiến Nguyễn Kỳ sửng sốt. Khi Nguyễn Kỳ ra mở cửa, lúc đó cả người Nhị nương co quắp lại. Bà ta vẫn mặc bộ trường bào rộng rãi hôm nay nên không quá rõ ràng. Tới khi bà ta ngẩng đầu, ánh lửa chiếu tới khiến cô ấy nhìn được rõ ràng, cực kỳ đáng sợ.

Trên mặt là từng vết đỏ như vết ngón tay, giống như khảm dưới làn da vậy, bò khắp mặt như từng sợi dây leo. Khuôn mặt bà ta lâu ngày không sưởi nắng nên trắng nhợt, càng làm lộ rõ những dấu vết ấy, ngoằn ngoèo men xuống tận cổ cho tới khi được lớp quần áo che khuất.

Nguyễn Kỳ suy đoán là có lẽ không chỉ trên mặt hay trên cổ mới có.

Như vậy thì ghê rợn rồi, ngoài vết đỏ còn có vết cào, xem ra đúng là ngứa ngáy khó chịu. Nguyễn Kỳ nhìn mà phát hoảng, nghĩ bụng nếu còn gắng gượng một hai ngày nữa, cho dù bình thường trở lại, dung nhan cũng bị hủy hoại chăng.

Nghĩ tới đây, sống lưng cô ấy toát mồ hôi lạnh.

Đây coi như là lần đầu tiên cô ấy được chứng kiến sự "tàn nhẫn độc ác" của Tưởng Ly chăng. Trước kia thường nghe nói khi ở Thương Lăng, mọi người vừa kính nể vừa sợ hãi cô, nhưng từ khi gặp mặt tới giờ, cô ấy luôn cảm thấy Tưởng Ly tuy có ba phần tà nhưng cũng có bảy phần chính trực, dĩ nhiên không cảm thấy Tưởng Ly đáng sợ đến mức nào. Suy nghĩ này cuối cùng đã được chứng thức vào giây phút nhìn thấy Tần nhị nương.

Bấy giờ cô ấy mới tỉnh ngộ, ở Thương Lăng, trọng lượng của tiếng "Tưởng gia" là không nhẹ.

Tưởng Ly không dễ chọc vào, một khi chọc vào, ba phần tà trong cô có thể lột da róc xương đối phương, hơn nữa còn trong âm thầm.

Bất thình lình nhớ tới những hành động trước kia của Lục Đông Thâm, Nguyễn Kỳ âm thầm toát mồ hôi thay anh. Anh thật sự dám đối xử với Tưởng Ly như vậy mà chưa từng nghĩ đến hậu quả sao? Quả thực không khác gì nhảy múa trên lằn ranh sống chết. Nhưng cũng không khó nhìn ra tâm tư của Tưởng Ly. Bị một người tổn thương tới cùng mà không phản kích, hoặc là triệt để từ bỏ, hoặc là yêu tới cốt tủy. Tưởng Ly rõ ràng là người phía sau. Cô là người có thù ắt báo như vậy, sẽ vì tổn thương tuyệt vọng mà hạ trống lui binh ư? Đừng đùa.

"Tôi muốn gặp Tưởng cô nương." Tần nhị nương nói thẳng, trong lúc đó cũng không nhịn được cào lên cánh tay.

Cổ tay áo rộng lớn cọ cọ lên trên, để lộ cả một khoảng cánh tay. Quả nhiên, từng đường như mạch máu, trông đã rợn người. Bà ta lại túm chặt lấy tay Nguyễn Kỳ, cần như van xin: "Tôi không chịu nổi nữa, xin cô, cho tôi gặp Tưởng cô nương."

Trước cửa không chỉ có mình Tần nhị nương.

Nói theo lời của Tưởng Ly thì thời gian vừa đẹp.

Có không ít người dân túm tụm, có xì xào bàn tán, có chỉ chỉ trỏ trỏ, nhưng sắc mặt mỗi người đều giống nhau, hoảng sợ, thảng thốt và lo lắng bất an. Họ đều tận mắt chứng kiến những chuyện xảy ra trên đài tế, cũng nghe rõ ràng lời Tưởng Ly nói trước đó. Thấy Vu chúc thật sự bị báo ứng,

họ thì thầm rằng "Lời nguyền linh nghiệm rồi", "Tứ thúc quả nhiên được thần nữ cứu sống"...

Ngoài người dân ra, còn có Tộc trưởng Tần và Tần Thiên Bảo. Tộc trưởng Tần nghe phong thanh cũng vội tới, thấy dáng vẻ của Tần nhị nương thì thất sắc.

Nguyễn Kỳ hắng giọng: "Tưởng cô nương là người bà muốn gặp sẽ được gặp sao? Tôi nhớ lúc trước trên đài Nhị nương còn rất uy phong lẫm liệt cơ mà."

Sự khó chịu trên người đã khiến Tần nhị nương không quan tâm được nhiều như vậy nữa. Bà ta lùi ra sau bậc thềm, quỳ xuống đất, lớn tiếng hét vang vào trong sân: "Mong Tưởng cô nương gặp mặt tôi một lần."

"Bà..."

"Nguyễn Kỳ." Trong sân vọng ra tiếng hờ hững của Tưởng Ly: "Hiếm có dịp Nhị nương tới nhà, để Nhị nương vào đi."

~Hết chương 556~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 557: Bí Kíp Trong Miếng Da Dê

Trong suốt một canh giờ Tần nhị nương và Tưởng Ly gặp mặt, câu chuyện lời nguyền của thần nữ linh nghiệm đã lan truyền khắp các gia đình ở Tần Xuyên. Toàn bộ thôn làng đều sôi sục. Những người dân tận mắt chứng kiến Nhị nương đi vào sân lại càng miêu tả sinh động sự thay đổi trên cơ thể bà ta, ai nấy đều tỏ ý rằng Nhị nương thật sự đã động chạm tới trời cao.

Trong giây lát, người tới tìm Tưởng Ly ngày càng nhiều hơn.

Gà, vịt, cá, hoa quả, hoa tươi đều xếp đầy thềm đi vào nhà, không ai dám tự tin xông qua cửa. Tất cả đều đợi đằng trước, thái độ thành khẩn vô cùng.

Cách một cánh cửa, xuyên qua khoảnh sân nhỏ chim hót rộn ràng, hoa thơm ngào ngạt, không khí trong phòng hoàn toàn khác biệt với sự nhộn nhào huyên náo bên ngoài.

Tộc trưởng Tần và Tần Thiên Bảo cùng Tần nhị nương đi vào, Tưởng Ly đã sớm rót một bát trà thanh ngồi đợi. Nói là trà, nhưng chỉ có hình thức của trà chứ không có mùi hương. Có một mùi thơm lạ, không thể nhận xét được là dễ ngửi hay khó ngửi.

Không có nhiều lời dư thừa, Tưởng Ly chỉ tay vào bát trà, ra hiệu cho Tần nhị nương. Tần nhị nương bê bát trà, cố gắng nhẫn nhịn sự ngứa ngáy trên người, suy tư khoảng một phút, cuối cùng cắn chặt răng uống cạn.

Uống xong, bà ta đặt bát trà xuống mặt bàn, phủ phục cả người xuống bàn, cơ thể gần như co quắp.

Bà ta có nhiều điều không cam tâm.

Sự không cam tâm này đã nảy mầm bén rễ từ lần đầu tiên nhìn thấy Tưởng Ly. Thế nên bà ta luôn cảnh giác, bài xích, thậm chí là phản cảm với cô. Cho đến lần ở trên đài tế, khi bà ta giương mắt nhìn Tần tứ thúc được cô cứu sống, sự không cam tâm ấy đã bùng lên thành ngọn lửa đố kỵ lan tràn vô tận, thiêu đốt khiến bà ta thương tích đầy mình.

Bà ta không tin cô là thần nữ, cũng không muốn tin cô chính là thần nữ. Xé bỏ lời hứa là chuyện người Tần Xuyên khinh bỉ nhất. Ngay trên đài tế, bà ta đã làm chuyện đáng khinh bỉ này, lý do bà ta đưa ra cho chính mình là: Bí kíp tuyệt đối không thể rơi vào tay loại người rêu rao bịp bợm này được.

Nhưng, khi bà ta về nhà không bao lâu, cơ thể đã bắt đầu khó chịu.

Ban đầu chỉ là ngứa cổ, thi thoảng dấy lên đôi ba lần. Bà ta gãi qua là hết. Sau đó thì càng gãi càng ngứa, không chỉ cổ mà còn trước ngực sau lưng, thậm chí trên mặt, cuối cùng là khắp người không chừa chỗ nào.

Bà ta cố gắng kiềm chế không gãi, sau đó lục tung tủ thuốc trong nhà, chế thuốc. Nhưng sau khi uống vào không những không hết bệnh mà còn nghiêm trọng hơn. Cơn ngứa nhói tim không dễ chịu gì, cuối cùng không chịu nổi, bà ta bắt đầu gãi, gần như gãi đến tan nát da thịt. Cơ thể bắt đầu nóng lên rần rần, cùng với cơn ngứa khó chịu, bên tai lại văng vẳng hiện về lời nguyền của Tưởng Ly khi đứng trên đài...

Giọng nói đó lạnh lùng tuyệt tình, như một sợi dây thừng thít chặt cổ khiến bà ta không sao thở được. Dần dần, có một vài hình ảnh thoáng qua

trước mắt bà ta. Là những sự chỉ trỏ của mọi người, những ánh mắt chê bai, những sự trốn tránh vì ghét bỏ... Bà ta như người đứng bên vực thẳm, tiến về phía trước thì không ai cho bà ta đường đi, lùi lại phía sau trời đất cũng không cho bà ta quay đầu.

Bà ta đã tới tìm Tưởng Ly.

Dưới sự đả kích của hai tầng đau khổ thể xác và tinh thần sau vài giờ đồng hồ, ba ta không thể không cúi đầu với cô gái này.

Sau khi uống bát nước có vẻ như là trà, cũng thật kỳ lạ, thứ đầu tiên tan biến chính là những ảo ảnh kia, sau đó cơn ngứa trên người cũng tan dần từng chút. Tới khi không còn ngứa ngáy nữa, Tần nhị nương phủ phục xuống bàn giống như được lột một lớp da, chết đi sống lại, cơ thể chưa bao giờ thoải mái dễ chịu đến thế, dễ chịu tới mức bà ta gần như không muốn động đậy nữa.

Một chiếc lọ nhỏ được đặt ra trước mặt bà ta.

Tần nhị nương ngước mắt lên nhìn. Chỉ là một chiếc lọ sứ cổ mảnh màu trắng, không lớn lắm. Bà ta không xa lạ gì, đây là lọ người Tần Xuyên quen dùng để đựng thuốc. Tưởng Ly hờ hững nói: "Thuốc nước tiêu viêm, mỗi ngày bôi ba lần lên vết cào, hai ngày là khỏi."

Tần nhị nương ngước mắt nhìn cô chằm chằm hồi lâu, rồi từ từ ngồi thẳng dậy, cầm lọ thuốc lên tay, xoay đi xoay lại, cuối cùng bỏ vào túi. "Chưa bao giờ có cái gọi là lời nguyền phải không? Chẳng qua là cô giở một vài thủ đoạn mà thôi, rốt cuộc cô đã cho tôi dùng thứ gì?"

Tưởng Ly cười khẩy, chuyện này quả thực gạt được tất cả mọi người trừ Tần nhị nương. "Cũng chưa từng có cái gọi là cải tử hoàn sinh đúng không? Giải độc cho người trúng độc đồng thời tính toán thời gian người

ấy tỉnh lại, việc này đối với một Nhị nương tinh thông dược lý mà nói có khó khăn gì."

"Nếu cô không đứng giữa giở trò, khiến Tần tứ thúc tỉnh lại đúng thời gian với tôi quả thực không khó khăn gì." Cơ thể của Tần nhị nương đã bình thường trở lại. Bà ta ngồi thẳng lưng lên, nhìn thẳng Tưởng Ly: "Cô đã cho Tần tứ thúc dùng thứ gì?"

Trên đài tế, mọi sự sắp xếp, mọi thứ đồ trang trí chẳng qua chỉ để che mắt, ngoài đám quạ lâu nay vẫn luôn được bà ta nuôi dạy. Bà ta tin rằng Tưởng Ly cũng là người rành về dược lý, nhưng lại không nắm được cách thức chữa bệnh của cô, thậm chí ngay chính bà ta cũng chịu thiệt trong im lặng. Người này rốt cuộc đã làm bằng cách nào?

Ai dè Tưởng Ly không có sự kiên nhẫn và lòng tốt để phổ cập kiến thức cho tất cả mọi người. Đối với cô, tổ hợp một vài mùi hương khiến Tần tứ thúc tỉnh lại chậm một chút và khiến Tần nhị nương trúng chiêu trong lúc hít thở là quá dễ dàng. Cô giơ tay lên về phía Tần nhị nương: "Tôi tin là bà đã mang theo bí kíp, bỏ ra đây đi."

Tần nhị nương trầm mặc nhìn cô.

Tưởng Ly từ đầu tới cuối giữ nguyên tư thế giơ tay, thái độ vô cùng kiên quyết.

Tần Thiên Bảo ngồi bên âm thầm lau mồ hôi, ngược lại tộc trưởng Tần lên tiếng khuyên nhủ: "Nhị nương, nếu chúng ta đã hứa với người ta rồi thì phải tôn trọng lời hứa, vẫn nên giao bí kíp là hơn."

Tần nhị nương không quan tâm lời nói của tộc trưởng Tần, vẫn cứ nhìn Tưởng Ly chằm chằm. Nguyễn Kỳ ngồi bên không chịu nổi nữa, lên tiếng:

"Nhị nương, bà là người nuốt lời trước, bây giờ còn muốn tiếp tục tráo trở?"

"Tôi đúng là đã mang bí kíp đến đây." Tần nhị nương lạnh lùng nói, nét mặt nở một nụ cười kì dị: "Bí kíp có thể đưa cho cô, nhưng e là Tưởng cô nương hoàn toàn không có bản lĩnh để dùng."

Tưởng Ly khẽ nhướng mày: "Thế là ý gì?"

Tần nhị nương rút một thứ từ trong túi áo rộng ra, là một miếng vải, được xếp lớp. Bà ta đặt miếng vải lên bàn, cẩn thận mở ra. Mọi người ghé tới xem, thứ được bọc trong tấm vải đen sì sì, giống như một miếng da, chỉ to hơn bàn tay một chút.

Tưởng Ly không cầm lấy ngay, chỉ nhìn chằm chằm bí kíp trước mặt. Lục Đông Thâm ngồi kế bên Tưởng Ly, tuy nhìn bề ngoài cô có vẻ bình than nhưng anh biết trong lòng cô đang cuộn sóng. Nhiêu Tôn đa nghi, hơn nữa anh ấy cũng chưa bao giờ tin tưởng Tần nhị nương, bèn nói: "Làm sao chúng tôi biết bà không kiếm đại một bí kíp để mang đến đối phó cho xong chuyện?"

"Nói bậy!" Tần nhị nương bỗng nổi nóng: "Tôi đã nói sẽ đưa thì đây nhất định là bí kíp..."

"Là thật đấy." Tưởng Ly khẽ nói, giơ tay chạm lên miếng da đó, tỉ mỉ quan sát. Ngón tay cô chợt run rẩy. Cô chạm qua từng con chữ khắc trên lớp da, tuy rằng hình thái chữ phức tạp nhưng đối với người thường xuyên đọc những cuốn sách cổ như cô, phân biệt không quá khó. "Nó chính là công thức của Vong ưu tán."

Nguyễn Kỳ ngạc nhiên, ghé qua thì thầm: "Trước kia cô từng nhìn thấy bao giờ chưa? Khẳng định chắc chắn nó là thật sao? Cô phải quan sát thật

kỹ đấy."

~Hết chương 557~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 558: Sẽ Chết Đấy

Vong ưu tán.

Tưởng Ly chưa từng nhìn thấy Vong ưu tán. Khi trước, đã từng có thời mọi nhiệt tình và mong chờ của cô đều dồn cả vào việc chuyên tâm cải thiện công thức của Tả Thời. Cô chưa bao giờ hỏi Tả Thời tờ công thức tàn tạ khiếm khuyết ấy từ đâu mà ra. Bởi vì ở trong mắt cô, một Tả Thời thường xuyên xông pha Nam Bắc, gặp quá nhiều trải nghiệm trên đời, có được một vài bí kíp cũng không phải chuyện gì kỳ lạ.

Tả Thời mời cô cùng anh ấy cải tiến công thức đồng thời đặt tên cho công thức là Phong thống tán. Họ dựa vào những nguyên liệu mùi hương hiện có của công thức, bù đắp cho những nguyên liệu mùi hương còn khiếm khuyết, đồng thời nhắm vào một trong số các nguyên liệu mùi hương ấy, tiến hành thay thế tổ hợp lại...

Tưởng Ly chạm tay lên miếng da dê, cảm thấy khó chịu trong lòng, không nói rõ ra được là cảm giác gì, giống như có một thứ cảm xúc nào đó đang muốn len lỏi ra ngoài nhưng không thể. Một bản công thức, sau cùng cải tiến tới tận giai đoạn lâm sàng, cuối cùng cô vẫn xảy ra xung đột với Tả Thời. Cô mơ hồ cảm thấy Phong thống tán không phải là một phương thuốc tốt lành, giống như có dự cảm sẽ xảy ra chuyện vậy, nhưng Tả Thời lại biểu hiện một sự kiên trì thậm chí là ương ngạnh chưa từng có. Đó là lần đầu tiên họ cãi nhau vì công việc, thậm chí cãi tới không thể giảng hòa.

Bây giờ, công thức gốc của Phong thống tán đang ở ngay trước mắt cô, thứ cô đang nắm trong tay chính là Vong ưu tán có lịch sử ngàn năm tuổi, bên trong khắc một vài cái tên nguyên liệu cô từng thấy, một vài nguyên liệu không có trong Phong thống tán. Nhưng theo phân tích của cô và Tả Thời, nguyên liệu mùi hương cuối cùng bù vào có công dụng khá tương đương với công thức gốc, duy chỉ có...

Tần nhị nương nghe Tưởng Ly nói như vậy, sự lạnh lùng trên gương mặt tan đi ít nhiều. Khi lên tiếng lần nữa, giọng bà ta cũng bớt đi sự kỳ quái khó hiểu: "Tôi không muốn giao ra bí kíp, một là vì nó là tài sản của Tần Xuyên, là thứ của tổ tiên đời trước lưu truyền lại; Thứ hai là vì cho dù có đưa cho cô, cô cũng không dùng nổi bí kíp này. Huyền thạch trong bí kíp đã sớm mất tích từ hàng trăm năm trước, đây cũng là nguyên nhân bí kíp giữ đến ngày nay nhưng không thể sử dụng lại."

Tưởng Ly im lặng.

Lục Đông Thâm lên tiếng, hướng về phía tộc trưởng Tần: "Chuyện bí kíp đã vô tác dụng này, tộc trưởng biết phải không?"

Một câu nói buông ra khiến sắc mặt tộc trưởng Tần gượng gạo vô cùng. Nhiêu Tôn thấy vậy đã hiểu hết mọi chuyện, cười khẩy một tiếng: "Chẳng trách, nếu bí kíp có thể sử dụng được, tôi nghĩ ông cũng đã chẳng đồng ý thoải mái như vậy. Tộc trưởng Tần, chiêu này của ông thâm thật đấy."

Biết rõ tình hình của bí kíp nhưng không báo trước một tiếng, đồng ý một cách thoải mái chẳng qua là muốn lừa Tưởng Ly chữa khỏi bệnh cho Tần Thiên Bảo trước. Lão hồ ly này cũng đã đánh một ván cờ như ý. Một là nghĩ Tần nhị nương rất coi trọng món đồ tổ tiên để lại, sẽ không dễ dàng dâng không cho hai. Hai là cho dù thật sự đưa ra thì cũng coi như một bí kíp phế, là một món quà ân tình để đuổi họ đi. Tần Xuyên cũng chẳng tổn thất gì.

Có điều trăm tính ngàn tính, tộc trưởng Tần có lẽ vẫn không tính được chuyện Tần nhị nương lại nói quá rõ ràng về bí kíp cho Tưởng Ly biết, nhất thời khiến ông ta không còn đường lùi. Thông qua một loạt chuyện, Tần nhị nương vẫn ít nhiều khiến Nhiêu Tôn nhìn bằng ánh mắt khác. Không cần biết chuyện bà ta nói rõ về nguyên liệu là để giải hận hay muốn Tưởng Ly biết khó mà lui, chí ít cũng giúp họ có tâm thế chuẩn bị.

Tần Thiên Bảo ngồi nghe rất rõ ràng, quay sang nhìn tộc trưởng Tần bằng ánh mắt sửng sốt, rõ ràng thằng bé không thể chấp nhận sự thật này. Dưới bao nhiêu con mắt dày đặc này, tộc trưởng Tần bị dồn ép tới mất hết thể diện, vội vớt vát: "Nếu người đi trước đã liệt kê ra nguyên liệu thì nhất định là tồn tại. Chỉ cần tồn tại thì chắc chắn có thể tìm được..."

"Không tìm được." Tần nhị nương tạt cho tộc trưởng Tần một gáo nước lạnh.

Tộc trưởng Tần nghẹn lời: "Vậy thì..." Ông ta vậy thì một lúc cũng không biết nói lời nào cho thích hợp.

Không ai lên tiếng nữa, cả căn phòng trong giây lát chìm vào tịch mịch.

Tưởng Ly không quan tâm những tranh cãi trước đó, chỉ tỉ mỉ mân mê miếng da dê trong tay. Huyền thạch, cuối cùng thật sự đã mắc vào Huyền thạch. Lúc trước trong bí kíp khiếm khuyết của Tả Thời, một trong số các nguyên liệu chính là Huyền thạch, mà nguyên liệu khi đó được Tả Thời thay thế cũng là Huyền thạch. Loại nguyên liệu gần như mất tích này quả thực quá khó tìm, cho dù có cũng là số lượng ít.

Tìm được công thức gốc là hy vọng cuối cùng của Tưởng Ly. Cô muốn xem xem Huyền thạch có thật sự là nguyên liệu chính của công thức gốc hay không, bây giờ xem ra quả thực như vậy. Một chút kỳ vọng mong manh trong lòng cô cũng đã tan biến hoàn toàn.

Trước mắt nguyên liệu Huyền thạch duy nhất được biết đang nằm trong tay Quý Phi, nhưng trong Giang sơn đồ liệu có thể giấu bao nhiêu Huyền thạch? Chẳng qua cũng là một trận tử chiến.

"Sâu trong sa mạc..." Tưởng Ly lẩm bẩm: "Muốn tìm được chỉ có thể tới nơi tận sâu trong sa mạc để xem mình có may mắn không..."

Tần nhị nương thấy cô quả thật là người hiểu ngành, bèn thở dài: "Nghe nói Huyền thạch chỉ tồn tại nơi sâu thẳm của đại mạc. Tưởng cô nương, không phải tôi đả kích gì cô. Tạm thời không nói tới việc nơi sâu thẳm của đại mạc nguy hiểm trùng trùng, cứ cho là cô có thể đi vào tận bụng đại mạc, muốn tìm Huyền thạch cũng không phải chuyện dễ dàng. Nếu Huyền thạch thật sự tồn tại trên đời này, vậy thì trên thị trường cũng đã có người bán kẻ mua rồi."

Đây cũng được coi là câu chân thành nhất mà Tần nhị nương nói với cô từ trước đến nay rồi, sao Tưởng Ly không hiểu rõ sự vất vả của việc tìm kiếm Huyền thạch? Có khi mất mạng cũng chưa chắc đã tìm được.

Tần nhị nương để lại bí kíp rồi ra về.

Tộc trưởng Tần cũng không còn mặt mũi ngồi thêm, trước khi đi ông ta còn giải thích thêm với họ: "Xin mọi người tin tưởng tôi, tôi thật sự không ngờ lại có loại nguyên liệu khó kiếm đến thế..."

Sau khi hai người họ đi khỏi, Tưởng Ly cầm miếng da rồi ngồi cuộn tròn người trên chiếc ghế lớn dựa vào cạnh cửa sổ như trầm tư suy nghĩ. Lục Đông Thâm hiểu tâm tư của cô, anh tiến lên dựa vào bên kia cửa sổ, xoa đầu cô: "Bé con, đừng tự làm khó mình."

Không làm khó mình thì phải làm khó Lục Đông Thâm và cả những người vô tội đã bị tổn hại sâu sắc từ bốn năm trước. Quan trọng hơn là, tuy

rằng Lục Đông Thâm luôn nhẫn nhịn không nói nhưng cô cũng có thể nhìn ra được, tình trạng cơ thể anh mỗi ngày một nghiêm trọng hơn. Anh thi thoảng lại xoa xoa cánh tay, hơn nữa tần suất ngày càng nhiều. Khoảng thời gian này, cô nghĩ đủ mọi cách để thay đổi đồ ăn và thức uống của anh, cố gắng giúp anh kéo dài thời gian. Nhưng cô hiểu rõ, cách mà cô dùng chỉ trị được bề ngoại, không trị được tận gốc.

Nguyễn Kỳ nãy giờ vẫn im lặng lúc này lên tiếng, nét mặt áy náy: "Thành thật xin lỗi, lúc trước tôi thật sự không biết..."

"Chuyện tương lai làm sao cô dự liệu được?" Tưởng Ly hiểu cô ấy xin lỗi vấn đề gì, bèn gấp miếng da trong tay lại: "Cô là người bán nguyên liệu, phải kiếm tiền mới sống được." Cô cũng từng oán trách Nguyễn Kỳ, cảm thấy cô ấy hiểm ác khó lường. Nhưng sau một thời gian dài tiếp xúc, dĩ nhiên cô hiểu Nguyễn Kỳ là một cô gái bụng dạ trong sáng.

"Thế nên..." Nguyễn Kỳ nói tiếp lời cô, thái độ kiên quyết: "Nếu cô nhất định phải tìm Huyền thạch, tôi sẽ giúp cô. Tôi sẽ thăm dò thông tin trong giới, nếu thật sự không được, cho dù phải tới sa mạc, tôi cũng đi cùng cô."

Tưởng Ly không ngờ cô ấy lại nói như vậy, hơi sững người một chút, lát sau nói một tiếng "Cảm ơn".

Nhiêu Tôn không đồng ý: "Đùa giỡn gì vậy. Hai cô gái lại chạy tới sa mạc? Không được đi, chỉ là Huyền thạch thôi mà? Anh sai người lục tung trời đất lên cũng phải tìm cho ra, không được sao?"

Thái độ của Lục Đông Thâm cũng là không thể cãi lại: "Sẽ còn cách khác, thế nên bỏ ngay suy nghĩ đi tìm Huyền thạch đi."

Tưởng Ly nắm chặt miếng da, cô không tỏ thái độ gì, nhưng hiểu rõ trong lòng, không còn cách nào khác.

Tần Thiên Bảo ngồi trong góc phòng, không đi theo tộc trưởng Tần, nghe họ bàn bạc về Huyền thạch và sa mạc xong, sắc mặt no hơi khó coi. Thấy cuối cùng Tưởng Ly trầm mặc không nói như có vẻ thỏa hiệp, nó mới ấp úng lên tiếng: "Tưởng cô nương, chị... chị không được đi đại mạc đâu... Sẽ chết đấy, chị nhất định sẽ chết đấy."

~Hết chương 558~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 559: Đích Thực Là Một Lời Tiên Tri

Nơi sa mạc sẽ có nguy hiểm. Giả sử đến bây giờ vẫn còn tồn tại Huyền thạch, vậy thì nơi có Huyền thạch ắt phải là một nơi hoang vu không người sinh sống, chắc chắn không phải ở vành đai du lịch bên rìa sa mạc, vì thế lại càng thập tử nhất sinh, đây cũng là nguyên nhân Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn kiên quyết phản đối.

Thập tử nhất sinh, chí ít vẫn còn một phần sống.

Nhưng sự khẳng định chắc nịch của Tần Thiên Bảo gần như đã bóp chết luôn cả khả năng sống sót cuối cùng ấy. Lục Đông Thâm và mọi người nhìn về phía nó, chỉ thấy thần sắc của nó vô cùng hoang mang, trong ánh mắt còn vương nỗi sợ hãi, phải biết thường ngày nó là một đứa trẻ rất vững vàng và bình thản.

Lục Đông Thâm hỏi thằng bé: "Em biết được điều gì sao?"

Tần Thiên Bảo ngồi đó, miệng há hốc, rất lâu sau mới nói được thành lời: "Các anh chị... liệu có tin lời em nói không?"

"Nếu quá huyền ảo, chị chắc chắn không tin." Tưởng Ly tỏ thái độ rõ ràng: "Thế nên nếu em nói chị đi vào sa mạc sẽ chết thì phải đưa ra một lý do chính đáng. Loại trừ những nguy hiểm do hoàn cảnh địa lý và điều kiện khí hậu mang lại, trước kia không phải chị chưa từng tới sa mạc."

Càng là nơi sinh trưởng của những nguyên liệu hiếm gặp lại càng hoang vu, quá trình tìm kiếm nguy hiểm trùng trùng cũng là chuyện quá

đỗi bình thường. Tưởng Ly không sợ phải đi sâu vào trong sa mạc. Năm xưa vì muốn tìm kiếm máu của loài Phrynocephalus mystaceus (thằn lằn tai to), cô đã ở trọn vẹn trong sa mạc hơn nửa tháng trời, vì vậy cũng không xa lạ gì hoàn cảnh nơi đó.

Tần Thiên Bảo ôm một cốc trà trong tay, cầm với lực rất mạnh, giống như đã cố tìm kiếm dũng khí cho những lời nói tiếp đó. "Giấc mơ em từng gặp trước khi bị bệnh, trong mơ là hình ảnh một cô gái mặc đồ trắng. Cô ấy bước đi trên sa mạc, có vẻ như bị thương rất nặng. Em cứ đi mãi theo sau cô gái ấy, cho tới khi cô ấy quay người lại. Trên người, trên mặt và nhất là trên tay cô ấy toàn là máu!"

Tưởng Ly và mọi người đưa mắt nhìn nhau, lát sau Nhiêu Tôn đặt ra nghi vấn: "Người em gặp trong giấc mơ không phải Tế y sao?"

Đây là phán đoán trước đó họ thống nhất đưa ra, hơn nữa về sau Tần Thiên Bảo cũng thừa nhận chuyện này.

Tần Thiên Bảo lắc đầu: "Cũng có một dạo em cho rằng cô gái trong mơ chính là Tế y. Nhưng chập tối, khi em đứng dưới đài tế nhìn Tưởng cô nương, cuối cùng em đã nhớ ra gương mặt cô gái trong mơ. Đó không phải là Tế y, là..." Thằng bé nhìn Tưởng Ly, ánh mắt kinh hoàng: "Là Tưởng cô nương!"

Tưởng Ly giật mình, trợn tròn mắt, rất lâu sau mới "Á?" lên một tiếng.

Ba người còn lại đều nhìn Tần Thiên Bảo, không ai nói gì, căn phòng trong phút chốc chìm vào yên ắng.

Cũng có nghĩa là, cô gái khiến Tần Thiên Bảo choàng tỉnh khỏi giấc mơ là Tưởng Ly. Thằng bé đã mơ thấy Tưởng Ly, khi họ còn chưa tới Tần Xuyên?

Nguyễn Kỳ nuốt nước bọt: "Việc này có hơi..."

"Vớ... vẩn thì phải." Tưởng Ly cũng nuốt nước bọt, bổ sung những lời Nguyễn Kỳ chưa nói ra.

Tần Thiên Bảo thấy phản ứng của mọi người như vậy lại càng thêm sốt sắng. Nó đặt tách trà trong tay xuống, chỉ thiếu nước đập bàn đứng dậy: "Là thật đấy, người ở trong giấc mơ của em thật sự chính là Tưởng cô nương, em tuyệt đối không nói nửa lời giả dối! Tưởng cô nương ở ngay đây, chị ấy là thần nữ. Thế nên nếu em sai lời, hãy để em... để em bị trời đánh!"

Nó nhất thời khiến Tưởng Ly không biết nói sao cho phải. Chuyện này hoang đường tột độ. Nhưng cô lại không tìm được lý do để phản bác. Chí ít thì Tần Thiên Bảo vì muốn chứng minh mình không nói dối cũng chẳng sợ cô "dẫn sấm sét về" đánh chết nó.

Lục Đông Thâm vẫn đứng dựa bên cạnh cửa sổ, hai tay đút túi quần, nhưng ánh mắt nhìn chằm chằm Tần Thiên Bảo thì rất sắc bén. Anh hỏi: "Em nói cô gái trong mơ chảy máu, nhất là tay, đúng không?"

"Đúng vậy."

"Chắc chắn không?"

Tần Thiên Bảo không buồn suy nghĩ, lập tức gật đầu: "Chắc chắn!"

Lục Đông Thâm bất thình lình buông một câu: "Em đã từng nhìn thấy cỗ quan tài trong cấm địa của Tần Xuyên chưa?"

Một câu nói đột ngột thức tỉnh ba người họ, nhất là Tưởng Ly. Cô hơi cứng người lại, ngay sau đó nhớ tới bức tranh trên cỗ quan tài bằng gỗ

nam, bức tranh cuối cùng chính là hình ảnh bàn tay một người phụ nữ chảy máu.

Trước đó khi họ phân tích về Tần Thiên Bảo cũng từng nghĩ tới chuyện có thể nó đã tới cấm địa, nhất là sau khi Tần Thiên Vũ qua đời. Bây giờ nghe nó nói như vậy, họ lại càng khẳng định nó đã nhìn thấy bức tranh kia. Ai dè Tần Thiên Bảo lắc đầu: "Em biết về cấm địa, cũng biết nơi đó có quan tài của Tế y, nhưng em chưa từng vào trong. Tần Xuyên có quy định, bình thường tuyệt đối không được đặt chân vào cấm địa."

Tài tiên tri?

Tưởng Ly nhìn chằm chằm vào mặt Tần Thiên Bảo, vô tình nhớ tới câu nói của tộc trưởng Tần. Ông ta từng nói đứa trẻ Tần Thiên Bảo này có một điểm khác với những đứa trẻ bình thường. Nếu như nó có thể tiên đoán trước tương lai, vậy đây đâu phải chỉ là một điểm khác người thường?

Cô không tin những lời này, hoang đường tột độ. Trên đời này đúng là có quá nhiều chuyện không thể giải thích nổi, nhưng cô cho rằng có lẽ có quá nhiều chuyện chỉ đang ở trong giai đoạn khoa học chưa lý giải được mà thôi. Cũng giống như lời miêu tả Chúc long trong "Sơn hải kinh": Mặt người, mình rắn, màu đỏ rực, thần ở núi Chung Sơn, thức ban ngày, ngủ ban đêm. Sau này có học giả cho rằng, lời miêu tả về Chúc long trong "Sơn hải kinh" tuy đầy màu sắc thần kỳ, nhưng nếu phân tích kỹ thì rất có thể chính là hiện tượng cực quang ở Bắc Cực.

Thế nên, cô cho rằng giấc mộng này của Tần Thiên Bảo nhất định là phản chiếu theo một sự kiện nào đó.

Tưởng Ly hắng giọng, đứng dậy đi tới bên cạnh bàn, ngồi xuống, mặt đối mặt với Tần Thiên Bảo: "Em nhìn thật kỹ gương mặt của chị đi, rồi nghĩ lại xem có giống trong giấc mơ của em không?"

Tần Thiên Bảo cũng nể mặt cô, nhìn chăm chú gương mặt, ngó trái ngó phải một hồi, nhìn tới mức Lục Đông Thâm cuối cùng cũng không nhẫn nại được nữa, khẽ quát: "Vẫn chưa nhìn đủ sao?"

Tần Thiên Bảo sợ hãi run cả vai, không dám nhìn thẳng Lục Đông Thâm, chỉ nhìn Tưởng Ly và nói: "Thật sự là giống y như đúc."

Tưởng Ly trừng mắt nhìn Lục Đông Thâm. Gào ầm ĩ lên với một đứa trẻ làm gì chứ? Với tính khí này về sau làm sao nuôi dạy con cái? Cô phải suy nghĩ lại về sự lựa chọn vị trí bố đứa con sau này của mình mới được. Nghĩ tới đây, cô lại lập tức bóp chết suy nghĩ này của mình. Cô tựa hồ cảm nhận được lúc Lục Đông Thâm bóp cổ cô, lần này anh nói: Em muốn chết phải không?

Lục Đông Thâm không màng tới ánh mắt ai oán ra hiệu của Tưởng Ly. Anh chỉ dồn hết sự tập trung vào cỗ quan tài trong cấm địa rồi hỏi Tần Thiên Bảo: "Chuyện quan tài, ở Tần Xuyên ai là người nắm rõ nhất?"

Tần Thiên Bảo ngẫm nghĩ rồi nói: "Mấy vị bô lão trong tộc, còn một người chính là Nhị nương."

***

"Trong quan tài ở cấm địa chôn cất quần áo và trang sức của Tế y. Cỗ quan tài đó theo đời tổ tiên của người Tần Xuyên cùng tới nơi tận sâu của Tịch Lĩnh, được kê lên vách động cao chót vót." Tần nhị nương cầm kéo cắt một đoạn nhỏ sợi dây trong nến, ngọn lửa lại sáng hơn rất nhiều.

Bà ta đặt chiếc kéo vào trong gùi trúc bên cạnh, mắt không ngước lên, chỉ từ tốn nói tiếp: "Bức tranh cuối cùng trên quan tài quả thực là một lời tiên đoán."

Giấc mộng của Tần Thiên Bảo tuy trong nhận thức của Tưởng Ly là hoang đường, nhưng lọt vào tai tộc trưởng Tần thì ý nghĩa lại hoàn toàn khác biệt. Ông ta vừa mừng vừa lo, còn có chút căng thẳng. Ngay sau đó ông ta đi tìm tới các bô lão của Tần Xuyên. Các bô lão lại gọi Tần Thiên Bảo ra hỏi một lượt, kiểm tra xem nó có nói dối không. Rồi cả đoàn người lập tức tụ tập tại nhà Tần nhị nương.

Tần nhị nương tuy là Vu chúc của Tần Xuyên, nhưng ít nhiều cũng có dính líu một chút tới Tế y, thế nên chuyện bức tranh trên quan tài, bà ta là người có quyền phát ngôn nhất.

Căn phòng không lớn, nhưng ngồi được không ít người. Tần nhị nương không đốt quá nhiều nến, chỉ lác đác đặt đôi ba cây trong góc nhà. Khi có gió thổi vào, ánh nến bập bùng, khi nhìn lên tường, chỉ toàn thấy bóng những cái đầu. Đây coi như là một "Đại hội đầu não" rồi.

~Hết chương 559~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 560: Gần Với Sự Thật Nhất

Tộc trưởng Tần và mấy bô lão có trách nhiệm bảo vệ cấm địa, bao gồm quan tài của Tế y và những tội nhân đã phạm phải tộc quy. Những phép tắc của cấm địa đã được người Tần Xuyên truyền từ đời này qua đời khác, còn cả những nội dung trên bức tranh vẽ tại quan tài của Tế y, họ cũng đều biết rõ.

Nhưng bức tranh cuối cùng, hình ảnh bàn tay của một người phụ nữ chảy máu, bất luận là nội dung hay cách vẽ đều khác với những bức tranh còn lại. Mấy người họ biết rằng có ý nghĩa đặc biệt, nhưng cụ thể đặc biệt ra sao thì lại không nói lên được.

Bí mật của bức tranh trên quan tài chỉ có ở chỗ Vu chúc của Tần Xuyên. Trừ phi là trường hợp đặc biệt, bằng không những người khác không được hỏi đến. Vu chúc của Tần Xuyên được Vu chúc cao tuổi chọn ra, nuôi dưỡng bên cạnh từ nhỏ. Tới trước khi Vu chúc cao tuổi nhắm mắt lìa đời sẽ nói lại bí mật trong bức tranh quan tài cho Vu chúc mới.

Bí mật không bao giờ được viết ra giấy để lưu lại bằng chứng, mà chỉ lưu truyền bằng miệng.

Hôm nay được coi là một thời khắc đặc biệt, vì giấc mơ "đoán trước tương lai" của Tần Thiên Bảo, cũng vì phán đoán của Tần nhị nương sau khi nghe xong giấc mơ của Tần Thiên Bảo. Lúc đó bà ta nhìn chằm chằm Tưởng Ly một lúc rất lâu, sau đó hỏi cô: Nhất định phải tìm Huyền thạch sao?

Thái độ của Tưởng Ly vô cùng kiên quyết. Cô nói với Tần nhị nương mình phải thành công, mặc kệ Lục Đông Thâm ngồi bên nhíu mày. Tần nhị nương trầm mặc một lúc, sau đó giữ nhóm bốn người của Tưởng Ly cùng tộc trưởng Tần và các bô lão lại.

Trà của Tần Xuyên hơi thanh và đắng, người bản địa gọi nó là "trà Tần Cam", được hái từ những cây cổ thụ đã cả ngàn năm tuổi trên sườn núi cao. Theo lời thím ba nói khi trò chuyện bâng quơ, năm xưa tiên tổ của Tần Xuyên khi tìm được tới vùng đất hẻo lánh và thanh tịnh này đã vô tình phát hiện ra những cây trà cổ phía sau Tịch Lĩnh. Tiên tổ quyết định định cư ở Tần Xuyên. Vì tiên tổ cho rằng cây cổ linh thiêng như trời, đây ắt là nơi đất lành.

Tưởng Ly không thích uống trà ở đây cho lắm, cho dù uống cũng chỉ là nhấm nháp. Sở dĩ nó được gọi là trà Tần Cam, là vì người bản địa đều cho rằng loại trà này uống vào ban đầu đắng chát lúc sau ngọt lịm. Tưởng Ly sau vài lần nếm thử ngoài vị đắng ra chẳng nếm thấy chút ngọt nào. Chắc đây chỉ là sở thích của tổ tiên người Tần Xuyên. Hậu bối sau này vì kính trọng tổ tiên nên sở thích của họ cũng lưu truyền cho con cháu.

Thế nên Tưởng Ly từ đầu tới cuối không uống tách trà Tần nhị nương pha, cô cũng không có tâm trạng thưởng trà.

Ngữ khí của Tần nhị nương tuy không khác gì lúc trước, không mặn không nhạt, nhưng chí ít đã không còn sự thù địch. Sau khi rót xong trà cho mọi người, bà ta nói rõ chuyện về bức tranh cuối cùng trên quan tài.

Tưởng Ly gạn hỏi: "Lời tiên tri gì? Liên quan gì tới giấc mơ của Tần Thiên Bảo?"

"Việc vì sao Thiên Bảo lại mơ giấc mơ ấy tạm gác sang một bên, nói về nội dung của bức tranh trước." Tần nhị nương từ tốn nhấp một ngụm trà,

sau đó nhổ ra một lá trà thô dính trong miệng: "Về lý mà nói, bốn người là người ngoài, không nên nói mới phải. Nhưng chuyện đã đến nước này, tôi nghĩ tộc trưởng Tần cũng không để ý nữa, phải không?"

Câu nói này khiến người ta chẳng hiểu gì. Nhưng nghe xong sắc mặt tộc trưởng Tần lại có phần ngượng ngập. Mấy vị bô lão kia tuy không nói gì, nhưng biểu cảm cũng chẳng dễ chịu chút nào.

Tần nhị nương không quan tâm tới sắc mặt của họ, lên tiếng: "Trên quan tài của Tế y, mấy bức vẽ trước đó rất dễ hiểu. Giống như Tưởng cô nương vậy, Tế y giống như một thần nữ hạ phàm, dẫn dắt người Tần Xuyên vượt qua nghịch cảnh, tìm sự bình yên. Trong lòng người Tần Xuyên, Người là thần linh, là sức mạnh thánh thần khiến người Tần Xuyên sùng bái nhất. Có điều..." Bà ta đặt tách trà lên bàn, đổi giọng: "Trong quan tài giấu một bí mật. Bí mật này chính là vị Tế y được người Tần Xuyên coi như thủ lĩnh tinh thần của mình, kỳ thực lại là một người bình thường."

Tộc trưởng Tần và các vị bô lão nghe xong ai nấy đều thảng thốt, người lớn tuổi nhất tỏ thái độ không vui: "Nhị nương, bà nói bậy bạ gì vậy?"

Tần nhị nương ngước mắt nhìn về phía tộc trưởng Tần. Ánh mắt hai người họ trùng hợp chạm nhau đúng lúc ấy, ông ta nhất thời rơi vào khó xử, hắng giọng nói: "À... Nhị nương, chuyện này bà không được nói với mọi người trong tộc, bằng không sẽ khiến mọi người hoảng sợ."

"Thế ư? Có lẽ vậy." Tần nhị nương mỉm cười, trong nụ cười này có chút gì châm biếm. Sau đó bà ta lại nhìn Tưởng Ly: "Mấy người đã nhìn qua bức tranh, hôm nay cho dù tôi không nói ra thì Tưởng cô nương, tôi nghĩ cô cũng biết chủ nhân của bộ quần áo trong quan tài chẳng phải thần thánh gì."

Tưởng Ly còn chưa kịp trả lời, người cao tuổi nhất đã đập bàn đứng dậy: "Phát ngôn hàm hồ! Năng lực của Tế y cho phép một hậu bối như bà tùy tiện hạ nhục sao? Làm gì có lý đó! Nhị nương, việc kính trọng Tế y đã được truyền từ đời này sang đời khác, bà muốn hủy hoại tín niệm của người Tần Xuyên ư? Đừng hòng! Bức tranh cuối cùng trên quan tài nói về Cúc huyết lệnh. Đây là quy tắc để lựa chọn ra một Vu chúc mới. Nhị nương, khi xưa bà được lên làm Vu chúc như thế nào, bà là người rõ nhất. Bà không tuân theo Vu chúc lệnh, thế nên bà cũng không có tư cách bôi nhọ đặt điều về quy tắc của Tần Xuyên!" Dứt lời, ông ta phủi áo bỏ đi.

Mấy vị bô lão khác thấy vậy cũng đứng lên, lắc đầu với Tần nhị nương, thở dài ngao ngán rồi lần lượt bỏ đi.

Cục diện này thật ngượng ngập, bao gồm cả sắc mặt tộc trưởng Tần cũng không dễ coi. Nhưng Tần nhị nương hoàn toàn thản nhiên, bà ta lần lượt thu dọn hết chỗ cốc trà của các bô lão để lại, sau đó hỏi: "Tộc trưởng Tần không muốn đi sao?"

Tộc trưởng Tần thở dài: "Nhị nương, không cần biết bà có được lựa chọn nhờ Cúc huyết lệnh hay không, bà chính là Vu chúc của Tần Xuyên. Điểm này không còn gì phải nghi ngờ, mọi người cũng đều thừa nhận."

"Cúc huyết lệnh là gì?" Lục Đông Thâm hỏi thẳng. Bây giờ tất cả mọi thứ liên quan tới nội dung bức tranh cuối cùng anh đều quan tâm. Bàn tay một người phụ nữ chảy máu, Tần nhị nương và các bô lão mỗi người nói một kiểu khác nhau, hôm nay chắc chắn phải làm cho rõ mọi chuyện.

Tần nhị nương nói: "Liên quan tới Cúc huyết lệnh, vẫn nên để tộc trưởng Tần đích thân nói ra thì hơn. Dù sao thì, tôi không thừa nhận cái gọi là Cúc huyết lệnh."

"Nhị nương à, tính tình bà..." Tộc trưởng Tần vô cùng khó xử, muốn khuyên nhủ thêm nhưng cũng đành thôi. Thấy Lục Đông Thâm nhìn mình chằm chằm, ánh mắt như chim cắt, ông ta ít nhiều cũng áp lực, bèn nói hết mọi chuyện.

Tương truyền, Tế y trước khi qua đời sẽ sai người làm ăn quan tài cho mình. Trên dưới quan tài rất sạch sẽ, không trang trí bất cứ hoa văn gì, duy chỉ có bức tranh trên quan tài là do Tế y đích thân khắc lên. Mọi người thoạt nhìn thì đó là bàn tay của một người phụ nữ, đang chảy máu.

Lúc ấy, tổ tiên không ai hiểu dụng ý bức tranh này của Tế y. Về sau, Tế y trước khi mất bèn gọi Vu chúc đời kế nhiệm tới bên, nói một vài chuyện vào tai người đó.

Sau khi Tế y mất, người dân trong thôn cảm thấy chỉ có độc một bức tranh sẽ không thể dạy dỗ đời sau nhớ về công đức của Tế y, nên đã khắc những bức tranh khác xung quanh để kể lại sự tích Tế y. Cứ như vậy, chuyện này được truyền qua nhiều đời, trải qua hàng trăm năm.

Không ai biết cuối cùng rốt cuộc bàn tay đó có ý nghĩa gì. Vu chúc thời đó nói rằng, bàn tay ấy là Cúc huyết lệnh, là nghi lễ cần thiết cử hành để chọn lựa Vu chúc. Cái gọi là Cúc huyết chính là bàn tay đựng đầy máu tươi. Máu tươi tới từ những kẻ có tội. Nếu năm đó không ai phạm tội thì lùi lại, chọn cách giết dê, giết bò lấy máu. Vu chúc hứng một vốc máu trong tay tiến lên đài tế, nhìn lên cao, cầu phúc cho người dân, báo cáo với trời đất từ nay về sau sẽ có một Vu chúc mới xuất hiện, tiếp tục cầu nguyện cho mọi người.

Tưởng Ly nghe xong, sống lưng lạnh lẽo, cô lẩm bẩm: "Lấy máu người tế thần?"

"Phải." Tộc trưởng Tần thở dài: "Đây là phương thức mà trăm năm trước mọi người đều có thể chấp nhận, đồng thời các Vu chúc đời trước đều thông qua Cúc huyết lệnh để khiến mọi người tin tưởng và tuân phục. Nhưng đến đời của Nhị nương, khi lên chức, bà ấy kiên quyết phản đối Cúc huyết lệnh, đây cũng là lý do khiến các bô lão bất mãn."

Tần nhị nương cười khẩy: "Cái gì mà Cúc huyết lệnh, nói khó nghe chút chính là lấy sinh mạng của người khác đổi lấy danh dự của mình còn gì? Tôi tự nghĩ mình không phải người tài đức gì, nhưng cũng không làm được chuyện giết người rút máu!"

Một Tần nhị nương như vậy khiến Lục Đông Thâm và mọi người sửng sốt.

"Năm xưa quả thực có người dân phạm phải tộc quy. Hắn nảy sinh lòng đố kỵ, giật vợ người ta, giết chồng người ta, tội ác tày trời. Người như vậy dĩ nhiên chính là đối tượng của Cúc huyết lệnh, hơn nữa còn đúng vào năm Nhị nương lên nhậm chức. Nhưng Nhị nương sống chết không chịu lấy mạng kẻ đó, kiên trì lấy máu dê và máu bò tế trời đất. Trong mắt các bô lão, như vậy Cúc huyết lệnh dĩ nhiên sẽ mất đi một tầng ý nghĩa." Tộc trưởng Tần bê cốc trà lên nhấp một ngụm, rồi lại buông tiếng thở dài nặng nề.

"Giật vợ giết chồng, loại người này quả thật đáng trừng phạt!" Nguyễn Kỳ nhíu mày.

Tần nhị nương đứng dậy cầm bình trà sôi sùng sục tới, lần lượt rót thêm cho mọi người, lạnh lùng nói: "Người tội ác tày trời dĩ nhiên có trời trừng phạt, người bên cạnh có tư cách gì tước đoạt tính mạng của người ta?"

Một câu nói khiến Nguyễn Kỳ á khẩu, sau đó cảm thấy xấu hổ. Cũng đúng, nhìn ra ngoài thế giới cũng vậy. Người phạm tội có pháp luật trừng trị, không có bất kỳ ai có quyền thay thế pháp luật dùng hình với họ.

"Đại gian đại ác, sau này người đó cũng đã trốn ra khỏi Tần Xuyên, ban ngày ban mặt đi leo vách núi dựng đứng, kết quả trong một giây phút không đề phòng đã ngã xuống chết tươi, đây chẳng phải là sự trừng phạt của trời sao?" Tộc trưởng Tần chân thành nói: "Những người như anh Lục và Tưởng cô nương đây cũng rơi từ trên vực cao xuống nhưng lại bình an vô sự, chứng tỏ hai người phúc trạch dài lâu."

Nhiêu Tôn ngồi bên cạnh nghe chuyện nãy giờ cười khẩy một tiếng: "Lời này sai rồi, họ sở dĩ rơi xuống vực chẳng phải nhờ ông cả sao?"

Tộc trưởng Tần ái ngại, cười trừ: "Tất cả chỉ là hiểu lầm, đừng nhắc lại quá khứ nữa."

Câu này thật sự qua quýt. Tưởng Ly chửi thầm trong lòng, quả nhiên chuyện không rơi xuống đầu mình lúc nào cũng nói nhẹ nhàng được. "Thế nên Nhị nương, thật ra nội dung của bức tranh cuối cùng không phải Cúc huyết lệnh, đúng không?"

Tần nhị nương bật ra một tiếng cười châm biếm: "Đó chẳng qua chỉ là một cách nói do các Vu chúc hàng trăm năm trước bịa đặt ra để thể hiện uy quyền mà thôi. Thực tế là, bàn tay chảy máy đó có liên quan đến bí kíp, cũng tức là thứ mọi người muốn xin tôi, Vong ưu tán."

Tưởng Ly rùng mình, Tần Thiên Bảo thì sốt sắng lên tiếng: "Có phải liên quan đến Tưởng cô nương phải không? Con mơ thấy tay của chị ấy cũng chảy máu. Người trên bức tranh chính là Tưởng cô nương phải không?"

Tưởng Ly thật muốn tát một phát cho nó bất tỉnh. Chỉ là một giấc mơ mà thôi, nó phải mong cô xảy ra chuyện đến mức nào chứ. Tần nhị nương có lẽ cảm thấy đau đầu, nhíu mày quát thằng bé: "Bình thường rất bình tĩnh, hôm nay làm sao vậy? Giấc mơ của con rất kỳ lạ, nhưng ai có thể chứng minh bàn tay trong tranh là của Tưởng cô nương? Vả lại, Tế y cách Tưởng cô nương cả trăm năm, sao Người dự liệu được chuyện của Tưởng cô nương? Thế nên, quan trọng là lời dặn trước lúc lâm chung của Tế y."

Tần Thiên Bảo hoảng sợ, không dám lên tiếng nữa.

Tần nhị nương đổi tư thế ngồi cho thoải mái hơn một chút: "Ban nãy tôi cũng nói rồi, bức tranh đó là lời tiên đoán. Là Tế y muốn nhắc nhở các Vu chúc đời sau. Một khi nguyên liệu quan trọng nhất của Vong ưu tán đứt đoạn, thì con đường tìm nguyên liệu sẽ sống chết khó lường."

Nghe xong, sắc mặt Lục Đông Thâm cứng lại. Nhiêu Tôn cũng nhíu mày. Họ chắc chắn không tin vào Cúc huyết lệnh gì đó. Nhưng, lời giải thích của Tần nhị nương có vẻ sát thực tế hơn cả.

Đây cũng là lần đầu tiên tộc trưởng Tần nghe nói về chuyện này nên rất kinh ngạc: "Bức tranh của Tế y chỉ đơn thuần ám chỉ Vong ưu tán? Sao có thể?"

"Sao lại không thể?" Tần nhị nương bình tĩnh nhìn thẳng ông ta, nói rành mạch từng câu từng chữ: "Tộc trưởng đừng quên, Tần Xuyên sở dĩ là Tần Xuyên vì có sự tồn tại của Vong ưu tán."

~Hết chương 560~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 561: Tưởng Cô Nương Sẽ Không Đi Đâu

Trong tay người Tần Xuyên không chỉ có một bí kíp Vong ưu tán, nhưng Vong ưu tán quả thực là thứ dồn tất cả mọi điều quan trọng của các bậc tiền bối Tần Xuyên. Cũng gần giống như lúc trước Lục Đông Thâm và mọi người phân tích, Tần nhị nương đề cập tới sự ra đời của Vong ưu tán và quan hệ của tổ tiên với thần y… Tất cả những điều này đều không có gì khác biệt.

"Vong ưu tán là trí tuệ và tâm huyết của tổ tiên. Khi Tế y còn sống, bí kíp thịnh hành, nhất là Vong ưu tán đã giúp người dân càng coi Người như thần thánh." Tần nhị nương từ tốn nói: "Nhưng gốc rễ của bí kíp nằm ở nguyên liệu. Một khi nguyên liệu đứt, bí kíp cũng phế theo. Trong các bí kíp của Tần Xuyên, thứ khó điều chế nhất chính là Vong ưu tán. Trong Vong ưu tán, nguyên liệu trân quý nhất chính là Huyền thạch, thế nên sinh thời Tế y rất lo lắng. Người đã dự liệu trước qua nhiều đời Vu chúc kế thừa, chỗ Huyền thạch còn sót lại sớm muộn cũng sẽ bị dùng hết. Thế gian xoay vần đổi dời, hoàn cảnh biến đổi, Huyền thạch rồi sẽ tuyệt tích. Bức tranh Người khắc lại là lời tiên tri về sự thật này, cũng là một lời cảnh cáo. Người đang nhắc nhở các Vu chúc đời sau. Một khi Huyền thạch cạn kiệt, tuyệt đối không được liều mạng đi tìm, muốn được người đời tôn trọng, vẫn phải tôi luyện bản lĩnh của chính mình mới được."

Trên đời có không ít chuyện như vậy. Khi ngắm hoa trong gương, nhìn trăng dưới nước sẽ luôn có một lớp màu sắc và thần bí chụp lên, thậm chí là quỷ quái. Nhưng một khi chạm tới sự thật, quay đầu lại nhìn những chuyện trước đây, chẳng qua cũng chỉ là lời đáng chê cười mà thôi.

Nói tới đây, Tần nhị nương buông một tiếng thở dài, sau đó là nói những lời chân thành: "Tôi cũng đã từng thở dùng các nguyên liệu khác để thay thế Huyền thạch, nhưng đều thất bại. Thế nên lời của Tế y không sai. Huyền thạch là tối quan trọng, một khi đứt thì bí kíp cũng phế. Vong ưu tán là món quà trời cao ban tặng cho Tần Xuyên, không thể cưỡng ép, cũng không thể tham lam đòi hỏi quá nhiều."

Nghe xong câu này, Tưởng Ly có vài phần kinh ngạc. Cô không ngờ Tần nhị nương cũng đã từng thử cải thiện bí kíp, càng khẳng định thêm nhiều hơn về năng lực của bà ta.

Tộc trưởng Tần nghe xong đưa ra nghi vấn: "Nếu bức tranh trên quan tài chỉ là một lời nhắc nhở, vậy thì vì sao không công khai với mọi người? Để đến mức sau này ai ai cũng nghĩ đó là Cúc huyết lệnh? Đây chẳng phải là một sự lừa đảo rõ ràng sao?"

"Đây chính là lừa gạt." Tần nhị nương không bực mình, không giận dữ, chỉ từ tốn nói: "Cúc huyết lệnh vốn dĩ chính là một lời nói dối mà các Vu chúc đời sau của Tế y đã cùng bảo vệ để củng cố và giữ gìn sự thần bí của mình. Ngay cả Tế y cũng có lòng riêng, nếu không Người đã chẳng cần khắc lên quan tài một bức tranh, cố làm ra vẻ bí ẩn. Nhưng may mắn là Người không giấu giếm các Vu chúc đời sau, lời nói dối của Người chí ít còn có thiện ý."

Sắc mặt tộc trưởng Tần không dễ coi chút nào, hơi thở của ông ta cũng trở nên gáp gáp, lát sau ông ta nói: "Không thể nào… Người không cần làm như vậy mà. Còn biết bao nhiêu đời Vu chúc nữa, các người…"

"Tần nhị nương nói không sai, dù là Tế y hay các Vu chúc đời sau, họ đều chỉ là những con người quá đỗi bình thường." Lục Đông Thâm lên tiếng. Vị trí ngồi của anh không nổi bật, khi nói khuôn mặt tuấn tú cũng thâm trầm chìm vào bóng tối. Nhưng những lời anh nói ra đều nhắm trúng

tim đen, đủ để phá mọi ảo vọng của tộc trưởng Tần. “Chỉ là họ kế thừa được y thuật và bí kíp của tổ tiên, có những thủ pháp cao minh hơn những người xung quanh mà thôi. Sự xuất hiện của Cúc huyết lệnh phần nhiều phản ánh lòng tham của các Vu chúc đời sau đối với vinh quang và sự nổi tiếng. Họ không tiếng lấy máu tế thần, thật sự. Tế y thì khác, Người có y thuật tuyệt thế, nhưng vì niên đại và hoàn cảnh đành phải khoác lên người lớp áo ngoài thần bí. Nhưng tôi nghĩ, tổ tiên của Tần Xuyên cung kính Tế y không chỉ đơn thuần vì Người là thánh thần trời ban, phần nhiều là vì đức hạnh của Người. Người dẫn dắt dân chúng đi tìm kiếm một nơi bình yên để lánh nạn, khai hoang cày cấy, trồng rau nuôi tằm… Tất cả những việc làm này mới đáng để kính trọng.”

Tộc trưởng Tần khẽ mấp máy môi.

Tần nhị nương không phản bác lời của Lục Đông Thâm. Quả thực là như vậy, bà ta nói: “Kể cả tôi chẳng qua cũng chỉ là có thêm bản lĩnh mà mọi người không có. Còn cả Tưởng cô nương, tuy rằng tôi không nắm được bản lĩnh của cô ấy, nhưng tôi tin cô ấy cũng chẳng phải thần nữ gì.”

Tộc trưởng Tần nhìn về phía Tưởng Ly, trong ánh mắt ít nhiều vẫn mang chút chờ đợi. Tưởng Ly cũng không định giấu giấu giếm giếm. Cô nói thẳng: “Không sai, tôi không phải thần nữ, không có bản lĩnh nói chuyện trực tiếp với ông trời. Nhưng tôi có năng lực, e là mấy đời Vu chúc của các người cộng lại cũng chưa chắc bằng.”

Nói lời tự mãn nhưng hoàn toàn là phong cách của cô.

Nhiêu Tôn ngồi bên uể oải lên tiếng: “Ừm, cô ấy nói không sai.” Nói xong câu đó, anh ấy lại dựa vào người Nguyễn Kỳ, có lẽ là mệt, cũng có lẽ thuần túy muốn chấm mút.

…

Từ sau nụ hôn đột ngột ấy, Nhiêu Tôn bắt đầu thích động tay động chân với Nguyễn Kỳ. Còn cô, trước kia ôm trong lòng tình yêu và sự mê đắm dành cho Nhiêu Tôn, không thể giải thoát. Nhưng bây giờ khi anh đơn phương tuyên bố cô là bạn gái của mình, cô bỗng dưng không biết nên trả lời ra sao. Vui mừng là điều chắc chắn, nhưng lại ngại ngần thừa nhận một cách công khai, thậm chí là không dám nhìn thẳng vào mắt Nhiêu Tôn.

Anh là bạn trai của cô, cô là bạn gái của anh, mối quan hệ này nghe vừa hạnh phúc vừa thần kỳ. Ngoài ra còn có cảm giác thấp thỏm. Liệu anh có thể nắm tay cô đi mãi tới cuối cùng không?

…

Trên thực tế Lục Đông Thâm và Tưởng Ly thật sự không có tâm trạng quan tâm tới hai người kia, vì sự kích động khác thường của Tần Thiên Bảo đã trở thành tiêu điểm. Thằng bé nói: "Không đúng, Tưởng cô nương chính là thần nữ. Chị khác với tất cả mọi người, khi em rơi vào hư ảo, em chỉ có thể nhìn thấy hình bóng của chị, chỉ có thể nghe thấy chị gọi em."

Tưởng Ly cảm thấy cuộc đời này mình có hai điều kiêu hãnh nhất. Một là bản lĩnh của cô, hai là vóc dáng diện mạo của cô. Chỉ riêng hai điểm này thôi cũng đủ khiến cô tự tin đầy mình rồi. Thế nên, nghe xong câu nói này của Tần Thiên Bảo, cô dĩ nhiên sung sướng trong lòng, đồng thời cũng không khiêm tốn. Cô nói với nó: "Tiểu Thiên Bảo, đây chính là bản lĩnh của chị. Đương nhiên, em cũng có thể coi chị là thần nữ, thần nữ nhất định rất xinh đẹp, phải không."

Bên này Lục Đông Thâm đang lo lắng, vừa nghe thấy Tưởng Ly nói vậy, trong giây lát, anh thật sự vừa tức vừa buồn cười. Anh tuyệt đối tin tưởng Tưởng Ly là kiểu người này, tới lúc sinh tử mong manh vẫn không quên tìm gương nhìn lại xem mặt mình có bẩn không.

Tần nhị nương và tộc trưởng Tần cũng không ngờ Tưởng Ly lại nói lời này. Họ sửng sốt giây lát. Trong suy nghĩ của họ, người này vẫn nên khiêm tốn một chút là hơn…

Nhiêu Tôn khẽ bật cười thành tiếng. Đây là tính cách của Tưởng Ly.

Nhưng Tần Thiên Bảo không bị qua mặt, nó nói: "Chuyện này không liên quan gì tới đẹp hay không đẹp. Nếu chị không thừa nhận mình là thần nữ, thì làm sao giải thích được giấc mơ của em? Em dám thề với trời, người em mơ thấy chính là Tưởng cô nương!"

Tưởng Ly nhất thời á khẩu.

Khi Tần Thiên Bảo sinh ảo giác, nó chỉ nhìn thấy cô, chỉ nghe tiếng cô, tất cả những chuyện này đều dễ giải thích. Cô dùng mùi hương chữa bệnh, đây chính là tác dụng có thể phát huy của mọi người. Cô không cần giải thích nguyên lý trị liệu cho Tần Thiên Bảo, nhưng bản thân cô thì hiểu rõ trong lòng. Nhưng giấc mơ của Tần Thiên Bảo thì thật sự nằm ngoài khả năng của cô.

Cô không thể giải thích rõ ràng, cũng không biết nếu có Tố Diệp ở đây, liệu cô ấy có thể dễ dàng phá giải cục diện này không?

Những người có mặt, không ai có thể cho Tần Thiên Bảo một câu trả lời mãn nguyện. Im ắng chốc lát, cuối cùng Nhiêu Tôn lên tiếng: "Có lẽ trong mơ em gặp một người phụ nữ bị thương, nhưng khuôn mặt đó chưa chắc đã là cô ấy. Chỉ là sau này em đã nhìn thấy cô ấy, nên cảm giác người trong mơ là cô ấy mà thôi. Anh không thể nói theo một cách thức chuyên ngành, nhưng anh cảm thấy, những tình huống kiểu này cũng không hiếm gặp."

Lục Đông Thâm đồng tình với suy nghĩ của Nhiêu Tôn, anh nói giọng trầm trầm: "Khởi điểm của cái gọi là giấc mơ, đa phần đều là từ những trải nghiệm trong quá khứ hoặc những điều đang suy nghĩ trong lòng. Em không nhìn rõ khuôn mặt cô gái trong mơ, nhưng sau khi trải qua cảnh tượng trên đài tế, em chợt nhớ ra người ấy là ai, thế nên đây có thể không phải nhớ lại, mà là gán ghép."

Tưởng Ly và Nguyễn Kỳ cũng đồng ý với cách giải thích này. Tộc trưởng Tần và Tần nhị nương sau khi cố gắng thấu hiểu rất lâu cũng coi như có chút thông suốt. Tần Thiên Bảo mím môi, rất lâu sau nó lập tức giữ chặt tay Tưởng Ly, gần như van nài: "Em không quan tâm người em mơ thấy rốt cuộc có phải chị hay không, tóm lại, chị tuyệt đối không thể đi tìm Huyền thạch gì đó."

Tưởng Ly nhìn mà thấy ấm lòng, đang định an ủi nó rằng con người sống trên đời nhất định phải có tinh thần vượt khó. Nhưng cô chưa kịp lên tiếng thì cánh tay Lục Đông Thâm đã vắt sang, ngang nhiên kéo tay cô ra khỏi tay Tần Thiên Bảo, nói: "Tưởng cô nương sẽ không đi đâu."

"Lục Đông Thâm!" Tưởng Ly khẽ kêu, nghiến răng.

"Im miệng." Lục Đông Thâm kiên quyết như không cho phép cô bàn bạc thêm.

~Hết chương 561~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 562: Tạm Thời Không Liên Lạc Được

Tưởng Ly hiểu cá tính của Lục Đông Thâm. Anh trước giờ nuông chiều cô, nói theo lời của anh thì: Ngoài những chuyện nguy hiểm tới tính mạng và phản bội anh ra, em muốn làm gì cũng được. Thế nên rất rõ ràng, chuyện tìm Huyền thạch đã chạm vào giới hạn của anh.

Thật ra cô muốn nói với anh rằng chuyện đi tìm Huyền thạch nghe athì nguy hiểm vậy thôi, trên thực tế không ảo diệu đến vậy. Nhưng quá rõ ràng, bây giờ không phải thời cơ thích hợp nhất để tâm sự.

Cô lại hỏi Tần nhị nương, Huyền thạch liệu có thể nào tìm được ở nơi khác không. Tần nhị nương cực kỳ chắc chắn: "Chỉ ở sa mạc, tương truyền khi xưa lúc tổ tiên phát minh ra Vong ưu tán cũng tìm ra Huyền thạch ở tận sâu trong sa mạc."

Tần Thiên Bảo từ đầu tới kiên định với lời gợi ý của giấc mơ, một lần nữa dặn dò cô tuyệt đối không được đi tới sa mạc.

Bỗng dưng Tưởng Ly thấy hối hận vì đã đánh thức Tần Thiên Bảo tỉnh dậy. Sao lúc trước cô không phát hiện ra thằng nhóc này nhiều chuyện vậy chứ? Tốt nhất vẫn là lúc rơi vào mộng ảo, một mỹ nam tử đẹp và yên tĩnh như một bức tranh.

Bí kíp dù sao cũng đã chấp nhận giao ra, Tần nhị nương cũng không định thu về nữa. Bà ta bất ngờ đích thân rót cho Tưởng Ly một tách trà, khiến Tưởng Ly trong giây lát có phần cảm động. Bà ta buông một tiếng

thở dài nặng nề: "Tưởng cô nương, đây có lẽ chính là sự sắp xếp của trời cao. Bản lĩnh của cô quả thực mấy đời Vu chúc chúng tôi đều không so bì được. Thế nên Vong ưu tán định sẵn phải là của cô. Nếu có một ngày cô thật sự tìm được Huyền thạch, mở lại được bí kíp, vậy... có thể giúp người dân Tần Xuyên được chút lợi không?"

Trái tim Tưởng Ly chợt ấm lên: "Nếu mở lại được bí kíp, tôi sẽ không quên Tần Xuyên."

Nếu cô có thể tìm ra Huyền thạch, nếu cô có thể mở lại Vong ưu tán đích thực... Không, cô nhất định phải tìm được Huyền thạch, nhất định phải khiến bí kíp Vong ưu tán hiện hữu trên thế gian. Không vì điều gì khác, chỉ vì Lục Đông Thâm nên cô phải làm vậy. Vì sức khỏe của anh, để xóa sạch hoàn toàn vết nhơ bốn năm trước, để giúp anh giành phần thắng trong ván bài cuối cùng...

Mọi tâm tư này đều phải giấu kỹ, vì rõ ràng, Lục Đông Thâm không định để cô can dự vào.

Tần nhị nương lại nói thêm một số chuyện liên quan đến tổ tiên của Tần Xuyên. Chỗ nào thiếu sót, lại tới lượt tộc trưởng Tần bổ sung. Những chuyện liên quan tới sự ra đời và phát triển của Tần Xuyên đa phần đều tương đồng với những gì họ nghĩ trước đó. Hơn nữa sau khi nghe phiên bản cuối cùng, Tưởng Ly lại càng chắc chắn hơn về suy luận của mình lúc trước. Dù là Quắc thái tử hay Tế y, khứu giác của họ nhất định đặc biệt hơn mọi người. Nói một cách khác, những gì họ học được cũng không khác ngành chế tạo mùi hương của cô là bao.

Nhớ tới Cúc huyết lệnh trước đó họ nhắc tới, Nguyễn Kỳ đưa ra nghi vấn: "Nếu bây giờ người Tần Xuyên đã không thích nhìn thấy máu vậy thì việc Tần Vũ bị trừng phạt rồi chết phải giải thích thế nào?"

Xã hội văn minh hiện đại, thứ con người không thể chấp nhận được nhất chính là tự tiện cho mình quyền giết hại người khác, cho dù là một người bốn bể là nhà, sống nơi man di thô bạo như Nguyễn Kỳ, trong bụng vẫn còn một ranh giới cuối cùng như vậy. Tần Xuyên có quy định của mình, nhưng không đồng nghĩa với việc họ có quyền quyết định chuyện sống chết.

Cái tên Tần Vũ vừa được tung ra, người buồn nhất chắc chắn là Tần Thiên Bảo. Thằng bé không lên tiếng, chỉ cúi mặt rầu rĩ tang thương. Tộc trưởng Tần sắc mặt có phần khó coi, ngập ngừng định nói gì lại thôi. Rất lâu sau ông ta mới lên tiếng: "Cậu ta... là tự gieo gió gặt bão."

Nhiêu Tôn tuy rằng cảm thấy tổng thể người Tần Xuyên rất tốt, nhưng đối với lời giải thích của tộc trưởng Tần, anh ấy cũng bất mãn, bèn nửa nghiêm túc nửa trêu đùa nói: "Các người cũng lợi hại lắm, một bên đề cao lương thiện chân thành, một bên tự ý phán người ta chết, tưởng trên đời này không còn pháp luật nữa sao."

Ánh mắt tộc trưởng Tần lóe lên một sự khó xử, nhưng cũng biến mất rất nhanh. Ông ta không nói gì, để mặc cho Nhiêu Tôn châm biếm, chế giễu. Tần nhị nương từ tốn nhấp một ngụm trà rồi nói: "Tục ngữ nói người tham lam ắt có trời trừng phạt. Tần Vũ bán đứng Tần Xuyên để mưu lợi, vốn dĩ những người trong tộc đã không thể dung thứ. Nếu là trước kia chắc chắn sẽ chịu trừng phạt nghiêm khắc. Nhưng cái chết của cậu ta không do chúng tôi tạo thành."

"Nhị nương." Tộc trưởng Tần lên tiếng, có ý nhắc nhở.

"Họ đều là người hiểu chuyện, không cần phải giấu giếm nữa." Tần nhị nương không đồng tình.

Nghe xong, tộc trưởng Tần đăm chiêu giây lát rồi thở dài, coi như mặc nhận với suy nghĩ của Tần nhị nương. Tưởng Ly cảm thấy Tần nhị nương nói câu này có phần kỳ lạ, bèn đặt tách trà trong tay xuống: "Chúng tôi từng nhìn thấy thi thể của Tần Vũ, khi còn sống anh ta phải chịu hình phạt gì, nhìn qua là rõ."

"Cậu ta chết vì bệnh tật." Tần nhị nương nhìn về phía Tưởng Ly, ánh mắt bừng bừng như lửa: "Khi từ bên ngoài trở về thôn, chẳng hiểu vì sao cậu ta lại sinh bệnh, nhiều ngày ho ra máu không ngừng. Tôi đã cố gắng hết sức để cứu cậu ta, phát hiện cuối cùng cậu ta chỉ còn lại chút hơi thở tàn. Cậu ta tự biết mình nghiệt nặng, thế nên đã chủ động chấp nhận hình phạt. Trong Tần Xuyên có quy định, người có tội nếu chủ động chịu phạt, thì sau này cho dù thi thể bị khiêng tới cấm địa vẫn có cơ hội đầu thai. Bằng không sẽ đời đời kiếp kiếp phải chịu lời nguyền của Tế y, linh hồn mãi mãi không được siêu thoát."

Tưởng Ly sững sờ.

"Chuyện của Tần Vũ khi đó đã tạo ra ảnh hưởng rất không tốt từ trên xuống dưới trong Tần Xuyên. Tôi và tộc trưởng Tần không công bố ra bên ngoài nguyên nhân thực sự về cái chết của Tần Vũ, chỉ nói với mọi người cậu ta phạm phải tộc quy, chịu trừng phạt mà chết, mục đích cũng là để răn đe trên dưới Tần Xuyên, rằng quy củ phải tôn thủ thì vẫn nên tuân thủ." Tần nhị nương kể lại tình hình lúc đó rồi bổ sung thêm một câu: "Hơn nữa làm như vậy cũng là suy tính tới quyền uy của tộc trưởng và các bô lão."

Tần Thiên Bảo ngồi bên cạnh nghe rất rõ ràng, gấp gáp hỏi: "Nói vậy là khi con nhìn thấy Tần Vũ ở khu Tế y, anh ấy đã bị bệnh nặng?"

"Phải." Lần này là tộc trưởng Tần lên tiếng, giọng nói nặng nề: "Việc chịu phạt cũng là sự thật, chỉ là khi đó ông và Nhị nương đã biết rõ cậu ta

không còn sống được bao lâu nữa. Có lẽ đây là sự trừng phạt của trời cao, khiến cậu ta phải mắc bệnh nặng như vậy."

Tần Thiên Bảo không hỏi thêm nhiều nữa, cụp mắt xuống, giấu đi những giọt lệ.

Nhắc tới Tần Vũ là dính dáng tới bí kíp. Dính dáng tới bí kíp ắt sẽ liên tưởng tới Vệ Bạc Tôn. Vệ Bạc Tôn từng liên lạc với Tần Vũ, đồng thời cũng có liên lạc với tộc trưởng Tần. Ồ đúng, tên hắn là Tần Diệu.

Nếu đã công khai mọi chuyện về Tần Vũ thì chắc cũng không cần giấu giếm gì về Tần Diệu nữa chứ? Tưởng Ly đang định hỏi tộc trưởng Tần cho rõ ràng, không ngờ lại bị Lục Đông Thâm ngăn cản bằng một ánh mắt. Anh hiểu rõ suy nghĩ của cô.

Tưởng Ly nghi hoặc trong lòng, vì sao không để cô hỏi chứ?

Căn phòng im ắng trong một giây phút ngắn ngủi, sau đó Tần nhị nương lên tiếng, nhưng là nói với tộc trưởng Tần: "Bây giờ ở thời đại này, Tần Xuyên đã không còn thích hợp với việc tiếp tục sống khép kín nữa."

Tộc trưởng Tần chợt sững người, ngước mắt nhìn Tần nhị nương.

Tần nhị nương thở dài: "Trước kia tổ tiên Tần Xuyên lựa chọn quy ẩn nơi vùng núi, sống cuộc sống lánh đời là vì thời buổi chiến loạn. Tộc trưởng Tần, ông từng ra khỏi Tần Xuyên, có lẽ hiểu rất rõ bây giờ thế giới ngoài kia ra sao. Tôi cảm thấy, chúng ta buộc phải đưa ra một vài thay đổi."

Tộc trưởng Tần không điên cuồng giận dữ, câu nói này của Tần nhị nương cũng cùng quan điểm với Tần Thiên Bảo, chắc bình thường ông ta cũng đã thường xuyên nghe Tần Thiên Bảo nói vậy. Ông ta im lặng, trong mắt là sự suy tính nặng nề.

Liên quan tới chuyện tương lai Tần Xuyên còn sống khép kín hay không, không phải là vấn đề Lục Đông Thâm và mọi người cần suy nghĩ.

Tuy rằng Huyền thạch khó kiếm, nhưng bí kíp vẫn được Tưởng Ly cất giữ như báu vật. Trong lòng cô có chút tính toán, tuy rằng ánh mắt Lục Đông Thâm nhìn cô chằm chằm như tia X chỉ hận không thể lọc qua một lớp.

Cầm được bí kíp cũng có nghĩa họ sắp phải rời khỏi Tần Xuyên. Để an ủi mọi người, Tưởng Ly vẫn dẫn người Tần Xuyên tới khu Tế y, làm một nghi lễ cầu phúc cho ra dáng. Trong nghi lễ, thím ba cực kỳ nghiêm túc, nhắm mắt ngẩng đầu cần khấn với trời.

Tưởng Ly thở dài, đúng là thương thay tấm lòng cha mẹ.

Cô cũng âm thầm cầu phúc cho Tần Vũ, dù thế nào, cô cũng hy vọng linh hồn đã chết được siêu thoát.

Hôm sau, thím ba sắp cho họ không ít đồ đạc, khiến Tưởng Ly cũng phải cảm động. Tần Thiên Bảo và không ít người dân Tần Xuyên tới đưa tiễn. Duy chỉ có Tần nhị nương là đứng bên ngoài đám đông, từ biệt Tưởng Ly và mọi người từ phía xa.

Người Tần Xuyên nói gì thì nói vẫn rất ưa sĩ diện.

Trước khi ra khỏi cửa, Lục Đông Thâm nhận được điện thoại của Cận Nghiêm. Đầu bên này là màn tiễn biệt náo nhiệt ầm ĩ, đầu bên kia là giọng nói nặng nề: "Có người bắt đầu hút cổ phần theo biên độ rộng. Hơn nữa, chuyện cậu bảo tôi điều tra, tôi đã điều tra được rồi, Lục Bắc Thâm là người nguy hiểm."

Lục Đông Thâm nghiêm mặt lại, né tránh hoàn cảnh ồn ào, im lặng một lát rồi bất thình lình nhớ ra một chuyện: "Mẹ tôi có phải vẫn đang ở Trung

Quốc không?"

"Phải, nhưng tạm thời không liên lạc được."

Sống lưng Lục Đông Thâm bỗng cũng đờ lại: "Tìm ngay!"

Bên này Tưởng Ly đang tạm biệt những người dân trong thôn. Nguyễn Kỳ nhận không ít đồ, balo sắp không trụ nổi tới nơi. Nhiêu Tôn tranh thủ đi vào trong vườn nhìn ngó, thấy Lục Đông Thâm mặt mày sát khí, anh ấy khẽ nhíu mày, không biết lại có chuyện gì vừa xảy ra.

Chẳng bao lâu sau, Lục Đông Thâm kết thúc cuộc gọi, tiến lên. Anh đã giấu biểu cảm ban nãy đi, ôm lấy vai Tưởng Ly, nói với cô một câu: Phải đi rồi.

Tưởng Ly gật đầu.

Đúng, phải đi rồi.

Người và chuyện trên thế gian này, gặp nhau xa nhau là do duyên phận, quãng đường phía trước còn dài đằng đẵng, duy chỉ có niềm tin là vẫn tiếp tục song hành...

~Hết chương 562~

[Hoàn chính văn]

*Toàn bộ phần sau chương này trở đi, Tầm nói sẽ cho vào ngoại truyện.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 563: Thế Nào Mới Là Người Bạn Gái Tốt?

Muốn ra khỏi Tần Xuyên bắt buộc phải đi mật đạo. Đích thân tộc trưởng Tần đưa lời, sai một người thường xuyên trông coi mật đạo dẫn đường cho họ. Mật đạo là một kiệt tác xuyên núi, đừng tưởng nó eo hẹp ngoằn ngoèo như vậy, ở thời tổ tiên của người Tần Xuyên, đây được coi là một công trình giao thông vĩ đại lắm rồi. Hai bên có treo đèn dầu, trong bóng lửa mơ hồ luôn có mùi tùng hương nhàn nhạt tỏa ra.

Đường quay trở ra nhanh hơn rất nhiều.

Khi đến là đường dốc, dù ban ngày hay ban đêm cũng luôn phải đề phòng sự nguy hiểm khi leo Tịch Lĩnh, thế nên dọc đường họ đã lưu lại không ít dấu hiệu, mục đích chính là để thuận tiện cho lúc trở về.

Thế nên thời gian đoàn bốn người Lục Đông Thâm leo qua Tịch Lĩnh trở về thôn Tiểu Khê tiết kiệm được hơn nửa ngày trời so với lúc đi.

Thôn Tiểu Khê vẫn hoang vắng như lúc tới, không một bóng người, ngay cả tiếng chim kêu vượn hót cũng không quá lộ liễu ầm ĩ. Thôn này chắc chắn đã bị bỏ hoang rồi. Xe của họ vẫn còn. Lúc rời đi, Tưởng Ly còn dùng những cành cây làm một lớp che đậy dày cộp, lúc về chúng vẫn ở yên đó không nhúc nhích.

Vừa gạt đám cành cây ra, bỗng có hai con chim bay vụt ra ngoài. Có lẽ chúng tạm coi đây là một bến đỗ vui vẻ, hưởng thụ chút yêu thương.

Trên xe có sạc dự phòng, việc đầu tiên khi chui vào trong xe của Lục Đông Thâm chính là sạc pin điện thoại. Sắc mặt anh có vẻ trầm đi, chí ít ở trong mắt Tưởng Ly là như vậy.

Tưởng Ly khoanh chân ngồi trên bờ cỏ hoang cách chiếc xe không xa, vừa sắp xếp lại những nguyên liệu hái lượm được dọc đường vừa âm thầm quan sát Lục Đông Thâm. Dọc đường, anh rất ít nói, động tác cũng vội vàng. Ban đầu cô nghĩ Lục Đông Thâm sốt sắng muốn lên đường, về sau lại có cảm giác sự tình không đơn giản như vậy.

Anh có vẻ như đang lo lắng chuyện gì, lại có vẻ như đang mưu tính chuyện gì, Tưởng Ly cũng không muốn quấy nhiễu nhiều tới cảm xúc của anh. Cô chuyển hướng chú ý sang Nhiêu Tôn, người đang dựng lều. Nhớ tới ban nãy khi họ vừa ra khỏi Tịch Lĩnh, anh ấy nhận được một cuộc điện thoại. Cuộc điện thoại không dài, cũng không rõ là do tín hiệu bị đứt đoạn hay vốn dĩ đối phương chỉ nói đôi ba câu như thế. Tóm lại, sau khi nhận điện thoại xong, nét mặt Nhiêu Tôn cũng có vẻ kỳ lạ.

Tưởng Ly lấy sợi cói trong tay buộc gọn chỗ đơn buốt lại, đặt chung với các nguyên liệu khác đã phân loại xong. Cô nghĩ tám, chín phần là chuyện của Lục Môn rồi. Tuy rằng lần này vào Tần Xuyên, Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn coi như hoạn nạn kết bằng hữu, nhưng quan hệ gốc rễ nhất vẫn là đối thủ cạnh tranh. Nhiêu Tôn có thể không lo lắng tới tình hình kinh doanh của Hoa Lực, nhưng vẫn luôn luôn dõi theo mọi động tĩnh của Lục Môn.

Có điều...

Động tác quấn cói của cô hơi khựng lại.

Tuy rằng cô không hiểu rõ Lục Đông Thâm bày bố ván cờ gì, nhưng dựa vào linh cảm, cô nghĩ anh luôn chắc thắng. Tuy nhiên bây giờ nhìn vào

biểu cảm của anh, hình như mọi chuyện lại không được như vậy? Đã xảy ra chuyện gì vượt ra khỏi kế hoạch và dự tính của anh sao?

Lục Đông Thâm ở mãi trong xe không ra ngoài. Có lẽ di động vừa có chút điện anh đã gọi điện thoại ngay, trong lúc nói chuyện đầu mày luôn nhíu chặt lại. Cuộc gọi cũng không dài, ngắt máy xong, anh dựa vào ghế rút điếu thuốc ra, ngậm lên miệng, châm lửa.

Cô cảm thấy, anh đang đợi tin tức của một người nào đó.

Nhiêu Tôn đang dựng lều bỗng cảm thấy sau lưng khác thường, bèn quay đầu nhìn một cái, đúng lúc chạm phải ánh mắt Tưởng Ly. Cô nháy mắt với anh ấy, rồi hất cằm về phía Lục Đông Thâm ra hiệu, ý tứ rất rõ ràng. Nhiêu Tôn dùng một ánh mắt rất đơn giản nói với Tưởng Ly một đề nghị rất phức tạp: Em đi hỏi anh ta đi...

Tưởng Ly lườm nguýt, mặc kệ anh ấy luôn.

...

Tiếng kêu của Nguyễn Kỳ ở bên cạnh thu hút sự chú ý của Nhiêu Tôn, anh vừa quay đầu liền nhìn thấy cô đang ôm đầu ngón tay. Anh lập tức kéo tay cô qua, nhìn kỹ thì tay cô đã bị mép lều quẹt qua một cái, rách một ít da.

"Sao lại không cẩn thận như vậy? Nghĩ gì thế?" Nói rồi, Nhiêu Tôn kéo đầu ngón tay của cô qua, ngậm vào miệng, nhẹ nhàng mút vào chỗ bị thương.

Động tác của Nhiêu Tôn quá đỗi tự nhiên, trái tim Nguyễn Kỳ như sắp nhảy vọt ra ngoài. Cô đột ngột rút mạnh tay lại. Khiến Nhiêu Tôn sững người. Anh những tưởng cô hiểu lầm, bèn nhẹ nhàng mỉm cười, giải thích:

"Lúc nhỏ tay anh bị rách da hoặc bị thương đều làm như vậy. Nước bọt khử độc mà, sợ để hở bị nhiễm trùng thôi."

Nguyễn Kỳ ấp lấy đầu ngón tay: "Ban nãy em toàn động chạm vào lều, tay bẩn lắm, vả lại, có chảy máu đâu."

"Anh có chê em đâu." Nhiêu Tôn nói đại một câu rồi đứng lên, đi cố định lại lều cho chắc chắn.

Nguyễn Kỳ nhìn theo bóng lưng rộng lớn của anh, càng nhìn tim càng đập dộn dập dữ dội. Nghĩ lại lúc nãy khi anh quay đầu nhìn Tưởng Ly, thật ra trong lòng cô vẫn có chút chua xót.

Cô luôn cảm thấy, giữa Nhiêu Tôn và Tưởng Ly tồn tại một sự ăn ý. Sự ăn ý này dù là Lục Đông Thâm hay cô đều không thể phá vỡ và thay thế. Cô hiểu rõ nó không liên quan tới tình yêu, nhưng luôn bất chợt nghĩ về, kết quả làm xước ngón tay.

Nắm chặt ngón tay vào lòng bàn tay, cô cảm thấy rất ấm áp, dường như vẫn còn dính hơi ấm trên bờ môi anh.

"Này..." Nguyễn Kỳ khẽ lên tiếng.

Nhiêu Tôn đang giẫm chân cố định đinh, quay đầu nhìn cô. Cô hắng giọng, đè nén sự ngượng ngập và đôi chút bất an trong lòng xuống, hỏi anh: "Anh cảm thấy... em có thể làm một người bạn gái tốt không?"

Câu hỏi này khiến Nhiêu Tôn buồn cười. Anh giẫm mạnh một cái cố định nốt cây đinh, rồi tiến tới, ngồi xuống trước mặt cô, đối mặt với cô: "Trước tiên em phải nói cho anh nghe, thế nào mới là người bạn gái tốt?"

"Là kiểu... không khiến đối phương phải lo lắng, không tạo cho đối phương thêm nhiều gánh nặng tâm lý, kiểu như vậy."

Nhiêu Tôn cười hỏi: "Vậy trước kia em yêu đương kiểu gì?"

"Em..." Ánh mắt Nguyễn Kỳ trông cực kỳ thiếu tự nhiên.

Thấy dáng vẻ này của cô, Nhiêu Tôn càng hứng thú: "Anh là lần đầu tiên của em à?"

Câu nói của anh làm Nguyễn Kỳ bỗng đỏ bừng mặt. Cô đẩy anh một câu: "Thế nào gọi là lần đầu tiên? Anh định giở trò gì?"

Nhiêu Tôn theo đà ngồi bệt xuống đất, cười sảng khoái: "Anh đang hỏi em trước đó đã từng yêu bao giờ chưa. Em bảo là anh đang định giở trò hay là em suy nghĩ quá nhiều vậy?"

Nguyễn Kỳ trừng mắt nhìn anh.

Nhiêu Tôn ngồi nhích sang bên cạnh cô, vươn cánh tay, ngang nhiên khoác lên vai cô, rồi cúi xuống nhìn cô: "Kể cho anh nghe nào, mối tình trước đó của em kéo dài bao lâu? Bạn trai là người ở đâu? Làm nghề gì? Có đẹp trai như anh không?"

Nguyễn Kỳ cảm thấy động tác này của anh quá có ý đồ tuyên bố rõ ràng. Cô lại đẩy anh thêm cái nữa, lần này không đẩy được ngược lại càng bị anh ôm chặt hơn. Cô thẳng thừng quay sang quát anh, nhưng không dám quá to tiếng, chỉ dám hạ thấp giọng: "Anh ăn nói linh tinh gì vậy? Bạn trai cũ gì, bạn trai cũ ở đâu ra?"

Nụ cười của Nhiêu Tôn mang ý đồ quá rõ ràng. Anh trừng mắt nhìn cô, bày ra điệu bộ "quả nhiên": "Chẳng trách hôn thôi cũng không có kinh nghiệm gì, thì ra..."

Nguyễn Kỳ mất hết thể diện. Bản thân cũng không phải mấy cô gái mười bảy, mười tám tuổi gì nữa, nhưng bị Nhiêu Tôn chọc quê, vẫn khiến

cô cảm thấy khác lạ, như anh đang cười cô vẫn còn trong trắng vậy.

"Cái gì mà thì ra, cứ làm như anh biết rõ vậy." Cô phản bác, khi lên tiếng đã có phần ấp úng: "Cũng không được tính là từng yêu, chỉ là đôi bên đều có thiện cảm với nhau. Vẫn là lúc em còn đi học, có từng nắm tay này nọ, chỉ đơn giản vậy thôi. Chuyện nhà em... khiến em không có thời gian yêu đương, cũng không muốn yêu đương."

Không ai có thể quyết định thân thế của mình, thân thế của cô đã tự khóa một lớp gông cùm lên người, khiến cô không thể thoát ra, cũng không được phép quên đi. Sự ra đi của mẹ là lúc cô quyết tâm dốc sức phá vỡ gông cùm. Cô từng liều mạng, từng tính toán, nhưng không ngờ trên đời vẫn còn một thứ gọi là "tạo hóa trêu ngươi".

Từ ban đầu, trong cuộc đời cô chỉ có mẹ, hai người sống nương tựa vào nhau. Cô không có tâm tư nghĩ về chuyện khác, cũng không dám mơ ước viển vông. Giống như có lần mẹ xoa mặt cô và nói: Sau này nhất định phải tìm một người đàn ông chịu bao dung mọi thứ của con, nhất định phải hạnh phúc...

Cô không hiểu hạnh phúc của người ta là gì, chỉ biết, giây phút mẹ qua đời, hạnh phúc của cô cũng bay đi theo.

Nhiêu Tôn hiểu cô đang nói gì, trái tim chợt thắt lại, nhưng anh cũng không muốn vô duyên vô cớ động vào nỗi đau của cô. Anh nắm lấy cằm cô, hỏi một câu nửa đùa nửa thật: "Nắm tay em rồi hả? Hắn tên là gì? Để anh đi chặt tay hắn."

Nguyễn Kỳ nhìn anh, nỗi đau nơi đáy mắt tan đi. Cô mím môi cười, cảm kích anh đã vì mình mà chủ động âm thầm chuyển chủ đề. Cô nói: "Người ta nắm tay em là anh chặt tay người ta à, vậy sau này thì sao? Người ta đến bắt tay em cũng không dám nữa."

Nhiêu Tôn giơ tay xoay mặt cô lại: "Tóm lại, sau này bất kỳ ai cũng không được động chạm vào em. Kẻ đó chạm vào chỗ nào của em, anh phế chỗ đó của hắn."

Nguyễn Kỳ hoảng hốt vì sự nghiêm túc trong ánh mắt anh.

Nhưng ngày sau đó, Nhiêu Tôn lại bật cười, xua tan đi sự cố chấp gần như khăng khăng nơi đáy mắt. Anh khẽ thở dài, giọng dịu dàng hơn: "Kỳ Kỳ, em là bạn gái của anh, là cô gái anh chân thành thật lòng muốn hẹn hò. Thế nên em không cần lo lắng gây thêm phiền phức hay đặt nhiều gánh nặng cho anh, những điều này đều là anh cam tâm tình nguyện. Lúc trước em nói em thích anh, vậy thì sau này càng phải một lòng một dạ thích anh, dùng trái tim để yêu thương anh. Trong mắt anh, trong tim em chỉ được có anh thôi, hiểu không?"

~Hết chương 563~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 564: Nâng Em Lên Ngôi Vua

Kỳ Kỳ, anh gọi cô là Kỳ Kỳ.

Điệp từ này bật ra từ miệng Nhiêu Tôn nghe thật dịu dàng và thân thiết, rót vào tai cũng khiến người ta dấy lên những cơn ngứa ngáy nhẹ, khó chịu. Đã lâu lắm rồi không có ai gọi cô ấy như vậy, giống như con người sống trên đời đã định sẵn phải cô độc vậy, tên cũng là một biểu hiện của sự lẻ loi đó.

Nằm trong lều, Nguyễn Kỳ buông một tiếng thở dài, chẳng hiểu sao lại trằn trọc không ngủ được. Bên ngoài lều là đêm núi hoang vắng, nghe kỹ sẽ có động tĩnh của các loại chim rừng, côn trùng tạp nham. Gió thổi qua, lá cây kêu xào xạc. Một đêm như thế này lại khiến cô ấy có thể nghĩ tới bốn chữ "năm tháng bình yên".

Bên cạnh ngay gần đó Tưởng Ly đang nằm. Từ lúc cô ấy nằm xuống, Tưởng Ly không mấy động đậy, không biết là đã ngủ hay chưa.

Lều bên cạnh cũng yên tĩnh, giống với hoàn cảnh đêm nay. Lúc phân chia lều, Nguyễn Kỳ chủ động chọn ngủ với Tưởng Ly. Lúc đó Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn tuy đều đưa mắt nhìn nhau bằng thái độ chán ghét, nhưng vẫn tôn trọng sự lựa chọn của hai cô gái.

"Tưởng Ly?" Giọng Nguyễn Kỳ rất khẽ. Cô ấy nghĩ nếu như Tưởng Ly ngủ rồi thì không làm phiền nữa, giả sử chưa ngủ thì nói nhỏ như vậy chắc vẫn nghe được.

Tưởng Ly chưa ngủ, đáp ngay một tiếng.

Nguyễn Kỳ hỏi cô: "Tên thân mật của cô là gì?"

Câu hỏi này khiến Tưởng Ly bất ngờ. Cô quay người lại, nói: "Cũng không có tên nào cố định, mọi người gọi đủ thứ tên luôn."

Giống như Trần Du thì gọi cô là Tiểu Hạ, Nhiêu Tôn và Tả Thời gọi cô là Hạ Hạ, Đàm Chiến gọi cô là A Ly, Lục Đông Thâm gọi cô là bé con...

Cô cảm thấy tên gọi chỉ là một danh xưng, dù là Hạ Trú hay Tưởng Ly, cô vẫn là cô.

Nguyễn Kỳ cũng quay người lại, nằm đối mặt với cô: "Vậy cô thích cách gọi nào nhất?"

Tưởng Ly rất hiếu kỳ, vì sao cô ấy lại cố chấp với vấn đề tên thân mật đến thế, nhưng vẫn thành thật nói: "Tôi thích cách Đông Thâm gọi tôi."

"Vì sao chứ? Bé con, bé con giống gọi con gái lắm."

Tưởng Ly cười: "Gọi tôi là gì không quan trọng, quan trọng là ai gọi tôi. Anh ấy là Lục Đông Thâm, thế nên anh ấy gọi tôi thế nào cũng đều xuất phát từ trong trái tim, vậy là đủ rồi."

Nguyễn Kỳ ngẩn người nhìn bóng Tưởng Ly trong đêm tối. Ngoài lều vẫn còn ánh lửa lâm râm, giống như ánh sáng của những con đom đóm vậy. Chúng hắt lên đầu mày, sống mũi của Tưởng Ly, tôn lên làn da trắng và đôi mắt sáng của cô. Khoảnh khắc này, cuối cùng Nguyễn Kỳ cũng hiểu. Tưởng Ly là một cô gái rất thông suốt. Cô nhìn mọi chuyện thông suốt, nói cũng rõ ràng, đối mặt với tình yêu lại càng tỉnh táo.

Cô ấy nhất thời cảm thấy ngưỡng mộ Tưởng Ly, thoải mái tự tại, tâm tư sáng sủa.

"Cô và Nhiêu Tôn xác định quan hệ rồi phải không?"

Nguyễn Kỳ ngồi bật dậy, nhìn Tưởng Ly chằm chằm. Một câu nói mang đầy tính khẳng định, không hề có chút ngữ khí nghi vấn nào. Còn "tên đầu sỏ" Tưởng Ly thì lật người, lẩm bẩm một câu: "Có gì mà phải giấu giếm chứ, đã quá lộ liễu rồi."

Cô định ngủ, chỉ ném lại cho Nguyễn Kỳ một ngọn lửa nhỏ xíu. Nguyễn Kỳ ngồi ở đó, nghĩ tới lời của Tưởng Ly, càng nghĩ càng muốn cười. Phải đấy, mọi người đâu có mù đâu. Cô ấy ghé sát tới, lắc lắc Tưởng Ly: "Này... cô cảm thấy, Nhiêu Tôn là một người như thế nào?"

"Anh ấy là bạn trai của cô mà, sao cô hỏi tôi?" Tưởng Ly không quay người lại, chỉ nhắm mắt vào.

Nguyễn Kỳ nằm nghiêng người xuống, khẽ lẩm bẩm: "Chẳng phải cô đã quen anh ấy một thời gian rất dài rồi sao?"

Thảo luận với Tưởng Ly về Nhiêu Tôn là suy nghĩ lần đầu dâng lên trong Nguyễn Kỳ. Thật ra có một dạo cô ấy coi Tưởng Ly là tình địch, cuối cùng lựa chọn rút lui sau câu nói "Xin lỗi" của Nhiêu Tôn. Cô ấy vẫn luôn cảm giác Nhiêu Tôn có một tình cảm đặc biệt với Tưởng Ly, ý thức được điều này khiến cô ấy cảm thấy rất không thoải mái.

Nhưng tối nay cô ấy bỗng nhiên giải phóng được tâm trạng. Tưởng Ly nói không sai, Nhiêu Tôn là bạn trai của cô ấy, chuyện này hiện thực hơn bất cứ điều gì. Thế nên chính vào khoảnh khắc này, cô ấy chân thành chấp nhận Tưởng Ly.

Nghe xong, Tưởng Ly ngẫm nghĩ, rồi quay người lại: "Nguyễn Kỳ, tôi cảm thấy thế này. Chuyện tình yêu là không có lý trí. Ví dụ như tôi nói với cô, Nhiêu Tôn là người không được, xấu xa, không việc gì gian ác chưa làm, liệu cô có kìm được lòng mình không yêu anh ấy nữa không? Cô yêu anh ấy, thế nên trong mắt cô, anh ấy trăm ngàn điều tốt. Dĩ nhiên, cũng hy vọng được nghe những lời tốt đẹp từ người khác."

Nguyễn Kỳ nhấm nháp câu nói này của Tưởng Ly. Đúng thật, đa số con gái khi yêu cái gọi là muốn nghe người khác nói, chẳng qua là muốn được người ta chúc phúc. Phàm những lúc này, các câu nói lọt qua tai lúc này đều là những lời dễ nghe, những thứ khó nghe đều tự động bị lọc đi.

Đâu có mấy người được như Tưởng Ly, yêu ai là chuyện của một mình cô, không liên quan đến người bên cạnh. Cho dù lúc trước có không ít người đều nói Lục Đông Thâm là người tâm tư sâu như biển, cô cũng không quan tâm. Trong suy nghĩ của cô, người đàn ông cô yêu chắc chắn là người tốt nhất trên đời.

"Nhưng nói đi cũng phải nói lại, thật ra con người Nhiêu Tôn quả thật không tệ." Tưởng Ly ôm cả túi ngủ ngồi dậy, chỉ để lộ ra khuôn mặt trắng trẻo. Mái tóc dài của cô xõa xuống hai bên túi ngủ, thoạt nhìn không khác gì yêu quái mặt người mình sâu.

Câu nói này Nguyễn Kỳ thích nghe, cô ấy lập tức hỏi: "Không tệ như thế nào?"

Tưởng Ly ngồi đó suy nghĩ một lúc lâu rồi mới nói: "Để tôi nói những điểm không tốt của anh ấy trước nhé. Ví dụ như ưa sĩ diện, thích tỏ vẻ cool ngầu, luôn bày ra điệu bộ "đứng trên vạn người", vừa xấu xa vừa tà ác, thực tế chỉ là một con nhóc chưa lớn. Không ai dám tùy tiện đắc tội với anh ấy, vì anh ấy sẽ ích kỷ trả thù đó, hơn nữa thủ đoạn không dịu dàng đâu. Cô nói xem, đó không phải tính trẻ con thì là cái gì? Anh ấy..."

"Khụ khụ!" Ngoài lều có tiếng ho cố tình vang lên ngăn cản Tưởng Ly "vu vạ", ngay sau đó là giọng bất mãn của Nhiêu Tôn: "Nha đầu chết tiết, bảo em nói mấy điểm tốt của anh mà khó thế à? Ai trẻ con? Em đi ra đây cho anh!"

Tưởng Ly lập tức im miệng, cùng Nguyễn Kỳ tròn mắt nhìn nhau.

Cô đang nghĩ bụng sao người đó lại chui ra khỏi lều thì chợt nghe thấy tiếng Lục Đông Thâm cũng từ ngoài lều vọng vào: "Bé con, em mặc quần áo gọn gàng vào đi, đừng ngủ vội, lát nữa nghe thấy tiếng động hẵng ra ngoài."

Tưởng Ly giật mình, bọc kín túi ngủ lại nhích người ra ngoài cửa lều, hạ thấp giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Bên ngoài hơi sáng lên một chút, có lẽ hai người đàn ông đã đốt thêm củi. Giọng Lục Đông Thâm vọng vào: "Tối nay sẽ có vị khách không mời mà đến, chúng ta ngủ quá say sẽ tiếp khách không chu đáo."

Tưởng Ly chợt nín thở. Khách không mời mà đến? "Vậy là ý gì?"

"Ý rất đơn giản." Nhiêu Tôn dựa vào cửa lều, cười nói: "Người đàn ông của em định ra tay tàn nhẫn."

"Hả?"

"Haizz, Hạ Hạ." Nhiêu Tôn lại nói: "Nhân lúc đêm khuya thanh vắng, em cố gắng suy nghĩ thêm về ưu điểm của anh đi, phổ cập cho Kỳ Kỳ một chút."

Tưởng Ly đã bò ra khỏi túi ngủ, xách áo khoác lên người. Bên kia Nguyễn Kỳ cũng đã mặc lại quần áo chỉnh tề, đang buộc lại tóc gọn gàng.

Bên này Tưởng Ly vừa gấp túi ngủ vừa mờ ám lẩm bẩm: "Kỳ Kỳ à... Nghe hay quá nhỉ."

Dứt lời, cô cũng nhanh gọn né được một đòn đấm tấn công của Nguyễn Kỳ.

"Nói về ưu điểm của anh phải đính kèm giải thưởng đó Tôn thiếu?" Tưởng Ly lại nói vọng ra ngoài.

Nhiêu Tôn rộng rãi: "Không thành vấn đề, ít nhất là mười ưu điểm, nói thêm được cái nào cộng thêm tiền, số tiền thưởng em tùy ý nói."

"Có tiền thưởng hay không tạm gác một bên, dù sao đây cũng là chuyện chắc chắn phải thực hiện." Tưởng Ly vẫn chưa quên câu nói ban nãy của Nhiêu Tôn: "Anh bảo người đàn ông của em định ra tay tàn nhẫn là ý gì? Ra tay tàn nhẫn với ai?"

Nhiêu Tôn cười phá lên: "Người đàn ông của em muốn nâng em lên ngôi vua, chắc chắn phải diệt trừ mấy hòn đá tảng trên con đường thành công của em."

Tưởng Ly sững người, nâng cô lên ngôi vua?

Ngôi vua gì?

Ngay sau đó trong đầu cô bất chợt lóe lên một cái tên: Vệ Bạc Tôn!

Suy nghĩ ấy vừa xuất hiện, cô đã nghe thấy Lục Đông Thâm tiến lên, nghe nói qua lớp vải lều: "Ổn thỏa rồi thì ra ngoài đi."

Tưởng Ly không nói không rằng, lập tức đứng lên đi ra khỏi lều, Nguyễn Kỳ bám sát theo sau.

Trong một đêm khuya yên ắng bỗng có tiếng sột soạt, rồi nhanh chóng có những tiếng bước chân càng lúc càng gần, cùng với đó là ánh lửa lập lòe. Tưởng Ly nhìn theo hướng mà Lục Đông Thâm nhìn. Bầu trời đêm như một dòng sông ngân dài đằng đẵng, sự tĩnh mịch của nó đã bị những bóng đen ấy xé rách.

Người tới quả thật không ít.

~Hết chương 564~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 565: Tai Mắt

Ánh trăng trong trẻo, soi sáng khuôn mặt người đi đầu tiên.

Tưởng Ly đứng bên cạnh Lục Đông Thâm, một bàn tay nắm chặt lấy tay anh, một bàn tay đặt lên bao dao trên eo, ngón tay cái ấn lên hòn đá rơi tự nhiên trên chuôi dao. Viên đá đó đã bị ngón tay cô mài nhẵn đến sáng bóng. Đây là thói quen bình thường của cô. Mỗi lần gặp nguy hiểm, cô lại dùng ngón tay cái ma sát lên viên đá ấy, giây phút nguy hiểm ập tới cũng là khoảnh khắc cô rút dao ra.

Đoàn người càng lúc càng tới gần như những bóng ma, ai nấy đều mặc quần áo đi đêm, rõ ràng là có chuẩn bị cho lần giáp mặt này. Khuôn mặt của Vệ Bạc Tôn đập vào mắt Tưởng Ly, vừa giống một Vệ Bạc Tôn mà cô quen biết, gương mặt sáng sủa trắng trẻo như xưa, cũng vừa giống một Vệ Bạc Tôn mà cô không quen biết, chưa lại gần đã có thể cảm nhận được sát khí toát ra từ xung quanh anh ta và ánh mắt đen thẫm như bóng tối.

Gió đêm không lạnh, nhưng mỗi lần hít vào phổi Tưởng Ly như bị sặc bởi sự rét buốt ấy, nhất là sự rét buốt trong trái tim, tầng tầng lớp lớp tựa như thấm sương vậy. Có bao nhiêu lần, cho dù chứng cứ chỉ thẳng về phía Vệ Bạc Tôn, cho dù ở Tần Xuyên đã biết rõ về thân thế của anh ta, cho dù Lục Đông Thâm đã sớm có tâm lý muốn lôi kẻ ẩn nấp trong chân tướng ra ngoài, cho dù bản thân cô cũng cảm thấy dã tâm của Vệ Bạc Tôn có thể che trời, thì cô vẫn ôm một kỳ vọng mong manh. Biết đâu không phải Vệ Bạc Tôn, cũng có thể chứ…

Có thể tất cả chỉ là hiểu lầm.

Sau Quý Phi và Tả Thời, Vệ Bạc Tôn có thể là người duy nhất còn có thể vì cô giữ lại những kỷ niệm, dù sao thì bốn người họ cũng đã từng tốt đẹp đến thế.

Tất cả mọi "có thể" đều đã tan thành mây khói vào giây phút gương mặt đó càng lúc càng hiện rõ dưới ánh trăng thanh.

Nguyễn Kỳ đứng sát bên cạnh Nhiêu Tôn, kẻ tới không có thiện chí nên cô ấy căng người ra cảnh giác. Sau khi nhìn rõ gương mặt Vệ Bạc Tôn, cô ấy thảng thốt, hạ thấp giọng nói: "Đó chẳng phải chính là con trai của thím ba sao?"

Nhiêu Tôn cười khẩy: "Định làm trò bọ ngựa bắt ve sầu, chim sẻ chực phía sau thật à, cũng không tự lượng lại sức mình, có bản lĩnh làm chim sẻ không?"

Lục Đông Thâm buông tay Tưởng Ly ra, vòng cánh tay ra sau eo cô, đặt tay mình lên bàn tay đang giữ chặt chuôi dao của cô, khẽ nói: "Bất luận xảy ra chuyện gì, nhớ kỹ, đừng động dao."

Tưởng Ly sững người, ngước mắt nhìn anh.

Anh không nhìn cô, một bên gương mặt bình thản, ánh mắt thâm sâu, bờ môi hơi mím lại, khuôn mặt căng cứng lạnh lùng. Cô nghi hoặc trong lòng, rồi lại nhìn sang Nhiêu Tôn. Anh ấy châm một điếu thuốc, khi nghiêng đầu phả khói thì nhìn về phía Vệ Bạc Tôn đã tới gần mình, dáng vẻ vẫn bắng nhắng như mọi lần, trong ánh mắt cũng là thái độ "chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng".

Trong lòng Tưởng Ly lóe lên một linh cảm. Rất nhanh, không nắm bắt ngay được, bởi vì Vệ Bạc Tôn đã dẫn người bao vây họ rất chặt chẽ.

Mười mấy người, ai nấy đều cao to vạm vỡ, không phải người Trung Quốc, có lẽ là đám lính đánh thuê vượt biên trái phép, mặt mũi đằng đằng sát khí. Nhất là kẻ đứng ngay bên cạnh Vệ Bạc Tôn, trên má trái in hằn một vết sẹo do dao tạo thành cực kỳ đáng sợ, lan dài tới tận cổ.

Tưởng Ly tinh mắt, mới đó đã nhìn thấy vũ khí giấu giữa hông bọn họ. Cô dùng cánh tay âm thầm huých nhẹ vào Lục Đông Thâm, ra hiệu cho anh chú ý một chút.

Ngoại trừ Vệ Bạc Tôn tay không bắt giặc, tất cả những người này đều có vũ khí mang tính sát thương trên người. Là một loại dao có độ cong hơi gấp khúc, được bỏ vào trong một chiếc bao bằng da, treo trên người. Tưởng Ly nhận ra loại dao này, nó là loại dao Kukri. Thân của loại dao này trước rộng sau hẹp, đầu dao gấp khúc, chuôi dao có hình như đuôi cá. Tổng thể hình dạng của nó khá giống chân sau của loài chó, nên còn có tên khác là dao chân chó. Lưng dao dày và tù, mũi sao cực kỳ sắc bén. Loại dao quân đội này từ rất lâu trước đây là một công cụ bắt buộc phải có của người Gurkha* dùng để hoàn thành các nhiệm vụ thuê mướn, bây giờ đã rất hiếm gặp rồi.

*Gurkha hay còn gọi là Gorkha là thuật ngữ để chỉ về những binh sĩ đến từ Nepal thuộc Vương quốc Nepal. Gurkha là một cộng đồng người thiểu số ở Nepal. Dân tộc này nổi tiếng với khả năng chiến đấu và tính kỷ luật. Những người lính Gurkha được đánh giá là một trong những chiến binh thiện chiến hàng đầu thế giới.

Trên hông mấy người này có lẽ đeo loại dao chân chó đã được cải tiến qua, tổng thể chiều dao thân dao đã được rút ngắn đi nhưng nó vẫn là loại vũ khí cực kỳ đắc lực trong một cuộc chiến giáp lá cà.

Trong một thời gian ngắn, bao nhiêu thứ chạy trong đầu Tưởng Ly, sau đó cô nhanh chóng sắp xếp được hai vấn đề. Một là Vệ Bạc Tôn đã không

thể cứu vãn được nữa; Hai là Vệ Bạc Tôn muốn đoạt lấy bí kíp, sau đó giết người.

Từ hành vi sai khiến đám lính đánh thuê này có thể thấy, Vệ Bạc Tôn đích thực ngấm ngầm cấu kết với Lục Khởi Bạch. Nhưng so với trước kia, tình hình đám lính đánh thuê của hắn đã hụt đi ít nhiều, có thể thấy sau khi thế lực của bố con Lục Khởi Bạch sụp đổ, hắn cũng sống không dễ dàng gì.

Bọn chúng không có súng, đây là điểm khác biệt và bất đồng quan điểm giữa Vệ Bạc Tôn và Lục Khởi Bạch. Lục Khởi Bạch là thật lòng muốn họ chết, Vệ Bạc Tôn thì không. Treo dao trên hông cũng đồng nghĩa với việc vẫn còn cơ hội đàm phán. Nhưng giả sử không lấy được bí kíp, vậy thì dao chân chó của mười mấy con người này sẽ lần lượt chém cả lên người họ.

Lục Đông Thâm cũng nhìn rõ cục diện, nhìn chằm chằm Vệ Bạc Tôn, cười khẩy: "Anh Vệ đúng là chịu chơi. À, không, phải gọi anh Tần mới đúng."

Vệ Bạc Tôn không quá ngạc nhiên khi anh thay đổi xưng hô, có lẽ hắn cũng đã sớm đoán được thân phận của mình không thể giấu được nữa. Hắn tiến về phía trước một bước, hắn cũng mặc đồ đen nên càng khiến sắc mặt nhợt nhạt trắng bệch. "Mấy người đều là người tài, màn chào hỏi không chịu chơi sao được? Giống như mấy người trước đó đột nhập vào Tần Xuyên, chẳng phải cũng chết trong tay mấy người đó sao?"

Tưởng Ly không nhịn được nữa, lạnh lùng quát: "Vệ Bạc Tôn, anh bị lợi ích che mờ hai mắt rồi! Anh điên rồi mới đi hợp tác cùng Lục Khởi Bạch!"

"Tiểu Hạ, giao lại bí kíp Vong ưu tán cho tôi, tôi không làm khó cô." Vệ Bạc Tôn nói giọng không cao không thấp, đối mặt với sự chỉ trích của Tưởng Ly, hắn cũng không bực dọc, chỉ nhìn cô nói thẳng.

Tưởng Ly hơi nheo mắt lại: “Đưa bí kíp cho anh? Anh của bây giờ còn có tư cách ra điều kiện sao?”

Ngữ khí Vệ Bạc Tôn có phần hạ thấp xuống: “Chuyện đến nước này cô đã biết Vong ưu tán chính là tiền thân của Phong thống tán. Đây là tâm nguyện cả đời của Tả Thời, lẽ nào cô không muốn hoàn thành cho cậu ta? Hoặc là, Tiểu Hạ, tôi không ngại cùng cô khai thác Vong ưu tán.”

“Nếu tôi không đưa thì sao?”

Ánh mắt Vệ Bạc Tôn lạnh hẳn đi, hắn nói rành mạch từng câu từng chữ: “Vậy thì đừng trách tôi không niệm tình cũ. Cô, và cả đám các người nữa, hôm nay đừng hòng được sống sót ra khỏi thôn Tiểu Khê.”

Vệ Bạc Tôn luôn trả lời bâng quơ hờ hững với những câu hỏi liên tiếp được Tưởng Ly đưa ra, nhưng đối mặt với vấn đề bí kíp thuộc về ai thì lại trả lời dứt khoát, tàn nhẫn. Khóe miệng Tưởng Ly nhếch lên một nụ cười. Xem ra, cái gì mà cùng nhau khai thác, cái gì mà vì di nguyện của Tả Thời, tất cả chỉ là mấy lời chó má, lợi dụng tiền tài nhân lực của Lục Khởi Bạch để giành lấy lợi ích lớn nhất từ bí kíp mới là thật.

Cô tiến lên trước một bước, nhìn thẳng vào ánh mắt đầy hằn học của Vệ Bạc Tôn, nói: “Anh là người Tần Xuyên, nếu đã muốn có được bí kíp như vậy, một khi gây dựng lại bí kíp, phía được lợi lớn nhất có phải Tần Xuyên không?”

Vệ Bạc Tôn khẽ nhíu mày: “Đương nhiên, tôi…”

“Đương nhiên là anh không làm vậy.” Lục Đông Thâm lạnh lùng ngắt ngang sự giảo hoạt của Vệ Bạc Tôn. Anh tiến lên, kéo Tưởng Ly về bên cạnh mình: “Đối với Tần Xuyên, anh tàn nhẫn thâm độc, thậm chí còn cho rằng Tần Xuyên là nỗi ô nhục của anh. Thế nên anh thay tên đổi họ, từ Tần

Diệu biến thành Vệ Bạc Tôn. Anh vốn dĩ là tai mắt được tộc trưởng Tần thả ra ngoài, nhưng lại mang hai thân phận song song, một mặt ở ngoài kia chiếm hết mọi vinh hoa, một mặt đuổi cùng diệt tận người trong tộc."

Tưởng Ly sửng sốt: "Cái gì?"

Sao còn có chuyện tai mắt ở đây?

Sắc mặt Vệ Bạc Tôn lạnh đến cứng ngắc, khóe miệng hắn giật giật. Hắn nhìn Lục Đông Thâm chằm chằm, rất lâu sau mới nói: "Lục Đông Thâm, ai ai cũng nói anh suy nghĩ cẩn trọng, người ta mới nghĩ được một, anh đã đoán được mười. Xem ra câu này quả thật không sai. Anh còn moi được chuyện này từ miệng của tộc trưởng Tần, có bản lĩnh."

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 566: Đúng Là Thâm Tàng Bất Lộ

"Anh chà đạp lòng tin của người gửi gắm, giờ lại quay ra oán trách đối phương lật lọng? Anh Tần, trên đời làm gì có ván cờ nào như ý đến thế?" Lục Đông Thâm nghiêm mặt, ngữ khí cũng cực kỳ hà khắc.

Khoảnh khắc này, Tưởng Ly đứng bên cạnh anh có phần thất thần. Lúc này cô không phẫn nộ và khiển trách Vệ Bạc Tôn, mà lại cảm thấy Lục Đông Thâm không hổ chảy dòng máu Trung Quốc trong người. Câu nói này của anh vừa thuần túy vừa truyền thống. Nghĩ lại một năm trước có không ít câu anh vẫn còn phải nghĩ xem nó có nghĩa là gì.

Xung quanh đông người như vậy, người nào người nấy đều mang theo tâm lý giết người tanh máu. Nhưng Lục Đông Thâm lúc đứng giữa bọn chúng, chỉ nói đơn giản vài câu mà dường như đã chèn ép được nhuệ khí của chúng. Tưởng Ly cảm thấy sự an tâm của mình cũng bắt nguồn từ đây, tựa hồ chỉ cần anh nói anh không sao, thì anh chắc chắn là không sao.

Vệ Bạc Tôn hơi nheo mắt lại, có vẻ như đang đánh giá xem Lục Đông Thâm biết được bao nhiêu nội tình. Lục Đông Thâm cũng không cho phép hắn suy đoán, tiếp tục lạnh lùng nói: "Bây giờ xã hội đã thái bình, những người Tần Xuyên muốn chạy ra ngoài cũng không ít phải không. Còn anh, ngoài mặt thì giúp tộc trưởng Tần theo dõi tung tích của những người trốn ra ngoài, nhưng lại âm thầm ôm bụng trả thù nhiều lần vì không nghe ngóng được tình hình của bí kíp. Tôi nói đúng không, anh Tần?"

Tưởng Ly thảng thốt, suy nghĩ đầu tiên của cô chính là Tần Vũ.

Vệ Bạc Tôn từ đầu tới cuối vẫn nhìn Lục Đông Thâm chằm chằm, cảm xúc trong ánh mắt dần dần không còn bình thản nữa.

Nhiêu Tôn đứng bên cạnh bật cười: "Chẳng trách! Tộc trưởng Tần này ưa sĩ diện, người trong tộc chạy ra ngoài quả thực là chuyện đau đầu. Một mặt, ông ta lo lắng dân số Tần Xuyên mỗi ngày một ít đi, một mặt lại lo sợ những người chạy ra ngoài sẽ tiết lộ bí mật của Tần Xuyên, suy đi tính lại ông ta quyết định thả một người ra ngoài làm tai mắt. Đáng tiếc, tộc trưởng Tần đã nhìn nhầm người. Ai mà ngờ được bản thân mình lại chọn trúng một con quỷ, đã sớm tự phát triển sự nghiệp bên ngoài của mình rất mạnh mẽ, bên trong vẫn một lòng muốn lợi dụng Vong ưu tán để đạt được lợi ích."

Nói tới đây, anh ấy lại cố tình làm bộ tỉnh ngộ, chép miệng mấy tiếng: "Hành tung của Tần Vũ bị bại lộ nhanh như vậy, có liên quan trực tiếp tới anh phải không. Cậu thanh niên đó cũng đoản mệnh. Nếu lúc ấy cậu ta chịu đưa bí kíp cho anh như đã hẹn, chưa chắc đã chết ly kỳ đến vậy."

Lục Đông Thâm ở bên cạnh lạnh lùng bổ sung thêm một câu: "Đâu chỉ là Tần Vũ, kết cục của những người khác cũng chạy ra ngoài như vậy đều giống Tần Vũ, chết không rõ ràng minh bạch. Nói theo lời của người Tần Xuyên là bị trời cao báo ứng."

Tưởng Ly nghe xong câu này mà thấy lòng lạnh ngắt. Lúc trước Lục Đông Thâm không nói rõ với cô chuyện của Vệ Bạc Tôn, chỉ cho cô biết Vệ Bạc Tôn chính là con trai của thím ba, Tần Diệu. Bây giờ nghe xong những lời Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn nói, kết hợp với những suy đoán lúc trước, bao nhiêu chuyện liên quan tới Vệ Bạc Tôn cũng đã hoàn toàn sáng tỏ.

Cô đã sắp xếp được đại khái một mạch chuyện như sau: Cách đây rất lâu, Vệ Bạc Tôn tự ý rời khỏi Tần Xuyên, đồng thời thay tên đổi họ. Hắn

nhạy bén với mùi hương, đủ sức dựa vào đó để nuôi sống bản thân. Sau đó hắn quen cô và Tả Thời, sau đó bước vào Hội văn thuật và từng bước leo cao.

Hắn không phải người đầu tiên, càng không phải người cuối cùng rời khỏi Tần Xuyên, nhưng từ lời kể của thím ba, không khó suy ra, Vệ Bạc Tôn, cũng chính là Tần Diệu, có lẽ là một trong số ít những người dám rời khỏi thôn vào thời điểm ban đầu. Vì chuyện này, trong mắt thím ba, hắn là nghịch tử. Theo sau Vệ Bạc Tôn, liên tục có những người khác rời khỏi thôn. Dù sao thì con người có tính tò mò, ai cũng muốn biết vượt qua dãy núi Tịch Lĩnh kia, thế giới bên ngoài trông ra sao.

Đối với Tần Xuyên, đây là đại nạn, hơn nữa đây cũng là chuyện khiến tộc trưởng Tần khó giữ được thể diện. Tần Xuyên sống ngăn cách với thế giới là tập tục truyền lại từ đời tổ tiên. Vệ Bạc Tôn có chuyện bận lòng, nên lén lút quay về nhà thăm mẹ cũng thường xuyên. Chuyện này cũng trở thành nguyên nhân khiến hắn buộc phải hợp tác với tộc trưởng Tần.

Theo dõi những người chạy ra ngoài đồng thời dẫn họ về Tần Xuyên là trách nhiệm của Vệ Bạc Tôn. Nhưng có lẽ vì đã sẵn dã tâm trong lòng nên Vệ Bạc Tôn mới đồng ý hợp tác. Hắn nhắm vào bí kíp của Tần Xuyên, có lẽ không đơn thuần chỉ là Vong ưu tán, một số bí kíp trước kia hắn điều chế có thể cũng liên quan tới Tần Xuyên. Có một vài bí kíp hắn biết ngay từ lúc ở trong Tần Xuyên, cũng có những bí kíp hắn giành được từ những người chạy ra ngoài.

Đối với tộc trưởng Tần, hắn vẫn cần báo cáo, nhưng việc làm và suy nghĩ của hắn ở ngoài kia dĩ nhiên không thể để tộc trưởng biết. Thế nên hắn cần khiến những người chạy ra ngoài im miệng. Cho đến mãi sau này khi hắn nhắm vào Vong ưu tán, đồng thời vì nó mà lên kế hoạch dài hạn nhiều năm, lợi dụng năng lực của Tả Thời và nguồn vốn của Lục Khởi Bạch.

Nhưng Vong ưu tán là bí kíp giữ kín tận đáy của Tần Xuyên. Ngoài Vu chúc ra, bất kỳ ai cũng không dễ dàng thấy được. Sau khi bí kíp được cải tiến thất bại, Vệ Bạc Tôn một lòng muốn tìm lại công thức gốc. Hắn đợi được Tần Vũ, không ngờ Tần Vũ nuốt lời.

Còn về việc Tần Vũ giành được bí kíp bằng cách nào thì họ không rõ. Có lẽ cậu ta vô tình nhìn thấy, có lẽ cậu ta vốn không biết, chỉ đưa một bí kíp giả ra để lừa tiền, ra ngoài sinh sống. Tóm lại, hành vi của Tần Vũ khiến Vệ Bạc Tôn nảy sinh ý định diệt khẩu.

"Trên đời này chẳng có chứng bệnh lạ gì mà không có lý do, tìm tòi nghiên cứu kiểu gì cũng ra. Nhưng bệnh của Tần Vũ ngay cả Tần nhị nương cũng không tìm ra nguyên do, chỉ có thể chứng tỏ cậu ta trúng độc mùi hương." Tưởng Ly lạnh lùng nhìn chằm chằm Vệ Bạc Tôn: "Tôi không ngờ, về mặt lợi dụng mùi hương để hại người, anh cũng là cao thủ."

Đúng là cô đã xem thường hắn. Trước kia tuy rằng quan hệ giữa họ rất thân thiết, nhưng nói thật lòng, cô luôn cảm thấy thiên phú của Vệ Bạc Tôn đối với mùi hương kém một bậc so với sự nỗ lực của hắn.

"Vệ Bạc Tôn, anh đã giết người, ông trời sẽ không tha cho anh đâu." Cô nghiến răng kèn kẹt.

"Con người sinh ra có sang có hèn. Người có giá trị mới có quyền hưởng thụ phú quý trời ban, bằng không định sẵn số phận sẽ như con sâu cái kiến, bị người ta giẫm một phát là chết, quá dễ dàng!" Vệ Bạc Tôn cũng nghiến răng: "Giữ bí kíp ở Tần Xuyên có ích gì? Nhất là Vong ưu tán, nhìn khắp Tần Xuyên có ai có bản lĩnh gây dựng lại nó? Chi bằng mang ra dùng chung, để lại Tần Xuyên chẳng qua chỉ làm đồ bỏ!"

Ánh mắt Tưởng Ly lạnh ngắt, gần như thấm đẫm sương: "Con người sinh ra vốn là bình đẳng, vì sao qua miệng anh lại thành có sang có hèn?

Hơn nữa anh có tư cách gì quyết định người ta là sang hay hèn? Vệ Bạc Tôn, anh là người có bản lĩnh, đáng tiếc lại hoang phí những gì tổ tiên để lại! Khi chúng ta mới vào Hội văn thuật, Nguyên hội trưởng đã từng răn dạy chúng ta phải biết thương danh dự của mình, tuyệt đối không được lợi dụng mùi hương làm chuyện trái lương tâm. Còn anh thì sao? Anh luôn miệng nói xây dựng lại bí kíp là tạo phúc cho xã hội, nhưng nay lại lợi dụng Tả Thời cải thiện những thiếu sót của bí kíp đồng thời đem đi hại người, lẽ nào đây không phải lòng riêng của anh? Bây giờ, vì một mảnh giấy, anh rắp tâm lợi dụng chúng tôi để giành lấy bí kíp, sau đó vây bắt chúng tôi ở thôn Tịch Khê để lấy mạng, anh còn dám nói anh chí công vô tư?"

Trong đôi mắt Vệ Bạc Tôn cũng không còn chút nhiệt độ nào. Hắn lên tiếng: "Tôi hỏi lại cô một lần cuối cùng, có giao bí kíp ra không?"

Một luồng máu nóng xông thẳng lên đầu Tưởng Ly. Cô chỉ hận không thể cùng hắn liều chết một phen mới xả được hết hận cũ thù mới. Suy nghĩ ấy vừa nổi lên, cô đã nghe thấy một tiếng quát: "Mày muốn lấy bí kíp để mưu lợi tiêng thì phải lấy mạng hết những người trong tộc đã!"

Vệ Bạc Tôn ngước mắt lên, hơi sững sờ. Giữa màn đêm xuất hiện một đoàn người, mặc áo dài đậm màu, bước chân nhẹ tênh. Người đi đầu chính là tộc trưởng Tần, theo sau ông ta là khoảng bảy tám trai tráng khác, có thể nhận ra đều là những người khỏe mạnh có thể góp sức trong Tần Xuyên.

Tưởng Ly và Nguyễn Kỳ cũng bất ngờ. Lát sau Tưởng Ly ngẩng lên nhìn Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn, một người bình thản, một người vẫn tỏ thái độ như đứng xem kịch, trong lòng lập tức hiểu rõ mọi chuyện.

Xem ra Nhiêu Tôn nói không sai. Cuối cùng, ai là người có thể trở thành chim sẻ, quả thật rất khó nói trước. Cô nghĩ, tất cả những chuyện này có lẽ đều đã được Lục Đông Thâm suy tính sẵn từ trước rồi.

~Hết chương 566~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 567: Mọc Cánh Khó Thoát

Tộc trưởng Tần dẫn cả đoàn người tiến về phía trước. Trời quá tối, khi họ tới gần, nhờ đống lửa lập lòe trước mắt mới nhìn rõ được họ còn áp giải theo một người khác nữa, trong đó có hai thanh niên đẩy người đó về phía trước. Người đó loạng choạng đứng không vững, ngã phịch xuống thảm cỏ. Là tên lính đánh thuê cuối cùng còn sống sót, đang bị trói gô lại, muốn nhúc nhích cũng không được.

Ánh mắt Vệ Bạc Tôn hướng về phía kẻ đó, hắn âm thầm sửng sốt, không ngờ vẫn còn một tên sống sót. Quần áo của kẻ bị trói khác với những người khác xung quanh. Hắn nhận ra, là đám lính đánh thuê mà Lục Khởi Bạch nuôi dưới quyền mình.

Nói lính đánh thuê là dễ nghe rồi, thực chất là sát thủ. Vốn dĩ lính đánh thuê chỉ phục vụ cho người chủ có tiền, chỉ nhận tiền không nhận người. Nhưng đám người kia thì chỉ phục vụ cho mình Lục Khởi Bạch, hoặc nói cách khác chỉ phục vụ cho bố con Lục Khởi Bạch.

Bố con Lục Khởi Bạch khoảng thời gian này trở thành đối tượng điều tra trọng điểm của cảnh sát, dính líu tới cả những sản nghiệp xuyên quốc gia, thế nên vụ án này được cảnh sát Trung Quốc phối hợp cùng cảnh sát quốc tế. Trong đó đã đưa ra ánh sáng chuyện họ âm thầm nuôi đám lính đánh thuê. Chuyện này giống như một kíp nổ bị chôn vùi trong cả một tuyến thời gian, chỉ cần túm được đầu, mọi tội trạng cũng đều có thể lôi ra ngoài được.

Phàm là những người quen biết bố con Lục Khởi Bạch đều tán tác chạy như khỉ bị rung cây, có người ngang nhiên tự bảo vệ bản thân trước, đương nhiên cũng không thiếu kẻ giậu đổ bìm leo.

Vệ Bạc Tôn làm như không nhìn thấy kẻ ngồi dưới đất, nhìn về phía tộc trưởng Tần và nói: "Tộc trưởng nói câu này là có ý gì?"

"Bây giờ cậu tên là Vệ Bạc Tôn, nghe nói ở ngoài kia còn là một nhân vật có tiếng tăm. Một nhân vật lớn như thế liệu có quen lão già này không, có quen người Tần Xuyên không?" Tộc trưởng Tần nét mặt phẫn nộ, ngữ khí không hề khách sáo.

Vệ Bạc Tôn quay đi nhìn chỗ khác, hết nhìn Tưởng Ly rồi lại nhìn Lục Đông Thâm, sau đó mới quay trở lại nhìn tộc trưởng Tần: "Tộc trưởng, ông tin người ngoài mà không tin tôi?"

"Tôi cũng muốn tin tưởng cậu, nhưng sự thật đã bày ra trước mắt, cậu bảo tôi phải tin cậu thế nào?" Tộc trưởng Tần lạnh buốt trái tim: "Cậu tự ý rời khỏi Tần Xuyên vốn dĩ đã phạm phải tộc quy, tôi những tưởng cậu có lòng hối cải, vì chuyện của Tần Xuyên cậu sẽ tận tâm tận lực. Không ngờ, Tần Diệu à Tần Diệu, cậu giỏi thật đấy, thủ đoạn cũng thật tàn nhẫn. Từng mạng người ra đi cùng vì sự ham mê lợi ích của cậu, cũng để mang về vinh hoa phú quý cho cậu! Họ là người cùng tộc với cậu mà, sao cậu đành lòng ra tay!"

Trong mắt tộc trưởng Tần, Tần Diệu vẫn luôn giống như một đứa trẻ, ông ta chưa từng nghĩ hắn sẽ có diện mạo quần là áo lượt như Vệ Bạc Tôn hằng ngày, cũng không ngờ được hắn sẽ có thủ đoạn tàn độc của Vệ Bạc Tôn hôm nay. Rời khỏi Tần Xuyên tuy phạm vào tộc quy nhưng bắt về đồng thời bắt quỳ ba ngày ba đêm trước từ đường và hứa với các bô lão sẽ không tái phạm vậy là xong. Trừ phi là kiểu bán rẻ lợi ích của Tần Xuyên như Tần Vũ thì mới phải chịu hình phạt.

Tất cả những người từ bên ngoài quay trở lại thôn đều không thoát khỏi một số phận: Mắc bệnh mà chết, không tìm ra được nguyên nhân căn bệnh, giống như ông trời cố tình thu lại mạng sống của họ vậy. Tộc trưởng Tần chưa bao giờ nghĩ đó lại chính là thủ đoạn của Tần Diệu, nhưng cũng mơ hồ cảm nhận được chuyện này trùng hợp đến ly kỳ. Đoàn người của Lục Đông Thâm đột nhập vào Tần Xuyên, ông ta nhận được thông tin báo lại của Tần Diệu, chỉ không ngờ mục đích của Tần Diệu là Vong ưu tán, còn ông ta vô hình trung đã trở thành tay sai cho hắn.

Thế nên ngày hôm đó Lục Đông Thâm ngồi trước mặt ông ta, nói trúng tim đen: Tần Diệu ở bên ngoài còn có tên là Vệ Bạc Tôn, sành sỏi mùi hương, có thể giết người trong vô hình. Chuyện này cho dù tộc trưởng không biết sự tình, nhưng một khi đồn thổi khắp Tần Xuyên, e là ông cũng không tránh khỏi can dự.

Lúc đó nghe xong lời của Lục Đông Thâm, ông ta sợ hãi đến nỗi lưng đổ một lớp mồ hôi lạnh. Lục Đông Thâm không nói nhiều, nhưng câu nào cũng bắt trúng trọng điểm. Anh nói: Người vẫn luôn liên lạc với tộc trưởng là Vệ Bạc Tôn phải không, một kẻ hiểm ác tàn nhẫn, tộc trưởng có muốn gánh tội thay hắn hay không?

Ngay lúc đó, ông ta đã biết Lục Đông Thâm có con mắt rất tinh tường, mấy lần bị anh để ý đến, tộc trưởng Tần đều có cảm giác như bị một mũi tên nhọn xuyên qua. Sau khi biết một số chuyện của Vệ Bạc Tôn, ông ta càng thảng thốt. Liên quan đến chuyện những người Tần Xuyên chạy ra ngoài, ông ta không nói một lời với Tưởng Ly, ngoài việc cuối cùng nhắc tới bệnh tình của Tần Vũ. Nhưng ông ta đã kể cho Lục Đông Thâm. Ông ta nhớ rất rõ, lúc ấy Lục Đông Thâm nở một nụ cười rồi từ tốn nói: "Trên đời này làm gì có chuyện nào trùng hợp đến vậy, chẳng qua là rắp tâm sắp xếp mà thôi."

Ông ta chịu sự kiểm soát của Lục Đông Thâm, thế nên buộc phhải giúp họ giành được bí kíp, đồng thời ông ta cũng vẫn nghi ngờ những lời Lục Đông Thâm nói, vẫn ôm chút hy vọng đối với Tần Diệu. Thế là Lục Đông Thâm bèn nói: "Vậy thì ông đích thân tới nghe, đích thân tới nhìn xem."

Bây giờ tộc trưởng Tần cói như đã được nghe, được nhìn rồi, một mặt cảm thán Lục Đông Thâm tính toán từng bước, một mặt cũng bi thương vì sự tàn độc của Tần Diệu.

Vệ Bạc Tôn cũng chẳng buồn che giấu, người Tần Xuyên tới thì sao chứ, trong tình huống đại cục đã định như thế này rồi, hắn nói: "Ông chưa bao giờ tin tưởng tôi, tôi từng nhiều lần nhắc đến Vong ưu tán với ông. Ông thì sao, luôn hờ hững qua quýt cho xong chuyện. Nếu ông thật lòng một dạ vì Tần Xuyên, vậy thì sao lại để đám người của Tưởng Ly lấy bí kíp đi? Vì cháu nội của ông, nói trắng ra chẳng phải ông cũng có lòng riêng ư? Đừng ai tự nhận mình là người chí công vô tư nữa, tộc trưởng Tần, ông cũng không xứng. Ông có tầm nhìn hạn hẹp, phong bế thôn làng, một thời đại như bây giờ ông làm như vậy là vì muốn tốt cho người Tần Xuyên sao? Chỉ vì muốn duy trì chút quyền lực đáng thương của ông mà thôi. Tôi có được Vong ưu tán là có thể khai thác nó. Để lại cho các người thì mãi chỉ là mảnh giấy bỏ đi!"

"Ăn nói hàm hồ!" Tộc trưởng Tần phẫn nộ, lạnh lùng quát: "Những người này đều do cậu dẫn tới đúng không, cậu định làm gì? Vì bí kíp, cậu sẵn sàng giết người. Nếu bí kíp rơi vào trong tay cậu, không biết còn bao nhiêu người bị hại nữa!"

Nghe xong, Vệ Bạc Tôn bỗng nhiên bật cười, nụ cười vừa lạnh lùng vừa ghê rợn. Hắn tiến lên mấy bước, mặt đối mặt với tộc trưởng Tần: "Không rơi vào tay tôi thì để rơi vào tay một kẻ làm ăn? Tộc trưởng Tần, tất cả mọi người có mặt ở đây đều nhắm vào lợi ích của Vong ưu tán, có ai sạch sẽ hơn ai?"

Nói tới đây, hắn chuyển sang nhìn thẳng vào mắt Tưởng Ly: "Ngay cả cô cũng có lòng riêng phải không?"

Tưởng Ly khẽ nheo mắt lại: "Vệ Bạc Tôn, anh muốn nói gì?"

Vệ Bạc Tôn nhìn cô chằm chằm, khi lên tiếng lại nói cho Lục Đông Thâm nghe: "Anh Lục đây cũng từng vì muốn bảo vệ hồng nhan mà dốc hết tâm can, bây giờ lại giành cơ hội lật lại ván cờ ở Tần Xuyên và ở bên hồng nhan. Việc này có nghĩa là anh để lại phần yếu đuối nhất trước ngực mình cho người mình yêu. Anh thật lòng đối xử với hồng nhan, nhưng có từng nghĩ hồng nhan có ý đồ khác không?"

Nói xong lời này, hắn lại nhìn Lục Đông Thâm nửa đùa nửa thật, rồi bổ sung thêm một câu: "Trên đời này không có nhiều người có bản lĩnh gây dựng lại bí kíp. Tiểu Hạ được coi là một trong số đó. Nhưng bí kíp này còn xuất hiện lại được hay không, sau khi xuất hiện lại có thể đạt tới hiệu quả gì vậy thì chỉ có mình Tiểu Hạ nói được. Anh Lục, lẽ nào anh tin tưởng cô ấy đến vậy?"

"Vệ Bạc Tôn, trò ly gián này nhạt nhẽo quá đấy!" Tưởng Ly lạnh lùng nói.

"Có phải ly gián hay không cô cứ trả lời hai câu hỏi của tôi rồi nói tiếp." Vệ Bạc Tôn mỉm cười: "Cô biết Phong thống tán là tâm huyết của Tả Thời, cũng từng một thời gian căm hận tôi và Quý Phi đoạt đi công thức. Nhưng cô ở Thương Lăng suốt ba năm, vì sao không muốn đoạt lại tâm huyết của Tả Thời? Thậm chí biết rõ công thức có vấn đề nhưng không hỏi không lo?"

Câu hỏi này đầy bất ngờ, khiến Nguyễn Kỳ và mọi người ngẩn ra. Lục Đông Thâm có lẽ cũng không ngờ đến, ánh mắt có phần đăm chiêu.

Tưởng Ly không còn mồm mép nhanh nhẹn như ban nãy. Cô mím môi, khuôn cằm căng ra, sững sờ một chữ cũng không trả lời được.

"Không khó trả lời vậy chứ? Để tôi nói thay cô." Vệ Bạc Tôn chiếm thế thượng phong: "Trước khi Phong thống tán đi vào giai đoạn lâm sàng, giữa cô và Tả Thời xảy ra xung đột nghiêm trọng. Cũng chính vào lúc đó, tôi và Tả Thời đang làm thực nghiệm lâm sàng cho Phong thống tán, còn cô đã bắt đầu nghiên cứu việc phá giải công thức của Phong thống tán rồi. Nói một cách khác, cho dù chúng tôi có đẩy Phong thống tán ra thị trường cũng chẳng hề gì. Một khi xảy ra vấn đề, cô hoàn toàn có thể phá giải công dụng của nó, đây cũng là nguyên nhân từ đầu tới cuối cô không giành lấy Phong thống tán."

Lần này ngay cả Nhiêu Tôn cũng kinh ngạc.

Nguyễn Kỳ cũng nhìn Tưởng Ly nét mặt khó tin. Tạm thời không nói đến việc cô có mục đích gì, chỉ riêng bản lĩnh của cô thôi cũng đủ khiến người ta thảng thốt rồi.

Tưởng Ly càng mím môi chặt hơn, nhìn Vệ Bạc Tôn chằm chằm.

"Vấn đề thứ hai." Vệ Bạc Tôn mím môi cười: "Thật không may, tôi lại trùng hợp biết được một vài vấn đề trong sức khỏe của Lục tổng, liên quan tới sự kiện công xưởng Quý Dương xảy ra sự cố năm xưa. Anh ta cũng được coi là một nạn nhân của Phong thống tán. Cô rõ ràng có cách phá giải nó, mặc kệ người khác thì thôi đi, sao cả Lục tổng cô cũng bỏ mặc? Một lòng muốn tới Tần Xuyên tìm bí kíp gốc, Tiểu Hạ, cô thật sự suy nghĩ cho sự nghiệp to lớn của Lục tổng hay chỉ vì muốn thỏa mãn lòng riêng của mình?"

Liên tiếp hai câu hỏi, Tưởng Ly đều không trả lời, chỉ nghiến chặt răng, sắc mặt trông cũng rất khó coi. Mặc cho ánh mắt của mọi người đổ hết về

phía mình, lát sau cô quay đầu sang nhìn Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm bình thản, làm như nghe một chuyện chẳng liên quan gì đến mình. Anh cũng không nhìn Tưởng Ly mà nói với Vệ Bạc Tôn: "Trước kia tôi chỉ biết anh Vệ thủ đoạn khó lường, hôm nay mới biết thì ra tài ăn nói của anh Vệ cũng rất cừ."

Vệ Bạc Tôn cười khẩy: "Lục tổng, ải mỹ nhân là mồ chôn anh hùng đấy."

Lục Đông Thâm từ tốn tiếp chiêu: "Hiếm khi được anh Vệ quan tâm tới sự an nguy của tôi, có qua có lại, tôi cũng tặng anh Vệ một câu: Không phải ai cũng có cơ hội được làm người lần nữa, anh nhất định phải nắm bắt cho tốt."

Sắc mặt Vệ Bạc Tôn sững sờ.

Tộc trưởng Tần đứng bên quát to: "Tần Diệu, theo tôi quay về! Cậu phạm vào tộc quy, tàn sát người trong tộc, phải bị giải về quỳ trước Khu tế y, nhận sự trừng phạt nghiêm khắc nhất!"

Vệ Bạc Tôn nhìn chằm chằm tộc trưởng Tần như vừa nghe một câu chuyện quá đỗi nực cười: "Tộc trưởng Tần, tôi thấy ông già đến hồ đồ rồi. Đã thời đại nào rồi mà còn vi phạm tộc quy? Được, cho dù tôi vi phạm tộc quy thì đã sao nào? Dựa vào mấy người? Hôm nay nếu không muốn giao bí kíp ra thì đừng trách tôi không niệm tình cũ!"

Tộc trưởng Tần sững người.

Vệ Bạc Tôn vừa dứt lời lập tức giơ tay, những người xung quanh lần lượt rút dao chân chó ra. Lưỡi dao tỏa ánh sáng lạnh ngắt dưới ánh trăng.

Tưởng Ly vô thức cũng định rút dao nhưng bị Lục Đông Thâm giữ tay lại. Cô sững người, trong lúc thất thần đã thấy đám lính đánh thuê đi về phía này.

Cô đang nghĩ vì sao Lục Đông Thâm không cho mình phản công thì đúng khoảnh khắc, bốn phía xung quanh bỗng nhiên sáng bừng lên, tia sáng chói mắt như rọi xuyên qua màn đêm u tối.

Tất cả mọi người đều giật mình, nhất là Vệ Bạc Tôn, trong lòng bất chợt dấy lên một linh cảm không lành.

Linh cảm ấy còn chưa kịp hình thành hắn đã nghe thấy trong luồng sáng có tiếng người hét to: Cảnh sát đây! Các người đã bị bao vây, giơ tay lên!

Ngay sau đó là ánh đèn xe cảnh sát nhấp nháy.

Không gian sáng bừng như ban ngày. Cả đoàn người của họ đứng giữa. Vệ Bạc Tôn giơ tay lên che mắt, nhưng phát hiện ở những bụi cây lùm cỏ ngay gần đó đều có những tay súng bắn tỉa. Đó chỉ là những người có thể nhìn thấy, hắn tin còn những người ẩn nấp mà chưa phát hiện ra.

Không sai, bọn chúng đã bị bao vây, mọc cánh cũng khó mà chạy thoát!

~Hết chương 567~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 568: Hứa Với Anh Đi

Sau khi Lục Đông Thâm hợp tác với cảnh sát xong đi ra khỏi đồn cảnh sát thì trời đã sáng rõ.

Cửa vào đồn cảnh sát rất nhỏ, trong khoảnh sân không lớn lắm chỉ nhét khoảng hai chiếc xe cảnh sát là chật. Trong vườn mọc một cây phù tang, cành nhánh phân tán không rộng nhưng lại mọc những bông hoa to bằng cái bát, màu tím. Bên góc nghiêng được chống một cây cột đứng, dùng vải đỏ buộc cố định lại. Ba màu đỏ, lục, tím kết hợp với nhau trông quả thực gai mắt, nhưng nghĩ lại thì đây đúng là phong cách "trực nam" của những đồng chí cảnh sát nhân dân.

Mấy xe cảnh sát tới tối qua đang được đỗ bên vệ đường ngoài sân, xe sau xếp sau xe trước. Ở một nơi non nước trùng điệp như thế này, đường vào thôn Tiểu Khê vòng vèo khúc khuỷu, cửa kính xe và thân xe đều dính đầy xác của những con côn trùng nhỏ xíu. Ngay cả chiếc xe việt dã lớn của họ đỗ ở đó cũng không khác gì một chiếc xe vừa nhặt ở bãi phế liệu về.

Cách một con đường hẹp là tới một cổng chữ Đinh (丁), từ cổng chữ Đinh đi một mạch về phía Nam chính là khu chợ tập trung. Gần trưa, phiên chợ cũng sắp giải tán, không ít những người dân mặc đồ dân tộc thiểu số đi qua đi lại nườm nượp. Có người lưng đeo gùi, cũng có người đẩy xe hàng.

Hưng Nghĩa vẫn náo nhiệt giống như lúc họ tới.

Lục Đông Thâm không lập tức quay về xe ngay mà đứng trên bậc thềm, miệng ngậm một điếu thuốc. Anh vừa châm lên thì thấy một cô gái bị hai cảnh sát dẫn vào sân. Anh hơi nheo mắt lại, phả một làn khói.

Sau khi nhìn rõ người trước mặt là Lục Đông Thâm, cô gái lại cúi gằm xuống. Khi đi ngang qua người anh, cô ta dừng bước, miệng lẩm bẩm một câu khó hiểu: "Xin lỗi, tôi làm vậy chỉ vì tiền thôi."

Vi Dung.

Khi vừa mới vào thôn Tiểu Khê, đây là đối tượng đáng ngờ nhất sau khi phát hiện ra máy theo dõi, quả không sai. Còn về việc tại sao cô ta được kẻ đứng sau lựa chọn, rồi lại làm sao lắp đặt được máy theo dõi, Lục Đông Thâm đã không còn hứng thú muốn biết, những chuyện này dĩ nhiên phải giao cho cảnh sát xử lý.

Dương Viễn gọi điện thoại tới, ngữ khí vô cùng phấn khích. Anh ấy rất hiếm khi như vậy, lần trước anh ấy phấn khích như vậy vẫn là lần Lục Đông Thâm dựa vào thành tích siêu lợi nhuận thành công vào được Hội đồng quản trị của Lục Môn, trở thành cổ đông trẻ tuổi nhất. Chớp mắt đã nhiều năm trôi qua như vậy rồi, Dương Viễn vẫn còn vui như một đứa trẻ, vậy thì chứng tỏ là chuyện mừng trọng đại.

Quả nhiên, ở đầu kia anh ấy nói: Thành công rồi, thành công rồi!

Hai chữ lặp lại vọng vào màng nhĩ Lục Đông Thâm khiến tai anh rung lên đau nhức. Anh một tay kẹp điếu thuốc, một tay giữ điện thoại, sắc mặt không có quá nhiều biến chuyển, thực chất hòn đá tảng đè nặng trong lòng như được rơi xuống đất.

Anh không nói gì, chỉ phả ra rất nhiều khói thuốc, cũng tiện thể xả hết những ẩn nhẫn suốt thời gian qua.

Ở đầu kia, giọng Dương Viễn vẫn còn kích động: "Cậu vòng một vòng, đánh một ván cờ lớn, bây giờ cuối cùng cũng tới thời cơ cậu đánh về Lục Môn rồi!"

Nghe xong câu này, nét mặt Lục Đông Thâm chợt nhuốm màu nặng nề: "Tôi muốn tới núi Tây Nại một chuyến."

Người ở đầu kia di động sững người, sau đó nói: "Tôi đã nghe nói về chuyện của chủ tịch Tần, nhưng Đông Thâm à, tạm thời chưa có tin tức không đến mức sẽ là tin tệ, Có thể vì tín hiệu bên đó không tốt thôi..."

Lòng Lục Đông Thâm có phần rối loạn. Sau khi rời khỏi Tần Xuyên, anh vẫn luôn chờ đợi tin tức, đợi Cận Nghiêm, đợi Lục Bắc Thần - người đang làm việc ở núi Tây Nại, đợi tất cả những cuộc điện thoại nhờ điều tra khi anh đang ở Tần Xuyên...

Dương Viễn không thể khuyên nổi, cũng không thể thúc giục Lục Đông Thâm mau chóng trở về Lục Môn, càng không thể nhắc nhở anh rằng về muộn một ngày sẽ tăng thêm một phần nguy hiểm. Người không có tin tức dù sao cũng là Tần Tô, bên nào nặng bên nào nhẹ, Lục Đông Thâm hiểu quá rõ trong lòng.

"Chuyện của Vệ Bạc Tôn, tôi biết rồi." Dương Viễn chuyển chủ đề: "Chuyện liên quan đến Hạ Vận Thành bốn năm trước, cậu không cần phải giấu đến kín kẽ vậy chứ?"

Lục Đông Thâm không quá bất ngờ về khả năng nghe ngóng của Dương Viễn, anh hờ hững nói: "Người ta cũng mất rồi, không cần nữa."

"Vì Hạ Trú phải không?"

Lục Đông Thâm đi tới bên cạnh thùng rác gạt tàn thuốc và nói: "Để cô ấy cảm thấy tôi nợ cô ấy một mạng không phải rất tốt sao, có những

chuyện không cần cô ấy biết, thêm phiền lòng."

Đầu kia thở dài: "Cậu ấy à, tôi cũng không biết phải nói sao mới ổn về cậu nữa. Cũng may Hạ Trú không có tâm địa xấu xa với cậu. Cô ấy mà thật sự muốn giở trò gì, tôi thấy cậu chẳng phòng bị nổi, hơn nữa cũng không muốn phòng bị đúng không?"

Cuộc nói chuyện bên này vừa kết thúc, Nhiêu Tôn đứng hàn huyên kha khá bên trong cũng đi ra, cũng hút một điếu thuốc để thả lỏng tâm trạng như Lục Đông Thâm: "Anh được đấy, đầu tiên là Lục Khởi Bạch sau đó lại tới Lục Chấn Danh, bây giờ thêm cả Vệ Bạc Tôn. Thế lực của chú hai anh coi như đã chết thảm hại trong tay anh rồi. Lục Đông Thâm, đôi mắt anh nhìn được xa, tay vươn được dài, tâm địa cũng đủ tàn nhẫn."

Câu nói này như khen ngợi càng giống như đả kích, Lục Đông Thâm không giận, chỉ khẽ cười: "Cũng nhờ Tôn thiếu nhiều."

Nhiêu Tôn nheo mắt lại, phả một làn khói: "Không phải vì anh, chr vì Hạ Hạ, tôi không để cô ấy tương lai thành quả phụ được."

Lục Đông Thâm chỉ cười không nói gì.

Kể từ ngày quen biết Lục Đông Thâm, Nhiêu Tôn không tin vào nụ cười của anh nữa. Hôm nay sau khi trải qua chuyện này lại càng như vậy. Nụ cười của người này nhẹ nhàng như gió xuân, thật ra ẩn giấu bên trong là một lưỡi dao sắc. Anh ấy nói: "Tôi làm thế này là ngang nhiên nâng đỡ đối thủ của mình lên ngôi chiến thắng rồi."

Lục Đông Thâm dập tắt điếu thuốc: "Có thể."

Trở vào trong xe, Tưởng Ly vẫn đang nằm ngủ trên ghế lái phụ, mũ che kín mặt, mái tóc dài xõa xuống, nhìn ra được cô quả thực mỏi mệt rồi.

Nhiêu Tôn mở cửa ghế sau, ra hiệu cho Nguyễn Kỳ đang ngồi bên trong nghịch di động xuống xe, anh ấy muốn nói chuyện.

Cửa xe đóng lại lập tức ngăn cách hoàn toàn tiếng ồn bên ngoài. Trong không gian tĩnh mịch, có hơi thở của anh, có mùi hương của cô. Lục Đông Thâm ngồi trên ghế lái phụ, nghiêng người qua nhẹ nhàng lấy chiếc mũ trên mặt Tưởng Ly ra. Cô không phản ứng gì, vẫn nhắm chặt mắt, bờ mi dài và dày che cụp xuống, nhìn là khiến người ta muốn chạm vào.

Lục Đông Thâm không kìm được lòng mình, vuốt ve gương mặt cô. Khoảng thời gian này cô lại gầy đi, mặt còn không to bằng lòng bàn tay anh, cằm mỗi ngày một nhọn hơn.

Cô đang nằm mơ, mí mắt khẽ run rẩy. Anh cúi người xuống, dịu dàng lẩm bẩm: "Bé con?"

Một tiếng gọi rất khẽ, Tưởng Ly choàng tỉnh, mở mắt ra nhìn như bị giật mình, trong ánh mắt lóe lên chút hoảng sợ mơ hồ. Lục Đông Thâm đau lòng, xoa đầu cô: "Em gặp ác mộng à?"

Hơi thở của Tưởng Ly hơi gấp gáp. Cô ngước mắt nhìn anh, sau đó giơ cánh tay vòng qua cổ anh, vùi mặt vào lòng anh.

Lục Đông Thâm mặc cho cô bám riết lấy mình như con mực, nhẹ nhàng vỗ về lưng cô, cười khẽ: "Sao vậy?"

Trong lòng Tưởng Ly hoang mang, cho dù bây giờ được ôm anh thế này. Tình hình tối qua hơi hỗn loạn, đến tận khi xe của họ cùng xe cảnh sát trở về Nghĩa Hưng, cô mới hoàn hồn lại.

Vệ Bạc Tôn đã bị đưa đi, còn cả những tên lính đánh thuê vượt biên trái phép. Về sau, tới khi hợp tác điều tra cùng họ, cô mới biết đã có không ít cảnh sát xuất hiện, đều là những tinh anh ở trên điều xuống.

Ban đầu cô hợp tác đưa lời khai cho cảnh sát, sau khi trở về xe chẳng hiểu sao cơ thể lại mềm nhũn ra. Những câu hỏi của phía cảnh sát đa phần tập trung vào chuyện Thai Quốc Cường qua đời, những người dân thôn Tần Xuyên tử mang ly kỳ và tất cả những chuyện xảy ra khi họ ở Tần Xuyên, mỗi một vấn đề đều nhắm vào Vệ Bạc Tôn.

Cũng đề cập tới chuyện của bốn năm trước, vẫn xoay quanh Vệ Bạc Tôn và chuyện năm xưa Lục Đông Thâm bị thương.

Cô lờ mờ dấy lên một dự cảm, màn sương kín đặc bao trùm trên đỉnh đầu Lục Đông Thâm cuối cùng cũng đã tan đi. Thế nên, cô như người bị rút đi cột sống, hóa ra khi trước cô chỉ gắng gượng tinh thần bằng chút hơi thở mỏng manh mà thôi.

Nguyễn Kỳ là người thứ hai bị gọi đi hỏi, trong lúc đó Tưởng Ly gọi Nhiêu Tôn qua một bên, hỏi anh rốt cuộc mọi chuyện là sao. Nhiêu Tôn không giấu giếm, nói với cô, lúc trước Lục Đông Thâm nhờ cậy anh ấy hai việc. Việc thứ nhất chính là lợi dụng quan hệ của anh trao đổi tin tức với cảnh sát, chỉ đợi "con chim sẻ" đứng sau sa lưới là bắt toàn bộ.

Việc thứ hai thì sao? Tưởng Ly hỏi.

"Anh ta nói một khi anh ta đặt cược sai cửa, tính sai thế trận, không toàn mạng trở lại Lục Môn thì anh ta mong anh bất luận thế nào cũng phải bảo vệ chu toàn cho em."

Trái tim Tưởng Ly run rẩy, ngay sau đó là trăm mối cảm xúc lẫn lộn vào nhau.

Cô lại hỏi Nhiêu Tôn: "Anh nói "lúc trước", cụ thể là khi nào?"

"Khi phát hiện ra máy theo dõi ở thôn Tần Khê."

Nghe xong, cô sửng sốt, Lục Đông Thâm quả nhiên suy tính sâu xa, có thể chôn một sợi dây dài như vậy.

Tới khi Nguyễn Kỳ trở lại thì Tưởng Ly đã ngủ thiếp đi. Giấc mơ của cô rất hỗn loạn, cô cứ đi tìm Lục Đông Thâm, rõ ràng anh ở ngay trước mắt nhưng giơ tay chạm vào là biến mất.

Tưởng Ly ngẩng đầu lên trong lòng Lục Đông Thâm, hỏi anh: "Anh có tin em không?"

Lục Đông Thâm sững người.

Tưởng Ly từ đầu tới cuối không buông cánh tay ra, chỉ nhìn thẳng vào mắt anh, chân thành hỏi: "Nếu những lời Vệ Bạc Tôn nói là sự thật, anh có tin em không?"

Trong đôi mắt cô thoáng qua đôi chút sợ hãi và bếp bênh, cho dù đã bước ra khỏi cơn ác mộng. Lục Đông Thâm nhìn sâu vào mắt cô, cô hỏi như vậy, anh cũng hiểu rõ cơn ác mộng của cô từ đâu mà ra rồi. "Chuyện phá giải bí kíp ư?"

Tưởng Ly gật đầu, gắt gao nhìn anh chằm chằm không buông.

Lục Đông Thâm trong lòng nhói đau, hơi kéo cô ra một chút, giơ tay vuốt ve gò má. Là lỗi của anh, hành động mà anh cho là bảo vệ khi trước không ngờ lại thành một vết sẹo lưu dấu trong lòng cô. Cô thông minh nhanh nhẹn, tâm tư trong sáng, từ đầu đến cuối chỉ có một khúc mắc là vẫn sợ anh không tin tưởng cô.

Thì ra, cô đã sớm sợ hãi, nếu không sao nó có thể trở thành bóng ma quấn chặt lấy tâm hồn cô? Khoảnh khắc này, Lục Đông Thâm thấy căm hận chính mình.

"Anh chưa bao giờ nghi ngờ em cả." Lục Đông Thâm áp khuôn mặt điển trai của mình về phía cô, kéo tay cô lại, đặt lên ngực mình, lẩm bẩm: "Cho dù em đâm thẳng con dao của em vào nơi này, anh cũng tin em."

Tưởng Ly không ngờ anh lại nói như vậy, sững sờ nhìn anh, nhìn mãi nhìn mãi hốc mắt chợt đỏ rực lên. Cô một lần nữa ôm ghì lấy anh, khẽ gọi tên anh: Đông Thâm, Đông Thâm...

Anh có biết em yêu anh yêu đến đau lòng không, chỉ sợ anh sẽ ngờ vực em, cho dù một chút cũng không được.

Cô biết mình lắm chuyện, nhưng khi Vệ Bạc Tôn rắp tâm nói những lời ấy ra, thứ đi theo cô dọc đường chỉ còn sợ hãi. Cô sợ sự ngập ngừng trong ánh mắt anh, càng sợ anh chỉ vì yêu mà đè nén sự không tin tưởng của mình xuống.

"Phong thống tán không phải là một công thức hoàn hảo, việc Tả Thời hay thế Huyền thạch là một sai lầm, cũng tạo ra vấn đề cho giai đoạn lâm sàng. Vệ Bạc Tôn nói không sai, sở dĩ em không sợ hãi gì Phong thống tán là vì em đã có cách phá giải công thức ấy." Tưởng Ly tựa đầu lên ngực Lục Đông Thâm, khẽ giải thích: "Nhưng, phá giải công thức Phong thống tán cũng không an toàn. Em không dám tùy tiện dùng lên cơ thể người, chỉ từng thí nghiệm với chuột bạch. Tình huống gọi là tạm hài lòng, tuy rằng nói đã phá giải được Phong thống tán nhưng lại có vấn đề mới nảy sinh."

Nói tới đây, cô mới ngẩng đầu nhìn anh: "Thế nên, em bắt buộc phải nhìn thấy công thức gốc của Phong thống tán, cũng tức là Vong ưu tán trước khi cải tiến. Chỉ khi nào ra tay từ bí kíp nguyên sơ này, em mới có thể tìm ra cách phá giải cuối cùng. Đông Thâm, em giải thích với anh như vậy, anh tin em đúng không?"

Ánh mắt Lục Đông Thâm dịu dàng, anh nói với cô: "Chỉ cần là chuyện em làm anh đều tin, cho dù em không giải thích gì cả, anh vẫn tin."

Tưởng Ly cảm thấy nỗi lo lắng treo lơ lửng suốt dọc đường cuối cùng cũng được hóa giải. Cô không nhịn được, ôm chặt lấy anh. Một Lục Đông Thâm như vậy lại yêu cô sâu sắc, tin tưởng cô hết lòng, thật tuyệt.

"Bé con." Lục Đông Thâm thì thầm bên tai cô: "Hứa với anh một chuyện."

Cô ngẩng đầu nhìn anh.

"Có được bí kíp rồi, chỉ cần nghiên cứu nó là được, đừng đến sa mạc tìm Huyền thạch."

"Nhưng mà..."

"Không nhưng mà gì hết, hứa với anh đi."

Dưới ánh mắt ép buộc của anh, Tưởng Ly gật đầu, nhưng những lời chưa thể nói ra khiến cô như phải nuốt chửng cả quả táo, cọ vào cổ họng đau đớn.

Cô muốn nói: Việc khai thác bí kíp này đối với anh quá quan trọng.

Lại muốn nói: Em chỉ sợ là thứ thật sự có thể phá giải công thức chỉ có Huyền thạch...

~Hết chương 568~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 569: Lời Từ Miệng Người Khác Nói Ra

Vệ Bạc Tôn chính thức bị bắt giữ, chính vì dính líu tới cả một dây chuyền nên những đợt điều tra sau đó, Lục Đông Thâm và Tưởng Ly cũng phải phối hợp với cảnh sát.

Nghĩa Hưng chỉ là nơi dừng chân tạm thời, sau trạm dừng này, bốn người họ sẽ chia làm hai ngả. Lục Đông Thâm và Tưởng Ly sẽ tới Cống Tốt, núi Tây Nại, Nhiêu Tôn và Nguyễn Kỳ thì quay về Bắc Kinh.

Bốn người tìm tạm một quán ăn, trước khi vào cửa, Tưởng Ly rất vui, chỉ tay vào biển hiệu của quán ăn và nói với Lục Đông Thâm và Nhiêu Tôn: "Đây chẳng phải chính là quán chúng ta đã ăn trước khi tới trấn Thất Xa sao?"

Lục Đông Thâm nhìn lại, quả đúng thật.

Nhiêu Tôn cũng rất vui: "Trùng hợp quá."

Ngay cả bà chủ nhìn thấy họ cũng mừng rỡ mời chào: Duyên phận, đúng là duyên phận.

Soái ca và mỹ nữ lúc nào cũng lưu lại ấn tượng sâu đậm trong lòng người ta, thế nên một nơi người qua người lại nhộn nhịp như quán ăn, bà chủ vẫn nhận ra họ ngay. Một lần tới là khách lạ, hai lần tới đã là khách quen rồi, bà chủ mời họ lên tầng hai, chọn một vị trí đẹp nhất cho họ.

Đây là một vị trí ngắm cảnh, ô cửa sổ nhỏ sơn son được mở rộng, dựa vào lan can có thể ngắm nhìn con đường phong tình, vừa hay có thể thu trọn vẹn khung cảnh cuộc sống dân dã bình yên vào trong tầm mắt.

Tưởng Ly là người rất lười, bình thường vào quán ăn ngại nhất là gọi đồ, thế nên cô chỉ phụ trách ăn và đánh giá. Nhiệm vụ gọi món luôn rơi xuống đầu Lục Đông Thâm, dù sao cô cũng có anh nên không sợ, vì lúc nào Lục Đông Thâm cũng gọi những món cô thích ăn.

Thế nên thực đơn vừa được mang lên, cô đã kéo Nguyễn Kỳ xuống dưới. Trên con đường dài bên dưới có không ít những cửa hàng bán đồ thủ công xinh xắn. Lúc trước vì thời gian tới trấn Thất Xá eo hẹp, Tưởng Ly không thể đi dạo, bây giờ cuối cùng cũng có chút rảnh rang. Hai người họ đi vào một cửa hàng đồ quý hiếm, nhìn trái ngó phải lựa chọn, chắc không phải giả.

Nhiêu Tôn được nhàn nhã, dựa vào cửa sổ nhìn xuống, sau đó khó hiểu nói: "Mấy cô gái đi dạo phố với nhau thật kỳ lạ, không khoác tay thì cũng nắm tay, không nóng sao?"

Lục Đông Thâm đang lật thực đơn bèn ngẩng đầu lên nhìn nhanh sang đường đối diện. Nhiêu Tôn nói cũng không quá khoa trương, nhìn từ góc độ của anh vừa hay thấy được Tưởng Ly và Nguyễn Kỳ đang khoác tay nhau đứng trong cửa hàng, không biết lựa món đồ gì.

Câu hỏi này quả thực đã làm khó anh rồi, anh quay về, ngẫm nghĩ rồi đáp: "Có thể là... không sợ nóng chăng."

Anh cảm thấy bình thường những lúc Tưởng Ly dính lấy anh, khoác tay anh, anh cũng không cảm thấy nóng.

Nhiêu Tôn bĩu môi, tình bạn của con gái luôn tới rất mãnh liệt, chẳng qua mới vào Tần Xuyên một chuyến mà đã giống như chỉ hận không thể kết giao sinh tử rồi.

Bà chủ nhiệt tình, chạy một mạch lên tầng hai đi thẳng về phía bàn của họ, nói với họ rằng lần trước chỉ có ba người, lần này có thêm một cô gái, hay là nếm thử món canh cá chua chính hiệu của quán đi, bốn người là vừa đẹp. Đồng thời còn bô lô ba la giới thiệu với họ một loạt về cách làm món canh cá chua, cá được bắt ở đâu. Hơn nữa còn lật cho họ xem những đánh giá của cư dân mạng về quán, nói món ăn này được xếp hàng đầu về chỉ số nổi tiếng.

Dù là Lục Đông Thâm hay Nhiêu Tôn thì đều không rành lắm về mấy món chua cay, hơn nữa họ cũng tin rằng Tưởng Ly và Nguyễn Kỳ không khác họ đâu. Nhưng vì bà chủ nhiệt tình quá, khó mà thoái thác nên họ đã chọn nồi canh cá chua to nhất.

Bà chủ hài lòng xác nhận món, rồi tươi tỉnh hớn hở pha cho họ một bình trà Thất Xá, đồng thời rót cho hai người đàn ông mỗi người một cốc. Những người làm ăn kinh doanh, ai nấy mồm miệng đều nhiệt tình, thấy hai người họ chốc chốc lại nhìn sang đường đối diện, bà chủ bèn nói: "Hai cô gái xinh xắn lại trắng trẻo, không giống mấy người chỗ chúng tôi, phơi nắng đến sạm dạ. Tôi thấy cả con đường đều đang chú ý tới họ đấy. Cô gái mới xuất hiện là bạn gái của cậu sao?"

Câu này nhắm tới Nhiêu Ton.

Nhiêu Tôn nghe xong nghĩ bụng: Thần kỳ thật, sau đó hỏi bà chủ làm sao nhìn ra được.

"Bởi vì cô gái kia đã là bạn gái của anh này rồi mà." Bà chủ chỉ vào Lục Đông Thâm, tiện thể nói luôn chuyện lần trước: "Cô bé ấy bạn trai của cô

ấy có mắt nhìn người rất cao, những cô gái bình thường cậu ấy đều không ưng ý."

Có những lời nghe từ miệng người khác sẽ mang theo một cảm giác khác.

Lục Đông Thâm nhịn cười, hướng tầm nhìn về phía đường đối diện. Tưởng Ly vẫn ở trong căn tiệm đó chưa đi, đang cùng Nguyễn Kỳ lựa một thứ giống như khuyên tai, không nhìn rõ lắm. Ông chủ rất niềm nở, liên tục lấy đồ từ trong tủ ra, loáng thoáng có thể nhìn thấy trên khuôn mặt Tưởng Ly hiện lên sự tò mò và phấn khích.

Có thể chắc chắn tới tám, chín phần là cô đã bị người ta dụ dỗ mua không ít món.

Nhưng đây không phải trọng điểm, quan trọng là những lời bà chủ quán ăn nói.

Lục Đông Thâm có thể tưởng tượng ra vẻ tự tin đầy mình của Tưởng Ly cùng sự dương dương tự đắc hiện lên trong đôi mắt khi nói câu ấy. Hơn nữa lúc đó cô vẫn còn đang hờn giận anh thì phải, ở trước mặt anh sống chết vẫn cứng miệng, thực ra trong lòng cô vẫn luôn coi anh là bạn trai.

Anh cảm thấy ấm áp trào dâng trong lòng, một cô gái như vậy bảo anh sao có thể không yêu chứ?

Bà chủ lại phát huy tinh thần lo lắng: "Hai cậu thanh niên trẻ đẹp trai như vậy, bình thường chắc chắn có không ít cô nhung nhớ. Phải một lòng một dạ đấy, hai người đó nhìn là biết con gái nhà lành, không thể có lỗi với người ta được."

Sau khi bà chủ đi khỏi, Nhiêu Tôn nói một câu như bông đùa lại như nghiêm túc: "Nói anh đó. Chiếc ghế quyền lực của Lục Môn đang đợi anh,

mấy em chân dài da trắng cũng đang đợi anh, sau này Lục tổng phải biết kiểm soát."

Lục Đông Thâm nhìn thấy ý cảnh cáo lộ liễu trong mắt Nhiêu Tôn, nhấp một ngụm trà rồi từ tốn đáp lại: "Chân dài da trắng tôi đã có rồi, về mặt này cá nhân tôi không thích ăn nhiều. Ngược lại là Tôn thiếu, hiếm có dịp yêu đương tử tế, tập trung một chút, đừng để người ta đá."

Nhiêu Tôn cười khẩy: "Lục Đông Thâm, tôi phát hiện ra con người anh khi nói mấy chuyện này thật sự nhạt nhẽo!"

Lúc ăn cơm, bàn ăn rất náo nhiệt, bầu không khí cực kỳ hòa hợp.

Một là vì cuối cùng đã có thể ăn uống thỏa thuê một bữa, dù sao thì sống ở nơi cách biệt thế giới như Tần Xuyên, cho dù Tưởng Ly có là đầu bếp chuyển thế cũng không thể làm ra mùi vị của cuộc sống.

Hai là hai cô gái đang sốt sắng bày ra chiến lợi phẩm, ríu rít vui vẻ. Toàn là những chiếc khuyên tai, dây chuyền và mấy món trang sức bằng da hoặc gỗ, có khảm đá màu hoặc vẽ hoa văn, tay nghề thủ công cũng khá tinh xảo.

Trên tai, trên cổ, thậm chí trên đầu ngón tay Tưởng Ly đeo đầy món đồ. Cô liên tục hỏi Lục Đông Thâm có đẹp không. Lục Đông Thâm nghĩ bụng, tiểu tổ tông này đã mua đồ về rồi mà còn hỏi như vậy, sao anh dám nói là không đẹp? Tuy rằng anh thật lòng khong cảm thấy mấy món đồ hoa văn lòe loẹt này có gì hay ho.

Anh bèn dối lòng nói là đẹp, cực kỳ đẹp, thật sự có mắt thẩm mỹ, đồng thời khi nói mấy câu này anh còn rướn môi mỉm cười, tán thưởng sở thích của cô.

Nhiêu Tôn thì EQ không cao đến vậy, việc này bắt nguồn từ tính cách của anh ấy, cũng như thường ngày toàn là con gái bám theo anh ấy. Vì lẽ đó, anh ấy buông một câu: "Chỉ là mấy miếng gỗ quèn với mấy tấm da động vật thôi mà? Chẳng nhìn ra có gì đẹp."

Thật ra Lục Đông Thâm cũng muốn nói như vậy, nhưng không dám, thế nên khoảnh khắc này anh thực sự khâm phục dũng khí của Nhiêu Tôn. Quả nhiên, Tưởng Ly trừng mắt lườm Nhiêu Tôn: "Anh thì hiểu thế nào là đẹp chs? Anh có hiểu gì là tinh thần nghệ nhân không? Anh có trình độ thưởng thức đồ thủ công mỹ nghệ không?"

Ba câu hỏi liên tục không chút nể tình giáng thẳng xuống đầu Nhiêu Tôn. Anh ấy còn chưa kịp ngụy biện, ngay sau đó Nguyễn Kỳ cũng nã pháo: "Anh không thấy mấy thứ này có gì đẹp hay là không thấy em có gì đẹp?"

Mâu thuẫn thăng cấp.

Nhiêu Tôn nghe xong câu ấy cảm thấy cực kỳ oan ức: "Không phải, Kỳ Kỳ, anh đang nói mấy thứ các em mua kìa. Sao em lại nghĩ là anh đang nói em?"

"Anh nói chúng không đẹp chẳng phải là nói em không đẹp sao? Vì em đang đeo chúng mà."

~Hết chương 569~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 570: Giác Quan Thứ Sáu

Nhiêu Tôn cảm thấy đau đầu, anh chẳng hiểu logic của con gái là gì, rõ ràng anh nhắm vào vật chứ không nhắm vào người. Tưởng Ly móc sợi dây chuyền trên cổ lên, năm màu ngũ sắc, lắc lắc về phía Nhiêu Tôn: "Cũng đừng trách Nguyễn Kỳ chê bai anh, anh đúng là không có trình độ thưởng thức. Anh nhìn kỹ sợi dây chuyền này của em đi, mỗi một viên châu nhỏ bên trên đều được chạm trổ thủ công, quá tinh xảo đi. Mấy loại này ra ngoài không kiếm được đâu, đòi em 800 đồng, em nịnh nọt mãi mới mặc cả được xuống 750."

Cô lại đung đưa ra trước mặt Lục Đông Thâm: "Anh xem, đúng là rất đẹp phải không?"

Một suy nghĩ duy nhất hiện lên trong đầu Lục Đông Thâm chính là: Em bị lừa rồi, đắt quá.

Suy nghĩ ấy chưa kịp tan đi, Nhiêu Tôn ngồi đối diện đã nói luôn ra tâm tư của anh, đồng thời mang theo khẩu khí kiêu ngạo: "750? Giá ấy cho một sợi dây như thế kia? Em bị người ta lừa phỉnh rồi. Mấy món đồ này giá thành sản xuất chắc còn chưa đến 50."

Bầu không khí trên bàn bỗng đông cứng lại.

Hai cô gái đồng loạt quắc mắt nhìn Nhiêu Tôn. Nhất là Tưởng Ly, con ngươi gần như sắp phun ra lửa. Trong khoảnh khắc "ngàn cân treo sợi tóc",

Lục Đông Thâm giữ tay Tưởng Ly lại: "Cực kỳ đẹp luôn, vật cao hơn giá, tuy có thể giá thành không cao, nhưng mà..."

"Cái gì mà giá thành không cao?" Tưởng Ly nhíu mày: "Đây có thể nói là một khối gỗ nguyên sơ được đẽo gọt. Gỗ là gỗ tốt, em và Nguyễn Kỳ làm ngành gì hai anh không biết sao? Nhìn nguyên liệu cực kỳ chuẩn xác!"

"Gỗ thuần à, để anh xem nào." Lục Đông Thâm thấy gió đành thuận nước đẩy thuyền theo, quan sát đánh giá sợi dây trong tay cô: "Ừ đúng nhỉ, thuần gỗ nặng và chất, vừa nhìn đã biết là gỗ xưa rồi, rất đáng giá."

Bấy giờ Tưởng Ly mới cảm thấy thoải mái, tự tay đeo sợi dây lên cổ cho Nguyễn Kỳ: "Tặng cô nha, coi như quà tạm biệt. Lần này cô theo Nhiêu Tôn về Bắc Kinh, đáng lẽ tôi phải chúc hai người tình đầu ý hợp sớm kết duyên lành. Nhưng bây giờ xem ra cô thật sự nên thận trọng một chút. So sánh cân nhắc thêm không thừa đâu, dù sao hai người cũng phải sống với nhau cả đời, hợp nhau cả tư tưởng mới là quan trọng nhất."

Đối diện với Nhiêu Tôn, da mặt Nguyễn Kỳ vốn rất mỏng, cộng thêm ban nãy anh ấy lại châm ngòi, cô ấy vừa giận vừa xấu hổ nói: "Tôi nói tôi sẽ lấy chồng khi nào chứ?"

Nhiêu Tôn câm nín nhìn trời, hơn nữa cả một bụng khó hiểu. Sao chỉ có một sợi dây chuyền vớ vẩn đã thăng cấp lên thành quan điểm không hợp rồi? Còn phải cân nhắc, sánh, nha đầu chết tiệt kia chắc chắn là bị Lục Đông Thâm chiều quá hóa hư rồi.

Ngước mắt lên nhìn Lục Đông Thâm, Nhiêu Tôn bày ra điệu bộ trách cứ anh mở to mắt nói dối. Lục Đông Thâm đáp lại bằng ánh mắt: Cậu thích ngồi nói lý lẽ với phụ nữ là thích tự ngược.

Dù sao thì, bữa cơm này coi như cũng đã trải qua trong thấp thỏm. Sau khi ăn xong cũng là lúc mỗi người một ngả. Xe đón Nhiêu Tôn đã tới Nghĩa Hưng, còn Lục Đông Thâm thì định tiếp tục lái chiếc xe việt dã của họ tiến về phía trước.

Đối với quyết định đột xuất của Lục Đông Thâm, Nhiêu Tôn cũng không hỏi nhiều, chỉ khách sáo nói đôi ba câu trước kia tạm biệt, chẳng qua là mấy câu chú ý an toàn.

Tưởng Ly kéo Nguyễn Kỳ sang một bên, nói với cô ấy: "Ban nãy ngồi trên bàn ăn tôi cố tình chọc giận Nhiêu Tôn đấy, thật ra con người anh ấy tốt thực sự. Tính khí kiêu ngạo thôi nhưng tôi nhận ra anh ấy một lòng một dạ với cô. Nếu anh ấy đã mở lời nói muốn cô cùng anh ấy về Bắc Kinh, thì thật ra cô cũng hiểu rõ anh ấy nghĩ gì rồi. Người đàn ông tâm khí cao ngạo như Nhiêu Tôn một khi đã quyết định thì rất kiên quyết."

Nguyễn Kỳ ngước mắt lên nhìn về phía gần đó, bên kia Nhiêu Tôn đang hút thuốc và nói chuyện với Lục Đông Thâm, bóng dáng phóng khoáng, thoải mái.

Cô ấy nhìn mãi nhìn mãi chợt đỏ mặt, không hiểu sao bỗng dưng trở nên căng thẳng. Cô ấy quay đầu nói với Tưởng Ly: "Có lẽ không đến mức như cô nói đâu, hai chúng tôi mới vừa đến với nhau... Vả lại, tôi không nghĩ nhiều như vậy..."

Tâm tư của Nhiêu Tôn thật ra cô ấy không dám suy đoán nhiều.

Sau khi hai người họ xác nhận quan hệ, cô đã nghĩ sau này, nếu bốn người xác định phải mỗi đôi một hướng, Lục Đông Thâm và Tưởng Ly có cuộc sống của mình, vậy Nhiêu Tôn và cô ấy thì sao?

Cho đến khi Nhiêu Tôn gọi cô ấy từ trên xe xuống, thẳng thừng nói với cô ấy: Kỳ Kỳ, cùng anh về Bắc Kinh đi.

Rất đột ngột, Nguyễn Kỳ ngoài sửng sốt ra còn bỗng dưng cảm thấy trái tim mình bình yên trở lại. Nhưng không thể nào anh ấy vừa nói, Nguyễn Kỳ đã đồng ý ngay, bèn hỏi: Anh nói vậy là có ý gì, lẽ nào em không thể có việc của riêng mình cần làm ư?

Lúc đó Nhiêu Tôn đã nhìn Nguyễn Kỳ chăm chú một lúc rất lâu, sau đó giơ tay xoa mạnh đầu cô ấy, gần như làm nó rối bù lên như ổ gà rồi nói một câu: Em bảo anh có ý gì đây? Ngốc không cơ chứ!

Bây giờ nghĩ lại câu nói của Nhiêu Tôn, Nguyễn Kỳ vẫn cảm thấy ngơ ngẩn giống như trong giấc mơ vậy.

"Cô chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ lấy anh ấy ư? Tôi không tin."

Nguyễn Kỳ trầm mặc một lúc rồi mím môi nói: "Thật ra tôi cũng từng nghĩ tới, tôi thích anh ấy, thế nên đương nhiên muốn làm vợ anh ấy. Nhưng so sánh hoàn cảnh gia đình của tôi và anh ấy, tôi..." Cô ấy ngước mắt lên nhìn Tưởng Ly, hỏi cô: "Lúc cô đến với Lục Đông Thâm, không có những lo lắng này sao?"

"Có chứ, lúc ban đầu." Tưởng Ly thẳng thắn đáp, ánh mắt dừng lại trên bóng lưng Lục Đông Thâm: "Nhưng sau này tôi đã nghĩ thông suốt rồi. Anh ấy có bản lĩnh giành được quyền thế thì tôi cũng có năng lực nhận được tôn trọng, vì sao cứ phải so sánh người nào thấp kém hơn người nào? Nguyễn Kỳ, cô cũng vậy, cô có bản lĩnh mà Nhiêu Tôn không có, đây là sự độc lập bình đẳng, quan trọng nhất là trong lòng anh ấy có cô. Đây chính là điểm giúp cô không sợ gì cả. Nghe tôi một câu, đừng để người phụ nữ khác được hời."

Sau khi Nguyễn Kỳ và Nhiêu Tôn rời đi, Tưởng Ly càng lúc càng cảm thấy câu nói vừa rồi của mình là chân lý. Chẳng trách khi đó Nguyễn Kỳ nghe xong vừa ngỡ ngàng vừa sùng bái. Không ngờ sau khi yêu Lục Đông Thâm, cô không nghĩ có một tư duy kín kẽ, một đường lối sắc nét mà ngay cả nói chuyện cũng đầy triết lý như vậy.

Tình yêu quả nhiên có thể giúp người ta trưởng thành, điều kiện tiên quyết là phải gặp được người có thể mang tới cho bạn một tình yêu đẹp.

Đoàn bốn người đi mất hai, cũng có nghĩa chuyến hành trình Tần Xuyên đã kết thúc, không hiểu sao Tưởng Ly bỗng có chút bịn rịn. Ba năm ở Thương Lăng, cô đã sớm quen với việc đi lại một mình, vì cô không gánh nổi trách nhiệm với tính mạng của người khác. Chuyến hành trình lần này nguy hiểm trùng trùng, từ tự nhiên đến con người, giống như vượt qua những cửa ải khắc khổ.

Bốn người họ làm một đoàn, cho dù là đối mặt với đám sát thủ hung hiểm ác ôn cũng không vì một chút sống chết mà né tránh bỏ rơi nhau. Tình cảm này rất kỳ lạ, cô và Nguyễn Kỳ trước đó không hề kết giao sinh tử, còn Lục Đông Thâm cùng Nhiêu Tôn có thể nói là không đội trời chung, nhưng vì chuyến hành trình Tần Xuyên dường như lại gắn chặt sinh mạng với nhau.

Nhưng tương lai thì sao?

Nhiêu Tôn và Lục Đông Thâm liệu có trở thành bạn bè không? Giống như một năm trước cô và Lục Đông Thâm mỗi người đứng bên một đầu thế lực, sống chết nương tựa vào nhau trên núi Kỳ Thần. Sau khi xuống núi cô cũng ngơ ngàng cũng quyến luyến, nhưng không ngờ anh lại trở thành người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời cô.

Thế nên, Tưởng Ly cảm thấy có lẽ quan hệ giữa hai người đàn ông ấy cũng sẽ có sự thay đổi to lớn.

Tới khi Lục Đông Thâm lên xe, đặt tay lên vô lăng, Tưởng Ly lại tự phủ nhận suy nghĩ vừa rồi của mình.

Không, Lục Đông Thâm là một người sống rất thông suốt và thực tế. Anh lý trí tới mức người ta phải hoảng sợ. Thế nên đối với anh, Nhiêu Tôn chắc chắn chỉ là một đối tác làm ăn, mấy chuyện uống rượu tâm sự không phù hợp với một người đàn ông tính toán từng bước như anh.

Âm thầm buông một tiếng thở dài, cô mới hỏi Lục Đông Thâm mục đích tới núi Tây Nại.

Lục Đông Thâm khởi động xe, sau một lúc trầm mặc thì nói với cô: "Tới Cống Tốt, tập hợp cùng Bắc Thần."

Lục Bắc Thần?

Tưởng Ly sững người, đang định hỏi vì sao anh muốn tập hợp với Lục Bắc Thần thì di động của anh đổ chuông.

Đây có lẽ là cuộc gọi Lục Đông Thâm đã đợi rất lâu rồi. Khoảnh khắc chuông vang lên, anh đột ngột phanh gấp xe lại nhận máy.

Cơ thể Tưởng Ly đổ mạnh về phía trước theo quán tính, nhưng điều khiến cô thật sự bất an lại bỗng dưng là cuộc gọi này.

Trong những tháng ngày sau này, mỗi lần nhớ tới cảnh tượng này, cô đều cảm thấy sống lưng lạnh ngắt, cũng cực kỳ căm ghét giác quan thứ sáu vô duyên vô cớ của con gái.

Lục Đông Thâm nhận điện thoại, cô nhạy cảm phát hiện ngón tay anh run rẩy. Không biết đầu kia nói gì, một người xưa nay luôn kiểm soát tốt cảm xúc như anh bỗng nhiên cứng người, thất thanh: "Gì cơ..."*

~Hết chương 571~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 571: Không Rét Mà Run

Tưởng Ly từng nghĩ qua vô số khả năng liên quan tới cuộc điện thoại mà khi đó Lục Đông Thâm nhận. Cô từng nghĩ có khả là Lục Môn xảy ra chuyện trọng đại, bởi vì trước đó cô không phải cô chưa từng nghe về tin tức giá cổ phiếu của rất nhiều công ty dưới quyền Lục Môn bị xáo trộn; cũng từng nghĩ đến chuyện kế hoạch mà Lục Đông Thâm vốn dĩ chắc như đinh đóng cột bỗng nhiên "chết yểu", dù sao thì thương trường như chiến trường, không ai dám bảo đảm ai đó sẽ mãi mãi là người chiến thắng; Thậm chí cô còn nghĩ đến Lục Chấn Dương. Sức khỏe của Lục Chấn Dương lâu nay không tốt đã là một bí mật được công khai rồi.

Nhưng Tưởng Ly lại không hề nghĩ đến Tần Tô.

Mà nội dung của cuộc điện thoại đó trùng hợp lại liên quan đến Tần Tô.

Tần Tô đã bị sát hại!

Lục Đông Thâm nghe xong cuộc điện thoại là dọc đường rất hối hả, thậm chí có đèn đỏ còn không đợi được, thẳng thừng lao qua. Tưởng Ly lúc đó không rõ đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhìn thấy cả khuôn mặt đều đã trắng bệch của Lục Đông Thâm. Anh mím chặt môi, khuôn cằm sắc lẹm như dao, tay nắm chặt vô lăng, mạch máu trên mu bàn tay gồ lên rõ ràng.

Anh không nói một lời, mắt nhìn chằm chằm về phía trước. Tưởng Ly không dám hỏi nhiều, bởi vì dù không nhìn thẳng vào mắt anh, cô cũng cảm nhận được sát khí và những tia sáng lạnh lẽo trong đôi mắt ấy.

Tưởng Ly từng nhìn thấy ánh mắt bạc tình nhất của Lục Đông Thâm. Lần đó lúc ở trong phòng họp, anh chất vấn cô: Vì sao lại phản bội anh; Cô cũng từng nhìn thấy ánh mắt quyết tâm đến tuyệt vọng của Lục Đông Thâm khi cùng cô đối mặt với bầy sói. Còn cả ánh mắt tự tin, ánh mắt quả quyết, ánh mắt cao ngạo, ánh mắt thâm tình...

Tất cả những điều này đều đã từng xảy ra, nhưng hôm nay lại là lần đầu tiên cô bắt gặp ánh mắt đằng đằng sát khí này của anh.

Là sự tàn ác chỉ hận không thể tự tay xé xác đối phương nuốt sống, lại giống như một con sói bị dồn vào đường cùng, để lộ nanh vuốt chuẩn bị quyết tâm một mất một còn với đối phương.

Đến tận khi gặp được Lục Bắc Thần, Tưởng Ly mới biết là Tần Tô đã xảy ra chuyện.

Bị giết hại trên núi Tây Nại, chết do hỏa hoạn.

Địa điểm gặp mặt không ở Cống Tốt mà ở Quý Dương, thành phố gần Lục Đông Thâm nhất, để tiện cho anh tới nơi được nhanh nhất có thể.

Tưởng Ly gặp được Lục Bắc Thần trong nhà tang lễ. Bên cạnh anh ấy còn có một cô gái, bụng nhỏ lồi lên, tuy rằng đã mang thai nhưng vẫn rất xinh đẹp, da dẻ căng mọng như vắt được nước ra vậy. Tưởng Ly từng nghe Lục Đông Thâm kể về chuyện kết hôn của Lục Bắc Thần, đó có lẽ chính là vợ của anh ấy - Cố Sơ rồi.

Nhưng bây giờ không phải lúc hàn huyên.

Họ bôn ba đường sá xa xôi tới đây, vợ chồng Lục Bắc Thần đã đợi một thời gian dài, sau khi thấy họ đến, Lục Bắc Thần bèn nói thẳng với Lục Đông Thâm mọi tình hình. Anh ấy là pháp y, nói rất chuyên nghiệp, rơi vào

tai Tưởng Ly chỉ còn lại mấy từ quan trọng nhất: Bị người ta lôi vào trong sơn động, thiêu cháy thi thể...

Đầu óc vang lên một tiếng nổ lớn, cô bỗng cảm xúc có máu xông thẳng lên não bộ, trong mũi dường như cũng phảng phất mùi tanh của máu và mùi xác sau khi bị thiêu đốt.

Cô vô thức nhìn sang Lục Đông Thâm.

Trông anh có vẻ như đang nhẫn nhịn, hai bàn tay nắm chặt gắt gao, sắc mặt còn nhợt nhạt hơn cả lúc nãy khi đi đường, trong mắt không có chút nhiệt độ nào. Một Lục Đông Thâm như vậy cô chưa từng nhìn thấy, nỗi hoảng sợ giống như cỏ dại điên cuồng mọc lên trong lòng cô, cho dù cầm dao chém đứt cũng chẳng đọ kịp tốc độ sinh trưởng.

Lục Đông Thâm đi vào phòng đặt xác. Lục Bắc Thần theo sát phía sau. Tưởng Ly nhạy cảm phát hiện ra, kỳ thực sắc mặt Lục Bắc Thần cũng rất khó coi, nhợt nhạt trắng bệch, đáy mắt còn u ám. Tuy cô là người ngoài ngành, nhưng cũng biết rõ một chuyện, một thi thể đã được đưa vào phòng đặt xác chờ hỏa táng cũng có nghĩa là đã qua tay pháp y khám nghiệm. Bây giờ nhìn sắc mặt Lục Bắc Thần, xem ra anh ấy đã tự tay khám nghiệm thi thể cho Tần Tô suốt cả đêm không ngủ.

Dù gì cũng là con cái nhà họ Lục, sao có thể thật sự thản nhiên như không?

Nhiệt độ trong phòng đặt xác cực thấp, trần ngập mùi của cái chết, xộc thẳng vào mũi Tưởng Ly, dấy lên cảm giác khó chịu từng đợt. Cô không tiến lên, Lục Đông Thâm một tay đặt lên bàn xác, một tay vén vải trắng che trên thi thể ra. Anh không vén hết, chỉ để lộ một góc mặt.

Tưởng Ly không nhìn rõ tình hình của thi thể vì đã bị bóng lưng to lớn của Lục Đông Thâm che kín kẽ, cộng thêm bên cạnh anh còn có Lục Bắc Thần. Sở dĩ cô không cố chấp tiến lên là vì nghĩ có lẽ Lục Đông Thâm thật sự không muốn để quá nhiều người nhìn thấy dáng vẻ của mẹ mình lúc này.

Hơn nữa cô rất khó chịu.

Lồng ngực như bị một nguồn sức mạnh nặng nề đè xuống, vò nát, đau tới không thở nổi.

Cô đau, là vì tuy chưa tiếp xúc với Tần Tô quá nhiều lần, nhưng từ tận đáy lòng, cô rất ngưỡng mộ Tần Tô, bên tai dường như vẫn còn văng vẳng cảnh Tần Tô mỉm cười gọi cô: Cô Hạ...

Cô đau cũng vì Lục Đông Thâm, bởi vì Tần Tô là mẹ của anh, là người anh quan tâm nhất.

Tuy cô không tiến gần, nhưng cũng có thể nhìn thấy bả vai Lục Đông Thâm đang run lên. Khoảnh khắc này, cô đau đớn không chịu nổi.

Cố Sơ đứng bên cạnh cô, im lặng không nói câu gì. Tưởng Ly nghĩ đến một câu mà người đời trước hay nói: Phụ nữ mang thai không thể tham gia những chuyện ma chay cưới xin. Nhưng ngẫm lại đây cũng là một cô gái rất có chủ kiến, nếu không sao lại cố chấp theo đến đây?

Trong phòng xác tĩnh mịch chết chóc.

Lục Đông Thâm giữ nguyên tư thế đó không thay đổi, từ đầu tới cuối đứng sững bên cạnh bàn, khiến Tưởng Ly nhìn mà lạnh lẽo run rẩy. Cố Sơ dường như cũng đã đỏ mắt, quay lưng đi, giơ tay gạt nước mắt.

Bất thình lình, tiếng chuông điện thoại vang lên.

Tạo cảm giác cực kỳ ghê rợn trong khoảnh khắc như thế này.

Là di động của Lục Đông Thâm, anh bắt máy, vẫn không lên tiếng. Đầu kia đang nói, loáng thoáng Tưởng Ly nhận ra giọng Dương Viễn.

Cuộc gọi không dài, đầu kia nói xong không ngắt máy, có vẻ như đang đợi thái độ của Lục Đông Thâm.

Lúc này Lục Đông Thâm lên tiếng, giọng khàn đặc, nhưng từng câu từng khiến người ta không rét mà run: "Điều tra! Bất luận đối phương là ai, nợ máu phải trả bằng máu!"

Mấy chữ "nợ máu phải trả bằng máu" rơi vào tai Tưởng Ly, khiến trái tim cô run lên vì sửng sốt. Đồng thời, cô thấy sắc mặt Lục Bắc Thần cũng cứng đờ lại, còn Cố Sơ ở bên cạnh cô thì vô thức lùi sau một bước.

Lục Đông Thâm cất di động đi, lại một lúc sau, anh mới che lại tấm vải lên thi thể, đứng thẳng dậy, sống lưng thẳng tắp, lạnh lùng. Anh đánh mắt nhìn Lục Bắc Thần, chính cái nhìn này khiến Tưởng Ly phát hiện ra điều bất thường.

Trong đầu cô có một suy nghĩ gì đó thoáng ẩn thoáng hiện, vừa như sắp hiện lên liền nhìn thấy Lục Đông Thâm quay đầu lại. Trái tim Tưởng Ly run rẩy, vì vào khoảnh khắc anh quay đầu, cô cảm nhận được ánh mắt anh khiến người ta vô cùng hoảng sợ, tàn nhẫn, đẫm máu...

Nhưng rất nhanh, những cảm xúc ấy biến mất, thay vào đó là sự bình thản, thậm chí ôn hòa. Khiến Tưởng Ly còn ngỡ mình nhìn nhầm.

Anh lên tiếng nói với Cố Sơ.

"Em dâu phải không? Anh có chuyện muốn nói với Bắc Thần, em có tiện tránh mặt một lát không?"

Cố Sơ đứng đó, rất lâu sau mới gật đầu.

"Cô bụng to, để tôi đưa cô ra ngoài." Tưởng Ly nói.

Cố Sơ quay sang nhìn cô, khẽ gật đầu.

Sau khi họ đi khỏi, sự bình tĩnh trong đôi mắt Lục Đông Thâm khong còn nữa. Anh bỗng cuộn chặt tay lại thành nắm đấm, vung một quyền thẳng về phía Lục Bắc Thần.

Cú đấm này rất mạnh, Lục Bắc Thần loạng choạng suýt ngã, cứ thế đổ thẳng người xuống đất.

Lục Đông Thâm không định đấm thêm cú nữa, cả người cũng không vững vàng. Anh chống một tay lên bàn xác để đứng vững lại, nhìn Lục Bắc Thần chằm chằm. Lục Bắc Thần không giận dữ, cũng không đánh trả, càng không có ý đứng dậy. Anh ấy cứ ngồi đó, cúi đầu, đưa ngón tay cái quẹt một cái lên khóe miệng, có máu...

~Hết chương 571~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 572: Có Phải Lục Bắc Thâm Không?

Thời tiết Quý Dương hôm nay không đẹp chút nào.

Khi Tưởng Ly và Cố Sơ từ trong nhà xác đi ra, mây đen sì sì như úp thẳng xuống đầu, che chặt không cho người ta chút không khí để thở.

Trong vườn có một hành lang chữ Hồi, trên hành lang có ghế dài, trên đầu có gió thổi rất sạch sẽ. Tưởng Ly dìu Cố Sơ ngồi xuống. Cố Sơ cười nhẹ nhàng, nói không cần phải căng thẳng đến vậy, cô ấy và đứa bé đều không yếu ớt.

Tưởng Ly biết cô ấy không phải một tiểu thư yểu điệu, có thể trở thành vợ của Lục Bắc Thần, dĩ nhiên sẽ có không ít thông tin được tung ra ngoài, ví dụ như thân thế của cô ấy. Đường đường là thiên kim của tập đoàn Kiến Khoa, con gái của ông trùm ngành dược Cố Trạch Phong. Đáng tiếc vẻ vang chỉ là nhất thời, liên lụy hai cô con gái của nhà họ Cố phải gánh trên lưng khoản nợ nặng nề. Nhưng bây giờ nhìn Cố Sơ, Tưởng Ly cảm thấy đường đời có đáy vực thì cũng có đàn hồi, khó khăn khổ sở bao nhiêu đi chăng nữa rồi cũng sẽ có ngày trời quang mây tạnh.

Cô còn từng nghe nói cô gái họ Cố này còn là thanh mai trúc mã với Lục Bắc Thần, thời gian khiến họ phân ly rồi trùng phùng, cũng là một giai thoại khiến người ta ngưỡng mộ.

Mái hiên của hành lang giảm bớt không ít lực gió, gió lùa hành lang, làm tung vạt áo. Cố Sơ đè chặt một mép áo sơ mi rồi nói với Tưởng Ly:

"Bắc Thần biết hai người gần Quý Dương nhất thế nên đã đích thân đưa dì Tần tới đây. Con người anh ấy tuy ngoài miệng không nói, nhưng trên thực tế trong lòng anh ấy cũng rất khó chịu. Khám nghiệm tử thi là công việc của Bắc Thần, xưa nay anh ấy luôn lý trí tỉnh táo, duy chỉ khi khám nghiệm cho thím Tần là mất rất nhiều thời gian, cũng phải tạm dừng nhiều lần."

Tưởng Ly gật đầu, giống như những gì trước đó cô nghĩ.

Cô vốn định nói với Cố Sơ một tiếng "Vất vả cho hai người rồi", nhưng chợt nghĩ lại bỗng cảm thấy lời này nói ra từ miệng cô có phần vượt quá chức phận. Dù gì cô cũng chưa được cưới về Lục Môn, so với Cố Sơ, cô vẫn chỉ là người ngoài.

Ngẫm nghĩ một chút, cô nói: "Dì Tần bỗng nhiên bị sát hại, cũng may có hai người. Tôi tin tưởng vào năng lực của giáo sư Lục, anh ấy nhất định có thể rửa nỗi oan khuất cho dì Tần."

Cố Sơ dựa vào bên cạnh lan can, cố làm dịu đi sự bí bách trong lồng ngực. Cái chết của Tần Tô đối với cô ấy mà nói sao không phải một đả kích? Hít sâu một hơi, cô ấy khẽ nói: "Xảy ra chuyện này, anh cả nhất định rất buồn, có điều anh cả..."

Tưởng Ly quay đầu nhìn cô ấy.

Cố Sơ ngập ngừng, rõ ràng đang suy nghĩ xem những lời tiếp theo có nên nói hay không, hoặc nên nói như thế nào. Tưởng Ly thấy vậy khẽ lên tiếng: "Không sao đâu, có gì cô cứ nói thẳng."

"Thật ra cũng không có gì." Cố Sơ mím môi: "Anh cả là người làm việc rất có kế hoạch, đồng thời cũng là một người rất quả quyết."

Những lời còn lại cô ấy không nói nữa.

Thật ra cô ấy muốn nói, dáng vẻ vừa rồi của Lục Đông Thâm quả thực đáng sợ. Cô ấy chưa có cơ hội tiếp xúc sâu với Lục Đông Thâm, thế nên không hiểu rõ về con người anh, nhưng không có nghĩa cô ấy chưa nghe về những đánh giá của mọi người bên ngoài đối với Lục Đông Thâm. Có lúc ngay cả chồng cô ấy khi nhắc đến Lục Đông Thâm cũng phải cảm thán một câu: Là một người có đầu óc, cực kỳ thích hợp theo nghiệp kinh doanh.

Người thích hợp làm kinh doanh ắt phải có thủ đoạn, làm việc quả quyết tàn nhẫn, không để lại đường lùi. Còn người có đầu óc sẽ suy nghĩ sâu xa, khi đưa ra quyết định chắc chắn cũng đã nắm được bảy phần của đối phương.

Đây là suy nghĩ của Cố Sơ, mà mọi chuyện hôm nay đã trùng hợp chứng thực được suy nghĩ này. Khi ánh mắt Lục Đông Thâm hướng tới, trong giây lát đã khiến cô ấy nhìn thấy một sự máu me, đáng sợ. Cô ấy cảm thấy sống lưng bỗng nhiên lạnh toát, tim đập rất dữ dội, người đàn ông này, quả nhiên không dễ dàng chọc vào.

Sau khi Cố Sơ nói xong câu ấy, phía chân trời mây mù bỗng lóe lên một tia chớp, ngay sau đó trời đổ mưa. Đầu tiên là mưa nhỏ rồi lớn dần, cuối cùng đập thẳng xuống mái hiên, vang lên những tiếng lộp bộp chỉ trong vòng mấy phút ngắn ngủi.

Một cơn mưa gấp gáp, cũng tới đột ngột như sự cố này.

Tưởng Ly không gạn hỏi những lời Cố Sơ còn giấu trong lòng, thật ra ý tứ của cô ấy đã quá rõ ràng rồi. Cô là một người thông minh, sao không đoán ra được ý của Cố Sơ?

Nhìn cơn mưa bão đã phủ mờ không gian bên ngoài, Tưởng Ly thở dài, ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: "Chuyện này quả thực là đả kích quá lớn với anh ấy."

Cô không muốn giải thích gì cho anh, vì sự thực chính là như vậy, Lục Đông Thâm chắc chắn sẽ không dễ dàng tha cho hung thủ.

Cố Sơ không nói gì, đồng thời nhìn ra màn mưa, nhìn mãi nhìn mãi chợt nhớ tới những ngày Tần Tô chăm sóc bữa ăn giấc ngủ cho mình ở Cống Tốt, hốc mắt chợt đỏ rực lên.

Không có khăn giấy, Tưởng Ly bèn giơ tay lau khóe mắt ươn ướt của cô ấy. Cố Sơ sững người, lập tức phản ứng lại, nói "Cảm ơn".

Trong mắt cô ấy, Tưởng Ly rất xinh đẹp lại rất ah dũng. Những cô gái như vậy, trên người luon toát ra một sự kiêu hãnh, không tùy tiện thân thiện với mọi người. Cô ấy không ngờ Tưởng Ly lại là một người gần gũi như vậy.

Mắt cô quá đẹp, có thể hớp hồn đối phương, đừng nói là đàn ông, Cố Sơ cảm thấy ngay cả phụ nữ cũng bị ánh mắt Tưởng Ly quyến rũ.

"Tôi từng nghe nói về cô, ý của tôi là, trước khi cô và anh cả yêu nhau, lúc vẫn còn là Hạ Trú." Cố Sơ nói: "Tôi từng đọc bài luận văn cô phát biểu ở nước ngoài, quan điểm rất chấn động, không ngờ hôm nay lại được ngồi cạnh cô."

Tưởng Ly rất muốn nói, không ít bài luận văn trước đó phát biểu đều là nghĩ tới đâu viết tới đó, cô chưa từng nghĩ rằng nó có tính quyền lực gì, cũng không hiểu mấy tờ tạp chí học thuật và tuần san kia có gì phải đăng tải. Nhưng câu này không thể nói ra, cô bèn đáp: "Học thuật có chuyên ngành, giống như tôi chẳng hiểu gì về Tây y, càng không cần nói đến việc cầm dao mổ."

Nghe xong câu này, Cố Sơ càng thích Tưởng Ly hơn.

Tưởng Ly lại hỏi về chuyện Tần Tô gặp nạn, tuy rằng chuyện này nhắc lại khiến người ta thương cảm nhưng Tưởng Ly cảm thấy dù là bản thân cô hay Cố Sơ đều là người sống lý trí, có thể bình tĩnh đối diện với tình hình trước mắt.

Cô hỏi một vài chi tiết, liên quan đến những chuyện này trước kia Lục Bắc Thần đều đã nói với Lục Đông Thâm. Lục Môn giao tranh quyền lực, nhân sự xáo trộn, xuất phát vì lợi ích của tập đoàn, Tần Tô muốn chủ động tới Cống Tốt, đàm phán quyền khai thác núi Tây Nại. Mà trong khoảng thời gian này, đúng lúc vợ chồng Lục Bắc Thần đang ở Cống Tốt phá án, đồng thời Cố Sơ lại đang có thai, thế nên một mặt Tần Tô vì chuyện làm ăn, mặt khác quả thực có ý muốn chăm sóc Cố Sơ.

Ai ngờ lại gặp bất trắc.

Tưởng Ly hỏi mãi hỏi mãi bèn hỏi tới chuyện cỏ Thiên Hồn. Bởi vì trong phần tường thuật ban nãy của Lục Bắc Thần có nhắc đến cỏ Thiên Hồn. Cô hiểu rõ về đặc tính của cỏ Thiên Hồn, nhưng điều khiến cô cực kỳ khó hiểu là cỏ Thiên Hồn không được phổ cập. Đặc tính của loài thực vật này phải là người cực kỳ hiểu về chất độc mới nắm được.

Cô bất thình lình hỏi Cố Sơ: "Sau khi giáo sư Lục tới Cống Tốt anh ấy mới biết đến cỏ Thiên Hồn ư? Trước kia anh ấy đã tiếp xúc với loại thực vật đó chưa?"

Cố Sơ đáp rất chắc chắn: "Anh ấy trước kia chưa tiếp xúc, tới Cống Tốt rồi mới hiểu về độc tính của cỏ Thiên Hồn."

Một tiếng sấm vang dội từ xa tới gần, như làm bùng nổ thế giới trước mắt, khiến Tưởng Ly run lên, trong lòng cũng bất ngờ trào dâng một cơn lạnh lẽo.

***

Trong phòng xác, bầu không khí cực kỳ bí bách.

Lục Bắc Thần dựa vào tường không đứng dậy. Lục Đông Thâm dường như cũng đã mất hết toàn bộ sức lực. Anh dựa vào một bên, bàn tay vung nắm đấm rõ ràng không còn cảm giác, nhưng sau khi cú đấm vừa rồi vung xuống anh cảm thấy đau, nhói tận trong tim.

Im lặng một lúc rất lâu, anh mới thở dốc, lên tiếng hỏi: "Có phải Lục Bắc Thâm không?"

~Hết chương 572~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 573: Có Lẽ Em Không Hiểu Về Nó

Bàn tay đặt trên đầu gối của Lục Bắc Thần khẽ run lên một chút, rất khẽ khàng, nếu không quan sát kỹ sẽ hoàn toàn không phát hiện ra. Một lát sau, anh ấy ngẩng đầu lên nhìn Lục Đông Thâm: "Không đâu."

Lục Đông Thâm nhìn thẳng vào mắt anh ấy: "Nếu có một ngày em phát hiện ra chính là nó thì sao?"

Lục Bắc Thần đứng dậy, không né tránh ánh mắt Lục Đông Thâm, chỉ nhấn mạnh lại lần nữa: "Không đâu."

Lục Đông Thâm từ từ tiến lên phía trước, đứng sững trước mặt anh ấy, sống lưng thẳng tắp: "Lục Bắc Thâm lên kế hoạch khiến Lục Khởi Bạch ngồi tù, tuy rằng Lục Khởi Bạch đáng tội nhưng Lục Bắc Thâm thì trong sạch gì?"

Ánh mắt Lục Bắc Thần sững sờ.

"Bắc Thần." Lục Đông Thâm cất giọng chân thành: "Tuy nó là em trai sinh đôi của em, nhưng có lẽ em không hiểu về nó."

Lục Bắc Thần chỉ cảm thấy mình như ngừng thở.

***

Cảnh Ninh tới thăm Lục Khởi Bạch.

Đây là lần thứ hai cô tới nơi này, lần đầu tiên Lục Khởi Bạch không gặp cô, chỉ bảo người chuyển lời, nhờ cô một chuyện.

Lần này Lục Khởi Bạch đã lộ diện, mặc áo tù, tóc cắt ngắn sạch sẽ. Cảnh Ninh ngẩng đầu lên nhìn, trái tim bỗng dưng nhói đau. Anh gầy đi nhiều, cũng đen đi nhiều, cả gương mặt trông rõ ràng góc cạnh và sắc nét hơn. Nhưng trông tinh thần anh vẫn ổn, ánh mắt dường như cũng có chút nhiệt độ, không cất một sự tàn ác giống như trước đây.

Lục Môn trải qua một cơn rối ren chưa từng có, hình dung bằng cụm từ "thù trong giặc ngoài" cũng không hề thái quá. Tuy rằng Cảnh Ninh đã rời khỏi Lục Môn, nhưng tình hình của Lục Môn cô cũng nắm khá rõ ràng. Có người âm thầm nuốt hết cổ phần tại những sản nghiệp trọng điểm dưới quyền Lục Môn, hơn nữa khí thế bừng bừng. Bố con Lục Khởi Bạch ngồi tù khiến danh tiếng của Lục Môn bị tổn thất nặng nề. Lục Chấn Dương dù có tài cán tày trời cũng chẳng thể phân thân. Nghe nói, người hiện giờ đang lên như diều gặp gió trong Hội đồng quản trị là Lục Bắc Thâm.

Người đàn ông tuấn tú đó đang dồn sức giữ yên cơn sóng gió của Lục Môn, cố gắng giữ ổn giá cổ phiếu. Tất cả mọi người đều nói anh ta cực kỳ có đầu óc kinh doanh, là một người khác sau Lục Đông Thâm có khả năng tính toán bẩm sinh.

Nhưng Cảnh Ninh không nghĩ như vậy, cô luôn cảm thấy trên người Lục Bắc Thâm có một thứ gì đó mà Lục Đông Thâm không có, giống như một giới hạn mà Lục Đông Thâm sẽ không chạm vào, Lục Bắc Thâm thì chưa chắc.

Cô cũng không hiểu vì sao mình lại có cảm giác này, chỉ là một ý niệm trong tiềm thức: Lục Bắc Thâm không phải là người có thể dùng tư duy bình thường để phán đoán.

Khi gặp lại Lục Khởi Bạch, Cảnh Ninh nhất thời cũng không biết phải nói gì. Thật ra cô có cả một bụng tâm sự, cuối cùng tất cả lại chìm trong lớp kính thủy tinh ngăn cách giữa hai người.

Giống như quan hệ giữa họ bao lâu nay, tuy rằng từng có những sự tiếp xúc thân mật nhất nhưng trên thực tế vẫn luôn cách nhau trăm sông ngàn núi.

Lục Khởi Bạch lại lên tiếng trước, nói với cô: "Em gầy rồi."

Cảnh Ninh sững người, hơi thở đồng thời cũng ngừng lại. Lát sau cô nói: "Em đang giảm cân."

Cô không muốn nói rằng từ lúc anh vào tù, cô không có ngày nào bình yên, ăn không ngon, ngủ không yên. Cô căm hận một bản thân như vậy. Anh buông tha cô, có được tự do mà mình mong muốn nhưng trái tim lại như bị bỏ tù.

Nghe xong, Lục Khởi Bạch lại nhìn cô một lúc lâu, bỗng nhiên bật cười: "Em đâu có béo, giảm cân gì chứ."

Cảnh Ninh ngước mắt nhìn anh, trong mắt anh có thứ gì như thấu hiểu, giống như đọc hết được những lời cô giấu trong lòng. Né tránh ánh mắt ấy, cô liếc nhìn quản ngục.

Quản ngục tiến lên, đưa lại cho cô phong thư đã kiểm tra kỹ càng, không có vấn đề gì. Cảnh Ninh đón lấy, cảm ơn một tiếng rồi mở phong thư, lấy từ trong ra một bức ảnh.

Là bức ảnh chụp một bàn cờ, chỉ đơn giản vậy thôi.

Lục Khởi Bạch và Lục Đông Thâm từng đánh với nhau một ván cờ, kết cục là cờ hòa, không ai đi nước cờ cuối cùng, thế nên đã phong cờ.

Đến tận bây giờ, bàn cờ đó vẫn được cất kỹ trong văn phòng. Cho dù Lục Môn có sóng gió bão bùng cũng không ai động vào nó. Lục Khởi Bạch nhờ cô chụp bức ảnh bàn cờ đưa cho anh. Chuyện này không khó, dù gì Cảnh Ninh cũng đã làm việc ở Lục Môn nhiều năm như vậy, muốn tìm một thư ký nhờ chụp giúp rồi chuyển lại cho cô là chuyện rất đơn giản.

Qua lớp kính, Cảnh Ninh đưa cho anh xem bức ảnh.

Lục Khởi Bạch chỉ nhìn qua rồi bỗng nhiên bật cười. Cười rất lớn tiếng, gần như điên cuồng. Cảnh Ninh thảng thốt, nhìn sự bất thường của Lục Khởi Bạch, trong lòng thấp thỏm.

Quản ngục bên cạnh tiến lên, kiểm tra tình trạng của anh, có phần lo lắng. Lục Khởi Bạch dần dần tắt nụ cười, cúi mặt xuống, xua tay với quản ngục, tỏ ý mình không sao.

Quản ngục đánh mắt nhìn tấm kính, thấy trong bức ảnh chỉ là một ván cờ thì cảm thấy rất kỳ lạ. Có gì đáng cười chứ? Dặn dò mấy câu, anh ta lại quay trở về vị trí cũ.

Cảnh Ninh cất kỹ bức ảnh, nhìn Lục Khởi Bạch chằm chằm. Một lúc sau, anh mới ngẩng lên, khóe miệng vẫn còn nụ cười, nhưng đó là nụ cười tự giễu, là nuối tiếc. Anh nói: "Anh ta đã thắng từ lâu rồi, haha, Lục Đông Thâm đã thắng từ lâu rồi..."

Cảnh Ninh nghe xong chợt sững sờ, lập tức nhìn lại bức ảnh.

Đối với cờ vây cô cũng hiểu một hai, từ nhỏ có học một vài chiêu thức, thế nên thế cờ đại khái cô vẫn có thể đọc hiểu. Nhưng ván cờ trong ảnh cô nhìn trái ngó phải vẫn không nhận ra hướng phân thắng bại.

Nhưng cô biết rõ dù là Lục Đông Thâm hay Lục Khởi Bạch, cả hai đều là cao thủ cờ vây. Lục Khởi Bạch đã nói như vậy thì chắc là chuyện chắc

như đinh đóng cột rồi.

Nước cờ như hướng đi, thói quen của con người và thói quen suy tính, sắp đặt đều thể hiện rất rõ trên bàn cờ. Cảnh Ninh là một cô gái thông minh, biết rõ hai người này đâu phải là đánh cờ, mà đang đánh cược với nhau tình thế của tương lai. Nghĩ tới đây, Cảnh Ninh cảm thấy sống lưng lạnh ngắt.

Vấn cờ này được đánh trước khi Lục Đông Thâm gặp nạn. Câu "Anh ta đã sớm thắng rồi" của Lục Khởi Bạch nói lên điều gì? Nói rằng tất cả mọi chuyện về sau kỳ thực đều nằm trong dự liệu của Lục Đông Thậm, thậm chí là anh ấy đã từng bước từng bước lên kế hoạch tất cả.

Đây là tác phong làm việc của Lục Đông Thâm. Anh ấy có trí tuệ này, chỉ là Cảnh Ninh vẫn còn đang sửng sốt.

Cuối cùng, Lục Khởi Bạch lại cười khẩy: "Lục Bắc Thâm không đấu nổi với anh ta đâu."

Cảnh Ninh lại giật mình.

Nhưng Lục Khởi Bạch cũng không định nói sâu về chuyện này. Cười rồi, tự giễu rồi, anh cũng bình thường trở lại, nói cảm ơn Cảnh Ninh. Cảnh Ninh lắc đầu, nói một câu "Nên làm thôi".

Lục Khởi Bạch nhìn cô, ánh mắt có chút kỳ lạ, lát sau anh lẩm bẩm: "Em không nợ gì anh, thế nên chẳng có việc gì là em nên làm với anh cả."

Cảnh Ninh nhìn thẳng anh, bất thình lình nói: "Anh hợp tác với cảnh sát nói ra chuyện tội phạm thương mại, tại sao chỉ có em là không nhắc tới?"

Lục Khởi Bạch cứng người, ngay sau đó phản ứng lại, đổ người về phía trước, nắm chặt ống nghe trong tay, nói rành mạch từng từ từng chữ: "Em

điên rồi phải không!"

"Em không muốn nợ anh, cũng không muốn nợ chính mình!" So với anh, cảm xúc của Cảnh Ninh cực kỳ bình tĩnh: "Dù gì chuyện cũng là do em làm, phạm pháp chính là phạm pháp, em không muốn sống cả đời áy náy, đã làm sai thì phải gánh chịu hậu quả, không phải sao?"

Lục Khởi Bạch nghiến chặt răng, rất lâu sau lại bật ra từng chữ: "Cảnh Ninh!"

"Vào giây phút anh bắt em phản bội Lục Đông Thâm, em đã không còn sạch sẽ nữa rồi." Cảnh Ninh cười khổ: "Thế nên Lục Khởi Bạch, anh cất công bảo vệ có ích gì?"

Cô đã tự thú, vào lúc Lục Khởi Bạch đang hợp tác với cảnh sát. Mọi tội danh đều bày ra đó, cô nhìn thấy, đau trong lòng, sau đó chủ động tới Cục cảnh sát.

Cảnh sát hỏi cô có phải bị người ta ép buộc không. Cô nói rõ: Tất cả đều do cô cam tâm tình nguyện, Lục Khởi Bạch đã nói dối, thật ra lúc đó cô chủ động tiết lộ bí mật thương mại cho anh.

Là bị ép buộc ư?

Thật ra Cảnh Ninh hiểu rất rõ trong lòng, từ đầu tới cuối, cô chỉ mượn danh nghĩa "lòng không nguyện ý" để làm một chuyện mình cam tâm tình nguyện mà thôi.

Thế nên cảnh sát mới hỏi cô với vẻ rất khó hiểu: Vì sao phải làm như vậy? Vốn dĩ đang có một tiền đồ tốt đẹp.

Cô cười nói: Có lẽ, yêu một người chính là không còn lý trí nữa.

Cô điên rồi nên mới tự hủy hoại tiền đồ của mình để yêu người đàn ông tên Lục Khởi Bạch này. Cô đã phạm pháp, đây là sự thật mà dù một tình yêu điên cuồng cũng không thể xóa bỏ được. Có lẽ chỉ có làm vậy lòng cô mới dễ chịu hơn một chút.

Lục Khởi Bạch nhìn cô trân trân, ánh mắt gần như bốc hỏa.

"Người đâm bị thương Charles Ellison ở sân trượt tuyết, không phải người của anh, đúng không?" Cảnh Ninh hỏi.

"Đi xóa lời khai của em ngay!" Lục Khởi Bạch không màng tới những lời cô hỏi, ngữ khí cứng rắn.

Cảnh Ninh bật cười: "Anh biết rất rõ việc này là không thể. Cứ vậy đi, rất tốt mà."

Cô đứng dậy.

Qua một lớp kính, Lục Khởi Bạch gào thét tên cô, ra hiệu cho cô cầm ống nghe. Lần này cô không nghe theo lời anh nữa, quay người rời đi.

Phía sau, Lục Khởi Bạch đập rầm rầm lên cửa kính, gần như phát điên phát rồ.

Khi đi tới cửa, Cảnh Ninh quay đầu nhìn lại.

Lục Khởi Bạch bị các quản ngục một trái một phải kìm giữ, nhưng tâm trạng vẫn rất xúc động, nhìn mải miết theo cô. Cảnh Ninh chưa từng nhìn thấy một Lục Khởi Bạch như thế, trái tim thắt lại từng cơn, sau khi thắt lại là đau đớn, giống như có một lưỡi dao đâm hết nhát này tới nhát khác vào tim.

Cô và Lục Khởi Bạch, cả hai vẫn luôn nói không ai nợ ai, nhưng thật sự có thể xóa bỏ sạch sẽ quan hệ sao? Có lẽ lần này là thật sự có thể rồi, nhưng đã định sẵn vẫn là anh nợ cô một chút, cô nợ anh nhiều chút.

Cũng tốt.

Cuộc đời chính là như vậy, nhùng nhằng không dứt, cách quãng đứt đoạn, quan hệ giữa con người và con người cũng trở nên kỳ diệu như thế. Cho đến khi duyên cạn phận tan, sống chết không gặp lại.

***

Thi thể của Tần Tô được hỏa táng.

Lục Đông Thâm đích thân ký tên, rồi đích chọn hộp đựng tro. Anh không chọn một chiếc quá lộng lẫy. Anh nói, một là vì người chết đi như ngọn đèn tắt; hai là vì mẹ anh không thích những thứ lòe loẹt, thoải mái là được.

Lục Bắc Thần vẫn luôn giúp anh lo liệu, không làm kinh động tới ai, nhưng trong lòng cả hai đều rất rõ, chuyện này không giấu được.

Anh cũng không định giấu, Tần Tô là người của Lục Môn, lại là một cổ đông của Hội đồng quản trị, dĩ nhiên phải thông báo với Lục Môn.

Sau khi giải quyết xong mọi chuyện, sắp xếp ổn thỏa xong cũng đã là tối ngày hôm sau. Nhiệm vụ đầu tiên của Lục Đông Thâm là đưa Tần Tô trở về Lục Môn. Vợ chồng Lục Bắc Thần tiếp tục quay lại Cống Tốt phá án, nên hai anh em cũng ai đi đường nấy.

Tưởng Ly không rõ hai người họ sau đó đã nói gì trong phòng đặt xác. Con cái nhà họ Lục ai cũng là cao thủ trong kiềm chế cảm xúc, chí ít thì cô không nhìn ra điều gì bất thường từ nét mặt Lục Đông Thâm. Lục Bắc

Thần cũng vẫn kiêu hãnh như trước. Duy chỉ có một điều có thể chắc chắn là ánh mắt cả hai đều bị phủ một thứ gì u ám, nặng nề.

Dương Viễn điều chuyên cơ riêng bay từ Bắc Kinh, thế nên họ sẽ ở lại Quý Dương một đêm, sáng hôm sau về Bắc Kinh trước. Liên quan tới chuyến hành trình này, cả Lục Đông Thâm và Dương Viễn đều không làm quá rầm rộ. Trước mắt Dương Viễn vẫn còn dự án cần bàn bạc ở Bắc Kinh, thế nên việc bắt chuyên cơ riêng đi về là quá bình thường.

Tưởng Ly đặt một gian phòng khách sạn, dùng chứng minh thư trước đó họ làm gấp. Lúc đi từ nhà tang lễ về khách sạn, cô nhạy cảm phát hiện bàn tay điều khiển vô lăng của Lục Đông Thâm đang run rẩy, anh đang cố gắng kiềm chế cảm xúc.

Bên ngoài cửa sổ, đêm đen dày đặc, cực kỳ bí bách.

Cô khẽ nói với anh: "Để em lái xe cho."

Nếu là bình thường, Lục Đông Thâm sẽ không quen ngồi xe do phụ nữ lái, cho dù là cô, anh cũng không quen. Hôm nay anh không nói gì, chỉ mệt mỏi gật đầu, đánh tay lái cho xe dừng lại vệ đường rồi đổi chỗ cho cô sang lái.

~Hết chương 573~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 574: Lỗi Ở Anh

Dọc đường họ chỉ im lặng.

Lục Đông Thâm từ đầu đến cuối không nói câu nào, cũng không nhắm mắt, chỉ nhìn chằm chằm ra thế giới bên ngoài tấm kính chắn gió. Kể cả những ngọn đèn rực rỡ trên con đường dài cũng không thể rọi sáng đôi mắt anh. Tưởng Ly cũng không nói gì, chỉ tập trung lái xe. Lúc này cô cũng không biết nên nói gì, ngược lại càng cảm thấy yên tĩnh tốt hơn.

Nỗi đau của một con người chẳng gì bằng mất đi người thân, năm đó khi bố mẹ cô lìa đời, cô đã từng rơi vào điên cuồng và tuyệt vọng. Đó là một nỗi đau hoàn toàn xé xác cô, thậm chí khoảnh khắc ấy cô chỉ hận sao người ra đi không phải là mình.

Thế nên những lời an ủi khi đứng trước nỗi đau đớn khổng lồ đều trở thành yếu ớt, bất lực. Tưởng Ly biết rất rõ điểm này.

Cứ như vậy họ trở về khách sạn.

Tưởng Ly nghĩ đến việc Lục Đông Thâm mải mê lo liệu chuyện hậu sự của Tần Tô chưa ăn uống gì, bèn gọi một ít thức ăn trong nhà ăn của khách sạn, tham đạm một chút, ăn ít nhưng đủ chất. Ban đầu Lục Đông Thâm cảm thấy mồm miệng nhạt nhẽo, không muốn ăn uống gì. Tưởng Ly bèn nói với anh: Dù gì thì sức khỏe vẫn là quan trọng nhất, em nghĩ cô Tần trên trời có linh thiêng cũng không mong nhìn thấy anh trong bộ dạng này.

Tro cốt của Tần Tô được mang theo về khách sạn, đặt trong hòm bảo hiểm ở phòng sách. Nơi họ ở là một gian phòng tổng thống, phòng sách nằm kế bên phòng thay đồ, ở giữa ngăn cách bởi một phòng họp hành kiểu nhỏ, sau đó mới là phòng khách lớn hơn.

Nếu là một cô gái bình thường, ở chung nhà với tro cốt, họ sẽ cảm thấy không tự tại, nhưng Tưởng Ly thì không kiêng kỵ chuyện này. Đừng nói là tro cốt, năm xưa cô từng ôm xác của bố mẹ ở trong phòng để xác gần hai ngày, cuối cùng phải có người khác dứt khoát kéo cô ra mới hỏa táng được cho bố mẹ nuôi.

Nghe xong, Lục Đông Thâm nhìn vượt qua phòng khách, hướng về phía xa xôi hơn. Tưởng Ly nhìn rất rõ. Anh đang nhìn về phía phòng sách, lát sau anh đứng lên đi vào phòng ăn.

Anh ăn không nhiều lắm, chỉ uống vài hớp canh. Suốt cả bữa, anh chỉ im lặng, suy tư, nhưng vẫn gắp thức ăn cho cô, dặn dò cô ăn nhiều một chút.

Tưởng Ly xót anh, nhưng cũng không biết có thể làm gì để khiến cảm xúc của anh dễ chịu hơn một chút. Cuối cùng, cô buông đũa xuống, nhẹ nhàng nắm lấy tay anh và nói: "Đông Thâm, anh còn có em."

Lục Đông Thâm trở ngược lại, đặt tay cô vào lòng bàn tay mình, rất chặt.

Nửa đêm, Tưởng Ly choàng tỉnh giấc vì một tiếng sấm rền vang, bên cạnh trống trải. Cô nằm yên trên giường một lúc mới phản ứng lại được, trước khi cô ngủ, Lục Đông Thâm cũng nằm xuống giường cùng cô, còn bao bọc cô trong vòng tay, nhẹ nhàng vỗ về và nói: "Ngủ đi."

Tưởng Ly vẫn luôn ở trong trạng thái thiếu ngủ nghiêm trọng, thế nên anh nói xong câu đó cô liền nhắm mắt vào, không biết gì nữa.

Ngoài cửa sổ, trời lại đổ mưa, còn to hơn cả lúc họ ở nhà tang lễ, đập vào lớp kính cường lực của căn phòng, vang lên những tiếng ầm ĩ, khiến Tưởng Ly có một giây phút còn nghĩ ngoài trời đang mưa đá.

Cô bước xuống giường, ra khỏi phòng ngủ.

Lục Đông Thâm quả nhiên đang ở ngoài phòng khách, có lẽ mãi không ngủ được. Anh ngồi giữa sofa, cơ thể vốn cao lớn dưới ánh chớp lập lòe trông có phần tiều tụy. Có khói thuốc ngập tràn trong bầu không khí điều hòa mát lạnh.

Tưởng Ly thầm cảm giác anh có chút khác thường, bèn rảo bước tiến lên, khi gần tới cô bước chậm lại. Trên tay vịn sofa có đặt gạt tàn, bên trong đã có không ít đầu lọc. Anh ngồi đó, cúi đầu xuống, đổ người về phía trước, một cánh tay chống lên đầu gối, một tay ấn lên ngực, cả người như rất kìm nén.

Khi chớp xé rách tầng mây, mượn ánh sáng lóe lên, Tưởng Ly nhìn thấy bả vai anh run rẩy, bàn tay đè lên ngực cũng run rẩy, hơi thở sâu mà gấp gáp. Cô vòng ra trước mặt, hỏi anh thấy khó chịu chỗ nào.

Anh lắc đầu, vẫn cúi gằm mặt.

Sao Tưởng Ly không biết trong lòng anh khó chịu cỡ nào. Anh thẳng thừng quỳ xuống thảm, như vậy vừa ngẩng đầu là có thể nhìn thấy gương mặt anh.

Trong mắt anh có bi thương, có đau khổ nhưng anh vẫn nhẫn nhịn.

Cô kéo tay anh qua, nói: "Nếu anh thấy chỗ nào không thoải mái thì phải nói với em. Đông Thâm, anh cứ im lặng không nói như vậy sẽ khiến em rất lo lắng."

Lục Đông Thâm nhìn cô chăm chú, buông bàn tay ấn trên ngực ra, vuốt ve mặt cô, lên tiếng, giọng khàn đặc: "Không sao, chỉ cảm thấy rất khó chịu, rất dồn nén."

"Rồi sẽ qua thôi mà." Tưởng Ly khẽ nói: "Cô Tần nhất định sẽ không chết oan uổng, hơn nữa Lục Môn còn rất nhiều việc đang đợi anh giải quyết."

Lục Đông Thâm định kéo cô dậy, cô không cho, chỉ nắm chặt tay anh. Cô muốn nhìn anh như thế này, tuy rằng yếu ớt nhưng vẫn là người đàn ông cô yêu nhất.

"Anh thà là bà bị người ta bắn một phát đạn, cũng không muốn như thế này..." Anh lẩm bẩm, những lời còn lại chìm trong cơn nghẹn ngào.

Nỗi đau khổng lồ tản ra trong lồng ngực. Tưởng Ly hiểu ý của anh, cách ra đi của Tần Tô là một sự giày vò, người làm con trai sao không đau lòng như bị dao cắt được?

Cô giơ tay vuốt ve mặt anh và nói: "Có lẽ mùi hương của cỏ Thiên Hồn đã giúp bà giảm bớt đau khổ. Nhưng nếu không có cỏ Thiên Hồn, có lẽ cô Tần đã chẳng..."

Lục Đông Thâm nhìn thẳng vào mắt cô, nhìn chăm chú rất lâu mới khẽ nói: "Bé con, chuyện này không liên quan đến em."

Hốc mắt Tưởng Ly đỏ rực. Cô cụp mắt xuống, một giây sau cằm bị Lục Đông Thâm nhẹ nhàng nâng lên. Cô một lần nữa nhìn thẳng vào mắt anh, anh nhấn mạnh: "Nghe rõ chưa? Lỗi không phải ở em."

Anh ngừng lại, khi lên tiếng giọng đã nặng như chì: "Lỗi là ở anh."

Sóng mắt cô xao động giây lát. Cô mím môi, cuối cùng hỏi anh: "Thế nên thật ra người hôm đó em gặp là Bắc Thâm, phải không?"

Lần này Lục Đông Thâm không giấu cô nữa: "Phải."

Lòng Tưởng Ly như phải hứng chịu một cơn sóng gió bão bùng.

"Bé con, là lỗi của anh, anh cứ nghĩ anh sẽ tính được đầy đủ từng bước, anh cứ nghĩ sẽ kiểm soát được toàn bộ cục diện, anh cứ nghĩ..." Lục Đông Thâm không nói tiếp nữa.

Cô nhìn thấy mắt anh đỏ rực, trái tim như bị va đập rất mạnh. Khoảnh khắc này cô muốn ôm chặt lấy anh, ôm ghì anh, và cô đã làm thế. Cô đứng lên, kéo đầu anh ôm vào lòng mình.

Rất nhiều chuyện đã sáng tỏ sau câu nói "Lỗi là ở anh" của Lục Đông Thâm.

Liên quan đến chuyện của Lục Bắc Thâm, sau này cô cũng dần dần nghe được không ít. Người đàn ông có diện mạo giống y hệt Lục Bắc Thần, người đàn ông đã mất tích nhiều năm, sau khi Lục Đông Thâm gặp chuyện bất ngờ quay lại Lục Môn, lại vô cùng thuận lợi bước chân vào Hội đồng quản trị.

Trùng hợp ư?

Không, trong chuyện này ắt đã có người sớm chôn một sợi dây dài, sắp xếp âm mưu. Mà người này chính là Lục Đông Thâm.

Lục Bắc Thâm là một quả bom anh gài trong Lục Môn để đối phó lại bố con Lục Khởi Bạch. Anh biết quá rõ quả bom này có sức công phá mạnh

cỡ nào, nhưng đã dám động tới chứng tỏ anh có cách đối phó.

Có điều ai sẽ ngờ được Tần Tô lại gặp chuyện?

Hơn nữa trước mắt chỉ có một manh mối là cỏ Thiên Hồn, chưa thể chứng minh cái chết của Tần Tô liên quan đến Lục Bắc Thâm. Nhưng Tưởng Ly biết, trong lòng Lục Đông Thâm đã sớm định tội cho Lục Bắc Thâm. Nhưng khi anh định tội cho Lục Bắc Thâm, há chẳng phải cũng đang định tôi cho chính mình?

Nếu hung thủ thật sự là Lục Bắc Thâm, vậy thì chính cô cũng rơi vào áy náy và tự trách. Dù sao thì lúc trước chính cô là người nói cho Lục Bắc Thâm biết độc tính của cỏ Thiên Hồn.

Lục Đông Thâm vòng tay ôm eo cô, cánh tay thu lại rất chặt, gò má vùi vào lòng cô. Cô ôm lấy bờ vai anh, muốn nói vài câu an ủi nhưng nói không nên lời.

Giống như anh, cô rất bí bách trong lòng, cũng rất dồn nén.

Lục Đông Thâm ôm cô một lúc rất lâu, mãi không ngẩng mặt lên, nhưng lại bắt đầu gặm cắn cô.

Đai áo ngủ bung ra, bờ môi anh nóng rực.

Tưởng Ly ôm đầu anh, trái tim căng lên chua xót. Một giây sau, cô bị anh bế lên, đè ngược xuống sofa, áo ngủ bị anh kéo ra.

Cô không trốn tránh, mặc cho anh làm bừa để trút hết mọi bức bối ra ngoài.

Ngoài cửa sổ, cơn mưa hóa thành bão tố, màn đêm đen đặc giống như bị xé rách một cái lỗ, nước mưa làm nhòa đi ánh đèn rực rỡ, trở thành một

đại dương ngạo nghễ...

~Hết chương 574~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 575: Động Vào Cô Ấy Thử Xem

Hoàng Thiên, Thương Lăng.

Vẫn là những ngày tháng ca múa thái bình, cũng vẫn có những dòng xe sang trọng nườm nượp ghé vào mỗi tối, mọi thứ chẳng vì những đổi thay xoay vần của Thương Lăng mà hạ nhiệt.

Phù dung đứng dựa vào lan can, tay cầm một cốc rượu vang. Trong đại sảnh của Hoàng Thiên cấm hút thuốc, nguyên do là vì vài tháng trước một vụ hỏa hoạn không lớn cũng không nhỏ đã xảy ra. Một điếu thuốc còn chưa dập tắt hết của một vị khách chạm vào mành rèm, ngọn lửa không lan ra quá rộng cũng không làm nhân viên nào bị thương, chỉ hun đen xì nửa bờ tường. Hoàng Thiên đóng cửa một ngày để sắp xếp và sửa sang lại.

Lúc đó, đám người của Tưởng Tiểu Thiên cho rằng có kẻ cố tình gây sự, muốn trích xuất camera để tìm cho ra người phóng hỏa. Ấn Túc Bạch nghe được chuyện này lập tức đập bàn, nói với Tưởng Tiểu Thiên: Điều tra! Tôi phải xem xem vị đại gia nào mà ngạo mạn đến vậy!

Anh Ngũ ngăn lại sự phẫn nộ bất bình của mọi người, nói với họ rằng đây chỉ là một tai nạn ngoài ý muốn, đối phương là một vị khách đã uống say, rồi thở dài: Đàm gia đi rồi, Tưởng cô nương cũng không còn ở đây, Hoàng Thiên đã không còn là Hoàng Thiên trước kia nữa, mọi người nghĩ ai còn buồn gây rối chứ!

Một câu nói khiến tất cả mọi người đều trầm mặc.

Kể từ ngày đó, ngoài các vị khách trong phòng VIP, toàn bộ Hoàng Thiên bị cấm hút thuốc. Anh Ngũ thẳng thừng dán một tấm biển đỏ chót bên ngoài lối vào của Hoàng Thiên: No smoking!

Phù Dung nhấp một ngụm rượu, nhìn cô gái đang nhảy múa theo điệu nhạc chính giữa sân khấu, lắng nghe tiếng cô đơn của những con người ở đây, thứ đã bị tiếng nhạc vui lấp giữa màn đêm. Cô hít một hơi sâu rồi từ từ thở hắt ra. Phải, nay đã chẳng bằng xưa, làm gì còn ai tới gây rối?

Đã từng có những lúc cô nghĩ trên đời này vốn chẳng có cái gọi là trăng tròn hoa thắm, cũng chẳng có thiên trường địa cửu, chỉ mong chút ấm áp lan tỏa giây lát cũng khó khăn rồi. Người mà bạn đã từng nghĩ có thể ở bên bạn dài lâu, có lẽ một lần ly biệt là cả đời không gặp lại, ví dụ như Đàm Chiến; cũng có thể quay lưng đi đã có một cuộc đời khác, ví dụ như Tưởng Ly.

Phù Dung cũng có cuộc đời của riêng mình. Ở Hoàng Thiên này, trước khi đi Tưởng Ly đã sắp xếp ổn thỏa cho cô. Cô trở thành một trong những người nắm cổ phần ở Hoàng Thiên, cùng anh Ngũ quản lý Hoàng Thiên.

Được sống những tháng ngày bình an, yên ổn vẫn luôn là điều Phù Dung mong chờ, giống như giờ đây, thế sự đã ổn, cô cũng không cần phải tiếp rượu cười trừ với đám đàn ông kia như trước. Đàm Chiến cho cô sự độc lập về kinh tế, còn Tưởng Ly cho cô sự độc lập về nhân cách.

Nhưng mà, nhìn khung cảnh ồn ã kia, cô luôn nhớ lại những ngày tháng trước đây, nhớ lại mỗi lần nghe nói Đàm Chiến sắp tới, các chị em lại nhiệt tình trang điểm phấn son, tâm trạng thấp thỏm, sục sôi. Nhớ lại mỗi lần Tưởng Ly khám bệnh cho họ nét mặt đều khó chịu, mắng họ: Sao không uống nữa cho chết luôn đi! Não bị kẹp cửa rồi phải không? Nếu thật sự không ổn thì phải nói với em, nói với Đàm gia chứ, sao cứ uống để hành hạ cơ thể như thế này!

Phù Dung cười khẽ, ngửa cổ uống cạn ly rượu vang, khóe mắt chợt ướt nhòe.

Đằng sau có tiếng người trêu chọc: "Đây chẳng phải là trụ cột của Hoàng Thiên, cô Phù Dung sao?"

Phù Dung quay người lại nhìn, là một người đàn ông trung niên mặc áo vest quần Âu, có những dấu hiệu hướng tới béo phì: Bụng bia, người hơi ngả ra sau, xấu như ma chê quỷ hờn. Nhưng những người có thể bước vào đây ai cũng đều có thân phận và địa vị.

Cô không quen.

Việc này rất bình thường, những người tới đây không phải ai Phù Dung cũng quen biết, nhưng ai cũng biết Phù Dung.

Người đàn ông quan sát Phù Dung một lượt từ trên xuống dưới, chép miệng mấy tiếng: "Quần áo giờ mặc nhiều rồi, nhưng trông càng xinh đẹp hơn."

Thứ khiến Phù Dung kiêu hãnh nhất là thân hình, có thể ví như ma quỷ nóng bỏng, khiến bao nhiêu gã đàn ông ngày nhớ đêm mong. Nhưng kể từ khi cô lên quản lý Hoàng Thiên, cô đã ăn mặc kín đáo hơn nhiều, không còn mặc những bộ quần áo trễ ngực hở lưng như trước nữa. Ngay lúc này đây cô đang khocá trên người một bộ xường xám được đặt làm màu trắng khói xen lẫn hình mây, khiến cô trông thêm đoan trang dịu dàng, rộng rãi lại thùy mị.

Ở lâu trong Hoàng Thiên, gặp phải những kiểu khách này cũng là chuyện thường tình. Nếu là trước kia, Phù Dung cũng sẽ nói chêm vào lấy lòng khách. Nhưng bây giờ thân phận đã khác, cách giải quyết vấn đề dĩ

nhiên cũng phải khác. Cô chỉ mỉm cười không nói thêm gì, quay người định bỏ đi.

"Quần áo đã cởi ra rồi muốn mặc lại đâu có dễ vậy?" Người đàn ông cười gian.

Phù Dung đứng đờ ra tại chỗ, nhưng cũng nhanh chóng thu lại cảm xúc, không đáp lời. Người đàn ông đó không buông tha cho cô, tiến lên ôm chặt lấy cô: "Từ lâu tôi đã muốn nếm thử mùi vị của thương hiệu hàng đầu Hoàng Thiên. Bây giờ Đàm Chiến chết rồi, còn ai bao bọc cho cô nữa?"

Phù Dung giãy giụa, quát to: "Buông tay!"

"Giả vờ thanh thuần gì chứ? Bản thân trước kia làm gì không biết hay sao? Mặc quần áo lên thì không còn là cô nữa chắc?" Nói rồi, người đàn ông bắt đầu động chân động tay.

Phù Dung đang định cảnh cáo hắn rồi tiếp tục báo cảnh sát, đã bị hắn kéo giật sang một bên. Người đàn ông đó há miệng chửi rồi giơ cao tay lên. Một giây sau, cổ tay hắn bị ai đó khống chết, một tiếng quát nghiêm nghị vang lên: "Mày dám động vào cô ấy thử xem!"

Phù Dung ngước lên nhìn, chỉ nhìn tới được sống lưng rắn chắc, tráng kiện của một người đàn ông.

Là Mark.

Hắn ta giãy giụa mãi vẫn không thoát ra được, bèn bực dọc: "Mẹ kiếp..."

Mark ngay sau đó giáng cho hắn một cú đấm.

Phù Dung lập tức giữ tay Mark lại. Anh mặc áo phông ngắn tay, để lộ cơ bắp cuồn cuộn, nắm vào rắn như đá, nhưng lại vô thức tạo cho Phù Dung cảm giác an toàn. Cô nói: "Mở cửa làm ăn ai đến cũng là khách, bỏ đi." Rồi cô nhìn sang người đàn ông kia: "Ông tới đây là để thoải mái, vui đùa, chắc không muốn ầm ĩ tới mức vào đồn cảnh sát chứ."

Gã đàn ông trung niên dĩ nhiên không muốn mọi chuyện đi quá xa, hất mạnh tay của Mark ra rồi bỏ đi trong điệu bộ bực dọc.

Mark nhìn chằm chằm theo hắn một lúc lâu, thấy không có vẻ định tiếp tục gây rối nữa mới kiềm chế cơn giận, quay đầu nhìn Phù Dung, nhíu mày: "Không biết trốn sao? Hắn muốn ôm em liền để hắn ôm?"

Phù Dung nghe xong câu này trong lòng vừa giận vừa ấm ức. Thế nào gọi là không biết trốn? Nói cứ như cô phóng đãng lắm vậy, cô hờn giận: "Cần anh lo!"

Mark không vui, khẽ quát: "Em là người phụ nữ của anh, anh không lo cho em, ai lo cho em!"

Phù Dung nổi nóng, đẩy anh ra: "Cút đi, ai là người phụ nữ của anh!" Dứt lời, cô đi thẳng xuống nhà.

Mark đứng đờ ra đó một lúc, rồi cũng vội vã đi xuống.

Trong một góc đại sảnh, Tưởng Tiểu Thiên và Ấn Túc Bạch đang uống rượu, thấy Phù Dung đi qua, liền cười, thái độ cố tình bao nhiêu có bấy nhiêu.

Phù Dung tiến tới, dựa vào tay vịn của ghế, hai tay khoanh trước ngực, nhìn Tưởng Tiểu Thiên chằm chằm, cũng cười một điệu không rõ đùa hay thật: "Trở thành "anh Thiên" một cái địa vị cũng khác. Thấy người của mình bị ức hiếp không ra mặt thì thôi lại còn ngồi đây xem trò vui, không

sợ trời sập. Tưởng Tiểu Thiên, em có xứng được gọi một tiếng "anh Thiên" không?"

Tưởng Tiểu Thiên cũng hiểu tính khí của Phù Dung, vội rót rượu nhận lỗi với cô, cười hì hì: "Có Mark ở đó, đâu còn cần bọn đàn em ra tay nữa."

Nói rồi, cậu liếc ra phía sau Phù Dung.

Phù Dung không nhìn cũng biết Mark đã theo tới, không nhận rượu, hậm hực trừng mắt nhìn Tưởng Tiểu Thiên.

Đối với Mark, ban đầu Phù Dung kháng cự, dù sao thì anh cũng có ý cưỡng ép. Nhưng thật lòng mà nói, so với đám đàn ông tới Hoàng Thiên trêu hoa ghẹo nguyệt, Mark khá hơn nhiều. Anh khiến người ta nhìn vào phải nể sợ, nhưng không bao giờ dùng vũ lực với cô...

~Hết chương 575~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 576: Quá Hợp Ý Em

Sau khi Mark quy thuận, Tưởng Ly cũng đồng thời "giải cứu" cô từ tay Mark ra ngoài. Kết thúc sự quan tâm hoang đường của đôi bên, Phù Dung những tưởng mọi chuyện cứ thế trôi qua, không ngờ cô lại thi thoảng nhìn thấy Mark. Ở xung quanh cô, lại không chủ động tiến lên, khi biết cô đã nhìn thấy mình thì lập tức chủ động quay đi hoặc né tránh.

Tình huống giống như hôm nay, thật ra trước đó Mark cũng từng giúp cô giải quyết không ít. Cô cũng chuyển dần từ sự sợ hãi anh ban đầu sang thái độ dám cùng anh lớn tiếng. Cũng có thể vì đã quen với thân phận bà chủ của Hoàng Thiên, nên cô nói chuyện cũng có sức mạnh hơn nhiều.

Cô hỏi Mark vì sao cứ luôn đi theo mình, Mark liền đưa ra một lý do: Em là cô gái của anh.

Chỉ một lý do như vậy, cho đến tận bây giờ.

Tưởng Tiểu Thiên nhìn điệu bộ của Phù Dung, lập tức đưa ly rượu ra trước mặt cô: "Đừng đừng đừng bà chủ Du, chị tuyệt đối đừng trở mặt. Trước khi đi, Tưởng gia đã dặn dò chúng em rồi, chọc ghẹo ai cũng không được chọc ghẹo bà chủ Du. Hơn nữa, chị mà không vui một cái, mấy anh em chúng em không vào nổi Hoàng Thiên, cũng làm gì có chỗ mà uống rượu chứ, chị lo nghĩ nhiều rồi."

Từ ngày cùng anh Ngũ quản lý Hoàng Thiên, Phù Dung đã thay đổi nghệ danh trước kia thành tên thật Du Thanh Đan, nhưng có lúc mọi người

chẳng thể nhớ nổi, thi thoảng vẫn gọi cô là Phù Dung như trước, đổi lại cái lườm nguýt của cô và sự trừng phạt không cho người đó vào trong Hoàng Thiên. Chỉ có mình Mark, biết rõ tên thật của cô nhưng vẫn gọi cô là Phù Dung.

Giống như lúc này đây, còn chưa đợi Phù Dung giơ tay ra đón ly rượu, Mark đã chặn lại: "Dạ dày của Thanh Đan không tốt, không uống được rượu."

Tưởng Tiểu Thiên nhìn Mark rồi quay đầu nhìn Ấn Túc Bạch và mọi người ngồi trên ghế, không nhịn được, cả đám lại phá lên cười.

Cười đến nỗi Phù Dung vừa xấu hổ vừa giận dữ, cô quay lại trừng mắt với Mark: "Tôi không là gì của anh hết! Tôi đã nói với anh bao nhiêu lần rồi!"

Mark sững người: "Sao lại không là gì?"

"Sao lại là gì?"

Mark cực kỳ nghiêm túc nói: "Anh từng ngủ với em, em chính là cô gái của anh."

Ấn Túc Bạch ngồi trên ghế quát to một tiếng: "Nói hay lắm, chính là đàn ông!"

Những người khác đồng loạt vỗ tay hùa theo.

Phù Dung chưa từng nghĩ anh sẽ nói như vậy, cũng ngẩn ra một lúc. Một lúc lâu sau khi phản ứng lại, cô vớ lấy một chiếc đệm lưng trên ghế đập vào khuôn mặt ngồi xem kịch của Tưởng Tiểu Thiên, buông một câu: "Mấy người một tuần tới đừng có đặt chân vào Hoàng Thiên!"

Sau khi Phù Dung đi khỏi, Ấn Túc Bạch mỉm cười nói với Mark: "Vừa phải thôi, đừng để tâm trạng mất cân bằng. Thân phận trước kia của Phù Dung tuy nói ra không dễ nghe nhưng bây giờ đang ngày một tốt đẹp hơn, là một cô gái biết tự phấn đấu. Cậu ấy à, cũng đừng nghĩ con gái người ta quá tùy tiện, bên ngoài còn nhiều cô lắm!"

Mark ngồi phịch xuống bên cạnh, uống cạn ly rượu trước đó Tưởng Tiểu Thiên đưa cho Phù Dung, rồi đặt ly xuống: "Tôi không hề nghĩ cô ấy là người tùy tiện, tôi thật sự thích cô ấy!"

Tất cả đều sững sờ.

Mãi một lúc sau, Tưởng Tiểu Thiên mới bất thình lình nấc cụt một cái, nói một câu: "Hay lắm!"

***

Tưởng Ly cảm thấy có lúc duyên phận trời ban thật là kỳ diệu.

Tòa kiến trúc to lớn của trụ sở chính Lục Môn, tòa nào tòa nấy gần như đều chạm đến mây xanh nhưng lại cách xa khu vực hoàng kim xa hoa, giống như một cao thủ ẩn mình giữa giang hồ, né tránh phồn hoa nhưng lại sáng tạo nên những phồn hoa mà người khác chỉ có thể ngước nhìn, không thể chạm đến.

Là phong cách thống nhất của Lục Môn, không kiêu ngạo cũng không lộ liễu, nhưng không ai có thể tảng lờ sự tồn tại của nó. Thậm chí một chút động tĩnh của nó cũng có thể khiến thế giới bên ngoài nhanh chóng cảm nhận được. Bởi vì Lục Môn sở hữu quá nhiều sản nghiệp, nhiều đến mức cho dù chỉ động chạm nhẹ vào đầu mút dây thần kinh cũng có thể gây ra hiệu ứng cánh bướm.

Mảnh đất này của Lục Môn, thật ra Tưởng Ly từng nhìn thấy. Lúc cô du học, đã từng đi ngang qua khu vực xa hoa nhưng có vẻ lại kín đáo này. Chỉ là cô không bao giờ nghĩ rằng, có một ngày mình lại có duyên phận với nơi ấy, hơn nữa còn sắp trở thành vợ của người đàn ông chuẩn bị bước lên chiếc ghế quyền lực.

Liên quan đến việc có theo Lục Đông Thâm quay về Lục Môn hay không, thật ra Tưởng Ly đã có tính toán. Trước khi Tần Tô gặp chuyện, cô muốn dỗ Lục Đông Thâm quay về, còn mình viện cớ trở về Thương Lăng.

Nếu Vong ưu tán đã nằm trong tay cô, thì việc tìm Huyền thạch là việc chắc chắn, cho dù chuyến đi tới sa mạc nguy hiểm trùng trùng cô cũng chấp nhận, chỉ cần Huyền thạch vẫn còn tồn tại trên thế giới này.

Nhưng Tần Tô đã gặp chuyện.

Sau đêm Lục Đông Thâm hoan ái gần như trong một sự phát tiết, anh ôm chặt lấy cô, nói với cô: Bé con, theo anh về đi, ở bên anh.

Một câu "ở bên anh" đã tiết lộ sự cô đơn tận đáy lòng Lục Đông Thâm. Cho dù bây giờ nhớ lại câu nói này của Lục Đông Thâm, trái tim Tưởng Ly vẫn dấy lên từng cơn đau nhói. Sống ở trên cao phải chịu đựng khắc nghiệt, Lục Đông Thâm là người cô độc. Có lẽ bao lâu nay anh đang nhẫn nhịn sự cô độc, thậm chí là quen với nó, nhưng sự ra đi của Tần Tô là đòn đánh cuối cùng khiến anh ngã gục.

Cô không đành lòng để anh tiếp tục một mình, nên gật đầu đồng ý.

Anh hơi ngước mặt lên, khẽ hỏi cô: "Em có rời xa anh không?"

Tưởng Ly lắc đầu.

Anh có vẻ như không chắc chắn, lại tiếp tục hỏi: "Thật không? Dù là lúc nào cũng không rời xa anh?"

Tưởng Ly vòng tay ôm chặt cổ anh, chân thành nói với anh: "Phải, dù là lúc nào em cũng sẽ không rời xa anh, chúng ta sắp làm đám cưới rồi, không phải sao?"

Lúc đó đêm khuya, rèm cửa của khách sạn chưa kéo vào, ánh trăng bàng bạc hắt cả vào trong, hắt vào đáy mắt sâu hút của anh, giống như một bầu trời không đáy, bộc lộ toàn bộ mọi áy náy và khó xử của anh.

Anh hôn cô, lẩm bẩm: "Anh muốn cưới em, nằm mơ cũng muốn, nhưng bây giờ... Bé con, anh thật sự sợ sẽ phải để em thiệt thòi."

Cô ngẩng đầu, chủ động hôn lại anh, cuối cùng cắn mạnh lên môi anh. Anh đau đớn, nhìn cô khó hiểu. Cô nhìn thẳng vào mắt anh và nói: "Lục Đông Thâm, một đám cưới chẳng thể hiện được điều gì, em muốn anh đối xử tốt với em trọn đời trọn kiếp. Cả đời này, anh phải dành mọi tâm tư cho em, anh hiểu không?"

Người thân qua đời, không thể lập tức làm đám cưới, Lục Đông Thâm không thể làm được chuyện này, hơn nữa cô cũng không thể thanh thản đứng trên thảm đỏ.

Trong ánh mắt Lục Đông Thâm có sự thương xót dành cho cô, anh hứa với cô: "Đăng ký kết hôn trước, đám cưới chắc chắn sẽ bù cho em."

Cô ôm chặt anh: "Quá hợp ý em."

Sự trở lại của Lục Đông Thâm nghiễm nhiên như một quả ngư lôi dưới lòng biển sâu, làm nổ tung mặt nước vốn đang phẳng lặng, gần như khiến trời long đất lở. Còn tin tức Tần Tô qua đời cũng theo sự quay về của anh

được công bố với mọi người, nhất thời khiến Lục Môn một lần nữa rơi vào phong ba.

Tưởng Ly không tới tổng bộ Lục Môn, vừa đến nơi cô đã được Lục Đông Thâm đưa về biệt thự, biệt thự của anh.

Diện tích lớn đến tặc lưỡi, phòng sạch sẽ đến tặc lưỡi, vào nhà cũng phải tặc lưỡi vì không có hơi thở cuộc sống.

Nó giống một cung điện xa hoa, nói chuyện cũng còn âm vọng. Qua cửa sổ có thể nhìn thấy vườn hoa vô cùng vô tận. Hoa cỏ đúng là đáng quý, có điều... Tưởng Ly cứ nghĩ mình nhìn thấy một vườn hoa giả, luôn cảm thấy đẹp thì đẹp đấy nhưng lại thiếu chút gì.

Đến khi đứng giữa nơi đó, cô mới chợt nhận ra, không có chim, không côn trùng, ngồi tách cỏ ra cũng còn chẳng thấy bóng con kiến nào.

Trong biệt thự có quản gia, Tưởng Ly biết thật ra căn biệt thự này có không ít người, bằng không từ trên xuống dưới sao có thể sạch sẽ, gọn gàng như vậy. Khi hỏi đến thì quản gia nói: Mỗi lần anh Lục ở đều thích yên tĩnh sợ ồn ào, vì vậy mỗi lần anh ấy tới, người làm cũng cố gắng không xuất hiện.

Tưởng Ly nhạy bén nắm chặt được chữ "tới". Thấy thế, quản gia cũng giải thích cho cô: Anh Lục đa phần đều ở lại công ty ạ.

Cô hiểu rồi.

Khi hỏi tới tình trạng của vườn hoa, quản gia nói: "Anh Lục mắc bệnh sạch sẽ, trong vườn hoa có chim hót, có côn trùng anh ấy đều không thích."

Tưởng Ly cảm thán, ngày trước Lục Đông Thâm làm sao mà sống nổi vậy trời.

~Hết chương 576~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 577: Quả Thực Có Thần Thái Của Dâu Trưởng Lục Môn

Tưởng Ly dặn dò quản gia, không được để người làm vườn phun thuốc trừ sâu lên cỏ nữa. Cô những tưởng quản gia sẽ từ chối hoặc đi xin ý kiến của Lục Đông Thâm, ai ngờ quản gia nghe xong bèn gật đầu, lập tức gọi điện thông báo cho người làm vườn từ trên xuống dưới, sau đó hỏi cô còn gì căn dặn nữa không.

Việc này khiến Tưởng Ly lấy làm ra, sao bỗng dưng lại nghe lời cô rồi?

Quản gia là người nhanh nhạy, bèn cười nói: "Anh Lục đã có lời với chúng tôi bên này rồi, nói nữ chủ nhân sẽ vào đây ở, từ trên xuống dưới trong nhà đều phải nghe lệnh cô."

Sau đó còn bổ sung thêm một câu "Bao nhiêu năm rồi, đây là lần đầu tiên anh Lục gọi chỗ này là nhà."

Nghe xong câu này, lòng Tưởng Ly còn ngọt ngào hơn cả uống mật ong, cô hỏi quản gia anh Lục đã thông báo với họ từ khi nào.

Quản gia nhớ rất rõ ràng, bèn nói ra thời gian cụ thể.

Tưởng Ly quay lại nhẩm tính, hóa ra là trước khi Lục Đông Thâm xảy ra chuyện, còn chưa được Dương Viễn đưa tới Thương Lăng. Nếu nói cụ thể thì là ngày cô và Ấn Túc Bạch đánh cược với nhau xem có thể thắng được Mark hay không.

Nghĩ xong, cô quả thật sửng sốt, thì ra ngay từ lúc đó Lục Đông Thâm đã sớm chuẩn bị sẵn mọi kế hoạch cho cô.

Chẳng trách sau khi ra khỏi Tần Xuyên, cô làm ra vẻ chất vấn anh: Vì sao cô không thể trở về Thương Lăng trước?

Lục Đông Thâm nói với cô, chúng ta có thể tạm dừng chân ở Thương Lăng, nhưng em bắt buộc phải cùng anh về Lục Môn.

Lúc đó cô hiểu tâm ý của anh, vì anh sợ cô tới sa mạc tìm Huyền thạch nên cố tình hạn chế tự do của cô. Anh nắm chặt tay cô: "Một người sắp về làm dâu Lục Môn rồi, cũng phải làm quen với họ hàng thân thích chứ."

Có lẽ muốn triệt để hiểu một con người nên tới địa bàn của người đó. Lục Môn, là nơi sinh thành dưỡng dục Lục Đông Thâm, là thị trường quốc tế, là chiến trường mà Lục Đông Thâm quen thuộc nhất. Trở về nơi này cũng là tìm về với bản chất thuần túy nhất của anh: Tàn nhẫn, quyết đoán, khi theo đuổi lợi ích không chút nể tình.

Nhưng Tưởng Ly luôn cho rằng, Lục Đông Thâm khi sống ở Thương Lăng mới là chân thực nhất, còn ở Quý Dương đêm ấy là một Lục Đông Thâm yếu đuối nhất.

Cô từng nhìn thấy mặt thảm hại nhất của anh, anh không chần chừ bộc lộ cho cô thấy, cô cũng cam tâm tình nguyện tiếp nhận.

Lần này trở về, việc đầu tiên Lục Đông Thâm thực hiện chính là đưa cô tới gặp Lục Chấn Dương, bàn bạc chuyện hậu sự của Tần Tô và tình hình của Lục Môn tính tới thời điểm hiện tại. Anh thẳng thắn nói rõ việc muốn cưới cô về làm vợ với Lục Chấn Dương.

Sức khỏe của Lục Chấn Dương mỗi ngày một giảm sút. Tưởng Ly nhìn thấy điều đó và rất sửng sốt. Cô từng nghĩ đến việc tình trạng của ông sẽ tệ

nhưng không ngờ lại tệ đến mức này, bây giờ ngay cả việc ra vườn hoa ngồi một lúc cũng rất nhọc nhằn.

Trong nhà lúc nào cũng có bác sỹ túc trực, có không ít người ra ra vào vào lo lắng quán xuyến từ trên xuống dưới.

Cái chết của Tần Tô là một đả kích rất lớn đối với Lục Chấn Dương, Tưởng Ly chỉ lo không biết ông có ngã gục hay không, thế nên trước khi gặp Lục Chấn Dương, cô cũng đã chuẩn bị tinh thần.

Cũng may, Lục Chấn Dương là một người đã vượt qua nhiều sóng gió, bao nhiêu sinh ly từ biệt ông đều có thể nhẫn nhịn nén đau thương. Ông cất giọng run rẩy nói với Lục Đông Thâm: Mẹ con không thích làm mọi chuyện rầm rộ, chuyện hậu sự con cứ tiện đường lo liệu, còn nữa bất luận thế nào cũng phải điều tra ra hung thủ.

Sự cô tịch, thê lương của cái tuổi gần đất xa trời chắc cũng đến vậy mà thôi.

Liên quan đến chuyện kết hôn của họ, Lục Chấn Dương không hề phản đối, hơn nữa cũng không quá bất ngờ, chỉ nói với Tưởng Ly: "Con trai bác, bác là người hiểu nhất. Ngay từ lúc Đông Thâm thừa nhận với mọi người con là bạn gái của nó, bác đã hiểu rồi, rằng sau này người nó muốn lấy làm vợ chính là con."

Nhưng về chuyện sau này làm bù một đám cưới, Lục Chấn Dương lại đưa ra đề nghị khác. Làm trước một đám cưới nhỏ trong quy mô gia đình, bảo đảm hôn nhân có hiệu lực pháp luật trước, sau này bù lại một đám cưới to.

"Hai đứa hiếu thảo, lại sợ bị người ngoài nắm thóp dèm pha, tất cả mọi lo lắng này bố đều hiểu cả. Nhưng bên này không được như Trung Quốc,

không phải đăng ký kết hôn là có hiệu lực pháp luật ngay, phải làm một lễ cưới mới được.” Lục Chấn Dương nhìn Lục Đông Thâm rồi nói: “Tuy rằng hình thức không quan trọng, nhưng cũng không để Tiểu Hạ chịu thiệt thòi.”

Lục Đông Thâm gật đầu: “Bố, con hiểu rồi.”

Lục Chấn Dương lại nhìn về phía Tưởng Ly, khẽ thở dài, chân thành nói: “Thành thật xin lỗi khi vừa đón con về làm dâu lại bắt con phải đối mặt với nhiều biến cố như vậy. Nhưng bác tin, Đông Thâm không muốn chờ đợi thêm tới ngày cưới con nữa. Tiểu Hạ, những thiệt thòi của con sau này Đông Thâm sẽ bù đắp lại cho con.”

Tưởng Ly ôm chặt cánh tay Lục Đông Thâm, nói với Lục Chấn Dương: “Anh ấy là người đàn ông con cam tâm tình nguyện lấy làm chồng, thế nên không có chuyện ‘quá nhiều biến cố’, cũng không có gì ấm ức cả.”

Nghe xong, Lục Đông Thâm cảm thấy ấm áp và xúc động trong lòng.

Sau này Tưởng Ly nói với Lục Đông Thâm, 24 tiếng sau khi đăng ký kết hôn xong, chúng ta tới City Clerk làm một nghi thức đơn giản là được rồi. Người chứng hôn cứ gọi Dương Viễn tới góp mặt, đừng tổ chức đám cưới trong nhà nữa. Cho dù là một đám cưới nhỏ trong nhà chúng ta vẫn phải dành thời gian chuẩn bị, không phải sao? Sau này anh làm một đám cưới thật to bù đắp cho em là được rồi. Đông Thâm, bây giờ việc quan trọng nhất là tổ chức tang lễ cho cô Tần.

Nghe xong những lời này, nỗi buồn và áy náy trong lòng Lục Đông Thâm càng tăng thêm một bậc. Từng câu từng chữ của cô giống như đang suy tính cho tình hình trước mắt của anh. Một cô gái như vậy, hiểu chuyện tới mức khiến anh đau lòng.

Anh kéo cô ôm chặt vào lòng, thì thầm: "Bé con, với toàn bộ khả năng của mình, anh sẽ dành những điều tốt đẹp nhất cho em."

Tang lễ của Tần Tô được tổ chức rất long trọng.

Hôm ấy bầu trời không quá sáng sủa, Tưởng Ly bước xuống xe, khoác cánh tay của Lục Đông Thâm ngước đầu lên nhìn bầu trời, bất giác nhớ tới ngày nhận thi thể của Tần Tô ở Quý Dương.

Mưa nặng hạt một cách bất ngờ, đập xuống mái hiên trên đỉnh đầu, khiến lòng người thảng thốt.

Hôm nay chẳng giống như một ngày có thể mưa, nhưng mây đen sa sầm, cả bầu trời âm u khó tả, phải hít một hơi rất sâu mới khiến hô hấp trở nên thông suốt được.

So với Charles Ellison, tang lễ của Tần Tô được tổ chức khá riêng tư. Cái gọi là riêng tư tức là chỉ có người thân trong gia đình họ Lục và họ Tần, không có các đối tác làm ăn, thậm chí còn không có nhân viên hay cổ đông của Lục Môn.

Với tư cách là con trưởng, Lục Đông Thâm là người chủ trì chính, tuy rằng hợp tình hợp lý, nhưng có thể nhận ra không ít người mang họ Lục khác đều ôm cảnh giác với anh. Đương nhiên, vẫn có người chủ động tới lấy lòng. Mấy vị trước kia từng qua lại thân thiết với Lục Khởi Bạch giờ đều giúp Lục Đông Thâm bận rộn trước sau. Tưởng Ly nhìn thấy hết, trong lòng thầm nghĩ: Hóa ra con cái họ Lục cũng có thành phần gió chiều nào xoay chiều đó.

Lục Nam Thâm không xuất hiện trong tang lễ, điều này khiến các trưởng bối của hai nhà Lục – Tần đều rất không vui. Lục Đông Thâm không nói gì hết. Còn Lục Bắc Thâm thì thay mặt Lục Nam Thâm giải

thích với họ một câu: Nam Thâm đang có một chuyến lưu diễn toàn cầu, rất quan trọng.

Các trưởng bối nghe xong câu này lại càng không vui hơn, lưu diễn và đám tang của mẹ ruột cái nào nặng, cái nào nhẹ không biết phân biệt hay sao?

Lục Chấn Dương thì hờ hững nói: Bao nhiêu hiếu thuận, Nam Thâm dành cả trong cuộc sống hằng ngày rồi, thiếu một lễ tang chẳng thấm vào đâu.

Ngược lại, Tưởng Ly được nghe Lục Đông Thâm nói về chuyện của Nam Thâm. Đúng là có chuyện lưu diễn toàn cầu, hơn nữa đối với Nam Thâm mà nói, lần lưu diễn này đích thực cực kỳ quan trọng, dù sao cũng là chuyện của cả đoàn đội. Nhưng trước ngày tổ chức tang lễ, cậu ấy đã quay về, ôm hài cốt của Tần Tô ngồi một mình trong phòng cả đêm. Sáng hôm sau khi bước ra ngoài mắt còn đỏ rực, giao lại hộp hài cốt cho Lục Đông Thâm và nói: Anh cả, ngày tang lễ em không đi đâu, ghê tởm!

Lục Nam Thâm không dính vào thương trường, trong thế giới của cậu chỉ có âm nhạc, thế nên cậu cảm thấy những con người của Lục Môn vì lợi ích mà cấu xé lẫn nhau khiến cậu ghê tởm.

Cả đám tang thật ra chỉ mình Tưởng Ly là người ngoại tộc. Thế nên khi Lục Đông Thâm đưa cô tới, ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung vào cô. Cô điềm nhiên khoác tay Lục Đông Thâm, bước qua giữa ánh mắt ngờ vực thậm chí là thảng thốt của họ.

Liên quan đến những chuyện khó xử trước đó bị Cận Nghiêm lôi ra, trên dưới Lục Môn cũng biết kha khá, thế nên dù mọi người có dùng đủ các loại ánh mắt công kích, Tưởng Ly cũng chẳng có gì sợ hãi.

Lục Bắc Thâm từ đầu tới cuối ở bên chăm sóc Lục Chấn Dương, bầu bạn với ông. Lục Chấn Dương có nỗi buồn trong lòng, sức khỏe lại không được tốt, đứng lâu là không chịu đựng nổi, thế nên phải ngồi xe lăn suốt.

Đối với hung thủ hại chết Tần Tô, bên phía Lục Bắc Thần vẫn chưa đưa ra kết luận cuối cùng, sự nghi ngờ dành cho Lục Bắc Thâm cũng chỉ là bề ngoài. Không có chứng cứ xác thực, mọi quan hệ đều không thể bị xé rách.

Khi nói chuyện với Lục Đông Thâm, Lục Bắc Thâm bày tỏ thái độ bi thương, nhìn thế nào cũng không giống như đang đóng kịch, khiến Tưởng Ly nghi hoặc. Cậu ta an ủi Lục Đông Thâm bớt đau lòng, Lục Đông Thâm cảm ơn cậu ta khoảng thời gian này vẫn luôn chăm sóc bố thay mình.

Lục Bắc Thâm nói: "Ông ấy cũng là cha của em mà."

Tưởng Ly đứng suốt bên cạnh, nhìn gương mặt Lục Bắc Thâm, nghe cậu ta gọi tiếng "cha", trong lòng có suy đoán. Lục Đông Thâm chỉ vào những dịp cực kỳ chính thức mới gọi Lục Chấn Dương là cha hoặc chủ tịch Lục, bình thường đều gọi là bố. Buổi hôm nay toàn là người nhà, Lục Bắc Thâm lại gọi là "cha", có thể thấy Lục Bắc Thâm vẫn còn có phần xa cách Lục Chấn Dương.

Lục Bắc Thâm quay sang nhìn Tưởng Ly, nét mặt không có gì khác thường, cũng không nói là từng gặp hay chưa từng gặp, chỉ nói: "Tôi nên xưng hô thế nào?"

Tưởng Ly thầm nghĩ, đúng là màn dạo đầu thông minh.

Lục Đông Thâm nói thẳng: "Chị dâu trưởng."

Những người xung quanh cũng đều nghe thấy, ai nấy đều rất ngạc nhiên. Lục Bắc Thâm có lẽ cũng không ngờ, đáy mắt thoáng qua một tia sửng sốt nhưng cũng bình thường lại rất nhanh, gọi Tưởng Ly một tiếng

“chị dâu trưởng” rồi bổ sung một câu: “Gánh nặng con dâu trưởng của Lục Môn không nhẹ đâu.”

Lục Đông Thâm đã dùng cách thức trực tiếp này kéo cô tới trước mặt người nhà họ Lục. Cô cũng không ngờ, vì dù sao họ cũng chưa đăng ký kết hôn. Nhưng lúc này cô cũng không thể e sợ. Cô nhìn Lục Bắc Thâm, bình thản nói: “Nếu tôi đã dám ngồi lên vị trí dâu trưởng của Lục Môn, thì tôi sẽ có bản lĩnh gánh vác trách nhiệm.”

Câu này như nói cho Lục Đông Thâm nghe, cũng lại như nói cho mọi người nghe. Tóm lại, giọng cô trong vắt như suối, không hèn mọn, không kiêu ngạo, không cao không thấp, đủ để khiến tất cả mọi người nghe rõ ràng.

Trong ánh mắt Lục Đông Thâm sáng lên vẻ ngợi khen, anh nói: “Quả thực có thần thái của dâu trưởng Lục Môn.”

~Hết chương 577~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 578: Tôi Chưa Bao Giờ Coi Đó Là Ý Trời

Trong tang lễ không tiện nói chuyện đám cưới, thế nên Lục Đông Thâm không nhận những lời chúc mừng của mọi người, quay người tập trung cho đám tang.

Khi mục sư đọc lời từ biệt, trong lòng Tưởng Ly dấy lên một cơn chua xót. Cô nhớ lại một vài lần tiếp xúc không nhiều trước đây với Tần Tô, nhớ tới câu Tần Tô hỏi cô: Tôi phải làm sao mới có thể tin rằng cháu sẽ không làm tổn thương Đông Thâm?

Tưởng Ly nhủ thầm trong lòng: "Mẹ, cho dù sau này phải hy sinh mạng sống của con, con cũng sẽ bảo vệ cho Đông Thâm."

Tuy rằng tang lễ không có người ngoài tham gia nhưng bên ngoài nghĩa trang lại có không ít phóng viên chờ sẵn. Đây là chuyện không thể né tránh, một là vì sự ra đi của Tần Tô, thứ hai, cũng là điều quan trọng nhất, Lục Đông Thâm đã trở lại.

Thế nên khi tang lễ vừa kết thúc, rất nhiều phóng viên đã ùa tới.

Rất lâu sau này khi nhớ lại cảnh tượng ngày hôm nay, lần nào Tưởng Ly cũng cảm thấy chấn động trong lòng.

Có phóng viên đứng đợi là chuyện mọi người đều dự liệu từ trước, chỉ là không ngờ được số lượng lại vượt quá so với tưởng tượng. Con cái nhà họ Lục không thích tiếp xúc với truyền thông là chuyện mọi người đều

biết, thế nên ngăn được ai thì ngăn, không ít người dưới sự hộ tống của vệ sỹ đã khẩn trương chui vào ô tô, phóng vội đi.

Lục Đông Thâm, Lục Bắc Thâm cùng mọi người đưa Lục Chấn Dương và các trưởng bối khác lên xe trước, sau đó đối mặt với đám phóng viên.

Bây giờ, Lục Bắc Thâm là người được quan tâm nhất trong Lục Môn, việc phóng viên chú ý tới cậu ta là không có gì ngạc nhiên. Nhưng đúng lúc này Lục Đông Thâm lại đường đột trở về, vì vậy, mọi người cũng chuyển trọng tâm chú ý sang anh.

Bỏ qua giá cổ phiếu đang dao động rất mạnh của Lục Môn thì điều các phóng viên quan tâm nhất chính là dự định của Lục Đông Thâm sau khi quay trở lại, và lời giải thích cuối cùng cho sự cố tại nhà máy bốn năm trước.

Đối mặt với những câu hỏi liên tục như nã pháo của phóng viên, Lục Đông Thâm không trả lời thẳng mà tỏ thái độ rằng Skyline quốc tế sẽ mở cuộc họp báo, các phòng ban quan hệ ngoại giao sẽ lập tức gửi thiếp mời tới họ, do phó tổng giám đốc Dương Viễn đích thân chủ trì.

Nghe xong câu này, họ đều sôi sục. Đây rõ ràng là một sự kiện lớn, Skyline quốc tế có thể nói là lính tiên phong mà Lục Môn mở rộng ra thị trường quốc tế và thị trường Trung Quốc. Lúc trước, nó là "con cưng" của Lục Đông Thâm, bây giờ tuy anh không còn nhậm chức nhưng thái độ của Dương Viễn cũng chính là thái độ của Lục Đông Thâm.

Skyline quốc tế có động thái lớn, cũng có nghĩa là kết cấu của nội bộ Lục Môn sẽ có sự điều chỉnh.

Đồng thời, Lục Bắc Thâm, với tư cách phó tổng giám đốc khu vực Trung Quốc của Skyline quốc tế cũng bị hỏi tới. Phóng viên đưa ra chất

vấn: Cùng là phó tổng giám đốc, liệu anh có biết chuyện sắp có buổi họp báo hay không?

Lục Bắc Thâm dĩ nhiên là không biết, khi Lục Đông Thâm nói những lời vừa rồi, đôi mày cậu ta hơi nhíu lại trong giây lát. Có lẽ đám phóng viên chỉ mải để ý tới Lục Đông Thâm mà bỏ qua Lục Bắc Thâm, nhưng Tưởng Ly thì nhìn rất rõ ràng.

Nhưng khi đối mặt với câu hỏi của họ, cậu ta vẫn rất điềm đạm, ung dung: "Đương nhiên, bất kỳ hành động thương mại và quyết sách nào của Skyline quốc tế đều đã được thông qua sự thống nhất của cấp quản lý."

Có phóng viên lại hỏi Lục Đông Thâm liệu có xuất hiện trong buổi họp báo lần này hay không.

Lục Đông Thâm lẳng lặng kéo tay Tưởng Ly qua, điềm nhiên đối mặt với vô số ống kính: "Đương nhiên, tới lúc đó tôi sẽ nắm tay phu nhân cùng xuất phát tại buổi họp báo."

Tưởng Ly có cảm giác như một thế giới muôn màu bùng nổ trước mắt mình, tất cả đều đang xoay tròn, đầu óc cô choáng váng, nhưng trong lòng thì hân hoan. Cô cảm giác mọi thứ đều không chân thực, bên tai cũng chỉ toàn những tiếng ồn ào.

Khi cô tỉnh táo trở lại, Lục Đông Thâm đã sớm ôm cô trở về xe.

Dương Viễn làm tài xế một cách galăng, nhanh chóng cho xe rời khỏi phạm vi nghĩa trang. Sau khi tránh được xe của đám phóng viên, anh ấy mới đi chậm lại. Phía trước có xe dẫn đường, phía sau có xe hộ tống, đều là xe của vệ sỹ.

Tưởng Ly nhìn ra khung cảnh lao vun vút bên ngoài cửa sổ, chớp chớp mắt, rồi lại chớp mắt thật mạnh lần nữa, khiến Dương Viễn trong gương

chiếu hậu lấy làm lạ, quay qua hỏi Lục Đông Thâm: “Cô ấy sao vậy?”

Lục Đông Thâm vẫn nắm chặt tay cô, thản nhiên trả lời: “Vẫn chưa quen được.”

“Còn có thứ khiến Tưởng cô nương không kịp quen cơ à?” Dương Viễn nhìn chằm chằm phía trước, đánh tay lái cho xe đi vào đường quốc lộ: “Hiếm có thật.”

Lục Đông Thâm thấy Tưởng Ly mặt mũi trắng bệch, trông cực kỳ đáng thương bèn giơ tay xoa lên đầu cô. Cái chạm tay của anh đã hoàn toàn đánh thức Tưởng Ly. Cô đánh mắt nhìn Dương Viễn, rồi lại nhìn Lục Đông Thâm: “Anh cố tình, đúng không?”

Một câu hỏi không đầu không cuối nhưng Lục Đông Thâm vẫn hiểu, anh nói: “Đúng vậy.”

Tưởng Ly há hốc miệng.

Dương Viễn nhìn cô qua gương chiếu hậu: “Chúc mừng cô lên chức dâu trưởng Lục Môn. Tưởng cô nương, vũng nước đục Lục Môn cô không muốn cũng phải giẫm vào, số phận đã định.”

“Dương Viễn, anh chớ nói leo, chuyện tôi cưới Lục Đông Thâm còn cần anh chúc mừng sao? Quà mừng cũng không thấy được bao nhiêu tiền.” Tưởng Ly oán anh ấy một câu rồi quay đầu nhìn Lục Đông Thâm, tiếp tục chủ đề ban nãy: “Vì sao chứ?”

Lục Đông Thâm xưa nay không phải người tùy tiện, thế nên với cá tính của anh, anh sẽ không đối mặt với phóng viên, cho dù là đối mặt cũng không tùy tiện công khai với họ một thông tin còn chưa chính thức như vậy. Người bên cạnh có lẽ không hiểu rõ nhưng Tưởng Ly thì hiểu anh.

Lời gạn hỏi của Tưởng Ly thật ra mang chút lòng riêng. Cô không hy vọng Lục Đông Thâm vừa quay về Lục Môn đã phải đối mặt với "mưa máu gió tanh", dẫu sao thì tình hình sức khỏe của anh cũng bày ra đó. Nhưng từ giây phút anh đi ra khỏi nghĩa trang, đối mặt với phóng viên, cô đã hiểu rõ, cuộc chiến chính diện này đã bắt đầu rồi. Lục Đông Thâm đã bắt đầu tỏ rõ thái độ tấn công đối với vị trí quyền lực cao nhất.

Lục Đông Thâm khẽ nắm lấy tay cô, nghịch ngợm, nhưng miệng lại hỏi Dương Viễn: "Tình hình thị trường cổ phiếu sao rồi?"

"Chẳng ra sao cả, ác liệt, nguy hiểm." Dương Viễn lạnh lùng hình dung bằng hai từ ấy: "Chuyện của chủ tịch Tần bị đồn đi quá nhanh, các cổ đông có đến tám, chín phần đã mất hết niềm tin. Sau đó lại còn có kẻ đứng trong bóng tối âm thầm tác động giở trò, nuốt trọn một lượng lớn những cổ phiếu lẻ tẻ của các cổ đông trên thị trường, động thái có vẻ nhanh hơn khoảng thời gian trước rất nhiều."

Ánh mắt Lục Đông Thâm tối đi, anh lấy ngón tay cái vuốt qua mu bàn tay Tưởng Ly: "Ăn hết cổ phần lẻ tẻ trên thị trường, lại ngồi đợi những phần vốn góp lớn bị ném ra tranh thủ thu nạp, tôi đúng là xem thường khả năng tài chính của đối phương rồi."

"Vẫn phân ra tới mấy thế lực. Nhưng chúng ta sống trong thị trường cổ phiếu đã lâu cũng hiểu rõ, kết quả cuối cùng của những tình huống kiểu này nhất định là cùng một người." Dương Viễn nói.

Lục Đông Thâm im lặng không lên tiếng.

"Cậu tung ra trước tin buổi họp báo là như thế nào?" Dương Viễn đánh mắt nhìn Lục Đông Thâm qua gương chiếu hậu: "Kẻ đứng sau mua hết cổ phần dã tâm sẽ càng ngày càng lớn."

“Trước phiên giao dịch mở cửa ngày thứ Hai cứ để hắn nuốt.” Lục Đông Thâm khẽ nói.

Dương Viễn đánh tay lái, đổi hướng, cuối cùng dừng xe bên đường, hai chiếc xe trước sau thấy vậy cũng từ từ đỗ sát lại. Anh ấy quay người lại, nhìn thẳng Lục Đông Thâm: “Cậu phải nghĩ cho kỹ, đây là chuyện một mất một còn. Chúng ta còn cách lần mở cửa thị trường tiếp theo chưa đầy 24 tiếng nữa đâu, một khi không tra ra được gốc gác của đối phương, Lục Môn có thể sẽ thay đổi toàn bộ chỉ trong vòng một đêm!”

Một tiếng nổ vang lên trong đầu Tưởng Ly.

Lục Đông Thâm khẽ nheo mắt lại, trong đáy mắt là những tia sáng khó dò: “Phú quý xưa nay đều phải kiếm tìm trong sự mạo hiểm, là sống hay chết, tôi chưa bao giờ coi đó là ý trời.”

Dương Viễn nhìn anh chằm chằm một lúc lâu rồi cắn răng: “Được!”

Tưởng Ly vẫn còn đang chìm trong cơn thảng thốt, Lục Đông Thâm hơi siết chặt tay cô, khi nhìn về phía cô, ánh mắt anh đã dịu dàng trở lại, nhưng vẫn còn đâu đây sự tàn nhẫn và kiên quyết của một Chiến thần.

Anh giải đáp câu hỏi ban nãy của cô: “Bé con, người đời luôn tự cho là mình thông minh mà quên mất chiêu thức gậy ông đập lưng ông xưa nay chỉ có bách chiến bách thắng.”

~Hết chương 578~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 579: Căng Thẳng

Mỗi một doanh nghiệp vào mỗi một thời kỳ đều có một tình huống riêng phải đối mặt. Giống như một đứa trẻ mỗi giai đoạn trưởng thành lại có một vấn đề riêng cần giải quyết.

Sự ra đi của Tần Tô khiến cho một Lục Môn đang ở trong giai đoạn bất an càng thêm khó khăn. Giống như Dương Viễn nói, các cổ đông bắt đầu mất hết niềm tin, bán tháo cổ phần của những công ty lớn đã lên sàn dưới quyền Lục Môn không chút nể tình, lực lượng đứng phía sau lại càng dồn ép từng bước.

Buổi họp toàn thể thành viên Hội đồng quản trị chưa hề dừng lại, gần như kéo dài từ sáng tới tối, ngay cả Lục Chấn Dương cũng mang cơ thể đau ốm xuất hiện nhưng vẫn khó mà cứu vãn cục diện tồi tệ. Thậm chí mấy dự án quan trọng tầm cỡ trong tiến trình hợp tác quốc tế lâu dài của Lục Môn cũng bị bỏ ngỏ. Khủng hoảng cuốn từ trên xuống dưới, nguồn cung vốn góp chưa bao giờ rơi vào tình thế đáng báo động như vậy. Con thuyền lớn Lục Môn, một khi xảy ra vấn đề sẽ liên đới tới các đối tác khác, hình thành hiệu ứng domino.

Có nhà báo suy đoán Lục Môn có thể sẽ phải đối mặt với một trận khủng hoảng lớn nhất lịch sử từ trước tới nay, thậm chí có khả năng đổi chủ. Sự trấn thủ của Lục Bắc Thâm không những không thể giải quyết nguy cơ mà khiến mọi chuyện càng lún sâu vào đầm lầy. Thế nên ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về phía Lục Đông Thâm. Tuy rằng tính đến thời điểm hiện tại anh vẫn chưa được khôi phục chức vụ nhưng dù gì

anh vẫn là con trưởng của nhà họ Lục. Giờ này anh quay về Lục Môn nhất định không phải để "ôm cây đợi thỏ", chỉ xem anh có bản lĩnh xoay chuyển tình thế bất lợi để giữ vững Lục Môn không mà thôi.

Ngoài ra, vẫn còn một chủ đề khác khiến báo giới say mê viết không ngừng, chính là dâu trưởng của Lục Môn. Ngày tổ chức đám tang cho Tần Tô, Lục Đông Thâm đã công khai thân phận của Tưởng Ly, gọi cô với danh nghĩa "phu nhân", khiến mọi người đều kinh ngạc.

Nguyên nhân kinh ngạc không nằm ngoài quá khứ của Tưởng Ly, đương nhiên, trên các mặt báo, họ vẫn liên tục gọi cô bằng cái tên "Hạ Trú".

Quan hệ lúc trước của họ không phải chưa từng được báo giới chú ý. Khi trước, màn dùng hàng ngàn chiếc đèn Khổng Minh để tỏ tình của Lục Đông Thâm cũng đã đủ sửng sốt, về sau hai người lại chia tay, không rõ tương lai.

Hoàng tử xưa nay chỉ chọn công chúa, người đời bao giờ cũng khẳng định chắc nịch như vậy, chuyện cô bé Lọ Lem mãi mãi chỉ là cổ tích. Vào lúc Lục Môn đứng trước ranh giới sinh tử, Lục Đông Thâm nên tìm một đối tượng môn đăng hộ đối thậm chí có thể lấy lại danh dự và địa vị cho Lục Môn là thích hợp hơn cả, chứ không phải nối lại tình xưa.

Rất nhiều tờ báo hướng ánh mắt về phía những cô gái xứng đôi với anh, ví dụ như cô công chúa vương thất vẫn luôn có thiện cảm với Lục Đông Thâm, hay một Trường Thịnh trước đó từng có hôn ước với Lục Đông Thâm. Hiện thời, Thai Tử Tân có thể nói là một cô gái độc thân nóng bỏng tay trên thương trường, xét về cả địa vị và tài sản đều không thấp kém hơn Lục Đông Thâm.

Vậy mà anh quyết tâm "gặm lại cỏ cũ".

Mảng báo phía Đông Nam Á càng khoa trương hơn. Có tin đồn cho rằng Hạ Trú vốn không phải là một cô gái tầm thường. Chuyện cô biết tà thuật họ nói chắc như đinh đóng cột, nói Lục Đông Thâm vài tháng trước sau khi gặp tai nạn thật ra đã chết rồi, nhưng lại được Hạ Trú cứu sống. Cô dùng thuật giáng đầu với anh, khống chế tinh thần của anh, sai bảo anh như một con rối vậy.

Suy luận này được truyền đi khắp các tờ báo, đủ các trang thông tin, cực kỳ thịnh hành. Mọi người Lục Đông Thâm một lần nữa bị Hạ Trú mê hoặc. "Con trưởng Lục Môn bị bỏ bùa" trở thành đề tài nóng hổi, độ hot chỉ tăng chứ không giảm, không ít các fan nước ngoài không hiểu "bỏ bùa" có nghĩa là gì, tới khi đi tìm hiểu các nguồn thông tin thì hiểu ra hết, lần lượt sửng sốt về độ đáng sợ của nó.

Có phóng viên gạn hỏi Thai Tử Tân, cực kỳ "ngứa miệng" hỏi cái nhìn của cô ấy đối với tình hình hiện tại của Lục Môn, liệu có nể tình cũ với Lục Đông Thâm mà giúp Lục Môn "độ kiếp"? Còn nữa khi xưa cô ấy và Lục Đông Thâm ai đi đường nấy phải chăng vì bị ảnh hưởng bởi bùa ngải của Hạ Trú?

Thai Tử Tân quát nạt đám phóng viên ngay tại chỗ: "Thân là người đưa tin tức mà lại ngang nhiên đặt điều, bôi nhọ, mê tín, anh cảm thấy có thích hợp không? Trước khi chặn tôi lại chưa chuẩn bị đầy đủ bài vở phải không? Trước khi Hạ Trú xuất hiện, tôi và Lục Đông Thâm đã sớm hủy bỏ hôn ước rồi, hơn nữa cái gì gọi là bùa ngải? Hạ Trú là một nhà tạo hương, nói cách khác cao hơn nhà điều chế hương một bậc, liệu có được bản lĩnh phi thường? Nếu không có kiến thức cơ bản thì đừng chạy đi làm báo khiến người ta chê cười!"

Kết quả, câu trả lời này của Thai Tử Tân cũng trở thành điểm nóng, bị người ta bóc tách thành cô ấy vẫn chưa quên được tình cũ, trượng nghĩa đứng ra bênh vực.

Đối với những bài báo la liệt khắp nơi ấy, không phải Tưởng Ly không nhìn thấy, thậm chí cô còn đọc rất kỹ, đọc hết từng câu từng dòng, có lúc cả bình luận trên mạng còn không bỏ qua, không cần hỏi cũng biết say mê cỡ nào.

Phản ứng của cô khác lạ, ngay cả quản gia đã làm cho nhà họ Lục quá nửa đời người cũng phải nói: "Phu nhân thật dễ tính."

Dễ tính ư?

Tưởng Ly biết rõ là không phải, với tính cách của cô, trong mắt chắc chắn không cho phép có một hạt cát, nhưng đó là trước kia. Bây giờ Lục Môn đang ở trong tình cảnh gì, Lục Đông Thâm đang rơi vào cảnh ngộ gì cô đều hiểu rõ. Nếu đã dám cùng anh quay về, thì tức là cô phải giúp anh ổn định tình hình, tuyệt đối không thể nhảy ra lý luận với đám nhà báo.

Trong mấy tiếng đồng hồ Lục Môn nguy hiểm nhất, Lục Đông Thâm dĩ nhiên cũng bận tối mặt, nhưng anh vẫn không quên chuyện đăng ký kết hôn với cô. Tưởng Ly thấy vậy không đành lòng, đề nghị với anh: "Hay là… chúng ta đợi qua 24 tiếng đồng hồ rồi mới đăng ký?"

Lúc đó, Lục Đông Thâm đã chuẩn bị đầy đủ mọi tài liệu cần thiết rồi, hỏi cô: "Vì sao phải đợi sau 24 tiếng?"

Đây rõ ràng là biết rõ còn hỏi còn gì? Tưởng Ly lẩm bẩm trong lòng. Cô không muốn phân tán sức lực của anh, bèn nói: "Lỡ như thị trường cổ phiếu vừa mở cửa anh đã thua, thì em cũng biết đường quay đầu tìm người khác mà lấy."

Cô vừa dứt lời, Lục Đông Thâm đã nhìn cô chòng chọc, trong ánh mắt là nụ cười nửa đùa nửa thật: "Người con gái Lục Đông Thâm này muốn lấy, người khác dám hớt tay trên sao?"

Nghe có vẻ dịu dàng, nhưng Tưởng Ly hiểu anh quá rõ. Da đầu cô căng ra, cười trừ khéo léo: "Anh trai, em sai rồi…"

Kiểu xin lỗi này Lục Đông Thâm không bao giờ chấp nhận. Anh quăng cô lên giường, dùng "hình pháp" xử lý.

Có lúc Tưởng Ly không thể không phục cả tinh thần và sức khỏe của Lục Đông Thâm. Ở trong mắt người ngoài, Lục Môn đã tới nước sống chết rồi. Cuộc chiến lần này trên thị trường cổ phiếu không chết cũng bị thương nhưng không thấy Lục Đông Thâm lo lắng chút nào. Không những chuyện này chẳng ảnh hưởng gì đến việc anh "vui thú tình yêu", hơn nữa anh vẫn tranh thủ đi kết hôn được…

Thế nên dọc đường tới nơi làm thủ tục, Tưởng Ly nói với Lục Đông Thâm một câu: "Anh có tin không, chắc lại có người nói em bỏ bùa anh rồi, khiến anh bất chấp tất cả lấy em làm vợ."

"Anh cũng nghi ngờ lắm." Lục Đông Thâm nắm lấy tay cô đặt lên bờ môi, hôn khẽ.

Tưởng Ly cảm thấy ngón tay ngứa ngáy, cơn ngứa đâm thẳng vào trong tim: "Vậy anh đi lấy công chúa, vương thất gì đó đi."

"Không kịp nữa rồi." Lục Đông Thâm giơ tay chỉnh lại cà vạt: "Anh đã ăn mặc tề chỉnh, chuẩn bị sẵn sàng, giờ lại đòi đổi nữ chính? Quá phiền phức."

Tưởng Ly bấu mạnh một cái lên cánh tay anh, lời hay ho chẳng biết đường nói tử tế.

Mọi thủ tục cần thực hiện đã xong, cử hành một đám cưới đơn giản là sẽ chính thức có hiệu lực. Mấy tiếng đồng hồ trước đó, Tưởng Ly không sao chợp mắt được. Sau khi Lục Đông Thâm mặc áo vest thẳng thớm từ

trong phòng thay đồ đi ra, cô mới thật sự ý thức được mình thật sự sắp trở thành vợ của anh rồi.

Đúng như anh nói, ăn mặc tề chính, có thể nói là chính thức đến nghiêm túc. Sơ mi, cà vạt, áo vest rồi tới cúc măng séc, kẹp cà vạt, thắt lưng, giày da, không cần nói cũng biết quy chuẩn tới mức nào.

Tưởng Ly mặc một chiếc váy lễ phục màu trắng, chỉ đi làm một nghi thức nên cô không cần mặc quá khoa trương. Nhưng khi sắp tới lượt họ, cô vẫn rất căng thẳng.

Trông Lục Đông Thâm cũng hơi bồn chồn, không ung dung như mọi khi. Anh một tay nắm tay cô, tay kia không ngừng chỉnh lại cà vạt, không thì thi thoảng lại kéo kéo áo sơ mi.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 580: Chồng Của Cô Tên Lục Đông Thâm

Những người bạn được mời tới làm chứng cũng không quá đông, có Dương Viễn, ngoài ra có cả Cận Nghiêm. Đối với việc này Tưởng Ly cực kỳ không hiểu. Cô từng hỏi riêng Lục Đông Thâm: "Quan hệ giữa anh và anh ta tốt đến vậy sao? Đã thăng cấp lên thành bạn bè thân thiết rồi?"

Lục Đông Thâm xoa đầu cô, giống như an ủi một con Phốc sóc sắp phát rồ: "Anh ta tới còn vì chuyện khác, em thấy phiền thì đừng nhìn anh ta."

Một người còn sống đứng sờ sờ ra đó, cô không muốn nhìn là sẽ không thấy sao? Tóm lại, Cận Nghiêm chỉ cần vừa nhìn qua, Tưởng Ly đã hướng thẳng ánh mắt về phía anh ta. Không những không nhìn đi chỗ khác mà còn sắc lẹm như hai lưỡi dao, ép Cận Nghiêm không dám nhìn cô thêm chút nào nữa, luôn có cảm giác một người khó khăn lắm mới bước ra được khỏi cơn mộng như anh ta lại sắp sửa đối mặt với ác mộng.

Chẳng phải đã thay đổi suy nghĩ về anh ta rồi sao? Chính Lục Đông Thâm đã gửi lời này tới anh ta mà.

Lúc đó trước khi anh ta và Dương Viễn cũng tới đây, trống ngực anh ta đập dồn dập, cuối cùng nói với Lục Đông Thâm: "Chắc tôi không cần có mặt tại đó đâu, có thể liên lạc điện thoại bất cứ lúc nào."

Lục Đông Thâm lại nói: "Yên tâm, bây giờ anh được cô ấy liệt vào danh sách trắng rồi."

Chỉ một câu nói như vậy đã khiến Cận Nghiêm trở nên hớn hở hơn. Ai ngờ... Anh ta cố gắng không chọc ghẹo vào cô tiểu thư Hạ Trú này được chút nào hay chút ấy.

Tất cả mọi người chỉ có Dương Viễn nhàn nhã nhất, ăn vận cũng vẫn rất công sở nhưng lại uể oải dựa vào một bên. Sau lần thứ bao nhiêu nhìn thấy Lục Đông Thâm chỉnh lại quần áo, anh ấy không nhịn được, nói: "Âu phục và sơ mi của cậu là đồ mượn cả à? Không vừa người sao?"

Lục Đông Thâm hít một hơi sâu rồi lặng lẽ thở hắt ra, sau đó chỉnh trang lại cà vạt, buông một câu: "Im miệng."

Xuất trình ID, nộp các giấy tờ cần thiết, ký tên... tiếp theo đó là thời gian dành cho nghi thức đơn giản. Dương Viễn và Cận Nghiêm đi theo cô dâu, chú rể cùng vào một căn phòng.

Thật ra cả quá trình diễn ra nghi thức rất ngắn gọn, ngắn tới mức rất nhiều cặp đôi cưới xong đều nói chỉ là thủ tục. Có điều chỉ sau ba, bốn phút, kết thúc mọi việc, hai cá thể vốn dĩ độc lập đã trở thành một đôi một cặp, vừa độc lập nhưng lại vừa nương tựa, dựa dẫm vào nhau sống tới già.

Vài phút ngắn ngủi đó đối với Lục Đông Thâm và Tưởng Ly mà nói là khoảnh khắc quan trọng nhất cũng là đáng quý nhất của cuộc đời lãng mạn, cũng là thời khắc cả đời họ khó mà lãng quên.

Khi đọc lời thề, Lục Đông Thâm rõ ràng còn hồi hộp hơn lúc mới vào, chỉ vài câu mà anh nói vừa trang nghiêm vừa chậm rãi, nếu nghe kỹ, giọng anh còn hơi run rẩy.

Ban đầu Tưởng Ly còn buồn cười, sau đó là cảm thấy ái ngại, cuối cùng hóa thành cảm động. Lời thề tuy ngàn người giống nhau, nhưng nó xuất

phát từ miệng của Lục Đông Thâm, từng từ từng chữ đều là tiếng lòng của anh.

Khi tới lượt cô, cô cũng căng thẳng, tim đập rất nhanh, như va chạm vào lồng ngực khiến nơi đó đau đớn, hơi thở dồn dập, giữa chừng cô còn ngừng mấy lần khi nói lời thề.

Suốt cả quá trình ấy, Lục Đông Thâm vẫn luôn nhìn cô từ đầu tới cuối, tia sáng trong đôi mắt rất dịu dàng, còn ấm hơn cả tia nắng ngày đông. Dưới cái nhìn chăm chú ấy, cảm giác căng thẳng của cô dần dần biến mất. Khi cô đọc tới câu "Tương lai dù giàu hay nghèo, họa hay phúc, bệnh tật hay khỏe mạnh, em vẫn sẽ yêu anh, trân trọng anh", nụ cười nơi khóe miệng Lục Đông Thâm khắc sâu sự cưng chiều.

Họ trao nhau một đôi nhẫn rất giản dị, thoạt nhìn có phần đơn giản, thật ra khả năng thiết kế đều ẩn giấu cả bên trong.

Lúc trước khi cầu hôn cô, Lục Đông Thâm từng dùng một chiếc nhẫn đính đá trứng bồ câu, một dạo cô đã nghĩ anh sẽ dùng luôn nó cho ngày hôm nay, dù sao thì cũng không thấy anh nói là đi chọn nhẫn cưới. Đến tận trước khi đăng ký cô mới biết, hóa ra anh đã nhờ người làm đôi nhẫn này từ trước, khắc lên tên của cả hai.

Chiếc nhẫn của cô khá đặc biệt, sau tên của cô còn có họ của anh. Cô nhìn bằng mắt, ngọt tận tim.

Lục Đông Thâm đeo chiếc nhẫn lên ngón áp út của cô, dịu dàng cẩn thận. Cô liếc nhìn ngón áp út của anh cũng đã đeo nhẫn, trong lòng trào dâng một niềm kích động và hạnh phúc chưa từng có. Kể từ nay, trên ngón áp út của họ sẽ có thêm một chiếc nhẫn, nó còn đẹp hơn bất kỳ loại trang sức nào.

Sau khi nghi thức kết thúc, Lục Đông Thâm cúi đầu hôn lên môi cô, rung động thì thầm: "Từ nay về sau, em đã thật sự thuộc về anh rồi."

Tưởng Ly không kìm được lòng mình, ôm chặt lấy cổ anh và đáp lại: "Anh cũng thuộc về em rồi, được pháp luật bảo vệ. Bất kỳ cô gái nào khác cũng không có tư cách dòm ngó anh."

Lục Đông Thâm cười khẽ: "Đúng vậy."

Tưởng Ly ôm anh thật chặt.

Chồng của cô tên là Lục Đông Thâm.

Thật tuyệt.

***

Ánh nắng rực rỡ, đây là suy nghĩ đầu tiên của Tưởng Ly sau khi nhận xong giấy đăng ký kết hôn đi ra ngoài, tựa như cả con đường phía trước đều được dát vàng vậy, rực rỡ vô cùng.

Dương Viễn nói với họ: "Đúng là quái đản thật, hai người nói xem, hai người chỉ tổ chức một nghi thức đơn giản, vậy mà tôi cũng rất kích động. Nếu tới lúc tổ chức đám cưới thật, chưa biết chừng tôi có thể bật khóc ấy chứ."

Tưởng Ly nép trong lòng Lục Đông Thâm, nhìn Dương Viễn: "Chứng tỏ anh cũng nên kết hôn rồi."

Dương Viễn bĩu môi.

"Ấy, tiền mừng đâu?" Tưởng Ly chìa tay ra trước mặt anh ấy.

Dương Viễn nhướng mày nhìn cô: "Đừng có đùa, ai lại đưa tiền mừng lúc này. Vả lại, bên này không có phong tục mừng tiền, tầm thường lắm."

Anh ấy đang định né tránh thì đã bị Tưởng Ly giữ chặt cà vạt lại, cô còn rất khỏe, kéo cho Dương Viễn lảo đảo chực ngã. "Có phải anh học tiếng Trung chưa được tốt không? Thế nào gọi là "tiền mừng"? Anh không đưa tiền cũng phải đưa quà mừng chứ?"*

*Từ tiền mừng trong tiếng Trung được ghép bởi hai từ "kim" và "lễ": 礼金

Dương Viễn níu đầu còn lại của cà vạt, sợ cô ra tay mạnh quá kéo gãy cả cổ mình rồi khẽ quát Lục Đông Thâm: "Không quản lý vợ cậu đi à?"

Lục Đông Thâm hoàn toàn bày ra điệu bộ đứng hóng chẳng sợ to chuyện: "Quản thế nào? Chẳng quản nổi."

Khiến Dương Viễn tức đến nghiến răng kèn kẹt. Người ta hay nói đàn ông có lúc thấy sắc quên bạn, sau khi gặp Tưởng Ly, Lục Đông Thâm đúng là có khuynh hướng này, nhưng quá rõ ràng, chân trước vừa cưới xong, chân sau đã phát huy đặc điểm đó một cách triệt để. Giấy đăng ký kết hôn còn chưa kịp ấm thì phải?

Cổ lại bị thít chặt hơn một chút, Dương Viễn lập tức nói: "Tới đám cưới! Đám cưới! Anh hứa sẽ tặng một phần quà to!"

Nghe vậy còn được.

Tưởng Ly buông cà vạt của anh ấy ra, từ tốn đưa ra yêu cầu: "Nhớ kỹ, em chỉ nhận hoặc tiền mặt, hoặc chi phiếu. Cuộc sống khó khăn, em phải tích chút của cho Đông Thâm nhà em mới được."

Dương Viễn nghe xong câu này suýt hộc máu, rồi lại liếc nhìn Lục Đông Thâm.

Tưởng Ly vững vàng cản ánh mắt đó lại, cười ngọt ngào với anh: "Phải không, ông xã?"

Tiếng "ông xã" cực kỳ hữu dụng, Lục Đông Thâm chỉ cảm thấy thoải mái tới mức hồn sắp bay lơ lửng ra ngoài tới nơi, một chữ "Phải" chưa qua đại não đã bật thẳng thành lời.

Dương Viễn khẽ nheo mắt lại, nghĩ thầm: Một người đàn ông có máu lửa đến mấy rồi cũng sẽ có ngày trầm luân.

Tưởng Ly thích nhất là thái độ luôn chiều cô của Lục Đông Thâm, giống như bẩm sinh có hai đôi cánh lại có thêm chỗ dựa và sức mạnh. Cô quét mắt nhìn qua Cận Nghiêm. Cận Nghiêm giật mình, lập tức tỏ rõ thái độ: "Yên tâm yên tâm, đến đám cưới tôi nhất định sẽ tặng vàng. Cô cũng nói mà, cuộc sống khó khăn, khả năng lưu thông của vàng là rất tốt!"

Tưởng Ly hài lòng gật gù, trong ánh mắt cuối cùng cũng xuất hiện nụ cười.

Cận Nghiêm thở phào, cửa ải này coi như đã vượt qua.

Sau khi lên chiếc xe van, Tưởng Ly mới hiểu được mục đích của Cận Nghiêm khi xuất hiện ở đây, quả nhiên không đơn thuần là tham gia một nghi thức.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, anh ta nhìn sang Lục Đông Thâm: "Lòi đuôi rồi, lần theo chiếc đuôi này điều tra thì tổng cộng có bốn công ty đang âm thầm mua hết cổ phần của Lục Môn."

Lục Đông Thâm dựa ra sau ghế, giơ tay nới lỏng cà vạt, khuôn mặt bình tĩnh thâm trầm, đã không còn là người đàn ông dịu dàng tình cảm khi nói lời thề thốt ban nãy nữa. Anh trở lại với thái độ thường ngày, mọi cử chỉ hành động đều nguy hiểm tới mức có thể nghiền chết đối thủ.

"Bốn công ty? E rằng cuối cùng tiền chỉ từ một công ty mà ra."

Tưởng Ly ngồi dựa vào anh, nghe chất giọng trầm thấp của anh, trong lòng sửng sốt. Mới qua chưa bao lâu mà đã điều tra ra bốn công ty đứng sau rồi sao?

Cô nhớ lại lời anh nói trước đó: Gậy ông đập lưng ông...

Xem ra lòng tham quả thật sẽ khiến con người ta lộ rõ nguyên hình.

Dương Viễn có phần đăm chiêu: "Thật ra chúng ta đều nghi ngờ nhưng chưa có bằng chứng."

"Trực tiếp điều tra quỹ tài chính." Lục Đông Thâm khẽ nói.

Cận Nghiêm hơi bất ngờ. Dương Viễn ngồi ở ghế trước quay đầu lại cũng kinh ngạc nhìn Lục Đông Thâm rồi nhắc nhở anh: "Lúc trước người thành lập quỹ tài chính là ông già nhà cậu, đằng sau còn dính líu cả quan hệ với Chính phủ quốc tế, cậu suy nghĩ cho kỹ."

Lục Đông Thâm nói chậm rãi: "Sau khi quỹ tài chính thành lập, Bắc Thần tiếp quản, lúc đó mọi khoản chi tiêu đều sáng tỏ, tôi cũng biết rõ một hai phần. Nhưng bây giờ quỹ tài chính Bắc Thần đã chuyển sang cho Bắc Thâm, mọi chuyện bên trong có chắc là hoàn toàn sạch sẽ?"

Cận Nghiêm không đồng tình với quan điểm của anh: "Cho dù kẻ đứng sau là Lục Bắc Thâm, vậy thì cậu ta có cần mang cả quỹ tài chính ra mạo

hiểm không? Dẫu sao thì một khi có người nghi ngờ cậu ta, ắt sẽ đi tra quỹ tài chính, cậu ta hoàn toàn có thể chọn một con đường khác."

"Con người Bắc Thâm e rằng chỉ có tôi là hiểu rõ nhất." Lục Đông Thâm cười khẩy: "Muốn giấu một thứ gì, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Hơn nữa, chính vì quỹ tài chính do bố tôi lập ra, lại từng được Bắc Thần tiếp quản nên cậu ta mới càng lấy nó làm tổng hành dinh. Thứ cuối cùng hủy diệt chỉ là chút gàn bướng trong lòng cậu ta mà thôi. Những đứa trẻ không có được kẹo thường thích mạo hiểm mà."

Dương Viễn đăm chiêu suy nghĩ, một lúc lâu sau mới nói: "Muốn nhúng tay vào quỹ tài chính không phải chuyện đơn giản." Anh ấy nhìn sang Cận Nghiêm: "Anh cũng chưa chắc có bản lĩnh này, phải không?"

Cận Nghiêm quả thực cũng tỏ thái độ khó xử.

Nhưng Lục Đông Thâm thì không quá hoang mang: "Có manh mối ban đầu dĩ nhiên dễ điều tra hơn. Giả sử quỹ tài chính có một nguồn tiền lớn ra vào, vậy thì phía sau quỹ tài chính là gì? Trên đời này một sản nghiệp có thể cung ứng một lượng vốn lớn liên tục không ngừng e là không có nhiều loại ngành nghề. Một khi thật sự dính dáng tới thứ mà pháp luật cấm đoán, chuyện điều tra quỹ tài chính sẽ trở thành lẽ đương nhiên, các nhân viên có dính líu cũng không muốn gánh tội đâu."

Dương Viễn giật mình: "Không lẽ nào?"

Lục Đông Thâm hướng mắt nhìn ra phía xa, nói rành mạch: "Lục Bắc Thâm chính là một kẻ điên văn minh, có chuyện gì cậu ta không dám làm chứ?"

Tưởng Ly ngồi bên cạnh anh thật ra cũng thấp thỏm. Một là vì những suy đoán của họ về Lục Bắc Thâm; ha là vì Lục Đông Thâm.

Cô cúi đầu nhìn bàn tay anh. Anh đang thi thoảng nghịch ngợm những ngón tay của cô, ngữ khí cũng có vẻ hờ hững, nhưng mỗi câu mỗi chữ nói ra đều có thể quyết định sống chết của người ta.

Cô nhất thời cảm thấy người đàn ông thật sự nguy hiểm thật ra chính là kiểu như Lục Đông Thâm, làm bạn thì vui vẻ hòa bình, làm địch thì mảnh xương cũng không còn.

Đang mải nghĩ chuông điện thoại vang lên. Là di động của Lục Đông Thâm.

Anh rút máy ra, cô ngồi ngay sát, hơi ngẩng đầu là có thể nhìn thấy người gọi tới.

Là Lục Bắc Thần.

~Hết chương 580~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 581: Để Lại Di Chứng

Bữa cơm này ăn rất muộn, nguyên do là vì Nguyễn Kỳ bị Nhiêu Tôn cưỡng ép đưa về nhà họ Nhiêu.

Vốn dĩ không phải là một chuyện căng thẳng, dù sao thì trước đó cũng từng gặp rồi, cũng từng tiếp xúc qua, thậm chí có một dạo cô còn từng được ăn những món sở trường của Kiều Trân. Nhưng lần này Nguyễn Kỳ cứ có cảm giác gì khang khác, cảm giác bao nhiêu lo lắng cả cuộc đời đều dùng cả vào cuộc "gặp gỡ" này rồi. Xe đi tới trước cổng lớn của nhà họ Nhiêu, khi nhìn thấy những cảnh vệ nghiêm nghị, cô bỗng cảm thấy cả người tê dại.

Nhìn thấy bộ dạng của cô, Nhiêu Tôn cứ cười miết, ôm chặt cô vào lòng và nói: "Có phải chưa từng tới nhà đâu, không sao, bố mẹ nghe nói em về đây rất vui mừng."

Đúng là từng tới nhà họ Nhiêu, thậm chí lúc trước bố mẹ Nhiêu Tôn đều biết chuyện hai người họ từng sống chung với nhau. Nhưng lúc đó cô và Nhiêu Tôn chỉ có tàn sát không có yêu thương, về sau cô bắt đầu yêu thầm anh, đến tận hôm nay họ trở thành quan hệ bạn trai, bạn gái, vậy thì khi một lần nữa đối mặt với ông bà Nhiêu, tâm thái chắc chắn đã khác rồi.

Nhiêu Cẩn Hoài và Kiều Trân biết Nguyễn Kỳ sẽ đến, Nhiêu Tôn đã có lời từ sớm. Một bữa cơm gia đình thịnh soạn chắc chắn là không thể thiếu. Nhiêu Cẩn Hoài và Kiều Trân ăn mặc muốn chỉnh tề bao nhiêu có bấy nhiêu, khiến Nhiêu Tôn nhìn thấy lại buồn cười. Anh nói với họ: Bố mẹ

chưa đến bảy mươi, tám mươi tuổi mà đã sắp đãng trí rồi. Cô ấy là Nguyễn Kỳ chứ có phải lãnh đạo nhà nước đâu ạ.

Nhiêu Cẩn Hoài nghiêm mặt quát anh đừng có ăn nói bậy bạ.

Trong nhà có một người giúp việc đã làm ở đây quá nửa đời người, bèn kéo Nhiêu Tôn sang một bên, thì thầm: "Ông và bà căng thẳng lắm, chẳng phải cô Nguyễn đã đá cậu một lần rồi sao? Lần này thấy cậu dẫn cô ấy về, họ sợ lại xảy ra sự cố gì."

Nhiêu Tôn tức đến nỗi phải trợn tròng trắng.

Cuối cùng, cô ấy cũng chân thành vỗ vai anh và nói: "Khó khăn lắm mới theo đuổi lại được, kiên trì một chút, đừng để lại giống như Hạ Hạ bị người đàn ông khác giật mất."

Nhiêu Tôn đúng là muốn khóc mà không có nước mắt, sao lại là bị đá? Trước đó Nguyễn Kỳ đã làm bạn gái của anh một ngày, à không, dù nửa ngày thôi thì anh cũng đã đeo gông luôn rồi. Còn nữa, sao lại lôi cả Hạ Trú vào đây? Hạ Trú có bao giờ nghĩ đến quan hệ bạn trai, bạn gái chứ. Sau đó, không hiểu vì sao cả gia đình từ trên xuống dưới đều cảm thấy anh bị đá.

Chú anh, Nhiêu Cẩn Vũ cũng tới, có thể gọi là tổng động viên. Chuyện dẫn bạn gái về nhà Nhiêu Tôn không nói với chú, rõ ràng là chú ấy nhận được thông báo từ người khác.

Trên bàn ăn, Nhiêu Cẩn Vũ nói: "Chú nhận được điện thoại của bố con, nói là con và bạn gái tái hợp. Tôn Tôn à, con không biết đâu, nếu chú không cản lại, mấy chú bác khác và anh em nhà họ Nhiêu có khi kéo cả tổ chức đến luôn."

Nhiêu Tôn to đầu. Không sai, những thành phần cho rằng anh bị đá còn có người chú này và mấy chú bác khác trong nhà họ Nhiêu.

Suốt cả buổi, Nguyễn Kỳ đều ở trong trạng thái ngơ ngẩn, nhưng không sợ hãi. Nhiêu Cẩn Hoài và Kiều Trân đều là những người cực kỳ dễ nói chuyện. Chỉ là hôm nay trông họ khác trước rất nhiều, vừa khách khí vừa dè dặt với cô. Nhất là theo đúng lời Nhiêu Tôn nói, họ ăn mặc quá chỉnh tề, khiến cô vô cùng bối rối.

Trước kia cô chưa từng gặp Nhiêu Cẩn Vũ, chỉ từng nghe tới tên chú ấy và từng nhìn ảnh trên khắp các tạp chí và báo tài chính. Tính cách của ông ấy và Nhiêu Cẩn Hoài không giống nhau. Nhiêu Cẩn Hoài cả đời theo nghiệp chính trị, làm việc nghiêm khắc, chừng mực, từng hành vi cử chỉ đều có thứ tự trước sau và tuân thủ lễ tiết. Còn Nhiêu Cẩn Vũ trông không hề giống một người sống quy củ, làm việc có lẽ cũng tùy hứng, trò chuyện vui vẻ, ăn nói đĩnh đạc, nhưng trong ánh mắt vẫn tồn tại sự nhạy bén của một doanh nhân.

Về tuổi tác, ông ấy kém Nhiêu Cẩn Hoài một khoảng cách nhất định, nghe nói là hơn bốn mươi tuổi, nhưng nhìn ở khoảng cách gần thế này trông ông ấy khá trẻ, cũng rất điển trai.

Nguyễn Kỳ trở thành đối tượng trọng điểm của cả bàn ăn. Chuyện liên quan đến cô, trước đó Nhiêu Cẩn Hoài và Kiều Trân ít nhiều cũng hiểu một chút. Lúc đó vì thái độ của Nhiêu Tôn không rõ ràng nên hai người họ cũng chẳng thể bóng gió nói vào bên cạnh. Hôm nay quan hệ đã khác, một vài chuyện về Nguyễn Kỳ cũng không cần giấu giấu giếm giếm.

Kiều Trân nói chuyện cực kỳ khéo léo, hơn nữa còn không khiến người ta bị áp lực tâm lý. Nguyễn Kỳ không hề né tránh khi bị hỏi tới Thai Quốc Cường, tuy rằng lúc đó Nhiêu Tôn hơi lo lắng, nhưng thấy cô bình tĩnh trả lời, sự lo lắng ấy trong anh cũng dần tan biến.

Nhiêu Cẩn Hoài và Kiều Trân vẫn giữ sự kính trọng với Thai Quốc Cường, dù sao ông ta cũng từng là một ông trùm trên thương trường, hô

mưa gọi gió, ngay cả Nhiêu Cẩn Vũ cũng nói: "Ông Thai là một người tài giỏi."

Nói chuyện rất nhiều, đa phần là việc lựa chọn nghề nghiệp của Nguyễn Kỳ. Nhiêu Tôn có ý muốn mời cô vào Hoa Lực, ngay cả Nhiêu Cẩn Hoài và Nhiêu Cẩn Vũ cũng đồng ý nhưng Nguyễn Kỳ khéo léo chối từ, cô vẫn thích làm việc tự do, độc lập hơn.

Kiều Trân nghe xong buông một tiếng thở dài nặng nề: "Hạ Hạ cũng tính khí như con."

Nhiêu Cẩn Vũ ho khẽ mấy tiếng.

Kiều Trân lập tức phản ứng lại, giải thích với Nguyễn Kỳ: "Con đừng hiểu lầm, Hạ Hạ giống như con gái của cô chú vậy."

Nhiêu Cẩn Hoài cũng dịu giọng giải thích thêm, bảo cô đừng suy nghĩ lung tung. Nguyễn Kỳ đâu phải người hẹp hòi như vậy, thấy thế cũng dở khóc dở cười, vội nói: Bây giờ cô và Hạ Hạ đã là bạn bè rất tốt rồi.

Nhiêu Tôn thì uể oải chêm vào một câu: "Hạ Hạ đã đăng ký kết hôn với Lục Đông Thâm rồi."

Một câu nói khiến Nhiêu Cẩn Hoài và mọi người bất ngờ nhưng không sửng sốt. Cuối cùng, Nhiêu Cẩn Hoài nói: "Cũng nên kết hôn rồi, nhưng kết hôn lúc này quả thật thiệt thòi cho Hạ Hạ."

"Có tình uống nước lọc cũng thấy ấm áp, Hạ Hạ làm việc đều suy nghĩ rõ ràng thấu đáo. Con bé cũng trưởng thành rồi, biết chịu trách nhiệm với những quyết định của bản thân." Nhiêu Cẩn Vũ nói câu này, lẳng lặng đánh mắt nhìn Nhiêu Cẩn Hoài.

Sau khi nhận được ánh mắt ấy, Nhiêu Cẩn Hoài lại lặng lẽ nhìn sang Kiều Trân. Vợ chồng gần cả cuộc đời rồi, sao Kiều Trân không hiểu hàm ý trong ánh mắt của ông? Ngẫm nghĩ một lúc, cũng không nghĩ ra được từ bóng gió nào thích hợp, bà bèn hỏi thẳng: "Hai đứa định khi nào làm đám cưới!"

"Khụ..." Nguyễn Kỳ chưa nuốt hết hớp canh, cứ thế bị sặc, ho dữ dội.

Kết quả chính là sau khi ra khỏi nhà họ Nhiêu, Nhiêu Tôn lại đưa Nguyễn Kỳ đi ăn đêm vì lúc ngồi ở nhà cô chẳng ăn uống gì mấy.

"Cũng có nghĩa là, sau này hôn lễ của họ mới được tổ chức bù?" Nguyễn Kỳ hỏi chuyện đám cưới của Tưởng Ly và Lục Đông Thâm.

Nhiêu Tôn gật đầu: "Tần Tô gặp chuyện, lúc này nhà họ Lục quả thực không thích hợp tổ chức đám cưới." Nói rồi, anh gắp một con tôm xào chua ngọt bỏ vào bát cô.

Nguyễn Kỳ thổn thức vô cùng, cô từng nghe qua tên tuổi của Tần Tô, gặp phải chuyện bất trắc này quả thực khiến người ta không ngờ, nhưng mà...

Cô ngước mắt lên nhìn Nhiêu Tôn: "Chắc anh không chỉ vừa mới biết Tần Tô gặp chuyện đâu phải không?"

Nhiêu Tôn không giấu gì cô: "Lục Đông Thâm và chúng ta chia làm hai ngả, từ lúc họ dự định tới Cống Tốt, anh đã biết rồi."

Nguyễn Kỳ khẽ gật đầu. Đối với tình hình của Lục Môn, Nhiêu Tôn vẫn luôn cử người theo dõi sát sao. Cô thở dài rồi nói: "Đáng lẽ lúc ấy chúng ta nên ở lại giúp đỡ."

Nhiêu Tôn bật cười, lắc đầu: "Đây là chuyện gia đình của Lục Đông Thâm. Kỳ Kỳ, chưa nói đến chuyện anh và anh ta là đối thủ cạnh tranh, cho dù là bạn bè thân thiết nhất, nếu anh ta không muốn công khai chuyện gia đình, anh cũng không có tư cách nhúng tay vào."

Nguyễn Kỳ hiểu, điều này hoàn toàn đúng.

Cô đổi chủ đề, chuyển sang chuyện Tưởng Ly kết hôn: "Chắc chuyện họ kết hôn không phải anh điều tra ra đâu nhỉ, ai thông báo với anh vậy? Tưởng Ly sao?"

Nhiêu Tôn nhìn cô có phần hứng thú.

Ánh đèn êm dịu của nhà hàng hắt xuống đôi mắt hẹp dài của anh, trông vừa xấu xa vừa gian manh, khiến Nguyễn Kỳ có phần xấu hổ. Cô giải thích một câu: "Ý của em là, với tư cách bạn bè, Tưởng Ly chẳng nói gì với em, thật tình."

"Tưởng Ly cũng đâu nói với anh." Nhiêu Tôn nói.

Nguyễn Kỳ sững người.

Nhiêu Tôn phá lên cười sằng sặc vì điệu bộ cố tình giấu giếm tâm trạng ghen tỵ của cô. Cũng may trong nhà hàng không có ai. Nguyễn Kỳ đọc được sự trêu chọc trong mắt anh, vớ lấy khăn ăn cuộn chặt lại đáp về phía anh: "Anh cố tình phải không?"

Miếng khăn ăn được Nhiêu Tôn đỡ lấy. Anh trải phẳng ra, cố nhịn cười, cũng không trêu cô nữa: "Lục Đông Thâm báo cho anh đấy."

"Hả?"

"Sửng sốt không." Nhiêu Tôn cười khẽ: "Đừng tưởng anh ta được phong làm Chiến thần, lúc ấu trĩ lên thì như ai cả thôi."

Nhận được tin nhắn wechat của Lục Đông Thâm quả thật khiến anh bất ngờ. Một là anh cảm thấy quan hệ giữa họ chưa tốt tới mức có thể trò chuyện bằng wechat, hai là Lục Đông Thâm cũng dùng wechat?

Kết quả, không những người ta dùng mà còn dùng rất thành thạo, không nói nhiều lời, gửi cho anh một loạt chín bức ảnh, bức nào cũng liên quan đến chuyện đăng ký kết hôn. Nào là giấy tờ cần chuẩn bị, ID đăng ký, ảnh họ nắm tay nhau, thậm chí còn có ảnh chụp cửa lớn của tòa Thị chính...

Chín bức ảnh, ngoài bức hai người nắm tay nhau là trông còn có chút nghệ thuật ra, tám bức còn lại nội dung và góc chụp vừa nhìn đã biết của một "trực nam", chắc chắn bức nắm tay là ăn trộm của Tưởng Ly. Lúc đó anh cũng đi xem một lượt vòng tròn bạn bè, quả nhiên Tưởng Ly đăng nó lên tường, ngoài ra còn chụp bóng lưng mặc vest của Lục Đông Thâm với dòng cap: Chồng tôi.

Còn tường nhà Lục Đông Thâm thì sao, thẳng thừng "ăn cắp" bức ảnh nắm tay của Tưởng Ly với dòng cap: Vợ tôi.

Tóm lại, Lục Đông Thâm dùng chín bức ảnh này để trực tiếp nói với anh một câu: Tưởng Ly đã là của tôi rồi.

Có ấu trĩ không? Tưởng anh không biết lướt vòng tròn bạn bè chắc? Tưởng anh mù chắc?

Nhiêu Tôn cảm thấy trong chuyện tình cảm, Lục Đông Thâm ấu trĩ hơn anh!

Nguyễn Kỳ mím môi cười khẽ, không nói gì cả, nhưng trong lòng cảm thấy Lục Đông Thâm làm vậy cũng rất đáng yêu. Cô giơ tay chống cằm hỏi

Nhiêu Tôn: "Vậy anh có thấy chua chát trong lòng không?"

Nhiêu Tôn cũng chống tay lên má, không đáp mà lại nói: "Anh sắp phải bay sang Mỹ rồi."

"Anh định làm gì?" Nguyễn Kỳ phản xạ theo bản năng.

Nhiêu Tôn nhìn cô cười nửa đùa nửa thật, nhìn thấy hết sự cảnh giác của cô, từ tốn bổ sung thêm một câu: "Coi như anh nợ Lục Đông Thâm một ân tình, lúc này bù đắp là vừa hợp."

Nỗi bất an trong lòng Nguyễn Kỳ tự động biến mất.

"Sợ anh đi cướp cô dâu à?" Nhiêu Tôn bất thình lình nói.

Nguyễn Kỳ đỏ mặt, cứng miệng: "Người ta đã là vợ chồng rồi, anh còn đòi cướp, cướp nổi không?"

"Cướp không nổi." Nhiêu Tôn cố tình nói, thấy mặt cô biến sắc, anh gắng nhịn cười bổ sung thêm: "Cũng không muốn cướp."

Nguyễn Kỳ bĩu môi.

"Em cùng anh sang Mỹ đi." Nhiêu Tôn nói.

"Em không đi."

Nhiêu Tôn buông tay, dựa người vào lưng ghế, từ tốn nói tiếp: "Em là bạn gái của anh, em không đi theo anh, người khác sẽ thật sự nghĩ là anh đi cướp cô dâu đấy."

Nguyễn Kỳ không nhịn được cười, ngoài miệng tuy hờn trách anh ăn nói linh tinh nhưng trong lòng thì ngọt ngào vô cùng.

"Này, chúng ta nghiêm túc chút đi, nói vào chuyện chính." Nhiêu Tôn đổ người về phía trước, nắm lấy một bàn tay cô.

Nguyễn Kỳ thấy anh không cười nữa cũng nhận ra có thể anh còn chuyện nghiêm túc muốn nói, bèn ngồi ngay ngắn lại, rửa tai lắng nghe.

Nhiêu Tôn nhẹ nhàng nắm tay cô, hắng giọng: "Hay là, em cũng suy nghĩ tới việc làm vợ anh đi?"

Nguyễn Kỳ sững người. Chủ đề khó khăn lắm mới chuyển qua được lúc ở nhà họ Nhiêu giờ lại phải đối mặt. Cô nhất thời căng thẳng nuốt nước bọt, nhìn Nhiêu Tôn chằm chằm, bất giác ho một tiếng.

Để lại di chứng rồi...

~Hết chương 581~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 582: Bành Trướng Quyền Lực

Khi Lục Đông Thâm nhận được điện thoại của Lục Bắc Thần, Dương Viễn và Cận Nghiêm đều đã trở về xe của mình.

Người tài xế ý nhị xuống xe hút thuốc, trên chiếc xe van chỉ còn lại Lục Đông Thâm và Tưởng Ly. Cô vốn định xuống xe nhưng Lục Đông Thâm không cho, từ đầu đến cuối nắm chặt tay cô, đùa nghịch trong lòng bàn tay mình.

Trong xe yên ắng.

Chỉ có những luồng gió lạnh lẽo phả ra từ điều hoa đang mặc sức di chuyển nhẹ nhàng, xuyên qua hơi thở của đôi nam nữ. Tưởng Ly không cố tình nghe nội dung cuộc gọi, nhưng trong lòng cũng có một linh cảm. Trước đó Lục Đông Thâm đã nghi ngờ Lục Bắc Thâm và quỹ tài chính trong tay cậu ta, sau đó Lục Bắc Thần lại gọi cuộc điện thoại này, ắt hẳn có liên quan tới Lục Bắc Thâm.

Quả không sai, Lục Bắc Thần nhắc tới tên của Lục Bắc Thâm.

Sau khi nhận máy, Lục Đông Thâm không nói lời nào, chỉ lắng nghe. Đầu kia điện thoại đang nói, nội dung cụ thể Tưởng Ly không nghe rõ vì giọng của Lục Bắc Thần rất thấp, rất khẽ, nghe ra được cậu ấy đang kìm nén cảm xúc.

Lát sau Lục Đông Thâm lên tiếng: “Em biết là kiểu gì anh cũng sẽ điều tra quỹ tài chính, cho dù mượn tay Cận Nghiêm anh cũng phải làm được.

Về điểm này, vị thần thám nổi đình nổi đám Chloe ở bên cạnh em chẳng phải biết rất rõ hay sao?”

Tưởng Ly ngồi bên cạnh nghe được câu này, giọng của Lục Đông Thâm cũng trầm nhưng cũng lạnh, tê tái vành tai của người ta. Trong lòng cô xoay chuyển nhiều suy nghĩ: Thì ra Lục Bắc Thần cũng đang điều tra vài chuyện.

Cô ít nhiều đã từng nghe tới tiếng tăm của Chloe. Anh ta được coi là vị thám tử khó mời nhất. Chỉ có vụ án mà anh ta không muốn nhận chớ không có sự thật nào anh ta không điều tra ra.

Xem ra tối hôm đó lúc ở phòng đặt xác, hai người họ đã xảy ra chuyện gì đó, hoặc Lục Bắc Thần cũng giống như Lục Đông Thâm, bắt đầu nghi ngờ Lục Bắc Thâm. Khi Lục Đông Thâm điều tra thì thám tử Chloe không lẽ nào không tra ra hành tung của anh, vì vậy Lục Bắc Thần biết cũng không có gì lạ lẫm.

Nếu Lục Đông Thâm đã nói thẳng trong điện thoại thì mục đích cuộc gọi của Lục Bắc Thần cũng quá rõ ràng rồi. Một là cậu ấy thật sự không muốn thấy Lục Môn thay trời đổi đất, hơn nữa còn bằng những thủ đoạn không quang minh chính đại; Hai là cậu ấy biết Lục Đông Thâm định làm thật, cậu ấy không che giấu dã tâm của Lục Bắc Thâm nhưng cũng muốn Lục Đông Thâm tha cho Lục Bắc Thâm một đường lui.

Đầu đó im lặng một lúc lâu, rồi nói một câu, nói xong không dập máy mà đang đợi Lục Đông Thâm trả lời.

Lục Đông Thâm không tỏ rõ thái độ ngay lập tức. Anh cũng im lặng, hoặc đang trầm tư suy nghĩ. Tưởng Ly ngước lên nhìn gương mặt anh, bình tĩnh sâu lắng, trong đôi mắt không có tia sáng nào, giống như một mặt biển

đen sì sì, ẩn chứa những cơn sóng ngầm, một giây sau có thể ăn tươi nuốt sống người ta.

Phải rất lâu sau, Lục Đông Thâm mới nói: "Phía sau Lục Bắc Thâm nhất định có người nào khác, về điểm này cả anh và em đều biết quá rõ, nếu không chỉ dựa vào một quỹ tài chính và bốn công ty con dưới quyền mà dám nuốt cổ phần của Lục Môn, không sợ chết no sao? Nó đang làm gì, đằng sau có ai, có chuyện gì, tất cả đều vì dính líu tới mạng của mẹ anh mà không thể nhân nhượng. Bắc Thần, là anh em, anh có thể cho em thời gian giải quyết, nhưng anh cũng nói trước. Trong vụ án này, anh phải thấy có một mạng người đền mạng cho mẹ anh. Anh chỉ cho em thời gian ba ngày, ba ngày sau không thấy kết quả, anh sẽ tự cử người giải quyết."

Cuộc nói chuyện với Lục Bắc Thần không dài, nhưng chỉ trong vài phút ngắn ngủi ấy bầu không khí đã lạnh xuống cực điểm. Bàn tay của Tưởng Ly từ đầu tới cuối vẫn được anh nắm chặt, dần dần cũng lạnh ngắt.

Sau khi theo anh về Lục Môn, cô luôn mơ hồ cảm nhận được điểm khiến người ta e dè Lục Đông Thâm, cụ thể là gì cô không nói ra được, chỉ là một cảm giác. Giống như thông điệp cuối cùng anh nói với Lục Bắc Thần ban nãy, cô hiểu rất rõ, một khi Lục Bắc Thần thật sự vì tình riêng mà phạm pháp vậy thì Lục Đông Thâm bắt buộc phải thay cậu ấy gánh vác trách nhiệm.

Cô sợ hãi một Lục Đông Thâm như vậy nhưng cũng lại thấu hiểu một Lục Đông Thâm như vậy.

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, Lục Đông Thâm dựa mãi vào đó im lặng không nói gì. Anh giống như đang nhìn ra ngoài cửa sổ, lại giống như đang xuyên qua phong cảnh mưu tính chuyện gì. Tưởng Ly vô thức nắm chặt tay Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn cô.

Cô nhìn thẳng vào mắt anh và nói: "Cô Tần bị hại, em biết anh rất buồn và phẫn nộ. Nhưng hãy giao cho cảnh sát, được không? Nếu bây giờ phía Lục Bắc Thần và cảnh sát đã vào cuộc vậy thì hãy tin họ. Hơn nữa, hơn nữa bây giờ Lục Bắc Thâm tới Cống Tốt, xét về khoảng cách, họ vẫn gần hơn anh mà."

Lục Đông Thâm nhìn xuống bàn tay nắm chặt của cô, từng khớp xương của cô trắng bệch ra, trong ánh mắt có sự lo lắng, sốt sắng và bất an.

Anh quay lên nhìn cô, thở dài: "Bé con, em đang sợ điều gì?"

"Em sợ…"

Sợ anh tự ý lấy mạng người, sợ anh phạm pháp, sợ anh vì trả thù mà đánh mất nhân tính… Sợ đôi tay anh lại nhuốm máu giống như Đàm Chiến.

Cô sợ đánh mất anh.

Lục Đông Thâm kiên nhẫn đợi cô, cuối cùng cô vẫn không thể nói hết nỗi lo của mình thành lời, nhưng mọi lo lắng của cô anh đều thấy hết. Anh giơ tay giữ lấy gáy cô, kéo sát mặt cô lại gần mình một chút. Anh cúi đầu, sống mũi gần như áp sát vào cô: "Em yên tâm."

Giọng anh trầm thấp, quyến rũ, như khiến hồn người ta lâng lâng.

Tưởng Ly ngước mắt lên.

"Nếu là trước kia anh sẽ bất chấp tất cả, nhưng bây giờ thì khác rồi." Lục Đông Thâm dịu dàng vỗ về: "Anh đã kết hôn, từ nay về sau không còn một mình nữa, thế nên trước khi làm bất cứ việc gì anh đều nghĩ cả tới em.

Bé con, em là cô gái anh một lòng muốn cưới làm vợ, thế nên anh phải có trách nhiệm với em.”

Tưởng Ly xúc động, vươn tay ôm chặt lấy cổ anh.

Như vậy thì tốt rồi.

Chỉ cần là lời anh nói, thì nhất định là điều anh nghĩ.

Cô không mong mỏi điều gì khác, chỉ mong anh luôn bình an vô sự.

***

Chuyện Lục Môn có dâu trưởng như mọc cánh bay đi, bay khắp mạng xã hội, thậm chí ngay cả bên ngoài đời sống, chủ đề này cũng được mang ra thảo luận xôm tụ.

Có người rảnh rang nhắc đến, có người kể lể say sưa, có kẻ vẫn tiếp tục đổ tiếng ác cho Hạ Trú, có người lại hóng hớt một cô dâu trưởng sẽ nhận được bao nhiêu phần trăm tài sản của Lục Môn…

Đám người trong thương trường thì nói những chủ đề không giống dân tình bên ngoài. Họ càng quan tâm hơn đến ngày mở cửa lại sắp tới đây, Lục Môn sẽ có những thay đổi long trời lở đất như thế nào.

Ngay sau khi đăng ký kết hôn, Lục Đông Thâm trở về công ty, bận rộn suốt.

Đây là một cuộc sống Tưởng Ly đã nghĩ đến từ ngày lấy anh, cô hiểu rõ Lục Đông Thâm đang đánh một trận ác liệt. Gần chập tối, cô nhận được điện thoại của Lục Đông Thâm, thông báo với cô sẽ về nhà muộn một chút, nhưng anh chắc chắn sẽ về chứ không qua đêm ở công ty.

Giọng điệu rất ra dáng người chồng.

Làm việc gì cũng có lời nhắn với người thân trong nhà cũng là thái độ nên có của một người chồng.

Tưởng Ly ôm di động nằm cong người trên sofa, trong lòng nghĩ đến những điều này, nụ cười trên gương mặt càng thiếu kiềm chế. Sau khi đăng ký xong, họ tới gặp Lục Chấn Dương, rồi anh đưa cô về biệt thự và đi ngay. Quản gia dẫn theo đám người làm thông minh đổi xưng hô ngay, gọi cô là chị Lục.

Sự thay đổi trong xưng hô tuy khiến cô nghe rất có cảm giác nhưng nguyên một buổi chiều, cô vẫn chưa tìm ra được sự khác biệt giữa một người vợ trước và sau hôn nhân.

Cho đến tận khi Lục Đông Thâm nói dù muộn cách mấy cũng sẽ về nhà, cô mới thấy xúc động, và ý thức được, kết hôn rồi, chữ "nhà" này mới thật sự có ý nghĩa.

Cô hỏi Lục Đông Thâm có thể về ăn cơm được không?

Lục Đông Thâm ngẫm nghĩ rồi hỏi: Em xuống bếp à?

"Đương nhiên."

Ở đầu kia, Lục Đông Thâm cười khẽ: "Được, vậy anh về ăn cơm."

Cảm giác này thật tuyệt.

Dường như có một dòng suối trong lành tràn qua trái tim Tưởng Ly, rồi có một tia nắng ấm áp uể oải chiếc xuống người cô, khiến từng lỗ chân lông của cô đều dãn rộng.

Thật ra ban nãy cô chỉ hỏi đại một câu như vậy, vì chẳng hiểu sao bỗng dưng lại thấy nhớ anh, không ngờ anh lại nói thế.

Bỏ di động xuống, Tưởng Ly ngồi một lúc trên ghế, nhớ tới gương mặt của Lục Đông Thâm, nhớ mãi nhớ mãi bắt đầu thấy thương anh. Thật ra anh khao khát gia đình, thế nên mới không mong bỏ qua một chút hơi ấm gia đình nào.

Cô gọi quản gia đến, vừa dặn dò xong mấy câu thì điện thoại đổ chuông.

Cô bắt máy.

Đầu kia vẫn là Lục Đông Thâm.

Cô đang nghĩ bụng sao người này bỗng dưng rảnh quá vậy, liên tiếp gọi cho cô hai cuộc, thì anh nói: "Bé con, à… Dương Viễn cũng muốn tới nhà ăn chung, được không em?"

Có chút ngập ngừng và băn khoăn, đây đâu phải là một Lục Đông Thâm oai phong thường ngày?

Tưởng Ly cố nhịn cười: "Được thôi, bảo anh ấy cứ trả tiền theo đúng tiêu chuẩn nhà hàng cấp Michelin là được."

Đầu kia vọng tới tiếng kháng nghị của Dương Viễn: "Dâu trưởng Lục Môn, em bắt đầu bành trướng quyền lực rồi đấy!"

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 583: Họ Không Có Đường Lựa Chọn

Đến giờ cơm tối, Dương Viễn thật sự vẫn vác mặt đến.

Lúc đó, Tưởng Ly đang đứng trong bếp làm món ăn cuối cùng. Biết họ sẽ không thể về quá sớm, cô liền chuẩn bị mấy món ăn có công thức phức tạp hơn một chút. Khi ấy, quản gia và đầu bếp gia đình muốn giúp đỡ đều bị cô ngăn cản, cùng lắm chỉ để đầu bếp chuẩn bị nguyên liệu, làm chân sai vặt mà thôi.

Vị đầu bếp này là người trước nay vẫn luôn phục vụ cho Lục Chấn Dương, tới biệt thự bên này cũng chỉ thuần túy là để giúp đỡ, chủ yếu là Lục Chấn Dương lo Tưởng Ly ở mãi trong biệt thự bị đói, ngược lại chẳng buồn lo cho Lục Đông Thâm. Trước kia Lục Đông Thâm gần như ăn ở tại công ty, không về biệt thự mấy, thế nên không cần đến đầu bếp.

Vị đầu bếp này coi như cũng có lai lịch ghê gớm, được ông Lục mời về với mức lương cao, biết bao nhiêu người nhà họ Lục sau khi nếm thử tay nghề của ông ấy đều có suy nghĩ muốn vợt người. Thế nên khi Tưởng Ly bắt ông ấy làm việc vặt giúp cô, quản gia đã toát mồ hôi hột, luôn nhắc nhở Tưởng Ly đừng quá miễn cưỡng, phụ nữ lấy chồng rồi cũng không nhất thiết phải nấu ăn ngon mới là một người vợ đảm.

Kết quả sau vài món ăn, cô khiến vị quản gia đứng bên phải ngỡ ngàng, cũng khiến vị đầu bếp lương cao kia phải liên tục giơ ngón cái lên. Không chỉ đầy đủ sắc, hương, vị, món ăn còn kết hợp được phong cách Trung –

Tây và có ý tưởng của riêng mình, cực kỳ sáng tạo, quả thực đã thể hiện được triệt để mặt ngon nhất của nguyên liệu.

Tưởng Ly được quản gia và đầu bếp khen đến mức lâng lâng sung sướng. Cô vốn dĩ là một cô gái thích nghe mấy lời ngọt ngào. Thế nên Lục Đông Thâm vào bếp từ lúc nào cô cũng không phát hiện ra.

Đến tận khi có người nhẹ nhàng ôm eo cô từ phía sau, cô quay đầu lại nhìn mới bất ngờ: "Ông xã, về rồi sao!"

Quản gia và đầu bếp ý tứ đi ra.

Tiếng "ông xã " khiến Lục Đông Thâm sướng rơn trong lòng, nghe xong cũng chưa bao giờ cảm thấy đường hoàng như lúc này: "Làm món gì vậy?" Anh thu chặt cánh tay lại, cúi mặt hỏi khẽ.

Sống lưng Tưởng Ly dựa sát vào lồng ngực rắn chắc của anh. Cô uể oải đáp: "Anh chỉ cần ăn là được rồi, không cần biết món này tên gì. Tóm lại có vài ba món là em đột xuất sáng tạo ra, còn chưa kịp đặt tên."

Lục Đông Thâm phì cười vì cô: "Được."

Nghe vậy, Tưởng Ly nghiêng đầu liếc anh: "Thật sự là em nấu gì anh sẽ ăn cái đó sao? Không sợ em hại anh?"

"Em hại anh đâu phải một, hai lần đâu, anh quen từ lâu rồi."

Tưởng Ly bĩu môi.

Lục Đông Thâm lại thu chặt vòng ôm sát vào cánh tay cô, vùi gương mặt tuấn tú xuống hõm cổ của cô, hít một hơi thật sau rồi lẩm bẩm: "Có bà xã thích thật."

Đã từng có thời gian, định nghĩa của anh về hạnh phúc rất mơ hồ. Có người nói anh được sinh ra trong Lục Môn đã là hạnh phúc, có người lại nghĩ anh thành đạt trong sự nghiệp là hạnh phúc, có người nói anh luôn nắm chắc phần thắng là hạnh phúc, lại có người nói anh hô mưa gọi gió là hạnh phúc.

Nhưng tất cả những điều này trong mắt anh đều không thể coi là hạnh phúc. Anh không thể lựa chọn xuất thân của mình, những khổ sở bên trong cũng chỉ có mình anh biết. Còn về sự nghiệp của anh, việc anh luôn nắm chắc phần thắng… tất cả những điều này chỉ là những gì anh phải hy sinh trên con đường phấn đấu. Là hạnh phúc ư? Hoàn toàn không phải.

Cho đến khi gặp được Tưởng Ly, cô đã trở thành tia sáng có thể chạm tới hạnh phúc trong lòng anh.

Anh nhớ nhung cô, tương tư cô, mất hồn mất vía vì cô, thậm chí còn nảy sinh sự ham luyến với cô. Tất cả những cảm xúc này đều là biểu hiện cho việc anh muốn có được hạnh phúc.

Có lẽ khoảnh khắc được nếm món ăn cô đích thân làm, anh đã có ý định sẽ cưới cô làm vợ. Hoặc có thể ý nghĩ này còn xuất hiện sớm hơn nữa, nhưng khoảnh khắc đó, anh cảm nhận được mãnh liệt nhất.

Anh muốn mỗi ngày bận rộn trở về nhà, có bóng một cô gái được bao trùm trong ánh hoàng hôn. Trong nhà có mùi hương của cô, dưới bếp có bữa tối cô nấu cho anh.

Bóng cô gái đó chính là Tưởng Ly.

Lục Đông Thâm cũng từng nghĩ, liệu bóng hình đó có thể thay thế bằng một người con gái khác hay không? Nhưng từ tận đáy lòng có một giọng

nói rất kiên định nói với anh rằng: Không được, chỉ có thể là Tưởng Ly, bất kỳ cô gái nào khác trên đời cũng không được, trừ Tưởng Ly ra.

Tối nay, anh đã thực sự nắm giữ được hạnh phúc. Những gì cô mang tới khiến anh thấy ấm lòng và cảm động. Cô gái của anh, vợ của anh vào lúc anh khó khăn nhất vẫn luôn sát cánh bên anh, chưa từng rời xa. Anh chỉ hận không thể dành tất cả những điều tốt đẹp nhất trên thế gian cho cô, nói với cô: Bé con, đây chính là cách anh yêu em.

Nghe Lục Đông Thâm nói vậy, lòng Tưởng Ly như được rót mật. Cô vừa quay người định ôm anh và nói câu: Có ông xã cũng thật tốt, thì nhìn thấy Dương Viễn uể oải dựa vào cửa bếp, nhìn họ như đang xem kịch vậy.

Tâm trạng vui vẻ của Tưởng Ly bị phá hỏng, nát vụn như từng mảnh vỡ thủy tinh, chỉ hận không thể găm lên người Dương Viễn. Cô đẩy Lục Đông Thâm ra, nhướng mày cố tình tỏ thái độ ghét bỏ: “Đi rửa tay thay quần áo, lưng em bị cái kẹp cà vạt của anh cứa đau đấy.”

Quay đầu lại, Lục Đông Thâm hiểu ra mọi chuyện.

Anh quay lại, hạ thấp giọng, cười khẽ bên tai cô: “Còn chỗ nào bị cọ đau không?”

Tưởng Ly ban đầu ngây người, sau đó hiểu ra thì đẩy anh một cái, mặt đỏ bừng.

Sự thật chứng minh, kẻ rảnh tay chắc chắn là người ăn nhiều.

Dương Viễn.

Lục Đông Thâm chí ít còn giúp cô bưng bê đồ ăn, Dương Viễn thì như ông chủ vậy, bày ra điệu bộ ai tới nhà cũng là khách, ngồi phịch xuống bàn ăn là không nhúc nhích nữa.

“Mông dính vào ghế rồi phải không?” Tưởng Ly múc một bát canh rồi đặt mạnh xuống trước mặt anh ấy: “Anh lười chết luôn đi!”

Dương Viễn bảo vệ bát canh, chỉ sợ có chút nào sánh ra ngoài. Anh ấy đã từng được thử tài nấu nướng của Tưởng Ly nhưng cũng chỉ là một góc phiến diện, “thật sự bác đại tinh thâm” là câu được Lục Đông Thâm hình dung ra.

“Đã là vợ người ta rồi, nên học cách hiền thục, dịu dàng một chút. Em có thân phận gì? Dâu trưởng Lục Môn.” Anh ấy “ôn tồn khuyên nhủ”: “Có bao nhiêu con mắt nhìn vào, phải học cách cười không hở răng…”

Những lời còn lại đều được nuốt xuống khi anh ấy nhìn thấy Tưởng Ly đặt con dao cắt bít tết sang một bên. Tưởng Ly nhướng mày nhìn anh ấy, cười nửa đùa nửa thật: “Em không hiền thục, dịu dàng sao?”

“Cực kỳ dịu dàng, hiền thục, cực kỳ phóng khoáng rộng rãi.” Dương Viễn lẳng lặng xoay chuyển lập trường, hình dung về những đức tính tốt đẹp của cô một cách quả quyết: “Nếu không sao có thể làm ra một bàn thức ăn đầy đủ sắc, hương, vị như thế này chứ?”

Anh ấy vội vàng uống một hớp canh rồi đập bàn: “Ngon lắm! Ngon đến mất hết hồn vía rồi!”

Tưởng Ly nhướng mày, kiểu hình dung gì không biết.

Sau bữa tối, Lục Đông Thâm và Dương Viễn đi vào phòng làm việc, Tưởng Ly chuẩn bị một chút trà nước tráng miệng bê vào. Hai người họ đang bàn chuyện công việc và theo dõi tình hình thị trường cổ phiếu hiện tại, không hề vì cô bước vào mà dừng thảo luận.

Sau khi đặt trà xuống, Tưởng Ly nghe thấy Dương Viễn nói với Lục Đông Thâm: “Có những việc chỉ mang mỗi thân phận con trưởng Lục Môn

ra sẽ chẳng thể đủ, phải xem làm sao để giành giật đám cổ đông đó."

"Không cần giành giật." Lục Đông Thâm thản nhiên đáp, tiến lên cầm một miếng bánh, đón lấy tách trà ngủ ngon của Tưởng Ly và nói: "Họ không có đường lựa chọn."

Tưởng Ly ngước mắt nhìn anh. Lục Đông Thâm cắn một miếng bánh, có mùi thơm của đậu xanh và hương hoa: "Ngon lắm." Anh nhìn cô cười dịu dàng, không hề giống một người ban nãy còn đang bàn bạc quyền sinh sát.

Dương Viễn thèm thuồng, ghé tới cũng xin một miếng bánh, cắn miếng nào là khen ngon miếng đó. Lục Đông Thâm và Tưởng Ly đều nhìn anh ấy bằng ánh mắt quái đản, không khác gì nhìn một con ma đói.

"Chị dâu, rót tách trà đi." Anh ấy nói bằng giọng lúng búng.

"Chị dâu?" Tưởng Ly không quen xưng hô này lắm, nhưng vẫn rót cho anh ấy một tách trà, lúc đưa quan sát anh ấy một lượt: "Nhìn kiểu gì cũng không nhận ra anh nhỏ tuổi hơn Đông Thâm nhà em đấy."

"Nhỏ những một tháng luôn." Dương Viễn đối với vấn đề trẻ trung này so đo rất kỹ: "Gọi em một tiếng chị dâu không hề quá đáng."

Tưởng Ly bĩu môi, việc này thì có gì để khoe khoang.

"Ngon thật, ngon lắm luôn." Dương Viễn liên tục khen ngợi: "Này, Lục Đông Thâm, với phương pháp tẩm bổ của 'chị dâu', chẳng bao lâu sau cậu sẽ phát tướng đấy."

Nói rồi, anh ấy vươn tay định với đĩa bánh thứ hai, bị Tưởng Ly lẳng lặng ngăn cản: "Có anh ở đây, Đông Thâm nhà em chắc chắn sẽ là người

thon thả nhất, anh ấy giành với anh được sao? Vừa vừa phai phải thôi, cả thành quả lao động chiều nay của em vào bụng anh hết rồi!”

Dương Viễn được nước lấn tới: “Chị dâu, canh buổi tối gói lại cho anh mang về. Anh cô đơn lẻ loi, em coi như thương hại anh đi.”

Tưởng Ly nổi hết da gà khắp người, nói với Lục Đông Thâm: “Lần sau đừng đưa anh ấy về nhà ăn cơm nhé. Đã ăn chùa uống chùa còn đòi phần mang về, ai cung cấp nổi tên ham ăn này.”

Dương Viễn mơ hồ xuất hiện một dự cảm chẳng lành, đột nhiên quay sang nhìn Lục Đông Thâm.

Quả nhiên, Lục Đông Thâm cười dịu dàng: “Tuân lệnh.”

~Hết chương 583~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 584: Anh Vẫn Có Thể Cho Em Được

Khi Tưởng Ly tắm rửa xong, Dương Viễn đã đi rồi. Quản gia quá thật thà, gói cho Dương Viễn cả một bình canh giữ nhiệt to tướng cho anh ấy mang về.

Lục Đông Thâm vẫn đang bận rộn công việc trong phòng sách. Khi ngang qua cửa phòng sách, cô thò nửa khuôn mặt vào trong, vốn dĩ định hỏi anh khi nào thì xong việc. Anh nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu lên nhìn rồi móc một ngón tay về phía cô.

Tưởng Ly bèn ngoan ngoãn xuôi vào trong.

Cô vừa tắm xong, tóc mới sấy khô qua loa còn hơi ướt. Lục Đông Thâm kéo cô vào lòng, cầm lấy chiếc khăn lông trong tay cô, lau tóc cho cô một cách tự nhiên như không.

Tưởng Ly thích nhất là như thế này. Động tác của anh nhẹ nhàng, bảo vệ mái tóc của cô như một báu vật trân quý. Anh rất kiên nhẫn, lau đến tận khi tóc cô khô hẳn. Đương nhiên, trình độ phục vụ cấp sao kiểu này không phải một sớm một chiều có thể luyện ra được. Ban đầu, Lục Đông Thâm không nắm bắt được kỹ thuật, một khi nắm chặt được chiếc khăn lông trong tay là bắt đầu vò, như vò đầu cô vậy.

Dưới sự kháng nghị của Tưởng Ly, Lục Đông Thâm mới kịp thời sửa chữa lại cách làm của mình, nhưng vẫn có lúc không kiểm soát được lực

tay, không để ý một chút là khiến cô đau. Anh còn tỏ thái độ oan ức, tự nhận là mình đã nhẹ nhàng lắm rồi.

Về sau, Lục Đông Thâm bỗng nhiên tỉnh ngộ, trình độ phục vụ tăng vòn vọt như hỏa tiễn. Tưởng Ly lấy làm lạ sao anh có thể giác ngộ cao như vậy, anh tổng kết: "Cứ dựa theo tiêu chuẩn vuốt mèo là được."

Tưởng Ly nhắm mắt lại, thoải mái tới mức sắp ngủ gật, trong hơi thở toàn là mùi hương của anh, lúc có lúc không, dễ ngửi lại an tâm.

Cô mơ mơ hồ hồ hỏi: "Có phải một thời gian rất dài nữa chúng ta sẽ không thể về Trung Quốc không?"

Lục Đông Thâm trầm ngâm giây lát: "Gần như vậy."

Cô ngẫm nghĩ rồi nói: "Vậy... Em muốn tranh thủ thời gian rảnh về một chuyến."

Lục Đông Thâm đặt chiếc khăn lông qua một bên, xoay mặt cô lại đối diện mình. Cô hắng giọng: "Em ấy à, chính là muốn về Thương Lăng một chuyến, có rất nhiều đồ em còn để ở đó."

"Cần gì em cứ nói thẳng với Tưởng Tiểu Thiên, bảo cậu ấy gửi bưu điện qua là được."

"Ý của em là em nhớ Thương Lăng." Tưởng Ly lặp lại: "Bạn bè của em đều ở đó, còn cả Bắc Kinh em cũng nhớ, nhà của em ở đó, còn biết bao nhiêu bạn học."

Lục Đông Thâm cười khẽ một tiếng trên đỉnh đầu cô: "Em làm vợ anh rồi thì đây chính là nhà của em. Chẳng phải Trung Quốc có một câu nói là "lấy gà theo gà, lấy chó theo chó" sao? Thương Lăng và Bắc Kinh chỉ có căn nhà, không có nhà."

Tưởng Ly ngả người vào lòng anh. Câu này không sai, nhưng mục đích thật sự khiến cô muốn quay về không phải vì căn nhà. Chuyện Huyền thạch cô chưa hề từ bỏ. Hơn nữa từ lúc ra khỏi Tần Xuyên, cô đã dặn dò Nguyễn Kỳ, một khi có tin tức của Huyền thạch phải lập tức thông báo với cô.

Mà trước đó cô cũng đã liên lạc với Quý Phi.

Cô đã tới gặp người "may mắn sống sót" ấy, đúng như Quý Phi nói, trạng thái tinh thần gặp vấn đề rất lớn. Quý Phi hỏi ý kiến của cô. Sau nhiều lần quan sát, thật ra trong lòng cô đã lạnh ngắt đi một nửa, khó mà bình thường trở lại.

Cuộc gặp gỡ với Quý Phi được coi là bí mật riêng tư. Một là Lục Đông Thâm không hy vọng cô quan tâm quá nhiều đến chuyện bốn năm trước. Hai là, vị dâu trưởng Lục Môn như cô lúc nào cũng bị mọi người chú ý, quá ầm ĩ ồn ào không biết lại gây ra thị phi gì.

Quý Phi nắm giữ một lượng nhỏ Huyền thạch trong tay, có thể chống đỡ cho việc nghiên cứu hoàn thiện bí kíp của cô. Có lẽ vì áy náy với cô, thế nên Quý Phi không tiếc công sức cung cấp phòng pha chế cho cô. Nhưng nếu muốn cứu người và giải quyết vấn đề cảm giác đau của Lục Đông Thâm thì chút Huyền thạch ấy còn lâu mới đủ.

Cô tin rằng Lục Đông Thâm biết chuyện cô và Quý Phi qua lại. Anh chính là một người đàn ông như vậy, bạn những tưởng anh chẳng biết gì, thực chất anh đều biết hết, chỉ là chưa tính toán với cô mà thôi. Chuyện tìm kiếm Huyền thạch anh ban rõ lệnh cấm, thế nên nếu cô cứ tiếp tục dây dưa đối với cùng một vấn đề thì chắc chắn sẽ dấy lên sự cảnh giác của anh.

Nên cô đã thông minh chuyển đề tài, lẩm bẩm: "Anh nói cứ như căn nhà của em không đáng tiền vậy, nó cũng được mua bằng tiền thật, vàng thật ấy chứ."

Lục Đông Thâm không nói gì, kéo cô dậy.

Tưởng Ly sững người, cứ nghĩ mình đã nói sai chuyện gì chọc cho anh không vui. Cô đang định nói một câu xoa dịu thì thấy Lục Đông Thâm cũng đứng lên, đi tới trước bàn làm việc, cầm một lá thư lớn đặt trên bàn, tiến tới.

Một phong thư khá dày, bên trong có lẽ chứa không ít tài liệu, xếp chung với đống tài liệu chất cao, ban nãy bước vào Tưởng Ly không hề chú ý.

Lục Đông Thâm kéo cô ngồi lên ghế, mở phong thư ra. Quả nhiên rút ra cả một tập tài liệu. Tưởng Ly nhìn anh khó hiểu, ý gì đây? Không phải bắt cô học để lĩnh hội tinh thần từ chúng chứ?

Lục Đông Thâm mặc kệ nét mặt nghi hoặc của cô, không giải thích gì nhiều, lật từng bản tài liệu xuống trang cuối cùng, lần lượt bày ra trước mặt cô, tiện tay với lấy một cây bút đưa cho cô: "Ký tên đi."

"Tài liệu gì đây?" Tưởng Ly tò mò, thò tay giở về phía trước.

Nhưng cô bị Lục Đông Thâm chặn lại. Anh vòng qua từ phía sau cô, một tay kia chống lên bàn, bao bọc cô trong khoảng không gian trước lồng ngực anh: "Cô gái, tò mò vậy làm gì? Bảo em ký tên thì cứ ký tên."

Tưởng Ly nghiêng mặt nhìn anh: "Cô gái nào đó có thể không tò mò, nhưng em là vợ của anh, hiếu kỳ một chút không được sao?"

"Nếu đã là vợ của anh rồi thì càng phải nghe lời chồng. Chồng bảo em làm gì em cứ làm theo." Lục Đông Thâm bình tĩnh tiếp lời cô, rồi tặng cho cô một viên "thuốc an thần": "Anh là chồng em, anh hại em được chắc?"*

*Làm qua vài vụ ly hôn, tôi xin thông báo đây là khởi điểm của 80-90% các vụ tranh giành tài sản, nên mọi người đọc truyện cần cái đầu tỉnh táo =))

Tưởng Ly không nghĩ anh hại được cô, cô hai bàn tay trắng có gì đáng để anh mưu tính? Vấn đề là, cô cũng phải có quyền được biết nội dung của văn bản chứ? Nên thỏa mãn chút hiếu kỳ của cô chứ nhỉ?

"Ngoan đi, ký xong em sẽ biết thôi." Lục Đông Thâm khẽ dỗ dành, bờ môi mỏng khẽ lướt qua gò má cô, đặt lên một nụ hôn nhẹ.

Động tác thân mật của người đàn ông giống như một lời thôi miên. Bao nhiêu kiêu hãnh của Tưởng Ly mềm oặt ra hết, bàn tay cầm bút cũng nhũn ra. Cô nghe lời ký tên hết vào từng tập tài liệu.

Lục Đông Thâm cười mãn nguyện. Anh ngậm lấy vành tai cô, chọc cho cô thở gấp, giọng nói lười biếng, uể oải: "Nói đi, tài liệu gì vậy?"

Bờ môi của Lục Đông Thâm không chịu nghiêm túc, trượt một mạch xuống dưới: "Toàn bộ tài sản của anh. Em đã làm vợ anh rồi, anh phải bảo đảm cho em một cuộc đời ăn sung mặc sướng chứ."

Tưởng Ly sửng sốt, vội lật xem tất cả. Lần này Lục Đông Thâm không cản cô nữa, mặc cho cô giày vò từng tờ giấy.

Quả không sai, tất cả đều là những văn bản điều phối cổ phần các công ty dưới quyền quản lý của anh, quyền quản lý động sản – bất động sản toàn cầu, quyền sở hữu chung các loại quỹ tài chính và tài khoản ngân hàng, văn bản thông báo quyền thừa kế... Nét bút rành mạch của cô có nghĩa là cô có quyền sở hữu thậm chí điều động tất cả tài sản của anh...

Nuốt vội nước bọt, cô bỗng cảm thấy hơi thở của mình trở nên yếu ớt, sống lưng như bị người ta rút ra một đoạn, cô mềm oặt người dựa vào cạnh

bàn: "Lục Đông Thâm, sao anh giàu có vậy... Không, không, không, ý của em là..." Cô tỉnh lại, đứng phắt dậy, quay người nhìn anh: "Chẳng phải tài sản và cổ phần của anh đều bị đóng băng rồi ư?"

"Ừm." Lục Đông Thâm chống hai tay lên mép bàn, bao bọc cô hoàn toàn trong phạm vi vòng tay mình, áp mặt xuống, không kìm được lòng mình, hôn lên khóe môi cô: "Chỉ là đóng băng thôi. Còn nữa, em chưa nghe nói câu "lạc đà chết vẫn to hơn ngựa" đấy sao? Anh vẫn có thể cho em được."

Thấy cô cứ ngẩn người nhìn mình, anh hơi ngước mắt lên: "Tin anh đi, anh sẽ nhanh chóng giành lại tất cả những thứ thuộc về mình. Em bước vào Lục Môn, trở thành dâu trưởng của Lục Môn, trong tay chắc chắn phải nắm giữ cổ phần của Lục Môn. Bé con, những thứ cho em, anh sẽ từ từ sắp xếp lần lượt."

~Hết chương 584~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 585: Ông Trời Lại Chiếu Cố Một Lần

Phải một lúc lâu sau Tưởng Ly mới có chút phản ứng.

Những văn bản đó ký xong là lập tức phát sinh hiệu lực pháp luật. Thấy Lục Đông Thâm lần lượt cất gọn, cô vội ôm chặt cánh tay anh: "Em không cần anh làm như vậy, em lấy anh đâu phải vì nhắm vào tiền của anh đâu."

Lục Đông Thâm cực kỳ hưởng thụ cảm giác được cô ôm lấy cánh tay vào lòng. Sự mềm mại đó khiến anh điên đảo thần hồn. Anh nói: "Lúc trước là ai nói với anh phải xẻo đi một nửa giang sơn của anh?"

"Lúc đó em nói như vậy không phải vì…" Tưởng Ly cự nự, lẩm bẩm: "Hờn dỗi thôi mà…"

Lục Đông Thâm bật cười vì ngữ khí của cô: "Em có thể nói đại được nhưng anh không thể nghe cho có phải không?"

"Đông Thâm…"

"Em nghe anh nói này." Lục Đông Thâm không cười nữa, sắc mặt chuyển sang nghiêm túc.

Tưởng Ly im bặt.

"Bé con." Lục Đông Thâm rút cánh tay ra, vuốt nhẹ mấy lọn tóc trước trán cô, chân thành nói: "Tính cách của em thật ra không thích hợp ở lại Lục Môn. Là anh ích kỷ, muốn giữ em ở bên cạnh mình cả đời. Lục Môn

phức tạp, em thông minh, thế nên có không thích hợp cách mấy cũng không có nghĩa là em không thể thích ứng nổi. Nhưng trong tay em phải có những quân bài để kiểm soát Lục Môn, chí ít phải có quyền phát ngôn mà một dâu trưởng nên có. Anh không ép buộc em phải nhận một chức vụ trong Lục Môn, nhưng cổ phần tuyệt đối phải có, không phải muốn dồn vinh hoa phú quý cho em, chỉ hy vọng em có thể có vũ khí để bảo vệ bản thân. Đương nhiên, anh sẽ dốc hết sức để cho em một không gian sống vô lo vô nghĩ."

Tưởng Ly nghe mà thật sự cảm thấy sóng lòng cuộn trào. Mẫu đàn ông như Lục Đông Thâm không hay nói lời ngon tiếng ngọt, thậm chí anh còn chẳng thề non hẹn biển. Nhưng anh luôn dùng cách của riêng mình để bảo vệ cô, yêu thương cô, đây chính là lời hứa hẹn của anh.

Cô không kìm được lòng, vòng tay ôm chặt lấy anh, trong bụng có vô vàn lời muốn nói mà không thể nói ra. Cô muốn nói với anh: Em sẽ tự bảo vệ thật tốt cho mình, anh cứ yên tâm làm việc của mình; Muốn nói với anh: Nếu em đã đồng ý lấy anh thì đã chuẩn bị tinh thần cho mọi hoàn cảnh phức tạp của Lục Môn; Muốn nói với anh: Em muốn trở thành một người vợ có thể giúp anh ngồi lên chiếc ghế quyền lực chứ không phải một người con gái trốn sau lưng anh hóng mát…

Những lời muốn nói quá nhiều quá nhiều, nhiều như biển lớn, cuối cùng rơi vào tai anh chỉ còn lại câu nói chân thành nhất của cô: "Đông Thâm, em yêu anh."

***

Ngày bắt đầu phiên giao dịch của thị trường chứng khoán, bao nhiêu ánh mắt thì có bấy nhiêu suy nghĩ, có người mong chờ, có người lo lắng.

Hôm nay, sự chú ý của mọi người gần như đều dồn vào Lục Môn. Nguồn sức mạnh đứng trong bóng tối mấy ngày trước gần như tham lam nuốt trọn cổ phần, nhất là 24 tiếng đồng hồ trước ngày mở cửa thị trường, tốc độ đạt tới mức điên cuồng.

Tất cả mọi người đều đang nhìn, chỉ cần thị trường mở cửa, liệu Lục Môn có thật sự đổi chủ hay không. Vậy thì không chỉ Lục Môn mà các công ty con dưới quyền và các đối tác làm ăn qua lại lâu này cũng sẽ bị ảnh hưởng dù ít dù nhiều, thậm chí là nặng nề.

Nhưng đúng vào lúc tất cả mọi người đều nín thở chờ đợi thì cục diện sau đó khiến họ sửng sốt.

Sức mạnh như hổ đói vồ mồi phía sau không còn nữa, Lục Môn cũng không đổi chủ cũng không bị ăn sạch đến mẩu xương cũng không còn, đương nhiên, đây chỉ là một mặt.

Mặt khác chính là tình trạng hiện tại của cổ phiếu Lục Môn, không có bất kỳ sự lên xuống nào. Nói một cách khác, giá cổ phiếu của các công ty dưới quyền đều như bị đóng băng vậy, không lên không xuống, vẫn giữ nguyên như trước khi mở bán.

Quang cảnh này khiến mọi người vô cùng khó hiểu.

Người đứng sau không tiếp tục nữa, chứng tỏ chiêu âm thầm nuốt trọn cổ phần đã không thành công, cũng chứng tỏ Lục Môn chắc chắn đã có người đứng giữa can thiệp, vậy… sao không cứu thị trường?

Tất cả mọi người ngơ ngác, Lục Môn đang có dự định gì? Có người có niềm tin, thử mua cổ phiếu của mấy công ty dưới quyền, nhưng bị thông báo thất bại. Không mua được, không bán được?

Vào lúc thị trưởng cổ phiếu khiến mọi người không ai nắm bắt được chiêu trò tiếp theo của Lục Môn thì Tưởng Ly cũng không rảnh tay, cũng bận bù đầu như Lục Đông Thâm.

Cô ở trong phòng điều chế cả một buổi sáng. Khi Quý Phi đẩy cửa đi vào, cô vừa làm xong thí nghiệm chiết tách mùi hương.

Quý Phi mang đến cho cô những thông tin liên quan đến Lục Môn. Tưởng Ly nghe xong thì thản nhiên "ồ" một tiếng. Quý Phi lấy làm lạ, tò mò hỏi cô: "Sau khi ngồi vào ghế dâu trưởng Lục Môn, tố chất tâm lý của cô mạnh hơn rồi hay cô đã nắm rõ trong lòng bàn tay mọi tình hình của Lục Môn sau khi thị trường cổ phiếu mở cửa?"

Tưởng Ly miệng đeo khẩu trang, tay cầm đồ đựng thủy tinh, vừa quan sát vừa nói thản nhiên: "Cả hai đều không phải."

Quý Phi tiến tới, nhìn cô chằm chằm qua một dãy ống nghiệm. Cô không buồn ngước mắt, biết Quý Phi đang đợi mình nói tiếp, cô bèn bổ sung một câu: "Chỉ là tôi có niềm tin với Lục Đông Thâm thôi."

Thế nên chuyện của Lục Môn cô không hỏi han nhiều. Trong suy nghĩ của cô, là phúc chẳng phải họa, là họa chẳng tránh được, huống hồ xưa nay Lục Đông Thâm làm việc gì cũng rất có cân nhắc. Tuy rằng bây giờ anh vẫn du đãng bên ngoài Hội đồng quản trị nhưng trong đó vẫn còn tâm phúc của anh. Một điểm quan trọng là bây giờ ngay cả Cận Nghiêm cũng phục vụ cho anh thì càng chẳng phải sợ hãi gì nữa.

Quý Phi vòng tới bên cạnh cô, đeo găng tay vô trùng vào, nói với vẻ không hài lòng: "Tiểu Hạ, nói thế nào chúng ta cũng từng thân thiết. Lúc trước tôi có lỗi với cô, khiến cô tức giận, nhưng dẫu sao bây giờ chúng ta cũng đang hợp tác, phải không?"

“Thế nên?” Tưởng Ly lắc lắc ống nghiệm trong tay, thấy màu sắc không đúng, cô lại đặt các lọ khác lên máy phân ly.

“Thế nên khi cần thiết vẫn phải tâm sự những lời thầm kín, không được sao? Hỏi cô chuyện gì cô cũng đáp hời hợt.”

Tưởng Ly mặc kệ cô ta, chỉ nhìn chăm chú vào ống thủy tinh.

“Hạ Trú!” Quý Phi nhìn cô.

Tưởng Ly ấn công tắc máy phân ly xuống, khi rút ống nghiệm ra thì màu sắc đã có thay đổi. Cô thêm vào giấy thử hương, đợi giấy thử biến màu mới lấy ra. Bấy giờ cô mới nhìn Quý Phi: “Cô tưởng tôi muốn hợp tác với cô à? Nếu không phải vì cô đã ăn cắp Huyền thạch trong Giang sơn đồ, tôi thèm vào quan tâm tới cô.”

Sắc mặt Quý Phi có chút gượng gạo: “Thế nào gọi là ăn trộm? Tôi đã bỏ qua một số tiền lớn để mua lại đấy.” Thấy Tưởng Ly quắc mắt, cô ta lại nói ngay: “Chí ít, tôi vẫn giữ Huyền thạch giúp cô nghiên cứu còn gì.”

“Cô không tìm tôi thì tìm ai? Bản thân cô có đủ trình độ phá giải bí kíp không?”

Quý Phi bĩu môi, mặt khó chịu nhưng vẫn không dám cãi lại cô. Quý Phi quá hiểu tính khí của cô, đúng là như nước như lửa, cô là người ngay cả cửa phòng điều chế cũng không buồn bước vào. Nhưng dù hiểu điểm này, Quý Phi vẫn tham lam nhớ về những ngày tháng trước kia, họ không có chuyện gì không nói với nhau.

“Đúng vậy, Huyền thạch không những là nguyên liệu của công thức gốc mà còn là nguyên liệu không thể thiếu của thuốc giải.” Tưởng Ly nói vào chuyện chính, đưa giấy thử mùi cho Quý Phi: “Trước kia tuy tôi có cách phá giải nhưng vẫn có thiếu sót. Lợi dụng Huyền thạch để làm thuốc giải

thì chưa chắc nhưng có thể trung hòa sạch sẽ những mùi hương còn sót lại của bí kíp.”

Quý Phi cũng quay về việc chính, sắc mặt dần trở nên nặng nề: “Nói vậy là việc tìm Huyền thach là phương pháp duy nhất rồi.”

Tưởng Ly không đáp lại, chỉ dựa vào bàn điều chế trầm tư.

Có lẽ ông trời cũng thương người có lòng, chí ít Tưởng Ly cho là như vậy. Bao nhiêu năm nay, cho dù gặp nhiều nguy hiểm, ông trời cũng luôn cho cô một con đường, cho dù là trong hoàn cảnh tuyệt vọng của bệnh viện tâm thần, cuối cùng cô cũng có một Đàm Chiến.

Huyền thạch trở thành cơn ác mộng của Tưởng Ly, chưa từng buông tha cô từ lúc ra khỏi Tần Xuyên. Cô những tưởng lần này đã cùng đường, không ngờ, ông trời lại một lần nữa chiếu cố cô.

~Hết chương 585~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 586: Không Phí Công Làm Bạn Gái Cũ Của Lục Đông Thâm

Khi Trần Du gọi điện thoại cho cô đã là buổi chiều, một ngày nóng phát sợ, ánh nắng cũng rất dữ dội. Từ trong phòng điều chế đi ra, Tưởng Ly chui vào trong ô tô, hưởng thụ bầu không khí điều hòa một lúc.

Một thai phụ gọi điện cho cô vào lúc này chẳng qua là rảnh quá. Tưởng Ly cũng thong thả hỏi cô ấy đứa bé trong bụng thế nào rồi. Nhưng Trần Du không có ý định trò chuyện tâm tình cùng cô mà nói với vẻ thần bí: "Cô đoán xem, tôi đang ở đâu?"

Còn có thể ở đâu? Bắc Kinh thôi, Hà Tư Nghi và Thai Nghiệp Dương đều đã bị tuyên án. Nếu không có gì ngoài ý muốn thì cả đời này sẽ phải ngồi trong tù. Sự nghiệp của Trường Thịnh tại thị trường Trung Quốc hiện tại đều do Thai Nghiệp Phàm quản lý. Cái tên công tử trông có vẻ kém cỏi đó, cô quả thật xem thường anh ta rồi.

Nhưng Trần Du đã hỏi vậy thì chắc chắn không đơn giản chỉ ở Bắc Kinh. Tưởng Ly uể oải dựa vào ghế ô tô, hỏi đại một câu: "Lẽ nào cô chạy tới Thương Lăng chắc? Hay là cô đang hờn dỗi cậu thủ Thai nhà cô, mang theo đứa nhỏ chạy sang Mỹ, đợi trước cửa nhà chờ tôi bao nuôi đấy hả?"

Cô vừa dứt lời, liền nghe thấy đầu kia kêu inh lên một tiếng. Tưởng Ly kịp thời để xa di động khỏi tai mới tránh khỏi số phận bi thảm bị âm thanh ấy xuyên thủng màng nhĩ.

Đầu kia hưng phấn vô cùng: “Làm dâu trưởng Lục Môn rồi có khác, cô có tài tiên tri sao!”

Tưởng Ly ngẩn người: “Hả? Đứng trước cửa nhà tôi thật sao?”

“Vậy thì chưa, nhưng cũng rất gần với cô rồi.” Trần Du ở đầu kia rất vui vẻ: “Tôi đã tới New York, ‘yết kiến’ đi!”

***

Cái bụng của Trần Du chính là một quả bóng. Cô ấy để mặc mộc, ăn uống cũng khá kiểm soát, tay chân cũng chưa sưng to, không nặng nề quá mức như các thai phụ bình thường.

“Đứa con này coi như cũng ngoan ngoãn, không hành hạ tôi quá mức.” Lúc nói chuyện, cô ấy còn đặt tay lên bụng nhẹ nhàng vuốt ve, ngón tay trắng trẻo đeo một chiếc nhẫn cưới. Cô ấy mặc một bộ váy liền chui đầu dành cho bà bầu, màu xanh lơ, càng tôn lên làn da trắng.

Hai người họ hẹn gặp ở một quán uống trà chiều, ngồi sát cạnh cửa sổ. Cửa sổ mở hé, căn phòng yebe tĩnh, qua cửa sổ chính là góc phố nơi người Hoa đi qua đi lại tấp nập. Họ đều là những cô gái không trang điểm lòe loẹt nhưng rất bắt mắt.

Khoảng thời gian này trời nóng, Tưởng Ly ăn không ngon miệng mấy. Trần Du càng không thể thứ gì cũng ăn, thế nên họ chỉ gọi mấy món bánh và hoa quả ăn cho thanh đạm.

Tưởng Ly “ừm” một tiếng rồi nói: “Tôi đã gặp không ít thai phụ, nhưng những người mang thai vẫn xinh thì không nhiều, cô cũng được coi là một trong số ít ỏi đó rồi. Cố gắng mà giữ dáng, tuyệt đối đừng ăn uống vô tội vạ, nếu không người chịu thiệt chỉ có cô thôi. Mà cũng chẳng hiểu cô nghĩ

gì, cưới và có con quá chớp nhoáng, tốt nhất gã họ Thai đó nên đối tốt với cô.”

Cô không kịp về dự đám cưới của Trần Du và Thai Nghiệp Phàm, nhưng chuyện này cũng không thể trách cô hoàn toàn.

Việc Trần Du có con buộc đám cưới phải tổ chức sớm, lý do là vì cô ấy sợ có bầu mặc váy cưới không đẹp. Về điểm này, Thai Nghiệp Phàm cũng rất đàn ông, vì nhan sắc của vợ, hoàn toàn thay đổi kế hoạch đám cưới. Phải hiểu rằng cho dù là một gia đình bình thường, việc thay đổi ngày cưới cũng rất vất vả, huống hồ là nhà họ Thai.

Lần này Trần Du rõ ràng đi công tác theo chồng. Gần đây Trường Thịnh cũng đã làm ăn lớn, bên trong có Thai Nghiệp Phàm quản lý, bên ngoài có Thai Tử Tân ra mặt. Cụ thể họ đang bàn dự án gì thì Trần Du không nói chi tiết. Tưởng Ly cũng không hỏi rõ ràng, hơn nữa cũng là không tiện hỏi quá sâu.

Nghe xong, Trần Du cười ngượng: “Anh ấy rất tốt với tôi.” Nói xong câu này, cô ấy cũng quan sát Tưởng Ly một lượt, nhìn đến mức Tưởng Ly quắc mắt, cô ấy mới cười nói: “Tôi đang nhìn xem cô làm dâu trưởng Lục Môn rồi trông có gì khác không.”

Tưởng Ly phì cười, thi thoảng lại rít một ngụm nước hoa quả.

“Cũng chẳng khác mấy, không thêm cánh tay cũng chẳng mọc thêm con mắt nào.” Trần Du chọc cô: “Đám người ngoài kia hình dung về cô không khác gì quái thú trongSơn hải kinh, mê hoặc chúng sinh. Tôi suy nghĩ nhân cơ hội lần này tới đây phải lập tức đi thăm cô, xem cô trông có dị hơn trước không.”

Tưởng Ly không chịu nổi cô ấy.

“Theo như tôi thấy, người mê hoặc chúng sinh là Lục Đông Thâm chứ không phải cô.” Trần Du xiên một miếng táo, ăn từ tốn từng miếng nhỏ: “Cô ấy à, cũng đừng chó chê mèo lắm lông. Nói tôi cưới vội, cô thì sao? Chắc chắn là bị Lục Đông Thâm lừa phỉnh, chỉ biết ngơ ngơ ngác ngác. Lục Môn đang trong tình thế như vậy mà cô cũng dám về làm dâu.”

“Lục Môn bị làm sao?” Tưởng Ly uể oải hỏi.

“Biết rõ còn giả vờ hồ đồ, cô biết tôi đang nói gì mà.” Trần Du thở dài: “Nói dễ nghe một chút, bây giờ Lục Đông Thâm gọi là không còn gì bó buộc, còn nói khó nghe một chút chính là một chân đang giẫm vào Quỷ môn quan. Đổi lại là một cô gái nào khác, có lấy chồng cũng nên đợi tới khi tình hình sáng sủa hơn mới lấy chứ. Nhưng mà, tôi cũng chẳng có tư cách nói cô. Chuyện tình cảm đâm mạnh trong một khoảnh khắc, chẳng ai kiểm soát nổi. Tính cô lại thẳng thắn như vậy. Hơn nữa, Lục Đông Thâm quả thực cũng là người duy nhất có thể cứu Lục Môn, vượt qua được ải này, anh ấy sẽ thắng thôi.”

“Được lắm Trần Nam Nam.” Tưởng Ly mỉm cười: “Coi như không phí công làm bạn gái cũ của Lục Đông Thâm, phân tích rất hay.”

Trần Du hình dung không sai, giai đoạn hiện tại Lục Đông Thâm quả thực một chân ngoài sống một chân trong chết. Nếu Lục Môn thay vua đổi chúa trong vòng một đêm thật, có lẽ người khác sẽ rút lui an toàn, nhưng anh là người nhà họ Lục, lùi cũng chẳng lùi nổi.

Hôm nay trời còn chưa sáng hẳn, Lục Đông Thâm đã tới công ty, chuyện thị trường cổ phiếu cô muốn giúp anh cũng lực bất tòng tâm, chỉ có thể âm thầm cầu nguyện trong lòng. Cũng vì sợ mình ngồi mãi ở nhà suy nghĩ lung tung, cô mới tới phòng điều chế. Thật ra khi Quý Phi nói với cô chuyện liên quan tới Lục Môn, cô đã thầm thở phào nhẹ nhõm, chí ít đến thời điểm này Lục Môn vẫn là của người nhà họ Lục.

Cánh tay cô bị Trần Du phát mạnh một cái, Tưởng Ly đau đớn nhe răng, xoa xoa cánh tay: "Chiêu phản kích này của cô là vì bị tôi gọi Trần Nam Nam hay vì tôi đã tiết lộ chuyện tình cũ của cô?"

"Cô nghĩ tôi sợ cô gọi tôi là Trần Nam Nam chắc? Tôi nói cho cô biết, tên tôi viết trên giấy đăng ký kết hôn chính là Trần Nam Nam." Trần Du dứ dứ nắm đấm về phía cô: "Tôi có chuyện tình cũ gì chứ? Tôi khi trước cũng đã có ý định 'phong lưu' với Lục Đông Thâm nhà cô, kết quả cũng đâu có làm được gì. Cái gì mà bạn gái cũ. Cô đúng là thích ăn đòn. Người ta chỉ muốn né tránh chủ đề này, cô thì hay, đi đâu cũng bô bô!"

"Đã có bầu rồi mà sao vẫn khỏe quá vậy!" Cánh tay Tưởng Ly đỏ rực lên một mảng, cô chìa ra cho cô ấy xem: "Chắc chắn những mặt hiền thục khác để dành cho cậu chủ Thai rồi, đối xử với người cùng giới tính thì ra tay tàn nhẫn."

"Dĩ nhiên." Trần Du lại tỏ thái độ không nghiêm túc, nét mặt lẳng lơ: "Những gì tốt đẹp của tôi chỉ có Nghiệp Phàm nhà tôi mới được nhìn thấy."

Tưởng Ly nổi da gà khắp người: "Vờ vịt, cô cứ vờ vịt đi. Cũng chỉ có tay khờ như Thai Nghiệp Phàm mới mắc bẫy cô thôi, bị lường gạt bởi gương mặt vô tội của cô."

Trần Du hai tay nâng mặt, bày ra điệu bộ một đóa hoa. Tưởng Ly cố nhịn cười, tuy bên ngoài cứng miệng nhưng trong lòng vẫn chúc phúc cô ấy. Ngẫm nghĩ một chút, cô chân thành nói: "Nói thật lòng, lúc trước khi cô nói muốn lấy Thai Nghiệp Phàm tôi vẫn rất lo lắng. Tạm thời không tính tới chuyện anh ta là người ra sao, chỉ riêng Thai Tử Tân đã không phải dạng vừa rồi. Chủ yếu là tôi sợ cô về đó làm dâu sẽ bị thiệt thòi."

“Tôi cũng lo lắng mà. Dù sao thì Thai Tử Tân cũng không phải mẫu phụ nữ dễ tiếp xúc, hơn nữa năm xưa cô ấy còn từng có hôn ước với Lục Đông Thâm, rất nhiều người đều cho rằng tôi và cô ấy là quan hệ tình địch.” Trần Du bộc bạch: “Nhưng điều khiến tôi bất ngờ là Thai Tử Tân lại rất tốt với tôi, cũng không làm khó tôi, không bao giờ nhắc lại chuyện quá khứ.”

Chuyện này quả thực cũng khiến Tưởng Ly khá ngạc nhiên.

“Cô từng nhìn thấy một khúc gỗ Kỳ nam to như vậy bao giờ chứ?” Trần Du mô tả cho Tưởng Ly.

Tưởng Ly ngẩn người, lắc đầu: “Chỉ từng nhìn thấy khúc nhỏ.”

“Đúng không, Kỳ nam quý hiếm, một miếng nhỏ xíu cũng đắt cắt cổ rồi. Chẳng phải tôi dự định mở một cửa hàng bán hương liệu sao? Cô ấy bèn tặng tôi một khúc Kỳ nam rất to, giá trị vô cùng, tôi dự định coi nó như báu vật trấn giữ cửa hàng.”

Nghe xong câu này, Tưởng Ly đúng là vô cùng hiếu kỳ. Trần Du mở cửa hàng hương liệu, Thai Tử Tân tặng Kỳ nam cũng là hợp lý, có thể tìm được một khúc Kỳ nam to cỡ đó, quả thực không dễ dàng gì, nhất là đối với một người không phải nhà buôn nguyên liệu như Thai Tử Tân.

Cô bèn hỏi nguồn gốc của khúc Kỳ nam đó.

Về điểm này, Trần Du nhớ rất rõ ràng: “Thai Tử Tân có quan hệ khá tốt với một nhà buôn nguyên liệu người Karamay*, là một ông lão rất kỳ quặc. Nhà buôn nguyên liệu thông thường thì đi khắp thế giới sưu tầm, còn người đó chỉ quan tâm tới khu sa mạc, nghe nói phàm là những nguyên liệu tới từ sa mạc, không có gì ông ấy không tìm được.”

*Karamay là một địa cấp thị thuộc Khu tự trị dân tộc Uyghur, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Địa khu này có diện tích 9252 ki-lô-mét vuông, dân số 290.000 người.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 587: Nếu Như

Tối hôm đó Lục Đông Thâm không về nhà, hơn mười giờ đêm anh gọi cho Tưởng Ly thông báo, nói rằng công việc hiện tại còn quá nhiều, có thể anh sẽ về rất muộn thậm chí là không về, bảo cô cứ ngủ trước đừng đợi anh.

Tưởng Ly dĩ nhiên rất xót, cũng biết vào thời khắc quan trọng này cần thấu hiểu và ủng hộ anh, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được: "Thị trường cổ phiếu tạm thời coi như đã ổn định, anh cũng phải quan tâm tới sức khỏe đấy."

Ở đầu kia điện thoại, Lục Đông Thâm "ừm" một tiếng, rồi lại im lặng rất lâu, nói với cô: Đang xảy ra vài chuyện khác cần phải giải quyết.

Lúc đó Tưởng Ly giật mình, trong đầu lóe lên một suy nghĩ là Lục Môn đã xảy ra chuyện. Nhưng Lục Đông Thâm trả lời cô là không phải, bảo cô đừng suy nghĩ lung tung.

Sau khi ngắt máy rồi, Tưởng Ly có chút bất an. Tâm trạng bất an này không thể miêu tả được, có lẽ chính là câu "xảy ra chuyện" mà Lục Đông Thâm nói. Cô ngồi khoanh chân trên sofa, gáy lạnh toát từng cơn, giơ tay lên sờ cảm thấy da gà nổi lên rần rần.

Quay đầu nhìn ra ngoài, sau lưng là một phòng khách rộng lớn chìm trong bóng tối, không có gì khác thường. Không liên quan đến việc trong nhà có người hay không, cô biết rõ cơn lạnh lẽo này dâng lên từ đáy lòng.

Đêm nay cô ngủ không yên giấc lắm, mơ rất nhiều giấc mơ, thậm chí còn mơ thấy Lục Bắc Thần, nhưng cũng có thể là Lục Đông Thâm, tóm lại chính là một gương mặt, ẩn nấp trong bóng tối, lại giống như bước ra từ bóng tối, khuôn mặt đó đầy máu.

Khi cô mơ mơ hồ hồ phát hiện bên cạnh có người, ngoài cửa sổ cũng đã tờ mờ sáng. Tưởng Ly mơ màng mở mắt ra nhìn, là Lục Đông Thâm đã quay về. Tắm rửa xong, anh có vẻ rất sảng khoái, nhưng nét mặt vẫn có phần mỏi mệt.

Giống như sự kết thúc của rất nhiều giấc mơ lộn xộn, anh ở bên là cô sẽ có cảm giác an toàn. Cô vươn tay ôm chầm lấy anh, vùi đầu vào lòng anh. Lục Đông Thâm cứ nghĩ mình đánh thức cô, bèn đưa một cánh tay ra cho cô gối, cúi đầu khẽ hôn lên trán cô: "Ngủ đi."

Tưởng Ly ngủ một mạch tới khi mặt trời lên cao, không mơ mộng gì nữa. Khi tỉnh dậy thấy bên cạnh không còn ai, cô nghĩ là Lục Đông Thâm đã đi. Không ngờ quản gia lại thông báo, anh Lục đã dậy từ sớm rồi, ở mãi trong phòng sách chưa ra ngoài.

Cuối cùng quản gia còn bổ sung thêm một câu: Anh Lục cũng chưa ăn uống gì.

Đối với lòng trung thành tỉ mỉ của quản gia, Tưởng Ly cực kỳ hài lòng, nhưng cô đồng thời cũng thấy lo lắng. Anh dậy từ rất sớm, có nghĩa là anh chưa ngủ được bao nhiêu, lại không ăn uống gì, xem ra việc khiến anh nói "xảy ra chuyện" cũng không phải việc nhỏ.

Làm đơn giản một vài món điểm tâm dễ ăn, kết hợp với tách trà lọc gan, lần lượt xếp tất cả lên khay, rồi quản gia đứng cạnh chân thành nói: "Anh Lục kết hôn rồi, ngôi nhà này mới càng giống một mái ấm gia đình."

Cửa phòng không đóng kín, chỉ khép hờ.

Chưa đi tới cửa Tưởng Ly đã ngửi thấy mùi thuốc lá, không phải mùi thuốc lá truyền thống, mà là loại thuốc lá do cô làm riêng, cho dù là vậy anh cũng hút hơi nhiều. Lúc gõ cửa đi vào, cô tinh mắt nhìn thấy Lục Đông Thâm ấn tay lên ngực thở dốc, cơ thể có vẻ hơi loạng choạng, cô sửng sốt.

Nghe thấy tiếng động, Lục Đông Thâm giấu nhẹm đi những biểu cảm khó chịu, giả vờ không sao. Nhưng Tưởng Ly nhìn rất tỉ mỉ, trên thái dương của anh đổ mồ hôi.

Đặt chiếc khay lên mặt bàn, Tưởng Ly cầm khăn giấy tiến lên, giúp anh lau mồ hôi: "Tôi đã nói rất nhiều lần rồi, anh cảm thấy có bất kỳ chỗ nào khó chịu trong người cũng phải nói với em."

Lục Đông Thâm tựa lưng vào góc bàn, kéo tay cô xuống, tiện thể kéo cô vào lòng, khẽ nói: "Không nghiêm trọng vậy đâu, gần đây nhiều việc nên hơi bí bách thôi."

Anh mặc bộ đồ ngủ, không phải kiểu áo sơ mi lạnh lùng cứng ngắc thường ngày. Bộ đồ ngủ màu trắng xám, pha màu rất cao cấp, bớt một phần sẽ ngả về xám, thêm một phần sẽ ngả về trắng. Bộ đồ này được cô đích thân lựa chọn, lúc đó vừa nhìn thấy bộ đồ ngủ màu này cô đã không đi rời bước được nữa. Quả nhiên, Lục Đông Thâm mặc lên người rất đẹp, có cái lạnh của màu xám, lại có cái ấm áp của màu trắng, không xa không gần nhưng đa phần vẫn là ấm áp.

Hôm nay ánh nắng rất đẹp, cửa sổ phòng làm việc mở hé, phóng mắt nhìn ra ngoài chính là một vườn hoa rộng không nhìn thấy điểm tận cùng. Trên người anh có mùi của nắng và mùi hoa quả được cơn gió nhẹ đưa đẩy. Tưởng Ly áp sát vào anh, lẩm bẩm: "Mạnh miệng."

Lục Đông Thâm cười khẽ, xoa đầu cô: "Cứ vài ba hôm em lại ép anh tới chỗ bác sỹ báo danh, sức khỏe của anh thế nào em còn không rõ ư?"

"Giống nhau được sao?" Tưởng Ly ngước lên nhìn anh chăm chú, định nói gì lại thôi, lát sau cô thở dài: "Tóm lại, anh có một chút khó chịu cũng phải nói với em, hiểu không?"

"Hiểu."

"Ban nãy chỉ là tức ngực thôi sao?"

"Phải." Lục Đông Thâm mỉm cười, cánh tay thu chặt lại ôm eo cô: "Yên tâm đi, vì em, anh sẽ cố gắng giữ gìn sức khỏe."

Tưởng Ly khẽ tựa đầu vài ngực anh, thở dài.

Cô không sợ điều gì khác, chỉ sợ có những tình hình bác sỹ bình thường hay máy móc bình thường không kiểm tra ra được. Việc mùi hương gây ảnh hưởng tới sức khỏe con người, cả về thời gian và tác động, đến bây giờ vẫn chưa có kết luận chuẩn xác. Nó khác với thuốc trung dược. Những tàn dư sót lại của thuốc có thể theo cơ quan bài tiết của cơ thể thải ra ngoài. Nhưng còn mùi hương thì giống như những nanh vuốt vô hình, len lỏi vào tất cả các ngóc ngách, có thể phát ra ngoài da, cũng có thể ngấm vào máu, thấm vào phổi, cuối cùng gây ảnh hưởng như thế nào tới sức khỏe con người không thể suy đoán được, chỉ có thể quan sát dần theo thời gian.

Ban nãy cô không giải thích với Lục Đông Thâm với nhiều như vậy, nói rồi thật ra cũng vô ích, cách giải quyết duy nhất chính là Huyền thạch.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Tưởng Ly đổi chủ đề: "Chắc là liên quan đến người đứng sau mua hết cổ phần của Lục Môn phải không?"

Nếu không với thái độ hùng hổ đó sao có thể đột ngột dừng lại.

Lục Đông Thâm không giấu cô: "Người đó chính là Lục Bắc Thâm."

Trái tim Tưởng Ly như thắt lại.

Tuy rằng cô có linh cảm chuyện này liên quan đến Lục Bắc Thâm. Nhưng cho dù sự thật bày ra trước mắt, cô vẫn thổn thức trong lòng. Còn cả một nỗi buồn khó nói thành lời, vốn cùng một gốc rễ sinh ra, sao lại đốt nhau mãnh liệt vậy chứ?

"Cậu ta…"

Cô ngừng lại, vốn dĩ muốn hỏi làm sao Lục Đông Thâm phát hiện ra, và tiếp theo đây sẽ phải làm gì. Nhưng không ngờ Lục Đông Thâm lại lên tiếng, chỉ là khi lên tiếng ánh mắt nghiêm nghị hơn rất nhiều, giọng cũng trầm trầm: "Bắc Thâm bắt cóc Cố Sơ, nhưng nghe nói không chỉ bắt cóc mình cô ấy."

Gì cơ?

Tưởng Ly càng lúc càng trợn tròn mắt, hơi thở suýt nữa thì ngừng lại, khó khăn lắm cô mới hoàn hồn: "Bắt cóc? Lục Bắc Thâm bắt cóc Cố Sơ?"

"Sau lưng nó là một tập đoàn sản xuất và buôn bán ma túy." Lục Đông Thâm lại tung tiếp quả bom thứ hai.

"Hả?"

Lục Đông Thâm ôm cô sát hơn một chút nữa, thì thầm: "Nó quả nhiên là một kẻ điên, không có chuyện gì là nó không dám làm."

"Vậy tình hình bây giờ ra sao rồi?" Tưởng Ly sốt sắng hỏi một câu, sau đó rùng mình: "Cố Sơ mang thai rồi, không phải sao?"

Lục Đông Thâm nặng nề gật đầu, nói: "Cảnh sát đang ra lệnh truy nã. Chuyện này dính líu tới vợ của Bắc Thần, e là cả Bắc Thần cũng không tránh khỏi liên lụy."

"Ý của anh là…" Tưởng Ly hoảng sợ: "Chú ấy sẽ vì tình riêng mà làm việc trái pháp luật?"

Ánh sáng trong đôi mắt Lục Đông Thâm lại đậm thêm một tầng: "Nó đã vì tình riêng từ lâu rồi."

Tưởng Ly cảm thấy hô hấp hơi khó khăn, khó trách anh cũng tức ngực. Chuyện này lọt vào tai cô rõ ràng trở thành kiếp nạn, cả cô cũng không thở nổi, lồng ngực như bị một hòn đá tảng nặng nề đè xuống: "Nói như vậy thì cô Tần… mẹ của chúng ta bị hại chết?"

"Cho dù không phải nó đích thân ra tay thì cũng gian tiếp sát hại." Cằm Lục Đông Thâm căng ra, sắc mặt lạnh lùng: "Hơn nữa, trong tay nó chưa chắc chỉ có mạng của một người."

Tưởng Ly thảng thốt nhìn anh.

Lục Đông Thâm cúi xuống nhìn thẳng vào mắt cô, nói rành mạch: "Lục Khởi Bạch ở trong Lục Môn âm thầm đấu đá bao nhiêu năm nay, anh hiểu cậu ta, thủ đoạn mà cậu ta sở trường là mượn dao giết người. Thế nên, chuyện sai người tới khu trượt tuyết ngang nhiên đâm bị thương Charles Ellison không phải là việc cậu ta làm, ngược lại việc diệt khẩu Charles Ellison ở bệnh viện mới giống tác phong của cậu ta. Sở dĩ trước đó mọi chuyện anh chỉ nghi ngờ, nhưng đến hôm nay, mọi tình nghi anh dành cho Lục Bắc Thâm đều đã được chứng thực."

Tưởng Ly không nói nổi thành lời, chỉ còn biết sững sờ, nhưng cơn lạnh lẽo nơi đáy lòng thì cứ ào ào dâng lên, lớp sau tràn qua lớp trước, sau đó

cô bất giác nhớ tới cảm giác khó hiểu tối qua, còn cả những giấc mơ ấy. Khuôn mặt đầy máu trong giấc mơ…

Cô bỗng níu lấy vạt áo anh, lẩm bẩm: "Cậu ta điên rồi."

"Phải." Lục Đông Thâm hằn học bật ra chữ này, lát sau bi thương và tự trách trào dâng trong ánh mắt, anh thì thầm: "Anh cũng điên rồi."

Một giây sau, Tưởng Ly ôm chặt lấy anh: "Không, không thể trách anh, thật sự không thể trách anh."

Lục Đông Thâm hơi kéo cô ra, nhìn cô chăm chú, đôi mắt anh đen đặc như bị bóng tối cắn nuốt. Anh phẫn uất, áy náy nhưng anh chưa từng nói với cô rằng lúc trước chính vì cô từng hỏi dò những chuyện liên quan đến sức khỏe của em trai nên mới khiến anh nghi ngờ. Sức khỏe của Nam Thâm trước nay vẫn rất tốt, người duy nhất có vấn đề là một đứa em trai khác đã mất tích, Lục Bắc Thâm. Biết nguyên nhân mất tích thì dễ giải quyết rồi, anh ra tay từ những người thân cận của bố, lần theo manh mối tìm được Lục Bắc Thâm…

Nếu như lúc trước anh không tìm ra nó, nếu như anh không lợi dụng Lục Bắc Thâm để đạt được mục đích của mình… Nếu như tất cả đều có thể quay về giây phút trước khi đưa ra quyết định thì tốt biết bao…

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 588: Nhưng Cậu Lại Chỉ Cho Một Chiếc Lồng Chim Bằng Vàng

Lục Đông Thâm đang đợi điện thoại, nói chính xác hơn là đang đợi tin tức từ phía Cống Tốt. Anh không ra ngoài nhưng di động thì rất bận rộn, về cơ bản đều là việc của công ty.

Buổi chiều, Dương Viễn tới, mang theo không ít tài liệu. Tưởng Ly nhìn thấy vậy, hồ nghi trong lòng: Đến bây giờ Lục Đông Thâm vẫn chưa quay trở lại Hội đồng quản trị, cũng chưa khôi phục chức vụ, về lý mà nói anh đâu có quyền giải quyết các tài liệu công việc?

Cô bất chợt nhớ tới câu nói hôm trước của Lục Đông Thâm trong phòng sách: Họ không có đường khác để lựa chọn. "Họ" ám chỉ cổ đông của Lục Môn. Tưởng Ly tin rằng Lục Đông Thâm muốn quay trở về Hội đồng quản trị khôi phục chức vụ không phải việc gì khó khăn, nhưng cô cũng tuyệt đối tin rằng câu nói đó của Lục Đông Thâm còn mang một hàm nghĩa sâu xa hơn. Anh muốn ngồi lên chiếc ghế quyền lực, không phải tranh giành cướp giật mà khiến các cổ đông cam tâm tình nguyện.

Làm sao mới làm được?

Cho dù hôm nay Lục Chấn Dương đã yếu đi nhiều, Lục Khởi Bạch ngồi tù, vị trí đó có vẻ như đang để trống nhưng con cái nhà họ Lục đâu chỉ có mình Lục Đông Thâm? Những người có dã tâm như Lục Khởi Bạch, bình thường che đậy giấu giếm cũng không ít. Huống hồ Lục Bắc Thâm gây ra án mạng bị cảnh sát truy nã, việc này thật ra cũng ảnh hưởng tới cơ hội

tranh đoạt quyền lực của Lục Đông Thâm, dù sao thì anh em ruột, các cổ đông chắc chắn sẽ có cân nhắc.

Có lẽ trước khi Lục Bắc Thâm gặp chuyện, Lục Đông Thâm còn nắm chắc phần nào, bây giờ e là đã khó càng thêm khó.

Tưởng Ly lại nhớ đến buổi họp báo mà anh nhắc đến trước mặt mọi người lúc trước, ngày tháng cụ thể không nói. Bây giờ ngẫm lại, có lẽ đây chỉ là một thủ đoạn của anh để ép cho kẻ đứng phía sau chó cùng bứt giậu mà thôi.

Sau khi gọt xong hoa quả, cô lắc mạnh đầu một cái, để bản thân bước ra khỏi hỗn độn. Cô phát hiện từ ngày ở chung với Lục Đông Thâm, cô sắp biến thành một doanh nhân nửa vời rồi, phân tích mấy chuyện trên thương trường cũng không hề cảm thấy gượng gạo.

Cô lười đi lên gác bèn làm một bình trà hoa quả rồi sai quản gia bê lên. Chẳng bao lâu sau, quản gia đi xuống và báo: “Trên gác sương khói mù mịt, hai người ấy hút không ít thuốc lá.”

Tưởng Ly thở dài, Dương Viễn này đến nhà là chỉ dạy hư Lục Đông Thâm.

Bầu không khí buổi chiều không thoải mái lắm. Khu vườn sáng nay đã được người làm vườn tưới tắm bây giờ trông đã có dấu hiệu ủ rũ. Cô ôm máy tính ngồi gửi email, sau đó đợi đến ngáp ngủ vẫn chưa đợi được thư hồi âm. Cô hận đến nghiến răng kèn kẹt.

Quản gia đi rồi lại quay về, nói với cô: “Phu nhân, giống hoa tới rồi.”

Nghe xong, Tưởng Ly lập tức đứng lên, cơn buồn ngủ bỗng bay biến sạch, nét mặt hưng phấn. Quản gia hỏi cô: Có cần gọi anh ấy xuống không ạ?

Tưởng Ly liên tục xua tay: “Không cần không cần, có gọi xuống anh ấy cũng chỉ đứng đực ra đó thôi, anh ấy có hiểu gì về hoa cỏ đâu.”

Hiếm có thứ gì đó mà ông chủ không hiểu, quản gia đăm chiêu rồi bổ sung thêm một câu: Nhà có bà chủ quả nhiên khác biệt, cả vườn hoa cũng nhộn nhịp hơn.

Tưởng Ly đặt một vài cây và mầm giống từ Thương Lăng tới, chủng loại không ít, có dược thảo, cũng có cả những loài chỉ để ngắm.

Lý do là lúc Lục Đông Thâm đưa cô tới biệt thự, sau khi tham quan một vòng, anh nói: “Sau này nơi đây chính là nhà của em, cảm giác thế nào, em cứ đưa ra ý kiến.

Kết quả Tưởng Ly thật sự không khách sáo, liệt kê ra cả đống vấn đề, nhưng tổng kết lại thì có hai điểm: Không có sức sống, không giống một căn nhà.

Đối với vườn hoa, cô càng đưa ra nhiều ý kiến hơn.

Trong mắt cô, diện tích của khu vườn lớn quá mức cần thiết nhưng số hoa cỏ trồng bên trong chủng loại lại hiếm hoi đáng kể.

“Dễ dàng lợi dụng, một vài nguyên liệu em còn có thể tiết kiệm công ra ngoài tìm kiếm.” Tưởng Ly ôm bụng oán trách: “Lục Đông Thâm, em cần một khu rừng, còn anh thì chỉ cho em một cái lồng chim bằng vàng!”

Lục Đông Thâm sợ nhất là nghe được câu này, sợ cô cảm thấy dù chỉ một chút khó chịu, bèn nói với cô, trong nhà trên dưới tùy ý cô muốn sửa chữa như thế nào cũng được. Chê vườn hoa đơn điệu, anh có thể sai người nhập thêm một số mầm giống, nếu cần có thể chuyển tới bằng đường hàng không.

Lúc đó khi quản gia báo cáo chuyện này, Tưởng Ly đứng ngay trước cửa phòng làm việc. Cô đẩy hé cửa thò mặt vào, nhìn Lục Đông Thâm, đôi mắt long lanh như đang van vỉ. Lục Đông Thâm suýt nữa chết chìm trong ánh mắt cô, cả người mềm nhũn không nói gì, quyết định đưa ra cũng đầy "nghĩa khí": "Điều thẳng chuyên cơ riêng qua."

Đối với việc này, Tưởng Ly mừng như mở cờ trong bụng, đêm đêm sốc sức dâng hiến sắc đẹp, xong việc còn không quên hỏi một câu: Ông chủ Lục có hài lòng không ạ?

Lúc đó mọi cảm xúc đè nén của Lục Đông Thâm đều bị tích tụ vào chuyện Tần Tô bị hại, vui vẻ về đêm trở thành cách duy nhất để anh xả stress. Nghe cô hỏi như vậy, anh lại ôm cô vào lòng, xoa đầu cô như xoa đầu một con mèo vậy: "Phẩm chất tốt nhất của em chính là biết ơn báo đáp."

Ý tứ thì là vậy nhưng nghe cứ thấy kỳ lạ sao sao.

Đặt giống hoa ở Thương Lăng, một là tiện, hai là nhiều chủng loại. Chuyện này cô chỉ cần gọi cho Tưởng Tiểu Thiên một cuộc là xong ngay.

Lúc nhận được video call của Tưởng Ly, Tưởng Tiểu Thiên hưng phấn chưa từng thấy. Sau khi ghi lại tên của những loài thực vật cô cần cùng địa chỉ nơi có nguyên liệu ở Thương Lăng, cậu ra sức hỏi: "Chị thích người ta gọi chị là Lục phu nhân hay gọi chị là Tưởng gia đây?"

Mấy anh em khác cũng có mặt, chắc lại đang túm tụm lại với nhau, đều ghé sát vào màn hình mồm năm miệng mười, liên tục hỏi han tình hình của cô, nói rằng họ biết hết tình hình của Lục môn rồi. Ấn Túc Bạch thì chân thành khuyên nhủ: "Cô nói xem, cô đâu phải loại lõi đời, với tính chất của Lục Môn liệu cô có thích ứng được không? Nếu không ổn thì quay về tạm đây."

Tưởng Tiểu Thiên bĩu môi: “Tưởng gia của chúng ta không phải loại lõi đời thì đã có Tưởng gia phu*, sợ gì chứ?”

*Chồng của gia.

Tưởng Ly ở bên này phì cười: “Tưởng gì cơ?”

Tưởng gia phu. Tưởng Tiểu Thiên uể oải lặp lại lần nữa, nói cho cô biết đây là xưng hô thích hợp nhất mà cậu băn khoăn suy nghĩ mãi mới quyết định dùng để gọi Lục Đông Thâm.

Tưởng Ly càng ngẫm càng thấy hài hước.

Cuối cùng, Tưởng Tiểu Thiên nói cho cô biết một chuyện: Phù Dung đã theo Mark rồi.

“Thế nào gọi là theo Mark?” Tưởng Ly nghi hoặc.

“Chính là theo Mark đó.” Tưởng Tiểu Thiên nhấn mạnh: “Phù Dung và Mark đã hẹn hò rồi.”

Tưởng Ly lập tức hiểu ra, bỗng chốc bùng nổ: “Mark đâu? Phù Dung đâu? Ấn Đường Đen, Mark là người của anh đúng không? Trước khi đi tôi đã nói thế nào với anh? Có phải tôi đã dặn đi dặn lại anh phải trông chừng Mark, đừng để anh ta quấy rối Phù Dung nữa không? Thế này là sao? Nhân lúc tôi không có mặt, cưỡng ép con gái nhà người ta? Anh gọi ngay anh ta tới đây, tôi phải chửi chết mới thôi!”

Ấn Túc Bạch thấy cô bực thật, lập tức giải thích: “Tưởng cô nương, hai người họ một người chấp nhận đánh một người không ngại chịu đòn, chứ đâu có chuyện cưỡng ép. Tên Mark đó thích Phù Dung, lúc cô ở đây không dám bộc lộ, chắc cũng vì chưa rõ tâm ý của mình. Sau khi cô đi cậu ta mới theo đuổi Phù Dung, đối với Phù Dung là thật lòng, tướng mạo nhìn cũng

khoan khoái tinh thần, đừng nói là Phù Dung, đổi lại là các cô gái khác chắc cũng phải rung rinh thôi.”

Sau đó anh ta lại miêu tả đầy sinh động cho cô nghe bình thường Mark bảo vệ Phù Dung ra sao, nói đến mức cuối cùng ngọn lửa trong lòng Tưởng Ly cũng tắt.

“Phù Dung đúng là vô lương tâm, chuyện lớn như vậy cũng không kể với chị.” Tưởng Ly oán trách. Lúc đó khi ở Thương Lăng, cô cũng nhìn ra chút vấn đề, vì chỗ nào có Phù Dung thì lại xuất hiện bóng dáng của Mark. Nhưng lúc đó cô chỉ lo Mark vì không phục nên muốn chiếm hữu Phù Dung.

Tưởng Tiểu Thiên cười sằng sặc: “Lúc trước chị cứu chị ấy ra khỏi biển lửa, bây giờ chị ấy lại quay đầu đâm vào, chị bảo chị ấy có dám nói với chị không?”

Kể cũng phải.

Nhưng Tưởng Ly cảm thấy chuyện tình cảm đúng là “ấm lạnh chỉ có người trong cuộc mới biết”.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 589: Rất Ghét Cảm Giác Không Thể Kiểm Soát

Một máy bay chở đầy giống hoa và đủ các loại nguyên liệu được chuyển thẳng tới Mỹ, tới biệt thự nơi cô đang sống, giống như ngữ khí chua loét mà Tưởng Tiểu Thiên nói với cô: "Đủ quý giá lắm rồi. Mấy thứ rơi rụng rẻ tiền ở Thương Lăng sau một chuyến phi cơ riêng chắc chắn giá trị sẽ tăng vòn vọt đúng không ạ?"

Các mầm cây được các nhân viên cẩn thận chuyển từ trên xe xuống rồi lại thận trọng mang vào trong vườn hoa. Những người làm vườn và các người làm khác trong biệt thự đều không rảnh rang, tề tựu đông đủ. Tưởng Ly coi như đã có việc để làm rồi, cô xắn tay áo lên, đổi sang một đôi ủng rồi ra chỉ huy công việc trồng trọt.

Ngọc lan là loài hoa được Tưởng Ly tỉ mẩn nhất.

Tưởng Tiểu Thiên cũng rất nghiêm túc. Lúc đó cô nhắc tới một gốc ngọc lan, cần một mầm giống khoảng mười năm, sau khi vận chuyển qua đây cô sẽ từ từ nuôi trồng. Ngọc lan khác với mộc lan, mộc lan nhiều cành nhánh, một gốc ngọc lan sẽ tiện ký gửi và vận chuyển. Ai dè sau khi chỗ mầm cây được chuyển tới, cô đã sửng sốt vô cùng. Đây đâu phải một gốc ngọc lan, phải nói là một cây… ngọc lan mới đúng.

Lời giải thích của Tưởng Tiểu Thiên cũng tới rất nhanh chóng, bất chấp việc giữa hai quốc gia chênh lệch múi giờ: "Cây ngọc lan trong cửa hàng bán trống cầm tay là cây chị thích nhất, nhưng em không dám động vào, lỡ mang qua bên đó chị làm nó chết thì sao. Thế nên em sai Mặt béo sang nhà

người ta đào một cây gửi cho chị. À đúng rồi, còn cả đất, đều là đất của Thương Lăng, em sợ nó vừa qua Mỹ, không hợp thổ nhưỡng."

Suy nghĩ cũng thật là thấu đáo.

Đất ở Thương Lăng là đất đỏ, chất đất hơi dính. Tưởng Ly đích thân trồng, mấy người làm vườn khác đỡ cây. Quản gia đứng bên cạnh nhìn mà run rẩy, ra sức muốn làm giúp, đồng thời nói: "Anh Lục mà nhìn thấy sẽ xót lắm, mấy việc này cứ để chúng tôi làm cho."

Tưởng Ly khéo léo chối từ. Cây ngọc lan này do cô "khâm điểm", sao có thể để người khác làm thay? Không chỉ riêng ngọc lan, còn cả mầm của những loài hoa quý, cô đều đích thân ra tay.

Ngọc lan là ký ức cô dành cho Thương Lăng. Cô thích mùi hương đó, vì luôn khiến cô quyến luyến những người và những chuyện khi trước và cả những ngày tháng phóng túng không kiêng sợ.

Không làm hỏng phần rễ, công việc trồng cây đối với Tưởng Ly là rất dễ dàng. Sau đó cô lại dùng đá sỏi xếp thành một bồn hoa xinh xắn. Xong việc, mặt mũi, quần áo của cô đều dính đầy đất đỏ. Sau khi dặn dò người làm vườn những việc liên quan xong, cô giơ cao hai tay đeo găng tay cao su đi vào trong nhà, trên găng tay cũng toàn là đất đỏ.

Vừa vào phòng khách, cô liền nhìn thấy Lục Đông Thâm từ trên gác đi xuống, theo sau là Dương VIễn. Thấy bộ dạng này của Tưởng Ly, họ sửng sốt, Lục Đông Thâm phản ứng lại rất nhanh: "Mầm giống tới rồi sao?"

Tưởng Ly gật đầu, tiến lên muốn ôm anh một cái thật tình cảm, nhưng nhìn lại quần áo của mình cô đành từ bỏ. Không phải cô sợ anh phát bệnh sợ bẩn mà xót cho bộ đồ ngủ của anh. Hai mắt cô vẫn còn sáng bừng, khua tay múa chân trước mặt anh: "Chuyên cơ riêng chuyển qua đúng là kịp

thời, mọi mầm giống đều rất tươi mới, cảm thấy tỷ lệ sống của chúng rất cao.”

Lục Đông Thâm mỉm cười nhìn cô, giữ cổ tay cô, giúp cô tháo chiếc găng tay dính đầy đất đỏ ấy xuống, cưng chiều: “Xem còn thiếu gì không, có thể bổ sung bất cứ lúc nào.”

“Được, được! Yêu anh chết mất!” Tưởng Ly hân hoan, không nhịn được hôn lên má anh một cái, tiện thể lưu lại ít bùn đất. Cô cười hì hì, giơ tay lau sạch mặt anh: “Em đi rửa đã.”

Đợi cô nhảy chân sáo đi lên gác, Dương Viễn mới hỏi Lục Đông Thâm với vẻ kỳ quặc: “Khoảng thời gian trước cậu điều chuyên cơ riêng vì chuyện này sao?”

Lục Đông Thâm “ừm” một tiếng, ném đôi găng tay bẩn vào thùng rác. Tay anh cũng dính đất, anh vân vê, không nhịn được cười, đến đất cũng phải vận chuyển bằng đường hàng không sao? Cô vợ của anh sao lại đáng yêu thế chứ?

Dương Viễn chép miệng: “Sao cậu không tặng cô ấy cả quả núi cho cô ấy làm vua núi luôn đi. Lục Đông Thâm, đừng trách tôi không nhắc nhở cậu, cậu đã cưới về một hiệp khách giang hồ, hoặc cũng có thể là Đào Uyên Minh phiên bản nữ.”

*Đào Tiềm, biểu tự Nguyên Lượng, hiệu Uyên Minh, lại có biệt hiệu là Ngũ liễu tiên sinh, là một trong những nhà thơ lớn của Trung Quốc thời nhà Tấn và Lưu Tống. Ông là đại diện cho tinh thần không màng danh lợi, quan chức, chỉ một lòng vui thú với rừng núi, cỏ cây.

Lục Đông Thâm hiểu ý anh ấy, rút ra mấy tờ giấy ướt, lau sạch sẽ từng ngón tay và nói: “Nghe cũng hay đấy. Những cô gái đã trải hết sự đời sau

đó quay về rừng núi ở ẩn thường là những người thông minh tuyệt đỉnh. Thế nên, cậu nghĩ cô ấy không đối phó nổi với cục diện phức tạp của Lục Môn ư? Có lẽ cô ấy còn làm tốt hơn bất kỳ ai trong số chúng ta nữa."

Dương Viễn ngồi vắt vẻo xuống bàn uống nước, nhìn Lục Đông Thâm nửa đùa nửa thật. Lục Đông Thâm vứt khăn giấy vào thùng rác, nhìn thẳng vào Dương Viễn: "Cậu muốn nói gì?"

"Trước đây tôi không dám nghĩ nhiều rằng khi yêu vào cậu sẽ như thế nào, nhưng ít nhiều cũng tưởng tượng ra được cuộc sống sau hôn nhân của cậu."

"Có giống bây giờ không?" Lục Đông Thâm từ tốn hỏi.

Dương Viễn cười khẩy: "Hoàn toàn khác. Cuồng công việc thì vẫn là cuồng công việc, nhưng rõ ràng vẫn có thời gian dỗ dành phụ nữ. Coi như cả đời này cậu bị Tưởng Ly bóp chẹt rồi, cũng khó trách bên ngoài người ta đồn cậu bị trúng bùa ngải. Cậu tự nhìn lại mình đi, thản nhiên như không ngồi lau tay. Nếu là trước kia, có khi cậu muốn chặt đứt ngón tay rồi ấy chứ."

"Cậu ấy à." Lục Đông Thâm ngồi xuống sofa, buông một câu: "Nên nghiêm túc yêu một lần cho biết."

Tưởng Ly tắm rửa sảng khoái đi xuống, đúng lúc bên ngoài cửa sổ thoáng qua một cái bóng. Gió bên ngoài có mùi mưa ẩm, sắc trời âm u. Không thấy Dương Viễn đâu, cô lấy làm lạ, hỏi: "Anh ấy không định ăn tối ở nhà mình sao?"

Lục Đông Thâm hiếm khi nào ngồi thoải mái dựa vào sofa như thế, trước mặt là một ấm trà, trà bên trong chưa được pha. Anh đang xem di

động, nghe cô hỏi bèn đặt di động sang một bên, đáp: "Nhà chúng ta đâu phải trung tâm từ thiện để cậu ta ngày ngày tới ăn chùa uống chùa chứ."

"Nói thì nói vậy, mà em cũng nghĩ như vậy. Nhưng, chẳng phải anh còn từng vay tiền anh ấy sao? Nói cho cùng người ta cũng được coi là "kim chủ" của anh, trước khi trả tiền anh cũng phải ngọt nhạt với anh ấy một chút chứ." Nói rồi, Tưởng Ly đi tới trước cửa sổ, thò quá nửa người ra ngoài: "Em đúng là con cưng của ông trời đấy. Tối nay mà đổ mưa thì những bông hoa cỏ của em chắc chắn sẽ nảy mầm."

"Em qua đây."

Tưởng Ly như một con bướm xinh đẹp "bay" tới trước. Lục Đông Thâm giơ tay giữ cô lại, cô theo đà trượt vào lòng anh. Anh thu chặt cánh tay, cúi mặt vùi sâu vào hõm cổ cô, cắn một cái, rồi lẩm bẩm kháng nghị: "Cả ngày trong mắt em chỉ có đống hoa cỏ đó."

Anh kiểm soát độ lực, thế nên chỉ đủ khiến cô ngứa ngáy. Cô phì cười rụt cổ lại, né tránh những đợt tấn công tiếp theo của anh: "Ai không quan tâm tới anh chứ? Chẳng phải anh cũng bận ư?"

Lục Đông Thâm không đáp, càng không ngẩng đầu lên, bờ môi mỏng theo da thịt thơm phức của cô trượt xuống, giống như anh bị chìm đắm trong chuyện tình yêu, nhưng lại giống như trong lòng còn đầy tâm sự.

Tưởng Ly hơi né ra, giơ tay nâng mặt anh lên: "Phía Lục Bắc Thâm có tin gì rồi phải không?"

Lục Đông Thâm nhìn cô, đáy mắt trầm buồn như đại dương. Anh khẽ đáp: "Chưa có." Dứt lời, không đợi Tưởng Ly kịp phản ứng, anh đã hôn xuống, rồi đẩy cô ra sofa, cơ thể cường tráng đè chặt cô xuống.

Cả trái tim của Tưởng Ly như sắp nhảy ra khỏi cổ họng. Qua cửa ban công phòng khách, cô loáng thoáng nhìn thấy bóng mấy người làm vườn. Cô hiểu Lục Đông Thâm, tuy rằng trong chuyện này anh tham lam vô độ nhưng cũng tuyệt đối không phải là một người hứng lên là làm ở đâu cũng được.

Nghĩ vậy, Tưởng Ly cũng không giãy giụa, để mặc cho cảm xúc của anh lan tràn và giằng xe, sau đó nhẹ nhàng vòng tay ôm cổ anh, nhưng lại đánh thức lý trí của Lục Đông Thâm. Anh ngừng lại, vùi mặt vào ngực cô một lúc mới từ từ ngẩng đầu, ánh mắt nhìn cô tối thẫm lại, có một sự hỗn độn và thâm trầm khiến người ta nhìn không thấu.

Tưởng Ly khẽ thở dài: "Không có tin tức cũng tốt, chí ít vẫn chưa có tin gì xấu hơn đúng không?"

"Phải." Lục Đông Thâm cúi thấp xuống, gần như chạm vào đầu mũi cô, thì thầm: "Chỉ là anh rất ghét cảm giác không thể nắm bắt chuyện gì."

Tưởng Ly hoàn toàn hiểu được.

Một người luôn quen nắm giữ đại cục như anh, cho dù đối mặt với chuyện sinh tử cũng chưa từng hoảng loạn, anh khó chấp nhận và bức bối nhất khi bị người ta dắt mũi đi. Anh rất ít khi có những thời điểm như thế này.

Nói thật, cô cũng không biết nên an ủi anh ra sao, có những lời nói ra chẳng qua chỉ là tự lừa mình lừa người.

Ngẫm nghĩ một chút, cô nói: "Để em hầm canh cho anh nhé, bảo đảm anh uống xong sẽ hừng hực sức sống, thoải mái trong người."

Cô có lòng muốn anh tập trung vào chuyện khác, anh hiểu ý của cô, cảm thấy ấm áp trong lòng, ánh mắt cũng dịu dàng đi nhiều: "Hoặc có thể

tối nay em hãy tận tâm chuẩn bị một bữa ăn "mỹ nhân", anh ăn xong sẽ càng thoải mái."

"Gấp gì chứ…" Tưởng Ly dài giọng, ngón tay chọt chọt vào ngực anh, ánh mắt cực kỳ quyến rũ.

Nếu ban nãy Lục Đông Thâm chỉ trút hết cảm xúc trong lòng ra thì lúc này đây cô đã thực sự khơi dậy dục vọng của anh. Anh khẽ nói: "Ăn tạm một cái bánh ngọt trước cũng được." Dưt slời, anh định bế cô về phòng.

Tay chân Tưởng Ly rất linh hoạt. Cô vòng hai chân ngoắc vào hông anh, tiện đà đẩy anh ngồi lại xuống ghế. Cô ngồi vắt ngang lên chân anh, hai tay giữ chặt mặt anh, ra sức bóp hai bên má anh vào giữa. Nhìn gương mặt tuấn tú của Lục Đông Thâm biến dạng trong tay mình, cô phì cười: "Điểm tâm lúc nào cũng phải ăn sau bữa chính. Anh ngoan đi, bằng không tối nay bữa điểm tâm ấy chẳng thể khiến anh no bụng được đâu."

Lục Đông Thâm mặc kệ cho cô chà đạp mặt mình. Bàn tay anh vòng qua eo cô bắt đầu không an phận: "Có đã hay không tới cuối cùng cũng không phải do em quyết định."

Tưởng Ly vươn tay ra sau, giữ chặt tay anh lại: "Anh muốn cưỡng ép cũng được thôi, nhưng anh thật sự không tin em có bản lĩnh khiến anh tối nay không thể làm bá vương sao?"

Lục Đông Thâm nhìn cô chăm chú. Trong đôi mắt cô có những tia sáng, gian xảo, giảo hoạt, nhìn là biết không có ý đồ gì hay ho. Anh hắng giọng: "Anh bỗng dưng thấy đói, đi hầm canh đi."

~Hết chương 589~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 590: Không Được Đổ Máu Nữa

Về đêm, trời quả nhiên đổ mưa, rả rích tí tách. Cánh cửa phòng ngủ không được đóng kín mít, Tưởng Ly không chịu nổi khí lạnh của điều hòa, lúc ngủ thường có thói quen mở cửa để gió trời thổi vào. Thế nên không khí tràn vào căn phòng cũng mang theo chút ẩm ướt, cực kỳ mát mẻ.

Tưởng Ly mang theo một cơ thể đầy dấu hôn ngủ rất ngon giấc, nằm thẳng cẳng gần như chồng lên người Lục Đông Thâm. Mỗi lần đi ngủ, tư thế của hai người họ luôn luôn là như vậy: Một người nằm yên ổn, gần như cả đêm không ngọ ngoạy, một người thì như con quay, đổi tư thế không ngừng.

Đến lần lật người tiếp theo, đầu của Tưởng Ly đã gối lên ngực Lục Đông Thâm. Tư thế này khiến cô ngủ không yên ổn lắm, cũng đồng thời đánh thức Lục Đông Thâm. Thấy cổ cô một mực uốn cong ở đó, anh cũng thấy khó chịu thay cô. Anh một lần nữa kéo cô vào lòng, nghiêng người ôm chặt lấy cô. Cô lại nhúc nhích, gác chân lên hông anh.

Lục Đông Thâm nhắm mắt, giữ chặt cô lại không cho cô ngọ ngoạy nữa, miệng lẩm bẩm: “Ngoan nào, ngủ đi.”

Tưởng Ly liền yên ổn nằm trong lòng anh không nhúc nhích nữa. Giọng anh cùng với tiếng mưa len lỏi vào trong tai cô, nhẹ nhàng, đứt đoạn. Cô nghĩ trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, tiếng mưa này sao giống tiếng một cô gái đang khóc quá vậy…

Chẳng biết đã qua bao lâu, khi Tưởng Ly mơ màng trằn trọc, có cảm giác bên tai vẫn còn tiếng khóc, nhưng mơ hồ lại cảm thấy đó là tiếng mưa. Tiếng mưa rất to… thi thoảng kèm theo chớp giật, tiếng sấm không còn nữa, nên căn phòng cũng khá yên ắng, tới mức Tưởng Ly có thể nghe rõ những gì ở đầu kia điện thoại.

Rất hỗn loạn, có tiếng bước chân cuống cuồng, còn có tiếng ai đang nghiêm giọng nói gì đó. Nhưng lọt vào tai Tưởng Ly chính là tiếng khóc của một cô gái, khóc tới mức người ta phải tan nát trái tim, cả giọng nói nghe cũng đầy bất lực: "Anh cả… Phải làm sao đây? Phải làm sao ạ…"

Tưởng Ly giật mình, ngồi bật dậy.

Sau đó cô nghe thấy Lục Đông Thâm khẽ lên tiếng: "Đừng khóc, anh hỏi em, phẫu thuật xong chưa?"

Tưởng Ly ghé sát lại gần, nhẹ nhàng đặt tay lên vai Lục Đông Thâm. Anh không động đậy, vẫn cầm di động, sắc mặt rất khó coi. Chẳng bao lâu sau, giọng nói ấy lại vọng từ đầu kia tới: "Xong rồi ạ, ban đầu tình hình vẫn còn tạm ổn, nhưng bây giờ… không ổn lắm." Cô gái nghẹn ngào.

"Anh sẽ lập tức cử người qua." Lục Đông Thâm nói: "Tạm thời tới Bắc Kinh ổn định các chỉ số sau khi phẫu thuật, sau đó đón về điều trị. Em cố gắng giữ điện thoại, bất kỳ lúc nào cũng có khả năng có người liên lạc với em."

Kết thúc cuộc điện thoại, Lục Đông Thâm lại gọi thêm mấy cuộc khác, đều không né tránh Tưởng Ly. Một cuộc cho Dương Viễn, bảo Dương Viễn lập tức liên lạc với công ty tại Trung Quốc, điều phi cơ riêng tới Cống Tốt; Một cuộc khác gọi cho ai thì Tưởng Ly không rõ, tóm lại không giống như nhân viên lúc trước của Lục Đông Thâm, vì trong quá trình nói chuyện anh tỏ ra rất khách sáo. Anh nhờ vả đối phương liên lạc với bệnh viện và các

chuyên gia đầu ngành, bất luận thế nào cũng phải bảo đảm an toàn, cuối cùng Lục Đông Thâm nói lời cảm ơn với người đó.

Người đó cũng rất khách sáo, nói: "Chuyện của Lục tổng là chuyện của tôi, yên tâm đi, còn tình hình bên phía em dâu, tôi sẽ chú ý."

Trước sau hai cuộc điện thoại, cộng thêm tiếng khóc của cô gái trước đó trong di động khiến Tưởng Ly sắp xếp được tương đối căn nguyên vấn đề. Trái tim cô đập dồn dập. Đợi Lục Đông Thâm ngắt máy rồi, cô lên tiếng: "Phía Dương Viễn có nhanh đến mấy, điều phi cơ riêng từ Bắc Kinh tới Cống Tốt cũng mất một ít thời gian, chi bằng em cử người của em từ Thương Lăng qua, từ Thương Lăng tới Cống Tốt gần hơn nhiều."

"Trước đó anh cũng có nghĩ đến việc dùng người của em, có điều…" Lục Đông Thâm khẽ kéo tay cô qua, nhíu mày, gương mặt nặng nề.

Anh không nói tiếp những lời phía sau, nhưng Tưởng Ly thì hiểu ra, cô ngẫm nghĩ rồi nói: "Nếu tình hình trước mắt không tiện để quá nhiều người biết thì bảo Phù Dung qua đó."

"Phù Dung?" Lục Đông Thâm hơi ngạc nhiên.

Tưởng Ly giơ tay vuốt nhẹ ấn tượng nhăn tít của anh ra, giải thích: "Việc phải kiếm tiền giữa chốn hồng trần như vậy cũng là việc bất đắc dĩ đối với Phù Dung. Em hiểu Phù Dung nhất, chị ấy nhiệt tình nhưng khá kín tiếng. Bây giờ Cố Sơ còn đang mang bầu, bên cạnh có một người phụ nữ bầu bạn tốt hơn mấy người đàn ông thô kệch. Hơn nữa, nơi nào có Phù Dung nơi đó có Mark, với thân thủ của anh ta muốn đối phó với một vài nguy hiểm đột xuất vẫn còn dư thừa. Ở Cống Tốt lực lượng cảnh sát vẫn còn mỏng, lỡ như lại xảy ra chuyện gì nữa thì sao? Hơn nữa anh tuyệt đối yên tâm, Mark sẽ giữ kín mọi chuyện."

Lục Đông Thâm nhìn cô, trong ánh mắt cuối cùng cũng có sự mệt mỏi và yếu đuối chưa từng bộc lộ với ai. Anh khẽ nói: "Bé con, cảm ơn em."

Đây là lời chân thành của anh, nhưng lại khiến cô đau lòng vô cùng.

Không làm lỡ dở thời gian, Tưởng Ly lập tức gọi điện thoại cho Phù Dung. Trong điện thoại, cô không nói quá nhiều, chỉ bảo Phù Dung lập tức tới đâu, chăm sóc ai, phải thường xuyên quan tâm tới tình hình của đối phương, chăm sóc tốt cho đối phương, đồng thời nhắc nhở cô ấy dẫn theo cả Mark.

Phù Dung cũng là một người vừa nghĩa khí vừa hiểu nguyên tắc, chuyện Tưởng Ly không nói quá rõ ràng cô ấy cũng không hỏi nhiều, lập tức đồng ý ngay, bảo Tưởng Ly cứ yên tâm, cô ấy sẽ lập tức di chuyển tới Cống Tốt.

Cuối cùng, Tưởng Ly dặn dò: "Nhớ nhé, tới đó dù nhìn thấy gì, nghe thấy gì…"

"Chị biết rồi, chị chỉ cần quan tâm tới nhiệm vụ của mình, những chuyện khác chị sẽ coi như không nghe, không thấy, không biết." Phù Dung cười hảo sảng ngắt lời cô, rồi bổ sung thêm một câu: "Mark cũng vậy."

Nếu là thường ngày, Tưởng Ly nhất định phải trêu chọc Phù Dung rằng hành vi nôn ra rồi ăn lại này không chấp nhận được. Nhưng hôm nay cô không nói gì nhiều, chỉ cảm ơn Phù Dung rồi dập máy.

Cơn mưa ngoài cửa sổ lại to lên. Đến giờ trời sắp sáng rồi mà chân trời vẫn sầm sì một mảng. Chớp thoắt ẩn thoắt hiện sau những tầng mây cuồn cuộn, khiến người ta hoang mang bất an. Cả hai người họ đều không tiếp tục ngủ được nữa, di động có thể vang lên bất cứ lúc nào.

Lục Đông Thâm ôm Tưởng Ly vào lòng, ôm rất chặt. Cô không hỏi, mặc cho anh lấy mình làm chỗ ký thác cảm xúc. Im lặng một lúc rất lâu, anh mới đau lòng lên tiếng: "Bắc Thâm chống cự, Bắc Thần thay Cố Sơ làm con tin, hai đứa nó gặp một trận sạt lở núi, ô tô bị lật…"

Trái tim Tưởng Ly chợt thắt lại.

Lục Đông Thâm hít sâu một hơi mới đè nén được cơn tức ngực của mình, ngừng một lát anh lại nói: "Hai đứa cùng một lúc được đẩy vào phòng mổ, tim của Bắc Thần bị tổn thương nghiêm trọng."

"Sau đó thì sao?" Tưởng Ly chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, hơi thở gấp gáp: "Bắc Thần sẽ không…"

"Chết rồi" là lời cô không nói được thành lời, cũng không muốn tùy tiện nói ra chữ này.

Lục Đông Thâm cúi thấp đầu: "Được đổi tim của Bắc Thâm, nhưng vì mất máu quá nhiều nên tình hình không lạc quan cho lắm, còn không biết sau này có phản ứng bài xích nào không."

Tưởng Ly bàng hoàng.

Phẫu thuật ghép tim?

Vậy há chẳng phải Lục Bắc Thâm sẽ…

Lục Đông Thâm giơ tay vuốt mạnh một cái lên mặt, anh vùi mặt vào lòng bàn tay rất lâu rồi mới ngẩng đầu lên nói: "Bé con, anh không muốn ai chết, dù đối phương là Lục Khởi Bạch hay Lục Bắc Thâm."

"Em hiểu, em hiểu cả mà." Tưởng Ly đau lòng ôm lấy anh.

Ai ai cũng nói Chiến thần thương trường không gì cản nổi, nhưng Lục Đông Thâm có thật sự là thần không? Không phải.

Đạo lý thương trường anh hiểu sâu sắc hơn bất kỳ ai, suy đoán nhân tính anh cũng chuẩn xác hơn bất kỳ ai, nhưng anh liệu có thể dự tính trước mọi sự sắp xếp của ông trời không? Có câu "số phận nghe mệnh trời", không chỉ đơn thuần với những người bình thường, còn là với anh, Chiến thần Lục Đông Thâm. Đây là hồi chuông cảnh giác mà ông trời gõ lên với anh, nói với anh rằng: Cậu cũng chỉ là một người bình thường, không phải là toàn năng.

Lục Khởi Bạch là kẻ thù hàng đầu của anh. Anh một lòng muốn tìm ra chứng cứ buộc tội cha con Lục Khởi Bạch, thông qua pháp luật gạt bỏ những hòn đá cản đường trên quá trình tiến tới chiếc ghế quyền lực. Còn Lục Đông Thâm là quân cờ anh tỉ mỉ sắp xếp ở Lục Môn. Tuy rằng tính mục đích rõ ràng nhưng Lục Đông Thâm tuyệt đối không muốn nhìn thấy chuyện máu me xảy ra.

Có lẽ Lục Bắc Thâm chính là con dao hai lưỡi, có thể hại người cũng có thể hại mình.

Lục Đông Thâm giơ tay lên, giữ chặt đầu cô, ngón tay dài luồn qua mái tóc cô, mặt anh gần như áp sát vào cô: "Không thể đổ máu nữa." Ngữ khí của anh toát ra một sự kiên quyết, anh rành mạch nói: "Bắt đầu từ hôm nay, Lục Môn tuyệt đối không thể đổ máu nữa."

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 591: Tiếm Quyền Thiên Hạ

Lục Đông Thâm hành động rất nhanh, chẳng mấy chốc Lục Bắc Thần đã được đưa tới Bắc Kinh ổn định vết thương, được đưa vào một phòng Hồi sức đặc biệt trong một bệnh viện đã được họ sắp xếp từ trước, lại được các chuyên gia có liên quant hay phiên hội chẩn, đi theo ngoài Cố Sơ ra còn có vị chuyên gia nổi tiếng lúc trước thay tim cho Lục Bắc Thần – Smith.

Sau khi hỏa táng, thi thể của Lục Bắc Thâm được chôn cất tại một nghĩa trang ở Trung Quốc, nghe nói đó là vị trí đẹp nhất nghĩa trang, và cũng nghe nói sở dĩ chôn tại đó vì đó là thành phố nơi cậu ta sinh ra.

Liên quan đến cái chết của Lục Bắc Thâm và bệnh viện nơi Lục Bắc Thần điều trị thương tích nghiêm trọng cùng mọi chi tiết cụ thể về ngày truy đuổi ở Cống Tốt đều bị Lục Môn phong tỏa nghiêm ngặt. Bên ngoài chỉ không ngừng suy đoán, còn cụ thể thì không ai có thể nói được.

Tưởng Ly nắm gần như trọn vẹn mọi hành tung của Lục Bắc Thâm.

Cậu ta căm hận Lục Môn, thậm chí là hận tất cả những con người của Lục Môn, cũng bao gồm cả người anh ruột của mình, Lục Bắc Thần. Lục Đông Thâm điều tra không sai, phía sau Lục Bắc Thâm tồn tại một tổ chức sản xuất và buôn bán ma túy khổng lồ, căn cứ địa ở rất gần núi Tây Nại. Sự tồn tại của Tần Tô uy hiếp tới lợi ích của tổ chức. Có một người tên Quỷ Mã hợp tác chung với Lục Bắc Thâm, người này thâm hiểm, coi lợi ích

trên hết. Chính hắn đã một tay lên kế hoạch sát hại, sau này cũng tham gia vào sự kiện bắt cóc.

Lục Chấn Dương dù sức yếu nhưng vẫn kiên quyết về nước thăm Lục Bắc Thần. Sức khỏe của ông đã tệ lắm rồi. Ngoài các bác sỹ luôn túc trực bên cạnh, Lục Đông Thâm và Tưởng Ly cũng kề cận luôn luôn. Nhất là Tưởng Ly, cô đã dựa theo tình hình sức khỏe của ông để chế ra không ít công thức mùi hương. Trong suốt hành trình này, sự chăm sóc của cô đối với Lục Chấn Dương là vô cùng cần thiết.

Sau khi Lục Đông Thâm tới Bắc Kinh, anh đã sắp xếp một cách kín kẽ nhất các trị liệu cho Lục Bắc Thần. Ngoài việc tiếp tục để Dương Viễn trực ngoài phòng bệnh, anh cũng chuẩn bị ổn thỏa các máy móc và chuyên gia cần cho việc ra nước ngoài điều dưỡng sau này của Lục Bắc Thần.

Đồng thời anh gặp riêng bác sỹ Smith, yêu cầu ông giao lại toàn bộ hồ sơ bệnh án sự cố lần này của Lục Bắc Thần để lưu giữ làm tài liệu mật, liên tục nhấn mạnh với Smith: "Ông lâu nay là bác sỹ điều trị chính cho em trai tôi, thế nên tính nghiêm trọng của sự việc lần này ông hiểu rất rõ. Hạng mục phẫu thuật phải được giải quyết bí mật. Hồ sơ này cho dù là chính em trai tôi cũng không được xem, không được động tới."

Sao Smith không hiểu nỗi lo của Lục Đông Thâm, ông hứa: "Anh Lục cứ yên tâm."

Tưởng Ly ở suốt bên Lục Chấn Dương, cùng bác sỹ liên tục theo dõi tình hình của ông. Ông ngồi rất lâu trước giường bệnh của Lục Bắc Thần, bàn tay run rẩy vuốt ve đầu Lục Bắc Thần, như đang vỗ về một đứa trẻ, hốc mắt đỏ sọng. Về sau, ông lại đi thăm Lục Bắc Thâm. Khi men theo những bậc thềm xanh mướt đi lên, dáng hình ông loạng choạng. Có mấy lần Tưởng Ly rất lo ông sẽ ngã xuống, nên phải dìu sát sao.

Đứng trước bia mộ Lục Bắc Thâm, bả vai Lục Chấn Dương không kiềm chế nổi cơn run rẩy. Đầu tiên ông nói một câu "Nghịch tử!", sau đó đứng đờ người rất lâu rồi mới ngồi xuống trước mộ, nét mặt đau thương. Tưởng Ly bảo mọi người đứng xa ra một chút. Lục Chấn Dương háo thắng, có lẽ thứ ông không muốn để mọi người nhìn thấy nhất chính là sự yếu đuối của mình.

Cô vốn dĩ cũng định tránh mặt nhưng ông gọi giật cô lại.

Lục Chấn Dương nhìn bức ảnh của Lục Bắc Thâm. Từ góc độ của Tưởng Ly không nhìn rõ được cảm xúc cụ thể của ông, nhưng có thể cảm nhận được nỗi đau đớn và lạnh lẽo nơi đáy long. Rất lâu sau, ông lẩm bẩm: "Con còn nhớ đứa con trai mắc căn bệnh lạ mà ta nói với con không? Chính là Bắc Thâm. Nó di truyền sự điên cuồng và rồ dại của mẹ, bất dắc dĩ, ta mới phải nhốt nó vào."

Tưởng Ly đứng im đó, cũng không lên tiếng, chỉ cảm thấy từng cơn gió lạnh lùa vào sống lưng.

Thật ra về sau cô cũng đã ít nhiều đoán ra được. Lục Nam Thâm tràn đầy tinh thần như vậy, không hề giống một người có bệnh. Mùi hương trên người Lục Bắc Thần mát lạnh, liên quan tới môi trường làm việc thường xuyên, cũng không phải là đứa con trai mà Lục Chấn Dương nhắc tới. Chỉ còn một người có vấn đề, chính là "Lục Bắc Thần" từng hỏi cô về cỏ Thiên Hồn, trên cơ thể người đó có mùi hoa anh túc, chính là Lục Bắc Thâm.

Có điều các bệnh trong lĩnh vực tâm thần cô không thể nhanh chóng đưa ra kết luận, hơn nữa trông bề ngoài, sau khi trưởng thành, Lục Bắc Thâm cũng hồi phục rất tốt.

Lục Chấn Dương vuốt ve bia mộ, chạm lên bức ảnh trên bia, giống như vuốt ve Lục Bắc Thần nằm trong bệnh viện vậy, sắc mặt nặng nề, trầm

buồn, đè nén cho những nỗi đau tưởng như khó sống trong long tan nát vỡ vụn. Ông nói: "Bố có lỗi với con, có lỗi với các con, có lỗi với mẹ của các con..."

Từ đầu tới cuối, Tưởng Ly luôn có cảm giác Lục Chấn Dương đang cố kìm nén cảm xúc. Quả không sai, ông bùng nổ vào một đêm trước khi rời khỏi Bắc Kinh.

Vệ sỹ, bác sỹ và cả những người hầu phục vụ cho sinh hoạt của ông đều bị đuổi hết ra ngoài. Mọi người bối rối, đứng chực trước cửa, lại sợ nghe phải những lời không nên nghe. Dương Viễn giải vây cho họ, xua tay bảo tất cả đi.

Từ xa Tưởng Ly đã nhìn thấy Dương Viễn, đứng đực trước cửa như một môn thần*, cơ thể hơi nghiêng, tai gần như áp sát vào cánh cửa, một tay cầm bao thuốc lá, một tay cầm điếu thuốc lá, tập trung hết sức vào tình hình bên trong căn phòng. Tưởng Ly tò mò, nhẹ nhàng tiến sát tới đứng ngay sau lưng anh ấy, cũng bắt chước anh ấy ghé tai lại ần. Bên trong có tiếng người nói chuyện, giọng rất nhỏ nên không nghe rõ là nói gì.

*Môn Thần hay còn gọi là thần giữ cửa là một vị thần Trung Quốc thường được đặt ở 2 bên cổng vào một ngôi chùa, nhà ở hay tiệm kinh doanh... được cho là để giữ cho những linh hồn hay ma quỷ không xâm nhập vào được.

Cô lên tiếng hỏi: "Bên trong làm sao..."

Chữ "vậy" còn chưa kịp buột khỏi miệng, Dương Viễn đã nhảy dựng lên theo phản xạ, có vẻ như bị dọa đến đứng người vì câu hỏi bất thình lình của Tưởng Ly. Anh ấy quay người lại, trợn trừng mắt, một lúc lâu sau mới hoàn hồn, nghiến răng thì thầm: "Em là ma à, đi lại không phát ra tiếng động nào là sao?"

"Anh cũng có lúc biết sợ cơ đấy." Tưởng Ly đùa giỡn một chút, rồi giơ tay định gõ cửa.

Một giây sau, cổ tay Tưởng Ly bị Dương Viễn giữ chặt lại, đồng thời anh ấy cũng chặn cả người mình ra trước cửa: "Làm gì vậy?"

Tưởng Ly vừa tức vừa buồn cười vì một loạt các hành động kỳ quặc ấy. Cô liếc nhìn xuống cổ tay, Dương Viễn lập tức hiểu thấu ánh mắt cảnh cáo của cô, thông minh buông ra. Bấy giờ Tưởng Ly mới thu lại "sát khí" trong ánh mắt, giơ chỗ quần áo đã được gấp gọn gang trong lòng, ra hiệu cho anh ấy: "Quần áo ở nhà đã xông xong rồi, em phải vào trong."

Để ổn định cảm xúc và sức khỏe của Lục Chấn Dương, Tưởng Ly có thể nói đã vắt cạn tâm tư. Từ việc ăn đến việc mặc cô đều yêu cầu nghiêm ngặt, ngay cả đồ ngủ của Lục Chấn Dương cũng do cô đích thân xông mùi hương đặc biệt mấy lần.

Sau khi xông hương, mùi quần áo không quá nồng cũng không quá hắc, thoảng mà không nhạt nhòa. Dương Viễn ngửi cũng cảm thấy rất thoải mái, anh nói: "Được đấy, bây giờ chuyện to tới chuyện nhỏ từ trên xuống dưới đều nghe ý kiến của em. Càng ngày càng ra dáng dâu trưởng Lục Môn rồi. Một thời gian nữa tới buổi họp báo chính thức, em chuẩn bị tinh thần tiếm quyền thiên hạ đi."

Tiếm quyền thiên hạ?

"Thế là ý gì?" Tưởng Ly không hiểu: "Có buổi họp báo thật sao?"

Dương Viễn nhìn nét mặt nghi hoặc của cô mới chợt ý thức được mình đã nói hơi nhiều, bất giác hắng giọng: "À thế... Lục Đông Thâm chưa nói gì với em à?"

"Nói gì cơ?"

"À... Không có gì đâu." Dương Viễn lập tức im bặt, hắt cằm ra hiệu vào trong: "Ông cụ đang răn dạy con trai, em tốt nhất đừng vào chịu trận."

Tưởng Ly sững người, còn chưa kịp hỏi rõ rang thì đã nghe thấy tiếng quát nghiêm nghị của Lục Chấn Dương từ bên trong vọng ra: "Mày đúng là thằng nghịch tử!"

Ngay sau đó là một cái tát.

Thực ra hiệu quả cách âm của căn phòng khá tốt, nếu không Dương Viễn đã chẳng phải đứng bằng tư thế đó nghe trộm, mà vẫn chẳng nghe được gì. Có điều tiếng quát và tiếng bạt tai của Lục Chấn Dương đều vang ra rõ mồn một, có thể thấy nộ khí của ông đã bùng lên, sự việc rất nghiêm trọng.

Dương Viễn buông một câu: "Shit! Chuyện gì vậy!", rồi lập tức vặn tay nắm cửa lao vào trong. Tưởng Ly cũng bám theo sau, không phải vì quá lo lắng Lục Đông Thâm bị ăn tát, một cái tát chẳng thể khiến anh mất đi cân thịt nào, cô lo lắng cho sức khỏe của Lục Chấn Dương hơn cả.

~Hết chương 591~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 592: Mày Đừng Hòng Nghĩ Tới

Bầu không khí trong phòng cực kỳ áp lực.

Khi Dương Viễn và Tưởng Ly xông vào trong đã hoàn toàn, triệt để cảm nhận được sự áp lực ấy. Họ nhìn thấy Lục Chấn Dương ngồi trên ghế sofa, tay chỉ vào Lục Đông Thâm, đầu ngón tay tức đến run lẩy bẩy. Còn Lục Đông Thâm thì đứng đờ ra đó, không trốn không né, sắc mặt tệ đến khó tin, nhưng anh không phẫn nộ, biểu cảm chỉ hơi nặng nề.

Dương Viễn lập tức tiến lên an ủi Lục Chấn Dương: "Đừng nóng, bác tuyệt đối đừng nổi nóng, chúng ta có chuyện gì hãy bình tĩnh nói chuyện."

Cổ đông mới nhất mà Hội quản trị Lục Môn kết nạp chính là Dương Viễn. Sở dĩ anh ấy có thể bộc lộ tài năng trước mặt rất nhiều lãnh đạo cấp cao, ngoài thành tích nghiệp vụ không ai thay thế được ra còn là sự quan tâm đến đại cục khi làm việc, đặc biệt anh ấy là người có thể cân bằng các mối quan hệ trong nhân viên, cũng được rất nhiều các cổ đông kỳ cựu quý mến, thế nên rất nhiều lúc, khi bầu không khí trở nên căng thẳng, anh ấy chính là liều thuốc điều hòa hữu hiệu nhất.

Nhưng hôm nay liều thuốc ấy có vẻ chưa đủ linh nghiệm. Chí ít Lục Chấn Dương không nghe lọt tai lời khuyên của anh ấy, cơn giận không thuyên giảm chút nào. Ông cũng không có ý kiêng dè sự xuất hiện của hai người họ, nghiêm giọng quát Lục Đông Thâm: "Lợi ích, quyền lực, tranh giành đấu đá bố đều thấu hiểu. Nhưng mày dám nhẫn tâm giẫm lên mạng

sống của em trai để đoạt quyền, Lục Đông Thâm, giới hạn của mày ở đâu? Bố thấy vì chiếc ghế quyền lực đó, mày vứt hết giới hạn đi rồi!"

Tưởng Ly sửng sốt trong lòng vì câu nói ấy.

Cái chết của Tần Tô, Lục Bắc Thần nhập viện vì thương tích nghiêm trọng, còn cả Lục Bắc Thâm tử mạng khi bỏ trốn, tất cả những việc này đều trở thành hòn đá tảng đè nặng lên trái tim Lục Đông Thâm. Anh áy náy tự trách, dồn nén, yếu đuối, chưa từng che giấu cảm xúc nào trước mặt cô. Anh một tay lên kế hoạch cho Lục Bắc Thâm tiến vào Lục Môn, lợi dụng cậu ta để đối phó với Lục Khởi Bạch, dụng ý phía sau nghĩ cũng đủ biết. Có lẽ Lục Chấn Dương đã biết những việc làm của Lục Đông Thâm, thế nên lửa giận bừng bừng.

Nếu Tần Tô không gặp nạn, nếu hai anh em Lục Bắc Thần, Lục Bắc Thâm bình an vô sự, vậy thì với những hiểu biết của Lục Chấn Dương đối với Lục Đông Thâm, ông chắc chắn sẽ hiểu Lục Đông Thâm chỉ muốn tranh thủ lúc rối ren, làm con chim sẻ giành lợi phía sau. Nhưng tình thế hiện nay đã vượt ngoài sự kiểm soát của anh, có máu, có mạng người. Lục Chấn Dương mất đi lý trí, dồn hết uất ức lên Lục Đông Thâm cũng là lẽ thường tình.

Tưởng Ly ngước mắt nhìn Lục Đông Thâm.

Anh không giải thích bất cứ điều gì về những lời chỉ trích của Lục Chấn Dương, chỉ mím môi, cằm cứng ngắc và lạnh lẽo. Tưởng Ly cảm thấy lúc vào cửa mình nghĩ nhầm rồi, cho rằng một cú tát của Lục Chấn Dương chẳng hề hấn gì, trên thực tế khóe miệng Lục Đông Thâm đã rớm máu. Cú tát ban nãy không hề nhẹ, nhưng anh vẫn đứng im từ đầu tới cuối, cũng không giơ tay lên lau máu, khiến Tưởng Ly nhìn mà đau thắt tim, có lẽ chính anh cũng cho rằng mình có tội chăng.

Cục diện rất gượng gạo, Lục Chấn Dương lại là tiền bối, Tưởng Ly dù có cảm thấy ấm ức cho Lục Đông Thâm đến đâu cũng không thể ngang nhiên đòi lại công bằng. Đang nghĩ xem nên khuyên thế nào thì Dương Viễn đã thay cô chặn đường.

"Bác Lục, người ngoài không hiểu Lục Đông Thâm, lẽ nào bác vẫn không hiểu ư? Sao cậu ấy có thể nghĩ đến chuyện giẫm lên tính mạng của người khác để mưu lợi chứ? Cậu ấy và bố con Lục Khởi Bạch đâu phải cùng một loại người. Người tính không bằng trời tính, đâu phải chuyện gì cậu ấy cũng có thể dự liệu được? Vả lại, sau khi mọi chuyện xảy ra, cậu ấy cũng rất buồn. Còn Lục Bắc Thâm nữa…" Nói tới đây, Dương Viễn lại thở dài nặng nề: "Cậu ta chiêu nào cũng đòi mạng người ta, thế nên, bác Lục, có những chuyện đạo lý và hậu quả đã sớm bày ra đó rồi."

Lục Chấn Dương nhìn Lục Đông Thâm chằm chằm, hoàn toàn tảng lờ những lời khuyên của Dương Viễn. Dương Viễn ba hoa một hồi, thấy không có hiệu quả gì cũng vô cùng xấu hổ, bèn hắng giọng, định tiếp tục "tấn công" thì nghe thấy Lục Chấn Dương hỏi một câu.

Không có sự giận dữ quá mức, cảm xúc cũng đè xuống rất nhanh. Nếu nói những lời răn dạy ban nãy là những lời trong lúc tức giận, vậy thì câu hỏi tiếp theo đây có lẽ đã được Lục Chấn Dương suy nghĩ tỉ mỉ rồi, vì thế, cũng có thể đây là nguồn cơn của mọi giận dữ.

"Bố hỏi mày, nếu tất cả đúng như ý nguyện của mày, cuối cùng, mày định sắp xếp cho Bắc Thâm ra sao?"

Dương Viễn sững người.

Tưởng Ly cũng run lên theo.

Đây là một vấn đề thực tế đã bị tình huống bất ngờ thế chỗ. Nếu Lục Bắc Thâm không có lòng dạ hại người đoạt quyền, sau khi giúp Lục Đông Thâm ngồi lên vị trí quyền lực thì kết cục cuối cùng của Lục Bắc Thâm sẽ ra sao? Cô từng nghĩ đến, hơn nữa cô tin rằng Dương Viễn cũng từng nghĩ đến, thậm chí nghĩ rất rõ ràng.

Cô chỉ là, không dám nghĩ quá sâu.

Thế mới nói, Lục Chấn Dương có thể hô mưa gọi gió trên thương trường chắc chắn không phải nhờ may mắn. Ông quả thực có bản lĩnh này, cho dù là trong cơn phẫn nộ cũng có thể nhắm trúng chỗ hiểm, xuyên qua bản chất.

Biết bao lần Tưởng Ly đều nghĩ, nếu đổi lại cô là Lục Đông Thâm, cô nên trả lời vấn đề này ra sao? Cô cảm thấy việc đã đến nước này, vỗ về lòng người là quan trọng nhất. Người chết cũng đã chết rồi, không cần phải khơi dậy mâu thuẫn của những người còn sống. Có thể cô sẽ nói:Bắc Thâm là em trai của con, dĩ nhiên con sẽ cùng nó liên kết quản lý tốt Lục Môn.

Nhưng cô hiểu rõ, nếu Lục Đông Thâm trả lời như vậy, anh đã không còn là Lục Đông Thâm.

Quả không sai, Lục Đông Thâm nhìn thẳng Lục Chấn Dương và nói: “Con sẽ đuổi nó ra khỏi Lục Môn, không cho nó bất cứ cơ hội nào nhúng tay vào việc của Lục Môn.”

Dương Viễn đứng bên cạnh toát mồ hôi hột, âm thầm nghĩ: Lục Đông Thâm, cậu bị ngốc hả? Đã là lúc nào rồi mà còn thành thật như vậy? Rõ ràng ông Lục hỏi câu này chỉ muốn tìm kiếm một sự an ủi tinh thần, đang cho cậu đường lùi đấy, cậu lại không muốn lùi, rõ ràng muốn đâm đầu vào chỗ chết mà…

Sắc mặt Lục Chấn Dương lạnh đi thêm một bậc: “Nói vậy là, mày chỉ coi Bắc Thâm như quân cờ?”

“Tác dụng của nó chỉ đến thế mà thôi.”

Tưởng Ly nghe xong hoàn toàn sửng sốt, nghĩ thầm: Đừng nổi nóng, tuyệt đối đừng nổi nóng…

Lục Chấn Dương quả thật cũng không đập bàn đứng dậy, nhưng bàn tay đặt ở một góc sofa thì run rẩy mãi. Ông nhìn Lục Đông Thâm chằm chằm, hai con mắt như sắp phun ra lửa, bầu không khí bị đè nén tới cực điểm, hô hấp rất khó khăn, giống như có một bàn tay bị bóp nghẹt cổ họng.

Biểu cảm của Lục Đông Thâm cũng nhẫn nhịn không bộc phát. Khi anh lên tiếng lần nữa, giọng đã thấp hẳn xuống: “Bố, bố biết rất rõ Bắc Thâm ôm mục đích gì với Lục Môn. Năm xưa bố còn phải giam nó lại. Tương lai con ngồi lên chiếc ghế quyền lực sẽ càng không thể cho phép nó chà đạp lợi ích của Lục Môn.”

Lục Chấn Dương cuộn chặt tay lại, nhưng một câu cũng không nói rõ.

Ông còn nhớ lúc trước Lục Bắc Thâm tới trước mặt ông và nói:Bố, con muốn bước vào Lục Môn, mấy năm nay con đã nghĩ rất rõ ràng, dù có không muốn thừa nhận mình mang họ Lục bao nhiêu đi nữa, thì trong người con vẫn chảy dòng máu của người nhà họ Lục.

Lục Chấn Dương tốn công sức cả đời, từng bước lên kế hoạch trở thành kẻ mạnh trên thương trường. Nhưng con người khi đã tới tuổi xế chiều, thứ khao khát nhất không phải là phú quý giàu sang mà là có con cháu kề bên. Thế nên câu nói này của Lục Bắc Thâm như rót vào tận trái tim ông, cho dù biết có lẽ nó chỉ lấy lùi làm tiến thì Lục Chấn Dương cũng tình nguyện tin tưởng điều này xuất phát từ tận đáy lòng Bắc Thâm.

Thậm chí ông còn không muốn truy cứu mấy năm qua Lục Bắc Thâm đã âm thầm hoạt động như thế nào. Cho dù là thời kỳ bị giam cầm, Lục Chấn Dương cũng nhắm một mắt, mở một mắt.

Cho đến khi Lục Đông Thâm đánh cho "kỳ vọng" của ông tan tác hoa lá, khiến ông nhìn rõ sự thật máu me, đó chính là: Hai đứa con trai của ông đều giấu ông làm một cuộc giao dịch, hơn nữa còn là trong điều kiện biết rõ mục đích của nhau.

Cũng vì vậy, Lục Chấn Dương cuối cùng cũng hiểu, chuyện anh em thân thiết đều là ảo vọng của ông, từ bản thân ông và Lục Chấn Danh cho tới các con trai ruột của mình. Vì lợi ích, chúng tàn sát lẫn nhau, để lộ móng vuốt, chưa bao giờ vì trong người mình cùng chảy một dòng máu mà nhân từ nương tay.

Cả căn phòng im ắng đến chết chóc, Lục Chấn Dương và Lục Đông Thâmối kháng hai bên. Lát sau Tưởng Ly tiến lên, ngồi xuống bên cạnh Lục Chấn Dương, khẽ nói: "Bố, chuyện trọng đại trên đời không gì quan trọng bằng sức khỏe, bố phải hứa với con, cố gắng giữ gìn sức khỏe."

Nỗi bi thương trong mắt Lục Chấn Dương dần dần bình lặng. Có thể vì nghe lời cô, cũng có thể vì ông đã bình tĩnh lại. Tưởng Ly cho rằng, là vì lý do phía sau.

Vì Lục Chấn Dương lên tiếng lần nữa, giọng ông đã không còn chút sóng gió nào. Ông nhìn Lục Đông Thâm, nói rành mạch từng câu từng chữ: "Bố thà giao Lục Môn cho một kẻ tầm thường quản lý cũng sẽ không giao quyền lực vào tay mày. Chiếc ghế cao nhất của Lục Môn, mày đừng hòng nghĩ tới!"

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 593: Không Cam Tâm

Câu nói này vừa bất ngờ lại vừa đột ngột, khiến bầu không khí lạnh xuống cực điểm.

Tưởng Ly bàng hoàng, vô thức nhìn về phía Lục Đông Thâm. Cô vốn không quá để tâm việc ai sẽ ngồi lên chiếc ghế quyền lực. Đối với cô mà nói, cảm giác sung sướng khi sở hữu tiền tài trong tay chẳng thể bằng cảm giác tự tại khi được du sơn ngoạn thủy. Nhưng đối với Lục Đông Thâm, việc này lại rất quan trọng.

Có điều, sắc mặt Lục Đông Thâm không có quá nhiều xao động. Anh vẫn bình thản như mọi khi, bình thản tới mức khiến người ta không hiểu anh đang nghĩ gì. Tưởng Ly không rõ là anh đã sớm dự tính được Lục Chấn Dương sẽ đưa ra kết luận này hay anh vẫn còn đang cân nhắc đối sách.

Phản ứng của Dương Viễn không hề bình tĩnh. Anh ấy sửng sốt, nói với Lục Chấn Dương: "Bác trai, bác nói lời giận dữ phải không ạ? Năng lực của Lục Đông Thâm mọi người đều đã chứng kiến. Nếu đổi lại là người khác liệu có bản lĩnh chống đỡ Lục Môn không? Bác phải phân tích bằng lý trí và bình tĩnh suy nghĩ, không thể vì chút tức giận nhất thời mà phủ nhận con trai của mình chứ?"

"Nó là con trai của bác, bác hiểu rõ nhất." Lục Chấn Dương nói rành mạch từng chữ một: "Chính vì nó quá giỏi và quá dã tâm nên một khi có những suy nghĩ lệch lạc, cả Lục Môn sẽ phải chết cùng nó!"

Dương Viễn thở dài: "Cậu ấy đâu phải hạng người đó chứ?"

"Trung Quốc có một câu nói: Hoa nở có hai mặt, người có phật tính và ma tính. Tâm cơ sâu xa của nó chính là một con dao hai lưỡi, một suy nghĩ có thể sống, một suy nghĩ cũng có thể chết." Lục Chấn Dương mệt mỏi, nhưng giọng nói lạnh lẽo từ đầu tới cuối: "Người ngồi lên vị trí quyền lực chỉ có thể là người mang suy nghĩ tích cực trong đầu."

Dương Viễn nghẹn lời, không biết nên nói tiếp điều gì nữa.

Tưởng Ly yên lặng quan sát tình hình. Chuyện này nếu cô xen vào nói quá nhiều thì không khác gì cô cũng lắm dã tâm vậy. Lòng người là vậy, nhất là những gia đình danh môn. Chút khoảng cách giữa cha và con có khi lại càng thuần túy và cụ thể hơn. Chuyện này khiến cô nghĩ tới cảnh hoàng thất lập Thái tử thời cổ đại. Rõ ràng Lục Đông Thâm là vị Thái tử được lập vị, trong lúc trên người có rất nhiều danh tiếng và địa vị thì lại bị phụ hoàng bãi miễn.

Tưởng Ly thầm thở dài trong lòng, mỗi người có một nỗi băn khoăn của riêng mình, cô cảm thấy không đáng thay cho Lục Đông Thâm, vì dẫu sao trong cuộc tranh đấu quyền lực này, bản thân anh cũng suýt nữa mất mạng. Nhưng suy nghĩ từ một góc độ khác, năng lực và thủ đoạn của Lục Đông Thâm trên thương trường khiến người ta vừa khâm phục cũng lại vừa kiêng dè. Lục Chấn Dương đưa ra quyết định này, Tưởng Ly tin chắc chỉ là lời trong lúc giận dữ. Có lẽ thông qua chuyện của Lục Bắc Thâm, ông bắt đầu thấy lo lắng về phương thức quản lý và nắm giữ Lục Môn của Lục Đông Thâm sau này.

Một kẻ tài năng quá thâm hiểm một khi đi lệch hướng, quả thực sẽ khiến cho cả con thuyền chở đầy người chìm xuống biển sâu, vì sẽ không có ai đủ khả năng đối kháng với anh. Thế nên Lục Chấn Dương tình nguyện giao công ty cho một kẻ tầm thường quản lý. Người tầm thường

thường nhút nhát, năng lực có hạn, ngược lại khi đối mặt với một quyết định trọng đại nào đó sẽ lắng nghe ý kiến của nhiều bên.

Sau khi Lục Chấn Dương nói hết những lời này, Lục Đông Thâm từ đầu tới cuối không hề tranh cãi lại. Lục Chấn Dương lại gọi điện thoại cho Cận Nghiêm. Nội dung cuộc gọi rất đơn giản. Một là thông báo thời gian trở về, hai là thông báo Cận Nghiêm tới biệt thự nhà họ Lục để gặp ông.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Lục Chấn Dương nói với Lục Đông Thâm: "Con ra ngoài đi."

Dương Viễn đứng ở bên cạnh sốt ruột nhưng chẳng làm được gì, ra sức nháy mắt với Lục Đông Thâm, tỏ ý bảo anh hãy cố gắng giành giật thêm. Nhưng khi lên tiếng, Lục Đông Thâm cũng không tự tranh luận cho mình, thái độ rất cung kính: "Bố, bố nghỉ ngơi sớm đi." Dứt lời, anh quay người rời đi.

Dương Viễn lo lắng hết sức, tiếp tục ra hiệu cho Tưởng Ly. Tưởng Ly tảng lờ thái độ cồn cào ruột gan của anh ấy, cầm chỗ quần áo mình ôm theo lúc vào phòng tới trước mặt Lục Chấn Dương, khẽ nói: "Bố, quần áo con xông hương xong để cả ở đây, bố nhớ thay đồ rồi hẵng ngủ. Lát nữa con sẽ nhờ quản gia qua nhắc bố lần nữa. Còn nữa, trước khi ngủ bố phải uống một ít trà bổ thần kinh, con cũng đã dặn dò quản gia rồi."

"Được, con vất vả rồi." Lục Chấn Dương không vì cơn phẫn nộ với Lục Đông Thâm và đổ cả lên đầu Tưởng Ly, ông cảm ơn cô.

Dương Viễn gào khóc thảm thương trong lòng. Đúng là vợ chồng đồng thanh đồng tiếng, nồi nhà nào úp vung nhà nấy.

Lục Đông Thâm chân trước vừa trở về nhà, Dương Viễn đã theo tới ngay sau đó.

Tưởng Ly xả nước tắm cho Lục Đông Thâm xong đi ra, thấy Dương Viễn đang ngồi nghiêm chỉnh trên sofa, mặt mày nghiêm nghị. Cô đứng dựa vào cửa, bất giác thở dài. Trên đời này người yêu Lục Đông Thâm nhất có lẽ phải là Dương Viễn.

Sau khi đi vào nhà, Lục Đông Thâm cũng mệt mỏi ngồi phịch xuống ghế, ngả đầu ra sau, nhắm mắt lại. Dương Viễn thì không định tha cho anh, ngồi đối diện anh, bắt đầu lên lớp "tiết chính trị": "Rốt cuộc cậu đang nghĩ gì vậy? Bị bác trai đánh xong khờ luôn rồi à? Chuyện của chủ tịch Tần đâu thể bắt một mình cậu gánh chịu. Còn cả Lục Bắc Thâm, cậu ta chính là tự làm tự chịu. Lục Đông Thâm, cậu thể hiện thái độ gì đi, cứ thế thỏa hiệp sao?"

Lục Đông Thâm không phản ứng gì.

Dương Viễn tiếp tục ba hoa: "Bác trai lúc này cơn giận đang bùng lên đầu, cậu nói mấy lời ngọt nhạt dễ nghe dỗ dành bác ấy là xong. Cứ lấy ví dụ chuyện của Lục Bắc Thâm, lúc đó cậu mà xin lỗi thể hiện sự áy náy thì cũng không đến mức ép bác trai nói ra mấy lời đó. Chiếc ghế quyền lực không giao cho cậu bây giờ còn có thể giao cho ai? Lẽ nào thật sự giao cho mấy người họ Lục khác? Hay lại mời một thanh niên về làm CEO? Nếu thật sự như vậy, người ngoài có lẽ sẽ cười rụng răng mất. Cả một Lục Môn hoành tráng là thế mà không tìm được một người quản lý cho ra hồn."

Tưởng Ly khẽ thở dài một tiếng, tiến thẳng về phía trước, nói với Dương Viễn: "Mấy giờ rồi mà anh còn chưa về? Định chung giường chung gối với Đông Thâm nhà em thật à?"

"Em hỏi coi cậu ấy có ngủ nổi không đã?" Dương Viễn điệu bộ như biến khách thành chủ, cầm một quả táo trên đĩa lên, cắn phập một miếng to, rồi lúng búng nói: "Tưởng cô nương, nói em vô tâm cũng không oan đâu. Tới lúc nào rồi? Em nói xem, sao lúc nãy em không khuyên nhủ."

“Khuyên gì?”

“Em còn hỏi khuyên gì? Câu nói vừa rồi của bác sỹ là đóng cửa bảo nhau. Một khi đồn thổi ra ngoài thì sẽ thành sự thật. Tới lúc đó đồn tới tai Hội đồng chủ tịch, em tưởng chồng em còn chỗ đứng chắc?”

Tưởng Ly tuy mệt nhưng Dương Viễn ở lỳ đó không chịu đi, cô cũng không thể thay đồ ngủ. Cô thẳng thừng ngồi xuống bên cạnh Lục Đông Thâm, trừng mắt nhìn Dương Viễn: “Em ấy à, lười biếng quen rồi, cũng không thích cuộc sống có quá nhiều kích thích, quá mệt mỏi. Thế nên nếu Lục Đông Thâm không được ngồi lên chiếc ghế quyền lực cũng chẳng sao cả, không được ngồi thì khỏi ngồi. Vả lại, đây là quyết định của bố chồng em, bây giờ ông vẫn còn là Chủ tịch Lục Môn, quyền quyết định vẫn còn nằm trong tay anh.”

“Ban nãy anh đã nói rồi, ban nãy chẳng qua chỉ là những lời trong lúc tức giận của bác trai, chưa chắc bác đã…”

“Đây chính là suy nghĩ thật sự của ông.” Lục Đông Thâm dựa vào đó, bất thình lình ngắt lời Dương Viễn.

Dương Viễn sững người, lát sau phản ứng lại, nhíu mày: “Cậu nói gì cơ?”

Lục Đông Thâm mở mắt ra, ngồi thẳng dậy, từ từ nói với Dương Viễn: “Tôi hiểu bố tôi, giống như ông hiểu tôi vậy. Chỉ cần là chuyện của công ty, ông chưa bao giờ coi là trò trẻ con, thế nên, những lời đó chính là quyết định của ông.”

Dương Viễn sửng sốt: “Cũng có nghĩa là, ông ấy thật sự không định giao lại chiếc ghế quyền lực cho cậu?”

“Phải.”

Dương Viễn vẫn đang nhai táo trong miệng, nghe xong lời của Lục Đông Thâm thì hoàn toàn đứng hình, rất lâu sau mới tỉnh lại, nhanh chóng gặm nốt mấy miếng táo rồi hỏi: "Không phải, tôi không hiểu, vậy bác trai thì có ý gì? Thật sự muốn hai tay dâng Lục Môn cho người ta? Quan trọng là dâng cho ai?"

"Chẳng phải ban nãy cậu đã nói ư? Một người khác mang họ Lục hoặc thuê về một CEO." Lục Đông Thâm nói thản nhiên, tiện tay cầm bao thuốc trên bàn lên, mở ra. Trong bao thuốc là loại thuốc lá Tưởng Ly làm đặc biệt cho anh.

"Đùa gì vậy?"

Lục Đông Thâm ngậm một điếu thuốc, bật bật lửa, rít một hơi sâu rồi phả khói trắng: "Sao lại là trò trẻ con? Nhìn ra thế giới, có biết bao nhiêu công ty đã lên sàn đều thuê về một giám đốc hành chính kinh nghiệm, chuyện này quá đỗi bình thường."

"Nhưng Lục Môn khác biệt mà." Dương Viễn đặt nửa quả táo lên bàn, đổ người về phía trước nhìn Lục Đông Thâm chằm chằm: "Lục Môn là gì? Lục Môn là một đế quốc, một khi giao vào tay người khác, tính chất sẽ thay đổi."

Thấy Lục Đông Thâm chỉ ngồi tự hút thuốc, anh ấy có phần sốt ruột, tiếp tục nói: "Lục Đông Thâm, cậu là người đứng trên đỉnh núi, không xuống được đâu. Chuyện bốn năm trước rồi cả lúc ở Tần Xuyên, cậu quên nhanh vậy sao? Vì Lục Môn, cậu bất chấp cả mạng sống, vậy mà cam tâm bỏ nó?"

Lục Đông Thâm tay kẹp điếu thuốc, cúi mặt nhìn làn khói từ từ bay ra, dần dần mảnh như sợi tơ, cuối cùng tan biến, sau đó trên đầu điếu thuốc lại

có thêm một đoạn tàn xám tro. Anh ngẩng mặt lên, trong ánh mắt là sự sắc bén và quả quyết: “Không cam tâm.”

~Hết chương 593~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 594: Anh Biết Em Không Thích Anh Như Vậy

Câu nói chuyển hướng đột ngột của anh khiến Dương Viễn bất ngờ, sững người giây lát. Sau đó anh ấy phản ứng lại rất nhanh, vỗ hai tay vào nhau: "Đây mới là cậu chứ, Lục Đông Thâm!"

Tưởng Ly quay đầu nhìn Lục Đông Thâm, bỗng dưng cảm thấy căng thẳng trong lòng.

Lục Đông Thâm không nhìn cô mà tiếp tục nói với Dương Viễn: "Nghĩ cách cản Cận Nghiêm lại. Bây giờ tình hình sức khỏe của bố tôi không được ổn, đã rất ít tới tham gia các buổi họp Hội đồng quản trị rồi. Chỉ cần Cận Nghiêm không xuất hiện trong các buổi họp Hội đồng hoặc các buổi họp báo thì mọi sự tốt lành."

Dương Viễn lấy làm lạ: "Tôi còn tưởng cậu đã dùng sức hấp dẫn của bản thân chinh phục được Cận Nghiêm rồi chứ, loay hoay một hồi, anh ta vẫn chưa phải người của cậu sao?"

Lục Đông Thâm ném cho anh ấy một ánh mắt, sắc lẹm như một lưỡi dao. Dương Viễn nhận vững vàng, lập tức nói: "Cậu hoàn toàn yên tâm, chỉ cần bác trai về đó, tôi sẽ lập tức giữ chặt Cận Nghiêm. Không giữ được anh ta, tôi sẽ nhảy xuống vực. Đứng trước mặt dâu trưởng Lục Môn, tôi dám nhận lấy quân lệnh này!"

Tưởng Ly đứng bên cạnh thở dài: "Dương Viễn, anh nói coi, anh bỏ mặc việc kinh doanh của nhà mình không lo, chạy tới lo cho nhà họ Lục.

Anh thành thật khai báo đi, có phải anh đã bị ông Dương nhà anh xóa tên hay không, thế nên mới ôm chặt chân của Lục Đông Thâm không buông?"

Dương Viễn không giận mà bật cười: "Mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh. Nhà họ Dương bọn anh nhân khẩu đơn giản, gia phong lại nghiêm ngặt, gia nghiệp từ xưa tới nay chỉ truyền cho con trưởng không truyền cho con thứ. Thế nên loại đứng út trong nhà như anh, muốn lĩnh giáo chút tranh đấu hào môn cũng không có cơ hội. Lục Môn tốt biết bao. Sự nghiệp rộng lớn, con cháu đầy đàn, quan hệ phức tạp. Anh chỉ cần rèn luyện một khóa là thiên hạ vô địch luôn."

Tưởng Ly bĩu môi. Đúng là ăn nói hàm hồ bằng điệu bộ nghiêm chỉnh. Theo như cô được biết, Dương Viễn là đứa cháu được cưng nhất trong nhà họ Dương. Hơn nữa, cô còn nghe nói, năm xưa ông Dương có lòng truyền lại gia nghiệp cho anh ấy,kết quả anh ấy lại buông một câu "Con là con út trong nhà, con muốn được sống phong lưu, thoải mái", rồi ném hết trách nhiệm cho anh trưởng.

Kể ra, anh trưởng của Dương Viễn cũng là "chiến đấu cơ" trong số các kỳ tài, cực kỳ yêu thích nhiếp ảnh, nhưng không còn cách nào khác, việc kinh doanh trong gia đình không thể bỏ đó không ai làm được. Thế là anh trưởng đành phải gánh vác trọng trách nặng nề của nhà họ Dương trong lúc ghen ghét, đố kỵ, ngưỡng mộ với sự tự do tự tại của Dương Viễn. Anh cả nhà họ Dương làm ăn rất giỏi, là một người có năng lực trên thương trường, nhưng trong lòng vẫn luôn tâm niệm tình yêu với nhiếp ảnh, bèn mở liên tục vài ba cửa hàng nhiếp ảnh nhỏ lẻ, các cửa hàng đều trưng bày tác phẩm của anh ấy, cực kỳ đốt tiền. Nói theo lời của anh trưởng thì: Làm kinh doanh là để nuôi tình yêu với nhiếp ảnh.

Tưởng Ly từng hỏi Lục Đông Thâm câu tương tự, Lục Đông Thâm nói với cô: Dương Viễn vì muốn giúp anh, cứ thế giúp một mạch rất nhiều năm.

Tình bạn giữa những người đàn ông xưa nay không phải là lời nói đầu môi.

Thật ra cô rất cảm kích Dương Viễn, nhưng cũng không cần phải để anh ấy dương dương tự đắc nên cũng không tiếp lời anh ấy, quay đầu hỏi Lục Đông Thâm: "Vì sao phải cản Cận Nghiêm?"

Lẽ nào liên quan tới cuộc gọi của Lục Chấn Dương?

Lục Đông Thâm không giấu cô, giơ tay vuốt lại mấy lọn tóc mai trước trán cô và nói: "Bởi vì ở Lục Môn, Cận Nghiêm là người duy nhất có thể chấp hành quyết định của Hội đồng quản trị một cách công bằng và nghiêm ngặt."

Tưởng Ly sửng sốt. Nói vậy là, Lục Chấn Dương định làm thật rồi. Còn quyết định của Lục Đông Thâm rõ ràng là "tiền trảm hậu tấu"? Đây chắc chắn là một nước cờ nguy hiểm. Nỗi lo lắng của cô ngay sau đó đã được Dương Viễn nói ra.

"Thật ra cách tốt nhất chính là kéo Cận Nghiêm về phe mình, bằng không nếu anh ta biết rõ sự tình, sau này cho dù cậu có ngồi lên được chiếc ghế quyền lực, anh ta vẫn sẽ có những lấn cấn trong lòng."

Lục Đông Thâm gạt tàn thuốc: "Đầu tiên, chức vụ của Cận Nghiêm quyết định việc anh ta không thể về phe ai cả. Thứ hai…" Anh ngước mắt nhìn Dương Viễn, hỏi lại một cách thản nhiên: "Vì sao phải để anh ta biết sự thật? Quân lệnh của cậu làm chưa đến nơi đến chốn."

Dương Viễn vỗ đùi, phải, mình bị ngốc sao. Cận Nghiêm không có cơ hội tiếp xúc với Lục Chấn Dương, thì làm sao biết sự tình?

"Haizz, liên quan đến nhân vật Cận Nghiêm này chúng ta có thể lên kế hoạch lâu dài." Dương Viễn vẫn chưa dứt "tà tâm": "Lục Đông Thâm, tôi

cho rằng nếu cậu hạ mình thu nạp người tài, chưa biết chừng Cận Nghiêm sẽ chọn cành cao mà đậu? Nhớ lại mấy lần này anh ta giúp cậu điều tra, tốn không ít công sức đấy. Cùng lắm thì bảo dâu trưởng ra mặt, tôi cảm thấy Cận Nghiêm vẫn rất sợ cô ấy. Thật sự không được nữa thì bảo dâu trưởng của chúng ta làm tiểu nhân trước làm quân tử sau, đấm cho anh ta một trận, đánh đến khi nào phục thì thôi."

Anh ấy vừa dứt lời, một chiếc gối đã bay thẳng tới. Dương Viễn gọn gàng đỡ lấy, cười với Tưởng Ly: "Nhớ lúc trước em suýt chút nữa giết tên nhóc Cận Nghiêm ấy, bây giờ nhìn thấy em, chắc hai chân anh ta vẫn còn mềm nhũn."

Tưởng Ly cười khẩy: "Dương Viễn, con dao Phần Lan đó của em lâu lắm không được "sát sinh" rồi, có cần em lột da anh trước không?"

Dương Viễn vội vàng giơ gối che trước ngực: "Xã hội tiên tiến, chúng ta nên văn minh một chút."

Lục Đông Thâm để mặc cho họ "yêu thương tàn sát" nhau, cuối cùng nói: "Giai đoạn trước mắt chúng ta phải ổn định Cận Nghiêm đã. Khi có được quyền lực, Cận Nghiêm là người của ai không còn quan trọng nữa."

Kể cũng phải, Dương Viễn gật gù.

Cảm giác bất an của Tưởng Ly lại xuất hiện, rục rích muốn chồm ra ngoài như một con thú bị giam cầm. Thứ lỗi cho cô bình thường lúc rảnh rang hay xem mấy bộ phim mưu tính quyền lực, nên luôn mơ hồ cảm thấy cảnh này rất quen thuộc. Ngẫm kỹ lại, chẳng phải đây chính là cảnh mấy vị Thái tử khi sắp bị phế truất định khởi binh tấn công, ép cho Hoàng đế thoái vị sao?

Nhưng, việc này thật sự có thể sao?

Nếu vậy, thành kiến của Lục Chấn Dương với Lục Đông Thâm sẽ càng sâu đậm, còn Lục Đông Thâm cũng khó tránh khỏi sau này bị người đời chỉ trích phải không?

Thế là cô hỏi Lục Đông Thâm: "Nhất định phải làm như vậy sao?"

***

Sau khi Dương Viễn đi khỏi, đêm đã khuya, Lục Đông Thâm gọi liền mấy cuộc điện thoại rồi mới đi tắm.

Tưởng Ly ngồi trên chiếc ghế sofa trong phòng ngủ, chân trần khoanh gối, hai tay ôm lấy đầu gối, nhìn trân trân ra ngoài màn đêm. Khi Lục Đông Thâm bước vào cô cũng không phát hiện ra, cả người co lại như một con mèo vậy, khiến anh bất giác thấy đau lòng.

Cũng không biết có phải vì gần đây xảy ra quá nhiều việc hay vì anh bắt đầu trở nên cảm xúc hơn, tóm lại anh rất sợ những tháng ngày này sẽ khiến cô thiệt thòi. Cứ ví dụ như lần trở về Trung Quốc lần này, anh đáng lý phải cùng cô quay về Thương Lăng thăm một chuyến, nhưng vì lý do thời gian, cô từ bỏ dự định ấy, nói với anh: Cơ hội về Thương Lăng còn nhiều mà, làm việc chính quan trọng hơn.

Cô hiểu chuyện, cô độc lập, có lúc luôn khiến Lục Đông Thâm quên mất thật ra cô cũng là một cô gái ham chơi.

Có lúc nhớ tới những ngày tháng ở Thương Lăng, nhất là khi ở trên núi Kỳ Thần, trước mắt Lục Đông Thâm luôn đung đưa những hình ảnh cùng cô bắt chuột xạ hương dưới ánh trăng. Cô nói cô lưu luyến giang hồ, đã quen với chuyện oán thù rành mạch. Nhưng anh lại cho cô một chiếc vương miện, bắt cô ngồi vào một vị trí vinh hoa phú quý nhưng có thể sẽ chao đảo bất an cả đời.

Lục Đông Thâm khẽ thở dài, bên tai vẫn còn văng vẳng câu hỏi lúc trước của cô: Nhất định phải làm như vậy sao?

Nghe thấy động tĩnh, Tưởng Ly quay đầu, đúng lúc chạm phải ánh mắt anh nhìn tới. Cô bèn bước xuống sofa, hỏi anh: "Chắc anh mệt lắm rồi, để em pha dầu mát-xa để anh thả lỏng tinh thần."

Lục Đông Thâm giơ tay về phía cô: "Qua đây."

Cô tiến lên, vòng hai tay qua cổ anh. Anh theo đà ôm lấy eo cô, ngẩng đầu nhìn cô: "Anh biết em không thích anh như vậy, thật ra còn có chút ghét bỏ, đúng không?"

Tưởng Ly cúi đầu, ánh nhìn quấn quýt cùng anh, bờ môi mấp máy nhưng không nói ra lời nào.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 595: Em Có Bản Lĩnh Tự Tâng Bốc Mình

Trong ánh mắt Lục Đông Thâm có thứ gì kiên quyết, anh thì thầm: "Sinh ra ở Lục Môn, có lúc những cảnh ngộ gặp phải đều không so sánh được với người bình thường, có quá nhiều sự khó xử và bất đắc dĩ. Bé con, anh từng trải qua những tháng ngày như cá nằm trên thớt, năm xưa anh cũng từng một mực nhẫn nhịn, thỏa hiệp, nhưng hậu quả chính là ngay cả quyền được sống tiếp cũng bị người ta nắm giữ trong tay…"

Anh hơi ngừng lại, tựa đầu vào ngực cô một lúc rồi mới từ từ nói tiếp: "Anh không muốn thể hiện chuyện tranh quyền đoạt lợi này quang minh chính đại đến đâu, chuyện này vốn dĩ cũng không vẻ vang gì. Anh chỉ hy vọng anh có năng lực hơn nữa để bảo vệ những người xung quanh. Chuyện lần này Cố Sơ gặp phải em cũng biết rồi đấy. Anh không cho phép em gặp nguy hiểm, một chút cũng không cho phép."

Trước khi quen Tưởng Ly, anh cảm thấy mình kiên cường khó mà bị đánh bại. Trải qua quá nhiều sự sinh tử, nhìn thấu nhân tính phức tạp, chuyện tệ hơn nữa cũng có thể tệ đến mức nào? Nhưng sau khi quen Tưởng Ly, anh bắt đầu biết lo lắng, biết sợ hãi rồi. Chính vì trước kia có quá nhiều trải nghiệm sinh tử và lòng người khó đoán, anh lại càng nơm nớp lo sợ.

Tưởng Ly khẽ nói: "Em không phải là Cố Sơ, em có thể tự bảo vệ tốt cho mình."

“Anh là chồng em.” Lục Đông Thâm ngước mắt nhìn cô, nồng nàn tình cảm: “Anh mong có thể dốc hết khả năng lớn nhất của mình để bảo vệ cho em. Em làm vợ anh, là dâu trưởng của Lục Môn, dĩ nhiên sẽ phải hứng chịu quá nhiều ánh mắt. Tuy rằng câu này nói ra không dễ nghe nhưng chính là đạo lý này. Ở Lục Môn, con đường tắt để bảo vệ mình và người mình yêu chính là quyền lực.”

Tưởng Ly lên tiếng: “Em hiểu.”

“Hiểu thật chứ?” Lục Đông Thâm siết chặt cánh tay ôm cô hơn một chút: “Anh rất sợ em sẽ hối hận, sẽ chán ghét những ngày tháng này.”

Tưởng Ly thở dài, giơ tay dãn ấn đường đang nhíu lại của anh: “Anh ấy à, em cảm thấy hơi hoang mang bất an quá rồi.”

Lục Đông Thâm ngẩn người.

“Ban nãy em hỏi anh câu đó là lo sợ quan hệ giữa hai bố con anh sẽ căng thẳng từ đây. Em không hối hận, cũng không chán ghét những ngày tháng sống cùng anh.” Tưởng Ly nhìn thẳng vào mắt anh, nói rành mạch từng câu từng chữ: “Lục Đông Thâm, kể từ ngày yêu anh em đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi. Anh không phải là một người bình thường, em đến với anh cũng định sẵn sẽ không được sống cuộc sống bình dị. Trước khi lấy anh cũng đã suy nghĩ kỹ. Anh muốn chiến thắng, em giúp anh giành lấy. Nếu anh mệt mỏi, em sẽ dẫn anh ra ngoài du sơn ngoạn thủy. Tóm lại là, dù mọi chuyện có ra sao, em vẫn sẽ ở bên cạnh anh, không bao giờ rời xa.”

Lục Đông Thâm nhìn cô, ánh mắt xúc động.

“Thế nên, anh không cần ngày ngày lo lắng em sẽ ra sao.” Tưởng Ly hạ thấp giọng: “Lục Đông Thâm, em không phải con chó, con mèo anh nuôi, cũng không phải một cô gái yếu đuối. Nếu thật sự có ai đó nhắm vào em,

đối phương có thể đến chết như thế nào cũng không biết nữa là. Em phải tin tưởng vào năng lực của em. Bản lĩnh lặng lẽ tước đoạt tính mạng người khác của Quý Phi và Vệ Bạc Tôn nếu so với em, thì chỉ là châu chấu đấu voi. Chỉ là em không thèm dùng thủ đoạn ấy để hại người mà thôi."

Nghe nửa đầu câu nói của cô, Lục Đông Thâm cảm thấy rất dễ chịu, mọi lo lắng đều tan biến như mây khói, nghe nửa câu sau anh phì cười: "Nói qua nói lại em đang tự khen bản thân trá hình đấy à?"

"Em có bản lĩnh tự khen mình mà."

"Nếu thật sự có người bắt em thì sao?"

"Long Quỷ từng bắt em một lần. Em dọa cho hắn sợ đến mức suýt nữa xuống âm phủ gặp cha mẹ hắn rồi. Từ đó về sau, ở Thương Lăng không ai dám ngang nhiên bắt cóc em. Đối diện với dấu hiệu của nguy hiểm, cái mũi của em nhạy bén hơn bất kỳ ai, thế nên em sẽ có một kế sách vẹn toàn."

Lục Đông Thâm nhìn cô, nhướng mày cười khẽ.

Tưởng Ly uể oải tự khen mình một lượt xong, lại bất giác buông một tiếng thở dài, vắt chân ngồi lên đùi Lục Đông Thâm, nghiêm túc trở lại: "Bởi vì lúc làm Hạ Trú, em cũng từng chịu thiệt thòi, thế nên em biết việc tự bảo vệ mình quan trọng nhường nào. Tục ngữ có câu, một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng. Tính cảnh giác sinh ra từ hoàn cảnh tuyệt vọng thậm chí còn hơn cả bản năng, không thay đổi được đâu."

Lục Đông Thâm hiểu cô đang muốn nói tới chuyện bốn năm trước, bèn giơ tay xoa đầu cô, dịu dàng đáp: "Chính vì như vậy anh mới càng thương em."

***

Khứu giác mà Tưởng Ly tự hào được dùng vào những thay đổi của Lục Môn. Sau khi trở về Lục Môn, cô rõ ràng cảm nhận được một bầu không khí căng thẳng. Nhưng rốt cuộc bên trong đang xảy ra chuyện gì thì cô không được biết, chỉ biết ngày nào Lục Đông Thâm cũng rất bận. Có lúc nửa đêm tỉnh giấc hỏi mộng mị, bên kia giường vẫn còn trống trải.

Dương Viễn cũng không còn vài ba hôm lại tới ăn chùa như trước nữa, anh ấy như biến mất vậy. Tưởng Ly nghĩ, tám chín phần anh ấy đang giải quyết vấn đề của Cận Nghiêm.

Lục Chấn Dương vì lý do sức khỏe cũng không thể tùy tiện ra ngoài. Đương nhiên, phần nhiều là do Lục Đông Thâm ra lệnh. Chẳng biết từ lúc nào, đã có một vài người nói chuyện được ở bên cạnh Lục Chấn Dương giờ đều nghe lời Lục Đông Thâm, khiến Lục Chấn Dương phẫn nộ vô cùng. Liên lạc trực tiếp với Cận Nghiêm là vô ích, mấy lần sai người đi tìm Cận Nghiêm nhưng mãi không thấy bóng dáng đâu.

Tưởng Ly sợ ông nhịn quá thành bệnh, bèn vỗ về: "Tình hình sức khỏe của bố cần được tĩnh dưỡng. Bố đã dùng phương thuốc của con thì không thể tùy tiện đi lại được, thiếu gì, cần gì cứ nói với quản gia là được rồi ạ."

Quản gia trong biệt thự không phải là người của Lục Đông Thâm.

Mà là, người của cô.

Muốn khiến quản gia của biệt thự cam tâm tình nguyện làm việc cho cô không phải chuyện gì khó khăn. Chuyện nhận ơn huệ của người, ghi nhớ cả ngàn năm không phải chỉ nói đến tiền bạc. Những người được vào làm trong biệt thự này đều không phải loại người có thể dùng tiền mua chuộc, nhưng nếu cho họ một số phương pháp có thể giải quyết những nỗi lo trước mắt thì được.

Một là cô muốn dùng cách thức trực tiếp nhất để hiểu rõ tình hình Lục Chấn Dương, tiện điều chỉnh phương pháp; Hai là cô cũng có lòng riêng muốn giúp Lục Đông Thâm.

Thật ra câu nói đó của Dương Viễn không hề sai. Cô là dâu trưởng của Lục Môn, bây giờ, cô quả thực cũng có tác phong của một cô dâu trưởng.

Ngoài người ở biệt thự, tài xế của Lục Đông Thâm cũng báo cáo tình hình với cô, nhưng chỉ liên quan tới sức khỏe của anh, cho dù chỉ là sự khó chịu thi thoảng mới xuất hiện, cô cũng biết.

Lục Bắc Thần ở lại Trung Quốc ổn định vết thương. Trước khi họ đi, cậu ấy vẫn hôn mê bất tỉnh. Lục Chấn Dương rất lo lắng, Lục Đông Thâm bảo ông yên tâm, tất cả các chuyên gia đều đã đầy đủ, sẽ liên tục gửi thông tin bệnh tình của Lục Bắc Thần về Lục Môn.

Lúc đó Lục Chấn Dương hạ thấp giọng nói: “Coi như con còn biết quan tâm tới Bắc Thần.”

Cố Sơ ở bên cậu ấy suốt, bên cạnh còn có Phù Dung. Phù Dung tuy chưa có kinh nghiệm mang thai, nhưng chăm sóc người khác thì vẫn rất chu đáo. Trước khi đi, Tưởng Ly nói chuyện với Cố Sơ một lúc. Biết chuyện lúc trước cô ấy đè nén nỗi đau đích thân làm phẫu thuật cho Lục Bắc Thần, cô rất khâm phục, đồng thời cho ấy một số phương thuốc mùi hương dùng để đánh thức Lục Bắc Thần và cũng tốt cho sức khỏe thai phụ.

Cố Sơ rất cảm kích, nói: “Bậc thầy mùi hương tiếng tăm lẫy lừng, công thức do chị điều chế ra chắc chắn là tốt nhất rồi.”

Tưởng Ly rất thích Cố Sơ, nói chuyện với cô ấy cũng nhẹ nhàng tình cảm, khiến Phù Dung nhìn mà nghiến răng ghen tỵ. Sau khi đưa Tưởng Ly ra khỏi bệnh viện, Phù Dung hờn giận: “Chắc là đang muốn sờ má người ta

lắm phải không? Tưởng gia, cái bệnh thích thương hoa tiếc ngọc của em lại tái phát rồi.”

Bệnh đó có tái phái hay không Tưởng Ly không rõ, cô chỉ biết khi nhìn thấy Phù Dung là cô muốn tàn độc bóp hoa. Mọi cảm xúc trong lòng hóa thành một cú đánh lên bả vai, đến mức cô ấy đau đớn nhe răng.

Nhân lúc Mark chưa theo ra ngoài, Tưởng Ly bắt đầu trách Phù Dung, những lời như kiểu “trọng sắc khinh bạn”, “vong ân phụ nghĩa” đều tuôn ào ào. Phù Dung nghe mà liên tục kêu oan, cuối cùng nói một câu: “Chuyện tình yêu ai dám nói chắc chắn chứ!”

Được, đã thành tình yêu rồi. Tưởng Ly cũng câm nín chỉ biết hỏi trời thôi, nghiến răng nghiến lợi nói: “Tốt nhất là anh ta đối xử tốt với chị!”

Phù Dung khẽ thở dài: “Với xuất thân của chị, có người chịu thương, chịu yêu đã là ơn huệ lớn nhất mà ông trời ban cho rồi.” Thấy Tưởng Ly lại định nói tiếp, cô ấy lập tức giơ tay ngăn cản: “Chị biết em định khuyên chị phụ nữ phải tự mình vươn lên. Em yên tâm, chị không hề buông bỏ bản thân. Mark thật sự rất tốt với chị. Cô gái bên trong em cũng yên tâm, em muốn quan hệ chị dâu em dâu được tốt đẹp, chị giúp em lo lắng trước sau không thành vấn đề!”

Tưởng Ly yêu thích là cái miệng ngọt ngào này của Phù Dung, cô giơ tay bấu lên bên má trắng nõn của cô ấy: “Ngoan.”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 596: Beautisome

Thị trường cổ phiếu Lục Môn kỳ quái, bên ngoài đưa ra định nghĩa: Thuyết âm mưu.

Khi ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào sự lên xuống thất thường của thị trường cổ phiếu Lục Môn thì Tưởng Ly cuối cùng cũng gặp được Thai Tử Tân.

Sở dĩ nói là "cuối cùng", nguyên nhân xuất phát từ sự tránh mặt của Thai Tử Tân, chí ít Tưởng Ly cho là như vậy. Sau khi được biết về nhà cung cấp nguyên liệu người Karamay từ chỗ Trần Du, Tưởng Ly đã lập tức liên lạc với Thai Tử Tân.

Cách thức trực tiếp nhất chính là gọi điện thoại, không bắt máy.

Xin wechat của Thai Tử Tân từ phía Trần Du, không chấp nhận lời mời kết bạn.

Nhắn tin, không nhắn lại.

Tưởng Ly không còn cách nào khác đành gửi email cho cô ấy. Cô gửi liên tục hai email, cũng không thấy Thai Tử Tân hồi đáp, nhưng hệ thống hiện thị người nhận đã đọc, vì trước khi gửi email, Tưởng Ly đã đặc biệt cài đặt thông báo nhắc nhở tình trạng đọc mail của đối phương.

Tưởng Ly tức đến nghiến răng kèn kẹt, thế nên trước khi cùng Lục Đông Thâm và Lục Chấn Dương về Mỹ, cô lại gửi thêm một bức thư: Thai

Tử Tân, cô tưởng cô giả vờ chết là tôi hết cách phải không? Trong lúc tôi còn nhã nhặn, ôn hòa đi tìm cô thì cô nên ngoan ngoãn xuất hiện. Cô biết tôi làm ngành gì đấy, không tóm được cô, lẽ nào tôi lại không tóm được ông anh hai khó khăn lắm mới hoàn lương của cô?

Sau khi buông lời ác độc, quả nhiên thấy hiệu quả ngay. Trước khi lên máy bay, cô nhận được hồi đáp của Thai Tử Tân: Thời gian, địa điểm.

Từ mấy chữ này có thể nhìn ra sự bực dọc của Thai Tử Tân.

Nhưng không sao cả, có bực dọc hơn nữa chẳng phải vẫn bị cô dắt mũi đi đó sao? Tưởng Ly ngẫm nghĩ rồi soạn thời gian và địa điểm gửi qua, đồng thời bổ sung một câu: Tốt nhất đừng để tôi phải đợi cô.

Thế nên vừa về tới Lục Môn, "cuộc gặp mặt" giữa cô và Thai Tử Tân cũng bắt đầu.

Thai Tử Tân ăn mặc chững chạc, chiếc váy công sở màu trắng càng tôn lên vóc dáng ưa nhìn, bên trên được kết hợp với một chiếc sơ mi màu vàng gừng, càng khiến làn da trở nên trắng trẻo, mềm mại. Từ xa Tưởng Ly đã nhìn thấy cô ấy. Cô đỗ xe ngay ngắn vào vị trí, sau khi bước xuống xe, từ đó trở đi luôn quan sát Thai Tử Tân bằng ánh mắt của "một người đàn ông nhìn một người phụ nữ".

Thai Tử Tân quả nhiên đúng giờ. Họ hẹn nhau lúc mười giờ sáng, không sớm đến mức khiến Tưởng Ly còn ngái ngủ, cũng không muộn đến mức khiến Tưởng Ly bụng lép kẹp. Địa điểm gặp mặt ở một quán café. Ông chủ là người Quảng Châu, pha các loại trà hoa quả cực ngon, đặc biệt có trà chanh là uống đã nhất. Những cửa hàng có người Hoa làm chủ đa phần lựa chọn ở khu đông dân Trung Quốc. Thế mà ông chủ này lại đi ngược xu hướng, mở cửa hàng ở một khu phố đầy rẫy những quán café với mùi thơm nồng nàn, có vẻ lại càng khiến nó thêm độc đáo.

Lúc gọi món, Thai Tử Tân cứ nhíu mày suốt, cô ấy nói với cô nhân viên: "Quán café mà lại không nghiêm chỉnh bán café, ông chủ các cô nghĩ gì vậy?"

Em gái nhân viên cười rất lịch sự, đặt món cho cô ấy.

Quán trên dưới có hai tầng, họ ngồi ở một vị trí sát cửa sổ ở tầng trên. Cửa sổ kiểu sát đất, ánh sáng chan hòa. Thai Tử Tân đánh giá Tưởng Ly, vẫn là kiểu ăn mặc thiên về Trung Quốc truyền thống, một bộ áo dài kiểu Hán đã được cải tiến, màu hoa hồng khô, một màu sắc rất dịu dàng, nhưng vì kiểu cổ áo dựng đứng mà trông lại có thêm nét khí khái. Cô ấy cũng thấy khó hiểu, quán café này thiết kế tân thời, vậy mà Tưởng Ly ngồi ở đó lại không có cảm giác lạc lõng, còn khiến người ta muốn dừng lại ngắm nhìn.

So với lần trước gặp cô ấy, tóc Tưởng Ly đã dài ra nhiều, trông dịu dàng hơn trước. Nhưng đôi mắt Tưởng Ly thì lại rất tuấn tú, khiến Thai Tử Tân bất chợt nhớ tới một từ đang cực kỳ thịnh hành ở thời đại này: Beautisome.

Beautisome, kết hợp của Beautiful and Handsome, dịch ra chính là vừa xinh gái vừa đẹp trai.

Không muốn dành quá nhiều từ ngợi khen cho Tưởng Ly, giống như không muốn thừa nhận việc Tưởng Ly đã trở thành vợ của Lục Đông Thâm vậy, Thai Tử Tân hắng giọng, bực dọc nói: "Đây là thái độ của cô khi nhờ cậy người khác à?"

"Tôi cũng muốn nhã nhặn, nhưng cô Thai đâu có cho tôi cơ hội ấy." Tưởng Ly gọi một cốc trà chanh, cầm chiếc thìa bạc nhỏ và dài, đè lát chanh trong cốc xuống tận đáy, ép nát thịt chanh: "Quay trở về chuyện

chính đi, phải làm sao tôi mới có thể tìm được nhà nguyên liệu sa mạc ấy?"

Thai Tử Tân bỗng bật cười.

"Cô cười gì?" Tưởng Ly nhíu mày.

Thai Tử Tân gọi café, không đường không sữa, kiểm soát nghiêm ngặt mức độ tăng cân của mình. Cô ấy đặt tách café xuống và nói: "Tôi nên gọi cô là gì nhỉ? Hạ Trú? Tưởng Ly? Hay là dâu trưởng Lục Môn?"

"Tôi không quá câu nệ xưng hô, cô thích gọi kiểu gì cũng được, hoặc cô nên gọi tôi một tiếng chị Lục là thích hợp nhất." Tưởng Ly nhận ra ý đối địch của cô ấy.

Nghe xong, nụ cười của Thai Tử Tân tắt ngấm: "Phải rồi, cô là chị Lục, là vợ của Lục Đông Thâm. Người ta nói cô có tài năng khác thường, còn biết tà thuật, vì sao tôi phải giúp cô?"

"Vì tôi vừa mới có chút thiện cảm với cô." Tưởng Ly từ tốn đáp lại: "Trần Du khen cô không ít, quả thật khiến tôi phải có cái nhìn khác về cô."

Thai Tử Tân phì cười: "Thế nên, tôi phải biết ơn cảm kích cô?"

"Thai Tử Tân." Tưởng Ly điều chỉnh lại tư thế ngồi, gọi cả họ lẫn tên của cô ấy: "Tôi cực kỳ không hiểu vì sao cô lại có thái độ đối địch với tôi. Nói gì thì nói, tôi cũng từng cứu mạng ông Thai. Cứ cho là chưa thể gọi một tiếng ân nhân cứu mạng, thì cũng đâu đến mức là kẻ thù nhỉ. Cùng lắm tôi chỉ cướp mất Lục Đông Thâm, nhưng lúc tôi gặp Lục Đông Thâm, hai người đã đứt rồi. Mà trên thực tế, cô thậm chí còn tha thứ cho cả Trần Du."

Thai Tử Tân nhìn cô một lúc lâu, rồi mới từ từ nói: "Đúng là tôi đã tha thứ cho Trần Du, nhưng lại chỉ có thái độ thù địch với cô, muốn biết nguyên nhân, phải không?"

Tưởng Ly nhạy bén: "Xem ra vẫn là vì Lục Đông Thâm."

"Không sai." Thai Tử Tân ngả người ra sau, nhìn thẳng vào mặt cô: "Từ khi cô xuất hiện, cuối cùng tôi mới hiểu ra một sự thật, Lục Đông Thâm yêu cô và anh ấy cũng chỉ yêu cô."

Tưởng Ly hơi sững người.

"Tưởng Ly, đó chính là nguyên nhân tôi ghét cô." Thai Tử Tân hơi đổ người về phía trước, nhìn cô trân trân: "Vì sự tồn tại của cô, tôi ngược lại càng cảm thông cho Trần Du, thế nên tha thứ là việc quá bình thường."

Tưởng Ly nghe xong câu này mà tâm trạng rối bời, không phải mừng thầm, chỉ cảm thán tình yêu vốn là thứ ích kỷ, đã định sẵn có người vui thì phải có kẻ buồn. "Xem ra, cô sẽ không dễ dàng giúp tôi chuyện lần này rồi."

"Chẳng trách Lục Đông Thâm lo lắng cho cô, thương yêu cô, một cô gái thông minh như cô quả thực khiến đàn ông yêu thích." Thai Tử Tân lại dựa vào lưng ghế, thái độ trông có vẻ còn nhàn nhã hơn lúc trước: "Tôi chịu đến đây, thì chứng tỏ chuyện này còn khả năng bàn bạc, phải xem bàn kiểu gì."

"Cô muốn bàn kiểu gì?"

Ngón tay Thai Tử Tân đặt lên mép cốc café, gõ nhẹ mấy cái: "Xem ra việc tìm ra ông lão ấy là rất quan trọng với cô, bằng không với cá tính của cô sao có thể liên tục chịu sự thờ ơ lạnh nhạt mà vẫn không từ bỏ chuyện

liên lạc với tôi. Điều kiện chắc chắn là có, ví dụ như, đổi người quan trọng nhất với cô lấy chuyện quan trọng nhất với cô, sao hả?"

Tưởng Ly bật cười, cô cũng không cần vòng vo, giả vờ hồ đồ với Thai Tử Tân: "Cô muốn tôi rời xa Lục Đông Thâm?"

"Một cách trao đổi rất tầm thường, nhưng đây đúng là ý định của tôi." Thai Tử Tân cũng mỉm cười nhẹ nhàng bên khóe môi nhưng nụ cười ấy không hòa vào ánh mắt.

Nghe xong, Tưởng Ly cũng ngả ra sau, khoanh hai tay trước ngực, nhìn Thai Tử Tân, cười mà như không cười. Thai Tử Tân bị cô nhìn đến thiếu tự nhiên, nụ cười trở nên gượng gạo: "Cô nhìn tôi như vậy là có ý gì?"

Tưởng Ly chậm chạp lên tiếng: "Nếu tôi thật sự dám trao Lục Đông Thâm cho cô, cô có dám nhận không?"

Một câu hỏi khiến Thai Tử Tân sững người, cô ấy không ngờ đến câu hỏi này của Tưởng Ly.

"Cô hiểu quá rõ, bản thân cô không chế ngự được Lục Đông Thâm. Cứ cho là tôi não tàn, rời xa anh ấy, anh ấy cũng không thể đến với cô." Tưởng Ly nói trúng tim đen: "Trên thương trường, cô nổi danh là người làm việc dứt khoát nhanh gọn, lại rất lý trí, thế nên đạo lý này cô đã hiểu từ lâu. Hôm nay cô nói ra mấy lời ấy chẳng qua chỉ đang muốn cân bằng lại sự hụt hẫng trong lòng. Giả sử tôi thật sự có thể rời xa Lục Đông Thâm, vậy thì cô sẽ nghĩ: Thấy chưa, tình cảm của hai người cũng chỉ đến thế mà thôi, còn bản thân cô sẽ không bao giờ vì sự ra đi của tôi mà lập tức tìm Lục Đông Thâm đề nghị quay lại đâu."

~Hết chương 596~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 597: Ngang Nhiên Ngồi Vào

Sắc mặt Thai Tử Tân trở nên khó coi, tận sâu nơi đáy mắt có một sự gượng gạo. Cô ấy bê cốc café lên uống một ngụm, nhíu mày cùng lúc với vị đắng chát tràn vào cổ họng: "Tưởng Ly, đừng nghĩ rằng cô hiểu tôi đến mức nào. Cô đừng quên tình hình bây giờ. Lục Môn đang rối ren, nhà họ Thai chúng tôi rất có khả năng sẽ chủ động làm hòa với Lục Đông Thâm."

"Cô, tôi không hiểu rõ. Nhưng tôi biết trên đời có một kiểu phụ nữ cảm thấy thể diện to hơn trời, thế nên sẽ không thèm làm chuyện "gặm lại cỏ cũ". Thai Tử Tân, cô chính là loại này. Còn về việc nhà họ Thai có chủ động làm hòa hay không, tôi nghĩ đây là quyết định thương trường. Tiêu chuẩn để cô đưa ra những quyết định này cũng không thể là tình cảm cá nhân."

Thai Tử Tân không còn lời nào phản bác, chỉ biết bặm môi, trong ánh mắt toàn là sự khó chịu.

"Tóm lại, quyết định của tôi rất đơn giản. Nếu tôi đã về làm vợ Lục Đông Thâm thì tồi tệ hay tốt đẹp cũng là chuyện cả đời, tôi không định thay đổi nữa, mất thời gian thích nghi với một người mới, quá mệt mỏi." Tưởng Ly nói nửa đùa giỡn, nửa nghiêm túc: "Thế nên cô nói một lời cho xong đi, giúp hay là không giúp."

Trong lòng Thai Tử Tân vẫn còn một cái hố chưa thể vượt qua, dù sao thì tâm tư của mình bị Tưởng Ly vạch trần sạch sẽ, cục tức này nhả ra

không được, nuốt xuống chẳng xong, khó chịu vô cùng. "Tôi là người làm ăn, giúp cô không công ư? Tôi không rộng rãi vậy đâu."

"Chịu ơn của người dĩ nhiên ghi nhớ ngàn năm. Cô bắt tôi nợ ân tình của cô, đây chính là mối làm ăn lời lãi nhất rồi." Tưởng Ly nói nghiêm túc: "Một người có năng lực như tôi, cô nên kết duyên chứ chớ nên kết oán. Bằng không, với tính cách có thù ắt báo của tôi, khiến cô chịu thiệt trong thầm lặng là chuyện quá đỗi đơn giản."

Thai Tử Tân cười khẩy: "Tưởng Ly, tính cách tự đại của cô quả thật khiến người ta ghét đấy."

Tưởng Ly không để vào tai, cô uống một ngụm trà chanh, vị chua ngọt vừa phải, rất phù hợp với kết quả cuộc đàm phán hôm nay của họ. Thai Tử Tân trầm mặc một lát rồi nói: "Một người bạn của tôi có qua lại với nhà cung cấp nguyên liệu ấy, hơn nữa quan hệ cũng không tệ. Nhưng muốn tìm được người ấy chỉ có thể đi vào sa mạc. Không có cách để liên lạc với ông ấy. Nghe nói ông ấy quanh năm ở trong sa mạc, lấy sa mạc làm nhà, khúc Kỳ nam kia cũng được bạn thôi đích thân mang từ sa mạc về."

"Tới sa mạc một chuyến cũng không sao, chỉ cần tìm được người đó." Tưởng Ly nói.

Thai Tử Tân ngước mắt nhìn cô: "Tôi biết cô xông pha trời Nam đất Bắc đã quen, nhưng vào sa mạc một khi gặp phải ngày bão cát thì rất nguy hiểm. Cô chỉ vừa mới ngồi lên vị trí dâu trưởng của Lục Môn thôi đấy, còn chưa ấm chỗ đã chuẩn bị xông vào chỗ chết rồi?"

Tưởng Ly uống một ngụm trà chanh thật to, đặt cốc nước xuống mặt bàn: "Tôi là con cưng của trời, không sợ."

Người quanh năm sinh sống ở sa mạc dĩ nhiên hiểu sa mặc nhất. Đặc biệt lại là người cung ứng nguyên liệu ở sa mạc, trong sa mạc có gì, không có gì, có lẽ họ đều nắm rõ. Tìm một người còn tốt hơn là tùy tiện đi tìm Huyền thạch, mức độ nguy hiểm thấp hơn nhiều.

Nghe xong, Thai Tử Tân cũng không buồn khuyên thêm. Cô ấy rút một tờ tiền từ trong ví ra, đặt trước tách café và nói: "Những gì cần nhắc nhở tôi đã nhắc nhở rồi. Tốt nhất cô nên nói rõ ràng chuyện này với Lục Đông Thâm. Một khi cô thật sự gặp phải nguy hiểm gì ở sa mạc, anh ấy đừng có vác dao tới chém tôi. Phía người bạn, tôi đã sớm có lời, phương thức liên lạc tôi sẽ gửi vào email cho cô. Những chuyện cụ thể, hai người tự liên lạc, tôi đi đây."

Tưởng Ly ở phía sau gọi giật cô ấy lại.

Cô ấy quay đầu nhìn Tưởng Ly.

Tưởng Ly chống cằm, cười hỏi: "Nói một câu thật lòng đi, có phải cô vẫn chưa quên được Lục Đông Thâm không?"

"Chưa quên được thì sao nào? Cô có cách gì khiến anh ấy quên cô rồi yêu tôi không?" Thai Tử Tân bực bội.

Tưởng Ly cố nhịn cười: "Không có cách gì, cứ cho là có cách, tôi cũng sẽ không nghĩ giúp cô."

"Thần kinh." Thai Tử Tân lườm cô rồi lạch cạch đôi giày gót thấp bỏ đi.

Tưởng Ly chưa đi ngay, khoảng thời gian còn lại, cô chậm rãi ngồi uống trà chanh đến ngây người, dù sao cũng có người mời rồi. Sau đó cô uể oải gọi nhân viên thêm trà cho mình. Khi trà chanh được mang lên, trong khay có thêm một chiếc bánh ngọt, màu trắng sữa, ở giữa trang trí bằng một bông hoa nhài, từ xa đã ngửi thấy mùi hoa nhài thanh thanh.

Bánh hoa nhài, món nổi tiếng của cửa hàng họ, cô không gọi.

Tưởng Ly ngước mắt nhìn cô nhân viên. Là một du học sinh Trung Quốc, trước đó nói chuyện bâng quơ được biết cô ấy vừa tới thành phố này đã vào làm ở đây ngay. Ông chủ là một người rất tốt, đặc biệt quan tâm tới các du học sinh, tiền lương trả cũng khá ổn. Cô bé có gương mặt nhanh nhẹn, vừa nhìn đã biết là một người thông minh.

Cô bé nói: "Em tặng chị đấy, em thấy chị là khách quen ở đây."

Đúng là biết cách làm ăn. Một miếng bánh hoa nhài chẳng lời lãi bao nhiêu, tặng cho khách quen lại giữ được sự ấm lòng, chẳng trách có thể làm ở một nơi lâu như vậy. Tưởng Ly cảm ơn rồi nếm thử một miếng. Quả thực được làm từ nước ép hoa nhài thuần túy, không phải là đường hoa nhài, về điểm này họ không thể giấu cô được.

Cô gái đặt chiếc cốc cô đã uống hết vào khay, trước khi đi còn nói với Tưởng Ly: Chị à, chị đẹp thật đấy.

Câu này Tưởng Ly nghe trăm lần không chán. Tuy rằng cô biết mình rất đẹp.

Nhìn theo bóng của cô gái nhỏ, cô nhớ lại mấy cô gái ở Hoàng Thiên. Họ lúc nào cũng vây quanh cô, ríu ra ríu rít, biết cô thích nghe mấy lời ngọt ngào nên hay nói: Tưởng gia, cô đẹp thật đấy...

Tưởng Ly cầm cốc nước, nhìn ra khung cảnh ở nơi xứ người ngoài cửa sổ, khẽ thở dài. Cô bỗng nhiên rất nhớ Hoàng Thiên.

Đúng lúc này di động đổ chuông.

Mới ngăn dòng cảm xúc bi thương ập tới của Tưởng Ly.

Hóa ra là cuộc gọi của Nguyễn Kỳ.

Tưởng Ly vừa bắt máy, đầu kia đã uể oải nói: "Có một manh mối có thể tìm ra Huyền thạch, cô nói xem, có phải cô nên thưởng cho tôi chút gì không?"

"Cô nói trước đi đã."

"Có một nhà cung cấp nguyên liệu sống trong sa mạc, có thể ông ấy đang giữ Huyền thạch trong tay đấy."

Tưởng Ly ngẩn ra, sau đó phá lên cười, cười đến độ Nguyễn Kỳ chẳng hiểu mô tê gì.

"Một ông lão người Karamay chứ gì. Trùng hợp rồi, tôi cũng vừa biết đến ông ấy."

Nguyễn Kỳ "á" một tiếng, sau đó kháng nghị: "Tôi mặc kệ, tóm lại tôi phải mất rất nhiều công sức mới nghe ngóng được manh mối này. Quà tôi cần rất đơn giản, chuyến đi sa mạc phải có phần tôi nữa."

"Thôi ngay đi, tôi không muốn sau khi về nước lại phải dừng chân đợi cô." Tưởng Ly ngoài miệng thì nói vậy, thực chất nghĩ rằng những nơi nguy hiểm một mình cô đi là tốt nhất.

"Tưởng cô nương, cô cứ yên tâm đi, tôi đã tới ngay bên cạnh cô rồi, chúng ta gặp nhau nói chuyện."

Ngày gì thế này, đầu tiên là Thai Tử Tân, sau đó là Nguyễn Kỳ, vừa đuổi một người đi, một người đã chạy tới.

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, trong di động có thông báo email. Là phương thức liên lạc với người bạn mà Thai Tử Tân nói. Là ai nói câu

"Phúc bất trùng lai"* nhỉ?"

*Điều may mắn không bao giờ đến cùng một lúc.

***

Vào lúc Tưởng Ly đang đi khắp nơi nghe ngóng chuyện Huyền thạch thì phía Lục Đông Thâm đã có mặt tại Hội đồng quản trị Lục Môn, gây nên một phen sóng gió.

Con trưởng nhà họ Lục trở về là việc các cổ đông đều đã biết. Hơn nữa mọi người cũng đều có lý do nghi ngờ, sau khi thị trường cổ phiếu bị Lục Bắc Thâm thao túng thì sự chìm nổi của nó hiện đang nằm trong tay Lục Đông Thâm, tuy rằng đây là lần đầu tiên anh xuất hiện tại buổi họp Hội đồng quản trị từ khi về Mỹ.

Sau khi Charles Ellison qua đời, đổng sự Từ trở thành nguyên lão lâu năm nhất trong Hội đồng quản trị, còn có vài người khác lý lịch không tầm thường nhưng lời nói vẫn không có trọng lượng bằng đổng sự Từ. Đổng sự Từ là một con hổ mang mặt cười. Trước kia khi Lục Đông Thâm và Lục Khởi Bạch công khai đối đầu, ông ta không đắc tội với ai hết, đều rất hòa hợp với cả hai. Bây giờ cục diện của Lục Môn không ổn định, con cái nhà họ Lục ai cũng có khả năng ngồi lên vị trí quyền lực, thậm chí có thể nói vào lúc này mang lại lợi ích nhiều hơn, người đó sẽ trở thành "đấng cứu thế" của Lục Môn. Mà trước đó, mọi việc lớn nhỏ của Hội đồng quản trị, ngoài những lúc Lục Chấn Dương đích thân ra mặt thì đều do đổng sự Từ gõ nhịp.

Vì vậy, sự xuất hiện của Lục Đông Thâm tại buổi họp này không khác gì một cái gai trong mắt đổng sự Từ.

Xuất hiện tại đây ngoài những cổ đông mới và cũ, còn có các hậu bối mang họ Lục. Thời kỳ biến động này, thật ra chẳng ai trong số họ là nhàn nhã. Người lo mở rộng dự án, kẻ lo bàn chuyện hợp tác, ai cũng có ý đồ muốn cứu lấy thị trường cổ phiếu.

Nhưng trên thực tế, Lục Môn liên tục xảy ra chuyện, giá cổ phiếu lên xuống bất ổn, Lục Chấn Dương tuổi già sức yếu và vị trí cao nhất chuẩn bị để trống, tất cả những tình hình này đều trở thành "đài quan sát" của mọi người bên ngoài, thật sự muốn tạo ra một tin tức tốt đẹp không dễ chút nào.

Phía sau Lục Đông Thâm là Dương Viễn, sau nữa là hai thư ký của phòng thư ký, một trong hai người đó tay cầm khay, trên khay bày một vò rượu bằng gốm, cổ nhỏ màu xanh khói. Bên cạnh vò rượu đặt vài chiếc cốc thủy tinh nhỏ xíu.

Mọi người không hiểu.

Trước mắt, Lục Đông Thâm vẫn chưa khôi phục chức vụ, càng không có tư cách tham gia buổi họp Hội đồng quản trị. Nhưng sau khi đi vào, anh ngồi thẳng xuống chỗ của Lục Chấn Dương, ngay trước mặt mọi người. Dương Viễn ngồi ở vị trí trước kia của Lục Đông Thâm.

Mọi người đồng loạt sửng sốt.

Chiếc ghế của Lục Chấn Dương đâu phải ai muốn ngồi cũng tùy tiện ngồi được? Đó là vị trí chính giữa phòng họp, cho dù bị để trống cũng không ai dám ngồi xuống. Nơi đó cứ thế bị Lục Đông Thâm ngang nhiên ngồi vào.

~Hết chương 597~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 598: Tôi Cần Có Lý Do Để Làm Vậy

Lục Đông Thâm coi như không nhìn thấy ánh mắt của mọi người, ra hiệu cho người thư ký đứng sau.

Người thư ký khẽ gật đầu.

Một trong hai người họ lần lượt đặt những chiếc cốc thủy tinh ra trước mặt các vị cổ đông. Người còn lại cầm vò rượu đi rót, cuối cùng đặt ly sau chót ra trước mặt Lục Đông Thâm và rót rượu.

Lượng rượu trong mỗi cốc không nhiều, nhưng chỉ một lượng nhấp môi như thế đã đủ khiến hương thơm bay khắp phòng. Có mùi thơm của rượu, cũng có mùi ngọt của hoa cỏ. Những người ngồi đó đều đang quan sát rượu trong cốc, nhất thời không dám chắc đây có phải rượu thật hay không, chỉ biết dung dịch trong cốc tỏa ra một thứ ánh sáng màu tím nhạt, tạo cảm giác rượu có độ sền sệt.

Mọi người đều không chủ động nếm thử.

Sau khi bảo hai thư ký ra ngoài, Lục Đông Thâm nói với mọi người: "Đây là rượu Trừng Minh. Tương truyền vào năm Xương Nguyên đời Đường Vũ Tông, nước Phù Dư* tiến cống ba báu vật. Lần lượt là hỏa ngọc, đá phong tùng và rượu trừng minh, chính là loại rượu bày trước mặt quý vị đây. Đương nhiên, tôi chẳng qua chỉ là một kẻ tay ngang, vợ tôi mới thực sự là người trong nghề. Loại rượu này từng được cô ấy pha chế, tôi uống thấy không tệ, nên bảo cô ấy pha cho các vị đây một vò. Nghe cô ấy nói,

loại rượu trừng minh này sau khi uống vào sẽ khiến người ta thơm từ trong xương thơm ra."

*Buyeo hay Phù Dư là một vương quốc cổ của người Triều Tiên tồn tại từ thế kỷ 2 TCN đến năm 494 ở miền Bắc bán đảo Triều Tiên và miền Nam Mãn Châu ngày nay.

Mọi người nghe xong cảm thấy xương sống lạnh ngắt, càng không dám uống, ai nấy đều khen rượu rất thơm, nhưng không ai dám cầm ly rượu lên kính trước.

Lục Đông Thâm quan sát hết tất cả phản ứng của mọi người, lẳng lặng cười: "Các vị không muốn nếm thử sao? Bản lĩnh của vợ tôi trong lĩnh vực mùi hương cũng không tệ. Chưa biết chừng uống một ly vào, những bệnh ẩn khuất trong người các vị đều được chữa khỏi."

Mọi người nhìn nhau cười trừ.

Đổng sự Từ lên tiếng phá vỡ cục diện gượng gạo, hỏi thẳng Lục Đông Thâm: "Sức khỏe của Chủ tịch sao rồi?"

Lục Đông Thâm nói: "Bố tôi về Trung Quốc một chuyến, trải qua quá nhiều chuyện đau buồn, sức khỏe kém trước rất nhiều."

Mọi người sắc mặt kỳ quặc, thì thầm bàn tán.

Đổng sự Từ nghiêm mặt: "Cho dù là như vậy, bây giờ cháu ngồi lên vị trí này có phải cũng hơi sớm không? Gấp gáp như vậy sẽ khiến mọi người hiểu lầm."

"Hiểu lầm gì ạ?" Lục Đông Thâm cười mà như không cười.

Đổng sự Từ nhíu mày: "Chiếc ghế quyền lực không thể tùy tiện ngồi vào. Đông Thâm, cháu vốn là người được kỳ vọng sẽ ngồi vào nó nhất. Nhưng bây giờ cháu chưa được phục chức, những chuyện lớn nhỏ của Hội đồng quản trị cũng không liên quan gì tới cháu. E là cháu muốn ngồi lên đó cũng không còn tư cách nữa."

Có mấy vị cổ đông hùa theo lời đổng sự Từ.

Còn mấy vị cổ đông mới thì không dám lên tiếng, im lặng quan sát cục diện. Những người mang họ Lục, ngoài Lục Đông Thâm ra, tổng cộng còn năm người. Phản ứng của năm người này đa phần giống nhau, đều không thể hiện gì ra ngoài mặt. Đây là tác phong điển hình của con cái nhà họ Lục, gặp chuyện phải bình tĩnh ứng biến.

Vô vàn những gương mặt ấy đều lọt hết vào mắt Dương Viễn, nhất là thái độ rành mạch và lộ liễu của đổng sự Từ, hoàn toàn khác với trước kia. Khi Lục Chấn Dương còn khỏe mạnh, Lục Môn còn vững vàng, mọi người gặp nhau đều đeo một lớp mặt nạ. Chỉ cần vẫn kiếm được hời, thì không phải chuyện mang tính nguyên tắc cao, mọi người đều cười hi hi ha ha cho qua, giống như đổng sự Từ vậy, lấy lòng được cả đôi bên tả hữu. Nhưng vào giai đoạn này, dã tâm của mỗi một người đều quá rõ ràng, lớp mặt nạ kia đã sớm bay biến đi đâu mất, giữa sự xung đột lợi ích, có ai không nhe nanh đợi sẵn?

Dương Viễn thầm cười khẩy trong lòng, nhất là đối mặt với sự trở mặt của đổng sự Từ. Ngồi bên cạnh đổng sự Từ chính là một người mang họ Lục. Xem ra ông ta đã đổi mục tiêu. Lão hồ ly này thông minh tuyệt đỉnh, biết rõ trước nay Lục Đông Thâm bất mãn với tác phong làm việc của ông ta, thế nên bây giờ hoàn toàn không cần giấu giếm nữa.

Nghe xong lời của đổng sự Từ, Lục Đông Thâm bật cười: "Lục Môn đang xáo động, nơi này hình như thiếu một người quản lý. Hôm nay cháu

định sẽ ngồi vào vị trí của người quản lý, còn về việc có được phục chức hay không cũng không quá quan trọng, dù sao thì chức danh cũng thay đổi rồi."

Ý tứ của câu này đã quá rõ ràng, Lục Đông Thâm cũng coi như đã nói thẳng. Lần này đừng nói là đổng sự Từ, tất cả mọi người đều bàng hoàng. Một cổ đông kỳ cựu lên tiếng: "Đông Thâm, từ trước đến nay cháu luôn là người có khả năng kế nhiệm mà chú đề cao. Nhưng hành động hôm nay của cháu rất quá đà. Chú muốn hỏi một câu, quyết định của cháu có được Chủ tịch ủy thác hay không?"

Lục Đông Thâm cười mỉm từ đầu tới cuối: "Thưa các chú bác, ban nãy cháu đã nói rồi. Sức khỏe của bố cháu không tốt, không thích hợp tiếp tục lo toan chuyện của Lục Môn nữa."

Một vị cổ đông ngồi chếch Lục Đông Thâm nghiêm mặt: "Cậu nói vậy là có ý gì? Tiền trảm hậu tấu? Chúng ta nói thẳng với nhau luôn đi. Cổ phiếu của Lục Môn khủng hoảng, lẽ nào không phải cậu đang giở trò?"

Lục Đông Thâm quay đầu lại, nhìn thẳng vào mặt người này: "Tôi giở trò? Chứng cứ đâu?"

Một câu nói khiến người đó á khẩu.

Lát sau có người lên tiếng, là một cổ đông mới: "Tôi cho rằng vào lúc này đừng quá bứt rứt chuyện ai ngồi lên vị trí đó. Có thể đưa Lục Môn trở về quỹ đạo chính mới là việc quan trọng hàng đầu. Vào giai đoạn hiện tại, chúng ta đích thực cần một người lãnh đạo giữ vững Lục Môn."

Đổng sự Từ quay đầu trách người kia: "Lục Môn sở dĩ có thể duy trì được bao nhiêu năm như vậy là vì xưa nay đều làm mọi việc theo quy củ, theo phép tắc. Người có thể ngồi lên vị trí đó nhất định phải là người khiến

ai ai cũng tâm phục khẩu phục." Nói xong, ông ta lại quay về phía Lục Đông Thâm: "Cháu là đứa trẻ chú chứng kiến quá trình trưởng thành từ nhỏ tới lớn. Về lý mà nói nhìn khắp cả Lục Môn, năng lực của cháu là giỏi nhất. Nhưng bây giờ cháu sốt sắng thế này, dù ngồi được vào vị trí cao nhất cũng sẽ có lời ra tiếng vào."

Lục Đông Thâm nhìn đổng sự Từ, từ tốn đáp: "Bây giờ không phải là cháu sốt sắng, mà là Lục Môn không đợi được nữa." Anh điều chỉnh lại tư thế ngồi, sau đó hỏi ngược lại: "Những phép tắc và quy củ mà chú nói có cứu được Lục Môn không? Hoặc nói cách khác, một người bước lên đây bằng phép tắc và quy củ liệu có bản lĩnh giữ vững Lục Môn hay không?"

Hàng loạt những câu hỏi liên tiếp khiến đổng sự Từ gượng gạo. Ông ta mấp máy môi, mãi không nói được lời nào.

Lục Đông Thâm dựa người ra sau, đặt cánh tay lên bàn họp, từng ngón tay gầy gõ nhẹ nhàng lên mặt bàn: "Lục Môn xưa nay không bảo thủ, chiếc ghế quyền lực cũng có thể là chỗ cho người tài năng. Tôi cũng biết các vị trong khoảng thời gian này đã vất vả tranh giành, nhưng trên thực tế những gì giúp được cho Lục Môn rất ít ỏi. Tôi có cách ổn định Lục Môn, điều kiện tiên quyết là, tôi cần có lý do để làm vậy."

Nói một cách khác, muốn tôi giúp các người giữ vững lợi ích cũng được thôi, nhưng đầu tiên các người phải nâng tôi lên ngôi vị.

Những người được ngồi trong Hội đồng quản trị, không ai là kẻ khờ khạo, sao có thể không nghe ra ý tứ của Lục Đông Thâm. Mọi người đưa mắt nhìn nhau một lượt sau đó có người hỏi anh có cách gì.

Lục Đông Thâm đánh mắt nhìn Dương Viễn.

Dương Viễn khi vào có mang theo một xấp tài liệu. Anh ấy đứng lên, phát cho từng vị cổ đông. Ai nấy đều nghi hoặc, lần lượt giở ra xem. Chẳng bao lâu sau, sắc mặt họ đã có thay đổi, từ sự ngờ vực ban đầu chuyển sang nghi hoặc rồi là sửng sốt, thảng thốt...

Lục Đông Thâm kiên nhẫn đợi từng người một đọc xong, khoảng thời gian này anh hút một điếu thuốc. Bầu không khí trong phòng như căng thẳng tới tột cùng, đến Dương Viễn cũng liên tục quan sát phản ứng của các cổ đông, duy chỉ có anh là nhàn nhã thảnh thơi.

Rất lâu sau, có cổ đông hỏi: "Việc hợp tác mà trong này nhắc tới..."

"Chỉ còn thiếu một buổi họp báo." Lục Đông Thâm giải đáp nghi hoặc: "Hoặc nói cách khác, tôi còn thiếu một thân phận có sức thuyết phục nhất để tuyên bố những quyết định này."

Đổng sự Từ gập tài liệu lại, ôm nghi vấn: "Cháu không danh không phận, đối phương tình nguyện hợp tác với cháu?"

Lục Đông Thâm phả ra một làn khói thuốc, mỉm cười: "Một, công lao thuộc về Dương Viễn. Hai, trên đời có quá nhiều người làm ăn thích đánh cược. Cược thắng rồi sẽ nhìn thấy một bầu trời cao lớn hoàn toàn mới. Quan trọng nhất là họ tuyệt đối tin tưởng cháu có năng lực ngồi vào vị trí cao nhất."

Đổng sự Từ bị dồn đến mức không nói được câu nào.

"Các vị, thế nào?" Lục Đông Thâm dập tắt điếu thuốc trong tay, nhìn quanh một lượt, rồi cầm cốc rượu lên: "Các chú bác ngồi ở đây đều hiểu rõ quy tắc của cháu trên bàn rượu. Cháu lấy ly này kính các vị. Ai cảm thấy Lục Đông Thâm cháu có tư cách ngồi vào vị trí này thì hãy cầm ly rượu

của mình lên. Còn ai vẫn cảm thấy cháu không đủ tư cách thì có thể bỏ rượu đi ngay, cháu tuyệt đối không ngăn cản."

~Hết chương 598~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 599: Lục Môn Có Biến Rồi

Lục Đông Thâm nói một câu rất dứt khoát và thẳng thắn, hoàn toàn như đang dồn ép những con người đứng bên bờ vực thẳm phải lựa chọn. Vừa dứt lời, Lục Đông Thâm bèn uống cạn cốc rượu trong tay, sau đó đặt chiếc cốc lên bàn họp, đợi thái độ của mọi người.

Dương Viễn không chút do dự, nâng cốc uống cạn, lúc đặt cốc xuống, anh ấy nói: "Chỉ cần ai trong số các vị ngồi đây có thể đưa ra một bản kiến nghị tốt hơn, Dương Viễn tôi sẽ lập tức nôn cốc rượu vừa rồi ra."

Bao nhiêu năm qua, ở trong Lục Môn, Dương Viễn nổi danh là người khiêm nhường, hơn nữa bản thân anh ấy cũng là người được tiếp nhận một sự giáo dục cẩn thận, khi ra ngoài không bao giờ nói ra những lời thô tục như vậy. Thế mà hôm nay anh ấy buông ra câu này, rõ ràng là vả mặt tất cả mọi người.

Bao gồm cả những người họ Lục khác, tất cả đều tỏ rõ thái độ ngượng ngập. Câu nói của Dương Viễn như một lưỡi dao cùn cứ cứa mãi vào cổ họ, không thấy máu chảy ra nhưng đau tưởng chết. Rõ ràng, tuy họ có cố gắng nhưng để lập tức đưa ra được một phương án cứu thị trường trực tiếp hơn Lục Đông Thâm thì tuyệt đối không thể.

Thế nên nhất thời, cả phòng họp im phăng phắc.

Sự trầm mặc này kéo dài phải đến vài phút đồng hồ. Có người nâng ly: "Người có thể cứu Lục Môn, có thể dẫn Lục Môn tiếp tục tiến lên, tôi tuyệt

đối ủng hộ." Dứt lời, người ấy uống cạn cốc rượu.

Người tỏ thái độ chính là vị cổ đông mới gia nhập ban nãy. Anh ta là người có quyền phát ngôn nhất trong đám cổ đông mới. Vì vậy anh ta uống cốc rượu này, ý nghĩa sẽ có phần khác biệt, thể hiện rõ suy nghĩ và phương hướng lợi ích của những cổ đông mới.

Quả nhiên, sau khi anh ta đặt cốc rượu xuống, mấy cổ đông mới còn lại cũng lần lượt cầm cốc lên, tỏ rõ sẽ ủng hộ bất kỳ quyết định nào của Lục Đông Thâm.

Vốn dĩ, đối với Lục Đông Thâm, các cổ đông như đang dựng lên một bức tường bao vô hình, không nhìn thấy được, không chạm vào được. Nhưng trên thực tế, bức tường ấy đang dần dần vụn vỡ, từng chút từng chút, giống như bị ai đó đào góc tường, sau đó khiến cả bức tường bắt đầu sụp đổ vậy.

Không lâu sau khi các cổ đông mới tỏ thái độ, có cổ đông kỳ cựu cũng lên tiếng, đại diện cho sự tan rã của phòng tuyến cổ đông kỳ cựu. Thế là từng cốc rượu trên bàn đều được uống hết sạch. Mùi thơm của rượu lan ra trong vô hình, lan tới mỗi ngóc ngách của căn phòng.

Cuối cùng chỉ còn lại đổng sự Từ và hai con cháu họ Lục. Một là trưởng bối của Lục Đông Thâm, một người còn lại bằng vai phải lứa với anh. Vị trưởng bối họ Lục từ đầu tới cuối không chịu thỏa hiệp, buông một câu: "Cậu danh không chính, ngôn không thuận, tôi chống mắt coi cậu có thể ngồi ở vị trí đó bao lâu!" Dứt lời, người này phủi áo bỏ đi.

Người bằng vai phải lứa với anh trông có vẻ đang rất băn khoăn, nhưng vô ích thôi. Một là những người họ Lục khác cũng đã uống rượu, hai là cậu ta muốn rũ áo bỏ đi nhưng lại lo lắng lợi ích về sau. Cuối cùng vẫn phải

thỏa hiệp với thực tế, uống cốc rượu trước cái nhìn chăm chú của Lục Đông Thâm.

Khóe miệng Lục Đông Thâm khẽ rướn lên. Anh quay đầu nhìn đổng sự Từ, cũng không hề thúc giục, chỉ nhìn ông ta như thế, trong ánh mắt lộ rõ một nụ cười nhưng đầy ý tứ sâu xa. Sắc mặt đổng sự Từ đã rất khó coi rồi. Thấy Lục Đông Thâm như vậy, ông ta càng khó giấu được sự giận dữ. Rõ ràng đại cục đã định, trừ phi ông ta không nể mặt Lục Đông Thâm, rũ áo bỏ đi.

Rõ ràng ông ta không dễ đưa ra quyết định này. Một vị trưởng bối họ Lục đã đi, sau này cho dù có phong ba gì chí ít còn gắn cái danh người nhà họ Lục. Còn ông ta bỏ đi, nếu có thể kiếm được nhiều lợi lộc thì cũng thôi, sợ nhất là trắng tay. Nhưng nếu ở lại thì sao? Với tư cách một người phản đối Lục Đông Thâm, ông ta có được lợi ích gì? Ông ta là người thông minh, chuyện Lục Đông Thâm ngồi vào vị trí cao nhất đã chắc như đinh đóng cột. Với tình hình trước mắt, trong Lục Môn không ai có thể so tài cao thấp với Lục Đông Thâm nữa rồi. Thế nên dù đi hay ở, hình như ông ta đều đi vào đường cùng.

Nhưng Lục Đông Thâm dường như có thể đọc thấu suy nghĩ của ông ta. Đại cục đã định mà vẫn còn băn khoăn, chắc chắn là vì có lo ngại trong lòng, hoặc đang muốn tìm một cái cớ để giữ thể diện. Thế là, anh cho ông ta một đường lui: "Nhớ lại lúc trước, khi bố cháu ngồi lên vị trí này, cũng nhờ chú và Charles Ellison thuyết phục đa số cổ đông bỏ phiếu ủng hộ. Bây giờ cháu muốn vận hành Lục Môn cho tốt, càng không thể thiếu sự ủng hộ của các cổ đông. Nhất là chú, đổng sự Từ. Charles Ellison đã không còn, cháu không muốn mất thêm một vị công thần nữa."

Câu nói này khiến khóe miệng đổng sự Từ khẽ giật, biểu cảm còn phong phú hơn ban nãy nhiều. Ông ta im lặng một lúc, tay đặt lên cốc rượu. Động tác này thật ra đã tiết lộ sự thỏa hiệp trong lòng ông ta, có điều

ngoài mặt ông ta vẫn bứt rứt mang tính tượng trưng: "Mãi vẫn không thấy Chủ tịch ra mặt cho ý kiến, cháu đừng quên, phải danh chính ngôn thuận." Bốn chữ cuối cùng ông ta gần như gằn giọng, nói đầy lý lẽ.

Đây cũng là từ mà vị trưởng bối ban nãy nói trước khi rời đi. Ở Lục Môn, việc danh chính ngôn thuận là rất quan trọng. Đây cũng là nguyên nhân Lục Khởi Bạch bị dồn ép tới cuối cùng mới ra chiêu hiểm với Lục Đông Thâm. Nếu ngay từ ban đầu đã chơi hiểm, cho dù may mắn ngồi lên ghế cao nhất, Lục Khởi Bạch cũng vẫn bị lời ra tiếng vào.

Nghe xong, Lục Đông Thâm mỉm cười, từ tốn đáp: "Cháu nghĩ, ý kiến của các vị cổ đông đây chính là ý kiến của bố cháu."

Đổng sự Từ sững người.

***

Muộn một chút, Tưởng Ly nhận được điện thoại của người lái xe cho Lục Đông Thâm, thông báo với cô khoảng một tiếng nữa là anh Lục về tới nhà, nhưng anh sẽ không ăn cơm ở nhà mà đón cô cùng tới biệt thự nhà họ Lục, bảo cô chuẩn bị một chút. Tưởng Ly nghe ra sự thận trọng trong ngữ điệu của người tài xế, bèn hỏi anh ta: Đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

Người tài xế nói: "Tình hình cụ thể tôi không rõ lắm, chỉ nghe có một nhân viên cấp cao của Lục Môn tiết lộ, Lục Môn có biến rồi."

Nghe xong, Tưởng Ly run cầm cập.

Cô bất thình lình nhớ tới câu nói lúc trước của Lục Đông Thâm với cô khi ở Thương Lăng: Tưởng Ly, em theo tôi đi, Thương Lăng có biến rồi.

Những ngày tháng sau đó, Thương Lăng thật sự có biến. Những biến cố liên tục ập tới đã triệt để phá vỡ cuộc sống yên bình nơi ấy. Bây giờ cả Lục

Môn cũng có biến? Vậy... nghĩa là thế nào?

Cụ thể thì người tài xế không nói, chỉ biết hôm nay từ trên xuống dưới trong Lục Môn, lòng người hoang mang.

Một câu nói càng khiến Tưởng Ly không thể yên tâm.

Khi trời nhá nhem tối, xe của Lục Đông Thâm dừng trước cổng. Lúc Tưởng Ly lên xe, anh đang nhắm mắt dựa vào ghế sau, trông có phần mệt mỏi. Nghe thấy tiếng động, anh mở mắt ra, giơ tay về phía cô.

Tưởng Ly đưa tay qua, đồng thời theo đà trượt xuống ngồi bên cạnh, sốt sắng hỏi: "Anh sao vậy?"

Nhìn thấy sự lo lắng trong mắt cô, Lục Đông Thâm nửa đùa nửa thật: "Cái gì mà sao vậy? Có ai nói gì với em à?"

Vị tài xế ngồi ở ghế lái không khỏi rùng mình.

Tưởng Ly biết Lục Đông Thâm cố tình nói lời này. Chuyện cô mua chuộc những người bên cạnh anh sao có thể giấu được? Nếu đổi lại là một người khác có toan tính làm chuyện này, e là anh đã sớm ra tay diệt gọn rồi. Cô khẽ nói: "Cho dù có người nói thì cũng chỉ vì quan tâm tới anh, lo lắng cho anh thôi."

Lục Đông Thâm cười, nét mặt dịu dàng. Anh không gạn hỏi sâu hơn, thực tế là anh vốn không có ý định tìm hiểu cặn kẽ. Thấy một chiếc bọc nhỏ bằng gấm màu trắng cô mang theo bên người, anh bèn hỏi cô lại pha chế thứ gì hay ho cho bố rồi.

Tưởng Ly thở dài: "Hai bố con anh bất hòa như vậy, em sợ tối nay gặp mặt, anh lại khiến ông tức giận, kiểu gì cũng phải có chuẩn bị."

Lục Đông Thâm nhìn cô, ánh mắt ôn hòa, lát sau, anh vòng tay qua đầu, hôn lên trán cô: "Ngoan."

Động tác này không những không thể an ủi Tưởng Ly, ngược lại càng khiến cô bất an. Cô níu lấy tay áo anh: "Anh quay về biệt thự không phải định cãi nhau thật đấy chứ?"

"Sao có thể?" Lục Đông Thâm dở khóc dở cười, kéo tay cô qua đùa nghịch: "Anh chỉ quay về đó ăn cơm. Cả gia đình ngồi lại ăn bữa cơm tối rất bình thường mà."

Tưởng Ly nghi hoặc quan sát biểu cảm của Lục Đông Thâm, nhìn trái nhìn phải cũng không thấy có dấu hiệu "biến cố" như lời vị tài xế nói. Cô cố tình liếc tài xế, đúng lúc anh ta cũng nhìn vào gương chiếu hậu. Đôi đồng tử ấy co rụt lại, mang theo chút ấm ức.

Một giây sau, đầu cô bị Lục Đông Thâm xoay lại, kéo xuống bả vai mình. Anh nhẹ nhàng ôm lấy eo cô và thì thầm: "Đừng nhìn linh tinh, chỉ được nhìn anh thôi."

~Hết chương 599~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 600: Bầu Không Khí Hòa Hợp Hiếm Có

Từ ngày trở về biệt thự nhà họ Lục, Lục Chấn Dương không ra ngoài nữa. Thời gian nghỉ ngơi của ông rất cố định, trời sáng thì tỉnh giấc, trời tối thì đi ngủ, trước khi đi ngủ luôn có thói quen đọc báo giấy. Ông cũng không đọc quá lâu, chỉ trên dưới hai mười phút là cùng.

Xã hội hiện đại, thông tin lan tràn, phương tiện truyền thông cũng truyền dần từ giấy sang điện tử. Nhưng Lục Chấn Dương vẫn giữ thói quen đọc báo giấy. Thế nên lúc rảnh rỗi, Tưởng Ly đã làm nước giấy thơm, được chiết tách từ 18 loại thảo dược, bảo người làm phun một lớp lên giấy báo, đợi khô tự nhiên rồi đưa cho Lục Chấn Dương.

Báo sau khi được phun loại nước này không quá thơm, nhưng có mùi dược thảo nhàn nhạt. Hơn nữa sau khi đọc xong cũng sẽ không bị thấm mực đen lên tay.

Tưởng Ly hỏi quản gia của biệt thự, là tự ông không muốn ra khỏi nhà hay không ra ngoài nổi?

Quản gia nói: Không ai hạn chế tự do của lão gia, là tự lão gia không thích động đậy. Ông nói mình có tuổi rồi, chê bên ngoài ồn ào. Khoảng thời gian này cũng có không ít khách khứa tới thăm nhưng đều bị anh Lục từ chối gặp mặt.

Lục Đông Thâm từ chối bất kỳ người nào muốn tới nhà quấy rầy Lục Chấn Dương. Tưởng Ly không cần hỏi cũng nghĩ ra lý do của anh. Sau đó

cô có hỏi riêng, Lục Chấn Dương quả nhiên từ ngày về nhà tới nhà chưa hề gặp Cận Nghiêm.

Lúc theo Lục Đông Thâm đi vào biệt thự, Tưởng Ly không khỏi thấp thỏm, nghĩ bụng hai cha con họ mà lại làm một màn giương cung bạt kiếm thì phải làm sao. Cô mang theo trái tim bất an ấy tới gặp Lục Chấn Dương. Ai ngờ, lại không xảy ra khung cảnh đầy mùi thuốc nổ như cô tưởng tượng.

Lục Chấn Dương ngồi dưới gốc cây anh đào trăm năm trong vườn nhà với một chiếc bàn đánh cờ bằng trúc xanh và hai chiếc ghế trúc. Ông ngồi một chiếc, lưng quay về phía gốc cây anh đào phải hai người ôm mới xuể. Bên cạnh ngay gần đó có một hồ cá, bên trong có vài con cá chép Koi đang bơi lội tung tăng. Trên mặt hồ có hoa sen, đúng dịp nở hoa, đang hướng về phía cửa sổ phòng khách. Ngồi trong đó nhìn ra ngoài sẽ ngắm được bóng sen và ngửi thấy mùi thơm thanh mát.

Thấy họ tới, Lục Chấn Dương cũng không tỏ thái độ bực mình. Ông nhìn thẳng xuống bàn cờ, lãnh đạm nói: “Nghe nói còn từng đánh một ván cờ với Khởi Bạch.”

Nói với Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm tiến lên hai bước: “Vâng.”

Lục Chấn Dương tự chơi cờ một mình, rồi nói tiếp: “Sau đó lại giấu một thế cờ?”

“Vâng.”

Lục Chấn Dương đặt quần cờ trong tay xuống rồi mới ngẩng đầu nhìn anh: “Ngồi xuống đây đi, đánh với bố một ván cờ.”

“Vâng.”

Tưởng Ly không xen vào giữa hai bố con họ. Cô lùi về phòng khách, đứng dựa cửa sổ mà nhìn. Gió mát nhè nhẹ thổi qua mặt. Khác với căn nhà của Lục Đông Thâm, những loài cây ở đây đa phần đã nhiều năm tuổi, đập vào mắt là sự dài lâu của thời gian. Cộng thêm việc Lục Chấn Dương bản thân đã thích màu xanh, bình thường cũng tự động tay động chân dọn dẹp, thế nên chất lượng của thảm thực vật rất tốt. Còn biệt thự nơi họ ở, nếu về sau không có những thành phẩm cô vận chuyển từ Thương Lăng tới bằng đường hàng không, thì muốn có được quang cảnh như thế này, e là tới ngày cô về với đất mẹ cũng không đợi được.

Quản gia đưa đĩa hoa quả đã gọt sẵn cho Tưởng Ly, nhìn ra hai bóng người ngoài cửa sổ, thở dài: “Như thế này thật tuyệt. Trong bốn đứa con trai, có cậu cả là được lòng lão gia nhất. Dù sao cũng là anh cả, lão gia kỳ vọng vào cậu ấy rất nhiều. Lão gia đánh cờ chưa bao giờ biết thua, kỳ nghệ của cậu cả cũng do lão gia một tay dạy dỗ mà thành.”

Tưởng Ly đón lấy đĩa hoa quả, cầm chiếc dĩa bằng bạc bên cạnh lên, xiên một miếng dưa hấu, rất lâu không bỏ vào miệng: “Vậy mà cháu còn tưởng người ông quý nhất là Nam Thâm.”

“Cậu Nam Thâm hiểu chuyện, đương nhiên được mọi người yêu quý. Chúng tôi ai cũng quý cậu Nam Thâm cả, đương nhiên bao gồm cả lão gia.” Quản gia cười nói: “Nhưng cậu Đông Thâm thì khác. Cậu ấy là con trưởng, trên người gánh vác vinh quang của Lục Môn. Các em trai ai cũng có thể ngang bướng, chỉ có cậu ấy là không thể. Thế nên lão gia mới kỳ vọng lớn ở cậu ấy, và đối xử với cậu ấy cũng nghiêm khắc nhất.”

Sau khi quản gia đi khỏi, Tưởng Ly đặt đĩa hoa quả sang một bên, nhìn hai cha con đánh cờ dưới gốc cây anh đào, lòng thầm suy nghĩ những lời mà quản gia nói. Mấy hôm trước, cảnh tượng Lục Chấn Dương nổi cơn

thịnh nộ vẫn còn hiện rõ mồn một trước mặt cô, còn cả quyết định của Lục Chấn Dương nữa, hoàn toàn không hướng đến sự kỳ vọng to lớn với Lục Đông Thâm.

Gió thổi mặt hồ sen, có đàn cá bơi qua.

Lục Đông Thâm có vẻ đang suy nghĩ một nước cờ, tập trung toàn bộ tinh thần vào bàn cờ, xoay qua xoay lại một quân cờ trong tay, xem ra nước cờ trước đó của Lục Chấn Dương đã mang tới cho anh không ít khó khăn. Tưởng Ly tựa vào cửa sổ, nhìn góc nghiêng chìm vào suy tư của Lục Đông Thâm. Nét mặt anh rất tuấn tú, một anh chàng đẹp trai như vậy đáng lẽ phải làm một ngôi sao mới đúng, ra thương trường đánh giết quả là đáng tiếc.

Cô đang mải nghĩ thì thấy Lục Đông Thâm có động tác. Anh đặt quân cờ trong tay xuống, cực kỳ chắc chắn, không chút do dự. Lục Chấn Dương không nói lời nào. Tưởng Ly nhạy cảm phát hiện khóe miệng ông rướn lên. Ông lại ngước mắt nhìn Lục Đông Thâm, ánh mắt mãn nguyện.

Khoảnh khắc này, Tưởng Ly thanh thản và khoan khoái hẳn như vừa hiểu ra điều gì.

Bàn cờ như đời người, đấu trí, lùi bước, nhẫn nhịn, tiến lên, những nhân tính bị lợi ích nhuộm màu trở nên tanh bẩn, cũng giống như một lòng mong thắng bất chấp thủ đoạn trên bàn cờ. Có thể lúc đó Lục Chấn Dương nổi giận thật sự, lo lắng cũng thật sự, cũng có thể đó chỉ là một lời cảnh tỉnh của ông…

Tóm lại, mọi lo lắng điều đã tan biến sau nước cờ của Lục Đông Thâm. Lục Chấn Dương dùng cờ đọc nội tâm, bước đi này rất tinh tế.

Thế nên, thật ra lời quản gia nói không sai, "yêu cho roi cho vọt, ghét cho ngọt cho bùi". Nếu ban nãy Lục Đông Thâm thật sự gấp gáp tấn công bất chấp giành thắng lợi, thì có lẽ màn "bãi miễn" của Lục Chấn Dương sẽ càng trực tiếp hơn. Dù Lục Đông Thâm có làm gì, Lục Chấn Dương cũng vẫn còn một phiếu phủ quyết.

Khi quản gia vào báo tới giờ cơm, hai bố con họ vừa hay đánh xong ván cờ. Tưởng Ly tiến tới hỏi xem ai thắng. Lục Chấn Dương đón lấy chiếc khăn ướt quản gia đưa, cười nói: "Già rồi, thua thôi."

Tưởng Ly nghe ra ý tứ trong câu nói của Lục Chấn Dương, bèn cố tình nói: "Già ạ? Bố đâu có già? Con thấy bố còn trẻ hơn Đông Thâm nữa, còn đẹp trai hơn anh ấy."

Lục Chấn Dương phá lên cười vì cô: "Cả nhà từ trên xuống dưới chỉ có những lời Tiểu Hạ nói bố thích nghe nhất."

Lục Đông Thâm đứng bên liếc nhìn Tưởng Ly, trong ánh mắt có nụ cười, nhưng anh không lên tiếng mà thầm nghĩ: Nha đầu chết tiệt này cũng giỏi dỗ ông lắm, mấy lời sến rện như vậy cũng nói ra được.

Bữa tối họ không vào trong phòng ăn.

Lục Chấn Dương có hứng, bảo quản gia dọn bàn cờ đi, bê cơm ra bàn trúc ngồi ăn. Lục Đông Thâm không đồng ý, lo lắng hồ sen lộng gió, bị trúng gió thì không hay. Lục Chấn Dương nói: "Có Tiểu Hạ chăm sóc sức khỏe cho bố, bố chẳng sợ gì cả."

Tưởng Ly thì không phản đối yêu cầu của Lục Chấn Dương, ăn cơm vốn là việc khiến tâm hồn thoải mái, có gió không sợ, nên cô bảo quản gia dựng một chiếc ô là được.

Bàn trúc không lớn, Lục Chấn Dương chọn mấy món hợp khẩu vị của mình. Ba người ngồi dưới gốc cây, cực kỳ thoải mái. Lục Chấn Dương cảm thán: "Lúc còn trẻ, bố còn từng ăn cơm trong vườn một gia đình nông dân. Nghĩ lại thấy hoài niệm thật, được nghe tiếng suối chảy, được nhìn thấy núi cao, cảm giác thật ngọt ngào."

Tưởng Ly cười nói: "Muốn uống nước suối ngọt có gì khó ạ. Đợi khi nào sức khỏe của bố khá hơn, con đưa bố tới Thương Lăng."

Trong lòng cô đang suy tư không biết gia đình nông dân mà Lục Chấn Dương nói nằm ở đâu?

Cô ngước mắt len lén quan sát Lục Đông Thâm. Anh không tiếp lời bố, xem ra anh biết nơi đó là nơi nào. Cô cúi đầu ngẫm nghĩ, trong đầu vụt qua một tia sáng. Có lẽ… là lúc ở bên cạnh mẹ của Lục Bắc Thần?

Cô không tiện hỏi, cũng không biết nên hỏi từ đâu. Nếu đúng là sự thật, chủ đề này kể ra sẽ dính líu tới Lục Bắc Thâm.

Có thể thấy được Lục Đông Thâm cũng không muốn nhắc tới chủ đề này. Rõ ràng, anh cảm thấy bứt rứt với quang cảnh ăn cơm này hơn. Ô có to hơn nữa cũng không thể hoàn toàn chặn được gió, nên vẫn có những lá cây hoa đào rụng xuống, ngang nhiên rơi vào đĩa ăn của Lục Đông Thâm. Trong đó đã có những món ăn đợi sẵn, anh gắp chiếc lá ra ngoài, sau đó gọi quản gia tới, đòi thay một chiếc đĩa mới.

Cảnh này lọt vào mắt Lục Chấn Dương, ông ngao ngán lắc đầu, nhìn về phía Tưởng Ly: "Không chữa khỏi được bệnh ưa sạch sẽ này của nó sao?"

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 601: Nên Nghỉ Ngơi Rồi

Bầu không khí của bữa tối rất tuyệt, chí ít Lục Chấn Dương và Lục Đông Thâm không nhắc đến chuyện công ty trong bữa ăn.

Đến tận khi ăn xong, Lục Chấn Dương mới gọi Lục Đông Thâm vào trong thư phòng, cũng tiện thể để Tưởng Ly "dự thính". Bấy giờ cô mới biết, Lục Môn quả nhiên có biến động lớn.

Không còn vẻ hòa nhã như lúc ngồi dưới tán cây anh đào, Lục Chấn Dương dựa vào chiếc ghế xích đu, mặt hướng về phía sắc trời ngoài cửa sổ, rất lâu sau mới nói: "Nếu bố đoán không nhầm, Lục Môn hiện tại đã là vật trong túi con rồi phải không?"

Tưởng Ly ngồi trên sofa, nghe xong câu này mà bàng hoàng.

Lục Đông Thâm không ngồi xuống, bình tĩnh đối diện với bóng lưng của Lục Chấn Dương, vẫn cung kính nói: "Còn thiếu một bước cuối cùng ạ."

Lục Chấn Dương từ từ xoay ghế lại, nhìn anh bằng ánh mắt sắc lẹm: "Thứ con thiếu chính là cái gật đầu của người quản lý này?"

"Vâng." Lục Đông Thâm không chút giấu giếm.

"Cận Nghiêm mãi không tới gặp bố. Bố nghĩ, bố đồng ý hay không có vẻ không còn quan trọng nữa." Lục Chấn Dương nhìn anh: "Thế nên, con đến tìm bố là muốn điều gì?"

Lục Đông Thâm vững vàng tiếp lời: "Danh chính ngôn thuận."

Hai người một người hỏi một người trả lời, hỏi thì sắc bén, trả lời thì thẳng thắn, không hề giấu giếm, giống như hai thanh kiếm sắc đang tiếp chiêu trong không khí lạnh giá, người qua kẻ lại. Ai cũng biết rõ chiêu tiếp theo mà đối phương tung ra sẽ là gì. Tưởng Ly ngồi bên cạnh thấp thỏm, đại não cũng xoay chuyển tốc độ theo, cố gắng bắt kịp tiết tấu của họ.

Nghe xong câu này, Lục Chấn Dương hơi nheo mắt lại. Ông nhìn Lục Đông Thâm rất lâu, không nói gì. Tưởng Ly tuy ngồi trên sofa nhưng sống lưng thì cứng đờ, hai chân cũng đã ở trong tư thế sẵn sàng khởi động. Chỉ cần Lục Chấn Dương thịnh nộ, cô sẽ lập tức bắn ra như máy bay phản lực, cản lại cuộc đại chiến giữa hai bố con họ.

Cứ như vậy, phòng sách im ắng khoảng vài phút. Lục Chấn Dương lên tiếng, không giận dữ, trong giọng nói bình tĩnh lại có chút quyền uy: "Xem ra, các cổ đông đã bị con thuyết phục rồi."

Lục Đông Thâm rút một tập tài liệu từ trong túi công vụ ra, tiến lên đưa cho Lục Chấn Dương: "Đây là bản chữ ký thể hiện sự thống nhất của Hội đồng quản trị. Bố, sức khỏe của bố không ổn, nên nghỉ ngơi rồi."

Bên này, Tưởng Ly bỗng nhiên cuộn chặt tay lại.

Lục Chấn Dương nhìn anh, đón lấy tài liệu trong im lặng. Ông lật giở, suốt cả quá trình sắc mặt vẫn rất bình thản, giống như đây là cảnh tượng ông đã sớm dự liệu được vậy. Ông đọc lần lượt, đọc kỹ càng, cuối cùng ông gấp nó lại, ngước mắt nhìn Lục Đông Thâm, rồi bỗng cười, nụ cười không quá chân thành nhưng cũng không lạnh lùng. Tưởng Ly không đọc thấu được những suy nghĩ của Lục Chấn Dương, rõ ràng trong ván cờ ban nãy ông đã tỏ rõ thái độ rồi cơ mà?

"Đông Thâm à Đông Thâm, con lợi hại lắm." Ông nói: "Bố đã lường được con sẽ đi nước cờ này, nhưng không ngờ tốc độ của con lại nhanh như vậy."

"Lục Môn không đợi được." Lục Đông Thâm nói ngắn gọn.

"Là Lục Môn không đợi được hay con không đợi được?" Lục Chấn Dương hỏi ngược lại.

Lục Đông Thâm tỏ rõ thái độ: "Lục Môn không đợi được, và con cũng không đợi được."

Lục Chấn Dương không hỏi thêm nữa. Ông lại nhìn anh rất lâu, rồi mới khẽ thở dài: "Đôi cánh của con cứng rồi." Ông đứng lên, cầm tập tài liệu đi tới bàn làm việc, đặt nó lên bàn rồi cầm bút, ký tên mình vào trang cuối cùng.

Tưởng Ly chứng kiến toàn bộ cảnh tượng ấy, chẳng hiểu sao lại thấy xót xa trong lòng.

Thật ra cô tin rằng Lục Chấn Dương thật lòng hy vọng con trai mình ngồi được lên chiếc ghế quyền lực bằng bản lĩnh của nó. Nhưng đồng thời ông cũng thật lòng ai oán cho tuổi xế chiều của một anh hùng. Có lẽ năm xưa để ngồi lên vị trí cao nhất, ông cũng tính toán từng bước, khi thành công rồi cũng đầy ý chí và tinh thần như Lục Đông Thâm. Ông từng chém giết, từng phấn đấu, từng vinh quang, một tay đưa Lục Môn đứng lên được địa vị như ngày hôm nay. Chỉ có điều ông quên mất rằng, anh hùng cũng có ngày già đi, những vinh quang của mình cuối cùng sẽ trôi qua, thời đại của mình rồi sẽ bị thay thế bằng một lớp khác trẻ trung hơn.

Tưởng Ly lại ngước mắt nhìn một bên gương mặt của Lục Đông Thâm. Anh bình thản chừng mực, đã quen bày mưu tính kế, thao túng mọi

chuyện, quyền lực của chiếc ghế ấy cứ thế bị anh nắm chắc trong tay. Bây giờ, Lục Môn là thiên hạ của anh, phải chăng sẽ có một ngày, con trai của anh cũng giống như anh bây giờ vậy, nói với anh: Bố, bố đã già, nên nghỉ ngơi rồi.

Ký tên xong, Lục Chấn Dương gập tài liệu lại, đưa cho Lục Đông Thâm và nói: "Con ra ngoài đi, Tiểu Hạ ở lại."

***

Nguyễn Kỳ đang ngồi trước máy tính tìm đường đi thì bỗng có bàn tay một người đàn ông đặt lên bả vai cô, sau đó trượt xuống dưới ôm trọn cô vào lòng: "Đang xem gì vậy?"

Cô không quay đầu, lấy bả vai huých lồng ngực của người đàn ông ấy ra, rắn chắc, không đẩy ra được ngược lại còn khiến mình đau đớn. Nhiêu Tôn tươi cười, thu chặt cánh tay ôm cô gắt gao hơn. Nguyễn Kỳ suýt nữa tắc thở, ngay sau đó cô quay lại, một giây sau đã dùng sức đẩy anh ra.

Cô bực dọc nói: "Quần áo của em bị anh làm ướt hết rồi."

Anh vừa tắm xong, chỉ quấn độc chiếc khăn tắm rồi đi ra, lồng ngực còn dính đầy nước, tóc ướt rượt, những giọt nước đọng ở đuôi tóc trượt xuống thấm lên chiếc khăn mặt trắng trên cổ anh. Nguyễn Kỳ quắc mắt nhìn anh, thầm nghĩ từ sau khi ra nước ngoài, người này càng lúc càng thái quá trong hành vi. Bủn xỉn chỉ đặt một phòng không tính, còn thi thoảng khoe cơ bắp trước mặt cô. Tuy rằng cô và anh đã có sự thân mật tối cao, nhưng cũng không thể tùy tiện như vậy được, tưởng cô không dám đè ngược anh ra chắc?

Nhiêu Tôn kéo khăn mặt xuống, vừa lau tóc vừa cười: "Ướt thì đừng mặc nữa."

"Nhiêu Tôn, liêm sỉ của anh đi đâu hết rồi?" Nguyễn Kỳ đỏ bừng mặt.

Nhiêu Tôn cười vô tội: "Sao anh lại không có liêm sỉ chứ?"

Nguyễn Kỳ quay ngoắt đi, vớ lấy chiếc áo tắm ném qua cho anh: "Mặc vào! Thanh lịch một chút, văn hóa một chút!"

Nhiêu Tôn đón lấy, vắt khăn mặt lên vai, cười một cách cố ý: "Khắp người anh có chỗ nào em chưa nhìn thấy đâu? Vả lại, chẳng phải anh đang quấn khăn tắm ư? Thế nên, em chắc chắn muốn anh thay áo tắm phải không?" Dứt lời, anh giơ tay định cởi khăn tắm ra.

Nguyễn Kỳ trợn tròn mắt, vội kêu dừng, rồi tiến lên rút chiếc áo tắm về, cười tươi như hoa: "Cũng đúng, vóc dáng đẹp như vậy, để trần nửa người nhìn cũng đã mắt."

Nhiêu Tôn theo đà ôm chặt cô vào lòng: "Thái độ như vậy mới hợp lý chứ. Đã sắp thành vợ anh rồi, vậy mà suốt ngày né tránh cơ thể anh, khiến anh hiểu lầm là chưa hầu hạ em chu đáo."

Nguyễn Kỳ thấy anh càng nói càng không nghiêm túc, bèn đẩy anh ra, ngồi lại trước máy tính, mặc kệ anh luôn. Đêm dài dằng dặc, Nhiêu Tôn đã giải quyết xong các công việc cần thiết, chỉ thích chọc cô. Anh tiến lên, chống hai tay lên lưng ghế, đổ cả cơ thể vĩ đại xuống, thì thầm bên tai cô: "Xem ra anh phải bù một màn cầu hôn chính thức mới được. Về điểm này, anh thật sự phải nghiêm túc học hỏi Lục Đông Thâm."

Nguyễn Kỳ quay sang lườm anh, rất lâu không nói gì.

"Sao vậy?" Nhiêu Tôn cười.

Nguyễn Kỳ quay hẳn người lại, nghiêm túc hỏi: "Anh định hợp tác với Lục Môn thật à?"

"Không phải hợp tác, là anh đang giúp Lục Đông Thâm." Nhiêu Tôn uể oải nói: "Không được đánh tráo khái niệm. Về điểm này, tới lúc đó anh phải nói rõ ràng một chút."

Nguyễn Kỳ bĩu môi, không hiểu rõ giữa anh và Lục Đông Thâm rốt cuộc đã thỏa thuận chuyện gì mà cứ tỏ vẻ thần bí, cô cũng chẳng buồn hỏi. Nhưng Nhiêu Tôn lại rất hiếu kỳ về chuyện của cô. Anh nghiêng đầu nhìn bản đồ trên màn hình máy tính: "Không chịu từ bỏ, em nghĩ Lục Đông Thâm chịu để cho cô ấy đi à? Thế nên, em có xem bản đồ sa mạc cũng phí công vô ích thôi."

Nguyễn Kỳ phì cười: "Em nghĩ anh là người hiểu Hạ Trú nhất phải không. Tần Xuyên cô ấy cũng đã đi rồi, suýt nữa mất cả mạng, anh nghĩ cô ấy chịu bỏ cuộc giữa đường sao?"

Nghe xong câu này, Nhiêu Tôn lập tức căng thẳng ra mặt. Anh kéo ghế ngồi cùng với Nguyễn Kỳ, xoay ghế của cô lại đối mặt với mình: "Em nói rõ cho anh nghe xem nào."

~Hết chương 601~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 602: Nên Làm Mà

"Có chuyện gì mà phải nói rõ ràng chứ. Tưởng Ly dự định tới sa mạc, em dự định đi theo cô ấy, đơn giản vậy thôi." Đôi đồng tử của Nguyễn Kỳ đảo qua đảo lại trên lồng ngực Nhiêu Tôn.

Nhiêu Tôn giữ chặt cằm cô, ép cô nhìn thẳng vào mình: "Thế nào gọi là em dự định đi theo? Em đã nói với anh chưa? Được sự cho phép của anh chưa? Chuyện đi sa mạc này em phải dẹp đi, không được xúi giục, biết chưa?"

"Ai xúc giục chứ?" Nguyễn Kỳ gạt tay anh ra: "Ngược lại em muốn hỏi anh, Tưởng Ly tới sa mạc là vì Lục Đông Thâm, anh phản đối như vậy là có ý gì?"

"Cái gì mà có ý gì?"

"Đừng giả vờ." Nguyễn Kỳ giơ tay bấu má anh, lực rất mạnh: "Anh vẫn chưa dứt bỏ hoàn toàn suy nghĩ với Tưởng Ly phải không, thế nên mới hy vọng Lục Đông Thâm gặp xui xẻo."

Nhiêu Tôn bị cô bấu đến đau má, kêu la oai oái. Khó khăn lắm mới đợi được Nguyễn Kỳ buông tay, anh liên tục kêu oan: "Chuyện này sao lại đổ lên đầu anh được? Anh nhỏ mọn vậy sao? Em nghĩ về anh quá đen tối rồi."

Nguyễn Kỳ bĩu môi, vốn dĩ cũng có phải thanh niên trong sáng gì cho cam. "Nói thế này đi, Tưởng Ly mà muốn đi, em nhất định sẽ theo cùng, một mình cô ấy tới sa mạc là quá nguy hiểm."

"Đến ngày đó được hẵng tính." Nhiêu Tôn xoa xoa mặt: "Nhưng với tính cách của Lục Đông Thâm, Tưởng Ly muốn đi là chuyện hoàn toàn không thể, trừ phi Tưởng Ly đánh bại được Lục Đông Thâm, xét về thân thủ và sức khỏe, khả năng xảy ra chuyện này gần như bằng không."

Nguyễn Kỳ không nói lại anh: "Em mặc kệ, dù sao thì Tưởng Ly đi, em sẽ đi."

"Em ấy à, từ bỏ đi. Tưởng Ly không vượt qua được cửa ải của Lục Đông Thâm đâu." Nhiêu Tôn nói xong bèn đứng dậy, cầm khăn mặt đi vào phòng tắm. Nhưng rất nhanh anh lại lùi nửa bước, quay mặt nhìn Nguyễn Kỳ, bổ sung thêm một câu: "Hơn nữa, anh cũng sẽ không đồng ý để em đi, hư thật đấy."

***

Sau khi Lục Đông Thâm ra ngoài, Tưởng Ly cảm thấy nhiệt độ trong phòng sách ấm dần lên. Chí ít thì sắc mặt Lục Chấn Dương trông cũng không còn nghiêm nghị như ban nãy nữa.

Thay vào đó là một sự lo lắng bày ra mặt.

Ông ngồi xuống ghế, từng cử chỉ đều có phần mỏi mệt. Thấy vậy, Tưởng Ly ngồi xuống bên cạnh ông, đồng thời rót cho ông một cốc nước. Lục Chấn Dương vốn dĩ không khát, thế nên tạm thời để cốc nước sang một bên, ngước mắt nhìn Tưởng Ly và nói vào chuyện chính.

"Tiểu Hạ, con biết là bố tin tưởng con nhất đấy."

Tưởng Ly khẽ gật đầu, sống lưng thẳng lên một chút.

Lục Chấn Dương nhìn thẳng vào mắt cô, không nhìn đi đâu khác, hỏi thẳng: "Thế nên con phải thành thật nói cho bố biết, có phải sức khỏe của

Đông Thâm có vấn đề không?"

Tưởng Ly không ngờ ông lại hỏi vậy, hơi sững người, suy nghĩ một chút, cô quyết định không giấu giếm: "Vâng."

Lục Chấn Dương hơi nhíu mày: "Liên quan tới chuyện xảy ra ở nhà máy bốn năm trước?"

Tưởng Ly gật đầu.

Lục Chấn Dương bặm môi lại, im lặng rất lâu mới nói: "Nhưng, tới thời điểm hiện tại bác sỹ vẫn chưa tìm ra được điều gì khác thường."

"Bố biết đấy, có lúc máy móc không kiểm tra ra được bệnh của con người." Tưởng Ly lý trí nói cho ông biết.

Lục Chấn Dương gật đầu, vừa nặng nề vừa lo lắng: "Con có chắc chắn chữa được cho Đông Thâm không?"

Tưởng Ly không trả lời ngay mà cụp mắt xuống.

"Tiểu Hạ?" Lục Chấn Dương thấy vậy, trái tim càng trĩu nặng.

Tưởng Ly ngước mắt lên, đối diện với ánh mắt dò hỏi của ông, khẽ mỉm cười: "Có ạ." Dốc hết khả năng của cô, cô cũng phải bảo vệ cho anh an toàn.

Nghe được lời này, Lục Chấn Dương cuối cùng cũng yên tâm, ông gật đầu lia lịa: "Tốt, tốt."

Ông hiểu cá tính của Tưởng Ly. Cô đã nói chắc chắn thì tức là nhất định chắc chắn. Cô không phải là một người tùy tiện hứa hẹn, nhưng một khi đã hứa hẹn, thì ắt phải thực hiện bằng được.

Lục Chấn Dương buông một tiếng thở dài nhẹ nhõm. Hơi thở này ông đè nặng trong lòng đã lâu. Ông uống một ngụm nước rồi từ tốn nói: "Nó không bao giờ nói với bố, nhưng năm đó tình hình của nhà máy sau sự cố bố đều nắm rõ. Năm đó xảy ra chuyện, Đông Thâm mất tích một thời gian dài. Về sau bố cũng biết được mọi chuyện. Bố con Lục Chấn Danh có thể từ từ đối phó, nhưng sức khỏe của Đông Thâm mới là chuyện bố lo lắng nhất, sao có thể không chịu ảnh hưởng chứ. Bố lo lắng nhiều năm như vậy, quả nhiên..."

"Không phải chuyện quá khó, bố cũng không nên quá lo ạ." Tưởng Ly an ủi: "Con vẫn luôn theo dõi sức khỏe của anh ấy."

Chuyện nguyên liệu cô không định nói. Đây là bước khó khăn nhất, bước này không ai có thể giúp cô được, cầu cứu Lục Chấn Dương ư? Không, những người bên cạnh ông đều là người của Lục Đông Thâm, kết quả của việc ông nhiệt tình giúp đỡ chính là kinh động tới Lục Đông Thâm.

Lục Chấn Dương không biết những suy nghĩ trong lòng cô, nhưng nghe xong lời này cũng coi như an tâm: "Có con ở bên luôn tốt đẹp." Nói tới đây, ông hơi ngừng lại.

"Bố, bố còn chuyện gì cứ nói đi ạ." Tưởng Ly nhanh nhạy.

Lục Chấn Dương ngước mắt nhìn cô: "Bốn năm trước nhà máy gặp chuyện, tuy rằng trách nhiệm chính thuộc về Lục Chấn Danh, nhưng trên thực tế vì đó là dự án do Đông Thâm tiếp quản nên nó cũng không thoát khỏi liên quan. Người bên ngoài sẽ không dễ dàng chọn cách tha thứ đâu. Nếu bây giờ nó lại giẫm chân vào lĩnh vực này, ắt sẽ có người mang chuyện năm đó ra cản trở, thậm chí là chửi bới nó, thế nên..."

"Thế nên, chuyện công thức nhất định phải có một lời giải thích hoàn hảo." Tưởng Ly nói thay cho Lục Chấn Dương.

Lục Chấn Dương hít sâu một hơi rồi thở ra: "Đúng vậy, chuyện công thức không thể cứ dang dở mãi. Tiểu Hạ à, con là một cô gái thông minh, tuy không can dự vào chuyện của tập đoàn nhưng lâu như vậy, có một số chuyện con đã nhìn thấy và cũng thấu hiểu sâu sắc. Vị trí tối cao không dễ ngồi như vậy, huống hồ Đông Thâm chỉ vừa mới nhậm chức. Chuyện công thức giống như một hiệu ứng domino được giấu dưới lớp vỏ tranh đoạt lợi ích, một khi bị người ta lôi ra nói lại, vậy thì phải có cách giải quyết cuối cùng. Phương án không có, thì không thể trình bày cho người ta thấy. Nếu tình hình sức khỏe của Đông Thâm lại để kẻ khác phát hiện ra, thì vị trí đó nó có ngồi vững được hay không rất khó nói. Đám cổ đông của tập đoàn đều chăm chăm hướng về lợi ích, hôm nay họ có thể đẩy Đông Thâm lên ghế cao nhất, đó là vì họ ngửi thấy mùi quyền lợi từ nó. Nhưng nếu bắt họ mạo hiểm thì sao? Không đâu, họ sẽ lập tức kéo nó xuống, lôi ra làm vật hy sinh."

Tưởng Ly khẽ gật đầu: "Con hiểu ạ."

Lục Môn phức tạp, tới mức một người đơn giản như cô cũng bị buộc phải cuốn vào đó. Cô biết Lục Đông Thâm đang làm một số chuyện, đến mức khiến Hội đồng quản trị thống nhất được ý kiến. Tuy cô không hỏi tới cùng, nhưng cũng mơ hồ có cảm giác. Trong Hội đồng quản trị, ai ai cũng là cáo già, người mà họ cho phép ngồi lên vị trí tối cao chắc chắn phải có lai lịch sạch sẽ, không gây rắc rối cho họ. Lục Chấn Dương nói đúng, chuyện bốn năm trước dù ai là kẻ đứng sau thì Lục Chấn Danh cũng đã vào tù, người có thể chịu trách nhiệm với dự án ấy chỉ còn Lục Đông Thâm. Cho dù anh cũng là nạn nhân thì cũng không thể phủi tay sạch sẽ.

Làm sao mới có thể thuyết phục cổ đông? Đó chính là đưa cho họ câu trả lời.

Có câu trả lời cho chuyện năm đó và có cách giải quyết. Đây chính là cách duy nhất rửa sạch tội cho Lục Đông Thâm.

Những chuyện này, thật ra trước khi tới Tần Xuyên cô đã suy nghĩ rõ ràng, cũng biết Lục Đông Thâm nắm chắc phần thắng, bằng không anh ngàn dặm xa xôi tới Tần Xuyên để làm gì.

Lục Chấn Dương nhìn về phía Tưởng Ly, thái độ áy náy: "Đông Thâm quá nhiều nỗi lo. Cho dù chuyện công thức chỉ có con mới giúp được nó, nó cũng sẽ không lên tiếng. Nó là người quen ôm mọi trách nhiệm vào mình, con trai của bố, bố rất hiểu. Con là chuyên gia trong lĩnh vực mùi hương, về lý mà nói chuyện này nó giao cho con giải quyết là thích hợp nhất. Nhưng nó chần chừ mãi không cho con động vào, bố hiểu ngay mọi chuyện không đơn giản như vậy, cũng có thể tồn tại nguy hiểm. Con là người nó trân trọng nhất, nó thà hy sinh bản thân cũng sẽ không đẩy con ra."

"Bố, anh ấy cũng là người quan trọng nhất với con, là chồng con." Tưởng Ly tỏ rõ lập trường.

Lục Chấn Dương cảm động, chân thành nói: "Cả hai đứa đều là những người đáng được nâng niu, trân trọng. Tiểu Hạ, nhà họ Lục có lỗi với con, để con phải gánh vác một trách nhiệm nặng nề như vậy."

Tưởng Ly mỉm cười: "Bố à, con cũng là người nhà họ Lục, nên làm mà."

~Hết chương 602~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 603: Nửa Đời Sau Này Của Anh Đều Là Của Em

"Thế nên? Cô định thuyết phục Lục Đông Thâm nhà cô đồng ý cho cô tới sa mạc bằng cách nào đây?" Trong quán café, Nguyễn Kỳ hỏi Tưởng Ly.

Hai người hẹn nhau vào buổi chiều.

Bên ngoài cửa sổ là cơn mưa nhỏ rả rích. Trên đường, người đi bộ không nhiều, chỉ có lác đác vài bóng hình vội vã lướt qua và nhanh chóng ẩn khuất sau những bóng cây mờ sương. Trong phòng không bật điều hòa, mùi café chưa bị thổi bay đi hết, hương thơm nồng đậm thấm vào phổi.

Sau khi gặp Tưởng Ly, Nguyễn Kỳ đi thẳng vào chuyện chính, nói đến nhà cung ứng nguyên liệu ở sa mạc, quả nhiên là giống với người mà Thai Tử Tân nhắc đến. Thai Tử Tân là người ngoài ngành không nắm rõ sự tình, nhưng Nguyễn Kỳ thì làm trong ngành này, thông tin cô ấy đưa ra sẽ chuẩn xác hơn một chút. "Người làm nghề nguyên liệu bây giờ càng ngày càng ít, mọi người dường như đều thông báo tin tức cho nhau. Nhưng ông cụ người Karamay đó thì không khác gì một người làm ở trong ngành, du ngoạn ở ngoài ngành. Nguyên liệu ở sa mạc chắc chắn thuộc về ông ấy, bởi vì đa phần các nhà cung ứng nếu không phải trường hợp vạn bất đắc dĩ sẽ không chạy tới sa mạc tìm nguyên liệu."

Nói cách khác, muốn tìm được Huyền thạch một cách nhanh nhất, ông cụ ấy là người duy nhất có thể giúp họ một tay.

Tưởng Ly thể hiện rõ quyết tâm của mình với Nguyễn Kỳ, đồng thời cũng nói rõ mình chắc chắn sẽ khai phá bí kíp mang từ Tần Xuyên ra. Vì Lục Đông Thâm, vì chính cô, cũng là để báo đáp Tần Xuyên.

Đến đây, Nguyễn Kỳ hỏi câu mấu chốt ở trên.

Tưởng Ly tay cầm thìa nhỏ, nhẹ nhàng khuấy café và nói: "Không thuyết phục nổi."

Nguyễn Kỳ đặt tách café xuống: "Để tôi đoán thử nhé. Tôi nghĩ cô định nhân lúc Lục Đông Thâm không chú ý, lén lút chuồn đi."

"Lúc không chú ý?"

Nguyễn Kỳ gật đầu: "Nhiêu Tôn cũng đã chạy qua đây rồi, về danh nghĩa là giúp đỡ Lục Đông Thâm, nhưng trên thực tế tôi đoán họ còn liên minh lại làm chuyện đại sự gì khác nữa. Cô bảo, tới lúc đó Lục Đông Thâm còn có thể quan tâm tới cô không?"

Tưởng Ly lắc đầu: "Cô xem nhẹ sự cảnh giác của Lục Đông Thâm rồi. Lẽ nào bây giờ anh ấy đang ít việc ư? Anh ấy vẫn cứ nhìn tôi chằm chằm như nhìn trộm vậy thôi, chỉ thiếu nước cài máy theo dõi lên người tôi."

"Vậy cô tính sao?" Nguyễn Kỳ không nghĩ ra được cách nào khác: "Lẽ nào cô định chống cự bằng vũ lực? Cô không đánh lại anh ấy đâu."

"Đợi cơ hội." Tưởng Ly cực kỳ kiên quyết.

Tưởng Ly đặt chiếc thìa xuống, phủ tay mình lên bàn tay cô ấy, vuốt ve rồi lại vuốt ve, thuần túy là muốn "chấm mút", nụ cười gian xảo: "Tôi tự có cách, có câu nuôi quân nghìn ngày, dùng trong một giờ."

Nguyễn Kỳ hoàn toàn ngơ ngẩn.

Cô nuôi quân nào cơ?

###

Khi Lục Đông Thâm về tới nhà, trời đã tối đen như mực. Mưa đã tạnh, không khí cũng mát mẻ hơn nhiều.

Tưởng Ly chủ động ra đón, cầm lấy cặp công vụ của anh, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy anh và nói: Ông xã vất vả rồi.

Đây là vận may thần tiên gì vậy?

Khoảnh khắc này Lục Đông Thâm bỗng cảm thấy hơi lâng lâng, mọi mệt mỏi đều bay lên chín tầng mây. Anh đứng im hưởng thụ sự quyến luyến kiểu mẹ hiền vợ đảm đầy bất ngờ này của Tưởng Ly.

Phải biết rằng không phải hôm nào Tưởng Ly cũng nhiệt tình như vậy.

Cuộc sống hôn nhân mà Lục Đông Thâm vẽ ra chính là thế này. Anh ra ngoài làm việc, cô ở nhà quán xuyến. Mỗi tối anh đi làm về, cô sẽ lao vút ra như một chú chim, nhào vào lòng anh, thẹn thùng nói một câu: Em nhớ anh quá.

Trên thực tế, Tưởng Ly cũng sẽ như vậy, chỉ là thi thoảng mới như vậy.

Chính vì chỉ thi thoảng mới có được nên càng đáng quý trọng. Vì vậy khi cô chạy tới hoặc khi về tới nhà, anh nhìn thấy bóng cô bận rộn trong bếp, nội tâm của anh luôn sục sôi, sau đó anh tự nhủ với bản thân: Nhìn xem, vợ mình tốt biết bao.

Đa phần Tưởng Ly đang làm gì nhỉ?

Đang chế ra các sản phẩm mùi hương, đủ loại đủ kiểu, có thứ để ăn, có thứ để dùng. Có thứ Lục Đông Thâm gọi được thành tên, cũng có thứ nhìn

mãi anh vẫn chẳng hiểu nó là gì.

Cô dành ra một căn phòng trong biệt thự, đổ đầy những loại nguyên liệu được chuyển từ Thương Lăng sang, rồi lại sai người phá cửa ngách, làm thành một hành lang kính dài, coi như nối liền phòng nguyên liệu và vườn hoa với nhau, trở thành một căn phòng kính vừa có thể làm kho lưu trữ vừa có thể chiết tách các sản phẩm mùi hương.

Thế nên sau khi về nhà, mười lần thì có tới tám, chín lần Lục Đông Thâm không nhìn thấy Tưởng Ly đâu. Nếu cô không trốn trong phòng kính làm các thí nghiệm kết hợp mùi hương thì cũng đang làm đủ các sản phẩm mùi hương, thậm chí còn làm đủ các loại đồ ăn.

Nói theo lời của cô thì: Anh tưởng mấy thứ trước kia em dùng để cứu người một cơn gió thổi tới là có à? Chúng chẳng biết đã được làm sẵn từ bao nhiêu năm trước. Cứ lấy ví dụ một vò rượu hoa tươi thì cũng phải chôn dưới gốc cây một, hai năm trước rồi.

Thôi được rồi, thế nên mỗi lần về nhà chỉ cần không nhìn thấy cô, Lục Đông Thâm liền chủ động đi tới phòng hoa, hoặc đi khắp vườn hoa tìm cô, sau đó ôm cô và nói: Bà xã, anh về rồi này.

Nếu không thì biết làm sao?

Từng có một lần anh cố gắng giữ vững vị thế người chồng. Chưa cởi áo vest hay cà vạt đã ngồi phịch xuống sofa, bảo quản ra gọi cô tới. Kết quả quản gia quay lại nói: Phu nhân nói cô ấy không rảnh ạ. Anh kiên nhẫn bảo quản gia lại đi gọi, sau đó nữa...

Cả quản gia cũng không quay lại thông báo luôn, mặc cho anh ngồi một mình ngoài phòng khách. Một tiếng sau Tưởng Ly mới từ phòng hoa trở về phòng khách, tay ôm một bó hoa rất to, nhìn thấy anh thì nhíu mày: Anh về

lâu vậy rồi sao vẫn chưa thay giày? Người ở nhà dọn dẹp nhà cửa mệt lắm đấy.

...

Trong mười lần có tám lần anh bị vả mặt. Còn lại hai lần, hoặc là anh vừa vào cửa thì trùng hợp cô cũng đi ngang qua, tiện thể chào anh một tiếng, hoặc là cô bỗng dưng vui tính nên mới chủ động nhào tới chào anh.

Lục Đông Thâm thầm đoán, hôm nay, vào thời khắc này, cô đang rất vui...

Mà đúng là vui thật, Tưởng Ly không chỉ ôm anh mà còn tặng một nụ hôn nồng nàn. Lục Đông Thâm kích động tưởng chết, cuối cùng cũng tìm lại được sự bám dính của cô, nếu không anh sẽ thật sự nghĩ rằng sau khi kết hôn, cô không còn thấy mình hấp dẫn nữa.

Bữa tối vẫn phong phú như mọi ngày.

Về điểm này, Lục Đông Thâm cảm thấy được an ủi, vì Tưởng Ly dù ít dù nhiều vẫn đích thân xuống bếp làm chút gì đó. Ví dụ như canh, ngay cả đầu bếp trong nhà cũng không nấu ngon bằng cô.

Tưởng Ly hầm canh không thấy nguyên liệu, trong vắt, mà lại rất ngọt, có mùi thơm của thịt cũng có hương rau thơm. Lần nào Lục Đông Thâm cũng uống không ít. Quản gia luôn nhắc nhở anh: Canh ngon cũng chỉ nên uống ba bát, đây là quy tắc ăn uống lão gia đã quy định.

Nhà họ Lục lắm quy định, một trong số đó chính là quy định trên bàn ăn. Lúc ăn cơm phải lịch sự, phép tắc, ăn phải vào ngồi vào bàn ăn, ngồi thẳng người, bớt nói chuyện, bát đũa không được va lạch cạch vào nhau, lúc ăn không được phát ra âm thanh; Về đồ ăn cũng phải có chọn lọc, kết

hợp cả rau và thịt; Canh uống hai bát là đủ; Sau tám giờ tối không được phép ăn uống nữa...

Tất cả những điều này, sau khi có Tưởng Ly đều trở thành bong bóng.

Ngay lúc này đây, Tưởng Ly lại múc thêm cho anh một bát canh, miệng tía lia: "Không sao đâu, canh em nấu uống vào không phát phì, vì em dùng toàn bộ tình yêu của em để nấu canh mà."

Câu nói này Lục Đông Thâm nghe là thấy thoải mái.

Sau bữa tối, Tưởng Ly như mọi ngày bắt mạch cho Lục Đông Thâm, bắt mạch xong cô lại hỏi anh có khi nào không thoải mái không. Anh nói: "Không có, anh nghĩ có khi nào sức khỏe đang chuyển biến tốt, thời gian này anh khỏe như vâm."

Tưởng Ly cười: "Chuyện tốt đấy."

"Là công lao của em." Lục Đông Thâm cười: "Thế nên em xem, dù không có Huyền thạch cũng không sao cả."

Tưởng Ly "ừm" một tiếng: "Nếu có thể điều dưỡng được sức khỏe của anh thì quá tốt rồi. Tuy có chậm một chút nhưng cũng còn hơn tới sa mạc tìm Huyền thạch gì đó có thể vốn không tồn tại."

Lục Đông Thâm hài lòng xoa đầu cô: "Không sai, nửa đời sau của anh đều là của em, để em từ từ chăm sóc."

~Hết chương 603~

*Đi ăn tối, nghỉ ngơi một chút nhé mọi người, mọi người nhớ chăm chỉ comt đó:D

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 604: Buổi Họp Báo

Tưởng Ly nâng mặt anh lên, cười tươi như hoa: "Em thích anh nghe lời như vậy." Dứt lời, cô đứng lên đi vào bếp.

Lúc ra, trong tay cô có thêm một chiếc bát lưu ly. Khi cô đưa cho Lục Đông Thâm, anh không nói một lời, ngửa cổ uống cạn.

Là dịch mật hoa.

Tưởng Ly đặt cái tên này. Nói theo lời của cô, thứ trong bát này mới thật sự là "bách hoa mật" đúng nghĩa, là mật được lấy từ nhụy của trăm loại hoa, hơn nữa đều là những loại nhụy uống nước suối mà phát triển, ít nhưng chất lượng. Sau đó uống với nước suối hơi ấm, mùi hương có thể khiến người ta sảng khoái tinh thần, lâu dần còn có thể bài tiết độc tố trong cơ thể và điều hòa bệnh lý.

Sau khi trở về Lục Môn, mỗi tối, Tưởng Ly lại phục vụ một bát dịch mật hoa. Lục Đông Thâm cũng cực kỳ tin tưởng cô, chỉ cần là thứ cô đưa để ăn uống, anh đều không nghi ngờ, thậm chí còn không buồn hỏi, bảo uống là uống, vì vậy Tưởng Ly thường xuyên khen ngợi anh: Ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Tắm rửa xong, Lục Đông Thâm đưa cho Tưởng Ly một hộp quà, được anh mang về lúc tan ca. Tưởng Ly đón lấy, mở ra xem thì đó là một chiếc váy Tây xinh xắn màu nude, thiết kế đơn giản, thoải mái, sự nhã nhặn của

màu sắc không mang tính công kích, duy chỉ có vị trí trên ngực thiết kế thêm một viên kim cương cùng màu, tinh xảo vô cùng.

Lục Đông Thâm bảo cô mặc thử xem sao.

Tưởng Ly cũng không quá kỳ lạ. Tuy rằng thường ngày Lục Đông Thâm bận rộn, nhưng chuyện tặng quà anh làm rất thường xuyên. Cứ tính riêng đống quần áo trong tủ của cô, có rất nhiều bộ được anh bảo dừng xe lại mua khi tài xế đi ngang qua một cửa hàng nào đó, anh rảnh rang ngước mắt lên và thấy đẹp.

Anh biết, cô không quá cố chấp với những loại trang phục đắt giá. Trước kia sống quá xa hoa, bây giờ cô lại càng coi trọng việc nó có thích hợp với mình không. Cô tuyệt đối tin tưởng thẩm mỹ của Lục Đông Thâm. Ví dụ như chiếc váy tối nay, không khoa trương mà lại đặc sắc, chủ yếu là chất vải và màu sắc rất tuyệt, tôn lên làn da trắng trẻo nõn nà.

Nhưng bộ váy này có vẻ không giống như được mua một cách tùy tiện. Xét từ độ xa xỉ, chất vải tốt xấu, thậm chí không cần chạm tay vào, chỉ cần nhìn qua cô cũng biết, giá của nó không hề rẻ.

Sau khi thay xong, Tưởng Ly hỏi rõ nghi hoặc trong lòng: "Cần tham gia hoạt động gì đó sao?"

Cô không phản cảm khi ngày này tới. Trên thực tế, kể từ khi quyết định làm vợ Lục Đông Thâm, cô đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý. Dâu trưởng của Lục Môn sẽ không thể ở lỳ trong nhà kính như một bông hoa được, sẽ phải đối mặt với miệng lưỡi thế gian. Trước kia cô còn được tạm nghỉ là vì Lục Đông Thâm chưa ngồi lên vị trí cao nhất. Bây giờ, e là những tháng ngày thảnh thơi sẽ mỗi lúc một ít hơn.

Kỳ thực mấy ngày qua đã liên tục có không ít vị phu nhân này, tiểu thư kia tới, đều bị quản gia viện đủ mọi lý do để từ chối tiếp đón. Tâm tư của họ sao Tưởng Ly không hiểu rõ, chỉ là tránh được lúc nào hay lúc ấy mà thôi.

Lục Đông Thâm tiến lên, hai tay nhẹ nhàng giữ bả vai cô rồi trượt dần xuống, theo đà ôm cô vào lòng, ngắm cô trong gương: "Buổi họp báo, em tham gia cùng anh."

Tưởng Ly sững người.

Lục Đông Thâm thu chặt cánh tay lại: "Cũng nên để mọi người chính thức làm quen với em rồi."

Tưởng Ly nhìn anh hồi lâu: "Anh thật sự đã... chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ rồi ư?"

Lục Đông Thâm phì cười, hỏi ngược lại: "Em nghĩ sao?"

Nhất thời khiến Tưởng Ly cảm thấy mình vừa hỏi một câu ngớ ngẩn.

Cô ở trong gương, đẹp đến hư ảo. Lục Đông Thâm ngắm nhìn một Tưởng Ly như vậy, trong khoảnh khắc tâm hồn cũng đung đưa theo. Anh nói: "Còn nhớ lúc trước Tưởng Tiểu Thiên nói, Tưởng gia của nó mặc váy sẽ rất đẹp. Bé con, sau này em nên thường xuyên mặc váy."

"Chỉ vì nghe lời người khác à?"

"Không." Lục Đông Thâm say mê ngắm cô: "Lần đầu tiên nhìn thấy em mặc váy anh đã nghĩ, cô gái này đúng là yêu tinh." Tai anh lại vòng lên nắm vai cô, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve qua làn da để hở, bổ sung thêm một câu: "Một cô yêu tinh biết hút hồn người khác."

Tưởng Ly không né tránh, chủ động vòng tay qua cổ anh, cười phong tình: "Em hút hồn anh làm gì, có hút cũng phải hút cái..." Cô kéo đầu anh xuống, ghé môi lên tai anh, thì thầm nốt những lời chưa nói hết, sau đó che mặt, xấu hổ ngó anh.

Hơi thở của Lục Đông Thâm hơi dồn dập. Anh nhìn cô chằm chằm, trong ánh mắt như có sóng đen cuồn cuộn. Lát sau, anh chuyển tầm nhìn xuống bả vai trần của cô, khàn giọng: "Cầu vai làm cao lên một chút thì đẹp, không nên để em hở vai."

Tưởng Ly nhướng mày: "Không đẹp sao? Cần cổ thiên nga của em là đẹp nhất đó."

"Phải." Lục Đông Thâm thừa nhận nét đẹp của cô, nhưng lại nói thêm một câu đầy ý tứ: "Có điều, tối nay anh lại phải tự kiềm chế bản thân một chút."

###

Có lẽ vì mới mưa nên đến ngày họp báo, bầu trời xanh ngắt như được lọc rửa vậy. Nhiệt độ sau khi lập thu trở nên ôn hòa hơn nhiều, ánh nắng cũng không còn gay gắt và chói mắt nữa.

Khoảnh khắc rực rỡ hơn cả phải nói đến giây phút Tưởng Ly khoác tay Lục Đông Thâm từ trên xe bước xuống.

Tất cả mọi ánh mắt và ống kính đều đổ dồn vào họ.

Tiếng ấn cửa trập máy ảnh ào ào như sóng vỗ, Lục Đông Thâm dẫn cô đi qua khỏi đại dương ấy.

Đây là một buổi họp báo phải đợi rất lâu.

Từ lúc ở đám tang, Lục Đông Thâm đã có lời hứa. Lúc đó đã có không ít phóng viên liên tục suy đoán, thời gian tổ chức buổi họp báo này phải chăng chính là ngày Lục Đông Thâm ngồi lên chiếc ghế quyền lực.

Nhưng cũng có người tỏ thái độ nghi ngờ, nhất là khi Lục Môn rối nùi như một nồi cháo. Cho dù Lục Đông Thâm có bản lĩnh cao tới đâu cũng chưa chắc đã có được sự đồng thuận của Hội đồng quản trị trong lúc còn chưa phục chức.

Chiếc ghế cao nhất của Lục Môn sao có thể được chuyển giao trong im lặng?

Cả giới kinh doanh thậm chí là báo giới đều đang chờ đợi một cơn sóng thần có thể thay đổi hoàn toàn quy tắc trò chơi và kết cấu vòng tròn thương trường.

Cho đến khi họ bất ngờ tuyên bố thời gian diễn ra buổi họp báo. Cho đến khi Lục Đông Thâm với tư cách Chủ tịch đời kế tiếp của Lục Môn xuất hiện công khai trước mọi người, họ mới bất ngờ ý thức được hóa ra cuộc chuyển mình ấy thật sự đã được hoàn thành trong thầm lặng!

Mọi người đều đang suy đoán Lục Đông Thâm làm được bằng cách gì, không ai đoán ra được chút nào.

Không có cơn sóng thần nào vào ngày "đảo chính", nhưng chính vì hôm nay người ngồi trên ghế Chủ tịch là Lục Đông Thâm, mọi người sẽ càng hiểu, cơn sóng thần có thể thay đổi mọi thứ kia chỉ sắp kéo tới.

Với tư cách là Chủ tịch tập đoàn, Lục Đông Thâm đích thân tuyên bố sự điều chỉnh kết cấu sản nghiệp tương lai của Lục Môn và những kế hoạch thuyên chuyển nhân sự. Trong đó, phạm vi lĩnh vực mà Dương Viễn quản

lý có sự thay đổi, một vài dự án mới trọng điểm được giao cho anh ấy, từ đó địa vị của anh ấy trong Hội đồng quản trị cũng cao lên.

Ngoài Dương Viễn ra, Lục Đông Thâm tiếp tục điều nhiệm một vài cán bộ cấp cao của Lục Môn tới các ngóc ngách trên bản đồ sản nghiệp. Mọi người nhìn xong đều hiểu, có câu "một đời vua một đời thần" quả không sai. Tuy rằng Lục Đông Thâm chỉ thăng chức cho vài người nhưng mấy người đó tám, chín phần đều là tâm phúc của anh.

Điều khiến mọi người căng thẳng thần kinh nhất là Cận Nghiêm cũng tới.

Thân phận của Cận Nghiêm bày ra đó. Trong buổi họp báo lần này, Cận Nghiệm vẫn xuất hiện với chức vụ và thân phận như trước. Một người với tư cách là người công bằng, liêm chính nhất trong tập đoàn, sự xuất hiện của Cận Nghiêm khiến mọi người ngửi thấy mùi khác lạ.

Cận Nghiêm không lên tiếng cũng không bày tỏ thái độ. Anh ta chỉ ngồi vào ghế phát biểu. Mọi người không đọc được gì trên nét mặt bình thản. Mà Lục Đông Thâm cũng không nhắc quá nhiều đến anh ta, ngược lại chú trọng hơn tới Tưởng Ly.

"Hạ Trú sẽ đảm nhận chức vụ nhà tạo hương của tập đoàn Lục Môn. Đồng thời, với tư cách là nhân viên cấp cao của tập đoàn và là phu nhân của tôi, cô ấy cũng trở thành một trong những thành viên của Hội đồng quản trị, có quyền quản lý và điều phối mọi tài sản và cổ phần dưới danh nghĩa của tôi."

~Hết chương 604~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 605: Tin Tức Nặng Đô

Một tin tức nặng đô như vậy đã làm sửng sốt mọi người ngồi dưới, ngoài Dương Viễn ra, ngay cả Cận Nghiêm cũng tròn mắt ngạc nhiên. Còn Tưởng Ly thì ngồi đó sớm đã ngây người, đầu óc đờ đẫn, nhất thời chưa kịp tính toán xem giá trị của bản thân mình lớn nhường nào.

Tất cả mọi ống kính đều đồng loạt hướng về phía Tưởng Ly.

Một giây sau, Tưởng Ly rướn môi cười, gần như phản xạ theo bản năng. Tuy rằng sóng lòng trong cô đã sớm cuộn trào nhưng ngoài mặt cô vẫn phải lịch thiệp.

Cô thầm lẩm bẩm trong lòng: Thâm ca ca, ông anh đưa ra một quyết định trọng đại như vậy cũng nên báo cho em trước một tiếng chứ, thật lòng muốn kiểm tra diễn xuất của em à...

Cận Nghiêm một lúc lâu mới hoàn hồn lại, cũng chợt ý thực được mình vừa nghe câu gì. Lục Môn từ trên xuống dưới có nhiều người như vậy, người có thể đưa ra quyết định này chỉ có Lục Đông Thâm. Lục Chấn Dương cũng được coi là người lụy tình số một, vậy mà cũng đâu có cho Tần Tô quyền được tùy ý phân bổ tài sản của ông. Gia tộc hào môn, quan hệ giữa vợ chồng lại càng giống như đối tác.

Anh ta hướng ánh mắt về phía Tưởng Ly, nhìn thấy nụ cười ung dung nhàn nhã của cô, cũng không nhìn ra được trước đó cô đã biết việc này hay chưa. Nhưng trong lòng anh ta hiểu rõ. Lục Đông Thâm coi như đã giao

toàn bộ giá trị bản thân cho cô, từ nay về sau, của Lục Đông Thâm chính là của Hạ Trú, của Hạ Trú thì vẫn là của Hạ Trú.

Anh ta biết Lục Đông Thâm cưng chiều cô gái này đến mức nào, nhưng đến mức có thể giao phó toàn bộ quãng đời sau này cho cô... Cận Nghiêm cảm thấy những lời đồn trên mạng có lẽ cũng có căn cứ, cô biết tà thuật.

Vẫn chưa đến phần đặt câu hỏi, thế nên đành phải để mọi người nhịn hàng loạt nghi vấn và tò mò xuống bụng, việc họ có thể làm chính là cố gắng chụp càng nhiều bức ảnh càng tốt.

Tập đoàn có sự điều động nhân sự và điều chỉnh kết cấu cổ phần, bước tiếp theo chắc chắn phải kế hoạch lại bản đồ sản nghiệp. Khoảng thời gian sau đó, Lục Đông Thâm nhấn mạnh với mọi người những dự án và kế hoạch trọng điểm ở các lĩnh vực của Lục Môn trong tương lai. Trong đó quan trọng hàng đầu chính là mở rộng phát triển chuỗi sản nghiệp về công nghệ sinh học, đầu tư một khoản vốn lớn vào sáng tạo sinh học và những thực nghiệp khoa học liên quan đến tính mạng con người.

Lần này mọi người lại một lần nữa nhốn nháo.

Công nghệ sinh học xưa nay vốn là một trong những ngành trọng điểm của Lục Môn. Nhưng sự cố lớn của nhà máy sinh học bốn năm trước và sự tranh giành bốn năm sau khi muốn khởi động lại dự án này đã khiến danh tiếng của toàn bộ Lục Môn chịu tổn hại. Hơn nữa lúc trước Lục Đông Thâm bị cách chức cũng vì liên quan tới sự án phát triển công nghệ sinh học. Bây giờ, anh đang muốn triệt để tẩy trắng Lục Môn?

Dưới ánh mắt của mọi người và những ánh đèn flash chớp nháy không ngừng, Lục Đông Thâm từ tốn tuyên bố:

"Mọi người đều biết, chuỗi sản nghiệp công nghệ sinh học dưới quyền Lục Môn bao gồm hai bộ phận lớn và nòng cốt là trị liệu y học và sáng chế sinh học, trong đó có hóa – dược học, thuốc bào chế từ sinh vật, vắc-xin, các loại thuốc tốt cho sức khỏe và các lĩnh vực lành mạnh khác, cũng bao gồm cả hệ thống nghiên cứu khoa học gen. Năm nay, công nghệ sinh học Lục Môn đã hoàn thành dự án thu mua trị giá 90 tỷ dòng sản phẩm sinh học hàng đầu Hayes, chính thức trở thành gã khổng lồ của lĩnh vực sinh học. Hơn nữa, hợp tác cùng Lục Môn, ngoài tập đoàn đầu tư AR lớn nhất thế giới ra, còn có một tập đoàn Hoa Lực với một nền tảng hùng hậu tại khu vực châu Á và tập đoàn Trường Thịnh có nguồn tài nguyên phong phú tại khu vực châu Nam Mỹ. Tới lúc đó, họ sẽ dồn lực hợp tác, bù đắp những chỗ trống của tập đoàn Lục Môn tại hai thị trường này, từ đó hoàn thành việc phân bổ sản nghiệp tới 176 quốc gia, nâng quy hoạch nhà máy sản xuất lên tới 70 khu vực. Trong tương lai, Lục Môn sẽ quan tâm hơn nữa tới mảng sáng chế sinh học hoàn toàn mới, trong đó tập trung hơn cả vào việc nghiên cứu hệ thống trung khu thần kinh của con người."

Câu nói này của Lục Đông Thâm và những kế hoạch hợp tác giống như quả ngư lôi dưới biển sâu, mà không chỉ là một quả. Sau khi anh dứt lời, cánh cửa hội trường được đẩy ra. Đầu tiên là vài vệ sỹ nối đuôi nhau đi vào, sau đó là những con người khiến ai ai cũng phải ngã ngửa.

Nhiêu Tôn và Thai Nghiệp Phàm.

Skyline dưới quyền Lục Môn trong quá trình khai thác thị trường Trung Quốc đã từng có một dạo biến động rối ren với hai tập đoàn Hoa Lực và Trường Thịnh. Tất cả mọi người đều không ngờ ba tập đoàn có thể bắt tay hợp tác, đồng thời, quyết định quan trọng này rõ ràng đã được đưa ra trước khi Lục Đông Thâm ngồi vào ghế Chủ tịch. Hoa Lực và Trường Thịnh sao có thể bạo gan đến vậy?

Quan trọng hơn là, Thái tử gia của Hoa Lực và người quản lý đương nhiệm của Trường Thịnh đều đích thân tới đây. Những ai không biết chuyện còn nghĩ ba người họ là những người bạn hết sức thân thiết. Nhưng trên thực tế, ai cũng biết họ là đối thủ cạnh tranh.

Sau khi Nhiêu Tôn và Thai Nghiệp Phàm ngồi vào bàn phát biểu lại càng khiến mọi người tò mò. Họ không cử người đại diện phát biểu mà đích thân lên tiếng, giới thiệu với mọi người những dự án sinh học triển khai toàn cầu sắp hợp tác cùng tập đoàn Lục Môn.

Sau khi cả ba người đứng đầu ba tập đoàn thống nhất ý kiến trước đông đảo báo chí, nghi thức ký kết cũng được chính thức cử hành. Nhưng trên thực tế mọi người đều hiểu rõ trong lòng, lời tuyên cáo cuối cùng của nghi thức ký kết này là thân phận từ nay về sau của Lục Đông Thâm. Vì trong nghi thức, anh chính thức ký kết với danh nghĩa Chủ tịch tập đoàn Lục Môn.

Trên sân khấu mọi chuyện diễn ra tuần tự, đèn flash vẫn chớp nháy không ngừng. Tưởng Ly ngồi ở đó, đầu óc cũng dần dần sáng tỏ ra. Chẳng trách Lục Đông Thâm lại tự tin nói đã thuyết phục được Hội đồng quản trị, chẳng trách đám cổ đông vốn khinh thường anh lại quay ngoắt chiều hướng, chẳng trách Lục Chấn Dương đồng ý ký tên, chẳng trách Nhiêu Tôn đướng sá xa xôi sang tận đây...

Một việc hợp tác quan trọng như vậy, sức ảnh hưởng quá lớn, dính líu tới một số vốn khổng lồ, từng phương diện đều rất phức tạp, không thể quyết định trong một chốc một lát. Thế tức là Lục Đông Thâm đã sớm lên kế hoạch cho toàn bộ ván cờ, thậm chí có thể nói từ lúc bị đuổi ra khỏi Lục Môn, anh đã bắt đầu trù bị và tính toán làm sao để quay trở lại.

Không không không...

Tưởng Ly phủ định suy nghĩ này.

Nói chính xác hơn, khi dự án công nghệ sinh học xảy ra chuyên, Lục Khởi Bạch chiếm thế thượng phong, Lục Đông Thâm đã biết rõ con đường sau này mình phải đi như thế nào, bằng không sao anh lại tìm Lục Bắc Thâm trở về?

Cô nhìn về phía Lục Đông Thâm. Hôm nay anh mặc quần Âu áo vest, một phong cách công sở chính thống, không còn là người đàn ông bất kham với bộ jacket đen cùng cô tới Tần Xuyên hôm nào, mà trở lại làm một Lục Đông Thâm chiến đấu thương trường. Lúc này chỉ có hai cụm từ thích hợp nhất đối với anh: Nắm chắc phần thắng và tâm tư sâu như biển.

Người đàn ông cô yêu cuối cùng cũng lên được vị trí mà anh muốn, đánh cho tất cả mọi người trở tay không kịp, cũng khiến mọi người không còn sức mà phản kích.

Tới lúc đặt câu hỏi, mọi người đều như phát điên, hỏi liên tục, liên tục.

Thường thì tới phần đặt câu hỏi của các buổi họp báo, mỗi công ty đều có bộ phận quan hệ ngoại giao sắp xếp từ trước, dù sao thì trong các buổi lễ long trọng vẫn nên có sự can thiệp tới câu hỏi của phóng viên. Nhưng lần này Lục Môn không làm như vậy, thế nên phần này mới náo nhiệt đến thế.

Đám phóng viên đều không phải dạng vừa, những câu mồi chào không cần phải nói, trực tiếp tung ra những câu hỏi trúng chỗ hiểm, chủ yếu xoay quanh quyết định thương mại quan trọng mà Lục Môn vừa công bố.

Sau vài lượt hỏi, có một phóng viên bắt đầu tò mò chuyện hợp tác phía sau: "Tôi rất hiếu kỳ, hai vị phụ trách của hai tập đoàn sao có thể đưa ra quyết định hợp tác khi mà cục diện của Lục Môn vẫn còn rất mơ hồ?"

Đây là chuyện ai ai cũng tò mò, bao gồm cả Tưởng Ly. Hơn nữa cô cũng tin rằng, những cổ đông bị thuyết phục kia cũng đang trông đợi câu trả lời.

Nhiêu Tôn vẫn bất cần như thế, cho dù mặc áo vest lên người thì không che đi được sự ngông cuồng. Anh ấy dựa vào đó, bật cười: "Lúc đó Lục tổng nói kéo được tập đoàn AR tới đầu tư thì tôi tin thôi."

Đám phóng viên ngồi dưới ngơ ngác nhìn nhau.

Lục Đông Thâm ngồi bên cạnh chỉ im lặng mỉm cười.

Nhiêu Tôn nói xong câu đó liền ngồi thẳng dậy, hơi đổ người về phía trước, hướng mắt về phía đám phóng viên: "Ban nãy chỉ là một câu nói đùa thôi. Nếu nói về nguyên nhân hợp tác, thì rất đơn giản. Tôi tin tưởng Lục tổng, cũng tin rằng chỉ có hợp tác với Lục Môn, Hoa Lực mới mang về được nhiều lợi ích nhất."

~Hết chương 605~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 606: Ngắt Lời Anh

Sau khi hỏi Nhiêu Tôn một vài câu liên quan khác, phóng viên bắt đầu dồn sự tập trung lên Thai Nghiệp Phàm. Có phóng viên kính nghiệp, có thể nói là đã tìm hiểu lại một lượt "ân oán giang hồ" của Skyline và Trường Thịnh lúc trước. Thế nên, việc Trường Thịnh lựa chọn hợp tác với Lục Môn dường như càng khiến người ta phải suy nghĩ, nguyên nhân phía sau cũng khiến mọi người tò mò vô cùng.

Nhưng câu trả lời của Thai Nghiệp Phàm cũng gần như tương tự Nhiêu Tôn, sau đó anh ta còn bổ sung một câu: "Trên thương trường, không có bạn bè tuyệt đối, càng không có kẻ thù vĩnh viễn."

Một câu trả lời chuẩn mực như vậy luôn khiến người ta tâm phục khẩu phục, chí ít là không thể moi móc được gì.

Nhưng Tưởng Ly lại nhìn ra vấn đề.

Cô quá hiểu Nhiêu Tôn, câu nói đùa ấy của Nhiêu Tôn mới là câu nói thật. Vì vậy, cô đã sắp xếp ra được một câu chuyện rất có thể đã xảy ra.

Lục Đông Thâm đã dùng một chiêu lừa đảo, lúc lôi kéo đầu tư thì lấy danh nghĩa Trường Thịnh và Hoa Lực làm đảm bảo. Trường Thịnh có nguồn tài nguyên phong phú ở Nam Mỹ, Hoa Lực lại có chống lưng hùng hậu ở châu Á, cộng thêm bản đồ thị trường mà Lục Môn vốn sở hữu, một con lạc đà gầy vẫn to hơn ngựa, thế nên bên rót vốn sau khi suy nghĩ cũng đã vui vẻ hợp tác.

Đồng thời lúc này, có thể Lục Đông Thâm lại đang bàn bạc với cùng lúc với Hoa Lực và Trường Thịnh. Có một nguồn vốn mạnh mẽ cùng với ý muốn hợp tác của đối phương, vậy thì Hoa Lực và Trường Thịnh cũng không có lý do để chối từ. Huống hồ, việc hợp tác này là sự hợp tác giữa những kẻ mạnh, lợi ích tương lai có thể tính toán được.

Nói một cách khác, Lục Đông Thâm đã dùng Nhiêu Tôn và Thai Nghiệp Phàm để "lừa" AR đầu tư, rồi dùng AR và Thai Nghiệp Phàm để "lừa" Nhiêu Tôn, cuối cùng là dùng AR và Nhiêu Tôn để "lừa" Thai Nghiệp Phàm…

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán cá nhân của Tưởng Ly, có lẽ bên trong Lục Đông Thâm cũng có một chút "lừa đảo". Nhưng dù là AR đầu tư hay Nhiêu Tôn hoặc Thai Nghiệp Phàm thì đều là những người đã trải qua nhiều sóng to gió lớn, đối mặt với một dự án hợp tác khổng lồ như vậy, sao có thể đơn giản mắc câu? Quan trọng hơn vẫn là niềm tin dành cho viễn cảnh tương lai của Lục Môn.

Có phóng viên bắt đầu dồn câu hỏi về phía Tưởng Ly. Việc này cũng bình thường, dẫu sao bây giờ cô cũng nhảy vọt lên thành người phụ nữ đè đầu cưỡi cổ Lục Đông Thâm, quyền lực to lắm.

Lục Đông Thâm ung dung không sợ hãi, nhưng chỉ cần là những câu hỏi ngờ vực Tưởng Ly, anh đều lần lượt chặn lại, đồng thời nói: "Liên quan đến những phát biểu ban nãy, từ vài ngày trước chúng tôi đã hoàn thành xong các thủ tục pháp lý cần thiết. Phu nhân của tôi đang nắm giữ những quyền kể trên một cách hợp pháp."

Tưởng Ly lại bắt đầu mơ hồ.

Công chứng kiểu gì? Một người trong cuộc như cô còn không biết, không cần có mặt cô sao? Lục Đông Thâm làm việc đúng là kín kẽ.

Những suy nghĩ rối rắm cứ dồn đống lại, cuối cùng mọi thứ tạp nham bị một phóng viên kéo trở về thực tại: “Xin hỏi, trước khi kết hôn, hai vị đã công chứng tài sản chưa?”

Tưởng Ly sững người.

Lục Đông Thâm nói: “Không làm.”

Mọi người sửng sốt, có người truy hỏi: “Vì sao lại không làm?”

Lục Đông Thâm bật cười hỏi ngược lại: “Vì sao lại phải làm? Việc tôi và phu nhân làm công chứng tài sản trước khi cưới không quan trọng vậy chứ?”

Một câu nói khiến vị phóng viên kia á khẩu.

Suốt cả quá trình, Dương Viễn đều chống cằm xem trò vui, nhất là sau câu hỏi này, anh ấy không nhịn được, cười khẽ, thầm nghĩ trong lòng: Lại còn công chứng tài sản trước hôn nhân nữa, đằng nào chả của Tưởng Ly tất.

Thật ra chuyện này Dương Viễn quả thật từng nhắc nhở Lục Đông Thâm, dù sao đây cũng được coi là một quy định bất thành văn của những đám cưới nhà quyền quý. Nhưng Lục Đông Thâm đã nói một câu đáp lễ lại thiện chí của anh ấy: “Trước khi cưới công chứng làm gì chứ? Sau khi cưới của tôi đều là của cô ấy, không cần thiết.”

Lúc đó Dương Viễn cũng rất đứng hình, còn hỏi Lục Đông Thâm:Thế nào gọi là sau khi cưới của cậu đều là của cô ấy?

Lục Đông Thâm trả lời dứt khoát: “Mọi tài sản đứng tên tôi, tôi còn cần điều chỉnh một phần cổ phần để cô ấy dùng làm tài sản bảo đảm.” Sau đó ngẫm nghĩ thêm, anh lại nói: “Thực quyền vẫn nên có, an toàn một chút.”

Dương Viễn hỗn loạn, thế này thì đúng là "được ăn cả, ngã về không" rồi.

"Lục Đông Thâm, cậu có từng nghĩ, lỡ như… Tôi nói lỡ như thôi nhé, lỡ như có biến cố thì sao? Ý của tôi là, con người ta giàu có lên bản tính trời sinh khó mà giữ được. Tới lúc đó, cô ấy mà thật sự ai đi đường nấy với cậu thì cậu trắng tay rồi."

Lục Đông Thâm mỉm cười, dùng hai luận điểm để phản bác: "Thứ nhất, bé con đâu phải chưa từng giàu có. Cô ấy là người giàu đến phát ngán rồi, thứ gì chưa từng thấy? Với thân phận trước kia của cô ấy, kiếm tiền còn dễ hơn chúng ta nhiều; Thứ hai, bé con không phải loại người như cậu nói, tôi tin cô ấy. Nói một cách khác, cho dù cô ấy thật sự thay lòng, tôi mất tất cả vào tay cô ấy, tôi cũng chấp nhận."

Dương Viễn cảm thấy Lục Đông Thâm bị Tưởng Ly mê hoặc không hề nhẹ, bỏ tất cả để yêu một người thì có thể hiểu được, nhưng đây rõ ràng không phải là việc một Chủ tịch Lục Môn như anh nên làm.

Lục Đông Thâm nói: "Con gái nhà người ta đi theo tôi, tôi nên có trách nhiệm với người ta. Vả lại, cô ấy từng cứu tôi. Cả lúc ở Thương Lăng, không có cô ấy, nhà máy bị nuốt sớm rồi. Mạng của tôi do cô ấy cứu về, sự nghiệp của tôi do cô ấy bảo vệ, những thứ tôi cho cô ấy chẳng đủ đâu. Dương Viễn, cậu phải hiểu một chuyện. Không phải cô ấy có rời xa tôi hay không mà tôi không thể rời xa cô ấy được."

…

Dương Viễn đổi sang tay kia để chống cằm. Người ta bảo tình yêu là ích kỷ, nhưng anh ấy lại nhìn thấy rất nhiều sự vô tư từ Lục Đông Thâm và Tưởng Ly. Có lẽ hai con người như vậy đến với nhau là thoải mái nhất.

Trải qua bao sóng to gió lớn, bao khó khăn trắc trở, trong tình yêu sẽ có thêm sự đơn giản, bớt lằng nhằng.

Anh ấy ngưỡng mộ quá, haizz…

Những câu hỏi liên quan đến tình cảm nam nữ chung quy vẫn không phải trọng điểm của đám phóng viên. Quan trọng là, phàm là những câu nhạy cảm đều bị Lục Đông Thâm thản nhiên chặn lại.

Thế nên, có người hỏi một câu còn nhạy cảm hơn.

"Bốn năm trước, nhà máy sinh học của Lục Môn phát sinh sự cố. Dự án nghiên cứu công nghệ sinh học năm đó cứ thế bị gác lại. Bây giờ khởi động lại dự án công nghệ sinh học nhưng lại không thấy nhắc gì về chuyện năm đó, Lục Môn phải chăng có ý giấu giếm chuyện này? Còn nữa, dự án năm đó cũng liên quan tới lĩnh vực thần kinh. Nghe nói mọi đơn đặt hàng vẫn đang tạm gác, đồng thời còn có nạn nhân. Tất cả những việc này, tuy rằng lúc trước có người của Lục Môn ra mặt xin lỗi và thanh minh, nhưng chung quy chưa đưa ra được phương án giải quyết. Bây giờ, Lục tổng nên có lời giải đáp chứ?"

Vấn đề này tới rất trực diện, thật ra cũng khó mà né tránh. Cho dù hôm nay không được nhắc tới, sớm muộn cũng có người dị nghị. Dù sao thì việc Lục Đông Thâm tiếp quản Lục Môn cũng sẽ bắt đầu bằng việc mở rộng sản nghiệp sinh học.

Chuyện nhà máy bốn năm trước không dứt điểm, sẽ để lại hậu họa về sau.

Đối với việc này, thật ra Lục Đông Thâm đã sớm chuẩn bị tâm lý. Anh hơi đổ người về phía trước, đang định lên tiếng trả lời, ai ngờ có người ngắt lời anh.

Không phải ai khác, chính là Tưởng Ly.

Cô nhẹ nhàng lên tiếng, vừa hay có thể chặn lại trước khi anh nói, không chút kẽ hở, không chút xung đột. “Chuyện nhà máy xảy ra sự cố bốn năm trước quả thực có liên quan đến việc khai thác công thức thuốc về thần kinh. Tuy rằng sự cố không phải do người làm, nhưng những thiếu sót trong vận hành liên quan rất lớn đến những khiếm khuyết trong việc nghiên cứu công thức. Thế nên, nói một cách nghiêm túc, cũng coi như gián tiếp do con người mà ra. Đối với việc này, Lục Môn từng công khai xin lỗi trước báo giới, đồng thời chồng tôi cũng đang không ngừng nỗ lực khắc phục.”

Câu nói này được Tưởng Ly phát biểu càng khiến mọi người kinh ngạc. Tất cả lần lượt xoay ống kính về phía cô. Lục Đông Thâm ngồi bên cạnh không ngắt lời cô, ánh mắt bình tĩnh từ đầu tới cuối, nhưng lại vô thức nhíu mày rất khẽ.

Có phóng viên gấp gáp hỏi: “Xin hỏi Lục phu nhân, sự khắc phục mà chị nói ám chỉ điều gì?”

“Chuyện này sẽ không lơ lửng ở đó. Lục Môn chắc chắn sẽ có một câu trả lời cho mọi người.” Tưởng Ly phát biểu hùng hồn: “Mọi thiệt hại gây ra do sự cố năm đó, Lục Môn đã ra sức gánh vác và giải quyết. Những đơn đặt hàng năm đó, Lục Môn cũng sẽ không gác lại. Chuyện công thức trước mắt cũng đang điều chỉnh lại từ đầu. Bốn tháng, bốn tháng sau tôi sẽ mang tới cho mọi người một thông tin hoàn toàn mới.”

~Hết chương 606~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 607: Khí Thế Bừng Bừng

Đây là điều mọi người hoàn toàn không ngờ đến.

Nhà máy sinh học của Lục Môn xảy ra sự cố nghiêm trọng, bốn năm sau mãi vẫn không thấy phương án giải quyết. Việc này giống như một vết thương khó lành của Lục Môn, thậm chí có thể trở thành một cái tật về sau, lớp vảy lúc nào cũng có thể bị bong ra, một khi bong ra máu sẽ lại chảy đầm đìa.

Với tư cách là Chủ tịch mới của tập đoàn, Lục Đông Thâm chắc chắn phải có một lời trình bày, thế nên mọi người dồn hết sự tập trung lên anh. Ai ngờ câu này lại từ miệng Tưởng Ly mà ra. Điều càng khiến mọi người sửng sốt hơn là cô đưa ra một thời hạn, bốn tháng.

Cũng có nghĩa là, bốn tháng sau, Lục Môn sẽ có một lời tổng kết cho sự cố bốn năm trước, cũng sẽ có phương án giải quyết cho dự án năm đó. Nhưng nếu bốn tháng sau mọi chuyện vẫn như bây giờ thì danh tiếng của Lục Đông Thâm sẽ bị liên lụy.

Vì chuyện này, có người đưa ra ý kiến phản bác: "Thời hạn này đã được Lục Môn bàn bạc thống nhất rồi sao? Vì sao lại để Lục phu nhân là người tuyên bố chứ?"

Tưởng Ly mỉm cười nhìn vào ống kính, chậm rãi "tiếp chiêu": "Đây đương nhiên là kết quả sau khi Lục Môn đã bàn bạc và đi tới thống nhất. Còn về việc vì sao lại do tôi tuyên bố thì tôi là nhà tạo hương của tập đoàn.

Dự án công nghệ sinh học có liên quan tới việc điều chế mùi hương cũng nằm trong phạm vi công việc của tôi. Thế nên, tôi là người có tư cách tuyên bố chuyện này nhất."

***

Trong vườn hoa lúc hoàng hôn, màu sắc trở nên dịu dàng, những bông hoa rực rỡ hơn nữa cũng trở nên e ấp dưới ráng chiều.

Tưởng Ly cảm thấy, từ sau khi quen biết Lục Đông Thâm, hoàng hôn bỗng trở thành thời khắc được yêu quý. Vì hoàng hôn xuống là bóng tối kéo tới, sau một ngày bận rộn anh sẽ xuất hiện trước mặt cô, ôm lấy cô, cùng cô ăn cơm, trò chuyện. Những niềm hạnh phúc nhỏ bé trong cuộc sống cũng sẽ theo màu hoàng hôn lụi tàn mà xuất hiện.

Chứ không như trước kia, cô luôn ghét khoảnh khắc này, mỗi lần nhìn thấy bóng chiều tà phía đường chân trời, sự cô đơn nơi đáy lòng lại như một bộ nanh vuốt cào cấu khắp nơi.

Khi Lục Đông Thâm về tới nhà, trời đã tối hẳn. Tia sáng cuối cùng phía chân trời cũng đã bị xé rách không còn một mẩu. Tưởng Ly không ở trong nhà, không cần nghĩ cũng biết cô đang "giao lưu" với hoa cỏ.

Sau khi thay xong bộ đồ ở nhà đi xuống, quản gia nói với anh: "Tối nay phu nhân làm cả một bàn đầy thức ăn ngon, nói cậu sẽ về sớm, còn nấu cả một ấm trà thanh mát nữa. Không biết phu nhân pha trà kiểu gì mà lúc nấu mùi trà thơm bay khắp phòng."

Trong lúc đó, đã có một tách trà thơm được bưng lên.

Lục Đông Thâm đón lấy, nhấp một ngụm, mùi thơm lan ra khắp khoang miệng. Rồi anh lại cảm thấy có một mùi hương nhàn nhạt, ấm áp ập vào

mũi, lan ra đầu lưỡi, trượt xuống cổ họng, trái tim cũng dần dần thoải mái hơn.

Anh khó xử cười cười, trả lại tách trà cho quản gia. Không hổ danh là Hạ Trú, làm vậy coi như bắt chết mọi suy nghĩ trong anh rồi.

Tưởng Ly không ở giữa vườn

Cô đang ngồi trong phòng kính.

Trong phòng kính cũng có một số loại hoa cỏ, cao thấp đủ chủng loại, đa phần Lục Đông Thâm đều không gọi được thành tên, chỉ biết đều là những mầm giống cô mới nhận về, sau khi mầm mọc ổn định, cô sẽ di chuyển chúng ra vườn hoa.

Cánh cửa phòng kính mở hé, thông thẳng ra vườn hoa. Dọc con đường đá cuội chính là cây ngọc lan được chuyển từ Thương Lăng tới. Có lẽ trời sinh cô ra đã là một thiên tài chăm sóc cây cỏ. Cây ngọc lan phát triển rất tốt, những nụ hoa như đầu bút chì, trắng trẻo mềm mại.

Trên khung cửa treo một chiếc túi thơm bảy màu, được khâu từ bảy loại màu khác nhau. Lục Đông Thâm không quen với món đồ này, nó dùng để đuổi muỗi và côn trùng thế nên phòng kính mới dám mở rộng cửa mà không sợ hãi gì.

Tưởng Ly đang ngồi làm đèn lồng giữa bóng hoa.

Vuông thành sắc cạnh, không phải kiểu đèn tròn hay gặp ngoài chợ. Xung quanh cô còn để hai chiếc đèn lồng khác, có lẽ cũng đã được làm xong.

Lục Đông Thâm tiến tới, cầm một chiếc lên xem.

Khung đèn được làm từ gỗ bạch dương thượng đẳng, màu sắc chủ yếu của chụp đèn là màu xanh lục nhạt, lớp lưới rất mỏng, có thể nhìn thấy bên trong được để một khay nến. Đế đèn cũng được trang trí. Anh chạm tay vào lớp tua rua, mát lạnh. Bên trên tua rua là hình hoa bốn mặt, nếu nhìn kỹ thì chính là hình dáng điêu khắc của hoa ngọc lan.

"Đèn này tên là bích sa. Sắp Trung thu rồi, em làm mấy cái treo trong vườn hoa, tới lúc đó ngồi dưới đèn lồng uống một vò rượu, quá thoải mái." Tưởng Ly vừa nói vừa xông khung đèn. Bên cạnh cô xếp đống các nguyên liệu của đèn lồng, được phân loại đặt trong chiếc gùi trúc. "Người xưa thích dùng lụa mỏng làm đèn lồng. Em thay đổi một chút, lấy thực vật nhuộm màu, làm đèn bích sa, đẹp không?"

Lục Đông Thâm đặt cây đèn lồng trong tay xuống, kéo ghế ngồi bên cạnh cô, khẽ thở dài. Tưởng Ly không quay đầu nhìn anh, cô kéo căng lớp vải mỏng, nói: "Tới lúc đó thắp cả nến thơm sẽ càng đẹp. Ánh nến và lớp vải bích sa tôn nhau lên, giống như đựng mặt trăng vào trong vậy. Nến thơm do chính tay em làm, thêm vào mười loại hương hoa. Em đặt tên là nến Thập hương, sao hả?"

Lục Đông Thâm kéo tay cô qua: "Tạm nghỉ đi."

Tưởng Ly đặt dụng cụ xuống, tiện thể quay mặt qua, đối diện với Lục Đông Thâm. Lục Đông Thâm bao bọc hai bàn tay cô trong lòng bàn tay mình, nhìn cô: "Chúng ta nói chuyện."

Anh vốn định sau khi kết thúc buổi họp báo sẽ đưa cô về Lục Môn. Giải quyết xong mọi chuyện phiền phức thì cùng Nhiêu Tôn, Thai Nghiệp Phàm ăn một bữa tối, vừa hay Tưởng Ly có thể ngồi chung với Nguyễn Kỳ và Trần Du. Kết quả, xảy ra chuyện như thế trong buổi họp báo, hậu quả nghĩ cũng đủ biết.

Buổi họp báo được truyền hình trực tiếp, tuy chủ đề chưa bùng nổ quá nhanh, nhưng chí ít những đôi mắt của Hội đồng quản trị vẫn luôn dè chừng. Trở về công ty, anh không chỉ giải quyết mấy chuyện phiền phức lặt vặt mà là hàng loạt những câu hỏi của đám cổ đông. Bữa tối cũng không còn tâm trạng ăn nữa. Lúc gọi điện thoại tới, Nhiêu Tôn cũng vô tâm nói: "Lục Đông Thâm, chuyện anh mượn nhà họ Thai và AR ra lừa tôi, bữa rượu tối nay phải giải quyết. Uống rượu vang không được đâu. Tôi đã đặc biệt mua Mao Đài, uống bằng chai không chuốc say được anh, chúng ta uống bằng vại. Nói rồi đó, tới lúc đó đừng hòng nhờ vợ anh đỡ rượu hộ."

Còn nghĩ tới chuyện uống rượu tối nay nữa chứ.

Lục Đông Thâm tức giận lần đầu tiên mất kiểm soát trong điện thoại: "Tai cậu bị điếc phải không? Trong buổi họp báo Tưởng Ly nói gì cậu không nghe thấy à?"

"Có nghe thấy hay không cũng là chuyện gia đình anh, tôi quản nhiều như vậy sao được. Anh không sợ bên ngoài đồn tôi chưa dứt tình với vợ anh à?"

Lục Đông Thâm chẳng buồn phí lời với anh ấy, thẳng thừng ngắt máy.

Cuối cùng, đến lượt wechat thông báo.

Anh cầm lên xem, vẫn là Nhiêu Tôn.

Anh ấy gửi một tin nhắn thoại, giọng uể oải, chỉ cần nghe cũng mường tượng ra được vẻ đắc ý ngạo mạn của anh ấy lúc gửi tin.

Anh ấy à, cứ bình tĩnh. Hạ Hạ bày ra chiêu này là ép anh buộc anh không muốn đồng ý cũng phải đồng ý. Cô ấy đấu trí thì anh đấu dũng. Làm đàn ông mà không giữ được vợ mình ở nhà à? Còn về lời hứa bốn tháng sau, dựa vào bộ não thông minh của anh chắc sẽ nghĩ ra đối sách chứ hả?

Nói thì dễ.

Dọc đường khi Lục Đông Thâm về nhà sớm hơn mọi khi, anh cứ nghĩ mãi tới lời của Nhiêu Tôn. Nhốt Tưởng Ly ở nhà sao? Mấy tháng tới không cho cô lộ mặt? Không cho cô lộ mặt là chuyện không thể. Cô là dâu trưởng Lục Môn, một khi công khai trong buổi họp báo, giá trị của cô tăng vọt. Cô không muốn gặp người ta nhưng không biết có bao nhiêu người muốn gặp cô.

Nhưng mà...

Có lẽ cách của Nhiêu Tôn là cách tốt nhất, dứt khoát nhanh gọn, tránh để hậu họa về sau.

Thế nên, sau khi bước vào nhà, Lục Đông Thâm mới định dùng cách của Nhiêu Tôn. Cùng lắm cô đi đâu, anh cũng phái vệ sỹ đi theo.

Vậy mà, cô lại nấu cơm, lại nấu trà, hoàn toàn tính toán được trước anh sẽ về sớm, hơn nữa... khí thế bừng bừng.

~Hết chương 607~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 608: Tuyệt Chiêu

Bây giờ, ngay lúc này đây, Lục Đông Thâm cứ nhìn cô như thế, tuy rằng tách trà kia khiến anh thu lại mọi lý trí, nhưng suy nghĩ bắt buộc phải dùng "vũ lực trấn áp" vẫn chưa nguội lạnh hẳn.

Anh nghĩ là cứ nói chuyện trước đã, xem thái độ của cô thế nào.

Thái độ của Tưởng Ly rất tốt, thậm chí có thể hình dung bằng từ "siêu tốt". Nghe xong, cô lập tức gật đầu nói: "Ừm được, anh nói đi, em nghe đây."

Sau đó nhìn anh bằng đôi mắt long lanh, nhìn tới mức anh không nỡ động tay động chân với cô nữa.

Lục Đông Thâm thở dài: "Bé con, liên quan tới chuyện đi sa mạc, chẳng phải chúng ta đã nói rõ rồi sao?"

Tưởng Ly nghĩ thầm: Nói rõ rồi? Có ma mới nói rõ với anh, em đâu có hứa chắc chắn sẽ không đi. Đương nhiên, những lời này cô tuyệt đối không thể nói ra miệng. Đối mặt với một người đàn ông đang ôm suy nghĩ hỏi tội, cãi lại là đại kỵ.

Cô rướn môi, nụ cười vô hại và vô tội: "Em biết em biết, nhưng em nghĩ chuyện bốn năm trước Lục Môn không thể né tránh, quả nhiên, hôm nay có phóng viên lôi ra hỏi rồi đấy..."

Cô ngước mắt lên, va phải ánh nhìn của Lục Đông Thâm, rất nghiêm nghị. Sau đó cô ho khẽ hai tiếng, lập tức nói: "Sớm muộn cũng phải giải quyết, hơn nữa bây giờ em lại là nhà tạo hương của tập đoàn, trách nhiệm đã gián tiếp là của em rồi."

"Nhưng mà em..."

"Em biết em biết." Tưởng Ly lập tức ngắt lời Lục Đông Thâm: "Đều là lỗi của em. Lúc đó em không nhịn được. Tay phóng viên đó hỏi một cách dồn ép, em nghe mà tức quá, nên đã nghĩ trong vòng bốn tháng tới chắc chắn sẽ tìm được nguyên liệu thay thế cho Huyền thạch, nghĩ vậy nên em buột miệng nói luôn."

"Buột miệng?" Lục Đông Thâm nhướng mắt nhìn cô chằm chằm.

Một giây sau, Tưởng Ly ôm chặt cổ anh, điệu bộ đáng thương, cộng thêm ấm ức vô cùng: "Làm sao đây? Lúc đó nói xong em cũng ngơ luôn. Đông Thâm, em biết là em đã hành động hơi bồng bột, khiến anh mất mặt. Thật ra em nghĩ, anh vừa nhậm chức, không thể để anh bị gây khó dễ được. Nhưng người ta không cố tình đâu mà..."

Nếu là bình thường, trái tim Lục Đông Thâm đã tan chảy rồi. Nhưng lần này khác thường, anh không thể chỉ vì hai ba câu của cô mà cho qua mọi chuyện.

Anh hơi kéo cô ra, nhìn cô và nói: "Bé con, anh mặc kệ trong buổi họp báo em có cố tình hay không. Thái độ của anh đối với chuyện đi sa mạc rất rõ ràng, chắc là em hiểu rõ. Hơn nữa, em xưa nay không phải là người thích đôi co mồm miệng, điều này xuất phát từ sự thấu hiểu của anh dành cho em."

Tưởng Ly né tránh ánh mắt anh, cúi mặt không nói.

"Sao không nói gì?"

Tưởng Ly ngậm hột thị, rất lâu sau mới ngẩng mặt lên, đôi mắt bỗng rưng rưng lệ, khiến người ta càng thắt tim trong ánh sáng của đèn lồng buổi đêm: "Anh cho rằng em cố tình phải không? Anh cho rằng em sử dụng mưu mô quỷ kế với anh phải không? Đông Thâm, anh là người chồng em yêu nhất, thương nhất, sao em đành lòng hại anh chứ? Anh nghĩ vậy về em thật là quá đáng. Từ lúc về nhà tới giờ em cứ nơm nớp lo sợ, sợ anh sẽ giận, sợ anh nghĩ nhiều. Hay rồi, bây giờ rõ ràng anh đang hỏi tội em đúng không? Vậy được, anh muốn sao? Trói em lại? Hay nhốt em trong nhà không được ra ngoài nửa bước? Nếu anh thật sự muốn như vậy, em không còn gì để nói, ai bảo em lỡ lời chứ? Ai bảo em yêu anh như vậy chứ..."

Nói tới cuối cùng, cô gần như nghẹn ngào.

Cú đánh này không khác gì đánh vào tử huyệt của Lục Đông Thâm. Anh sao chịu đựng nổi? Anh không kìm được, ôm cô vào lòng dỗ dành: "Được được được, là lỗi của anh, là anh nghĩ nhiều rồi. Bé con, anh lo lắng cho em, điểm này em biết rõ mà. Nhưng dù gì đi nữa cũng là lỗi của anh. Anh không nên có ý hỏi tội em. Những chuyện trong buổi họp báo em đừng nghĩ nhiều nữa, anh sẽ nghĩ cách giải quyết."

Tưởng Ly vờ yếu đuối nép vào lòng anh, dáng vẻ như một "Lâm Đại Ngọc" thứ thiệt, thút thít: "Dù sao nếu anh nghi ngờ thì cứ trói em vào đi."

"Sao anh đành lòng trói em? Nghĩ linh tinh gì vậy?" Lục Đông Thâm chỉ hận không thể rút hết tim gan ra bày tỏ.

Tưởng Ly níu lấy cổ anh, áp mặt lên ngực anh: "Vậy anh tin em rồi sao?"

"Đương nhiên là tin em rồi. Yên tâm đi, bé con, anh chưa bao giờ nghi ngờ em cả." Bây giờ Lục Đông Thâm ngược lại lại lo cô nghĩ nhiều, xoa đầu cô, dịu dàng nói: "Chẳng phải em đã nấu nhiều món ngon cho anh sao? Đi nào, xuống ăn cơm, anh đói rồi."

Tưởng Ly rướn môi cười trong lòng anh, trong ánh mắt là biểu cảm đắc thắng chói sáng, nhưng khi ngước lên đã đầy cảm xúc: "Ừm, tối nay em toàn làm món anh thích ăn thôi." Sau đó cô đứng dậy, khoác tay anh, ngữ điều đã đổi sang tuyệt chiêu số một: Làm nũng!

"Anh còn chưa nhận xét cây đèn bích sa em làm có đẹp không? Tạm thời chưa nói đến chuyện bích sa khó làm, chỉ riêng hình hoa em đã khắc rất nhiều thời gian mới xong. Anh nhìn tay em này, đau chết đi được."

Tay cô đau, trái tim của anh cũng đau theo. Lục Đông Thâm sao có thể chống cự lại màn làm nũng của cô? Nó còn có tính công kích hơn cả nước mắt. Anh kéo tay cô qua thơm nhẹ, mọi suy nghĩ và lý trí suốt dọc đường về nhà đều bị anh ngang nhiên bóp nát, hơn nữa còn là bóp chết.

"Đẹp lắm đẹp lắm, sau này đừng làm nữa. Ở nhà còn bao nhiêu người như vậy, mấy việc đau tay để cho họ làm là được rồi."

"Việc này khác mà. Đêm Trung thu, tết đoàn viên, thứ chính tay mình làm ra mới hợp cảnh." Tưởng Ly dính sát vào anh: "Em mới học làm mấy vị bánh trung thu, ăn ngon lắm. Chính em còn thích ăn. Hay là anh thích ăn nhân gì, em làm cho anh ăn."

"Em thích ăn là anh sẽ thích ăn."

Người Hoa có tết cổ truyền của người Hoa. Lục Môn bước ra từ truyền thống, mấy đời trước vẫn rất quan trọng những ngày tết cổ truyền. Nhưng dần dần, theo sự thay đổi của thời đại và sự xuất hiện ngày càng nhiều các

chi, các nhánh trong nhà họ Lục, sự tôn trọng ngày tết truyền thống cũng nhạt dần. Ngoại trừ Giao thừa và Tết Nguyên tiêu, mấy ngày tết như Trung thu gần như không hay đón nữa.

Ngày xưa Lục Môn đoàn kết, làm ăn lớn rồi thì lòng người cũng phân tán. So với việc ăn một bữa cơm đoàn viên trong giả tạo, chi bằng chân thành một chút, nhà nào đón tết nhà nấy.

Quan niệm của Lục Đông Thâm về Tết trung thu không được ăn sâu bén rễ. Lúc học đại học, Dương Viễn cho anh một miếng bánh trung thu, anh ăn vào thấy cũng rất ngon. Lúc đó Dương Viễn tràn đầy ý chí, thề với anh: Nhà họ Lục các cậu không đón Trung thu cũng không sao, sau này cậu tới nhà họ Dương đón Trung thu. Năm nào tôi cũng sẽ đưa cậu đi bay, đi tìm chị Hằng Nga.

Kết quả thì sao?

Hờ hờ...

Chị Hằng Nga không gặp được, Dương Viễn thì sớm vứt lời thề thốt ra sau gáy. Bánh trung thu? Ha, đến hộp bánh trung thu anh còn chẳng được thấy.

Tết Trung thu trọn vẹn nhất trong cuộc đời anh chính là đón cùng Tưởng Ly vào năm ngoái. Có điều năm nay khi nhớ lại chuyện năm ngoái đã thêm phần buồn thương.

Tưởng Ly khoác chặt tay anh: "Đảm bảo khiến anh hài lòng."

Thật ra trong lòng cô đang nghĩ tới chuyện khác. Cô thở phào nhẹ nhõm là thật. Đối phó với Lục Đông Thâm cô luôn có cách, mấy cách như giả vờ đáng thương, giả vờ đáng yêu, ấm ức kèm chút nũng nịu thử trăm lần chưa chán. Nhưng cô hiểu rõ, Lục Đông Thâm cũng không phải là một con hổ

giấy. Anh sớm muộn cũng tỉnh lại, mọi chuyện không thể trì hoãn quá lâu được.

~Hết chương 608~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 609: Tới Gặp Anh

Lúc nửa đêm, Lục Đông Thâm bất thình lình choàng tỉnh khỏi cơn ác mộng.

Trán anh đầm đìa mồ hôi. Anh mở mắt ra, trước mắt vẫn còn chao đảo hình ảnh trong mơ. Anh nhớ trở lại khu rừng của bốn năm trước, sương mù dày đặc, trong sương có bóng người, mờ mờ ảo ảo. Sương tan, anh cũng nhìn rõ bóng hình ấy, là Tưởng Ly.

Mái tóc dài của cô xõa xuống, trên người mặc bộ đồ trắng, trên bộ đồ có dính máu. Cô giơ tay về phía anh, đau khổ rên rỉ: "Đông Thâm, cứu em..."

Đông Thâm ngồi bật dậy khỏi giường, quay đầu nhìn sang cô gái nằm bên cạnh.

Màn mây mưa trước khi đi ngủ đã vắt kiệt sức lực của cô, lúc này đây cô đang ngủ rất say sưa. Cô nằm quay mặt về phía anh, chân còn gác lên chân anh. Đèn ngủ trong phòng vẫn bật, ánh sáng yếu ớt vẫn có thể soi rõ gương mặt trắng như ánh trăng của cô.

Tất cả đều quá đẹp.

Đẹp tới mức khiến người ta chớp mắt quên đi sự sợ hãi trong cơn ác mộng.

Lục Đông Thâm lại nằm xuống, ôm cô vào lòng, bấy giờ mới cảm thấy chân thực.

Anh từng nói với cô: Đông Thâm, có lúc em cũng sẽ sợ hãi, sợ đánh mất. Bởi vì cảm giác có được anh thật sự quá tuyệt vời, em sợ tất cả đều là giả.

Yêu đến sâu sắc sẽ lo được lo mất.

Sao anh không có nỗi lo này chứ?

Lo sợ mọi điều tốt đẹp chỉ như hoa trong gương, trăng dưới nước, hoặc chỉ là một giấc mộng dài. Tới khi anh mở mắt ra, bầu bạn với anh vẫn chỉ là những đêm dài cô độc cùng ánh trăng.

Lục Đông Thâm thu chặt cánh tay. Buộc phải thừa nhận, những lời cô nói trong buổi họp báo khiến anh lo lắng. Nhưng, nên tin cô phải không?

Anh vuốt mái tóc cô.

Anh nói với cô: Hãy nuôi tóc dài đi.

Cô bèn nuôi tóc dài vì anh, đẹp và mềm mượt như trong tưởng tượng của anh. Tóc của cô cũng giống như mùi hương của cô vậy, quấn lấy anh, nắm bắt anh, khiến anh nhung nhớ đêm ngày.

Lục Đông Thâm vuốt mãi vuốt mãi chợt dừng lại.

Anh nhớ tới chuyện trong buổi họp báo.

Buổi tối, sau một màn làm nũng kèm ấm ức của Tưởng Ly, các chiêu thức của anh cũng rối loạn hết cả. Bây giờ đêm khuya thanh vắng yên tĩnh nằm nghĩ lại, hình như anh đã bỏ qua một manh mối rất quan trọng.

Khi trả lời câu hỏi của các phóng viên, cô quá bình tĩnh, quá logic, tựa như đã chuẩn bị sẵn sàng vậy.

Trong buổi họp báo quả thực có khả năng phóng viên sẽ hỏi về chuyện nhà máy sinh học bốn năm trước. Nhưng điều kiện tiên quyết là họ sẽ công bố dự án hợp tác liên quan tới sản nghiệp sinh học. Bây giờ đám nhà báo rất thông minh, những chủ đề không nhắc tới trong họp báo, họ thường sẽ không trực tiếp đụng chạm.

Thế nên, Tưởng Ly biết buổi họp báo sẽ xoay quanh chủ đề dự án sinh học. Vậy, ai đã tiết lộ cho cô?

Suy nghĩ này vừa xuất hiện liền bị Lục Đông Thâm bóp nát.

Không thể nghĩ như vậy được...

Cô đã giải thích nguyên nhân rồi.

Đúng, có thể cô chỉ vô tâm.

Cô đúng là một cô gái lý trí, nhưng đồng thời tính cách cũng rất nóng, không phải chuyện gì cô cũng có thể bình tĩnh giải quyết. Vả lại, nếu cô thật sự có ý, cô hoàn toàn có thể âm thầm lặng lẽ, không phải gõ trống giương cờ tuyên chiến với anh.

Phải, nên là như vậy.

Lục Đông Thâm lại ôm chặt thêm, khiến cô gái trong lòng sát gần anh thêm chút nữa. Anh thở dài, có lúc thật sự chỉ muốn nuốt chửng cô, giữ cô trong người mới là an toàn nhất.

***

Cho dù Lục Đông Thâm không muốn thừa nhận Tưởng Ly cố tình đến mức nào thì trên thực tế, những câu nói của cô trong buổi họp báo cũng đã khiến mạng xã hội được một phen sôi sục vì những lời bàn tán.

Không ai biết rõ nội tình.

Thế nên, phàm là những người nhắc đến chuyện này đều mang theo khẩu khí ngợi khen. Không còn nghi ngờ gì nữa, những lời một cô dâu trưởng Lục Môn như Tưởng Ly phát biểu nghiễm nhiên được coi là thái độ của Lục Môn. Rất nhanh, cách giải quyết sự việc của tập đoàn Lục Môn được vẽ vào những sắc màu mang tính "nghiêm túc, trách nhiệm".

Nhất là đối với Lục Đông Thâm.

Chuyện quyền lực của Lục Môn được thay thế vốn là chuyện ai cũng đã thấy rõ. Lục Đông Thâm lên nắm quyền là chuyện ván đã đóng thuyền, không những tiến hành những ý định hợp tác mạnh mẽ, còn đồng thời giải quyết cả nguy cơ của Lục Môn, kéo Lục Môn ra khỏi đầm lầy. Quan trọng hơn cả là, anh chủ động nhắc đến chuyện mất tích bốn năm trước đồng thời hứa hẹn sẽ có trách nhiệm. Như vậy, mọi người lại càng tràn đầy kỳ vọng vào vị Chủ tịch mới, Lục Đông Thâm.

Các cổ đông dĩ nhiên cũng vui vẻ khi nhìn thấy cảnh tượng này. Chuyện bốn năm trước vốn dĩ là một "tâm bệnh", bây giờ có người xuất hiện giải quyết, lại có thể đưa ra câu trả lời cho mọi người, lấy lại được danh tiếng cho Lục Môn, sao không vui được?

Nhất thời, Lục Đông Thâm được mọi người tâng lên cao.

Vào lúc chủ đề đang nóng lên từng ngày, Tưởng Ly tới tìm Cận Nghiêm.

Lúc đó anh ta vừa từ cửa lớn của bệnh viện đi ra, đang đi về phía hầm để xe thì bị một chiếc ô tô chặn lại. Anh ta dừng bước đột ngột, trong lúc đó cửa xe từ từ được hạ xuống, để lộ gương mặt nửa đùa nửa thật của Tưởng Ly.

Cận Nghiêm bất thình lình thấy run người, khóe môi bất giác rướn lên một độ cao, sau khi chào hỏi, anh ta quay đầu định rút.

Kết quả...

"Mỗi đợt giao mùa, bệnh trong người rất dễ tái phát, cổ họng không thoải mái phải không? Khô hanh nên nóng thôi mà, rất bình thường." Tưởng Ly dựa ra sau ghế, uể oải nói.

Cận Nghiêm ngồi vào bên cạnh cô, cả người cực kỳ thận trọng, thậm chí mỗi một lỗ chân lông đều kêu gào cảnh giác. Ban nãy kế hoạch chuồn lẹ thất bại, bị một câu "Anh trốn được một giờ, không trốn được cả đời đâu" của cô chặn lại.

Anh ta cố gắng cười trừ: Tôi sợ làm lỡ dở chuyện khám bệnh của bà Lục.

Tưởng Ly nói một câu: Tôi không đi khám bệnh, tôi tới gặp anh.

Sau đó anh ta cứ thế bị xách lên xe.

Bây giờ nghe câu nói này của Tưởng Ly, cuối cùng Cận Nghiêm cũng hiểu cô tới là nhắm vào mình, thậm chí cô còn biết anh ta đến bệnh viện khám họng.

"Hoặc có thể nói, vì phản bội Lục Đông Thâm, anh áy náy trong lòng, bứt rứt sinh nóng trong, lây cả vào cổ họng."

Cận Nghiêm phản bác lại theo phản xạ: "Tôi không phản bội ai hết."

"Nghĩ vậy là đúng rồi. Thoải mái trong tâm thì cơ thể mới khỏe mạnh." Tưởng Ly cười nửa tà nửa chính: "Tôi ấy à, làm dâu trưởng Lục Môn, là người theo Lục Đông Thâm xuất hiện tại buổi họp báo, thế nên muốn biết trước toàn bộ tiến trình buổi họp báo là chuyện rất bình thường. Anh đưa nó cho tôi cũng không phải là thất trách."

Cận Nghiêm bặm môi.

Sớm biết cô ngang nhiên nói mấy lời đó, có đánh chết annh ta cũng không đưa cô lịch trình buổi họp báo.

Trước mắt bỗng xuất hiện một chai thủy tinh nhỏ, bên trong là một dung dịch trong suốt, chất có vẻ quện dính hơn nước lọc một chút. Cận Nghiêm nuốt nước bọt, cổ họng đau rát, sự cảnh giác trong ánh mắt tăng cao.

"Uống đi, có lợi cho cổ họng của anh đấy." Tưởng Ly nói.

Cận Nghiêm không nhận.

Tưởng Ly bật cười, nghiêng người sang đường hoàng nhìn anh ta: "Sợ tôi hạ độc giết chết anh à?"

Cận Nghiêm thấy nụ cười trong mắt cô. Cũng không hiểu tại sao, rõ ràng cô cười rất đẹp, nhưng anh ta lại chỉ nhìn thấy sự uy hiếp. Anh ta có linh cảm, mình đã bước vào một con đường không có đường quay đầu, cô đứng ở tận cùng con đường ấy, một tay cầm theo sợi dây thừng, một đầu buộc chặt vào anh ta. Anh ta sẽ bị cô kéo đi mỗi lúc một xa, không quay lại được nữa.

Anh ta vô thức liếc nhìn về phía Tưởng Ly, không mang dao...

Nhưng không có nghĩa là cô dịu dàng lương thiện.

Cô cầm chai thủy tinh ấy từ đầu tới cuối, điệu bộ như anh ta không nhận cô sẽ cầm mãi thôi... Cận Nghiêm cảm thấy cổ mình nhói đau, vội vàng đón lấy, mở nắp ra, ngửa cổ uống cạn.

~Hết chương 609~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 610: Tiếp Tục Bán Mạng

Mùi vị chua cay, khi chảy vào cổ họng cũng rất hăng, ngay sau đó, một luồng mát mẻ lướt qua cổ họng, làm dịu đi cơn đau. Bên này, Tưởng Ly chậm rãi nói: "Vậy là đúng rồi, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt. Anh cần dưỡng sức, bằng không sao có thể tiếp tục bán mạng cho tôi?"

Cô vừa dứt lời, bên này Cận Nghiêm chưa kịp nuốt hơi cuối cùng xuống cổ họng liền bị sặc, kích động ho sù sụ. Rất lâu sau anh ta mới bình tĩnh lại, kinh hoàng nhìn Tưởng Ly: "Cái... Cái gì mà bán mạng?"

Tưởng Ly gác một cánh tay lên lưng ghế, đổ người về phía trước, từ từ sát lại gần Cận Nghiêm, miệng mỉm cười. Cận Nghiêm chỉ cảm thấy tim như đập lỡ nhịp, vô thức áp sát vào cửa xe. Tưởng Ly tiến một phân, anh ta lùi một phân, cho tới khi sống lưng dựa hẳn vào cửa. Tưởng Ly nhìn ra sau lưng anh ta, bật cười: "Còn trốn đi đâu được? Độn thổ sao?"

Ở khoảng cách gần như thế này, ngũ quan của Tưởng Ly cực kỳ rõ nét, Cận Nghiêm cảm thấy cô đẹp thì đẹp thật đấy, cũng cực kỳ cuốn hút. Có điều anh ta từng lĩnh giáo qua sự tàn độc của cô, thế nên không hề cảm thấy vừa mừng vừa lo mà chỉ có một nỗi bất an trào dâng.

"Cô... Cô định làm gì?" Nói xong câu này, Cận Nghiêm ngẫm nghĩ rồi bổ sung thêm, cố gắng vớt vát lại sĩ diện: "Cô biết rất rõ vị trí và chức năng của tôi trong tập đoàn đấy. Tôi sẽ không bán mạng cho ai cả, cô từ bỏ đi. Vả lại, bây giờ cô là dâu trưởng Lục Môn, nhất cử nhất động đều bị mọi người theo sát, tốt nhất cô nên giữ vững quy củ của Lục Môn."

Tưởng Ly cứ nhìn anh ta cười miết, chép miệng mấy tiếng, không tiếp lời mà hỏi ngược lại: "Tôi không đẹp sao?"

Cận Nghiêm hùng hồn phát biểu xong một lời mà tự anh ta cho là hiên ngang lẫm liệt, không ngờ cô lại hỏi câu này. Anh ta sững sờ giây lát rồi mới tỉnh lại: "Đẹp... Rất đẹp..."

Tưởng Ly càng cười thân thiện hơn: "Nếu anh đã thừa nhận là tôi đẹp, vì sao còn sợ tôi như vậy?"

"Tôi... Tôi đâu có sợ cô?"

Tưởng Ly giơ tay mô phỏng lại tư thế của hai người lúc này. Cận Nghiêm ngượng ngập hắng giọng, sau đó ngồi thẳng người dậy, Tưởng Ly cũng theo đà quay về chỗ của mình.

"Cận Nghiêm, tôi biết tính chất công việc của anh ở tập đoàn. Bộ phận của các anh xưa nay không phục vụ cho riêng cá nhân nào, chỉ cân nhắc cho lợi ích tổng thể của tập đoàn." Tưởng Ly quay về chuyện chính, nét mặt cũng nghiêm túc trở lại.

Cận Nghiêm im lặng nhìn cô chằm chằm.

Tưởng Ly tiếp tục nói: "Nhưng anh có từng nghĩ đến không, lúc này đây anh chỉ còn cách hợp tác với tôi mới giữ vững được toàn bộ lợi ích và thanh danh của tập đoàn."

"Cô muốn nói gì?"

Tưởng Ly quay đầu, nhìn thẳng vào mắt anh ta: "Bây giờ Lục Đông Thâm đã được bên ngoài nâng lên, không xuống được nữa, nói cách khác chính là đã cưỡi lên mình cọp khó mà tụt xuống. Tình hình này đâu phải anh không biết rõ."

"Tôi biết rất rõ, cũng nhờ cô cả." Cận Nghiêm có đôi chút không vui.

Tưởng Ly không giận mà bật cười: "Không sai, tôi cố tình đấy."

Cận Nghiêm nhíu mày.

"Nói thẳng với anh luôn. Lục Đông Thâm không giải quyết được việc này đâu. Thời hạn bốn tháng trôi qua, thanh danh của Lục Môn sẽ bị ảnh hưởng, tới lúc đó cục diện khó khăn lắm mới bình yên được sẽ một lần nữa bị xáo trộn." Tưởng Ly thấy Cận Nghiêm muốn nói gì, bèn giơ tay ngắt lời anh ta: "Tin tôi đi, người có thể giải quyết chuyện này chỉ có tôi mà thôi."

Cận Nghiêm nhìn cô rất lâu và hỏi: "Cô tới tìm tôi, là muốn tôi làm gì?"

Tưởng Ly mỉm cười: "Rất đơn giản, tôi nghe nói anh có quyền điều động vệ sỹ của tập đoàn."

Cận Nghiêm sững người. Hả?

&&&

Lục Đông Thâm sau khi nhậm chức đã đưa ra ba quyết sách lớn.

Quyết sách thứ nhất dĩ nhiên dùng vào các dự án đã tuyên bố trong buổi họp báo. Vì chúng dính dáng tới một khoản vốn khổng lồ, lại là dự án mở rộng bản đồ sản nghiệp quan trọng mà Lục Đông Thâm tiếp quản sau khi nhậm chức, thế nên việc hợp tác với Nhiêu Tôn, Thai Nghiệp Phàm anh cũng đích thân thực hiện, đồng thời trao quyền cho Dương Viễn hỗ trợ song song.

Quyết sách thứ hai là quy hoạch phát triển trọng điểm của tập đoàn trong tương lai mười năm tới đồng thời là sự điều chỉnh nhân sự từ trong ra ngoài. Cái gọi là điều chỉnh, thực chất giống với một lần thay máu lớn. Cái cây to lớn chắc chắn sẽ mọc nhiều cành nhánh. Lục Môn tuy quy củ nghiêm ngặt, nhưng không đồng nghĩa với việc bên trong không tồn tại những kẻ đục nước béo cò. Bao năm qua vẫn có những người nhờ vào quan hệ leo lên được nhân viên cấp trung, thậm chí là nhân viên cấp cao, lai lịch đều là con cháu họ hàng thân thích. Khi còn đương chức, Lục Chấn Dương không động vào họ, nhưng Lục Đông Thâm vừa lên đã không để cho họ tự tung tự tác. Anh lọc một lượt từ đầu tới cuối, sau đó nhanh chóng bổ sung vào đó một nhân viên mới, không hề ảnh hưởng tới công việc.

Rất ít người mới nhậm chức nào vừa lên đã áp dụng các biện pháp cứng rắn, đa phần đều muốn thu phục lòng người. Nhưng đối với những nhân viên thành tích kém cỏi trong tập đoàn, sự nhẫn nhịn của Lục Đông Thâm là bằng không. Nói theo cách của anh thì: Tôi không phải nhà từ thiện, người nào giỏi sẽ được ở lại. Khi còn ở Skyline Thương Lăng, thủ đoạn thay máu mang tính sát phạt và quyết đoán của anh khiến người ngửi mùi đã khiếp sợ.

Có nhân viên cảm thấy ấm ức với cách làm việc của Lục Đông Thâm, lao vào phòng anh lý luận. Kết quả nghe nói, Lục Đông Thâm còn không buồn kinh động tới bộ phận nhân sự, thậm chí chưa cần đọc qua hồ sơ lý lịch đã có thể nắm rõ quá trình làm việc, những việc người đó làm hoặc chưa từng làm trong tập đoàn, nói cho đối phương câm như hến, không còn chút sức lực đối kháng nữa.

Đến lúc đó, mọi người trong tập đoàn mới bừng tỉnh ngộ. Thì ra từ trước khi ngồi lên vị trí cao nhất, Lục Đông Thâm đã nắm rõ trong lòng bàn tay tình hình của các nhân viên trong tập đoàn, đặc biệt là các nhân

viên cấp trung và cấp cao. Ai có công, ai có tội anh đều biết rõ, nếu không sao có thể vừa nhậm chức đã nã pháo chuẩn xác?

Quyết sách thứ ba, sự thay đổi quyền cổ phiếu của tập đoàn Lục Môn. Về điểm này, trong buổi họp báo đã đề cập tới, nhưng ý nghĩa đằng sau thì sâu xa hơn thế. Sức mạnh của thế hệ mới với Lục Đông Thâm làm đại diện đã bắt đầu chống lại những thế lực cũ, các cổ đông kỳ cựu ít nhiều đều bị đả kích. Đây là sự lo lắng của họ từ lâu, chính vì vậy mới phần nào lo lắng khi Lục Đông Thâm lên nắm quyền.

Nhưng, Lục Đông Thâm cứu được thời kỳ mưa gió lắt lay của Lục Môn, khiến họ ý thức được rằng, đưa anh lên cao chắc chắn sẽ mất đi một phần lợi ích, nhưng cũng còn hơn sau này một hạt thóc cũng không có mà ăn. Thế nên sau khi cân nhắc, họ chỉ còn cách giương mắt nhìn Lục Đông Thâm đưa ra kế hoạch điều chỉnh quyền cổ phiếu.

Bên ngoài đồn rằng mọi sự cải chính của Lục Đông Thâm đối với Hội đồng quản trị chỉ là bước đầu. Anh chắc chắn sẽ lấy mới thay cũ, thay hết bằng tay chân của mình.

Lục Đông Thâm chỉ mới nhậm chức vài ngày ngắn ngủi, hàng loạt những động thái lớn của Lục Môn đã khiến cả giới kinh doanh xôn xao bàn tán. Không ít người chẳng lạ lẫm gì với tác phong làm việc của Lục Đông Thâm. Khi còn là Phó Chủ tịch tập đoàn, anh đã làm việc rất dứt khoát gọn ghẽ, không lằng nhằng dây dưa, nên giữ thứ gì, nên bỏ thứ gì anh hiểu rõ trong lòng. Danh hiệu Chiến thần được nhắc lại, còn tiết tấu vốn đang hỗn loạn của Lục Môn cũng đang được bàn tay của vị Chiến thần mạnh mẽ này từ từ xoay chuyển về quỹ đạo vốn có.

Đương nhiên, cũng có người tỏ thái độ phản đối, thậm chí một số lời đồn còn kéo cả Tưởng Ly vào cuộc.

Vợ của Lục Đông Thâm, con trưởng nhà họ Lục, danh hiệu này vốn đã thu hút sự chú ý, huống hồ còn là một cô dâu trưởng nắm giữ thực quyền? Có người nói được làm vợ Lục Đông Thâm đúng là có phúc, không cần làm gì cũng có tất cả mọi thứ; Lại có người nói Lục Đông Thâm chết trong vòng tay người đẹp, một đời Chiến thần lại bại dưới vạt váy của phụ nữ, sau này sớm muộn cũng chịu thiệt thòi.

Nhưng đa phần khi nhắc đến Lục phu nhân, mọi người lại liên kết với chuyện cô biết "tà thuật", nên đã có không ít lời gièm pha xuất hiện nói rằng: Toi rồi, toi rồi, cậu chủ nhà họ Lục đã hoàn toàn bị tà thuật khống chế. Nhìn mà xem, đưa cho người ta toàn bộ tài sản của mình rồi.

~Hết chương 610~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 611: Sinh Ra Từ Một Gốc

Không ai ra mặt dìm xuống hay thanh minh cho những lời đồn ác ý này.

Tập đoàn Lục Môn không cần làm vậy, còn Tưởng Ly thì không buồn để tâm.

Chẳng qua là tam sao thất bản, lâu dần cũng sẽ theo gió bay đi.

Lục Đông Thâm tới gặp ba người.

Ở trong ba trại giam khác nhau.

Lục Chấn Danh, chú hai của anh. Bình thường được mệnh danh là người nho nhã, khép kín, vậy mà bốn năm trước lại ngấm ngầm chỉ đạo kế hoạch truy sát anh.

Ông trời thương anh, nếu lúc đó không gặp được Tưởng Ly cứu mạng, anh cũng không có phúc lớn đợi được bố của Trần Du chữa trị cho.

Bây giờ đây Lục Chấn Danh ngồi ngay trước mặt anh, tóc cắt rất ngắn, mặc áo tù, gầy hẳn đi so với lúc trước, má cũng hóp sâu. Nhưng trông ông ta không gượng gạo, không thảm hại, ông ta ngồi đó vẫn rất điềm đạm, tự nhiên.

Đây là thứ có sẵn trong máu của con cái nhà họ Lục, cho dù rơi vào hoàn cảnh tuyệt vọng đến đâu cũng sẽ không hèn hạ bất lực như phận con sâu cái kiến.

"Nghe nói chú hai ở trong này cũng không tệ, học ngoại ngữ, rèn thư pháp, rất tu tâm dưỡng tính." Lục Đông Thâm khẽ nói.

Lục Chấn Danh nhìn anh cười nhẹ nhàng rồi đưa mắt nhìn một lượt: "Tôi nghĩ, bất kỳ ai rơi vào môi trường này cũng sẽ biết tu tâm dưỡng tính thôi. Cậu đã ngồi lên ghế Chủ tịch, nhanh chóng tới gặp tôi, với tính cách của cậu, chắc cũng không phải tới để giương oai diễu võ đâu nhỉ."

"Chú hai là trưởng bối, chuyện giương oai diễu võ này không thể làm trước mặt trưởng bối được." Ánh mắt Lục Đông Thâm tối đi, ngữ khí cũng trầm xuống: "Cháu chỉ tò mò chuyện bốn năm trước."

"Chuyện bốn năm trước?" Lục Chấn Danh hơi ngước lên, lát sau bật cười: "Chẳng phải đã rõ ràng rồi sao? Đông Thâm à, ai ai cũng nói cậu là một con mãnh hổ của Lục Môn. Nhưng ở trong mắt tôi, cậu là sói. Dù ân hay oán cậu đều nhớ rất sâu, khi thời cơ tới ắt sẽ đáp trả. Chuyện bốn năm trước chính là một ví dụ. Bao năm qua cậu không bỏ qua việc điều tra, bây giờ tôi đã ngồi vào đây, cậu vẫn còn túm lấy chuyện đó không buông. Sao hả, cậu vẫn chưa hài lòng?"

Lục Đông Thâm nói thẳng: "Nhà máy sinh học Quý Dương năm đó không chỉ nhận một công thức, trước đó vẫn vận hành rất suôn sẻ, cho tới khi Vệ Bạc Tôn gia nhập. Cháu rất muốn hỏi chú hai một câu, vấn đề của công thức mà Vệ Bạc Tôn mang tới, chú đã biết rõ từ đầu phải không?"

Khóe miệng Lục Chấn Danh cứng lại: "Tôi đã nói rất rõ ràng rồi, đến lúc công thức xảy ra chuyện tôi mới biết."

Lục Đông Thâm giả vờ tỉnh ngộ: "Không sai, theo lời của chú hai thì tức là, nhà máy gặp chuyện, chú hai tận dụng thời cơ sai người định diệt trừ tận gốc người sắp tới Quý Dương là cháu."

Lục Chấn Danh cười khẩy: "Những chuyện này chẳng phải cậu đã biết rõ rồi sao?"

"Nhưng cháu lại nghĩ tới một hoàn cảnh khác." Lục Đông Thâm từ tốn đáp lời: "Đối với những gì cháu hiểu về chú hai, có lẽ chú hai đã sớm biết công thức có vấn đề, chẳng qua chỉ muốn dựa thế, diệt trừ những hòn đá cản trên đường mà thôi."

Lục Chấn Dương hơi nheo mắt lại: "Tôi dựa thế? Đông Thâm, cậu đừng quên năm xưa nhà máy sinh học Quý Dương do tôi và cậu đồng thời chịu trách nhiệm. Liệu tôi có cầm đá đập vào chân mình không? Hủy hoại toàn bộ lợi ích của mình để diệt trừ cậu?"

"Hủy hoại nhà máy Quý Dương sao có thể khiến chú hai bị phá hủy toàn bộ lợi ích chứ? Ngược lại, nếu nhà máy Quý Dương tiếp tục vận hành mới gọi là giết tài sản lớn của chú hai."

"Tôi không hiểu ý cậu." Trong ánh mắt Lục Chấn Danh đã không còn nụ cười, nhưng ngữ khí nghe vẫn rất bình tĩnh.

Lục Đông Thâm cũng không định vòng vo với ông ta nữa: "Nhà máy Quý Dương là nhà máy đầu tiên của Lục Môn tại Trung Quốc, cũng là dự án lúc trước bố cháu ra sức ủng hộ, không chỉ bác bỏ ý kiến của mọi người mà còn dồn vào đó một số vốn lớn, mục đích chính là muốn đưa dự án công nghệ sinh học vào lãnh thổ Trung Quốc. Cháu và chú hai đều là người phụ trách nhà máy, phát triển rất tốt. Chú hai chỉ có khổ lao, công lao lại thuộc về bố cháu. Nhà máy Quý Dương một khi gặp chuyện, với tư cách là người phụ trách, chú hai tuy nói sẽ gánh vác trách nhiệm, nhưng cũng còn tốt hơn tiếp tục xây từng viên gạch cho danh vọng của bố cháu. Vệ Bạc Tôn mang bí kíp tới, còn chú thì vui vẻ đón nhận, cả hai đều ôm theo mục đích riêng. Hắn ta thì hy vọng có một khoản tiền lớn và con đường để tiếp tục hoàn thiện bí kíp. Còn chú thì có ý đồ lợi dụng sự thiếu sót của bí kíp

để phá hủy nhà máy. Sự cố của nhà máy không phải ngẫu nhiên, chú hai đã lên kế hoạch từ trước, trước khi sự việc xảy ra còn lấy cớ công vụ gọi cháu tới Quý Dương gấp. Chú sắp xếp hai nước đi, nếu cháu không chết trong tai nạn nhà máy, vậy thì cũng có sát thủ đợi sẵn lấy mạng của cháu."

Nói tới đây, Lục Đông Thâm dựa người ra sau rồi mới tiếp tục: "Diệt trừ cháu, không khác gì chặt đi hai đôi chân của bố cháu. Ông sẽ vừa ủ ê mất tinh thần vì mất đứa con trai cả cũng sẽ đồng thời bị các cổ đông khiển trách vì làm tổn hại lợi ích của nhà máy. Ông sẽ rơi xuống vũng bùn lấy không thể bò lên. Chú hai, chiêu một mũi tên trúng hai đích này của chú quả là thâm độc."

Sắc mặt Lục Chấn Dương càng lúc càng khó coi, ánh mắt cũng sa sầm lại, giống như được phủ một lớp sương mù âm u, không thấy điểm tận cùng. Rất lâu sau, màu sắc đen tối ấy mới tan đi. Ông ta nhìn Lục Đông Thâm, bỗng bật cười: "Cuối cùng tôi cũng hiểu vì sao Khởi Bạch lại thua cậu rồi."

Ông ta hơi đổ người về phía trước, sắc mặt trở lại vẻ bình thường, khẽ thở dài: "Nhưng, những điều cậu nói, cậu có chứng cứ chứng minh không?"

"Không có." Lục Đông Thâm cười khẽ: "Ban nãy cháu cũng nói rồi, đây chỉ là những chuyện cháu cho rằng chú hai có thể đã làm. Nhưng bây giờ cũng đã đủ rồi, riêng việc thuê người giết người cũng đủ giúp chú hai yên tâm ở đây tu tâm dưỡng tính. Sau này nếu chú may mắn ra ngoài được cũng không sao. Cháu chỉ cần giữ chặt Lục Khởi Bạch, chắc chú hai cũng phải ngoan ngoãn đúng không?"

Lục Chấn Dương đột ngột nghiêm mặt lại: "Lục Đông Thâm!"

Lục Đông Thâm nhìn ông ta, khóe môi nở nụ cười khẽ: "Đây mới là nét mặt nên có của chú hai." Anh cố tình thở dài: "Con người đi tới cuối cùng có lúc cũng cần may mắn. Chú hai, vận mệnh không nằm trong tay chú và Lục Khởi Bạch, thế nên chấp nhận số phận đi."

Lục Chấn Danh nghiến răng, cảm xúc phẫn nộ cố gắng được ông ta liên tục dồn nén, lát sau ông ta hỏi: "Chuyện phòng thí nghiệm xảy ra sự cố là cậu tự biên tự diễn đúng không!"

Lục Đông Thâm cũng sát lại gần ông ta, cười khẽ, nói rành mạch: "Không làm như vậy, làm sao dụ được con cáo già như chú ra khỏi núi?"

Sắc mặt Lục Chấn Danh càng sa sầm hơn.

Lục Đông Thâm ngồi lại chỗ cũ, sống lưng thẳng đầy kiêu ngạo. Lát sau anh nói: "Chú hai làm chuyện gì cũng đầy thủ đoạn. Cháu chỉ học chú chút trò vặt mà thôi. Có điều hình như chú hai quên mất một việc."

Lục Chấn Danh không truy hỏi, nhưng nhìn anh đầy cảnh giác.

Thấy vậy, Lục Đông Thâm bật cười, nụ cười không chút nhiệt độ. "Không biết đã bao nhiêu lần rồi, cháu đề nghị bố cháu dọn ra khỏi căn biệt thự cũ ấy nhưng bố cháu cố chấp không dọn, nói sống ở đó thoải mái hơn. Chú hai biết căn biệt thự đó mà, chú và bố cháu chào đời ở đó. Về sau, ngay cả những bậc tiền bối của nhà họ Lục cũng đều dọn đi, vậy mà bố cháu từ đầu tới cuối đều không có ý định đi đâu. Ông nói với cháu, căn nhà này không thể để trống. Ngày chú hai vào tù, nghe quản gia nói, bố cháu đã ở trong căn phòng trước kia của chú suốt cả một đêm."

Nói tới đây, Lục Đông Thâm cũng ngừng lại.

Nghe xong, ánh mắt Lục Chấn Danh nổi sóng, nhưng cũng chỉ thoáng qua và biến mất rất nhanh.

Lục Đông Thâm nhìn thẳng vào ông ta, nói dứt khoát: "Chú hai, trong mắt chú, cháu là người không chết không được sao?"

Ngón tay của Lục Chấn Danh vô thức nắm chặt lại, một lúc lâu sau ông ta mới từ từ buông ra, khi lên tiếng giọng đã khàn tới lạnh nhạt: "Kẻ đánh cược không có đường cò kè mặc cả. Thế nên, nếu năm đó người ngồi lên vị trí quyền lực là tôi, vậy thì bây giờ tôi cũng có thể điềm nhiên, đạo mạo rồi."

Nhiệt độ trong ánh mắt Lục Đông Thâm lạnh hẳn. Anh đứng lên, kiêu ngạo, lạnh lùng: "Năm đó trong cuộc chiến giành quyền lực, bố cháu đã dùng thủ đoạn, nhưng chưa bao giờ nghĩ sẽ giết chú. Nay cháu ngồi lên vị trí cao nhất, không dám nói thủ đoạn quang minh chính đại cỡ nào, nhưng chí ít không nhắm vào mạng người, chấm máu người như Lục Khởi Bạch. Chú hai, đây chính là chuyện mà chú quên. Sinh ra từ một gốc, sao nỡ đốt thiêu nhau."

~Hết chương 611~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 612: Không Còn Quan Hệ Nữa

Là Cảnh Ninh yêu cầu được gặp Lục Đông Thâm.

Cảnh Ninh bị bắt với tội danh tiết lộ bí mật thương mại, nhưng vì cô tự ra đầu thú, thái độ thành khẩn, nên cũng được miễn giảm khi định khung hình phạt. Trước khi tới, Lục Đông Thâm có hỏi dò quản ngục, ấn tượng của quản ngục về cô rất sâu sắc, nói cô bình thường chỉ trầm mặc, đa phần ngồi đọc sách, cũng không chủ động gây chuyện, vì vậy người khác cũng chẳng chọc được tới cô.

Thần sắc của Cảnh Ninh vẫn tạm coi được, cô nói đùa với Lục Đông Thâm: "Ngày trước làm trợ lý của anh hôm nào cũng phải trang điểm, bây giờ mặt mộc nhìn trời lại rất tốt cho da."

Hiếm khi có một câu nói đùa, không giống tác phong bình thường của Cảnh Ninh, nhưng lại giống bản chất vốn có của Cảnh Ninh.

Cô chủ yếu muốn xin lỗi Lục Đông Thâm.

"Bao nhiêu lâu như vậy, tôi vẫn nợ anh một tiếng xin lỗi. Tuy rằng chuyện đến nước này, xin lỗi đã không còn tác dụng gì nữa."

Lục Đông Thâm không nói là chấp nhận hay không chấp nhận lời xin lỗi của cô, chỉ thấy tiếc cho sự lựa chọn cuối cùng của cô. Cảnh Ninh hỏi anh: "Thật ra anh đã sớm nghi ngờ tôi rồi phải không?"

"Phải."

Cảnh Ninh nhìn anh: "Tôi rất muốn biết, anh đã nghi ngờ tôi từ lúc nào?"

"Lúc ở Thương Lăng." Lục Đông Thâm nói: "Lần đầu tiên gặp Tưởng Ly."

Cảnh Ninh ban đầu sững người, sau đó trong đầu nhanh chóng hiện về hình ảnh ấy:

"Người đẹp, cô đang rất căng thẳng đấy."

"Cô nên học ông chủ của mình tác phong điềm tĩnh trước mọi việc Hay là, cô có bí mật gì không muốn ông chủ biết, nên mới căng thẳng như vậy?"

...

Cảnh Ninh bật cười, nụ cười đau khổ. Cô những tưởng mình che giấu rất tốt, cô những tưởng anh nghi ngờ từ lúc Tưởng Ly đại náo phòng họp.

"Đó là lần đầu tiên anh gặp Tưởng Ly, lời cô ấy nói anh liền tin sao?"

Lục Đông Thâm đáp thản nhiên: "Quan hệ giữa người và người có lúc dựa vào một cảm giác. Lúc đó cảm giác mách bảo tôi, Tưởng Ly đáng tin."

"Nhưng anh không hề vạch trần tôi." Cảnh Ninh ngước mắt nhìn anh: "Anh muốn cho tôi cơ hội hay muốn lợi dụng tôi, đưa thông tin sai lệch cho Lục Khởi Bạch?"

"Cả hai lý do." Lục Đông Thâm không giấu giếm: "Năng lực làm việc của cô rất giỏi, cô là một trợ lý tôi hài lòng nhất. Chỉ đáng tiếc, lòng cô không ở chỗ tôi. Cảnh Ninh, cô đáng lẽ nên có một tiền đồ rộng mở."

Cảnh Ninh mỉm cười, lát sau mới nói: "Anh quả nhiên không phải là một người dễ tin ai."

"Khi cô đã nếm thử máu tươi, giây phút bò ra khỏi cái chết, cô sẽ hiểu, tin tưởng một người cần dũng khí lớn đến nhường nào."

***

Sau khi vào tù, Lục Khởi Bạch rất ít gặp ai, ngoại trừ lần gặp trước với Cảnh Ninh và lần này với Lục Đông Thâm.

Nếu có thể, Lục Đông Thâm không muốn gặp Lục Khởi Bạch. Nói theo lời của Lục Đông Thâm thì: Cậu tuy không phải em ruột của tôi, nhưng trong người vẫn chảy dòng máu nhà họ Lục. Đối với những người nhà họ Lục vung dao muốn đoạt mạng của tôi, sống chết không qua lại chính là sự khoan dung lớn nhất dành cho các người.

Nhưng Lục Khởi Bạch thì vẫn cố chấp vấn đề thắng thua. Anh ta không hiểu lúc trước ván cờ của mình đã để lộ sơ hở ở điểm nào, vì sao cuối cùng người chiến thắng lại là Lục Đông Thâm?

Lục Đông Thâm hiểu Lục Khởi Bạch, thứ anh ta quan tâm đâu chỉ là sự thắng thua trên bàn cờ?

"Thường vào những lúc con người nghĩ rằng mình đang nắm chắc thắng lợi cũng là lúc họ dễ lộ sơ hở nhất." Lục Đông Thâm nói nước đôi: "Lục Khởi Bạch, do cậu quá muốn thắng mà thôi."

"Lẽ nào anh không muốn thắng?" Lục Khởi Bạch cười khẩy.

"Muốn." Lục Đông Thâm khẽ đáp: "Nhưng, vì thắng lợi tôi có thể nhẫn nhịn, chịu đựng, chấp nhận giây phút đánh mất lợi ích thậm chí thân bại danh liệt nhất thời. Còn các người có thể không?"

Lục Khởi Bạch nhìn anh rất lâu: "Lục Đông Thâm, anh quả nhiên tàn nhẫn."

"Không hỏi thăm tình hình của Cảnh Ninh sao?" Lục Đông Thâm chuyển chủ đề, cất giọng trầm trầm: "Vì cô ấy, cậu chấp nhận buông tay, bây giờ đến dũng khí hỏi thăm một câu cũng không có ư?"

Lục Khởi Bạch im lặng mím môi.

"Lục Khởi Bạch, cậu không nên ích kỷ như vậy." Lục Đông Thâm nói: "Để thành công, cậu coi như đã hủy hoại cả đời người khác."

"Anh có tư cách nói tôi à?" Ánh mắt Lục Khởi Bạch đầy lạnh lẽo: "Lục Đông Thâm, vì thành công, anh há chẳng phải cũng bất chấp thủ đoạn? Nếu không anh lấy đâu ra địa vị ngày hôm nay? Anh nói tôi hủy hoại cả cuộc đời người khác, vậy mạng của Lục Bắc Thâm và chủ tịch Tần bị ai liên lụy?"

Câu nói này đủ sắc bén, chí ít thì chọc đúng chỗ hiểm trong trái tim Lục Đông Thâm. Từ đó có thể thấy Lục Khởi Bạch cố tình. Anh ta cố gắng khơi lên ngọn lửa phẫn nộ trong lòng Lục Đông Thâm. Cho dù mình thua, anh cũng phải khiến Lục Đông Thâm biết anh chẳng chiến thắng được bao nhiêu trong cuộc chiến này.

Lục Đông Thâm khẽ nheo mắt lại, nhìn anh ta, ánh mắt tối như bị mây đen che phủ. Lát sau anh lên tiếng, tâm trạng không hề giận dữ: "Mọi chuyện có nhân ắt có quả, những người chủ động rơi vào hố cho tôi lợi dụng đều không được coi là người vô tội."

"Thế ư?" Lục Khởi Bạch cười khẩy: "Ý anh là chủ tịch Tần chết cũng không vô tội?"

"Mẹ tôi vô tội, thế nên tôi chưa từng lợi dụng mẹ tôi. Cũng vì thế, kết cục của Lục Bắc Thâm cũng là do nó tự chuốc lấy." Lục Đông Thâm từ tốn phản kích.

Lục Khởi Bạch nhìn anh chằm chằm rồi nói: "Lục Đông Thâm, tôi quả thật muốn tận mắt chứng kiến giây phút anh sụp đổ sẽ như thế nào. Đáng tiếc, đến cả cái chết của Chủ tịch Tần cũng không thể khiến sắc mặt anh thay đổi. Tôi quả nhiên vẫn xem thường khả năng nhẫn nhịn của anh."

"Nếu có thể, tôi không hy vọng con cái nhà họ Lục có khả năng nhẫn nhịn này."

Con người làm bằng xương bằng thịt, có ai không biết đau khổ? Có ai không muốn rơi nước mắt khi không thể bước tiếp được nữa? Nhưng, con cái nhà họ Lục từ nhỏ đã được dạy dỗ không được phép yếu mềm, trái tim vốn dĩ có dòng máu nóng đã trở nên càng ngày càng lạnh lẽo sau bao cuộc tranh đoạt nhân tính.

Anh khao khát ấm áp, cũng mong có được ấm áp, thế nên anh mới yêu Tưởng Ly sâu sắc. Anh tin rằng Lục Khởi Bạch cũng vậy, muốn chạm tay vào ấm áp, nhưng lại dùng cách thức cực đoan nhất để hủy hoại đi ấm áp.

Trước khi đi, Lục Khởi Bạch gọi giật Lục Đông Thâm lại.

Nhưng cũng chỉ là gọi, những lời sau đó nghẹn lại trong cổ họng, anh ta im lặng rất lâu.

Lục Đông Thâm lên tiếng: "Cảnh Ninh mọi chuyện đều ổn, vì cô ấy chủ động nhận tội, thế nên được giảm án. Nhưng án tích vẫn lưu lại. Đợi cô ấy ra tù, tôi sẽ tìm cho cô ấy một công việc mới, rời xa ngành này, coi như làm lại từ đầu. Sau này cô ấy sẽ có một cuộc sống hoàn toàn mới, cho dù là kết hôn sinh con cũng không còn liên quan gì tới Lục Khởi Bạch cậu nữa."

Lục Khởi Bạch cụp mắt xuống, rất lâu sau mới lẩm bẩm một câu: "Cảm ơn anh."

***

Vào thu, tháng ngày như mọc cánh bay, trôi nhanh vô cùng.

Tết Trung thu chớp mắt đã tới.

So với một tết Trung thu gần dịp Quốc khánh như năm ngoái, năm nay diễn ra sớm hơn, cách Quốc khánh còn khoảng hơn nửa tháng nữa.

Tưởng Ly dậy sớm, Lục Đông Thâm có cuộc họp đột xuất nên phải tới công ty. Lúc tiễn anh ra cửa, Tưởng Ly không hài lòng, cái miệng dẩu lên tận trời. Lục Đông Thâm phì cười vì dáng vẻ của cô, hôn lên cái môi cong tớn của cô và nói: "Giải quyết xong việc công ty anh sẽ về, gạt hết mọi tiệc tùng tiếp khách."

Tưởng Ly tiện thể cắn lên môi anh, lúc buông ra thấy môi anh sưng đỏ, cô cứ cười khúc khích. Lục Đông Thâm giơ tay vò mạnh đầu cô, làm cho mái tóc cô rối bù lên mới chịu thôi.

Sau khi Lục Đông Thâm đi khỏi, Tưởng Ly vuốt lại tóc mai bị anh làm rối: "Dám về muộn, cho anh tàn phế luôn."

~Hết chương 612~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 613: Mỗi Ngày Đều Rất Quan Trọng

Để lại một lời hung dữ, Tưởng Ly quay vào bận rộn việc của mình.

Phòng kính trở thành phòng làm việc.

Lúc trời tờ mờ sáng, Tưởng Ly đã lệnh cho quản gia dẫn người ra vườn hái hoa, bình thường không cảm thấy gì, đến những ngày như thế này luôn phát hiện ra điểm lợi của cả một vườn hoa rộng lớn ấy.

Từ hoa hồng tới hoa sen, từ hoa quế tới quả thông, tổng cộng hơn 20 loại, toàn bộ đều là những nguyên liệu tươi nhất, sau khi hái về sẽ lần lượt được bỏ vào các dụng cụ đựng tương ứng đợi gia công.

Mà từ cách đây một tuần, Tưởng Ly đã bắt đầu đưa một số nguyên liệu vào gia công, trong đó cô có làm mứt dây xanh đỏ. Lấy vỏ quýt và đu đủ tươi rửa sạch, xắt sợi, lấy màu của nguyên liệu làm màu mứt, cho thêm nước đường đá vào ngâm, sau khi thành phẩm sẽ phơi khô mấy ngày.

Tới ngày Trung thu, mứt cũng đã được phơi đủ, vừa kịp ăn.

Ngoài ra, Tưởng Ly còn làm mật quế hoa, chuẩn bị một loại trà thanh mát.

Khi quản gia cầm di động tới phòng kính tìm Tưởng Ly, cô đang dùng gỗ cây bách làm khuôn. Nếu nhìn kỹ, trên khuôn còn được khắc hình một con thỏ, rất dễ thương.

Từng tiếng chuông di động đổ dồn, Tưởng Ly ngó đầu nhìn, rồi nói với quản gia:Không cần nhận, tất cả những cuộc gọi tìm tôi hôm nay đều lờ đi.

Quản gia cảm thấy rất kỳ, bèn nhìn tên người gọi tới: Nguyễn Kỳ.

Cái tên này không hề xa lạ, gần đây liên tục được nhắc đến trên các tờ báo lớn, nghe nói đây là bạn gái của Thái tử gia Hoa Lực. Vị Tôn thiếu ấy rất thương cô bạn gái của anh ấy, đi tới đâu là dẫn theo tới đó.

Bây giờ vì đã hợp tác với Lục Môn, Hoa Lực được mọi người hết sức chú ý, vì vậy cũng có người tinh mắt cảm giác thấy, cô bạn gái của Tôn thiếu có bóng lực cực kỳ giống Lục phu nhân.

Thế là bèn có tin đồn lan ra, nói từng có một dạo Tôn thiếu qua lại rất thân thiết với phu nhân của Lục Đông Thâm, cũng tức là Hạ Trú. Bên ngoài cũng có những lời bàn ra tán vào về họ, bây giờ lại tìm một cô bạn gái có bóng lưng tương đồng với Hạ Trú, là trùng hợp hay chưa dứt tình?

Về chuyện này, Tưởng Ly không bày tỏ gì, quản gia cũng không dám hỏi, sau khi đáp lại một tiếng "Vâng", ông ấy nhìn chiếc khuôn trong tay cô, khen ngợi cô rất khéo.

Tưởng Ly dương dương tự đắc.

***

Nhiêu Tôn có vẻ nhàn nhã. Nói theo lời của anh thì: Anh tới đây một là để đầu tư, xây thêm gạch cho việc kinh doanh tại Trung Quốc, ngoài ra còn là để thoải mái hưởng thụ, coi như cho mình một kỳ nghỉ dài hạn đi.

Thế nên trong dự án hợp tác này, Lục Đông Thâm và Thai Nghiệp Phàm thì bận bù đầu còn Nhiêu Tôn thì nhàn tản, chỉ đọc báo cáo, không tham gia bất cứ buổi họp mang tính chất thương mại hay đi vào chi tiết nào.

Hai hôm nay anh đều ngủ đến khi tự tỉnh giấc, sau đó cùng Nguyễn Kỳ đi chơi lung tung. Điều khó chịu duy nhất là họ đi tới đâu cũng có bóng mấy tay "chó săn". Nguyễn Kỳ vì chuyện này rất phiền muộn. Nhiêu Tôn thì chẳng quá để tâm, ôm cô vào lòng và nói: "Chúng ta yêu nhau quang minh chính đại, có phải vụng trộm gì đâu, mặc kệ họ thích chụp gì thì chụp."

Câu nói này khiến Nguyễn Kỳ cảm thấy thoải mái trong lòng. Liên quan tới những bài báo nhiều ngày gần đây, cô cũng biết, nhất là mấy lời đồn đại. Đương nhiên, cô tin rằng Tưởng Ly và Nhiêu Tôn là hai người đàng hoàng, chính trực, nhưng thực tâm vẫn muốn Nhiêu Tôn có chút động thái đáp lại những lời đồn đó.

Nguyễn Kỳ biết suy nghĩ này rất nhạt nhẽo, nhưng một chút tâm tư nhạt nhẽo ấy khiến cô không thể thoải mái được.

Cứ thế tới Trung thu.

Nguyễn Kỳ cũng ngủ tới khi tự tỉnh giấc, mở mắt ra, chuyện đầu tiên chính là gọi cho Tưởng Ly. Nhưng gọi mãi mà đối phương vẫn không có ý nghe máy.

Đến khi ngồi vào phòng ăn sáng, Nguyễn Kỳ đã gọi tới cuộc thứ năm rồi.

Khi bữa sáng được lần lượt bê lên, Nhiêu Tôn thấy cô lại định với lấy điện thoại, vội vàng ấn cả tay cô và di động xuống, hỏi: "Em bị ma nhập à? Mới sáng ra đã làm gì vậy?"

Nguyễn Kỳ chép miệng: "Gọi điện thoại cho Tưởng Ly đó. Hôm nay là Trung thu, mọi người cùng đón vui biết bao."

“Trung thu là tết đoàn viên mà.” Nhiêu Tôn buông tay, uể oải dựa người ra sau ghế: “Cũng phải, “Đất lạ lẻ loi lòng khách lạ, gặp ngày tết đẹp nhớ người thân”.”

Nguyễn Kỳ bĩu môi, tiếp tục gọi lần thứ sáu.

Nhiêu Tôn nhướng mày nhìn cảnh tượng trước mắt. Đợi Nguyễn Kỳ đặt điện thoại xuống, anh nói: “Có thể là không nghe thấy. Hạ Hạ thường xuyên không mang điện thoại bên người. Em ăn sáng đi đã, nếu không liên lạc được, chúng ta phóng thẳng qua đó luôn.”

Nguyễn Kỳ nắm chặt di động trong tay, hơi đổ người về phía trước nhìn Nhiêu Tôn: “Em đã gọi sáu cuộc điện thoại rồi. Cứ cho là cô ấy không nghe thấy thì trong nhà có bao nhiêu người làm, cũng không nghe thấy cả sao? Cũng phải nói với cô ấy một tiếng chứ. Cho dù đi đâu, bên cạnh cũng không thể không có ai cả mà.”

Nói như vậy, Nhiêu Tôn cũng cảm thấy có lý. Anh ngẫm nghĩ: “Có lẽ là cô ấy không muốn nghe.”

“Muốn có thế giới hai người?” Nguyễn Kỳ ngập ngừng: “Tưởng Ly là người thích náo nhiệt nhất, hôm nay là tết, với tính cách của cô ấy, đáng lẽ càng đông càng vui mới đúng chứ.”

Nhiêu Tôn trầm mặc không nói, có vẻ như đang đăm chiêu.

Nguyễn Kỳ nhìn chằm chằm gương mặt anh, bất thình lình nói: “Anh bảo, có khi nào cô ấy…”

Nhiêu Tôn ngước mắt nhìn cô. Cô không nói hết câu nhưng ý tứ thì anh đã hiểu. Một lúc sau anh nói: “Chắc là không đâu. Dù sao thì cô ấy có đấu vũ lực với Lục Đông Thâm vẫn là đấu không lại. Rắn mềm đều đã dùng cả,

anh cũng không nghĩ ra được cô ấy còn có cách gì thuyết phục Lục Đông Thâm."

Nghe xong câu này, Nguyễn Kỳ ngược lại không sốt ruột gọi điện nữa mà mỉm cười nói với Nhiêu Tôn: "Có dám đánh cược không?"

"Cược gì?"

"Em cược Lục Đông Thâm chắc chắn sẽ bại trong tay Tưởng Ly."

***

Trước khi hoàng hôn xuống, Lục Đông Thâm đã về nhà rồi.

Cởi bỏ áo sơ mi, anh thay lên người một bộ quần áo ở nhà thoải mái, lao thẳng ra phía vườn hoa. Tưởng Ly đang ngồi trong nhà kính rửa những cánh hoa từ xa đã nhìn thấy anh.

Giữa bóng hoa là bóng hình cao lớn của anh. Những vạt hoàng hôn mới xuất hiện nơi chân trời hắt xuống bả vai dài rộng của anh. Anh cũng đã nhìn thấy cô, cười với cô, trong nụ cười có sự ấm áp và hạnh phúc.

Trái tim Tưởng Ly rung rinh, chao đảo, cô bảo quản gia đang đứng bên giúp đỡ đi chỗ khác.

Có điều, trước khi quản gia ra khỏi phòng kính, Tưởng Ly còn dặn với một câu: "Đừng quên, tới lúc đó để người vào."

Quản gia phanh lại, xoa tay có phần căng thẳng, hạ thấp giọng hỏi Tưởng Ly: "Làm vậy… có ổn thật không ạ? Anh Lục không giận chứ?"

"Có thể." Tưởng Ly ngước mắt nhìn quản gia: "Nhưng ông muốn giương mắt nhìn anh ấy bị người ta dèm pha thậm chí bị người ta kéo xuống khỏi vị trí của mình sao?"

“Đương nhiên là không muốn…”

“Vậy thì cứ làm theo tôi.”

Quản gia suy nghĩ một lúc rồi gật đầu. Khi ra cửa, bước ngang qua Lục Đông Thâm, quản gia vội vàng chào hỏi, rồi cúi gằm xuống vội vã bỏ đi.

Lục Đông Thâm cảm thấy kỳ lạ, bình thường quản gia là một người khá điềm đạm, bình tĩnh, chưa bao giờ thấy ông qua loa như vậy.

“Sao vậy?” Anh hỏi.

Tưởng Ly thản nhiên giải thích không chút sơ hở: “Làm sai chuyện, phá hỏng việc thế nên chột dạ thôi.” Nói rồi, cô trải những cánh hoa đã rửa sạch lên một chiếc giá phơi, quay người lại ôm chầm lấy Lục Đông Thâm: “Anh cũng nghe lời thật đấy, về sớm như vậy.”

“Một ngày mà bà Lục coi trọng như thế, sao anh dám xem nhẹ?” Lục Đông Thâm hưởng thụ vòng ôm của người đẹp.

“Hôm nay đâu chỉ là ngày tết quan trọng?” Tưởng Ly nói, nhìn thẳng vào mắt anh, vội bổ sung thêm một câu: “Mỗi một ngày bên anh đều rất quan trọng.”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 614: Rượu Không Làm Ta Say, Ta Tự Say

Lục Đông Thâm khẽ nheo mắt lại, nửa đùa nửa thật: "Anh cực kỳ tò mò một chuyện."

"Anh Lục có chuyện gì chưa hiểu? Cứ nói ra, em biết sẽ nói hết, không giấu giếm." Tưởng Ly cười ngọt.

Lục Đông Thâm vòng tay qua eo cô: "Gần đây miệng của người nào đó như bôi mật vậy, câu nào dễ nghe thì nói câu đó, Lục phu nhân, em bảo người này có ý đồ gì đây?"

"Thích một người, yêu một người, đương nhiên sẽ thích nói những lời dễ nghe rồi." Tưởng Ly đáp rất trơn tru: "Anh Lục không hài lòng sao?"

"Rất hài lòng." Lục Đông Thâm bật cười: "Chỉ là chịu ngược đãi quen rồi, bỗng nhiên được đãi ngộ hậu hĩnh ngược lại thấy chưa quen lắm."

Tưởng Ly ôm chặt lấy cổ anh, cười tít mắt: "Cho anh một cơ hội biểu đạt lại."

Lục Đông Thâm hắng giọng: "Sướng quá lại hơi lo, e rằng đây chỉ là nhiệt huyết nhất thời của Lục phu nhân. Nhưng không sao cả, chút ấm áp Lục phu nhân ban cho đã đủ để anh hưởng trọn cả đời rồi."

Tưởng Ly kéo đầu anh xuống, hôn lên bờ môi mỏng của anh một cái: "Miệng của anh Lục cũng rất ngọt mà. Nếu đã về sớm như vậy thì giúp em làm việc đi."

Đêm Trung thu, từ đồ ăn tới đồ uống, tất cả đều do chính tay Tưởng Ly làm, kết hợp với hương hoa thơm, vừa xua đuổi muỗi và côn trùng và khiến người ta ăn ngon miệng hơn.

Những việc Lục Đông Thâm có thể giúp là vô cùng ít ỏi, vì về cơ bản đều là những công việc vừa chuyên nghiệp lại vừa tỉ mỉ. Nhưng anh vẫn cố gắng giúp đỡ với tinh thần khiêm tốn học hỏi, làm cũng đâu vào đấy lắm.

Mấy chiếc đèn lồng bích sa Tưởng Ly làm trước đó được sử dụng, một ngọn đặt trong phòng kính, mấy ngọn khác được đặt dọc theo con đường đá cuội tới tận sâu trong vườn hoa. Bên trong có nến thơm, ánh lửa làm tôn lên lớp vải màu ngọc bích, ánh sáng hắt ra ngoài quả thực giống như Tưởng Ly nói, như đựng cả ánh trăng vào trong.

Từ ngọn nến lập lòe tỏa ra một mùi thơm nhàn nhạt, giống mùi lan rừng, thấm vào hơi thở, nhưng nếu ngửi kỹ thì lại không thấy nữa.

Nến và mùi riêng của bích sa kết hợp một cách hài hòa.

Bữa tối được chuyển tới phòng kính.

Công việc thu dọn không gian làm việc bừa bộn dành cho Lục Đông Thâm làm là thích hợp nhất. Một người vừa mắc bệnh sạch sẽ vừa mắc chứng OCD như anh nếu chỉ nói là hoàn thành nhiệm vụ thì coi như sỉ nhục anh. Tới khi Tưởng Ly ôm một bó ngọc lan bước vào căn phòng kính, cô đã phải cảm thán không thôi.

Tạm thời không nói đến việc các loại hoa trong phòng kính đều được sắp xếp theo màu sắc, độ cao thấp, thậm chí là hình dáng chậu hoa. Chỉ nói riêng sàn nhà bằng kính màu đen của căn phòng cũng được lau đến bóng loáng, in rõ bóng người, sợ rằng cho dù quỳ xuống kiểm tra cũng không ra được hạt bụi nào.

Bàn ăn được bố trí tao nhã, khăn trải bàn màu trắng thuần với những hoa văn mây gấm. Đĩa ăn không chọn cái có hoa nữa mà sạch sẽ, đơn giản. Những dụng cụ kết hợp khác như dao, dĩa đều làm bằng bạc.

Góc bàn có một lọ hoa đang đợi sẵn ở đó dành cho bó hoa của Tưởng Ly. Trong biệt thự có không ít lọ hoa, lớn nhỏ đủ màu sắc và kiểu dáng khác nhau, đều được Tưởng Ly thu thập lúc rảnh rỗi.

Lục Đông Thâm chọn một lọ hoa hình thù khá đặc biệt với màu sắc hài hòa. Anh không thống nhất lựa chọn chất liệu thủy tinh mà lấy một lọ hoa làm bằng gốm thủ công, đặt lên bàn trông lại có một phong vị khác.

Xưa nay Tưởng Ly luôn tin vào thẩm mỹ của Lục Đông Thâm.

Trong phòng kính có các chậu cây, đủ màu sắc, bàn ăn màu trắng bỗng trở thành điểm nổi bật. Một lọ hoa đơn lẻ làm đồ trang trí lại càng tôn lên bàn ăn.

Cô cắm bó hoa ngọc lan vào trong, đúng là càng làm đẹp cho nhau.

Ngọc lan không dễ bó, Tưởng Ly lại tốn công một chút. Cô cắt từng bông ngọc lan xuống, lần lượt cố định trên một cành cây khô, rất nghệ thuật lại tỏa ra một mùi hương nhẹ nhàng thấm vào lòng người.

Bánh Trung thu đã ra lò, được quản gia bày lên khay bưng tới. Ngoài ra còn có đủ các loại hoa quả và đủ các loại bánh ngọt, bánh mặn khác nhau. Loại nào cũng hấp dẫn và xinh xắn. Phàm là những màu sắc có thể ăn được đều được Tưởng Ly nhuộm bằng đủ các loại hoa và thực vật, vừa đẹp vừa tốt cho sức khỏe.

Họ bê thêm vào một chiếc lò sưởi nhỏ, trên có đặt một ấm trà sứ thô, đang nấu trà thơm phức, cực kỳ hợp cảnh.

Ăn bánh trung thu và uống trà là cách thưởng thức từ đời tổ tiên tới nay. Nhưng Tưởng Ly còn kết hợp thêm rượu tự ủ, trong rượu lại điểm thêm mấy giọt mật hoa quế cô đã làm sẵn, trong vị cay nồng có thêm ngọt ngào.

Có trà có rượu, có thể lấy trà giải rượu lại vẫn giữ được men say, coi như là chút thú vị đêm Trung thu.

Bánh trung thu trên bàn dĩ nhiên là trọng điểm.

Bốn loại bánh, đều do Tưởng Ly tự làm.

Sau khi kéo Lục Đông Thâm ngồi xuống, cô nhiệt tình giới thiệu: "Hôm nay em làm bánh Trung thu kiểu Bắc Kinh, xin long trọng giới thiệu với anh. Vỏ đỏ, vỏ xanh làm từ nguyên liệu tự nhiên, vỏ mềm, vỏ giòn, bốn loại bánh mỗi loại có một hương vị riêng, cũng có cách làm riêng, là đại diện cho bánh Trung thu Bắc Kinh. Loại bánh trung thu này hơi truyền thống một chút, cũng hơi cổ một chút, nhưng đón Trung thu là ăn hương vị cổ truyền mà. Em đã làm không ít, để lại một phần trong nhà, ngoài chúng ta ra còn cho các quản gia, ngoài ra em sai người mang tới biệt thự nhà họ Lục."

Suy nghĩ tinh tế, Lục Đông Thâm thích cô ở điểm này.

Đối với bánh Trung thu, Lục Đông Thâm không quá cầu kỳ. Anh không phân biệt được các loại bánh, chỉ biết mùi vị gì cũng có. Sau khi được cô giới thiệu qua bốn loại, anh bỗng cảm thấy chúng trở nên cao cấp hơn hẳn.

Anh nếm một miếng trong số đó, cảm giác giòn rụm, mùi thơm phức, anh gật đầu: "Ngon lắm."

"Bánh trung thu Bắc Kinh cầu kỳ một chút, dầu vừng cho nhiều hơn, khẩu vị thiên về thanh ngọt, ăn vào thiên giòn." Tưởng Ly bẻ một miếng

bánh trắng.

Lục Đông Thâm nhìn hình vẽ trên bánh, không nhịn được cười: “Thỏ?”

“Không phải thỏ bình thường, nó là “thỏ gia”. Bắc Kinh xưa, thỏ gia được dùng để thờ cúng, sau này hầu như nhà nhà đều có, là món đồ chơi không thể thiếu của con trẻ. Thế nên trước kia, truyền thống của người Bắc Kinh xưa là Trung thu không thể thiếu thỏ gia. Nhà Nhiêu Tôn đến nay vẫn có một tác phẩm thủ công mỹ nghệ hình thỏ gia đấy, nghe nói là truyền từ đời Minh.”

Lục Đông Thâm tỉ mỉ ngắm nhìn “thỏ gia” mà cô nói, nhìn kiểu gì cũng cảm thấy có chỗ nào đó bất ổn: “Thứ em nói anh từng thấy, nhưng khác với con thỏ em khắc ra này. Cái của em…” Anh ra hiệu cô nhìn miếng bánh: “Chỉ là con thỏ hoạt hình bình thường mà thôi.”

Tưởng Ly ấp úng một úng, nhưng với tinh thần mặt dày vô địch, cô vẫn nghiêm túc giữ chặt miếng bánh anh lắc lắc trong tay: “Tinh thần, anh phải lĩnh hội được tinh thần bên trong. Anh có biết bánh Trung thu Bắc Kinh từ đâu mà ra không? Tương truyền khi xưa, thành Bắc Kinh xảy ra một trận đại dịch rất nghiêm trọng. Hằng Nga bèn sai Thỏ Ngọc hạ phàm cứu bách tính. Thỏ Ngọc này chính là thỏ gia. Thỏ gia đã dùng hai loại thuốc đỏ và trắng để cứu bách tính cả thành. Hai màu đỏ trắng đã trở thành hai loại bánh trung thu như ngày nay.”

Nói tới đây, cô hắng giọng: “Hôm nay em tôn kính truyền thống. Tuy rằng trình độ vẽ của em không tốt, nhưng tâm tư thì tới nơi tới chốn. Anh không biết khắc con thỏ này tốn công đến thế nào đâu, có mà ăn là tốt rồi.”

Câu cuối cùng mới là quan trọng nhất. Ý muốn nói: Anh kén cá chọn canh gì nữa?

Lục Đông Thâm hiểu ngay lập tức, chỉ thiếu nước "tạ chủ long ân".

Tuy rằng hình dáng của con thỏ có thiếu hụt đôi chút, nhưng buộc phải thừa nhận bánh trung thu Tưởng Ly làm rất ngon. Trong căn phòng chỉ có hai người họ, không có ai quấy rầy, càng không có người làm tới làm phiền.

Mùi thơm của rượu quyện với mùi thơm của trà, ánh trăng lơ lửng trên cao, ánh đèn bích sa hắt qua những bụi cây, có mùi thơm thoang thoảng ập tới, cảnh này, tình này, Lục Đông Thâm bỗng cảm thấy rượu chưa khiến ta say, ta đã tự say rồi…

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 615: Khiến Anh Sợ Hãi

Xong ba tuần rượu, Tưởng Ly liền dựa vào lòng Lục Đông Thâm, hai người cùng ngả vào chiếc ghế nằm rộng lớn, ngắm nhìn bầu trời qua cửa kính trong suốt. Màn đêm trong vắt, trời sao giăng đầy, ánh trăng thì cực kỳ sáng.

"Lúc nhỏ, em luôn có cảm giác trăng Trung thu to đến mức như ở ngay trước mắt, thế nên lúc nào cũng nghĩ cách bắt lấy." Tưởng Ly vươn tay, túm về phía ánh trăng: "Em leo lên nóc nhà, hoặc bò lên ngọn cây cao nhất chỉ để chạm tới ánh trăng, rõ ràng là gần như thế nhưng lại không chạm tới được."

Cô buông tay xuống, cười thành tiếng: "Đông Thâm, em nói cho anh nghe, hồi nhỏ em làm rất nhiều chuyện buồn cười. Em đào một cái hố thật to trong sân nhà, chỉ muốn xem xem dưới đó có vương quốc ngầm nào không. Lúc tuyết rơi, em đào một cái động tuyết, muốn học cách sống của người Eskimos, kết quả là lạnh gần chết cóng. Mẹ nuôi của em nói em đầu thai nhầm rồi, đáng lẽ phải là con trai mới đúng."

Lục Đông Thâm ôm chặt lấy cô, nghe cô kể chuyện lúc nhỏ mà lòng mềm nhũn: "Có thể tưởng tượng ra được."

Tưởng Ly quay đầu nhìn anh: "Còn anh thì sao? Có từng làm chuyện gì rất nực cười không?"

Lục Đông Thâm nghĩ mãi một lúc lâu: "Chắc là có chứ."

"Thế nào gọi là "chắc là"?" Tưởng Ly nhìn gương mặt anh chăm chú, có vẻ hứng thú.

Lục Đông Thâm cười: "Hồi còn rất nhỏ, lần đầu tiên ăn bánh ú, lúc đó anh không biết phải ăn thế nào, nên ăn cả vỏ luôn, một thứ vốn rất dính cộng thêm vỏ ngoài hại anh ốm suốt mấy ngày. Kể từ ngày đó, cứ nhìn thấy bánh ú là anh sợ hãi. Kể cả sau này khi đã biết bánh ú phải ăn ra sao, anh vẫn có chút bóng ma tâm lý. Chuyện này, có buồn cười không?"

Tưởng Ly hơi nhỏm người dậy, quay đầu nhìn anh, nhìn mãi nhìn mãi không nhịn được nữa, phì cười thành tiếng, giống như hở lỗ khí vậy, cười không ngừng nghỉ, cuối cùng gần như bò rạp ra lòng anh mà cười.

"Ông trời ơi, Lục Đông Thâm... Anh đúng thật là..."

Lục Đông Thâm biết ngay sẽ như vậy mà!

Tưởng Ly vẫn còn nằm trong lòng anh cười không khép được miệng lại, sau đó hai tay ôm lấy mặt anh, xoay qua xoay lại: "Tiểu Tiểu Thâm, sao anh lại đáng yêu đến vậy chứ? Không biết cách ăn bánh ú sao không đi hỏi người khác? Chắc từ nhỏ anh đã thích làm ông cụ non nên mới ngại đi hỏi người khác chứ gì..."

Lục Đông Thâm nhìn cô, mặc cho cô xoay mặt mình như trống bỏi. Đợi tới lúc khó khăn lắm cô mới dừng lại, anh cố tình đẩy cô ra: "Đứng dậy, tránh xa anh ra chút."

"Còn lâu." Tưởng Ly càng ôm chặt cổ anh: "Em dính vào anh cho chết."

Lục Đông Thâm không nhịn được cười.

Trên đời này sao lại có một cô nhóc khiến người ta yêu quý như vậy chứ?

Đêm Trung thu tĩnh mịch.

Mùi rượu lan tỏa.

Từ trên xuống dưới trong biệt thự không ai tới quấy rầy.

Lục Đông Thâm ôm Tưởng Ly trong lòng, bỗng nhiên ý thức được từ lúc trở về Lục Môn tới giờ, anh và cô dường như có rất ít những khoảnh khắc yên tĩnh như thế này. Ngày nào anh cũng phải chiến đấu, giống như một con sói cô độc đi trong rừng rậm, không dám lơ là một phút giây.

Tết Trung thu, trăng Trung thu, nhà nhà đoàn viên.

Trong cuộc đời anh, thứ gọi là đoàn viên chẳng qua chỉ là một từ trong sách, hoặc chẳng qua chỉ là một bữa cơm gia đình. Anh đi học nơi xứ người, bố mẹ bận rộn đủ việc, những dịp cả gia đình có thể ngồi xuống ăn cơm với nhau cực kỳ hiếm hoi.

Gặp được Tưởng Ly, anh mới cảm nhận được ý nghĩa thật sự của hai chữ "đoàn viên".

Lục Đông Thâm nhìn lên vầng trăng sáng treo lơ lửng trên bầu trời đêm, bất giác nhớ tới giờ này năm ngoái. Lúc đó mẹ vẫn còn, mẹ nói: Tết Trung thu à, hình như đã rất nhiều năm rồi không ngồi xuống yên bình ngắm trăng rồi.

Lòng Lục Đông Thâm hơi nghẹn lại.

Tưởng Ly đặt chiếc ghế thấp bên cạnh ghế nằm, cầm một bình rượu tới, rót hai cốc rượu, một trong hai cốc đưa cho Lục Đông Thâm. Anh đón lấy, nhấp một ngụm.

Cô ngồi dưới thảm, quá nửa người ngả xuống chân Lục Đông Thâm, khẽ nói: "Còn nhớ tết Trung thu năm ngoái, hai chúng ta mặc bộ đồ đôi màu hoa hồng đi dạo siêu thị, chớp mắt đã tới Trung thu năm nay rồi."

Lục Đông Thâm một tay cầm cốc, một tay khẽ xoa đầu cô, không nói gì.

Tưởng Ly uống cạn rượu trong cốc, tiếp tục nói: "Còn nữa, giờ này năm ngoái mẹ của chúng ta tới tìm em nói chuyện. Bà nói thật ra anh thích nhất là về với nơi sơn thủy hữu tình, cực kỳ căm ghét tranh đấu thương trường. Nhưng có thể làm sao? Kể từ giây phút sinh ra trong Lục Môn, số phận của anh đã được quyết định."

Ánh mắt Lục Đông Thâm dừng lại ở nơi sâu nhất trong vườn hoa, nơi đó chỉ có thứ ánh sáng lập lòe như đom đóm, là bóng hắt ra từ ngọn đèn bích sa. Đêm đoàn viên, nhớ về người thân. Người bên ngoài mỗi khi đánh giá về anh đều gắn theo bốn chữ "lòng dạ sát đá". Đã từng có lúc anh cũng tự nghĩ mình như vậy.

Nhưng hôm nay, anh cảm giác trái tim mình cũng biết đau, cảm xúc cũng có lúc hụt hẫng. Mẹ nói không sai, thật ra đối với chuyện tranh đấu nhân tính, anh cực kỳ căm ghét. Đây chính là một vũng nước chết tanh hôi, bản thân lại buộc phải như một con ruồi bay vòng vòng trong đó.

Tưởng Ly khẽ thở dài.

Khi đó Tần Tô nói: Cô Hạ, nó có thể yêu một người con gái, nhưng không thể yêu một cô gái theo kiểu bị ma nhập, bất chấp tất cả như vậy. Hơn nữa còn là một bậc thầy mùi hương. Bởi vì cô không những có thể ảnh hưởng tới cảm xúc của nó mà còn kiểm soát được nhiều thứ khác. Chỉ cần cô muốn, cô vừa có thể giúp nó, vừa có thể hại nó.

"Lúc trước, mẹ chúng ta từng đòi hỏi em một sự bảo đảm, một sự bảo đảm khiến bà tuyệt đối tin tưởng."

Lục Đông Thâm cúi đầu nhìn cô. Anh biết chuyện này, sau này cô đã kể cho anh nghe. Lúc đó anh một lòng nghĩ cô rất có thể vì những lời của mẹ mà rời xa anh, nhưng anh bị cô cười chê một phen, nói tư tưởng của anh còn không giác ngộ bằng mẹ anh.

Hôm nay cô nhắc lại câu này, có lẽ tình hình khi đó không đơn giản như vậy.

Tưởng Ly nhẹ nhàng ngồi dậy, mặt đối mặt với anh: "Em đã cho mẹ chúng ta một sự bảo đảm, liên quan đến bí mật lông đào có thể hủy hoại em. Bà yêu anh như sinh mệnh, em có thể hiểu, chỉ khi em giao sinh mệnh của mình ra, bà mới yên lòng."

Lục Đông Thâm sững người, rất lâu sau mới phản ứng lại, ngồi thẳng dậy: "Bé con, em..."

"Lục Đông Thâm." Tưởng Ly ngắt lời anh: "Đây chính là cách em yêu anh. Trong chuyện tình cảm của chúng ta, em không muốn giấu giấu giếm giếm, ở bên nhau được ngày nào thì vui vẻ ngày ấy. Em yêu anh, thích anh, tức là sẽ trao cho anh tất cả những điều tốt đẹp, để anh được cười, được hạnh phúc. Em nghĩ, anh cũng muốn như vậy, phải không?"

"Phải." Lục Đông Thâm đau lòng kéo cô lại gần, cúi đầu nhìn cô chăm chú: "Nhưng đó đều là việc người đàn ông phải làm."

"Nam nữ có gì khác biệt? Tình yêu không phải là thứ một bên hy sinh còn một bên nhận về. Yêu một người, làm việc gì cũng đều là tự nguyện, không phải sao?" Tưởng Ly kéo tay anh qua, đan tay mình vào tay anh: "Đông Thâm, anh là người đàn ông em yêu. Em không muốn thấy anh mệt

mỏi như vậy. Anh nên tin tưởng em, có những chuyện chỉ có em mới có thể chia sẻ với anh."

Ngón tay Lục Đông Thâm hơi cứng lại, anh nhìn cô: "Em định nói gì?"

Tưởng Ly nắm chặt lấy những ngón tay cứng đờ của anh, nhìn thẳng vào ánh mắt đầy cảnh giác của anh: "Đông Thâm, Huyền thạch là nguyên liệu quan trọng nhất, không thể thay thế, em phải tìm ra."

"Không được." Lục Đông Thâm lập tức bác bỏ: "Em đừng hòng nghĩ tới."

Anh biết ngay cô chưa từ bỏ, những dịu dàng mấy ngày vừa rồi chỉ là vì hôm nay sẽ lật bài sao? Trong lòng anh dâng lên sự khó chịu, nhưng không hiểu vì sao, ngoài khó chịu ra, anh còn có một linh cảm không thể kiểm soát, linh cảm này khiến anh sợ hãi.

~Hết chương 615~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 616: Khí Thế Bừng Bừng

"Anh nói anh tin tưởng em, vậy thì nên tin em, để em đi." Tưởng Ly khuyên nhủ: "Trước khi quen anh, em từng đi qua không biết bao nhiêu nơi nguy hiểm, chẳng phải bây giờ vẫn bình an vô sự ư? Nói thật với anh, từ lúc từ Tần Xuyên trở về, em vẫn luôn nỗ lực, hy vọng có thể tìm ra nguyên liệu thay thế cho Huyền thạch, nhưng em không tìm ra. Số lượng Huyền thạch lúc trước giấu trong Giang sơn đồ là quá ít ỏi, em không thể lấy dư ra nhiều hơn để làm thí nghiệm. Thế nên, cho dù thật sự phải nghiên cứu sản phẩm thay thế cho Huyền thạch thì điều kiện tiên quyết vẫn là phải tìm ra Huyền thạch, hiểu được đặc điểm mùi hương của nó mới có cơ sở đi tiếp."

Sắc mặt Lục Đông Thâm đã lạnh xuống: "Anh không quan tâm Huyền thạch hay Vong ưu tán gì đó, đã bảo không cho em đi là không cho em đi."

"Vậy bốn tháng sau phải làm sao?"

Lục Đông Thâm nheo mắt lại: "Thế nên, em quả nhiên đã đào hố đợi sẵn."

"Không phải đào hố, mà phải đối mặt với thực tế." Tưởng Ly ngồi quỳ dưới thảm, ôm lấy cánh tay anh, vừa dùng lý, vừa dùng tình: "Anh biết anh sợ em gặp nguy hiểm nhưng em quanh năm đi khắp mọi nơi, có nguy hiểm nào chưa từng gặp? Em không yếu ớt như vậy. Chuyện của bốn năm trước rồi cũng phải giải quyết. Anh vừa ngồi lên vị trí cao nhất, chuyện này giống như một cái gai sau lưng vậy, ngày nào còn chưa nhổ ra, ngày ấy anh

sẽ không thể ngồi yên. Bây giờ anh mở rộng ngành công nghệ sinh học, nhất là lại định hướng đi theo lĩnh vực thần kinh, một khi công thức này thật sự thành công, thì dù đối với chuyện bốn năm trước hay hiện tại đều giúp đỡ được."

Lục Đông Thâm mím môi nhìn cô chằm chằm, không nói một câu.

Tưởng Ly hắng giọng tiếp tục: "Không có Huyền thạch thì không giải quyết được Vong ưu tán. Không công bố được Vong ưu tán thì không thể giải quyết triệt để chuyện bốn năm trước. Đông Thâm, em làm vậy cũng chỉ vì suy nghĩ cho tương lai của chúng ta, sớm giải quyết tâm bệnh, sớm chặn lại những lời dèm pha của mọi người chẳng phải rất tốt sao?"

"Vậy anh hỏi em, em định dẫn theo bao nhiêu người đi sa mạc?" Lục Đông Thâm cất giọng lạnh lẽo: "Hoặc có phải em đã suy nghĩ để anh đi theo?"

"Không cần anh đi theo, bây giờ anh đâu có đi được chứ?" Nói tới đây, Tưởng Ly hơi ngập ngừng: "Còn dẫn theo người... một vài vệ sỹ là đủ rồi."

"Em nói dối." Lần này Lục Đông Thâm nhặt lại được lý trí: "Chính vì em từng đi qua quá nhiều nơi nguy hiểm, thế nên mới càng hiểu sự thâm sâu bất định nơi sa mạc. Từ đầu tới cuối, em không định để anh đi theo, càng không định dẫn theo bất cứ người nào vào sa mạc."

"Không phải em..."

"Anh vẫn một câu đó thôi, không được đi." Lục Đông Thâm giữ lấy cằm cô, cố gắng kiềm soát cảm xúc: "Bé con, em đừng ép anh phải thật sự giam em lại."

Dứt lời, anh đứng dậy: "Sau này đừng nhắc lại chuyện này nữa, còn về buổi họp báo bốn tháng sau, anh sẽ nghĩ cách."

Một buổi thương lượng tan tành.

Tưởng Ly cũng đứng lên, nhìn chằm chằm theo bóng lưng anh, từ tốn nói một câu: "Lục Đông Thâm, trong chuyện này, anh không có quyền quyết định."

Lục Đông Thâm đột ngột dừng bước, quay người nhìn cô.

"Em đã lên kế hoạch xong rồi, ăn xong bữa cơm này với anh, em sẽ đi."

Lục Đông Thâm đột nhiên nhíu mày rất sâu, cảm xúc không vui trong ánh mắt đã quá rõ ràng. Anh chậm rãi đi tới trước mặt cô, cúi thấp đầu xuống nhìn cô: "Em dám, em thử bước một bước ra khỏi cửa nhà xem."

Dứt lời, anh giữ chặt cổ tay cô, gần như dùng sức kéo cô ra khỏi phòng kính.

Tưởng Ly cũng không giãy giụa, cứ thế lảo đảo, loạng choạng bước ra ngoài vườn hoa theo anh.

Ai ngờ vừa vào cửa vườn hoa, con đường trước mắt đã bị chặn lại. Lục Đông Thâm nhìn kỹ lại, dưới ánh trăng có đến chục người vệ sỹ, chặn kín lối đi của anh.

Quản gia cũng đứng trong số đó.

Lục Đông Thâm lạnh lùng quát: "Muốn tạo phản sao?"

Đám vệ sỹ đứng im không nhúc nhích.

Quản gia tiến lên mấy bước, cung kính nói: "Cậu nên bỏ phu nhân ra."

Cảnh tượng này nằm ngoài dự liệu của Lục Đông Thâm. Anh ngẩn ra mấy giấy, nhưng cũng chỉ là mấy giây. Tưởng Ly giơ cánh tay còn lại lên

lấy cùi trỏ huých mạnh vào mạng sườn của anh. Anh đau đớn, buông tay, Tưởng Ly tranh thủ chạy thoát.

Lục Đông Thâm xoay ngược tay lại bắt nhưng vồ hụt. Ngay sau đó anh lao lên định đuổi theo tóm cô lại, Tưởng Ly trốn vào trong đám vệ sỹ. Hai người đứng đầu chặn Lục Đông Thâm lại, giữ chặt anh.

Lục Đông Thâm phẫn nộ, cố gắng giơ tay đánh trả, dù sao cũng chỉ có hai người xông lên, anh hoàn toàn không coi ra gì. Anh nghĩ bụng, bắt lại được cô nhóc đó chắc chắn phải trói vào, thậm chí là trói chặt cô lên giường, không cho cô cả tự do xuống giường nữa, nói chi tới bước ra cửa phòng.

Vậy mà suy nghĩ ấy vừa xoay tròn trong đầu, một giây sau anh đã cảm thấy toàn thân bất lực, cánh tay không tạo ra được chút sức nào, mềm oặt. Ngay sau đó, anh bị hai vệ sỹ đỡ lấy, họ không cần dùng sức đã khống chế được anh.

Tưởng Ly đi tới trước mặt anh, thở dài: "Anh đừng tốn sức nữa."

Lục Đông Thâm ngước mắt lên, mệt mỏi hỏi cô: "Em đã cho anh dùng thứ gì?"

Chuyện này là không thể.

Tối nay những thứ anh ngửi cô cũng ngửi, anh ăn cô cũng ăn. Lúc ôm cô, anh âm thầm quan sát rất rõ ràng, trên người cô không có thứ gì khác.

Tuy rằng mấy hôm trước cô bày ra một màn để hóa giải nghi ngờ của anh, nhưng anh vẫn giữ một chút cảnh giác, thế nên tối nay anh có phòng bị, vậy mà...

Vấn đề nằm ở đâu?

Lục Đông Thâm bất thình lình nhớ tới nước canh và mật bách hoa mỗi ngày...

"Em..."

Tưởng Ly khẽ nói: "Hằng ngày em đúng là đều tẩm bổ cho anh, nhưng anh không ngửi được mùi trong nến thơm."

Sự tương khắc của mùi hương.

Lục Đông Thâm nghĩ tới rượu, nghĩ tới trà, thậm chí nghĩ tới bánh Trung thu và bó ngọc lan bày trên mặt bàn, vậy mà để sót cây đèn bích sa ấy.

Quả nhiên, đối với Tưởng Ly, anh chẳng thể phòng nổi.

"Anh ấy mệt rồi, đưa anh ấy về phòng nghỉ đi." Tưởng Ly nhìn mặt Lục Đông Thâm, rồi sai các vệ sỹ.

Cứ như vậy, Lục Đông Thâm được đám vệ sỹ "đưa" về phòng. Nói là "đưa", thực chất giống như "dìu". Anh phát hiện mình càng cố gắng thì càng không có sức. Khi dựa được người lên sofa, anh đã nhão ra như một đống bùn.

Tưởng Ly dặn dò vệ sỹ mấy câu rồi đuổi họ đi. Lục Đông Thâm phát hiện, đám vệ sỹ này đều nghe lời cô.

Họ là... vệ sỹ của tập đoàn.

Tưởng Ly ngồi xuống bên cạnh anh, vuốt ve gương mặt anh, động tác dịu dàng: "Anh yên tâm, mùi hương em cho anh dùng không hại sức khỏe, anh sẽ trở lại bình thường nhanh thôi."

Lục Đông Thâm nhìn cô, ánh mắt như sắp phun ra lửa.

"Ừm..." Tưởng Ly có vẻ đăm chiêu: "Là thế này, anh ấy à, trong khoảng thời gian em đi xa làm gì cũng được, cứ như một người bình thường. Nhưng có một điểm là không được đánh nhau với ai. Một khi động vào khí huyết, anh sẽ mất hết sức như tối nay vậy. Anh yên tâm, ở nhà và ở công ty em đã sắp xếp xong xuôi, lúc nào cũng có vệ sỹ đi theo anh, anh sẽ không gặp nguy hiểm gì. Đương nhiên, anh cũng đừng nghĩ đến việc cắt đuôi họ hay đánh nhau với họ. Anh có thể đi công tác, tới lúc đó Cận Nghiêm sẽ dẫn vệ sỹ đi theo anh."

"Em..."

"À còn nữa." Tưởng Ly ngắt lời anh: "Đừng nghĩ tới việc tìm viện binh, lần này cả Dương Viễn cũng không giúp anh đâu. Việc anh cần làm rất đơn giản, chăm chỉ làm việc, đợi em quay về."

Lục Đông Thâm gắng gượng ngồi dậy, so với lúc nãy anh đã có chút sức rồi. Anh nghiến răng: "Em được lắm, có thể biến người của anh thành người của em, anh đúng là xem thường em rồi."

Tưởng Ly xoa mạnh gương mặt anh: "Đây chính là tiềm lực vô hạn của người phụ nữ khi yêu. Vì Tiểu Tiểu Thâm của em, mua chuộc vài người có đáng gì. Anh ngoan nhé, đừng có ý đồ gì. Anh thông minh thì em cũng không ngốc, thế nên đừng giở trò. Anh phải tin tưởng một chuyện, mọi người làm vậy đều vì muốn tốt cho anh."

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 617: Làm Vợ Anh Nhé

Tưởng Ly quả nhiên đã chuẩn bị đầy đủ mọi chuyện, bữa ăn Trung thu tối nay chỉ là một ngọn gió Đông mà thôi.

Lục Đông Thâm ngồi ở đó, nhìn Tưởng Ly xách vali hành lý đã thu dọn sẵn từ trước ra ngoài, chiếc váy trắng dịu dàng trên người cũng đã được thay bằng bộ áo phông quần bò gọn ghẽ.

Anh cứ nhìn cô chằm chằm như thế, dĩ nhiên là cơn giận đang bốc cao trong lòng. Nhưng anh cũng rất hiểu, mình không có đủ khả năng cản đường đi của cô. Cô dám làm vậy không chút sợ hãi, ngoài ngọn đèn bích sa kia, ắt phải còn mùi hương khác khống chế anh.

Cho dù tháo bỏ ngọn đèn, cho dù không uống những bát canh kia nữa cũng vô ích. Ở trong nhà, trên xe ô tô, thậm chí trong phòng làm việc của anh có thể cũng giấu những mùi hương mà anh không ngửi được. Về điểm này, Lục Đông Thâm tin là Tưởng Ly có bản lĩnh làm được.

Huống hồ, anh buộc phải uống những loại canh hay loại nước đó. Quản gia và Cận Nghiêm đều đã trở thành cánh tay trái phải, sống chết vì cô, thậm chí còn có Dương Viễn, chưa biết chừng họ sẽ trực tiếp bóp cổ bắt anh uống.

Đáng chết!

Lục Đông Thâm cuộn chặt tay lại, ánh mắt như chỉ hận không thể nuốt sống cô.

Tưởng Ly sai vệ sỹ bê hành lý lên xe.

Cô nhìn thời gian, vừa đẹp.

Đón lấy ánh mắt anh, cô lại ngồi cạnh, nhẹ nhàng ôm chặt cổ anh: "Xin lỗi Đông Thâm. Em biết làm vậy sẽ khiến anh không thoải mái trong lòng. Nhưng em hiểu anh, cho dù xuất phát từ mục đích gì, anh cũng sẽ không để em đi. Anh yên tâm, em nhất định có thể bình an trở về, em hứa với anh đấy. Vì anh, em cũng sẽ đặt an toàn lên trên hết."

Trong trái tim Lục Đông Thâm bỗng nhiên trào dâng một sự quyến luyến khủng khiếp, cảm xúc như dòng sông cuồn cuộn, nuốt chửng mọi giận dữ của anh. Anh thương cô, lo lắng cho cô, chỉ muốn nâng niu cô, ngậm cô vào miệng.

"Bình thường anh thật sự không nên nuông chiều em." Anh nghiến răng, khẽ nói.

Tưởng Ly cắn khẽ một cái vào môi anh: "Đợi em."

Cô đang định đứng lên thì cổ tay bị Lục Đông Thâm giữ lại. Anh kéo cô vào lòng một lần nữa, thì thầm: "Bất luận thế nào cũng phải chú ý an toàn, phải luôn luôn báo vị trí cho anh biết, giữ liên lạc của điện thoại vệ tinh. Nếu tới nơi không có tín hiệu thì phải đánh dấu lại cẩn thận. Còn nữa..."

Tưởng Ly ngồi thẳng dậy, nhìn anh.

Lục Đông Thâm thở dài, giơ tay xoa đầu cô nhẹ nhàng, trong ánh mắt là yêu thương và bịn rịn, cũng có lo lắng: "Bé con, anh yêu em, dù trong tình huống nào em cũng phải ghi nhớ câu nói này: Nhất định phải bình an trở về."

Hốc mắt Tưởng Ly đỏ rực lên. Anh yêu cô, một lời nói trực tiếp mà bình thường anh rất ít khi nói ra, nhưng cô biết rõ anh yêu cô nhường nào, giống như cô yêu anh hơn yêu bản thân mình vậy.

Cô một lần nữa ôm chặt anh, gật đầu: "Vâng, em hứa."

Trà Trung thu đã nguội, mùi rượu len lỏi vào không khí.

Lục Đông Thâm chỉ có thể đưa mắt nhìn theo bóng Tưởng Ly rời đi trong đêm hôm ấy, dù có không nỡ cách mấy cũng đành nhịn xuống. Anh đang nghĩ, chung quy cô vẫn thuộc về sơn dã, sự hoang dã chảy trong máu cô không thể đè nén được. Cho dù sống nơi phồn hoa, trái tim của cô vẫn thuộc về đất trời.

Anh rút di động ra.

Suy nghĩ rất lâu, rồi gửi đi một tin nhắn.

***

Nhiêu Tôn bao trọn cả nhà hàng, ngoại ra, hoa tươi và đủ các món bánh trong đêm ngắm trăng đều không thiếu.

Anh chọn một vị trí đẹp cho Nguyễn Kỳ, ngước mắt lên là có thể nhìn thấy cảnh tượng vầng trăng tròn treo trên đỉnh đầu. Cảnh đêm rất đẹp, không gió không mây, cực kỳ bình yên.

Nguyễn Kỳ không biết trước chuyện này.

Nhưng khoảng thời gian này cô đã quen với việc Nhiêu Tôn sắp xếp mọi thứ. Anh nói anh là một người đàn ông không có lòng với sự nghiệp. Con người sống trên đời, có rượu ngon, đồ nhắm ngon, phong cảnh đẹp lại thêm một giai nhân bầu bạn bên cạnh là quá mãn nguyện, còn mấy chuyện

trên thương trường thế nào cũng thỏa mãn. Vì vậy anh có thể dành đa số thời gian và sức lực cho cô, ở bên cạnh cô.

Nói lời này với người khác có lẽ họ sẽ tin, còn Nguyễn Kỳ ư?

Ha!

Cô luôn từ tốn vả mặt anh, nói: Anh kiểu gì cũng thấy mãn nguyện ư? Đó là vì anh đã trải qua một lần giết chóc, thứ gì cũng có rồi, cũng nên ổn định, còn mặt dày nói cứ như mình sống thanh tịnh lắm.

Nhiêu Tôn biết, mỗi lần anh muốn nâng tầm suy nghĩ, một giây sau sẽ bị cái miệng của Nguyễn Kỳ đáp trả lại, cứ thế giẫm đạp những mộng tưởng của anh xuống đất.

Nhưng cũng may, Nguyễn Kỳ không nghĩ anh là một công tử con nhà giàu cưỡi lên máu của người đi trước mà hưởng thụ khoái lạc. Cô vẫn rất khẳng định và tán thưởng năng lực của anh.

Thế nên, bình thường Nguyễn Kỳ càng hay khích bác anh, anh lại càng yêu cô.

Thấy nhà hàng không có ai, ban đầu Nguyễn Kỳ lấy làm lạ, sau đó hỏi nhỏ Nhiêu Tôn: "Không bình thường, em nhớ là nhà hàng này làm ăn rất được. Hơn nữa hôm nay còn là Trung thu, khu vực này cũng đông người Hoa lắm mà."

Nhiêu Tôn ngồi xuống đối diện cô, nghe xong câu này thầm nghĩ trong lòng: Quả nhiên à quả nhiên... Bị Lục Đông Thâm nói trúng!

Anh hắng giọng, cố tình chọc cô: "Ừm, sự tình bất thường ắt có vấn đề."

Nhưng Nguyễn Kỳ nghĩ là thật, cô nghiêm mặt lại, hạ thấp giọng: "Trước kia em từng nghe Tưởng Ly kể về chuyện của Đàm Chiến, cũng ở trong một nhà hàng không người..."

"Anh bao cả nhà hàng đấy." Nhiêu Tôn vội ngắt lời, đưa ra giải thích cho cô.

Ban đầu Nguyễn Kỳ sững sờ, sau khi tỉnh lại thì vỗ mạnh một cái lên cánh tay anh: "Không nói sớm!"

Nhiêu Tôn mặc áo phông ngắn tay, cánh tay hở ra ngoài, cú phát của Nguyễn Kỳ không hề nhẹ, sau khi đánh xong tiện thể còn véo thêm một cái, đau tới mức Nhiêu Tôn nhe răng lè lưỡi, xoa cánh tay mãi: "Con gái con đứa sao thích dùng bạo lực vậy?" Anh cúi đầu xuống nhìn: "Đánh đỏ cả tay rồi! Em tàn nhẫn độc ác quá."

Nguyễn Kỳ chống tay lên cằm, phì cười: "Còn chưa đến mức phải cưa tay, vờ vịt gì chứ."

Nhiêu Tôn câm nín, quả nhiên là theo Hạ Hạ, học toàn thói hư.

Bữa tối hôm nay không tệ, mỗi một món ăn đều được Nhiêu Tôn lựa chọn trước và dặn đầu bếp theo đúng sở thích hằng ngày của Nguyễn Kỳ.

Sắc hương vị đủ cả, cộng thêm rượu ngon và nến, hoa tươi và trăng, Trung thu này có phần nghệ thuật một chút. Trong quá trình ăn, di động của Nhiêu Tôn kêu lên một lần. Là điện thoại của Kiều Trân. Nguyễn Kỳ thấy vậy vội giục anh nghe máy.

Bên này, Nhiêu Tôn vừa mở video call, giọng Kiều Trân đã sốt sắng ập tới: "Tôn Tôn à, tình hình bên con sao rồi? Bố và mẹ sốt ruột lắm rồi, rốt cuộc con có..."

"Mẹ, mẹ..." Nhiêu Tôn lập tức ngắt lời Kiều Trân: "Bố và mẹ đừng gấp, có tin gì con báo ngay cho bố mẹ mà."

"Đã đợi cả một ngày rồi..."

"Chênh lệch múi giờ, chênh lệch múi giờ."

"À đúng nhỉ, mẹ quên mất. Thế còn..."

"Con sẽ cố gắng, con sẽ nỗ lực, con sẽ thể hiện, tuyệt đối không để mẹ và bố thất vọng, được chưa ạ?"

"Vậy con phải cố gắng đấy. Con cái gì, cứ ngắt lời mẹ đang nói, đúng là càng ngày càng đáng ghét."

Kết thúc cuộc điện thoại, Nhiêu Tôn ngước mắt nhìn biểu cảm nghi hoặc của Nguyễn Kỳ. Ngẫm nghĩ một chút, anh đưa ra một lời giải thích nghe là thấy vô lý: "À, thì... Anh phải làm chút chuyện, ông bà ở nhà đợi kết quả ấy mà."

Nguyễn Kỳ gật đầu: "Em biết." Sau đó tiếp tục nhìn anh.

Nhiêu Tôn hiểu ý cô, cô muốn biết đó là chuyện gì.

Anh vỗ tay, chuyển chủ đề: "Tết Trung thu không thể không có bánh Trung thu. Anh đã đặc biệt dặn nhà bếp chuẩn bị cho chúng ta một chiếc bánh trung thu rất đặc biệt."

Đặc biệt đến mức nào?

Bánh có đặc biệt đến mấy chắc cũng từng nhìn thấy ở Trung Quốc rồi, xét về kiểu dáng, nước mình đa dạng số một rồi. Nhưng khi nhân viên nhà hàng đẩy xe đồ ăn mang bánh Trung thu tới, Nguyễn Kỳ mới cảm thấy... À, đúng là rất đặc biệt.

Ai từng thấy bánh Trung thu hình Ngôi sao David chưa? Một ngôi sao David to hơn mặt...

*Ngôi sao David, trong tiếng Do Thái được gọi là Tấm khiên David được công nhận rộng rãi là biểu tượng cho nhân dạng Do Thái và Do Thái giáo. Nó có dạng ngôi sao sáu cạnh do hai tam giác đều hợp nên.

Nguyễn Kỳ sửng sốt nuốt nước bọt. Thế này... Còn gọi là bánh trung thu sao? "Thứ này ăn được không?"

"Đùa sao, dĩ nhiên là ăn được. Hình dạng là do anh tự thiết kế, ai quy định bánh trung thu cứ phải là hình tròn?" Nói rồi, Nhiêu Tôn bẻ một góc ngôi sao, đưa cho Nguyễn Kỳ: "Em nếm thử xem."

Người ta đã nói là tự thiết kế, không có công lao cũng có khổ lao, Nguyễn Kỳ không thể không nếm thử. Cô đón lấy cắn một miếng, còn chưa nhấm nháp được mùi vị gì, đã cảm thấy răng kêu "rắc" một tiếng, cô vô thức kêu "aiya".

Ngay sau đó Nhiêu Tôn liền đứng dậy ôm bó hoa to đùng trên bàn, đi tới quỳ một chân trước mặt cô, nói đầy tình cảm: "Nguyễn Kỳ, làm vợ anh nhé?"

~Hết chương 617~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 618: Quãng Đời Sau Này Còn Rất Dài

Tình huống cầu hôn diễn ra quá đột ngột, các nhân viên nhà hàng đã sớm biết sự tình, dàn nhạc sống cũng bắt đầu những điệu nhạc du dương, ánh nến bốn xung quanh sáng rực lên tựa như một biển nến, càng tôn lên vẻ đẹp cho đêm trăng tròn này.

Còn có người đứng cạnh vỗ tay, dẫu sao thì cầu hôn cũng là một chuyện tốt đẹp, thế nên đa phần đều xuất phát từ sự chân thành của các nhân viên phục vụ, thậm chí còn có người mắt đỏ rực, có lẽ bị lây nhiễm bởi bầu không khí lãng mạn này.

Nguyễn Kỳ sững người nhìn Nhiêu Tôn, không có phản ứng gì.

Nhiêu Tôn nhìn phản ứng của cô, trong lòng thầm chắc đến tám phần là cô đang cảm động, bèn tiếp tục tấn công: "Ăn phải nhẫn rồi đúng không? Bất ngờ không? Kỳ Kỳ, anh thật lòng muốn lấy em, làm vợ anh được không?"

Nguyễn Kỳ vẫn chưa lên tiếng, vô thức nuốt nước bọt.

Khiến Nhiêu Tôn giật mình đứng phắt dậy, vỗ lưng cho cô: "Nhả ra, có bị mắc nghẹn không?"

Vỗ đến mức sống lưng Nguyễn Kỳ đau rát, cô đẩy anh ra: "Thiếu gia, anh có chút thường thức nào không vậy? Nếu thật sự mắc nghẹn, có ai vỗ như anh không?"

"Anh sợ em gặp nguy hiểm mà?" Nhiêu Tôn hết hồn một phen, nhưng ngay sau đó phản ứng lại: "Không đúng, chiếc nhẫn to như vậy em không nuốt xuống được đâu?"

Nói tới đây, Nhiêu Tôn mới "chính thức" hoàn hồn: "Sao em ăn nói vẫn trơn tru vậy?"

Nguyễn Kỳ nhìn anh cực kỳ nghiêm túc: "Nuốt nguyên một hạt lạc, dĩ nhiên nói chuyện phải trơn tru rồi."

"Lạc?" Nhiêu Tôn sững người: "Không đúng, bên trong phải là nhẫn chứ?"

Nguyễn Kỳ nói: "Đâu có nhẫn? Ban nãy em cắn vào lạc. Vả lại, ai làm bánh Trung thu lại bỏ nguyên hạt lạc vào chứ? Chẳng phải người ta luôn đập nhỏ ra sao?"

Nhiêu Tôn hoàn toàn ngây ngốc.

Lạc ư?

... Chuyện gì thế này? Rõ ràng là nhẫn.

Anh bỗng chốc nghiêm mặt, đánh mắt nhìn về phía những người phục vụ. Cảnh này gây một sự chấn động không nhỏ, chí ít khiến các nhân viên phục vụ đều run rẩy thót tim. Sau một hồi, mọi người cũng hiểu ra đầu đuôi câu chuyện, vội gọi thợ làm bánh ra. Thợ làm bánh biết tin gần như phát khóc, vội thề thốt mình đúng là đã bỏ nhẫn vào bánh, đồng thời còn đánh dấu theo đúng yêu cầu của khách hàng.

Đánh dấu... (O__O)?

Trong lúc người thợ làm bánh huyên thuyên không ngừng nghỉ, Nguyễn Kỳ đi một vòng quanh chiếc bánh Trung thu hình ngôi sao David, cuối cùng đứng lại ngay bên cạnh góc bánh mà ban nãy Nhiêu Tôn bẻ, cúi đầu tỉ mỉ phân biệt, loáng thoáng nhìn thấy có một thứ giống như bộ mặt.

Không ai lại đi in hình này lên bánh Trung thu đâu nhỉ?

Nguyễn Kỳ giơ tay bẻ góc đó ra...

Ánh sáng trong nhà hàng rất ổn, cô bỗng cảm thấy có một tia sáng từ trong khe của chiếc bánh hắt ra ngoài, như ánh trăng nhưng lại lấp lánh hơn ánh trắng. Ngay sau đó là hai tia, ba tia... Cuối cùng tụ thành chùm, sáng chói rực rỡ.

Nguyễn Kỳ sửng sốt: "Viên kim cương sáng quá!"

Nhiêu Tôn nhìn kỹ lại, nét mặt căng thẳng chuyển sang gượng gạo. Không thể trách thợ làm bánh được, ban nãy anh hồi hộp quá bẻ nhầm góc bánh rồi...

Anh xua tay giải tán mọi người.

Tuy có hơi xiên xẹo nhưng vẫn có thể sửa chữa được.

Bên này, Nguyễn Kỳ lên tiếng: "Thiếu gia à, anh có chút thường thức nào không? Giấu nhẫn vào trong bánh Trung thu? Có bẩn quá không vậy? Còn nữa, trên mặt bánh Trung thu in mặt người? Lấy mặt người làm ký hiệu? Kỹ thuật trình độ gì chứ, mặt người vẽ như đám trẻ con mẫu giáo vậy."

Nhiêu Tôn tiến lên, lập tức đeo nhẫn vào tay cô theo đà, hoàn toàn không cho Nguyễn Kỳ thời gian phản ứng lại, nói: "Tha lỗi cho họ đi, người nước ngoài không biết làm bánh Trung thu, có bẩn hay không bẩn

em cũng không ăn cơ mà? Em đã tìm được nhẫn, chứng tỏ em và nó có duyên. Em xem, đeo lên tay cũng vừa vặn thế này, quá đẹp."

Trước khi cầu hôn, Nhiêu Tôn đã cất công tới tìm Lục Đông Thâm một chuyến.

Vì lễ cầu hôn đó của Lục Đông Thâm quá hoành tráng, khiến ai ai cũng biết. Nói thật, lúc đó đọc báo, Nhiêu Tôn chỉ thấy ghen ghét đố kỵ, không ngưỡng mộ, không muốn thừa nhận những ý tưởng của Lục Đông Thâm hay ho cỡ nào. Thậm chí anh còn từng nghĩ nếu đổi lại là anh, có thể anh còn lãng mạn hơn, độc đáo khác người hơn.

Thả một ngàn ngọn đèn Khổng Minh lên trời?

Ha ha.

Nghèo hèn quá không? Tầm thường quá không? Người của Cục bảo vệ môi trường sao chưa phạt anh ta nhỉ?

Cho đến khi, Lục Đông Thâm nói chuyện hợp tác với anh. Đầu tiên Lục Đông Thâm nói rõ với anh, Dương Viễn đã thuyết phục được tập đoàn AR đầu tư, sau đó lần lượt nói rõ các kế hoạch tương lai, tường tận không sót chuyện nào.

Nói hết chuyện công thì nói tới chuyện tư, chẳng qua cũng chỉ xoay quanh Tưởng Ly và Nguyễn Kỳ. Lúc Lục Đông Thâm vạch ra bản đồ tương lai rộng mở cho anh, họ vẫn còn ở Tần Xuyên, thế nên Lục Đông Thâm hiểu rõ tâm ý của anh dành cho Nguyễn Kỳ. Khi anh lôi màn cầu hôn của Lục Đông Thâm ra bình phẩm từ đầu tới chân, không ngờ Lục Đông Thâm lại nói một câu đáng để suy ngẫm.

"Nhiêu Tôn, nghe câu cười người hôm trước hôm sau người cười chưa. Chuyện cầu hôn này mà thất bại, thì chẳng ai cao tay hơn ai cả."

Lúc đó anh còn cười khè Lục Đông Thâm.

Tới khi anh thật sự nảy ra suy nghĩ cầu hôn, câu nói và nụ cười thâm sâu khi đó của Lục Đông Thâm vẫn như cơn ác mộng quấn lấy anh, khiến lòng tự tin vốn có của anh trở nên thấp thỏm bất an.

Càng lúc anh càng cảm thấy, hàm ý đằng sau câu nói đó của Lục Đông Thâm là không hề đơn giản.

Thế là, mấy ngày trước, anh đã quyết định ném bộ mặt cao ngạo của mình xuống đất, vô sỉ tới hỏi Lục Đông Thâm, chủ yếu là xin kinh nghiệm cầu hôn và những cách thức cầu hôn lấy được lòng con gái nhất.

... Kết quả, Lục Đông Thâm không định giấu giếm, nhưng điều kiện tiên quyết là phải giẫm thêm mấy nhát lên sĩ diện của anh, giẫm đi giẫm lại.

"Tôi tưởng cậu ăn nói hùng hồn lắm cơ mà? Đến lượt mình thì sao? Sợ rồi à?"

Nhiêu Tôn là ai? Cho dù mất hết sĩ diện bản thân, ít nhất vẫn còn bộ xương chống chọi chút kiêu ngạo cuối cùng. Anh nói với Lục Đông Thâm: "Làm người đứng quá đáng quá cũng đừng so đo quá, đời người còn dài, chưa biết ai nợ ai đâu."

Đời người đúng là dài, nhưng Lục Đông Thâm đâu có sống cùng Nhiêu Tôn, thế nên cũng chẳng buồn so đo với anh, nói ra một câu mang tính "thiên cơ": "Cậu ấy à, cũng đừng quá lạc quan. Người có thể chơi được với Tưởng Ly thì tính cách cũng phải giống đến tám, chín phần. Người ta có câu vật hợp theo loài mà. Tôi thấy, Nguyễn Kỳ cũng không phải dạng vừa đâu."

"Ý của anh là... tôi cần phải nâng tầm nghi thức cầu hôn lên một chút?"

Lục Đông Thâm nhìn Nhiêu Tôn: "Chẳng liên quan gì tới những chuẩn bị của cậu cả. Kể cả là quê một đống cũng được, điểm mấu chốt nằm ở chỗ đừng để cho cô ấy thời gian suy nghĩ."

Thiên cơ đã được tiết lộ, nhưng Nhiêu Tôn vẫn chẳng hiểu gì.

Hôm đó tâm trạng của Lục Đông Thâm cũng khá ok, bèn tường thuật lại từ đầu tới cuối cảnh tượng ngày mình cầu hôn, một kịch bản anh đã tỉ mỉ lên kế hoạch cuối cùng lại bị Tưởng Ly khuấy cho nát bét.

"Mọi thời gian và tiết tấu đều rối loạn cả, cậu còn phải đi theo tiết tấu của cô ấy, đầy bất ngờ và khó đoán chính là Tưởng Ly."

Cuối cùng, Lục Đông Thâm đưa ra một lời cảnh cáo: "Hình thức không quan trọng, quan trọng là nhẫn đeo được vào tay. Tiết tấu hơi lệch nhịp vẫn phải bình tĩnh, nắm vững quyền chủ động. Nếu không ổn hơn nữa thì thẳng thừng đeo luôn nhẫn vào tay cô ấy, cách đơn giản thô bạo nhất, "tiền trảm hậu tấu", chính là cách hữu dụng nhất."

Thế nên, vào thời khắc này đây, Nhiêu Tôn ghi nhớ sâu sắc lời dạy của Lục Đông Thâm, trực tiếp thực hiện chính sách "xách súng lên ngựa". Nghi thức thì cứ áp dụng những cách truyền thống lãng mạn nhất, không có gì sai sót cũng ít khi có chuyện ngoài ý muốn, sau đó một khi nhẫn xuất hiện, hoàn toàn không cho Nguyễn Kỳ cơ hội, cứ đeo vào tay rồi tính tiếp.

~Hết chương 618~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 619: Ai Quá Có Duyên

Lúc này đây, biểu cảm của Nguyễn Kỳ còn thảng thốt hơn cả ban nãy.

Cô cứ thế nhìn chằm chằm chiếc nhẫn trên ngón áp út. Viên kim cương không nhỏ, khiến đầu ngón tay cô trở nên thanh mảnh rõ ràng, kiểu bẻ là gãy vậy. Cô nhìn mãi một lúc lâu, rồi lại ngước lên ngó Nhiêu Tôn: "Anh... Làm gì có ai như anh chứ!"

Câu nói cuối cùng đại diện cho việc cô đã hiểu ra.

Nhiêu Tôn liên tục dỗ dành, nắm lấy tay cô: "Em xem, nhẫn cũng đã đeo vào rồi, không thể tháo ra tại đây, không may mắn."

"Không phải đâu, Nhiêu Tôn, em đâu có..."

"Đeo vào tức là đồng ý rồi. Con người phải giữ chữ tín chứ. Xưa nay em vẫn là một cô gái tốt trọng tình thủ tín* mà." Nhiêu Tôn ngắt lời cô, tiếp tục tấn công: "Hơn nữa, chuyện anh muốn lấy em làm vợ em đã biết từ lâu rồi, đằng nào chả lấy anh, thế nên em tháo nhẫn xuống, bảo anh biết đeo cho ai?"

*Biết trọng tình cảm và giữ niềm tin.

Nguyễn Kỳ cảm thấy hơi rối, chỉ là có cảm giác câu nói này của Nhiêu Tôn không sai, nhưng cũng không ổn ở chỗ nào đó. Cô muốn nói gì để phản bác đôi chút nhưng nhất thời cũng không tìm ra từ ngữ thích hợp.

Bên này, thật ra Nhiêu Tôn đang thấp thỏm vô cùng, hồi hộp lo lắng, chỉ sợ Nguyễn Kỳ sau khi tỉnh lại sẽ mắng anh "cả vú lấp miệng em". Đang trong lúc căng thẳng như vậy thì di động đột ngột kêu lên một tiếng.

Chỉ một tiếng ấy như tiếng chuông đánh thức Nguyễn Kỳ. Ngay sau đó cô giơ tay đánh lên cánh tay Nhiêu Tôn: "Anh định qua mặt ai? Thế nào gọi là đằng nào cũng làm vợ anh? Em chấp nhận rồi sao? Đến màn cầu hôn hôm nay em còn chưa đồng ý nữa là."

Nhiêu Tôn chỉ hận không thể phun thẳng một ngụm máu lên di động. Đang yên đang lành lại kêu đúng lúc này. Anh chửi rủa một tiếng: Mẹ kiếp, ai mà có duyên quá vậy?

Anh tiện tay cầm di động lên xem, cũng tiện thể xoa dịu bầu không khí gượng gạo hiện có, nghĩ xem tiếp theo phải đối phó làm sao. Ai ngờ vừa đọc xong, anh sững người.

Hóa ra là Lục Đông Thâm...

***

Khi Tưởng Ly vượt ngàn dặm xa xôi tới được Thương Lăng thì cũng đã quá nửa đêm. Chuyến bay mười mấy tiếng đồng hồ cộng thêm những màn quá cảnh, đổi xe trong nước, chuyện chênh lệch múi giờ đối với cô mà nói đã sớm không còn tồn tại. Cô chỉ muốn lập tức tìm một chiếc giường, thoải mái co dãn cơ thể và ngủ một giấc.

Thế nên hai chân vừa chạm đất, cô lập tức lao tới Lâm khách lầu ở thành cổ. Nơi ở của cô cách xa trung tâm thành phố, cô không muốn cử động thêm một bước nào nữa rồi.

Ở tầng một của Lâm khách lầu có người điểm canh, đây là quy định lúc còn sống Đàm Chiến để lại. Lúc trước anh ấy từng đắc tội nhiều người,

nên ở bất cứ địa điểm kinh doanh nào cũng sẽ để một người điểm canh, sợ ban đêm có kẻ nhân cơ hội làm loạn. Tưởng Ly còn từng nói: Chỉ cần có kẻ rắp tâm làm loạn, chỉ độc một người điểm canh cũng có ích gì đâu.

Đàm Chiến cười: Đó là thói quen từ thời xưa để lại, giữ lấy thói quen cũng là giữ vững quy củ.

Thế nên sau khi Đàm Chiến mất, Tưởng Ly vẫn còn giữ thói quen này.

Bây giờ thời thế bình yên, thành cổ Thương Lăng vẫn luôn là nơi đêm không cần đóng cửa, rơi đồ ngoài đường không sợ ai nhặt. Vào lúc đêm khuya thanh vắng, đến tiếng chó sủa còn không nghe thấy, thế nên điểm canh càng là chuyện không cần làm. Đâu có giống như thời xưa cần một người đi qua đi lại nhắc nhân dân đề phòng củi lửa, họ đã sớm nằm ngặt xuống ghế ngủ từ lâu rồi.

Cửa lớn của Lâm khách lầu đóng kín. Tưởng Ly nhảy thẳng vào từ một cửa sổ khép hờ, nhẹ nhàng rón rén, không để lại động tĩnh gì. Cô mang hành lý lên tầng hai, đẩy cửa đi vào phòng ngủ, nhìn thấy giường còn mừng hơn gặp bố mẹ.

Giấc này Tưởng Ly chỉ hận không thể ngủ đến khi trời đất già cỗi, đến một giấc mơ cũng không có. Chỉ là ngủ mãi ngủ mãi, cô chợt mơ màng nghe thấy câu nói khẽ khàng của Lục Đông Thâm vang bên tai: Bé con, anh yêu em...

Cô choàng tỉnh giấc.

Ngoài cửa sổ trời đã sáng trắng, nắng rất rực rỡ. Cô không kéo rèm cửa, lúc vào cô ngã lăn ra giường luôn nên không biết gì hết. Bây giờ mở mắt ra có thể nhìn thấy cả bầu trời xanh trong trên đỉnh đầu, đến hình dáng của mây cũng chân thực, đáng yêu.

Là bầu trời xanh của Thương Lăng, cũng là ánh nắng của Thương Lăng.

Tưởng Ly uể oải nằm trên giường, chân tay duỗi thẳng cẳng, cảm giác mỗi tấc da thịt của mình đều như dính vào mặt giường vậy. Một mùi hương sảng khoái, sạch sẽ ập vào mũi. Ừm, xem ra tên nhóc Tưởng Tiểu Thiên này vẫn còn chút lương tâm, biết thay ga giường, vỏ gối định kỳ.

Cô mạnh mẽ vươn vai, dãn gân cốt, cứ như vừa sống lại vậy.

Cô đi chân trần ra trước cửa sổ, mở cửa ra, có cơn gió mát lạnh ùa vào phòng, kèm theo đó là tiếng bước chân qua lại của những người trong thành cổ, tiếng cười hùa cùng tiếng trò chuyện.

Tưởng Ly hít sâu một hơi, quả nhiên, vẫn là bầu không khí của Thương Lăng có sức sống, dễ chịu, quen thuộc và khiến người ta cảm thấy chân thực.

Đã chiều rồi, có lẽ vừa qua gian chợp mắt một chút, cả thành cổ đều nhộn nhịp.

Có đứa trẻ chạy qua chạy lại trên con đường đá xanh, có chú chó núi to bằng nửa con chó trưởng thành đuổi theo nó đùa nghịch. Những con mèo ở thành cổ vẫn biếng lười như vậy, Tưởng Ly phóng tầm mắt sang những mái hiên đối diện là có thể nhìn thấy chúng nằm ườn.

Tắm rửa qua, thay một bộ quần áo, Tưởng Ly liền đi ra khỏi phòng ngủ.

Lâm khách lầu rất đông đúc.

Từ xa đã nghe thấy chất giọng đầy mạnh mẽ của Tưởng Tiểu Thiên: "Tay chân nhanh nhẹn lên, không biết được khi nào Tưởng gia đột ngột quay về, lau dọn sạch sẽ tất cả đồ đạc, một chút bụi bẩn cũng không được để lại."

Sau đó có âm thanh chuyển bàn dọn ghế.

Tưởng Tiểu Thiên thi thoảng lại hét lên: "Nhẹ thôi nhẹ thôi, ấm trà làm bằng tử đàn này là đồ gia thích nhất, làm vỡ thì phải làm sao?"

Tiếng của Răng trắng từ xa vọng lại: "Tưởng Tiểu Thiên, cụ nhà cậu, chỉ biết đứng đó gào thét không làm việc. Cả ngày hôm nay tôi đang phải dốc sức đây. Tưởng gia mà không về, xem tôi xử lý cậu thế nào!"

"Dâng hiến chút sức thì làm sao hả? Chuyện của Tưởng gia to hơn trời!" Tưởng Tiểu Thiên nói bằng giọng hống hách.

Tưởng Ly đứng trên tầng hai, nhìn xuống qua lan can.

Cả trà lầu còn chưa mở cửa bán hàng, tiếng ồn ào đều là của người trong nhà.

Đúng là tổng vệ sinh thật.

Tưởng Tiểu Thiên trông chừng mấy đứa đàn em bên dưới, đứa quét nhà, đứa lau cửa sổ. Răng trắng đang nhịn đến đỏ mặt cùng các anh em dọn các ấm trà. Đại Phi cầm cây phất trần lông gà quơ bốn phía xung quanh. Mặt béo thì khá hài hước, đeo một chiếc tạp dề bò dưới sàn, tay cầm tăm bông lau bụi trên bức bình phong.

Cả Lâm khách lầu e rằng chỉ có bức bình phong đó là khó lau sạch nhất.

Có những hoa văn rất đẹp, được làm từ bàn tay của các nghệ nhân truyền thống nhất, nhưng cũng rất nhỏ, các ngóc ngách dễ bám bụi. Nhưng bình thường Tưởng Ly chỉ ngồi ngắm, một khi có bụi đều xách cổ mấy tay đệ rảnh rang tới móc bụi, mỗi lần mất cả ngày trời.

Đúng là làm khó cho Mặt béo. Tuy là một anh béo nhanh nhẹn nhưng chung quy vẫn cứ là béo.

Ừm... Hình như còn béo lên một chút so với lúc cô đi khi trước.

Tưởng Tiểu Thiên thì không cần nói.

Đúng như Răng trắng kháng nghị, người rảnh rang nhất chính là nó.

Tay chống hông đứng giữa nhà, điệu bộ như chỉ huy chiến đấu vậy.

Tưởng Ly chống hai cánh tay lên lan can, nghiêng đầu nhìn góc mặt của Tưởng Tiểu Thiên. Đen đi một chút, nhưng lại đẹp trai lên một chút. Cô nghe Phù Dung kể, gần đây có một cô nàng đuổi theo tán tỉnh nó, khiến nó phiền phức phát điên, thẳng thừng giơ dao ra. Nhưng lại không chĩa dao về phía cô gái mà chĩa vào chính mình, nói với cô gái: Cô giết tôi luôn đi còn hơn.

Cứ thế làm con gái nhà người ta sợ quá chạy mất, khiến Phù Dung tức giận càm ràm với Tưởng Ly: Với tính khí của Tưởng Tiểu Thiên mà cũng đòi kết hôn? Mơ đi.

~Hết chương 619~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 620: Có Qua Có Lại

Tưởng Ly thầm thở dài, đàn ông đẹp trai quả nhiên không lo không có ai thích. Sau đó, cô lại nhớ tới Lục Đông Thâm.

Bẩm sinh đã có một gương mặt khiến phụ nữ ngày nhớ đêm mong, cộng thêm thân phận hiện tại của anh, cho dù đã kết hôn thì chắc vẫn có không ít cô gái nhào tới.

Nhưng ngay sau đó cô lại nghĩ, không sao, dù sao thì khắp người anh toàn là tai mắt của cô, dám giấu cô chuyện này, khi nào về cô sẽ không để họ được sống sung sướng.

Nghĩ vậy, cô cảm thấy thoải mái hơn nhiều, lại uể oải nhìn xuống khung cảnh nhộn nhịp dưới nhà.

Mặt béo cong mông một hồi, có vẻ như đã mệt thật, bèn đứng lên vung vẩy cánh tay: "Tưởng gia chắc chắn sẽ về sao? Cậu đừng có nghe nhầm, ở bên đó chị ấy sống tốt biết bao, đang dưng về đây làm gì?"

Nói xong lời này, cậu ta bèn ngước mắt nhìn về phía Tưởng Tiểu Thiên...

Ngay sau đó, liền nhìn thấy Tưởng Ly đứng trên cao, chếch góc với Tưởng Tiểu Thiên.

Khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau... ⊙﹏⊙|||

Tưởng Ly nhìn thấy biểu cảm thảng thốt của Mặt béo, ung dung mỉm cười.

Nhưng không hiểu sao, Mặt béo nhìn thấy cô thì lại run lên cầm cập. Cậu ta có linh cảm, Tưởng Tiểu Thiên sẽ "khó bảo toàn tính mạng".

Quả nhiên, Tưởng Tiểu Thiên lên tiếng: "Đương nhiên rồi, tôi không nhận được tin tình báo đích xác liệu có thể điều động hết mấy cậu tới đây không? Ai ngờ được gia của chúng ta nói quay về là quay về ngay, chắc chắn là ở Lục Môn phải chịu thiệt thòi. Bình thường ấy à, ở Thương Lăng chị ấy thích kiêu ngạo kiểu gì cũng được. Nhưng Lục Môn là nơi nào chứ, ngọa hổ tàng long... Này này này, tôi nói này Mặt béo, mắt cậu không ổn thì đi mua lọ thuốc nhỏ mắt đi."

"Đừng nói nữa." Mặt béo ra hiệu cho Tưởng Tiểu Thiên.

"Có gì không thể nói chứ, gia còn chưa quay về mà." Tưởng Tiểu Thiên tiếp tục lải nhải: "Bình thường tôi cũng hay nói với gia, bảo chị ấy bất luận thế nào cũng phải tiết chế một chút. Cậu bảo chúng ta cứ chiều chị ấy, nhưng đám người của Lục Môn liệu có chiều chị ấy không? Chắc chắn là chịu thiệt thòi rồi. Chị ấy có mạnh mẽ đến đâu cũng chỉ là một cô gái thôi. Có câu nói rất đúng: Châu chấu đá voi..."

Răng trắng là người thứ hai sau Mặt béo nhìn thấy Tưởng Ly trên tầng hai, đầu tiên là sửng sốt, sau đó thì đầu óc căng thẳng. Bên kia Tưởng Tiểu Thiên vẫn đang nói tía lia không ngừng nghỉ, bèn ra sức ho để báo hiệu.

Chung quy Tưởng Tiểu Thiên vẫn là một cậu nhỏ biết quan sát sắc mặt, phát hiện ra hai tiếng ho của Răng trắng hơi bất thường, cộng thêm việc cậu ta liên tục đảo tròng mắt lên trên... Tưởng Tiểu Thiên bỗng dưng cảm thấy có một áp lực to lớn đè xuống đỉnh đầu, ngay sau đó là một cơn gió lạnh lẽo từ đâu tỏa ra.

Những người bên dưới đều đã nhìn thấy Tưởng Ly, lần lượt chào một tiếng "Tưởng gia".

Tưởng Ly ra hiệu xuống dưới, bảo họ tiếp tục làm đừng ngừng lại, rồi nhìn Tưởng Tiểu Thiên, cười mà như không cười: "Ban nãy em nói hay như hát cơ mà? Sao, câm rồi à?"

"Gia... Em, chị về đây đúng là một bất ngờ quá lớn." Tưởng Tiểu Thiên mất một lúc mới hoàn hồn lại, bắp chân bị chuột rút. Khoảnh khắc nhìn thấy Tưởng Ly ban nãy, cậu cảm thấy chân mình mềm nhũn ra, có mừng nhưng phần nhiều là sợ.

Tưởng Ly nhìn cậu cười, uể oải hỏi: "Tưởng Tiểu Thiên, em nói em nhận được tình báo chuẩn xác? Ai báo tin hả? Lục Đông Thâm?"

Tưởng Tiểu Thiên khó khăn nuốt nước bọt, muốn chống chế nhưng sau đó suy nghĩ lại. Tưởng gia nhà cậu còn tinh hơn quỷ, muốn giấu cũng chẳng giấu được đâu. Thế là mặt cậu biến sắc không khác gì tuồng chèo, lập tức bày ra thái độ khúm núm nịnh bợ.

Cậu chạy vọt lên gác, tiến sát tới bên cạnh Tưởng Ly: "Lục đại ca cũng vì lo cho chị thôi." Nói rồi, cậu giơ tay đấm bóp vai gáy cho Tưởng Ly: "Chị bay từ đó về đây xa quá, mệt rồi phải không? Gia, chị cũng thật là, về địa bàn của mình mà cũng im phăng phắc, phải bảo các anh em ra đón chị chứ."

"Lục Đông Thâm còn nói gì với em nữa?" Tưởng Ly không đoái hoài tới thái độ lấy lòng ấy, ngược lại được thoải mái dãn bả vai một chút cũng tốt.

"Không nói gì, có nói gì đâu. Anh ấy chỉ gọi điện thoại thông báo với em, nói là chị sẽ về." Nói xong câu này, Tưởng Tiểu Thiên âm thầm quan

sát sắc mặt Tưởng Ly, không có dấu hiệu giận dữ.

Cậu bèn hỏi dò: "Gia à, chị cãi nhau với Lục đại ca ạ? Cãi nhau không đáng sợ, gia là ai chứ, đằng sau còn có cả một Thương Lăng. Đây chẳng phải là nhà mẹ đẻ của chị sao? Không đánh lại cũng đừng mất công giận dỗi anh ấy, về nhà mẹ một thời gian, bỏ anh ấy luôn!"

Mặt béo đứng dưới phụ họa: "Đúng đúng đúng, bỏ một thời gian, cho anh ấy biết sốt ruột!"

Răng trắng huých vào người Mặt béo: "Hùa theo cái gì, gia của chúng ta vừa đi bước trước, bước sau điện thoại đã tới rồi, chứng tỏ chưa chắc là cãi nhau."

Ồ, cũng thấu hiểu tâm lý con người thật.

Nghe được câu này, Tưởng Tiểu Thiên đưa ra ý kiến phản bác: "Gọi điện thoại ngay thì sao nào? Chẳng lẽ Lục đại ca không được hối hận, sốt sắng?"

"Tưởng Tiểu Thiên." Tưởng Ly nghiêng đầu nhìn cậu, nở một nụ cười châm chọc nửa tà nửa chính: "Nghe ý của em thì một khi chị thật sự ra tay đánh nhau với Lục Đông Thâm, em cũng không định đánh giúp chị phải không?"

Tưởng Tiểu Thiên cười trừ: "Gia, chị đang nói đùa sao? Lục đại ca sao nỡ ra tay đánh chị chứ?"

Trong lòng cậu thầm bổ sung: Có ra tay đánh người cũng là chị ra tay trước chứ...

Tưởng Ly nhướng mày, nhìn Tưởng Tiểu Thiên, sau đó chuyển xuống nhìn đám Răng trắng. Mặt béo lập tức tỏ rõ lập trường: "Em chắc chắn sẽ

theo giúp Tưởng gia. Chỉ cần chị lên tiếng, em không cần biết người đó là ai, đánh cho hắn liệt giường luôn."

Răng trắng đứng bên chép miệng: "Cậu đánh giúp? Đánh ai? Lục tổng hả? Một, cậu chưa chắc đã là đối thủ của anh ấy; Hai, người ta là vợ chồng, đầu giường giận nhau cuối giường làm hòa, cậu đánh Lục tổng rồi, lúc sau Tưởng gia đánh cậu."

Mặt béo nghe xong câu này, như thức tỉnh, vội nói: "Đúng đúng đúng, đúng là lý lẽ này."

Tưởng Ly nhìn điệu bộ của họ, vừa tức vừa buồn cười.

Chợt nghĩ mọi chuyện trên thế gian này đúng là có qua có lại. Cô mua chuộc những người bên cạnh Lục Đông Thâm, Lục Đông Thâm lại mua chuộc những người bên cạnh cô. Bây giờ thì sao? Đổi đàn em cho nhau ư?

Đang định răn dạy cho họ một tiết "chính trị" ra trò, thì cửa của Lâm khách lầu bật mở, còn chưa thấy mặt đã nghe thấy tiếng Phù Dung: "Thịt dê, thịt bò đều chuyển hết về đây rồi. Tưởng Tiểu Thiên, em có biết rốt cuộc Tưởng gia về mùng mấy không... Hả!"

Cuối cùng là một tiếng hét, vì Phù Dung vừa vào đã nhìn thấy Tưởng Ly.

Theo sau cô ấy là Ấn Túc Bạch và Mark. Mark vai vác một bao vải, bên trong chắc đựng toàn thịt. Ấn Túc Bạch có vẻ rất lành nghề, kéo theo một chiếc xe kéo, trên xe là đủ các loại rau xanh, hoa quả, trứng gà, thịt muối...

Hai người họ theo hướng của Phù Dung cũng đã nhìn thấy Tưởng Ly, lần lượt sững sờ. Mark buông tay, chiếc túi rơi xuống đất, đập trúng chân.

Còn chưa đợi Tưởng Ly lên tiếng, Phù Dung đã phản ứng trước, đứng dưới gào to: "Em về rồi à! Về thật rồi này, chuyện gì vậy? Không lẽ thật sự cãi nhau với Lục Đông Thâm? Vừa phải là được rồi, em nói xem, hai người vừa mới kết hôn, sau này lỡ cứ cãi nhau lại chạy về Thương Lăng thì tốn kém lắm. Em kết hôn rồi thì nên biết tiết kiệm, lo liệu cho gia đình một chút."

~Hết chương 620~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 621: Tối Nay Đính Hôn Đi

Mấy lần Tưởng Ly định nói những đều không thể ngắt lời Phù Dung, cuối cùng cô mặc kệ luôn. Sau khi cô ấy nói xong hết, Tưởng Ly mới phản kích: "Chị còn chưa kết hôn đâu mà đã chuẩn bị tâm lý của một cô dâu về nhà chồng rồi, sao hả? Sốt sắng muốn lấy người ta rồi à? Mark, anh đã cầu hôn Phù Dung chưa, hai người chuẩn bị khi nào thì thực hiện?"

Mark bỗng nhiên bị gọi tên, nhất thời ngơ ngẩn, sau khi phản ứng lại thì vò đầu gãi tai: "Tôi... Tôi cố gắng khẩn trương..."

Nghe xong câu ấy, Phù Dung đỏ mặt: "Tưởng Ly! Đang nói chuyện của em mà sao lại chành sang chuyện của chị chứ?"

"Chẳng phải em đang giục cưới hộ chị sao? Thấy chị lý lẽ hùng hồn, vừa nhìn là biết thấu hiểu sâu sắc đạo lý hôn nhân. Chắc chị đã ôn luyện trong lòng rất nhiều lần rồi phải không."

Phù Dung càng tẽn tò hơn, tức giận trừng mắt với cô. Tưởng Ly không sợ đôi mắt sắc như dao của Phù Dung. Qua chuyện của Cố Sơ lần trước, cô đã nhìn rõ mấy điều. Trái tim của Phù Dung đã đặt hết cả vào Mark, nói không thích anh ta, không yêu anh ta đều là nói dối.

Mark là người bình thường không nói nhiều, cũng không giỏi bộc lộ tình cảm với Phù Dung, nhưng đối với việc chăm sóc Phù Dung thì có thể nói là thận trọng tỉ mỉ. Có một người đàn ông như vậy ở bên Phù Dung, cô cũng yên tâm rồi.

"Ấn Đường Đen."

Ấn Túc Bạch đã quen với cách gọi này của cô, cũng chỉ có cô mới dám gọi anh ta như vậy. Anh ta cười hà hà: "Tưởng cô nương có chuyện gì cứ dặn dò."

"Có đấy, nhưng không lớn." Tưởng Ly đứng thẳng dậy, khoanh hai tay trước ngực, nhìn anh ta từ trên xuống: "Mark nói gì thì nói cũng là anh em của anh, cũng không còn trẻ trung nữa. Anh ta không vội cưới lẽ nào anh cũng không giục? Anh em bạn bè kiểu gì vậy? Muốn bỏ ra ít, thu về nhiều à? Nói cho hai anh biết, Phù Dung nhà chúng tôi không phải loại con gái tùy tiện về làm vợ người khác. Ở bên nhau cũng lâu như vậy rồi, đến cầu hôn còn chưa thấy gì. Thương Lăng lại là một nơi không được như thành phố lớn. Hai người cứ đi ra đi vào như vậy người ta sẽ dị nghị đấy."

Ấn Túc Bạch nghe xong lập tức tỏ rõ thái độ: "Tưởng cô nương, cô yên tâm, tôi nhất định thúc giục họ kết hôn."

Phù Dung giậm chân: "Tưởng Ly, em có phiền không cơ chứ." Cô ấy cũng thẳng thừng đi lên gác, tiếp tục gào lên về phía cô: "Chị và anh ấy mới đến với nhau bao lâu đâu? Làm gì được lâu như em và Lục Đông Thâm?"

Tưởng Ly gạt Tưởng Tiểu Thiên qua một bên, tiện thể kéo Phù Dung ôm vào lòng: "Được, vậy chúng ta không chồng con gì nữa, chị theo em, được không?"

"Phỉ phui!" Phù Dung đẩy cô một cái: "Tích đức đi, chị còn lâu mới hầu hạ em."

Tưởng Ly tươi cười thu tay về: "Thế nên, chị là điển hình của kiểu thấy sắc quên bạn." Nói tới đây, cô lại nhìn xuống dưới: "Mark, tối nay anh định

nướng thịt sao?"

"Chỗ thịt này là đợi cô nương quay về mới nướng. Bây giờ cô nương đã về rồi thì tối nay làm." Mark nói.

"Được, vậy tối nay tụ tập." Tưởng Ly chống hai tay lên lan can: "Tôi quyết định rồi, tối nay sẽ là lễ đính hôn của anh với Phù Dung, thiên thời, địa lợi, nhân hòa."

Mọi người xung quanh đều hò reo hùa theo, Ấn Túc Bạch cao giọng: "Để tôi mang thêm rượu qua đây! Chuyện lớn như vậy, chúng ta không say không về."

Mark bật cười, bỗng có chút ngượng ngùng: "Cảm ơn Tưởng cô nương tác thành."

Phù Dung xấu hổ tưởng chết, nhưng thật ra trong lòng đầy ngọt ngào, chỉ vì sĩ diện nên huých Tưởng Ly một cái, nhỏ tiếng nói: "Em chỉ giỏi lo chuyện người."

Tưởng Ly mỉm cười: "Chị là người của em, phải nhìn thấy chị hạnh phúc mới được." Sau đó cô ra lệnh cho Mark: "Đến ngày cưới hỏi đàng hoàng, tuyệt đối không được thiếu một phần lễ vật nào, nếu không để Phù Dung nhà tôi chịu thiệt thòi, tôi sẽ cho anh biết tay."

Mark gật đầu lia lịa: "Yên tâm đi cô nương, cả đời này tôi cũng sẽ không để Phù Dung chịu thiệt đâu."

Nghe xong, Phù Dung cảm động vô cùng.

Trái tim của Tưởng Ly coi như cũng được đặt xuống. Cô không lo cho Tưởng Tiểu Thiên lắm, dù sao nó cũng là đàn ông, chịu chút vấp váp trong tình cảm có hề gì. Nhưng Phù Dung thì khác. Cô ấy chịu quá nhiều đau khổ

rồi, cũng gánh không ít tội nợ, chưa bao giờ ôm hy vọng với tình yêu, cũng chưa bao giờ ảo vọng gặp được một nửa của mình. Phù Dung từng nói với cô: Người như chị chắc không xứng có được tình yêu chăng, cũng định sẵn phải cô độc cả đời.

Cô hy vọng Phù Dung được hạnh phúc, nhất là vào lúc cô sắp bước vào sa mạc. Không phải cô không tự tin vào mình, mà lỡ như thật sự có chuyện gì, Phù Dung không nơi nương tựa thì rất đáng thương.

***

Thành cổ về đêm vẫn rất náo nhiệt, có lẽ dư âm của Tết Trung thu vẫn chưa đi hẳn. Hai bên đường vẫn còn những chiếc đèn lồng vàng ấm áp, sáng bừng, kéo dài tới tận sâu trong thành cổ.

Thói quen đón Trung thu của người Thương Lăng là nhà nhà treo đèn lồng, không khác gì treo đèn đỏ vào dịp năm mới. Trung thu người ta treo đèn lồng vàng, như vậy nhà nào cũng sáng như được trăng soi.

Thương Lăng vào thu quả thực không lạnh như các khu vực lân cận, không khí chỉ mát hơn một chút. Hết đống lửa rồi lò than, cả bầu không khí đều như được sưởi ấm, khí lạnh về đêm cũng theo đó bị xua tan.

Ấn Túc Bạch vác tới không ít rượu.

Trước đó, chuyện Mark và Phù Dung đính hôn đã lan đi khắp nơi. Có không ít anh em hùng hùng hổ hổ tới chúc mừng, đồng thời cũng vì Tưởng Ly quay về nên mọi người ai cũng tới Lâm khách lầu chào hỏi cô một tiếng.

Trong không khí, mùi thịt thơm phức.

Đây là mùi thường gặp nhất ở thành cổ Thương Lăng. Cứ đêm xuống là sẽ có người ở nhà nướng thịt, mùi thơm hút hồn. Người Thương Lăng bận rộn suốt cả ngày, luôn thích dùng cách này để tự thỏa mãn bản thân.

Mọi người ra ngoài đốt lửa cao tận trời, người nướng thịt, người nướng rau, tiếng chúc tụng, cười nói không ngớt.

Tưởng Ly không ra ngoài.

Cô ngồi dựa trên sofa tầng một, vắt chéo hai chân đang đi đôi boo, vắt tay lên tay vịn sofa. Sau khi đuổi mọi người đi bận việc của mình, cô liên lạc với người bạn mà Thai Tử Tân nhắc đến, có được một vài thông tin về ông lão người Karamay, kết hợp với tuyến đường mà Nguyễn Kỳ nói, lên một kế hoạch tỉ mỉ.

Khi Tưởng Tiểu Thiên đi vào nhà xin ý kiến, thấy một tấm bản đồ bên cạnh Tưởng Ly rồi một tấm hình vẽ dưới chân cô, bên trên đặt một tờ giấy trắng, có vẻ như cô đang tập trung tinh thần vẽ gì đó.

Cậu tò mò vô cùng, tiến lên nhìn: "Gia, chị đang định đi đâu sao?" Tiện thể, cậu ngó sang tấm bản đồ.

Tưởng Ly không cho phép cậu nhìn nhiều, lẳng lặng gập bản đồ lại, dừng nét vẽ đường đi, ngước mắt nhìn cậu: "Trẻ con hóng hớt nhiều như vậy làm gì? Có chuyện gì không?"

"Em chỉ vào hỏi chị xem chị muốn uống rượu trắng hay bia, hoặc là rượu chị ủ. Phù Dung có giữ mấy vò rượu của chị đấy."

"Chị thế nào cũng được." Tưởng Ly uể oải nói: "Em biết chị mà, rượu nào với chị cũng như nước cả thôi."

Nếu là bình thường, Tưởng Tiểu Thiên có lẽ sẽ bĩu môi, rồi làm một bài: Uống rượu quá nhiều hại tới sức khỏe. Nhưng hôm nay cậu không có tâm trạng ấy. Thấy cô có vẻ giấu giấu giếm giếm, cậu cảm thấy run rẩy từ tận đáy lòng. Cậu đúng là hiểu cô, bình thường ra ngoài mấy ngày có là gì đâu. Nhưng một khi phải vẽ bản đồ tuyến đường đi tức là cô nhất định chuẩn bị tới một nơi nguy hiểm.

~Hết chương 621~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 622: Thế Này Là Sao?

"Được, vậy em sẽ bảo Ấn đại ca xem tình hình rồi chuẩn bị." Tưởng Tiểu Thiên nói câu này, nhưng sự lo lắng trong lòng thì chưa hề dừng. Cậu hắng giọng, dè dặt hỏi: "Gia à, chị có thể nói cho em biết rốt cuộc chị định đi đâu không? Lúc trước khi Đàm gia vẫn còn, chị đi đâu cũng nói với Đàm gia một tiếng. Bây giờ anh ấy không còn nữa, chẳng phải em chính là người thân nhất với chị sao? Chị phải nói với em một tiếng, lỡ như có chuyện gì, em cũng biết đi đâu mà tìm chị chứ."

Vừa dứt lời, cậu liền bị Tưởng Ly đánh một cái vào đầu: "Mong chị gặp chuyện lắm phải không?"

"Đâu có? Gia, chị đổ oan cho em rồi, sao em dám nghĩ vậy chứ?" Tưởng Tiểu Thiên ngồi sát xuống bên cạnh sofa, dựa vào người cô, thở dài.

"Trước kia em cảm thấy người đi người tới là chuyện quá đỗi bình thường, anh em tứ hải là nhà mà. Nhưng bây giờ, em lại cảm thấy quyến luyến tất cả mọi người, chỉ mong mọi người đều ở bên nhau, ban ngày bận rộn cuộc sống, buổi tối tụ tập uống rượu ăn thịt, hoài niệm quá khứ, chém gió phóng đại, em muốn sống một cuộc đời đơn giản như vậy. Gia à, chị có hoài bão, em rất hiểu. Chỉ là em muốn nói với chị, dù chị đi đâu, gặp phải chuyện gì, em cũng đều muốn chị hiểu vẫn còn đám anh em ở Thương Lăng bọn em, mọi người đều mong nhớ chị."

Tưởng Ly quay sang nhìn cậu, giơ tay xoa đầu cậu: "Lớn rồi đấy."

Tưởng Tiểu Thiên né tránh, đứng lên kháng nghị: "Coi em là con nít thật đấy à? Gia, em đang nói chuyện nghiêm túc với chị đấy, chị..."

Những lời sau đó đã bị tiếng gọi của Ấn Túc Bạch, người đang nướng thịt bên ngoài, ngắt ngang: "Trời ơi, khách quý, đến sớm không bằng đến vừa đúng lúc đâu."

Tưởng Tiểu Thiên vẫn định nói tiếp, Tưởng Ly đã ra hiệu về phía cửa: "Ra xem ai tới kìa."

Thấy vậy, Tưởng Tiểu Thiên chỉ biết thở dài.

Nhìn theo bóng lưng Tưởng Tiểu Thiên, Tưởng Ly tự cảm thán trong lòng. Nhớ lại năm xưa khi đi theo cô, Tưởng Tiểu Thiên vẫn chỉ là một cậu nhóc, từ sáng tới tối cười hi hi ha ha, giúp Đàm Chiến chạy đông chạy tây làm việc, làm gì cũng gọn ghẽ, cái miệng thì ngọt ngào, dĩ nhiên rất được cô yêu quý.

Con người cô sống tự do đã quen, chỉ thu nhận duy nhất một tên "đàn em" chạy việc vặt như Tưởng Tiểu Thiên mà thôi, cũng bởi vì Tưởng Tiểu Thiên suốt ngày ngồi bên cạnh chiếc ghế nằm của cô, thủ thỉ: Gia à, chị xem, chị họ Tưởng, em cũng họ Tưởng, chúng ta vốn là người một nhà, chị thu nhận em đi, em bảo đảm không gây phiền phức cho gia.

Chớp mắt đã bao năm trôi qua, Tưởng Tiểu Thiên lại ngồi bên chân cô, nói những lời ấy, trút hết tâm sự. Cô nghe ngoài tai nhưng xúc động tận đáy lòng.

Đứa em chân lon ton ngày nào cuối cùng cũng đã chín chắn. Hơn một năm qua, Tưởng Tiểu Thiên trưởng thành lên rất nhiều, hoặc có thể nói, sự ra đi của Đàm Chiến đã phá vỡ vòng tròn sống thoải mái của mọi người,

khiến họ buộc phải đối mặt với thế giới gian ác, bỏ đi cách sống tự tung tự tác, biết nhìn thế sự mà sống.

Đang mải nghĩ thì có người đẩy cửa ra.

Ngay sau đó có tiếng gọi rối rít của Tưởng Tiểu Thiên: "Gia! Chị xem ai đến này!"

Tưởng Ly cảm thấy ồn ào, đầu óc cứ giật lên từng cơn...

Bao cảm khái ban nãy... coi như cô chưa bày tỏ. Thật ra cô muốn nói rằng, có lẽ câu "giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời" này là thật.

Người bước vào là Nhiêu Tôn. Tưởng Tiểu Thiên cúi đầu như tới nhận tiền thưởng vậy. Nguyễn Kỳ cũng tới, đi theo ngay sau Nhiêu Tôn. Khoảnh khắc cô ấy nhẹ nhàng khoác tay Nhiêu Tôn, Tưởng Ly nhạy bén liếc thấy tia sáng nơi ngón áp út của cô ấy.

Cầu hôn rồi?

Tối nay đúng là "song hỉ lâm môn" đấy.

"Mũi của hai người cũng thính thật đấy, ngàn dặm xa xôi mà vẫn ngửi được mùi thịt nướng ở Thương Lăng." Tưởng Ly không đứng dậy, chỉ dọn hết mấy thứ đồ trong tay sang bên cạnh.

Đầu kia, Tưởng Tiểu Thiên khá phấn khích: "Thế nên, hôm nay là một ngày tốt. Gia quay về, hai người cũng tới, hôm nay không say không về rồi."

"Tưởng Tiểu Thiên." Tưởng Ly lên tiếng, giọng nói hờ hững: "Em ra ngoài đi đã."

Bao nhiêu nhiệt tình của Tưởng Tiểu Thiên như bị tắt ngấm, cậu ngẩn ra giây lát, rồi ngước mắt len lén quan sát sắc mặt Nhiêu Tôn. Anh ấy không nói nhiều lời dư thừa, chỉ nhìn Tưởng Ly chằm chằm, góc nghiêng không thể nhận ra cảm xúc của anh ấy. Nhưng thoạt nhìn có vẻ như anh ấy không về đây để ôn chuyện cũ, sắc mặt rất lạnh, toát ra một thần thái khiến người ta khó thở, làm Tưởng Tiểu Thiên bất chợt nhớ tới lần đầu tiên gặp Nhiêu Tôn, lúc đó Nhiêu Tôn cũng khiến người ta sợ hãi như vậy.

Tưởng Ly không bị ảnh hưởng bởi cảm xúc của Nhiêu Tôn, từ tốn lên tiếng: "Ra ngoài đi."

Nhận được lệnh, Tưởng Tiểu Thiên lập tức chạy lẹ như chân bôi mỡ.

Cửa lớn Lâm khách lầu đóng lại, bầu không khí trong phòng cũng trở nên nặng nề hơn. Tưởng Tiểu Thiên ra ngoài rồi thấy không yên tâm, lại nhìn vào trong qua cửa sổ.

Nhiêu Tôn ra hiệu cho Nguyễn Kỳ. Nguyễn Kỳ không cần đợi anh ấy nói nhiều, đi tới trước cửa sổ, đóng toàn bộ các cánh cửa lại, rồi qua lớp kính tiếp tục kéo kín rèm cửa vào trước cái nhìn của mọi người.

Tạo thành một không gian hoàn toàn kín.

Động tác này khiến những người bên ngoài ngơ ngác nhìn nhau.

Ấn Túc Bạch hỏi Tưởng Tiểu Thiên đã xảy ra chuyện gì, Tưởng Tiểu Thiên sao có thể nói rõ ràng? Ngẫm nghĩ một lúc, cậu nói với mọi người, tóm lại có lẽ là xảy ra chuyện rồi, trông Tôn thiếu có vẻ không hiền lành cho lắm.

Một câu "không hiền lành" đã khiến mọi người đề cao cảnh giác.

Tưởng Tiểu Thiên càng ngẫm nghĩ càng thấy không yên tâm, bò rạp lên cửa sổ lắng nghe, cũng không nghe thấy gì. Có trách thì trách năm xưa Đàm gia tiếp quản Lâm khách lầu, đưa ra yêu cầu rõ ràng là phải làm cửa sổ có cách âm tốt, bây giờ thì đúng là... tốt đến mức không nghe lọt được một tiếng động nào.

Nghĩ đi nghĩ lại, cậu vẫn quyết định thông báo với Lục Đông Thâm một tiếng, mặc kệ đầu bên kia đang là mấy giờ, cậu nhanh chóng nhắn một tin nhắn qua, ý đại khái chính là Nhiêu Tôn đã tìm tới nhà với bộ mặt hung thần như thế nào, có vẻ như định đập phá.

Sau khi gửi xong, Tưởng Tiểu Thiên cảm thấy hào sảng, thậm chí còn cảm động vì việc làm anh dũng của mình. Đối với Nhiêu Tôn và Lục Đông Thâm, cậu vẫn biết phân biệt thân sơ. Tuy rằng trước đó qua vài lần tiếp xúc, cậu cảm thấy Nhiêu Tôn không tệ, nhưng dẫu sao Lục Đông Thâm mới là người đàn ông của Tưởng gia, mà tâm tư của Nhiêu Tôn với Tưởng gia cậu biết rõ. Có cậu ở đây, Nhiêu Tôn tuyệt đối không thể làm mấy hành động "đào góc tường".

Lục Đông Thâm nhắn lại rất nhanh.

Tưởng Tiểu Thiên lướt qua, sững người.

Tin nhắn hồi đáp chỉ có một chữ: Tốt.

... Thế, thế này là thế nào?

Bên trong Lâm khách lầu lại là một cảnh tượng khác.

Sau khi kéo rèm cửa vào, Nguyễn Kỳ quay trở về bên cạnh Nhiêu Tôn, vô thức nhìn sắc mặt anh, sau đó âm thầm kéo vạt áo của anh.

Tuy rằng bình thường Nhiêu Tôn rất cưng chiều cô, mặc cho cô nói sao cũng được, nhưng một khi anh giận lên thì thật ra Nguyễn Kỳ cũng hơi e dè.

Sau khi nhận được tin nhắn của Lục Đông Thâm, Nhiêu Tôn bèn điều động phi cơ riêng. Lúc đó Nguyễn Kỳ rất sửng sốt. Chuyện gì mà gấp đến mức ấy? Nhiêu Tôn thì chỉ nói một câu: Em thắng rồi.

Những lời thêm sau không nói nữa, nhưng Nguyễn Kỳ hiểu.

Nói thật, tuy rằng lúc trước cô luôn tự tin với việc Tưởng Ly sẽ đi sa mạc nhưng phải đến ngày hôm nay cô quả thật cảm thấy tâm trạng nặng nề. Rõ ràng lần này Tưởng Ly định một thân một mình.

Dọc đường, sắc mặt Nhiêu Tôn không tốt chút nào. Anh im lặng tưởng chết, khác hẳn vẻ ba hoa thường ngày. Đến tận bây giờ, Nguyễn Kỳ thật sự sợ hãi Nhiêu Tôn nổi nóng lên. Chuyện này rắn chọi rắn là hoàn toàn không thể. Hơn nữa Lục Đông Thâm chỉ gửi tin nhắn không xuất hiện, rõ ràng đã bị Tưởng Ly khống chế rồi. Tuy rằng chuyện này khiến Nguyễn Kỳ rất sửng sốt nhưng cô tin Tưởng Ly có bản lĩnh ấy.

Một khi Nhiêu Tôn cũng rắn, thì hậu quả chắc sẽ không khác gì Lục Đông Thâm.

~Hết chương 622~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 623: Em Lợi Hại Thật

Trong lòng Nguyễn Kỳ nãy giờ vẫn đang suy tính làm sao để hóa giải cục diện này thì bên kia Nhiêu Tôn lên tiếng, cực kỳ không khách sáo: "Anh thấy em định tìm chết rồi? Chán sống thì cứ bảo anh một tiếng, em không dám tự ra tay thì anh giúp em đâm một dao!"

Bên này, Nguyễn Kỳ vẫn còn đang thầm cầu nguyện trong lòng, kết quả thấy màn cãi nhau như sắp văng cả não tương ra ngoài rồi. Cô ấy liều mạng giữ lấy cánh tay của Nhiêu Tôn, khuyên nhủ: "Anh nói gì vậy? Có gì từ từ nói."

"Em nhìn cô ấy xem có giống như muốn nói chuyện tử tế không? Giỏi lắm, còn dám chạy về đây!" Lửa giận của Nhiêu Tôn bốc cao, như một bình nước phun đầy hơi nóng, phẫn nộ trừng mắt nhìn Tưởng Ly: "Lục Đông Thâm đã dám ngồi lên vị trí đó thì tức là anh ta có cách giải quyết chuyện bốn năm trước, một cô gái như em chạy tới nơi nguy hiểm như thế, có phải ngốc không?"

Trái tim của Nguyễn Kỳ thấp thỏm lên xuống, cô ấy luôn phải cảnh giác với động tác tiếp theo của Tưởng Ly.

Bất ngờ là Tưởng Ly không giận dữ cũng không bực dọc, thậm chí ngay cả cử động cũng không có. Cô bình tĩnh đợi Nhiêu Tôn quát nạt xong thì lên tiếng nói: "Vì sao em làm như vậy, Nguyễn Kỳ là người thấu hiểu nhất."

Bao nhiêu giận dữ của Nhiêu Tôn đều như bị người ta tạt nước lạnh, anh ấy khựng lại.

Tưởng Ly dựa vào lưng ghế sofa, vươn vai, sau đó lại mềm oặt người ra: "Đổi lại là anh, Nguyễn Kỳ cũng sẽ làm như em vậy. Thế nên, có phải anh định nói Nguyễn Kỳ ngốc không?"

Câu nói tới quá đột ngột, trong chốc lát khiến nộ khí của Nhiêu Tôn tắc nghẹn lại, không cho chỗ giải thoát, lát sau anh phản ứng lại: "Hạ Hạ, anh đang nói chuyện của em, em đừng có…"

"Thế nên…" Nguyễn Kỳ vững vàng chặn lại sự bực dọc sắp hồi sinh của Nhiêu Tôn, ngồi xuống bên cạnh Tưởng Ly: "Tôi phải đi cùng cô."

Tưởng Ly liếc cô, cười nửa đùa nửa thật: "Chuyện này thật sự không liên quan tới cô."

"Tôi coi như tìm hiểu thêm kiến thức không được à?" Nguyễn Kỳ từ tốn tiếp lời: "Vả lại, cũng không thể nói là hoàn toàn không liên quan tới tôi. Chúng ta đã cùng tới Tần Xuyên, tôi cũng được coi như đã phần nào chứng kiến Huyền thạch. Vì món đồ đó, tôi và Nhiêu Tôn đã phải chịu bao khổ cực trong cái động người chết ấy. Tôi phải được nhìn thấy hình dáng của Huyền thạch trước khi khai phá, coi như không uổng làm một nhà cung cấp nguyên liệu."

Tưởng Ly bật cười: "Đâu phải cô chưa từng nhìn thấy Huyền thạch, Huyền thạch trong Giang sơn đồ đã bị cô ăn trộm sạch sẽ."

"Sao lại gọi là ăn trộm chứ? Đó gọi là giành được." Nguyễn Kỳ nói khoác không biết ngượng, dựa vào người cô: "Chỗ trong Giang sơn đồ đã được gia công qua, sao giống nhau được? Tưởng Ly, trước kia tôi đã tỏ rõ

thái độ, bây giờ tôi đã tới tận đây rồi, cô muốn bỏ tôi lại là chuyện không thể."

Tưởng Ly xích sang một bên không chút khách khí, để Nguyễn Kỳ vồ hụt: "Tôi muốn bỏ lại cô quá dễ mà?"

"Dễ, chính là quá dễ. Cô là ai chứ, một người có thể hàng phục cả Lục Đông Thâm." Nguyễn Kỳ không sợ câu nói của cô, cười giảo hoạt: "Cô đừng quên, tôi biết đường đi. Cô không dẫn tôi theo, tôi cũng sẽ tìm qua thôi. Sa mạc mênh mông, không biết sẽ gặp phải nguy hiểm gì. Tôi mà xảy ra chuyện, cô có chịu trách nhiệm không?"

Một câu nói khiến nét mặt Tưởng Ly thành công biến sắc. Ban nãy sở dĩ cô không sốt sắng không sợ hãi là vì có sự tự tin trong lòng. Một người khó đối phó như Lục Đông Thâm còn không phải là đối thủ của cô, bây giờ đã tới địa bàn của cô rồi, đối phó với hai con người này chẳng phải càng nắm chắc phần thắng hơn sao?

Không ngờ Nguyễn Kỳ lại tung ra chiêu này.

Sau nhiều câu qua lại, cơn giận của Nhiêu Tôn cũng tan biến rồi. Đối với quyết định của Nguyễn Kỳ tuy rằng trước kia anh ấy ra sức phản đối, nhưng việc đến nước này, có dùng mười con trâu cũng khó mà kéo được Tưởng Ly quay lại, vậy thì Nguyễn Kỳ làm vậy càng là thượng sách.

Nghĩ tới đây, Nhiêu Tôn cũng thoải mái trong lòng hơn.

Nếu đã không thể thay đổi quyết định vậy thì nghĩ cách đối mặt giải quyết.

Anh ấy ngồi xuống sofa đối diện, rút bao thuốc lá ra, từ tốn nói: "Muốn đi, cũng được, anh và Nguyễn Kỳ đi cùng, người đông sức mạnh lớn, đừng ai nghĩ tới chuyện muốn bỏ rơi ai."

Dứt lời anh ấy đánh bật lửa, rít một hơi thuốc, phả ra một làn khói rồi nói tiếp: “Dù sao cũng đều là con gái, có đàn ông bên cạnh sẽ an toàn hơn, chuyện nhỏ chuyện lớn cũng có người bàn bạc.”

Tưởng Ly chỉ thiếu nước trừng mắt lườm anh ấy thôi. Khi lên tiếng, giọng cô hơi bực: “Nhiêu Tôn, anh lại đòi đi theo gây rối gì chứ?”

Nhiêu Tôn ngược lại rất thản nhiên: “Nguyễn Kỳ cố chấp muốn đi anh đâu còn cách nào khác. Nhưng cô ấy là vợ của anh, anh bảo vệ vợ của anh không được hay sao?”

Câu này nói ra cực kỳ hợp tình hợp lý, nói đến mức Nguyễn Kỳ đỏ mặt tía tai nhưng cũng giúp cho lòng Tưởng Ly sáng tỏ như gương. Cô im lặng rất lâu, sau khi kiềm chế cảm xúc thì chân thành khuyên nhủ: “Tâm ý của hai người, em xin ghi nhận, cũng hiểu rằng hai người lo lắng cho em. Tuy rằng người đông sức mạnh lớn, nhưng ở một nơi như sa mạc, một khi thật sự gặp nguy hiểm, không ai dám chắc có thể bảo vệ mạng sống cho ai. Cuộc sống mới của hai người mới vừa bắt đầu, hà tất phải đi mạo hiểm cùng em?”

Tưởng Ly tính cách rộng rãi, khoáng đạt, nhưng càng là kiểu tính cách này, lại càng không muốn tâm sự thật những suy nghĩ trong lòng mình ra. Ví dụ như rõ ràng cô lo lắng cho bạn bè, nhưng lời nói ra lại thành cậu rất phiền phức, thế nên đừng đi theo tôi. Cô phóng khoáng, đó là vì cô không muốn mang lại phiền phức cho mọi người. Cô độc lập, đó là vì cô không muốn liên lụy tới người khác.

Nhiêu Tôn hiểu rõ tính cách của cô, thế nên nghe cô nói như vậy cũng hiểu đây là những lời từ tận đáy lòng. Anh gạt tàn thuốc, ngẫm nghĩ, quyết định tấn công đường vòng: “Anh tới tìm em là vì muốn cản em đi sa mạc, nhưng không cản nổi em nên đành đi theo em. Vì một khi em gặp chuyện, anh cũng đừng hòng sống những năm tháng cuối đời trong yên lành.

Tưởng Ly nheo mắt: “Xem ra, ngoài sự quan tâm vốn có ra, anh còn bị uy hiếp nữa?”

“Em nghĩ chồng em là dạng tầm thường à? Nhưng chịu cầu xin anh, chắc là vì bên cạnh không còn người nào khác.” Nhiêu Tôn cười khẩy: “Em cũng lợi hại thật, đường đường Chủ tịch của một tập đoàn mà cũng bị em giam lỏng.”

“Cầu xin?” Tưởng Ly nhướng mày.

Nhiêu Tôn dựa lưng vào ghế, bàn tay kẹp điếu thuốc gác lên tay vịn sofa, anh cười: “Đúng, chính là cầu xin, hơn nữa còn lấy lợi ích thực tế ra để trao đổi, chỉ cần em bình an. Thế nên Hạ Hạ, nếu giao tình của chúng ta không được nhắc tới thì vì chút lợi nhuận hậu hĩnh này, anh cũng phải lên núi đao, xuống biển lửa.”

Anh ấy rít một hơi thuốc, làn khói trắng che đi đôi mắt phượng ngậm cười: “Tiền của Lục Đông Thâm không phải ai cũng dám nhận đâu. Thế nên với tính cách của anh ta, lợi ích cắt ra nhiều bao nhiêu thì cũng sẽ đòi lại hồi đáp lớn bấy nhiêu. Một khi không đạt được kỳ vọng, em tưởng anh ta sẽ cho qua chắc? Nói thật lòng, anh nhắm vào lợi ích, nhưng không muốn cả đời bị anh ta truy sát.”

Nguyễn Kỳ nghe mà trợn tròn mắt, còn cả chuyện này nữa?

Tưởng Ly tựa khuỷu tay lên tay vịn sofa rồi chống tay lên trán, muốn nói gì đó nhưng lại không tìm được một ngôn từ thích hợp, chỉ có thể cười trong khó xử. Bỏ lợi ích ra đổi lấy bình an của cô là việc Lục Đông Thâm có thể làm được. Nhiêu Tôn viện cớ này theo tới sa mạc chẳng qua là muốn khiến cô áy náy.

Cuối cùng, câu duy nhất cô bật được thành lời chính là: “Hai người không hổ là vợ chồng, không phải người một nhà chẳng về chung một nhà.”

Nghe xong câu này, Nhiêu Tôn đổ người dập tắt điếu thuốc: “Được, quyết định như vậy, tối nay ăn uống no say đã, chọn ngày ta xuất phát.”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 624: Niềm Vui Trên Đời

Thương Lăng về đêm, hương vị cuộc sống của con người lại càng thêm nồng đậm.

Đây là mùi hương mà Tưởng Ly thích nhất.

Rượu mở đầy bàn, đủ các loại. Không ép rượu, nhưng trong bầu không khí mùi rượu hòa lẫn mùi thịt thơm phức như thế này, không cần ép cũng thích uống.

Chuyện Mark và Phù Dung đính hôn đã sớm lan truyền khắp nơi từ lúc hoàng hôn, thế nên đêm vừa xuống, mọi người đều chạy cả đến, những món quà mừng to to nhỏ nhỏ sắp chiếm lấy một nửa căn nhà. Tưởng Ly bày tỏ thái độ với mọi người: Đừng nghĩ tặng xong đợt này là xong đâu. Hai người họ kết hôn, bao lì xì của mọi người phải to một chút mới được.

Mọi người đều cười nói: Nhất định mà. Thương Lăng có chuyện vui, ai ai cũng muốn được hưởng chút may mắn.

Nói đến mức Phù Dung cũng ngại.

Mark cũng không phụ lòng tốt của Tưởng Ly. Không biết được "Ấn Đường Đen" đứng sau chỉ đạo hay chính anh ta bỗng dưng thông suốt. Tóm lại, anh ta đã cầu hôn Phù Dung ngay trước ánh mắt chăm chú của mọi người.

Chỉ có điều, lúc đó Mark tay cầm một con dao sắc, mũi dao cắm vào một miếng thịt bò Tây Tạng đã được nướng xong, nói với Phù Dung: "Em đến với anh đi, ý của anh là hãy làm vợ anh. Em yên tâm, cả đời này anh sẽ đối xử tốt với em. Nếu em cảm thấy ổn thì hãy ăn miếng thịt này. Sau khi em về làm vợ anh, nếu anh có thịt ăn sẽ tuyệt đối không để em phải uống canh."

Câu nói này quá thực tế, chính là một lời mà kiểu người như Mark có thể nói ra. Tưởng Ly từng chứng kiến nhiều màn cầu hôn, nhưng kiểu như Mark quả thực là lần đầu tiên, khiến cô cười suýt ngất.

Đám người xung quanh ra sức reo hò, đòi Phù Dung gật đầu đồng ý.

Phù Dung nghe được câu này thật ra rất cảm động, cũng là không ngờ trước mặt mọi người, Mark có thể nói như vậy, hốc mắt đã hơi đỏ lên. Đến lúc mọi người xung quanh hò dô tác hợp, cô ấy lại cười thành tiếng.

Cô ấy là một cô gái có tư tưởng kiên định, đi theo Mark rồi là không nghĩ tới ai khác, một lòng một dạ muốn sống thật hạnh phúc. Thế nên cô ấy ngại ngùng đẩy Mark một cái: "Đâu phải một miếng thịt? Anh cho em một khúc to đùng như vậy, muốn em nghẹn chết à?"

Vừa nghe xong câu này, Mark biết ngay là cô ấy đã đồng ý, tâm trạng quá vui, hào sảng xé đôi miếng thịt bò Tây Tạng ra, anh một miếng, miếng còn lại nhét vào miệng Phù Dung.

Mọi người xung quanh lại được phen sôi sục.

Rửa tay xong, Mark rút ra một chiếc nhẫn, nói với Phù Dung: "À... Chiếc nhẫn này anh ra trung tâm thành phố để mua, cũng không biết liệu em có thích không, chỉ muốn tạo cho em một bất ngờ thôi. Nhẫn không

đắt, em đừng chê là được. Nhưng... Nhưng nếu như em không thích cũng không sao, anh dẫn tới thành phố khác để mua."

Vừa nhìn thấy nhẫn, mắt Phù Dung lại đỏ lên. Lần này không thể kiềm chế được nữa, nước mắt cô vòng quanh, nhưng cô vẫn cười nói với anh: Nói linh tinh gì vậy, nhẫn đâu ai phân biệt xấu đẹp, đắt rẻ.

Mọi người xung quanh vỗ tay nói: Hay.

Nguyễn Kỳ chống cằm quan sát cảnh này, thở dài: "Tuyệt quá, thật lãng mạn."

Nhiêu Tôn bày ra vẻ mặt khó tin: "Thế này mà gọi là lãng mạn? Cách của anh hay hơn của anh ta nhiều."

"Cách đó của anh gọi là dụ dỗ." Nguyễn Kỳ hất cằm về phía Mark: "Nhìn người ta đi, đó mới gọi là tình cảm chân thành. Mấy màn hoa hòe hoa sói lúc cầu hôn chỉ là để người khác nhìn thôi, hữu dụng mới là chân lý."

Nhiêu Tôn sắp oan muốn chết.

Tưởng Ly bỗng dưng tò mò, hỏi họ nghi thức cầu hôn cầu kỳ đến mức nào. Nhiêu Tôn bực dọc nói: "Không nhiều trò như Lục Đông Thâm."

Nguyễn Kỳ nhìn sắc mặt anh ấy, cố nhịn cười, rồi kể lại đầu đuôi màn cầu hôn của Nhiêu Tôn. Tưởng Ly nghe rất nghiêm túc, nghe tới cuối cùng còn không nhịn được, đập bàn cười sằng sặc: "Tôn thiếu ơi Tôn thiếu, chiêu đó của anh đối phó với mấy thiếu nữ vị thành niên thì được, để đối phó Nguyễn Kỳ ư? Đừng đùa nữa, em và cô ấy là phụ nữ trưởng thành rồi."

Một câu nói khiến Nhiêu Tôn suýt nữa lật tung bàn.

Nhưng sự bực dọc ấy cũng nhanh chóng tan thành mây khói, cũng nhờ sự nhiệt tình của người Thương Lăng.

Người ta hay nói "chuyện tốt có đôi", đêm nay chính là như vậy.

Ngoài Phù Dung và Mark, chuyện đám cưới của Nhiêu Tôn và Nguyễn Kỳ cũng trở thành đề tài nóng hổi cho mọi người bàn luận. Có câu "đông người xếp củi lửa bốc cao", sau khi mọi người lời qua tiếng lại, Nguyễn Kỳ cuối cùng đã trở thành Nhiêu phu nhân nọ, Nhiêu phu nhân kia, nghiễm nhiên về chung một nhà.

Lần này coi như Nhiêu Tôn đã vớt vát lại được thể diện. Anh ấy cười cứ gọi là khoa trương, liếc nhìn Nguyễn Kỳ: Chiêu trò cũ rích thì sao nào? Ôm được người đẹp về nhà là được.

Thế nên vào lúc này, anh ấy vẫn khá tán đồng với ý kiến Lục Đông Thâm đưa ra: Chiêu không quan trọng mới hay cũ, hữu dụng là được.

Suốt cả buổi, Tưởng Ly đều ngồi cười, nhìn các anh em ở Thương Lăng mà cười, nhìn Mark và Phù Dung mà cười, nhìn Nhiêu Tôn và Nguyễn Kỳ mà cười... Cô giơ cốc rượu lên, nhìn họ đùa nghịch vui vẻ qua lớp chất lỏng màu hổ phách.

Thế giới trong cốc rượu thật náo nhiệt.

Có thể, bao nhiêu niềm vui trên đời đều đã đọng lại hết trong cốc rượu này.

***

Cuộc sống của Cận Nghiêm không dễ chịu gì. Nguyên nhân là vì anh ta phải nghiêm ngặt giám sát các vệ sỹ việc theo sát Lục Đông Thâm, còn không được công bố rõ nguyên nhân. Cũng có người trong Hội đồng quản

trị hiếu kỳ hỏi, anh ta chỉ có thể nói: Chủ tịch mới vừa nhậm chức, cần đảm bảo sự an toàn.

Rõ ràng đây không phải là một cái cớ dễ thuyết phục đám đông. Nhưng vì thân phận luôn đứng giữa mọi việc của anh ta trong tập đoàn nên mọi người cũng không thể nói nhiều. Chỉ là có người hay lẩm bẩm: Lục Môn đưa ra quy định này từ khi nào chứ?

Những nghi hoặc của mọi người xung quanh chẳng là gì, bao năm nay Cận Nghiêm chịu đựng không ít, đã sớm quen. Sở dĩ anh ta cảm thấy tháng ngày thật nhọc nhằn là vì Lục Đông Thâm. Mỗi lần anh ta sắp xếp vệ sỹ tới gần Lục Đông Thâm, anh lại phóng qua hai ánh mắt lạnh như băng, khiến sống lưng anh ta cũng run rẩy.

Mà chung quy, Lục Đông Thâm vẫn tới tìm họ tính sổ.

Lúc Cận Nghiêm bị gọi vào văn phòng, Dương Viễn cũng có mặt. Hai người đưa mắt nhìn nhau, cả hai đều hiểu rõ trong lòng.

Tưởng Ly đi được nhiều ngày rồi. Trong khoảng thời gian này, Lục Đông Thâm vẫn sinh hoạt bình thường, đi làm về nhà, có hôm tiếp khách xong mới về nhà, các vệ sỹ đều ra ra vào vào áp sát. Hầu hết lịch trình và việc ăn uống của anh đều có bảo vệ sỹ và quản gia trông coi.

Quản gia nói: Những tưởng sau khi phu nhân đi, anh sẽ coi nhà như khách sạn, nào ngờ mấy ngày nay anh về nhà như bình thường, chỉ có điều vừa về liền ra vườn hoa ngồi rất lâu, học hỏi những người làm vườn, cách chăm sóc mấy cây hoa của phu nhân.

Quản gia còn nói: Về sau ông mới biết, thì ra lúc trước anh thỉnh giáo cách nấu ăn với đầu bếp cũng là vì phu nhân. Đó là khoảng thời gian chia tay dài nhất của anh và phu nhân.

Nhưng, điều này không đồng nghĩa với việc Lục Đông Thâm sẽ không truy cứu!

Sau khi Cận Nghiêm đi vào, Lục Đông Thâm đang phê duyệt tài liệu không buồn ngẩng đầu lên, hờ hững nói một câu: "Nói một ít chuyện riêng. Cận Nghiêm, đám vệ sỹ của anh tiếp tục đứng đây rất chướng mắt."

Khẩu khí rất lạnh nhạt và bất mãn.

Cận Nghiêm ra hiệu cho mấy người vệ sỹ lần lượt ra ngoài.

Cửa văn phòng đóng lại, trở thành không gian kín của ba người.

Lục Đông Thâm vẫn ngồi phê giấy tờ, giống như tảng lờ sự tồn tại của hai người còn lại, cũng không bảo Dương Viễn và Cận Nghiêm ngồi xuống, để mặc cho họ đứng đực ở đó.

Ban đầu Dương Viễn cũng không cảm thấy gì. Anh ấy tự động châm một điếu thuốc lên, đi tới khu vực tiếp khách để hút. Sau khi hút xong một điếu, phát hiện Lục Đông Thâm vẫn đang làm việc, Cận Nghiêm cũng không ngồi xuống ghế, anh ấy liền đứng đó, cả hai người im lặng trong một sự khó hiểu.

Dương Viễn không nhịn được. Hơn nữa, bản thân anh ấy còn có việc nữa, mới hẹn một em gái thân hình nóng bỏng cùng ăn tối, không thể bị một tay Lục Đông Thâm phá hủy được.

Anh ấy tiến lên, đập bàn: "Chúng ta có thể nói thẳng không?"

~Hết chương 624~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 625: Vẫn Luôn Thường Trực

Trong phòng làm việc cuối cùng cũng có động tĩnh.

Cận Nghiêm từ lâu đã là người quen im lặng, chỉ lặng lẽ nhìn Dương Viễn. Từ trên xuống dưới trong tập đoàn, người duy nhất dám thẳng thừng đập bàn với Lục Đông Thâm e rằng chỉ có Dương Viễn thôi.

Lục Đông Thâm cũng đã có phản ứng, ngước mắt nhìn anh ấy, hỏi một câu không nặng không nhẹ: "Cậu bận lắm à?"

Một câu hỏi chặn cho Dương Viễn sững người, một lúc sau anh ấy mới phản ứng lại được: "Tôi... Tôi không có ý này."

"Vậy thì được rồi."

Buông câu ấy xong, Lục Đông Thâm lại quay về với vẻ trầm mặc, tiếp tục xử lý công việc. Dương Viễn vô duyên vô cớ phải nhịn xuống, mấy lần muốn lên tiếng lần nữa nhưng đều bị trạng thái bận rộn của Lục Đông Thâm chặn họng.

Anh ấy quét ánh mắt nhìn Cận Nghiêm.

Cận Nghiêm biết rõ anh ấy đang nhìn mình nhưng không giao lưu lại bằng ánh mắt, ngược lại đi tới trước cửa sổ, ngắm nhìn thế gian phồn hoa, người xe tấp nập qua lớp kính.

Sau khi lên nhậm chức, Lục Đông Thâm không dọn vào phòng của Lục Chấn Dương. Lý do anh đưa ra là: Thứ nhất, anh ngồi phòng của mình đã quen, làm việc ở phòng nào cũng vậy thôi; Thứ hai, Lục Chấn Dương vẫn là cổ đông của công ty, sau này nếu quay lại công ty để chỉ đạo cũng có nơi để ngồi.

Xét về diện tích tổng, phòng làm việc của Lục Chấn Dương to gấp đôi phòng anh, nhưng việc chia tách rõ ràng các khu vực theo chức năng lại kém hơn phòng của Lục Đông Thâm một bậc. Tất cả đều nhờ chứng ám ảnh cưỡng chế của Lục Đông Thâm. Anh chia từng khu vực trong phòng ra rất chặt chẽ. Nhìn bao quát cả tập đoàn, không phòng ai quy chỉnh được như phòng anh.

Dương Viễn ngồi xuống sofa.

Lục Đông Thâm cũng không màng tới họ.

Cứ như vậy suốt ba mươi phút...

Dương Viễn thấy cứ ngồi tiêu phí thời gian như vậy cũng không được, chẳng phải là rắp tâm phá vỡ viễn cảnh tươi đẹp của anh ấy sao?

Suy đi tính lại, anh ấy thở dài: "Cậu ấy à, có oán khí gì cứ xả hết ra đi, chẳng phải vì chuyện tôi và Cận Nghiêm giam lỏng cậu hay sao? Cậu bảo cậu cứ sa sầm mặt mày với hai chúng tôi thì có ích gì, vợ cậu mới là kẻ chủ mưu đứng phía sau kìa."

Từ "giam lỏng" vừa bật ra, đầu kia Cận Nghiêm liền rùng mình. Không thể im lặng thêm được nữa, anh ta tiến lên, xoa dịu cục diện: "Chỉ vì suy tính tới an nguy của Chủ tịch thôi, không phải là giam lỏng."

Không thể xác định tính chất vấn đề ngay như vậy, một khi xác định rồi, Dương Viễn có thể thản nhiên rút lui nhưng Cận Nghiêm thì không thể.

Bấy giờ Lục Đông Thâm mới có phản ứng. Anh gập tập tài liệu trong tay lại, ngả người vào ghế: "Thì ra cậu còn biết tôi tìm cậu vì chuyện gì cơ à."

Dương Viễn bĩu môi: Còn giấu cái đuôi con sói gì chứ.

Lục Đông Thâm vẫn đang xoay cây bút ký tên trong tay, cười mà như không cười: "Không phải giam lỏng sao? Tôi thấy có khác gì giam lỏng đâu. Hai người chỉ ở trong phòng làm việc của tôi chưa đầy nửa tiếng thì đã bí bách muốn chết, tôi thì sao? Hai người được lắm, một người là Phó tổng của tập đoàn, một người là thành phần trung lập trong tập đoàn, kết quả đều không phục vụ cho tập đoàn."

Dương Viễn cãi cố: "Đông Thâm, cũng không thể nói như vậy được. Bản thân cậu cưới một cô gái như thế nào về nhà cậu còn không rõ sao? Tôi cũng muốn lên tiếng cho cậu lắm chứ, nhưng vợ cậu mạnh quá, ai dám cứng ngay trước mặt là cô ấy nhẹ thì dùng dao, nặng thì âm thầm sử dụng mùi hương, khó mà phòng được. Cậu nhìn Cận Nghiêm bây giờ đi, mỗi lần gặp cô ấy là đều co giật theo bản năng rồi, sắp để lại di chứng tới nơi."

Lục Đông Thâm nhàn nhã quay bút, từng nhịp nhát gừng, ánh mắt chăm chú rơi xuống gương mặt Cận Nghiêm.

Cận Nghiêm ngượng ngập ho khẽ một tiếng: "Lục phó tổng chê cười rồi..." Trong lòng thầm nghĩ: Dương Viễn à Dương Viễn, cậu và Hạ Trú ít nhất còn có chút giao tình, nói vậy còn không biết sợ, lôi thêm tôi vào không hay lắm thì phải. Hạ Trú vốn dĩ đã ngứa mắt tôi, lỡ như câu này mà lọt vào tai Hạ Trú, tôi còn được sống yên ổn không?

"Lục phu nhân dùng tình cảm lay động, dùng lý trí thuyết phục, tôi cảm thấy cô ấy nói không sai."

Lục Đông Thâm im lặng đánh mắt nhìn Cận Nghiêm.

Cận Nghiêm đứng thẳng lưng, tiếp tục nói: "Hẹn ước bốn tháng sau của Lục phu nhân coi như đã trói chặt Hội đồng quản trị lại rồi, chuyện này chắc chắn phải có người đứng ra giải quyết."

Động tác quay bút của Lục Đông Thâm tạm dựng: "Cũng có nghĩa là, giải quyết được thì công lao thuộc về tôi, không giải quyết được thì trách nhiệm ở Hạ Trú, tôi có hoàn toàn có thể đứng ngoài chuyện này?"

Cận Nghiêm liếm môi, gật đầu một cách khó khăn.

Lục Đông Thâm khẽ nhíu mày, quay sang nhìn thẳng Dương Viễn: "Cả cậu cũng nghĩ như vậy?"

Dương Viễn cất bộ mặt bắng nhắng ban nãy lại: "Phải, suy nghĩ của tôi và Cận Nghiêm là thống nhất."

"Rầm" một tiếng, Lục Đông Thâm ném cây bút xuống bàn, sắc mặt lạnh đi: "Vậy hai người có từng nghĩ chuyến đi này của cô ấy nguy hiểm nhường nào hay không?"

"Từng nghĩ." Dương Viễn chân thành nói: "Bên ngoài không rõ Hạ Trú đi đâu, nhưng tôi và Cận Nghiêm biết rất rõ, hơn nữa cô ấy cũng không giấu hai bọn tôi. Tình hình trong sa mạc chẳng ai nắm rõ, nguy hiểm trùng trùng. Nếu là bạn bè, tôi chắc chắn sẽ phản đối cô ấy tới nơi đó. Nhưng cậu đừng quên, cô ấy là vợ cậu, là Lục phu nhân, là dâu trưởng của Lục Môn. Có những lúc, cô ấy bắt buộc phải hy sinh nhiều hơn những cô gái bình thường một chút. Về đạo lý này, cô ấy nghĩ thông suốt hơn cậu."

Lục Đông Thâm nghiến răng: "Nếu tôi ở bên cạnh cô ấy, chí ít có thể giảm bớt nguy hiểm."

"Không thể." Cận Nghiêm lên tiếng: "Bởi vì bây giờ anh là người cai quản Lục Môn, là người ngồi ở vị trí cao nhất. Ai cũng có thể mạo hiểm, riêng anh không được. Có lẽ anh sẽ cho rằng chúng tôi ích kỷ, nhưng đạo lý này rất đơn giản dễ hiểu. Lợi ích cá nhân phải phục tùng lợi ích tập thể. Chủ tịch, phu nhân cùng lắm chỉ là lợi ích cá nhân. Chúng tôi cũng đều là lợi ích cá nhân. Nhưng còn anh là tập thể."

Nói tới đây, anh ta thở dài: "Vì tập thể, bất kỳ ai trong chúng ta cũng không thể đi mạo hiểm."

"Đông Thâm, cậu vừa lên nhậm chức, tuy rằng đã giải quyết một số quan hệ lằng nhằng, nhưng không đồng nghĩa với việc vị trí của cậu đã vững vàng. Cựu Chủ tịch phải tốn gần bốn năm mới có triệt để ngồi vững. Như vậy rồi mà phía trước vẫn còn những cổ đông cậy có thành tích, sau lại có một chú hai thâm tàng bất lộ, còn bản thân cậu thì suýt mất mạng."

Dương Viễn nghiêm nghị, nói tiếp: "Bây giờ cậu không thể xảy ra một chút sai sót nào, thế nên quyết định của Hạ Trú là đúng đắn, còn cách làm của chúng tôi là không nhân đạo nhưng buộc phải làm."

Đạo lý này sao Lục Đông Thâm không hiểu rõ? Anh hiểu rõ hơn bất kỳ ai mục đích của Tưởng Ly, cũng hiểu rõ hơn bất kỳ ai một khi xảy ra sai sót vào lúc này sẽ ra sao?

Mất đi quyền lực không đáng sợ, đáng sợ nhất là mất đi quyền phát ngôn, để mặc cho người ta muốn chém muốn giết tùy thích.

Nhưng cho dù nghĩ thông suốt mọi chuyện, anh vẫn không thể kiềm chế sự bực dọc thậm chí là phẫn nộ của mình, đồng thời mỗi giây mỗi phút ngồi đây đối với anh đều là giày vò.

Cuối cùng phải nhờ tới Nhiêu Tôn cũng là chuyện vạn bất đắc dĩ. Tin nhắn ấy tối đó anh phải suy nghĩ rất lâu mới gửi đi được, không phải vì xót cho lợi ích của mình, mà không muốn vào lúc Tưởng Ly cần người ở bên cạnh nhất, người ấy lại là Nhiêu Tôn. Dù sao cũng từng là tình địch, Nhiêu Tôn có dùng Nguyễn Kỳ tẩy trắng bản thân cách mấy cũng không thể xóa nhòa sự thật anh ta từng có ý nghĩ không nên không có với Tưởng Ly.

Nhưng, lúc này, dường như anh chỉ còn biết tin tưởng Nhiêu Tôn, nên đã giao lại Tưởng Ly cho Nhiêu Tôn.

Sau khi bao cảm xúc dâng trào, Lục Đông Thâm lại cảm thấy một sự bất lực vô tận.

Dương Viễn đứng dậy, tiến lên: "Yên tâm đi. Chí ít thì bây giờ hành tung của cô ấy vẫn đang nằm trong phạm vi kiểm soát của chúng ta. Hơn nữa tôi và Cận Nghiêm cũng cử người ở đó, một khi thật sự gặp phải nguy hiểm, người của chúng ta sẽ vào sa mạc ứng cứu ngay lập tức."

Lục Đông Thâm im lặng. Lời nói của Cận Nghiêm, sự động viên của Dương Viễn như càng lúc càng xa khỏi tai anh. Anh đang nghĩ tới giấc mơ lúc trước của mình, một sự lo lắng chưa từng thấy vẫn luôn thường trực...

~Hết chương 625~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 626: Sự Kính Sợ Chúng Ta Thiếu Năm Đó

Muốn tìm ra nhà cung cấp nguyên liệu người Karamay đó không phải chuyện khó khăn gì. Một là Tưởng Ly có đường đi cặn kẽ, hai là người bạn đó của Thai Tử Tân rất trượng nghĩa, vất cả có được liên lạc với nhà cung cấp nguyên liệu đó trước, coi như có lời chào ban đầu, bằng không ông lão đi vào sa mạc rồi thì chẳng biết khi nào mới gặp mặt được.

Nhưng, người bạn đó cũng đã nhắc nhở Tưởng Ly, nói tính cách của ông già đó cực kỳ quái đản, có chịu giúp hay không còn phải xem tâm trạng của ông ấy. Nếu ông ấy đã quyết tâm không muốn giúp thì sẽ không bao giờ vì nể mặt người bạn này mà bật đèn xanh cho cô, vậy nên đừng tiếp tục miễn cưỡng ông ấy.

Điểm này cũng trùng khớp với những gì Nguyễn Kỳ nghe ngóng được. Cuối cùng, Nguyễn Kỳ thở dài nói với Tưởng Ly: "Không biết liệu ông ấy có nể tình người cùng ngành mà linh động một chút không."

Taklamakan, sa mạc dịch chuyển lớn thứ hai thế giới, trong tiếng Hồi nó có biệt danh là "đại dương của cái chết", có nghĩa là đi vào được mà không đi ra được. Ông cụ người Karamay không sống ở Karamay. Ông ấy thường xuyên sống ở biên giới mặt phía Đông của Taklamakan, sát gần La Bố Trang.

Điều này cũng hợp ý Tưởng Ly. Như vậy đi tìm kiếm Huyền thạch sẽ tiết kiệm được nhiều công sức đi bộ. Hơn nữa trong lòng cô càng thêm

khẳng định ông lão ấy cực kỳ thông hiểu về sa mạc, bằng không sao dám quanh năm sống ở nơi ma quỷ đó.

Một đoàn xe rầm rộ khí thế, thích hợp nhất là đi xa lộ sa mạc. Đi thẳng một mạch vào huyện Luân Đài tức là vào xa lộ sa mạc, bắt đầu không còn nhìn thấy bất kỳ căn nhà nào hai bên đường nữa.

Nhiêu Tôn, Tưởng Ly và Nguyễn Kỳ, ba người họ lái một chiếc xe vật tư cỡ to đã được cải tiến, bên trong đựng đầy các trang bị và lương thực sau khi vào trong sa mạc. Tất cả mọi thứ đều do Nhiêu Tôn chuẩn bị, Tưởng Ly làm công việc kiểm tra thu hoạch cuối cùng.

Những người ngồi trong các xe khác đều là vệ sỹ. Có người của Nhiêu Tôn, cũng có người của Lục Môn, ngàn dặm xa xôi tụ tập về đây, khí thế vô cùng hoành tráng.

Đối với việc này, Tưởng Ly lắc đầu liên tục, nói với Nhiêu Tôn: "Đâu phải anh chưa từng đi qua những nơi nguy hiểm kiểu này, đông người như thế này vốn dĩ không thể đưa cả vào."

Nhiêu Tôn đương nhiên hiểu rõ, nói: "Tuy rằng họ không thể vào trong sa mạc, nhưng có thể đợi sẵn ở một vị trí thích hợp, một khi có nguy hiểm gì cũng lập tức cứu viện được."

Tưởng Ly nhìn cả đoàn xe dài dằng dặc qua gương chiếu hậu, lẩm bẩm: "Chỉ có tác dụng tâm lý thôi mà."

Nhiêu Tôn không phản bác.

Cô nói đúng, tác dụng tâm lý.

Ai cũng biết một nơi nguy hiểm như sa mạc, không phải cứ càng đông mới càng an toàn. Ngược lại, có lúc vì đông người nên sinh ra phiền phức.

Ở các sa mạc, đặc biệt là sa mạc dịch chuyển, khí hậu thay đổi thất thường, một khi gặp nguy hiểm rồi, chẳng ai lo được cho ai. Thế nên suy nghĩ ban đầu của Tưởng Ly là đúng đắn, không cần người bảo vệ. Ở những nơi như thế chỉ có thể tự bảo vệ mình, hà tất liên lụy những tính mạng vô tội khác?

Về điểm này, năm xưa khi tới Gobi, Nhiêu Tôn hiểu quá rõ ràng. Gobi, nơi cũng không khác gì tử địa ấy, chỉ có những dải đất kiềm dài tít tắp không có điểm dừng, hoang lạnh tới nghẹt thở, không có bất cứ tín hiệu nào, giống như một khu vực bị người ta bỏ rơi trên thế gian vậy.

Khi xe đi trên xa lộ, hai bên thi thoảng lại có những bụi cây và những rừng hồ dương. Vùng trũng của Taklamacan là nơi có rừng hồ dương lớn nhất. Thế nên ở đây, rừng hồ dương trở thành phong cảnh thường thấy nhất. Cảnh tượng dọc đường này giống hệt năm xưa khi họ đi vào Gobi. Anh ấy, Tả Thời và Hạ Trú, ba người như ba con thỏ được sổ lồng, thoải mái bay nhảy, reo hò đã đời giữa trời đất bao la, cảm giác như tất cả mọi thứ trên thế gian đều thuộc về họ vậy.

Đến tận khi Tả Thời gặp nguy, họ thoát ra khỏi Gobi bằng hơi thở cuối cùng... họ mới hiểu, họ không thể chinh phục trời đất, còn tự nhiên nếu muốn róc xương lọc thịt họ lại là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhiêu Tôn những tưởng lần này Tưởng Ly sẽ tức cảnh sinh tình nhưng trong mắt cô không có quá nhiều bi thương. Cô cũng không cố tình né tránh chuyện của Tả Thời. Cô nhìn hai bên hoang vắng quạnh quẽ, nói: "Năm đó, chúng ta thiếu đi sự kính sợ tự nhiên."

Kính sợ, là quy luật cơ bản trói buộc nhân tính.

Trong hoàn cảnh xã hội hiện tại, kính sợ đã sớm bị lợi ích nghiền nát vụn, chẳng còn lại nhiều. Chỉ khi quay về với tự nhiên, đối mặt với thiên

nhiên, hiểu thấu được sự nhỏ bé của loài người, sự kính sợ mới như sống dậy.

Xa lộ sa mạc không hề cô đơn, ngoài đoàn xe của họ ra, còn có một vài chiếc xe đi xuyên qua sa mạc, là những người yêu thích thám hiểm, trên đời này không thiếu những người thích cả đời bầu bạn cùng tự nhiên.

Cũng có người đi xe đạp, không nhiều, thi thoảng một hai người.

Bước vào tháng mười mới là thời điểm đẹp nhất để vào sa mạc, bây giờ vẫn chưa phải mùa du lịch. Nhưng cho dù là mùa du lịch, cũng không quá nhiều người dám đánh cược tính mạng, bước vào "đại dương của cái chết".

Nhiêu Tôn lái xe.

Tưởng Ly và Nguyễn Kỳ ngồi ở ghế sau, bàn bạc xem sau khi gặp ông lão nên thuyết phục thế nào. Khi chiếc xe vượt qua một người đi xe đạp, Tưởng Ly bò lên cửa sổ nhìn ra, thiếu nước chảy nước dãi. Cô vẫy gọi Nguyễn Kỳ: "Này này này, mau nhìn xem, chàng thanh niên kia dáng đẹp thật."

"Đâu cơ, đâu cơ?" Nguyễn Kỳ hưng phấn, rướn người qua nhìn rồi chép miệng: "Vừa nhìn là biết dân đạp xe chuyên nghiệp rồi, cô xem, cánh tay rắn chắc, gân guốc lắm."

Nhiêu Tôn nhướng mày, nhấn chân ga cho chiếc xe lao vọt về phía trước, trong phút chốc đã bỏ anh chàng đó lại xa tít tắp.

Tưởng Ly bĩu môi, quay đầu nhìn Nguyễn Kỳ: "Sao cô lại nghĩ tới chuyện lấy một người tâm địa hẹp hòi như anh ấy chứ?"

Nguyễn Kỳ sửa chữa: "Chưa lấy đâu, cả cầu hôn còn bị gạt nữa."

Không còn cậu thanh niên chướng mắt, tâm trạng Nhiêu Tôn cũng trở nên rất thoải mái, anh cười hờ hờ: "Người có dáng đẹp nhất đang ngồi ngay trước mặt hai em, nhìn người khác chẳng phải lãng phí thời gian sao? Khiêm tốn mà nói thì dáng của Lục Đông Thâm cũng đẹp lắm. Hạ Hạ, em đừng có như chết đói vậy."

"Sao lại gọi là khiêm tốn mà nói?" Tưởng Ly nhìn anh, cười mà như không cười.

Nhiêu Tôn vững vàng tay lái, tốc độ rất nhanh: "Ý là, dáng người Lục Đông Thâm không đẹp bằng anh."

Tưởng Ly bĩu môi, chêm một câu: "Mắt anh phải đui mù cỡ nào không biết."

Sự thật chứng minh, họ vẫn quá lạc quan.

Sự cố chấp của ông cụ người Karamay vượt xa tưởng tượng của họ.

Khi cả đoàn người tới gần nơi ở của ông ấy cũng đã là lúc hoàng hôn rợp trời. Cái nóng nực ban ngày cũng sắp biến mất cùng sự khuất dạng của mặt trời sau ngọn núi. Tuy rằng chưa đi hẳn vào trung tâm sa mạc nhưng sự chênh lệch nhiệt độ đã rất lớn rồi. Ban ngày nóng chảy mỡ, ban đêm lạnh đóng băng.

Cái gọi là nơi ở, thật ra một căn nhà nhỏ làm bằng gạch khá đơn sơ, tổng cộng có ba gian nối liền, đến một cái sân cũng không có, nhưng có một sa mạc mênh mông và một rừng hồ dương như đảo ngược trước mắt, nơi đây coi như cũng đứng cạnh chân trời rồi. Trước không có thôn, sau không có hàng quán nhưng lại trở thành nơi mà những người muốn vượt qua sa mạc tới dừng chân.

Trong ba gian phòng, một gian để đồ lặt vặt, một gian là nơi ở của ông cụ, gian thứ ba để trống, coi như là phòng cho khách.

Điều kiện về nước ở đây không tốt, trước căn nhà có một chiếc vại to, bên trong đựng đầy nước, nghe nói là được vận chuyển tới từ một nơi khá xa, thế nên dùng phải rất tiết kiệm.

Ông lão ấy cũng chưa già lắm, trước đó Nguyễn Kỳ nghe ngóng thì ông ấy mới ngoài năm mươi. Có điều vì quanh năm sống ở khu vực sa mạc thế nên kết cấu khuôn mặt, da dẻ đều bị gió thổi đến khô cong. So với người cùng tuổi, ông ấy phải già hơn chục tuổi nhưng tay chân lại nhanh nhẹn, mạnh khỏe hơn họ nhiều.

Ông ấy không tránh mặt họ, có điều sau khi nhìn thấy cả đoàn xe thì nhíu mày. Thấy vậy, Nhiêu Tôn lập tức giải thích tác dụng của họ, không hề tới đây để gây rối.

~Hết chương 626~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 627: Tất Cả Dựa Vào Duyên Phận

Khi nói chuyện với họ, ông ấy ngồi trên một chạc hồ dương đã khô. Chạc cây ấy bị phong hóa, chuyển màu giống với đất sa mạc, trơ trọi không còn vỏ cây, tạo hình cực kỳ đặc biệt. Ông ấy châm một điếu thuốc, thuốc lá vẫn còn hút bằng tẩu, lá được nhét vào đầu tẩu, khói phả ra cực kỳ sặc.

Sau khi nghe được câu nói của Nhiêu Tôn, ông già lại rít thêm hai hơi nữa, giọng nói trầm buồn bay ra từ làn khói thuốc dày đặc: "Đâu phải là đi ngắm cảnh, vào trong sa mạc một khi gặp nguy hiểm ngược lại sẽ trở thành phiền toái."

Ông già nói tiếng Hán tiêu chuẩn, không có âm địa phương, xem ra thường xuyên tiếp xúc và trao đổi với những vị khách người Hán nên luyện thành. Cách nghĩ của ông ấy giống hệt Tưởng Ly, thế nên Tưởng Ly đã tìm ra cơ hội thương lượng. Ai dè, ông già không hề nể tình.

"Tôi chưa từng nhìn thấy Huyền thạch, hơn nữa tôi cũng không biết đến Huyền thạch gì đó, thế nên tôi không thể dẫn các người vào sa mạc được."

Một câu nói từ chối cả ba người nhóm Tưởng Ly.

Không còn cách nào khác, Nhiêu Tôn phải giở tuyệt chiêu quen dùng trên thương trường ra: "Ông lão, ông cứ nói giá ra đi, chỉ cần đưa được chúng tôi đi tìm Huyền thạch."

Ông già nhìn Nhiêu Tôn qua làn khói, hỏi anh: “Nghe ngữ khí và quan sát cách cậu phô trương, chắc cậu có nhiều tiền lắm?”

Nhiêu Tôn hắng giọng: “À thì… cũng tạm ạ.”

“Trước kia chưa từng đi qua sa mạc phải không?”

“Chưa từng đi.”

Ông già gật đầu, rồi tung ra câu hỏi thứ ba: “Vậy cậu có thể thử tưởng tượng, cả đoàn người các cậu một khi bị mắc kẹt trong sa mạc, cậu nghĩ mọi người sẽ đòi tiền của cậu hay đòi thức ăn và nước uống của cậu?”

Một câu nói khiến Nhiêu Tôn á khẩu.

Ông già thở dài: “Cậu thanh niên này, trên đời này không phải chuyện gì cũng có thể giải quyết bằng tiền đâu.” Dứt lời, ông ấy đứng lên đi vào nhà.

Kết quả là họ đã chờ chực trước nhà ông già bốn ngày.

Ông già không đuổi ai đi, để lại căn phòng trống cho hai cô gái, còn những người khác thì dựng lều nghỉ ở gần sa mạc.

Ở đây có những trận bão cát không nhỏ, thế nên lều mà Nhiêu Tôn chọn đều là loại quân dụng, chống bão cát, cực kỳ chắc chắn và bền, thống nhất dùng hai màu đen và xanh lục, từng căn lều nhấp nhô, từ xa nhìn lại trông rất hoành tráng.

Ông già nhìn thấy cảnh ấy cũng vẫn im lặng, mặc họ muốn làm gì thì làm. Thái độ của ông ấy đối với họ không thể là quá chống đối, chỉ là ông ấy không tỏ thái độ gì, bất luận thế nào cũng không đưa họ vào trong sa mạc.

Nguyễn Kỳ thậm chí đã bày ra bản lĩnh nhà nghề, đứng trên lập trường cùng làm nhà cung cấp nguyên liệu, vừa nói lý lẽ vừa dùng tình cảm, nhưng ông già vẫn không suy suyển, một mực khăng khăng chưa nghe thấy cũng chưa từng nhìn thấy Huyền thạch.

Thái độ kiên quyết này khiến Nguyễn Kỳ tuyệt vọng. Nhiêu Tôn cũng có một thời gian nghi ngờ có nên đặt hết hy vọng lên ông già này hay không, nhưng phóng tầm mắt nhìn ra sa mạc mênh mông diệu vợi, thật sự định "mò kim đáy bể" là chuyện không thể nào.

Chỉ có Tưởng Ly là quyết không "dời núi", không chút do dự đưa ra quyết định tạm thời đóng quân ở đây.

Ban đầu Nhiêu Tôn và Nguyễn Kỳ không hiểu. Tưởng Ly cũng không giải thích nhiều, chỉ bảo họ vào trong nhà kho mà nhìn. Họ vào trong đó khoảng nửa tiếng, khi ra nét mặt Nguyễn Kỳ phấn khích vô cùng, nói với Tưởng Ly: "Ông trời ơi, đâu phải là nhà kho, rõ ràng là một kho báu. Bên trong toàn là các nguyên liệu vô cùng quý hiếm, có những loại gần như không còn tồn tại ngoài thị trường, vậy mà chỗ ông ấy vẫn có!"

Nhiêu Tôn giống hệt như Lục Đông Thâm, nói về nguyên liệu là hoàn toàn không theo kịp tiết tấu. Nhưng cũng may anh có một khả năng phán đoán đầy lý trí: "Nhìn thế này, ông già kia nói chưa từng nhìn thấy Huyền thạch rõ ràng là bốc phét. Theo như lời các em miêu tả về mấy món đồ trong nhà ông ta thì hình như ông ta là người ngày ngày uống rượu champaigne nhưng lại bảo là chưa nhìn thấy nước lọc vậy, làm gì có chuyện đó?"

Đây cũng là mục đích Tưởng Ly muốn họ vào nhà kho tham quan.

Kho của ông già cô đã nhìn qua từ lâu. Cô tự cho rằng kho nguyên liệu mình có ở Thương Lăng đã cực kỳ hệ thống và khổng lồ rồi. Không ngờ,

so sánh với nơi đây quả thực chỉ là muối bỏ bể.

Nguyên liệu trong kho của ông già không nhiều nhưng rất hiếm. Quả thực đúng như Nguyễn Kỳ nói, bên trong đa phần là các loại nguyên liệu đã tuyệt tích. Hơn nữa từ đặc trưng của nguyên liệu có thể thấy, quả thực về cơ bản chúng đều tới từ sa mạc, có lẽ ông già đã đi qua vô số các ngóc ngách của sa mạc rất nhiều lần.

Nguyễn Kỳ là nhà cung cấp nguyên liệu, những nguyên liệu từng qua tay cô ấy chắc chắn nhiều hơn bình thường cô tiếp xúc, vì vậy Tưởng Ly đã xác nhận lại một lượt với Nguyễn Kỳ mấy loại nguyên liệu trong kho của ông già. Nguyễn Kỳ đáp chắc chắn: Không sai, mấy nguyên liệu mà cô nói chỉ sinh ra ở sa mạc, hơn nữa một khi mang ra ngoài bán là giá trên trời, hầu như là vô giá.

Trong lúc họ đang nghiên cứu kho nguyên liệu của ông già, đúng lúc ông ấy đi vận chuyển nước. Nhiêu Tôn tinh mắt, cử mấy vệ sỹ đi cùng giúp sức.

Họ định tác chiến lâu dài ở đây, nhưng cũng không thể không có hạn định. Tưởng Ly tính toán sơ qua thời gian, mười ngày.

Chỉ mười ngày.

Cô không có nhiều thời gian cho ông già, cho dù mọi chuyện thuận lợi, thời gian quay về nghiên cứu và công bố cũng phải được tính vào. Thời hạn bốn tháng chẳng còn nhiều, cô chuẩn bị tinh thần cho kết quả tệ nhất: Phải tự mò mẫm.

Vả lại, nếu mười ngày mà vẫn không xoay chuyển được suy nghĩ của đối phương thì có lẽ thật sự hết cách.

Trước nhà ông già trở nên nhộn nhịp.

Nhất là tới buổi tối. Đèn trong các lều sáng lên, nồi niêu bếp núc vào vị trí, mùi thơm nức mũi. Ông già không để ý tới chuyện này, Nhiêu Tôn cũng không keo kiệt, phàm có đồ gì ngon đều bưng cho ông già một phần.

Ban đầu ông già sống chết không nhận, ý tứ đại khái là không có công không hưởng lộc. Nhưng lý do Nhiêu Tôn đưa ra là: Chúng tôi chiếm dụng địa bàn của ông thì bỏ ra chút đồ ăn thức uống cũng là chuyện đương nhiên thôi.

Không chỉ vậy, ba người này còn đảm nhận mọi công việc bình thường trong nhà ông già, nào là phơi nguyên liệu, vận chuyển đồ ăn nước uống, quét dọn nhà cửa…

Những công việc chân tay giao hết cho Nhiêu Tôn. Anh cũng rất gắng sức, chuyện gì cũng tận tâm tận lực, có thể không cần nhờ vệ sỹ thì đều tự làm. Nói theo lời của anh thì: Không thể lấy thế bức người, chân thành ắt sẽ được cảm động.

Thế là, một mình chạy đi lấy nước đã trở thành việc hằng ngày của Nhiêu Tôn.

Nguồn nước nằm kế bên giếng cấp nước.

Giếng cấp nước như người bảo vệ của sa mạc, cũng là cột mốc của sa mạc, nhiệm vụ chủ yếu là cung cấp nước tưới tiêu cho những loài cây phòng hộ cho sa mạc, quanh năm có người làm việc ở đó.

Mỗi lần vận chuyển nước ngang qua giếng cấp nước, Nhiêu Tôn lại dừng chân rửa mặt, sau đó trò chuyện đôi ba câu với vợ chồng trông giữ giếng cấp nước.

Hai người này ở sa mạc đã hơn chục năm, vô cùng nhiệt tình, cũng có nghe và biết về ông già cung cấp nguyên liệu. Họ nói rằng từ năm họ được

phái về đây trông giếng cấp nước đã biết có một ông già sống ở đó, một mình, không ai biết rõ ông ấy sống bao lâu rồi.

Nhưng có điểm này thì vợ chồng họ khẳng định. Ông già ấy chính là bản đồ sống của sa mạc, thậm chí là cuốn bách khoa toàn thư của sa mạc, không có nơi nào ông ấy không tới được, cũng không có chuyện gì ông ấy không biết.

"Chỉ là tính tình có hơi lập dị, làm việc chỉ coi xem có hợp duyên hay không." Vợ chồng họ nói vậy.

Tất cả dựa vào duyên phận?

Chuyện này nói dễ thì dễ, nói không dễ… quả thật nan giải.

Mỗi lần vận chuyển nước về, dọc đường, Nhiêu Tôn lại suy nghĩ vấn đề này. Thế nào mới gọi là có duyên nhỉ? Anh cảm thấy ông già quanh năm sống côi cút một mình, chắc chắn là cô độc rồi, chẳng thể nào bắt anh đường sá xa xôi gọi một bà lão tới đây bày chiêu mỹ nhân kế.

Khi hỏi hai vợ chồng người kia xem có cách gì để kết duyên với ông già không, họ cũng không đưa ra được ý kiến, chỉ nói ông già là người hành động theo cảm tính, ai mà biết được ông ấy thích gì và ghét gì chứ.

Ngược lại là Nhiêu Tôn…

Hai vợ chồng họ có ý với anh, còn bóng gió hỏi xem anh đã có bạn gái chưa, mong được giới thiệu cô gái tốt cho anh. Nhiêu Tôn đáp rất sảng khoái: "Bạn gái thì không có, chỉ có một cô vợ thôi."

Họ đều bày ra nét mặt tiếc nuối, nhìn mãi theo bóng Nhiêu Tôn biến mất như đánh mất thịt Đường Tăng vậy…

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 628: Em Không Chê Anh Đen Chứ?

Nhiêu Tôn phụ trách việc cần sức, vậy thì việc dọn dẹp nhà kho, phòng ốc trở thành trách nhiệm của Tưởng Ly và Nguyễn Kỳ, cộng thêm việc trò chuyện tâm sự nữa. Ban đầu ông già không cho phép họ tiếp xúc với đống nguyên liệu, nhưng sau khi nghe họ thao thao bất tuyệt về những nguyên liệu ấy, ông cũng phải nhìn họ bằng con mắt khác.

Nhất là sau khi biết Tưởng Ly làm ngành gì, ông ấy càng thêm tò mò, bắt đầu mở lòng.

Ông già cũng giống như Nguyễn Kỳ, là một nhà cung cấp nguyên liệu, chỉ biết về tính năng của nguyên liệu, còn cụ thể việc khai thác và kết hợp nó ra sao thì họ không nắm được. Tưởng Ly có thể nói là như cá gặp nước, nói chuyện say sưa với ông già, khiến ông già cũng phần nào buông lỏng cảnh giác, giao hết toàn bộ công việc dọn dẹp nhà kho cho hai cô gái.

Như thế, Tưởng Ly lại càng tiện phân tích mùi hương của những nguyên liệu có sẵn trong nhà kho, nghe mà ông già liên tục ngợi khen là thần kỳ.

Sau đó, Tưởng Ly luôn luôn chêm vào một câu thở dài mỗi lần bắt chuyện: “Haizz, giá mà tìm được Huyền thạch thì hay quá, tác dụng của nó không phải lớn bình thường đâu.”

Mỗi lần nói tới chủ đề này, ông già hoặc là không bắt chuyện, hoặc là đứng dậy bỏ đi.

Khi ông già không nói một lời về Huyền thạch, cô lại hỏi những chuyện thú vị trong sa mạc. Liên quan tới chuyện này người già hay thích kể, dù sao cũng đã có tuổi rồi, thích nhất là được tâm sự và hoài niệm. Qua vài ngày trò chuyện, Tưởng Ly coi như cũng đã nắm được tình hình đại khái của ông già.

Hơn hai mươi tuổi ông ấy đã tới sa mạc làm nhà cung cấp nguyên liệu, sống ở đây coi như cả một đời. Ông nói ông đã quen với cuộc sống ở sa mạc, bây giờ dù có người mang kiệu tám người khiêng tới đón ông về nhà cao cửa rộng trong thành phố, ông cũng không về.

Mỗi lần nói tới đây, ông lại nhìn về phía sa mạc hoang lạnh và trầm mặc, trong đôi mắt như chất chứa chìm nổi bôn ba ngàn năm dồn lại.

Thế là Tưởng Ly cũng kể cho ông nghe về trải nghiệm của mình.

Đối với một người thường xuyên sống ở sa mạc mà nói, cuộc sống thành phố xa hoa lộng lẫy thế nào chẳng thể hấp dẫn được họ, ngược lại những trải nghiệm khi đi qua sông hồ biển lớn mới càng khiến người ta khó quên.

Vì vậy, trải nghiệm quá khứ của Tưởng Ly trở thành một tài sản quý báu. Mỗi ngày cô lại kể một ít cho ông già như bóp kem đánh răng, khiến ông tò mò, lâu dần, ông già lúc nào cũng đuổi theo nghe câu chuyện của cô. Nhưng điều kiện tiên quyết là không nói về Huyền thạch.

Càng không nói về Huyền thạch, càng chứng tỏ nó có vấn đề.

Không sao cả… ┐(￣Д ￣)┌

Dù sao thì Tưởng Ly cũng đầy nhẫn nại.

Lúc không kể chuyện, cô và Nguyễn Kỳ giúp ông làm việc khác, lúc rảnh rỗi thì đứng trừng mắt với mấy con thằn lằn trên cát. Thằn lằn ở đây không ít, đều đồng màu với hồ dương và sa mạc, không nhìn kỹ sẽ dễ dàng bỏ qua chúng. Chúng cũng chẳng sợ người, mỗi lần chơi trò trừng mắt với chúng, kiểu gì Tưởng Ly cũng thua.

Nếu thua, Tưởng Ly sẽ bỏ phần hột quả ăn thừa hoặc phần bỏ dính một ít cùi xuống đất. Không bao lâu sau sẽ đợi được không ít thằn lằn, chúng ăn uống rất đã đời.

Ông già luôn quan sát tất cả những chuyện ấy, cũng không nói gì, trong ánh mắt chỉ có sự phức tạp.

Sáu bảy ngày rồi, Nhiêu Tôn gần như đã phơi năng đến đen sạm đi một tầng màu. Ban ngày, đất cát nóng nực cuồn cuộn, giống như thiêu đốt vậy. Tới đêm thì lại lạnh lẽo, chỉ chạm nhẹ vào thôi, da thịt khắp người đều kêu gào đau đớn.

Tưởng Ly đo lường sơ qua, so với lúc mới đến, bây giờ anh ấy đen đi gần năm tông…

Nhiêu Tôn soi gương mà tưởng như suy sụp. Gương mặt điển trai tới mức "thần người phẫn nộ" bây giờ đã bị ánh nắng nơi sa mạc hủy hoại, cuối cùng anh hỏi Tưởng Ly: "Em không thể dùng thứ gì đó khiến ông ấy ngoan ngoãn nghe lời em sao? Lục Đông Thâm em còn giải quyết được, một ông già cao chưa đến một mét bảy sao có thể làm khó em?"

"Làm khó em." Tưởng Ly thản nhiên đáp: "Một là em không chuẩn bị, hai là em không thể khống chế ý thức của ông ấy đến mức có thể dẫn đường cho chúng ta. Em mà có bản lĩnh đó thật thì thành pháp sư tà ma ngoại đạo rồi."

Nhiêu Tôn thở dài, rất lâu sau lại hỏi Nguyễn Kỳ: “Em không chê anh đen chứ?”

Nguyễn Kỳ không nhịn được, phì cười thành tiếng.

Ngày lại ngày trôi qua, những tưởng chẳng có gì để ngắm, thế mà cũng không cô đơn.

Tưởng Ly chuẩn bị cả hai phương án, một bên cố gắng thuyết phục ông già, một bên cố gắng định vị những phương hướng có khả năng tồn tại Huyền thạch. Liên quan tới phương án thứ hai cô có cách, nguyên liệu cũng giống như người, những nguyên liệu có tính chất tương đồng thích dồn đống lại một chỗ, điều này được quyết định bởi tính tự nhiên của nguyên liệu.

Thế nên, trong những cuộc trò chuyện mấy ngày gần đây của Tưởng Ly với ông già, ngoài việc gia tăng tình cảm, phần nhiều là muốn tìm ra phương hướng đại khái của Huyền thạch. Trong kho nguyên liệu của ông, có những khoáng vật rất tương đồng với Huyền thạch, tổng kết mối quan hệ giữa các khoáng vật lại cũng ra được một manh mối.

Ngoài ra, đám vệ sỹ cũng chẳng rảnh. Tuy không dùng bọn họ làm đội cảm tử lần sâu vào trong sa mạc, nhưng họ có thể tiến hành tìm hiểu về tình hình và khoảng cách trong một bán kính nhất định, sau đó vẽ thành tuyến đường cụ thể.

Nhưng Tưởng Ly cũng ngăn cấm nếu họ muốn đi sâu hơn. Một khi vào trong sa mạc, tầm nhìn tuy khoáng đạt hơn nhưng cũng có nghĩa sẽ không tìm được phương hướng, dễ lạc, vào lúc này cô không muốn có thêm chuyện gì xảy ra.

Lúc vẽ tuyến đường, Tưởng Ly cũng không giấu giếm ông già, thậm chí có lúc ngồi ngay trước mặt ông. Ông già mỗi lần chỉ nhìn rồi lại nhìn, quyết không lên tiếng.

Thời gian dần dần đã tiến sát tới ngày thứ mười.

Bấy giờ Tưởng Ly mới đi từ mong chờ sang hụt hẫng, thậm chí còn có phần tuyệt vọng. Nói thật, rời khỏi nhà ông già, men theo con đường mà cô phán đoán, rốt cuộc phía trước còn phải đi bao xa, sẽ gặp những nguy hiểm trí mạng nào, tất cả đều là một bí ẩn.

Nguyễn Kỳ hỏi cô: "Chúng ta còn có thể có cách gì?"

Tưởng Ly lắc đầu, không biết nữa.

Những việc cần làm đều làm rồi, còn có cách gì được đây.

Nhiêu Tôn nín nhịn cả một bụng khó chịu, nói: "Đã làm thì làm tới cùng, trói gô lão già ấy lại."

Nguyễn Kỳ nói: "Anh trói ông ấy, ông ấy cũng đâu có nói, anh còn định làm gì?"

Làm gì ư? Chẳng thể làm gì cả, anh đâu thể phóng hỏa giết người.

Tưởng Ly buồn bã thở dài: "Có lẽ em phán đoán sai chăng, có thể ông ấy không biết gì thật."

"Ông ta mà không biết? Anh thấy ông ta hiểu rõ mọi chuyện hơn bất kỳ ai thì có." Nhiêu Tôn nghiến răng, thật ra trong lòng đang dâng lên một sự bất lực sâu sắc. Chuyện không thể làm gì một con người, năm xưa ngoài Hạ Trú ra, bây giờ lại xuất hiện thêm một ông già như thế này.

Đêm của ngày thứ mười, buổi tối cuối cùng.

Nhiêu Tôn mang hết chỗ rượu ra, ngoài việc ăn uống cùng mọi người, quan trọng là uống rượu vui vẻ với ông già. Ông già không tùy tiện uống rượu nhưng cũng không tùy từ chối. Coi như đêm từ biệt rồi, lúc uống rượu, ông cũng hơi trầm mặc.

Tưởng Ly và Nguyễn Kỳ đều đã chấp nhận số phận, thế nên bữa rượu cuối cùng này chỉ mời rượu chứ không khuyên nhủ gì.

Nhiêu Tôn khoác tay lên vai ông già, mượn rượu thẳng thắn giãi bày: "Ông ấy à, không thành thật. Mười ngày rồi, coi như chúng tôi cũng đã ở đây cùng ông mười ngày, không nói tới công lao nhưng khổ lao chắc cũng có chứ. Ông thật sự không biết về Huyền thạch ư? Cho dù chỉ biết một chút ít, thì giao tình bao ngày qua cũng đủ để ông tiết lộ ít nhiều phải không? Ông nhìn đám chúng tôi đi, mọi người bỏ làm bỏ ăn chạy tới đây, đều là loại rảnh rỗi sao?"

Nghe xong, ông già không vui, nói: "Chuyện liên quan tới Huyền thạch, tôi đã nói rất rõ ràng rồi, còn đòi tôi nói gì nữa? Không biết là không biết, lẽ nào bắt tôi bịa chuyện ra nói với mấy người?"

"Chúng ta quen nhau coi như có duyên còn gì. Hữu duyên thiên lý năng tượng ngộ. Tương ngộ rồi thì sao? Mặc cho chúng ta mỗi người một ngả à?" Nhiêu Tôn nghiêng đầu nhìn ông già.

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 629: Không Sợ No Quá Mà Chết À

Ông già thở dài: "Chính vì thấy có duyên phận nên tôi mới chân thành khuyên mấy cô cậu một câu, đừng đi vào trong sa mạc nữa. Mùa này trong sa mạc thời tiết thay đổi thất thường, hơn nữa một nguyên liệu cả tôi cũng chưa từng nghe qua, thì có đến tám, chín phần là không tồn tại. Mấy người từ đâu đến thì về nơi đó đi."

Đối phương mềm rắn đều không ăn thua, khiến cho chút nỗ lực cuối cùng của Nhiêu Tôn cũng đổ bể. Cuối cùng, anh vỗ mạnh lên vai ông già: "Ông già, đến bố mẹ tôi, tôi cũng không phục, chỉ phục ông thôi đấy."

Bên này Tưởng Ly muốn khuyên Nhiêu Tôn đừng cưỡng ép người ta, cô đang định lên tiếng thì nghe thấy một tiếng động lớn.

Âm thanh này tới từ khá xa, như từ trên trời đêm vang vọng xuống dưới. Vốn dĩ họ đang ở một nơi đêm vắng trời rộng, cho dù không ở ngay trước mắt nhưng một tiếng động bất thình lình cũng khiến mọi người chú ý.

Tất cả sững sờ.

Lát sau, Tưởng Ly ngập ngừng: "Ban nãy là... tiếng súng?"

Nghe giống mà cũng không giống.

Đang mải nghĩ thì nghe ông già sốt sắng kêu lên một tiếng "Chết rồi", sau đó đứng dậy đi ra phía sau nhà. Nhiêu Tôn phản ứng nhanh, nhanh

chóng đứng lên, rảo bước bám theo: "Chuyện gì vậy?"

Ông già cũng không giấu gì họ, chỉ tay về phía ban nãy có tiếng động: "Chắc chắn là đám người xấu rình mò bắn lạc đà hoang dã! Súng đạn chì mà chúng cầm trong tay đều là loại tự lắp ráp, lợi hại lắm!"

Nói rồi, ông già vén lớp ni lông che trên xe mô tô ra.

Một giây sau, ông bị Nhiêu Tôn cản lại: "Lái mô tô chậm lắm, đi xe của tôi này!"

Lạc đà hoang dã, khi xưa chưa phải là một loài động vật quý hiếm, vậy mà ngày nay số lượng lại ít ỏi đến đáng nguy. Tưởng Ly không nghĩ rằng có một ngày, dưới trời đêm, mình lại bôn ba giữa vùng sa mạc hoang vắng chỉ vì một con vật nhỏ."

Hai chiếc xe đồng thời xuất phát.

Một xe do Tưởng Ly lái, chiếc xe còn lại bên trong có các vệ sỹ. Họ vốn dĩ định gọi đông vệ sỹ hơn, dù sao cũng xuất hiện kẻ săn bắn trộm. Nhưng họ bị ông già ngăn lại. Ông sợ quá nhiều tiếng động ồn ào sẽ làm kinh hãi những con lạc đà hoang dã. Chúng hoảng loạn chạy vào trong biển cát. Hơn nữa những kẻ tới bắn trộm lạc đà hoang dã thông thường không dám rầm rộ, thế nên nhất định kéo theo không đông người.

Cứ như vậy, bọn họ chạy một mạch về phía âm thanh.

Tưởng Ly mặc sức lái, cũng may đây không phải vùng đất kiềm, lái xe không quá tốn sức, chỉ là mỗi khi bánh xe lăn nhanh, cuốn theo lớp cát tạt vào thân xe và cửa xe lại tạo ra vô số âm thanh.

Nhiêu Tôn đã uống rượu chỉ có thể ngồi ghế sau. Tưởng Ly lái xe nhanh, ở nơi này lại không thể đi thẳng, lắc lư chao đảo khiến dạ dày anh

cuộn trào, chỉ có thể chống hai tay tựa vào lưng ghế, đè nén mọi cảm giác xuống. Anh thầm nghĩ, cũng may đây không phải chiếc xe anh bỏ tiền ra mua, cát cứ liên tục táp vào thân xe thế kia đủ làm xước sơn, nghĩ thôi cũng thấy đau lòng rồi.

Vẫn là chiếc xe việt dã cỡ to đó. Lâu nay nó luôn được để ở Thương Lăng. Bây giờ quay đầu nghĩ lại, chiếc xe này quả thật là vô địch, đã theo bọn họ đánh khắp mọi vùng miền.

Những tính năng của xe rất tốt, đi giữa những đụn cát cao mà vẫn lươn lướt như đất bằng. Đèn xe phía trước được bật lên, chiếu cho cả một phạm vi trước mặt sáng không khác gì ban ngày.

Rất nhanh, họ đã tìm thấy vệt bánh xe, lan tới tận phía xa.

Ông già ngồi ở ghế lái phụ, tức giận cuộn chặt tay lại: "Đám trời đánh này! Làm việc gì không làm lại thích chạy qua đây làm ăn trộm! Chắc chắn là chúng bắt con lạc đà hoang dã nào đó, để nó chạy mất, không biết con lạc đà ấy đã chết hay chưa."

Dọc đường không nhìn thấy con lạc đà nào khác, có thể chỉ có một con lạc đàn, cũng có thể vốn dĩ số lượng của chúng còn lại quá ít ỏi nên không đủ kết thành đàn nữa.

Nghĩ tới đây, Tưởng Ly càng nhấn mạnh chân ga.

"Chắc là vẫn còn sống thôi, để lạc đà chết thì đám người kia biết bán cho ai." Nguyễn Kỳ ngồi ở ghế sau nói.

Sắc mặt ông già nặng nề: "Nếu chết chúng sẽ bị đưa vào nhà hàng, có đám khách tham ăn thì sẽ có đám trộm thèm lợi ích! Một con lạc đà được đưa vào mấy hàng quán không hợp pháp bán được không ít tiền. Thế nên, đám ăn trộm đó cần biết gì lạc đà sống hay chết, lúc giơ súng lên chúng đã

quyết nhắm vào vị trí trí mạng, tóm lại dù sống hay chết chúng cũng kiếm được hời!"

"Đừng sốt ruột, chúng ta sẽ đuổi kịp xe của chúng." Tưởng Ly tự tin đầy mình.

Dấu xe trước mắt rất rõ nét, nhất định là ngay phía trước mặt thôi. Ông già nói không sai, chỉ có một chiếc xe, như vậy Tưởng Ly càng có ý chí chiến đấu. Một chiếc xe nhồi nhét cỡ nào cũng chỉ được vài ba con người. Cô không tin, đám bọn họ không dạy dỗ được mấy thằng ăn trộm ấy?

Quả nhiên, một lúc sau, một chấm trắng trước mắt đã xuất hiện trong phạm vi chiếu sáng của đèn xe. Nhiêu Tôn nhìn rất kỹ càng, lập tức đưa ra chỉ thị cho xe phía sau: "Lát nữa đuổi tới nơi, mấy cậu khống chế người trước cho tôi."

Chiếc xe phía sau dồn ga vượt lên trước, sát cánh tiến lên với xe của Tưởng Ly.

Đèn của hai chiếc xe đồng thời rọi vào, khiến chiếc xe kia không còn chỗ trú mình. Đối phương phát hiện ra điều bất thường, bèn tăng tốc, nhưng xe để bắt lạc đà chỉ to con, chứ công năng chắc chắn không thể bằng được xe của Tưởng Ly, chẳng mấy chốc đã bị đuổi kịp.

Tưởng Ly cho xe vọt qua lao tới trước mặt xe ăn cắp, xoay ngang thân chặn đường đi của chúng. Chiếc xe đó lập tức đổi hướng, nhưng còn chưa kịp, xe của vệ sỹ đã tới, đâm chính diện vào xe của chúng.

Cú đâm không hề nhẹ, chí ít khiến đối phương mất khả năng chạy trốn.

Ngay sau đó vệ sỹ lao xuống xe, mở tung cửa xe ra. Có ba tên lăn lông lốc xuống dưới, loạng choạng định co cẳng chạy nhưng vệ sỹ nhanh tay

nhanh mắt, khẩn trương khống chế. Người chạy nhanh nhất là tài xế, bỏ mặc cả đồng bọn.

Nhưng hắn không nhìn thấy Nhiêu Tôn đã nhảy xuống xe. Đến khi lao tới trước hắn mới nhìn rõ, định đổi hướng chạy thì đã bị Nhiêu Tôn giơ chân nhắm trúng ngực mà đá. Lực của cú đá không hề nhẹ, đối phương bị đá văng đi khá xa.

Xung quanh đen sì, màn đêm như một bát mực không tan ra được. Đèn xe bật hết, cả đất trời dường như chỉ có nơi này là sáng nhất.

Người đó cố nhịn đau đớn bò dậy khỏi đất, nhìn xung quanh một lượt, phát hiện mình rơi vào tình thế bất ổn, lại định co giò chạy.

Nhưng một giây trước hắn vừa giơ chân, một giây sau đã có một luồng gió lạnh thổi tới. Hắn quay đầu, trong khoảnh khắc hai mắt trợn trừng. Hắn không lên được thành tiếng, một con dao đã cắm ngay xuống đất, chính vào vị trí giữa hai chân hắn.

Người đó suýt chút nữa thì tắt thở, chân mềm nhũn ngồi phịch xuống đất, nhìn chằm chằm con dao suýt khiến hắn "tuyệt tử tuyệt tôn", mặt kinh hoàng.

Đó là con dao Phần Lan của Tưởng Ly.

Dưới ánh trăng, cô bình tĩnh đứng ngay gần đó, con dao từ trong tay cô phóng ra mang theo cả những tia sáng lạnh lẽo, giống hệt như cảm xúc nơi đáy mắt cô vậy.

Một vệ sỹ nhanh chóng tiến tới khống chế hắn.

Nhiêu Tôn từ từ tiến lên, nhìn ba kẻ bị giữ dưới đất, cười khẩy: "Lợi hại thật, làm ăn mà làm tới mức này, không sợ no quá mà chết à?"

Người đàn ông bị Tưởng Ly dọa lắp ba lắp bắp: "Đại... Đại ca... Các anh chị đều là người phương nào? Chúng ta có gì cứ từ từ... từ từ nói. Bọn em có mắt không nhìn thấy Thái Sơn, không hiểu sao đắc tội các anh chị."

Nhiêu Tôn lại giơ chân đá thêm một cú: "Phương nào này!"

Nguyễn Kỳ sợ nhất nét mặt hung hãn của anh, chỉ sợ có chuyện gì xảy ra vội giữ anh lại.

Đầu kia, ông già hét giọng nghiêm nghị: "Đám chúng nó phải mang đi xử bắn hết! Con lạc đà chết rồi!"

~Hết chương 629~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 630: Không Thiếu Một Chút, Không Kém Một Phân

Nói chính xác hơn, chúng đã bắn chết con lạc đà.

Một phát trí mạng.

Tưởng Ly nhìn vết thương, máu chảy ròng ròng, không hề giống vết thương gây ra từ một khẩu súng đạn chì thông thường. Vệ sỹ lục soát được vũ khí của chúng, giống kiểu súng săn thời cổ, nhưng đạn đều được làm đặc biệt.

Ông già thương tiếc vô cùng: "Đây là một con lạc đà cái đấy…"

Họ đưa cả người và lạc đà về nơi ở của ông già. Trong khoảng thời gian này, ba tên săn bắn trộm liên tục xin tha, có lẽ cảm thấy Nhiêu Tôn và những người khác đều không dễ thương lượng, bèn xin ông già mở lòng từ bi, ra sức nói: "Ông bác, chúng tôi không dám nữa…" Nghe mà Nhiêu Tôn thấy bực, bèn giơ chân đá từng người một, quát mắng: "Ông bác mãi mãi là ông bác, nhưng vi phạm pháp luật là vi phạm pháp luật, kêu cha gọi mẹ cũng vô ích."

Nhiêu Tôn báo cảnh sát. Sau khi cảnh sát tơi nơi, ông già tường thuật lại đầu đuôi sự việc, rồi cho cảnh sát xem con lạc đà bị bắn chết. Chứng cứ rành rành, hành vi không thể tha thứ, cảnh sát lập tức chính thức bắt ba kẻ đó, đưa lên xe.

Họ quay qua cảm ơn hành động bảo vệ động vật hoang dã của ông già, ông liên tục xua tay, thở dài: "Sống ở đây lâu rồi, những động vật này cũng

giống như người thân vậy.”

Vị cảnh sát đi đầu hôm nay khá quen với ông già, nói vài câu quan tâm rồi cảm thấy kỳ lạ với sự xuất hiện của đám Nhiêu Tôn.

Nhiêu Tôn chỉ nói: Họ là những người có sở thích du lịch, muốn tới sa mạc thám hiểm một lần, ngang qua nhà của ông già bèn dừng chân nghỉ ngơi.

Người đó hiểu ra, nhắc nhở họ: “Sa mạc rất nguy hiểm, có thể không đi thì đừng đi, quanh quanh đây ngắm cảnh cũng rất đẹp.”

Sau khi tiễn ông chú cảnh sát lo lắng cho người khác ấy đi, ông già lại lẩm nhẩm: “Mấy năm nay nhà nước quản lý nghiêm ngặt, những loài hoang dã như linh dương, lạc đà… đều được bảo vệ. Số người săn bắn không nhiều nhưng vẫn còn đó. Đám người tối nay có lẽ đã để ý phía này từ đầu năm, lúc đó tôi có gặp chúng một lần, nhưng lần đó chúng chưa thành công… Haizz, loại ăn cắp này, khi nào mới hết được đây?”

Câu hỏi này không ai trả lời được.

Ngày nào mua bán còn tồn tại thì giết chóc vẫn còn tồn tại.

Tưởng Ly toàn quyền phụ trách con lạc đà.

Cô tránh khỏi khu lều trại, tìm một khoảnh đất trống, lấy gỗ hồ dương làm thành một chiếc đài đơn giản, đặt xác con lạc đà lên chính giữa. Sa mạc cây cối thưa thớt, chỉ có thể nhặt cây si mật. Cô bèn nhặt một ít, xếp xung quanh con lạc đà, rồi lại dùng một ít vải vụn tết thành một chiếc kết may mắn bảy màu, treo một chiếc lên gỗ hồ dương, treo một chiếc lên đầu con lạc đà.

Ông già thấy vậy không hiểu, bèn hỏi cô định làm gì.

Tưởng Ly không giấu giếm, nói: “Ở nơi tôi sống, vạn vật là bình đẳng, động vật cũng giống như con người, sinh mạng của chúng cũng đáng quý. Thế nên, dù là động vật chúng tôi cũng làm lễ tế khi chúng ra đi, cầu phúc cho chúng, hy vọng chúng lên đường bình an.”

Ông già im lặng, nhưng cũng không đi đâu mà đứng ngay bên cạnh âm thầm quan sát Tưởng Ly.

Việc làm lễ tế này ba phần giả, bảy phần thật.

Người Thương Lăng có tín ngưỡng, nhất là tục chôn cất rất được coi trọng, chuyện chết cũng giống như chuyện sống, thế nên đều phải làm một số hoạt động thờ cúng, để đời đời được bình an. Đối với chuyện này, Tưởng Ly không tin, người chết rồi như ngọn đèn đã tắt, cho dù có làm một lễ tế lớn đến mấy họ cũng không biết, chẳng qua là làm cho người sống xem, khiến người sống được an ủi phần nào.

Nhưng cô tôn trọng tập tục này, bởi vì “nhập gia tùy tục”, cô không muốn làm người thay thế. Sự lương thiện của người Thương Lăng nằm ở chỗ ấy, tôn trọng sinh mệnh.

Nhưng, chuyện làm lễ tế cho động vật thì Tưởng Ly bịa ra, nói những lời này, làm những việc này chỉ vì nhắm tới ông già.

Câu nói “Sống ở đây lâu rồi, những động vật này cũng giống như người thân vậy” của ông không phải là giả tạo. Quanh năm ông sống nơi hoang vu hẻo lánh, số người ông gặp có lẽ không nhiều bằng số động vật, dĩ nhiên sẽ càng tôn trọng sinh mạng của chúng.

Thế nên, việc Tưởng Ly làm lễ tế xuất phát từ sự tôn trọng sinh mệnh là thật, lấy cớ tập tục quê hương là giả, mục đích là có được tiếng nói chung với ông già.

Quả nhiên, suốt cả quá trình, ông già đứng nhìn rất chăm chú, sắc mặt cũng nghiêm túc, có thể nhận ra, ông thật tâm tin vào cách thức tế lễ này.

Nghi thức không dài, khoảng hơn mười phút, Tưởng Ly chắt lọc nhưng phần tinh túy nhất. Nghi thức vừa mới kết thúc, ông già đã gọi Tưởng Ly lại, tỏ ý có lời muốn nói.

Khoảnh khắc này, chẳng hiểu sao trái tim Tưởng Ly lại đập rất dữ dội. Cô có linh cảm, chuyện xảy ra tiếp theo đây sẽ hoàn toàn thay đổi tình hình bế tắc hiện tại.

Ông già gọi cô vào trong nhà.

Ngoài cửa sổ trời đã tờ mờ sáng, theo kế hoạch đã định, đây là lúc họ xuất phát đi vào sa mạc.

Ngọn nến trên mặt bàn đã cháy quá nửa, sáp nến chảy ra chất cao bằng nửa ngọn nến. Không gian không sáng sủa cho lắm, ánh nến cứ rung rinh bất định. Căn phòng ông già ở không lớn, một số đồ dùng hằng ngày đã chiếm quá nửa diện tích, đều là của cải tích lũy hơn nửa đời người, có những thứ đã có tuổi, nhưng ông vẫn không đành lòng vứt bỏ.

Lúc trước Tưởng Ly và Nguyễn Kỳ giúp ông dọn dẹp phòng ốc cũng đã sắp xếp lại chúng gọn gàng, thế nên bây giờ trông căn phòng ngăn nắp hơn nhiều.

Trên chiếc giường đất có một con mèo đang nằm, lông xám mềm mại, một dúm lông trên lưng dính chặt lại. Thấy Tưởng Ly đi vào, nó cũng không phát hiện ra, chỉ uể oải ngước mắt lên chớp chớp, sau đó lại ngủ gục.

Là một con mèo lang thang mấy hôm trước chẳng biết từ đâu tới, sau khi đi vào nhà, nó sống như đây là nhà của nó vậy, tính tình không quá hiền

lành, chí ít không thể tùy tiện sờ mó như mèo cảnh, chỉ có tôn chỉ "người không sờ tôi, tôi không cào người".

Ông già nói, chỗ ông giống như trạm thu giữ động vật vậy, không ít động vật nhỏ đi mệt hoặc đói ăn, khát nước đều tới ở nhờ, nhưng chúng không ở lâu. Những con vật lang thang đã thành thói quen đều không thích ở cố định một chỗ trong một thời gian dài.

Trên giường đất trải một chiếc chiếu cỏ, rất sạch sẽ, chỉ là thi thoảng sẽ có sạn cát. Tưởng Ly đã quen rồi, ở đây chỉ thoảng có gió thổi cát bay qua, có lúc uống nước cũng có cát vào miệng.

Cô chọn một chỗ ngồi xuống, vừa hay chếch góc đối diện với con mèo.

Ông già ngồi trước mặt cô, cầm tẩu thuốc trong tay mà chưa châm lên, chỉ nghịch qua nghịch lại. Ông già nói thẳng: "Cô gái, vì sao cô nhất định phải tìm Huyền thạch?"

Nghe được câu này, trái tim Tưởng Ly càng nhảy vọt lên dữ dội. Cô hắng giọng, không giấu giếm: "Vì người tôi yêu, vì chồng của tôi."

Ông già ngập ngừng nhìn cô: "Cậu thanh niên đi cùng cô ngoài kia ư? Hình như không giống chồng cô."

Ông già này tinh mắt thật, quả thật những chuyện lặt vặt nhiều ngày qua không thoát khỏi cặp mắt của ông. "Đương nhiên không phải, chồng tôi không tới đây."

"Nam tử hán đại trượng phu mà lại để cô thân gái đi vào trong sa mạc mạo hiểm? Loại đàn ông này không đáng để cô liều mạng thì phải?" Ông già nói.

Tưởng Ly khẽ thở dài: “Anh ấy không thể đi được, đang đợi tôi mang Huyền thạch về cứu mạng. Hơn nữa, sa mạc nguy hiểm như thế, dù anh ấy đòi đi, tôi cũng sẽ nghĩ cách ngăn cản.”

Ông già nhìn cô, bất thình lình hỏi một câu: “Nếu cô thật sự gặp nguy hiểm, cô cho rằng anh ta có liều mạng tìm cô không?”

“Có chứ.” Tưởng Ly đáp rất quả quyết: “Tôi tin rằng, anh ấy yêu tôi cũng như tôi yêu anh ấy vậy, không thiếu một chút, không kém một phân.”

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 631: Duyên Phận Tới Rồi

Một câu nói đơn giản và thẳng thắn như vậy khiến ông già im lặng giây lát. Ông nhìn cô, dường như quan sát cô lại một lần. Ánh mắt của Tưởng Ly không hề né tránh, mặc cho ông già đánh giá, một lúc sau ông lại hỏi: "Cô có từng nghĩ, lỡ như trong sa mạc không có Huyền thạch không?"

Tưởng Ly nghĩ thầm trong lòng: Ông coi tôi là đồ ngốc sao? Ông hỏi ra câu này có nghĩa chắc đến tám, chín phần là có Huyền thạch rồi. Tuy tâm trạng mừng thầm này không thể để lộ ra ngoài, nhưng lời nói của cô vẫn rất kiên quyết: "Tôi chưa từng nghĩ, tôi kiên định tin tưởng Huyền thạch chắc chắn tồn tại."

Ông già thở dài lắc đầu: "Cho dù tồn tại, giữa sa mạc mênh mông, cô chưa từng nghĩ tới nguy hiểm sao? Sa mạc nơi cô muốn vào là mảnh đất đã bị Thượng đế lãng quên, là lãnh địa ma quỷ. Mùa này nhìn thì tưởng không có vấn đề gì, nhưng đi vào bụng sa mạc thì khác hẳn. Một khi có gió cát nổi lên, cô có thể đi vào được mà không đi ra được."

"Nếu tôi đã dám đến thì tức là đã nghĩ xong xuôi hết cả." Tưởng Ly nói ngắn gọn, xúc tích.

Ông già nhìn cô, ngập ngừng hỏi: "Cô hiểu về Huyền thạch không?"

"Tôi chỉ từng đọc được trong cổ tích và điển hương. Tôi còn từng lấy ra được Huyền thạch trong một bức tranh, tiếc là hàm lượng quá ít lại xen lẫn cùng các khoáng vật khác."

"Nếu Huyền thạch là thứ đòi mạng của cô để đổi lấy thì sao?"

Câu nói này không đủ khiến Tưởng Ly sững sờ, ngược lại cô bật cười: "Bạn của tôi, chính là cô gái ngoài kia, mỗi lần tìm kiếm những nguyên liệu quý hiểm có lần nào không bất chấp nguy hiểm, thậm chí chấp nhận mất mạng? Còn tôi, cũng thường xuyên vì những nguyên liệu mình cần mà đi tới những vùng đất hoang sơ. Thế nên, đối với chúng tôi, nguy hiểm đã trở thành chuyện cơm bữa. Huyền thạch, nếu thật sự cần mang tính mạng ra đổi, thì tôi cũng chấp nhận, chỉ cần có thể cứu người."

Ông già nghe thấy vậy cảm thán: "Thời buổi này, những cô gái giống như cô không nhiều nữa."

"Tôi chỉ muốn làm chuyện gì đó cho người mình yêu." Tưởng Ly khẩn thiết: "Thế nên, từ một góc độ ý nghĩa nào đó, có lẽ cũng được coi là ích kỷ."

"Một người có thể hy sinh mạng sống vì một người khác sao có thể gọi là ích kỷ được?" Nói tới đây, ông già khẽ lẩm bẩm: "Chỉ cần bản thân không hối hận là được."

Tưởng Ly nhìn rất kỹ càng, khi nói lời này ánh mắt ông già có chút lạc lõng, như đang nhớ lại kỷ niệm cũng như đang tương tư... Tương tư ư? Chẳng lẽ cô hiểu nhầm ý của ông?

Trên thực tế, ông già cũng không cho phép cô nghĩ nhiều, phân tích nhiều, chớp mắt đã tung cho cô một quả ngư lôi, khiến cô không còn tâm trí đâu nghĩ về chuyện khác. Ông già nói: "Tôi có thể đưa cô đi tìm Huyền thạch."

Tưởng Ly sững người một lúc lâu, rồi kéo dài giọng: "Thật không..."

"Nhưng tôi không thể dẫn quá nhiều người như vậy vào sa mạc." Ông già nói thật: "Tôi chỉ có thể dẫn theo ba người các vị, những người khác vào theo chỉ thêm phiền toái. Sa mạc không như những nơi khác, càng đông càng rắc rối. Câu này trước đó tôi đã nói rồi."

Xem ra ông vẫn chưa tin câu nói của Nhiêu Tôn, ông già này nghĩ cô thật sự dẫn cả đống người ấy vào sa mạc sao? Trong mắt ông, cô không đáng tin cậy đến mức ấy ư?

"Được, tôi hiểu." Tưởng Ly tỏ rõ lập trường đúng đắn, trong lòng thì đã nở hoa từ lâu.

Ông già loay hoay với tẩu thuốc lá rồi bổ sung thêm một câu: "Nói trước, tuy rằng tôi dẫn ba người vào sa mạc, nhưng tự mọi người phải chịu trách nhiệm cho sự an toàn của mình. Càng đi sâu vào sa mạc, những nguy hiểm không thể dự liệu càng nhiều, tôi không dám chắc chắn sẽ dẫn được mọi người đi ra."

"Ông cứ yên tâm, tôi sẽ nói rõ với mọi người. Một khi thật sự gặp nguy hiểm, ông sẽ không phải gánh chịu bất cứ trách nhiệm gì."

Ông già đặt tẩu thuốc lên giường: "Được, chuẩn bị tư trang, vào sa mạc."

Cuộc đời là vậy.

Một giây trước tưởng đã cùng đường, một giây sau có lẽ sẽ lại đầy hy vọng.

Đối với quyết định của ông già, cả ba người họ vừa phấn khích vừa bất ngờ. Cứ ngỡ mười ngày chờ đợi thế là tan thành bong bóng, nào ngờ ông trời vẫn mở cho họ một cánh cửa khác.

Vì chuyện này, Nguyễn Kỳ đã ôm chặt lấy eo của Tưởng Ly và nói: "Vẫn là cô có cách, một chiêu làm lễ tế cuối cùng đã khiến ông già mủi lòng. Tuy rằng cái chết của con lạc đà khiến người ta rất buồn, nhưng buộc phải thừa nhận đây cũng có thể là thời cơ ông trời sắp đặt."

Bên cạnh Tưởng Ly đặt di động và con dao Phần Lan, con dao đè lên tấm bản đồ sa mạc. Cô vươn vai, sau đó uể oải dựa vào người Nguyễn Kỳ: "Ông già vừa chân thành vừa dễ mềm lòng, mấy ngày qua tuy ngoài miệng không nói nhưng trên thực tế luôn âm thầm quan sát chúng ta. Chúng ta có phải kẻ xấu hay không, ông ấy đã sớm biết rõ trong lòng, chuyện con lạc đà quả thật là cơ hội tốt nhất để kết duyên."

Nhiêu Tôn ngồi bên cạnh, nói: "Nếu ông ấy đã đồng ý dẫn đường thì chúng ta đừng nên chậm trễ. Mọi đồ đạc cứ để anh chuẩn bị, hai em nghỉ ngơi lấy sức đi."

Di động đổ chuông, là của Tưởng Ly.

Cô cầm di động lên xem, nói một tiếng "Anh vất vả rồi" với Nhiêu Tôn rồi đứng lên đi ra khỏi phòng.

Nhiêu Tôn kéo tay Nguyễn Kỳ qua, đùa nghịch trong lòng bàn tay mình, nhưng chỉ cúi đầu im lặng. Nguyễn Kỳ nghiêng đầu nhìn anh hồi lâu rồi bật cười: "Sao trông anh bỗng nhiên đau khổ quá vậy? Ý chí ban nãy đâu rồi?"

"Đó là cố thể hiện cho Hạ Hạ thấy thôi." Nhiêu Tôn thở dài: "Vào sa mạc tìm Huyền thạch là mong muốn của cô ấy, cô ấy đã liều mạng rồi, em cũng chấp nhận đi theo nên anh đành ở bên tới cùng."

Nguyễn Kỳ chăm chú nhìn anh, đợi anh nói tiếp.

Nhiêu Tôn cũng thành thật: "Kỳ Kỳ, dù có thế nào cũng phải chú ý an toàn. Đương nhiên, anh cũng sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ em và Hạ Hạ, nhưng bản thân em cũng phải chú ý một chút mới được. Lúc cần thiết phải lo cho mình trước, nghe rõ chưa?"

Nguyễn Kỳ xúc động, chủ động ôm lấy anh, càng ôm càng chặt, chỉ hận không thể tan vào vòng tay anh. Nhiêu Tôn khẽ cười: "Bỗng nhiên nghiêm túc quá, anh còn không quen với chính bản thân mình."

"Em còn tưởng..."

"Em tưởng chuyện gì?"

Nguyễn Kỳ buông anh ra, nhìn thẳng vào mắt anh: "Em còn tưởng anh muốn nói, sau khi từ sa mạc trở về chúng ta sẽ kết hôn."

Mắt Nhiêu Tôn sáng rực lên như ngọn đuốc trong đêm. Nụ cười anh tươi rói, ấm áp lại gợi cảm: "Thật ra anh muốn nói như vậy, hơn nữa cũng đã định nói như vậy. Nhưng trước hành trình nói mấy câu kiểu này có phải hơi điềm không? Chẳng phải trong phim hay có mấy phân cảnh kiểu ấy sao? Nói quay về sẽ thành thân thì thường chẳng quay về được..."

Nguyễn Kỳ bịt miệng anh lại: "Được rồi được rồi, em hiểu lòng anh là được rồi. Những lời thừa thãi không cần nói nữa, em cũng sợ mấy chuyện ấy lắm."

Nhiêu Tôn ngẩn ra, sau đó phá lên cười lớn.

Giữa vùng đất cát rộng lớn.

Phía chân trời bình minh đang lên, một đường mảnh và dài, giống như đôi mắt của ngọa long nửa mở nửa không. Bóng tối và ánh sáng giằng xé, cuộc chiến cứ lặng lẽ tiếp diễn, chưa bao giờ dừng lại.

Tưởng Ly gọi điện thoại cho Lục Đông Thâm.

E rằng từ nhỏ tới lớn Lục Đông Thâm chưa bao giờ phải chịu thiệt như vậy. Thế nên từ lúc về Trung Quốc, ngày nào Tưởng Ly cũng gọi một cuộc điện thoại. Ban đầu nhận điện thoại, Lục Đông Thâm vẫn còn hờn giận, chép miệng nói: Còn cần gọi điện sao? Tình hình của anh em nên nắm rõ mới phải chứ.

Cô cố tình chọc tức anh: Như vậy mới khiến hình bóng em xuất hiện mọi lúc mọi nơi, tốt quá còn gì.

Đương nhiên, giận gì thì giận, Lục Đông Thâm vẫn lo lắng cho an nguy của cô, mỗi lần gọi điện thoại anh đều dặn đi dặn lại cô phải chú ý an toàn. Tưởng Ly thì lúc nào cũng thở ngắn than dài: Ông già ấy đã đồng ý đâu, em muốn nhìn thấy khói bạc trên sa mạc còn chưa có hy vọng đây.

Lục Đông Thâm tự dưng lại thấy yên tâm phần nào: Không đồng ý cũng là chuyện đáng mừng.

Lúc này Tưởng Ly mặc kệ chênh lệch múi giờ hoặc đối phương có đang bận hay không. Mà Lục Đông Thâm bắt máy cũng nhanh, gần như chỉ một hồi chuông, anh nói thẳng: "Tuyệt đối đừng nói với anh, mọi người đã tự ý đi vào sa mạc mà không có đội dẫn đường đấy nhé?"

Tưởng Ly hít sâu, nhẹ nhàng lên tiếng: "Đông Thâm, anh ngất rồi phải không?"

~Hết chương 631~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 632: Cô Ấy Không Ổn

Đầu kia im lặng một lát rồi cười nói: "Một người là Dương Viễn, một người là Cận Nghiêm, ở trong tập đoàn làm chức vụ cấp cao, vốn dĩ luôn có bổn phận và trách nhiệm của mình. Kết quả bây giờ lại thành ông Hanh ông Cáp*."

*Hai thần giữ miếu của đạo Phật, một người phun khí trắng từ mũi, một người phun khí vàng từ miệng.

Tưởng Ly một tay cầm di động, một tay chống hông, đi đi lại lại: "Công việc hiện tại của họ trong giai đoạn này chính là trông chừng anh, luôn luôn nắm rõ tình hình sức khỏe của anh."

Ngoài việc ngày ngày gọi một cuộc điện thoại quấn lấy Lục Đông Thâm, Dương Viễn và Cận Nghiêm còn phải báo cáo với cô tình hình của anh. Nhất là Dương Viễn. Chỉ thị cô đưa ra là lúc nào cũng phải nắm rõ tình trạng sức khỏe của anh, không thể thiếu sót dù chỉ một chút.

Trước khi gọi điện thoại cho Lục Đông Thâm, cô nhận được tin nhắn của Dương Viễn. Anh ấy nói với cô chuyện Lục Đông Thâm bị ngất, sau đó bổ sung thêm một câu: Sợ nhất là hiệu ứng cánh bướm, thế nên mọi việc phải thật nhanh chóng, xong việc cũng phải cẩn thận.

Dương Viễn không nói rõ ràng nhưng Tưởng Ly thì hiểu "hiệu ứng cánh bướm" trong lời nói của anh ấy có nghĩa là gì. Đối với một người vừa ngồi lên vị trí Chủ tịch, không được phép xảy ra sự cố, dù là nhỏ nhất.

Lục Đông Thâm khẽ cười: "Nếu đã vậy, anh nghĩ Dương Viễn cũng đã thông báo với em là anh không sao."

"Anh hiểu em và Dương Viễn đang lo lắng chuyện gì mà."

"Bắt đầu từ khi Lục Môn được sáng lập tới nay, vị trí cao nhất chưa bao giờ là một chỗ dễ ngồi. Bản tính con người là vậy, hôm nay không vì chuyện ngất xỉu thì ngày mai cũng sẽ tìm ra sơ hở khác. Nghĩ thông suốt được điểm này, thật ra cũng không còn gì phải lo lắng nữa."

Tưởng Ly thở dài: "Để anh được ngồi vững vị trí ấy tuy là hy vọng của em, nhưng em lo lắng cho sức khỏe của anh hơn. Đông Thâm, khi em không ở bên cạnh anh, anh phải hết sức cẩn trọng, hết sức đề phòng, đừng cắm đầu vào công việc không thoát ra được."

"Hết cách thôi, bà xã bỏ anh mà đi, chỉ có thể lấy công việc ra giết thời gian."

"Lục Đông Thâm!"

"Tuân lệnh phu nhân." Lục Đông Thâm lập tức đổi giọng: "Anh sẽ ghi nhớ nằm lòng lời dặn của phu nhân, yên tâm đi."

Yên tâm được mới lạ đó.

Tưởng Ly bèn ngồi hẳn xuống, vừa moi mấy cọng si mật dưới lớp đất cát vừa thông báo cho Lục Đông Thâm hành trình tiến vào sa mạc sắp tới của mình: "Nếu ông già đã chịu dẫn đường, thì Huyền thạch nhất định tồn tại, hơn nữa mới đầu quan sát thì có vẻ ông ấy biết rõ vị trí của nó. Như thế có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian."

Ở đầu kia, Lục Đông Thâm trầm mặc, lát sau anh nói: "Nhất định phải chú ý an toàn."

Tưởng Ly khẽ "ừm" một tiếng.

Con mắt phía đường chân trời đã mở ra, tia sáng xuất hiện, đánh lùi gần hết bóng tối còn sót lại. Cô cảm thấy gương mặt mình ấm áp hơn. Quay đầu nhìn về phía chân trời, cực kỳ sáng sủa, giống như niềm hy vọng mới hình thành.

Cô nhớ anh rồi.

Sau khi kết thúc cuộc điện thoại, Lục Đông Thâm rơi vào trầm mặc một lúc lâu.

Dương Viễn vẫn đang ở trong phòng làm việc của anh chưa đi đâu, từ đầu tới cuối ngồi nói chuyện với bộ phận Quan hệ ngoại giao. Bên này, điện thoại bàn đổ chuông liên tục, Lục Đông Thâm nằm ườn ra sofa bất động, hoàn toàn không đoái hoài tới nó.

Thế là Dương Viễn như bay loạn khắp phòng, lúc thì nghe di động, lúc lại nói chuyện máy bàn. Việc nhiều nhưng cũng vẫn tuần tự. Tới khi phòng làm việc yên ắng trở lại, Dương Viễn mới thở phào nhẹ nhõm, đi tới trước sofa, chống hông nhìn Lục Đông Thâm: "Đám phóng viên này, mũi còn thính hơn cả Tưởng Ly."

Lục Đông Thâm ngồi bật dậy, bất thình lình nói: "Tôi phải đi tìm cô ấy."

"Hả?" Dương Viễn sững người: "Tìm ai? Tưởng Ly?"

"Cô ấy sắp vào sa mạc rồi, tôi càng nghĩ càng thấy nguy hiểm." Sắc mặt Lục Đông Thâm nặng nề.

Bên tai anh cứ vang vọng mãi tiếng "ừm" đó của cô, khẽ khàng nhẹ nhàng, giống như một con mèo bé nhỏ, dường như lúc nào cũng thể hiện

sự cô đơn và bất lực của mình. Anh cảm thấy cô cần anh bên cạnh, nhất là khi đối mặt với nơi nguy hiểm như thế.

Dương Viễn không chút khách khí tạt vào mặt anh một gáo nước lạnh: "Bây giờ cậu đi tìm cô ấy? Cậu nằm mơ à. Chưa nói đến việc cậu không đi đâu được, cho dù cậu đi được, thân phận của cậu cho phép sao?"

Lục Đông Thâm ngẩng mặt nhìn anh ấy, nhíu mày: "Dương Viễn, tôi chỉ bị choáng một chút, thời gian trước sau chưa đầy nửa phút, sao vào tai Tưởng Ly đã thành ngất xỉu rồi?"

Dương Viễn đứng trên cao nhìn anh: "Khác nhau sao? Nhất là trong mắt đám cổ đông kia. Lục Đông Thâm, cậu phải hiểu rõ, cậu xảy ra chuyện khi đang họp Hội đồng quản trị. Mấy lão già trước kia luôn ôm thái độ ngờ vực đối với cậu, còn cả những người bị cậu rút bớt quyền cổ đông nữa đều chỉ mong sao nhân cơ hội này gạt được cậu xuống đấy."

Lục Đông Thâm rút một điếu thuốc ra, từ tốn nói: "Họ có bản lĩnh ấy sao?"

"Lòng người hiểm ác mà. Phòng Quan hệ ngoại giao rối thành một nùi rồi ban nãy cậu không thấy à?" Dương Viễn ngồi đối diện anh, tiện thể giật luôn điếu thuốc trong tay anh, ném xuống bàn: "Chúng ta nhìn theo một góc độ khác, cho dù cậu không biết sợ, cũng cứ cho là bọn họ chỉ biết nhìn cậu trừng trừng mà chẳng làm được gì đi nữa, được, cậu đi rồi, tìm được Tưởng Ly rồi, cùng cô ấy như chim liền cánh du ngoạn nơi sa mạc, cô ấy biết rõ tình hình sức khỏe của cậu, cậu cảm thấy quá trình này cô ấy không lo lắng cho cậu sao? Một khi thể lực của cậu không đủ, ở sa mạc gặp thêm chút nguy hiểm gì, cậu bảo cô ấy nên lo cho cậu hay lo cho bản thân đây?"

Sắc mặt Lục Đông Thâm càng trầm đi thấy rõ.

Dương Viễn thấy vậy, giơ tay vỗ vai anh: "Cậu ấy à, nghe lời một chút, ngoan ngoãn một chút, đừng để tôi và Cận Nghiêm lo lắng quá. Cậu nói xem, xưa nay cậu đâu phải là người làm việc bồng bột, lần này cũng đừng nghĩ gì làm nấy nữa. Tôi biết cậu lo lắng cho cô ấy, nhưng nói thật lòng, bây giờ cậu xuất hiện trước mắt cô ấy chưa chắc là tạo cho cô ấy bất ngờ, có khi là thảng thốt ấy chứ. Cậu muốn khiến mọi tâm huyết của cô ấy đổ bể sao? Cậu không ở bên cô ấy, có khi cô ấy lại thảnh thơi không lo không nghĩ. Hơn nữa, còn có Nhiêu Tôn. Tôi luôn cảm thấy lần này là lần sáng suốt nhất của cậu, đây là ưu thế lớn nhất của một tình địch. Vì từng thích nên gặp nguy hiểm mới bất chấp không từ nan. Quan trọng hơn là, Tôn thiếu nhà người ta sức khỏe cường tráng, không bệnh không tật, cậu nói đúng không?"

Lục Đông Thâm nghiêng đầu nhìn anh ấy, từ từ bật ra một chữ: "Cút."

Dương Viễn lắc đầu: "Bây giờ cậu phải nhìn nhận rõ tình hình. Tôi cút rồi, ai cống hiến cho cậu? Vẫn câu nói đó thôi, bây giờ cậu đang ở trong tình thế đặc biệt, có biết bao con mắt nhìn chằm chằm. Lần choáng váng này của cậu đã bắt đầu có người kiếm chuyện thị phi rồi, thế nên, đối phó với chuyện trước mắt mới là quan trọng nhất."

***

Gần đây tình trạng của Trần Du hơi tệ một chút. Bụng cô mỗi ngày một to ra, tuy rằng buồn ngủ liên miên nhưng lại gặp ác mộng liên tục.

Khi Thai Nghiệp Phàm mở mắt ra, ngoài trời vẫn còn tối đen. Anh quay đầu, nhìn thấy Trần Du đang đầu tóc rũ rượi ngồi trên giường. Ánh trắng hắt vào soi rõ gương mặt trắng bệch của cô, khiến Thai Nghiệp Phàm giật nảy mình, giơ tay bật đèn ngủ, lục tục ngồi dậy.

"Em sao thế này?" Anh sát lại gần, hỏi. Trán Trần Du vã đầy mồ hôi, tóc cô ướt rượt: "Em lại gặp ác mộng à?"

Trần Du nhìn chòng chọc bức tường đối diện, rõ ràng vẫn còn chưa thoát ra khỏi cơn hoảng sợ. Thai Nghiệp Phàm ôm cô vào lòng, vuốt ve đầu cô: "Không sao rồi, không sao rồi, tỉnh dậy khỏi ác mộng lại là mùa xuân."

"Em mơ thấy có rất nhiều người chết." Trần Du lẩm bẩm trong lòng anh, giọng nói khô khốc: "Họ đều vây quanh giường em, nhìn em chằm chằm, cũng không nói tiếng nào, đáng sợ quá."

"Chỉ là mơ thôi, đừng nghĩ nhiều, ngày mai anh đưa em ra ngoài đi lung tung chơi cho khuây khỏa."

Trần Du ngước lên, ánh mắt lo lắng: "Em còn mơ thấy cả Tưởng Ly. Cô ấy không ổn, cực kỳ không ổn..."

~Hết chương 632~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 633: Chia Làm Hai Hướng

Thai Nghiệp Phàm dĩ nhiên rất xót xa mỗi lần cô như vậy, ngẫm nghĩ một chút, anh nói: "Người ta hay bảo phụ nữ mang thai suy nghĩ nhạy cảm. Vì ban ngày em nghĩ ngợi nhiều nên đêm về mới nằm mộng. Lần này Tưởng Ly vừa đi xa, em đã bắt đầu lo lắng rồi."

Trần Du mệt mỏi yếu ớt: "Có lẽ vậy."

Thai Nghiệp Phàm nói: "Tưởng Ly cũng buồn cười thật, phải bạo gan cỡ nào mới ra ngoài vào lúc này. Cô ấy vừa đi xong thì Lục Đông Thâm bị tung tin đồn sức khỏe không tốt, rất dễ làm lòng quân rời rạc."

Trần Du lau đi những giọt mồ hôi trên trán, nói: "Tưởng Ly làm chuyện gì xưa nay đều có sắp xếp của riêng mình."

"Cô ấy đi đâu? Còn nhất quyết phải đi vào lúc này?" Thai Nghiệp Phàm cũng rất tò mò.

Trần Du cúi mặt xuống, lắc đầu tỏ ý không biết, khẽ thở dài: "Em chỉ biết nơi cô ấy đến không một bóng người."

Nói thì nói vậy, thật ra trong lòng cô giấu đi sự thật.

Tới sa mạc.

Trần Duy tuy chưa làm được tới vị trí nhà phân tích mùi hương, nhưng cũng nắm khá rõ đặc trưng nghề nghiệp. Giống như Tưởng Ly, mỗi lần đi

thu thập nguyên liệu đều không công bố với bên ngoài.

Chuyện Tưởng Ly đi sa mạc cũng chưa từng nói ra, còn cô cũng chỉ vô tình biết được. Liên quan đến chuyện bí kíp đó, cô nghe nói không nhiều, nhưng những điểm quan trọng cô vẫn biết sơ qua.

Đi sâu vào sa mạc là một chuyện cực kỳ mạo hiểm, hơn nữa loại nguyên liệu tồn tại trong sa mạc lại hiếm người biết đến chắc chắn lại càng nằm ở một vị trí nguy hiểm và thưa thớt sự sống hơn.

Mỗi lần nghĩ tới đây, trái tim Trần Du lại sôi sục một miếng bánh bị đem ra rán, kêu xèo xèo không chịu yên. Trong mơ có rất nhiều chuyện hỗn loạn, lúc là cảnh Tưởng Ly bị những lốc cát vàng cuốn lên tận trời cao, lúc lại là cảnh Tưởng Ly bị những con kiến quân đội trên sa mạc cắn thành xương. Tóm lại không có cảnh nào tốt lành.

Giấc mơ ban nãy khiến cô choàng tỉnh giấc không có khung cảnh máu me nào. Chỉ có hình ảnh Tưởng Ly trong bộ đồ trắng đứng giữa sa mạc. Trời đất mênh mông như nối liền thành một dải, cô ấy vẫy tay với cô.

Cô những tưởng đó là vẫy tay.

Nhưng bây giờ ngẫm kỹ lại hình ảnh trong mơ, Trần Du luôn có cảm giác lạnh sống lưng. Tưởng Ly không phải đang vẫy tay với cô mà là đang từ biệt.

Thai Nghiệp Phàm không biết những suy nghĩ thật sự trong lòng cô, nghe xong bèn nói: "Bởi vậy, vì em biết cô ấy hay tới mấy chỗ nguy hiểm nên mới gặp ác mộng. Em thử thay đổi suy nghĩ xem, cô ấy thu thập nguyên liệu bao nhiêu năm như vậy rồi, có nơi nguy hiểm nào chưa từng đi qua, thế trận nào chưa từng gặp phải, không cần lo lắng đâu."

Mong là vậy.

Trần Du buồn bã gật đầu. Hy vọng được như anh nói, hy vọng chỉ là ngày nghĩ đêm mơ.

***

Sa mạc.

Ngày thứ năm.

Ông già quả thực biết Huyền thạch nằm ở đâu.

Trước khi xuất phát, ông già nói thật cho Tưởng Ly biết, nói tuy rằng Huyền thạch tồn tại nhưng trữ lượng không nhiều, muốn sử dụng và khai thác với diện tích lớn là không thể. Quan trọng hơn là, muốn lấy được hồng dịch trân quý bên trong Huyền thạch cần phải đánh đổi bằng máu. Ông hỏi Tưởng Ly: Dù như vậy cũng vẫn muốn tiến về phía trước sao?

Khi ông già nói câu này, Nhiêu Tôn và Nguyễn Kỳ đều không có bên cạnh. Tưởng Ly cũng hiểu ý của ông khi nói riêng với cô chuyện này. Chuyện này nói trắng ra là chuyện của cá nhân cô, cho dù đổ máu cũng phải là một mình cô đổ máu, bất kỳ quyết định gì cũng không thể trông cậy vào người khác.

Thế nên Tưởng Ly không do dự.

Ông già thấy vậy rất sửng sốt, hỏi cô: Lẽ nào cô không sợ mất mạng?

Tưởng Ly nói: "Sợ chứ, mạng sống chỉ có một, thế nên rất đáng giá. Nhưng tôi còn sợ người mình yêu mất mạng hơn."

Ông già nhìn cô rất lâu rồi gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Nhiêu Tôn lắm tiền nhiều của, thẳng thừng phái trực thăng. Nói theo lời của anh thì: Chẳng phải chúng ta đi xuyên qua sa mạc, du lịch vui vẻ sao?

Quan trọng nhất là có thể nhanh chóng tới được vị trí cần tới và giữ được sức.

Tưởng Ly hiểu nỗi lo của Nhiêu Tôn. Chuyến hành trình Gobi ngày nào, thứ hại họ chính là sự tự tin. Suy nghĩ của Nhiêu Tôn không sai, cách làm cũng không sai. Trực thăng tới thẳng điểm cần đến là cách giải quyết tốt nhất.

Nhưng đó là sa mạc đấy, không khác gì một Gobi không có điểm kết thúc, có quá nhiều điều không thể mà con người không thể chạm tới.

Ông già thì vạch ra tai hại của việc dùng trực thăng.

Đầu tiên, ông dẫn đường là dựa vào trí nhớ, do thường xuyên đi sa mạc. Trong sa mạc không có địa hình cố định để cung cấp, đi trực thăng tới đó rất có khả năng đi quá địa điểm có Huyền thạch.

Thứ hai, Huyền thạch nằm gần điểm đen của sa mạc, một khi vào điểm đen không khác gì bước vào cấm địa của con người, mất tín hiệu, mất phương hướng, trực thăng chưa chắc đã gặp may.

Quan trọng hơn là cần chuẩn bị vật tư. Một khi tìm sai phương hướng thì cả đoàn sẽ phải đi vòng vòng trong sa mạc, trực thăng hết xăng thì phải làm sao? Dẫu sao thì thứ Nhiêu Tôn phái tới cũng đâu phải trực thăng chiến đấu. Lúc này tính đáng tin cậy và khả năng chở đồ đạc của trực thăng không thể nào bằng lạc đà.

Toàn là những lý lẽ dựa vào kinh nghiệm, dĩ nhiên Nhiêu Tôn phải phục, hơn nữa sự đáng sợ của điểm đen sa mạc đâu phải họ chưa từng lĩnh giáo qua, đó là nơi đến điện thoại vệ tinh cũng trở thành đồ bỏ, người bình thường càng không dễ dàng tiếp cận.

Thế nên, kết hợp với lời của ông lão, Nhiêu Tôn đưa ra một cách điều hòa nhất. Trực thăng vẫn vào sa mạc như bình thường nhưng sẽ dừng ở một vị trí gần nơi có Huyền thạch. Bởi vì một khi gặp nguy hiểm, có cứu hộ trên không cũng có thêm hy vọng.

Về việc này, ông già cũng đồng ý, đồng thời còn bảo Tưởng Ly và mọi người ngồi trực thăng tới địa điểm đã định sẵn trên tuyến đường đợi trước, mục đích là giữ gìn thể lực.

Ban đầu Tưởng Ly và mọi người dĩ nhiên không đồng ý, sao có thể bỏ ông già một mình giữa sa mạc? Nhưng ông già cười nói: "Nếu thật sự đọ thể lực, ba người cộng lại chưa chắc đã là đối thủ của tôi. Tôi quanh năm chạy trong sa mạc, tốc độ vượt xa người thường. Để mấy người đi lạc đà sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới tiến trình của tôi."

Câu nói này làm Nhiêu Tôn và mọi người xấu hổ, nhưng đúng là sự thật.

Thế là họ chia làm hai đường, một nhóm đi trực thăng, ông già xua bốn con lạc đà mang theo đồ đạc thẳng tiến.

Mùa này là mùa nóng nhất ở sa mạc.

Ban ngày không khác gì lò thiêu, tay chạm xuống cát cũng có thể bị thương vì bỏng. Nhìn sa mạc từ trên trực thăng xuống, cũng vẫn mênh mông không điểm dừng, khiến cả ba người họ không ngừng cảm thán: Nếu thật sự định đi xuyên qua rốt cuộc phải đi bao nhiêu ngày...

Những đồi cát như đại dương, phóng tầm mắt nhìn qua cũng có thể bị ánh nắng phản chiếu đến biến dạng, rộng lớn đấy mà cô độc. Khi không có gió, không có sóng, từ trên cao nhìn những đụn cát cao cao thấp thấp không khác gì những tờ giấy vàng bị gấp, lên xuống có trình tự.

Tưởng Ly và Nhiêu Tôn đều từng tới Gobi, thế nên đối với nơi cô tịch này thật ra họ rất kính sợ. Nhưng Nguyễn Kỳ thì chưa từng đi qua, vì vậy ban đầu cảm xúc rất hưng phấn, nhìn đâu cũng thấy đẹp không sao tả xiết, tựa hồ mọi cảnh đẹp trong trời đất đều thu hết vào những bãi cát vàng.

Nhưng chẳng bao lâu sau thị giác của cô ấy đã mỏi mệt, nhìn đâu cũng giống nhau, hệt như những lời cặp vợ chồng ở giếng trữ nước đã nói: Ở trong mắt chúng tôi, nơi này hoang vắng chẳng có cảnh đẹp gì, thế nên thật sự không hiểu vì sao có người thích tới đây du lịch.

Sau đó nữa, cô ấy dựa vào bả vai Nhiêu Tôn nằm đơ ra, hai mắt nhìn chòng chọc, mọi thứ được gọi là cảnh đẹp đều trở thành gió thoảng mây trôi.

Nhiêu Tôn liền cười: Thị giác tê dại là biểu hiện ban đầu của việc đánh mất phương hướng.

Nguyễn Kỳ giật mình, lập tức lấy lại tinh thần.

Ông già chỉ đường rất chuẩn, tuy rằng hình dạng đồi cát có biến đổi, nhưng ven đường vẫn sẽ có một mức độ phân biệt nào đó, cộng thêm định vị vệ tinh, khi họ tới nơi trước đã là hoàng hôn, lập tức tiến hành dựng lều cắm trại.

Đến ngày thứ ba, ông già có mặt như đã hẹn, con lạc đà đi đầu hùng dung oai vệ, hiên ngang khí phách, không hề có dấu hiệu của mỏi mệt, quả thật là nhà du hành nơi sa mạc. Ba con còn lại dưới sự dẫn dắt của con đầu đàn kéo những bước chân vững vàng.

Nhiêu Tôn vừa ra khỏi lều, đúng lúc nhìn thấy bóng ông già, mọi lo lắng hai ngày qua đều hoàn toàn tan biến...

~Hết chương 633~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 634: Lạc Tiểu Ngưu

Tới địa điểm đã hẹn trước tốt mà cũng không tốt.

Tốt ở chỗ quả thực tiết kiệm được thể lực, không cần trải nghiệm cảm giác cát đè đi một bước lùi nửa bước, có thể tới thẳng vị trí đã định, tận hưởng sự quạnh vắng và cô tịch của sa mạc; Không tốt chính là phải thấp thỏm lo âu, nhất là sau khi đã ngắm đã phong cảnh rồi. Hết lo không biết hành trình của họ có gì sai lệch không, lại lo ông già nhìn nhầm cồn cát, đi lướt qua họ.

Cộng thêm người lái trực thăng, họ tổng cộng có bốn người. Vốn dĩ Nhiêu Tôn muốn đơn giản hóa tối đa, cả trực thăng cũng tự lái luôn, ai bảo hồi trẻ anh bỏ việc chính đi thi làm phi công. Tuy rằng sau này ít được luyện tập, kỹ năng chỉ là góp nhặt nhưng lái máy bay đâu phải việc gì thần kỳ, có thể bảo đảm an toàn trên hết là được rồi.

Nhưng Tưởng Ly lại có chút lo lắng, nói với Nhiêu Tôn: Lỡ như, em nói lỡ như thôi nhé, anh xảy ra vấn đề thì ai lái máy bay? Dù gì em cũng không biết lái.

Nhiêu Tôn cảm thấy tuy câu nói của Tưởng Ly có phần khắc nghiệt nhưng cũng không phải là hoàn toàn vô lý. Anh bèn gọi thêm một phi công, nam giới, khỏe mạnh cường tráng. Lỡ như trong sa mạc thật sự xảy ra vấn đề, ngoài ông già và phụ nữ ra, vẫn còn một thanh niên trai tráng có thể giúp anh một tay.

Thế nên, khi bóng ông già lọt vào tầm nhìn của Nhiêu Tôn, anh đã thầm nhủ trong lòng: Cảm tạ trời đất.

Ban ngày hành quân, ban đêm dựng lều, mỗi lần dựng lều đều là một thách thức đối với kinh nghiệm đi thám hiểm của họ. Dựng lều có chắc chắn không sẽ quyết định tới việc họ có thể bình yên nhìn ngắm mặt trời của ngày hôm sau hay không.

Sự khó khăn về mặt chênh lệch nhiệt độ cũng không quá tệ hại, tuyến đường tiếp theo mới là vấn đề cam go. Vị trí của Huyền thạch không nằm ở nơi tập hợp hai nhóm người, họ vẫn phải tiếp tục đi sâu vào trong sa mạc.

Quãng đường sau đó không dễ dàng chút nào. Có mấy lần ông lão đã dừng tại chỗ, hoặc phải bò lên đồi cát quan sát địa hình, rõ ràng đang tìm kiếm lại con đường quen thuộc.

Dừng tại chỗ thì còn dễ chấp nhận, dừng rồi đi không mất quá nhiều thời gian. Nhưng khi ông già leo lên đồi cát, mấy người họ đều phải gánh tội. Đồi cát xa không quá cao, nhưng leo lên thật thì khá tốn sức. Cho dù chỉ những cồn cát gần, lên lên xuống xuống cũng phải mất tới hơn hai mươi phút, ông già đã nhanh nhẹn lắm rồi.

Cứ thế, mấy người họ phải đứng đợi dưới nắng, cho dù suốt quá trình đều chuẩn bị dụng cụ chống nắng thì vẫn cảm nhận được đỉnh đầu đang chảy mỡ. Đương nhiên Nhiêu Tôn không phải kiểu người ôm cây đợi thỏ. Một là anh cảm thấy ông già còn leo được sao anh không leo được, hai là anh muốn lúc nào cũng được biết quyết định và suy nghĩ của ông già.

Vì vậy mỗi lần đều là Nhiêu Tôn cùng ông già lên xuống, có mệt có nóng cũng không oán thán, đó là quyết định của mình.

Tưởng Ly rất cảm động, nói với Nhiêu Tôn: "Anh xem, so với lúc trước anh lại đen thêm ba tông, sắp thành cục than rồi."

Nhiêu Tôn nghiến răng phản bác: "Anh đen anh vui, anh đen anh thích đấy!"

Tưởng Ly sợ đàn lạc đà nóng bèn quấn khăn cổ cho chúng. Khi sa mạc không có gió, những chiếc khăn đó quả thực không hề phấp phới chút nào, cùng lắm chỉ rung rinh theo nhịp bước chân của chúng.

Cô quay đầu an ủi Nhiêu Tôn: "Em nói cho anh nghe, thật ra con người có thể lột da, cũng giống như rắn vậy. Anh đừng nghĩ mình đã bị sạm da. Khi nào ra được khỏi sa mạc, không lâu sau mặt anh sẽ bong tróc, đồng thời cũng là lúc lớp da mới mọc lên. Có câu, thay cũ đổi mới, da mặt cũng theo cơ chế này."

Nhiêu Tôn kéo cao khẩu trang lên: "Nghe xong câu này mặt cũng đau theo."

Cứ như vậy, họ đi tới ngày thứ năm.

Tuy vừa đi vừa dừng, nhưng ông già chung quy vẫn rất nhạy cảm với phương hướng. Ông đi trước dẫn đường không hề ngập ngừng, có thể nhận ra là bậc lão làng trong sa mạc.

Càng vào sâu, hình thái của đồi cát càng hùng vĩ, hơn nữa cũng không hoang sơ như họ tưởng tượng. Vẫn có sự tồn tại của những loài thực vật, thậm chí từ xa còn nhìn thấy những cây họ xương rồng cao hơn đầu người, thoạt nhìn trông hơi đáng sợ.

Cũng có thể nhìn thấy một vài loài vật nhỏ. Chúng thường xuyên sinh trưởng trong sa mạc, da và màu lông đều cùng màu với nơi đây. Nếu không

có tiếng chuông lạc đà đột ngột vang lên, họ sẽ hoàn toàn không phát hiện ra sự tồn tại của chúng.

"Sa mạc quả thật là một nơi thần kỳ, ban đầu thì tò mò hiếu kỳ, sau đó thì thị giác mệt mỏi, bây giờ lại tìm thấy niềm vui ở nơi khô cằn. Chuỗi sinh vật ở sa mạc cũng rất thú vị đấy." Nguyễn Kỳ nói, cô ấy cưỡi lạc đà đi ngay phía sau Tưởng Ly.

Nhiêu Tôn nhìn sắc trời.

Con lạc đà anh cưỡi là một con lạc đà nhỏ, tính khí không dễ chịu cho lắm, thi thoảng lại thích nhào lên trước. Có mấy lần nó đã chạy lên đi song song với con của Nguyễn Kỳ. Ban đầu Nhiêu Tôn không muốn cưỡi nó cho lắm, vì nó quá nhỏ, so với ba con lạc đà to lớn khác mà nói, nó quả thực như chưa trưởng thành vậy.

Nhưng ông già lại đẩy nó cho Nhiêu Tôn, nói với anh: Con này tính cuồng ngạo nhất, cậu cưỡi nó đi, áp chế nó.

Kết quả, có mấy lần con lạc đò nhỏ suýt nữa cho anh vùi mặt vào trong cát, anh tức giận quát nó: "Mày dám khó chịu với ông lần nữa xem, ông lại giết mày làm nồi canh hầm bây giờ!"

Câu nói này ở giữa sa mạc không có tính uy hiếp chút nào. Có lẽ con lạc đà nhỏ quá hiểu tầm quan trọng của nó lúc này nên không những không bị đe dọa mà còn càng lúc càng quá đáng hơn, tung một cú đá hậu cho Nhiêu Tôn rơi xuống cát.

Ông già thấy cảnh ấy cũng không sốt sắng, nhàn nhã châm tẩu thuốc và nói: "Thằng nhóc con này chưa chịu phục ai bao giờ đâu."

Thôi được rồi.

Nhiêu Tôn nhổ chỗ cát trong miệng ra, trừng mắt với nó.

Người nó cũng không sợ, quay lại trừng Nhiêu Tôn, dáng vẻ y hệt như "đọ xem mắt ai to hơn nào". Nhiêu Tôn trừng đến độ con ngươi sắp rớt ra ngoài, cuối cùng đành bại trận. Ai bảo bây giờ không còn sự lựa chọn nào khác, ai bảo anh chỉ biết trông cậy vào nó chứ?

Anh giơ ngón cái lên trước mặt nó, phục rồi.

Cuộc đấu với con lạc đà nhỏ gần như diễn ra mỗi ngày mỗi giờ mỗi phút. Ban ngày nóng, khiến người ta bực bội, thế nên nhiều lúc toàn là Nhiêu Tôn khó ở, kết quả bị con lạc đà nhỏ áp chế mọi phương diện, không chút nể tình. Thậm chí có một ngày Nhiêu Tôn tỉnh dậy còn phát hiện ra, cả người mình sắp bị chôn trong cát, chỉ hở đúng lỗ mũi để thở.

Anh nghiêm trọng nghi ngờ là thằng nhãi đó cố tình trả thù. Đối mặt với chất vấn, con lạc đà nhỏ trừng con mắt to của nó, kiêu ngạo nhìn Nhiêu Tôn thảm hại, ánh mắt chỉ toàn là khinh bỉ.

Về sau nữa, để tránh cho mình bị chết bất ngờ, Nhiêu Tôn bèn thỏa hiệp. Anh đơn phương hóa giải thù hận, đại nhân không chấp tiểu nhân, thi thoảng lại tìm nó trò chuyện, hoặc là có đồ ăn thức uống gì ngon lại nhường cho nó. Anh còn đặt cho nó một cái tên: họ Lạc, tên Tiểu Ngưu*.

Lạc Tiểu Ngưu sau khi có tên không nói cũng biết sẽ ngạo mạn cỡ nào, đi đường cũng vươn vai ưỡn ngực, dường như cao lớn hẳn chỉ sau một đêm, nhìn các con lạc đà khác bằng con mắt liếc ngang.

Khi Nguyễn Kỳ nói những lời này, Nhiêu Tôn đang cho Lạc Tiểu Ngưu ăn lương khô. Anh nói: "Mấy hôm nay trời yên biển lặng, xem ra chuyến hành trình này của chúng ta cũng được coi là may mắn."

"May mắn ư?" Ông già ở phía trước lên tiếng, ngữ khí không chút nhẹ nhàng: "Thời tiết trong sa mạc trở mặt còn nhanh hơn quỷ biến hình, không ai dám bảo đảm một giây tiếp theo sẽ như thế nào. Mấy người nhìn những cồn cát kia đi, hình dạng khúc khuỷu, rộng lớn, nghĩ cũng đủ biết cơn bão cát lúc trước lợi hại nhường nào. Đừng quên, đây là sa mạc dịch chuyển, tức là không khác gì đại dương, trong khoảnh khắc có thể nhấn chìm con người."

~Hết chương 634~

*Mai mình bận việc cả ngày nên có thể sẽ đăng ít chương một chút, mọi người cứ nhấm nháp những chương này đi nhé ~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 635: Thật Sự Không Có Gì Bận Lòng Ư?

Một câu nói khiến tất cả mọi người im bặt. Khi ngước mắt lên nhìn những cồn cát xa xa nhấp nhô cao thấp khác nhau, họ luôn cảm thấy sống lưng lạnh ngắt. Cồn cát trong mắt họ dường như đã biến dạng, như một quái vật đang say ngủ, mà họ thì không dám tùy tiện đánh thức nó.

Cứ như vậy, ngày thứ năm trôi qua trong yên bình.

Ông già thuận lợi tìm được nguồn nước, kịp thời bổ sung vào những túi nước xẹp lép. Mọi người đựng đầy nước vào những thứ có thể đựng. Ở những nơi này, hết đồ ăn không đáng sợ, đáng sợ là cạn nước.

Về đêm, mọi người lại ăn uống đơn giản một chút, ông lão dặn dò mọi người đi nghỉ sớm rồi len vào giữa đàn lạc đà. Những con lạc đà tự động quây tròn lại với nhau, hình thành một bức tường chắn gió tự nhiên, cho dù đêm xuống trời lạnh cũng không sợ nữa.

Lúc chui vào túi ngủ, Tưởng Ly lại nằm tâm sự với Lục Đông Thâm một lúc, biết tình hình sức khỏe của anh không chuyển biến xấu, cô cũng yên tâm phần nào.

Càng ở lâu trong sa mạc, những cuộc gọi càng ngắn dần. Lượng pin tích trữ và pin dự phòng đều có hạn, phải dùng tiết kiệm. Lúc hai người họ nói chuyện, tín hiệu thi thoảng lại bị nhiễu, rất ảnh hưởng tới chất lượng cuộc gọi, thế nên cần dặn dò gì thì dặn dò, sau đó họ cũng kết thúc.

Tín hiệu yếu là hiện tượng khi đang đi sát vào vùng sâu của sa mạc, Tưởng Ly chỉ mong sao tín hiệu đừng mất hẳn là được.

Bên ngoài lều nổi gió.

Gió thổi cát bay, tuy rằng không lớn nhưng cũng khiến lều vang lên những tiếng lạo xạo. Thi thoảng những con lạc đà lại cựa mình, chiếc chuông trên cổ chúng kêu lên, nghe xa xôi giữa một đêm tối như thế này.

Trong gió còn xen lẫn tiếng ngáy khò khò.

Của ông già.

Ông đã ngủ rồi.

Tưởng Ly lật người, nghĩ bụng: Có lẽ ở nơi hoang vắng này, chỉ có những người trong lòng không vướng bận gì mới có thể thoải mái chợp mắt thôi nhỉ.

Trên thế gian này người thật sự có thể bàng quan với mọi thứ được mấy ai?

Hạt cát táp vào lều, giòn tan, mảnh nhỏ, rất có tiết tấu, giống như sa mạc đang hát vậy. Dần dần, mí mắt của Tưởng Ly cũng đánh nhau. Xem ra, có thể ngủ dễ dàng chưa chắc cần phải buông bỏ mọi suy nghĩ, bôn ba cả một ngày như cô, cho dù lòng đầy tâm sự thì cũng không còn sức để nghĩ nữa.

Mong sao ngày mai có thể tìm được Huyền thạch...

Ngoài lều, tiếng ngày của ông già càng lúc càng lớn.

Tưởng Ly mơ mơ màng màng nghĩ, ông cụ ấy thật sự không có vướng bận gì sao...

***

Lục Môn hiện tại thành tích đang đi cùng với dèm pha.

Thành tích thì ai cũng thấy, sau khi Lục Đông Thâm lên nắm quyền, cả Lục Môn đổi mới như được thay máu, những ngày mới được mở rộng sôi nổi, công lớn nằm ở sự quyết đoán của Lục Đông Thâm nên thành tích cũng thuộc về anh.

Có điều cả lời đồn cũng dành cho anh hết.

Liên quan tới chuyện anh ngất.

Mọi chuyện đang hấp hơi như một chiếc bánh bao, tuy không quá dữ dội nhưng có khi lại càng đáng sợ hơn.

Lục Môn không thanh minh hay đáp trả gì về chuyện này, phía phòng Quan hệ ngoại giao cũng chỉ tạm thời kiểm soát những tin đồn thất thiệt.

Những tờ báo chính thống càng không cần nói, thái độ hầu như thống nhất, đa phần đều cho rằng sức khỏe không ổn là chuyện bình thường, ai không có lúc sốt cao cảm cúm? Đương nhiên, thái độ ôn hòa này cũng là nhờ năng lực mạnh mẽ của bộ phận Quan hệ ngoại giao.

Dĩ nhiên cũng có kẻ không tin. Những người hoạt động truyền thông tự do tìm đến mạng xã hội, một số quan điểm vô cùng sắc bén, lại có một số thì mang màu sắc chủ quan. Có những người dùng thái độ khích bác lạnh lùng, một mực khẳng định Lục Đông Thâm vì theo đuổi lợi ích bất chấp thủ đoạn, tính toán người khác bất kể ngày đêm, bây giờ đang bị quật.

Đương nhiên, quan điểm này không xuất phát từ một nhà báo nào nên số người tán thành chỉ lác đác.

Còn có một bộ phận nhắm trực diện, "năng lực phân tích" kinh người.

Đám người này phát hiện ra sự thiếu vắng của Hạ Trú, sau đó lại không thấy Nhiêu Tôn gần đây lộ mặt, rồi không biết từ đâu nghe ngóng được tin Hạ Trú và Nhiêu Tôn về Trung Quốc, nên đã trở thành lời đồn "Dâu trưởng Lục Môn cặp lại tình cũ, thiếu gia nhà họ Lục ngất xỉu vì chuyện hôn nhân".

Mấy tin tức chính thống, nhìn chung vẫn không có mức độ chào đón nồng nhiệt bằng tin lá cải, vì thế nó là nội dung cho những cuộc bàn tán rảnh rang, các diễn đàn lớn đều bắt đầu hóng "thị phi" này.

Lan truyền mãi lại chuyển hóa thành vấn đề nhân phẩm của Hạ Trú. Đương nhiên, đó là vì có rất nhiều người đọc bị dẫn dắt. Tư cách của Hạ Trú thể hiện ở việc bỡn cợt Lục Đông Thâm, hoặc có thể nói ngay từ ban đầu Hạ Trú đã có mục đích, đầu tiên dùng tà thuật mê hoặc thiếu gia nhà họ Lục, sau khi giành được thứ mình cần thì lại quay về với vòng tay của Tôn thiếu.

Thế là lần lượt có người tiếp ứng: Chẳng trách thiếu gia nhà họ Lục từ sau khi quen Hạ trú thì yêu sống yêu chết, đâm đầu vào tình yêu, bây giờ đã được chứng thực là Hạ Trú không đơn giản.

Nồi nước nóng được tạt lên đầu Hạ Trú, người đẹp trai luôn dễ dàng bị tổn thương.

Tuy vậy, vẫn có những tin đồn phản bác.

Đám phản bác mới gọi là có năng lực phân tích đích thực.

Đầu tiên họ mắng những người trên có mắt như mù. Cái gì mà bỏ nhà theo trai, cái gì mà tình cũ tự cháy, cái gì mà lừa tài lừa sắc, loàn là những lời bịa đặt. Việc hợp tác giữa Lục Môn và Hoa Lực, Trường Thành đang

được chú ý nhất, hơn nữa bản thân các dự án cũng đang được tiến hành tuần tự, Lục Đông Thâm đâu có chút thái độ trở mặt nào với Hoa Lực?

Cái thật sự nên quan tâm là lời hứa bốn tháng sau của phu nhân nhà họ Lục.

Trước đó tỏ rõ thái độ trong buổi họp báo, sau đó lại biến mất, Chủ tịch Lục Môn lại bất ngờ ngất xỉu, có phải Chủ tịch mới thật sự có bệnh khó nói, còn phu nhân nhà họ Lục đang tích cực nghĩ cách giải quyết?

Họ còn liên hệ vụ nổ nhà máy bốn năm trước lại, điều tra ra năm đó tân Chủ tịch Lục Môn đã mất tích một thời gian dài, mà trong khoảng thời gian mất tích này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thì từ đầu tới cuối vẫn là một bí mật. Vậy thì, việc Chủ tịch Lục Môn ngất xỉu và phu nhân nhà họ Lục biến mất có liên quan tới bí mật này hay không?

Mỗi người một câu.

Tuy rằng phân tích phía sau có căn cứ lý lẽ lại khiến người ta nghĩ ngợi xa xôi, nhưng vì áp lực xã hội thời nay quá nặng, mọi người lại thích say mê với những tin đồn không não hơn.

Tội danh gắn trên đầu Hạ Trú vẫn cứ tồn tại.

Cho đến khi Lục Môn công khai tuyên bố đối với những tin tức xâm phạm nhân phẩm của cô Hạ, tập đoàn sẽ mời đoàn luật sư vào cuộc tố cáo kẻ tung tin, đồn thổi và truy cứu trách nhiệm pháp luật.

Tin tức vừa được đưa ra, mọi người đều xôn xao.

Lục Đông Thâm đi công tác vừa trở về công ty, còn chưa ngồi vững xuống ghế, Dương Viễn đã gọi điện thoại tới, Cận Nghiêm cũng gõ cửa đi vào.

"Thủ đoạn quá cứng rắn! Tuy rằng tôi rất phản cảm với những lời đồn nhục mạ Tưởng Ly nhưng cách làm này của cậu sẽ khiến mọi người tập trung hết sự chú ý vào chuyện cậu thật sự có bệnh trong người. Cậu bảo vệ danh dự cho Tưởng Ly, tự hy sinh mình sao?"

Cuộc điện thoại của Dương Viễn và sự xuất hiện của Cận Nghiêm gần như cùng một lúc, thế nên lúc nghe máy, Lục Đông Thâm bật luôn loa ngoài. Những câu nói có phần không vui của Dương Viễn lọt hết vào tai Cận Nghiêm.

Lục Đông Thâm vắt áo khoác cẩn thận, từ tốn đáp: "Cô ấy là vợ tôi, ai nói cũng không được."

Dương Viễn trầm ngâm giây lát rồi hỏi anh: "Hỏi cậu chuyện này nhé, cậu có thể nói thật không?"

"Hỏi đi."

"Có phải cậu bị Tưởng Ly bỏ bùa thật không?"

"Cậu cút đi cho tôi."

Dương Viễn buông một câu ở đầu kia điện thoại: Lục Đông Thâm, cậu thay đổi thật rồi!

Cận Nghiêm đứng cạnh cố nhịn cười trong im lặng.

Ngược lại, Lục Đông Thâm lên tiếng: "Nếu anh cũng tới vì chuyện thanh minh của tập đoàn, vậy thì chắc anh đã nghe rõ câu trả lời vừa rồi của tôi nhỉ?"

Cận Nghiêm lịch sự, khẽ gật đầu: "Được, tôi hiểu rồi." Những lười dư thừa anh ta không nói nữa, quay người đi ra khỏi văn phòng.

~Hết chương 635~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 636: Huyền Thạch, Tao Tới Rồi Đây

Thế nào gọi là "cùng hoang tuyệt mạc điểu bất phi*", đến ngày thứ sáu, mấy người Tưởng Ly cuối cùng cũng thật sự cảm nhận được hàm nghĩa.

*Nơi đồng hoang hiu quạnh không một cánh chim bay.

Sa mạc đen.

Năm xưa Tả Thời không thoát ra được khỏi Gobi, cả một vùng hoang dã bị đá sỏi phủ kín ấy vẫn là vùng cấm trong trái tim Tưởng Ly, mỗi lần nhớ lại là da thịt nổi gai ốc.

Nhưng một khi thật sự đi qua Sa mạc đen mới hiểu, dù năm xưa Gobi có hoang lạnh cỡ nào cũng không khiến người ta thảng thốt bằng nơi đây.

Giống như một đại dương chết chóc đen sì một màu, ngày này nối ngày khác, vô cùng vô tận, thi giác không được thoải mái như mọi khi. Góc cạnh của những viên đá sỏi đen trên mặt đất phản chiếu thứ ánh sáng nhức mắt. Nham thạch với thành phố khoáng vật phong phú như sắt, man-gan trải qua những ngày nắng gắt oi ả sau bao năm trời đã bị oxy hóa. Những dải màu đen bao la rộng lớn này chính là do chúng tạo ra, không ngừng lan ra tới tận cùng chân trời.

Sa mạc hoang vắng lạnh lẽo, nhưng còn nhìn thấy thực vật và động vật. Gobi trơ trọi nhưng thi thoảng vẫn có đá cầu vồng bầu bạn. Duy chỉ có nơi này, thật sự phải gọi là tuyệt tích, cũng thật sự gọi là thần bí, càng là vùng cấm đích thực dành cho con người.

Nói theo lời của ông già, sa mạc nơi đây là vùng bị Thượng đế lãng quên, còn sa mạc đen ở đây là nơi bị ma quỷ bỏ quên.

Tín hiệu quả nhiên mất hẳn.

Tưởng Ly nhìn thấy rất rõ, ban nãy khi vừa sát gần tới vùng giáp ranh Sa mạc đen, tín hiệu di động của họ liền sập hẳn, giống như bị những lưỡi liềm cái chết lần lượt cắt đứt vậy, khiến người ta không khỏi lạnh run người.

Nơi được mệnh danh là vùng đất cả người, thần, ma đều không tùy tiện đi vào, ông già dĩ nhiên không đưa họ vào nộp mạng. Họ sẽ đi vòng, men theo ranh giới của Sa mạc đen, quay trở lại phạm vi đại mạc.

Nhưng cho dù là vậy, tín hiệu cũng vẫn bị Sa mạc đen ảnh hưởng. Đến một vạch sóng cũng không có. Tưởng Ly rút la bàn ra xem, nơi này bị ảnh hưởng từ trường rất mạnh, la bàn không thể sử dụng.

Ngước mắt nhìn về phía trước, vẫn là cát vàng đầy trời, những cồn cát xa xa kéo dài vô tận, khiến cô bất chợt nhớ tới Tần Lĩnh sâu không lường được, luôn khiến người ta chỉ bất cẩn một chút là lạc mất phương hướng, đánh mất cơ hội thoát ra ngoài.

Vậy mà tốc độ đi của ông già vẫn vừa nhanh vừa vững vàng, về việc quyết định phương hướng cũng không cần ngập ngừng như mấy ngày trước. Tưởng Ly cho lạc đà đi nhanh mấy bước, song song với con của ông già rồi hỏi: "Có phải chúng tôi sắp tìm được Huyền thạch rồi không?"

Ông già tuy kiên định không đổi, nhưng sắc mặt trông nghiêm nghị hơn nhiều ngày trước. Ông nhìn thẳng về phía trước, chậm rãi nói: "Không phải là tìm được Huyền thạch, là Huyền thạch vẫn luôn ở nơi đó, hàng

trăm, hàng ngàn năm nay chưa từng rời khỏi đó. Cũng giống như Quartzit* ở Gobi, chúng ở đó, chẳng qua số người tinh mắt ít ỏi mà thôi."

*Quartzit là một loại đá biến chất từ cát kết thạch anh. Cát kết bị biến thành quartzit bởi nhiệt và áp suất thường liên quan tới nén ép kiến tạo trong các đai kiến tạo sơn.

Tưởng Ly nhớ lại ông già nói khai thác Huyền thạch cần phải trả giá bằng máu, lòng nhất thời cũng nặng trĩu. Đồng thời cô cũng căng thẳng, cô không biết cái gọi là "trả giá bằng máu" nghĩa là sao, tới mức độ nào mới đủ tiêu chuẩn. Nhưng có một điểm cô khẳng định, chỉ phải trả giá bằng máu, không phải đánh đổi bằng mạng sống.

Chỉ còn một cơ hội sống sót là đủ rồi, chỉ cần cô cầm được Huyền thạch...

Tưởng Ly đăm chiêu suy nghĩ.

Con lạc đà lắc lư, suy nghĩ của cô cũng tiếng bước chân, tiếng chuông của nó trôi xa dần. Ông già lại đi trước dẫn đường, con lạc đà của cô chậm rãi từ tốn đi theo, cho tới khi...

"Đang nghĩ gì vậy?"

Là Nguyễn Kỳ bắt kịp, thấy cô suy tư bèn hỏi.

Tưởng Ly hoàn hồn lại, "ồ" một tiếng, nói một câu "Không có gì". Nguyễn Kỳ hắt cằm về phía bóng lưng của ông già: "Ban nãy cô nói gì với ông ấy vậy? Không lẽ lạc đường rồi?"

Tưởng Ly lắc đầu: "Bản đồ trong đầu ông lão có lẽ bây giờ đang mỗi lúc một rõ nét hơn, chứng tỏ chúng ta càng ngày càng gần Huyền thạch rồi."

Nghe thấy vậy, Nguyễn Kỳ nói: "Đó là chuyện tốt mà. Một khi có được Huyền thạch, nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành, quay đầu về là được rồi."

Con đường quay về thật sự đơn giản vậy sao?

Tưởng Ly chỉ cười cười: "Có lẽ vậy chăng."

Nguyễn Kỳ nghiêng đầu nhìn cô: "Không giống tính cách của cô, một người phụ nữ như Chiến thần sao lại hờ hững như vậy?"

"Cô còn liên lạc với Quý Phi không?" Tưởng Ly bất ngờ hỏi.

Nguyễn Kỳ sững người: "Đương nhiên là không."

Ngừng lại một chút, cô ấy lập tức phản ứng, hỏi thẳng Tưởng Ly: "Không lẽ cô không tin tôi? Lẽ nào cô cho rằng tìm ra Huyền thạch rồi tôi sẽ vụng trộm bán cho Quý Phi?"

Tưởng Ly liếc nhìn cô, cười gian: "Không chứ?"

Nguyễn Kỳ lập tức trở mặt: "Cô quá đáng lắm rồi."

"Không biết đùa chút nào." Tưởng Ly chặn đường đi phía trước con lạc đà của Nguyễn Kỳ, tiếp tục đi song song với cô ấy: "Bất luận bây giờ cô còn liên lạc với Quý Phi hay không, tôi cũng nhờ cô một chuyện."

...

Lạc Tiểu Ngưu lại giở tính giở nết rồi, nói kiểu gì cũng không đi.

Nhiêu Tôn dùng đủ mọi cách từ cho uống nước đến cho ăn, nghĩ cách chọc cho nó vui, kết quả nó ăn cũng ăn rồi, uống cũng uống rồi, nghe cả

chuyện cười rồi nhưng vẫn lúc đi lúc dừng, không chút nể mặt vị cộng sự Nhiêu Tôn gì hết.

Nhiêu Tôn tức giận, gần như muốn phá hoại hình tượng được giáo dục từ nhỏ của mình, sắp buông lời chửi tục tới nơi, quát nạt Lạc Tiểu Ngưu: "Mày nói coi, mày đâu phải là lừa, thích đá tao là đá tao. Mày không thể có chút tôn nghiêm và kiêu hãnh của một con lạc đà sao? Mày là ai? Mày là vua nơi sa mạc. Những chuyện các con vật khác không làm được trong sa mạc chỉ có mày làm được, thứ không nên có nhất chính là tính "lừa"!"

Lạc Tiểu Ngưu có vẻ đã nghe đến phát phiền, bèn phun khí vào mặt Nhiêu Tôn, quay đầu định bỏ đi.

Nhiêu Tôn vuốt cả đống nước dãi của nó trên mặt mình, sắp phát điên tới nơi. Anh túm chặt dây cương, một người đàn ông đầu đội trời chân đạp đất như anh mà lại bị Lạc Tiểu Ngưu kéo xa mấy mét. Những nơi anh trượt qua để lại những cái hố sâu...

Cuối cùng vẫn phải nhờ tới ông già chế ngự Lạc Tiểu Ngưu. Ông hờ hững nói: "Lạc đà nhạy bén với tình hình ở sa mạc nhất. Nó không muốn đi ắt có lý do của nó. Nơi đây không phải nơi hút gió, buổi tối nghỉ ngơi ở đây đi."

"Bây giờ nghỉ ngơi?" Tưởng Ly nhìn lên trời, chưa tối lắm, còn có thể tiếp tục đi thêm một đoạn đường.

Ông già hiểu ý cô, bèn chỉ tay về phía trước: "Nhìn thấy thành đất ở phía kia không?"

Tưởng Ly và mọi người nhìn theo hướng tay ông chỉ, quả nhiên thấy một khu kiến trúc có vẻ được xây bằng gỗ và đất, nhưng cũng đã chỉ còn

lại tàn tích. Không lớn lắm, chỉ có một đoạn ngắn, giống như một bức tường thành vậy.

"Là di chỉ, nhưng cụ thể là di chỉ gì thì không rõ. Trong sa mạc là như vậy, có lúc bão cát đi chôn vui hết chẳng để lại gì. Nhưng có lúc gió thổi qua, những thứ không còn gì ấy lại xuất hiện." Ông già vỗ vỗ lưng lạc đà, nó bèn quỳ xuống, tiện thể nghỉ ngơi.

"Huyền thạch nằm ngay trong khu di chỉ đó."

Câu nói này của ông già rất đỗi tự nhiên nhưng giống như một quả bom nổ dưới nước sâu làm bùng nổ sự yên ắng xung quanh. Tưởng Ly kinh ngạc "á" lên một tiếng. Nguyễn Kỳ trợn tròn mắt. Nhiêu Tôn thì không hiểu gì: "Vậy vì sao phải dừng? Dốc hết sức đi vào thôi, hình như không xa lắm."

"Ở sa mạc có rất nhiều lúc không nên tin vào đôi mắt của mình. Nơi cậu thấy rất xa có lẽ là ảo ảnh, bước rộng một bước về phía trước chính là cát trôi; Nơi cậu thấy rất gần có lẽ cũng phải đi mất một hai ngày. Đừng quên, ở sa mạc tầm nhìn thông thoáng, cái gọi là khoảng cách sẽ có nhầm lẫn."

Ông già một lần nữa chỉ tay về hướng ấy, nhấn mạnh: "Chính là nơi tôi nói, cậu thấy gần nhưng thật sự tới được gần nó phải mất hơn nửa ngày đường. Trời sắp tối rồi, chúng ta tới đó cũng đã quá nửa đêm. Nơi đó là di chỉ, có không ít động vật buổi tối chạy vào đó tránh gió cát, không chừng lại có côn trùng hay kiến độc gì đó, quá nguy hiểm."

Câu nói này đầy kinh nghiệm, mấy người họ cũng nghe theo sự sắp xếp của ông già.

Tưởng Ly âm thầm nhìn về phía di chỉ cách đó không xa. Ánh hoàng hôn của ngày tàn hắt xuống, soi rọi khiến nó đẹp một cách không chân thực. Cô thầm lẩm bẩm: Huyền thạch, tao tới rồi đây!

~Hết chương 636~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 637: Chúng Chính Là Huyền Thạch

Hôm sau thời tiết rất đẹp. Cái gọi là "rất đẹp" là khi tỉnh giấc ban sáng cuối cùng cũng có cảm giác gió thổi qua mặt. Tuy rằng chẳng bao lâu sau sẽ lại nắng nóng khó chịu nhưng mát mẻ được lúc nào hay lúc ấy.

Đối với việc này, Nhiêu Tôn không có phản ứng gì, anh nói: "Có gió hay không không quan trọng, dù sao thì bây giờ anh thịt thô da dày không cảm nhận được gì nữa rồi."

Từ sớm, ông già đã thúc giục mọi người khởi hành.

Bình thường Tưởng Ly cùng mọi người cũng đều là kiểu nhanh gọn dứt khoát, một chốc một lát đã thu xong lều bạt, chất hành lý lên lưng lạc đà và tiếp tục tiến về phía trước.

Trời sáng mới đi tiếp, Lạc Tiểu Ngưu cũng không còn "tính lừa" nữa, cực kỳ hợp tác, vui vẻ đến mức Nhiêu Tôn cũng phải bỏ sự khó chịu tối qua xuống. Chắc là đúng như ông già nói, Lạc Tiểu Ngưu của anh đã cảm nhận được sự nguy hiểm của việc đi tiếp khi trời tối, nên mới giận dỗi không đi như vậy. Nghĩ thế, Nhiêu Tôn càng lúc càng cảm thấy Lạc Tiểu Ngưu đáng yêu, bèn xoa đầu nó, hết lời gọi nó là "Bé ngoan".

Gọi đến mức cả Tưởng Ly và Nguyễn Kỳ đều nổi da gà.

Tưởng Ly xoa tay, thở dài: "Quả nhiên, con người chỉ cần rời xa xã hội là sẽ trở nên ngây ngô."

Nguyễn Kỳ quay đầu nhìn Nhiêu Tôn. Anh đang hớn hở trò chuyện tình cảm với Lạc Tiểu Ngưu, niềm vui trong ánh mắt không khác gì một cậu nhóc vừa được bố mẹ mua cho bộ đồ chơi Transformer. Ừm... cô ấy hoàn toàn đồng ý với suy nghĩ của Tưởng Ly, đây đâu phải Nhiêu Tôn mà cô ấy quen biết chứ?

Bây giờ hồi tưởng lại lần gặp đầu tiên khiến cô ấy máu nóng sục sôi, ánh mắt đầu tiên nhìn nhau, suy nghĩ duy nhất hiện lên trong đầu cô ấy là: Trên thế gian hóa ra lại có một người đàn ông yêu nghiệt vừa đẹp trai vừa gian tà như vậy...

Sau đó lại là dáng hình trong bộ quần Âu áo vest, điệu bộ như nhìn thiên hạ bằng nửa con mắt. Cô ấy cảm thấy...

Đang muốn tìm từ miêu tả thì cô ấy nghe được Nhiêu Tôn la lối: "Lạc Tiểu Ngưu, mày đừng có mà không nể mặt. Ông dắt mày đi tức là phải cưỡi mày. Mày bắt ông đi bộ là cớ làm sao?"

Nguyễn Kỳ thoát ra khỏi hoài niệm quá khứ, nhìn kỹ lại một Nhiêu Tôn trước mặt... Chiếc quần túi hộp màu đen đã dính đầy cát, đôi boot không còn nhìn thấy màu ban đầu. Trước khi đi sa mạc, anh mua gấp một chiếc áo gió. Ừm... màu sắc thì, là màu cầu vồng vô cùng nổi bật. Một chiếc mũ kiểu cao bồi và một chiếc khẩu trang cũng màu sắc loang lổ như chiếc áo gió, cộng thêm một chiếc kính râm...

Sau đó lại còn ngồi cãi nhau với Lạc Tiểu Ngưu...

Nhưng rõ ràng Lạc Tiểu Ngưu không buồn đoái hoài tới anh, một mình tiến về phía trước. Nhiêu Tôn thì... ừm, đuổi theo phía sau.

Nguyễn Kỳ vội vàng quay đi. Không thể nhìn tiếp nữa, bằng không sẽ phá tan những hình ảnh đẹp đẽ trong lòng cô ấy... Cô ấy sẽ tàn nhẫn hủy

hôn, mỗi người một khả với anh mất.

Y hệt như những gì ông già nói, khi đi tới di chỉ chớp mắt đã hết hơn nửa ngày. Mặt trời lơ lửng trên cao, chiều rồi. Không ai còn tâm trạng nghỉ ngơi thêm, sau khi sắp xếp xong mấy con lạc đà, họ tiến vào di chỉ.

Di chỉ nằm ở chỗ cao, có một đoạn bậc thang bằng đá rất dài. Sau hàng ngàn năm bị bão cát mài mòn, những bậc thang đã tàn tạ khó mà tả nổi, thậm chí có mấy đoạn còn bị vùi trong cát vàng, lúc đi lên, chân bước thấp bước cao.

Trước khi vào di chỉ, ông già quỳ xuống đất, không biết lẩm nhẩm gì trong miệng, giống như đang khấu tạ trời đất. Sau đó ông nhìn chăm chú về phía di chỉ, ánh mắt như nặng nề, cũng như cô đơn.

Tưởng Ly cảm thấy nghi hoặc, không hiểu ông già vì sao lại nhìn di chỉ bằng ánh mắt ấy.

Cùng lúc này, những câu hỏi mãi vẫn chưa có lời giải đáp suốt dọc đường bắt đầu dâng lên dữ dội trong lòng cô. Ông già là nhà cung cấp nguyên liệu của sa mạc, nhưng vì sao không buôn bán Huyền thạch? Chỉ vì cái giá phải trả cho nó quá lớn ư? Nếu ông đã biết rõ điều kiện khai thác Huyền thạch như vậy, phải chăng ông cũng từng tới đây khai thác?

Ông cũng từng trả giá bằng máu?

Nếu không phải thì... lúc đó người đổ máu là ai?

Đang mải nghĩ thì ông già đứng lên, phủi lớp cát dính trên quần, nói với họ một tiếng: Đi thôi.

Tưởng Ly thấy những bước chân của ông vô cùng nặng nề.

Vào trong di chỉ, quan sát bốn phía xung quanh, nơi đây giống như một ngôi miếu. Diện tích không lớn lắm, nhìn một cái là bao quát được toàn bộ, các bức tường tàn tạ để gió lọt qua. Bên trong đã không còn lại gì, có một khoảng đất trống, trên đất có một đài đá hình tròn hơi gồ lên cao. Tưởng Ly nhìn thấy rõ, cô chắc đến tám chín phần chỗ này từng được dùng làm đài cúng tế, có điều đã bị bỏ hoang mà thôi.

Nhưng nơi này có Huyền thạch ư?

Ông lão quả thật đã chỉ vào đài đá bên chân cô và nói: "Ở ngay dưới này."

Nhiêu Tôn tiến lên, đầu tiên là đá vào đài đá, thấy có những lớp cát mỏng rơi xuống các khe kẽ xung quanh đài. Anh bèn ra hiệu cho thuộc hạ đi cùng, cả hai định hợp sức chuyển đài đá đi.

Sức nặng của đài đá không hề nhỏ, lần đầu tiên hai người đàn ông không nhấc nó đi được. Ông già nhắc nhở họ cố gắng dịch sang bên cạnh. Hai người làm theo, nhưng không ngờ chỉ mới dịch chuyển được một khe hẹp to bằng bàn tay đã cảm thấy gió lạnh âm u từ dưới xộc lên, còn có một mùi thối rữa.

Nhiêu Tôn sặc sụa loạng choạng suýt ngã, thiếu nước nôn hết những gì vừa ăn đêm qua ra. Anh quát: "Đây rốt cuộc là nơi giấu Huyền thạch hay giấu xác vậy?"

Ông già không nói gì, nét mặt nặng nề.

Sau khi họ dịch chuyển xong đài đá, nhìn xuống dưới thì mới sững người.

Tưởng Ly và Nguyễn Kỳ cũng đã sớm đứng bên cạnh, nhìn theo họ, và đều ngẩn ra.

Giống như miệng giếng trong vườn nhà Tưởng Ly ở Thương Lăng, đen sì sì, bên trong cũng có nước, phản chiếu gương mặt của mấy người họ.

Vậy thì tạm thời gọi nó là giếng nước sa mạc đi.

Nhưng giếng nước này không to được bằng chiều ngang một con người, miệng cực nhỏ, chiếu đèn pin xuống không soi được tới tận đáy, nhìn ngang nhìn dọc vẫn là một cái giếng, nhưng mùi thịt thối quả thực từ trong đó phả ra. Nhiêu Tôn đứng chống hông bên cạnh, nói: "Nước này đâu phải axit sulfuric, cho dù từng có những con vật nhỏ rơi xuống đây thì cũng không đến mức phả ra mùi nồng như vậy chứ. Hơn nữa, đài tế nặng như vậy, trừ phi trước kia từng có người mở nó ra."

Nói tới đây, anh quay sang nhìn ông già.

Ông già im lặng, ông ngồi ở vách tường, không tiến lên.

Tưởng Ly cũng ngồi xuống kiểm tra xem.

Là mùi thịt thối, nhưng mùi này không đơn thuần do xác chết thối rữa mà thành. Mùi hương làm nhức mũi cô, khiến tim cô như ngừng đập. Thật ra mùi này... cô quen thuộc.

Cả miệng giếng được xây bằng đá cuội, dấu tích do bàn tay con người tạo ra rất rõ rệt, chắc là được những người khi xưa sống ở đây xây dựng lên. Từ thời cổ, người ta đã tôn nước làm vật thánh thần, vì vậy xây đài tế trên giếng nước không có gì kỳ lạ.

Ngược lại hướng xuống dưới, ở vị trí cách miệng giếng khoảng nửa bàn tay...

Tưởng Ly lấy đèn pin quét một vòng. Nhiêu Tôn và Nguyễn Kỳ nhìn rất rõ ràng. Nguyễn Kỳ chỉ tay vào lớp đá khác hẳn các chỗ khác và nói:

"Trông giống như đá vũ hoa*, rất đẹp, giống như bảo thạch có vân đỏ chìm vậy."

*Một loại đá tròn nhỏ sáng bóng, có vân và màu sắc rực rỡ, có nhiều ở Nam Kinh.

Tưởng Ly giơ tay chạm vào nhưng bị Nhiêu Tôn giữ cổ tay lại: "Cẩn thận."

Cô ngước mắt nhìn ông già, ông già cũng chỉ nhìn về phía này trong im lặng. Cô bèn yên tâm, nói một tiếng "Không sao đâu" rồi tiếp tục chạm vào.

Sau một lần chạm, cô cảm giác đá không trơn nhẵn, bên trên chi chít những chỗ lõm xuống, còn hơi ươn ướt, nhưng không giống nước. Cô thu tay về, ngửi đầu ngón tay, mặt hơi biến sắc: "Là máu."

Nguyễn Kỳ đứng bên không hiểu: "Máu? Ngón tay của cô không đỏ lên mà?"

"Nói chính xác hơn có lẽ là huyết thanh." Tưởng Ly bốc lấy một nhúm cát, lợi dụng độ khô của cát để hút đi cảm giác dính ướt trên tay, sau đó lại lau tay sạch sẽ: "Thể chất khác biệt, bệnh tật khác biệt thì màu của huyết thanh cũng khác biệt."

Nguyễn Kỳ sửng sốt: "Sao lại có máu? Chẳng phải là nơi tồn tại Huyền thạch ư? Có thi thể thật sao?"

Tưởng Ly không nói gì.

Lúc này ông già đứng lên, cách miệng giếng chỉ khoảng nửa bước chân, nét mặt phức tạp. Ông giơ tay chỉ vào vòng tròn đá màu đỏ chìm trên miệng giếng và nói: "Chúng chính là Huyền thạch."

~Hết chương 637~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 638: Giá Trị Thật Sự

Hai hôm nay Lục Đông Thâm không dễ chịu chút nào.

Không phải vì công việc, không phải vì sức khỏe, càng không vì những lời đồn đại gièm pha bên ngoài.

Chỉ vì Tưởng Ly.

Mãi không liên lạc được. Một ngày trước khi mất tín hiệu, cô còn gửi cho anh bức ảnh bình minh khi họ vào trong sa mạc. Dưới chiếc mũ che nắng to tướng là khuôn mặt to hơn bàn tay một chút. Cô cười tươi như hoa, chỉ về một hướng nào đó, nói với, họ sẽ đi tới nơi ấy.

Một nơi không người.

Có lẽ ở rất sâu trong sa mạc, thậm chí là chịu ảnh hưởng của Sa mạc đen.

Trong lo lắng, tâm trạng Lục Đông Thâm còn xen lẫn đau lòng. Từ ngày cô đi, việc cô làm nhiều nhất chính là nói chuyện điện thoại với anh. Sau khi họ vào trong sa mạc, những cuộc gọi video càng lúc càng ít đi. Một là vì tín hiệu quả thực không tốt, hai là cô không muốn khiến anh nhìn càng thêm lo.

Sợ anh lo lắng, sợ anh căng thẳng vì hoàn cảnh nơi cô dừng chân, mỗi lần trong điện thoại cô chỉ báo bình an, kể đủ thứ chuyện ly kỳ, thú vị mà

mình gặp được ở sa mạc, thậm chí còn cho anh làm quen với con Lạc Tiểu Ngưu mà ngày nào cũng chọc cho Nhiêu Tôn tức gần chết.

Cô nói ngàn vạn điều tốt lành, chỉ là không nói ở đó mệt nhọc, vất vả ra sao. Anh có hỏi, cô cũng chỉ nói: Không mệt, không vất vả đâu. Đương nhiên, khí hậu ở đây quả thực giày vò con người, nhưng chỉ cần nghĩ tới chuyện sẽ được nhìn thấy Huyền thạch là em lại vui lắm. Lục Đông Thâm, em hưng phấn như thế không hoàn toàn vì anh đâu, phần nhiều là vì bản thân em. Anh nghĩ mà xem, tìm được Huyền thạch, việc nghiên cứu công thức coi như thành công. Đó có thể là một cột mốc vĩ đại trong sự nghiệp của em đấy.

Tưởng Ly xưa nay chỉ thích báo chuyện vui không thích báo chuyện xấu, hơn nữa cô luôn miệng nói vậy, thật ra Lục Đông Thâm cũng hiểu nỗi khổ tâm của cô.

Trong ảnh, cô lại gầy rộc đi rồi. Một cô gái vốn đã gầy đến mức người ta xót xa, bây giờ nhìn càng khiến anh thắt lòng. Thế nên, trong khoảng thời gian mất liên lạc với Tưởng Ly, Lục Đông Thâm không giây nào không hối hận. Đáng lẽ lúc trước anh phải hết sức cẩn thận, hết sức thận trọng, sao có thể tin cô như vậy chứ?

Khi Dương Viễn đi vào phòng làm việc, Lục Đông Thâm không có ở đó. Tài liệu trên bàn chất thành ba chồng dày, chưa hề có dấu hiệu đụng vào.

Dương Viễn thầm thở dài, nhớ lại ban nãy trước khi đi vào, cô trợ lý của Lục Đông Thâm gần như mếu máo cầu xin sự giúp đỡ của anh ấy, bằng bất cứ giá nào cũng phải giục Lục Đông Thâm phê duyệt tài liệu giúp mình, vì bên phía phòng Thị trường vẫn đang đợi ý kiến của cấp trên, sốt ruột như kiến bò miệng chảo rồi.

Không ai dám vào giục.

Đây không phải là hiện tượng hay gặp.

Lục Đông Thâm xưa nay là người cuồng công việc, ai có thể giục tiến độ của anh được đây? Đa phần toàn là cấp dưới không theo kịp năng suất làm việc của anh.

Đâu có như bây giờ?

Ngay cả cô thư ký ngồi bên ngoài cũng nhìn ra được sếp của mình dạo này như người mất hồn, làm việc nhưng không chú tâm tới công việc.

Lục Đông Thâm đứng trước bản đồ vệ tinh ở phòng tiếp khách, khu vực được anh phóng to đặc biệt chính là Taklamakan. Anh đút hai tay vào túi quần, sắc mặt nặng nề.

Dương Viễn nhìn thấy, có một khoảng trên bản đồ đen sì sì, không có tín hiệu báo về.

Đó là đại dương của cái chết, tuy anh ấy chưa từng tới nhưng cũng đã nghe qua.

Dương Viễn tiến lên và nói: "Yên tâm đi, tôi đã cử người của chúng ta vào sa mạc rồi. Lấy vị trí gần tín hiệu làm trung tâm, đóng quân xung quanh. Nếu họ đã chọn được vị trí đỗ trực thăng thì chứng tỏ nơi đó không quá xa điểm đến của họ. Người của chúng ta thay phiên canh chừng ở đó 24/24, sẽ không có vấn đề gì đâu."

Lục Đông Thâm nhìn bản đồ chằm chằm, không nói tiếng nào.

Thấy vậy, Dương Viễn giơ tay vỗ vai anh: "Tôi biết gần đây tâm trạng của cậu không tốt, đang lo lắng. Nhưng thực tế là bây giờ cậu có lo lắng

bao nhiêu cũng vô ích. Những gì cần sắp xếp, tôi và Cận Nghiêm đã sắp xếp cả rồi. Hơn nữa bên đó còn người của Tôn thiếu, lực lượng hai bên có thể giảm nguy hiểm xuống mức thấp nhất. Vả lại, Tưởng Ly không phải một bông hoa trong phòng kính, đi ra ngoài, cô ấy là người "như cá gặp nước" nhất."

Lục Đông Thâm vẫn lặng im.

Dương Viễn không biết nên nói gì nữa, quan trọng hơn, anh ấy cũng không đoán ra được bây giờ Lục Đông Thâm đang nghĩ gì. Nhưng dù thế nào, chỉ cần trông chừng cho anh không rời khỏi Lục Môn là được. Nếu lúc này Lục Đông Thâm biến mất, thì cả Lục Môn sẽ loạn luôn.

Anh ấy quay người định đi.

Không ngờ, đúng lúc này Lục Đông Thâm lên tiếng gọi giật anh ấy lại.

Dương Viễn quay đầu.

Giọng nói của Lục Đông Thâm trầm thấp như một đám mây đen đang đè nặng lên đường chân trời, khiến người ta khó thở: "Tôi cứ có linh cảm, lúc nào cũng có thể đánh mất cô ấy."

Dương Viễn giật mình, vội nói: "Không thể nào. Tưởng Ly là ai chứ, cô ấy là người có thể giành lại mạng sống từ tay thần Chết, yên tâm đi."

Lục Đông Thâm không nói nữa.

Thật ra linh cảm này quanh quẩn bên anh suốt, từ lúc yêu nhau tới khi kết hôn, dù là lúc ôm cô vào lòng, anh vẫn có cảm giác này.

Anh ghét cảm giác này.

Là cảm giác bất lực khi không thể kiểm soát, làm gì cũng không thể thay đổi kết cục.

***

Ba người Tưởng Ly, Nhiêu Tôn và Nguyễn Kỳ quây kín quanh miệng giếng, ai nấy đều chỉ mong sao có thể xuống thẳng dưới giếng, quan sát tỉ mỉ một lượt.

Chúng chính là Huyền thạch ư?

Đây quả là điều nằm ngoài dự liệu của họ, nhất là của Tưởng Ly và Nguyễn Kỳ. Họ quanh năm tiếp xúc với các loại nguyên liệu, không nên quá bất ngờ đối với môi trường sống phong phú của những loại nguyên liệu khác nhau. Thế nhưng môi trường sống quá đặc biệt của Huyền thạch, sự kỳ dị trong hình dạng của nó quả thực hiếm gặp.

Nhiêu Tôn thẳng thừng bỏ ba lô xuống đất và nói: "Vậy thì còn đợi gì nữa, xuống giếng đào thôi."

Ông già vẫn ngồi cách miệng giếng khoảng nửa bước, bất động, nói: "Bây giờ cậu có đào lên, thì cũng chỉ là khoáng vật."

Nhiêu Tôn sửng sốt: "Thì nó chính là khoáng vật mà..."

"Nếu chỉ là khoáng vật, Huyền thạch vốn không có giá trị. Thứ nhất, nó không có tính thẩm mỹ, không khác gì đá vũ hoa bình thường. Thứ hai, khi ở thể rắn, nó cũng không có đặc điểm gì hiếm gặp. Xét về giá trị còn không bằng đá lông công, đá ngọc lam..." Ông già thở dài: "Nhưng sở dĩ nó là niềm ao ước của những người cung cấp nguyên liệu là vì nó có thể đẩy ra một chất kết tinh. Mà chất kết tinh này mới là thứ đáng tiền."

Về điểm này, Nguyễn Kỳ và Tưởng Ly hiểu.

Tưởng Ly tay cầm đèn pin, yên lặng quan sát vòng tròn đá màu đỏ chìm trong giếng. Cái gọi là chất kết tinh chính là dịch quặng mà cô biết. Dịch quặng đó không những có thể dùng làm màu vẽ, càng là nguyên liệu chính của Vong ưu tán.

Một thứ tầm thường không khác gì đá sỏi, nhưng thứ đẩy ra lại vừa có giá trị thẩm mỹ, vừa có tác dụng chữa bệnh. Riêng sự tồn tại của loại nguyên liệu này thôi đã là kỳ tích trên đời rồi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, trời đất bao la không chuyện gì kỳ lạ không xuất hiện. Từ cổ chí kim, có biết bao nhiêu loại nguyên liệu xuất hiện khiến người ta kinh ngạc, nhất là về phương diện sinh vật, điểm kỳ diệu của chúng chưa chắc người bình thường đã tưởng tượng ra.

Giống như có một loại sinh vật thần kỳ tên cây cừu, một con cừu bằng xương bằng thịt mọc ra từ một cái cây, đã từng một thời là chuyện lạ có thật, sục sôi trên những tạp chí khảo cổ học về các loại động thực vật trong và ngoài nước. Bây giờ người ta không thấy nó tức là nó không tồn tại ư? Chưa chắc. Cũng giống như đông trùng hạ thảo, bạn bảo nó nên được tính là động vật hay thực vật đây?

*Cây cừu là một động vật hình cây huyền thoại của Trung Á, được tin là có quả là con cừu. Cừu kết nối với cây bằng một dây rốn và ăn thực vật ở vùng đất xung quanh cây. Khi hết thực vật thì cả cây và cừu đều chết.

*Đông trùng hạ thảo là một loại đông dược quý có bản chất là dạng ký sinh của loài nấm Ophiocordyceps sinensis thuộc nhóm nấm Ascomycetes trên cơ thể ấu trùng của một vài loài bướm trong chi Thitarodes Viette, 1968.

~Hết chương 638~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 639: Một Câu Chuyện

Nguyễn Kỳ thấy biểu cảm của ông già rất khó đoán, lại thấy Tưởng Ly im lặng. Bản thân cô ấy là một nhà cung cấp nguyên liệu, hiểu rõ nhất giá trị phân tầng kiểu này của nguyên liệu. Sau khi nghe xong, cô ấy soi đèn pin xuống dưới, nhìn rõ rồi thì ngồi xuống bên cạnh Tưởng Ly, hỏi: "Chất kết tinh Huyền thạch đẩy ra chắc không dễ lấy đâu."

Tưởng Ly nhìn ông già.

Ông già cũng nhìn Tưởng Ly, ánh mắt phức tạp, khẽ thở dài: "Cô thật sự nghĩ kỹ rồi chứ?"

"Tôi đã đi được đến tận đây thì chưa từng hối hận. Có điều, phương pháp cách thức vẫn cần ông nói cho tôi biết."

Nhiêu Tôn thấy tình hình không ổn, nhíu mày hỏi: "Thế có nghĩa là sao?"

Ông già nhìn Nhiêu Tôn, không nói năng gì, lát sau rút ra tẩu thuốc của mình, rồi lấy túi thuốc ra, vân vê một nhúm thuốc lá nát vụn, từ từ nhét vào tẩu. Ông như muốn hút thuốc, nhưng kỳ thực là muốn nói chuyện với mọi người hơn.

"Tôi kể một câu chuyện cho mọi người nghe, nghe xong, mọi người sẽ biết làm cách nào để lấy được chất kết tinh từ Huyền thạch, và cũng hiểu nguyên nhân vì sao biết rõ Huyền thạch có thể tồn tại nhưng lâu nay không ai dám tới khai thác."

Tất cả mọi người đều không nói nữa, nhìn ông già.

Bấy giờ ông mới châm lửa, rít hai tiếng, đầu tẩu thuốc sáng rực lên. Làn khói như làm mờ đi gương mặt ông, giọng nói của ông thê lương, sâu xa, lại như cô đơn giống sa mạc này vậy.

"Từng có hai nhà cung cấp nguyên liệu. Họ là vợ chồng, đồng thời cũng là những người cộng sự thân thiết nhất, tâm đầu ý hợp. Họ thích đi tìm những nguyên liệu kỳ lạ và độc đáo nhất trên thế gian này, cũng say mê với việc khai thác những nguyên liệu quý hiếm, nhất là Huyền thạch."

Khói thuốc tan dần, đôi mắt ông già như vượt qua họ, nhìn về phía bức tường đổ nát, cũ kỹ kia, rồi lại như xuyên qua cả bức tường, nhìn về nơi sa mạc rộng lớn nhưng quạnh vắng để tìm kiếm khoảng thời gian mà ông đang kể.

Ông từ từ thuật lại quá khứ của đôi vợ chồng ấy.

Họ say mê đến mức cố chấp với Huyền thạch, không phải vì có người muốn mua với giá cao, chỉ vì sự kỳ bí của Huyền thạch quá hấp dẫn họ.

Ngày này quá tháng khác, năm này nối năm kia, cuối cùng ông trời cũng không phụ người có lòng, họ đã tìm được Huyền thạch.

Lấy máu thử đá là cách thức được ghi chép trong sách cổ, không thể nói là hoàn toàn tin tưởng nhưng cũng không thể nói là không tin chút nào. Nói theo sách cổ thì đây giống như một cách thức để đánh thức sức sống của hóa thạch vậy.

Người đàn ông đâm vật nhọn vào đầu ngón tay, vài giọt máu chảy xuống, nhưng hoàn toàn không có phản ứng gì...

Ông già gõ gõ đầu tẩu thuốc, thu lại ánh mắt của mình, nhìn thẳng xuống miệng giếng. Tưởng Ly ở bên lắng nghe, trái tim bắt đầu đập không theo một quy luật nào cả. Cô nhìn mặt ông già, bắt đầu có một linh cảm chẳng lành.

Ông già rít thêm vài hơi thuốc rồi nói tiếp: "Vợ của người đàn ông ấy đã thò tay xuống, muốn lần sờ rõ tình hình, không ngờ, tai nạn đã xảy ra."

Tay của người vợ vừa thò vào trong giếng chưa đầy mười giây, bỗng nhiên có một đống gì đó đen sì từ bên trong lao ra. Bà ấy chưa kịp nhìn rõ đã cảm thấy ngón tay đau đớn, sau một tiếng kêu thảm thiết thì cơn đau dữ dội ập tới.

Người đàn ông thấy vậy lập tức kéo vợ mình ra xa, nhấc cánh tay của vợ lên xem. Cả bàn tay của bà ấy đã đứt tới tận cổ tay, máu chảy đầm đìa.

Thứ trong tiếng ăn xong xương thì bỏ đi, trước sau chỉ vài giây. Khi người đàn ông nhìn lại Huyền thạch, thì xung quanh chúng bắt đầu đùn ra các chất kết tinh, cũng rất nhanh chóng.

Đó là lần người đó nhìn thấy nhiều chất kết tinh của Huyền thạch nhất, và cũng là lần cuối cùng.

Người đàn ông không còn tâm trí đâu quan tâm tới Huyền thạch, lập tức đưa người vợ bị thương rời khỏi. Nhưng sa mạc mênh mông, đừng nói là người đang bị thương, một người sức dài vai rộng cũng chưa chắc đã thoát ra được khỏi trung tâm. Người vợ đó cuối cùng tử mạng vì không được chạy chữa kịp thời, một mạng người cứ thế bị chôn vùi giữa gió cát vô cùng vô tận.

Ông già rít thêm vài lần nữa, giống như đã kể xong cả câu chuyện, nhưng ý nghĩa đằng sau nó mới thực sự khiến người ta sởn gai ốc.

Tất cả họ đều im lặng rất lâu, rồi Tưởng Ly hỏi: "Thứ ở trong giếng rốt cuộc là gì?"

"Chắc cô biết kiến quân đội* chứ?" Ông già nói: "Một loài sinh vật tương tự như thế, chỉ là chúng quanh năm sống dưới nước. Khả năng thích ứng của chúng rất tốt, khả năng gặm cắn càng kinh khủng hơn. Kiến quân đội sau khi tấn công người còn để lại xương, còn bọn chúng có thể nhai nuốt cả xương người."

*Kiến quân đội hay kiến quân lính, kiến lê dương là tên gọi chỉ chung cho hơn 200 loài trên thế giới sinh sống theo bầy với số lượng rất lớn. Đây là loài kiến nằm trong số những đáng sợ nhất hành tinh với khả năng ăn thịt tập thể to lớn chỉ trong vòng vài phút hay còn biết đến với khả năng tàn sát kinh hoàng. Kiến quân đội có thể tấn công mọi loài vật mà chúng cặp trên đường đi.

Nguyễn Kỳ xoa cánh tay, cảm thấy gió lạnh từ đâu ập tới. Tuy rằng trong câu chuyện, ông già không miêu tả rõ ràng cảnh tượng người vợ kia bị nạn, nhưng không để lại mảnh xương, miêu tả này là quá đủ để người ta nghe xong thấy hoang mang.

"Nhưng, chúng có liên quan như thế nào tới chất kết tinh của Huyền thạch?" Nguyễn Kỳ không hiểu: "Thứ ăn máu xương của người là côn trùng chứ đâu phải đá?"

Ông già chưa giải thích, Tưởng Ly đã lên tiếng: "Máu và xương là chất dinh dưỡng cho loài sinh vật đó và chúng lại là chất dinh dưỡng của Huyền thạch. Nếu tôi phán đoán không sai, sau khi ăn xong, đám sinh vật ấy cũng sẽ chết và phân giải rất nhanh, chất phân giải sẽ bị lực hấp thụ của Huyền thạch hút đi, sau đó đẩy ra chất kết tinh."

Nguyễn Kỳ nghe mà đơ người.

Ông già nhìn Tưởng Ly, có phần nghi hoặc: "Cô biết từ trước rồi ư?"

"Tôi không biết đến nguyên lý hấp thụ của Huyền thạch." Tưởng Ly thành thật nói: "Nhưng tôi từng gặp qua những nguyên liệu khác có cơ chế hấp thụ tương tự."

Nghe vậy, ông già gật gù, cũng không hỏi tới cùng mà chỉ nói: "Thế nên, chắc cô đã rõ thứ thật sự có thể khiến Huyền thạch đẩy chất kết tinh ra là gì."

Tưởng Ly nói: "Phải."

Nhiêu Tôn cũng đã hiểu qua loa đại khái, sắc mặt rất khó coi: "Cũng có nghĩa là, muốn có được chất kết tinh của Huyền thạch là phải mất mạng?"

Ông già nhìn Tưởng Ly qua làn khói: "Muốn có được Huyền thạch chắc chắn không thể ra về trọn vẹn. Còn toàn mạng hay không thì phải xem số phận của người đó. Lúc mở nắp giếng mọi người cũng ngửi thấy mùi rồi đấy, mùi hương đó không biết đã được tạo thành từ máu và xương của biết bao nhiêu người."

Nguyễn Kỳ kinh hoàng nhìn miệng giếng, nói với Tưởng Ly: "Thế này là đòi mạng đấy."

Nhiêu Tôn kéo Tưởng Ly dậy: "Đi, Huyền thạch gì chứ, làm gì có thứ nào quan trọng hơn mạng sống?"

Tưởng Ly bị ép đứng lên, bị lôi ra xa mấy bước. Cô ra sức giằng tay mình ra khỏi tay Nhiêu Tôn và nói: "Em bắt buộc phải lấy được chất kết tinh của Huyền thạch."

"Em lấy bằng cái gì? Muốn mất tay hay mất chân? Hay hy sinh cả cơ thể này? Đủ rồi Hạ Hạ, vì anh ta em đã làm quá nhiều rồi, còn tiếp tục nữa

em mất mạng luôn đấy." Nhiêu Tôn không vui.

Nguyễn Kỳ cũng run rẩy trong lòng. Cô ấy không nghi ngờ những gì ông già nói. Giếng này quá kỳ quái, mùi từ trong giếng tỏa ra cũng khác thường, vốn không phải là nơi có thể khai thác nguyên liệu theo cách thức thông thường.

Cô ấy tiến lên, cùng Nhiêu Tôn khuyên nhủ: "Phải đấy, chắc chắn sẽ có cách tìm ra các nguyên liệu khác để thay thế mà. Nếu thật sự cùng đường buộc phải có nó thì cô nghĩ mà xem, cô bỏ vào đây nửa mạng sống, lỡ không ra được khỏi sa mạc, thì lấy nguyên liệu cũng có ích gì. Ngoài cô ra, còn ai khai thác được chúng? Cô đừng kỳ vọng gì ở tôi, tôi chỉ biết về nguyên liệu chứ không biết về mùi hương."

Suốt cả quá trình ấy, ông già im lặng, cũng không định bày tỏ thái độ, chỉ bình tĩnh nhìn ba người họ, như đang xem một bộ phim điện ảnh không liên quan gì tới mình.

Tưởng Ly cười khổ: "Hai người không cần..."

"Không nghe lời khuyên phải không? Nhất định đòi lấy Huyền thạch?" Nhiêu Tôn nhíu mày.

Tưởng Ly gật đầu.

"Được, đã vậy thì..." Nhiêu Tôn quay sang nhìn thẳng người đàn em.

Người đó bị anh nhìn đến rùng mình, lập tức tỏ thái độ căng thẳng. Nhưng dù là vậy, người đó vẫn đứng thẳng, thở bình tĩnh: "Tôn... Tôn thiếu, nếu anh cần mạng của em, cứ nói một tiếng là được!"

"Cần cái đầu cậu!" Không ngờ Nhiêu Tôn mắng người đó một câu, cao giọng: "Cậu ghi nhớ cho tôi, không cần biết chuyện gì xảy ra, cậu phải đưa

được họ an toàn ra ngoài. Không gì quan trọng bằng việc bảo vệ mạng sống cho họ, nghe rõ chưa?"

~Hết chương 639~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 640: Đứt Xương

Người thuộc hạ sững sờ, lát sau gật đầu: "Vâng... Tôi, tôi nghe rõ rồi."

Bên này Tưởng Ly nhíu mày: "Nhiêu Tôn, anh định làm gì?"

Nhiêu Tôn không đáp lời cô, quay người đi về phía miệng giếng. Tưởng Ly phản ứng nhanh, lao tới chặn trước mặt anh như một mũi tên và quát: "Nhiêu Tôn, đây là chuyện của em, anh nhiệt tình như vậy làm gì? Cả em và Lục Đông Thâm đều không xứng để anh bỏ mạng, anh hiểu không!"

Nguyễn Kỳ bám sát theo sau, túm chặt lấy tay áo của Nhiêu Tôn, lòng hoảng loạn rối bời, đồng thời cũng vừa giận vừa lo.

Nhiêu Tôn nói: "Mạng của bổn thiếu gia rất đáng giá, sao có thể dễ dàng làm mồi cho đám súc sinh đó ăn? Nếu đã biết rõ bên trong là thứ gì, tới lúc đó hai em nhanh tay nhanh mắt giữ chặt anh là được. Chỉ đổ chút máu thôi mà? Thể chất của một người đàn ông vẫn tốt hơn của mấy cô gái chứ."

Dứt lời, anh quay đầu nhìn Nguyễn Kỳ, ánh mắt dịu dàng: "Đừng lo lắng, anh không chết được đâu."

"Vậy cũng không được!" Nguyễn Kỳ vẫn kéo chặt tay anh không rời: "Em không hiểu, nhất định phải là máu người sao? Đâu phải chúng ta không có mấy con vật. Tuy rằng... tuy rằng hơi tàn nhẫn một chút, nhưng cũng còn hơn lấy mạng người thế vào?"

Ông già đứng bên nghe xong câu này, sắc mặt chợt lạnh hẳn đi: "Mấy người đang muốn có được Huyền thạch, nhưng lại mang động vật ra đền mạng? Ở trong sa mạc này, chẳng có mạng sống của ai cao quý hơn ai, nhất là tại nơi này, thứ không thể giết chính là lạc đà. Huống hồ, muốn có được chất kết tinh của Huyền thạch chỉ có thể là máu và xương người, bằng không hàng trăm năm nay, sao Huyền thạch không dễ giành lấy? Còn nữa, mấy người nghe rõ đây, không phải chỉ đổ chút máu là được. Đám đó ăn xương người, thế nên, nghĩ cho kỹ đi."

Nguyễn Kỳ nghe xong câu này lại càng sốt ruột hơn, nhìn về phía Nhiêu Tôn: "Tức là phải chảy máu đứt xương! Để em! Dù sao Tưởng Ly sợ nhất là nợ ân tình, em sẽ để cho cô ấy cả đời không trả hết. Còn anh nữa, chẳng phải em như thế nào anh cũng không chê và vẫn chăm sóc em ư?"

Nhiêu Tôn nhất thời dở khóc dở cười: "Đây đâu phải việc anh hùng nghĩa hiệp, tranh giành nhau làm gì chứ?"

"Đủ rồi đấy hai người! Hát đôi với nhau à!" Tưởng Ly quát to: "Em nói lại một lần nữa, đây là chuyện của em. Em sẽ có cách giải quyết, hai người xen vào làm gì cho phiền thêm?"

Nói thì nói vậy, nhưng cô vẫn cảm thấy ấm áp trong lòng. Từ nhỏ tới lớn, cô tự nhận thứ mình khó nhận nhất chính là món nợ ân tình. Thế nên người khác tốt với cô một phần, cô phải trả lại người ta mười phần. Quyết định của hai con người trước mắt khiến cô xúc động. Cho dù phần lớn suy nghĩ của Nguyễn Kỳ là vì Nhiêu Tôn thì cô ấy cũng vẫn vì cô mới đi chuyến này, Tưởng Ly cảm kích từ tận đáy lòng.

Nghe xong, Nhiêu Tôn hỏi cô: "Em thì có cách gì được? Vào lúc này rồi, đừng cố thể hiện tài năng nữa."

"Ai thể hiện tài năng chứ?"

Tưởng Ly đi tới bên giếng, rút con dao Phần Lan trong balô ra đùa nghịch trên tay rồi nhìn xuống giếng vẻ đăm chiêu.

Thấy cô cầm dao, Nhiêu Tôn càng không yên tâm, sải bước tiến lên đứng ngay bên cạnh cô. Nguyễn Kỳ cũng bám sát theo sau. Nói thật lòng, cô ấy rất sợ Tưởng Ly hy sinh tính mạng để "tế đá".

Tưởng Ly nói: "Lời nói ban nãy của Nguyễn Kỳ không sai. Cho dù em lấy Huyền thạch cũng không thể bỏ mạng của mình ở đây, bằng không ai nghiên cứu đây?"

"Không sai không sai." Nguyễn Kỳ vội vàng đáp: "Hơn nữa chính cô cũng nói đấy thôi, chẳng phải những nguyên liệu có nguyên lý hấp thụ tương tự cô cũng từng nhìn thấy sao? Nhất định còn cách khác, đúng không?"

"Có cách, nhưng tại đây thì hết cách." Tưởng Ly nói.

Nguyễn Kỳ sững người.

Nhiêu Tôn câm nín: "Há chẳng phải vẫn vòng về điểm cũ sao?"

Tưởng Ly khẽ nheo mắt lại: "Đâu hẳn là vòng về điểm cũ. Có một chuyện em đã nắm chắc tới chín mươi phần trăm rồi."

Nguyễn Kỳ và Nhiêu Tôn nghe cô nói xong càng không hiểu gì.

Tưởng Ly chắp tay, đi một vòng quanh giếng và nói: "Bây giờ việc cần làm là chỉ cần chứng minh nốt mười phần trăm còn lại." Nói tới đây, cô dừng bước, ngước mắt nhìn ông già: "Ban nãy ông nói, người đàn ông trong câu chuyện đã nhìn thấy rất nhiều chất kết tinh, rất nhiều, là nhiều đến mức nào?"

Câu chuyện ban nãy nghe giống như một lời đồn đại, nhưng Tưởng Ly lại cảm thấy ông già chưa từng kể chuyện của người khác. Từ những ngày đầu phản đối họ vào sa mạc tìm Huyền thạch, tới sau này càng tiến gần di chỉ, sắc mặt ông càng nặng nề, còn cả hành động kính bái mà ông làm trước khi đi vào trong di chỉ nữa, đều thể hiện sự kính sợ của ông dành cho sa mạc.

Chỉ có người thật sự hiểu sa mạc mới sinh lòng kính sợ; cũng chỉ có người từng trải qua bài học bằng máu và nước mắt mới thực sự thấu hiểu sa mạc.

Một đôi vợ chồng vốn thương yêu nhau, hai con người vốn cùng chung chí hướng, cùng vào sa mạc nhưng chỉ có một người đi ra. Từ đó, người ấy cô độc tới già. Sa mạc chính là nơi ông căm hận nhất, nhưng đồng thời cũng là nơi ông khó dứt bỏ nhất, vì nơi đây chôn vùi ước mơ của người ông yêu thương.

Thế là từ đó về sau, ông ở lại sa mạc, chỉ làm người cung cấp nguyên liệu của sa mạc.

Nhân vật chính của cậu chuyện không khó đoán, Nhiêu Tôn và Nguyễn Kỳ cũng hiểu rõ trong lòng. Sau khi Tưởng Ly hỏi xong câu ấy, họ đều đồng loạt nhìn về phía ông già. Tưởng Ly không có ý cào sâu vết thương của ông già, tuy hỏi khá trực tiếp nhưng cũng đã cẩn thận giấu đi phần tổn thương của ông.

Khuôn mặt ông già không chút nhiệt độ, ông cũng không định giấu giếm: "Không ít, một khoảng đỏ rực, không đếm nổi."

Tưởng Ly hiểu rồi. Một lần nữa cô thò tay chạm vào chỗ Huyền thạch ấy, lần này không chỉ chạm một góc mà là toàn bộ vòng tròn, chạm vào rồi giơ tay lên xem.

Nguyễn Kỳ vẫn chưa hiểu: "Nếu đã như vậy thì sao không thấy chỗ chất kết tinh ấy nữa? Lẽ nào trong quá trình này có ai đó tới khai thác?"

"Không phải." Tưởng Ly vừa chạm vào Huyền thạch vừa nói: "Có lẽ chính Huyền thạch đã hút lại vào trong, thế nên xung quanh mới để lại huyết tương."

Nói tới đây, cô lại giơ tay lên nhìn, rồi chỉ cho mọi người: "Nhưng cũng có những tảng Huyền thạch mà xung quanh khô ráo sạch sẽ, không có huyết tương, rất có thể vì lúc đó chúng không đẩy ra chất kết tinh. Tôi nghĩ, Huyền thạch không phải là loại đá có thể khai thác vĩnh viễn. Chúng có tuổi thọ, khi đạt tới một số lần đẩy chất kết tinh nhất định, coi như cũng kết thúc vòng đời của một tảng đá Huyền thạch."

"Làm sao nhìn ra được?" Nhiêu Tôn hỏi.

Ngay cả ông già cũng tỏ thái độ nghi ngờ.

Tưởng Ly ngồi xuống bên giếng, lau tay, rồi vươn qua con dao Phần Lan, gõ lên những tảng Huyền thạch gần đó, ngước mắt nhìn họ: "Chỉ là giả thuyết, giống như ban nãy em nói, cần được nghiệm chứng."

Nhiêu Tôn nhíu mày.

Thấy vậy, Tưởng Ly bật cười: "Không chạm vào thứ ở trong giếng, giảm thiểu thương tổn xuống mức thấp nhất, thậm chí tự kiểm soát mức độ thương tích của bản thân, đây là cách hoàn hảo nhất."

Tất cả mọi người đều không hiểu câu nói này. Nhiêu Tôn đang định lên tiếng hỏi thì thấy Tưởng Ly chống bàn tay trái lên miệng giếng, tay phải giơ cao con dao rồi chém xuống!

Con dao Phần Lan đó của cô lưỡi vừa sắc bén vừa có sức nặng, chém sắt như chém bùn. Lưỡi dao vừa lướt qua, một đoạn ngón tay của cô đứt lìa, rơi vào trong giếng.

Tiếng thét đau đớn của cô hòa vào tiếng kêu thất thanh của Nguyễn Kỳ.

Một giây sau, Nhiêu Tôn lao tới, nửa đứng nửa quỳ giơ cao bàn tay trái của Tưởng Ly lên, đồng thời giữ chặt bàn tay cô, bóp chặt phần còn lại của ngón tay. Ngay cả ông già trước đó bình thản không lên tiếng cũng đứng phắt dậy, thảng thốt nhìn Tưởng Ly.

Trước sau chỉ vài giây ngắn ngủi, là khoảng thời gian mà một người bình thường không kịp phản ứng. Tưởng Ly đã ngang nhiên chặt đứt một đốt ngón tay cái của mình. Sự tàn nhẫn và gan dạ này đâu phải là thứ mà các cô gái nên có?

Nhiêu Tôn vừa sửng sốt vừa tức giận vừa đau lòng, anh gào lên quát cô: "Mẹ kiếp, em bị điên hả!"

~Hết chương 640~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 641: Ông Trời Thương Những Người Thích Tìm Tới Cái Chết

Nguyễn Kỳ đứng bên cạnh sợ đến ngây người. Cô ấy nhìn thấy bàn tay của Tưởng Ly chảy máu, máu bắn lên mặt Tưởng Ly, rồi theo những giọt mồ hôi đầm đìa trên trán chảy thành dòng xuống bộ quần áo, thấm ướt trang phục. Không, có lẽ bản thân bộ quần áo ấy cũng bị dính máu, trông rất đáng sợ.

Bộ trang phục trên người Tưởng Ly có... màu trắng.

Nói chính xác hơn là màu trắng sợi đay. Tối qua cô còn đặc biệt tìm ra bộ này để hôm nay mặc. Tối qua cô nói: Sắp được gặp Huyền thạch rồi, phải tạo chút trang trọng mới được. Con người tôi ấy à, làm việc gì cũng phải có chút nghi thức...

Bất chợt, Tưởng Ly nhớ tới lời của Tần Thiên Bảo...

Sống lưng cô ấy lạnh đột ngột, hốc mắt không hiểu sao lại ướt nhòe.

Tưởng Ly chỉ cảm giác giây phút xương cốt đứt rời, da đầu đau đớn tới mức sắc nổ tung, mồ hôi ướt đẫm cả người. Đến khi bình tĩnh lại một chút, quay đầu qua nhìn, dưới lớp nước giếng quả nhiên có thứ gì cuộn trào, mảnh xương của cô đã biến mất trong chốc lát.

Ngay sau đó, lớp đá Huyền thạch dưới giếng vốn đang có màu đỏ trầm như được điểm sáng. Nhìn kỹ lại thì có từng viên châu tròn mịn được ép ra từ những kẽ hở giữa các phiến đá. Những viên châu ấy màu đỏ như máu, rất trơn và bóng, là chất kết tinh!

Nhưng không quá nhiều.

Chí ít không đến mức thành lớp thành lớp, không đếm nổi như lời ông già nói. Trong số các tấm đá dưới giếng chỉ có đôi ba tấm đẩy ra chất kết tinh. Có những tấm hồi lâu không hề có sự suy suyển, mà lượng không có phản ứng gì lại chiếm đa số, chỉ khô cằn như không còn sinh mạng.

Nhưng cho dù chỉ một ít, đối với Tưởng Ly cũng đã đủ rồi. Cô bất chấp cơn đau đớn nhói tim, hét to: "Nguyễn Kỳ, lấy ống nghiệm trong ba lô!"

Tuy Nguyễn Kỳ không làm thiên về mùi hương, nhưng dù gì cũng là một nhà cung cấp nguyên liệu, vẫn có kinh nghiệm thu thập những nguyên liệu lúc tươi mới nhất. Nghe xong, cô ấy lao tới như bay, cầm chiếc ba lô của Tưởng Ly lên, lục ra ống nghiệm đã được chuẩn bị sẵn từ trước, rút dao cắt nguyên liệu, cúi xuống thu thập chất kết tinh.

Khi mũi dao cứa qua chất kết tinh, trái tim Nguyễn Kỳ chợt hoảng hốt. Chúng vốn không cứng rắn như trong tưởng tượng mà giống dạng gel vừa mới hình thành. Có điều khi rơi xuống mũi dao chúng lập tức đông cứng lại, không khác gì những viên kim cương màu đỏ hoa hồng.

"Tốc độ phải nhanh, có bao nhiêu lấy hết bấy nhiêu!" Tưởng Ly thúc giục.

Nguyễn Kỳ không quan sát thêm nữa, làm theo lời Tưởng Ly, khẩn trương thu thập chất kết tinh. Chẳng bao lâu sau, từng ống đựng đã được lấp đầy, giống như đựng vô số những viên đá Ruby vậy, có to có nhỏ, mỗi viên đều trong suốt, rất đẹp.

Nhưng chúng chẳng thể thu hút sự chú ý của Nhiêu Tôn. Ở trong mắt anh, chất kết tinh có đẹp cũng được nhuộm bằng máu người. Anh đang tập trung xử lý vết thương của Tưởng Ly, cầm máu là việc quan trọng hàng

đầu. Trong ba lô của Tưởng Ly có không ít thuốc, trước khi vào di chỉ cô cũng đã uống một viên. Trong lúc xử lý vết thương, cô lại bảo Nhiêu Tôn đưa thêm một viên cho mình.

Viên thuốc đó đen sì, vừa lấy hộp thuốc ra liền ngửi thấy một mùi thuốc nồng nặc. Viên thuốc được Tưởng Ly đặt dưới cuống lưỡi, nhưng dù là vậy, mùi hương đó cũng phả ra theo từng hơi thở dốc của cô. Thậm chí chẳng bao lâu sau, cả mồ hôi cô chảy ra cũng có mùi thuốc.

Đồng thời lúc này, Nhiêu Tôn sau khi khử trùng chỗ bị thương của cô thì cầm lọ thuốc bột cầm máu mà cô đã chuẩn bị sẵn. Chất bột màu trắng, sau khi rắc lên cũng bị máu nhuộm đỏ. Suốt cả quá trình, tay trái của cô luôn được giơ cao, cả ông già và Nhiêu Tôn đều cùng giúp đỡ.

Sau khi rắc xong thuốc cầm máu, Nhiêu Tôn băng lại để cầm máu cho cô. Giận gì thì giận nhưng tốc độ xử lý vết thương của anh vẫn rất nhanh và thuần thục, không hề có chút do dự nào.

Ông già vừa giúp đỡ vừa quan sát Tưởng Ly, Nhiêu Tôn, Nguyễn Kỳ, lòng cũng đã hiểu ra.

Đầu tiên, cô gái chặt ngón tay quả thực đã có sự chuẩn bị khi đến đây. Tuy rằng ban đầu cô không rõ phải trả cái giá bằng máu nghĩa là sao, có điều loại thuốc bột dùng để cầm máu và hai viên thuốc cô uống đều là đồ quý, hiếm có trên đời. Tuy ông không biết tên nhưng là một nhà cung cấp nguyên liệu, ông cũng có thể ngửi ra mùi của một số loại, đó đều là các loại nguyên liệu có tác dụng cầm máu và giảm đau nhanh chóng. Trước kia qua trò chuyện đã phát hiện ra năng lực của cô không tầm thường, bây giờ lại càng khiến ông được mở rộng tầm mắt. Quan trọng hơn là, làm gì có cô gái nào có thể quyết đoán đến vậy? Dám tự chặt ngón tay.

Thứ hai, anh chàng xử lý vết thương.

Qua mấy ngày tiếp xúc, từng cử chỉ và lời nói đã toát lên anh không phải người bình thường. Đương nhiên, từ những đám vệ sỹ đóng giữ có thể thấy thân phận người này chắc chắn không đơn giản. Cô gái bị đứt ngón tay, tuy rằng anh rất giận dữ nhưng cách xử lý vết thương thì vô cùng lão luyện. Không khó nhìn ra, cậu thanh niên này cũng đã từng trải qua sóng to gió lớn. Những gì sở hữu được chắc chắn là do anh liều mạng có được.

Cuối cùng khi nhìn tới cô gái lấy chất kết tinh, hành động cũng rất nhanh gọn, chuyên nghiệp, một giây cũng không chần chừ, nhìn là biết một người có kinh nghiệm hành nghề.

Có câu "sen vàng sao có thể là hoa trong đầm", có lẽ chính là để hình dung ba người trước mặt chăng.

Bên này cầm máu xong, bên kia Nguyễn Kỳ cũng đã thu thập được hòm hòm. Những viên chất kết tinh chưa kịp thu thập đều bị hút ngược trở lại, giống như Huyền thạch vừa thổi ra một quả bóng bay đỏ, sau đó lại nhanh chóng xì hơi.

Chúng bị hút vào và biến mất rất nhanh, chỉ còn lại một lớp dinh dính trong khe kẽ, giống như lời Tưởng Ly nói: Huyết thanh.

Tưởng Ly ra hiệu cho cô ấy, bảo thế là đủ rồi.

Sau khi phong kín lại các lọ đựng, Nguyễn Kỳ cẩn thận đặt vào trong túi, buộc chặt rồi mới tiến lên xem tình hình của Tưởng Ly.

Chỉ nhìn sơ qua đã đủ giật mình.

Mặt mũi Tưởng Ly trắng nhợt, tóc tai và quần áo đều ướt sũng. Ông già vẫn đang giơ cao tay trái của cô lên, Nhiêu Tôn ấn chặt tay vào huyệt vị, cố gắng giảm thiểu lượng máu trào ra.

Nguyễn Kỳ nhìn cũng cảm thấy ngón tay mình đau theo, phải có bao nhiêu dũng khí mới dám tự chặt ngón tay mình? Tuy rằng nhìn là biết ngay từ đầu Tưởng Ly đã chuẩn bị rất nhiều thuốc thang, nhưng trái tim cô ấy vẫn vừa hoảng sợ vừa rối loạn.

"Cô sao rồi?" Cô ấy bỏ chiếc túi vào trong ba lô của Tưởng Ly và hỏi.

Cả người Tưởng Ly mất hết sức lực, dựa vào lòng Nhiêu Tôn, nhìn Nguyễn Kỳ yếu ớt nói: "Chưa chết được. Thành phần cầm máu trong thuốc bột bắt đầu có tác dụng rồi, hơn nữa trước đó tôi cũng đã uống thuốc. Cô có biết loại người gì hay được ông trời yêu quý không?"

"Chính là kiểu như cô! Thích tự tìm cái chết!" Nguyễn Kỳ bực dọc.

Tưởng Ly bật cười. Nhìn kỹ lại, môi dưới của cô dường như đã rách mấy chỗ, có lẽ ban nãy lúc cố nhịn đau cô đã cắn vào. "Người thích tự tìm chỗ chết cũng phải có bản lĩnh chứ. Cô xem, chỉ cần liệu trước mọi khả năng, chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, ông trời vẫn sẽ chiếu cố tôi. Chỉ là có chút vấn đề..."

"Chuyện gì?"

Tưởng Ly cố gắng cử động tay, nói tiếp: "Cô đừng ghen nhé, tôi thật sự hết sức rồi mới phải mượn vòng tay chồng cô dựa một lúc. Nếu cô cảm thấy thiệt thòi, đợi lúc về gặp lại anh ấy nhà tôi, tôi cho cô dựa lại."

Nhiêu Tôn quát: "Tới lúc nào rồi mà còn ba hoa lắm lời?"

Tưởng Ly suýt xoa một tiếng: "Nguyễn Kỳ, sao cô chịu được anh ấy vậy? Cứ giật lên đùng đùng."

Nguyễn Kỳ tức đến mức dở khóc dở cười, nói: "Cô chỉ cần bình an vô sự là được, đừng nói là dựa vào lòng, khi nào về, cô xách cổ anh ấy về nhà

tôi cũng không có ý kiến gì."

Nhiêu Tôn câm nín, người sau vô lý hơn người trước.

Tưởng Ly phì cười.

Lát sau, cô gượng ngồi dậy, bị Nhiêu Tôn quát: "Lại đòi làm gì nữa!"

"Khâu vào chứ sao, đại ca." Tưởng Ly đã có lại chút sức, lát sau cô ngồi thẳng dậy, ngước mắt nhìn ông già, nói cảm ơn rồi lại quay sang Nhiêu Tôn: "Anh tưởng em còn tâm trạng đùa với hai người à. Chẳng phải đang đợi thuốc giảm đau có tác dụng sao? Em bị đứt đốt ngón tay chứ không phải đứt tay chút xíu, phải khâu mới được, còn phải tiêm chích, không thì đợi nó nát bét ra à?"

~Hết chương 641~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 642: Lời Cảnh Cáo Của Tổ Tiên

Nghe xong câu ấy, Nguyễn Kỳ sửng sốt: "Ở đây ư? Khâu vào?"

"Người phiêu dạt giang hồ, làm gì có chuyện không ăn nhát dao nào? Mọi thứ đều đầy đủ thì ăn dao cũng không tránh được. Tôi đi thám hiểm nhiều năm rồi, có mưa gió bão táp đủ cả, khó tránh khỏi việc bị thương, mang theo đầy đủ thuốc và dụng cụ là chuyện rất bình thường. Càng là chỗ không người, càng phải học cách giữ mạng sống." Tưởng Ly nói đến đây bèn nhìn Nhiêu Tôn, ánh mắt hơi tối đi.

"Mọi sự chuẩn bị chu toàn, đều là vì những bài học bằng máu."

Nhiêu Tôn đau lòng, cô đang muốn nói tới chuyến đi Gobi ngày trước. So với lần đó, Tưởng Ly của hôm nay khi đối phó với hoàn cảnh ác liệt thật sự đã có một sự quả quyết và kinh nghiệm chưa từng thấy.

Nguyễn Kỳ vẫn còn đang run rẩy, đi thám hiểm, việc phải xử lý khẩn cấp những vết thương là chuyện quá đỗi bình thường. Nhưng thứ mà Tưởng Ly đứt là... đầu ngón tay. Khâu vết thương trong hoàn cảnh này, điều kiện có cho phép không? Kỹ thuật khâu có ok không? Giây phút vô số những điều không thể dâng lên trong đầu, chúng lại bị hiện thực đè xuống, làm gì còn cách nào, trong thời điểm này chỉ có thể làm vậy mà thôi.

"Không chết được mà." Tưởng Ly đọc được hết sự lo lắng và ngập ngừng trong mắt Nguyễn Kỳ, khẽ nói: "Nối tay là chuyện không thể, thế

nên phải cố gắng giữ cho nó không chuyển biến xấu. Yên tâm đi, tôi không làm gì được số phận nhưng số phận cũng chẳng làm gì được tôi đâu."

"Nhưng... ai sẽ khâu? Tôi không biết làm, hơn nữa, cô nhìn tay tôi này." Nguyễn Kỳ chìa ra cho cô nhìn, hai tay cô ấy đang run rẩy.

Tưởng Ly ngước mắt cầu cứu.

Sắc mặt Nhiêu Tôn mãi vẫn chưa thể dịu đi, cộng thêm dạo gần đây anh ấy bị rám nắng, mỗi lúc sa sầm mặt mày là lại càng giống hung thần mặt sắt. "Em giỏi lắm cơ mà? Anh còn tưởng em lợi hại đến mức tự khâu được vết thương cho mình chứ?"

Ngoài miệng thì răn dạy nhưng tay anh vẫn không nhàn nhã. Anh lục túi dụng cụ trong ba lô Tưởng Ly, mở rộng ra. Nguyễn Kỳ nhìn qua, chao ôi... Đây không phải là túi đồ khâu vá khử trùng vết thương đơn giản, không khác gì làm một ca phẫu thuật ngoại khoa đơn giản. Đủ các loại kìm lớn nhỏ, các loại kim khâu, các loại kéo, cán dao, lưỡi dao, kéo mổ, dao chặt... Còn có không ít dụng cụ loại nhỏ mà cô không gọi được thành tên.

Chẳng trách ba lô của Tưởng Ly nặng nhất trong số tất cả mọi người.

Các loại thuốc cầm máu giảm đau bắt đầu có tác dụng. Tưởng Ly tuy yếu ớt nhưng chí ít mặt mũi không còn quá nhợt nhạt như ban nãy. Cô bày ra vẻ nịnh nọt rõ ràng, mỉm cười đối diện với câu quát của Nhiêu Tôn: "Chẳng phải em không tiện sao. Vả lại, xét về kinh nghiệm khâu vết thương, những người có mặt đều không ai bằng anh được."

Việc này cũng phải bắt nguồn từ trải nghiệm hồi nhỏ của Nhiêu Tôn. Đương nhiên, vẫn xuất phát từ lời của Kiều Trân. Nghe nói, hồi trẻ Tôn thiếu thích lướt sóng, vì có mỹ nữ tâng bốc, nên không ít lần anh tỏ thái độ dương dương tự đắc, kết quả tạo ra một vết thương rất rộng ở chân. Lúc đó

nghe kể về trải nghiệm này, Tưởng Ly không ngớt lời chê cười anh, cười anh là một cao thủ lướt sóng mà cũng có thể bị ván lướt làm bị thương, coi như khiến cô mở rộng tầm mắt.

Nhưng nghe nói lúc đó sau khi bị thương, Nhiêu Tôn không hoang mang không bối rối, cầm đồ nghề tự khâu vết thương cho mình, gắng đợi tới khi đến bệnh viện. Đó là một vùng biển hoang, hẻo lánh chưa được khai thác, thế nên lúc đó Nhiêu Tôn cũng chuẩn bị rất đầy đủ. Nghe kể Kiều Trần đau lòng đến phát điên, nhất là khi nhìn thấy vết thương của Nhiêu Tôn bị anh khâu xiên xẹo. Tới khi vết thương lành hẳn, Kiều Trân không nói không rằng, mời một chuyên gia ngoại khoa chỉnh hình tới nhà, tận tay chỉ dạy Nhiêu Tôn làm sao để khâu vết thương vừa nhanh lại vừa đẹp.

Nghe xong, Nguyễn Kỳ rất tò mò. Tưởng Ly không phanh được "vòi miệng", nhìn Nguyễn Kỳ: "Tôi nói cô nghe, lúc đó anh ấy vì..."

"Em còn muốn khâu nữa hay thôi?" Nhiêu Tôn quát cô.

Tưởng Ly im bặt, mềm mỏng van vỉ.

Nguyễn Kỳ liếc xéo Nhiêu Tôn, không cần hỏi, chắc chắn lại là một chuyện mất mặt khác.

"Lúc khâu em phải giữ một chút." Nhiêu Tôn nói với Tưởng Ly.

Tưởng Ly vừa nghe lập tức từ chối: "Không được không được, em không tự làm được đâu! Lúc anh khâu em còn chẳng dám nhìn, tuyệt đối đừng bắt em nhìn..."

Nguyễn Kỳ nghẹn lời.

Nhiêu Tôn tức đến suýt thổ huyết: "Lúc em chặt ngón tay mắt không chớp lấy một cái, giờ khâu vết thương lại hèn nhát như vậy? Không dám khâu em mang theo túi đồ khâu làm gì?"

Tưởng Ly đưa ra một lời giải thích hoàn hảo: "Việc chặt ngón tay là cùng quá hóa liều. Hơn nữa, mấy vết thương nhỏ xíu em tự giải quyết thì không thành vấn đề, vết thương lớn thế này, em không dám."

Nhiêu Tôn tức đến sắp nội thương, quay đầu nhìn về phía Nguyễn Kỳ. Nguyễn Kỳ hết cách, đành bấm bụng thực hiện.

Khử trùng sạch sẽ, làm các công việc cần làm trước khi khâu. Thuốc cầm máu tuy tốt nhưng vẫn phải có bông băng sẵn sàng để dùng, những loại thuốc tiêm dùng để giảm đau, cầm máu cũng đều được dùng. Lúc khâu, Tưởng Ly ra sức nói với Nhiêu Tôn: "Anh từng được dạy dỗ đàng hoàng rồi, nhất định phải khâu đẹp một chút đấy. Ngón tay em đẹp như vậy, cho dù đứt rời thì cũng phải giữ được vẻ đẹp trong sự khiếm khuyết."

Nhiêu Tôn phiền quá, hằn học quát: "Em im miệng cho anh! Không tin tưởng anh thì em tận mắt nhìn đi!"

Tưởng Ly quay ngoắt đi chỗ khác, anh thích khâu kiểu gì tùy anh vậy.

Thật ra đây cũng là vết thương nghiêm trọng nhất Nhiêu Tôn từng xử lý. Có chuyên nghiệp đến đâu anh cũng không phải là bác sỹ, cộng thêm một nhân vật gà mờ như Nguyễn Kỳ, suốt cả quá trình cô ấy không những căng thẳng thần kinh mà mỗi lần giữ mối ngón tay đều đau lên theo. Tầm mắt đỏ lòm máu, còn phải nhìn chằm chằm, sợ một chút sai sót sẽ khiến ngón tay Tưởng Ly mất hết thẩm mỹ.

Nhưng mà...

Đã bị Tưởng Ly chặt đi rồi, còn đẹp sao được?

Trong đầu Tưởng Ly lúc này chỉ toàn lảng vảng những đánh giá mới về mình: Nhẫn tâm, ác độc... Những từ này cứ lặp đi lặp lại, cho đến khi việc khâu vết thương kết thúc. Giây phút băng bó xong, Tưởng Ly thầm lẩm bẩm một câu trong lòng: Bà nó chứ, cuối cùng cũng khâu xong! Sau đó cô mới bàng hoàng nhận ra, sống lưng của mình toát đầy mồ hôi, làm ướt nguyên chiếc áo đang mặc.

Khi ngước mắt lên nhìn Nhiêu Tôn, trông anh cũng chẳng khá hơn chút nào, trán cũng đầm đìa mồ hôi, chảy ròng ròng xuống má, cổ cũng nhễ nhại.

Tưởng Ly ngồi đó, còn không quên đánh giá một câu: "Nguyễn Kỳ, cô làm y tá chưa tròn trách nhiệm, sao không lau mồ hôi cho bác sỹ Nhiêu? Mồ hôi rơi xuống tay tôi, vết thương bị nhiễm trùng thì phải làm sao?"

"Còn một ít chỉ, em bảo anh có nên khâu miệng em vào luôn không?" Thái độ của Nhiêu Tôn không tốt chút nào.

"Hai người đừng như vậy, mất ngón tay tốt hơn mất mạng nhiều chứ." Tưởng Ly biết vẫn còn giận Nhiêu Tôn, bèn nói lý lẽ với họ: "Nếu anh thò tay vào trong vào giếng, thì hậu quả chính là mất mạng. Đổi lại là hai người cũng vậy thôi, một khi bị thương nghiêm trọng, muốn đi ra khỏi sa mạc là hoàn toàn không thể. Chi bằng để em chặt ngón tay, giảm thiệt hại xuống mức thấp nhất, chí ít chúng ta còn có thể sống sót đi ra ngoài."

Nói vậy có vẻ hợp lý, nhưng đổ máu chung quy chẳng phải chuyện gì tốt lành.

Nguyễn Kỳ thở dài, bĩu môi hất hàm về phía ba lô của cô: "Nhưng, nếu như cô muốn tiếp tục khai thác công thức thì một chút chất kết tinh như vậy hoàn toàn không đủ, phải không? Trừ phi phải ném cả một người

xuống dưới, bằng không sản lượng chất kết tinh quá ít. Nhưng, loại nguyên liệu ăn xương này quả thật không nên thu thập!"

"Phải, thế nên cuối cùng bây giờ tôi cũng hiểu nguyên nhân tổ tiên của Tần Xuyên không tiếp tục khai thác bí kíp nữa, bàn tay chảy máu đó thật ra chính là lời cảnh cáo mà tổ tiên dành cho họ."

Tưởng Ly đón lấy bình nước Nhiêu Tôn đưa, uống nước có thể hồi lại chút sức, sau đó cô nói tiếp: "Từ cổ chí kim, những nguyên liệu kỳ quái thật ra nhiều không kể xiết. Khi xưa thậm chí còn có ví dụ của việc mang xương người, máu người, thịt người ra cho cổ trùng ăn làm thành nguyên liệu. Nguyên liệu kỳ thật cũng tiến hóa, theo sự thay đổi của thời gian mà đào thải dần. Đến bây giờ đa phần các loại nguyên liệu chúng ta bắt gặp đều dễ thu thập, dễ thao tác, cũng là sự hiền hòa an toàn, không chạm tới ranh giới đạo đức. Huyền thạch không thể lấy, cái giá quá lớn, vì vậy, nó được định sẵn sẽ bị thời đại đào thải."

"Số phận tương lai của nó ra sao anh không quan tâm, mạng của em thì anh phải giữ. Nếu đã lấy được Huyền thạch rồi thì chúng ta phải khẩn trương quay lại." Nhiêu Tôn đã thu dọn xong đồ đạc vào ba lô, quay đầu nói với người đàn em: "Sau khi lên máy bay, lập tức đưa người tới bệnh viện."

Người đó gật đầu.

~Hết chương 642~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 643: Tôi Chính Là Một Cây Si Mật

Khu vực trực thăng đậu chính là khu vực có tín hiệu.

Đám Tưởng Ly muốn trở về địa điểm tập hợp ban đầu sẽ phải một lần nữa vượt qua sa mạc đen và những nơi địa hình khá thấp, tín hiệu mù của sa mạc mênh mông này. Cho dù đi không nghỉ ngơi thì một ngày cũng chưa thể tới được.

Đường về kỳ thực họ đã gia tăng tốc độ.

Suốt dọc đường, ông già chỉ im lặng, xua đàn lạc đà đi từng bước từng bước. Con lạc đà Tưởng Ly cưỡi có cái đầu không nhỏ, bước đi vững chãi. Những lúc khó chịu, cô sẽ hơi ngả người dựa vào bướu của nó. Nguyễn Kỳ đi song song với cô, chăm sóc suốt dọc đường, khi nào thấy cô khó chịu sẽ ra sức đút đồ ăn cho cô, ăn đến mức cô muốn nôn. Thật ra những lúc nằm dựa. thân lạc đà cứ lắc lư làm dạ dày của cô cũng nhộn nhạo theo.

Nhiêu Tôn cảm thấy răn dạy là chưa đủ, mắng cô: "Nôn ra em cũng phải ăn cho anh. Em mà về nhà với cái bộ dạng này, người ấy nhà em không chém chết anh không hả!"

Tưởng Ly uể oải hỏi anh: "Anh sợ mất tiền hay sợ mất mạng?"

Nhiêu Tôn buông một câu: "Còn cần phí lời sao! Đều sợ."

Tưởng Ly lườm nguýt, con người ta đi ra nơi hoang dã ai cũng tự giải phóng bản thân, một chút giấu giếm che đậy cũng không còn nữa.

Đêm xuống, Nguyễn Kỳ lo lắng cho vết thương của Tưởng Ly, bèn ngủ chung một lều với cô.

Cả buổi tối Tưởng Ly đều viết cái gì đó. Cơ thể cô vốn đã yếu, viết đến khi mồ hôi chảy ròng ròng, tinh thần đó khiến Nguyễn Kỳ những tưởng cô định chuyển nghề, từ nay sang làm nhà văn chứ.

Suốt cả quá trính, Nguyễn Kỳ đều làm nhiệm vụ bưng trà rót nước, thi thoảng lại thấm mồ hôi cho cô. Viết xong, Tưởng Ly gập sổ tay lại, bỏ vào trong ba lô, bắt đầu vờ vịt: "Đúng là ngại nhất khi phải nhận ơn huệ của người đẹp. Nguyễn cô nương, tôi phải suy nghĩ thật kỹ xem phần tình cảm này nên báo đáp cô thế nào."

"Lo cho cô trước đi đã, ơn huệ gì đó cứ ra khỏi sa mạc đã rồi tính. Đời người còn dài, tôi không vội đòi phần tình nghĩa này của cô đâu, chẳng phải tình càng nợ lâu, lãi càng nhiều sao?" Nguyễn Kỳ rót nước, đưa thuốc cho cô, còn đích thân mớm vào miệng Tưởng Ly: "Sao cô không nghĩ sau này phải làm sao. Nhìn tình hình này, Huyền thạch quả thật rất khó khai thác, không thể kiếm lợi từ mạng người được phải không?"

"Đương nhiên không thể tiếp tục khai thác nữa." Tưởng Ly uống thuốc, rồi dùng thêm một ít thuốc bột giảm đau. Cô chui vào trong túi ngủ co ro nửa người, mái tóc dài xõa ra ngoài trông như một đám rong biển dày đặc, càng tôn lên khuôn mặt trắng nhợt của cô, khiến Nguyễn Kỳ cũng không dám nhìn nhiều.

"Trên thực tế, tôi khai thác chỗ chất kết tinh này cũng chỉ để chứng thực suy đoán của mình."

"Suy đoán gì vậy?"

Tưởng Ly liếm môi, hạ giọng xuống cực thấp: "Chắc cô biết định luật bảo toàn năng lượng chứ, thật ra một loại nguyên liệu diệt vong ắt sẽ có một loại nguyên liệu mới xuất hiện."

Nguyễn Kỳ ngập ngừng, sát lại gần cô, hỏi nhỏ: "Ý của cô là, vật thay thế cho Huyền thạch?"

"Không sai, trước kia tôi nghĩ Huyền thạch là không thể thay thế. Một loại khoáng vật có thể lấy được khoáng dịch là chuyện vô cùng hiếm gặp trong vô số các loại nguyên liệu." Tưởng Ly nói: "Nhưng hôm nay nhìn thấy Huyền thạch rồi, suy nghĩ của tôi đã khác. Có lẽ, kỳ thực vật thay thế cho Huyền thạch đã ở bên cạnh tôi từ lâu, chỉ là trước kia chưa nghĩ tới mà thôi."

"Hả?"

"Cuộc đời chính là kiểu vòng vèo như vậy, đương nhiên, tôi vẫn cần chứng thực." Tưởng Ly nói tới đây bèn buông một tiếng thở dài nặng nề: "Huyền thạch là thứ vẫn không nên động vào thì hơn, quá hủy diệt con người. Cho dù công thức của nó giá trị trên trời đến mấy cũng không thể mang mạng người ra làm điều kiện tiên quyết được."

Nguyễn Kỳ vòng hai tay ôm chân, tựa cằm lên đầu gối, nghiêng đầu nhìn cô.

Tưởng Ly lật người, đầu ngón tay bị thường đặt thẳng ra bên ngoài túi ngủ. Sau đó cô lại thở dài, giống như nói với Nguyễn Kỳ, cũng giống như tự nhủ với bản thân: "Nhất định phải chứng thực chứ, mà kiểu gì cũng chứng thực được, một người thông minh như tôi cơ mà."

Nguyễn Kỳ: "..."

Trong lều yên ắng một lúc lâu, Tưởng Ly nằm trong túi ngủ mãi không có động tĩnh gì. Nguyễn Kỳ thấy cô không nói gì hồi lâu bèn nhìn chăm chăm vào gáy cô, hỏi: "Cô ngủ rồi sao?"

Không động tĩnh.

Xung quanh cũng im phăng phắc.

Giống như, đến cả một hạt cát cũng không động đậy.

Nguyễn Kỳ giật mình, không hiểu sao lại thấy lạnh ngắt. Cô ấy từ từ bỏ sát lại gần Tưởng Ly, chầm chậm hướng đầu ngón tay trỏ của mình về phía mũi cô... Bất thình lình, Tưởng Ly ngồi bật dậy.

Làm Nguyễn Kỳ sợ quá hét lên một tiếng.

Tưởng Ly bình thản, vẫn quấn người trong túi ngủ, thoạt nhìn giống như nằm đơ ra vậy.

Chẳng mấy chốc, bên ngoài đã vọng vào tiếng của Nhiêu Tôn, vừa sốt ruột vừa cảnh giác: "Sao vậy?"

Nguyễn Kỳ nhìn Tưởng Ly chằm chằm, thấy cô đã đảo mắt qua, mới thở phào, nói vọng ra ngoài: "Không sao đâu, em tưởng cô ấy chết rồi."

"Hả?"

"Anh đi ngủ đi, đừng lo lắng nữa." Nguyễn Kỳ nói.

Đợi bên ngoài im hẳn, cô ấy mới nhìn Tưởng Ly trân trân, nghiến sắp đau cả răng, quát nhỏ: "Cô nghĩ ai cũng bạo gan như cô sao? Đóng giả xác chết à!"

Tưởng Ly nhìn lại cô ấy rồi bỗng nhiên bật cười. Cười đến mức Nguyễn Kỳ sởn tóc gáy. Suy nghĩ lóe lên trong đầu cô ấy lại biến thành: Không lẽ bị thứ gì nhập vào người? Dẫu sao đây cũng là di chỉ, bỏ qua cái giếng Huyền thạch kia thì chẳng phải vẫn còn đài tế sao, ai biết được bên trong còn cái gì...

Đang mải nghĩ thì nghe thấy Tưởng Ly nói: "Tiểu Nguyễn Nguyễn, cầm giúp tôi ba lô qua đây đi."

Nguyễn Kỳ thật tình muốn một chưởng tát chết cô.

Cô ấy giật lấy ba lô, đặt trước mặt cô. Tưởng Ly lại ngồi thẳng, cười nói: "Mở ba lô ra đi nào."

"Cô bị thương đầu ngón tay chứ có phải bại liệt toàn thân đâu. Coi tôi là nha hoàn sai bảo đấy à? Còn dọa người nữa." Nguyễn Kỳ phẫn nộ bất bình, nhưng nói gì thì nói, vẫn làm theo lời Tưởng Ly bảo.

Kéo khóa ra, mở rộng miệng ba lô, những thứ bên trong được xếp thành từng lớp, đa dạng phong phú.

"Lấy cái gì?"

Tưởng Ly dùng cằm chỉ chỉ, quả nhiên muốn bại liệt toàn thân, rồi uể oải nói: "Cô nhớ kỹ nhé. Lỡ như, tôi nói lỡ như thôi nhé, nếu tôi không ra được khỏi sa mạc, cô nhất định phải mang ba lô của tôi ra ngoài, tìm đến Quý Phi, đưa cho cô ta túi đựng ống nghiệm và cuốn sổ tay trong ba lô."

"Quý Phi?" Nguyễn Kỳ kinh ngạc.

Tưởng Ly gật đầu: "Đúng vậy, Quý Phi."

Nguyễn Kỳ không hiểu, thế này là sao? Chẳng phải Tưởng Ly và Quý Phi không hợp nhau ư? Bất thình lình, cô ấy nhớ lại lúc trước Tưởng Ly hỏi mình và Quý Phi hiện giờ còn liên lạc hay không...

Cô ấy đổ người về trước, sờ tay lên trán Tưởng Ly.

Tưởng Ly lườm nguýt: "Không sốt đâu."

"Không sốt sao lại nói năng linh tinh rồi? Sao cô có thể không ra ngoài được? Vết thương của cô ổn rồi mà? Sắc mặt tuy hơi thiếu máu, sức khỏe cũng hơi yếu một chút, nhưng đâu có đến mức phải ở lại trong này? Cô yên tâm, cho dù là cõng, chúng tôi cũng phải cõng cô ra ngoài."

"Ý của tôi là..."

"Tôi hiểu, cô đang đề phòng chuyện bất trắc." Nguyễn Kỳ ngắt lời: "Vậy chúng ta giả thiết cô không ra được ngoài thật, thì vì sao phải đưa chúng cho Quý Phi? Chẳng phải nên đưa cho Lục Đông Thâm ư?"

Tưởng Ly cuối cùng vẫn thấy mệt mỏi, nằm lại xuống, thở dài: "Cô đưa cho Lục Đông Thâm thì ích lợi gì? Anh ấy là người làm ăn, đâu có phải chuyên gia. Cô cứ nghe lời tôi đi, tóm lại cứ đưa cho Quý Phi là được."

Nguyễn Kỳ trách: "Với khả năng sinh tồn ngang bướng của cô, ai cũng có thể không ra khỏi sa mạc nhưng cô chắc chắn có thể."

Tưởng Ly nghiêng đầu nhìn cô ấy, cười: "Kể cũng phải, lần này tới sa mạc tôi phát hiện ra bản chất của mình rồi."

Lại bắt đầu ăn nói linh tinh rồi...

"Si mật." Tưởng Ly tìm một tư thế dễ chịu: "Tôi chính là một cây si mật, trong một hoàn cảnh ác liệt cỡ nào tôi vẫn vượt lên và sống sót. Rất

ngoan cố, rất ngoan cố... Rất ngoan... cố..."

Im ắng.

Nguyễn Kỳ thò đầu ra nhìn, ngủ mất rồi.

Cô ấy một lần nữa kiểm tra trán Tưởng Ly, xác định nhiệt độ bình thường, nhịp thở ổn định rồi mới nhìn xuống ngón tay của cô, không có vấn đề gì. Bấy giờ Nguyễn Kỳ mới có thể thở phào.

Nhớ lại câu nói ban nãy của Tưởng Ly, Nguyễn Kỳ phì cười: "Cố gắng ngủ một giấc thật ngon đi, cô nàng si mật."

~Hết chương 643~

*Đi ngủ đơi, chúc mọi người ngủ ngon~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 644: Đằng Nào Tôi Cũng Quen Rồi

Khoảng thời gian này, những cuộc gặp mặt tiếp khách, từ chối được buổi nào Lục Đông Thâm đều từ chối.

Trong thương trường đồn rằng, Chủ tịch mới của Lục Môn rất khó mời mọc, rất nhiều buổi tiếp khách đều do trợ lý đặc biệt ra mặt, nếu không sẽ là Phó tổng giám đốc tập đoàn đi thay.

Truyền thông thì đồn đại Chủ tịch mới nhậm chức của Lục Môn là người kín tiếng nhất, không dễ tiếp cận như hồi trước. Bây giờ anh rất hiếm khi làm truyền thông cá nhân dưới bất cứ hình thức nào, không bao giờ hợp tác với báo chí, cho dù là các tờ báo chính thống cũng không nể mặt.

Người bình thường thì đồn thổi, Thái tử gia Lục Môn, Chủ tịch mới nhậm chức là người si tình nhất. Người vợ mới cưới không từ mà biệt, anh vẫn một mình ôm căn phòng trống trải, si khờ chờ đợi người về, chưa bao giờ thấy anh tìm niềm vui mới, mờ ám với bất kỳ cô gái nào.

Bên ngoài những lời đồn đại như thế không hề dừng lại, bên trong lại có Hội đồng quản trị gây áp lực. Một là họ muốn tìm hiểu ngọn ngành tình hình sức khỏe của Lục Đông Thâm. Hai là họ muốn truy cứu lời hứa lúc trước của Tưởng Ly tại buổi họp báo.

Lục Đông Thâm dành hết tư tâm vào việc theo dõi hành tung của Tưởng Ly, những lúc không có tin tức gì, anh sẽ ngồi trong vườn hoa, một

mạch tới rất khuya.

Trước khi đi, Tưởng Ly để lại một số mầm giống hoa, còn đều là giống già, được vận chuyển bằng đường hàng không từ rất xa tới, đặc biệt để ở nhà cho Lục Đông Thâm, bảo anh bất luận thế nào cũng phải trồng chúng và nuôi sống được chúng.

Việc này quả thực làm khó Lục Đông Thâm.

Một người xưa nay chưa bao giờ tỉ mẩn cây cỏ, cũng không yêu quý gì cây cỏ, vừa bắt tay vào làm đã phải nhận một công việc trồng trọt mang độ khó cao như thế này, hơn nữa còn trong điều kiện Tưởng Ly chưa hề truyền thụ lại chút kinh nghiệm nào. Nói một cách khác, phải tới khi Tưởng Ly đi rồi, Lục Đông Thâm mới biết, ở nhà mình còn nhiệm vụ.

Mấy ngày đầu tiên, tâm tư của Lục Đông Thâm hoàn toàn không dồn vào việc này. Sau khi giải quyết xong công việc, ngày nào trong đầu anh cũng chỉ băn khoăn một chuyện là làm sao phá vỡ được vòng vây, không bị đám vệ sỹ kia theo dõi nữa. Về sau, cuối cùng anh cũng thỏa hiệp với năng lực của Tưởng Ly, chỉ còn biết thuận theo tự nhiên.

Tưởng Ly mất liên lạc, Lục Đông Thâm sốt ruột hơn bất kỳ lúc nào, nhưng biểu hiện bên ngoài của anh lại bình tĩnh hơn bất kỳ lúc nào. Anh bắt đầu gieo các giống hoa cỏ, người làm vườn trong nhà chính là thầy giáo tuyệt vời nhất.

Người này thường ngày không hay nói chuyện, cũng biết rõ Lục Đông Thâm thích yên tĩnh ghét ồn ào. Có điều lúc chỉ đạo, nhất là liên quan tới Tưởng Ly thì nói cực nhiều, điểm này khá giống với quản gia.

"Phu nhân để lại nhiều giống hoa lắm, lô giống này đều có tuổi đời không dưới năm mươi năm, thế nên đều rất đắt và quý, cậu nhất định phải

có tâm một chút."

"Trong số những giống hoa già, phu nhân thích nhất là cây mai trắng ngọc điệp, trước khi đi đã dặn đi dặn lại là nhất định tôi phải nhìn tận mắt, chỉ tận tay để anh nuôi sống được nó, tuyệt đối không thể để nó chết."

Ừm...

Lục Đông Thâm trước giờ vẫn rất thích vượt qua các cửa ải khó khăn mà.

Thế là, người làm vườn bắt đầu lải nhải.

"Người Trung Quốc cổ thích mai. Mai đứng đầu các loại hoa, vua của vạn hoa. Muốn trồng mai cần sự tỉ mỉ cao, không thể ngại khó ngại khổ. Nếu nuôi dưỡng không chu đáo, các lớp cánh mai sẽ không đẹp. Cây mai mà phu nhân để ý có thể nói là tinh phẩm, càng phải tận tâm, chu đáo."

"Thưởng mai quý ở chữ "thám*", thám mai phải dùng mắt ngẫm ra được sắc, hương, hình, vận, thời..."

*Thám: thăm dò, tìm hiểu, khám phá, đào sâu.

"Hoa mai có "tứ quý" và "tứ bất quý", cần thưa chứ không cần dày, gần khép chứ không cần mở, cần gọn chứ không cần phô, cần già chứ không cần mới..."

Lục Đông Thâm ngắt lời người làm vườn, hỏi ông ấy: "Tôi có thể trồng tạm loại hoa nào khác trước không?"

"Đương nhiên là có thể." Người làm vườn nghiêm túc trả lời: "Nhưng cây mai trắng ngọc điệp này vẫn phải trồng. Nếu cậu trồng thành công, tôi nghĩ phu nhân quay về nhìn thấy nhất định sẽ rất vui."

Câu nói cuối cùng của người làm vườn chạm trúng trái tim anh.

Khi quản gia đi ra vườn hoa thì nhìn thấy Lục Đông Thâm tay đeo găng, chân đi ủng, đang chăm chú trồng cây hoa mai đó một cách nghiêm túc, găng tay và ủng đều dính đất. Quản gia ở nhà họ Lục đã lâu năm, có những lời vẫn dám nói trước mặt Lục Đông Thâm.

"Đây chẳng phải là cây mai trắng ngọc điệp mà phu nhân thích nhất sao? Cậu chủ nhà ta mà trồng được cây mai này cho thiếu phu nhân xong thì hết hẳn bệnh ưa sạch sẽ."

Sau đó ông ấy lại say sưa nói: "Hoa mai đầy khí tiết, có điều khi bị sâu bọ phá hoại cũng rất phiền phức. Cậu chủ à, cây mai này cậu phải để tâm một chút, để nó chết, thiếu phu nhân không tha cho cậu đâu."

Người già có điểm tốt và cũng có điểm không tốt của người già, ví dụ như cách xưng hô của họ luôn thay đổi. Bao năm qua đa phần quen gọi anh là cậu chủ. Nhưng mỗi lần nghe thấy Lục Đông Thâm đều sửa lại, quản gia cũng nghe lời, trong một số trường hợp sẽ gọi anh là "tiên sinh", những cách xưng hô quy củ đối với ông ấy cũng không quá đáng ngại.

Vậy mà có lúc vẫn quên, nhất là những người làm vườn, đầu bếp hay bác sỹ gia đình. Những người này cũng đều phục vụ ở Lục Môn nhiều năm, vì vậy có lúc cũng hỗn loạn về mặt xưng hô.

Đôi khi Dương Viễn nói với Lục Đông Thâm: Lục Môn nhà cậu nghe bảo nổi tiếng là quy củ, thế sao người làm đến cả xưng hô cũng không xong thế.

Lục Đông Thâm cũng chẳng tính toán, xưng hô thôi mà, mặc kệ họ đi.

Ngược lại, Tưởng Ly lúc mới đến bất thình lình nghe xưng hô ấy thì cười nghiêng ngã, hỏi quản gia: "Nếu ông gọi anh ấy là cậu chủ thì cũng

nên gọi tôi là thiếu phu nhân hoặc cô chủ chứ?"

Quản gia nói "vâng".

Nghe câu này, Tưởng Ly mãn nguyện lắm, liên tục vỗ tay khen hay: "So với cách gọi "phu nhân" thì khí thế hơn nhiều."

Sau đó cô nói với anh: Đông Thâm, Đông Thâm. Anh bảo hôm nào em đi may một chiếc xường xám có được không? Kiểu xẻ tới tận hông ấy, kiểu gì cũng phải ăn mặc cho phù hợp với phong cách "đình viện" và "đại biệt viện" của chúng ta chứ?"

Khiến Lục Đông Thâm câm nín.

Nhưng người nói vô tư, người nghe có ý. Mỗi đêm khi sắp tới màn quấn quýt vui vầy, Lục Đông Thâm lại thật sự mong chờ một hôm nào đó cô diện một bộ xường xám xẻ tới hông...

Thấy quản gia cũng bắt đầu nói, Lục Đông Thâm mới chợt nhớ ra ông ấy bình thường cũng là cao thủ trồng hoa, vội ngắt lời: "Có chuyện gì không?"

Quản gia thông báo rằng Phó tổng giám đốc Dương đã tới.

Trái tim Lục Đông Thâm hơi nặng hơn một chút. Bây giờ đối với anh mà nói, Dương Viễn là người vừa mong gặp nhưng cũng sợ gặp.

Lần này tới nhà, Dương Viễn cũng ra dáng lắm, mang theo đồ ăn và rượu ngon. Có điều, rượu là để cho Dương Viễn uống. Nói theo lời của Dương Viễn thì: Tưởng Ly trước khi đi có dặn tôi phải quản lý kỹ rượu của cậu.

Anh ấy đi thẳng ra vườn hoa. Quản gia và người làm vườn đều rút lui trước. Dương Viễn đi loanh qua loanh quanh bên cạnh cây mai trắng ngọc điệp Lục Đông Thâm vừa trồng xuống, miệng chẹp chẹp ngợi khen: "Không tệ đâu. Tôi quen cậu nhiều năm rồi, lần đầu tiên thấy cậu tu tâm dưỡng tính như vậy đấy. Công nhận thật, cưới Tưởng Ly về quả nhiên khác biệt, nơi này càng ngày càng giống một tổ ấm."

"Có tin tức sao?" Lục Đông Thâm rửa tay, hỏi thẳng.

Dương Viễn thở dài: "Tôi biết ngay mà, ý nghĩa của tôi đối với cậu bây giờ mà nói chính là tìm Tưởng Ly. Lục Đông Thâm, tình nghĩa anh em chúng ta không nên vì một cô gái mà đi tới bước đường không còn gì để nói như bây giờ chứ?"

Nói tới đây, anh ấy thấy Lục Đông Thâm rất bình tĩnh thâm trầm nhìn mình, bèn hắng giọng: "Nhiêu Tôn đã mang theo súng bắn pháo sáng vào khu mất tín hiệu. Người của chúng ta nhìn thấy tia pháo sáng, chứng tỏ họ đang trên đường quay ra rồi. Người của hai bên dựa vào vị trí đại khái của pháo sáng đã bắt đầu lên kế hoạch tiếp ứng. Họ sẽ tìm đường tới đó, tập hợp với Tưởng Ly và mọi người."

Lục Đông Thâm khẽ đáp: "Coi như Nhiêu Tôn nhanh nhạy."

"Có thể cho tôi chút thể diện không?" Dương Viễn nửa đùa nửa thật: "Coi như tôi cũng mang tới tin lành phải không? Yên tâm đi, người đông sức mạnh lớn, dựa theo vị trí súng bắn mà tìm sẽ không sai đâu. Họ đi ra còn đội tiếp viện đi vào, sẽ tập trung ở trung điểm. Một là sẽ không quá nguy hiểm, hai là còn có thể bổ sung đồ ăn thức uống cho Tưởng Ly. Một khi tín hiệu được kết nối lại, Tưởng Ly nhất định liên lạc với cậu ngay lập tức."

Lục Đông Thâm dựa vào ghế, ra hiệu về phía vườn hoa: "Khi nào đám người kia được điều đi, cậu mới được lấy lại thể diện."

"Vậy thì cậu cứ ngồi đó xị mặt đi." Dương Viễn ngồi xuống chiếc ghế đối diện anh, cầm bình trà lên tự rót, chậm rãi nói: "Đằng nào thì tôi cũng quen rồi."

~Hết chương 644~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 645: Điềm Gở

Việc bắn súng phát sáng của Nhiêu Tôn khiến tất cả mọi người đều nhẹ nhõm. Cả đoàn người khẩn trương trở ra ngoài, tranh thủ từng giây từng phút, cố gắng đi thêm được đoạn đường nào hay đoạn đường ấy. Suy nghĩ của họ là, chỉ cần vượt qua được sa mạc đen là sẽ an toàn.

Hôm nay, sắc mặt Tưởng Ly đã dần dần hồng hào trở lại. Cô nằm rạp lên lưng lạc đà, cố gắng tiết kiệm chút sức lực. Ở những nơi như thế này, có thể tự chăm sóc bản thân, không làm phiền tới người khác đã là trạng thái lý tưởng nhất rồi.

Ngón tay của cô hơi sưng lên, tuy rằng cô đã chuẩn bị đầy đủ nhưng các loại dược thảo chung quy vẫn không thể có hiệu quả nhanh hơn việc tiêm thuốc tiêu viêm, tiêu sưng. Đỡ một điều là cô không sốt, cô vẫn luôn đang gia tăng lượng thuốc.

Ông già không ngờ là Nhiêu Tôn lại bắn pháo sáng, ít nhiều có phần kỳ lạ.

Nhiêu Tôn vừa nói với đấu trí đấu dũng với Lạc Tiểu Ngưu: "Bên ngoài có nhiều người đợi như vậy, không thể để họ nhàn nhã nhận lương được phải không? Đây gọi là nuôi binh ngàn ngày, dùng binh một giờ. Đằng nào thì cũng nhàn, bắt họ vận động một chút."

Nguyễn Kỳ đứng cạnh Tưởng Ly, nói: "Tập trung được thì tốt, nơi có tín hiệu kiểu gì cũng an toàn." Sau đó cô ấy quay sang nhìn Nhiêu Tôn:

"Quả nhiên là thương nhân, trong chuyện giữ mạng này anh tính toán thật là tỉ mỉ."

Nhiêu Tôn cười ha ha.

Tưởng Ly thì không bình luận gì về việc chuẩn bị trước của Nhiêu Tôn. Đều là những người nhặt được mạng về từ Gobi, những kinh nghiệm hiện tại chẳng qua đều được gây dựng nên từ mạng sống của con người.

Ông già không phát biểu ý kiến, đối với ông, có thể ra khỏi sa mạc được hay không là do số phận, đông người là có hy vọng ư?

So với việc tin vào súng bắn pháo sáng, ông quan tâm tới sắc trời hơn.

Những lớp cát dưới chân cứ lặng lẽ chảy trôi, nối liền thành dải, như một con rắn.

Ánh mắt của ông gia từ bầu trời hướng xuống dưới chân, lại từ dưới chân phóng ra xa sa mạc, sau đó ngước lên cao nhìn ngắm.

Nhiêu Tôn là người phụ trách cảnh giác của cả chuyến hành trình sa mạc, tuy rằng lúc nào cũng thấy anh đang so đo với Lạc Tiểu Ngưu, nhưng bất kỳ ai có tình hình gì, thật ra anh đều nắm rõ.

Thấy ông già hơi khác lạ, anh bèn hỏi ngay có chuyện gì.

Thấy anh hỏi như vậy, cả Tưởng Ly và Nguyễn Kỳ cũng đều cảnh giác hơn.

Biểu cảm của ông già có vẻ nặng nề hơn: "Chúng ta phải tăng tốc rồi, sắc trời không ổn, nhìn kiểu này dễ có bão cát."

Nhiêu Tôn nghe ra được ý tứ phía sau câu nói của ông già.

Bão cát chắc chắn sẽ đến. Ông già quanh năm đi mòn gót ở sa mạc, cho dù chỉ là một chút thay đổi rất tinh tế ở nơi này, ông cũng nắm rõ. Hơn nữa, trận bão cát này sẽ không nhỏ, bằng không đã chẳng khiến mặt ông biến sắc.

Mấy người họ bèn rảo nhanh bước chân, tiếng lục lạc đinh đang vang rộn một góc, khiến người ta nghe mãi bỗng thấy căng thẳng.

Rất nhanh, quả thật trời đã nổi gió.

Cuốn cát bay lên, tốc độ trôi chảy của chúng càng nhanh hơn. Từ xa nhìn lại, những cồn cát cao thấp lô nhô giống như cuộn sống, lớp sau đập vào lớp trước, cảnh tượng rất hoành tráng, nhưng sự hoành tráng này cũng là khả năng ăn thịt người của trời đất.

Có cát bay lên, đánh vào mặt, cho dù che bằng khăn mặt cũng cảm nhận được sự đau đớn khi bị cát quét qua. Gió đi từ nhỏ tới to chỉ trong vài giây. Khi tấn công dữ dội, thậm chí nó có thể cuốn cát bay qua khăn mặt, chui thẳng vào miệng.

Nhiêu Tôn kéo tuột khăn mặt xuống, nhổ cả đống cát ra ngoài: "Mẹ nó, thời tiết nói thay đổi là thay đổi!"

Câu này là thật.

Cũng giống như nơi đỉnh Tần Lĩnh không thể xem dự báo thời tiết vậy, thời tiết ở sâu trong sa mạc lại càng không có tiêu chuẩn tham khảo. Một giây trước còn yên bình, một giây sau cả bầu trời đã đen sì được.

Tưởng Ly không uể oải nữa. Cô ngồi thẳng dậy, túm chặt lấy dây cương.

Ông già đi trước dẫn đường.

Ở sa mạc rất khó kiếm vật tham chiếu. Trong hoàn cảnh nắng đẹp trời quang tầm nhìn còn dễ bị lạc vì hình dạng quá tương tự của các cồn cát, huống hồ lúc gặp tình huống khẩn cấp.

Người có thể dẫn họ ra ngoài chỉ có ông già.

Ông cưỡi lạc đà, gần như điên cuồng lao phía trước, không ngừng quay đầu quát họ tranh thủ thời gian bám sát theo.

Mặt trời vẫn còn treo rất cao trên đỉnh đầu, sáng chói. Chiếc mũ của Nguyễn Kỳ đã bay theo gió cùng những bước phi nước đại của lạc đà, nắng hắt thẳng xuống khiến cô ấy có cảm giác nóng bỏng cả da thịt.

Cô ấy bám sát theo sau Tưởng Ly, hét lên với cô: "Có phải ông già suy đoán nhầm không, chỉ là nổi gió thôi mà, mấy hôm trước gió còn to hơn thế này, chẳng phải vẫn ổn ư?"

Tưởng Ly bị rung lắc dữ dội trên lưng lạc đà, sắp nôn hết bữa ăn tối qua ra tới nơi, cố nhịn xuống, quay lại hét một câu: "Chuyện trong sa mạc ai có thể bảo đảm, cứ chạy thật nhanh là được rồi."

Vừa dứt lời, cô liền cảm thấy cảnh quan trước mặt tối hơn rất nhiều. Ngước nhìn lên thì ông trời ơi, ban nãy vẫn còn nắng gắt gao, bây giờ chớp mắt đã bị gió cát che đi toàn bộ ánh sáng.

Khi nhìn xung quanh, cát vàng bắt đầu ngập trời, thế gió càng lúc càng bất ổn.

Ông già nãy giờ vẫn dẫn đường phía trước đột ngột dừng lại, bốn người còn lại cũng phanh gấp, lập tức nhìn theo hướng của ông già và ngây ngốc cả.

Nguyễn Kỳ nắm chặt dây cương, khi lên tiếng thanh âm có chút run rẩy: "Tôi... Tôi thu lại những lời vừa rồi..."

Phía trước, khoảng cách đo bằng mắt thường tuy còn xa, nhưng nhìn từ góc độ của họ thì quả thật khủng khiếp. Vô số cát vàng cuộn thành lốc bay lên cao, tạo thành dạng xoáy nước khổng lồ, gần như che kín bầu trời, cũng lại giống như một người khổng lồ cát cao ngang trời, đang di chuyển về phía này.

Nhiêu Tôn sắc mặt nặng nề: "Phía trước có lẽ chính là hướng chúng ta cần ra."

Ông già cho lạc đà quay đầu lại: "Không thể tiếp tục đi được, đổi hướng, tìm một nơi có địa hình thuận lợi tránh qua đợt bão cát này rồi tính."

Đổi hướng cũng có nghĩa họ không thể đi nhanh được nữa, có thể còn vòng xa, càng có thể sẽ lạc đường giữa sa mạc mênh mông này.

Nhiêu Tôn hiểu rõ sự đáng quý khi được dẫn đường giữa sa mạc, nên đối với lời đề nghị của ông già, anh không tỏ thái độ nghi ngờ mà khẩn trương yêu cầu mọi người đổi hướng theo.

Con lạc đà của Tưởng Ly chạy rất nhanh, đuổi kịp ông già, cô vội hỏi: "Nhìn thế này, bao lâu nữa có thể hết cơn bão cát? Lạc đà đứng yên tại chỗ có thể chịu đựng nổi không?"

Ông già hiểu ý của cô, nói: "Bão cát thông thường, chúng ta đứng yên tại chỗ, dựa vào lạc đà là có thể vượt qua. Nhưng trận trước mắt không bình thường, bao nhiêu năm qua tôi mới gặp một lần, còn phải chết đi sống lại. Lạc đà khó mà đỡ được, chúng ta chỉ có thể gắng sức chạy!"

Chạy.

Chạy đi đâu được đây?

Suy nghĩ này bắt nguồn từ tiếng hét thất thanh của Nguyễn Kỳ: "Mọi người nhìn đi!"

Ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về phía Nguyễn Kỳ chỉ. Cơn lốc cát vốn dĩ còn ở một khoảng cách xa bỗng áp sát lại gần rất nhanh chóng, đồng thời những lớp cát vàng trong phạm vi của họ cũng bị cuốn theo. Lốc mỗi lúc một lớn, phủ kín đất trời. Mặt trời đã bay đi đâu chẳng rõ, cát bị gió thổi mờ mịt, làm hỗn loạn mắt người.

Những chiếc khăn thắt trên đầu lạc đà bay ra, giằng xé với cát trên không trung, rồi biến mất trong khoảnh khắc.

Lốc cát như ập tới từ bốn phương tám hướng, còn bọn họ thì bị bao vây trọn vẹn. Gió cát như mọc chân, đạp đất mà lên, tập trung về phía họ với tốc độ cao. Dần dần, họ bị vây kín ở giữa, khoảng trống càng ngày càng nhỏ lại...

Ông già tuyệt vọng, nhìn những cơn lốc dồn ép mà lẩm bẩm: "Không ra ngoài được nữa rồi... Huyền thạch là điềm gở, đây là sự trừng phạt ông trời dành cho chúng ta..."

Điểm đáng sợ nhất của lốc cát không nằm ở chỗ đoạt mạng người ta mà ở chỗ nó có thể nuốt chửng người và lạc đà và đẩy đi với tốc độ nhanh. Tới khi họ ý thức lại được thì đã không còn biết mình đang ở đâu nữa. Nơi nằm sâu trong đại mạc còn khiến người ta tuyệt vọng hơn cả đáy đại dương, bởi vì qua kiếp nạn này sẽ không còn nước, không còn lương thực, không còn lạc đà, trên người không một tấc sắt, muốn đi ra khỏi sa mạc chỉ còn là lời nói mộng của kẻ khờ.

~Hết chương 645~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 646: Khó Kiểm Soát

Bão cát dâng lên từ bốn phía, giống hệt một cơn sóng thần ập tới. Nếu không kịp thời tránh né, thì thậm chí khả năng sinh tồn còn thấp hơn cả một trận sóng thần.

Ông già là đội trưởng, đến cả ông cũng tuyệt vọng thì kiếp nạn sinh tử này có vẻ như đã nhìn rõ kết quả.

Đám lạc đà đã sớm bất an, muốn chạy thoát thân nhưng lại không biết đặt chân vào đâu, loài động vật vốn rất nhã nhặn cũng trở nên bồn chồn, nôn nóng.

Nét mặt Nguyễn Kỳ gần như bợt màu, cô ấy hoảng sợ nhìn tình cảnh khó khăn trước mặt, dường như có thể ngửi thấy mùi của cái chết. Trận bão cát này như sắp lật tung trời đất tới nơi, huống hồ là những sinh linh bé nhỏ như họ?

Sắc mặt Tưởng Ly cũng không tốt hơn là bao.

Cô đã từng được lĩnh giáo thế nào là tuyệt vọng giữa Gobi mênh mông, giương mắt nhìn một sinh mạng ra đi mà không còn cách nào khác. Không có khiếp đảm, không có điên cuồng, trời và đất dùng một cách thức như giết người bằng dao cùn để giày vò cô.

Lúc này đây, sự tuyệt vọng trong quá khứ khó khăn lắm cô mới chôn xuống được lại như sống dậy, xen lẫn một sự hoảng sợ chưa bao giờ có.

Sự tuyệt vọng này khác với lần ở Gobi, nó đến rất khí thế, như trời long đất lở, giống như trời và đất có một màn giằng co để cùng kéo cô xuống mồ.

Khoảnh khắc này Tưởng Ly mới hiểu, dù sau này cô trở nên đãng trí, dù sau này cô ép bản thân phải mạnh mẽ lên bao nhiêu, thì sự hoảng sợ và tuyệt vọng đối với giây phút mất đi sinh mạng vẫn là không tránh khỏi, không thể lãng quên.

Cô nhìn trân trân cơn bão cát như sắp hủy diệt thiên nhiên, nơi lồng ngực còn bị khuấy đảo bởi một sự phẫn nộ, phẫn nộ vì mình chẳng thể nắm giữ được số phận, phận nỗ vì sự tàn nhẫn của thiên nhiên lạnh nhạt.

Nhiêu Tôn sắc mặt nặng nề, trên thương trường đấu đá bằng lợi ích, nhân tính, cũng không phải chưa từng bị dồn vào cảnh khốn cùng, thế nên cho dù hôm nay đã là đường cùng, anh cũng tuyệt đối không buông vũ khí đầu hàng.

Anh nhìn bốn phía xung quanh, bão cát kéo tới y hệt như sóng biển.

"Tìm hướng tấn công yếu nhất của nó!" Nhiêu Tôn gào to: "Mọi người nắm chặt dây cương!

Hướng thẳng về phía phải trước mặt! Đó là nơi yếu của tường cát!"

Nguyên lý cũng giống như lướt sóng.

Hoặc là đạp sóng tiến lên, hoặc là tìm hướng tấn công yếu nhất của nó.

Đối mặt với bão cát khí thế bừng bừng, cách ban đầu rõ ràng không còn thực tế, có thể thử cách này xem sao.

Trong hoàn cảnh tuyệt vọng, có một người đưa ra quyết định như Nhiêu Tôn đã trở thành nòng cốt cho cả đoàn. Tất cả ra lệnh cho lạc đà chuyển hướng, lao về phía tường cát cuồn cuộn.

Lạc đà phi như bay, phát ra những âm thanh gào xé đáng sợ khi bị con người xua đuổi với tốc độ cao hướng về nơi còn chưa rõ nguy hiểm đến đâu. Giữa sa mạc, lạc đà là loài nhạy bén nhất. Dường như chúng đều hiểu, nếu cứ tiếp tục đứng yên tại chỗ thì chỉ có mất mạng. Thế là dù phía trước ra sao cũng phải liều một phen.

Giữa sa mạc tăm tối, mọi người đã mất đi phán đoán cơ bản đối với phương hướng, vì vậy, Nhiêu Tôn nói là hướng thẳng về phía phải trước mặt, họ hoàn toàn không biết cụ thể là hướng nào. Nhưng không sao cả, Nhiêu Tôn lao về phía trước dẫn đường, họ bám sát theo sau, không ai lạc đàn, lao ra khỏi tường cát.

Quả nhiên đó là phía yếu nhất.

Nhưng lao ra rồi không có nghĩa là không còn bão cát, gió vẫn táp rất mạnh, con người vẫn rơi vào tình cảnh nếu không nắm chắc dây cương sẽ bị gió thổi bay lên trời.

Nhưng cũng may đây không còn là nơi trung tâm, tránh khả năng cả đoàn bị gió thổi lạc.

Tầm nhìn mờ đi vì cát vàng, buộc phải ôm chặt khăn che mặt mới được, bằng không chỉ thở dốc một chút là sẽ hít vào đầy cát. Trong cơn hỗn độn, ông già nhìn về phía trước, hét to: "Đồi núi! Trước mặt có đồi núi! Nghĩ cách đi tới đó là chúng ta an toàn!"

Mọi người nheo mắt lại nhìn, đúng thật!

Một ngọn đồi đo bằng mắt cao khoảng bốn năm chục mét đứng sững giữa biển cát, giống như một vị anh hùng uy nghiêm sừng sững giữa phong ba, độc lập lánh đời, cao ngạo nhìn xuống cả tự nhiên.

Nói là ngọn đồi, thực chất là một tảng nham thạch đã trải qua hàng ngàn năm phong thực phong hóa. Tưởng Ly không xa lạ gì loại nham thạch này, nó thuộc dạng đá Yardang*, giống như thành ma quỷ ở Đôn Hoàng, hoặc thành rồng ở bờ Bắc Lop Nur**.

*Là một phần nhô ra được sắp xếp hợp lý được chạm khắc từ đá gốc hoặc bất kỳ vật liệu hợp nhất hoặc bán tự động nào do tác động kép của mài mòn gió bởi bụi và cát, và giảm phát là loại bỏ vật liệu rời do nhiễu loạn gió.

**Lop Nur hay La Bố Bạc là một nhóm các hố, hồ muối nhỏ nằm giữa sa mạc Taklamakan và sa mạc Kuruktag thuộc phía Đông khu tự trị Duy Ngô Nhĩ Tân Cương, Trung Quốc.

Nhưng ở đây chỉ đúng một tảng như vậy, bị gió cát bào mòn rất rắn chắc, nhưng lại là tia hy vọng mà họ nhìn thấy.

Cả đoàn người hướng về phía ngọn đồi, cố gắng đi với tốc độ nhanh nhất.

Trông thì có vẻ không xa, nhưng trong tình cảnh gió cát đầy trời thế này, muốn tới nơi cũng phải mất chút sức.

Nguyễn Kỳ không dám tin vào mắt mình, gào to: "Không nhìn nhầm chứ? Trước đó chúng ta đâu có gặp ngọn đồi nào? Cẩn thận là ảo ảnh đấy!"

"Không đâu!" Tưởng Ly hét: "Có thể trước đó nó bị vùi một phần trong cát, sau khi gió thổi cát bay đi mới hiện ra! Tôi tin ông trời sẽ cho chúng ta đường sống!"

Nhiêu Tôn đi trước dẫn đường, phía sau là Nguyễn Kỳ, sau đó là Tưởng Ly. Bên tay trái Tưởng Ly là người thuộc hạ của Nhiêu Tôn, bên tay phải là ông già bảo vệ cả đoàn, không ai dám lơ là.

Hy vọng ở ngay phía trước.

Càng ở xa hy vọng bao nhiêu thì càng bị cản trở nhiều bấy nhiêu. Gió cát như sóng, tầng tầng lớp lớp táp tới, sức gió không hề nhỏ, thậm chí còn có xu hướng tăng dần.

Thậm chí, cả lạc đà cũng phải sợ hãi!

Con đầu tiên có mâu thuẫn trong cảm xúc là con lạc đà của Nguyễn Kỳ. Có lẽ nó vừa sợ vừa hoảng, cộng thêm đường tiến về trước rất khó khăn hay một cơn gió dữ nào đó lớn quá, nó đột ngột nhảy dựng lên.

Nguyễn Kỳ kêu to, còn chưa kịp phản ứng lại đã cảm thấy lạc đà bắt đầu lao đi một cách mất kiểm soát, lao về một hướng hoàn toàn khác, có lẽ là vì hoảng loạn.

Cô ấy cố gắng ổn định nó, nhưng lúc này cả cô ấy cũng quá sợ hãi, lấy đâu ra bản lĩnh cổ vũ cho lạc đà?

"Kỳ Kỳ!" Nhiêu Tôn nghe thấy tiếng hét bèn quay đầu lại nhìn, mặt mày căng thẳng, rồi lập tức chuyển hướng.

Nguyễn Kỳ không còn nghe thấy tiếng Nhiêu Tôn nữa, cố gắng túm chặt dây cương, nhưng cô ấy bị trượt tay, không với tới được nữa, cứ thế bị rơi khỏi lạc đà trong lúc chao đảo.

Văng ra xa mấy mét!

Tưởng Ly bàng hoàng.

Bên này, Nhiêu Tôn đã xông tới, nhưng Lạc Tiểu Ngưu lại không chịu nghe lời, sống chết không lao về phía Nguyễn Kỳ. Nhiêu Tôn không lãng phí thời gian, anh nhảy xuống khỏi lạc đà, lao về phía Nguyễn Kỳ.

Gió cát che mờ mắt, ông già gào ghét: "Đừng rời khỏi lạc đà! Đừng rời khỏi!

Đáng tiếc Nhiêu Tôn không nghe thấy từ lâu. Giữa cát vàng, chỉ loáng thoáng nhìn thấy bóng Nhiêu Tôn và Nguyễn Kỳ, như gần như xa.

Bên này Nguyễn Kỳ bị ngã khá nặng, tuy là đất cát nhưng con lạc đà bị hoảng sợ làm cô ấy văng ra xa khá đau đớn, xương cốt cả người như rời ra. Khi ngước mắt lên, cô ấy không còn nhìn thấy bóng dáng con lạc đà nữa.

Loáng thoáng vang lên giọng nói của Nhiêu Tôn, rất lớn: "Kỳ Kỳ, đưa tay cho anh!"

Cô ấy bị gió cát tạt vào mặt, không mở nổi mắt, chỉ biết vươn tay về phía âm thanh, có mấy lần chạm được vào ngón tay người đàn ông nhưng lại bỏ lỡ.

Nguyễn Kỳ bỗng dưng sợ hãi vô cùng, chỉ cảm thấy cả cơ thể đang không ngừng chìm xuống, cô ấy liều mạng giãy giụa nhưng chỉ càng bị lún nhanh hơn.

Ngay sau đó bả vai như bị ai túm chặt.

Là Nhiêu Tôn!

Đồng thời, bàn tay cô ấy cũng được anh nắm gắt gao.

"Nắm chặt anh, nhất định phải nắm chặt anh!" Nhiêu Tôn gào to.

Bên kia, tình hình của Tưởng Ly cũng không tốt lắm, vì đội ngũ bất ngờ bị phá rối, tất cả các con lạc đà còn lại đều bất an, kêu gào, nhảy nhót, thậm chí còn cố tình lao đi.

Hơn nữa, cát xung quanh cũng trồi lên trật xuống rất dữ dội.

Ông già kêu to: "Chết rồi, là vùng cát chảy!"

Tưởng Ly chỉ kịp nhìn về phía Nhiêu Tôn, thấy Nguyễn Kỳ đang đứng ngay bên ranh giới cát chảy. Cô không giữ vững được lạc đà, thẳng thừng từ bỏ, cố gắng qua giúp.

Không ngờ còn chưa nhảy xuống, con lạc đà của người thuộc hạ Nhiêu Tôn đã lao về phía này, trong lúc cát mù mịt, một lưỡi dao sáng loáng xuyên qua cơn gió dữ, hướng thẳng về phía Tưởng Ly!

~Hết chương 646~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 647: Xin Lỗi, Anh Yêu Em

Cát bay đời trời, tầm nhìn cũng trở nên mơ hồ, nhưng ánh sáng của lưỡi dao thì lạnh lẽo nhức mắt.

Đập vào tầm nhìn của Tưởng Ly.

Cô giật mình, né người theo phản xạ. Lưỡi dao xẹt ngang qua bả vai của cô, vạt áo cọ vào mũi dao, che đi ánh sáng sắc lẹm. Cũng may cô né nhanh, bằng không con dao này chắc chắn sẽ đâm thẳng vào giữa lưng cô!

Gió cát cuộn tung trời, phóng tầm mắt nhìn qua, trời đất như bị quét một lớp cát vàng lên vậy. Đám lạc đà vốn đang dựa vào nhau cũng vì thời tiết khắc nghiệt này mà phân tán.

Ông già bịt mũi bịt miệng, hai mắt nheo lại thành một đường thẳng vừa quát lạc đà vừa tìm kiếm bóng dáng mấy người họ. Trong giây phút đất trời tăm tối, hai con lạc đà của Nhiêu Tôn và Nguyễn Kỳ đều không thấy tăm hơi đâu, còn con của Tưởng Ly cũng đã lao về một phía khác điên cuồng chạy, còn tên thuộc hạ thì bám sát phía sau.

Ông già không nhìn thấy cảnh hắn vung dao nên hét to về phía Tưởng Ly: "Giữ chặt lạc đà, đừng chạy về bên đó nữa! Nguy hiểm lắm!"

Chưa kịp thở, một đống cát đã chui vào miệng, khiến ông già ho sặc sụa.

Nhưng tình hình trên sa mạc thật ra khác với những gì ông già nhìn thấy. Không phải là sự hung hãn của tự nhiên mà đã trở thành sự ác độc lộ liễu nhất của nhân tính.

Tránh được một dao, Tưởng Ly mới ý thức được ban nãy đã xảy ra chuyện gì. Mấy năm nay cô đi khắp Thương Lăng, không học được gì khác, ngược lại học được tinh thần cảnh giác với những nguy hiểm bất thình lình, nó đã trở thành sự đề phòng theo bản năng của cô.

Cô quay đầu lại, tên thuộc hạ của Nhiêu Tôn mặt đã biến sắc từ lâu, không còn sự cung kính như suốt chuyến hành trình mà đổi lại là một sát khí đằng đằng, quyết tâm thực hiện tới cùng.

Nhưng ban nãy nhát dao của hắn đâm xuống cực kỳ vững vàng, không ngờ Tưởng Ly có thể tránh né, vì vậy lúc này khi nhìn Tưởng Ly, trong mắt hắn ngoài sát khí còn có sự cảnh giác.

Hắn nhân lúc bão cát dâng lên để tiếp tục lao về phía Tưởng Ly. Con dao chuyển hướng trong không trung, định cứ thế đâm thẳng vào tim cô.

Lần này Tưởng Ly không né không tránh mà thẳng thừng đón đợi.

Khi con dao đâm xuống, cô một tay giữ chặt cổ tay hắn, mũi dao cách ngực cô chỉ chút xíu. Sức mạnh của nam giới và nữ giới dù sao cũng khác biệt, nếu Tưởng Ly chỉ đơn thuần dốc sức thì hậu quả sẽ là để mũi dao sắc đâm vào tim. Thế nên, khi đánh nhau với người khác, cô không bao giờ đọ sức, phần nhiều là chớp thời cơ, bằng không lúc trước khi đi theo Đàm Chiến, chẳng biết cô đã chết bao nhiêu lần rồi.

Khi cô giữ chặt cổ tay đối phương, đối phương cười khẩy, rõ ràng đang cười cô không biết tự lượng sức mình. Hắn đang định dồn sức nhưng suy

nghĩ ấy vừa lóe lên, khóe mắt hắn đã liếc thấy một mũi nhọn. Hắn chưa kịp phản ứng gì, mũi nhọn đã xoẹt qua cổ tay cầm dao!

Hắn bàng hoàng, giương mắt nhìn cổ tay mình bị cứa một vết rất mảnh, máu từ đó trào ra. Một giây sau hắn mới cảm nhận được đau đớn, kêu gào một tiếng, khi muốn bịt chặt cổ tay lại thì máu đã chảy đến mức không thể cầm được.

Thì ra vào lúc túm cổ tay đối phương, một giây sau Tưởng Ly đã rút ra con dao Phần Lan luôn mang bên người, dứt khoát tiến hành phản kích.

Trước kia Tưởng Ly có không ít các loại dao, duy chỉ có con dao Phần Lan này được cô coi như báu vật, nguyên nhân nằm ở tính năng cực cao của nó, vừa có thể dùng trong cuộc sống vừa có thể phòng thân. Nhất là lưỡi dao sắc bén. Cứ lấy ví dụ nhát dao vừa rồi, sau khi dao sắc lướt qua, không hề tạo cảm giác đau đớn, đủ thấy tốc độ của nó nhanh cỡ nào. Đến khi người ta có cảm giác thì máu đã chảy đầm đìa rồi.

Tên thuộc hạ đó thấy mình bị thương, nổi điên lên, vung tay thoát khỏi cô, ngay sau đó lại vung dao đối đầu trực diện, nhưng hắn quên mất mình đang cưỡi lạc đà.

Còn Tưởng Ly trong lúc né tránh và tấn công cũng quên mất con lạc đà dưới hông, hai người họ đấu qua đấu lại, vốn dĩ đã khiến hai con lạc đà đang bất an triệt để sợ hãi. Sau khi kêu lên, chúng bắt đầu lao ầm ầm theo hướng gió.

Tưởng Ly bị hất văng ra xa, suýt nữa tắt thở mất mạng. Lúc bị đập xuống đất, cô chỉ cảm thấy cơ thể như chìm xuống cát, khắp người không còn chút sức lực nào.

Cô gắng sức mở mắt, con lạc đà của mình vẫn ở xung quanh, điên cuồng xoay vòng tròn nhưng không dám xông pha đi đâu khác. Cách đó vài mét, cô tinh mắt nhìn thấy bóng Nhiêu Tôn. Anh ôm Nguyễn Kỳ, gắng sức đi về phía bên này, xem ra Nguyễn Kỳ đã bình an vô sự rồi.

Đang định thở phào thì quay đầu lại, cô nhìn thấy tên thuộc hạ kia cầm dao xông tới. Lần này trông hắn có vẻ như quyết chiến tới cùng, gào thét đâm dao về phía cô.

Không còn ngồi trên lưng lạc đà, ngược lại Tưởng Ly càng không bị trói buộc. Cô bò sát đất, tung một cước đá vào trúng ngực đối phương. Đối phương xoay mình trên đất. Cô lập tức bò dậy, đầu tiên nắm một vốc cát hất vào mặt hắn, làm mờ mắt mắt hắn, sau đó lao tới đá thêm một cước, đá rất mạnh vào kheo chân của hắn. Hắn vừa định bò dậy lại khuỵu xuống, mắt nheo lại vừa đau vừa nhức.

Tưởng Ly theo đà giữ chặt cổ hắn, đè mạnh xuống đất, tay kia cầm con dao Phần Lan kề lên động mạch cổ, quát lạnh lùng: "Người thuê anh chưa nói cho anh biết rằng nếu không giết được tôi ngay từ nhát dao đầu tiên thì anh không còn cơ hội giết tôi nữa sao?"

Người đó cố gắng giãy giụa, sự u ám lướt qua ánh mắt Tưởng Ly. Cô giơ tay, lưỡi dao đổi hướng, đâm thẳng xuống bả vai hắn. Người đó kêu lên thảm thiết, bả vai nhuộm đỏ màu máu trong giây lát.

"Ai sai anh đến đây, nói!" Tưởng Ly nghiêm giọng quát.

Người này chắc chắn không phải kẻ trà trộn vào đội ngũ của Nhiêu Tôn. Thường ngày Nhiêu Tôn kiêu ngạo tự tin là thế, nhưng đối với an toàn của bản thân, anh rất thận trọng, nhất là sau vụ tai nạn giao thông lần trước, anh lại càng cẩn thận hết sức. Vì vậy những người anh đưa vào sa mạc đều là những người anh biết rõ gốc gác.

Thế nên, cách lý giải duy nhất chính là người này đã bị mua chuộc.

Ai có thể mua chuộc người của Nhiêu Tôn? Có thể một tay che trời như vậy, còn nhắm vào cô vậy thì có đến tám, chín phần liên quan tới Lục Môn. Nói cách khác, liên quan tới công thức.

Nhưng, Lục Môn còn ai có bản lĩnh này?

Người thuộc hạ đó không lên tiếng, vẻ như muốn chịu đựng tới chết.

"Muốn chết hả?" Tưởng Ly lại quát, ánh mắt sắc lạnh. Gió dữ nổi lên, cát vàng bay qua, mũ của cô đã sớm bị cuốn đi, mái tóc dài tung bay theo gió, trông lại càng lạnh lùng và mạnh mẽ.

Nơi này không thể so được với Trung Quốc đại lục, khi bị thương có thể đưa thẳng vào bệnh viện là được. Đây là nơi có thể bị cát vàng nhấn chìm, nếu chảy máu rất có thể sẽ mất mạng.

Tưởng Ly có ý hăm dọa, nhưng xem nhẹ khả năng giữ mồm giữ miệng của đối phương. Đối phương rõ ràng muốn lấy cái chết để kết thúc, mặc cho máu chảy, hất Tưởng Ly ra.

Hắn một lần nữa đâm dao.

Tưởng Ly lăn tròn né tránh, liên tục né được ba lần, sau đó bắt đầu đánh nhau với đối phương.

Trong hơi thở có mùi tanh của máu, bên tai là tiếng va đập của cát vàng. Tưởng Ly loáng thoáng nghe thấy Nhiêu Tôn đang gọi mình, cô muốn lên tiếng nhưng không thể, chỉ biết giữ chặt con dao của đối phương. Gió dường như bắt đầu lớn hơn, cát bên dưới chảy rất dữ. Cô chưa kịp phản ứng, cả người đã lún dần xuống.

Cát chảy!

Cô sửng sốt kêu lên, vô thức túm lấy đối phương. Hắn bị cô giữ quá chặt, con dao trong tay bị đánh văng ra. Khi hắn muốn với lại thì con dao cũng đã nhanh chóng bị cát nhấn chìm. Hắn hoảng sợ, muốn đứng lên bỏ chạy nhưng chân bị Tưởng Ly ghìm chặt.

Hắn quay đầu nhìn Tưởng Ly chằm chằm, cả hai cơ thể bắt đầu lún dần, giống như lốc xoáy, càng giãy giụa chỉ càng chìm xuống nhanh hơn.

Không thể thoát được nữa.

Hắn nheo mắt lại, trở ngược tay giữ chặt Tưởng Ly, lôi cô cùng rơi vào dòng cát chảy.

"Hạ Hạ!" Trên sa mạc vang lên tiếng kêu vang vọng của Nhiêu Tôn, sau đó là bóng anh lao về phía trước.

Mồm miệng Tưởng Ly đựng đầy cát, cô muốn hét mà không thể hét lên, chỉ có thể liều mạng lắc đầu với Nhiêu Tôn. Cô muốn ngăn anh tiến tới, muốn bảo anh tránh xa một chút, đừng cứu cô...

Bả vai cô đã được Nhiêu Tôn túm chặt!

Nhưng đồng thời, Nhiêu Tôn cũng rơi xuống dòng cát chảy.

Tính nguy hiểm của cát chảy cao hơn nhiều với trải nghiệm ban nãy của Nguyễn Kỳ. Nhiêu Tôn rơi xuống không thể lên được nữa, giương mắt nhìn cơ thể mình chìm dần.

Nhưng anh vẫn giữ chắc Tưởng Ly. Tưởng Ly lắc đầu nguầy nguậy, nhổ cát trong miệng ra, nói với anh: "Đi đi! Anh mau đi đi!"

Có thể đi đâu?

Rõ ràng tên thuộc hạ kia muốn kéo Tưởng Ly cùng chết, một đầu giữ chặt cô. Nhiêu Tôn bên này đã chìm xuống cát chỉ có thể giãy giụa chứ không còn chút sức nào.

Trên sa mạc loáng thoáng bóng Nguyễn Kỳ. Nhìn thấy cảnh này, cô ấy gần đau như xé ruột xé gan. Cô ấy gọi to tên của họ, lao về phía này. Sau lưng cô ấy là ông già, bước chân loạng choạng, quát lớn: "Đừng lại gần! Nguy hiểm!"

Nhiêu Tôn sốt ruột, nghiêm giọng quát to với ông già: "Giữ cô ấy lại!"

Một giây trước khi Nguyễn Kỳ giẫm chân vào dòng cát chảy, cô đã bị ông già túm lấy, sau đó lôi ra xa vài mét. Nguyễn Kỳ liều mạng giằng co, vừa khóc vừa gào về phía này: "Nhiêu Tôn! Tưởng Ly!"

Bên kia, Nhiêu Tôn cố gắng gắng gượng chút sức cuối cùng, tiếc rằng tốc độ chảy của cát quá nhanh, anh không thể thoát ra được nữa, chỉ biết nhìn theo cảnh ông già kéo Nguyễn Kỳ đi, nhìn cô, nhìn cô... và nhủ thầm một câu trong lòng: Xin lỗi, anh yêu em.

Trước khi bị chôn vùi hoàn toàn, Tưởng Ly dùng chút sức cuối cùng để hét to về phía này: "Nguyễn Kỳ!"

Sau đó cô bị chôn vùi cùng tên hung thủ.

Cả Nhiêu Tôn cũng chỉ bị chôn ngay sau cô một chút. Cát vàng vùi lấp cả cơ thể anh, quần áo của anh, ngón tay của anh...

Chợt nghe thấy một tiếng lạc đà kêu, một cái bóng lao vút tới.

Nhưng nó vẫn không thoát khỏi số phận vì cát chôn vùi, biến mất trong khoảnh khắc.

Là Lạc Tiểu Ngưu.

Có lẽ, sau giây phút hoảng sợ quá độ, nó đã không còn quan tâm mình chạy về đâu nữa...

~Hết chương 647~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 648: Lúc Này, Không Ai Có Thể Ngăn Cản Cậu Ấy

Ngủ tới quá nửa đêm, Lục Đông Thâm choàng tỉnh giấc, bên tai như văng vẳng tiếng của Tưởng Ly, cô gọi tên anh hết lần này tới lần khác. Trước khi mở mắt ra, dường như anh vẫn còn nghe thấy Tần Thiên Bảo nói: Không thể đi tìm Huyền thạch, sẽ chết đấy, sẽ chết đấy...

Giống như mộng ảo nhưng cũng lại rất giống hiện thực.

Anh ngồi bật dậy, trái tim vô thức nhói đau, tuy rằng cơn đau kéo dài không lâu nhưng đủ khiến trán anh đẫm mồ hôi.

Chiếc điện thoại để ở đầu giường bất ngờ đổ chuông.

Chẳng hiểu vì sao, Lục Đông Thâm lại vô thức nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trời tối thui.

Đất trời như bị nuốt chửng vậy, không nhìn thấy ánh sáng của trăng và sao.

Một dự cảm chưa từng có mon men xuất hiện, một dự cảm không lành.

Anh với lấy di động, bắt máy.

Đầu kia là giọng của Dương Viễn, gấp gáp. Đầu này, cả cơ thể Lục Đông Thâm hoàn toàn cứng lại.

***

Khi Dương Viễn tới kịp chỗ Lục Đông Thâm, cả biệt thự đều đã thức giấc.

Bầu không khí giằng co căng thẳng.

Gần như toàn bộ các vệ sỹ đều tập trung trong phòng khách lớn, trái ba lớp, phải ba lớp. Quản gia và toàn bộ người làm trên giường đều không dám thở mạnh, không dám lên tiếng.

Cận Nghiêm đã tới từ lâu, đang đứng trước mặt Lục Đông Thâm trong tình thế giằng co, có vẻ như quyết chiến.

Sự xuất hiện của Dương Viễn như một công cụ sắc bén phá vỡ cục diện đóng băng. Sự khó chịu, thậm chí là phẫn nộ nơi lồng ngực Lục Đông Thâm sau khi nhìn thấy Dương Viễn trong phút chốc đã thay thế bằng lo lắng.

Dương Viễn chưa bao giờ nhìn thấy một Lục Đông Thâm như vậy, giống như một con thú bị nhốt đang liều mạng giãy giụa muốn thoát ra, nhưng lại đặt toàn bộ kỳ vọng lên anh ấy.

Lục Đông Thâm chưa bao giờ là một người như vậy.

Anh tính toán từng bước, cẩn trọng từng bước, cho dù rơi vào tình cảnh nguy hiểm cũng không đánh mất lý trí. Cho dù đối mặt với cái chết của Tần Tô, ở trong mắt người ngoài, anh vẫn trầm mặc tới ngạt thở, đau thương được dồn nén, tích tụ, không để lộ trước mặt người ngoài, âm thầm xoay chuyển mọi tình huống bất lợi đối với mình.

Xưa nay anh đều là niềm hy vọng của người khác, có bao giờ anh phải đặt hy vọng vào người khác đâu?

Lúc này đây, cánh tay của Dương Viễn bị Lục Đông Thâm bóp chặt đến đau đớn. Anh ấy lại cảm thấy Lục Đông Thâm có phần đứng không vững, đang phải dựa vào cánh tay của anh ấy để chống đỡ toàn bộ sức lực.

Lục Đông Thâm khẽ hỏi: "Tình hình sao rồi?"

Dương Viễn đứng rất gần anh, thế nên nghe ra được sự run rẩy trong giọng nói của anh. Anh ấy thở dài, cố gắng làm dịu bớt tâm trạng nặng nề đè nén suốt dọc đường.

"Đã là thông tin chính xác. Lúc đó có bão cát nổi lên, lại gặp cả cát chảy. Người của cả hai bên đều tới chậm một bước, chỉ đưa về được ông già dẫn đường và Nguyễn Kỳ."

Lục Đông Thâm cảm thấy trái tim mình run rẩy, càng giữ chặt tay Dương Viễn hơn, nín thở hỏi: "Thế nào gọi là tới muộn một bước?"

Dương Viễn khó khăn lên tiếng: "Khi họ tới, Nhiêu Tôn và Tưởng Ly đều đã bị cát vùi lấp, hơn nữa..."

"Hơn nữa gì?"

Dương Viễn liếm môi, nói: "Nghe nói Tưởng Ly bị thương, hơn nữa lúc đó cát không chỉ nuốt hai người họ, còn một tay đàn em của Nhiêu Tôn. Ông già nói, ông ấy loáng thoáng nhìn thấy tay đó định đâm dao vào Tưởng Ly."

Lục Đông Thâm đứng không vững, loạng choạng giây lát. Dương Viễn nhìn thấy sắc mặt anh trắng bệch, hơi thở cũng bắt đầu dồn dập.

Quả thực khác trước.

Dương Viễn lâu nay vẫn theo dõi tình hình phía sa mạc, biết tin Nhiêu Tôn bắn pháo sáng đã thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó lại có bất ngờ xảy ra. Đối với Tưởng Ly, anh ấy luôn yên tâm, cứ có cảm giác trên người cô gái ấy có một sự dẻo dai, hơn nữa cũng cảm thấy mọi chuyện trên đời đều không thể làm khó cô được.

Nhưng nghe được tin này, anh ấy cũng ngẩn người ngay phút đầu, đầu óc ù đi, rất lâu sau tỉnh lại mới nhớ ra gọi điện thoại cho Lục Đông Thâm, nói rằng: Có lẽ Tưởng Ly đã gặp chuyện.

Cái gọi là "có lẽ" chẳng qua cũng chỉ là một mong muốn riêng của Dương Viễn. Vì anh ấy ôm tâm trạng ăn may, cảm thấy chỉ là mất tích nhất thời, có thể sau đó vẫn tìm lại được họ.

Có thể...

Cho đến khi anh ấy xác nhận lại và hiểu rằng cơ hội của sự "có thể" ấy mong manh dường nào.

Có thể nhận ra Lục Đông Thâm luôn cố đè nén cảm xúc, lát sau anh thở dốc, hỏi Dương Viễn: "Họ đâu rồi?"

Dương Viễn biết anh định hỏi ai, bèn nói: "Đã đưa tới bệnh viện gần đó, ông già không hề gì, Nguyễn Kỳ thì tâm lý không ổn lắm, có lẽ đã hết hồn một phen."

Lục Đông Thâm buông Dương Viễn ra, không nói không rằng đi ra ngoài.

Nhưng bị Cận Nghiêm nhanh chân cản lại: "Anh không đi được."

Gương mặt Lục Đông Thâm tái xanh: "Cận Nghiêm, anh tránh ra cho tôi!"

"Anh tới đó cũng chẳng giải quyết được gì, chúng tôi đã cử đội cứu hộ tới, họ sẽ liên tục tìm kiếm trong vòng 24 tiếng đồng hồ." Cận Nghiêm nghiêm túc nói: "Chuyện này không thể giấu được, vì ngoài phu nhân ra còn có Nhiêu tổng, bên ngoài sớm muộn cũng sẽ biết. Càng vào lúc này anh càng không thể rời khỏi Lục Môn, hơn nữa anh còn muốn ra sa mạc ư? Không được."

Cổ Cận Nghiêm bị Lục Đông Thâm bóp nghẹt, anh cất giọng lạnh lẽo: "Cận Nghiêm, tôi nói cho anh biết, tôi mặc kệ mấy chuyện tranh giành lợi ích chó má đó. Tôi chỉ biết bây giờ vợ tôi đang gặp nguy hiểm, tôi phải đi tìm cô ấy!"

"Lục tổng!" Cận Nghiêm mặc cho anh nhìn mình, cất cao giọng, nghiêm nghị: "Tôi hiểu tâm trạng của anh, nhưng bây giờ gánh nặng của cả Lục Môn đang ở trên vai anh. Phu nhân đã mất tích rồi, đội cứu hộ tuyệt đối không dễ dàng từ bỏ việc tìm kiếm đâu, bây giờ người có thể tìm ra phu nhân là họ."

Sắc mặt Lục Đông Thâm khó coi tột cùng. Anh chỉ cần dồn chút sức là tay chân bắt đầu rệu rã, trán vã mồ hôi. Nhưng ánh mắt anh rất đáng sợ, bỏ ngoài tai mọi câu nói của Cận Nghiêm, chỉ buông một chữ: "Cút."

Cận Nghiêm nhíu mày: "Lục tổng, Lục Môn không phải của một mình anh. Trách nhiệm của tôi quyết định việc tôi chỉ có thể quan tâm tới lợi ích của Lục Môn."

"Nếu tôi kiên quyết đi thì sao?" Trông Lục Đông Thâm không ổn chút nào, tay run, giọng run, mồ hôi men theo gò má nhợt nhạt rơi xuống.

Cận Nghiêm nhìn thấy vậy cũng không đành lòng nhưng vẫn đứng thẳng lưng: "Tôi nghĩ, anh không có bản lĩnh này."

Lục Đông Thâm nghiến răng, vung nắm đấm về phía Cận Nghiêm nhưng đánh hụt. Cận Nghiêm nghiêng đầu né qua, ngay sau đó các vệ sỹ tiến lên giữ chặt Lục Đông Thâm, mặc cho anh ra sức giãy giụa.

"Cận Nghiêm!" Lục Đông Thâm trở thành một con sói mất kiểm soát, gào thét, ánh mắt như chỉ hận không thể giết người.

Cận Nghiêm đứng đó: "Lục tổng, hay lấy đại cục làm trọng."

Đại cục ư?

Lục Đông Thâm hoàn toàn không còn chút sức, anh không tiếp tục giãy giụa nữa nhưng lại bật cười vì hai chữ ấy của Cận Nghiêm, cười đến đắng chát, cười đến cô đơn, còn cả sự phẫn uất đâu đây... Bao năm qua, anh đã sống vì hai chữ này, lẽ nào, đến bây giờ vẫn không thể ích kỷ một lần?

Người con gái anh yêu nhất, cô gái được anh nâng niu trân trọng trong lòng, vào lúc cô bị thương, vào lúc cô nguy hiểm, vào lúc cô chìm xuống sa mạc, anh không ở bên cạnh cô, lúc đó có phải cô rất sợ hãi không? Trong lòng cô có nhớ đến anh không? Có hy vọng anh ở bên cạnh cô không...

"Cận Nghiêm..." Lục Đông Thâm yếu ớt, khi lên tiếng, giọng trầm khàn và run rẩy: "Hãy để tôi đi, xin anh đấy."

Cận Nghiêm sững người.

Anh đang cầu xin?

"Để cậu ấy đi đi." Dương Viễn không nhìn nổi nữa, lên tiếng: "Lúc này không ai cản được cậu ấy đâu."

Cận Nghiêm có sự lo lắng và suy tính của Cận Nghiêm. Đứng trên lập trường của anh ấy, việc ngăn cản Lục Đông Thâm là quá bình thường. Nhưng đối với Lục Đông Thâm mà nói, Tưởng Ly bây giờ mới là chuyện hàng đầu. Lục Môn gì đó, lợi ích gì đó, đều tan biến.

Nghĩ tới đây, trong lòng Dương Viễn thầm cầu nguyện: Tưởng Ly à Tưởng Ly, cô nhất định phải bình an vô sự, bằng không chẳng thể tưởng tượng được Lục Đông Thâm sẽ ra sao. Cậu ấy mà suy sụp thì Lục Môn sẽ loạn thật sự.

Cận Nghiêm tuy không muốn mềm lòng nhưng nhìn tình cảnh này cũng khó mà ngăn cản. Quan trọng hơn, anh ta không ngờ có một ngày Lục Đông Thâm lại cúi đầu vì một cô gái, bỏ hết kiêu ngạo của bản thân. Anh ta đành sắp xếp lại các vệ sỹ, người nào cần đi theo, người nào ở lại, chọn lọc một lượt, rồi chuẩn bị ổn thỏa cả chuyến bay.

Dương Viễn lo lắng cho sức khỏe của Lục Đông Thâm, cũng sẽ đi theo. Với tư cách Phó tổng giám đốc tập đoàn, mọi công việc trong tay Lục Đông Thâm anh ấy có toàn quyền tiếp quản, trong thời gian này mọi việc lớn nhỏ anh ấy dự định sẽ ôm hết.

Trước khi đi, quản gia đưa cho Dương Viễn mấy bài thuốc bồi bổ hằng ngày. Chỗ thuốc này đều do Tưởng Ly để lại. Cận Nghiêm không yên tâm, cũng dặn đi dặn lại Dương Viễn, sợ Dương Viễn yếu lòng, cho phép Lục Đông Thâm chạy tới sa mạc.

Dương Viễn thở dài, không nói năng gì.

Trong lòng anh ấy lại nghĩ: Ai cản nổi cậu ấy ra sa mạc chứ?

Lục Đông Thâm không chuẩn bị hành lý gì, bụng dạ anh như bị lửa đốt. Cuối cùng vẫn là quản gia nhanh nhẹn, giao hết mọi đồ đạc cho Dương

Viễn. Đến tận lúc đi, Lục Đông Thâm mới mở lời nói chuyện với Cận Nghiêm.

"Tay đàn em của Nhiêu Tôn." Anh chỉ nói mấy chữ ấy.

Cận Nghiêm dĩ nhiên hiểu: "Anh yên tâm, tôi sẽ điều tra ra."

~Hết chương 648~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 649: Không Tìm Thấy Nữa

Nguyễn Kỳ chỉ bị thương ngoài da, cũng không nặng, toàn là những vết xước xát. Dưới chân cô ấy có một vết đứt nhưng không đến mức phải khâu, coi như đó là vết thương nặng nhất rồi.

Nhưng bệnh viện chần chừ không dám để cô ấy đi là vì trạng thái tâm lý của Nguyễn Kỳ rất tệ, có sự bài xích tất cả mọi người, chỉ co ro ngồi trên giường, ôm chặt chiếc ba lô vào lòng, mặc kệ bác sỹ nói gì cũng không buông tay.

Ông già cũng ở trong bệnh viện. Ông không có gì đáng ngại, cũng không phải ở lại quan sát thêm. Sở dĩ chưa đi, một là vì ông còn phải hợp tác cho lời khai với phía cảnh sát, trong lúc cần thiết còn phải giữ liên lạc thường xuyên với người của đội cứu hộ; hai là ông không đành lòng, cả đoàn người chỉ có hai người họ quay trở về, một cô gái cũng bị dọa ra nông nỗi ấy, ông cảm thấy mình có trách nhiệm rất lớn.

Lục Đông Thâm bay tới Trung Quốc, lao thẳng đến bệnh viện, gần như không lỡ dở phút nào, theo sau là một đám người. Khí thế ấy khiến những người đi qua phải quay qua nhìn, ít nhiều cũng khiến các bác sỹ và y tá hốt hoảng.

Mọi công việc giải thích và sắp xếp sau đó đều để lại cho Dương Viễn. Lục Đông Thâm đi đầu, bất chấp tất cả, còn anh ấy ở sau dọn dẹp đống hỗ lốn cho Lục Đông Thâm không khác gì "Bảo mẫu số một Trung Quốc".

Suốt dọc đường, anh ấy cũng không oán trách, căm tức gì vì thân phận mới này. Anh ấy không cầu mong gì khác, chỉ mong sao ông trời nể tình khoảng thời gian này anh ấy buông bỏ thân phận, chịu cực chịu nhọc mà mở một lối thoát, để Tưởng Ly khẩn trương bình an quay trở về.

Quen biết Tưởng Ly lâu như vậy rồi, lần đầu tiên anh ấy biết nhớ cô như vậy, nóng ruột nóng gan.

Khi Lục Đông Thâm xông vào phòng bệnh, Nguyễn Kỳ nghe thấy tiếng động giật nảy mình. Lúc đó trong phòng có bác sỹ và cảnh sát, một người đang yên đang lành xông vào cũng khiến họ lấy làm lạ.

Dương Viễn đứng thẳng lưng, bất khuất tiến lên, trong giây lát lại cười trừ đưa ra lời giải thích với bác sỹ và cảnh sát. Khi anh ấy đẩy cửa đi vào trong phòng bệnh thì đã phải sững sờ vì cảnh tượng trước mắt.

Nguyễn Kỳ đã bước xuống giường, quỳ dưới đất, hai tay níu chặt vạt áo của Lục Đông Thâm, nước mắt tèm lem, nức nở không nói thành câu: "Cầu xin anh..."

Không cần nghĩ cũng biết cô ấy vì Nhiêu Tôn, bây giờ niềm hy vọng duy nhất của cô ấy chính là Lục Đông Thâm.

Dương Viễn thở dài, đóng cửa phòng bệnh lại.

Ông già ngồi bên cửa sổ, vân vê mãi chiếc xương lạc đà giắt ở hông, miệng không biết lẩm nhẩm cái gì, hoàn toàn tảng lờ sự xuất hiện của Lục Đông Thâm và Dương Viễn.

Lục Đông Thâm kéo Nguyễn Kỳ đứng dậy, trông anh có vẻ như đang cố nhẫn nhịn. Dương Viễn thấy thế, tiến tới kéo một chiếc ghế cho Lục Đông Thâm. Những chuyện xảy ra trong sa mạc vẫn phải nhờ Nguyễn Kỳ từ từ kể lại.

Sau đó, Dương Viễn lại sắp xếp một trợ thủ đắc lực đi hỏi chuyện đám vệ sỹ lúc đó vào trong sa mạc, nhất định phải ghi chép lại rõ ràng đầu đuôi sự việc.

Bên này, trong phòng bệnh, Nguyễn Kỳ đã quay trở về giường, ôm chân, bên cạnh đặt chiếc ba lô. Lục Đông Thâm nhận ra nó, đó là ba lô của Tưởng Ly.

Trái tim anh lại co thắt vào.

So với những người xung quanh, Nguyễn Kỳ không bài xích Lục Đông Thâm. Cô ấy quả thực coi anh như phao cứu sinh cuối cùng, chỉ biết bám chặt vào anh, Nhiêu Tôn của cô ấy mới có thể quay trở về.

Cô ấy run cầm cập kể lại cảnh tượng trong sa mạc khi đó cho Lục Đông Thâm. Nhất là lúc kể đến chuyện Nhiêu Tôn và Tưởng Ly cùng bị cuốn vào dòng cát chảy, cả người cô ấy đều run lên, không thể kiềm chế nổi.

Cho đến tận lúc này, cảnh tượng đó vẫn không ngừng hiện về trong đầu cô ấy, giống như một bóng ma không bao giờ có thể xóa nhòa, cứ phát đi phát lại. Cô ấy không thể nào quên khoảnh khắc đó.

Phải, là khoảnh khắc.

Sa mạc đáng sợ cô ấy biết, nhưng phải đến tận khi giương mắt nhìn Nhiêu Tôn bị chôn vùi, cô ấy mới thật sự thấu hiểu hàm nghĩa của hai chữ "đáng sợ", mới hiểu ý nghĩa câu nói của ông già: Một nơi đến ma quỷ cũng từ bỏ.

Tuyệt vọng, một nỗi tuyệt vọng lan rộng vô bờ bến đang hút chặt lấy Nguyễn Kỳ, giống như một con đỉa, khiến cô ấy không thể thoát ra.

Chỉ cần nhắm mắt lại, cô ấy lại nhìn thấy cảnh cát vàng bay đầy trời, Tưởng Ly bị người ta níu kéo, cứ thế bị chôn sống. Tưởng Ly dốc chút sức lực cuối cùng hét to về phía cô ấy, gọi tên cô ấy, tiếng gọi đó khiến đầu óc người ta điên cuồng tới tê dại.

Còn cả ánh mắt cuối cùng Nhiêu Tôn nhìn cô ấy. Anh như có lời muốn nói nhưng không còn cơ hội nữa. Bao câu từ, bao ý tứ đều bị cát vàng nhấn chìm. Cô ấy liều mạng muốn cứu họ nhưng vô ích.

Nhiêu Tôn nói, khi nào từ sa mạc trở về sẽ kết hôn...

Cô ấy không muốn anh nói vậy, cứ cảm thấy điềm không may. Anh cười bảo cô ấy quá mê tín, nhưng cô ấy chấp nhận mê tín. Những lời dễ nghe có ai không muốn nghe? Những lời hứa hẹn ngọt ngào có ai không muốn tin?

Nhưng hứa hẹn cũng đã bị chôn vùi, chôn theo cả người đàn ông cô ấy yêu nhất...

Sau khi tuyệt vọng đi qua thì giận dữ kéo tới.

Cô ấy oán trách Nhiêu Tôn, trách anh bất chấp tất cả để cứu Tưởng Ly.

Suy nghĩ này rất ích kỷ, nhưng trong tình cảnh đó, cô ấy chính là ích kỷ không muốn Nhiêu Tôn gặp nguy hiểm.

Những người tập trung với họ chỉ cách một bước chân, vì sao không tới sớm hơn? Khi được cứu về, cô ấy đã nhìn chằm chằm bức tường trắng toát của bệnh viện và nghĩ: Nhiêu Tôn... Nhiêu Tôn, ở trong lòng anh phải chăng người quan trọng nhất vẫn là Tưởng Ly? Anh bất chấp tất cả, mặc kệ nguy hiểm tới tính mạng cũng không buông tay. Anh liều lĩnh như thế, lẽ nào chưa từng nghĩ tới em ư?

Lục Đông Thâm không thể ngồi yên. Trong quá trình Nguyễn Kỳ thuật lại, anh đã đứng lên mấy lần liền, cuối cùng đi tới trước cửa sổ, cách ông già chỉ vài bước chân. Nghe nói Tưởng Ly vì muốn lấy Huyền thạch mà chặt đứt đầu ngón tay, bàn tay chống lên bệ cửa sổ của anh cuộn chặt lại thành nắm đấm. Nghe nói Tưởng Ly bị cát vàng chôn vùi ra sao, sống lưng của anh cứng đờ ra, bả vai thì run rẩy.

Rất lâu sau anh mới lên tiếng, giọng nói u ám, nặng nề: "Tay thuộc hạ đó của Nhiêu Tôn chắc chắn là nhắm vào Tưởng Ly sao?"

"Tôi không biết lúc đó đã xảy ra chuyện gì." Nguyễn Kỳ ôm chặt chân: "Tôi chỉ biết trên người anh ta có máu, anh ta cứ thế lôi Tưởng Ly như muốn chết chung vậy."

Lồng ngực của Lục Đông Thâm phập phồng lên xuống, hơi thở gấp gáp. Anh nhìn trân trân ra thế giới ngoài cửa sổ nhưng lại hận không thể vượt qua nó, tiến tới sa mạc mênh mông. Người lúc ấy ở bên cạnh Tưởng Ly phải là anh mới đúng.

"Tưởng Ly từng dặn tôi, một khi cô ấy gặp chuyện thì phải giao đồ lại cho Quý Phi. Khi đó tôi còn cười cô ấy nghĩ quá nhiều nữa..." Nói rồi, Nguyễn Kỳ kéo chiếc ba lô lại, giữ rất chặt: "Phút cuối cô ấy còn gọi tên tôi, tôi hiểu ý của cô ấy. Lục Đông Thâm, đến phút cuối cùng, người Tưởng Ly nghĩ đến vẫn là anh."

Lục Đông Thâm nghiến chặt răng, câu nói này của Nguyễn Kỳ như một lưỡi dao đâm thẳng vào trái tim anh, đau đớn vô cùng.

Quý Phi đã trên đường tới đây, được Dương Viễn đích thân gọi điện tới tìm. Lúc được đưa vào bệnh viện, Nguyễn Kỳ không tin tưởng một ai, không để chiếc ba lô rời khỏi mình nửa bước. Đến khi nghe thấy giọng

Dương Viễn trong điện thoại, cô ấy mới nói đi nói lại: "Tìm Quý Phi tới đây, tìm Quý Phi tới đây!"

Tưởng Ly muốn tìm Quý Phi thì có đến tám, chín phần là vì chuyện bí kíp, điểm này Lục Đông Thâm có thể nghĩ ra thì Dương Viễn dĩ nhiên cũng nghĩ ra được. Thế nên dọc đường, Quý Phi được họ bảo vệ rất nghiêm ngặt, các thuộc hạ liên tục báo vị trí của Quý Phi cho Dương Viễn.

Dương Viễn thật sự sợ tâm lý của Lục Đông Thâm suy sụp, anh ấy tiến lên an ủi Nguyễn Kỳ: "Cô yên tâm, bây giờ đội cứu hộ và người của chúng tôi đều đã được cử đi hết, nhất định sẽ tìm thấy họ."

"Thật không?" Nguyễn Kỳ như nhìn thấy hy vọng: "Sẽ tìm được họ đúng không? Nhất định phải tìm được đấy..."

"Không tìm được nữa đâu..." Ông già đang ngồi bên cửa sổ cuối cùng cũng lên tiếng, lẩm bẩm, giọng khô khốc.

Cơ thể vốn đã cứng đờ của Lục Đông Thâm chợt run lên, anh quay phắt qua, nhìn chằm chằm ông già, giọng nói lạnh lẽo: "Ông nói gì cơ?"

Ông già ngước mắt nhìn anh, ánh mắt đầy bi thương: "Tôi ở sa mạc đã nhiều năm, chưa từng thấy trận cát chảy nào dữ dội và gấp gáp như thế. Huyền thạch là một thứ gở, cô gái ấy muốn lấy nó thì ông trời sẽ trừng phạt họ... Không tìm được nữa, họ đã sớm bị sa mạc chôn vùi rồi. Cho dù các người tìm ra họ, cũng chỉ còn là mảnh xương khô mà thôi."

~Hết chương 649~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 650: Vì Cô Ấy Là Hạ Trú

Nghe xong câu này, cả người Nguyễn Kỳ như sắp liệt.

Ông già là người nắm rõ nhất mọi tình huống trong sa mạc, thậm chí có thể nói bao năm nay những vụ án mất tích ở trong sa mạc cũng kha khá, mất tích thế nào ông cũng biết rõ. Ông nói không tìm được nữa, có khi nào là thật sự vô vọng?

Cô ấy gắng gượng chống đỡ tinh thần ngước mắt nhìn Lục Đông Thâm, hy vọng anh có thể nói ra một câu gì đó vớt vát lại chút niềm tin cho cô ấy.

Ánh mắt Lục Đông Thâm giá lạnh, hệt như bị phủ một lớp sương tuyết, anh dằn mạnh từng chữ, kiên quyết: "Một ngày chưa tìm được tìm một tháng, một tháng chưa tìm được tìm một năm, một năm chưa tìm được tìm mười năm, sống phải thấy người..." Nói tới đây anh ấy ngừng lại, bờ môi mím vào sắc lẹm, lát sau bổ sung một câu: "Chết phải thấy xác."

***

Chết phải thấy xác.

Dương Viễn hiểu rõ, câu nói cuối cùng này bật ra khỏi miệng Lục Đông Thâm coi như một lần lăng trì. Mà từ hành động của Lục Đông Thâm thì anh chỉ hướng vào tình huống "sống phải thấy người".

Không ai có thể ngăn cản sự kiên quyết của Lục Đông Thâm, hơn nữa anh đã tới thẳng đây, có cản có ngăn cũng vô ích. Sau khi thăm Nguyễn Kỳ

xong, hỏi hết một lượt những điều cần hỏi, Lục Đông Thâm liền quyết định đi sa mạc, đích thân dẫn đội cứu hộ.

Trước khi đi, anh đưa ra yêu cầu với ông già, hy vọng ông có thể cùng đi với họ.

Ông già thở dài, hỏi anh: "Rõ ràng cậu biết hy vọng mong manh còn muốn đi? Gặp phải cát chảy, khả năng sống sót gần như là không có, chuyện sinh tử của con người có số, đây có lẽ chính là ý của ông trời."

Lục Đông Thâm nghiến răng nói: "Tôi không phải là người tin vào số phận."

Thật ra ông già cũng không định từ chối, thấy anh kiên quyết như vậy, ông bèn cảm khái: "Cậu và cô gái muốn lấy Huyền thạch đúng thật là, haizz, tính cách giống nhau như đúc. Dù rằng ngay từ ban đầu tôi đã nhắc nhở họ vô số những nguy hiểm trong quá trình lấy Huyền thạch nhưng người do tôi dẫn vào trong, không đưa ra ngoài được tôi cũng có trách nhiệm, áy náy vô cùng. Tôi đi theo cậu."

Chuyện Lục Đông Thâm vào sa mạc kiếm người bị Dương Viễn cố gắng giấu nhẹm đi, để anh có thể tập trung tìm kiếm, ngoài ra cũng là để bảo đảm an toàn cho Lục Đông Thâm.

Sau khi biết chuyện này, Lục Chấn Dương ăn không ngon, ngủ không yên, vì Tưởng Ly, cũng là vì con trai cả của mình. Trước khi vào trong sa mạc, Lục Đông Thâm gọi điện thoại vỗ về Lục Chấn Dương. Lục Chấn Dương cũng hiểu ý của anh, những câu lo lắng quá không thể nói thành lời, chỉ còn biết dặn đi dặn lại anh phải chú ý an toàn.

Đồng thời lúc này ông cũng muốn cử thêm vài nhân lực tới nhưng bị Lục Đông Thâm cản lại. Một là bên này vẫn còn đám vệ sỹ trước đó điều

qua, hai là Lục Môn không tiện gióng trống khua chiêng.

Điều người từ Thương Lăng là thiết thực nhất.

Sau khi biết chuyện, Tưởng Tiểu Thiên và Ấn Túc Bạch không nói không rằng, lập tức chiêu tập các anh em, chọn không ít thanh niên trai tráng khỏe mạnh qua chi viện, hơn nữa quá trình tổ chức rất nghiêm ngặt. Tưởng Tiểu Thiên không nói rõ nguyên nhân với họ, chỉ nói: Tưởng gia có nạn, nơi phải đến lần này có thể nguy hiểm tới tính mạng, ai không muốn đi có thể nói với tôi một tiếng để rút lui.

Kết quả không một ai rút lui. Điều khiến người ta cảm động hơn nữa là ai nấy đều lần lượt ký vào thư sinh tử, tiến tới nơi nguy hiểm, mọi an nguy đều phải tự chịu trách nhiệm, không liên quan gì tới người khác.

Các anh em Thương Lăng tới tụ họp với đám người của Lục Đông Thâm ai nấy đều kín tiếng, không tiết lộ nửa lời.

Vì vậy, nhân lực không thiếu.

Ngoài cảnh sát, đội cứu hộ và các anh em Thương Lăng ra, nhà họ Nhiêu cũng cử đội cứu hộ chuyên nghiệp tới kết hợp với người của Lục Đông Thâm. Nhiêu Cẩn Hoài, Kiều Trân và Nhiêu Cẩn Vũ thậm chí còn âm thầm tới gặp mặt Lục Đông Thâm. Kiều Trân nắm chặt tay anh, run rẩy mãi, bà muốn nói gì Lục Đông Thâm đều hiểu, chỉ dặn bà cứ yên tâm.

Chuyện Nhiêu Tôn mất tích quả thật không thể giữ kín, dù sao cũng là người chịu trách nhiệm cả một tập đoàn, quan trọng hơn anh ấy còn là con một của nhà họ Nhiêu. Nhưng tin tức bị đồn ra ngoài đã biến chất, không phải mất tích mà trở thành bị hại.

Nhớ lại lúc trước có người nhìn thấy Tưởng Ly và Nhiêu Tôn trước sau về Trung Quốc, vì chuyện này đã ầm ĩ một thời gian, bây giờ Nhiêu Tôn

xảy ra chuyện, mọi người dĩ nhiên lại lôi Tưởng Ly ra chịu tội, nói chuyện Nhiêu Tôn gặp nạn không thể không có liên quan tới Tưởng Ly, và một loạt những câu chuyện khác.

Khi nói tới Tưởng Ly, mọi người đều nhận xét cô gái này không đơn giản, hại tất cả những người đàn ông đều cam tâm tình nguyện chết vì cô ta.

Nhà họ Nhiêu ra mặt dìm một số dư luận. Bên này cũng có Lục Môn hợp tác, dù sao thì hai gia đình cũng đang cùng phát triển.

Nhưng đối với chuyện Nhiêu Tôn và Tưởng Ly mất tích, trước khi làm thông cáo báo chí, Dương Viễn có xin chỉ thị của Lục Đông Thâm. Anh ngẫm nghĩ và nói: Không cần phải im lặng triệt để.

Dương Viễn lo lắng thị trường cổ phiếu sẽ bị xáo trộn, giữ ý kiến bất đồng với Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm hờ hững đáp: "Sẽ có người tranh thủ nhảy lên nhảy xuống, tôi chính là muốn túm cổ những người này ra, thay máu triệt để."

Ngữ khí thì bình thản như nước, trong ánh mắt lại toát lên một sự tàn nhẫn. Dương Viễn nhìn rất rõ, cảm thán trong lòng: Có người sinh ra là để làm ăn thương trường, cho dù đang cạn kiệt tinh thần thì đầu óc cũng luôn tỉnh táo, có thể lợi dụng mọi thời cơ để trải đường cho bản thân.

Nguyễn Kỳ bị giữ ở lại, dù cô ấy gào khóc van xin nhưng cũng không được đi theo.

Cứ như vậy, Lục Đông Thâm vào sa mạc, dựa theo tuyến đường đã lên kế hoạch sẵn, tìm kiếm theo phương pháp trải thảm một cách tuần tự và quy củ.

Sau khi nhận được tin, Quý Phi vội vã tới đây, bất kể đường xa.

Cô ta gặp mặt Nguyễn Kỳ vào một buổi chiều.

Lúc đó nắng không gắt, thời tiết đã hơi chuyển lạnh, vườn hoa trong bệnh viện đã có xu thế ngả vàng. Khi có gió thổi qua sẽ có những phiến lá rơi rụng xuống bãi cỏ, còn có phiến lá nhẹ nhàng bay và hạ cánh xuống chiếc ghế gỗ màu trắng nơi Quý Phi và Nguyễn Kỳ đang ngồi.

Quý Phi tỉ mỉ quan sát chỗ Huyền thạch được đựng trong ống nghiệm, sau khi cẩn thận cất đi thì tiếp tục đọc kỹ cuốn sổ tay mà Tưởng Ly để lại, trong đó có mấy trang mấu chốt vẽ hình một loại sứa, ghi chú là nấm xác, địa điểm là đáy hồ Phủ Tiên, bên cạnh còn viết cụ thể độ sâu lặn xuống và tuyến đường lặn xuống.

Bên trong còn nhắc đến một từ: Huyết thanh.

Hai chữ này được Tưởng Ly khoanh tròn nhấn mạnh.

Gió thu gấp gáp thổi, Nguyễn Kỳ ngồi bên cạnh kéo kín chiếc áo khoác trên người. Quý Phi gập sổ tay lại, nhìn cây ngân hạnh đang xào xạc ngay gần đó mà chìm vào trầm tư.

Nguyễn Kỳ nói: "Sổ tay là lời dặn dò của Tưởng Ly, nếu cô ấy gặp chuyện ngoài ý muốn thì phải giao cho cô."

Nói một cách khác, nếu Tưởng Ly có thể an toàn ra khỏi sa mạc thì cuốn sổ tay này sẽ không bao giờ được rơi vào tay người khác. Về điểm này Quý Phi hiểu rất rõ, từ cách ghi chép đã có thể nhận ra, những mối quan hệ giữa Huyền thạch và sứa cô không nói rõ ràng, hoàn toàn ghi chép bằng cách thức mà bản thân cô ấy đọc hiểu. Chứng tỏ kỳ thực lúc đó Tưởng Ly rất tự tin đối với việc có thể ra khỏi sa mạc, sở dĩ vẫn dặn dò Nguyễn Kỳ, chẳng qua là phòng trước mà thôi.

Đúng là tính cách của Tưởng Ly, con người cô làm việc trước nay luôn suy nghĩ chu toàn.

"Liên quan đến chuyện Huyền thạch, cô ấy còn nói gì nữa không?" Quý Phi hỏi.

Ánh mắt Nguyễn Kỳ hướng về phía rất xa, cô lên tiếng: "Lúc đó cô ấy chặt ngón tay để lấy Huyền thạch, nói rằng cô ấy muốn chứng thực những suy nghĩ trong lòng, thế nên cũng chỉ lấy được một chút Huyền thạch."

Quý Phi gật đầu, điều này chứng tỏ lúc đó Tưởng Ly đã nghĩ tới nguyên liệu có thể thay thế Huyền thạch rồi. Chứng thực, chẳng qua chỉ để xác nhận cách thu thập mà thôi.

"Tối đó trong lều, ngoài việc bảo cô đưa lại sổ tay cho tôi ra, cô ấy còn nói gì nữa?" Quý Phi lại hỏi.

Nguyễn Kỳ trầm tư, nghĩ một lúc mới nói: "À, có nhắc tới một cái tên."

"Tên của ai?"

"Tả Thời." Nguyễn Kỳ nói: "Cô ấy bảo, cô sẽ hiểu."

Tối đó sau khi nói xong chuyện cuốn sổ, cô còn cười Tưởng Ly lo lắng thái quá. Lúc đó Tưởng Ly đang bị thương, mơ mơ màng màng thiếp đi, nhưng trước khi nhắm mắt lại vẫn lẩm bẩm nói một câu: Tả Thời, cảm ơn anh.

Trước kia Nguyễn Kỳ ít nhiều cũng đã nghe qua chuyện của Tả Thời, bèn hỏi Tưởng Ly có ý gì.

Tưởng Ly dường như cũng lười giải thích, hoặc thật sự mệt mỏi rồi, chỉ nói: Quý Phi hiểu là được.

Nghe xong, đầu tiên Quý Phi thảng thốt, sau đó... thì thật sự hiểu ra, một chút nghi hoặc còn tồn tại trong lòng cũng bay biến. Cô ta tiếp tục lật sổ tay ra xem, lắc đầu cười khổ, nhưng ngữ khí thì đầy kính phục: "Hạ Trú à Hạ Trú, cô thật lợi hại."

Nguyễn Kỳ không rõ rốt cuộc Quý Phi đã hiểu ra chuyện gì nhưng nhìn dáng vẻ của cô ta thì cô cũng hiểu Tưởng Ly không tin tưởng nhầm người, nước cờ này Tưởng Ly đi rất chắc chắn.

Cô không có tâm trạng quan tâm tới bí mật bên trong, bây giờ đây chỉ có sự sống chết của Nhiêu Tôn, ngoài ra chẳng chuyện gì khiến cô đoái hoài nữa. Nhưng điều cần dặn dò vẫn phải dặn dò, tuy rằng bây giờ cô có oán giận Tưởng Ly.

"Đây là thứ Tưởng Ly dùng tính mạng để bảo vệ, tôi không hiểu vì sao cô ấy tin tưởng cô như vậy, nhưng trước kia chuyện cô là đối thủ cạnh tranh với cô ấy vẫn là sự thật." Nguyễn Kỳ kéo chặt quần áo trên người, nhìn Quý Phi chằm chằm: "Tôi có thể tin tưởng cô không?"

Quý Phi không trả lời ngay, nhìn thẳng vào mắt Nguyễn Kỳ, lát sau mới nói: "Cô ấy thật sự có bản lĩnh khiến mấy người ai nấy đều trở thành người của cô ấy."

"Tôi chỉ..." Ánh mắt Nguyễn Kỳ ảm đạm hơn: "Nếu cô ấy thật sự không thể quay về, coi như tôi không phụ lòng cô ấy."

Quý Phi cất cẩn thận sổ tay và ống nghiệm xong bèn nói: "Cô nghĩ cô ấy tin tưởng tôi ư?"

"Nếu không thì sao?"

Quý Phi cười đắng chát, không nói gì.

Trong đầu hiện về cuộc đối thoại lúc trước với Tưởng Ly:

"Quý Phi, tôi tìm cô tới nghiên cứu công thức không phải vì tin tưởng cô mà vì biết cô có dã tâm. Loại người như cô trăm điều không tốt lại từng phản bội tôi, cô bảo tôi có dễ dàng tha thứ cho cô không?"

"Thế nên?"

"Cô coi như vẫn còn lương tri, trong lòng cũng hiểu cô nợ tôi một món. Cô không muốn nợ nần người khác, đây là điểm tốt duy nhất trong vô số điểm xấu của cô. Thế nên, lúc cần thiết, tôi buộc cô phải trả món nợ này. Cô phải cung cúc tận tụy, coi như là trả nợ."

"Thế nào gọi là khi cần thiết?"

"Gấp gì chứ? Nợ kiểu gì cũng có lúc trả thôi."

...

Bây giờ là lúc phải trả rồi.

Đúng vậy, đến Hạ Trú cũng tự nhận mình không phải loại người rộng lượng bao dung, xưa nay luôn thuộc dạng có thù ắt báo. Người khác nợ cô ấy thứ gì, cô ấy ghi nhớ từng món một. Khi nói những lời này là trước khi Hạ Trú về Trung Quốc. Cô ấy tính toán sâu xa, nghĩ trước mọi khả năng, bao gồm cả việc lợi dụng lòng áy náy của Quý Phi làm một sự bảo đảm.

Tâm tư của Hạ Trú, những cô gái bình thường sao có thể theo kịp?

Nghĩ tới đây, Quý Phi quay đầu nhìn Nguyễn Kỳ: "Có phải ngay cả cô cũng nghĩ rằng Tưởng Ly thập tử nhất sinh?"

Hơi thở của Nguyễn Kỳ hơi dồn dập, trước mắt cô lại hiện về cảnh tượng nơi sa mạc, cố gắng kiềm chế cảm xúc, cất giọng khô khốc:

"Không... Tôi tin rằng cô ấy có thể quay về."

"Không, thật ra cô không tự tin đến vậy." Quý Phi nói.

Nguyễn Kỳ run lên.

Quý Phi nói rành mạch: "Nếu cô ấy chết trong sa mạc thì đã không phải là Hạ Trú, không phải là Tưởng gia rồi."

Nguyễn Kỳ lên tiếng, giọng vẫn run rẩy: "Cô... tin tưởng chắc chắn cô ấy còn sống sao? Tôi đã tận mắt chứng kiến cô ấy bị cát nuốt chửng."

Quý Phi quay đi, nhìn về nơi xa: "Vì tôi hiểu cô ấy. Hạ Trú của khi trước vẻ vang tới mức nào, vậy mà trong một đêm mất hết danh dự. Cô ấy cắt tay, vào trong bệnh viện tâm thần, vậy mà tử thần vẫn không mang cô ấy đi được. Cô biết những nơi Hạ Trú từng đi qua không? Những vùng núi cao hẻo lánh, không một bóng người, bao nhiêu cửa ải sống chết cô ấy đều lần lượt vượt qua. Ở Thương Lăng, biết bao người vì Đàm Chiến mà đòi mạng cô ấy, đã lần nào cô ấy phải nộp mạng ra? Trên đời này có bao nhiêu người có được trải nghiệm như vậy? Vô số trải nghiệm đều là những cánh cửa mở rộng tới cái chết. Cô ấy đã sớm quen với việc lướt đi trên nguy hiểm. Đối mặt với hiểm ác đã sớm rèn giũa được một bản lĩnh không biết sợ hãi. Thế nên cô cảm thấy, dòng cát chảy nơi sa mạc có thể giữ chân cô ấy được sao?"

"Lẽ nào cát chảy chưa đủ trí mạng?" Nguyễn Kỳ cũng muốn tin lời của Quý Phi, dù cho chỉ là an ủi. Trong lòng cô thầm cầu nguyện, nếu Tưởng Ly không sao thì Nhiêu Tôn cũng nhất định không sao.

"Trí mạng." Quý Phi đáp chắc chắn: "Đổi lại là người khác chắc chắn không sống nổi. Trên sa mạc có bao nhiêu nguy hiểm nghĩ cũng đủ biết, nhưng Hạ Trú chắc chắn có cách tự bảo vệ mình."

Nói xong câu này, cô ta thắt chặt đai ba lô, đeo nó lên lưng, đứng dậy.

"Cô thật sự... chắc chắn như vậy?" Nguyễn Kỳ đứng lên theo, nhìn chằm chằm theo bóng lưng Quý Phi. Thực ra, niềm hy vọng trong cô đã bắt đầu bùng cháy như một đốm lửa rồi.

Quý Phi quay người lại, nhìn cô, nói một câu đầy ý tứ sâu xa: "Phải, chắc chắn. Bởi vì cô ấy là Hạ Trú, là Tưởng Ly, không phải ai khác."

~Hết chương 650~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 651: Sao Có Thể Đánh Mất Người Con Gái Mình Yêu

Lục Đông Thâm chiến đấu cùng sa mạc.

Tính cả đội ngũ cứu hộ chuyên nghiệp, cộng thêm người của nhà họ Nhiêu, nhà họ Lục và người Thương Lăng, tổng cộng có bốn đội, chia làm mười sáu nhóm, lấy về vị trí không có tín hiệu gần sa mạc đen, cũng chính là nơi trực thăng của đám Tưởng Ly hạ cánh lúc trước làm trung tâm, tiến hành tìm kiếm rộng ra xung quanh theo dạng lưới.

Lần nào Lục Đông Thâm cũng bám theo tuyến cứu hộ dài nhất, cực nhất, gần như ngày nào cũng đi qua đi lại trong sa mạc, chẳng mấy chốc đã đi rất nhiều ngày.

Khi quay trở về, tạo hình của anh trông như người rừng vậy, râu ria xồm xoàm, trên quần áo, tóc tai toàn là cát vàng, nhưng anh cũng mặc kệ.

Dương Viễn không được phép đi cùng đội cứu hộ vào sa mạc, vì chuyện này còn bị Cận Nghiêm nghiêm giọng trách móc một trận trong videocall, khiến Dương Viễn tức giận quát ầm lên anh ấy muốn làm phản rồi, cả cấp trên cũng dám mắng.

Có thể nhận ra Cận Nghiêm lo thật sự, tiếp tục oán trách Dương Viễn: "Lục Đông Thâm mà ngoẻo trong sa mạc thì chức Phó tổng của anh cũng đừng hòng giữ được, bây giờ tôi mắng anh là còn nhẹ đấy."

Dương Viễn cũng không phải là giận thật, mặc kệ cho anh ta trách móc, đến lúc nghe chán rồi thì nói với Cận Nghiêm một câu: Hay là anh qua đây.

Cận Nghiêm nghiến răng kèn kẹt, nếu không vì còn chức trách ở đó, anh ta thật sự cũng muốn đi thay Dương Viễn.

Còn việc để Dương Viễn bên ngoài sa mạc là quyết định của Lục Đông Thâm. Tuy rằng Dương Viễn ngàn vạn lần không đồng ý nhưng để đưa được ra quyết định này, Lục Đông Thâm cũng đã suy nghĩ rất kỹ càng, thấu đáo rồi. Dương Viễn nói trắng ra chính là một trạm thông tin, hoặc có thể nói là đầu mối then chốt để kết nối Lục Đông Thâm và tập đoàn, bởi vì trong khoảng thời gian tiến vào sa mạc, Lục Đông Thâm cũng cần nắm rõ tình hình của tập đoàn vào bất kỳ lúc nào, ở bất kỳ đâu.

Ngoại trừ lúc cứu hộ sống trong sa mạc, khi lên kế hoạch tuyến đường cứu hộ, Lục Đông Thâm cũng ở ngay bên rìa sa mạc, chủ yếu là ở trong nhà của ông già. Cùng lúc này, nơi đó cũng là trung tâm liên lạc với Dương Viễn và thế giới bên ngoài.

Mười sáu nhóm gần như tiến hành tìm kiếm không ngừng 24/24.

Những thiết bị hiện đại nhất lần lượt được chuyển vào trong nhà của ông già. Dương Viễn cũng lo lắng cho sức khỏe của Lục Đông Thâm và những nguy hiểm có thể gặp phải, ngoài việc chuẩn bị những đồ dùng sinh hoạt hằng ngày ra, anh ấy còn đưa vào cả nhân viên y tế.

Nhưng trên thực tế, khoảng thời gian này, "cống hiến" của Quý Phi dành cho Lục Đông Thâm là lớn hơn cả.

"Tôi đã đọc sổ tay của Hạ Trú, cũng hiểu tư duy công thức của cô ấy. Tuy rằng tôi không dám bảo đảm có thể dựng lại 100% công thức ban đầu, nhưng chí ít tôi có thể thông qua tư duy này để khôi phục lại phương án đối với tình hình sức khỏe của anh. Tôi biết Lục tổng đã mất cảm giác đau, hơn nữa tình trạng càng ngày càng nghiêm trọng."

Khi cô ta nói những câu này, Dương Viễn cũng có mặt, lập tức nảy sinh sự cảnh giác.

Tình trạng sức khỏe của Lục Đông Thâm chưa bao giờ rò rỉ ra bên ngoài, tuy rằng có một số suy đoán và đồn thổi nhưng chung quy Lục Môn vẫn chưa đưa ra thái độ gì, cộng thêm việc bây giờ họ đều quan tâm nhất tới sự cố nhà máy bốn năm trước và buổi họp báo bốn tháng sau của Lục Môn, không rảnh bàn tán về tình hình của cá nhân Lục Đông Thâm.

Quý Phi giải thích: "Chuyện công thức, Hạ Trú không giấu tôi, đồng thời cô ấy cũng đang tiến hành nghiên cứu cách phá giải công thức. Tôi cũng là một nhà tạo hương, đương nhiên tôi có thể nhìn ra được, chuyện bốn năm trước có liên quan tới Tả Thời và Vệ Bạc Tôn. Tôi muốn biết tiếp phần sau chắc không có gì khó khăn chứ?"

Nói tới đây, cô ta thở dài, chân thành: "Các anh không tin tôi, tôi có thể hiểu. Các anh yên tâm, tôi không ngu ngốc đến mức ấy đâu, làm hại cậu lớn nhà họ Lục có ích gì với tôi chứ? Tôi không muốn sống nữa à?"

Dương Viễn vẫn ôm theo thái độ nghi ngờ.

Lục Đông Thâm có chút suy tư nhưng sự suy tư ấy không phải vì lo lắng cho sức khỏe của mình. Anh hỏi Quý Phi: "Ý của cô là, có thể đưa ra cách phá giải Phong thống tán trước?"

"Phải." Quý Phi đáp rất chắc chắn: "Bởi vì Phong thống tán là sản phẩm cải thiện từ Vong ưu tán, chưa hề hoàn thiện, thế nên Hạ Trú từ lâu đã có cách phá giải nó rồi, nhưng đồng thời cách thức này cũng không hoàn thiện. Về sau Hạ Trú phát hiện ra, chỉ có cách xây dựng lại công thức của Vong ưu tán, mới có thể triệt để giải quyết những khiếm khuyết của Phong thống tán. Nói một cách khác là mới có thể tìm ra cách thực sự phá giải Phong thống tán."

Về điểm này Lục Đông Thâm biết rõ, Tưởng Ly cũng từng nói với anh như vậy.

"Tư duy sắp xếp lại công thức gốc đã có thì cách thức phá giải càng dễ tìm ra hơn." Quý Phi nói: "Đương nhiên, tôi sẽ tiến hành đồng thời. Tôi nghĩ sở dĩ Hạ Trú sốt ruột như vậy, phần lớn cũng vì lo lắng cho sức khỏe của anh."

Dương Viễn âm thầm huých vào người Lục Đông Thâm, ý tứ quá rõ ràng. Trên thực tế, cho dù Quý Phi có ba hoa chích chòe thế nào, thậm chí lôi cả Tưởng Ly ra thì Dương Viễn vẫn không hoàn toàn tin tưởng cô ta.

Lục Đông Thâm mặc kệ Dương Viễn, chỉ buông một chữ: "Được."

Sau khi Quý Phi đi khỏi, Dương Viễn thật sự không nhịn được mới mắng: "Cậu có phải bị ngốc không hả? Cậu tin người phụ nữ này? Lỡ cô ta lại gây họa thì phải làm sao?"

"Không phải là tôi tin cô ta." Lục Đông Thâm đáp nhẹ như gió thoảng: "Tôi tin Tưởng Ly thôi."

Mỗi ngày trôi qua, niềm hy vọng lại nhỏ đi một chút.

Điều kiện sống ở nhà của ông già rất sơ sài, lúc nóng không có điều hòa, dĩ nhiên lúc lạnh cũng không có máy sưởi. Càng vào cuối thu, nhiệt độ chênh lệch sớm tối lại càng lớn.

Căn phòng mà Lục Đông Thâm ở chính là căn phòng Tưởng Ly từng ở, bố cục bên trong rất đơn giản, thậm chí ngay cả giường chiếu cũng đơn giản. Thứ phức tạp duy nhất chính là tấm bản đồ tuyến đường sa mạc gắn đinh trên bức tường ngay dưới bàn sách. Những tuyến đường đã tìm được đánh dấu lại, phân chia tỉ mỉ tới từng tọa độ, sau đó lại được sắp xếp lại

theo thời gian và số lần, bên trên là những dấu vẽ chi chít, tất cả đều do Lục Đông Thâm chính tay vẽ lên.

Tới khuya những lúc không ngủ được, anh lại khoác áo lọc thêm một lượt những tuyến đường đã đi qua, không biết mệt mỏi.

Điện là thứ không thể bị ngắt, trước đó cũng có lúc ngắt điện, ông già không giải quyết được thì anh sẽ đích thân ra tay, thậm chí có một lần anh nối lại đường điện của quá nửa căn nhà, như vậy mới bảo đảm được nguồn sáng liên tục.

Lúc anh sửa điện, ông già nói với anh: Lúc trước khi Tưởng cô nương ở đây cũng có lúc ngắt điện, hoặc là cô ấy châm nến ngồi đờ đẫn trong phòng, hoặc là ra bên ngoài kia, ngồi lên cành hồ dương, nhìn lên những vì sao trên trời và cũng ngẩn ngơ. Tưởng cô nương khác với những cô gái ngoài kia, cô ấy có thể bình tĩnh lại.

Có lúc Lục Đông Thâm cũng sẽ ngồi trên cành hồ dương mà cô từng ngồi, tưởng tượng dáng vẻ của cô lúc đó. Cô có đang nhớ anh không? Bây giờ cô có biết anh lúc nào cũng nhớ cô không?

Cũng sẽ gặp vấn đề thiếu nước.

Những việc Tưởng Ly từng làm giờ dồn cả cho Lục Đông Thâm. Anh thích đoạn đường đi bộ khô khan đó, tiện cho anh tỉ mỉ lọc lại tuyến đường cứu hộ, sau đó đưa ra một phương án hoàn toàn mới.

Dương Viễn nói anh bị ma nhập rồi, anh thừa nhận, vì cho dù nằm mơ, anh cũng tìm kiếm Tưởng Ly trong mơ.

Vẫn là đôi vợ chồng đó, sau vài lần qua lại cũng quen Lục Đông Thâm. Lúc nhắc đến Tưởng Ly, họ cười nói: "Lúc trước thấy cô ấy đi cùng cậu

thanh niên kia, chúng tôi còn tưởng họ là một đôi. Về sau cô gái đó nói không phải, nói mình kết hôn rồi, chồng cô ấy rất tốt, rất tốt với cô ấy."

Lục Đông Thâm dường như lại nhìn thấy Tưởng Ly, đứng dưới nắng, cười thoải mái, huyên thuyên bao nhiêu điều tốt đẹp ở anh cho họ nghe.

Anh tốt thật không?

Nếu tốt như vậy, sao có thể để mất người anh yêu chứ?

Vào những lúc thật sự quá nhớ Tưởng Ly, Lục Đông Thâm sẽ rút bức ảnh của cô gài trong ví tiền ra, vuốt ve hết lần này tới lần khác, lòng càng đau đớn hơn, sau đó nhìn gương mặt tươi rói như hoa ấy và hỏi: "Bé con, em rốt cuộc em đang ở đâu?"

Cứ như thế qua khoảng một tuần, tất cả mọi người gần như đều mất niềm tin, chỉ còn một mình Lục Đông Thâm vẫn kiên trì cứu hộ, ra lệnh hết lần này tới lần khác: "Tìm tiếp!"

Hôm nay, trước khi xuất phát, Cận Nghiêm gọi điện thoại tới, đi thẳng vào chuyện chính.

"Lục tổng, đã tìm ra kẻ mua chuộc đàn em của Nhiêu Tôn rồi."

~Hết chương 651~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 652: Tiếp Theo Đây

Dù là điều tra người hay điều tra việc, Cận Nghiêm vẫn có một thủ đoạn nhất định, bằng không đã chẳng giữ được một vị trí đặc biệt như vậy trong Lục Môn, cũng là nguyên nhân rất nhiều người trong Lục Môn thà đắc tội với người ngoài cũng không muốn chọc vào Cận Nghiêm.

Cận Nghiêm không bao giờ vòng vo tam quốc, anh ta nói với Lục Đông Thâm: "Là người của chú hai cậu."

Lục Đông Thâm sững người, lát sau hỏi: "Có lợi ích qua lại sao?"

Quan hệ lợi ích chính là kiểu "làm một mẻ, khỏe một đời". Hai con người có thể không bao giờ qua lại, chỉ thuần túy là hai bên mua và bán. Nhưng đến khi sơ hở, chỉ cần điều tra số tiền trao đổi qua lại thì đến tám, chín phần có thể tra ra vấn đề.

Thế nên khi hỏi xong câu này anh cũng cảm thấy không ổn.

Người được Nhiêu Tôn chọn lựa là đã được lọc kỹ từ vô số những con người khác, sao có thể dễ dàng bị mua chuộc bằng tiền?Nếu thật sự tồn tại giao dịch lợi ích thì khả năng bị điều tra ra là rất lớn. Hơn nữa, con người đúng là vì tiền có thể bất chấp tính mạng, nhưng biết rõ là chuyện nộp mạng vẫn còn làm, thậm chí không tiếc cả mạng sống của bản thân cũng phải hoàn thành nhiệm vụ người thuê giao phó thì chuyện này không hề đơn giản.

Cận Nghiêm không vòng vo: "Không phải lợi ích, là ơn nghĩa. Nói một cách khác, tay đàn em đó của Nhiêu Tôn từng nợ chú hai anh một mạng sống. Tên đó không phải dạng tầm thường, trước kia từng làm lính đánh thuê, đặc biệt là rất giỏi lái máy bay. Chú hai anh trước khi gặp chuyện từng gặp hắn, nói chuyện gì thì chúng ta đoán được đại khái rồi."

Sắc mặt Lục Đông Thâm sa sầm lại, chú hai anh quả nhiên có mối quan hệ lằng nhằng và rộng lớn, anh quả thực đã xem thường ông chú của mình rồi. Lục Chấn Danh có góc nhạy cảm, bình thường che giấu dã tâm sâu như biển đằng sau vẻ tao nhã thì thôi, một khi đại cục đã định, muốn đôi bên mất cả chì lẫn chài là chuyện hoàn toàn có thể.

Báo ân.

Nghe quả thực là một lý do không thể hợp lý hơn.

"Đủ chứng cứ khởi tố chưa?"

Cận Nghiêm nói: "Không thành vấn đề. Con người ta lập kế hoạch vào lúc có thời gian và có sức lực thì mới khó phải giải. Chuyện báo ân này càng giống như cái giãy chết cuối cùng, không quá hoàn hảo."

"Anh ra mặt giải quyết đi." Lục Đông Thâm cất giọng lạnh lẽo.

"Tôi ra mặt cũng được thôi nhưng dù sao cũng là chú hai của cậu, chuyện này cậu không cần đích thân giải quyết sao?"

Sắc mặt Lục Đông Thâm càng u tối hơn: "Tôi không muốn làm bẩn mắt mình. Cận Nghiêm, chứng cứ cần bàn giao thì bàn giao đi. Anh tới gặp ông ta thêm một lần, cũng để ông ta chết được nhắm mắt."

Cận Nghiêm nói một tiếng "được", rồi trầm mặc hỏi anh: "Vẫn chưa có tin tức gì sao?"

Lục Đông Thâm im lặng.

Cận Nghiêm thở dài một tiếng ở đầu kia điện thoại: "Có câu này tôi biết anh không thích nghe."

"Đã biết tôi không thích nghe thì đừng nói ra."

"Không thể không nói, cả một tập đoàn Lục Môn không thể cứ để một Phó tổng giám đốc gánh vác mãi được. Chuyện ra sa mạc tìm người không giấu được bao lâu đâu, tới lúc đó phải làm sao?" Cận Nghiêm chân thành khuyên nhủ: "Cứ ở đó mãi không phải cách hay, hơn nữa mấy hôm nay..."

"Cận Nghiêm." Lục Đông Thâm hờ hững ngắt lời anh ấy: "Khả năng lảm nhảm của anh dạo này sắp ngang với Dương Viễn rồi đấy."

Sau khi anh kết thúc cuộc điện thoại, Dương Viễn ngồi trên ghế hậm hà hậm hực, trong lòng ôm một bình giữ nhiệt to tướng, trong suốt, bên trong đựng nước nấu từ khởi tử và táo tàu, nói: "Có hai điểm không hài lòng. Thứ nhất, chuyện của tập đoàn giao cho phó tổng như tôi thì làm sao hả? Mấy hôm nay chuyện lớn chuyện nhỏ có chuyện gì không do tôi giải quyết? Thứ hai, thế nào gọi là trình độ lải nhải của anh ta sắp bằng tôi?"

"Có việc để làm là tốt rồi, còn tốt hơn cứ ngây ngây ngô ngô sống hoài sống phí. Nếu không hài lòng thì hãy làm cho họ thấy, nói cho họ biết cậu vẫn đầy sức lực, không thua lớp trẻ." Lục Đông Thâm từ tốn nói.

Dương Viễn nhướng mày: "Cái gì gọi là đầy sức lực, không thua lớp trẻ? Tôi không phải thanh niên chắc?"

Lục Đông Thâm ấn tay lên bản đồ, ra hiệu về phía bình giữ nhiệt trong lòng Dương Viễn: "Nghe nói có mấy thứ đánh dấu con người ta đã đến tuổi trung niên: Bình giữ nhiệt, khởi tử và táo tàu."

Dương Viễn không cảm thấy mất mặt, cười khẩy: "Tôi đang phòng bệnh hơn chữa bệnh. Ở đây chênh lệch nhiệt độ lớn như vậy, sức khỏe là tiền đề cách mạng. Tôi khác với cậu, tôi cô độc lẻ loi, nếu còn không biết tự chăm sóc cho bản thân nữa, sao có thể làm trâu làm ngựa cho cậu?"

"Giác ngộ tư tưởng cũng khá đấy."

Dương Viễn vặn mở nắp bình giữ nhiệt, uống òng ọc một hớp, quả táo tàu to tướng bên trong va chạm với thành bình, rồi theo dòng nước bắn về đáy bình.

Uống nước xong, những lời tiếp theo đó của Dương Viễn thì rất nghiêm túc.

"Chiêu này của chú hai cậu tuy rằng là cú giãy giụa cuối cùng, nhưng buộc phải thừa nhận ông ta đã thành công. Mục đích cuối cùng của ông ta là nhắm vào sản nghiệp mới sau khi cậu lên nhậm chức. Chuyện nhà máy bốn năm trước không được giải quyết thì mãi sẽ là con hổ chặn đường phát triển dự án mới. Một khi chuyện đó được giải quyết, thì địa vị của cậu sẽ vững vàng. Chỉ cần có chút sai sót, tạm thời không nói đến việc có ảnh hưởng các ngành khác hay không, chỉ riêng Hoa Lực và Trường Thịnh thôi cũng sẽ thẳng thừng trở mặt với Lục Môn."

Lục Đông Thâm trầm mặc không nói.

"Chú hai cậu chuẩn bị hai con đường cho tên đàn em của Nhiêu Tôn. Một con đường là giành lấy thứ trong tay Tưởng Ly. Chuyện Phong thống tán năm xưa có liên quan đến ông ta, thế nên lần này Tưởng Ly đi sa mạc vì mục đích gì ông ta biết quá rõ. Giành được thứ đó tức là giành được quyền chủ động, thậm chí nắm giữ quyền sinh quyền sát; Con đường thứ hai là kéo tất cả chết chung. Một khi thất bại, thà chết cũng không thể để cậu vượt qua được khúc mắc bốn năm trước."

Lục Đông Thâm ngồi đối diện anh ấy, châm một điếu thuốc, nói trúng trọng điểm: "Vì vậy, trong tập đoàn vẫn còn người của chú hai. Bằng không một khi con đường thứ nhất bị cản, phải có người đứng sau tiếp quản. Đương nhiên, cũng không khó suy đoán hắn sẽ cầm nguyên liệu và giữ tính mạng của Tưởng Ly ra uy hiếp tôi. Nhưng tôi hiểu chú hai, xưa nay làm việc luôn tham lam."

"Bây giờ mọi vấn đề đều hướng về con đường thứ hai rồi." Dương Viễn lôi tình hình thực tế ra: "Tưởng Ly mất tích, buổi họp báo bốn tháng nữa sẽ là một kiếp nạn."

Lục Đông Thâm gằn mạnh từng chữ: "Nhất định có thể tìm ra."

Dương Viễn rất muốn khuyên anh đừng nên hành động theo cảm tính nhưng câu này luẩn quẩn mãi trong miệng cuối cùng lại bị anh ấy nuốt xuống. Thật ra Cận Nghiêm nói không sai, nhiều ngày như vậy rồi mà một chút động tĩnh cũng không có, mọi người đều hiểu quá rõ tình hình, hy vọng mong manh, thậm chí là chẳng có hy vọng gì. Đường đường một tổng giám đốc, không thể cứ quanh năm suốt tháng ở lỳ trong sa mạc được, Lục Môn bỏ đó không lo sao?

Ngẫm một chút, Dương Viễn hỏi anh: "Ngoài việc tìm Tưởng Ly ra, tiếp theo cậu có kế hoạch gì?"

Người ta đã giết tới cửa rồi, hơn nữa còn là tình thế đã định, anh ấy không tin Lục Đông Thâm lại để mặc cho tình hình tồi tệ đi. Quả nhiên, Lục Đông Thâm đưa ra một quyết định khiến Dương Viễn sửng sốt.

"Lan truyền tin tức chúng ta đang vào sa mạc tìm người ra ngoài."

***

Cách phá giải công thức tuy không khó nhưng cũng tiêu tốn của Quý Phi nửa tháng trời, tới khi mùi hương được chuyển từ dạng thuốc khô sang dạng uống, cách phá giải mà Quý Phi thức ngày thức đêm để thực nghiệm rất nhiều lần cuối cùng cũng định hình.

Việc phá giải công thức tuy không khó nhưng cũng không đơn giản, nếu không tìm ra mùi hương mấu chốt thì có thể cả đời cũng không phá giải được nan đề này. Nhưng một khi tìm ra điểm tương khắc thì cũng dễ như dùng chìa mở khóa vậy.

Lúc trước Lục Đông Thâm chịu hậu quả rò rỉ nhà máy không nặng, nhưng do cảm giác đau của trung khu thần kinh không được hồi phục kịp thời, sau đó lại tệ dần theo năm tháng, thế nên việc trị liệu mùi hương đơn thuần đã không còn có ích gì nữa, bởi vì anh vừa phải uống thuốc vừa phải kết hợp chế độ dinh dưỡng.

Kết quả thí nghiệm của Quý Phi thể hiện, dược lý mùi hương dùng với Lục Đông Thâm sẽ từ từ có hiệu quả, nhưng hiệu quả rõ rệt có lẽ trong khoảng một tuần. Có điều vẫn còn chuyện khiến cô ta thất vọng là tình hình sức khỏe của Lục Đông Thâm chưa có sự cải thiện.

Quý Phi lại đích thân bay một chuyến, tới nơi Lục Đông Thâm ở, từ lúc Tưởng Ly mất tích đến giờ đã một tháng rưỡi rồi.

~Hết chương 652~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 653: Đã Chết

Một tháng rưỡi.

Ai có thể sống trong sa mạc không ăn không uống một tháng rưỡi? Hoặc là đã rời xa sa mạc, hoặc là đã bị cát vàng chôn vùi chỉ còn xương cốt.

Chuyện Nhiêu Tôn và Tưởng Ly mất tích ở sa mạc bị đồn ầm ra ngoài. Đồng thời lúc này, tin con trưởng Lục Môn ngàn dặm xa xôi tới sa mạc tìm vợ cũng bị tung ra, nhất thời khiến giới kinh doanh, giới báo chí và mạng xã hội nhộn nhịp một phen.

Thái độ nào cũng có đủ.

Nhưng bình luận nhiều nhất là hai quan điểm trên.

Khả năng phía trước rất thấp, tạm thời không nói đến việc con người ta sẽ tự bảo vệ mình ra sao giữa sa mạc, nếu còn mạng rời khỏi sa mạc sao đến giờ không lộ mặt?

Thế nên, phương án sau trở thành ý kiến thống nhất chung của mọi người.

Đã chết.

Bên ngoài không hiểu Lục Đông Thâm vẫn đang kiên trì điều gì. Một tháng rưỡi rồi, cho dù thành viên cứu hộ có nhiều hơn nữa, nạn nhân cũng

không đợi được lâu như vậy.

Quý Phi không hài lòng với hoàn cảnh nơi Lục Đông Thâm đang sống. Điều kiện quá khắc khổ, không có lợi cho việc bình phục. Nói theo lời của Quý Phi thì: Muốn tôi giúp anh khôi phục lại công thức, trước tiên anh phải hợp tác với tôi đã.

Liên quan đến các chi tiết tỉ mỉ hơn, bên ngoài không ai hay biết.

Nhưng đối với giới kinh doanh, biểu đồ "thời tiết" của Lục Môn là cực kỳ quan trọng. Sau khi ngồi lên vị trí cao nhất, Lục Đông Thâm đã bắt đầu hành động quyết đoán, thậm chí trước khi có được quyền lực đã liên kết hợp tác với Trường Thịnh và Hoa Lực nhằm củng cố hậu thuẫn cho mình.

Bây giờ thái tử gia của Hoa Lực – Nhiêu Tôn và dâu trưởng Lục Môn mất tích nơi sa mạc, câu này mới nghe đã khiến người ta nảy sinh suy nghĩ xa xôi. Người cầm quyền của Lục Môn bất chấp tất cả đi vào sa mạc, Lục Môn và những kế hoạch quan trọng sắp tới sẽ đi đâu về đâu?

Bên ngoài đồn rằng, bây giờ bên duy nhất chưa bị dính líu là Trường Thịnh. Nhưng trong hoàn cảnh cả Lục Môn và Hoa Lực đều gặp tổn thất nghiêm trọng ngay trước lúc hợp tác, liệu Trường Thịnh có rút lui?

Thai Tử Tân không tỏ thái độ gì từ đầu tới cuối.

Có phóng viên chụp được hoạt động gần đây của Thai Nghiệp Phàm: Cùng vợ đi khám thai.

Hình như cũng không tập trung cho việc kinh doanh.

Mọi người đều ngơ ngác...

Thế này là thế nào?

Lẽ nào mọi thứ xảy ra trong buổi họp báo công bố hợp tác chỉ là đùa giỡn?

Nhưng cũng có người cho rằng, có lẽ ba công ty bề ngoài vẫn còn liên kết hợp tác, thực chất việc hợp tác phía sau đã tan rã rồi.

Trong lúc mọi người huyên thuyên thì lại có một tin tức mới xuất hiện.

Có người chụp được cậu chủ nhà họ Lục rút từ sa mạc trở về, nhưng không về Mỹ mà lại tới Thương Lăng.

Thương Lăng, nơi Tưởng Ly ở lúc trước.

Ban đầu người ta nghĩ là có tin tức của người bị hại, nhưng thăm dò mãi vẫn không có kết quả gì. Lục Đông Thâm tuy người đã rời khỏi sa mạc nhưng máy bay cứu viện thì không hề rút quân, vẫn tiếp tục tìm kiếm theo kế hoạch ban đầu.

Vì vậy, mọi người bên ngoài có vẻ như đã hiểu rõ trong lòng.

Khi Lục Đông Thâm rời khỏi sa mạc đã là hai tháng kể từ khi Tưởng Ly mất tích. Anh có thể kiên trì ở đó tự tìm kiếm bất kể ngày đêm cũng coi như đã làm người đàn ông tình sâu nghĩa nặng.

Nếu trước kia người ta vẫn ôm một tia hy vọng thì bây giờ đã hoàn toàn không còn khả năng. Về điểm này, cậu chủ nhà họ Lục hiểu quá rõ, nhưng vẫn phái cứu viện ở lại sa mạc, chẳng qua là chút tâm lý an ủi sau cùng mà thôi.

Mấy loại cổ phiếu của Lục Môn trên sàn giao dịch đều lên lên xuống xuống không ổn định, mọi người theo dõi và cũng hoài nghi. Có lẽ Lục Đông Thâm sẽ là người giữ chức vụ Chủ tịch trong thời gian ngắn nhất của Lục Môn.

Vừa ngồi lên ghế cao nhất đã liên tục xảy ra chuyện, chiếc ghế ấy đâu có dễ ngồi.

Nguyễn Kỳ cũng theo đoàn cứu hộ ra vào sa mạc mấy chuyến, về sau bị người của Lục Đông Thâm cưỡng ép đưa về Thương Lăng. Mấy ngày đầu tiên, Nguyễn Kỳ gào khóc không ít. Nhưng xét về võ công, cô không bằng Tưởng Ly, nên hàng loạt các vệ sỹ canh ngoài cửa vẫn có thể trông giữ được cô.

Khi Lục Đông Thâm trở về nơi ở tại Thương Lăng, nơi lánh xa cuộc sống con người ấy.

Căn nhà vẫn bày biện như xưa.

Trước kia lúc tới Bắc Kinh, Tưởng Ly đã mang từ đây theo không ít nguyên liệu, những thứ quý giá cũng mang theo cả. Vậy mà nơi đây vẫn chưa trống trải hoàn toàn, các loại hoa quả được chăm bẵm luôn luôn, chỗ nào trong nhà cũng có những món đồ nhỏ xinh mà Tưởng Ly tự tay tỉ mẩn làm ra.

Là Tưởng Tiểu Thiên sai người quét dọn định kỳ.

Cậu nói với Lục Đông Thâm: "Em nghĩ nếu như Tưởng gia quay về cũng có thể ở thoải mái một chút, nếu chị ấy không về nữa, nơi đây cũng coi như một kỷ niệm."

Nói tới đây, cậu lập tức giải thích thêm: "Không quay về ý muốn nói... Chị ấy định cư ở nước ngoài, không về Thương Lăng sống nữa."

Bây giờ đứng trước mặt Lục Đông Thâm, ai cũng như bước trên băng mỏng, không dám nói một vài lời liên quan tới chuyện không tìm được Tưởng Ly hay Tưởng Ly không có ở đây. Nhưng tất cả mọi người cũng không hiểu Lục Đông Thâm nghĩ gì, từ bỏ rồi sao?

Tất cả mọi việc ăn, nghỉ của Lục Đông Thâm đều được đặt tại căn nhà này của Tưởng Ly.

Anh thậm chí còn sai người chuyển cây mai trắng ngọc điệp mà Tưởng Ly thích về Thương Lăng, chuyện anh phải làm mỗi ngày rất đơn giản nhưng cũng không ít. Quét dọn nơi ở, tiếp nhận sự điều trị của Quý Phi, luôn luôn giữa liên lạc với phía sa mạc và cũng liên tục đưa ra những tuyến đường cứu hộ mới. Cũng có lúc anh giải quyết công việc, nhưng đa phần là chăm bẵm cho cây mai.

Cây mai đó sau khi trồng không có một khoảng thời gian hoãn mầm*. Hơn hai tháng rồi, cho dù cầm kính lúp lên soi kỹ càng cũng không nhìn ra được có mầm mới nảy lộc.

*Khi thực vật trải qua nhiều lần cấy trồng, thay đổi hoàn cảnh, môi trường sống, chúng cần một quá trình để thích ứng lại hoặc hồi phục, quá trình đó gọi là hoãn mầm.

Quản gia khi ký gửi cây mai cho anh thì tiện thể nhắn giúp lời của người làm việc: Cây mai đó chết rồi.

Nhưng có vẻ như Lục Đông Thâm không nghe lọt tai câu nói ấy, ngày ngày anh vẫn tỉ mỉ chăm bẵm, lúc cần tưới nước thì tưới nước, lúc cần tránh ánh sáng thì tránh ánh sáng, không hề có ý lơ là.

Dương Viễn không hiểu về hoa, nhưng lần nào tới đây cũng thích ngắm nó một chút và nói: "Hoa này ấy à, cậu bảo nó chết thì nó vẫn chưa khô cong thối rễ, nói nó còn sống thì lại không thấy mầm xanh. Quả thực khiến người ta khó xử, vứt đi cũng sai mà không vứt đi cũng sai."

Lục Đông Thâm không tiếp lời, nhưng anh hiểu hàm ý phía sau câu nói của Dương Viễn.

Sau vài ngày ồn ào, Nguyễn Kỳ cuối cùng cũng dừng lại. Nhưng cô không thể từ bỏ, chỉ còn cách đối mặt với Lục Đông Thâm.

Thái độ của cô còn kích động hơn lúc trước, chất vấn anh: "Anh nghĩ họ chết rồi nên từ bỏ đúng không?"

Lục Đông Thâm đang ôm chậu hoa đi vào trong vườn, con đường phía trước bị Nguyễn Kỳ chặn lại. Anh nhìn cô, đi vòng qua rồi đặt chậu hoa lên bàn đá.

Ánh nắng vừa đẹp, hắt xuống đầu cành mai, những đốm nâu đen của mầm già nhìn thấy rõ.

"Không từ bỏ, tôi cũng không cho rằng họ đã chết." Anh cầm bình xịt lên phun, cẩn thận tưới nước cho hoa, đồng thời làm ẩm lớp đất: "Tôi chỉ muốn đối diện với Tưởng Ly bằng một trạng thái tốt nhất, cô cũng nên như vậy."

Nguyễn Kỳ hỏi anh: "Ý anh là sao?"

"Ý tôi rất đơn giản." Lục Đông Thâm ngước mắt nhìn Nguyễn Kỳ: "Chắc cô không muốn khi quay về Nhiêu Tôn nhìn thấy cô sống dở chết dở đâu phải không?"

Nỗi tuyệt vọng mấy ngày trước của Nguyễn Kỳ lại im lặng đi một chút, cô rất muốn gạn hỏi Lục Đông Thâm rốt cuộc họ còn sống hay đã chết, nhưng câu này, e rằng Lục Đông Thâm sẽ không cho cô đáp án.

Khi cô định quay vào nhà thì Lục Đông Thâm gọi giật lại.

"Nếu hận, cô cứ hận tôi đi." Lục Đông Thâm nhìn Nguyễn Kỳ, nói một câu.

Câu nói này như lưỡi dao xé rách đau đớn của Nguyễn Kỳ. Hốc mắt cô ửng đỏ, khi cụp mắt xuống, từng giọt lệ như những hạt đậu lã chã rơi.

Lục Đông Thâm không tiến lên an ủi, trên thực tế, anh không biết phải an ủi thế nào.

"Tôi chỉ hy vọng... hy vọng họ có thể quay về." Nguyễn Kỳ nức nở không thành tiếng: "Cho dù cuối cùng Nhiêu Tôn phát hiện ra trong lòng anh ấy vẫn chỉ có Tưởng Ly, vậy thì cũng phải nói một lời rõ ràng với tôi chứ."

Lục Đông Thâm im lặng, nắng mai dường như bị che đi, hắt xuống mặt anh, tạo một góc nghiêng nửa sáng nửa tối...

~Hết chương 653~

*Chúc mọi người ngủ ngon~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 654: Tổ Chức Như Đã Hẹn

Thương Lăng là địa bàn của Tưởng Ly, thế nên, đâu đâu cũng có bóng dáng của cô.

Lục Đông Thâm không cần đi đâu cả, chỉ cần đám Tưởng Tiểu Thiên là đã đủ kể cho anh không ít câu chuyện trước kia của cô rồi. Dù là chuyện to hay chuyện nhỏ, Lục Đông Thâm đều nghe say sưa. Qua lời kể của Tưởng Tiểu Thiên và mọi người, Tưởng Ly tồn tại như một vị thần vậy.

Nói theo lời của Tưởng Tiểu Thiên thì: "Đừng nghĩ Tưởng gia nhà em là con gái, dù nói năng hay làm việc cũng đều không thua gì nam giới, thậm chí có lúc còn dứt khoát, nhanh gọn hơn cả đám đàn ông."

Đây chính là Tưởng Ly của anh.

Nhưng đa phần Lục Đông Thâm vẫn thích yên tĩnh, ngày ngày nghiên cứu hoa cỏ, có lúc có thể ngồi nhìn cây mai trắng đó quá nửa ngày.

Anh nghĩ tới rất nhiều chuyện, gần đây hay tập hợp tất cả mọi hình ảnh vào đêm Trung thu ấy, cô tự tay ngồi làm đèn bích sa, nói với anh: Anh xem, thắp sáng lên rồi có phải trông giống như đựng cả ánh trăng không?

Đến tận bây giờ, những ngọn đèn bích sa đó vẫn còn được treo trong vườn hoa của biệt thự. Lúc trước quản gia hỏi anh có cần gỡ chúng xuống không, anh nói với quản gia: Đợi cô quay về đích thân gỡ xuống.

Đêm Trung thu đó là tĩnh mịch nhất. Nếu không phải vì Tưởng Ly có âm mưu từ trước, nó sẽ là một đêm Trung thu hoàn hảo.

Anh nhớ lại tối đó Tưởng Ly nói với anh: Lục Đông Thâm, em yêu anh, thích anh, nên muốn trao cho anh tất cả những điều tốt đẹp.

Cô còn nói: Nam nữ thì có gì khác biệt? Anh nên tin tưởng em, có những chuyện chỉ em mới chia sẻ gánh nặng được với anh.

Mỗi đêm nằm mộng, bên tai Lục Đông Thâm lại văng vẳng câu nói này của Tưởng Ly, sau đó anh mất ngủ, ngồi lặng lẽ tới khi trời sáng.

Có lúc không ngủ được, anh lại đi ngắm cây mai trắng. Ở trong mắt đám Tưởng Tiểu Thiên, cây mai trắng như niềm hy vọng của anh vậy, không sống không chết cứ đứng đực ra đó, giống hệt như tình hình hiện tại của Tưởng Ly.

Nhưng những khi mất ngủ, Lục Đông Thâm cũng thường nhìn thấy căn phòng của Nguyễn Kỳ có ánh sáng.

Không phải ánh đèn.

Mà là ánh sáng từ ngọn nến thơm cháy trên đài nến.

Ở căn nhà tại Thương Lăng có không ít đài nến như thế, cột làm bằng gỗ già, nến được làm đặc biệt, đều do chính Tưởng Ly làm ra.

Lục Đông Thâm nhìn qua ánh sáng dịu dàng bên cửa sổ, hiểu rõ trong lòng. Đến nước này, Nguyễn Kỳ đã coi anh như chiếc phao cứu sinh cuối cùng.

Quý Phi rất hài lòng đối với tình trạng hiện tại của Lục Đông Thâm.

Ở Thương Lăng nói gì thì nói cũng ổn định hơn ở sa mạc một chút, dù là về việc trị liệu mùi hương hay việc ăn uống tẩm bổ cũng tuân thủ đúng quy luật. Nói theo lời Quý Phi thì: Không bột đố gột nên hồ.

Đối với Quý Phi, đây được coi là hoàn cảnh tốt.

Tình hình sức khỏe của Lục Đông Thâm được cải thiện từng ngày. Chí ít, bây giờ nếu thật sự động thủ với đám vệ sỹ, anh đã có sức. Nhưng ý kiến của Quý Phi trái ngược với anh: "Tôi chỉ đang phục hồi lại hệ thống thần kinh tạo cảm giác đau, còn về những chuyện khác, tôi nghĩ có thể có liên quan tới thời hạn mùi hương mà trước đó Hạ Trú thiết kế."

Vốn dĩ không phải là thứ mùi hại sức khỏe gì, vậy nên đến hạn thì không uống thuốc cũng tự khỏi.

Điều này khiến Lục Đông Thâm rất ngạc nhiên.

Quý Phi phổ cập cho anh: "Việc này không có gì, chỉ là chút trò vặt của nhà tạo hương mà thôi. Nhưng về mặt thiết kế mùi hương, tay nghề của Hạ Trú rất cao cấp. Thông thường, sau khi một hệ thống mùi hương được xây dựng, người hiểu mùi hương hầu như có thể phá giải được. Nhưng hệ thống mùi hương của Tưởng Ly giống như một ổ khóa độc lập chỉ có duy nhất một chìa. Người khác muốn phá không dễ. Cũng giống như một lọ nước hoa, có lọ dễ dàng bị nhà điều chế hương phá giải, có lọ không sao phá giải nổi. Đây là tài năng của cô ấy, cũng là điều cô ấy đã tính toán sẵn."

Lục Đông Thâm chỉ còn nước cười khổ.

Phải, đã tính toán sẵn, anh có hồi phục thể lực cũng chẳng làm gì được nữa.

Cho đến một ngày, lúc cắt cành hoa, anh không cẩn thận làm bị thương ngón tay trái.

Ngón tay chảy máu.

Lúc đó anh đã ngồi trên chiếc ghế đá trong vườn hoa, bất động nhìn đầu ngón tay chảy máu. Là lưỡi kéo làm đứt tay, vết thương không hề nhẹ, máu cứ thế men theo kẽ ngón tay nhỏ xuống.

Vậy mà anh lại cảm thấy đau.

Khoảnh khắc đó Lục Đông Thâm chợt hiểu ra câu nói của Tưởng Ly. Cô nói: Biết đau thật sự là một chuyện tốt, chí ít anh sẽ biết mình vẫn còn sống.

Vì chuyện này, Quý Phi có thêm nhiều động lực. Cách thức để thăm dò mức độ bình phục cảm giác đau của anh là rất đơn giản. Cô ta sẽ bảo anh dùng tay trái bắt một vài thứ sắc nhọn, kích thích cảm giác đau.

Lục Đông Thâm cảm thấy cách của Quý Phi là hiền lành lắm rồi. Nếu đổi lại là Tưởng Ly, chắc chắn cô sẽ trực tiếp dùng bạo lực, ví dụ như trực tiếp quẹt một dao qua người anh, sau đó hỏi anh có đau không?

Thì ra khi yêu một người, cả sự thô bạo của người đó cũng trở thành ưu điểm, dù có bao nhiêu nụ cười hiền hòa và dịu dàng như nước cũng không so sánh được với một nhát dao của cô gái trong lòng.

Sau khi gỡ bỏ được tảng đá đè nặng trong lòng, Quý Phi lật bài ngửa với anh, liên quan đến chuyện Vong ưu tán.

"Hạ Trú có hai chuyện lớn nhất trong lòng, một là công thức, hai là anh. Bây giờ cảm giác đau của anh đang từ từ trở lại, cho dù tôi không hoàn

thành được việc xây dựng lại công thức của Vong ưu tán thì cũng không quá áy náy nữa."

Việc dựng lại công thức của Vong ưu tán còn khó hơn cả việc dựng lại công thức cải tiến của Phong thống tán do Tả Thời làm ra.

"Tôi cứ nghĩ tìm được vật thay thế cho Huyền thạch thì có thể xây dựng lại công thức, trên thực tế, công việc này đã bị tôi nghĩ đơn giản quá rồi." Quý Phi nói rất thành thật với Lục Đông Thâm, cũng rất thành khẩn: "Tôi không biết là Hạ Trú có ý giấu giếm hay vì lý do nào khác, nhưng khả năng của việc này rất thấp. Nếu cô ấy đã giao sổ tay cho tôi, bảo tôi nhúng tay vào chuyện Vong ưu tán, vậy tức là cô ấy không còn gì phải giấu giếm. Vậy nên, chắc là vì năng lực của tôi chưa đủ, tôi không thể xây dựng lại Vong ưu tán. Lục tổng, người có thể khiến công thức của Vong ưu tán một lần nữa xuất hiện trên đời chỉ có Hạ Trú mà thôi."

Lục Đông Thâm trầm mặc rất lâu rồi nói một câu: Tôi hiểu rồi.

Quý Phi không hiểu ý câu nói này của anh là gì, hoặc bước tiếp theo anh có dự định gì, đang định hỏi thì nghe thấy Lục Đông Thâm dặn dò: "Tiếp tục phá giải đi, có lẽ còn manh mối nào đó chưa được phát hiện."

Quý Phi muốn nói mình thật sự đã cố gắng hết sức rồi, nhưng lời nói ấy quanh quẩn bên khóe miệng rất lâu, cuối cùng vẫn bị cô ta nuốt xuống. Cô ta đáp: "Được, tôi cố gắng vậy."

Thời gian không đợi người, việc của người phải nghe số trời.

Những tin đồn bên ngoài càng lúc càng dữ.

Dương Viễn mang tin tức về: Một bộ phận cổ đông trong Hội đồng quản trị đưa ra nghi vấn đối với dự án công nghệ sinh học, đồng thời đưa

ra ý kiến thống nhất muốn thay đổi người phụ trách dự án, bằng không sẽ có ý hủy dự án.

Việc hợp tác dự án công nghệ sinh học là tâm huyết của ba tập đoàn Lục Môn, Hoa Lực và Trường Thịnh, một nút thắt lợi ích, sao có thể nói chấm dứt là chấm dứt? Xem ra việc thay đổi người phụ trách thực tế hơn cả.

Dự án công nghệ sinh học, nhất là việc nghiên cứu lĩnh vực thần kinh do Lục Đông Thâm đề xuất, đồng thời cũng do Lục Đông Thâm và Dương Viễn dốc sức theo đuổi, thay đổi người phụ trách nói trắng ra chính là muốn can dự vào quyền lực của họ.

Bây giờ Lục Đông Thâm đang dồn toàn bộ tâm tư vào việc tìm Tưởng Ly, mọi người ai ai cũng biết, cộng thêm Nhiêu Tôn sống chết thế nào còn chưa rõ, vì vậy, dự án có bị ảnh hưởng cũng là chuyện quá đỗi bình thường.

Lục Đông Thâm hỏi Dương Viễn, ai là người cầm đầu.

Dương Viễn cười khẩy: Kẻ già đầu mà tà tâm chưa dứt nhất trong Hội đồng quản trị còn có thể là ai?

Đổng sự Từ.

Lục Đông Thâm bật cười, sớm đã biết ông ta không chịu dừng lại, chỉ đang ngại vì số tài nguyên của Lục Môn mà ông ta đang nắm giữ trong tay.

Bây giờ, đánh giá của bên ngoài về Lục Môn chính là tập đoàn đang rơi vào một đợt khủng hoảng và căng thẳng cực lớn, giá cổ phiếu chưa thể đoán trước. Người nhà không có tâm trạng kinh doanh, một lòng tìm vợ. Nội bộ Lục Môn rạn nứt, chia phe phái. Dự án mới đình trệ chưa thể tiếp tục. Các lĩnh vực khác xảy ra sự cố không ai đứng ra giải quyết...

Tất cả đều là những lời công kích.

Cứ như vậy, bốn tháng sau.

Buổi họp báo đã tới ngày hẹn.

Cuộc tìm kiếm người nơi sa mạc vẫn tiếp tục. Nhiêu Tôn và Tưởng Ly vẫn không rõ tung tích. Cây mai trắng được tận tâm chăm sóc vẫn sống dở chết dở.

Dương Viễn hỏi Lục Đông Thâm: Phải làm sao đây? Không thể hủy một lời hứa đã nói trước bao nhiêu phóng viên báo chí chứ? Như vậy sẽ khiến đồng sự Từ thừa nước đục thả câu.

Lục Đông Thâm ngồi xới đất của cây mai, lau khô tay, gấp gọn khăn tay lại và nói: "Trở về Lục Môn, buổi họp báo tổ chức như đã hẹn."

~Hết chương 654~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 655: Tùy Cơ Ứng Biến

Mọi người có thể lãng quên, nhưng ký ức của đám phóng viên thì vẫn luôn tồn tại.

Từ sớm đã có người nhớ tới lời hứa buổi họp báo bốn tháng sau, thậm chí còn có phóng viên liên tục gọi hết cuộc này tới cuộc khác đến phòng Quan hệ ngoại giao của tập đoàn để xác nhận, đến khi nào chắc chắn thời gian cụ thể tổ chức họp báo mới thôi.

Đám phóng viên có phần yên tâm hơn nhưng thật ra trong lòng vẫn rục rịch hóng đợi, dù sao họ cũng tò mò Lục Môn sẽ mở buổi họp báo lần này với thái độ như thế nào, bởi vì đến tận bây giờ vẫn chưa tìm được dâu trưởng Lục Môn, mà lời hứa hẹn lúc trước do chính miệng cô nói ra.

Dư luận bên ngoài càng lúc càng dữ dội.

Chủ yếu họ bàn tán về vấn đề sống chết của dâu trưởng Lục Môn, gần như chiều hướng của dư luận đều nghiêng về một phía. Chuyện thường tình thôi, bốn tháng rồi, cho dù Hạ Trú có lợi hại hơn nữa cũng không thể sống sót sau bốn tháng ở trong sa mạc, chắc chắn là đã mất mạng rồi.

Sống không thấy người, chết chẳng thấy xác.

Hạ Trú như vậy, Nhiêu Tôn cũng như vậy.

Nhà họ Nhiêu và toàn bộ tập đoàn Hoa Lực từ chối trả lời báo chí. Nghe nói, ông Nhiêu vì giận dữ quá đã đổ bệnh, bà Nhiêu cũng ngày ngày rửa

mặt bằng nước mắt.

Vậy nên, càng gần tới ngày họp báo, một số dư luận lại càng trở nên hàm ý:

Nếu không phải mất tích thì sao?

Người không thấy đâu, bốn tháng qua nếu họ thật sự đã tìm kiếm từng ngóc ngách thì sao có thể không có một chút thu hoạch gì? Nhưng nếu là rắp tâm mưu sát thì sao? Vậy thì chuyện "không tìm ra" phải phân tích theo một khía cạnh khác rồi.

Còn có người chĩa mũi dùi về phía con trưởng Lục Môn, lời lẽ rất trực diện, đại ý chính là:

Chuyện hợp tác dự án công nghệ sinh học bày ra rất hoành tráng, có thể nói là tổng động viên toàn bộ nguồn tài nguyên từ trong nước lẫn ngoài nước, e rằng không phải vì Thái tử gia của Hoa Lực muốn kiếm tiền, mà vì muốn tặng "của hồi môn" cho tình cũ. Phần tình cảm sâu nặng này sao con trưởng Lục Môn có thể nhận được?

Cho đến tận khi họ nối gót nhau về Trung Quốc.

Con trưởng Lục Môn không nhịn được nữa, nảy sinh ý định giết người.

Với năng lực của anh, nếu thật sự muốn khiến một người đang sống sờ sờ mất tích giữa sa mạc có khó không?

Không tìm ra chỉ là một cái cớ, diễn kịch cho người ngoài xem mà thôi.

Hàng loạt những lời đồn đại đều thiếu căn cứ thậm chí là phi lý, nhưng người ta bàn tán không chán. So với những chuyện ấm áp, có lẽ mọi người

lại hồ hởi hơn với chuyện những người xung quanh mình khổ sở đến mức nào.

Những người làm ăn thì đầu óc tỉnh táo, họ không để tâm tới mấy lời đồn thiếu não và thiếu lý lẽ đó của đám người đầu đường. Hai ngày trước khi buổi họp báo diễn ra, có người nhìn thấy Thai Nghiệp Phàm xuất hiện tại tập đoàn Lục Môn, nhưng báo chí không tìm được một chút thông tin phong thanh nào.

Hai đối tác gặp mặt nhau chỉ có thể là vì chuyện dự án, vậy nước cờ tiếp theo, Lục Môn sẽ đi như thế nào, mọi người đều rất trông chờ.

Một ngày trước buổi họp báo, Hội đồng quản trị tổ chức họp.

Trong buổi họp, thái độ của đổng sự Từ rất rõ ràng, vì dự án công nghệ sinh học của tập đoàn có một vết nhơ sau tai nạn bốn năm trước, nên trước khi đưa ra được một câu trả lời khiến mọi người hài lòng, việc thúc đẩy dự án mới sẽ khiến thị trường và người tiêu dùng phản ứng dữ dội. Bây giờ mạng xã hội phát triển, không thể giấu giếm bất cứ thông tin gì, khả năng có thể lặng lẽ xúc tiến dự án là rất nhỏ.

Một lời khuyên chân thành.

Kể từ ngày Lục Đông Thâm lên nắm quyền, rất nhiều lúc đổng sự Từ không dám lên tiếng, không dám chen ngang, vì nghĩ tới chuyện ban đầu ông ta đã phản đối anh. Nhưng vì ông ta là "thâm căn cố đế" ở Lục Môn, nhân vật hàng nguyên lão, Lục Đông Thâm dù có thay máu một lượng lớn cũng không thay ông ta. Có người nói, đây là chính sách dụ dỗ lôi kéo của Lục Đông Thâm, cũng có người nói vì nền móng của Lục Đông Thâm còn mỏng nên nhất thời chưa thể động vào thế lực của đổng sự Từ.

Dù thế nào, đổng sự Từ vẫn xuất hiện trong buổi họp Hội đồng quản trị như trước kia. Lần này thái độ của ông ta vô cùng kiên quyết.

Lục Đông Thâm ngồi nghiêm chỉnh trên ghế Chủ tịch, lại trở về với hình tượng quần Âu áo vest cà vạt như trước.

Cuộc sống ở sa mạc hơn hai tháng trời khiến anh đen và gầy rộc hẳn đi nhưng sau đó tới Thương Lăng ở cũng giúp anh trầm lặng lại không ít.

Nghe xong một loạt những lời "khuyên chân thành" của đổng sự Từ, anh không giận cũng không cười, chỉ bình tĩnh hỏi ông ta: "Vậy chú cho rằng buổi họp báo ngày mai nên tiếp tục thế nào?"

Không ai có thể đọc hiểu sự bình thản trong đôi mắt Lục Đông Thâm. Nếu trước kia bình thản nhưng vẫn xen chút cảm xúc thì bây giờ bình thản chính là bình thản, ngữ điệu không có bất kỳ sự công kích nào, khiến người ta liên tưởng tới mặt hồ phẳng lặng, một chút gió cũng không có.

Đổng sự Từ rất thẳng thắn: "Đơn giản, hoặc là đổi người phụ trách, hoặc là thẳng thắn thừa nhận sai lầm."

Dương Viễn nghe xong bèn cười khẩy: "Bảo cậu ấy thừa nhận sai lầm ư, khác gì đổi người phụ trách?"

Đổng sự Từ không đáp lại Dương Viễn, chỉ nhìn Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm ngồi dựa vào đó, hờ hững nói: "Chú cho rằng xin lỗi có tác dụng?"

"Chẳng qua là có một lời với mọi người ngoài kia, nói trắng ra chính là thái độ hiện tại của chúng ta." Ngữ khí của đổng sự Từ không nhanh không chậm: "Lục Môn có rất nhiều đối tác làm ăn, từng nhất cử nhất động thật ra đều được đối phương theo dõi sát sao. Cách giải quyết chuyện này sẽ

ảnh hưởng trực tiếp đến sự đánh giá của họ đối với niềm tin và khả năng hợp tác với cháu trong tương lai, không thể khiến tâm huyết cả đời của bố cháu thành công cốc chứ?"

Lục Đông Thâm trầm mặc.

Đổng sự Từ nhìn anh, không đọc vị được anh, ngẫm nghĩ bèn nói: "Đối với chuyện bốn năm trước, lúc đó chú hai của cháu cũng dứt khoát ra mặt xin lỗi. Còn cháu, cùng là người chịu trách nhiệm nhưng lại né tránh không nói, như vậy không được."

Dương Viễn ngồi đối diện đổng sự Từ, cười lạnh: "Chuyện năm xưa rốt cuộc là thế nào, tôi nghĩ đổng sự Từ phải hiểu rõ mới phải chứ? Bây giờ lại bắt Đông Thâm lấy một kẻ bị bắt vào tù làm tấm gương? Ông đùa sao?"

Đổng sự Từ không giận, chỉ cười cười: "Phó tổng giám đốc Dương đừng hiểu lầm, ý của tôi chỉ là giúp Đông Thâm có cách nói chuyện với mọi người. Còn việc câu nói năm đó xảy ra chuyện gì, tôi không rõ lắm."

Dương Viễn hậm hực trong lòng: Lão cáo già.

"Ý kiến của những người khác thì sao?" Lục Đông Thâm nhìn một lượt.

Bây giờ thế lực mới và cũ trong Hội đồng quản trị là ngang nhau, không nằm ở chỗ người đông hay ít mà nằm ở số cổ phần và quyền lực mà họ nắm giữ. Sau khi thay máu tuy rằng đã kết nạp các cổ đông mới nhưng vẫn không đọ lại ưu thế của một ít cổ đông lão thành.

Dĩ nhiên có người đứng về phía Lục Đông Thâm, ý muốn nói không cần màng tới những lời dèm pha bên ngoài, cứ tiếp tục tiến hành dự án mới là mấu chốt.

Ý kiến này chiếm đa số.

Đương nhiên, việc này cũng dễ lý giải, có ai không nhắm vào lợi ích? Việc tiếp tục dự án công nghệ sinh học dĩ nhiên có thể khiến túi tiền của họ rủng rỉnh.

Có một số ít cổ đông cho là không ổn. Không phải vì họ đứng về phe đổng sự Từ, mà họ đưa ra lý do: "Buổi họp báo này là lời hứa trước kia của Lục phu nhân. Bây giờ cô ấy chưa rõ tung tích, Lục tổng càng phải ra mặt thanh minh rõ một số chuyện, bằng không tiếng tăm của Lục Môn ở ngoài kia sẽ bị hủy hoại."

Đổng sự Từ nói chêm vào: "Đây chính là ý của tôi. Đông Thâm, dù nói thế nào, cháu cũng phải thể hiện thái độ mới được, không thể tiếp tục bày ra viễn cảnh tương lai trong buổi họp báo lần nữa. Họ đâu có muốn nghe mấy chuyện này. Ngoài ra, cậu hai nhà họ Thai cũng đang đứng ngồi không yên, cho dù không vì bên ngoài thì cũng nên có động thái vỗ về đối tác chứ?"

Sau khi ông ta dứt lời, liền có một vài cổ đông đưa ra ý kiến phản đối, nhất thời những tiếng tranh luận không dứt.

Lục Đông Thâm ngồi đó, nghe tiếng ồn ào trong phòng họp, mỗi người một câu, ai cũng có lý lẽ, ai cũng tự bảo vệ lợi ích của mình...

Rất lâu sau, anh mới từ tốn gõ bàn.

Âm thanh ngừng lại.

Lục Đông Thâm điều chỉnh lại tư thế ngồi, nhìn về phía mọi người: "Đổng sự Từ nói không sai, chỉ khi nào giải quyết được rắc rối, mọi chuyện mới có thể tiếp tục được thuận lợi."

Một câu nói ra khiến ai nấy đều thì thầm to nhỏ.

Đổng sự Từ bắt đầu nở nụ cười: "Không sai không sai, đây mới gọi là "kẻ thức thời là trang tuấn kiệt". Đông Thâm, cháu yên tâm, ngày mai chú sẽ không để cháu phải chiến đấu một mình đâu. Chú là nguyên lão trong Lục Môn, lại là bậc cha chú đã chứng kiến cháu trưởng thành từ nhỏ tới lớn, tuyệt đối sẽ bảo vệ danh dự cho Lục Môn."

Lục Đông Thâm mỉm cười: "Vậy thì phiền chú rồi."

Tan họp, Dương Viễn không đi ngay.

Lục Đông Thâm hơi thèm thuốc, bèn mượn của anh ấy một điếu. Dương Viễn mắt không ra mắt, mũi chẳng ra mũi, ném điếu thuốc cho anh rồi quăng cả bật lửa qua.

"Có cần phải vậy không? Mượn cậu điếu thuốc thôi mà?" Lục Đông Thâm ngậm điếu thuốc vào miệng, châm lên.

Dương Viễn không có tâm tư hút thuốc, nói: "Tôi dám bảo đảm, ngày mai cậu vừa xin lỗi xong, ngày kia dư luận sẽ ép cậu thoái vị. Đổng sự Từ tốt đẹp đến vậy ư? Ông ta đã sớm mua chuộc không ít tờ báo rồi, chỉ đợi cậu nhận yếu đầu hàng thôi."

"Tôi biết." Lục Đông Thâm phả ra một làn khói.

Dương Viễn nhìn anh chằm chằm: "Vậy cậu còn chấp nhận xin lỗi? Cậu nghĩ gì vậy?"

Lục Đông Thâm đăm chiêu giây lát, rồi gạt tàn thuốc: "Tùy cơ ứng biến vậy."

"Hả?"

~Hết chương 655~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 656: Không Sợ Tổn Thọ Sao?

Ngày diễn ra buổi họp báo, trời rất đẹp.

Buổi họp báo tổ chức lúc mười giờ sáng, nhưng trước đó hai tiếng đồng hồ, các phóng viên đã có mặt đầy đủ tại hội trường. Người bày máy quay, kẻ chiếm chỗ chụp ảnh, người đọc lại câu hỏi, ai nấy đều hừng hực khí thế như sắp ra trận vậy.

Còn có những người không được mời, đa phần phải đứng ở rìa. Những người ấy không được vào hội trường nên định sống chết chực ở cửa và cũng đã tới sớm, chiếm cho mình một chỗ, nghĩ rằng cho dù chỉ chụp được bức ảnh của cậu lớn nhà họ Lục cũng tốt rồi.

Đáng tiếc, họ hụt.

Gần mười giờ, lọt vào ống kính của họ vẫn là ánh nắng chói chang và bầu không khí hòa trộn mùi hương của mùa thu.

Những ký giả trực sẵn dưới hầm để xe thì may mắn hơn nhiều. Họ chụp được xe của những người tham gia, trong đó bao gồm Thai Nghiệp Phàm, cậu hai tập đoàn Trường Thịnh cùng phu nhân, các lãnh đạo cấp cao của Lục Môn, thậm chí còn có Lục Đông Thâm.

Chiếc xe của Lục Đông Thâm tới nơi vào lúc 9 giờ 55 phút.

Có phóng viên tinh mắt nhìn trộm được trong xe của anh có một cô gái, bóng lưng cực kỳ giống với dâu trưởng Lục Môn, Hạ Trú, thế nên điên

cuồng dùng ống kính bắt lấy hình ảnh.

Xe của Lục Môn không che đậy.

Lục Đông Thâm bước xuống xe, tiện thể dẫn theo cô gái ấy xuống xe. Hai người họ một trước một sau đi vào trong thang máy. Xung quanh có vệ sỹ bảo vệ. Các phóng viên vây xung quanh không thể nhào tới, chỉ có thể điên cuồng chụp ở phía sau.

Có người chụp được góc nghiêng của cô gái.

Không phải Hạ Trú.

Có người nhận ra cô gái đó.

Nguyễn Kỳ, người lúc trước qua lại rất thân thiết với Tôn thiếu của Hoa Lực.

Bây giờ cô ấy lại xuất hiện bên cạnh Lục Đông Thâm?

Phàm là những phóng viên nhìn thấy cảnh này sẽ đều... Ơ, ngơ ngác.

Chuyện này là sao?

Trong lúc họ chưa kịp hoàn hồn thì bóng người đã biến mất, khi muốn chen tới trước thang máy thì bị vệ sỹ chặn lại gắt gao.

Những người đợi ở ngoài phần nhiều muốn chờ Nhiêu Tôn và Hạ Trú lộ diện.

Nhưng thật sự đến tận lúc buổi họp báo bắt đầu, họ vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng Nhiêu Tôn cùng Hạ Trú.

Giành tin đọ xem ai nhanh chân hơn. Bên kia họp báo bắt đầu rồi, bên này liền có một số tin tức bóng gió xuất hiện. Không có thông tin mang tính thực tế, hầu như đều xoay quanh quan hệ giữa Lục Đông Thâm và Nguyễn Kỳ.

Có người đùa giỡn: Người nhà họ Lục hành động khó đoán, lẽ nào vì người ta giật vợ mình nên anh ta cũng trả thù ư?

Các phóng viên may mắn có mặt tại hiện trường nhìn thấy cảnh này cũng lấy làm lạ, vốn dĩ là một dịp dâu trưởng Lục Môn phải lộ diện, sao lại đổi thành cô gái khác?

Cho dù dâu trưởng Lục Môn bặt vô âm tín thì anh dẫn theo người phụ nữ khác xuất hiện như vậy với hàm ý gì? Lẽ nào bên trong còn chuyện gì khác?

Nguyễn Kỳ không ngồi chung với Lục Đông Thâm. Anh là người quan trọng bậc nhất buổi họp báo này. Cho dù khi đi theo Lục Đông Thâm tiến vào hội trường, cô ấy đã phát hiện ra một cách rõ ràng những ánh mắt dồn hết cả vào mình nhưng cô ấy vẫn mặc kệ, chọn một chiếc ghế và ngồi thẳng xuống, cách xa khu vực phóng viên.

Nhưng các phóng viên vẫn nhắm chuẩn ống kính vào cô ấy. Cô ấy thẳng thừng đeo kính râm lên, mặc họ muốn chụp sao thì chụp.

Cô ấy theo Lục Đông Thâm qua Mỹ.

Một cách bị động.

Lúc trước cô ấy suy nghĩ rằng, sẽ ở lại Thương Lăng chờ đợi. Chỉ cần đội cứu hộ một ngày chưa rút quân, cô ấy sẽ còn một ngày để hy vọng. Nếu Lục Đông Thâm ra đi, bỏ cuộc, cô ấy sẽ quay lại sa mạc, tự thuê đội cứu hộ tiếp tục tìm kiếm.

Nhưng người của Lục Đông Thâm gần như lôi cô ấy lên xe một cách cưỡng ép. Nếu không phải vì đi chuyên cơ riêng, có lẽ không ít người sẽ nghĩ cô ấy bị bắt cóc.

Vì có khác gì bắt cóc đâu.

Lên máy bay, cô ấy chất vấn Lục Đông Thâm: Anh có ý gì? Anh tự bỏ đi thì thôi, sao còn kéo tôi theo?

Lúc đó hình như Lục Đông Thâm đang xử lý một email nào đó, từ lúc bước lên xe chưa hề để ý tới cô ấy. Trước khi lên máy bay, anh còn nhận mấy cuộc điện thoại. Từ nét mặt bình thản của anh, cô ấy không nhìn ra được chuyện gì. Lúc máy bay cất cánh, anh vẫn còn bận rộn công việc.

Nhưng chung quy anh vẫn có chút thương hoa tiếc ngọc, cuối cùng cũng đáp lại sự bực dọc của cô ấy: "Trước khi có tin tức của Nhiêu Tôn, tôi sẽ thay cậu ta chăm sóc cô."

"Lục Đông Thâm, tôi đã là người trưởng thành rồi, không cần bất kỳ ai chăm sóc." Cô ấy chỉ một lòng nghĩ về sa mạc.

Lục Đông Thâm hờ hững nói: "Nhưng cô là nữ giới, có những chuyện nữ giới không làm được."

Không nói rõ ràng, nhưng thái độ rắn chắc.

Nguyễn Kỳ không hiểu bình thường Tưởng Ly sống với người đàn ông này bằng cách nào, sao có thể chịu nổi tính cách và con người của anh. Chí ít thì cô ấy chịu không nổi. Nếu Nhiêu Tôn cũng giống như Lục Đông Thâm, e là đã mỗi người một ngả từ lâu.

Cứ như thế, cô ấy bị đưa sang Mỹ.

Sau khi biết có họp báo, Nguyễn Kỳ đưa ra yêu cầu muốn tham gia.

Cô ấy không hiểu vì sao mình lại cố chấp như vậy. Đây là buổi họp báo của Lục Môn, chẳng liên quan chút gì tới cô ấy, chỉ là cô ấy muốn đến dự.

Đây từng là lời hứa của Tưởng Ly, nội dung cũng có liên quan đến việc hợp tác của ba tập đoàn. Có lẽ trong tiềm thức của cô ấy, những thông tin đó đều có liên quan tới Nhiêu Tôn và Tưởng Ly.

Giám đốc phòng Quan hệ ngoại giao của tập đoàn chủ trì buổi họp báo.

Ăn nói đĩnh đạc, thẳng thắn cởi mở. Bên dưới kia toàn là những vị phóng viên tới đây để chọc ngoáy. Các câu hỏi trước đó đều đã được đọc qua, khá sắc bén, huống hồ rất có thể giữa chừng còn xuất hiện thêm những câu hỏi siêu trực diện.

Một người đã quen tiếp xúc với báo chí đã sớm luyện cho mình một tinh thần thép.

Bên cạnh Lục Đông Thâm là Dương Viễn, bên kia là đổng sự Từ. Một vị cổ đông nguyên lão lại đích thân ra mặt trong một buổi họp báo như thế này quả thực khiến mọi người bất ngờ, thế nên họ càng khẳng định sự đặc biệt của nó.

Thai Nghiệp Phàm và Trần Du ngồi ở một vị trí khá kín đáo. Nhưng cho dù là vậy, họ cũng là nhân vật trọng điểm của buổi họp báo, dù sao thì Trường Thịnh cũng là một trong số các đối tác.

Ban đầu, tổng giám đốc giới thiệu qua một lượt các nội dung trong buổi họp báo. Việc hợp tác giữa ba công ty Lục Môn, Hoa Lực và Trường Thịnh là kế hoạch quan trọng hàng đầu, mà lý do để tổ chức ra buổi họp báo này, anh ta cũng không né tránh.

Người phát biểu đại diện cho thái độ của Lục Môn, chí ít màn dạo đầu có thành ý này vẫn khiến các phóng viên hài lòng.

Chặn trước nội dung về dự án hợp tác chính là chuyện nhà máy bốn năm trước. Khi đi vào vấn đề này, đổng sự Từ thay mặt Lục Đông Thâm bày tỏ rõ ràng thái độ trước.

"Liên quan tới chuyện này, Lục Môn chung quy sẽ phải đưa ra câu trả lời, dù lời hứa bốn tháng trước có phải trò trẻ con hay không, bốn tháng sau, thái độ mà người phụ trách tập đoàn thể hiện mới có thể được coi là tiếng nói thực sự của Lục Môn."

Tất cả các ống kính đều chĩa về phía đổng sự Từ.

Người phát biểu đứng ngượng ngập một bên. Việc đổng sự Từ bất ngờ lên tiếng không nằm trong kế hoạch. Anh ta vô thức đánh mắt nhìn Lục Đông Thâm, nhưng anh vẫn rất bình thản, mặt không hề biến sắc vì màn đột ngột này.

Vậy là... cho phép đổng sự Từ tiếp tục?

Nhưng có cho phép hay không thì ông ta vẫn cứ tiếp tục, vẫn nói bằng giọng nghe có vẻ chân thành: "Với tư cách là nguyên lão của tập đoàn, tôi rất vui khi được nhìn thấy con đường của tập đoàn mỗi ngày một rộng mở, nhưng đồng thời cũng rất đau lòng cho sự cố bốn năm trước. Hôm nay, tổng giám đốc Lục, với tư cách là thuyền trưởng mới của con tàu Lục Môn, cậu ấy có quyền đại diện cho tập đoàn bày tỏ quan điểm. Vì vậy, cậu ấy cũng sẽ đại diện cho Lục Môn, trịnh trọng xin lỗi mọi người."

Mọi người bàng hoàng.

Ngay cả Thai Nghiệp Phàm cũng sững sờ.

Trần Du kéo vạt áo anh ấy, khẽ hỏi: "Xin lỗi ư? Lục Đông Thâm vừa lên nhậm chức đã xin lỗi?"

Thai Nghiệp Phàm tỏ thái độ không rõ.

Dương Viễn ngồi đó, mắt nhìn mũi, mũi nhìn mồm, thật ra sắp tức đến bùng nổ.

Chiếc micro trước mặt Lục Đông Thâm được bật sẵn. Đổng sự Từ nói xong câu này, sự chú ý của các phóng viên liền dồn cả vào anh. Con trưởng Lục Môn đích thân ra mặt xin lỗi, xem ra chắc chắn phải có lời giải thích cho chuyện năm xưa. Lúc trước Lục Chấn Danh từng xin lỗi, nhưng Lục Đông Thâm thì né tránh không nhắc. Bây giờ xin lỗi, chỉ có thể chứng tỏ trách nhiệm quả thật thuộc về anh.

Biểu cảm của Lục Đông Thâm từ đầu tới cuối vẫn rất nhạt nhòa. Anh nhìn lướt qua những người ngồi dưới, lát sau, cơ thể hơi đổ về phía trước, hướng về phía micro.

Mọi người đều nghĩ anh sẽ nói câu xin lỗi, ai ngờ anh lại lên tiếng nói rằng: "Xin lỗi ư? Tôi chưa bao giờ thông báo rằng sẽ công khai xin lỗi trong buổi họp báo hôm nay.

Tất cả sững người.

Dương Viễn kinh ngạc đầu tiên, sau đó thì mừng rơn.

Đổng sự Từ sốt sắng, nhưng vì đang ở trước mặt đông người nên ông ta không thể nổi nóng, miệng cười nhưng bụng không cười, nhìn Lục Đông Thâm: "Tổng giám đốc Lục, buổi họp báo hôm nay là để giải quyết chuyện bốn năm trước. Cậu là người phụ trách tập đoàn thì phải gánh chịu trách nhiệm của mình, lẽ nào còn muốn đợi Lục phu nhân? Bốn tháng không tìm thấy người rồi, e rằng..."

"E rằng đã chết phải không, ý ông muốn nói câu này?" Một giọng nói vang lên từ một quãng xa, mát rượi như dòng suối nơi khe núi, cũng lạnh lẽo như ánh trăng nhuốm sương thu: "Ai lại nói lời thất đức này vậy? Không sợ tổn thọ sao?"

Mọi người thảng thốt, lần lượt quay đầu, sau khi nhìn kỹ người xuất hiện thì tưởng ngất.

Cánh cửa phòng hội trường rộng mở.

Tưởng Ly đứng ngay cửa ra vào, bên ngoài là hành lang dài dằng dặc, trên hành lang anh sáng rực rỡ, tất cả đều hất lên chiếc áo dài trắng thắt eo của cô, giống như tập trung tất cả mọi nguồn sáng, cực kỳ chói lòa, lại mềm mại như ngọc, khiến người ta không thể rời mắt.

Cô xuất hiện bất ngờ và xinh đẹp, gương mặt còn rất oai phong.

Theo sau cô đều là các phóng viên đứng ngoài, mọi người đang rất nóng lòng.

Đổng sự Từ choáng váng tới mức đứng bật dậy khỏi ghế.

Tưởng Ly mặc kệ biểu cảm của ông ta, nhìn lướt qua một lượt ống kính rồi hướng thẳng về phía Lục Đông Thâm, cười khẽ: "Đông Thâm, anh làm vậy là không đúng rồi. Mọi người đều là phóng viên, ai lại phân chia cấp bậc chứ?" Cô hơi nghiêng mặt ra hiệu với mọi người: "Đã tới rồi thì để mọi người vào cả đi."

Các phóng viên bên ngoài reo hò.

Lục Đông Thâm ngồi ở trên nhìn thấy cảnh tượng này không hề ngạc nhiên, nhưng cũng không còn bình thản như lúc trước. Khóe môi của anh hơi rướn lên, chất chứa biết bao nhiêu cưng chiều và ấm áp. Chỉ có điều,

khi nhìn xuống đầu ngón tay của Tưởng Ly, đôi mày anh vẫn khẽ chau lại, ánh mắt có chút xót xa...

~Hết chương 656~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 657: Giăng Bẫy

Khắp hội trường, e là ngoài Lục Đông Thâm ra, tất cả đều đang mải thảng thốt.

Những phóng viên ngồi trong phòng - những người sớm nhận định Hạ Trú đã chết.

Thai Nghiệp Phàm và Trần Du.

Kích động nhất phải nói tới Nguyễn Kỳ, cô ấy gần như đứng bật dậy theo phản xạ, nhìn Tưởng Ly chằm chằm, ánh mắt vừa bất ngờ vừa mừng rỡ.

Còn Dương Viễn thì trợn tròn mắt, nhìn thấy cô như gặp phải ma vậy, nét mặt khó tin.

Các phóng viên được Tưởng Ly cho phép vào trong hội trường đều đi phía sau và hai bên của Tưởng Ly. Tưởng Ly bước những bước nhẹ nhàng về phía trước, những ánh đèn flash xung quanh đung đưa sáng trắng. Khoảnh khắc này, Tưởng Ly thậm chí còn rực rỡ hơn một ngôi sao.

Cho đến khi Tưởng Ly bước lên bục khách mời, Lục Đông Thâm mỉm cười đưa tay về phía cô. Cô chìa tay ra, anh liền kéo cô tới bên cạnh.

Dương Viễn cũng đã cất biểu cảm như gặp ma của mình đi. Thấy vẻ mặt điềm nhiên của Lục Đông Thâm, bao nhiêu chuyện quá khứ dâng hết lên trong lòng, những ngờ vực và nghi hoặc trong đầu anh ấy giống như bị

nổ tung, sáng tỏ. Anh ấy nghiến răng kèn kẹt, nghĩ thầm: Hay lắm Lục Đông Thâm! Hay lắm Tưởng Ly!

Nhất là sau khi nhìn thấy cả Cận Nghiêm cũng âm thầm theo sau cô đi vào hội trường, anh ấy càng hằn học bổ sung thêm một câu: Hay lắm Cận Nghiêm!

Anh ấy đứng lên, vờ cười đùa ngoài mặt nhìn Tưởng Ly chằm chằm và nói nhỏ: "Có phải anh nên biết điều nhường một chỗ cho em không?"

Tưởng Ly cười rất thân thiện: "Vậy thì phải cảm ơn phó tổng giám đốc Dương rồi."

Dương Viễn cũng nở một nụ cười ấm áp, kỳ thực những gì hiển hiện trong ánh mắt đều là: Hai người cứ chờ đó! Chuyện này chưa xong đâu!

Tưởng Ly ngồi vào vị trí của Dương Viễn.

Dương Viễn cũng vui vì được nhàn tản, ngồi xuống dưới, ngước mắt lên đón đợi màn kịch trên sân khấu. Không sai, là màn kịch, hơn nữa còn có sự phối hợp diễn xuất của một ảnh đế và một ảnh hậu, tiếp theo đây chắc chắn đặc sắc vô cùng.

Nếu đã không liên quan gì tới anh ấy thì anh ấy làm khán giả một lần là được rồi.

E rằng người đang lửa giận bừng bực nhất vào lúc này, thầm chửi rủa người ta trong bụng chính là đổng sự Từ rồi.

Vốn dĩ mọi chuyện bề ngoài đã bị đổng sự Từ dẫn dắt khéo léo, cuối cùng lại bị phá hết kế hoạch. Những người tinh mắt chỉ cần nhìn thoáng qua đều hiểu rõ, trong buổi họp báo này, ai ai cũng mang trong lòng một âm mưu.

Nhưng đám phóng viên chẳng hơi đâu ngồi phân tích những xảo quyệt gian trá bên trong, họ dồn toàn bộ sự chú ý vào Tưởng Ly. Ngay cả những người theo vào sau cũng như ong vỡ tổ, bày ra tư thế sốt sắng muốn hỏi.

Tưởng Ly nhẹ nhàng hỏi ngược lại họ: "Cứ đi vào sa mạc thì chắc chắn sẽ chết à?"

Câu hỏi này khiến họ không hiểu. Họ đề cập tới chuyện cô đã mất tích bốn tháng trời, Tưởng Ly chỉ cười khẽ: "Tôi gặp một số trở ngại nhỏ trong sa mạc nhưng cũng không khoa trương như mọi người nghĩ. Chẳng phải bây giờ tôi vẫn đang sống sờ sờ trước mặt mọi người sao? Lẽ nào mọi người nghi ngờ cả một người còn đang sống?"

Nhẹ nhàng, chậm rãi, giống như đã trở lời thắc mắc của mọi người, cũng giống như chưa hề nói gì cả.

Cảm giác như đấm vào bịch bông này khiến đám phóng viên cảm thấy rất thất bại, ai nấy đều muốn vò đầu bứt tai.

Lục Đông Thâm ngồi bên cạnh Tưởng Ly, nghe ngữ khí ngạo mạn đến mức khiến đối phương muốn đấm cô mà chẳng thể làm được gì, anh quả thực muốn cười nhưng vẫn phải nhịn xuống.

Anh không vội lên tiếng nói đỡ cho cô, dù sao thì cô cũng chẳng chịu thiệt được.

Trong suốt quá trình này, Lục Đông Thâm chỉ nắm chặt tay cô, không hề buông ra.

Có phóng viên hỏi: "Nếu đã như vậy thì Nhiêu tổng của tập đoàn Hoa Lực đâu? Sao không thấy anh ấy lộ diện? Không phải đã gặp nguy hiểm gì rồi chứ?"

Câu hỏi này đánh trúng tâm lý của một người, Nguyễn Kỳ.

Cô ấy nhìn Tưởng Ly chằm chằm đầy căng thẳng, lòng xáo trộn rối bời.

Tưởng Ly hỏi lại một câu với nét mặt "ngây thơ" xen lẫn khó hiểu: "Vì sao Nhiêu tổng lại gặp nạn được? Hôm nay là buổi họp báo của Lục Môn, có liên quan gì tới Hoa Lực đâu? Vì sao anh ấy nhất định phải lộ diện? Nếu nhất quyết muốn lôi kéo quan hệ, thì anh ấy cùng lắm chỉ là đối tác làm ăn. Vào những tình huống như thế này, tôi nghĩ cách làm thông thường nhất là thể hiện thái độ từ xa hoặc gửi tới một lời chúc, cổ vũ mọi người cùng nỗ lực gì gì đó..."

Hả?

Câu trả lời của Tưởng Ly khiến tất cả phát rồ...

Đám phóng viên bối rối: "Nghe tin đồn bốn tháng trước, Lục phu nhân và Nhiêu tổng hẹn nhau trước sau về Trung Quốc, rồi lại cùng gặp nạn trong sa mạc. Bây giờ Lục phu nhân đã xuất hiện, bình an vô sự, vậy tung tích của Nhiêu tổng thì sao?"

"Câu hỏi này có hai điểm sai lầm." Tưởng Ly sửa lại như đúng rồi: "Thứ nhất, bốn tháng trước tôi có về Trung Quốc, nhưng Nhiêu tổng có vẻ nước cùng hay không thì tôi không rõ. Thế nên cụm từ "hẹn nhau" không thích hợp; Thứ hai, sao hả, Nhiêu tổng cũng vào sa mạc? Về chuyện này, tôi thật sự không biết gì hết."

Cả hội trường xôn xao.

Có người sốt sắng: "Nhưng có tin đưa rằng hai người đều vào sa mạc và đều gặp nạn, nhà họ Nhiêu và Lục Môn đều cử đội cứu hộ vào đó ứng cứu, không phải sao?"

"Ồ..." Tưởng Ly làm ra vẻ bàng hoàng tỉnh ngộ: "Tôi có đọc được những bài báo như vậy. Nhưng vấn đề là, chúng từ đâu mà ra? Nghe tin đồn nhảm hay dựa vào mấy báo lá cải khác? Có vị phóng viên nào ngồi tại đây tận mắt chứng kiến vụ tai nạn trong sa mạc không? Hay mọi người đã phỏng vấn được nhà họ Nhiêu hoặc Lục tổng, chính miệng họ thừa nhận việc cử đội cứu hộ?"

Một loạt những câu hỏi liên tiếp khiến các phóng viên á khẩu.

Phải, không có phóng viên nào trực tiếp có mặt tại hiện trường, cũng giống như không có bất kỳ ai bắt được khoảnh khắc phu nhân nhà họ Lục và tổng giám đốc Hoa Lực cùng vào sa mạc.

Tin tức họ gặp nạn quả thực được đồn ra ngoài, nguồn gốc của thông tin có lẽ không sai được. Nghe nói lúc đó có không ít vệ sỹ chờ đợi tập hợp trong sa mạc, sự tham gia của bao nhiêu con người như vậy sao có thể giấu được người bên ngoài. Thế nên các phóng viên mới liên tục đưa tin mà không tỏ thái độ nghi ngờ.

Bây giờ phỏng vấn sao?

Họ không vào được.

Cái gọi là "không vào được" là vì lối vào ngay trước sa mạc đã bị phong tỏa, nghiêm cấm phỏng vấn và ghi hình, chính vì vậy, mới càng khiến phóng viên tin chắc họ cùng gặp nạn.

Quả thực không một ai chụp được cảnh đội cứu hộ ra ra vào vào, còn không tiến lại gần hiện trường thì chụp làm sao? Hơn nữa việc dâu trưởng của Lục Môn không lộ mặt, Hoa Lực từ chối phỏng vấn... tất cả đều khiến họ bị rơi vào thế bị trước một loạt câu hỏi của phu nhân nhà họ Lục.

"Nhưng mà, nhưng mà..." Vẫn có người cố giãy giụa: "Lúc tin tức giăng đầy trời, Lục tổng và Lục Môn cũng không hề ra mặt thanh minh."

Tưởng Ly cười hỏi: "Nhưng họ có ra mặt thừa nhận không?"

Một câu hỏi đã khiến đám phóng viên suy sụp.

Lục Đông Thâm ngồi bên quả thực không nhịn được, chống tay một lên trán cúi đầu cười khẽ, còn không được cười quá to, nếu không thì coi như thông đồng với màn cãi lý của Tưởng Ly. Tuy rằng anh tuyệt đối tin tưởng không một phóng viên nào có mặt tại đây tin lời Tưởng Ly nói, họ biết rõ cô đang khoác lác trắng trợn, nhưng như vậy thì sao chứ? Không đưa ra được chứng cứ xác đáng, không giành được nguồn tin bài đầu tiên, chỉ có thể để mặc cho Tưởng Ly ba hoa bốc phét.

Cô gái của anh chính là loại người vô lý nhưng vẫn chém được vài phần như vậy.

Nguyễn Kỳ chứng kiến cảnh trước mắt, trong lòng càng hồ nghi. Cô ấy không hiểu rốt cuộc Tưởng Ly đang có dự tính gì trong lòng. Nhưng cô ấy tin tưởng, chuyện Tưởng Ly thoát khỏi nguy hiểm, Lục Đông Thâm đã biết từ lâu. Xem ra, chẳng biết từ khi nào, hai người họ đã cùng lên một kế hoạch tỉ mỉ, nhưng vì sao phải làm vậy thì cô ấy không rõ.

Còn đổng sự Từ bị bỏ mặc một bên thì mặt đã biến sắc. Câu nói của Tưởng Ly nghe kiểu gì cũng thấy vô lý, nhưng ông ta đột nhiên hiểu ra. Không, có thể nói khoảnh khắc Tưởng Ly xuất hiện tại đây, ông ta đã hiểu, tất cả đều là cái bẫy Lục Đông Thâm giăng ra!

~Hết chương 657~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 658: Vấn Đề Chuyên Ngành Thì Phải Có Thái Độ Chuyên Nghiệp

Chính vào lúc các phóng viên gần như đã phát điên, Tưởng Ly coi như cũng có chút lương tâm, chuyển đề tài, tạo một cơ hội để xoa dịu bầu không khí.

Cô đưa cho người thư ký phụ trách ghi chép một chiếc USB. Sau khi cắm vào máy tính, hình ảnh được chiếu trên màn hình lớn, gương mặt ngạo nghễ ngông cuồng đó của Nhiêu Tôn chễm chệ xuất hiện.

Nguyễn Kỳ ngồi dưới cứng đờ người lại.

Các phóng viên trong lúc thảng thốt khẩn trương ghi hình.

Là một đoạn video của Nhiêu Tôn, background không rõ là một bờ biển với phong cảnh hữu tình ở đâu, quần bơi, dép lê và cả người trên để trần rắn chắc vạm vỡ, dáng vẻ ung dung tự tại.

Đầu tiên, anh uể oải vẫy tay chào ống kính và nói: "Hôm nay là buổi họp báo của tập đoàn Lục Môn. Tôi xin phép được chào quý vị từ xa. Không có mục đích gì khác, chỉ mong những người "cầm bút chiến đấu" như các vị nói nhiều lời tốt đẹp cho dự án của chúng tôi. Đương nhiên, chủ yếu là vì tôi đã bỏ tiền của vào đây, chứ tuyệt đối không có ý nói đỡ cho Lục Đông Thâm. Anh ta là người tính tình khó ưa, tôi nghĩ chắc không mấy người trong số các vị chịu đựng nổi anh ta đâu nhỉ. Ngoài ra, Lục Đông Thâm, chắc bây giờ anh cũng đang ngồi xem? Xong xuôi mọi việc rồi thì trả Nguyễn Kỳ lại cho tôi. Vợ tôi giúp vợ anh xuất phát từ tình

nghĩa chứ không phải bổn phận. Thiếu nhân sự thì tuyển người đi, đừng giữ rịt người của tôi không thả."

Đoạn băng tới đây là kết thúc.

Gương mặt to đùng của Nhiêu Tôn gần như áp sát màn hình, đóng băng lại.

Khắp hội trường im phăng phắc khoảng nửa phút, giống như không chỉ có đoạn băng bị ấn nút tạm dừng mà cả bầu không khí ở đây cũng vậy.

Một đoạn băng rất ngắn nhưng lại làm bùng nổ không ít thông tin.

Ví dụ như nơi Nhiêu Tôn đang ở, tình trạng hiện tại của Nhiêu Tôn, chuyện anh ấy nói Nguyễn Kỳ đang giúp Lục phu nhân làm việc... Trong đó, rõ ràng người vợ mà anh ấy nhắc đến chính là ám chỉ Nguyễn Kỳ.

... Chuyện này là sao?

"Việc Nhiêu tổng có tới sa mạc hay không tôi không thể trả lời mọi người, nhưng theo tôi được biết, hiện giờ anh ấy đang nghỉ phép, mọi người cũng thấy rồi đấy." Tưởng Ly ra hiệu về phía hình ảnh đoạn băng. Nhưng có lẽ vì cảm thấy gương mặt Nhiêu Tôn cứ bị dừng lại ở đó trông hơi ghê rợn, cô sai người tạm thời tắt đi.

"Nói là chúc phúc từ xa, thật ra mục đích chủ yếu là đòi người." Cô bổ sung thêm một câu, rồi lại nhìn về phía Lục Đông Thâm, nét cứ gọi là dịu dàng tình cảm: "Em thấy chúng ta cũng nên trả người thôi, không thể cứ dùng người miễn phí như vậy được. Câu "tiểu biệt thắng tân hôn" này cực kỳ chuẩn xác, thế nên không thể để người ta bị chia cách quá lâu."

Cô quay sang, nhìn thẳng vào mặt Nguyễn Kỳ: "Đúng không, Nguyễn Kỳ?"

Một câu nói lại khiến Nguyễn Kỳ trở thành tiêu điểm.

Thành công giải quyết những nghi vấn của đám phóng viên khi Nguyễn Kỳ xuất hiện bên cạnh Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm bật cười: "Đương nhiên rồi, Nhiêu tổng đã có lời mà."

Nguyễn Kỳ tuy có cả bụng nghi hoặc, nhưng nghe thấy Lục Đông Thâm và Tưởng Ly công khai nói trước mặt bao nhiêu người như vậy thì vẫn ái ngại, nhất là trong đoạn băng, Nhiêu Tôn còn buộc vào người cô ấy một thân phận như thế. Cô ấy đỏ mặt, ngồi trên ghế không biết giấu mình vào đâu.

"Lục phu nhân..."

"Liên quan tới chuyện bốn năm trước." Lục Đông Thâm lên tiếng, chủ động kéo nhịp điệu về nội dung chính, bằng không với tính khí của Tưởng Ly, cô phải khiến đám phóng viên tức hộc máu mới thôi.

"Ban nãy đổng sự Từ nói cần xin lỗi, nhưng tôi không cho rằng phải xin lỗi. So với một lời xin lỗi giả tạo, tôi nghĩ mọi người mong muốn được biết sự thật hơn."

Một câu nói đã thành công kéo sự chú ý của phóng viên về lại quỹ đạo chính.

Đổng sự Từ ngồi bên cạnh không nói một lời, nhưng đầu mày nhăn lại, sắc mặt cực kỳ khó coi.

"Lục Môn đã từng đứng ra xin lỗi vì sự cố nhà máy bốn năm trước. Nhưng trên thực tế, mọi hoạt động liên quan tới trình tự vận hành nhà máy hay việc kết hợp công thức đều được thực hiện đúng quy trình, không hề có sai sót." Lục Đông Thâm cất giọng sang sảng.

Các phóng viên nghe xong rất sửng sốt, lời nói này ám chỉ rất nhiều điều.

Lục Đông Thâm cũng không vòng vo, anh nói tiếp: "Sở dĩ xảy ra sự cố là vì khi đó có người biết rõ công thức còn chưa hoàn thiện đã cưỡng ép đưa nó vào sản xuất. Đây không phải là sai sót, mà là một hành động có mục đích, đồng thời cố ý lợi dụng sự cố nhà máy để đoạt lợi bên trong. Thế nên, nếu thật sự cần xin lỗi, tôi chỉ có thể đại diện cho Lục Môn, chân thành xin lỗi vì cách dùng người chưa phù hợp của tập đoàn."

"Lục tổng, người phụ trách nhà máy năm đó chính là anh và ông Lục Chấn Danh, ban nãy anh nói dùng người chưa phù hợp, lẽ nào đang ám chỉ ông Lục Chấn Danh? Ông Lục Chấn Danh vào tù liệu có phải vì liên quan tới chuyện năm đó không?"

"Biết công thức chưa hoàn thiện vẫn đưa vào sản xuất, nếu không có sự cố của nhà máy, vậy thì hàng loạt các sản phẩm dược đó sẽ được đưa vào thị trường sao? Vậy chẳng phải sẽ hại càng nhiều người hơn? Lẽ nào như vậy vẫn chưa đủ lý do để Lục tổng công khai xin lỗi?"

Mọi người ầm ĩ.

Vấn đề đầu tiên có tính dẫn dắt rất mạnh.

Nhưng Lục Đông Thâm trả lời rất khéo léo: "Con người sống trên đời, làm sai thì phải chịu trách nhiệm. Tôi tin rằng lưới trời lồng lộng, thưa nhưng khó thoát. Có một câu nói như thế này: Gieo nhân nào thì gặt quả ấy, ông trời đã định sẵn số phận."

"Còn về câu hỏi thứ hai." Anh không cho đám phóng viên có cơ hội hỏi tiếp: "Tôi nghĩ mọi người chưa đủ hiểu về quá trình vận hành sản phẩm công nghệ sinh học, nhất là ở Lục Môn, vì lúc đó nhà máy Quý Dương là

nhà máy đầu tiên của tập đoàn được xây dựng tại Trung Quốc nên chúng tôi vô cùng coi trọng. Sản phẩm mẫu của công thức được mang tới nhà máy, cho dù làm ra thành phẩm cũng chỉ là một lô nhỏ ban đầu. Lô nhỏ này không được đưa trực tiếp vào thị trường, mà được đẩy lại phòng thí nghiệm, thậm chí phải tìm nhiều chuyên gia hơn nữa để tiến hành thí nghiệm lâm sàng. Vì vậy, nếu năm đó nhà máy không xảy ra sự cố, tôi cũng có thể lập tức phát hiện ra vấn đề của công thức, không bao giờ để một sản phẩm còn khiếm khuyết được tung ra thị trường."

"Vậy trong dự án hợp tác bốn năm sau, trong đó có một hạng mục liên quan tới lĩnh vực thần kinh, hạng mục này dành để bù đắp sự nuối tiếc bốn năm trước sao? Nếu công thức năm đó chưa hoàn thiện, vậy công thức hiện tại đâu? Sao phía các anh có thể đảm bảo, công thức bốn năm sau không có vấn đề?"

Câu hỏi của phóng viên rất trực diện, hơn nữa về thái độ cũng rất cứng rắn.

Câu này vừa kết thúc, lại có câu khác xuất hiện: "Buổi họp báo này lúc trước là một lời hứa của Lục phu nhân. Nói như vậy, việc điều chỉnh và cải thiện công thức sẽ do Lục phu nhân toàn quyền phụ trách? Nếu lại có vấn đề xảy ra thì phải làm sao? Còn những người từng bị ảnh hưởng bởi sự cố của nhà máy nữa?"

Lục Đông Thâm tỏ thái độ thản nhiên: "Việc hợp tác trong lĩnh vực thần kinh quả thực là một sự tiếp nối với kế hoạch tổng thể về công nghệ sinh học của tập đoàn bốn năm trước. Quan trọng hơn là, chúng tôi hy vọng có thể nghiên cứu và sản xuất ra những sản phẩm thuốc thần kinh có hiệu quả và được mọi người đón nhận hơn nữa, nhất là nhắm vào các bệnh nhân ung thư thời kỳ cuối, nhưng người đang phải điều trị và chịu nỗi đau thể xác. Nhưng liên quan đến công thức, nói chính xác thì ngày này của bốn năm sau, không phải mang nó ra hoàn thiện mà là đưa ra một công thức mới,

nghiên cứu và sản xuất lại từ đầu, từ đó tổng kết được một công thức thích hợp và chuẩn xác nhất."

Câu nói này khiến các phóng viên rục rịch, lần lượt hỏi dồn.

"Các vấn đề liên quan tới việc nghiên cứu và sản xuất công thức mới quả thực do phu nhân của tôi toàn quyền phụ trách. Trong công thức mới, đa phần được sử dụng mùi hương, các nguyên lý tương sinh tương khắc để pha chế, về mặt này, phu nhân của tôi có tiếng nói nhất." Nói rồi, Lục Đông Thâm âm thầm nắm chặt tay cô: "Thế nên, cô ấy là người có tư cách đưa ra lời hứa và một lời giải thích chuyên nghiệp nhất."

Lại đến thời gian cho Tưởng Ly "biểu diễn". Nhưng lần này cô không định nói khoác, trong chuyên ngành của mình, thái độ của cô là rất chuyên nghiệp.

~Hết chương 658~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 659: Nhiêu Tôn Chết Rồi

"Làm giảm đau đớn, hoặc có thể nói sẽ đóng hệ thống thần kinh tạo cảm giác đau đớn trong một thời gian nhất định dưới sự kiểm soát của con người. Việc này sẽ có tác dụng rất lớn trong việc giảm đau đớn cho các bệnh nhân trong quá trình chữa trị, không chỉ giảm được đau đớn về mặt sinh lý, hơn nữa cũng giảm bớt được sự căng thẳng về mặt tâm lý, có lợi hơn cho việc thực hiện một loạt các trị liệu về sau."

Có phóng viên đặt câu hỏi: "Đây chính là lời hứa mà lúc trước Lục phu nhân đưa ra ư?"

"Phải, ngày hôm nay của bốn tháng sau cũng chính là ngày khởi động công thức mới. Chúng tôi sẽ tiến hành nghiên cứu, khai thác một cách toàn diện công thức mới, kết hợp lĩnh vực mùi hương vào y học, để mọi người hiểu rằng, mùi hương có thể tham gia vào rất nhiều lĩnh vực, nó có thể can dự vào đủ các hoạt động ăn ngủ nghỉ của con người." Tưởng Ly đáp hùng hồn.

"Vậy có khác gì việc chữa trị bằng hương liệu trong Đông y?" Có người đưa ra nghi vấn.

"Nếu quy mùi hương vào phương diện y học thì quả thực nó thuộc phạm vi của Đông y, vì trong lý luận Đông y cũng bao hàm cả những nguyên lý tương sinh tương khắc giữa các mùi hương. Hơn nữa các nguyên liệu dùng để lấy mùi hương đa phần cũng dùng trong Đông y. Nhưng trị liệu bằng mùi hương lại không đồng nghĩa với Đông y, vì nó

quan đề cao việc chiết tách mùi hương từ tự nhiên hơn, sau đó dùng cho cơ thể người, từ đó hình thành những phản ứng của cơ thể người với mùi hương. Nó cũng cao hơn chữa trị bằng hương liệu. Vì chữa trị bằng hương liệu đa phần quan tâm tới thực vật, cây cỏ, chiết xuất tinh dầu từ những loài cây để dùng cho cơ thể con người. Còn những nguyên liệu dùng trong xây dựng và tổ hợp mùi hương thì rộng lớn hơn, hơn nữa mùi hương cuối cùng được tạo ra cũng chưa chắc chỉ gói gọn trong phạm vi mùi thơm. Chúng tôi sẽ căn cứ vào thể chất của từng nhóm người để tiến hành thiết kế, xây dựng và tổ hợp lại những mùi hương có ích, từ đó hình thành ra một mùi hương hoàn toàn mới, có lợi có sức khỏe con người, và cao hơn nữa là có tác dụng ảnh hưởng và thay đổi sức khỏe con người."

Lời giải thích của Tưởng Ly quá chuyên nghiệp, hơn nữa cũng là hiếm gặp.

Thế là có phóng viên đưa ra nghi vấn: "Nghe nói nhà tạo hương tiền nhiệm của Lục Môn, Quý Phi, cũng đang nghiên cứu về công thức mới, nhưng lại thông báo thất bại, Lục phu nhân có thể bảo đảm công thức của mình không có vấn đề gì chứ?"

Sau khi câu hỏi này được tung ra, sắc mặt đổng sự Từ càng nặng nề hơn. Lục Đông Thâm lẳng lặng nhìn ông ta, nhiệt độ trong đôi mắt dần chuyển lạnh.

Nghe xong, Tưởng Ly cố làm ra vẻ ngạc nhiên: "Không ngờ các bạn phóng viên vẫn còn quan tâm tới Quý Phi như vậy? Cô ta đang nghiên cứu công thức mới sao?" Nói tới đây, cô quay đầu nhìn đổng sự Từ, nửa đùa nửa thật hỏi: "Đổng sự Từ đã nghe nói tới chuyện này chưa?"

Đổng sự Từ không ngờ Tưởng Ly lại quăng câu hỏi cho ông ta ngay trước mặt mọi người, hơn nữa còn ám chỉ rất mạnh mẽ. Ông ta sững sờ vài giây, rồi ngượng ngập che giấu: "Không rõ, tôi và cô ta không qua lại."

"Không qua lại? Thế ư?" Tưởng Ly gạn hỏi.

Một loạt câu hỏi khiến đổng sự Từ hơi sốt sắng: "Đương nhiên, cô ta làm việc cho tập đoàn, tôi là cổ đông của tập đoàn, sao có thể có quan hệ?"

Các phóng viên nhìn nhau hoài nghi.

"Chắc cũng không phải là hoàn toàn không có quan hệ đâu?" Sau khi nhìn thấy ánh mắt đổng sự Từ trở nên phức tạp và né tránh đúng như mong muốn của mình, Tưởng Ly lại cười, trông có vẻ rất vô hại: "Nghe nói Quý Phi từng điều chế cho phu nhân của đổng sự Từ một lọ thuốc thơm. Phu nhân yêu thích vô cùng, còn đặc biệt tới tập đoàn tìm Quý Phi hỏi cách thức sử dụng. Lúc đó còn có người kể đổng sự Từ không ngạo nghễ chút nào, bày tỏ thái độ cảm ơn Quý Phi trước mặt bao người. Đổng sự Từ, tôi thấy ông có tuổi nên đãng trí rồi."

Đổng sự Từ hơi sững người, lập tức tỉnh lại và cười: "Thế ư? Ồ, cô nói vậy thì tôi nhớ ra rồi. Già rồi nên trí nhớ cũng kém đi nhiều."

Tưởng Ly giấu nhẹm mọi suy nghĩ vào lòng, cười khẽ, không tiếp tục nhắm vào đổng sự Từ nữa, mà nhìn về phía các phóng viên: "Tôi không biết các vị biết được tin tức hiện tại của Quý Phi từ đâu, cả việc cô ta đang nghiên cứu công thức gì tôi cũng không rõ lắm. Thế nên rất xin lỗi, những câu hỏi liên quan tới Quý Phi, tôi không thể trả lời các vị được."

Giống như một đoạn nhỏ xen ngang, có phóng viên ghi chép tỉ mỉ đề phòng, có người thì say mê nghe Tưởng Ly nói về công thức mới.

"Xin hỏi Lục phu nhân, nếu đã có thể tạm thời áp chế dây thần kinh tạo cảm giác đau, vậy vì sao không áp chế vĩnh viễn? Như vậy chẳng phải sẽ giúp ích rất nhiều cho những người bệnh ngày ngày sống trong đau đớn ư?"

"Vĩnh viễn không còn biết đau, nghe thì có vẻ hay ho, nhưng một khi vĩnh viễn mất đi cảm giác đau, chúng ta mới đau đớn thật sự. Đau là một tín hiệu phản ánh của cơ thể con người, mất đi tín hiệu này, bạn sẽ rất khó phát hiện ra những bệnh tật giấu bên trong cơ thể. Thế nên, trong quá trình thí nghiệm lâm sàng, chúng tôi chỉ áp dụng công thức với các quá trình trị liệu các bệnh cực kỳ nghiêm trọng, không bao giờ vượt quá ranh giới này."

"Nói một cách khác, khiến người ta vĩnh viễn mất đi cảm giác đau cũng không khó với cô?"

"Không khó." Tưởng Ly bổ sung thêm một câu: "Đối với tôi mà nói, tất cả những việc có thể lợi dụng mùi hương để thực hiện đều không khó."

Câu nói này nghe từ miệng cô không những không khiến người ta bực dọc mà ngược lại còn khiến người ta tin tưởng chắc chắn cô có bản lĩnh này.

"Lục phu nhân, có tiện tiết lộ một chút tình hình của công thức mới không? Ví dụ như những nội dung liên quan đến nguyên liệu và cách pha chế?"

Tưởng Ly cười nhẹ nhàng, ánh mắt chan chứa ánh nắng ấm áp: "Những gì có thể nói tôi đã nói cả rồi, không nói tức là không tiện tiết lộ. Bốn tháng trước, tôi đã đứng đây hứa hẹn sẽ có một lời giải trình cho mọi người. Hôm nay tôi không nuốt lời, đã mang tới cho mọi người một đáp án với thành ý lớn nhất. Dù là chuyện nhà máy bốn năm trước hay chuyện phát triển sau này, hy vọng mọi người hãy chú ý theo dõi và ủng hộ thật nhiều."

Buổi họp báo được các phóng viên chờ đợi sau bốn tháng cứ thế kết thúc trong trạng thái "thảng thốt nhưng không nguy hiểm".

Đối với các phóng viên, có những vấn đề định sẵn sẽ không thể tìm ra chân tướng từ miệng Tưởng Ly. Ví dụ như cô rốt cuộc đã đi sa mạc hay cùng Nguyễn Kỳ nghiên cứu công thức. Bốn tháng nay cô rốt cuộc đã trải qua chuyện gì? Nếu thật sự đi sa mạc thì cô đã sống sót bằng cách nào? Còn cả Nhiêu Tôn, thật sự đã đi nghỉ dưỡng sao?

Nhưng Tưởng Ly nói không sai, chân tướng của bốn năm trước và sự phát triển của bốn năm sau mới là chuyện quan trọng hàng đầu. Sự xuất hiện của công thức mới khiến thị trường công nghệ sinh học phấn khởi vô cùng.

Còn về việc trong buổi họp báo, các phát ngôn trước và sau của đổng sự Từ có sự đối lập với con trưởng của Lục Môn và những câu có phần bóng gió của Tưởng Ly với đổng sự Từ thì dường như đều thuộc về tranh đấu trong nội bộ tập đoàn.

Hòa nhã với bên ngoài xong xuôi, nhưng khi phóng viên rút hết thì mọi chuyện không đơn giản như vậy nữa.

Đổng sự Từ bị Cận Nghiêm chặn lại: "Có một vài chuyện tôi nghĩ đổng sự Từ cần hợp tác với bộ phận của chúng tôi, giải trình rõ ràng."

Đổng sự Từ không giận dữ, chỉ quay đầu nhìn Lục Đông Thâm chằm chằm, rất lâu sau mới nói: "Chiêu giương Đông kích Tây này cháu dùng cũng điêu luyện lắm, còn tàn nhẫn hơn cả bố cháu!"

Lục Đông Thâm bật cười: "Không, sở trường của cháu phải là lấy gậy ông đập lưng ông."

Đổng sự Từ nghiến răng.

Mọi chuyện đã định, từ khoảnh khắc Tưởng Ly xuất hiện tại buổi họp báo, ông ta đã hiểu ra rồi.

"Xin mời." Cận Nghiêm nghiêm mặt.

Sau khi đồng sự Từ rời khỏi, Tưởng Ly còn chưa kịp trao cho Lục Đông Thâm một cái ôm nồng nàn, hưởng thụ tình yêu nồng thắm thì cánh tay đã bị Nguyễn Kỳ giữ chặt, kéo tuột cô lên trước.

Tưởng Ly loạng choạng, quay đầu nhe răng: "Sao cô khỏe quá vậy? Chú ý một chút, tôi là thương binh đó!"

Nguyễn Kỳ làm gì còn tâm tư ngồi đôi co với cô rằng cô còn lâu mới được xếp vào hàng thương binh, chỉ sốt sắng hỏi: "Hai người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cô quay về rồi, Nhiêu Tôn thì sao? Đoạn clip đó rõ ràng không được quay gần đây!"

"Đúng là không được quay gần đây." Tưởng Ly rút cánh tay ra, thở dài: "Nhiêu Tôn anh ấy... chết rồi."

Nguyễn Kỳ như bị ai đập cho một gậy, một tiếng nổ ầm vang trong đầu...

Chết rồi?

Bao bi thương khổng lồ còn chưa kịp ào lên, cô ấy đã tinh mắt nhìn thấy một chút trêu chọc ánh lên nơi khóe mắt Tưởng Ly. Cô ấy chợt hiểu ra, một giây sau giơ tay đánh lên cánh tay Tưởng Ly, đánh rất mạnh, khiến Tưởng Ly đau đớn kêu lên thành tiếng.

"Cô còn ăn nói hàm hồ nữa đi!" Nguyễn Kỳ còn định đánh tiếp.

Nhưng bị Lục Đông Thâm cản lại. Anh cũng phục Tưởng Ly luôn, khẽ nói: "Nói cho cô ấy biết đi."

"Nếu quan tâm anh ấy như vậy, lúc trước bỏ đi đâu hả? Lúc cần kết hôn đáng lẽ phải tranh thủ kết hôn." Tưởng Ly lẩm bẩm một câu, sau đó rút một tấm danh thiếp từ trong túi áo ra, đưa cho Nguyễn Kỳ.

Nguyễn Kỳ đón lấy nhìn qua, là danh thiếp của viện trưởng một trung tâm y tế.

Một tấm danh thiếp rất sạch sẽ, bên cạnh tên người cũng không có nhiều danh hiệu dài dằng dặc, chỉ hai chữ "viện trưởng" được viết rất nhỏ, mặt sau của danh thiếp là địa chỉ và số điện thoại, tại Bắc Kinh.

"Cô liên lạc với viện trưởng này là sẽ tìm được Nhiêu Tôn. Anh ấy đang ở đây." Tưởng Ly nói.

Nguyễn Kỳ sửng sốt: "Anh ấy bị thương ư? Có nặng không?" Đã phải vào trung tâm y tế thì vết thương chắc chắn không nhẹ rồi. Đang... chữa trị sao?

"Cô hối hận vẫn còn kịp đấy." Tưởng Ly cố tình nói một câu: "Anh ấy đúng là đã bị thương, tình trạng thì nói thế nào nhỉ? Khá nghiêm trọng. Thế nên cô phải suy nghĩ cho kỹ, một khi thật sự tới tìm anh ấy thì sẽ phải ở bên cạnh anh ấy cả đời đấy."

Hai chân Nguyễn Kỳ mềm nhũn ra, suýt nữa ngã khuỵu. Dương Viễn đứng bên kịp thời đỡ lấy cô ấy, cô ấy mới không ngồi bệt xuống đất. Cô ấy không còn tâm trạng để tâm trả lời Tưởng Ly, trong đầu chỉ còn lại một vế duy nhất: Bị thương rồi, khá nghiêm trọng...

Cô ấy lẩm bẩm: "Tôi phải đi tìm anh ấy... Phải quay về tìm anh ấy..."

Lục Đông Thâm đánh mắt nhìn Dương Viễn.

Dương Viễn hiểu, gật đầu nói: "Được, để tôi sắp xếp."

~Hết chương 659~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 660: Ông Trời Vẫn Còn Nhân Từ

Sự xuất hiện đột ngột của dâu trưởng Lục Môn bốn tháng sau khiến quyền chủ động của cả buổi họp báo trở về với Lục Đông Thâm. Buổi họp báo vừa kết thúc, các bài viết đưa tin đã lần lượt xuất hiện, tốc độ mạng xã hội là rất nhanh, kịp thời đưa tin về những thay đổi chóng mặt trong buổi họp báo.

Các công việc khắc phục hậu quả phía sau được giao cả cho Dương Viễn.

Trên thực tế, Dương Viễn chính là một "người vợ đảm", không những sắp xếp ổn thỏa cho Nguyễn Kỳ về Trung Quốc trong thời gian nhanh nhất, còn chu đáo tận tình với các công việc sau khi kết thúc họp báo và phần quà nhỏ tới các phóng viên.

Lúc Dương Viễn gọi điện thoại khoe công với Lục Đông Thâm, anh đã đưa Tưởng Ly về nhà từ trước. Ở đầu kia điện thoại, trước tiên Dương Viễn tự khen bản thân một lượt, ý tứ đại khái là: Lục Đông Thâm, gặp được tôi là do kiếp trước cậu đã tích đức. Cậu phóng tầm mắt nhìn ra các công ty đã lên sàn đi, có tập đoàn nào mà Chủ tịch trong tình hình này có thể an toàn rút lui, về nhà làm ấm giường với vợ con? Đổi lại là những người khác, có khi tối nay họ đã phải hộc máu trên bàn rượu rồi.

Sau khi ca ngợi công lao của bản thân một lượt, anh ấy quay về chuyện chính: "Tưởng Ly và Nhiêu Tôn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Chuyện

này tôi cũng phải có quyền được biết chứ? Lục Đông Thâm, hai vợ chồng cậu xoay người ta như chong chóng hơi thiếu đạo đức thì phải?"

Câu này Lục Đông Thâm không thích nghe, nhất là câu mào đầu của Dương Viễn. Anh nhíu mày: "Thế nào gọi là Tưởng Ly và Nhiêu Tôn xảy ra chuyện? Không biết nói thì đừng có nói."

"Con người tới tuổi trung niên rồi, sao vẫn còn nóng tính như vậy!" Dương Viễn oán anh một câu: "Tôi không cần biết, chuyện này nếu không giải thích tường tận với tôi, cậu sẽ hối hận đấy. Con người tôi làm gì cũng được, chỉ là không chịu đựng nổi người khác coi tôi như người ngoài!"

"Nghe chuyện cũng được thôi, mang theo một bình rượu ngon tới thẳng nhà, nhưng dám ăn nói tùy tiện thì cậu cút sớm cho tôi!"

Quản gia kỳ thực đã dặn dò bên dưới chuẩn bị sẵn các món ngon và rượu ngon.

Khi Lục Đông Thâm dẫn Tưởng Ly đi vào nhà, mọi người trên dưới trong nhà đều như nhìn thấy ma, nét mặt giống Dương Viễn y như đúc.

Quản gia ngoài sửng sốt thì còn kích động.

Kích động tới mức tay chân run lẩy bẩy, liên tục nói: "Quá tốt rồi, quá tốt rồi... Về là tốt rồi..." Nhìn kỹ lại, trong đôi mắt quản gia còn rưng rưng lệ.

Lục Đông Thâm cảm khái trong lòng: Bản lĩnh mua chuộc người ta của Tưởng Ly quả thật không thể xem thường, bình thường cũng không thấy cô chủ động thân thiện với ai, sao ai nấy đều tuyệt đối phục tùng cô vậy?

Sau khi nói chuyện điện thoại với Dương Viễn xong, Tưởng Ly cũng đi tắm đã đợi một trận, làm một buổi spa thơm lừng, rồi chăm sóc da dẻ tỉ

mỉ, bước ra ngoài mới cảm thấy mình thật sự sống lại.

Vẫn là ở nhà tốt hơn.

Suy nghĩ này xuất hiện vừa chân thực vừa hợp lẽ.

Gốc rễ của cô ở Bắc Kinh, nhưng từ khi người thân qua đời, căn nhà ở Bắc Kinh hình như chỉ còn là nơi ở. Cô đã trải qua bao nhiêu niềm vui nỗi buồn ở Thương Lăng, cô những tưởng Thương Lăng chính là nhà, nhưng bây giờ nghĩ lại, nơi đó hình như chỉ là một bến đỗ.

Đây là nơi cô ở ngắn nhất, thậm chí có thể nói mấy thứ đồ xếp thành đống dưới tầng hầm hoặc gác xép cô còn chưa kiểm hết, nhưng lại cảm thấy rất chân thực.

Thì ra chính là như vậy, người mình yêu ở đâu, nhà sẽ ở đó.

Lục Đông Thâm ôm cô cùng "làm ổ" trên chiếc ghế sacco, là sự ấm áp đã lâu không có được, còn cả mùi thơm trên người cô, nhàn nhạt nhưng đủ sức hút hồn người ta. Những ngày không có cô bên cạnh, mùi hương của cô trong nhà hình như cũng nhạt bớt.

Anh sợ hãi điều này.

Sợ mùi hương của cô cứ thế tan biến, dần dần sẽ không tìm được bóng hình cô trong nhà nữa.

Cũng may, cô đã trở về.

Lục Đông Thâm ngắm kỹ ngón tay cô.

Vết thương tuy khôi phục rất tốt nhưng đứt thì vẫn cứ là đứt. Anh nhìn bằng mắt, đau tận trong tim. Tình hình cụ thể của màn chặt ngón tay lấy

Huyền thạch của cô khi đó, Nguyễn Kỳ đã kể cho anh, nói rất tỉ mỉ. Lúc đó anh nghe mà khắp người đau đớn.

Anh hoàn toàn có thể tưởng tượng ra cảnh Tưởng Ly giơ dao chém xuống tay như thế nào. Cô xưa nay là người làm việc dứt khoát, hoặc có thể nói gọn ghẽ tới mức có thể tàn nhẫn với chính mình.

Xương ngón tay đứt đều, nhìn vết thương là biết quyết tâm của cô khi đó rất mạnh mẽ.

Lục Đông Thâm kéo ngón tay bị đứt của cô qua, hôn nhẹ nhàng lên đó sau đó thì thầm bên tai cô: "Ngốc ạ."

Tưởng Ly tựa lưng vào lồng ngực anh, trở ngược tay kéo sát cổ anh lại, áp mặt mình lên mặt anh, rồi đung đưa ngón tay khiếm khuyết trước mặt anh: "Đầu ngón tay của em ấy à, dài, mất một đốt có gì đâu. Sau này em sẽ vẽ móng tay lên đó, trông cũng giống lắm."

"Bừa bãi."

Tưởng Ly cười hi hi ha ha: "Đừng có như vậy, em hết đau lâu rồi."

"Anh đau." Lục Đông Thâm nói chân thành.

Tưởng Ly xoay người lại, bờ môi men theo yết hầu của anh leo dần lên, cô cười quyến rũ: "Vậy hãy để Tưởng gia em an ủi tâm hồn tổn thương của anh nhé."

...

Khi trời tối, Dương Viễn tới thật. Thế mà anh ấy cũng nghe lời, ôm theo một vò rượu có vẻ như đã được chôn dưới đất cả trăm năm.

Tưởng Ly uể oải hỏi anh ấy: "Dương Viễn, có phải năm xưa thật ra nhà họ Dương mong chờ sinh ra anh sẽ là con gái không, thế nên mới chôn sẵn một vò Nữ nhi hồng?"

Ăn tối xong, mọi hoạt động được chuyển ra vườn hoa.

Tối nay đầu bếp có thể nói là đã vận hết công lực. Sau một bữa tối thịnh soạn, ông chuẩn bị đủ các loại bánh ngọt phong phú đầy màu sắc. Nói theo lời của Tưởng Ly thì: Càng nhiều càng tốt, tôi cần ăn một lượng đồ ngọt rất lớn để bổ sung năng lượng thiếu hụt suốt mấy tháng nay.

Ngọn đèn bích sa vẫn còn đó.

Đã được châm sẵn nến thơm, đang đung đưa tỏa ánh sáng dịu dàng, ánh trăng cũng sáng không kém gì đêm Trung thu ấy.

Tưởng Ly ngồi chung với Lục Đông Thâm trên một chiếc ghế rộng lớn. Hai người họ ngồi sát vào nhau trông rất thân mật. Dương Viễn phồng mang trợn má tỏ vẻ chua chát: "Hai người lại dính vào nhau rồi sao? Có thể ngồi với tư thế bình thường chút không? Công tử nhà họ Lục à, từ nhỏ cậu đã được dạy ăn trông nồi, ngồi trông hướng cơ mà?"

Tưởng Ly nghe xong câu ấy càng nép sâu vào lòng Lục Đông Thâm: "Anh đang ghen với em hay đang đố kỵ với Lục Đông Thâm đây? Nếu là đố kỵ với Lục Đông Thâm, thì anh hết hy vọng rồi, trong lòng em chỉ có một mình anh Lục nhà em. Còn nếu là ghen với em thì càng tuyệt vọng hơn, khuynh hướng tình dục của anh Lục nhà em là vô cùng bình thường."

Lục Đông Thâm vui vẻ trong vòng tay người đẹp, vươn dài cánh tay ôm cô chặt hơn. Anh không nói gì, mặc cho Tưởng Ly đấu võ mồm với Dương Viễn, ánh mắt bờ môi thấm đượm nụ cười.

Dương Viễn nổi da gà khắp người: "Anh mà không muốn biết em sống sót kiểu gì, em nghĩ anh thèm đến đây coi hai người dính vào nhau à? Trước khi chủ đề bắt đầu anh cần thanh minh một câu. Loại rượu này anh đã phải rất mất công mới xin được của một người bạn sưu tầm rượu. Nó được trân quý bao năm rồi, nên "biết hàng" một chút."

Rượu thì đúng là rượu ngon, nhấp vào miệng thơm phức, còn có mùi ngọt đọng lại trong miệng.

Tưởng Ly bắt đầu nảy lòng tham.

Lần này Lục Đông Thâm không chiều cô. Anh chỉ rót cho cô một chút xíu, lý do là, cô còn đang bị thương.

Tưởng Ly bĩu môi.

Giá mà lúc chặt tay có vò rượu ngon để uống, chắc đến lúc thuốc ngấm cũng không quá đau đớn.

"Chuyện trước đó chắc các anh cũng biết rồi. Kẻ lái máy bay giơ dao về phía em. Nhưng em rất nhanh nhạy. Dao đầu tiên hắn không thành công, nếu muốn tiếp tục giết em thì khó đấy. Sau đó thì rơi xuống dòng cát chảy, cùng một lúc cả ba người. Lúc đó trận bão cát cũng lớn, thật ra cả quá trình em đều ở trong trạng thái ngây ngốc. Kẻ lái máy bay rõ ràng muốn lấy mạng em, giữ chặt em không chịu buông tay. Lúc đó em nghĩ chắc ba người không ai sống nổi. Không ngờ ông trời vẫn khá nhân từ, chắc là ông trời chỉ muốn trừng phạt kẻ ác chăng. Cuối cùng cơn bão cát cuốn em và Nhiêu Tôn lên cao, còn tên lái máy bay không thấy ra khỏi dòng cát chảy nữa."

~Hết chương 660~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 661: Tần Xuyên Mở Đường

Sau một ly rượu tán dóc, Tưởng Ly bắt đầu đi vào chuyện chính. Một là cô không muốn Dương Viễn bùng nổ, hai là cô cũng có ý ngợi khen bản thân, vì suốt cả quá trình, cô đều kể lại với giọng dõng dạc hùng hồn.

Kẻ ác ắt có trời trừng phạt.

Số phận tên đàn em của Nhiêu Tôn chính là như vậy.

Cho dù lúc này kể lại, Tưởng Ly vẫn cảm thấy tất cả không mấy chân thực, như một giấc mộng vậy. Không ai có thể thoát ra khỏi dòng cát chảy, thế nên khi cô và Nhiêu Tôn bị lốc cát bụi hiếm gặp thổi đến mức đất trời mù mịt, họ vẫn tận mắt chứng kiến tên đàn em kia cuối cùng bị dòng cát chảy nuốt chửng.

Cuối cùng, Nhiêu Tôn chỉ phỉ nhổ một tiếng về phía hắn: Đáng đời!

Đương nhiên, câu nói ấy cũng phải dành đến sau này khi ý thức của Nhiêu Tôn tỉnh táo trở lại. Vì cứu cô, Nhiêu Tôn gần như dốc hết sức lực, vì vậy khi đó cô phải kéo Nhiêu Tôn ra khỏi sa mạc, cũng giống như bốn năm trước anh ấy cõng cô trong tình trạng ngoi ngóp gần chết thoát khỏi Gobi vậy.

Cơn bão cuối cùng cũng dừng hẳn.

Tưởng Ly không biết mình đang ở nơi nào, các cồn cát xung quanh đã bị gió cát bóp nặn thành những hình dạng hoàn toàn mới. Đây chính sa

mạc, nơi mà một người dẫn đường dù kinh nghiệm có phong phú thì cảm giác phương hướng vẫn sẽ bị phá tan trong tình huống quanh cảnh hoàn toàn thay đổi.

Cô không biết mình đã đi bao lâu, cũng không biết phải đi về phía nào, càng không biết Nhiêu Tôn trong trình trạng hôn mê bất tỉnh kèm cả sốt cao như thế này có thể vượt qua cửa ải này không.

Cho đến khi cô nghe thấy tiếng lạc đà.

Không chỉ một tiếng lục lạc, mà là cả đàn.

Khi phía trước loáng thoáng có bóng người xuất hiện, cô không gắng gượng nổi nữa, ngất lịm đi. Trước khi mất hoàn toàn ý thức, cuối cùng cô cũng hiểu mục đích ông trời để cô thoát khỏi dòng cát chảy.

Không phải để cô chết đau khổ hơn mà là muốn cô sống kiên cường hơn.

Về sau Tưởng Ly mới biết, vị trí khi đó cô ra khỏi sa mạc vừa hay là ngược chiều Nam – Bắc với vị trí đi vào.

"Một gia đình người địa phương đã cứu em và anh ấy. Sau khi bệnh tình của Nhiêu Tôn ổn định hơn một chút, em đã nghĩ cách liên lạc với mọi người." Tưởng Ly lấy một quả hồng thủy tinh từ trên đĩa hoa quả lên, cắn một miếng nhỏ rồi từ từ hút nước, vị ngọt thơm và thịt hồng chui vào miệng.

Tới mùa này, ở Trung Quốc cô thường leo lên núi hái đầy một giỏ hồng, rửa sạch, sau đó hoặc là phơi khô hoặc là ngâm ướp, hoặc khác nữa là lấy dịch của quả hồng nhuộm vải, để sang năm sau có thể làm vải bọc một số loài thực vật, hoa cỏ để xua đuổi côn trùng, vừa đẹp vừa hữu dụng.

Dương Viễn bĩu môi, không chút hình tượng: "Thôi khỏi, em đâu có liên hệ với "mọi người"."

Tưởng Ly cười khẩy: "Mọi người dĩ nhiên không liên quan tới anh. Lục Đông Thâm là chồng em, em phải để anh ấy biết tình hình của em chứ?"

Lục Đông Thâm mỉm cười, như vậy mới là câu trả lời chính xác nhất.

Dương viễn nheo mắt nhìn Lục Đông Thâm chằm chằm: "Theo lời cô ấy nói, thật ra trước khi lên đường tới Thương Lăng, cậu đã biết chuyện cô ấy ra được khỏi sa mạc rồi?"

Lục Đông Thâm cầm cốc rượu nhấp một ngụm, rồi đặt xuống bàn: "Phải."

Dương Viễn tức giận, gõ tay lên bàn: "Được lắm, cậu, hai người... giấu cũng kín thật đấy. Haizz..." Rồi anh ấy lại hướng mặt về phía Tưởng Ly: "Mọi người mà em nói, ngoài Lục Đông Thâm ra thì chính là Cận Nghiêm phải không?"

Tưởng Ly mỉm cười: "Anh cũng thông minh đấy."

Câu này lọt vào tai Dương Viễn như một nhát đao đâm vào tim. Anh ấy chỉ hận không thể giậm chân đấm ngực chất vấn họ, cho hỏi Cận Nghiêm được thăng lên làm "nam phụ" từ khi nào? Anh ấy nhưỡng tưởng hai người họ cộng thêm mình sẽ trở thành nhóm ba chân vững chắc. Vậy mà tên nhóc Cận Nghiêm kia âm thầm xen ngang, rõ ràng có ý định ngang nhiên gạt anh ấy ra.

"Sợ sinh thêm phiền toái." Lục Đông Thâm hiếm khi chịu giải thích một câu, cầm một chiếc bánh hoa đặt lên đĩa của Tưởng Ly, như muốn cô ăn: "Một là vì lúc đó tôi không nắm rõ ngoài tay thuộc hạ bị mua chuộc đó ra, chú hai tôi còn đồng đảng nào ở ngoài không; Hai là đồng sự Từ muốn

thành công dĩ nhiên phải gài nhiều tai mắt. Cậu là người ở sát bên cạnh tôi, chỉ có sự thật mà người bên cạnh tôi cũng tin thì đồng sự Từ mới tin."

Khi Tưởng Ly cuối cùng có thể liên lạc với thế giới bên ngoài, người đầu tiên cô muốn gọi dĩ nhiên là Lục Đông Thâm. Nhưng kinh nghiệm mưa máu gió tanh ba năm ở Thương Lăng nói cho cô biết, liên lạc với anh cần thận trọng.

Lý trí khiến cô bắt đầu suy nghĩ tới việc tên sát thủ đó rốt cuộc là ai?

Là người của Nhiêu Tôn nhưng không nhắm vào Nhiêu Tôn, rõ ràng muốn lấy mạng của cô. Ai có thù với cô? Nếu có thù, hà tất phải vượt ngàn dặm xa xôi tới sa mạc, còn phải đợi tới khi tìm được Huyền thạch và cách thức khai thác Huyền thạch rồi mới ra tay?

Chỉ có thể nói rõ một điểm: Một mũi tên trúng hai đích.

Giết người và giành lấy nguyên liệu của công thức.

Chỉ có thể là người muốn đối phó với Lục Đông Thâm.

Tưởng Ly liên lạc với Cận Nghiêm, hơn nữa nghiêm túc mà nói, từ ban đầu cô chỉ liên lạc với Cận Nghiêm.

Nước cờ này, thật ra Tưởng Ly cũng đang đánh cược.

Cô mất tích, Lục Đông Thâm chắc chắn sẽ bất chấp tất cả ra sa mạc kiếm người. Dương Viễn phàm việc gì cũng thích tự nhúng tay vào, ngoài công việc ra, anh ấy cũng sẽ lo lắng cho sức khỏe của Lục Đông Thâm, thế nên khả năng đi cùng tới sa mạc là rất lớn.

"Nếu có kẻ rắp tâm đối phó với Lục Đông Thâm, thì mọi phương thức dùng để liên lạc với anh ấy cũng chưa chắc đã an toàn." Tưởng Ly chậm rãi

nói: "Ngược lại Cận Nghiêm là an toàn nhất, vì ở trong tập đoàn, anh ta đứng trung lập, không khiến người ta nghi ngờ."

Cược rằng Cận Nghiêm sẽ trở thành móc xích kết nối cô và Lục Đông Thâm chính là nước cờ thứ hai của Tưởng Ly.

Lục Đông Thâm là Chủ tịch, thế nên ở trong mắt Cận Nghiêm, Lục Đông Thâm chính là tập đoàn, tập đoàn chính là Lục Đông Thâm. Ban đầu, anh ta có thể vì đại cục hợp tác với cô, bây giờ anh ta cũng có thể vì lợi ích của tập đoàn mà đứng giữa cân nhắc.

Khi gọi điện thoại cho Cận Nghiêm, Tưởng Ly chỉ nói một câu: Tôi đây.

Không báo tên tuổi, còn là một số điện thoại lạ, Cận Nghiêm chỉ hơi bất ngờ, sau đó bình tĩnh nói: Nói đi.

Khoảnh khắc đó Tưởng Ly hiểu, Cận Nghiêm có thể đứng vững không suy suyển sau bao bão tố của tập đoàn cũng là vì anh ta có bản lĩnh.

Không ôn chuyện, không dài dòng, Tưởng Ly chỉ nói bốn chữ trong điện thoại: Tần Xuyên mở đường.

"Tần Xuyên mở đường?" Nghe xong bốn chữ này, Dương Viễn liền không hiểu: "Cũng có nghĩa là, cô ấy chỉ nhờ Cận Nghiêm chuyển bốn chữ này tới cho cậu?"

Lục Đông Thâm mỉm cười gật đầu, giơ tay xoa đầu Tưởng Ly như đang vuốt một chú mèo: "Chỉ có cô gái thông minh mới biết hóa phức tạp thành đơn giản."

Tưởng Ly cũng kiêng kị sự có mặt của Dương Viễn, níu lấy cổ anh hôn một cái: "Không phải người một nhà, sao về chung một cửa?"

"Hai vị thượng thần, cảm phiền hai vị giải thích rõ ràng bốn chữ "Tần Xuyên mở đường" rồi muốn quấn quýt gì tính sau được không?" Dương Viễn thật sự không thể chịu nổi cảnh gai mắt này, bắt buộc phải nhắc nhở họ, mình tới đây không phải vì có lòng tốt tặng rượu ngon.

Lục Đông Thâm mặc cho Tưởng Ly đùa nghịch trong lòng mình, vui vẻ ôm người đẹp, hưởng thụ niềm vui của "kẻ tầm thường": "Vong ưu tán xuất phát từ Tần Xuyên, điểm này cậu biết rõ. Tần Xuyên sống cách xa thế giới, người bên ngoài không dễ xâm nhập, người Tần Xuyên cũng không thể tùy tiện ra ngoài. Có thể kết nối với thế giới bên ngoài chỉ có một con đường bí mật mà người đời trước tự đào ra. Những người biết đến nó ngoài người Tần Xuyên, chỉ có tôi, bé con, Nhiêu Tôn và Nguyễn Kỳ."

Dương Viễn nghe rất chăm chú, cảm giác học hành cũng chưa từng tập trung đến vậy: "Thế tức là, "đường" trong "Tần Xuyên mở đường" ám chỉ con đường bí mật đó?"

Lục Đông Thâm gật đầu: "Trong con đường bí mật có cơ quan. Nó không tùy tiện được mở ra, chỉ khi nào có chuyện quan trọng mới có thể ra khỏi đường bí mật."

"Cậu dùng từ "ra"?" Dương Viễn bắt được từ quan trọng: "Nhưng Tưởng Ly gửi tới cậu từ "mở"."

"Không sai." Lục Đông Thâm cười: "Mở, mở đường, có nghĩa là chào đón. Người Tần Xuyên chưa bao giờ chào đón người ngoài vào thôn, thế nên có thể khiến họ mở đường chỉ có một tình huống, tức là có người đã mang được thứ có lợi cho Tần Xuyên trở về."

Người này chính là Tưởng Ly.

Hoặc cũng có thể nói là thần nữ mà Tần Thiên Bảo mặc nhận.

~Hết chương 661~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 662: Đây Gọi Là Thần Giao Cách Cảm Chăng?

Thần nữ trở về, đồng thời mang về cả nguyên liệu của bí kíp Vong ưu tán, đủ để khiến người Tần Xuyên từ trên xuống dưới chào đón nhiệt tình.

Khi trước rời đi Tưởng Ly đã đặt lời hứa, một khi có thể tái hiện lại Vong ưu tán, chắc chắn phải quay lại Tần Xuyên có một lời. Thế nên, Cận Nghiêm có thể không hiểu ý nghĩa của bốn chữ này, hoặc có thể nói, ngoại trừ nhóm bốn người họ ra, không ai hiểu được "Tần Xuyên mở đường" rốt cuộc muốn biểu đạt ý gì. Đây cũng là điểm rất thông minh của Tưởng Ly, cho dù thật sự có người có lòng nghi ngờ bốn chữ này, thì trong một chốc một lát họ cũng không thể hiểu được rõ ràng.

Cận Nghiêm là một người truyền đạt xuất sắc. Khi Lục Đông Thâm nhận được điện thoại của Cận Nghiêm, nghe được bốn chữ này thì đã hiểu ra hết.

Tưởng Ly đã quay về Tần Xuyên.

Trước khi buổi họp báo diễn ra, Tần Xuyên quả thực là một nơi an toàn và kín đáo nhất. Quan trọng hơn là, Vu chúc của Tần Xuyên có thể trở thành trợ thủ cho cô.

Có thể về được Tần Xuyên, chứng tỏ sức khỏe không đáng ngại. Quan trọng hơn là, có thể về được Tần Xuyên, đằng sau chuyện này còn ẩn giấu bốn chữ khác, đó chính là: Giương Đông kích Tây.

Sau khi hiểu rõ ràng, Lục Đông Thâm quả thực đã thở phào nhẹ nhõm. Anh ra lệnh cho Cận Nghiêm chuyển lời, báo với Tưởng Ly quyết định của anh: Thừa thắng xông lên, lấy gậy ông đập lưng ông.

Nghe tới đây, Dương Viễn cảm khái sâu sắc: "Cũng may là Tưởng Ly, nếu là những cô gái khác chắc là đã nóng đầu lao thẳng về đây rồi, sao có thể bình tĩnh ẩn mình suốt bốn tháng chứ?"

Câu nói này xuất phát từ nội tâm. Bình thường tuy rằng anh ấy hay mắng cô ngoài miệng là nha đầu chết tiệt, nhưng thực tế, anh ấy hiểu quá rõ trong lòng Tưởng Ly chứa đựng một trái tim không thua kém gì Lục Đông Thâm. Thử nghĩ mà xem, lỡ như khi đó Tưởng Ly đột ngột xuất hiện trước mặt Lục Đông Thâm thì sẽ thế nào?

Đúng là không có nỗi lo về tính mạng, nhưng nhất định sẽ khiến Lục Đông Thâm mất đi quyền chủ động trong cuộc chiến với các cổ đông, muốn túm được cái đuôi cáo của đổng sự Từ không biết phải đợi tới ngày tháng năm nào.

Nhưng chính vì Tưởng Ly mãi không xuất hiện, cũng vì Tưởng Ly không thông báo cho bất kỳ ai ở bên cạnh Lục Đông Thâm, nên mới khiến đổng sự Từ tin tưởng rằng Lục Đông Thâm thật sự đi tìm Tưởng Ly, hơn nữa gần như điên cuồng.

Còn Lục Đông Thâm thực chất là cao thủ gài bẫy. Đầu tiên anh cố tình phong tỏa thông tin sau đó lại tung tin đồn ra ngoài, tạo hiện tưởng giả giống như tin tức mất kiểm soát bị rò rỉ, càng diễn càng giống. Trên thực tế, đám phóng viên cũng nghĩ như vậy. Vì vậy, ngoài mặt, những thông tin đó giống như đả kích Lục Đông Thâm, hơn nữa còn khiến chiếc ghế của anh lung lay theo bão táp, kỳ thực chúng đã trở thành quân cờ mấu chốt khiến đổng sự Từ rơi vào bẫy.

Cộng thêm việc Lục Đông Thâm sai Cận Nghiêm đi điều tra chuyện tên đàn em của Nhiêu Tôn, đồng thời đưa thẳng kết quả cho cảnh sát. Lục Chấn Danh tiếp tục bị đè chết bởi một tội danh mới, việc này ở trong nội bộ Lục Môn không còn là bí mật.

Phách lối giải quyết người thân của mình như vậy rõ ràng là biểu hiện của sự giận dữ và phẫn nộ. Như thế, đổng sự Từ càng tin rằng Lục Đông Thâm bị điên, đánh mất lý trí.

"Nhưng việc Quý Phi xen vào là như thế nào?" Dương Viễn nghĩ tới chuyện này vẫn chưa hiểu: "Quý Phi nhìn thế nào, cũng thấy giống một quân cờ phế. Chỉ cần Tưởng Ly không xuất hiện là được rồi, đổng sự Từ vẫn tin rằng công thức không thể hoàn thành mà."

Lục Đông Thâm cười khẽ: "Chỉ có sự tồn tại của Quý Phi mới càng khiến đổng sự Từ tin tưởng công thức không thể được tung ra. Ông ta là một kẻ cáo già, kín kẽ hành xử bao năm nay. Tưởng Ly không xuất hiện, còn tôi lại không có chuẩn bị gì cho buổi họp báo bốn năm sau, ông ta chắc chắn sẽ nghi ngờ tôi có chuẩn bị đằng sau. Ngoài ra..."

Nói tới đây, anh cúi đầu nhìn Tưởng Ly, ánh mắt chứa chan dịu dàng: "Sắp xếp Quý Phi cũng là một tính toán khác của cô ấy, coi như là giương Đông kích Tây."

Tưởng Ly nháy mắt với Dương Viễn: "Mau khen em đi."

Dương Viễn bĩu môi.

Thái độ này không hề khiến Tưởng Ly mất đi niềm vui, ai bảo Dương Viễn hiếm có dịp chịu thiệt. Ai bảo cô là một cô gái rộng lượng thứ tha chứ?

Cô cầm một vốc lạc rang đường bỏ vào miệng, nhai rồm rộp và nói: "Tuy rằng em không tham gia vào chuyện của Hội đồng quản trị nhưng kể từ ngày Đông Thâm lên chức, anh ấy rơi vào tình cảnh nào, em có thể nhìn ra. Buổi họp báo bốn tháng trước, có những kẻ bày tỏ dụng ý quá lộ liễu. Em tung tin ra chẳng qua chỉ để phối hợp với Đông Thâm. Còn việc em sắp xếp quân cờ Quý Phi, thứ nhất đúng là vì muốn làm lẫn lộn kẻ đứng sau; Hai là muốn để Quý Phi chữa trị cho Lục Đông Thâm. Sự thật là cô ta đã thành công."

Dương Viễn nghe xong câu này sững người, sau đó mới bàng hoàng tỉnh ngộ: "Nói một cách khác, cho dù em không gặp nguy hiểm gì, em cũng sẽ giả vờ gặp nguy, trốn tránh mọi người trong suốt bốn tháng?"

"Đúng. Nhưng suy nghĩ này cũng chỉ chợt xuất hiện đêm trước ngày gặp nạn, trước kia em chưa từng bàn bạc với Đông Thâm." Tưởng Ly khẽ nói: "Sau này nhận được điện thoại của Cận Nghiêm, được anh ta truyền đạt ý của Đông Thâm, em mới biết suy nghĩ của em và anh ấy không bàn mà hợp."

Cô quay đầu nhìn Lục Đông Thâm, cả hai nhìn nhau mỉm cười.

Đây gọi là thần giao cách cảm chăng?

Dương Viễn ngạc nhiên: "Lẽ nào em thật sự không nghĩ đến việc thực sự không ra được khỏi sa mạc sao? Cũng giống như lần này, em thập tử nhất sinh, em dồn hết hy vọng của việc nghiên cứu lên Quý Phi?"

"Không phải." Tưởng Ly bất ngờ nói một câu: "Tôi hiểu rất rõ Quý Phi, cô ta không có năng lực để nghiên cứu và phát triển công thức, cho dù biết rõ công thức và nguyên liệu đi nữa. Nhưng cô ta có khả năng thông qua tỷ lệ nguyên liệu của công thức gốc tìm ra cách phá giải công thức gốc. Dương Viễn, em nói vậy anh không bị choáng chứ?"

Dương Viễn không nắm quá rõ tình hình cụ thể của công thức, nghe cứ mơ mơ màng màng, nhưng không sao cả, anh ấy chỉ cần biết một chuyện là được: Sức khỏe của Lục Đông Thâm đã ổn định.

"Hơn nữa..." Tưởng Ly kéo dài giọng, quay trở về vòng tay Lục Đông Thâm, bộ dạng lười biếng: "Em không bao giờ tin rằng mình không ra được khỏi sa mạc. Đây là sự tự tin của em, cũng là lời hứa của em với Đông Thâm. Dù điều kiện khó khăn ra sao, em nhất định sẽ sống sót trở về."

Dương Viễn thảng thốt vì câu nói này. Cô nói quá thản nhiên. Nhưng phải có một niềm tin mạnh mẽ cỡ nào mới dám suy nghĩ và hành động như vậy?

Anh ấy giơ ngón tay cái lên với cô: "Em ngầu thật đấy."

"Dĩ nhiên." Tưởng Ly lại bắt đầu mặt dày, dính vào Lục Đông Thâm: "Nhìn như thế này, thật ra em lợi hại hơn Dương Viễn nhiều phải không?"

Lục Đông Thâm mặc kệ sắc mặt tái mét của Dương Viễn, ôm cô vào lòng, khẽ thở dài: "Cậu ta không sợ nguy hiểm, nhưng em thì không được, anh sẽ lo đấy."

Đây là một ván cờ buộc phải thắng. Cô không phải một cô gái bình thường, thế nên chỉ từ vài câu chữ của anh đã đọc hiểu suy nghĩ của anh, còn chôn quân cờ Quý Phi sớm hơn anh một bước. Anh đã quen mưu lược dựa theo tình hình sẵn có, nhưng không bao giờ nghĩ sẽ kéo cô vào ván cờ của mình. Nhưng cô cứ thế xông vào, cảm giác có mười con bò cũng không thể kéo cô ra nổi, và trở thành người trợ giúp đắc lực cho anh.

Đây lẽ nào không phải ván cược của anh? Phải biết rằng trong thời gian này, dù có bất kỳ sai sót nào mọi chuyện cũng thành công cốc.

Nhưng cô gái của anh đã diễn cùng anh một vở kịch hoàn hảo. Anh vừa đau lòng vừa cảm kích. Phải biết, trong ván cược này anh không có đường lùi, một khi thua cuộc sẽ là thất bại triệt để.

Dương Viễn tay chống bàn, câm nín nhìn hai con người đối diện. Có thôi đi không? Không để anh ấy trong mắt chút nào thật đấy à? Còn nữa, nghe thử xem câu nói của Lục Đông Thâm có còn là lời của con người không? Cái gì mà anh ấy không sợ nguy hiểm? Anh ấy là Hồ lô lửa hay là Hồ lô đại lực sỹ*?

*Các nhân vật hoạt hình có siêu năng lực trong "Anh em hồ lô".

~Hết chương 662~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 663: Con Sẽ Không Rời Xa Anh Ấy

Có người nói tình yêu bền lâu nhất là sự ngưỡng mộ. Nhưng Dương Viễn lại cảm thấy, tình yêu đẹp nhất là ngang tài ngang sức, cũng đạt thành tựu. Lục Đông Thâm và Tưởng Ly chính là như vậy, đôi bên đều rất tốt, đôi bên cũng xứng với nhau.

Nói thật lòng, anh ấy rất ngưỡng mộ.

Nhưng có đánh chết anh ấy cũng không nói câu này trước mặt hai người họ. Hai người này, mức độ đáng ghét chỉ có hơn không có kém, người sau thiếu khách sáo với anh ấy hơn người trước, uổng công anh ấy luôn một lòng vì họ.

Con người ấy à, có lúc thật sự rất hèn hạ. Từ này Dương Viễn cảm thấy dùng cho mình là quá thích hợp. Giống như lúc này, rõ ràng cảm thấy họ dính vào nhau tới mức khiến anh ấy chịu không nổi, anh ấy vẫn muốn ở lỳ đây, mặc cho Tưởng Ly đã bóng gió khích bác anh ấy.

Cũng giống như câu hỏi tiếp theo đó của anh ấy: "Em phải chặt ngón tay mới lấy được Huyền thạch, chứng tỏ Huyền thạch khó mà sử dụng nổi. Vậy nguyên liệu của công thức sẽ có vấn đề, cuối cùng em định giải quyết thế nào?"

Hỏi xong câu này, thật ra Dương Viễn đã mơ hồ cảm giác mình sẽ bị chê cười, nhưng lời nói ra như bát nước đổ đi, không thể vớt lại được nữa.

Thế là, anh ấy đành giương mắt nhìn Tưởng Ly đổ người về phía trước, chống khuỷu tay lên mặt bàn, bàn tay đỡ lấy gương mặt, nụ cười trong ánh mắt mang theo một cảm giác rất lưu manh: "Em có thể quay về thì chứng tỏ việc khôi phục công thức đã thành công rồi. Huyền thạch đương nhiên có thể thay thế. Chuyện nguyên liệu em có thể nói cho anh nghe, nhưng anh có chắc anh nghe hiểu và không cảm thấy buồn nôn không?"

Dương Viễn lập tức giơ tay làm động tác "im lặng": "Coi như anh chưa hỏi."

Đằng nào anh ấy cũng chẳng phải người nghiên cứu và phát triển nó, hỏi mấy chuyện chuyên ngành như vậy quả thực anh ấy nghe không hiểu, biết nó kiếm ra tiền là được rồi.

Lục Đông Thâm không nhịn được cười.

Dương Viễn là người không sợ trời không sợ đất, từ sau khi quen biết Tưởng Ly, bộ "giáp sắt" trên người đã bị mài mòn tới thảm không kể xiết. Có thể nhận ra bây giờ Dương Viễn vẫn đang giữ chút ngang bướng cuối cùng, không chịu bị Tưởng Ly thu phục. Nhưng, e rằng đây cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi...

Lặng lẽ thu phục lòng người, đây là bản lĩnh của Tưởng Ly.

Dương Viễn thấy Lục Đông Thâm cũng không nói giúp, nội tâm hoàn toàn chết khô, không còn mong chờ một chút xót thương nào của anh nữa. Anh ấy hắng giọng, cố tình kiếm chuyện với Tưởng Ly: "Nói tới mạng lớn, ban nãy em sót một chuyện."

Tưởng Ly khẽ nhướng mày.

"Từ lúc rơi xuống dòng cát chảy tới lúc bị bão cát cuốn bay lên trời, trong khoảng thời gian này ai cứu hai người ra khỏi cát chảy, em vẫn chưa

nói." Dương Viễn cười hờ hờ: "Anh chưa từng nhìn thấy cát chảy nhưng biết nó rất dữ dội, một người đã sắp bị cát chảy nhấn chìm mà vẫn có thể bị bão cát cuốn lên ư? Tỷ lệ hơi thấp thì phải?"

Tưởng Ly cười uể oải: "Anh cũng không ngốc đâu nhỉ? Ừm, với IQ này có thể ở bên cạnh Đông Thâm nhà em."

Dương Viễn tự vẽ ra cảnh móc mắt cô trong lòng, nhưng vẫn vô sỉ hỏi: "Nói đi, coi như phổ cập kiến thức. Dù sao thì đời người còn dài, chưa biết chừng một ngày nào đó anh lại nghĩ quẩn muốn vào sa mạc du lịch."

Tưởng Ly càng cười với điệu bộ muốn ăn đấm, ánh mắt lấp lánh toàn những ý đồ xấu xa. Cô buông một câu suýt chút nữa khiến Dương Viễn tức hộc máu: "Anh đoán xem."

***

Chuyện đầu tiên Nguyễn Kỳ làm sau khi về Trung Quốc chính là liên lạc với vị viện trưởng kia.

Tâm trạng cô rất thấp thỏm.

Trong điện thoại, giọng của người viện trưởng rất hòa nhã, nghe ra có thể đã tới năm mươi, sáu mươi tuổi. Cô nói tên tuổi, viện trưởng liền bảo ông biết. Xem ra trước đó Tưởng Ly đã có sắp xếp. Cô hỏi về tình hình của Nhiêu Tôn, viện trưởng im lặng một lúc rồi nói với cô: "Cô tới đây sẽ biết."

Một câu nói càng khiến Nguyễn Kỳ hoang mang.

Trên danh thiếp không ghi địa chỉ cụ thể, cô kết bạn wechat với viện trưởng. Chẳng bao lâu sau, ông đã gửi tới một địa chỉ chi tiết.

Ở ngoại thành...

Trong wechat, viện trưởng nói: Hôm nay muộn quá rồi không tiếp khách khứa, ngày mai nhé.

Còn chưa tới hoàng hôn, trong thành phố có thể vẫn tính là sớm, nhưng đi ra ngoại thành thì quả thực muộn rồi. Nhưng Nguyễn Kỳ không sao yên tâm được, sau khi trở về nơi ở, cô làm gì còn tâm trạng nghỉ ngơi?

Ở nhà có một cô giúp việc tới dọn dẹp định kỳ, đúng lúc bắt gặp cô ấy ở nhà, Nguyễn Kỳ bèn hỏi khoảng thời gian này Nhiêu Tôn có về qua nhà không. Cô giúp việc lắc đầu nói không có.

Trái tim Nguyễn Kỳ cứ nặng dần, cô lại gọi điện cho Kiều Trân. Kiều Trân nghe nói cô đã về Trung Quốc thì kích động lắm, hỏi han liên tục, lại bảo cô tối nay về nhà họ Nhiêu ăn cơm, nói cô thân gái một mình đơn độc ở ngoài không ai chăm sóc.

Từ nhỏ tới lớn, Nguyễn Kỳ chỉ từng tìm được sự ấm áp từ Nguyễn Anh, mẹ của cô, dù vất vả khổ sở cách mấy, mẹ vẫn ôm chặt lấy cô, nói với cô: Đừng sợ, có mẹ ở đây rồi.

Sau khi Nguyễn Anh qua đời, Nguyễn Kỳ không dám ảo vọng nghĩ tới sự ấm áp của gia đình nữa, giống như lúc ở sa mạc, cô từng hỏi Tưởng Ly: Cô có nhớ bố mẹ mình không?

Tưởng Ly không giấu giếm cảm xúc của mình, nói với cô: Nhớ, có lúc nhớ tới thắt ruột thắt gan. Dù là bố mẹ đẻ hay bố mẹ nuôi, tôi đều nhớ.

Nhớ gì ở họ? Nguyễn Kỳ hỏi Tưởng Ly.

Tưởng Ly nói: Nhớ và nghĩ giá mà họ còn sống, chắc tôi vẫn là đứa trẻ được bố mẹ thương yêu chăng.

Phải, chẳng ai muốn trưởng thành cả.

Cô và Tưởng Ly đều bị ép phải trưởng thành như thế, bị ép phải đón nhận sự cô độc trên thế gian này, sau đó lớn lên, trở thành một con người mà trong mắt người ngoài là không gì khiến họ sụp đổ được.

Nguyễn Kỳ yêu quý Kiều Trân, cả Nhiêu Cẩn Hoài nữa. Tuy rằng họ nghiêm khắc với Nhiêu Tôn nhưng lại rất hiền từ với cô. Thế nên, sau khi nghe được giọng của Kiều Trân, mọi lo lắng và ấm ức dọc đường đều hóa thành nước mắt, cô nhất thời khóc không nói thành tiếng.

Đến mức Kiều Trân sợ quá đòi qua xem, sợ cô gặp chuyện.

Nguyễn Kỳ cố gắng ổn định lại cảm xúc, nói với Kiều Trân là không cần. Ngày mai cô muốn đi thăm Nhiêu Tôn, cô chỉ đang rất lo cho anh mà thôi.

Kiều Trân thở phào nhẹ nhõm, an ủi cô: Nhiêu Tôn quay về được là họ cảm tạ trời đất lắm rồi. Khoảng thời gian này anh vẫn luôn ở viện điều dưỡng, bảo Nguyễn Kỳ đừng quá lo lắng.

Nghe được câu này của Kiều Trân, Nguyễn Kỳ cũng an tâm hơn, nhưng đồng thời cũng cảm thấy có chỗ nào đó không ổn. Nếu anh thật sự không có vấn đề gì, sao cứ ở mãi viện điều dưỡng chứ?

Cô đang định gạn hỏi thì ở đầu kia Kiều Trân thở dài: "Trước khi đi sa mạc, Tôn Tôn đã có lời với cô chú, nói lúc nào về hai đứa sẽ làm đám cưới. Còn nói với cô chú, con không thích ầm ĩ, thế nên hôn lễ càng kín đáo, riêng tư càng tốt..."

Nguyễn Kỳ lại nghẹn ngào, khi Kiều Trân nói thêm mấy câu khác, cô đã không nghe rõ nữa. Đợi bà nói xong, cô nức nở hỏi: "Cô à, cô nói thật cho con biết đi, Nhiêu Tôn rốt cuộc bị làm sao?"

Đầu kia im ắng một lát, giống hệt như vị viện trưởng.

"Ngày mai con đi gặp Nhiêu Tôn sẽ biết thôi." Kiều Trân thở dài.

Nguyễn Kỳ ngồi xuống sofa, cứ cảm thấy khó thở vô cùng. Rồi cô chợt nhớ tới câu nói của Tưởng Ly: Cô phải nghĩ cho kỹ, một khi thật sự đi tìm anh ấy, cô sẽ phải ở bên cạnh anh ấy cả đời đấy...

"Kỳ Kỳ?" Kiều Trân ngập ngừng: "Con... nghĩ sao?"

Nguyễn Kỳ bước ra khỏi cơn ngẩn ngơ, cô hiểu ý tứ đằng sau lời nói của Kiều Trân, khẽ đáp: "Thưa cô, con đã chấp nhận quay về đây tức là đã suy nghĩ kỹ càng. Dù Nhiêu Tôn có ra sao, con cũng sẽ không rời xa anh ấy."

***

Hôm sau, nắng vàng rực rỡ, thời tiết khá lạnh. Cuối thu ở Bắc Kinh mang một nét đẹp đượm buồn. Nhưng cũng sắp lập đông rồi, lại một năm nữa trôi qua.

Tài xế của nhà họ Nhiêu từ sáng sớm đã đợi dưới nhà. Nguyễn Kỳ ngồi lên xe, nhiệt độ ấm áp trong xe nhanh chóng xua đi cái lạnh giá bên ngoài.

Xe đi thẳng ra ngoại ô thành phố. Trong thời gian này, cơ thể Nguyễn Kỳ cứ đứng đờ. Khi xe đến địa điểm chỉ định, cô mới ý thức được cả cơ thể mình đều đau nhức dữ dội...

~Hết chương 663~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 664: Đại Dương Màu Trắng

Vị trí của viện điều dưỡng là một nơi có điều kiện thiên nhiên thuận lợi, lưng dựa núi, trước mặt có hồ, trên hồ có những con thiên nga đen nô đùa, phong cảnh bao la.

Nguyễn Kỳ ngó qua cánh cửa lớn của viện điều dưỡng nhìn vào trong. Không có tên, xung quanh cũng không treo biển. Cái gọi là cánh cửa lớn chẳng qua chỉ là dạng cửa khép được cắt bằng đá cao khoảng hơn năm mét mà thôi. Không có tường bao, men theo cánh cửa nhìn sâu vào trong là một con đường bằng phẳng, sạch sẽ. Hai bên đường được trả bằng đá vũ hoa. Nhìn kỹ lại thì đá vũ hoa được dùng thống nhất màu trắng, nhìn rất thích mắt. Hai bên đãy đá vũ hoa là một thảm cỏ rộng lớn, cây cối xanh mướt, có dấu vết được cắt tỉa định kỳ. Tiếp sau hai thảm cỏ ấy là từng hàng cây ngân hạnh thô và chắc, nhìn thì có vẻ chúng đã nhiều năm tuổi. Trời đã vào cuối thu, lá vàng đã rợp cành. Những nhánh cây rắn rỏi vươn lên vô hạn tới trời cao, bầu trời trong xanh cũng bị cắt thành nhiều ô nhỏ bởi màu vàng tươi này.

Khi gió thổi qua, có những phiến lá nhẹ nhàng chao nghiêng và rụng xuống, vẫn chưa đến lúc lá rụng lả tả, thế nên thi thoảng nhìn thấy có phiến lá vàng lướt qua cũng rất thú vị.

Đi tới tận cùng con đường là một... à, thành lũy.

Tạm gọi nó là thành lũy vậy, phong cách kiến trúc Gothic, cửa sổ kính hình củ ấu và cả những mái nhà chóp nhọn, loáng thoáng xuất hiện trong

bóng cây vàng rực.

Có điều cũng không quá nhiều tầng vì dẫu sao đây vẫn là một viện điều dưỡng, không phải một nơi thật sự để nghỉ dưỡng.

Nhưng vẫn có xe ngựa màu trắng tới đón.

Khi Nguyễn Kỳ vừa mới bước xuống xe ô tô đã lập tức nhìn thấy một chiếc xe ngựa xuyên qua bóng cây từ từ đi về phía cửa lớn. Con ngựa trắng cao lớn với bộ yên nhiều màu, bánh xe được chạm khắc hoa văn, cũng lại giống như được dán một lớp giấy lấp lánh, mỗi khi có nắng chiếu vào lại tỏa sáng một màu trắng trân châu. Có vẻ người điều khiển xe ngựa là quản gia, mặc một bộ vest màu đen.

Nguyễn Kỳ nhìn thấy cảnh ấy mà ngơ ngẩn.

Tựa hồ chỉ bước thêm một bước nữa thôi sẽ tiến vào khoảng thời gian của thời Trung thế kỷ.

Chiếc xe ngựa đi chậm rãi. Bước lên xe ngựa sẽ nghe thấy những tiếng lục lạc lanh lảnh bốn góc của xe. Cả một dải nắng chói chang hắt xuống, tạo cảm giác ấm áp, còn dính thêm một hai phiến lá ngân hạnh, gân lá được nắng phản chiếu như trong suốt.

Nguyễn Kỳ không có tâm trạng ngắm nhìn quang cảnh xung quanh.

Cô nghe tiếng lục lạc của xe ngựa, trầm bổng du dương, lọt vào tai dường như lại trở thành tiếng lục lạc trên cổ lạc đà, vang vọng giữa sa mạc rộng lớn, hoang lạnh, nhìn mãi không thấy bóng người.

Cô rùng mình vì chợt nhớ lại cảnh tượng Nhiêu Tôn bị dòng cát chảy nuốt chửng.

Viện trưởng đã đợi sẵn trước cửa từ trước.

Không phải một bộ đồ thân sỹ thời cổ, chiếc áo blouse trắng trên người ông vừa lạ lẫm lại vừa rất hợp với phong cách kiến trúc Gothic phía sau. Nguyễn Kỳ bước xuống xe ngựa, tiến lên bậc thềm, giáp mặt ông.

Viện trưởng họ Viên, khoảng hơn năm mươi tuổi, năm tháng đã để lại vài dấu vết mờ nhạt trên gương mặt ông, có thể nhận ra hồi trẻ ông cũng không tệ. Ông dẫn Nguyễn Kỳ vào trong. Nguyễn Kỳ những tưởng có thể nhìn thấy một vài thông tin giới thiệu về viện điều dưỡng. Không ngờ, bốn bức tường xung quanh chỉ toàn treo các tác phẩm nghệ thuật, rất có phong cách.

Viện trưởng Viên giới thiệu nơi này trước đây là một biệt thự tư. Về sau người chủ cũ chuyển nhà sang nước ngoài định cư, ông bèn tiếp quản nơi này, đồng thời còn nói đùa trước kia lúc tiếp quản giá đất chưa đắt đỏ, bây giờ mà bán lại chắc ông không mua nổi.

Nguyễn Kỳ không có tâm trạng quan tâm tới "kiếp trước kiếp này" của viện điều dưỡng. Quan trọng hơn là, cô nhìn kiểu gì cũng thấy nơi này không giống một viện điều dưỡng. Thứ nhất quang cảnh không giống, không ra dáng một nơi điều trị y học chút nào; Thứ hai, không thấy bệnh nhân nào khác, không thể nào chỉ có một mình Nhiêu Tôn chứ?

Viện trưởng Viên như đọc được sự nghi hoặc của cô, mỉm cười: "Trên tầng là phòng điều trị và phòng bệnh, cô có muốn lên trên xem không?"

"Nhiêu Tôn đâu ạ?" Cô hỏi thẳng.

Viện trưởng Viên giữ nguyên nụ cười mỉm ấy từ đầu tới cuối: "Giờ này chắc cậu ấy đang ở ngoài vườn hoa, hôm nay cậu ấy có vẻ rất vui."

Nghe thấy vậy, trái tim hoang mang bất an của Nguyễn Kỳ như ầm ầm rơi xuống.

Anh có thể đi ra vườn hoa, tâm trạng còn rất vui... tức là không hôn mê bất tỉnh!

Viện trưởng Viên gọi một người làm tới, người này mặc đồ y tá, là một cô gái còn rất trẻ và đầy năng lượng, dẫn đường cho cô. Nguyễn Kỳ đi ra vườn hoa trước, viện trưởng Viên khẽ nói: "Cô Nguyễn, khổ tận mới đến ngày cam lai, cô là người có tâm hồn trong sáng, ông trời sẽ không bạc đãi cô đâu."

Những câu nói hay ai chẳng thích nghe, tuy Nguyễn Kỳ không hiểu vì sao ông bỗng dưng nói vậy, nhưng vẫn liên tục cảm ơn ông.

Cô y tá đi trước vừa dẫn đường vừa quay đầu lại, thi thoảng còn cười cười với Nguyễn Kỳ.

Cười đến mức Nguyễn Kỳ thấy run rẩy trong lòng.

Cô gái trẻ rất năng nổ, khi cười lên càng khiến người ta vui lây, nhưng cứ cười vô duyên vô cớ như vậy, là ai thì cũng sẽ khó hiểu và hoảng hốt, cộng thêm nơi này lại gần như không có ai...

Trong đầu Nguyễn Kỳ luôn hiện ra đủ các thảm cảnh giết người trong các lâu đài cổ mà cô từng xem... Còn Nhiêu Tôn, không chừng đã bị họ khống chế rồi...

Đang lúc trí tưởng tượng bay xa, thì cô thấy cô y tá dừng bước, chỉ tay về phía trước: "Chị có nhìn thấy căn nhà kính trước mặt không? Xuyên qua bức tường hoa của căn nhà kính đó, Tôn thiếu đang ở trong."

Nguyễn Kỳ vội cảm ơn.

Sau đó cô lại nghe thấy cô y tá cười hì hì nói một câu: "Ngưỡng mộ chị thật đấy."

Hả?

Cô y tá không nói gì thêm, chỉ quay đầu chuồn lẹ.

Chuyện gì thế này?

Nguyễn Kỳ ù ù cạc cạc.

Nhưng không kịp nghĩ nhiều, cô rảo bước đi về phía căn phòng kính. Lúc đi về phía bức tường hoa, trái tim của cô càng lúc đập càng nhanh, không biết xuyên qua nó rồi sẽ nhìn thấy cảnh gì?

Nhiêu Tôn đang làm gì nhỉ?

Anh đang đi dạo trong vườn hay đang ngồi xe lăn được một y tá đẩy đi? Có khi nào anh không còn nhớ cô nữa? Có khi nào xảy ra mấy tình huống "cẩu huyết" ấy không?

Cô không dám nghĩ nhiều, từ Tưởng Ly tới viện trưởng, thậm chí là Kiều Trân đều quá bí hiểm thâm sâu, chứng tỏ Nhiêu Tôn chắc chắn có vấn đề gì rồi.

Giây phút xuyên qua bức tường hoa, trái tim của cô cũng nhảy vọt lên tận cổ họng.

Ngay sau đó...

Không gian xung quanh như đóng băng trong khoảnh khắc, không khí như ngưng tụ, Nguyễn Kỳ thì đứng sững người tại chỗ...

Là một đại dương toàn màu trắng.

Nói chính xác phải là một biển hoa màu trắng không nhìn thấy điểm tận cùng, chủ yếu là hoa hồng, xa hơn nữa là bách hợp và cúc trắng. Hương hoa nhẹ nhàng lan tỏa trong không khí, va đập cùng hơi thở.

Có một chiếc ghế hoa trắng nằm giữa biển hoa, còn có một đình hoa được lớp vải sa màu trắng bọc quanh. Gió thổi qua, lớp vải sa nhẹ nhàng tung bay, càng làm nổi bật vô số những quả bóng bay màu trắng không đếm hết số lượng, trùng trùng điệp điệp treo xung quanh ghế, quanh đình. Trên mỗi quả bóng bay đều là một dòng chữ "Marry me".

Giống như bước vào một thế giới cổ tích.

Nhưng...

Người đâu?

Nhìn thấy những bông hoa trắng không đúng mùa, những quả bóng bay với ý đồ quá rõ ràng, chiếc ghế hoa xinh đẹp và một đình hoa thích hợp dùng bữa trưa... Nhiêu Tôn đâu?

Nguyễn Kỳ lập tức tỉnh lại, lao vào giữa biển hoa, gọi to tên của Nhiêu Tôn, trái tim như sống lại, nhưng còn đập dữ dội hơn cả lúc nãy.

Cô có một linh cảm...

Rất mãnh liệt.

Giống như có một đốm lửa đang bùng lên trong lòng, cháy hừng hực.

Cô thở gấp, khi gọi tên Nhiêu Tôn giọng cũng run rẩy, bên tai lại là tiếng của Tưởng Ly: Một khi thật sự đi tìm anh ấy, thì cô phải ở bên cạnh anh ấy cả đời đấy...

Cả đời.

Lúc đó cô chỉ mải sốt sắng, bỏ quên hàm nghĩa của hai chữ "cả đời" này.

Bỗng nhiên, đằng sau có thứ gì chạm vào cô, huých vào vai cô, có vẻ rất không khách khí.

Nguyễn Kỳ quay đầu, đập ngay vào mắt là gương mặt của một con lạc đà.

Cô trợn tròn mắt, thảng thốt không nói nên lời, còn chưa kịp kêu thì đã bị ai đó bế lên từ phía sau. Cuối cùng tiếng kêu cũng bật ra khỏi cổ họng, nhưng ngay lập tức, có gương mặt người đàn ông cúi xuống, sát lại gần, hôn sâu vào môi cô...

~Hết chương 664~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 665: Xem Ra Nó Muốn Đi Theo Anh

Là Nhiêu Tôn.

Cho dù xuất hiện đột ngột như vậy, cho dù cô còn chưa kịp nhìn rõ mặt người, chỉ sát lại gần cô đã biết chính là anh. Hơi thở của anh, nhiệt độ của anh, vòng tay của anh và nụ hôn của anh.

Nguyễn Kỳ không giãy giụa, xoay ngược người lại, chủ động vòng tay qua cổ anh, đón lấy nụ hôn nồng nhiệt của anh.

Sự nhung nhớ suốt nhiều tháng trời, nỗi lo lắng thấp thỏm không yên, sốt ruột, phẫn nộ, bực dọc... Tất cả những cảm xúc ấy đều bị chôn vùi trong nụ hôn này, sau đó hốc mắt cô ướt đẫm, những giọt lệ men theo đôi mắt nhắm chặt chảy xuống.

Tình yêu quả nhiên là một thứ vừa vô lý lại khiến người ta đánh mất lý trí.

Lúc trước Nguyễn kỳ đã nghĩ, nếu Nhiêu Tôn có thể bình an vô sự đứng trước mặt cô, cô nhất định sẽ tát cho anh vài cái thật đau, oán anh, trách anh. Sao lúc đó có thể nhảy xuống mà không hề suy nghĩ tới cô chút nào? Đã có bạn gái rồi sao vẫn ích kỷ như vậy chứ?

Nhưng khi thật sự gặp anh rồi, thật sự chạm được vào một con người còn sống sờ sờ, vẫn còn ấm áp như thế này, mọi trách móc, căm hận túm lấy trái tim cô đều hóa thành dịu dàng và quyến luyến không thể tan đi. Những lời giận dữ đều trở thành ấm ức và nước mắt.

Nhiêu Tôn phát hiện ra nước mắt của cô.

Anh hơi kéo cô ra, nâng mặt cô lên, rồi cúi đầu, từ từ hôn đi những giọt lệ ấy.

"Mở mắt ra đi." Nhiêu Tôn cười khẽ.

Nguyễn Kỳ không nghe anh, nhắm chặt mắt, lắc đầu: "Em sợ chỉ là mơ."

Giấc mơ này cô từng gặp nhiều lần, trong mơ quang cảnh cũng tương tự thế này, ánh nắng chói chang hoặc là một bóng cây râm mát, có thể còn là một khoảng không gian ngập đầy hoa tươi. Nhiêu Tôn đứng đó, đưa tay về phía cô, cô liều mạng chạy tới với anh, giây phút ôm chầm anh, anh cũng tan biến.

Cô cố gắng sát lại gần để ôm, cuối cùng chỉ còn lại những tìm kiếm và gào thét vô số lần...

Mà lúc này đây mọi thứ dường như còn mộng ảo hơn cả trong mơ. Nguyễn Kỳ thật sự sợ rằng vừa mở mắt ra Nhiêu Tôn sẽ biến mất, sau đó chỉ còn lại mình cô đứng yên tại chỗ, cô độc lẻ loi.

Nói xong câu này, Nguyễn Kỳ không thấy Nhiêu Tôn có phản ứng gì.

Cô giật thót, không lẽ thật sự là...

Cô chợt mở mắt ra.

Nhiêu Tôn đang nhìn cô chăm chú, thái độ có phần hứng thú.

Mọi cảm xúc ào ạt chảy thành sông ban nãy như bốc hơi, cô bị Nhiêu Tôn nhìn đến mức sống lưng lạnh toát, bèn hỏi anh: "Anh, anh nhìn gì vậy?"

Nhiêu Tôn bỗng nhiên sát lại gần cô, áp mặt mình lên mặt cô. Cô đang định né thì gáy đã bị anh giữ chặt, sau đó anh cúi đầu cắn một cái lên môi cô.

Cô đau đớn kêu lên thành tiếng, lập tức đẩy anh ra: "Anh bắt chước Lạc Tiểu Ngưu học cắn người à?"

Câu nói này vọng vào tai chú Lạc Tiểu Ngưu đứng bên hóng chuyện nãy giờ, tai nó cử động, nó giơ chân lên giẫm mạnh mấy cái xuống đất, tỏ ý kháng nghị.

Nhiêu Tôn giang tay ôm cô vào lòng, cười xấu xa: "Đau chưa? Bây giờ còn cảm thấy giống giấc mơ không? Anh ôm em như thế này, em mở mắt ra là có thể nhìn thấy anh, vươn tay là có thể chạm vào anh, chân thực biết bao nhiêu."

Một giây sau, Nguyễn Kỳ gạt nước mắt, đấm một cái lên bả vai Nhiêu Tôn. Đây không phải cú đấm vờ vịt làm nũng gì, cô dùng toàn bộ sức lực, đánh xong tay cô cũng tê đi, cả lòng bàn tay rát đỏ.

Lần này tới lượt Nhiêu Tôn đau đớn, anh ôm vai tố cáo: "Em nhẫn tâm thật đấy, bao nhiêu lâu rồi không gặp anh, không nói nhớ anh thì thôi còn ra tay đánh người."

"Anh đừng có nhắc đến chữ chết với em!" Nguyễn Kỳ nhạy cảm, lại cảm thấy ấm ức: "Anh có biết mấy tháng qua em sống như thế nào không? Nhiêu Tôn, anh có chút trách nhiệm nào không? Anh không nghĩ đến chuyện anh xảy ra chuyện, em sẽ như thế nào à? Khoảng thời gian này em đã khóc cạn nước mắt, anh còn hù dọa em như vậy! Anh không sao, em là người cuối cùng biết chuyện! Làm gì có bạn trai nào như anh chứ..."

Nói một câu cô đẩy anh một cái, gần như là trút hết mọi giận dữ.

Ban đầu Nhiêu Tôn còn mặc cho cô đẩy, mặc cho cô đánh, tới cuối cùng, anh không để cô tiếp tục nữa, nắm chặt lấy tay cô, một lần nữa ôm cô vào lòng. Nguyễn Kỳ cắn mạnh lên vai anh.

Anh cũng đau nhưng cố nhịn, cho đến khi toàn bộ oán giận của cô được trút hết ra ngoài.

Lúc này, Nguyễn Kỳ trở thành một con mèo mệt mỏi, bất lực, nằm rạp trong lòng anh, giọng nghẹn ngào: "Sau này anh không được như thế nữa, không thể bất chấp tất cả, anh còn có em cơ mà... Anh vứt em lại, em phải làm sao?"

Nghe được câu này, trái tim Nhiêu Tôn như đau giật từng cơn. Anh ôm chặt cô, ra sức xin lỗi rồi nói: "Anh không có ý giấu em đâu, cũng không cố tình muốn khiến em lo lắng. Lúc đó anh bị thương thật."

Nghe xong câu này, Nguyễn Kỳ bỗng chốc căng thẳng, vội hỏi xem anh bị thương ở đâu. Nhiêu Tôn vỗ về cô: "Không sao, không sao, chỉ là lúc đó..." Nói rồi, anh ngước mắt lên, nhìn Lạc Tiểu Ngưu trừng trừng: "Bị con lạc đà này đá một cái, còn đá rất mạnh!"

Nguyễn Kỳ sửng sốt, rất lâu sau mới "á" một tiếng.

Lạc Tiểu Ngưu cũng liếc xéo Nhiêu Tôn, nhưng nó không giận, ngược lại còn kiêu hãnh ngẩng cao đầu, ý như muốn nói: Tôi đá anh đó, làm gì nhau?

"Lúc đó rốt cuộc mọi chuyện thế nào? Còn cả Lạc Tiểu Ngưu nữa, sao nó theo anh về đây?" Nguyễn Kỳ vừa lo lắng vừa hết sức tò mò.

Nhiêu Tôn thở dài: "Em tưởng anh muốn đem nó về à?"

Kể ra cũng dài, nhưng đại khái lúc đó tình cảnh rất hỗn loạn. Sau khi nhìn thấy có người kéo Tưởng Ly xuống dòng cát chảy, Nhiêu Tôn không suy nghĩ đã lao tới.

Không ai muốn nạp mạng, nhất là với một người tiếc mạng sống như anh. Ai ngờ anh cũng giẫm phải dòng cát chảy và rơi vào tình cảnh giống Tưởng Ly.

Trong lúc trời đất tăm tối, Lạc Tiểu Ngưu đã nhảy vào dòng cát chảy cứu họ, anh và Tưởng Ly đã coi nó như phao cứu sinh của mình, ra sức túm chặt lấy nó. Có điều, Tưởng Ly thì giữ cương của nó, còn anh lại giữ... cái đuôi.

Về sau Nhiêu Tôn đã nghĩ, không hiểu khi đó anh đã túm kiểu gì, sao một cái đuôi ngắn như thế lại có thể được anh túm chắc đến vậy? Cuối cùng, khi cả người và lừa bị cơn lốc cát cuốn bay lên, anh vẫn túm chặt không buông, đến mức Lạc Tiểu Ngưu không nhịn nổi, đá mạnh cho anh một cái.

Cú đá đó không hề nhẹ, khiến anh ngất xỉu. Nhưng có thể cũng vì thể lực đã cạn kiệt nữa. Nghe Tưởng Ly kể, anh sốt cao liên miên, lúc tăng lúc hạ, còn nói mớ. Cũng may khi đó họ tìm được Lạc Tiểu Ngưu, chỉ có điều nước và lương thực thì hết sạch.

Cứ như vậy, Tưởng Ly dắt Lạc Tiểu Ngưu đi, Lạc Tiểu Ngưu thì chở anh đang ngất xỉu, cho đến khi nghe tiếng lục lạc của những con lạc đà khác.

Tới lúc được cứu, Lạc Tiểu Ngưu cũng hết sức. Nó nằm rạp ra đất rất lâu không đứng dậy nổi.

"Anh kiệt sức, nghỉ mất mấy ngày, Lạc Tiểu Ngưu thì bị chảy máu thật." Nhiêu Tôn nói rồi hất cằm hướng về phía cái chân của nó: "Mãi về sau mọi người mới phát hiện ra nó bị thương, chắc là lúc gặp cát chảy nó bị con dao của tên súc sinh kia quẹt phải."

Nói cách khác, nó đã lê đôi chân đẫm máu đưa anh ra khỏi sa mạc.

Nghe xong, Nguyễn Kỳ đi tới bên cạnh Lạc Tiểu Ngưu, nghiêng đầu nhìn thì nó có vết thương thật, tuy đã đỡ nhiều nhưng vẫn nhìn rõ một vết thương không hề ngắn.

"Sau khi tỉnh dậy anh nghĩ cách kiếm ít tiền rồi cùng Tưởng Ly đi tới Tần Xuyên." Nhiêu Tôn kể những chuyện sau đó: "Anh vốn định đưa Lạc Tiểu Ngưu trở về nhà của nó, hơn nữa quen với khí hậu sa mạc, chưa chắc nó đã thích ở trong thành phố. Ai ngờ cái tính thân lừa ưa nặng của nó lại nổi lên, vết thương lành rồi nhưng sống chết không chịu đi, còn đâm đầu vào tường liên tục. Bác sỹ thú y thấy nó một lòng muốn chết, sợ quá phải khẩn trương liên lạc với anh."

Nguyễn Kỳ choáng váng, giơ tay vỗ vỗ lên đầu nó: "Nó... xem ra là muốn đi theo anh."

Nhiêu Tôn hậm hực: "Con lạc đà nhãi ranh này, anh hết cách với nó, sau khi ra khỏi Tần Xuyên thì tìm một chuyên gia động vật. Người này nói, Lạc Tiểu Ngưu đã mắc chứng ám ảnh xã hội, có lẽ vì liên quan tới chuyện trong sa mạc. Anh nghĩ nó cũng là ân nhân cứu mạng của anh, không thể vứt nó ở đó không lo được. Sau khi về Bắc Kinh, anh tìm tới viện điều dưỡng này. Mẹ kiếp, nó vừa tới đây là quây lại thành nhóm chơi với mấy con vật khác, sống cứ gọi là rực rỡ sáng lạn. Ám ảnh xã hội cái khỉ gì, rõ ràng là đóng kịch mà!"

Nguyễn Kỳ suýt nữa nôn ra máu...

Lạc đà mà cũng mắc chứng ám ảnh xã hội!

Hơn nữa...

Cô nhìn bốn xung quanh, nhìn nơi không khác gì thiên đường này, phải nuốt một tiếng hét xuống: "Anh nói chỗ này là... bệnh viện dành cho động vật?"

~Hết chương 665~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 666: Lần Này Anh Đi Cùng Em

Nhiêu Tôn uể oải gật đầu, giơ tay vẽ một vòng xung quanh: "Một trăm phần trăm là nơi chăm sóc động vật."

Nguyễn Kỳ tặc lưỡi.

Chẳng trách danh thiếp của viện trưởng lại trống trơn như vậy, sạch sẽ tới mức chỉ có tên, chức vụ và điện thoại, ngoài cửa còn không thấy tên của viện điều dưỡng. Nơi này, cô cứ nghĩ là nơi dành riêng cho người có tiền dưỡng bệnh cơ đấy.

Không ngờ, người giàu có quả nhiên càng khó hiểu hơn...

Thừa tiền không có chỗ đốt chắc?

"Cũng không đen tối như em nghĩ đâu." Nhiêu Tôn đọc vị được suy nghĩ của cô, cười nói: "Nơi đây thật ra ban đầu là một trạm thu nhận và nuôi những động vật lang thang. Làm từ thiện vốn dĩ sẽ gặp khó khăn trong việc kiếm nguồn tiền để nuôi các con vật, về sau họ xin đầu tư và nâng cấp thành bệnh viện chăm sóc động vật cao cấp, mục đích chính là dùng những đồng tiền cao quý để kinh doanh khu đất trống dành cho các động vật lang thang, cho đến tận bây giờ."

Nghe xong, Nguyễn Kỳ cũng cảm thấy lòng nhẹ nhõm hơn đôi chút.

"Nói tóm lại, em là người cuối cùng anh nghĩ tới." Cô cố tình nói, nhưng trên thực tế sự bất mãn chỉ còn lại chút xíu: "Tưởng Ly quan trọng

hơn em, thế nên anh bất chấp tất cả để nhảy xuống dòng cát chảy cứu cô ấy, sau khi tỉnh dậy việc đầu tiên chính là cùng cô ấy đến Tần Xuyên. Lạc Tiểu Ngưu cũng quan trọng hơn em, anh về Bắc Kinh cũng chăm bẵm cho nó trước."

"Anh biết ngay em sẽ hiểu lầm mà." Nhiêu Tôn ôm chặt cô từ phía sau, khẽ nói: "Phải, Tưởng Ly đối với anh rất quan trọng. Anh và cô ấy không được gọi là thanh mai trúc mã, nhưng cũng quen nhau từ thuở thiếu thời. Anh từng thích cô ấy, nhưng khi nhảy vào dòng cát chảy cứu cô ấy, anh đã coi cô ấy như người thân trong gia đình rồi. Cô ấy kéo anh ra khỏi sa mạc, còn bị thương, anh không thể để cô ấy tới Tần Xuyên một mình được. Ở Tần Xuyên một mạch mấy tháng trời, chỉ vì anh không thể tùy tiện lộ diện, bằng không mọi kế hoạch của Lục Đông Thâm đều đi tong. Đương nhiên, anh làm vậy chẳng phải vì Lục Đông Thâm. Em biết đấy, một phần lợi ích của dự án hợp tác anh ta nắm giữ trong tay thuộc về Hoa Lực của chúng ta, vì lợi ích của tập đoàn, anh cũng đành nhẫn nhịn đau thương hùa theo anh ta thôi?"

Nguyễn Kỳ hừ lạnh lùng: "Đừng có chúng ta chúng ta hoài, là Hoa Lực của anh, chẳng liên quan gì tới em cả."

Nhiêu Tôn phì cười vì cô, nói tiếp: "Còn về con Lạc Tiểu Ngưu. Nói gì thì nói nó cũng là ân nhân cứu mạng anh. Anh là người rất sợ nợ nần tình cảm, huống hồ lại nợ một con lạc đà? Quan trọng nhất là, con Lạc Tiểu Ngưu này thật sự đê tiện. Em mà mặc kệ nó, nó sẽ ngày ngày đòi sống đòi chết với em. Anh nghĩ không ổn, tiếp theo đây anh còn phải làm một chuyện trọng đại, không sắp xếp ổn thỏa cho nó, nó nhất định quấy rối trả thù. Em đừng nghĩ nó đôn hậu thật thà, thật ra nó ghi thù kinh khủng, còn xấu bụng nữa."

Lạc Tiểu Ngưu đứng cách Nhiêu Tôn khoảng năm sáu bước chân lạc đà. Đôi tai vốn không to lúc này dựng đứng lên, hai con ngươi đảo qua đảo lại,

mặt đầy cảnh giác.

Đang nói xấu mình đúng không? Vậy thì tiếp tục giả chết cho mà xem...

"Viện cớ, nó chỉ là một con lạc đà, nó hiểu gì chứ?" Nguyễn Kỳ ngoài miệng thì nói vậy, trên thực tế nút thắt trong lòng đã được cởi bỏ từ lâu. Cô hiểu, thật ra thứ cô quan tâm nhất không phải lời giải thích của anh ra sao mà là anh tình nguyện bỏ công giải thích cho cô.

"Làm chuyện trọng đại? Mất tích lâu như vậy rồi còn chưa phải là chuyện trọng đại à?"

"Chuyện lớn và quan trọng người ta phải để tới cuối cùng, như vậy mới cố gắng hết sức được." Nhiêu Tôn xoay người cô lại, nhìn chăm chú, đôi mắt hoa đào hơi xếch và đượm chút xấu xa đong đầy những ánh nhìn dịu dàng: "Thế nên, không chuẩn bị chu đáo sao có thể tùy tiện hành động?"

Trái tim Nguyễn Kỳ đập rất dữ dội, cổ họng cũng thít chặt lại. Thật ra cô đã có linh cảm, nhưng vẫn vờ như không biết, cố tình hỏi bâng quơ: "Chuyện trọng đại gì?"

Nhiêu Tôn áp sát mặt về phía cô: "Chúng ta kết hôn đi, đi đăng ký luôn ấy."

Câu nói này cứ thế được anh bật ra không cần suy nghĩ.

Nguyễn Kỳ thở gấp, giọng bay bay: "Anh... Trước đó anh đã cầu hôn rồi cơ mà..."

Phải, sao đến lần cầu hôn thứ hai mà cô vẫn căng thẳng như vậy?

Lần đầu tiên cô cười chê Nhiêu Tôn cầu hôn quê mùa, lần này cô không cười nổi nữa, dường như chưa bao giờ cảm thấy nghiêm túc và căng thẳng

đến thế.

Có lẽ không chỉ hai người họ như vậy chăng?

Cả trời đất dường như cũng bị nuốt vào biển hoa trắng xóa này. Ngay cả Nhiêu Tôn cũng ăn vận tỉ mỉ, áo sơ mi trắng, cà vạt trắng và quần Âu trắng, cả người trắng phát ngất, tựa hồ những dịu dàng trên gương mặt anh cũng đều là những sắc màu thuần túy nhất.

Lần này anh không diễn cho ai khác xem, chỉ nói với cô: Kết hôn đi.

Nhiêu Tôn kéo cô vào lòng, dịu dàng thủ thỉ: "Phải, cưới em là suy nghĩ rất kiên định trong lòng anh. Nhất là sau khi từ sa mạc trở về anh cảm thấy cuộc đời thật chóng vánh, anh không muốn lãng phí thời gian. Kỳ Kỳ, lúc đó khi rơi xuống dòng cát chảy anh đã nghĩ, thật may em chưa làm vợ anh, nếu không anh chết rồi em sẽ phải ở góa sao? Nhưng sau đó anh lại cảm thấy không cam tâm, anh không muốn bất kỳ người đàn ông nào khác được hời, một chút cũng không. Em cứ cho là anh ích kỷ đi, nhưng anh nghĩ vậy đấy."

"Ích kỷ, anh quá ích kỷ." Nguyễn Kỳ ôm chặt lấy hông anh, rồi khẽ bổ sung một câu: "Nhưng, em lại thích chứ..."

Nhiêu Tôn không kìm được lòng mình, cúi đầu hôn lên trán cô.

Cô nhìn thẳng vào đôi mắt cười của anh: "Thế có nghĩa, người làm chứng cho chúng chính là..." Cô quay đầu lại nhìn, chạm đúng phải hai con mắt to tròn xoe của Lạc Tiểu Ngưu: "Nó hả?"

"Có nó hay không cũng vậy thôi, có làm chứng hay không tóm lại chúng ta vẫn sẽ đi đăng ký ngay lập tức. Hộ khẩu của em anh đang giữ làm tài sản bảo đảm rồi." Nhiêu Tôn cất giọng ngạo mạn: "Anh không muốn đợi chờ nữa, anh nghĩ em cũng không đợi nổi nữa, đúng không?"

Lạc Tiểu Ngưu lại giậm chân một cái. Được lắm, đọc xong kinh là nghĩ mình thành hòa thượng à? Ai là người sáng nay cực kỳ căng thẳng, cứ kéo nó lải nhải suốt không thôi? Còn cầu xin nó nhất định phải có mặt để cổ vũ cho anh ta?

"Không đợi nổi nữa?" Nguyễn Kỳ cười phá lên, sau đó giơ tay túm lấy cà vạt của anh: "Phải đó, em đợi hết nổi rồi! Những ngày tháng sau này của chúng ta còn dài lắm. Anh yên tâm, em sẽ từ từ giết chết dần chủ nghĩa gia trưởng của anh. Từ nay về sau, nói chuyện với em chớ có ngạo mạn như vậy, nghe rõ chưa hả?"

Nhiêu Tôn bị cô thít cổ đến sắp tắt thở, nghĩ bụng mình đúng là rảnh nợ, đang yên đang lành đi đeo cà vạt làm gì chứ. Nhưng ngoài miệng anh vẫn vội vã đáp lời: "Anh nghe rõ rồi, nghe rõ rồi."

Lạc Tiểu Ngưu bày ra vẻ mặt xem trò vui, hất hất cái đuôi. Đáng đời! Đắc ý cho lắm vào!

***

Liên quan đến vật thay thế cho Huyền thạch, Tưởng Ly từ đầu tới cuối không nói cho Dương Viễn, nhưng cô đã nói cho Lục Đông Thâm ngay lập tức.

Hai người họ né tránh những con mắt của mọi người, sau khi bay về Trung Quốc thì chuyển xe đi tới biên giới Vân Nam. Lúc họ tới kịp hồ Phủ Tiên cũng vừa hay là buổi sáng, ánh nắng rất rực rỡ, mặt hồ sáng lấp lánh như được ai rắc kim cương vụn lên vậy.

Tưởng Ly đã mặc xong đồ lặn, nhìn con đường bằng nước trước mắt. Suốt bốn năm qua, cô luôn giữ bí mật của nơi này, cũng từng lặn xuống vài

lần nhưng đều phải tới lúc vạn bất đắc dĩ mới chui vào thành cổ âm u dưới nước sâu ấy.

Cái lạnh giá thấm tận xương tủy, cái lạnh giá của một nơi bị nguyền rủa mà nắng có gắt gao tới đâu cũng không thể làm ấm nổi.

Lục Đông Thâm cũng đã mặc xong đồ lặn, nhẹ nhàng ôm eo cô và nói: "Lần này anh đi cùng em."

~Hết chương 666~

*Nay hết rồi nhé, về xem bóng đá đây ~~~ Mình đã đăng hết số chương mình dịch xong nên mai dịch xong chương nào đăng luôn chương ấy, sẽ chậm hơn mọi ngày ~~~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 667: Không Sai Anh Còn Biết Sai Ai

Con đường nước vòng vèo bảy tám ngã rẽ, tòa thành cổ âm u, không biết đã chìm lắng mấy ngàn năm và sau này không biết còn ở đó mấy ngàn năm nữa.

Lục Đông Thâm chưa bao giờ nghĩ rằng ở tận đáy hồ, xuyên qua tòa thành cổ chỉ còn lại tàn tích được bao phủ bởi rêu xanh và rong biển dày đặc ấy, ở nơi không một chút sánh sáng lại nuôi rất nhiều xác chết.

Còn chưa tiến lại gần đã nhìn thấy những tia sáng màu xanh lục nhạt, tồn tại ở đó lúc có lúc không, tạo thành từng khoảng sáng, tụ lại giống như những con đom đóm yếu ớt. Nếu không phải vì đã chìm dưới nước quá lâu, quen dần với bóng tối sẽ rất khó nhìn thấy những tia sáng như những linh hồn dưới đáy nước sâu ấy.

Tưởng Ly cũng không chưa từng nghĩ khả năng lặn của Lục Đông Thâm lại tốt như vậy. Phủ Tiên là một cái gai được giấu trong trái tim cô. Trước kia, lúc bình thường, cô không dám tùy tiện chạm vào cái gai này. Những khi cần thiết phải xuống hồ Phủ Tiên, cô đều đi lại một mình. Không ai biết bí mật ở nơi này, bao gồm cả Đàm Chiến.

Nhưng, chỉ cần bước vào Phủ Tiên, cái gai trong trái tim cô lại đau nhức, tựa hồ như làn nước ở đáy hồ sâu có thể làm lạnh da thịt, làm nhức nhối xương cốt vậy, lúc nào cũng kích thích sự cô đơn và gặm nhấm nỗi đau của cô. Hôm nay Lục Đông Thâm ở ngay bên cạnh cô, cùng cô đi qua

con đường âm u, tăm tối này. Cô cảm thấy lòng mình nóng rực lên, cái gọi là cô độc cũng đã biến mất không còn dấu vết.

Nhiều tiếng đồng hồ sau, hai người họ ra khỏi hồ Phủ Tiên.

Họ sắp xếp gọn gàng những dụng cụ lặn cất vào trong xe, rồi lại cất giữ cẩn thận số sứa nấm xác được mang lên từ dưới đáy hồ. Bấy giờ Tưởng Ly mới buông một tiếng thở dài nhẹ nhõm. Cô cúi đầu, ấn lên ngón tay, một giây sau, bàn tay cô được Lục Đông Thâm kéo qua.

"Ngón tay sao rồi?" Anh nhẹ nhàng xoa ngón tay của cô, nhất là ngón bị đứt.

Tưởng Ly uể oải dựa vào ghế xe và nói: "Không có gì, có thể vì nước hơi lạnh nên đầu ngón tay hơi tê thôi." Thu thập sứa nấm xác là một công việc tỉ mỉ, không thể dùng những loại găng tay lặn quá dày. Nếu là bình thường thì cũng cô đã quen nhưng dù sao bây giờ cũng có một vết thương gân cốt, bên ngoài nhìn thì vết thương đã lành nhưng vẫn còn nội thương.

Lục Đông Thâm khẽ thở dài, không nói gì nhiều, chỉ cúi đầu nhẹ nhàng mát-xa ngón tay cho cô. Anh chắc chắn là rất đau lòng, ngay cả ánh mắt cũng toát lên sự xót xa.

Tưởng Ly nghiêng mặt tựa vào ghế, nhìn góc nghiêng của Lục Đông Thâm. Ánh nắng ngoài cửa xe rất đẹp, soi rõ từng đường nét trên góc nghiêng của anh. Khi đối mặt với cô, dù anh không cười nói thân thiện thì cũng có chút dịu dàng, cô luôn cảm thấy lòng mình ấm áp, giống như được cầm một chiếc lò sưởi nhỏ trên tay giữa ngày đông vậy, càng nhìn lại càng thấy anh đẹp trai, không kìm nổi lòng mình, ghé sát tới, hôn anh một cái.

Lục Đông Thâm bị hôn trộm, khóe môi khẽ rướn lên. Anh ngước mắt nhìn cô, trong ánh mắt cũng có nụ cười, tình cảm vô cùng. Đối với những

hành vi "nữ lưu manh" đột xuất của cô, anh không còn lạ lẫm nữa, đằng nào thì anh cũng thích.

"Đỡ hơn chút nào chưa?" Anh khẽ hỏi.

Tưởng Ly gật đầu nhẹ nhàng. Những ngày tháng có người thương có người yêu thật tuyệt vời. Thì ra mọi sự nhẫn nhịn và khổ đau trong quá khứ đều chỉ để đổi lấy năm tháng bình yên, cho dù chỉ trong khoảnh khắc cũng được.

Lục Đông Thâm không vội đánh xe đi.

Không phải mùa du lịch nên xung quanh không quá đông du khách. Nơi đây vốn cũng không phải điểm nóng du lịch, thế nên khu vực này cũng yên ắng, phóng tầm mắt ra xa chỉ có thể nhìn thấy một hai người đang câu cá. Chắc họ cũng chỉ là những người rảnh rỗi muốn giết thời gian, hoàn toàn không nghĩ tới chuyện bên bờ hồ có hai con người vừa mới chui ra từ một cổ thành dưới nước, nói chi tới việc lấy đi thứ gì từ những cái xác trong truyền thuyết.

"Sau này đừng xuống đó nữa. Nếu đã chắc chắn nó là nguyên liệu thay thế thì công việc thu thập cứ giao lại cho một ekip làm." Lục Đông Thâm nói.

Tưởng Ly ngẫm nghĩ: "Nguyên liệu phân cấp bậc, giống như Huyền thạch là nguyên liệu cấp một của Vong ưu tán. Nguyên liệu cấp một không thể tái sinh hơn nữa rất khó khăn trong việc thu thập, thế nên chỉ còn cách dùng nguyên liệu cấp hai. Trước đó em từng dùng qua sứa nấm xác một cách đơn giản, giống như lúc chữa trị cho Thai Quốc Cường. Thuộc tính mùi hương của sứa nấm xác sau khi lấy ra thật ra rất gần với Huyền thạch, đến tận khi em thật sự biết được cách lấy Huyền thạch mới hiểu ra vấn đề nằm ở đâu. Sứa nấm xác có thể là nguyên liệu cấp hai, nhưng em vẫn còn

dã tâm, hy vọng có thể phân tích từ nó ra được nguyên liệu cấp ba. Nói cách khác là tìm ra đặc điểm cấu thành và thuộc tính mùi hương của hỗn hợp sứa nấm xác và huyết thanh, tạo ra một nguyên liệu hoàn toàn mới, đây thật ra là một chuyện rất dễ rồi."

Huyền thạch tốt thật nhưng không thể sử dụng. Một loại dịch thạch lấy xương nuôi côn trùng để tiết ra, cách thức thu thập cực kỳ tàn độc. Nếu không phải vì lúc đó cô cảm thấy sứa nấm xác và Huyền thạch có những điểm tương đồng trong mùi hương, không chặt tay để thử lấy dịch Huyền thạch tươi mới thì sẽ vĩnh viễn không thể phát hiện ra một tác dụng khác của sứa nấm xác.

Cách thu thập Huyền thạch đã nhắc cho cô biết tới cách trộn lẫn sứa nấm xác và huyết thanh. Đương nhiên, bên trong còn liên quan tới không ít phân đoạn chiết tách, chuyển hóa kết cấu phân tử. Nói một cách khác, cách tổ hợp mùi hương là rất quan trọng, bằng không, công việc này đã không khó với Quý Phi như vậy.

Cách xây dựng lại phân tử mùi hương bằng việc kết hợp sứa nấm xác và huyết thanh quả thật có thể thay thế Huyền thạch, nhưng có một điểm, Vong ưu tán tạo ra có mùi hương nặng một chút. Vốn dĩ là một bí kíp mùi hương, mùi hương giữ vai trò rất quan trọng trong việc bảo đảm hiệu quả công việc. Đây là kết quả mà mọi người thống nhất tìm ra khi Nhiêu Tôn sai người lén lút quay về hồ Phủ Tiên lấy sứa nấm xác giao cho cô, cô mang nguyên liệu về Tần Xuyên tiến hành nghiên cứu.

Nhưng không thể nói là công thức của Vong ưu tán không thể chế tạo ra, kết cấu mùi hương của bí kíp chắc chắn không có vấn đề, đây mới nguyên nhân cô dám bảo đảm với mọi người mình có thể nghiên cứu và sản xuất.

Có điều, cô đang suy nghĩ về sau này.

Một là, dù sao cũng là sứa nấm xác, về tình chất, nó không khác gì một Huyền thạch hút máu. Một khi nguyên liệu bị lộ ra ngoài, nghe đã không thấy hay ho;

Hai là, sứa nấm xác tuy nhiều nhưng chỉ có thể dựa vào xác chết để tồn tại, không phải là tài nguyên có thể tự sinh ra. Thêm nữa, giai đoạn lâm sàng cần vài năm, sau này hồ Phủ Tiên ra sao không ai dám chắc chắn;

Ba là, mùi hương quả thật không dễ ngửi, đây mới là vấn đề mấu chốt của mọi vấn đề.

Còn một nguyên nhân nữa cô không muốn nhắc đến.

Cô không muốn những linh hồn dưới nước không được yên nghỉ.

Thi thể của Tả Thời được Quý Phi an táng ổn thỏa, anh ấy thoát khỏi nhà tù một tay cô ta xây dựng cho anh ấy. Hôm nay lúc xuống nước, cô nhìn những thi thể đứng thẳng giữa dòng nước và nghĩ, vì sao lúc trước cô nhất định muốn chôn thi thể của Tả Thời ở dưới này?

Bây giờ nghĩ lại thì đó là tâm lý chuộc tội.

Tả Thời không thể thoát ra khỏi Gobi, nhưng cô lại mượn máu thịt của anh, né tránh khỏi lưỡi liềm của thần Chết. Cô không muốn thấy anh mục nát, cũng không muốn quên đi tội nghiệt mình phạm phải, thế nên mới để anh dưới đáy hồ Phủ Tiên, để linh hồn của anh sống trong lạnh lẽo và tối tăm.

Lúc đó Quý Phi mắng cô rất đúng. Cô quá ích kỷ, ích kỷ tới mức chỉ lo cho nỗi đau của mình, chỉ vì muốn chuộc tội của mình mà khiến linh hồn của người khác chịu tội.

Đến tận bây giờ, cô mới có thể bình tĩnh tới trước mộ Tả Thời, thắp cho anh ba nén nhang và dâng một tách trà, hoặc có thể là mang theo một bó hoa tươi, mời anh ấy nửa cốc rượu, nhìn vào bức ảnh của anh ấy trên bia mà từ từ mỉm cười, nói một lời "Cảm ơn".

Lục Đông Thâm xưa nay không phản đối những ý kiến hay quyết định chuyên ngành của cô. Nhưng lần này anh lại hơi đăm chiêu và nói: "Nếu em nói có thể tìm được vật thay thế của nguyên liệu cấp hai thì cứ làm đi. Chỉ có một điểm, không được phép một mình đi tìm nguyên liệu, muốn gì cứ nói với anh, khó mấy anh cũng có thể sai người tìm về cho em."

Lần xa cách này là giới hạn của anh, không cần biết kế hoạch ra sao, việc cô gặp nạn nơi sa mạc vẫn là sự thật. Đến tận bây giờ, anh nhắm mắt lại vẫn còn cảm thấy sợ hãi. Cũng vì cô mạng lớn, lỡ như thật sự không thoát được ra ngoài thì phải làm sao? Nói chi tới việc quay về ngón tay lại bị chặt.

Tưởng Ly nhìn thấu nỗi lo trong lòng anh, cười khéo léo: "Đâu có phiền phức đến vậy. Em đã tìm ra tỷ lệ thành phần và cách tổ hợp mùi hương rồi, việc tìm nguyên liệu thay thế cho nguyên liệu cấp hai quá dễ dàng." Nói tới đây, cô nhìn thấy Lục Đông Thâm hơi nhướng mày, lại lập tức ôm chặt cánh tay anh, đổi giọng: "Được rồi, anh là chồng của em, không sai anh đi làm thì còn sai ai? Đằng nào thì những người xung quanh anh hầu như đều là của em rồi."

Không nói câu cuối cùng nghe còn bùi tai, sau khi câu cuối lọt vào tai, Lục Đông Thâm quả thực vừa tức vừa buồn cười, không nhịn được giơ tay xoa mạnh đầu cô.

Kiểu tóc mất bao nhiêu công sức mới buộc được lại rối bù rồi...

~Hết chương 667~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 668: Không Ai Chịu Thiệt

Vong ưu tán sau khi được Tưởng Ly tiếp quản bắt đầu chính thức đi vào giai đoạn khai thác và thí nghiệm lâm sàng. Vì việc xây dựng lại công thức đã hoàn thiện nên ở một mức độ nào đó đã rút ngắn được thời gian nghiên cứu và khai thác, đồng thời được đội ngũ nghiên cứu công nghệ sinh học trong lĩnh vực thần kinh của tập đoàn hỗ trợ. Ngoài một nguồn vốn lớn do chính tập đoàn đầu tư ra, cả Hoa Lực và Trường Thịnh cũng theo đuổi đầu tư vào lĩnh vực này.

Đương nhiên, tập đoàn đã có sự thay đổi đối với cái tên Vong ưu tán, dĩ nhiên cũng không dùng cái tên "đòi mạng" Phong thống tán. Sau khi được đưa vào phòng thí nghiệm, nó được đổi tên thành "LX". Sau lần xuất hiện rầm rộ tại buổi họp báo, sau đó tất cả mọi hoạt động liên quan tới công thức này đều được tiến hành âm thầm.

Có người tinh mắt đoán ra được ý nghĩa tên công thức, tấm tắc ngợi khen tình yêu hiếm thấy của vợ chồng nhà họ Lục, khiến người ta ngưỡng mộ vô cùng.

Ngoài thân phận dâu trưởng Lục Môn ra thì chức vụ nhà tạo hương của tập đoàn đối với Tưởng Ly cũng cực kỳ quan trọng. Cái nhìn của mọi người bên ngoài đối với Hạ Trú cũng lặng lẽ thay đổi. Họ nói: Tính cách cô gái này tuy có hơi cổ quái nhưng chắc chắn là một kỳ tài trăm năm hiếm gặp, cũng khiến người tha thứ cho sự bướng bỉnh của cô. Quan trọng là, cậu chủ nhà họ Lục thích, là một cô gái được người ta yêu thương vô cùng.

Còn những động thái của mình, Lục Đông Thâm cũng không hề che giấu, nhất là đối với chuyện của Tưởng Ly. Anh không còn né tránh phóng viên như tránh dịch bệnh nữa. Đám phóng viên thi thoảng lại chụp được cảnh vợ chồng nhà họ Lục cùng nhau đi ra đi vào, hoặc là ra ngoài ăn hoặc cùng nhau tan làm, cũng chụp được cảnh anh cùng vợ đi mua sắm, tay xách mẫu túi của phụ nữ; thậm chí còn chụp được cậu chủ nhà họ Lục cúi xuống thắt dây giày cho vợ yêu...

Tung "cẩu lương" trên diện rộng.

Chạm mặt với phóng viên họ cũng không sợ, bị phóng viên hỏi, Lục Đông Thâm liền cười nói: "Bé con là vợ của tôi, tôi thắt dây giày cho cô ấy có gì không đúng sao?"

Đường đường chính chính, quang minh chính đại, nói kín kẽ không tìm ra được chút sơ hở nào, người ta đâu có thắt dây giày cho cô gái nào khác. Nhưng chỉ tin tức này thôi cũng đã đủ làm nổ tung mạng xã hội trong và ngoài Trung Quốc, thậm chí tin này còn lên "hot search", không ít các cô gái gào thét qua màn hình: Lục công tử, khi nào anh mới chịu thắt dây giày cho các cô gái khác? Mọi người đều đang xếp hàng đợi đây này.

Hét thì hét vậy thôi, có ai không biết rõ cậu chủ nhà họ Lục có đầu gối cao quý hơn người thường? Thậm chí có thể cúi thấp đầu một chút vì một cô gái cũng đã khiến người ta mơ mộng ngày đêm rồi.

Còn Hạ Trú, người con gái được anh luôn miệng gọi "bé con", được anh cưng chiều như con gái, lại là người vợ được anh thương yêu, đây là điều biết bao cô gái muốn ngưỡng mộ mà không ngưỡng mộ được?

E rằng chỉ có một cô gái không ngưỡng mộ.

Quý Phi.

Xét thấy sức khỏe của Lục Đông Thâm có chuyển biến tốt rõ rệt, Tưởng Ly phá lệ mời Quý Phi đi ăn một bữa, coi như cũng chịu bỏ tiền, mời một bữa hàng tiền triệu. Ai dè Quý Phi không chịu nể tình, sau khi ăn sạch sẽ còn đòi tính nợ cũ với cô.

"Cô giỏi thật đấy, tôi cứ nghĩ cô không so đo chuyện cũ, khi đứng trước ranh giới sinh tử thì nghĩ tới tôi, tin tưởng tôi, hóa ra tôi chỉ là quân cờ để cô thu hút sự chú ý của kẻ khác. Sao trước đây tôi không nghĩ cô là loại âm mưu như thế nhỉ? Chắc chắn là bị Lục Đông Thâm dạy hư! Sớm biết như vậy, có chết tôi cũng không quan tâm tới chuyện của cô, chẳng phải tôi không có giá trị sao? Đến một câu thật lòng cũng không được nghe."

Tưởng Ly hiếm có dịp chân thành như vậy, thành thật đáp lại một câu: "Thật ra cô cũng không phải là không có chút giá trị nào, chẳng phải bệnh của Đông Thâm nhà tôi nhờ cô chữa khỏi đấy sao? Thế nên cô nghĩ làm một quân cờ dễ lắm sao, dùng vào đúng chỗ người ta gọi là một quân cờ đủ tư cách."

Cũng có người hờn dỗi, trách cứ Tưởng Ly.

Trần Du.

Cô ấy vác cái bụng bầu to tướng, chặn Tưởng Ly trong phòng, sống chết không cho cô ra ngoài, mắng như tát nước vào mặt: "Cô quả nhiên một chút lương tâm cũng không có. Tôi thì từ sáng tới tối lo lắng cho cô, cô thì sao? Chơi cái trò này! Chắc là tôi chẳng mong được cô đối xử thật lòng rồi."

"Đừng vậy mà, Trần Nam Nam." Tưởng Ly đành phải bình tĩnh đối phó với tình hình trước mặt: "Bây giờ xu hướng giới tính của tôi rất rõ ràng rồi, cô chặn tôi ở đầu giường là có ý gì chứ?"

Trần Du tức giận giẫm chân bình bịch, nói với cô: "Nếu không nể tình Trường Thịnh đang hợp tác với Lục Môn, tôi thèm vào để tâm tới cô!"

Tưởng Ly tươi cười vân vê cằm của cô ấy, nét mặt phong lưu: "Cô sai rồi, là Trường Thịnh và Lục Môn nể tình cảm hai chúng ta mới chịu hợp tác với nhau đấy."

Khoảng thời gian này, Tần Thiên Bảo thường xuyên gọi điện thoại. Là chuyện tốt, từ sau khi lấy lại được công thức gốc của Vong ưu tán, Tần Xuyên cũng không còn đóng cửa nữa. Người Tần Xuyên nếu có ai thích đi lại cũng có thể tới các khu chợ phiên lân cận dạo chơi, nghe những câu chuyện mới mẻ, mang một ít nông sản hoặc thảo dược trong thôn ra đổi những món đồ thú vị hơn.

Lần này Tưởng Ly quay về Tần Xuyên đã gây ra một chấn động lớn, nhất là đối với Tần Thiên Bảo. Thằng bé một lòng nghĩ rằng cô đã chết, sau khi thấy cô gần như bò rạp xuống đất, liên tục nói cô là người đại cát đại lợi.

Lúc cô khôi phục lại công thức, Nhiêu Tôn ngồi tâm sự thân tình với tộc trưởng Tần, với tài mồm mép của Nhiêu Tôn đã triệt thuyết phục được tộc trưởng Tần và các bô lão khác đón nhận sự phát triển của xã hội hiện đại. Thu nạp những thứ mới mẻ cũng không phải chuyện gì quá khó khăn, dẫu sao thì Tưởng Ly cũng là người mang theo hào quang thậm chí là mang theo Huyền thạch trở về.

Tần Xuyên đã thay đổi dần dần, thật ra đây cũng là tiếng lòng của người dân trong thôn. Còn Tịch Lĩnh là một dãy núi có nguồn thảo dược phong phú và giá trị. Có một tối, Nhiêu Tôn đã gõ cửa phòng Lục Đông Thâm, tiến hành bàn bạc chuyện khai thác dãy núi này.

Lúc đó Tưởng Ly cũng có mặt. Cô nhớ rất rõ, cô và Lục Đông Thâm đã sắp tới giờ đi ngủ rồi, kết quả Nhiêu Tôn xách hai chai rượu tới. Lục Đông Thâm vốn định đi vào phòng làm việc, nhưng Nhiêu Tôn phóng khoáng khoát tay với anh: "Tốn công tốn sức như vậy làm gì? Cả căn nhà rộng thế này không chứa nổi hai chúng ta à?"

Kết quả chính là, việc chính đã bàn xong, rượu cũng uống hết, nhưng vẫn chưa đã, lại ngang nhiên bắt Tưởng Ly xách mấy chai rượu Tây lên gác. Cuối cùng cả hai đều uống say mèm, lăn lên một chiếc giường.

Tưởng Ly nghiến răng kèn kẹt, quay ngoắt đầu đi ra phòng dành cho khách để ngủ. Trước khi nhắm mắt lại, cô nhắn tin wechat cho Nguyễn Kỳ: Chồng cô ngủ chung với chồng tôi rồi, không biết hai người họ ai cưỡng bức ai nữa.

Chẳng bao lâu sau, Nguyễn Kỳ trả lời lại, đọc con chữ cũng đủ hình dung ra nét mặt thản nhiên của cô ấy: Ngủ thì ngủ thôi, đằng nào hai người họ cũng không ai chịu thiệt.

Thôi được rồi...

Coi như cô ấy rộng lượng.

Tần Xuyên có hy vọng, niềm háo hức với thế giới bên ngoài cũng lớn hơn trước nhiều. Người dân trong thôn dần dần thay đổi thói quen sinh hoạt. Nhất là Tần Thiên Bảo, thấy mặt trời mọc là nó chạy ra khỏi thôn. Ban đầu con đường bí mật ấy vẫn có người canh giữ, lần nào cũng phải chính tay họ khởi động cơ quan. Về sau, người canh giữ liên tục than phiền, tộc trưởng Tần nghe mãi cũng bực, dù sao thì sau này những người ra vào thôn sẽ càng lúc càng đông, nên họ thẳng thừng mở rộng lối đi.

Trong thôn dần dần kéo đường dây điện, đường mạng thì vẫn phải đợi thêm một thời gian nữa. Mỗi lần đi lên chợ phiên, Tần Thiên Bảo lại gọi điện thoại tới cho Tưởng Ly, giọng nhiệt tình hứng khởi. Chỉ khổ cho Tưởng Ly bên này, cuối cùng cô nghiến răng cảnh cáo: "Tần Thiên Bảo, lần sau nếu em lại gọi điện tới vào lúc đêm khuya vắng vẻ nữa thì chị sẽ bay qua Tần Xuyên lột da em, không biết là có chênh lệch múi giờ sao!"

Tần Thiên Bảo chưa biết thật. Thằng bé ngước mắt lên nhìn mặt trời chói chang trên đỉnh đầu, ánh nắng như một quả cầu lửa. Nó bèn cười hì hì hỏi cô: "Thiên nữ, chị vẫn chưa kể cho em nghe, lúc đó chị khắp người đầy máu thì làm sao ra được khỏi sa mạc ạ?"

Tưởng Ly:...

Đương nhiên, cũng có bất ngờ.

Lục Chấn Danh chết trong tù, qua giám định, là tai nạn ngoài ý muốn.

Chuyện này lọt tới tai Lục Môn, có không ít người thảng thốt. Lục Đông Thâm với tư cách là bậc con cháu đã tổ chức cho ông ta một tang lễ long trọng. Dưới sự giám sát của cảnh sát, Lục Khởi Bạch được đưa trở về Lục Môn, đích thân hạ táng cho Lục Chấn Danh.

~Hết chương 668~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 669: Con Người Sống Vốn Thực Tế

Hôm đó, mưa thu tầm tã, âm u và lành lạnh. Khi gió thổi qua, quét vào mặt cũng có cảm giác đau châm chích.

Người tới không ít.

Khí thế còn rầm rộ hơn đám tang của Tần Tô nhiều. Không chỉ là người của Lục Môn, tất cả những người từng có liên quan tới Lục Chấn Danh đều được mời tới.

Sau khi tang lễ kết thúc, Lục Khởi Bạch không thể ở lại lâu, trước khi chết anh ta có tới gặp Tưởng Ly.

Lúc ra ngoài Tưởng Ly mặc khá mỏng manh, trên người vẫn luôn khoác chiếc áo dạ lông màu đen của Lục Đông Thâm, càng tôn lên gương mặt trắng trẻo sạch sẽ của cô. Khi Lục Khởi Bạch đi tới, Lục Đông Thâm đang nói chuyện với khách khứa ở ngay gần đó. Tưởng Ly đang định quay lại ô tô thì bị Lục Khởi Bạch gọi giật lại.

Lục Khởi Bạch gầy đi nhiều, cũng đen đi nhiều. Từ lúc tang lễ bắt đầu tới lúc tang lễ kết thúc, anh ta đều trầm mặc. Khi người nhà đáp lễ, anh ta cũng chỉ khẽ cúi người chào các vị khách tới viếng.

Tưởng Ly xưa nay không ưa anh ta, kể từ ngày đầu tiên biết anh ta, cô đã đọc được sự hiểm ác bên trong ánh mắt trông có vẻ bình thản và không ham muốn quá nhiều ấy.

Không sai, là hiểm ác, không phải một dã tâm đơn thuần.

Dã tâm là thứ con gái nhà họ Lục ai nấy đều sở hữu, tất cả đều được giấu đằng sau sự giáo dục văn minh và nghiêm khắc từ nhỏ của gia đình. Giống như Lục Đông Thâm, anh là một kẻ có dã tâm mà trên dưới Lục Môn đều thừa nhận. Anh chưa bao giờ phủ nhận quyết tâm phải ngồi được lên vị trí quyền lực của mình.

Anh có thủ đoạn, có mưu lược, duy chỉ không có sự hiểm ác như trong ánh mắt của Lục Khởi Bạch.

Là một thái độ bất chấp hậu quả, bất chấp mọi thứ đi về phía bóng đêm. Cho dù có ngàn vạn tia nắng chiếu xuống cũng không thể xua đi bóng tối của anh ta.

Nhưng lần này gặp anh ta, Tưởng Ly lại thấy ánh mắt anh ta có vẻ ôn hòa hơn nhiều. Trước kia trong nụ cười của anh ta giấu một lưỡi dao, bây giờ cho dù anh ta không cười, cô ngược lại vẫn cảm nhận được những thay đổi trong cảm xúc của anh ta.

Con người sống tàn ác thì mùi hương trên cơ thể cũng trở nên sắc bén. Hôm nay, trên người Lục Khởi Bạch thấm đẫm mùi mưa ẩm ướt, mùi tự nhiên chiếm quá nửa, ngược lại khiến anh ta trong sáng và thuần khiết hơn nhiều.

"Nghe nói đó là người của bố tôi." Lục Khởi Bạch và Tưởng Ly không có quá nhiều lần tiếp xúc qua lại, thế nên chẳng thể hàn huyên gì. Anh ta đi thẳng vào chuyện chính.

Tưởng Ly không ngờ anh ta lại hỏi chuyện này, hơi sững người một chút. Mà ở ngay gần đó, Lục Đông Thâm cũng tạm dừng cuộc nói chuyện, đi tới bên cạnh cô, tiện thể khoác tay lên vai cô.

Hoàn toàn có ý bảo vệ.

Tưởng Ly quả thật cũng hơi lạnh nên vô thức nép hơn vào lòng Lục Đông Thâm. Khi nhìn về phía Lục Khởi Bạch, ánh mắt cô đã điềm nhiên trở lại: "Ý cậu là chuyện sa mạc? Biết đâu đối phương đột nhiên nổi hứng thì sao. Có phải người của bố cậu hay không chưa biết được, dù sao thì ở những nơi đó thứ kích thích con người ta nhất là lòng tham, không phải sao?"

Anh ta đã có thể hỏi cô, chứng tỏ anh ta nắm rất rõ mọi chuyện trên sa mạc, mấy lời lừa gạt bên ngoài mang ra đối phó với anh ta là hoàn toàn không cần thiết.

Lục Khởi Bạch lẳng lặng nhìn xuống tay cô, ngón tay bị đứt được giấu trong tay áo rộng. Anh ta hình như đã thở dài: "Đáng tiếc quá, một bàn tay đẹp."

"Không đáng tiếc." Tưởng Ly đường hoàng kéo tay áo lên, để lộ bàn tay trái, ngón tay bị đứt ấy xuất hiện hoàn toàn trước mắt anh ta: "Một ngón tay đổi lấy một mạng sống, rất xứng đáng. Con người tôi rất tỉnh táo trước các tình huống, có thể làm gì, không thể làm gì tôi đều biết rõ."

Lục Khởi Bạch dĩ nhiên nghe ra được ý tứ của cô.

"Lạnh quá rồi, vào xe trước đã." Lục Đông Thâm khẽ nói.

Tưởng Ly gật đầu, cô vốn cũng không muốn ở lại đây thêm phút nào nữa.

Sau khi cô đi rồi, Lục Khởi Bạch nhìn Lục Đông Thâm: "Quả nhiên không ai đấu nổi anh, cuối cùng anh vẫn là người chiến thắng."

"Về thế cờ, cậu biết rõ từ đầu mà." Lục Đông Thâm cất giọng rất khẽ.

Lục Khởi Bạch mặt vô cảm: "Nhưng mà, bố tôi không tin."

Lục Đông Thâm ra chiều tiếc nuối: "Vậy thì rất đáng tiếc, cậu nên sớm nhắc nhở bố mình."

Lục Khởi Bạch hơi nheo mắt lại, nhìn anh chằm chằm, rất lâu sau mới hỏi: "Bố tôi thật sự chết do tai nạn?"

"Không thì sao?" Gió thu lạnh lẽo thổi qua, tạo cảm giác run cầm cập. Lục Đông Thâm đứng thẳng người trong gió rét, nét mặt bình thản từ đầu tới cuối.

Lục Khởi Bạch im lặng, ánh mắt âm u như thấm sương.

Sau khi cảnh sát đưa Lục Khởi Bạch đi khỏi, Lục Đông Thâm bước lên xe. Cửa xe đóng lại, cuốn theo không ít khí lạnh vào trong, nhưng cũng nhanh chóng được hơi ấm điều hòa giải phóng hết.

Tưởng Ly xoa xoa bàn tay của anh, cũng rất ấm áp.

Khi xe rời khỏi khu nghĩa trang, Tưởng Ly nhìn ra những hàng cây đã bị mùa thu nhuộm đỏ bên ngoài cửa xe, thở dài: "Nếu ngay từ ban đầu người làm cha đã đi sai đường thì người làm con cũng phải gánh chịu hậu quả theo."

Lục Đông Thâm đặt tay cô vào lòng bàn tay, đùa nghịch và nói: "Từ cổ chí kim, thắng làm vua, thua làm giặc. Nếu hôm nay người ngồi lên vị trí cao nhất là Lục Khởi Bạch thì cũng sẽ có người dùng câu đó nói về anh và bố anh."

Cô ngẫm nghĩ thấy cũng đúng rồi lại thở dài: "Đáng tiếc..."

Lục Đông Thâm nhướng mày tỏ vẻ không hiểu.

"Nếu Lục Khởi Bạch không sinh lòng tham, thì có lẽ bây giờ cũng rất hạnh phúc với Cảnh Ninh chăng." Tưởng Ly tựa người ra sau ghế, hơi ấm của điều hòa khiến cô mơ màng buồn ngủ. Cô nhớ tới gương mặt Cảnh Ninh, một gương mặt rất xinh đẹp.

Lục Đông Thâm khẽ cười, không nói gì, chỉ nhẹ nhàng mát-xa ngón tay bị thương của cô. Trời trở lạnh, ngón tay cô rất dễ đau nhức.

Tưởng Ly quay đầu nhìn anh, lát sau nói: "Anh bảo, Cảnh Ninh có đợi anh ta không?"

"Không biết nữa." Lục Đông Thâm nói thật lòng: "Nhưng bây giờ con người sống rất thực tế, Cảnh Ninh lại không nợ nần gì Lục Khởi Bạch, cho dù không đợi cũng là chuyện bình thường."

Kể cũng phải.

"Khoảng thời gian này, ngoài em gái của Cảnh Ninh đi thăm tù ra, còn có một người đàn ông họ Cao, số lần anh ta tới thăm tù cũng không ít."

"Thế là ý gì? Người đàn ông đó..."

"Nghe nói anh ta từng là bác sỹ tâm lý của Cảnh Ninh, có lẽ cô ấy đã giấu tập đoàn tìm riêng cho mình. Tình cảm của vị bác sỹ họ Cao ấy đối với Cảnh Ninh hình như đã vượt ra ngoài quan hệ bác sỹ bệnh nhân bình thường rồi." Lục Đông Thâm nhìn Tưởng Ly không chớp mắt. Anh cười, giơ tay xoa đầu cô: "Em phải biết, Cảnh Ninh chỉ đi sai đường, về bản chất vẫn là một cô gái tốt. Ông trời để lại cho cô ấy một cánh cửa, để người thật lòng yêu cô ấy bước vào đó cũng là chuyện tốt."

Tưởng Ly suýt xoa. Phải, trên đời có ngàn vạn con đường, sự lựa chọn của con người cũng nhiều vô kể. Một đôi nam nữ bắt đầu đã là nghiệt

duyên, khi kết thúc lại không ai nợ ai, Cảnh Ninh muốn triệt để quên đi quá khứ không được sao?

Được, không ai có thể nói những mối quan hệ nam nữ trên đời chỉ có một hình thức cố định.

Lục Đông Thâm lại hỏi cô: "Ban nãy khi Lục Khởi Bạch hỏi em em không nói thẳng, bé con, em đang sợ điều gì?"

Tưởng Ly quay đầu nhìn anh, trong tay vẫn còn vương lại sự ấm áp của anh: "Em lo..." Những lời sau đó cô không biết nên nói tiếp thế nào, nghĩ lại bèn đổi cách nói: "Lục Khởi Bạch tâm tư khó dò, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện."

Lục Đông Thâm bật cười, kéo đầu cô lại, cúi xuống hôn cô.

Tưởng Ly tranh thủ ôm anh thật chặt.

Câu nói hoang mang bất an đó cô cuối cũng vẫn không thể thốt lên thành lời: Cái chết của Lục Chấn Danh có liên quan đến anh không?

Nhưng chung quy vẫn có người nghi ngờ.

Vào một buổi chiều nọ, Lục Chấn Dương gọi Cận Nghiêm tới nhà.

Ánh nắng trong vườn hoa rất đẹp, quang cảnh cũng đẹp, thời tiết bắt đầu ấm lên một chút, thế nhưng khi đi dạo trong vườn hoa, Lục Chấn Dương vẫn ngửi được mùi giá rét của mùa đông sắp tới.

Cận Nghiêm chậm rãi đi bên cạnh ông. Khi gió thổi lên, anh ta giúp ông xốc lại chiếc áo khoác trên người. Xung quanh không có ai đi theo, hôm nay khí sắc của Lục Chấn Dương khá ổn. Tưởng Ly đã quay về, ít nhiều cũng có thể nghĩ ra cách giúp ông kéo dài tuổi thọ.

Có điều mấy năm gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, những người xung quanh cứ lần lượt ra đi, Lục Chấn Dương luôn rơi vào những mảng hồi ức vô tận. Ngẫm lại cuộc đời này, người đi người ở vốn là chuyện thường tình, nhưng có tuổi rồi, người ta vẫn cứ hy vọng bên cạnh mình náo nhiệt một chút.

Lục Chấn Dương dừng lại ở đó, ông hơi mệt rồi.

Cận Nghiêm đứng bên khẽ nói: "Ông Lục, về phòng nghỉ ngơi một lát đi ạ."

Từ ngày Lục Đông Thâm lên nhậm chức, xưng hô dành cho Lục Chấn Dương đã trở thành "ông Lục", còn danh xưng "Chủ tịch" được giao lại cho con trai cả của ông.

Lục Chấn Dương lắc đầu, nghỉ một chút rồi tiếp tục đi về phía trước. Cận Nghiêm thấy vậy thở dài: "Ông như vậy, chủ tịch Lục sẽ rất lo lắng. Khi trời vào thu, anh ấy đã dặn đi dặn lại gia đình phải chăm sóc ông cẩn thận."

"Tôi biết nó có hiếu." Lục Chấn Dương khẽ đáp, cuối cùng ông cũng không cố chấp nữa, trở về phòng, ngồi xuống chiếc ghế rộng lớn. Cận Nghiêm tiện thể lấy chiếc chăn mỏng đắp lên chân cho ông.

Trong phòng có ô cửa sổ sát sàn, qua cửa sổ vẫn có thể ngắm nhìn cảnh thu trong vườn hoa. Khi gió thổi qua, lá cây ào ào rụng xuống, trên thảm cỏ lại có thêm một lớp màu.

Lục Chấn Dương nhấp một ngụm trà, sau khi đặt tách trà sang bên cạnh, ông bất ngờ hỏi Cận Nghiêm: "Lúc đó, người vào nhà giam tìm Chấn Danh đối chất là cậu đúng không?"

~Hết chương 699~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 670: Chung Quy Vẫn Không Môn Đăng Hộ Đối

Liên quan đến chuyện Tưởng Ly bị đánh úp trong sa mạc, Lục Đông Thâm xử lý rất khéo léo. Đối với bên ngoài anh không tỏ thái độ gì, nhưng đối với bên trong lại điều tra cẩn thận, triệt để, mục đích thứ nhất là tìm ra kẻ đứng đằng sau, thứ hai là tung ra giả tưởng đối với những kẻ có dã tâm trong nội bộ tập đoàn về việc Tưởng Ly gặp nạn, dẫn rắn ra khỏi hang, một mũi tên trúng hai đích.

Nhưng việc Cận Nghiêm vào thăm tù thuộc về bí mật, không công khai với bên ngoài. Vậy mà Lục Chấn Dương vẫn hỏi được câu này, chứng tỏ ông vẫn mắt tinh tai thính lắm. Khi còn nắm quyền Lục Môn, Lục Chấn Dương rất hiếm khi nói chuyện riêng với Cận Nghiêm, nhất là trong tình huống gọi anh ta tới nhà như thế này. Hôm nay đã gọi anh ta tới thì chứng tỏ không phải để ôn chuyện cũ.

Cận Nghiêm không kinh ngạc mà đường hoàng thừa nhận: "Vâng, thưa ông Lục."

Lục Chấn Dương nhìn thẳng vào mặt anh ta: "Chấn Danh nói gì?"

"Cũng không nói gì nhiều." Thái độ của Cận Nghiêm rất cung kính: "Tuy rằng người được sai bảo đã bỏ mạng trong sa mạc, nhưng những chứng cứ khác vẫn đầy đủ, trong chuyện này không có khả năng oan khuất, nhất là trước khi chuyện này xảy ra đã có người vào thăm tù. Qua điều tra, tác dụng của người thăm tù đó phần lớn là để chuyển lời, sau đó người ấy cũng đã tới gặp sát thủ."

"Thế nên?" Lục Chấn Dương bất ngờ hỏi.

Cận Nghiêm không hiểu: "Thế nên sao ạ?"

Lục Chấn Dương nhìn anh ta, không giận dữ tự tỏa ra uy quyền: "Chấn Danh đã chết như thế nào?"

Cận Nghiêm mỉm cười: "Ông Lục nhanh quên quá, ông ta chết vì một tai nạn ngoài ý muốn. Nói cách khác, người có tuổi rồi khó tránh khỏi đau chỗ này, bệnh chỗ kia. Về mặt này, pháp y đã đưa ra giám định, ông Lục còn nghi ngờ chuyện gì sao?"

Lục Chấn Dương im lặng.

Ngoài trời nổi gió, khiến những phiến lá rơi rụng lả tả, rơi xuống mặt cỏ lại không ngừng lăn đi, giống hệt một cuộc tranh đấu thương trường, trông thì có vẻ sóng yên biển lặng, nhưng không biết từ lúc nào cuồng phong bão tố đã ập tới. Người ngồi ở vị trí ấy từ nay về sau sẽ không sống được những ngày bình lặng.

Có lúc ông nghĩ, con đường ông để lại cho con trai rốt cuộc là đúng hay sai? Nếu là đúng thì con trai của ông phải vui vẻ mới đúng chứ, nhưng chỉ khi ở bên người con gái nó yêu, nó mới thật sự vui vẻ. Nếu sai thì sao?

Sai cũng có thể làm được gì?

Ai ai cũng nói Lục Môn tốt, nhưng sống trong Lục Môn, lòng người phức tạp, lợi ích rắc rối, đủ loại quy tắc, đủ loại bó buộc, lấy đâu ra sự tự do tự tại như người bình thường? Bước vào Lục Môn là không có đường quay đầu, giống như mọi sự mọi người trên đời đều có số phận của mình, tiến về phía trước không tìm thấy đường, nhìn về phía sau không thấy lối ra, đây cũng là số phận của Đông Thâm.

Lát sau, Lục Chấn Dương khẽ thở dài một tiếng: "Cận Nghiêm, cậu cuối cùng cũng không còn là Cận Nghiêm của Lục Môn nữa rồi."

Nhưng như vậy cũng tốt.

Cậu ta có lòng riêng, vì Đông Thâm, lòng riêng này ông chấp nhận.

Con cái nhà họ Lục, có ai không phải nhẫn nhịn mà sống?

Lục Chấn Dương yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt trôi đi rất xa, vượt qua những phiến lá rơi rụng ấy, hồi ức dừng lại lúc Đông Thâm vừa tham gia vào sự nghiệp của tập đoàn.

Đông Thâm của lúc đó đã hiểu thế nào là nhẫn nhịn, những lời của trưởng bối Lục Môn nó coi như mệnh lệnh, bảo nó đi về phía Đông nó không dám đi về phía Tây, lợi ích của các cổ đông trong tập đoàn nó cũng không bao giờ nhúng tay vào, chỉ cắm đầu làm việc của mình. Phàm là trưởng bối, không ai không khen Đông Thâm ngoan ngoãn, nghe lời. Phàm là cổ đông, không ai không coi nó là chủ nhân tương lai của tập đoàn.

Cho đến khi, nó viện cớ Trần Du để trở mặt công khai với các trưởng bối Lục Môn, họ mới chợt nhận ra, Lục Đông Thâm hiền lành biết an phận trong mắt họ từ lâu đã có một đôi cánh vững chắc.

Cũng bắt đầu từ lúc đó, các cổ đông của tập đoàn mới ý thức được bên trong Lục Môn giấu một con sói thật sự, con sói này chính là Lục Đông Thâm. Anh lợi dụng sự hờ hững và thiếu kiểm soát của mọi người đối với mình để âm thầm xây dựng thị trường và quan hệ của riêng mình, vào lúc không ai hay biết đã có một nền tảng thị trường quan trọng và vững chắc. Tới khi mọi người chợt phát hiện ra thì anh đã không thể thay thế.

Nhưng đây định sẵn là một con đường máu.

Nhưng chắc chắn sẽ lại có người muốn lật đổ, chuyện này đã xảy ra, đang xảy ra và sẽ còn tiếp tục xảy ra.

***

Về sau, ông Lục vẫn gọi Lục Đông Thâm và Tưởng Ly về nhà cũ ăn cơm.

Sau khi Tần Tô ra đi, căn nhà này trống vắng hơn nhiều. Con cái nhà họ Lục không có thói quen sống cùng bố mẹ, giống như Lục Đông Thâm hay Lục Nam Thâm, trưởng thành rồi đều bị ông Lục đuổi ra ngoài, dù có quay về ở cũng không ở quá lâu.

Lục Đông Thâm cũng từng lo lắng cho Lục Chấn Dương, đề nghị dọn về sống cùng ông. Lục Chấn Dương nghe xong thấy phiền, bèn nói bản thân ông cũng thích náo nhiệt, nhưng chung quy vẫn ở một mình yên tĩnh đã quen, đông người lâu dần cũng thấy chán.

Lục Đông Thâm và Tưởng Ly sẽ thường xuyên về nhà thăm ông. Tuy rằng có một dạo, quan hệ giữa Lục Chấn Dương và Lục Đông Thâm trông có vẻ khó nói, nhưng thi thoảng anh vẫn báo cáo chuyện công ty cho ông. Về sau Lục Chấn Dương nói: Bây giờ công ty do con quản lý, con xưa nay vẫn là người có chủ kiến nhất, thế nên không cần phải nói với bố nữa.

So với Lục Đông Thâm, Tưởng Ly được Lục Chấn Dương yêu quý hơn. Tuy rằng Lục Chấn Dương đã có tuổi nhưng cũng không phải là một ông già trẻ con. Một người đã tranh đấu tàn sát nửa đời người như ông, có lẽ đến chết cũng không thể trở về tính cách của một đứa trẻ nữa. Ông thích thảo luận chủ đề mùi hương với Tưởng Ly, đa phần cũng bắt đầu mày mò các loại cây cỏ.

Nhưng có một chuyện, Lục Chấn Dương rất sốt ruột.

Bế cháu.

Lục Chấn Dương không phải là một người hay càm ràm, ông làm việc xưa nay dứt khoát gọn gàng, vậy mà đối với chuyện mong muốn bế cháu, ông không ít lần trách móc hai vợ chồng Lục Đông Thâm.

Hôm nay trên bàn ăn, Lục Chấn Dương mở miệng đã nói đến chuyện cháu nội. Đương nhiên, ông mưu toan cả cuộc đời, trong lúc băn khoăn chuyện này ắt cũng có tính toán và kế hoạch.

Ông nhấn mạnh tới Lục Bắc Thần và Cố Sơ, nói hai đứa đó là người biết sống tỉnh táo, tuổi nào làm việc ấy. Kỳ thực, ông chủ yếu nhắc đến chuyện Cố Sơ mang thai, bảo họ đã tới tuổi rồi thì phải làm cha mẹ đi thôi, rồi lại kể khoảng thời gian trước Cố Sơ đi khám thai, đứa bé rất khỏe mạnh.

Ông còn nói đứa bé đó hợp bố. Chẳng phải Bắc Thần đã tỉnh lại sao, còn hồi phục sức khỏe rất tốt.

"Tiểu Sơ mang thai một đứa con trai. Đương nhiên rồi, trai hay gái không quan trọng, đều là con cái nhà họ Lục." Lục Chấn Dương bắt đầu nói: "Có cả trai lẫn gái là tốt nhất. Cả Lục Môn tính cả đời của các con quả thực cũng hiếm con gái, toàn con gái cũng không thú vị lắm."

Tưởng Ly thì cắm đầu gặm xương sườn, nhưng tai nghe rất rõ ràng. Vậy là bắt cô sinh nhiều rồi... Cô lẳng lặng đánh mắt nhìn Lục Đông Thâm, nhưng chỉ thấy anh vẫn đang cố nhịn cười. Có lẽ cảm nhận được ánh mắt Tưởng Ly, anh buông đũa nói với Lục Chấn Dương: "Bắc Thần cưới trước chúng con, có con cũng là chuyện thường. Bé con vừa trở về không lâu..."

"Bố cũng không có ý định ép hai đứa, chỉ là hôm nay hai đứa về thăm nhà, bố tiện thì nói vậy thôi. Bố là người nôn nóng muốn bế cháu sao? Vả

lại, bố có cháu rồi." Lục Chấn Dương ngắt lời Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm "ồ" một tiếng, không nói thêm gì khác.

Từ nhỏ, nhà họ Lục đã có phép tắc trên bàn ăn, người như Lục Chấn Dương càng tôn trọng truyền thống, khi ăn không ăn nói. Nhưng bây giờ chỉ cần nhắc tới cháu nội, ông liền nói như máy, sau đó đường hoàng bảo họ: Bố là người nôn nóng muốn bế cháu sao?

Thấy Lục Đông Thâm không đáp, Lục Chấn Dương im lặng một lúc rồi lại nói tiếp: "Cũng không biết hai đứa nó sau này có sinh thêm được đứa cháu gái cho bố không. Chi này của nhà họ Lục hơi ít con cháu. Hai đứa cũng tranh thủ đi, nhân lúc bây giờ chưa có chuyện gì trọng đại."

Câu này thật là...

"Cái thằng oắt Nam Thâm đó không biết có kỳ vọng được gì không."

Tưởng Ly hắng giọng: "Nam Thâm một lòng tập trung vào âm nhạc nên vẫn chưa vội kết hôn. Cậu ấy cũng được mấy cô gái trẻ yêu quý lắm, đừng đào hoa quá là được."

Không nhắc đến thì không sao, vừa nhắc đến Lục Chấn Dương liền không còn tâm trạng ăn uống gì nữa: "Nó nào có tập trung vào âm nhạc? Người hiểu con nhất là cha, nó ra sao bố không biết ư?"

"Bố, Nam Thâm rất tốt mà." Lục Đông Thâm bênh em trai.

Lục Chấn Dương nhíu mày, gõ đũa lên đĩa: "Ngày nào cũng đàn đúm với thằng nhỏ nhà họ Niên, gần mực thì đen, gần đèn thì rạng. Ngày trước em trai con nó nghe lời biết bao? Bây giờ thì sao? Chỉ khiến người ta thêm bực mình!"

Thằng nhỏ nhà họ Niên?

"Em trai của Niên Bách Ngạn?" Lục Đông Thâm hỏi.

Lục Chấn Dương bực dọc "ừm" một tiếng.

Lục Đông Thâm bật cười: "Hoàn cảnh hiện tại của Niên Bách Ngạn có hơi khó xử một chút nhưng không thể phủ nhận người nhà họ Niên, Niên Bách Ngạn làm việc gì cũng lo cho đại cục, em trai của anh ấy cũng không kém đâu."

"Gây hấn, đánh lộn, đua xe, đây gọi là không kém? Bố thấy chính là không làm việc chính chỉ mải đua đòi, ngay cả em trai con cũng bắt chước mấy thói hư ấy." Nói tới đây, Lục Chấn Dương cố kiềm chế cơn giận rồi mới nói tiếp: "Về cậu Niên Bách Ngạn đó bố cũng từng nghe qua, chuyện nhà họ Niên cũng biết đôi điều. Chỉ là Nam Thâm chơi chung với nhà họ..."

Lục Đông Thâm ngước mắt lên nhìn Lục Chấn Dương.

Lục Chấn Dương khựng lại, thở dài ngao ngán: "Chung quy vẫn không môn đăng hộ đối."

Ông vừa dứt lời, Tưởng Ly đã suýt nữa ho sặc sụa vì ngụm canh uống dở. Cô cố nhịn cười. Cụm từ "môn đăng hộ đối" dùng cứ gọi là cao thâm.

Phản ứng của Tưởng Ly, Lục Chấn Dương đã nhìn thấy hết, ông cũng cảm thấy mình dùng từ này không ổn, bèn hắng giọng, đập bàn: "Tóm lại, hai đứa con đừng đợi Nam Thâm nữa, tự tranh thủ đi."

Lục Đông Thâm lập tức tỏ thái độ: "Được, chuyện này không cần bố giục, con tranh thủ."

Tưởng Ly nghĩ thầm: Xem anh giỏi chưa kìa. Chuyện con cái này em không nhè ra, anh nghĩ anh quyết được chắc? Nhưng suy nghĩ đi lại... Thật ra có đứa con cũng tốt, Tiểu Tiểu Tiểu Thâm chắc là cũng rất giống Tiểu Tiểu Thâm.

Nhận được lời bảo đảm chắc như đinh đóng cột của Lục Đông Thâm, Lục Chấn Dương vẫn chưa yên tâm, vì ông hiểu Tưởng Ly. Cậu con trai của ông có cứng rắn đến đâu, gặp Tưởng Ly cũng thành vũng nước, mọi sự đều theo nghe lời của Tưởng Ly. Nếu con bé không muốn... Nó hoàn toàn có bản lĩnh khiến Lục Đông Thâm cố gắng một mình thành ra công cốc.

Tưởng Ly phát hiện được ánh mắt của Lục Chấn Dương. Cô buông đũa, tỏ thái độ: "Bố yên tâm đi ạ."

Câu nói này mới khiến Lục Chấn Dương yên tâm thật sự.

Lục Đông Thâm sao không nhìn ra những "thay đổi khôn lường" trong chuyện này? Anh cười khổ, chuyện quái gì đây? Chuyện sinh con mà cô cũng đè đầu cưỡi cổ anh? Chẳng phải chỉ có việc đè ra giải quyết thôi sao? Trước kia anh chiều cô, thương cô quá rồi...

Sau khi nhận được "bảo hiểm kép", Lục Chấn Dương cũng dừng chủ đề này lại, bắt đầu chuyển sang sức khỏe của Lục Đông Thâm. Về chuyện này, cho dù bây giờ nó đã không còn là điểm yếu để uy hiếp nhưng cũng chỉ nhắc tới khi ở nhà.

Lục Đông Thâm nói mình không còn vấn đề gì nữa. Nhưng Tưởng Ly càng có quyền phát ngôn hơn. Cô nói Lục Chấn Dương cứ yên tâm thì ông mới yên tâm. Đáng tiếc cho ngón tay của cô, mỗi lần Lục Chấn Dương nhìn thấy cô là lại đau lòng. Tưởng Ly cười nói: "Đứt cũng tốt ạ, để Đông Thâm cảm thấy anh ấy nợ con cả đời, phải trả ơn nghĩa này cả đời, tốt quá ạ."

Lục Chấn Dương vờ quát nạt: Ai lại mang cơ thể của mình ra làm trò đùa.

Lục Đông Thâm thì thầm bên tai cô: "Từ lúc thích em, anh đã nợ em cả đời rồi."

Tưởng Ly chống một tay lên má quay sang nhìn anh, nụ cười nửa chính nửa tà còn thêm phần mờ ám: Thích em...

Câu này quá đen tối*.

*Nghĩa mà Tưởng Ly nghĩ tới là: Từ lúc thích trèo lên người em.

Vợ chồng đồng lòng, Lục Đông Thâm đọc được nụ cười quỷ quyệt trong mắt cô, khẽ bổ sung một câu: "Cũng là có ý đó đấy."

Tưởng Ly nhủ thầm trong lòng: Quả nhiên lưu manh.

Lục Chấn Dương không nhìn thấy họ mắt đưa mày liếc, ông chuyển chủ đề sang Lục Chấn Danh, nhưng cũng không nhắc nhiều, thậm chí cũng không bàn luận chi tiết việc Lục Chấn Danh thuê sát thủ, chỉ nói những chuyện khi ông ta còn sống.

"Em trai trong nhà, bây giờ như vậy, bố cũng có trách nhiệm." Lục Chấn Dương có phần ảm đạm buồn thương.

Tưởng Ly sợ nhất mỗi lúc Lục Chấn Dương đau buồn. Sau khi Lục Chấn Danh qua đời, ông vẻ không quá đau khổ, nhưng dù sao cũng là em ruột của mình, nói không đau lòng là giả, huống hồ ông ta còn muốn hại con trai và con dâu của ông.

Nỗi đau lớn nhất dành cho người thân có lẽ chỉ đến thế mà thôi?

Cô lên tiếng an ủi, nói ông phải hết sức chú ý tới sức khỏe. Lục Chấn Dương nghe xong cũng áy náy, nói với Tưởng Ly: "Để con chịu thiệt thòi rồi."

Tưởng Ly không cảm thấy vậy, chuyện này cô gặp nhiều rồi, có Lục Đông Thâm ở bên, cô không cảm thấy ấm ức gì nữa.

Lục Đông Thâm không còn thoải mái như ban nãy, ngược lại, khi bắt đầu chủ đề này, nụ cười trong mắt anh đã biến mất. Lục Chấn Dương không phải không nhìn thấy sự thay đổi trong cảm xúc của anh. Đều là người nhà cả, không cần phải giả vờ như không có chuyện gì.

"Đông Thâm, chú hai con..."

"Bố, về tang lễ con đã để ông ta ra đi trong vẻ vang rồi." Lục Đông Thâm hiếm khi ngắt lời Lục Chấn Dương, ngữ khí hờ hững.

Tưởng Ly ngồi bên cạnh nghe, trái tim vô thức co thắt lại.

Lục Chấn Dương nhìn anh, lát sau thở dài, không nói gì nữa.

Khi lên tiếng lần nữa, ngữ khí của Lục Đông Thâm đã ấm áp trở lại, lại giống như ban nãy, anh múc một chén canh đặt trước mặt Lục Chấn Dương, và nói: "Canh hôm nay rất ngon, bố uống nhiều một chút."

~Hết chương 670~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 671: Chỉ Khi Cô Vui

Đổng sự Từ trở thành chim sa lưới, cá sa hũ.

Khi Tưởng Ly xuất hiện trong buổi họp báo cũng là lúc ông ta không còn đường tiến, không có đường lùi. Mà ngày hôm nay, tập đoàn đưa ra phán quyết cuối cùng cho việc đổng sự Từ với tư cách cổ đông làm tổn hại đến lợi ích của tập đoàn.

Từ mấy hôm trước, đổng sự Từ đã nhận được những thông báo bằng văn bản của Hội đồng quản trị. Ông ta không bày tỏ thái độ gì, trên thực tế cũng không còn gì để bày tỏ cả, tất cả đã bày rõ ràng ra đó, hơn nữa còn do chính Cận Nghiêm đích thân điều tra ra.

Hai "tội chứng".

Thứ nhất, tiết lộ bí mật cấp cao của tập đoàn, nhất là bí mật liên quan tới quy hoạch phát triển tương lai của tập đoàn.

Thứ hai, tham ô tiền của tập đoàn, lợi dụng các khoản quỹ của tập đoàn, âm thầm thương thảo những chuyện hợp tác làm ăn không thể để ai biết với các đối thủ thương mại.

Đó coi như đã là tội nặng, còn chưa kể đến việc thu mua cổ đông, chấp nhận những lợi ích và thao túng báo chí, âm thầm nuôi dưỡng tâm phúc với dã tâm thay thế các chức vụ cấp trung của tập đoàn.

Nhưng ở trong mắt Lục Đông Thâm, chuyện còn nghiêm trọng hơn cả là đổng sự Từ cũng âm thầm qua lại với Lục Chấn Danh.

Vì sao hôm đó ở trong sa mạc, sát thủ phải đợi tới khi nhìn thấy Huyền thạch rồi mới ra tay giết người? Chẳng qua là muốn "một mũi tên trúng hai đích". Nhưng Lục Chấn Danh đã ngồi tù, lẽ nào đích còn lại chỉ để giải hận?

Không, Lục Chấn Danh không rảnh rỗi đến thế.

Cái đích còn lại ông ta định dành cho đổng sự Từ.

Đổng sự Từ là một lão cáo già, ngay từ ban đầu ông ta đã biết Lục Đông Thâm không hề ưa mình, thậm chí có rất nhiều lúc ông ta cũng không hài lòng với cách làm của anh. Thế nên từ giây phút Lục Đông Thâm ngồi lên chiếc ghế quyền lực, ông ta đã biết ngày tháng thoải mái của mình không còn nhiều. Lục Đông Thâm vừa ngồi lên là quyết đoán mạnh mẽ, có sự tàn độc không niệm tình cũ, dĩ nhiên ông ta phải chuẩn bị cho tương lai.

Ông ta không được coi là người của Lục Chấn Danh, nhưng nếu đã đối mặt với cùng một đối thủ thì dĩ nhiên sẽ có chung chủ đề để nói. Ông ta âm thầm chuyển tiền công vào tài khoản công ty của đối phương, tốt nhất là trước hết có được một bản công thức giấy, một là có thể đả kích Lục Đông Thâm, hai là cũng bớt phiền cho bản thân.

Nói cách khác, ông ta từ lâu đã có lòng khác, đồng thời vì chuyện này chuẩn bị hai việc. Hoặc là Lục Đông Thâm bị đánh gục, phải xuống chức, ông ta sẽ đưa một bù nhìn lên thế chỗ anh; Hai là trước khi đầu mối của sự việc lộ ra, ông ta rút lui trước, giữ lại non xanh không sợ không có củi đốt.

Trăm tính ngàn tính lại không ngờ được Lục Đông Thâm sẽ đưa ông ta vào thế cờ, một chiêu diệt ông ta triệt để.

Lục Đông Thâm tuyên bố quyết định xử lý đổng sự Từ ngay trong buổi họp Hội đồng quản trị, bãi miễn các chức vụ và chức danh cổ đông, thu hồi lại cổ phần và các tài sản thuộc về công ty, thay đổi danh sách cổ đông, đồng thời, cảnh sát cũng lập tức đưa đổng sự Từ đi.

Tưởng Ly không tham gia.

Cô không thích họp hành.

Ai ai cũng biết dâu trưởng Lục Môn cao quý, thế nên trước khi buổi họp Hội đồng quản trị bắt đầu, phải là người trợ lý đắc lực của Lục Đông Thâm tới mời cô. Lúc đó Tưởng Ly đang ghi chép tỷ lệ của công thức mùi hương, không buồn ngẩng đầu lên, nói: "Tôi không đi đâu, lãng phí thời gian còn dễ ngủ gật."

Câu nói này khiến người trợ lý run rẩy: Làm sao giải thích với sếp đây?

Tưởng Ly bày cho anh ta một chiêu: "Anh cứ đường hoàng nói với Lục Đông Thâm, anh ấy sẽ không trách anh đâu."

Không trách? Không trách mới lạ đó.

Lần này buổi họp Hội đồng quản trị khác với bình thường, hơn nữa còn liên quan tới chuyện thay đổi cổ đông, Chủ tịch Lục đã đặc biệt nhấn mạnh Lục phu nhân phải tham gia.

Kết quả...

Lục phu nhân không quan tâm tới anh ta, cầm theo bản ghi chép mùi hương quay ngoắt đầu, đi vào phòng thí nghiệm.

Người trợ lý nói lại với Lục Đông Thâm bằng tâm trạng tế cả trái tim lên phần mộ. Không ngờ, nghe xong, Lục Đông Thâm khẽ gật đầu, dặn dò anh ta báo lại với phòng thư ký, chuẩn bị cho phu nhân trà chiều cùng một ít lê tươi, gần đây cổ họng cô không được khỏe lắm.

Người trợ lý trong phút chốc cảm thấy... phu nhân quả thật thần thánh.

Tưởng Ly đã ăn hết sạch đĩa lê mọng nước rồi mới đủng đỉnh đi tới phòng họp. Cô cảm thấy buồn ngủ là chuyện nhỏ, người ta đã quan tâm đến mày như thế, mày tham gia buổi họp, cổ vũ cho anh ấy có mất gì đâu.

Kết quả khi cô lên tới tầng họp, bên trong đang bừng bừng khí thế, muốn vào trong cũng đành thôi, cô đành quan sát Lục Đông Thâm qua khe cửa ở góc khuất nhất của phòng họp.

Lục Đông Thâm đang ngồi nghiêm chỉnh trên ghế Chủ tịch, cũng không biết là bộ vest tôn lên khí chất cao quý của anh, hay khí chất ấy khiến bộ vest thêm thẳng tắp. Tóm lại, ở trong mắt Tưởng Ly thì chính là: Chồng mình đẹp trai thật đấy...

***

Sau khi tan họp, Lục Đông Thâm về thẳng phòng làm việc, Tưởng Ly đã đợi ở đó sẵn.

Nhưng đừng kỳ vọng cô đang dịu dàng ngồi đó chờ đợi như một người vợ hiền lương thục đức, hoặc nhào vào lòng anh như một cô vợ bé nhỏ, làm nũng rằng cô đến đây vì nhớ anh.

Mấy lời sến súa anh thích nghe, cũng tự cho rằng mình nghe không biết chán. Vậy mà, khi nào Tưởng Ly chịu làm nũng, chứng tỏ cô đang vui.

Tưởng Ly đang tưới hoa.

Chậu mai trắng ngọc điệp đó.

Sau khi nhìn thấy Lục Đông Thâm đi vào, cô chỉ khẽ liếc anh một cái, tay cầm bình xịt không hề dừng lại, uể oải nói: "Anh vừa họp xong, ngồi xuống nghỉ ngơi đi."

Nói cứ như đây là phòng làm việc của cô vậy.

Lục Đông Thâm đặt tài liệu lên mặt bàn, cởi hai cúc áo trên ngực ra, thư giãn để xoa dịu sự mỏi mệt và nghiêm khắc trong buổi họp. Anh tiến tới, nhẹ nhàng vòng tay ôm cô từ phía sau, khẽ cười: "Em được chiều đến không coi ai ra gì nữa rồi."

"Bị ai chiều?" Tưởng Ly hơi nghiêng đầu, khẽ hỏi.

Lục Đông Thâm tranh thủ cắn nhẹ lên môi cô, Tưởng Ly bật cười giơ tay đẩy anh.

Cô không đẩy được, anh vẫn ôm chặt cô, nhưng không tiếp tục giở trò lưu manh nữa.

"Anh cứ tưởng cây mai trắng ngọc điệp này sẽ nảy mầm vào ngày em trở về, kết quả nó khiến người ta thật thất vọng." Lục Đông Thâm nhìn những cành hoa trơ trụi trên chậu hoa được dòng nước tưới tắm, cảm khái nói một câu.

Tưởng Ly dựa vào người anh, quá nửa sức nặng cơ thể dồn vào người anh. Cô cười nói: "Nó đâu phải mai trắng thành tinh, làm sao có thần giao cách cảm với em được."

"Thế này tính là nó còn sống hay đã chết?" Lục Đông Thâm cứ băn khoăn mãi vấn đề này.

Tưởng Ly nghiêng đầu, nhìn trái ngó phải, hết nhíu mày lại dãn mày, cuối cùng đưa ra kết luận: "Sống dở chết dở chăng."

Lục Đông Thâm phá lên cười, còn tưởng cô đưa ra được kết luận gì cao siêu chứ. Chẳng phải cô là cao thủ ư?

Cây mai này anh cũng đã dồn vào nhiều tâm sức.

Nó theo anh lắc lư suốt dọc đường sang Trung Quốc rồi lại về Mỹ, chỉ vì một câu nói của quản gia: Đây là cây hoa phu nhân thích nhất... Anh đã lập lời thề dù thế nào cũng phải trồng sống nó, tốt nhất là đợi tới khi Tưởng Ly quay về, cô sẽ được nhìn thấy mai trắng đâm chồi.

Trên thực tế, khi Tưởng Ly bước vào cửa, thứ đầu tiên cô nhìn thấy chính là... cây mai trơ cành.

Anh rất áy náy, lại cảm thấy mất hết thể diện. Một người đã trải nhiều sóng gió như anh mà không chế ngự nổi một cây hoa. Thế là anh bỏ hết sĩ diện, vô sỉ hỏi cô một câu. Kết quả người ta đáp lại rất tự nhiên: Em cũng đã trồng bao giờ đâu.

Một câu nói khiến anh suýt phun ra máu.

Thấy vậy cô bèn nhấn mạnh: "Em là ai chứ, nhà tạo hương, không được nói em cưng nhất thứ mùi nào. Nói cách khác, cũng không được cưng nhất loại hoa nào, anh hiểu chứ?"

Hiểu rồi, chắc là cây hoa già anh tốn tâm huyết gần bốn tháng, nâng niu trân trọng chỉ sợ nó bị thương tích gì chỉ là một cây hoa cô mua đại về chơi, còn việc có nuôi sống được nó không, tất cả tùy duyên.

Vậy đào đâu ra cái gọi là "loài hoa phu nhân thích nhất"? Xem ra, quản gia chỉ muốn lấy lòng cô mà thôi.

Nhìn điệu bộ rầu rĩ của anh, Tưởng Ly chắc chắn anh đã hiểu lầm, lập tức chuyển nó tới văn phòng của anh, đồng thời nói: "Không ngờ anh thích mai trắng. Cứ tận tâm nuôi trồng, chưa biết chừng sẽ có kỳ tích, em sẽ giúp anh."

Lục Đông Thâm thầm nghĩ: Ai thích cái cây trụi lá này chứ? Chẳng phải vì em sao. Nhưng ở lâu với nó anh cũng đã có chút tình cảm. Anh nói: Để ở văn phòng thì để ở văn phòng đi vậy.

Còn về sự giúp đỡ của cô...

Ha ha, chỉ khi nào cô vui, nó mới xuất hiện.

~Hết chương 671~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 672: Hiện Thực Xã Hội

Khi thư ký gõ cửa đi vào, Lục Đông Thâm vẫn đứng ôm Tưởng Ly không chút kiêng dè. Thư ký chuẩn bị một chút trà bánh đặt lên mặt bàn, đều là mấy món Tưởng Ly dặn họ chuẩn bị trước khi cô đi vào phòng anh, tiện cho Lục Đông Thâm bổ sung chút năng lượng sau buổi họp vừa rồi.

Các loại bánh và trà cũng đều do Tưởng Ly lựa chọn và quyết định, nhưng đa phần do chính tay cô làm, nhất là những thứ Lục Đông Thâm ăn uống tại tập đoàn đều được cô kiểm soát nghiêm ngặt. Cái gì được ăn, cái gì không được ăn, cái gì nên ăn chung với cái gì...

Đối với sự chuẩn bị của Tưởng Ly, Lục Đông Thâm xưa nay không có ý kiến gì, hoặc có thể nói là một chút ý kiến cũng không có. Về điểm này, phòng thư ký hiểu rất rõ. Có mấy thư ký còn xì xào bàn tán: "Chủ tịch Lục của chúng ta cũng chẳng phòng bị gì cả, nếu sau này phu nhân trở mặt thì..."

Một giây trước có người nói, một giây sau đã có người chặt đứt mọi suy nghĩ: "Làm gì có chuyện đó? Chủ tịch Lục thương phu nhân của anh ấy, đã nâng niu trên tay sao có thể trở mặt chứ? Nghe nói Lục phu nhân vào phòng của Chủ tịch còn không cần thông báo, cứ đẩy cửa vào như cổng thành vậy thôi."

Câu này không sai.

Cũng không cần nghe nói.

Về chuyện này, cả phòng thư ký đều biết.

Ban đầu, khi Tưởng Ly ngang nhiên đi vào văn phòng của Lục Đông Thâm không cần đợi thông báo, phòng thư ký cứ gọi là thấp thỏm lo âu. Nhưng thấy Lục Đông Thâm không phản ứng gì, họ liền thở phào nhẹ nhõm, nghĩ bụng lần sau nhớ phải làm đúng quy trình.

Nhưng lại thêm một lần Tưởng Ly không đợi thông báo đã vào phòng, đúng lúc Lục Đông Thâm và mấy cán bộ cấp cao đang bàn công việc, lúc đó cô thư ký đi ngay sau cô sợ đến tái cả mặt, chỉ lo Lục Đông Thâm mắng té tát và cho mình nghỉ việc luôn. Kết quả, cô thư ký nhìn thấy cảnh... Lục Đông Thâm mỉm cười, nói với Tưởng Ly: Ngồi đó đợi anh một chút.

Ngồi đó đợi anh...

Câu nói này lọt vào tai cô thư ký là một sự dịu dàng khó tả, giống như lời tình yêu đẹp nhất, khiến người bên cạnh cảm thấy tim đập rộn ràng.

Kể từ ngày đó, phòng thư ký bớt một mục đi thông báo. Mỗi lần Tưởng Ly tới phòng, họ đều chủ động mở rộng cửa. Đương nhiên, nếu là người khác thì không được phép, những lúc Lục Đông Thâm chỉ nghiêm mặt không giận dữ cũng đủ khiến người ta sợ mất mật.

Từ ngày Lục phu nhân trở về, từ trên xuống dưới trong công ty đều biết chủ tịch Lục càng yêu thương cô hơn, chuyện gì cũng nghe theo cô, cưng chiều cô, cho dù là trước mặt mọi người, nếu cần bày tỏ tình cảm với cô thì vẫn cứ bày tỏ.

Giống như quang cảnh trong phòng làm việc lúc này đây.

Lúc ra khỏi cửa, thư ký nhìn thấy Tưởng Ly đút cho Lục Đông Thâm một miếng bánh, lòng ngưỡng mộ: Lục phu nhân của họ đúng là có cách dạy chồng, có thể huấn luyện một con sói thành... một con cún.

Tưởng Ly thì chẳng quan tâm mọi người xung quanh nghĩ thế nào. Ngay khi cửa văn phòng đóng lại, cô liền đẩy Lục Đông Thâm xuống sofa. Lục Đông Thâm theo đà ngồi phịch xuống, còn cô thì vắt chân ngồi lên đùi anh.

"Em chỉ cảm thấy đồng sự Từ quá ngu ngốc." Cô nói: "Ông ta quá đề cao năng lực của bản thân hay cảm thấy bất kỳ ai chỉ cần cầm được Huyền thạch là xong chuyện? Ông ta nên hiểu một điều, là em quan trọng hơn công thức. Nếu mà là em, ông ta nên đợi em quay về, bắt cóc em hoặc uy hiếp em gì đó, khiến em ngoan ngoãn chịu trận."

Lục Đông Thâm lười biếng dựa vào ghế, vòng tay qua eo cô, hơi dùng sức kéo cô lại gần, cười hỏi: "Nói chuyện nghiêm túc với anh bằng tư thế này đấy à?"

"Thì cứ coi như là buôn chuyện linh tinh đi." Tưởng Ly bò rạp lên người anh: "Ban ngày ban mặt, anh nghĩ em định làm gì anh?"

Lục Đông Thâm rướn môi cười: "Anh hoan nghênh em làm gì đó với anh mà."

Tưởng Ly giơ một ngón tay ra chọc chọc xuống dưới cằm anh: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó..." Lục Đông Thâm vui vẻ vì thấy cô dính sát vào mình: "Nói theo lời của bố anh chính là, tới tuổi nào thì làm việc tuổi ấy, ví dụ như, lên kế hoạch sản xuất con người."

Tưởng Ly cũng không có ý kháng cự, cô cười hì hì: "Vậy phải xem bản lĩnh của anh rồi."

Lục Đông Thâm không nhịn được, vùi đầu vào hõm cổ cô, lẩm bẩm: "Đảm bảo khiến em hài lòng."

Đúng vào lúc tình ý nồng đậm thì điện thoại đổ chuông.

Vốn đang là giờ làm việc, Lục Đông Thâm muốn ngang bướng cũng khó. Anh ôm lấy cô và khẽ nói: "Vào phòng nghỉ đợi anh."

Tưởng Ly mím môi cười, nhẹ nhàng đẩy anh một cái rồi đứng lên đi vào phòng nghỉ.

Lúc này việc Lục Đông Thâm muốn làm nhất chính là nói xong cuộc điện thoại kia càng nhanh càng tốt, đồng thời răn dạy cho người "có duyên" kia một bài.

Anh nghe máy, là Nhiêu Tôn.

Ngữ khí uể oải đi kèm với bắng nhắng, đại để nói một số chuyện liên quan tới dự án đầu tư.

Cũng coi như việc chính, nhưng Lục Đông Thâm hơi bốc hỏa. Anh quát lên với Nhiêu Tôn: "Cậu rảnh quá phải không? Mấy việc vớ vẩn này nói lúc nào chẳng được? Hơn nữa có cần cậu nói cho tôi nghe không?"

Dứt lời, liền có người ho khẽ.

Lục Đông Thâm quay đầu nhìn, cả người mềm nhũn ra.

Tưởng Ly đang đứng dựa vào cửa phòng nghỉ, áo sơ mi hơi hé mở, bả vai lộ ra gần hết, cả người toát lên một vẻ quyến rũ. Thấy anh nhìn về phía này, cô lại nở một nụ cười mê hồn. Cô nhanh lẹ chuồn vào phòng nghỉ, để cánh cửa khép hờ hững, giống hệt như cách dụ dỗ của cô.

Trái tim Lục Đông Thâm ngứa ngáy, giống như có một chiếc móc câu móc nó lên vậy.

Nhiêu Tôn ở đầu kia đang định lên tiếng thì anh đã ngắt lời: "Nói sau đi."

Anh để di động đó, sải bước đi vào phòng nghỉ.

Đầu này điện thoại, Nhiêu Tôn chẳng hiểu chuyện gì. Anh ấy nhìn giờ, qua giờ ăn trưa và chưa đến giờ tan ca thì đúng là giờ làm việc mà... Tay Lục Đông Thâm này ăn nhầm thuốc nổ à?

***

Xuân qua hè tới.

Một ngày rất đẹp, trong ánh nắng có niềm vui, trong không khí có vị ngọt ngào.

Hôn lễ này của Lục Đông Thâm và Tưởng Ly được cử hành rất long trọng, hoàn toàn đi ngược lại với ý nguyện muốn tổ chức kín đáo lúc trước của Tưởng Ly. Người vui nhất phải kể tới Lục Chấn Dương. Ông an ủi Tưởng Ly: Sao có thể kín đáo được? Biết bao con mắt đang chờ đợi lễ cưới này của hai đứa đấy?

Kể cũng phải, cũng phải bắt nguồn từ địa vị ngày hôm nay của Lục Đông Thâm.

Ngoài đổng sự Từ ra, các cổ đông đều đã được tiến hành điều chỉnh lại. Lục Đông Thâm coi như đã dọn dẹp sạch sẽ Hội đồng quản trị một cách đường đường chính chính, thậm chí các nhân viên quan trọng từ cấp cao tới cấp trung đều một lòng với anh. Cộng thêm việc, bây giờ việc làm ăn của Lục Môn lại to ra, nhất là dự án có Hoa Lực và Trường Thịnh đầu tư đang hừng hực khí thế...

Có ai không muốn nhân đám cưới lần này có chút hời từ Lục Đông Thâm?

Nghĩ tới lúc trước khi Lục Đông Thâm quyết định làm đám cưới, ngày cưới vừa định, anh không thông báo với ai khác, Tưởng Ly chỉ báo cho vài người bàn, kết quả chuyện này vừa bị lộ ra, liên tục có những người tới gửi lời mừng, gần như định làm sập cánh cửa nhà họ Lục.

Tưởng Ly bĩu môi nói: Đúng là lòng người dễ đổi.

Lục Đông Thâm thì nhìn thấu, chỉ bật cười: Hiện thực xã hội mà.

Đông người náo nhiệt, đây là ý của Lục Chấn Dương. Đương nhiên, còn có một nguyên nhân quan trọng hơn khiến ông sốt sắng muốn giúp Lục Đông Thâm tổ chức đám cưới này...

Trong phòng trang điểm của cô dâu, Tưởng Ly đã vào nhà vệ sinh nôn hai lượt rồi. Lúc ra, cô uể oải ngồi vật xuống bàn trang điểm, sống chết không chịu ngồi dậy nữa. Nguyễn Kỳ đứng cạnh vừa vuốt lưng cho cô vừa nói: "Chẳng phải đã qua giai đoạn nghén rồi sao? Sao vẫn nôn nhiều như vậy chứ?"

~Hết chương 672~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 673: Sống Là Điều Thực Tế Nhất

Tưởng Ly nằm bẹp ra đó không muốn nói nhiều, chỉ giơ tay lắc đầu nguầy nguậy với họ, cử động một chút là muốn nôn.

Trần Du có kinh nghiệm, vội cầm đĩa điểm tâm qua, chọn riêng bánh quy giòn cho Tưởng Ly: "Bận rộn đến mức không có thời gian ăn uống tử tế, dạ dày chắc chắn sẽ khó chịu rồi. Hơn nữa, không phải cô gái nào cũng qua thời kỳ nghén rồi là hết nghén, còn phải xét thể chất của từng người nữa. Há miệng ra nào, ăn chút bánh quy vào là đỡ, uống thêm chút nước cho đỡ khô."

Tưởng Ly đã thành công sống một cuộc sống tới bữa có người cơm bưng nước rót. Sau khi bị nhét vài miếng bánh quy vào miệng rồi uống nước cho mềm cổ họng, cô cũng thoải mái hơn một chút. Cô uể oải đứng lên, ôm lấy eo Trần Du, dáng vẻ như không muốn sống nữa: "Ngưỡng mộ cô chết đi được, cứ thế sinh được một Tiểu Đào Tâm mà không đau không đớn gì."

Tiểu Đào Tâm là con gái của Trần Du và Thai Nghiệp Phàm, sinh đủ tháng, không quá mập không quá gầy, mũm mĩm đáng yêu, thế nên mới gọi cô bé là Tiểu Đào Tâm, tính đến nay vừa tròn một trăm ngày. Lúc mang thai, Trần Du cũng nghén nhưng không quá nghiêm trọng, thậm chí có thể nói là không có mấy. Lúc sinh con, cô ấy cũng không đau đến chết đi sống lại như các thai phụ khác, đẩy vào phòng sinh chưa bao lâu đã có tin mừng loan ra. Sau khi đẻ xong, cô ấy cũng giữ dáng rất tốt nhờ chế độ ăn uống và những bài tập thể dục.

Chửa đẻ không chịu khổ, sinh con lại thuận lợi, lúc Tưởng Ly tới bệnh viện thăm còn nói đùa: Cô bảo, cô cũng chẳng phải người hiền lành lương thiện gì, sao ông trời lại tha thứ cho cô dễ dàng như vậy chứ, chí ít cũng phải khiến cô đau mấy tiếng đồng hồ trên bàn đẻ đã.

Sau khi đẻ xong, tâm trạng của Trần Du cũng tốt, nên cố tình nói một cách nghiêm túc: Tôi cũng nghĩ mãi không hiểu vì sao. Một là có thể vì con gái tôi ngoan ngoãn, hai là...

Khi đó cô đã nhìn thấy nụ cười gian của cô ấy...

Bây giờ thì Tưởng Ly sắp nôn hết cả cơm kiếp trước ra ngoài rồi, liền nhớ tới điểm thứ hai mà hôm đó Trần Du nói sau điệu cười bí hiểm: Tôi chỉ chưa từng lương thiện hiền lành với cô, chưa biết chừng vì kiếp trước cô nợ tôi nên kiếp này tôi trả cô. Còn về việc cô khó chịu như vậy là trời trừng phạt người ác thôi.

Chỉ là một câu nói đùa mà khiến Tưởng Ly bỗng dưng cảm thấy mình thật sự là kẻ ác.

Bên này, Nguyễn Kỳ an ủi cũng sai mà không an ủi cũng sai. Đối với chuyện này, cô ấy hoàn toàn không có kinh nghiệm, cô ấy ngẫm nghĩ rồi nói: "Hay là cô uống thêm chút nước đi, uống nhiều nước chí ít lúc nôn ra cũng là nước, nhìn không ghê."

Một câu nói đã suýt nữa khiến Tưởng Ly phát điên tới mức trợn tròng trắng.

"Cô vô lương tâm ghê."

Nguyễn Kỳ cũng rất oan uổng, một đề nghị tốt bụng biết bao.

Tưởng Ly đè nén cảm giác buồn nôn xuống, ngồi thẳng dậy, bằng không không thể nào để thợ trang điểm đánh son đánh phấn chuẩn bị cho buổi lễ được.

"Cô ấy à, đừng có cười người hôm trước. Đã kết hôn rồi, lẽ nào còn xa ngày có con ư? Nhà họ Nhiêu đến đời chồng cô vẫn là độc đinh, đừng hòng nghĩ chuyện không đẻ con." Nói rồi, Tưởng Ly sờ tay lên eo Nguyễn Kỳ: "Tới lúc đó, cô mà nôn thốc nôn tháo như tôi bây giờ, để xem tôi vùi dập cô thế nào."

Nguyễn Kỳ cử hành đám cưới trước cô và Lục Đông Thâm, nhưng họ tổ chức nhỏ gọn, không ồn ào. Việc này đối với nhà họ Nhiêu mà nói là khó mà tưởng tượng được, nhưng vì Nhiêu Tôn là người từng một lần chết đi sống lại, là viên ngọc minh châu của nhà họ Nhiêu, chỉ cần anh ấy sống khỏe mạnh, yêu cầu gì cũng không quá đáng.

Đối với việc này, Nguyễn Kỳ cũng có phần áy náy. Cô ấy từng khuyên Nhiêu Tôn vẫn nên để tâm tới các đối tác làm ăn. Nhiêu Tôn cười nói: Đâu phải là hôn nhân thương mại, anh cưới cô gái anh yêu cơ mà, anh phải để em thoải mái trong lòng chứ. Vả lại, Hoa Lực càng không phải một tập đoàn cần một đám cưới để phô trương.

Kể cũng phải, Nguyễn Kỳ vui vẻ chấp nhận.

Họ chọn đám cưới du lịch, địa điểm tổ chức hôn lễ cũng cực kỳ biến thái.

Là sa mạc.

Tưởng Ly bị xách cổ tới làm phù dâu lúc đó khi nhìn thấy địa điểm in trên thiệp cưới thì cực kỳ sụp đổ. Cô gọi ngay một cuộc điện thoại mắng

chửi Nhiêu Tôn rảnh rỗi kiếm chuyện. Kết quả, Nhiêu Tôn hoàn toàn không muốn nói nhiều với cô, gọi thẳng Lục Đông Thâm nghe điện thoại.

Lúc đó Lục Đông Thâm vừa đi làm về, bước vào cửa nhà đã thấy Nhiêu Tôn nói câu này, khiến Tưởng Ly nghi ngờ nghiêm trọng, không biết hai người này có liên tục thống nhất một giờ nghỉ ngơi hay không.

Lục Đông Thâm cầm lấy máy, trực tiếp bật loa ngoài, nghe thấy chất giọng uể oải của Nhiêu Tôn: "Lục Đông Thâm, vợ anh không có ý định tới làm phù dâu, phải chăng vẫn chưa dứt tình với tôi?"

Tưởng Ly đứng bên cạnh hậm hực.

Lục Đông Thâm từ tốn tiếp chiêu: "Có thể là chưa dứt tình với Nguyễn Kỳ."

Về sau Lục Đông Thâm đã phải làm công tác tư tưởng với cô. Sa mạc cũng rất tốt mà, họ chọn nơi đó nhất định có dụng ý của họ, một nơi chết đi để sống lại, mở một trang mới của cuộc đời, đầy ý nghĩa.

Vậy nên cô đã mang theo ý nghĩa đó tới. Quan trọng hơn là Nguyễn Kỳ không có bạn bè nào, cô coi như là người bạn vào sinh ra tử với Nguyễn Kỳ rồi.

Cô làm phù dâu, Lục Đông Thâm làm phù rể, thật ra xét về góc độ pháp luật, họ đều không phải người chưa kết hôn, còn đăng ký kết hôn trước cả Nhiêu Tôn và Nguyễn Kỳ. Nhưng Nhiêu Tôn và Nguyễn Kỳ không để ý chuyện này, chủ yếu là Nguyễn Kỳ thích.

Đúng là khác biệt.

Không phải là mùa gió cát nên sa mạc cũng dịu dàng hơn nhiều.

Tối đó, Nhiêu Tôn uống say, tay trái ôm Nguyễn Kỳ, tay phải ôm Tưởng Ly, lẩm bẩm: Tốt thật, mọi người đều còn sống, thật tốt.

Thật tốt.

Con người sống trên đời, có người ngu ngơ một đời, có người vấp váp một đời. Nhưng bất luận là cảnh ngộ nào, đều phải sống trọn đời, thế nên, sống là điều thực tế nhất.

Một đám cưới ấm áp, sau khi kết thúc Tưởng Ly vẫn còn quyến luyến.

Ghen ghét đố kỵ ngưỡng mộ, chủ yếu là ghen tỵ và căm hận.

Vì đám cưới của cô và Lục Đông Thâm đừng hòng lướt qua nhẹ nhàng.

Lục Môn có bao nhiêu người đến dự cô chẳng buồn đếm nữa, dù sao thì nhà họ Lục nhiều bà con thân thích, vớ đại một chi nào đó ra Tưởng Ly cũng không thuộc hết mặt, nói gì đến lớp con cháu sinh sôi nảy nở sau này của họ Lục.

Còn có những gương mặt đối tác, tuyệt đại đa số là những người có vai có vế, cũng đã từng xuất hiện trước truyền thông, đương nhiên cũng có không ít người sống kín đáo. Tưởng Ly phát hiện, càng là những người thành công lại càng kín đáo.

Những người này cô cũng mặc kệ.

Lục Đông Thâm lấy lý do vợ mình đang có bầu, sức khỏe không ổn định để ngăn cản không ít những người bà con hoặc những phu nhân tiểu thư con nhà quyền quý muốn tạo quan hệ tới làm quen, thậm chí là các chính khách... tất cả đều do anh tiếp đón.

Nhưng anh cũng có trợ thủ, ví dụ như Dương Viễn, ví dụ như Thai Nghiệp Phàm hay ví dụ như Nhiêu Tôn.

Dự án hợp tác của ba doanh nghiệp được mọi người chú ý, hôn lễ này, ba người đàn ông dĩ nhiên sẽ tỏa sáng.

Tưởng Ly chỉ cần xuất hiện thật đẹp là được.

Quan trọng là, làm sao để đẹp?

Không có phù dâu.

Điều bi thương là những người bạn xung quanh Tưởng Ly đều đã lần lượt tổ chức đám cưới. Cho dù là những người chỉ đăng ký chưa kết hôn cũng không có.

Nguyễn Kỳ và Trần Du thì khỏi phải nói.

Bụng của Cố Sơ thì đã to như quả dưa hấu rồi, Tố Diệp... đám cưới năm xưa của cô ấy còn long trọng hơn ai khác.

Ngay cả Phù Dung cũng đã sớm kết hôn với Mark, ngay ở Thương Lăng, đồng thời, Tưởng Ly cũng tham gia.

Thế nên Tưởng Ly hận đến nghiến răng kèn kẹt, nói với Lục Đông Thâm: Họ đều cố tình phải khong, đồng loạt cưới trước em, sao bực thế không biết?

Lục Đông Thâm trả lời cô câu này trong lúc vẫn còn đang say sưa tưới nước cho cây mai trắng ngọc điệp, không chút cảm thông: "Đáng đời em, bảo cưới anh sớm đi chí ít còn có một dàn phù dâu."

Tưởng Ly tức giận cắn một cái lên yết hầu của Lục Đông Thâm.

Kết quả là buổi tối hôm ấy cô bị anh cắn ngược lại, cắn cho hoa đào đỏ nở khắp người...

~Hết chương 673~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 674: Chị Phải Chém Chết Lục Đông Thâm!

Sau cùng, Tưởng Ly hướng sự chú ý về phía Lục Nam Thâm, hỏi cậu: Tiểu Nam Thâm, em dắt bạn gái của em đến làm phù dâu đi.

Trước khi hỏi câu này cô đã phải làm cho Lục Nam Thâm một bàn đầy thức ăn.

Cực ngon.

Đây là lời nhận xét của Lục Nam Thâm.

Cũng không thể trách Tưởng Ly để ý tới Lục Nam Thâm. Cậu nhỏ này ngồi xuống bên cạnh bàn, từng cử chỉ, động tác tao nhã tới mức cả xe quý tộc cũng không đuổi kịp, khiến người ta nhìn mà thích mắt.

Vậy mà cậu trả lời của Lục Nam Thâm lại không khiến người ta vui vẻ như thế. Cậu nói: Em không có bạn gái.

Tưởng Ly không từ bỏ: "Quen một cô đi."

Ai dè Lục Nam Thâm bình thản tập trung ăn uống, chỉ là không nể mặt Tưởng Ly, cười vô hại và lương thiện: "Em còn nhỏ, không vội quen bạn gái, sự nghiệp đặt lên hàng đầu."

Tưởng Ly nghiến răng quay đầu nhìn Lục Đông Thâm và nói: "Con cái nhà họ Lục các anh hai mấy tuổi rồi vẫn còn tính là nhỏ?"

Lục Đông Thâm chỉ im lặng mỉm cười. Lục Nam Thâm là cậu em anh cưng chiều, nó nói nó còn nhỏ thì tức là còn nhỏ.

Vậy mà có một ngày Tưởng Ly nói chuyện Lục Đông Thâm một cách rất nghiêm túc: "Em cảm thấy Nam Thâm có vẻ không ngoan ngoãn như vậy."

Lục Đông Thâm không đồng ý với cách nghĩ của cô: "Nam Thâm từ nhỏ tới lớn luôn là đứa ngoan ngoãn và hiểu chuyện nhất, cả Lục Môn không ai không yêu quý nó."

"Anh cứ đợi đó mà xem, chắc chắn nó sẽ là đứa không an phận nhất." Tưởng Ly cực kỳ khẳng định.

Lục Đông Thâm thì không muốn thảo luận với cô về vấn đề Nam Thâm có an phận hay không. Dù sao nó cũng đến tuổi trưởng thành rồi, có an phận hay không anh cũng không kiểm soát được. Anh ôm cô vào lòng, thở dài: "Phù dâu thật ra cũng không khó tìm, chỉ tại yêu cầu của em cao quá thôi."

"Tìm mấy người không quen biết hoặc không thân thiết tới làm phù dâu thì còn gì ý nghĩa nữa."

Câu này cũng không sai.

Có lẽ trong mắt không ít người hôn lễ chỉ là hình thức, là bày ra cho người ngoài xem, càng giống như làm một buổi tổng kết cuộc sống của bản thân thông báo cho mọi người. Nhưng Tưởng Ly thì khác, đối với hôn lễ, cô rất nhạy cảm và nghiêm túc. Cô nói với anh: Đông Thâm, cả đời em chỉ có một lần, em muốn được cưới người đàn ông em yêu một cách thoải mái và sung sướng nhất.

Nghe mà anh cũng cảm động vô cùng. Nhưng sau đó anh lại nghĩ, cô nói cứ như anh thì vẫn còn lần kết hôn thứ hai vậy.

Cuối cùng Tưởng Ly đập bàn quyết định: Em không cần phù dâu!

Không có phù dâu, tức là không có phù rể. Mấy bạn học còn độc thân bên phía Lục Đông Thâm liên tục kêu khổ, còn đang định tranh thủ đám cưới này vợt vài cô bạn gái.

Ví dụ như Dương Viễn.

Vì chuyện này, Dương Viễn còn muối mặt tới hỏi Tưởng Ly: Thật sự không có phù dâu sao?

Tưởng Ly cười ha ha liếc xéo anh ấy: Sao hả? Hay là anh làm phù rể rồi đưa mấy cô bạn gái cũ của anh tới làm phù dâu?

Một câu nói đã thành công đẩy lùi suy nghĩ tham lam của Dương Viễn.

...

Bây giờ Nguyễn Kỳ không còn là một quả hồng nát mặc cho cô bóp nữa, sau khi cưới chồng nói chuyện cũng rắn hẳn lên: "Khó chịu tôi cũng vui lòng."

Tưởng Ly buông một tiếng thở dài. Cô cũng tình nguyện mà, nhưng chỉ cần có cảm giác ghê người ấy xuất hiện là cô lại muốn bóp chặt cổ Lục Đông Thâm mà nói: Anh không thể kiềm chế một chút hay sao!

Sau khi đi vào, Cố Sơ nhìn thấy sắc mặt của Tưởng Ly, giật thót: "Thế này là sao? Thợ trang điểm mau dặm lại phấn đi!"

Tưởng Ly trắng, thật ra không cần đánh quá nhiều phần, cộng thêm đang có bầu, cô cũng không muốn bôi bôi trát trát quá nhiều lên mặt.

Nhưng trông thật ra vẫn rất rực rỡ, chỉ là sắc mặt cô lúc này hơi tệ một chút.

Thấy Cố Sơ tới, Tưởng Ly lại dựa vào người Cố Sơ, nhưng khéo léo né cái bụng bầu của cô ấy ra.

"Đợt đầu em cũng bị nôn dữ lắm sao?"

Cố Sơ ngạc nhiên: "Chị vẫn nôn sao? Đã qua thời kỳ nghén rồi mà nhỉ? Em vẫn ổn, tuy có nôn nhưng không dữ dội như thế này."

Một câu nói đủ khiến Tưởng Ly mất hết mong muốn sống.

"Sao chị chưa thay váy cưới?" Cố Sơ hỏi.

Tưởng Ly như không thiết tha yêu đương gì nữa, nằm bẹp ra nhưng ánh mắt thì hung dữ: "Chị phải chém chết Lục Đông Thâm!"

***

Trong chuyện đám cưới này, Lục Đông Thâm giống một nhà đối ngoại hơn, nói một cách khác, tiếp khách chu đáo là được. Nghi thức có người phụ trách riêng, lúc trước đối phương đã soạn ra một bản nghi thức dài dằng dặc.

Thông thường, mấy đám cưới kiểu này đều cần duyệt chương trình trước.

Nhưng Tưởng Ly hỉnh mũi, duyệt chương trình? Đùa gì chứ, kết hôn là chuyện của riêng cô, đâu phải là đóng kịch, là tốt hay tệ đều phải thật lòng thật dạ. Sao hả? Kết hôn mà cô vẫn phải trưng ra mấy tiết học diễn xuất à?

Đối với việc duyệt chương trình, Lục Đông Thâm cũng không tán đồng lắm. Suy nghĩ của anh đồng nhất với Tưởng Ly, tuy rằng khách khứa khá

đông nhưng không cần phải làm như chuẩn bị quay phim vậy, chỉ cần những chuẩn bị về mặt an ninh đều tốt là được.

Các chương trình trong đám cưới được đưa cho họ xem. MC do Dương Viễn tìm tới, là một người dẫn chương trình nổi tiếng, thân phận và năng lực hoàn toàn đủ để gánh vác một đám cưới của Lục Môn.

Về điểm này, Lục Đông Thâm không có ý kiến gì.

Vậy mà khi buổi lễ sắp bắt đầu, MC vuốt mồ hôi nói với Lục Đông Thâm: "Lục phu nhân nói, hôm nay tôi chỉ cần lo phối hợp là được, tùy cơ ứng biến."

Thế nào gọi là tùy cơ ứng biến?

Lục Đông Thâm ban đầu chưa hiểu, hôn lễ mà cũng tùy cơ ứng biến ư? Thế là thế nào?

Không phải anh sợ đám cưới bị đổ bể. Trong suy nghĩ của anh, đám cưới có nhọc nhằn thế nào, vô lý đến đâu cũng chỉ cần Tưởng Ly vui vẻ là được. Thế nên nghe xong lời của người dẫn chương trình, anh bèn tò mò muốn đi hỏi.

Kết quả, cửa phòng nghỉ của cô dâu bị chặn kín, đứng đầu là Nguyễn Kỳ, Trần Du, nói với anh một cách ngạo mạn, đồng thời nhắc nhở anh hôn lễ sắp bắt đầu rồi, anh cần chú ý giờ giấc.

Ngoài mấy người họ ra, Tưởng Tiểu Thiên cũng dẫn một đám anh em ở Thương Lăng đứng vây xung quanh hóng hớt, ai nấy đều vận áo vest quần Âu, nhưng thoạt nhìn có vẻ đều đứng về phía Tưởng Ly.

Tưởng Tiểu Thiên cũng đã kịp thời sửa chữa sự "phản bội" của mình trước đó, nói đầy nghĩa khí: "Lục tổng, Tưởng gia nhà chúng tôi muốn

xuất hiện một cách long trọng, tới lúc đó anh cố mà đỡ."

Khẩu khí này, nói cứ như Tưởng Ly định đeo dây cáp rơi từ trên trời xuống vậy.

Nhưng mà...

Khi hôn lễ bắt đầu, Lục Đông Thâm vẫn thật sự vô thức ngước nhìn lên cao, thi thoảng lại nhìn lên, đến mức cả MC và khách khứa cũng bất giác nhìn theo anh.

Nhìn gì thế nhỉ?

Lục Chấn Dương ngồi ở hàng đầu tuy rằng không hùa theo nhưng thấy vậy cũng hơi bất an, bèn nói với Dương Viễn ngồi cạnh: "Không xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì chứ? Sao mãi không thấy Tiểu Hạ xuất hiện?"

Dương Viễn cũng thấy khó hiểu, nghĩ rất lâu mới nói: "Không thể có chuyện gì được ạ. Bác xem, Đông Thâm rất bình tĩnh, thêm nữa, hội trường được bảo vệ nghiêm ngặt như thùng phi vậy, mấy kẻ có dã tâm xấu xa không lọt vào được."

Nghe vậy Lục Chấn Dương cũng yên tâm. Quan trọng hơn là, trông Lục Đông Thâm có vẻ rất bình tĩnh.

Nhưng thực sự thì sao?

E rằng chỉ có Lục Đông Thâm mới hiểu rõ tâm trạng của mình, thật ra anh rất căng thẳng.

Càng tới giờ càng căng thẳng.

Đời này e rằng anh chưa bao giờ hồi hộp đến vậy, cho dù là thời đi học, trong trường có đủ các kỳ thi lớn nhỏ nhưng hình như thi mãi, thi mãi

cũng trở nên tê dại.

Bây giờ anh bỗng cảm thấy toàn bộ các dây thần kinh của mình đều căng ra, tim đập nhanh, hơi thở dồn dập, huyệt thái dương giật lên từng cơn, lòng bàn tay cũng bắt đầu có mồ hôi.

Ý thức được mình quá căng thẳng, anh bất giác phì cười. Rốt cuộc anh đang căng thẳng gì chứ? Dù gì đi nữa anh và Tưởng Ly cũng đã là vợ chồng hợp pháp, chẳng phải chỉ làm bù một đám cưới thôi sao?

Về sau, nửa phút trước khi đám cưới bắt đầu, một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu anh đã giải đáp triệt để mọi nghi hoặc.

Không thể nắm bắt chắc chắn.

Đúng, chính là như vậy.

Con người ta sở dĩ ung dung không sợ hãi, hoặc là tâm tư quá bình thản, hoặc là phải tự tin chắc chắn.

~Hết chương 674~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 675: Ngày Tháng Còn Dài Lắm

Lục Đông Thâm là người phía sau. Từ nhỏ đến lớn, sở dĩ anh ít khi hiểu cảm giác căng thẳng là vì anh đã quen lên kế hoạch. Lớn lên rồi đối mặt với hoàn cảnh thương trường phức tạp khốc liệt, anh cũng chưa từng thất bại, ngược lại như cá gặp nước. Anh thích mưu tính mọi việc, sở trường trong việc bố trí mọi việc, cho dù mọi chuyện có biến cố thì cũng dựa theo tình hình mà hành động, sau đó lặng lẽ nhìn con mồi từng bước từng bước rơi vào cái bẫy mà mình đã giăng ra.

Hôn lễ này anh không kiểm soát, MC đã bị đuổi ra, xem ra Tưởng Ly hoàn toàn không muốn đi theo trình tự. Nhưng Tưởng Ly muốn làm gì? Anh hoàn toàn không rõ.

Đang âm thầm hít sâu thở đều thì anh nhìn thấy Tưởng Tiểu Thiên, Ấn Túc Bạch và các anh em Thương Lăng đi vào hội trường.

Họ thống nhất trang phục, trông cực kỳ nghiêm chỉnh, điệu bộ và khí thế vượt qua cả những vệ sỹ có mặt ở đây. Tuy rằng trước đó Lục Đông Thâm từng nhìn thấy họ mặc quần Âu áo vest, nhưng đồng loạt xuất hiện thế này, quả thật khiến người ta sửng sốt.

Tất cả mọi người đều yên lặng, thậm chí là nín thở, không biết sắp xảy ra chuyện gì.

Lục Đông Thâm đứng ở đầu kia thảm đỏ. Vốn dĩ đang hết sức căng thẳng, nhưng sau khi nhìn thấy cảnh này anh liền hiểu ra, bỗng dưng nhẹ

nhõm, mỉm cười.

Không hổ danh là Tưởng Ly.

Lục Chấn Dương không hiểu chuyện gì. Sống quá nửa đời người rồi, tham gia cũng không ít đám cưới, ông chưa từng thấy màn bắt đầu nào như thế này. Ông hỏi Dương Viễn: "Họ chẳng phải là bạn của Tiểu Hạ ư, sao..."

Trong ánh mắt Dương Viễn chỉ còn hưng phấn và tò mò, phản chiếu sáng lấp lánh như kim cương. Anh ấy nói: "Bác à, bác chỉ từng nhìn thấy một Hạ Trú vẻ vang chứ chưa từng thấy một Tưởng Ly giang hồ phải không ạ?"

Lục Chấn Dương càng hồ đồ hơn, vậy là ý gì?

Không cần hỏi, đáp án tự nhiên đã có.

Tưởng Tiểu Thiên và mọi người từ từ tiến lên, ai nấy đều cầm theo cốc, bên trong có rượu, mùi rượu thơm tỏa khắp phía, che lấp mùi thơm của các loại rượu vang đỏ, các khách khứa đều khen lạ.

Lục Đông Thâm không lạ gì mùi rượu này, do Tưởng Ly ủ.

Tưởng Tiểu Thiên đứng một đầu, không còn vẻ bẳng nhẳng hằng ngày mà quát to một tiếng: "Mời Tưởng gia!"

Dứt lời, cả đám người lập tức tự giác chia làm hai bên trái phải đứng xếp hàng thẳng tắp, phía trái đứng đầu là Ấn Túc Bạch, phía phải đứng đầu là Răng trắng, Tưởng Tiểu Thiên đứng nghiêm chính giữa thảm đỏ.

Ở cuối cùng dàn đội ngũ đó là Phù Dung và Mark, cũng đứng hai bên trái phải, ở giữa là Tưởng Ly, theo sau cũng là một vài anh em khác.

Khoảnh khắc Tưởng Ly xuất hiện, tất cả đều sửng sốt.

Tưởng Ly mặc một bộ vest trắng toát, một màu trắng mềm mại như trân châu, lại lấp lánh như vỏ sò, một chất liệu cực tốt, vừa vặn, tao nhã. Bên trong kết hợp với sơ mi trắng, thắt cà vạt cùng màu với áo vest.

Không phải váy cưới mà là vest.

Mái tóc mềm mại được buộc cao lên bằng lụa trắng, hệt như một người đàn ông thời cổ đại.

Một Tưởng Ly như vậy, khí khái lại tuấn tú, nét mặt chỉ toàn là phóng khoáng, ánh mắt hừng hực, bờ môi hơi mỉm cười. Bộ vest trắng càng khiến cô như trăng như sứ. Cô chắp tay sau lưng như một công tử thanh thoát. Khi cô từ từ tiến lên phía trước, các anh em hai bên trái phải lần lượt quỳ một gối xuống đất, từng tiếng "Tưởng gia" nối tiếp nhau vang khắp hội trường.

Tưởng Ly, chung quy vẫn là "gia" của Thương Lăng, cởi mở và phong nhã.

Những cô tiểu thư ngồi ở ghế bất giác kêu lên, có phần bất lịch sự: "Trời, đẹp trai quá."

Các nam giới cũng sửng sốt: Dâu trưởng Lục Môn quả nhiên có diện mạo tuyệt thế, có gan to tựa trời.

Suốt cả quá trình, Lục Đông Thâm chỉ mỉm cười quan sát. Nếu cô chịu xuất hiện theo đúng trình tự bình thường như các cô gái khác thì đã không phải là Tưởng Ly rồi.

Tưởng Ly đứng bên cạnh Tưởng Tiểu Thiên, các anh em phía sau tự động quay về hai bên trái phải.

Tưởng Tiểu Thiên vẫn cầm cốc rượu trên tay, nhưng không phải để cậu uống mà ra hiệu về phía Lục Đông Thâm, nói to: "Lục tổng, gia nhà chúng tôi đang đợi anh ở đây."

Ý tức là cô sẽ không chủ động tiến thêm bước nào nữa.

Thảm đỏ có quy củ của thảm đỏ, thông thường cô dâu sẽ được trưởng bối dắt tay đi tới trao cho chú rể, hoặc nếu không sẽ là cùng chú rể đi tới tận cùng thảm đỏ.

Tưởng Ly được cả đám anh em vây xung quanh, còn cô đứng trung tâm thảm đỏ. Đây là quy tắc giang hồ, người có thể cưới cô, ắt phải ngồi ngang hàng với cô.

Lục Đông Thâm dẫu sao cũng từng sống ở Thương Lăng, mọi quy tắc bên trong anh hiểu. Anh mỉm cười tiến lên, chủ động tới đón.

Tưởng Tiểu Thiên đưa cốc rượu cho Lục Đông Thâm.

Lục Đông Thâm đón lấy.

Ánh mắt Tưởng Ly sáng lấp lánh. Tới gần nhìn trang phục của cô cũng rất tinh xảo. Vạt dưới của áo vest vừa đẹp để che đi cái bụng nhỏ hơi lồi lên. Nhớ lúc trước khi thử váy cưới, cô liên tục ai oán, nói người đang có thai còn mặc váy cưới thật khó coi.

Sau đó cô nhìn vào gương, đôi mắt như hai lưỡi dao đâm thẳng lên người anh.

Lục Đông Thâm vui vẻ chấp nhận sự oán trách của cô. Ở trong mắt anh, cô mặc váy cưới rất đẹp, có thai rồi trông cô lại càng quyến rũ, nhưng vẫn đẹp lộng lẫy như cô của lúc này.

Đẹp trai mà xinh gái, tuấn tú mà phi phàm. Cô gái anh lấy làm vợ, cho dù ai mang châu báu trên thế gian ra đổi, anh cũng không chịu.

Tưởng Ly đưa tay, Phù Dung đưa cốc rượu trong tay mình cho cô.

"Lục tiên sinh." Tưởng Ly giơ cốc rượu lên trước mặt anh: "Em lấy nước thay rượu, kính những ngày rộng tháng dài sau này của chúng ta."

Lục Đông Thâm mím môi cuời khẽ, tay giữ cốc rượu chạm khẽ với cô, dịu dàng nói: "Lục phu nhân, anh lấy rượu bày tỏ, kính quãng đời sau này của chúng ta."

Hai cốc rượu chạm vào nhau. Lời thề vừa dứt, cả hai đều cạn chén, Tưởng Tiểu Thiên hét to: "Tiễn Tưởng gia!"

Các anh em khác cũng đứng lên uống rượu rồi cùng hét vang: "Tiễn Tưởng gia, chúc Lục tổng Tưởng gia trăm năm hòa hợp!"

Ầm ầm như sấm dậy.

Lời này bình thường mà nói ra nghe sẽ buồn cười, nhưng trong bầu không khí hôm nay, ngoài sự chấn động thì chỉ còn cảm động.

Khi trên thảm đỏ chỉ còn lại Lục Đông Thâm và Tưởng Ly, người dẫn chương trình mới bước ra khỏi thảng thốt, vội vàng phát huy tại chỗ, tiếp tục hâm nóng bầu không khí. Nhưng rõ ràng cảm xúc của anh ta cũng rất kích động. E rằng cả đời này, anh ta sẽ được nhìn quang cảnh này lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng.

Quả nhiên ứng với lời Tưởng Ly nói: Tùy cơ ứng biến.

Thì ra cô đang đợi chuyện này.

Khi chú rể được hôn cô dâu, Lục Đông Thâm tiến sát lại gần cô, cười khẽ: "Quả nhiên là người con gái anh yêu, trong đám cưới cũng liên tục nhắc nhở anh, em và anh ngang sức ngang tài."

"Không được sao, anh Lục?" Tưởng Ly cười tươi rói.

"Được chứ, em muốn thế nào cũng được." Trong ánh mắt và trái tim Lục Đông Thâm chỉ toàn cưng chiều.

Tưởng Ly mãn nguyện, chủ động ôm lấy cổ anh tặng một nụ hôn nồng nàn.

Tràng pháo tay trong hội trường vang lên không ngớt. Dương Viễn thậm chí còn huýt sáo, thầm nghĩ: Từ nay về sau, e rằng Lục Đông Thâm sẽ bước đi càng ngày càng xa trên con đường bị vợ quản thúc rồi.

Cận Nghiêm chứng kiến cảnh này, suy nghĩ: Quả nhiên một cô gái bạo dạn mới có tư cách ngồi vào vị trí Lục phu nhân.

Lục Chấn Dương nghĩ: Ừm, tung chiêu bất thường, dâu trưởng Lục Môn là phải có phong thái ấy.

Những người khác trong Lục Môn nghĩ: Đằng sau có cả giang hồ, cô gái này thật sự không thể tùy tiện chọc vào.

Những cô gái có mặt tại đây nghĩ: Lục phu nhân anh tuấn khí khái, giá mà là nam giới thì tuyệt.

Tưởng Tiểu Thiên và mọi người thì nghĩ: Cuối cùng Tưởng gia của họ cũng lấy chồng rồi, sau này chắc sẽ không giương oai diễu võ với họ nữa đâu nhỉ? Làm vợ rồi làm mẹ, chắc phải dịu dàng hơn một chút chứ?

Lục Đông Thâm vừa hôn Tưởng Ly vừa nghĩ: Em thích đùa nghịch gì cũng đã là vợ của anh. Cô nhóc, những tháng ngày chấn hưng vị thế của chồng em còn dài lắm...

~Hết chương 675~

NGƯỜI TÌNH TRÍ MẠNG

Ân Tầm
dtv-ebook.com

Chương 676: Vĩ Thanh

Ba tháng sau khi cưới, vợ chồng họ Lục cùng đi ra tảo mộ.

Lục Đông Thâm đi cùng Tưởng Ly, đầu tiên là tới thăm bố mẹ đẻ của cô. Lúc lau bia mộ, cô muốn chính tay làm. Cuối cùng cô cũng vượt qua thời kỳ thai nghén, bây giờ bụng đã to rồi, làm việc có phần không tiện lắm.

Ban đầu Lục Chấn Dương không đồng ý cho họ đi tảo mộ, nhưng cũng không phản đối trực diện. Ông chỉ nói: Bây giờ sức khỏe Tiểu Họa đang yếu, đi lại xa xôi không tiện chút nào.

Yếu thì không yếu, gầy thì có gầy.

Nói theo lời của Lục Đông Thâm, khắp người cô từ trên xuống dưới ngoài phần ngực ra thì chỉ còn bụng có thịt, mặt còn không to bằng lòng bàn tay anh.

Tưởng Ly gân cổ cãi với anh: "Không to bằng lòng bàn tay anh chứ gì? Anh dám dùng bàn tay anh đo mặt em không?"

Không dám, Lục Đông Thâm cười nói: "Đánh chết anh cũng không dám."

Cuối cùng, Lục Đông Thâm đích thân đi cùng cô. Dù sao cũng là những người đã sinh ra Tưởng Ly, chung quy anh vẫn phải tới thăm.

Tưởng Ly không có ấn tượng gì với cha mẹ đẻ của mình, nhưng máu mủ tình thân vẫn còn đó, chuyện thường ở đời. Lục Đông Thâm cùng cô ngồi lại trước mộ một lúc, thắp hương, mời rượu, dập đầu, sau đó bày tỏ với người trên bia: Cả đời này anh sẽ đối xử tốt với cô.

Còn nói với họ: Cháu trai và cháu gái của ông bà sắp chào đời rồi.

Tưởng Ly mang thai một cặp sinh đôi, bệnh viện thông báo là một nam một nữ.

Lục Đông Thâm dĩ nhiên là vui phải biết, chỉ hận không thể khiến mọi người khắp thiên hạ đều biết Lục Đông Thâm anh có cả con trai và con gái. Người vui hơn nữa là Lục Chấn Dương, cả ngày ông không bước ra khỏi cửa, mày mò đặt tên cho cháu.

Tưởng Ly sau khi biết tin mình có thai một cặp sinh đôi, việc đầu tiên chính là đi tìm bác sỹ, nói với bác sỹ, tới lúc để bằng bất cứ giá nào cũng phải đẻ con trai trước, con trai làm anh mới có trách nhiệm.

Lục Đông Thâm tươi cười xoa đầu cô và nói: "Em giỏi thật, quy luật cạnh tranh tự nhiên mà em cũng muốn can dự."

Cô còn muốn can dự nhiều chuyện lắm, tương lai còn muốn can dự vào quãng đời còn lại của Lục Đông Thâm và tương lai của hai đứa con, còn dám nói cô giỏi không?

Sau khi tới thăm bố mẹ đẻ của cô, Lục Đông Thâm lại cùng cô đi thăm vợ chồng Hạ Vận Thành.

Trước mộ không có cỏ dại, các nhân viên ở đây rất có trách nhiệm.

Tưởng Ly có rất nhiều lời muốn nói với bố mẹ nuôi, chủ yếu là kể về cuộc sống sau hôn nhân. Cô trách cứ Lục Đông Thâm bình thường quá bận

rộn công việc, cũng lại ngọt ngào nói anh rất tốt với mình, sau đó thì lải nhải vô số chuyện trong thời kỳ mang thai.

Giống hệt một cô gái nhỏ ngồi tâm sự với bố mẹ.

Lục Đông Thâm từ đầu tới cuối chỉ đứng bên cạnh lắng nghe, ánh mắt đong đầy nụ cười, không phải với người trên bia mộ mà chỉ với Tưởng Ly.

Trước khi đi, Lục Đông Thâm đứng trước mộ nhìn Hạ Vận Thành, trong lòng thầm nhủ: Chuyện quá khứ đều có thể trở thành cát bụi, tôi sẽ không nói với bé con, đồng thời cũng không muốn truy cứu những sai trái trước kia của ông nữa. Chỉ mong ông phù hộ cho tôi và bé con sống tới bạc đầu, coi như ông đã trả nợ cho tôi rồi...

***

Khi họ quay trở lại Thương Lăng, Lục Mân và Lục Hạ đều tròn bốn tuổi.

Năm nay tuổi rơi nặng hạt, lễ tế đông của Thương Lăng, vợ chồng nhà họ Lục dẫn đôi long phụng tới tham gia. Năm nay, với tư cách Chủ tịch tập đoàn Lục Môn, Lục Đông Thâm một lần nữa mở rộng bản đồ sản nghiệp, hai khu vực châu Á và châu Âu được đầu tư một khoản vốn lớn, gấp ba lần chuỗi sản nghiệp vốn có.

Ekip mùi hương với Tưởng Ly làm trung tâm đã thành công tung "LX" ra thị trường. Sau một khoảng thời gian thí nghiệm lâm sàng dài dằng dặc, LX vừa ra mắt, giá cổ phiếu ngành công nghệ sinh học của Lục Môn đã tăng vọt, trở thành trọng điểm.

Ai ai cũng biết, dâu trưởng Lục Môn là Chiến thần phiên bản nữ, càng là một Tần Tô phiên bản khác. Nhưng cũng có người nói, Hạ Trú là Hạ Trú, cô có thể trở thành bất kỳ ai, nhưng không ai có thể trở thành cô được.

Bao nhiêu vinh quang tới với mình nhưng Tưởng Ly không bao giờ quan tâm, sở thích của cô sau giờ làm việc chính là tìm cách "xử lý" hai anh em Lục Mân. Lục Mân là con trai trong nhà, lúc đẻ có vẻ cũng đầy chí khí chạy ra trước để làm anh. Vì vậy, với tư cách là con trưởng, Lục Mân dĩ nhiên phải chịu sự giáo dục nghiêm khắc từ Lục Đông Thâm.

Đứa ung dung tự tại là Lục Hạ, nói theo lời của Lục Đông Thâm thì con gái vui vẻ là được. Anh thương nó vô cùng, thương yêu tới mức khiến Lục Mân đố kỵ. Cuối cùng có một ngày, Lục Mân khi mới tròn ba tuổi đã đặt ra một câu hỏi tâm lý không phù hợp với tuổi của nó cho lắm: "Bố à, bố có phải bố đẻ của con không?"

Lục Đông Thâm thẳng thừng dứt khoát xách Lục Mân ra trước gương: "Con tự nhìn đi, xem có điểm nào không giống bố. Con mà chỉ ra được điểm nào không giống, con cứ cuốn gói đi, bố sẽ đích thân đóng gói đồ đạc cho con."

Lục Mân nhìn mình trong gương, rồi lại nhìn một Lục Đông Thâm cao hơn thằng bé không biết bao nhiêu cái đầu, rồi lại tự nhìn mình, cuối cùng tẽ mái tóc rậm rạp trên đầu ra, chỉ vào một chấm nhỏ gần như trùng màu với da đầu và nói: "Chỗ này không giống!"

Lục Đông Thâm bại hẳn.

Trong tóc anh đúng là không có nốt ruồi, nói một cách khác, cái chấm đen nhỏ xíu đó la di truyền từ Tưởng Ly.

Đã vậy, Tưởng Ly còn tự hào vô cùng, nói với Lục Đông Thâm: "Tiểu Thâm Thâm biết chọn quá, chọn đúng ưu điểm của chúng ta."

Một nốt ruồi... cũng được coi là ưu điểm?

Thôi được rồi, cô thấy là ưu điểm thì là ưu điểm vậy.

Nhưng Lục Đông Thâm cảm thấy, thứ đáng sợ nhất của Lục Mân không phải là nốt ruồi di truyền từ Tưởng Ly ấy, mà là tính cách. Người có tính cách giống Hạ Trú nhất là Lục Hạ, ngày nào cũng thích đùa nghịch các loại dao kéo một cách vô tư, không lo không nghĩ. Còn Lục Mân, trông nó có vẻ trầm tĩnh, không đắc ý, nhưng sự "đen tối" trong cốt tủy thì không thể xem thường.

Lục Chấn Dương lấy việc chơi với cháu nội làm niềm vui, cái gọi là sự thân thiết cách thế hệ chính là để nói ông. So với việc nghiêm khắc với con trai mình, Lục Chấn Dương khi trở thành ông nội lại cực kỳ cưng chiều các cháu.

Chỉ riêng tên của hai đứa trẻ ông đã phải vất vả mới nghĩ ra được.

Lục Mân, chữ "Mân" này cũng mất rất nhiều công sức. "Nhân mân phúc hạ", gọi tắt là "mân thiên". Mân, trời thu trong xanh, ý chỉ một bầu trời rộng lớn xanh trong, dùng cho tên người sẽ thể hiện một tâm hồn bao la rộng lớn, như đại dương vì có thể dung nạp trăm ngàn con sông mà trở nên rộng lớn. Chữ này cũng có ý nhắc nhở cháu trai có ý thức về sự gian khó, dù là mùa thu hoạch cũng nên biết phòng lúc mưa gió bão bùng.

Lục Hạ, chữ Hạ này càng có ý biểu đạt sâu sắc tình cảm cha mẹ, lấy chữ Hạ trong tên Hạ Trú, cũng là lời chúc phúc mà Lục Chấn Dương dành cho con của hai vợ chồng họ Lục.

Lục Hạ tuy ngạo mạn nhưng lại kế thừa ít nhiều bản tính thích hoa cỏ của Tưởng Ly. Cuối cùng có một ngày, Lục Hạ trong lúc chơi đùa rảnh rỗi tại phòng làm việc của Lục Đông Thâm đã túm chặt lấy cây mai trắng ngọc điệp, lực quá mạnh đến mức nhổ bật cả gốc của nó lên.

Lúc đó Lục Đông Thâm vừa họp xong, đẩy cửa đi vào văn phòng.

Anh liền nhìn thấy đứa con trai lầm lì đang ngồi nghịch bộ bài tháp mà bình thường anh thích chơi. Bà xã đại nhân thân yêu và cô con gái khuôn mặt ngọt ngào đồng loạt ngồi bên cạnh chậu hoa. Lục Hạ giơ trọn vẹn cây mai trắng đầy đất lên. Tưởng Ly ngồi bên nhìn chăm chú với vẻ tò mò, thấy anh đi vào cô nói một câu: "Chẳng trách bao năm rồi không thấy nó ra lá, nó chết lâu rồi."

Lục Đông Thâm lúc đó cũng ngơ ngác, sau đó hỏi Tưởng Ly: Vậy phải làm sao?

Đứng trước mặt cao thủ thì nên bỏ hết sĩ diện mà hỏi, như vậy không sai chứ.

Đúng là không sai, cao thủ nhà người ta cũng đưa ra một đề nghị vô cùng hợp lý: Mua thêm một chậu có lá!

Đối với hai đứa con, Tưởng Ly không ít lần khoe khoang, nhưng điều duy nhất không thể khoe khoang chính là thiên phú của con cái về mùi hương, đây là điều Tưởng Ly tiếc nuối nhất.

Lục Đông Thâm an ủi cô: Em không thể yêu cầu một đứa trẻ nhỏ như vậy có bản lĩnh ấy, lớn lên chưa biết chừng vừa dạy đã hiểu.

Tưởng Ly thở dài: Không thể nào, lớn lên mới thông hiểu thì không còn là tài năng bẩm sinh, khác gì Quý Phi chứ. Lúc em tầm tuổi hai đứa nó, em đã bắt đầu có năng khiếu rồi.

Sau đó cô lại thở dài, nhìn Lục Đông Thâm và buồn rầu nói: Xem ra không phải năng khiếu nào cũng được di truyền.

Ánh mắt này có ý gì?

Dám chắc cô đang cảm thấy việc con cái không được di truyền tài năng về mùi hương là do anh.

...

Lễ tế đông của Thương Lăng, Tưởng Tiểu Thiên gánh trọng trách trở thành chủ tế, trình tự giống như Đàm Chiến và Tưởng Ly năm nào, kế thừa tín ngưỡng cổ xưa nhất ở Thương Lăng.

Tưởng Ly quay về Thương Lăng không thông báo cho quá nhiều người, chỉ mấy anh em thân thiết được biết. Lúc lễ tế đông diễn ra, cô ngồi trong xe, từ xa đã nhìn thấy khói hương nghi ngút bay trên núi, còn cả những lá cờ phúc bay bay theo gió, tiếng hô của những trai tráng Thương Lăng vang khắp bầu trời.

Qua màn tuyết trắng rơi lả tả, Tưởng Ly không nhìn được bộ dạng của Tưởng Tiểu Thiên nhưng cũng tưởng tượng được dáng vẻ của nó khi đang chủ trì lễ tế đông.

Sau đó, cô tới trước mộ Đàm Chiến.

Nói với anh ấy: "Tiểu Thiên thật sự khôn lớn, có trách nhiệm rồi, bây giờ kinh doanh các cửa hàng đều rất khá, nhất là Lâm khách lầu, còn nổi tiếng hơn cả hồi Đàm gia còn sống."

Lục Mân và Lục Hạ hoàn toàn không biết năm xưa người đàn ông trong ảnh đã hô mây gọi gió như thế nào. Chúng chỉ nghe bố kể, đây là người đã cứu mẹ con, hãy lên cúi lạy đi.

Sau khi cúi lạy xong, hai đứa trẻ bèn chạy đi nghịch tuyết.

Lúc đắp người tuyết, Lục Hạ nói với Lục Mân: "Cậu Tiểu Thiên hỏi em sau này lớn lên muốn làm gì, Lục Mân, anh muốn làm gì?"

Lục Mân đội cái mũ của mình lên đầu người tuyết, ngẫm nghĩ rồi nói: "Du sơn ngoạn thủy, làm một... nhà thám hiểm đi, còn nữa, theo vai vế em phải gọi anh là anh trai!"

Lục Hạ cười hừ hừ không đồng tình, bày ra điệu bộ khinh bỉ và châm chọc không hợp với một đứa nhỏ bốn tuổi: "Anh Kiêu nhà người ta muốn làm bác sỹ kìa, nhà thám hiểm gì chứ."

Lục Kiêu, lớn hơn bọn họ mấy tháng. Nhưng đừng tưởng chỉ có mấy tháng, tư tưởng giác ngộ hoàn toàn khác với họ. Vừa gặp họ, Lục Kiêu liền nói: "Nói cho hai đứa nghe, mấy hôm trước có người đang đi trên đường thì bị giết đấy..."

Nhưng Lục Mân không hùa theo tư tưởng ấy của Lục Kiêu, thế nên sau khi nghe Lục Hạ nói vậy, thằng bé chỉnh lại mũ cho người tuyết, đồng thời buông một câu như ông cụ non: "Không thể bàn luận vấn đề to lớn với người có kiến thức nông cạn."

Gì chứ, Lục Hạ bĩu môi, làm nũng gọi một tiếng: "Bố ơi~"

Lục Đông Thâm đi tới bế Lục Hạ vào lòng, Lục Hạ lập tức dính chặt lấy anh.

Trước mộ, Tưởng Ly lau đi những lớp sương lạnh trên ảnh, khuôn mặt ôn nhu như ngọc của Đàm Chiến trở nên sắc nét.

Những năm gần đây, mỗi lần trở về Thương Lăng cô lại ngẩn ngơ. Những con người và những câu chuyện trong quá khứ vẫn còn hiện về rõ mồn một, nhưng dường như cũng đã là chuyện của kiếp trước.

Lễ tế đông năm đó, cô căng thẳng vô cùng, Đàm Chiến nắm tay cô đi thẳng lên đài tế. Cô nói nhỏ: Thật ra cho dù em lên đó múa bừa múa bãi, họ cũng không nhận ra đâu.

Đàm Chiến mỉm cười, nói: Hỗn nào.

Chớp mắt, con người hỗn hào ấy đã trưởng thành, còn người nói "Đừng sợ" với cô lại ngủ một giấc thật dài.

Lục Đông Thâm gọi cô.

Tưởng Ly quay đầu, giữa trời tuyết trắng, dáng anh thẳng tắp như đội trời đạp đất, một chiếc áo dạ cổ đứng đậm màu, ánh sáng xung quanh càng khiến gương mặt anh thêm dịu dàng.

Bỗng nhiên cô nhớ lại lần đầu tiên gặp anh trên con đường dài năm đó, cũng chìm trong quầng sáng như thế này, làm nhòe đi gương mặt anh, nhưng lại khiến cô cảm thấy, bắt đầu từ khoảnh khắc đó, cuộc đời của cô sẽ bị đảo lộn.

Lục Đông Thâm đưa tay về phía cô: "Đi nào."

Tưởng Ly mỉm cười, chậm rãi tiến lên, đặt tay mình vào tay anh, tay kia nắm lấy tay Lục Mân.

Những bước chân giẫm xuống tuyết lạo xạo, cô nói: "Trước kia em luôn cảm thấy Thương Lăng mà có tuyết sẽ rất lạnh, bây giờ lại không thấy quá lạnh nữa."

Lục Đông Thâm bế Lục Hạ, vòng tay qua khoác vai Tưởng Ly, cười khẽ: "Là vì trái tim em ấm áp rồi."

...

Cũng vào năm đó, Lục Đông Thâm khẽ cười, nói với cô: Tưởng Ly, những gì em nợ tôi sao có thể chỉ trả bằng một lời "Cảm ơn"?

Sau đó những ngón tay dài của anh luồn qua mái tóc cô, anh nói: Sau này để tóc dài đi.

Thế nên, mái tóc của cô để dài vì anh, nếu như cả cuộc đời này cũng dài như thế thì tuyệt biết bao.

(Đại kết cục)

HẾT

***Yeah, vậy là cuối cùng mình cũng hoàn thành xong nhiệm vụ... Mệt quá... Tối nay mình sẽ ngủ thật ngon, ngày mai lại bắt tay vào những dự án khác.

Cảm ơn mọi người đã đồng hành cùng Đông Ly suốt hơn một năm qua. Cảm ơn mọi người đã luôn ủng hộ và sát cánh với mình dù dịch đều hay không dịch đều. Bản dịch vẫn còn nhiều sai sót và nhầm lẫn, mình sẽ cần thời gian để hoàn chỉnh, cũng kha khá, nên mọi người cứ tạm đọc bản này nhé.

Đông Ly thực sự là một cuốn truyện rất khó dịch, nhiều từ ngữ chuyên ngành, xưng hô hiện đại xen lẫn cổ đại và rất nhiều điển tích điển cố. Nhưng mà mình đã cố gắng hoàn thành xong Đông Ly, coi như tự vượt qua chính mình. Mong rằng mọi người đã cảm thấy thỏa mãn với cuốn truyện này, nó đã giúp mọi người bước vào một lĩnh vực khá lạ lẫm nhưng cũng rất bí ẩn và cuốn hút, xen vào đó là một câu chuyện tình yêu ngọt ngào và hồi hộp. Chúng ta lại cùng đón đợi các tác phẩm tiếp theo của Tầm.

Bây giờ thì tạm biệt và hẹn gặp lại <3 <3 <3